

Giới thiệu Công Lực Nam Phụ

Thể loại: xuyên không, khoa huyền, hệ thống,

Nội dung truyện được xây dựng trên yếu tố một hệ thống công lực, chỉ vì muốn trở thành người,nên đã chấp nhận mệnh lệnh đi công lực nam phụ trong các thể giới tiểu thuyết.

Tóm tắt ngắn gọn nội dung là: Đây là câu chuyện của một hệ thống trong các cuốn tiểu thuyết trên con đường trở thành nhân loại.

Aya: Hoan nghênh lọt hố!!!

Đây là hành trình trở thành loài người của của một hệ thống. Nên ban đầu 0051 sẽ ngạc không thể tả, nhiều bạn có thể cho rằng sẽ rất nhàm chán a. Nhưng qua nhiều thể giới, cô ấy sẽ dần trưởng thành lên, mình thực sự rất thích một quá trình như vậy. Đọc hơn 1000 chương mới quyết định edit bộ này, nếu có sai sót gì mong mọi người bỏ qua cho.

Truyện có những tình tiết mạnh oi là mạnh, mình khá là thích thể loại ngọt kiểu này ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết tử

Edit: Aya Shinta

Cô là hệ thống công lực cao cấp được nghiên cứu và phát minh bởi Vụ diện Hiệp hội, mang số 0051.

0051 đã từng mang theo rất nhiều vị kí chủ công lực. Cô là một trong những hệ thống cao cấp xuất sắc nhất trong rất nhiều hệ thống công lực.

Khụ ~ xuất sắc cũng không phải là bởi vì năng lực của cô mạnh bao nhiêu.

Mà là những kí chủ công lực mà cô mang theo đã hoàn thành nhiệm vụ với xác suất rất cao.

Cô là một hệ thống, tuy mang theo những công lực giả kia cùng đi qua nhiều thế giới, cũng gặp đủ loại người như vậy.

Nhưng tất cả những suy nghĩ của cô, cũng chỉ là số liệu mà Vụ diện Hiệp hội truyền vào mà thôi.

Bao gồm lúc nào thì nên xuất hiện, khi nào nên đùa giỡn, khi nào nên giả ngu, cũng đều do Vụ diện Hiệp hội đặc biệt thiết kế.

Gần nhất sau khi mang một kí chủ xong, trở về Vụ diện Hiệp hội, dĩ nhiên có một chút suy nghĩ độc lập của chính mình.

Nguyên nhân là trong lúc vô tình có biết được Vụ diện Hiệp hội thiết kế phát minh một phương án có thể để cho hệ thống thành loài người thực sự.

Đột nhiên, cô liền có một ý nghĩ.

Cô muốn trở thành loài người thực sự, muốn giống nhân loại, có thể ăn các loại đồ ăn mỹ vị!

Có thể có xúc giác, khứu giác, vị giác, tất cả các loại giác quan!

Cô thật sự có chút phiền chán thực thể giả lập này của mình.

Tuy rằng có vẻ gần giống như con người, còn có thêm một đôi cánh đẹp đẽ.

Thế nhưng người khác không sờ được cô, cô cũng sờ không được người khác!

Dù có đẹp hơn đi chăng nữa, cũng chỉ là giả lập mà thôi!

Cô chưa kịp đi tìm quản lý cấp cao của Vụ diện Hiệp hội, quản lý cấp cao của Vụ diện Hiệp hội liền chủ động tìm tới cô.

"0051, tuy rằng, trong quá trình có mang công lực giả tiến hành nhiệm vụ, xuất hiện không ít sai lầm. Có điều thành tích câu những công lực giả đó cơ bản đều rất xuất sắc. Vì vậy, để khen thưởng cô, Vụ diện Hiệp hội chọn cô tiến vào thí nghiệm kế hoạch [Hệ thống thành người]. Cô, đồng ý chứ?"

Không có suy nghĩ nhiều hơn nữa, 0051 liền gật đầu: "Tôi đồng ý! Tôi vô cùng đồng ý!"

Coi như biết rằng mình chỉ là cái thí nghiệm, cô cũng đồng ý!

Quản lý cấp cao vô cùng hài lòng, nhìn thực thể giả lập 0051 gật đầu: "Tốt lắm, sau đó, trợ lý của tôi sẽ nói cho cô biết, nên làm như thế nào."

Trợ lý của quản lý cấp cao là một người đàn ông trung niên Địa Trung Hải có cái bụng bía, cười híp mắt, đáng vẻ xem ra vẫn tính hiền lành.

Trợ lý nhìn thấy chỉ là thực thể giả lập của 0051: "Tôi họ Na, cô có thể gọi tôi Na trợ lý. Nói thật, ghi danh vào kế hoạch [Hệ thống thành người] có rất nhiều, có điều cũng không phải mỗi một hệ thống đều có thể có được cơ hội này. Vì thế 0051, cô rất may mắn!"

0051 gật đầu, cô cũng biết cô rất may mắn.

Na trợ lý nói tiếp: "Là như vậy, cô cũng biết cô là hệ thống công lực, vì vậy nhiệm vụ của kế hoạch này chính là, cần cô đi vào những thế giới tiểu thuyết để..."

Na trợ lý còn chưa nói, 0051 hứng thú mở miệng đánh gãy lời Na trợ lý: "Là đi công lực nam chủ sao? Công lực giả là tôi tự đi tìm, hay là các vị đã chọn cho tôi rồi? Lần này tôi còn có thể tăng cấp hay sao? Đứng rồi, phúc lợi của kí chủ có thể nhiều hơn một chút được không, thế mà cô không ít kí chủ đi theo tôi nhỏ nước bọt than rằng những thứ đồ kia quá đắt, do vậy nên có thể hay không..."

Na trợ lý bị những vấn đề mà 0051 hỏi òn ào đến mức gân xanh bên thái dương nổi lên, nhìn 0051 vẫn chưa muốn dừng lại, Na trợ lý không thể làm gì khác hơn là gờ tay đánh gãy 0051.

Bé ngoan 0051 liền im lặng, chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Na trợ lý.

Na trợ lý đỡ trán, lần thứ nhất ông cạn lời với số liệu tính cách 'Nhân tính hóa' mà Vụ diện Hiệp hội đã đưa vào 0051.

"Là như vậy, nghiên cứu này gọi là kế hoạch [Hệ thống thành người]. Cái kế hoạch này, không giống với những nhiệm vụ dĩ vãng của cô, cô không còn phải mang theo công lực giả hoàn thành nhiệm vụ công lực trong những thế giới tiểu thuyết. Nhiệm vụ của người cũng không phải chỉ là chỉ đạo những ký chủ kia hoàn thành nhiệm vụ nữa. Mà là, cô sẽ đích thân trở thành người trong thế giới kia, tự mình đi công lực đối tượng. Lần này cũng không còn là công lực những nam chủ trong thế giới tiểu thuyết, mà là nam phụ."

Nghe Na trợ lý nói xong, 0051 kinh ngạc trợn mắt lên, há há mồm, rất nhiều vấn đề lại muốn bật thốt lên.

Na trợ lý vội vã gờ tay ngăn cản 0051: "Cớ đừng nói trước, hãy nghe tôi nói hết, chờ tôi nói xong, nếu là cô có vấn đề, hỏi lại tôi!"

0051 bắt đầu đi bừa mồm, nhưng đang hoàng thần nhện không có mở miệng.

Na trợ lý mới thoả mãn gật gù, nói tiếp: "Lần này, cô là hệ thống công lực, cũng chính là công lực giả. Mỗi một nhiệm vụ được hoàn thành, dựa theo tốc độ của cô mà cô hoàn thành thì sẽ được số điểm tương ứng hoặc là có khen thưởng. Chỉ cần thêm đầy điểm vào tất cả các hạng mục, là cô có thể về đến Vụ diện hệ thống, cũng là có thể thành loài người thực sự. Nếu như nhiệm vụ thất bại ba lần trở lên, một lần nữa thành hệ thống công lực cũng không còn. Cô sẽ trực tiếp bị san trừ, cũng chính là xoá bỏ. Ừ, tôi đã nói xong, nếu như cô không có thắc mắc, hiện tại tôi sẽ dẫn cô thao tác tiến hành nhiệm vụ được chứ? Hoặc là, cô cũng có thể đổi ý. Dù sao, thí nghiệm này, cũng không cần bắt buộc phải chấp hành."

0051 gỡ gãi tóc, tựa hồ cô tạm thời không có vấn đề gì.

Na trợ lý nói rất rõ ràng, chính là nhiệm vụ lần này của cô thay đổi, cần tự mình đi công lược đối tượng của nhiệm vụ.

Nghĩ tới đây, đôi mắt của 0051 liền sáng một cái.

Nói cách khác, cô có thể trải nghiệm cảm giác trở thành nhân loại?

Thời gian ở Vị diện Hiệp hội không giống với những thế giới kia, do vậy việc cô từng tới nhiều thế giới như vậy, cảm giác kỳ thực mình đã tồn tại rất lâu.

Mà trên thực tế, thời gian chân chính mà cô tồn tại chỉ là năm năm mà thôi.

Nhưng cô không muốn tiếp tục làm một hệ thống lạnh như băng nữa.

Vì vậy, dù cho sẽ có nguy cơ bị xóa bỏ, cô cũng muốn đi trải nghiệm một cái, cảm giác được làm nhân loại!

"Tạm thời tôi không có vấn đề, Na trợ lý, chúng ta hiện tại liền đi đi!" 0051 có chút không thể chờ đợi được nữa.

Na trợ lý gật gù, mang theo 0051 đến phòng thao tác..

0051 hiểu kỳ đánh giá bốn phía, trong phòng thao tác có rất nhiều máy móc, chừng mười nhân viên nghiên cứu đều đang bận rộn.

Na trợ lý mang cô tới một nơi có rất nhiều cánh cửa, Na trợ lý dừng bước, đẩy ra một cánh cửa: "Được rồi, chính cô vào đi thôi."

0051 gạt đầu, vung cánh nhỏ lên tiến vào gian phòng đen thui.

Vừa đi vào, cánh cửa kia liền "két" một tiếng đóng lại.

Bên trong đó trong nháy mắt sáng lên, 0051 bị chói đến híp mắt lại.

"Hệ thống công lược cao cấp 0051, cô chuẩn bị xong chưa? Nếu như cô đã chuẩn bị kỹ càng, tôi sẽ giúp cô thay đổi số liệu, sau đó đưa cô vào thế giới tiến hành nhiệm vụ."

0051 nghe âm thanh phát ra từ trong loa, gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Thế giới 1 - Công lược hoàng tử mất nước (01)

Edit: Aya Shinta

"Tôi chuẩn bị kỹ rồi."

Tiếng nói 0051 vừa dứt, cô liền cảm thấy thực thể già lại của mình bắt đầu biến mất không còn tăm hơi.

Hình như trong não có cái gì đang thay đổi, sau đó cô liền mất đi ý thức.

Lúc 0051 khôi phục lại ý thức, cô có thể rõ ràng cảm giác được số liệu trong đầu óc mình đã thay đổi vô cùng lớn.

Cô đã từng mang theo những ký chủ - công lược giả đồng thời đến các thế giới hoàn thành nhiệm vụ thì cô được kinh nghiệm. Nhưng giờ đây, ngay cả ký ức, cô cũng không có.

Cô chỉ nhớ rõ, cô là hệ thống công lược bản cao cấp, đánh số 0051.

Lần này, cô tham dự một thí nghiệm được gọi là kế hoạch [Hệ thống thành người]

Cô muốn trở thành nhân loại, đi công lược đối tượng của nhiệm vụ, sau đó được điểm số liệu.

Bởi vì Vị diện Hiệp hội cắt bỏ số liệu của cô, cũng có thể nói là cách thức hóa cô.

Hiện tại 0051, đối với việc làm thế nào đi công lược đối tượng nhiệm vụ, một chút khái niệm đều không có.

0051 chỉ biết rằng cô cần khiến cho đối tượng nhiệm vụ yêu cô, độ thiện cảm với cô đến đầy một trăm điểm, coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Trước khi mất đi ý thức, tựa hồ cô nghe đến cái âm thanh kia nói: "Ồ trong thế giới nhiệm vụ, cô sẽ tiến vào trong thân thể của nguyên thân, đồng thời cũng sẽ có tư tưởng cùng tình cảm của con người. Nếu như sau khi hoàn thành nhiệm vụ cô lựa chọn tiếp tục ở lại thế giới nhiệm vụ chờ đến khi thân thể của nguyên thân chết đi, điểm số liệu kiểm được sẽ giảm xuống."

0051 nghĩ, cô sẽ không đợi quá lâu trong mấy cái thế giới nhiệm vụ kia đâu, chỉ cần vừa hoàn thành nhiệm vụ, cô liền lập tức rời đi.

Cô muốn chiếm được nhiều điểm số liệu một chút mới có thể nhanh chóng thêm đầy điểm số liệu cá nhân một chút.

Ý nghĩ của cô quá đơn thuần, cô đã quên rằng, ở trong thế giới nhiệm vụ, sẽ sản sinh tư tưởng cùng cảm tình của con người.

Khi rời đi, không nhất định rằng cô sẽ đi thẳng thẳng dứt khoát như mình đã từng nghĩ.

Trong não bộ 0051 hiện ra một danh sách.

Tiến độ hoàn thiện của số liệu cá nhân trong kế hoạch [Hệ thống thành người]

Tên người thí nghiệm: Lăng Vu Đề

Xương cốt: 0 (Max 100 điểm)

Kinh mạch: 0 (Max 100 điểm)

Huyết nhục: 0 (Max 100 điểm)

Nội tạng: 0 (Max 100 điểm)

Ngũ quan: 0 (Max 100 điểm)

Da dẻ: 0 (Max 100 điểm)

Lông tóc: 0 (Max 100 điểm)

Móng tay: 0 (Max 100 điểm)

Khen thưởng: Không

Chú thích: Sau khi thêm đầy số liệu cá nhân mới có thể trở về Vị diện Hiệp hội!

0051 háp mắt, Lăng Vu Đề?

Cô đổi tên lúc nào vậy?

Được rồi, đổi thì đổi đi, ngược lại cô cảm thấy tên gọi này cũng rất khá.

Mặc dù hình như người đặt tên có chút lười, lấy cách đọc số hiệu của cô đổi thành tên, có điều cô vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Bởi vì chính mình là hệ thống cũng như công lược già, vì vậy hết thấy tất cả cũng coi như là bản thân có tự điều khiển.

0051 đọc thẩm nhiệm vụ truyền tống, một cái chớp mắt kế tiếp, cô liền cảm thấy như mình bị vụn vào bên trong cái động đèn ngòm, lần thứ hai mất đi ý thức.

—— Con đường công lược khởi động ——

"Đừng đừng đừng —— "

"Tội phụ Trương Lăng thị, ngươi có nhận tội hay không!?"

Lăng Vu Đề vừa tỉnh lại, đầu tiên cảm giác được chính là đau, ngoại trừ đau, thì vẫn là đau!

Cô cắn răng, cố nén không kêu ra tiếng.

Bên người có người hỏi cô có nhận tội hay không, Lăng Vu Đề chỉ muốn chửi má nó.

Cô mới vừa tiến vào thân thể này, cái gì cũng không biết, hỏi cô có nhận tội hay không?

Cô làm sao biết mình có tội hay không nha!

Làm sao vậy, cũng chờ cô tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức rồi hỏi lại cô nha!!

Bản từ không ngừng đánh ở bên hông của cô, Lăng Vu Đề đau đến mức trực tiếp đổ mồ hôi lạnh.

Con bà nó ~

Lăng Vu Đề chưa từng nghĩ tới, cảm giác lần đầu thành nhân loại, dĩ nhiên chính là đau!

"Tội phụ Trương Lăng thị, ngươi có nhận tội hay không!?"

Cũng không biết là ai, thấy Lăng Vu Đề cắn răng không chịu mở miệng, lại thiếu kiên nhẫn hỏi một câu.

Lăng Vu Đề đang nhắm mắt nhịn đau miễn cưỡng mở mắt ra, mạnh mẽ trừng cái nguồn phát âm kia một chút.

Kỳ thực dung mạo của đối phương ra sao, cô cũng không rõ lắm.

"Không nhận!"

Cho dù giọng nói của cô suy yếu, hai chữ kia lại cắn ra đến mức đặc biệt kiên định.

Trong đó có một phần là tức giận, một phần cảm xúc oan khuất của nguyên thân.

"Ngươi... Được, xương cốt thật cứng! Đánh! Đánh mạnh lên cho ta! Đánh mạnh vào!"

Người kia bị khẩu khí của Lăng Vu Đề làm cho tức giận đến không chịu được, hẳn chưa từng thấy người nào ương ngạnh như thế!

Trên eo bị đánh cho máu thịt be bét, lại vẫn có thể cứng rắn không chịu nhận tội.

Tiếng nói của người kia vừa dứt, lực đạo mà bản từ nện trên hông Lăng Vu Đề lại tăng thêm mấy phần.

Lăng Vu Đề cắn răng đổi thành cắn môi, không tới một hồi, dưới môi liền bị bản thân cô cắn cho máu me đầm đìa.

Người kia cau mày, chính mình cũng có chút không nhìn nổi, hỏi lần nữa: "Tội phụ Trương Lăng thị, ngươi có nhận tội hay không!?"

Hiện tại ý thức của Lăng Vu Đề đã có chút mơ hồ, ngay cả sức lực cắn môi đều đã không còn.

Mí mắt cô trên dưới đánh giá, suy yếu phun ra hai chữ: "Không —— nhận —— "

Nói xong, Lăng Vu Đề liền hôn mê bất tỉnh.

Người kia lắc lắc đầu, liên tục xoa tay: "Kéo nàng ta về đại lao đi! Ngày mai tái thẩm!"

Lăng Vu Đề hôn mê cũng không có mất đi ý thức, cô chỉ là mất đi quyền không chế chủ đạo của thân thể này thôi.

Thân thể hư thoát đến muốn té xỉu, cô cũng không có cách nào.

Vừa vận Lăng Vu Đề có thể thừa cơ hội này trước tiên tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức của nguyên thân.

Vị trí của thể giới tiểu thuyết này, là một thể giới cổ đại giả tưởng.

Hiện tại thiên hạ vừa thống nhất, còn chưa đến hai mươi năm.

Có điều năng lực của đương kim hoàng thượng không yếu, hiện nay thiên hạ vẫn tính là thái bình, quốc thái dân an.

Đây là một tiểu thuyết xuyên không vô cùng phổ biến.

Nữ chủ Đào Từ ở hiện đại bắt gặp xuyên qua, vào thân thể con gái của trưởng công chúa được sủng ái, Hi Hòa quận chúa.

Nam chủ Mộ Dung Thiên Vãn, là cậu của thân thể mà Đào Từ xuyên vào, cũng là con cái hoàng thất.

Lúc Đào Từ xuyên qua đến cổ đại, thân thể của quận chúa kia mới chín tuổi, là cái tiểu loli trăm phần trăm không hơn không kém.

Bởi vì phụ thân Đào Từ chết trận sa trường, mẫu thân là trưởng công chúa lại vì khó sinh bỏ mình.

Vì lẽ đó Đào Từ được đương kim hoàng thượng thương tiếc cùng sủng ái, vẫn luôn sống trong hoàng cung.

Nàng so với tiểu hài tử có thêm nhiều phần thành thực cùng không đứng đắn, nam chủ Mộ Dung Thiên Vãn cảm thấy rất thú vị.

Mộ Dung Thiên Vãn đặt sự quan tâm trên người Đào Từ nhiều hơn, thường xuyên qua lại, liền sản sinh cảm tình khác thường.

Cái thời đại này, tư tưởng mọi người không giống nhau, cứ việc là quan hệ thím cháu, hai người vẫn có thể cùng nhau.

Mộ Dung Thiên Vãn sau khi biết rõ tâm ý bản thân mình, hẳn nghĩ, nếu chính mình coi trọng người con gái còn chưa lớn lên, vậy hẳn liền tự tay nuôi lớn nàng là được rồi!

Liền như vậy, Mộ Dung Thiên Vãn liền lấy danh nghĩa muốn đích thân dạy dỗ con gái của chị cả, kéo lên người mình.

Đương kim hoàng thượng cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý.

Ngay sau đó, Đào Từ lại chuyển tới Thất vương phủ.

Mộ Dung Thiên Vấn sùng nằng đến mức coi trời bằng vung, thiên chân vô tà.

A, đây cũng có thể tính là một quyền đường thế từ bé đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Công lược hoàng tử mất nước (02)

Edit: Aya Shinta

Đào Từ có một tính cách thông thường của rất nhiều nữ chủ: thánh mẫu Mary Sue, còn đặc biệt thích quản việc không đâu.

Nàng thích nữ giả nam trang chạy ra Thất vương phủ chơi bời, theo vầng sáng của nữ chủ, tự nhiên nàng ấy có thể kết bạn với không ít thanh niên tuổi trẻ tài cao, lại chiếm được sự chú ý và ưu ái của tuần kiệt có quyền có thế!

Vì vậy, nam phụ trong quyền tiểu thuyết này, một, hai ba, bốn, năm thế nhưng không ít đâu!

Mà Lăng Vu Đề cần công lược nam phụ nào, đã bị chỉ định rồi.

Như vậy cũng tốt, cũng không thế mà có nhiều nam phụ như vậy, cô đều phải công lược từng người đi!?

Người mà Lăng Vu Đề muốn công lược, là nam phụ phản diện trong đó - Túc Diệp.

Thiên hạ lúc phân lúc hợp, trước khi thống nhất thiên hạ, đã từng là thế vạ ba chân của ba nước.

Sau đó xảy ra đại chiến tam quốc, đắc thắng, là Mộ Dung.

Tam quốc, Mộ Dung, Túc, Nam Cung.

Mà Túc Diệp này, đương nhiên chính là huyết thống hoàng tộc của một quốc gia đề lễ!

Trước đại chiến tam quốc, hai nước Mộ Dung quốc cùng Túc quốc kết thành liên minh, bọn họ bàn bạc sau khi đánh hạ Nam Cung quốc thì chia đều thiên hạ.

Nhưng sau khi đánh hạ Nam Cung quốc, Mộ Dung quốc lại lật lọng, bắt đầu quay sang tấn công Túc quốc.

Năng lực của Túc quốc vốn dĩ không yếu, cũng không phải để Mộ Dung quốc có thể dễ dàng tấn công đánh bại.

Nhưng không nghĩ tới, Mộ Dung quốc trù tính đã lâu. Hoàng hậu Túc quốc, hóa ra là người Mộ Dung quốc.

Lúc đó, hoàng hậu Túc quốc giết hoàng đế Túc quốc cùng các hoàng tử, trong khoảng thời gian ngắn Túc quốc quần long vô thủ, xuất hiện nội loạn.

Mộ Dung quốc thừa cơ tấn công Túc quốc, tuy rằng tiêu tốn không ít thời gian, nhưng vẫn đánh bại Túc quốc.

Túc Diệp, là hoàng tử nhỏ nhất và cũng là hoàng tử được Túc hoàng đế yêu thương nhất.

Sau khi Túc hậu giết Túc đế, mang người tàn sát hậu cung.

Lúc đó Túc Diệp mới sáu tuổi được mẫu thân giấu đi, lúc này mới may mắn thoát khỏi khốn cảnh.

Hắn tận mắt thấy mẫu thân của mình chết dưới đao của hoàng hậu.

Thù diệt quốc, thù sát thân.

Báo thù, trở thành động lực cùng dũng khí sống tiếp của Túc Diệp.

Hắn nhẫn nhục sống tạm bợ, mai danh ẩn tích, đổi tên là Diệp Tổ.

Hắn thận trọng từng bước, trở thành phụ tá được nể trọng nhất của Thất vương Mộ Dung Thiên Vấn.

Hắn vẫn sống chỉ vì báo thù, nhưng rồi sau đó, hắn lại không tự chủ được yêu Đào Từ.

Tình yêu này, làm hắn vạn phần xoắn xuýt.

Hắn không biết nên buông bỏ cứu hận, hay cần phải vứt bỏ ái tình.

Đương nhiên, cuối cùng hắn vẫn buông bỏ cứu hận, nhưng cũng không có được ái tình.

A, nếu như không phải tiếp thu nội dung vở kịch, lấy cái đầu óc của Lăng Vu Đề, sợ là không có cách nào biết được những chuyện cong cong vòng vòng này.

Lấy năng lực của Túc Diệp, hắn có thể báo thù thành công, đáng tiếc nha!

Nói thật, Túc Diệp này, cũng là cái người đáng thương a!

Cuối cùng hận quốc thù nhà không báo, lại vì Đào Từ liên lụy tính mạng của chính mình còn không nói.

Trước khi chết, cũng chỉ là lấy được một giọt nước mắt của Đào Từ.

Ai ~

Lăng Vu Đề thở dài, thật sự rất đau đầu nha!

Cô đau đầu không biết làm sao đi công lược người nam phụ Túc Diệp này nha!

Tình yêu nam nữ cô không hiểu, Vĩ diện Hiệp hội cách thức hóa cô rồi, hiện tại ngoại trừ biết nội dung vở kịch cùng đối tượng phải công lược, cô đúng là không có tí ưu thế nào, cũng chẳng có ngón tay vàng.

Lăng Vu Đề lại muốn mắng mẹ nó, riu ra riu rít ~

Nhiệm vụ thứ nhất liền khó như thế, thật sự được chứ, được chứ?!

Tiếp thu xong nội dung vở kịch cùng ký ức, thân thể Lăng Vu Đề cũng khôi phục ý thức.

Tuy rằng trên eo vẫn đặc biệt đau, thế nhưng tốt xấu thì cô có thể mở mắt ra đánh giá hoàn cảnh vị trí của mình hiện giờ.

Vừa mở mắt, Lăng Vu Đề hoàn toàn sững sốt, hoàn cảnh này, này, quá ác liệt đi chứ?!

Dưới thân cô lót rom rạ ướt mem, phía dưới rom rạ chính là bùn đất cũng ẩm ướt, phiến đá cũng không có.

Lá gan của con chuột cũng gan đặc biệt lớn, từ trước mắt cô, trực tiếp bò qua trên người, tình cờ còn có thể dừng lại ở bên cạnh cô.

Nơi này toả ra mùi mốc của rom rạ, bùn đất mục nát tanh hôi, mùi hôi độc nhất của chuột lẫn gián, mùi máu tanh, mùi phân.

Lăng Vu Đề nghĩ, cái phong phú nhất ở chốn này, sợ sẽ là những mùi thối này!

Nếu như cô không có ký ức của nguyên thân, cô cũng không biết mùi vị mà mình ngửi được sẽ là cái gì.

Lăng Vu Đề muốn chống thân thể ngồi dậy, nhưng cô thử mấy lần, đều ảnh hưởng đến vết thương, đau đến không chịu được.

Hết cách rồi, cô không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh nằm nhoài trên rom rạ, nhìn con gián kia bò qua chớp mũi mình, lần thứ hai thờ dài một hơi nữa.

Nói tới nguyên thân này, Lăng Vu Đề cũng muốn than một tiếng đáng thương a!

Đáng thương ở chỗ, chính là nàng chỉ là một cái bia đỡ đạn nhỏ nhò mà thôi.

Sự tồn tại của nàng, cũng chỉ là vì biểu lộ ra tấm lòng thiện lương của Đào Từ khi gặp chuyện bất bình thôi.

Nguyên thân Lăng Vu Đề, năm nay mười chín tuổi, là một quả phụ.

Gia cảnh ký thể gia cảnh cũng khá, dòng dõi thư hương, chỉ tiếc gia cảnh sa sút.

Nguyên thân rất tốt, có tri thức hiểu lễ nghĩa lại không mù quáng ướt át trong chuyện tình cảm, phu quân nàng là một thương nhân.

Lúc đó đúng lúc nguyên thân gặp cảnh gia phụ vì bệnh nặng bỏ mình, nguyên thân lại lẻ loi hiu quạnh một người không có đồng nào.

Vì muốn chôn cất phụ thân, nguyên thân không thể không dùng một tiết mục đặc biệt theo khuôn mẫu: ban mình chôn cha.

Có thể tưởng tượng ra, mua nguyên thân, tự nhiên chính là trượng phu của nàng ấy.

Trượng phu của nguyên thân là một người tốt có tâm địa thiện lương, nguyên bản chỉ là thấy nàng đáng thương, một, hai muốn trợ giúp.

Sau đó lại nhớ tới nguyên thân không có nhà để về, liền thăng thần thu nhận giúp đỡ nàng.

Lâu dần, hai người lâu ngày sinh tình.

Cuối cùng, trượng phu của nguyên thân cưới hỏi đáng hoàng, cưới nàng làm vợ.

Tháng ngày hạnh phúc cũng không lâu lắm, lúc nguyên thân mười tám tuổi thì, trượng phu nàng ấy bởi vì ra ngoài lấy hàng một chuyến, bất ngờ gặp phải thổ phi cướp sạch, lại phản kháng thì bị thổ phi giết chết.

Nguyên thân cũng là người tuổi còn trẻ mà thành quả phụ.

Tuy rằng trượng phu nàng không phải thực giàu có, nhưng cũng có chút tài sản.

Một người phụ nữ yếu đuối cái gì cũng không hiểu, tự nhiên là không có cách nào tiếp quản gia nghiệp.

Vừa vậy, trong nhà trượng phu ký thể còn có một đệ đệ.

Tuy rằng trong ngày thường làm việc có chút biếng nhác, nhưng dù gì cũng là cái nam tử.

Nàng muốn giao gia nghiệp cho em chồng, cũng coi như là trong nhà có trụ cột.

Nhưng gia nghiệp giao trên tay của gã, vốn là người không làm việc đáng hoàng, lại càng thêm liều lĩnh, ăn uống chơi gái đánh cược mọi thứ đều dụng vào.

Không tới nửa năm, gia sản liền bị người em chồng này chơi cho hết không còn một mống.

Sau khi khiếp sợ, nguyên thân còn tràn đầy thất vọng.

Nhưng mà có biện pháp gì, gia nghiệp đã thất bại, nàng cũng không nghĩ ra cách gì.

Gã em chồng háo sắc, lúc có tiền, trong hậu viện nuôi không ít cơ thiếp, tự mình gã cũng hay đến Cầu Lan Viện tắm hoan mua vui.

Nhưng gia nghiệp lại tàn, cơ thiếp trong hậu viện hoặc là chạy, hoặc là bị gã này bán đi.

Người em chồng không có tiền, không thể đi ăn uống chơi gái đánh cược, sắc tâm vừa lên, dĩ nhiên đem chú ý đánh tới trên đầu nàng.

Lúc đó nàng đang ở trong phòng thêu hoa, buồn phiền thuê thóc tháng sau, gã uống rượu say bị ti đột nhiên vọt vào.

Gia nghiệp thất bại, hạ nhân trong nhà bán hết chỉ còn dư lại hai cái thô sừ hạ nhân, lúc đó trong phòng cũng chỉ có bản thân nàng.

Tiểu thúc tử muốn làm cái chuyện xấu xa kia, tự nhiên nàng không nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Công lược hoàng tử mất nước (03)

Edit: Aya Shinta

Nàng mãnh liệt phản kháng, lớn tiếng kêu cứu, nhưng hai hạ nhân cũng không biết đi nơi nào.

Không có người đến giúp nàng, nữ nhân yếu đuối, làm sao phản kháng được một tráng niên nam tử đây!

Trong hốt hoảng, nàng tìm thấy kéo. Dưới tình thế cấp bách, cây kéo đâm trên cổ em chồng nàng.

Gã, tắt thở bỏ mình.

Mà ngay khi nàng đang luống cuống tay chân, hai hạ nhân trở về, nhìn thấy người em chồng ngã vào trong vũng máu, cùng hai tay nhuộm máu của nàng, hai cái hạ nhân sợ đến nổi vội vã đi tới nha môn báo án.

Bởi vì nguyên thân nói là xuất phát từ phòng vệ, vì lẽ đó mới ngộ sát em chồng mình.

Nhưng nha môn một mực muốn đổ cho nàng tội danh mưu sát, làm sao nàng có khả năng sẽ nhận tội!

Sau đó liền xuất hiện cảnh tượng Lăng Vu Đề mới tới thể giới này.

Vụ án của ký thể rõ ràng chính là ngộ sát, nhưng là vị huyện lệnh này mới nhậm chức.

Chính là tân quan thượng nhậm tam bá hòa*, rõ ràng là vụ án này không được coi là trọng án, ký thể xuất phát từ tự vệ mới ngộ sát.

*Tân quan thượng nhậm tam bá hòa: Vị quan mới sau khi nhậm chức, thì sẽ lấy hai, ba sự kiện lớn có ích cho bách tính để chứng minh tài cán của mình, tạo sự chú ý cho người khác. Nhưng sau này họ còn làm việc vì dân nữa hay không thì điều này khó mà nói được.

Theo lý thuyết, tự vệ mà giết người thì hình phạt sẽ không nặng.

Nhưng tân huyện lệnh lại muốn trăm phương ngàn kế biến vụ án này tạo thành một án mưu sát để thể hiện năng lực phá án của hắn.

Nguyên thân có đánh chết cũng không chịu nhận tội mưu sát, cho dù tân huyện lệnh đã nói, chỉ cần năng nhận, vẫn không phán tử hình nàng.

Nguyên thân không hiểu tại sao huyện lệnh nhất định phải bắt nàng nhận cái tội mưu sát này, vẫn kiên quyết không nhận.

Nếu như ký ức của nguyên thân không có sai, vào ngày mai, cũng chính là lúc vụ án của nguyên thân được tái thẩm, trùng hợp có Đào Từ nữ giả nam trang, chạy đến cái thị trấn nhỏ này du ngoạn xem trò vui.

Nhìn thấy nguyên thân vẫn luôn kêu oan, Đào Từ tự nhiên là rất đồng tình với nguyên thân đang bị thương nặng.

Nàng ấy liền yêu cầu một nam phụ đến cùng nàng, một thể tử thân vương, đến thẩm án này, cho nguyên thân một cái công đạo.

Sau đó vì báo ân, nguyên thân làm thị nữ của Đào Từ.

Cho nên mới nói, cô xuyên vào thân thể này, cũng là có nguyên nhân.

Bởi vì thân thể này có thể nhìn thấy đối tượng công lực đối tượng nha!

Đào Từ ở tại trong hậu viện Thất vương phủ, Túc Diệp ở tại ngoại viện Thất vương phủ.

Tuy rằng thời gian gấp mặt không nhiều, thể nhưng tốt xấu có cơ hội gấp mặt nha!

Vì lẽ đó, thân thể này vẫn rất thích hợp với nhiệm vụ công lực!

Chỉ là thân phận quả phụ của thân thể này, liền có chút...

Có điều cũng hết cách rồi, đã tiến vào thân thể này rồi, còn có thể "Say no" với nguyên thân này hay sao?!

Cho tới việc làm sao để công lực đối tượng nhiệm vụ, bởi vì nguyên thân cũng là một phụ nhân báo thù, vì vậy Lăng Vu Đề tiếp nhận xong ký ức của nguyên thân, đầu óc vẫn cứ u mê.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại cô cũng chỉ có thể nhắm mắt xông về phía trước.

Có thể là vì bị thương, hình như Lăng Vu Đề bị sốt, hoa mắt chóng mặt, rất là khó chịu!

Cả ngày, cô đều mơ mơ màng màng.

Cô không dậy nổi, ngay cả lao dịch đưa cơm thừa tới, cô cũng không có cách nào ăn được, tất cả đều bị những kia con chuột con gián kia chiếm hết.

Thật vất vả và mới chịu đến ngày thứ hai, Lăng Vu Đề bị bắt tới công đường.

Cho dù trên người Lăng Vu Đề vẫn đau đến không chịu được, bụng cũng đói đến mức không còn cảm giác gì cả, nhưng trong lòng lại thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cô biết, rất nhanh, rất nhanh thôi là cô là có thể được cứu rồi.

Lăng Vu Đề bị bắt đến dưới công đường, bị ép quỳ xuống.

Hai tay cô chống đất, vô lực quỳ ngồi ở chỗ đó.

"Thăng đường -- "

"Uy -- vũ -- "

Tiếp theo chính là kinh đường mộc* của huyện lệnh cộc một tiếng: "Tội phụ Trương Lăng, có ý định mưu sát tiểu thúc tử, tội ác tày trời, người có nhận tội hay không?!"

*Kinh đường mộc: Cái khối gỗ để quan lại ngày xưa đập xuống khi tra án trên công đường á.

Lăng Vu Đề run run rẩy rẩy giương mắt về phía người đàn ông trung niên ăn mặc trang phục huyện lệnh ngồi trên cao kia.

"Dân phụ không nhận tội!"

Ánh mắt cô kiên định, tàn nhẫn mà trừng gã huyện lệnh kia.

Theo cách nghĩ của Lăng Vu Đề, kết cấu đầu óc của cô thực sự là không có cách nào lý giải hành vi của gã huyện lệnh này.

Muốn biểu lộ ra năng lực làm việc của chính mình, thẩm tra rõ ràng vụ án của cô cũng không phải là năng lực làm việc của gã hay sao?!

Tại sao phải biến án này thành mưu sát mới có thể hiển hiện ra năng lực phá án của gã?!

Huyện lệnh bị Lăng Vu Đề trợn đến sững sờ, lập tức có chút tức giận vỗ vỗ kinh đường mộc: "Nhân chứng vật chứng đều có, người còn không nhận tội?! Là muốn cho đại hình của bản quan hầu hạ hay sao?!"

"Đại nhân, đây là vu oan giá họa! Dân phụ đã sớm nói, là tiểu thúc tử ý đồ bắt chính với dân phụ, dân phụ xuất phát từ phòng vệ, mới ngộ sát tiểu thúc tử. Dựa theo luật lệ Đại Mộ, phòng vệ ngộ sát với có ý định mưu sát là tội danh không giống nhau. Đại nhân cường ép dân phụ nhận tội có ý định mưu sát, là có dụng ý gì?!"

Lăng Vu Đề nhăn nhó đau đớn, gắng gượng thân thể đứng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xám xịt tiểu tuý tràn đầy bất khuất.

Lời Lăng Vu Đề vừa mới thốt lên xong, bách tính đang xem xử ở ngoài công đường bắt đầu xì xào bàn tán.

"Nghe nói tiểu thúc tử của Trương Lăng thị là người chỉ biết ăn uống chơi gái đánh bạc. Lúc trước khi trọng phu Trương Lăng thị còn sống, gia cảnh vẫn rất tốt. Đáng tiếc trọng phu của Trương Lăng vừa đi, tiểu thúc tử của Trương Lăng liền chơi hết cả gia sản. Muốn nói tới việc tiểu thúc tử nổi sắc tâm với Trương Lăng thị, vẫn rất bình thường, người nhìn Trương Lăng thị này, bộ dáng chặt vật như vậy, vẫn xinh đẹp cầu người!"

"Theo ta thấy a, nói không chừng là Trương Lăng thị nhìn gia sản đều bị tiểu thúc tử chơi hết, trong cơn tức giận giết tiểu thúc tử cũng không phải không thể!"

"Không đúng không đúng, ta cảm thấy Trương Lăng thị này hẳn là giết người để tự vệ..."

"Ta cảm thấy..."

Huyện lệnh trên công đường cau mày, cảm kinh đường mộc vỗ mấy lần: "Yên lặng! Yên lặng!"

Bên ngoài lập tức yên lặng như tờ.

Đào Từ cái nam trang đang chen ở trong đám người, nghe cổ nghe mọi người thảo luận, lại nhìn Lăng Vu Đề ăn mặc tù phục đang đứng dưới công đường một chút.

"Ai -- Viễn biểu ca, huynh nói cái Trương Lăng thị này, có phải thật sự chỉ là giết người để tự vệ?!" Đào Từ lấy cùi chỏ hơi đẩy Mộ Dung Viễn, nghe giọng hỏi.

Mộ Dung Viễn khẽ cau mày, suy nghĩ một chút: "Ta thấy Trương Lăng thị kia ăn mặc tù phục dính nhiều máu như vậy, đứng cũng không vững. Nói vậy là đã dùng trọng hình, nhưng nàng ta vẫn không tiếp thu tội mưu sát. Nàng nói năng hùng hồn, ý chí lại kiên định, cũng không có cảm giác nửa phần chột dạ, sợ là thật sự chỉ là giết người để tự vệ đi."

Mộ Dung xa vừa nói xong, Đào Từ liền lôi kéo cánh tay Mộ Dung Viễn chen vào bên trong.

"Ai, tiểu Từ, muội làm cái gì vậy?!" Mộ Dung Viễn không rõ hỏi lên.

"Nếu Viễn biểu ca đã nói năng giết người chỉ vì tự vệ, Huyện lệnh này rõ ràng là muốn vu oan giá họa, vậy chắc chắn chúng ta phải đi giữ gìn lẽ phải nha!"

Đào Từ một bên chen, vừa nói với Mộ Dung Viễn.

Mộ Dung Viễn nhìn Đào Từ, có chút bất đắc dĩ cười cười, đáy mắt tất cả đều là sùng nịnh đối với Đào Từ.

Đầu kia, Huyện lệnh bị Lăng Vu Đề nói mấy câu như vậy tức giận đến không chịu được, giờ tay chỉ vào Lăng Vu Đề: "Người... Người người... Được, không chịu nhận tội đúng không! Người đến, kẹ tay!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Công lược hoàng tử mất nước (04)

Edit: Aya Shinta

"Đợi đã!"

Trong tiểu thuyết miêu tả thế này này: Giọng nói dễ nghe như tiếng chuông bạc vang lên sau lưng mình.

Lăng Vu Đề đang gắng gượng thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn liền lay động, trực tiếp co quắp ngồi xuống.

"Lớn mật! Dưới công đường là người phương nào, lại dám lớn tiếng ồn ào, trở ngại công vụ!"

Đào Từ kéo Mộ Dung Viễn qua, vênh vang đắc ý nói rằng: "Người trừng lớn con mắt tí hí của mình nhìn cho rõ ràng, vị này chính là thể tử Mộ cung thân vương!"

Huyện lệnh bị Đào Từ giới thiệu làm cho sững sờ, nhìn Mộ Dung Viễn khí vũ hiên ngang, khí chất không tầm thường trước mắt, trong lòng càng không biết nên tin hay vẫn không tin đây.

Huyện lệnh nghiêng đầu nhìn sư gia, sư gia cúi đầu nói nhỏ bên tai huyện lệnh một câu.

Huyện lệnh gật gù, sửa sang lại sắc mặt, nhìn Đào Từ: "Lớn mật! Người nói hần là thể tử cung thân vương?! Có chứng cứ gì chứng minh a?"

Chứng cứ?

Đào Từ nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Viễn, đúng là nàng đã quên, nơi này không phải kinh thành, không phải ai cũng biết dung mạo của thể tử cung thân vương ra sao.

Mộ Dung Viễn nghe thấy câu hỏi của huyện lệnh, khẽ mỉm cười, lấy ra ngọc bài đại diện cho thân phận của hần.

"Cái này làm chứng minh, thế đủ chưa?" Tiếng nói của hần ôn hòa lại không mất uy nghiêm, mười phần là khí thế hoàng tộc.

Huyện lệnh đứng lên, hầu như nhào lên trên bàn, con mắt tí hí trừng lớn nhìn cái ngọc bài kia.

Chờ huyện lệnh nhìn rõ ràng ngọc bài trên tay Mộ Dung Viễn, cả kinh trợn mắt lên, sau đó vội vã tới dưới công đường: "Không biết Thế tử gia đường xa mà đến, không có đón tiếp từ xa, mong rằng Thế tử gia chớ trách nha!"

"Được rồi! Bàn Thế tử thấy vụ án này nghi vấn trùng trùng, dự định tự mình thẩm án này, đại nhân có ý kiến?"

"Chuyện này... Nhân chứng vật chứng của vụ án này đều có, lập tức liền có thể định án. Không, không cần thể tử gia ngài tự mình thẩm án!"

Huyện lệnh giờ tay lau mồ hôi trên trán một cái, mang theo sự chột dạ mở miệng từ chối.

Vụ án này là vụ án đầu tiên mà hần nhận chức, vốn là hần muốn làm thành một đại án.

Nếu như Mộ Dung Viễn này tự mình đến thẩm án, sợ là sẽ tra ra vụ án này cũng không phải án mưu sát.

Đến lúc đó, lại định cho hần cái tội phá án bất lực, làm sao cho phải!

Nghĩ như vậy, huyện lệnh còn nói: "Nếu Thế tử gia cảm thấy có điểm đáng ngờ, hạ quan liền phúc thẩm một phen, xem có phải thật sự có án tình khác hay không."

Mộ Dung Viễn mỉm cười gật đầu: "Cũng được, vậy bản thể tử theo thẩm đi."

Nói xong, Mộ Dung Viễn kéo Đào Từ đứng ở một bên, cười híp mắt nhìn Huyện lệnh.

Huyện lệnh cười gượng trở lại công đường ngồi xuống, một phen thẩm vấn sau khi, huyện lệnh đành hoảng hốt phán Lăng Vu Đề tội ngộ sát do tự vệ

Huyện lệnh vốn muốn phán Lăng Vu Đề lưu đầy ba năm, có điều Đào Từ cảm thấy Lăng Vu Đề đáng thương, lại giúp Lăng Vu Đề cầu tình.

Cuối cùng, Lăng Vu Đề vô tội phóng thích.

Đào Từ thiện lương thấy Lăng Vu Đề bị thương nặng như vậy, lại có lòng tốt đem Lăng Vu Đề tới khách sạn các nàng đang ở lại, xem đại phu, thoa thuốc.

Lăng Vu Đề được thị nữ thấp thân hầu hạ ăn uống với thuốc thang đang nằm lì trên giường, trong lòng tràn đầy cảm kích đối với Đào Từ nha!

"Trương Lăng thị, người thế nào rồi, khá hơn chút nào không?"

Đào Từ đi tới bên giường, nhìn sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhìn thấy Đào Từ, không dấu vết đánh giá Đào Từ.

Đào Từ* giống như trong ký ức của ký thể và miêu tả trong tiểu thuyết, người cũng như tên, da dẻ trắng nõn, ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ như búp bê sứ.

* Đào Từ: gồm sứ.

Mười ba tuổi, mang theo khuôn mặt ngây ngô non nớt của trẻ con.

Nhưng là trong mắt kia thỉnh thoảng toát ra cái vẻ không phù hợp với tuổi tác, làm cho cả người nàng so với những tiểu cô nương cùng tuổi càng thêm làm người khác chú ý.

Lăng Vu Đề chống thân thể muốn dậy, Đào Từ vội vã đỡ lấy vai Lăng Vu Đề: "Trên người người có thương tích, nằm là được rồi!"

"Đa tạ vị tiểu thư này, cũng ân cứu mạng của thể tử gia!" Lăng Vu Đề hơi cúi thấp đầu, ngữ khí suy yếu lại không mất dịu dàng khéo léo.

Đào Từ kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề, một đôi mắt đẹp dễ trợn tròn lên: "Làm sao người biết ta là nữ tử? Rõ ràng ta mặc nam trang!"

"Trên vành tai tiểu thư có lỗ tai, âm thanh nhỏ nhẹ, lạnh lạnh êm tai. Vì vậy..." Lăng Vu Đề nói, gương mặt nhìn Đào Từ, giờ tay sờ sờ vành tai của mình.

Đào Từ cũng giờ tay sờ sờ vành tai mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Người cũng thật là tỉ mỉ!"

"Đúng rồi, nhà người ở nơi nào, ta cho người đi thông báo người nhà của người tới đón người."

"Vong phu chỉ có một đệ đệ, đã... Bây giờ, tiểu phụ nhân đã lè loi hù quạnh..."

Đào Từ vừa hỏi xong, vành mắt Lăng Vu Đề liền đúng lúc đỏ cả lên, đáng thương như vậy, thân là nữ tử như Đào Từ thấy, cũng không nhịn được trong lòng sinh thương tiếc.

Cô khám phục nha! Khám phục mình vẫn còn có diễn xuất như thế!

Mà trên thực tế Vị diện Hiệp hội vì đề cho Lăng Vu Đề có thể cang dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, cho cô ngón tay vàng là kỹ thuật diễn xuất.

"A? Người không có người nhà mẹ đẻ?" Đào Từ kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề, lập tức trong ánh mắt đầy vẻ đồng tình.

"Không có... Hôm nay nhận được sự cứu giúp của tiểu thư, nếu như tiểu thư không chê, tiểu phụ nhân nguyện làm nô tỳ hầu hạ tiểu thư!" Nói, Lăng Vu Đề lại muốn chống thân thể lên.

Đào Từ lần thứ hai ngăn lại Lăng Vu Đề: "Người có thương tích trong người, không nên cử động. A. Nếu người không có người nhà, được rồi, vậy tạm thời theo ta đi, sau đó nếu như người muốn rời đi, vậy cứ rời đi là được."

"Cám ơn tiểu thư!" Đôi mắt Lăng Vu Đề rung rung, cảm kích nhìn Đào Từ,.

"Được rồi, người an tâm nghỉ ngơi đi!" Đào Từ cười cười.

Ra lao ngục, lại thành công đi theo bên người nữ chủ, tinh thần Lăng Vu Đề buông lỏng, nặng nề ngủ.

Có thể là hệ thống, thân thể Lăng Vu Đề khôi phục rất nhanh, vèn vẹn ba ngày liền có thể xuống giường.

Sau năm ngày, Lăng Vu Đề theo Đào Từ bước lên con đường về kinh.

Trong xe ngựa, Đào Từ cùng cùng Lạc Hoa liú ra liú riu thảo luận sự việc mới mẻ mấy ngày nay mất thấy tai nghe, Lăng Vu Đề cúi thấp đầu, lén lút nghiên cứu nội dung vở kịch.

Cô trang điểm gần giống như Lạc Hoa, bởi vì Đào Từ nói mặc dù cô đã già.

Nhưng làm sao cũng mới mười chín tuổi, trong mắt Đào Từ, so với tuổi tác trước khi nàng ấy xuyên qua còn nhỏ hơn hai tuổi đấy.

Trẻ tuổi như thế, không cần mặc trang phục của phụ nhân.

Đào Từ còn muốn sau này có cơ hội, nàng còn muốn giúp Lăng Vu Đề tìm một người tốt đấy!

Hiện tại Đào Từ mười ba tuổi, cái thời đại này nữ tử mười lăm tuổi cập kê, cũng chính là sau mười lăm tuổi là có thể lập gia đình.

Mộ Dung Thiên Vấn một mực chờ đợi, chờ Đào Từ cập kê.

Vào lúc này, dựa theo miêu tả của nội dung vở kịch, Túc Diệp hẳn là vẫn chưa có thích Đào Từ.

Túc Diệp thích Đào Từ, hẳn là một năm sau đó.

Lại một năm sau, Túc Diệp vì Đào Từ, từ bỏ kế hoạch báo thù, thậm chí vì cứu Đào Từ đang trúng độc, không tiếc truyền độc vào cơ thể của mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Công lược hoàng tử mất nước (05)

Edit: Aya Shinta

Vì lẽ đó, Lăng Vu Đề chỉ có thời gian là hai năm để hoàn thành nhiệm vụ.

Nếu như trong vòng hai năm cô không thể để cho Túc Diệp yêu cô, vậy thì tính là nhiệm vụ thất bại rồi chứ?

"Vu Đề? Vu Đề?"

"A? Cái gì?" Lăng Vu Đề hấp háy mắt, phục hồi lại tinh thần.

Khuôn mặt Đào Từ phóng to ngay trước mắt Lăng Vu Đề, mặc dù khuôn mặt này rất ưa nhìn.

Thế nhưng đột nhiên tối gần, đẹp hơn nữa, nhưng thật là đáng sợ a!

Lăng Vu Đề liền vội vàng ngửa thân thể ra sau: "Quận chúa, xin lỗi, nô tỳ xuất thần."

Đào Từ không để ý vung vung tay: "Không có chuyện gì, thương thể của người có phải vẫn chưa tốt hay không, vì vậy ngồi xe ngựa không thoải mái? Bằng không, ta để bọn họ dừng lại nghỉ một chút nha?"

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái, cụp mắt xuống, ôn nhu nói: "Không cần, thương thể của nô tì đã không có gì đáng ngại. Đa tạ quận chúa quan tâm!"

Kỳ thực Lăng Vu Đề không muốn che giấu tính cách chân thật của mình, nhưng dù sao đây cũng là cổ đại.

Tuy rằng tính cách Đào Từ cũng khá là tùy tiện, nhưng người ta đường đường là quận chúa của một quốc gia nha!

Có hoàng thượng đau, Thất vương gia sưng, ai dám nói Đào Từ nằng không được nha!?

Cô thì không xong rồi, không nói tới thân phận của mình bây giờ là một thị nữ, hơn nữa còn là một quả phụ!

Coi như cô muốn bộc phát tính cách, nhưng trọng phụ của nguyên thân đi chưa đến một năm, nếu như cô làm vậy, thật sự được chứ?

Vì vậy, cô cũng chỉ có thể học tính cách nói chuyện làm việc của nguyên thân.

Tuy rằng có cảm thấy có chút không dễ chịu, thế nhưng tốt xấu đã tiếp thu kỷ ức của nguyên thân, lại có Vị diện Hiệp hội cho ngón tay vàng là diễn xuất, coi như đang diễn liền không thấy vát và nữa.

"Được rồi, nếu như người có nơi nào không thoải mái, nhất định phải nói, biết không?"

Nếu Lăng Vu Đề đều đã nói như vậy, tự nhiên Đào Từ cũng không miễn cưỡng.

Đối với dáng vẻ khúm núm của Lăng Vu Đề, Đào Từ cũng có chút bất đắc dĩ.

Nhưng tốt xấu nàng tới cổ đại mấy năm, biết nơi này không phải là hiện đại người người bình đẳng, mà là cổ đại tôn ti khác biệt.

"Vâng, đa tạ quận chúa quan tâm! Nô tỳ biết rồi!"

Lăng Vu Đề không biết ý nghĩ trong lòng Đào Từ, nếu như biết đến, nhất định cô sẽ khóc ròng chạy đi.

Cái này rõ ràng gọi là biết điều! Biết điều được chưa! Ở đâu là khúm núm?!

Đoàn người xe ngựa của Đào Từ dọc theo đường đi vừa đi vừa nghỉ, Đào Từ thích đi chơi, nhìn thấy nơi nào thú vị liền muốn dừng lại chơi một chút.

May là kinh thành gần, đi bảy ngày, rốt cục đến kinh thành.

Vừa vào cửa thành, xe ngựa Đào Từ liền bị ngăn lại.

Bên ngoài truyền đến thanh âm trong trẻo của Mộ Dung Viễn: "Thất hoàng thúc, làm sao người lại đến rồi?"

Thất hoàng thúc? Mộ Dung Thiên Vãn?

Lăng Vu Đề nhủ mày, khác chế lòng hiếu kỳ nồng đậm của mình, không có vén màn xe lên xem.

Đào Từ như là làm chuyện xấu bị bắt, gãi gãi tóc, lo lắng lắm bầm lâu lâu bầu: "Nguy rồi nguy rồi, bị tiểu cừu bắt được! Tiểu cừu nhất định sẽ trừng phạt ta! Anh anh anh ~ Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?! Ta không muốn chép sách a -- "

Lạc Hoa vội vã an ủi Đào Từ: "Quận chúa đừng sợ, một lúc nữa người làm nũng với Thất vương gia, nhất định Thất vương gia sẽ không đánh lòng phạt người!"

Lăng Vu Đề cúi đầu, xoắn ngón tay. Biết rõ ràng rằng lên đi ra ngoài sẽ bị phạt còn muốn chạy, hẳn là không sợ bị phạt mới đúng! Vào lúc này bị tóm lại, dĩ nhiên lại sợ thành đáng về này.

Không phải là chép sách thôi sao ~ có khó bao nhiêu đâu!

Xi~

Lăng Vu Đề nghĩ đơn giản vậy đó, chờ đến lúc cô chân chính biết cái gì là chép sách, có quả thực là khó không ra nước mắt nha!

Đào Từ nhìn Lạc Hoa, vẫn không nói gì, bên ngoài liền truyền âm thanh trầm thấp mạnh mẽ của một nam tử: "Nếu bản vương không tự mình tới đón, Hi Hòa nha đầu còn không biết lại bị người xách đi nơi nào."

"Ha ha ha ~ thất hoàng thúc ngài nói..."

Mộ Dung Thiên Vãn không có để ý tới Mộ Dung Viễn quá nhiều, chỉ là nhìn xe ngựa, giọng giọng hô một câu: "Nha đầu, còn không ra? Còn muốn ta tự mình đi tới xin người?"

Đào Từ trong xe ngựa bắt đầu đi bêu môi, nhưng vẫn là ngoan ngoãn ra xe ngựa.

Một khắc khi màn xe mở ra, Lăng Vu Đề nhìn thấy một nam tử ăn mặc cẩm bào màu đen có họa tiết thêu chìm bằng kim tuyến cười ở trên một con ngựa thuần đen.

Nam tử kia ngũ quan lập thể cương nghị, tuấn mỹ phi phạm.

Hắn mỉm cười mỏng, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, không giận tự uy.

Chính là sau khi thu lại khí thế, cũng làm cho người không nhận được sinh ra kiêng kỵ trong lòng.

Lăng Vu Đề nghĩ, không trách Đào Từ sợ hắn như vậy.

Chính là cô liếc mắt nhìn, đều cảm thấy có chút sợ đến hoảng!

A ~ có điều đúng là giống như miêu tả kịch tình của tiểu thuyết. Mộ Dung Thiên Vãn là người nghiêm túc thận trọng, nam chủ bá khí trầm lậu.

Đào Từ nhảy xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới bên cạnh Mộ Dung Thiên Vãn.

"Tiểu, tiểu cừu..." Đào Từ rụt rè gọi Mộ Dung Thiên Vãn một tiếng.

Mộ Dung Thiên Vãn không có trả lời, chỉ là đưa tay về phía Đào Từ.

Đào Từ cắn môi dưới, chậm rãi do dự một hồi lâu, mới đặt tay vào lòng bàn tay Mộ Dung Thiên Vãn.

Mộ Dung Thiên Vãn kéo tay Đào Từ, trực tiếp kéo nàng lên ngựa.

Mộ Dung Thiên Vãn ôm lấy Đào Từ, nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Viễn một chút: "Đi nửa tháng, chờ phụ vương người dạy dỗ đi."

Nói xong, Mộ Dung Thiên Vãn cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của Mộ Dung Viễn, trực tiếp cưỡi ngựa vào thành, đi về Thất vương phủ.

Hình như Lạc Hoa sớm đã quen với phong cách hành sự của Mộ Dung Thiên Vãn, cô cũng không coi là quan trọng, thả màn xe xuống.

Lạc Hoa cười cười động viên Lăng Vu Đề, giải thích: "Vị kia chính là Thất vương gia của vương triều chúng ta, vương gia mang quân chúa hồi phủ trước, chúng ta theo ở phía sau là được rồi."

Lăng Vu Đề gật gù, cũng cười cười với Lạc Hoa.

Lạc Hoa là một cô nương với tướng mạo thanh tú, cũng không tính là đẹp đẽ, thế nhưng lúc cười lên khiến người ta cảm thấy thoải mái. Trong kịch tình, nàng rất trung thành với Đào Từ, hai người tình như tỷ muội.

Xe ngựa cách Thất vương phủ càng ngày càng gần, trong lòng Lăng Vu Đề dĩ nhiên có chút sốt sắng.

Cũng không biết, một chút nữa cô có thể nhìn thấy nam phụ Túc Diệp cô muốn công lược hay không?

Lạc Hoa có chút buồn cười nhìn về mặt căng thẳng của Lăng Vu Đề: "Vu Đề, người căng thẳng như thế làm cái gì? Thất vương phủ không giống với trong phủ khác, không có chuyện động một chút là đánh giết hạ nhân."

Lăng Vu Đề chỉ là kéo kéo khoe miệng cười cười, đối với suy nghĩ của Lạc Hoa cho rằng cô là lo lắng đến quý phủ gặp phải ác chủ nhân, không có giải thích.

Xe ngựa đi rồi đại khái khoảng chừng nửa canh giờ, liền ngừng lại.

Lạc Hoa nói tiếng "Chúng ta đến rồi", liền xuống xe ngựa trước.

Lăng Vu Đề hít sâu một hơi, lúc này mới đi theo phía sau Lạc Hoa cũng xuống xe ngựa.

Cô đi theo Lạc Hoa, đi tới cửa hông Thất vương phủ.

Lăng Vu Đề vừa tiến vào cửa hông Thất vương phủ cùng Lạc Hoa, liền nhìn thấy một vị công tử nho nhã đang đi tới.

Lăng Vu Đề ngăn người, cô đã tiếp thu ký ức của nguyên thân.

Vì vậy tuy rằng nguyên thân chưa từng thấy Túc Diệp, nhưng vẫn nhận thức Túc Diệp.

Công tử thanh nhả tuấn tú trước mắt chính là đối tượng cô muốn công lược, Túc Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Công lược hoàng tử mất nước (06)

Edit: Aya Shinta

Vào lúc này, Túc Diệp đến Thất vương phủ trở thành phụ tá vừa mới nửa năm.

Có điều thời gian trong nửa năm ngắn ngủi, Túc Diệp cũng đã được Mộ Dung Thiên Vãn coi trọng, còn mơ hồ còn lần át hai phụ tá khác.

Tuy rằng toàn bộ trong kịch tình, Túc Diệp có thể nói là có mặt xuyên suốt, đương nhiên, ngoại trừ kết cục, thì hẳn lĩnh com hộp.

Kịch tình cũng không miêu tả về Túc Diệp nhiều, vì lẽ đó hiểu biết của Lăng Vu Đề đối với Túc Diệp cũng không nhiều, độ khó nhiệm vụ này cũng gia tăng rất nhiều!

Hiểu biết của Lăng Vu Đề đối với Túc Diệp cũng chỉ là hần đã từng là hoàng tộc Túc quốc, sau đó hần vì phục quốc, báo thù, mai danh ẩn tích, trở thành phụ tá bên người nam chủ Mộ Dung Thiên Vãn.

Trong đó đúng là có mấy lần miêu tả cảnh tượng Túc Diệp ở chung cùng Đào Tử, còn có mấy lần nội tâm Túc Diệp cùng với tính toán của Túc Diệp đối với hoàng tộc Mộ quốc.

Toàn bộ nội dung vô kích, đương nhiên là cường điệu đi miêu tả nam chủ nữ chủ, mà không phải một nam phối rồi.

Đại não khá là đơn giản khiến Lăng Vu Đề thực sự rất là khổ não a!

Có điều cô không có khổ não bao lâu, liền bị âm thanh của Lạc Hoa định thần lại.

"Chào Diệp tiên sinh!"

Chờ cô phục hồi tinh thần lại mới phát hiện, Túc Diệp đã đi tới bên người cô với Lạc Hoa.

Ngũ quan tướng mạo Túc Diệp cũng không tính là vô cùng tinh xảo, nhưng ngũ quan có vẻ phổ thông tổ hợp lại với nhau, lại có vẻ đặc biệt làm người khác thoải mái.

Khóe môi của hần trước sau đều cong cong, làm cho người ta có cảm giác hần là một công tử khiêm nhường, tao nhã lịch sự.

Ánh mắt của hần xem qua rất là ôn hòa, trong kịch tình miêu tả quanh năm mặc miện bào xanh nhạt, thân hình Túc Diệp cao to hơi gầy, cao chừng một thước tám.

Không giống như Mộ Dung Thiên Vãn lực lượng ẩn hàm, hần làm cho người ta cảm giác chính là loại thư sinh yếu đuối.

Chỉ có Lăng Vu Đề tiếp thu nội dung vở kịch mới biết, thân thủ Túc Diệp, tuyệt không thua với Mộ Dung Thiên Vãn.

Túc Diệp liền đứng cách Lăng Vu Đề khoảng một mét, không coi là quá gần.

Nhưng Lăng Vu Đề lại cảm thấy rất gần, gần gũi đến mức Lăng Vu Đề cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Chỉ là cô - cái hệ thống này cũng không biết lồng ngực này vì sao lại không bình thường mà nhảy lên, có chút buồn bực giờ tay ôm ngực, nghỉ hoặc trong mắt chợt lóe lên.

Túc Diệp gật đầu: "Lạc Hoa cô nương."

Tiếng nói của hần thanh nhuận ôn hòa, trong giọng nói đều mang theo ý cười.

Túc Diệp như vậy khiến người ta thực sự là không tưởng tượng ra được hần là vai phản diện, là người mà sau này Mộ Dung Thiên Vãn kiêng kỵ nhất.

Lạc Hoa bị nụ cười của Túc Diệp mê hoặc đến đỏ mặt, tốt xấu là người theo Đào Tử, không giống với những thị tì thấp kém khác.

Đôi mắt của nàng sáng lấp lánh, liền như vậy mà thẳng tắp nhìn Túc Diệp.

Túc Diệp cũng không tỏ vẻ không dễ chịu, không bị ảnh hưởng bởi ánh mắt Lạc Hoa chút nào, khóe miệng cười cùng nhiệt độ trong ánh mắt trước sau đều chưa từng thay đổi.

Tầm mắt Túc Diệp đảo qua, nhìn về phía Lăng Vu Đề đứng bên người Lạc Hoa: "Vị cô nương này là thị tì Hi Hòa quận chúa lần này đi ra ngoài mang về sao?"

"Ừm, nàng được quận chúa lần này đi huyện Thủy Nguyệt cứu ra từ nhà môn. Lúc đó nàng ấy bởi vì tự vệ giết em chồng mình, huyện lệnh Thủy Nguyệt, lại muốn phán nàng tội mưu sát, là quận chúa chúng ta cứu nàng. Bởi vì trạng phụ nàng vừa mới chết, không có nhà mẹ đẻ cũng không có nhà chồng, không có nhà đẻ về, vì vậy quận chúa liền thu nhận giúp đỡ nàng ấy."

Lạc Hoa gật đầu, có chút không tự nhiên nhìn mặt Lăng Vu Đề một chút, sau đó kéo ống tay áo Lăng giới thiệu với Túc Diệp.

Nàng giới thiệu lai lịch Lăng Vu Đề, nói Lăng Vu Đề là người mang tội ngộ sát, là một quả phụ. Nhưng không có nói tên Lăng Vu Đề, cũng không có nói vì sao Lăng Vu Đề lại tự vệ giết em chồng mình.

Lạc Hoa làm Lăng Vu Đề có chút kì lạ, cô nghiêng đầu nhìn Lạc Hoa.

Lăng Vu Đề không biết tại sao, Lạc Hoa, rõ ràng việc nàng ấy nói chính là sự thực, nhưng vì cái lòng gì cô cảm thấy là lạ ở chỗ nào vậy trời?

Lẽ nào là cô nghĩ quá nhiều?

Ai ~ Tại sao Vị diện Hiệp hội không cho cô một cái đại não khá là thông minh một chút vậy?

Nhất định phải mơ hồ như vậy sao?!

Chóp chóp con mắt, trong nháy mắt trên mặt Lăng Vu Đề đều trung ra cái oán niệm với Vị diện Hiệp hội.

Sau đó cô lại khôi phục cái bộ dạng khúm núm. Không đúng không đúng, là bộ dạng "biết điều" nha.

Cái chóp mắt tiếp theo, Lăng Vu Đề cũng cảm giác được Túc Diệp cho cô thêm 5 điểm hảo cảm.

Bởi vì chính bản thân cô là hệ thống, đương nhiên không cần ai nhắc nhở độ thiện cảm của nam phụ với cô.

Khi nam phụ có thêm điểm hảo cảm với mình, cô lập tức liền có thể nhận biết được.

A, hiện tại Túc Diệp thêm cho cô 5 điểm hảo cảm, cũng chính là bây giờ có 5 điểm.

Tuy rằng ít, thế nhưng thật mười tốt xấu gì cũng là thật nha!

Lần thứ nhất bắt được độ thiện cảm, Lăng Vu Đề vẫn là rất vui vẻ!

Cũng may hiện tại cô đang cúi đầu, vì thế không có ai nhìn thấy khóe môi cô cong lên trong nháy mắt.

Túc Diệp nhìn Lăng Vu Đề cúi đầu thấp tới mức sắp đụng tới ngực, lông mày hơi giương lên.

Không nghĩ tới, Hi Hòa quận chúa khi thích lo chuyện bao đồng như vậy, cả quả phụ mang tội cũng mang về làm thị tì được.

Có điều quả phụ này, dường như có hơi không giống bình thường. Dường như cái dáng vẻ khúm núm này, là giả vờ?

Lẽ nào là do người nào sắp xếp tiến vào Thất vương phủ?

Túc Diệp suy đoán.

Hiển nhiên, vừa nãy vẻ mặt không phù hợp với ký thể của Lăng Vu Đề bị Túc Diệp bắt được.

Túc Diệp gật đầu với Lạc Hoa: "Tại hạ còn có việc, muốn ra ngoài phủ một chuyến, Lạc Hoa cô nương mau mau trở về hầu hạ Hi Hòa quận chúa đi."

"Ừm, Diệp tiên sinh đi làm việc của mình đi, lần này quận chúa từ huyện Thủy Nguyệt về mang không ít đặc sản, lát nữa, ta đưa một ít cho Diệp tiên sinh ném thư chứ?"

Túc Diệp gật gù, lại nói cảm ơn với Lạc Hoa, sau đó mới nhấc chân đi về phía cửa hông vương phủ.

Lúc rời đi, hần cũng không có nhìn Lăng Vu Đề thêm một chút nào.

Gò má Lạc Hoa phấp phấp hồng hồng, nhìn bóng lưng Túc Diệp rời đi, trong mắt là ái mộ sâu đậm.

Lăng Vu Đề âm thầm nhủ mày, ái mộ nồng đậm như vậy cô vẫn có thể thấy được.

Lúc trước ánh mắt khi nguyên thân nhìn chồng mình chính là như vậy, đương nhiên, nguyên thân cũng không có trắng trợn giống Lạc Hoa.

Lạc Hoa thu hồi ánh mắt vẫn dõi theo bóng lưng Túc Diệp, thấy Lăng Vu Đề nhìn chăm chăm nàng, có chút không tự nhiên buông ống tay áo Lăng Vu Đề ra.

"Vị vừa rồi là phụ tá của Thất vương gia chúng ta, Diệp Tổ, Diệp tiên sinh. Diệp tiên sinh rất được Thất vương gia coi trọng, người... Thân phận người như vậy, không được mơ tưởng với Diệp tiên sinh! Biết không?"

Lạc Hoa vốn là muốn nói, người là quả phụ, không được mơ tưởng với Diệp tiên sinh.

Có điều nàng không tiện nói chuyện quá khó nghe, dù sao về sau là người bên cạnh quận chúa, cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy.

Tuy rằng, nàng biết người quả phụ trước mắt, khẳng định không tạo được bọt nước gì, cho dù nàng ta có chút sắc đẹp.

Ai có thể lại để ý một quả phụ đây?! Chắc chắn không lọt vào mắt Diệp tiên sinh!

Khóc miệng Lăng Vu Đề gật gật, sau đó gật gù: "Yên tâm đi, ta sẽ không mơ tưởng hần." Ta chỉ là muốn công lược hần!

Aya: xin chào, lâu rồi không ra chương mới ^^

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Công lược hoàng tử mất nước (07)

Edit: Aya Shinta

Lạc Hoa thoả mãn cười cười với Lăng Vu Đề, sau đó mới dẫn Lăng Vu Đề đi tới Ngọc Khê các, nơi Đào Từ sống.

Ngọc Khê các của Đào Từ xây ở bên cạnh hoa viên Thất vương phủ, đi qua hoa viên, liền có thể đến Ngọc Khê các.

Toàn thể bố cục Thất vương phủ không tính là quá xa hoa, mà là rất phù hợp với phong cách của Mộ Dung Thiên Vãn, mạnh mẽ nghiêm cẩn.

Đương nhiên, tiến vào hoa viên thì không giống.

Dọc theo đường đi, bởi vì Lạc Hoa là nha hoàn thấp thân của Đào Từ, vì vậy hạ nhân trong vương phủ khi thấy nàng ấy, đều sẽ cười ha ha chào hỏi nàng.

Trên mặt Lạc Hoa cũng mang theo ý cười gật đầu với mọi người, xem ra rất là hiền lành.

Lăng Vu Đề lại không có để ý đến ánh mắt của những hạ nhân kia khi nhìn mình. Hoặc kinh diễm, hoặc kinh ngạc, hoặc hiểu kỳ.

Lúc người khác không chú ý, ánh mắt của cô xoay tròn, lẹ làng đánh giá bốn phía, trong mắt là cảm giác mới mẻ đến tốt độ.

Tuy rằng trong trí nhớ nguyên thân cũng có cảnh tượng trong Thất vương phủ, thế nhưng ký ức của người khác dù sao so với chính mình tận mắt nhìn thấy cũng khác nhau mà.

A, ký ức không có hiệu quả thị giác!

Mỗi một loại thực vậy hoa cỏ trong vườn hoa, núi giả, đều có tính sáng tạo.

Có thể thấy, là trải qua sự tỉ mỉ của người làm vườn.

Mấy ngày nay cô theo Đào Từ, dọc theo đường đi, cô cũng được nhìn đến no mắt.

Hai bên đường đá cuội mà Lăng Vu Đề đi qua nở đầy hoa tươi quý giá, bởi vì mang gậy treu đã mòn, đập ở trên đá cuội, mãi khiến lòng bàn chân có chút thoải mái, cũng có chút đau nhẹ.

Cô hơi hơi hí mắt, khỏe miệng bắt gặp công lên.

Ngoại trừ mùi hôi thối ngửi được vào ngày thứ nhất khi đi tới nơi này, Lăng Vu Đề cảm thấy, ngay cả cỏ xanh đều vô cùng thơm mát.

Những cái này chính là hoa tươi được trồng có nguồn gốc từ phương xa, ngoại trừ hoàng cung, sợ cũng chỉ có Thất vương phủ mới có được.

Vẫn là do hoàng thượng sủng ái Đào Từ, mới cho người đi trồng.

Đi vào từ cửa hông vương phủ, đại khái đi chừng nửa canh giờ, rốt cục đến Ngọc Khê các của Đào Từ.

Kiến trúc Ngọc Khê các cực kì tốt, nói là nơi tinh xảo nhất Thất vương phủ cũng không quá đáng.

Trong tiểu thuyết miêu tả, bố cục thiết kế Ngọc Khê các, hoàn toàn là do lúc trước Đào Từ khi chín tuổi tự mình cảm bút vẽ ra.

Bởi vì trước khi xuyên qua Đào Từ là một sinh viên năm ba ngành kiến trúc, vì vậy cấu tạo bố trí phòng ốc gì gì đó, đối với nàng mà nói, rất đơn giản.

Kiểu dáng nhà nước người năm tầng, tuy rằng có chút khác biệt so với thời hiện đại, nhưng so với nhà cổ đại chỉ có một tầng lầu, chuyện này rất kỳ diệu!

Khi vẽ ra, liền gây nên náo động không nhỏ.

Còn có một vị bậc thầy thủ công gọi thẳng Hí Hòa quận chúa quả là kỳ tài vậy!

Từ đây, kinh thành Mộ quốc liền bắt đầu lưu hành lối kiến trúc nhiều tầng.

Cải tạo trước tiên, chính là hoàng cung. Hiện tại Đường Tâm điện của hoàng đế, đều là nhà cao năm tầng.

Toàn bộ hoàng cung cải biến, vậy cũng tiêu tốn không nhỏ nha!

Cũng may Đại Mộ giàu nứt đổ đổ vách, không thiếu tiền!

Khụ, nói đi nói lại tới Ngọc Khê các rồi.

Lạc Hoa vừa dẫn Lăng Vu Đề vào Ngọc Khê các, thì có một nha đầu mười hai mười ba tuổi chào hỏi Lạc Hoa.

"Lạc Hoa tỷ tỷ, ngài đã về rồi! Quận chúa đang bên trong sinh hờn dỗi đấy, Lạc Họa tỷ tỷ cũng không dỗ được, ngài mau quay trở lại đi!"

Vì sao Đào Từ lại sinh hờn dỗi?

Không cần đoán, khẳng định là bị Mộ Dung Thiên Vãn mắng một trận, sau đó lại bị phạt thôi!

Cho tới việc phạt cái gì, Lăng Vu Đề biết.

Trong kịch tình viết qua, chép sách mà.

Có điều Mộ Dung Thiên Vãn cũng kỳ quái, sao không phạt nữ tử thư giống như người khác

Theo lời Mộ Dung Thiên Vãn nói, nữ tử vừa ý hần, không cần giữ cái tam tông tứ đức làm cái gì, chỉ cần ngoan ngoãn để hần sủng là được.

Vì lẽ đó mỗi lần Mộ Dung Thiên Vãn phạt Đào Từ chép sách, đều là phạt nàng sao chép kinh thư.

Đào Từ không sợ cái khác, chỉ sợ Mộ Dung Thiên Vấn phạt nàng chép sách.

Ba cái sách kinh thư đông dài đó, mỗi lần nàng nhắc bút, còn chưa bắt đầu chép, cũng đã ngủ gà ngủ gật!

Có thể Đào Từ biết rõ ràng chỉ cần nàng không nghe lời, Mộ Dung Thiên Vấn liền phạt nàng chép sách.

Nhưng vẫn không quản được chân của mình, đều muốn chạy ra ngoài chơi.

"Biết rồi, quận chúa thích nhất nước đường băng lên, có chuẩn bị hay chưa?"

Lạc Hoa không để ý Đào Từ sinh hờn dỗi, chỉ là nghiêng đầu hỏi tiểu nha đầu kia có chuẩn bị nước đường Đào Từ thích uống hay chưa. Hiên nhiên đối với việc làm sao đồ được Đào Từ, rất chắc chắn.

Tiểu nha đầu kia gật đầu: "Biết hôm nay quận chúa trở về, sáng sớm thì trong phòng bếp đã chuẩn bị, hiện tại thời tiết nóng bức, buổi trưa liền để trong hầm băng, vậy thì ta đi lấy?" Tiểu nha đầu kia nói.

Lạc Hoa gật gù, phát phát tay với tiểu nha đầu: "Đi đi." Sau đó liền mang theo Lãng Vu Đề đi vào trong.

Tiểu nha đầu kia đáp một tiếng, trước khi đi, giương mắt nhìn Lãng Vu Đề một chút.

Lúc này lo lắng quận chúa, đúng là không có để ý, vào lúc này không vội, đúng là lưu ý đến người đi theo Lạc Hoa.

Trang phục của Lãng Vu Đề gần giống như Lạc Hoa, nhìn tuổi tác lớn hơn so với Lạc Hoa đang độ mười lăm.

Nhưng tướng mạo như vậy, nếu không phải sắc mặt trắng bệch, xem ra có vẻ bệnh, sợ là đều sắp đuổi kịp quận chúa chứ?

Đứng bên người Lạc Hoa với tướng mạo chỉ xem như thanh tú, Lạc Hoa trong thấy mắt liền biến thành lá xanh làm nên cho hoa xinh!

Lãng Vu Đề cũng không có nhìn thấy kinh diễm trong ánh mắt của tiểu nha đầu kia, thần kinh có quá thô, nguyên thân cũng khá là đơn thuần, cửa lớn không ra cổng trong không bước, sau khi già cho trượng phu lại được sủng.

Sau khi trở thành thi nữ của Đào Từ, nàng ấy theo trở về Thất vương phủ, bởi vì tính cách khá là chất phác, đầu óc không linh hoạt, cũng biết dùng cái miệng làm cho Đào Từ vui vẻ, vì vậy cũng chỉ làm nha hoàn tam đẳng.

Cuối cùng bị Đào Từ phân phối cho một quân sự nhỏ làm vợ kế, tuy rằng trải qua lúc tốt lúc xấu, nhưng bản thân nàng ấy lại là người yêu cầu không cao, tháng ngày tốt xấu còn không có trở ngại.

Cả dôi, ngoại trừ trước lúc chưa xuất giá, gia biến, mất cha, những chuyện đau khổ này.

Nha, còn có chuyện tự vệ nên giết em chồng.

Nàng cũng không có trải qua sóng to gió lớn bao nhiêu, cho nên nàng không có thành loại người giỏi nghe lời đoán ý.

Lãng Vu Đề theo Lạc Hoa lên lầu bốn Ngọc Khê các, nơi đó là phòng ngủ Đào Từ.

Mới vừa đi tới cửa, liền nghe thấy một giọng nữ nhỏ nhẹ đang nói chuyện: "Quận chúa, ngài cũng dừng tức giận! Ngài thấy Vương gia vẫn là đau lòng ngài, cho ngài thời gian một tháng chép sách đây. Cũng không có giống như lần trước, chỉ cho ngài thời gian nửa tháng. Ngài nói đúng hay không?"

Thoại là như vậy không sai, thời gian chép sách kéo dài, nhưng là: "Hắn tốt với ta chỗ nào!? Một chút cũng không tốt! Ta không phải là đi ra ngoài chơi một chút thôi sao! Ta không có tự mình một người đi ra ngoài, không phải còn có Viễn biểu ca theo ta à! Hơn nữa coi như không có Viễn biểu ca, cũng có Lê Ly hoặc là Tuế Hân theo ta nha! Mỗi lần đi ra ngoài, trừ phi đi cùng với hắn, bằng không đều không cho người ta đi ra ngoài, quý hẹp hòi!"

Đào Từ vừa nói, tức giận rì rầm.

Lê Ly cùng Tuế Hân trong miệng nàng, một là người thừa kế của thiên hạ đệ nhất phú, một là người thừa kế của giang hồ đệ nhất sơn trang.

Aya: Hôm nay hai chương, có lẽ tiếp theo lại nhảy qua truyện công lược con trai nam chủ quá ~~~ Oái quá nè!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Công lược hoàng tử mất nước (08)

Edit: Aya Shinta

Hai người kia, không cần phải nói, chỉ nghe thấy tên, đương nhiên chính là nam phụ số 3 và số 4!

Đào Từ mới vừa nói xong, Lạc Hoa liền cười gõ vang cửa phòng ngủ Đào Từ.

"Vào đi!" Đào Từ giương giọng hô một câu, chỉ có hai chữ, nhưng trong giọng nói đều tràn đầy buồn bực cùng ghen ghét.

Nàng cũng chỉ dám ở trong Ngọc Khê các sinh hờn sinh dỗi, oán oán giận giận.

Nếu là cho nàng ở trước mặt Mộ Dung Thiên Vấn oán giận, chắc chắn không dám đâu!

Lạc Hoa đẩy cửa tiến vào, liếc mắt một cái là có thể thấy Đào Từ đang ngồi ở trên giường phía trước cửa sổ mà bĩu môi, người đứng bên cạnh đang quạt cho nàng, là một nha hoàn thấp thân khác của Đào Từ: Lạc Họa.

Tinh Lạc Họa khác với tinh tinh hoạt bát của Lạc Hoa, nàng ấy làm người, một lòng muốn tốt cho Đào Từ.

Tuy rằng có tâm, nhưng tính cách lại không chiếm được sự yêu thích của Đào Từ, cho nên mặc kệ Đào Từ đi nơi nào, đều tương đối thích mang Lạc Hoa theo.

Nàng ấy không phải không muốn mang Lạc Họa theo, chỉ là mỗi lần mang theo Lạc Họa ra cửa, mặc kệ Đào Từ làm cái gì, chỉ cần là không hợp với thân phận quận chúa, chắc chắn nàng sẽ nhắc nhở Đào Từ.

Điểm này, khiến cho Đào Từ thật sự đau đầu! Lạc Hoa lại sẽ không như vậy, cái gì cũng dựa theo Đào Từ.

"Vừa trở về liền nghe nói quận chúa tự mình ở trong phòng sinh hờn dỗi, liền chạy nhanh đến đây."

Lạc Hoa đi đến trước giường Đào Từ, hành lễ.

Lãng Vu Đề cũng không nói lời nào, ngoan ngoãn ở phía sau cũng hành lễ theo, sau đó liền rũ mắt đứng ở một bên.

Có mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, yên lặng nghe Lạc Hoa nói chuyện với Đào Từ.

"Người chạy nhanh lên đây cũng vô dụng! Ta buồn bực muốn chết! Tiểu cữu thể nhưng lại phạt ta chép kinh thư ~ lần này vẫn là Kim Cương kinh đó! Trời ơi ~"

Đào Từ vừa thấy người đến là Lạc Hoa, liền không màng hình tượng kêu rên, khuôn mặt nhỏ đáng thương hể hể kia, thoát nhìn, rất khả ái.

Lãng Vu Đề liếc nhìn lên Đào Từ một cái rồi lập tức lại cúi đầu, che dấu ý cười không ép xuống được trong đôi mắt của mình.

Lạc Hoa ngồi xổm xuống trước giường Đào Từ, cười tùm tùm nói: "Kim Cương kinh nha, không phải hai lần trước quận chúa cũng chép rồi sao. Mới vừa rồi lúc nô tỳ ở bên ngoài, nghe thấy Lạc Họa nói, vương gia cho ngài một tháng thời gian! Tuy nô tỳ biết, kỳ thực vương gia muốn ngài ở trong phủ một tháng. A ~ ngài nhìn xem, ngài cũng đi ra ngoài chơi đùa nửa tháng, một tháng này, ngài thành thành thật thật ở quý phủ, làm như là nghỉ ngơi đi!"

Lạc Hoa nói làm Đào Từ bình tĩnh lại, nàng cúi đầu nhìn Lạc Hoa: "Ồ một tháng liền ở một tháng đi, chính là, ta thật sự không muốn chép cái Kim Cương kinh kia nha ~"

Lạc Hoa đi theo bên người Đào Từ lâu rồi, đầu óc vốn dĩ rất linh hoạt, trông mắt nàng ta chuyển động, liền phóng tới trên người Lãng Vu Đề ở một bên.

"Vu Đề, không phải người nói muốn báo đáp quận chúa sao, hiện tại chính là lúc người báo đáp quận chúa rồi." Lạc Hoa đứng lên, nói với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề ngừng đầu, còn có chút mờ mịt chớp chớp mắt: "Báo đáp như thế nào?"

Lạc Hoa nhặt Kim Cương kinh bị Đào Từ ném đầy trên đất lên, đưa cho Lăng Vu Đề: "Đây ~ phía trước xem qua chữ người, vừa vặn có năm phản tương tự chữ quận chúa, lát nữa ta đi lấy bảng chữ mẫu trước đây quận chúa viết cho người, người bắt chước chữ quận chúa, chép Kim Cương kinh một lần."

Lăng Vu Đề nhìn Kim Cương kinh đã bị nhét vào trong lồng ngực mình, đột nhiên nhớ tới, trong trí nhớ, xác thật là sau khi nguyên thân đi theo Đào Từ trở về, về sau kinh thư đã chép, kỳ thật đều là do nguyên thân bắt chước chữ viết Đào Từ mà chép.

Nhỏ tới cái này, Lăng Vu Đề hận không thể lập tức vỗ trán mình, nghiên cứu ký ức cùng cốt truyện nhiều như vậy, sao cô có thể xem nhẹ chuyện này như vậy!?

Nếu coi trọng điểm này sớm một chút, lúc trước cô sẽ không nên viết chữ cho Đào Từ xem.

Lạc Hoa cũng thật tinh mắt, lúc ấy liền nhìn ra chữ viết cô có năm phản tương tự với Đào Từ.

Lăng Vu Đề cúi đầu, không nói gì, thoát nhìn về mặt bình tĩnh, nội tâm kỳ thật là hỗn loạn.

Cô không phải sợ chép sách, chỉ là cô tới thế giới này cũng không phải vì giúp Đào Từ chép sách.

Cô muốn đi công lược nam phụ a! Nếu đem thời gian đều để chép sách, vậy lấy đâu ra thời gian để kiểm đầy điểm hảo cảm, mà hoàn thành nhiệm vụ nha!?

Thấy Lăng Vu Đề không nói gì, Đào Từ cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, rốt cuộc người bị phạt là nàng, hơn nữa: "Lâm Vu Đề giúp ta, tiêu cửu sẽ phát hiện đi..."

Trên thực tế, trong cốt truyện, Mộ Dung Thiên Vân có phát hiện. Bất quá, hẳn lại làm bộ không có phát hiện.

Hắn muốn phạt Đào Từ chép sách, xác thật chỉ là muốn nâng ỡ tại trong phủ.

Lăng Vu Đề còn đang xuất thần, cũng không có nghe thấy Đào Từ nói, liền tỉnh nghe thấy, kỳ thật cô cũng không biết đáp lại Đào Từ như thế nào.

Lạc Hoa trầm mặt, nhìn Lăng Vu Đề với ánh mắt có chút không vui: "Lăng Vu Đề, quận chúa cứu người từ huyện Thủy Nguyệt huyện nha, giúp người rửa sạch oan khuất, vốn dĩ phải bị lưu đầy ba năm, cũng đổi thành vô tội. Báo đáp như lời người nói, chính là chép sách cũng không muốn sao?!"

Lạc Hoa cao giọng lên không ít, khi nàng đang gọi Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề liền lấy lại tinh thần.

Chỉ nghe Lạc Hoa nói xong, về mặt cô lập tức khẩn trương xua xua tay giải thích nói: "Không phải! Không phải! Ta, nô tỳ, nô tỳ chỉ là suy nghĩ, nhất định phải bắt chước chữ quận chúa cho tốt, tận lực làm được mười phần mười tương tự, như vậy là có thể không bị Thất Vương gia nhìn ra!"

Lạc Hoa đều đã nói như vậy, cô chẳng lẽ còn có thể nói: Phải nha! Ta chính là không muốn chép, thì sao?!

Đương nhiên không có khả năng! Cô còn cần ở lại Thất vương phủ, tìm cơ hội tiếp cận Túc Diệp!

Lăng Vu Đề vừa nói xong, Đào Từ liền mang về mặt có ý cười bước xuống dưới, đi đến bên người Lăng Vu Đề: "Vu Đề, cảm ơn người!"

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Có thể làm việc cho quận chúa, là phúc phận của nô tỳ!"

Nôn ~ thế nhưng cô có thể nói ra lời như vậy! Cảm tạ kỹ thuật diễn của Vị Diện Hiệp hội nha!

Đào Từ hé miệng, còn muốn nói với Lăng Vu Đề cái gì, lại bị tiếng đập cửa bên ngoài đánh gãy: "Quận chúa, nô tỳ tới đưa ngài nước đường băng liền."

Vừa nghe đến nước đường băng liền, đôi mắt Đào Từ lập tức sáng lên, buông lỏng bàn tay bôi vì kích động mà nắm lấy tay Lăng Vu Đề, vội vàng giương giọng hướng ra ngoài cửa: "Mau tiến vào."

Một nữ tử ăn mặc y phục của nhị đẳng nha hoàn bụng khay có cái chung sứ màu trắng đi đến.

Lăng Vu Đề thật ra rất hiếu kỳ, nước đường băng liền có thể làm Đào Từ như vậy, đến tột cùng trông như thế nào.

Chỉ là cái chung kia còn chưa có mở ra, Lạc Hóa liền mang cô đi xem phòng, để cô nhanh chóng bắt chước chữ Đào Từ, rời khỏi phòng Đào Từ.

Bởi vì Lăng Vu Đề phải chép sách, cho nên được an bài tới một căn phòng nhỏ gần kề trên lầu bốn.

Lầu bốn ngoại trừ có phòng ngủ của Đào Từ, còn có phòng Lạc Hoa cùng Lạc Hóa, tiện cho việc chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của Đào Từ.

Sau đó còn có hai cái phòng tạp vật, một cái phòng đựng thuốc cổ truyền.

Căn phòng này có một cái tủ quần áo, một cái giường gỗ, một cái bàn nhỏ ghế nhỏ, cũng không có đồ vật khác.

Aya: Lần đầu chỉ edit qua bản convert, thấy kỳ quá đi T.T

Bản đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Công lược hoàng tử mất nước (09)

Edit: Aya Shinta

Cũng may cái phòng nhỏ này có cửa sổ, tốt xấu còn có thể thông gió.

Lạc Hoa chỉ mang cô tới phòng ngủ hiện tại của cô, nói: "Phục sức nha hoàn của người, lát nữa sẽ có nha đầu đưa tới cho người, hiện tại cách bữa tối còn sớm. Trước tiên người nhìn bảng chữ mẫu của quận chúa, bắt chước đi." Sau đó liền rời đi.

Lạc Hoa cũng không nói Lăng Vu Đề trước hết hãy nghỉ ngơi, rốt cuộc trên eo cô còn có thương tích.

Cho dù có hệ thống hỗ trợ, nhưng nơi đó bị đánh đến da tróc thịt bong, như thế nào cũng không có khả năng qua mười ngày thì tốt rồi đi?!

Bất quá dây thần kinh Lăng Vu Đề thật sự là quá thô, đối với lời của Lạc Hoa, cô cũng không có cảm thấy nơi nào không xuôi tai.

Lăng Vu Đề đặt Kim Cương kinh Lạc Hoa vào mới cho mình, bảng chữ mẫu của Đào Từ, giấy và bút mực ở trên bàn, sau đó liền bò lên trên giường gỗ nhỏ của mình.

Kỳ thật Lăng Vu Đề rất muốn nằm ngửa mà ngủ, nằm bò ngủ mười ngày rồi, mỗi lần muốn xoay người, đều phải nỗ lực chịu đựng.

Vết thương trên eo còn chưa có khỏi hoàn toàn, nằm ngửa, sẽ áp đến miệng vết thương, thực sự rất đau!

Đôi mắt của kỳ thể rất lớn rất xinh đẹp, Lăng Vu Đề buông lỏng biếng nhác, ánh mắt nguyên bản vốn dửng dưng liền thay đổi.

Bởi vì không có nhuộm đầm hồng trần, bên trong hắc bạch phản mình, thanh triệt đến không có chút tạp chất nào.

Chớp chớp đôi mắt, trong đầu Lăng Vu Đề bắt đầu xét lại hết thấy chi tiết về đối tượng công lược cô mới gặp hôm nay - Túc Diệp.

Trong cốt truyện tự nhiên không có miêu tả xuất hiện đơn độc giữa một nhân vật mua nước tương cùng một nhân vật nha hoàn nho nhỏ, cho nên Lăng Vu Đề dựa vào, là ký ức của nguyên thân.

Trong trí nhớ, thời điểm vào hôm nay lúc Lăng Vu Đề nhìn thấy Túc Diệp, không có gì khác biệt.

Ngay lời của Túc Diệp, hay lời nói của Lạc Hoa, đều giống nhau.

Thật xấu hổ ~ cô vẫn luôn chiều theo tính cách ký thể, đương nhiên không có khác biệt!

Bất quá, có thể thêm 5 điểm hảo cảm cũng không tồi, chậm rãi tích lũy, có thể có tiền bộ thì tốt rồi!

Nếu thật sự muốn nói hôm nay rất cuộc có nơi nào bất đồng với trí nhớ của ký thể mà nói, chính là lúc Lạc Hoa sai có bắt chữ viết Đào Từ dễ chép sách.

Trong trí nhớ, khi Lạc Hoa nói cho ký thể bắt chữ viết Đào Từ dễ chép sách, ký thể không hề nghĩ ngợi, trực tiếp đáp ứng.

Mà rồi cô tới nơi này, còn không có lập tức trả lời. Cái này làm cho Lạc Hoa vốn dĩ còn có chút phòng bị với cô, giờ đã không có sắc mặt tốt gì nữa.

"Cốc cốc cốc ——"

Tiếng đập cửa vang lên, chống thân mình bò dậy, đi ra mở cửa phòng.

Đứng ngoài cửa, vẫn là cái tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi kia.

Lúc này tay cô bé ôm một chồng quần áo, mặt trên còn bày hai ba dạng đồ trang sức có hơi chút thấp kém. Thoạt nhìn, không sai biệt so với đồ trang sức trên đầu cô bé đó.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề, nha đầu liền nhếch môi cười.

Gương mặt tròn tròn phúng phính, mang theo tính trẻ con mà tuổi này nên có, thoạt nhìn rất là đáng yêu: "Lạc Hoa tỷ tỷ sai ta đưa chút xiêm y tới cho người."

Lăng Vu Đề tiếp nhận quần áo trong tay nha đầu, cười nói lời cảm ơn.

Nha đầu kia bị nụ cười của Lăng Vu Đề làm cho có chút đỏ mặt: "Tỷ tỷ cười cũng thật đẹp, tỷ tỷ, ta tên Nhân Nhân năm nay mười ba tuổi, người tên gì?"

Nhân Nhân đại khái cao cũng khoảng một thước năm, so với Đào Từ cũng mười ba tuổi lùn hơn một ít.

Đứng ở trước mặt Lăng Vu Đề cao khoảng trên một thước sáu, có vẻ có chút nhỏ xinh.

Lăng Vu Đề xếp quần áo vào tủ, khi xoay người thấy Nhân Nhân còn chưa đi, liền cười sờ sờ đầu cô bé: "Ta tên Lăng Vu Đề, mười chín tuổi, người gọi ta Tiểu Vu tỷ tỷ hoặc là Vu Đề tỷ tỷ đi."

Nhân Nhân gật gật đầu thật mạnh: "Tiểu Vu tỷ tỷ!"

Nhân Nhân không hỏi cô từ đâu tới, chỉ là nhiệt tình nói về một ít quy củ cấm kỵ trong Ngọc Khê các, Thất vương phủ cho cô.

Nhân Nhân lúc năm tuổi đã bị bán vào vương phủ, là văn tự bán đứt.

Bởi vì lớn lên đáng yêu, sau lại được Đào Từ vừa mới dọn tiến Thất vương phủ tuyển làm tam đẳng nha đầu.

Nhân Nhân cũng không có ở trong phòng Lăng Vu Đề bao lâu, bởi vì còn có việc làm.

Cho nên cô bé nói khi nào tới bữa tối thì sẽ gọi Lăng Vu Đề, liền rời đi.

Sau khi Nhân Nhân rời khỏi, Lăng Vu Đề mới đóng cửa phòng.

Đối với nha đầu Nhân Nhân này, có trong trí nhớ của nguyên thân.

Lúc trước khi ký thể vừa mới đến Ngọc Khê các của Đào Từ, bởi vì diện mạo của mình, cùng thân phận quả phụ cùng với tội phạm giết người (tuy rằng do tự vệ mà ngộ sát). Làm những nha hoàn kia hoặc là bài xích nàng, bắt thiêu nàng, hoặc chính là tránh né nàng ấy.

Cũng cũng chỉ có cô bé Nhân Nhân này, từ ngày đầu tiên, liền rất tốt với nguyên thân.

Cho nên đối với Nhân Nhân, Lăng Vu Đề rất có hảo cảm.

Đứng ở trong phòng, trông mắt Lăng Vu Đề chuyển động khắp nơi, đánh giá cái phòng ngủ nhỏ đến nỗi có chút đáng thương này.

Tầm mắt dừng lại ở Kim Cương kinh thư trên bàn, nhận mệnh ngồi vào cái bàn trước mặt, bắt đầu chép sách.

May mắn khi cô tiếp thu ký ức, cũng tiếp thu ' kỹ năng ' của nàng.

Bằng không, một cái hệ thống chỉ có thực thể giả thiết đi lấy bút lông viết chữ, hoàn toàn không có khả năng được chứ!

—————

Thời tiết đầu hè đã có chút nóng bức, cũng may cái phòng ngủ nhỏ này còn có một cái cửa sổ, cái bàn lại vừa vặn đặt ở bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ thường thường có từng luồng gió mát thổi vào, vẫn rất là thoải mái.

Lăng Vu Đề chép thật sự nghiêm túc, chỉ là chưa chép được vài tờ, cô liền dừng bút, bắt mắt oán niệm nhìn kinh thư mới chép trước mặt.

"Ta đi ~ sao lại có thể dài như vậy?! Một tháng có thể chép xong sao? Chép xong thì tay cũng đều đứt luôn đi?!"

Lăng Vu Đề một bên xoa xoa cánh tay rã rời, một bên oán giận nói.

Tuy rằng trên thực tế, nguyên thân chép Kim Cương kinh, chỉ tốn bảy ngày.

Nhưng đó là thường xuyên chép tới khuya, ban ngày cơ bản cũng không có dừng bút mới được.

Lăng Vu Đề rất cuộc không phải nguyên thân, tuy rằng có tiếp thu ký ức của nàng ấy, nhưng Vị Diện Hiệp hội đã đáp nặn cho cô một tính cách thuộc về chính cô.

Cho nên, căn bản cô không có biện pháp đi hoàn toàn dung hợp được tính cách nguyên thân.

Kiểm nhẫn của cô có hạn, ngồi ở chỗ này chép sách, quả thực là chịu tội!!

Lăng Vu Đề hai tay chống cằm, nhìn ngoài cửa sổ.

Lúc này đúng lúc hoàng hôn xuống, lấy góc độ này của cô nhìn về phía không trung, đối diện với cảnh hoàng hôn.

Thái dương vàng ánh lên màu hồng, nhuộm đắm nửa bầu trời thành màu đỏ tím, thoạt nhìn huyền lệ bất mất, loá mắt làm Lăng Vu Đề có chút ngốc lăng.

Cửa phòng lại lần nữa vang lên, sau đó chính là tiếng nói của Nhân Nhân: "Tiểu Vu tỷ tỷ, đến bữa tối rồi, quận chúa đã dùng bữa tối, chúng ta có thể đi Tiểu Thực đường dùng bữa tối."

Tiểu Thực đường mà Nhân Nhân nói, chính là nơi hạ nhân ăn cơm trong Ngọc Khê các.

Lăng Vu Đề phục hồi tinh thần lại, còn chưa có kịp đáp lại Nhân Nhân ở bên ngoài, thì cái bụng, thật ra đã giành đáp lời trước.

May mắn Nhân Nhân ở ngoài cửa phòng, không nghe thấy.

Liền tính bị Nhân Nhân nghe thấy được, phòng chừng Lăng Vu Đề cũng không biết thẹn thùng như thế nào, xấu hổ ra sao.

"Được, ta biết rồi, Nhân Nhân đợi chút, ta đổi quần áo."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Công lược hoàng tử mất nước (10)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vũ Đề cúi đầu nhìn quần áo trên người chính mình, đây là quần áo vừa nãy Nhân Nhân mới đưa cho cô.

Hiện tại nếu vào Thất vương phủ, tự nhiên là phải thay phục sức nha hoàng Thất vương phủ tốt một chút.

Lăng Vũ Đề một bên thu thập đồ vật trên bàn, một bên nói về phía ngoài cửa.

"Được rồi, Tiểu Vũ tỷ tỷ không cần sốt ruột, chậm rãi thay là được. Dù sao phần mỗi người đều được chia xong, chúng ta đi muộn một chút cũng không có sao. Tỷ tỷ trên đường mệt mỏi, buổi tối đừng lo, ăn xong cơm chiều, ta liền mang theo tỷ tỷ đi phòng tắm rửa đi."

Trong giọng nói của Nhân Nhân đều mang theo ý cười, hiển nhiên đối với Lăng Vũ Đề, cô bé rất thích.

"Ừ, được."

Lăng Vũ Đề thay phục sức của tam đẳng nha hoàn, dựa theo ký ức, búi cho mình một cái tóc mai.

Cô mở cửa phòng đi ra ngoài, cười xin lỗi với Nhân Nhân đang đứng chờ ở ngoài: "Xin lỗi, Nhân Nhân, vốn dĩ người tới kêu ta ăn cơm cũng đã đủ phiền toái người, còn để cho người chờ ở bên ngoài lâu như vậy."

"Cũng không bao lâu, dù sao việc của ta đều đã làm xong rồi, chờ một chút cũng không có quan hệ. Tỷ tỷ người lớn lên xinh đẹp chính là không giống nhau, mặc cái gì cũng dễ nhìn! Y phục tam đẳng nha hoàn mặc ở trên người của người, đều có vẻ cao quý lên đó!"

Nhân Nhân cười lắc đầu, về mặt kính diễm nhìn Lăng Vũ Đề.

Lăng Vũ Đề giờ tay nhéo nhéo mũi Nhân Nhân: "Người cái tiểu nha đầu này, miệng lau mặt nha, ngọt như vậy!"

Nhân Nhân nhìn Lăng Vũ Đề, trong mắt mang theo một ít đồng tình.

Chỉ là Lăng Vũ Đề cũng không có nhìn ra được, cô đói bụng muốn hỏng rồi.

Từ sau lần đầu tiên được ăn cơm, Lăng Vũ Đề liền thích ăn.

Cô thật sự hận không thể thời thời khắc khắc ăn không ngừng, chỉ là, thân phận hiện tại của cô không cho phép.

Cho nên cô cũng chỉ có thể chịu đựng.

Nhân Nhân há miệng, vừa mới muốn nói cái gì, liền trực tiếp bị Lăng Vũ Đề đánh gãy.

"Đi thôi, chúng ta đi Tiểu Thực đường đi." Cô thật sự rất đói bụng nha!

Nhân Nhân dừng một chút, sau đó gạt gạt đầu, dẫn đường ở phía trước.

Tiểu Thực đường ở bên cạnh phòng bếp nhỏ ở lầu một.

Nha hoàn làm việc trong Ngọc Khê các có năm mươi người, bất quá bởi vì Nhân Nhân sau khi tới bữa mới đi kêu Lăng Vũ Đề, Lăng Vũ Đề lại thay quần áo nên trì hoãn chút thời gian.

Cho nên chờ đến khi Lăng Vũ Đề cùng Nhân Nhân đến Tiểu Thực đường, Tiểu Thực đường cũng chỉ dư lại mười mấy nha hoàn.

Lăng Vũ Đề tiến vào Tiểu Thực đường, ánh mắt những nha hoàn đó lập tức phóng tới trên người cô.

Những ánh mắt đó có bài xích, khinh thường, ghét bỏ, dù sao không có lấy nửa phần uy hiếp được ta đây nhé!

Nhân Nhân mang theo Lăng Vũ Đề đi lãnh đồ ăn, sau đó tìm cái bàn trong góc ngồi xuống.

Ngồi xuống, Lăng Vũ Đề liền không có nửa điểm muốn nói chuyện, bắt đầu vùi đầu ăn cơm.

Cứ việc hiện tại cô rất đói bụng, chính là tương ăn vẫn thực vẫn nhả, thời thời khắc khắc cô luôn nhắc nhở thân phận lúc này của mình.

Bên cạnh có người khe khẽ nói nhỏ, âm thanh lại không nhỏ, tựa hồ nửa điểm cũng không ngại Lăng Vũ Đề có thể nghe thấy.

"Cái kia chính là quả phụ được quận chúa cứu về mà Lạc Hoa tỷ tỷ nói đi? Nàng nói là em chồng có ý đồ gây rối, nàng tự vệ giết nàng em chồng, ta xem ra, nàng ta như vậy, nói không chừng là nàng ta chủ động câu dẫn em chồng. Sau đó lại giết hẳn đầu!"

Cái âm thanh kia vừa rơi xuống, lập tức có người phụ họa, hiển nhiên, các nàng đều cho rằng là như vậy.

Được người khác phụ họa, cái giọng nói kia có vẻ có chút hưng phấn. Nói tiếp: "Nhìn cái bộ dáng kia, sợ không phải người an phận, khẳng định chuyên câu nam nhân! Vương gia chúng ta, cái nha đầu thông phòng cũng không có, không biết chừng nàng ta đã đem chú ý đánh tới trên đầu Vương gia chúng ta! Trừ bỏ Vương gia, còn có Diệp tiên sinh..."

Túc Diệp ở trong lòng những nha hoàn trẻ tuổi trong vương phủ, chính là tình nhân trong mộng nha!

Thất vương gia Mộ Dung Thiên Vãn quá lạnh lùng, những nha hoàn đó muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Những phụ tá của Mộ Dung Thiên Vãn, hoặc là là diện mạo không ổn, hoặc là người trung niên, hoặc chính là tuổi đã già.

Túc Diệp ở giữa một đồng phụ tá, quả thực chính là chỉ lan ngọc thụ nha!

Những nha hoàn đó, ai lại không ảo tưởng có một ngày có được ưu ái của vị Túc Diệp Diệp tiên sinh này!

Cho nên Lăng Vũ Đề với diện mạo xuất sắc vừa xuất hiện, lập tức liền dẫn tới sự ghen ghét và phòng bị của những nha hoàn nọ.

Những lời này làm tay cầm đũa của Lăng Vũ Đề dừng một chút, trong lòng dần dần dâng lên một ngọn lửa vô danh.

Cô nhìn chén canh nóng đặt một bên, hận không thể trực tiếp hất chén canh này lên cái bàn mặt của cô nha hoàn đang nói chuyện.

Chính là, cô không thể! Cô cần phải chịu đựng!

Rốt cuộc, Đào Từ đã tính là cứu cô, còn mạng cô về Thất vương phủ.

Chính là các cô cũng mới quen biết được mười ngày mà thôi, phân lượng của Lăng Vũ Đề ở trong lòng Đào Từ, làm sao so được với những nha hoàn làm việc lâu năm trong Ngọc Khê các!

Đến lúc đó mà làm rộn lên, cô khiến cho những nha hoàn đó tức giận, e rằng Đào Từ không thể không xử phạt cô đi!

Cô biết, Đào Từ nhất định sẽ làm vậy, bởi vì..

"Các người..."

Lăng Vu Đề vội vàng ngăn lại Nhân Nhân đang bất bình thay mình, lắc đầu ý bảo cô bé đừng nói.

Nhân Nhân tức giận đến mức sắc mặt đỏ lên, vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại không nói chuyện.

Lăng Vu Đề quay đầu nhìn về phía nha hoàn đang nói chuyện, nàng ta ăn mặc phục sức của nhị đẳng nha hoàn, diện mạo có chút xinh đẹp.

Lăng Vu Đề nhớ rõ nàng, tên Tiểu Hồng.

Ở trong trí nhớ, khi nguyên thân vừa mới vào, Tiểu Hồng nơi nơi chón chón nhằm vào nàng, một có cơ hội liền bôi nhọ nguyên thân.

Thấy Lăng Vu Đề nhìn mình, Tiểu Hồng hắt hắt cằm lên, trào phúng cười Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề chỉ là không biểu tình nhìn Tiểu Hồng một cái, sau đó quay đầu tiếp tục ăn cơm.

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc với sự bình tĩnh của Lăng Vu Đề, theo lý thuyết, nếu người khác nói mình như vậy.

Hoặc là ủy khuất khóc lớn một hồi, hoặc là tức giận mắng to một hồi, như thế nào sẽ bình tĩnh tiếp tục ăn cơm như vậy đâu?

Kỳ thật trong lòng Lăng Vu Đề không bình tĩnh, cô thực phát điên, vô cùng phát điên ấy nhé!

Nếu không phải lý trí còn tồn tại, cô một hai phải đi phá cái bàn mặt đáng ghét của Tiểu Hồng mới thôi!

Chính là cô không thể!

Trong trí nhớ, nguyên thân nghe những lời nói đó của Tiểu Hồng xong, rung rung giải thích mình không có câu dẫn em chồng, vào Thất vương phủ, cũng không có muốn câu dẫn ai, chỉ là muốn báo đáp ân cứu mạng của Đào Từ mà thôi.

Nàng giải thích, đổi lại là một vòng trào phúng mới.

Người thiện bị người khinh, những nha hoàn đó thấy bộ dạng nhu nhu nhược nhược của nguyên thân, nói càng thêm khó nghe!

Sợ dĩ Lăng Vu Đề muốn can Nhân Nhân, chính là bởi vì trong trí nhớ, Nhân Nhân vì giúp nàng ấy bất bình, đánh với những người đó.

Nhân Nhân với thân hình nhỏ xinh sao có thể đánh thắng được vài nha hoàn, chỉ tỏ bối rối lên mặt mình.

Sự tình âm ỷ lên, những nha hoàn đó liên hợp cáo trạng lên, nói nguyên thân không an phận, còn xúi giục Nhân Nhân.

Nói nguyên thân vào vương phủ liền gây sự!

Cuối cùng, Đào Từ không thể không xử phạt nàng ấy và Nhân Nhân.

Lăng Vu Đề chịu đựng cơm nước xong, liền đi theo Nhân Nhân vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Công lược hoàng tử mất nước (11)

Edit: Aya Shinta

Phòng tắm này được thiết kế là nơi tắm rửa của nha hoàn, bên trong rất lớn, có tới hai mươi phòng vách nhỏ.

Phòng tắm này được Đào Từ thiết kế dựa theo lối hiện đại.

Khi Lăng Vu Đề cùng Nhân Nhân đi vào phòng tắm, bên trong cũng có mười mấy nha hoàn, Lăng Vu Đề lại lần nữa tiếp thu được những ánh mắt bất thiện kia.

Tức giận mà không thể xả, Lăng Vu Đề âm thầm cắn răng, đánh phải học như nguyên thân, lựa chọn bỏ qua những ánh mắt làm mình không thích.

Cũng không phải nha hoàn nào cũng kiêu ngạo khác nghiệt giống Tiểu Hồng, đa số ánh mắt của những nha hoàn khi nhìn cô tuy rằng đều là mang theo sự khác thường, cũng sẽ để ý đến cô nên chỉ khe khẽ nói nhỏ.

Nhưng tốt xấu người ta cũng không có cho Lăng Vu Đề nghe thấy, lỗ tai thật là thanh tịnh, vậy cô liền làm bộ không biết là được rồi.

Tắm rửa gội đầu xong, sau khi Lăng Vu Đề tạm biệt Nhân Nhân, liền trở về phòng mình trở về ở lầu bốn.

Phòng của những nha hoàn kia đều thiết lập tại lầu hai, nha hoàn cùng cấp bậc ngủ cùng một phòng.

Vốn dĩ cô thân là tam đẳng nha hoàn, hẳn là cùng tam đẳng nha hoàn khác ngủ cùng nhau mới đúng.

Bất quá bởi vì cô phải giúp Đào Từ chép sách, cho nên mới ở tại lầu bốn, có một gian phòng độc lập của chính mình.

Phòng ngủ nhỏ chỉ có một cái đèn dầu cũng nho nhỏ nốt, là cô mang lên, ánh sáng của đèn dầu có chút mờ nhạt.

Lăng Vu Đề đặt đèn dầu tới trên bàn, tức giận trong lòng cô kỳ thật còn chưa có tan hết.

Vừa này Nhân Nhân nói cho cô, thân phận của cô là lúc ăn cơm Lạc Hoa nói với mọi người.

Có lẽ Lạc Hoa cũng không có ác ý, chỉ là muốn nói cho mọi người thôi, Ngọc Khê các cô thêm người mới, sau đó giới thiệu một chút về lai lịch của cô.

Đáng tiếc, chuyện Lăng Vu Đề thiếu chút nữa bị em chồng xâm phạm, tự vệ giết em chồng, sau lại bị huyện lệnh vu hãm là có ý định mưu sát cũng không có được sự đồng tình cùng thương cảm của đám người đó.

Ngược lại sau khi thấy bộ dạng của cô, liền không cho cô sắc mặt tốt.

Lăng Vu Đề an ủi chính mình, tư tưởng mỗi người là độc lập, cô cũng không thể so đo ai.

Dù sao những người đó nói mình, cũng bất quá là được cái sự thống khoái ngoài miệng mà thôi, mình cũng không có thiếu miếng thịt nào.

Đương nhiên, những người đó nếu chỉ là tổn thương cô bằng lời nói, đương nhiên cô còn ần nhẫn một vài lần.

Nhưng nếu những người đó muốn biến thành thương tổn thực sự, hoặc là những lời nói đó càng nói càng khó nghe nói, cô nhất định sẽ không thoái nhượng!

Chính là hơi nịn một chút, cô cũng thực ghen khuất!

Nếu không phải vì nhiệm vụ, vì ở lại Thất vương phủ! Làm sao cô lại ra nông nổi này!

Lăng Vu Đề ngồi ở trên ghế, đôi mắt ngó lên trên giường.

Ngồi trên xe ngựa vài ngày, vết thương trên người còn chưa có khỏi hoàn toàn, khi ở trên xe ngựa, chính là vừa mệt vừa chật, cô cũng chỉ có thể nghỉ ngơi trong chốc lát.

Tắm rửa thoải mái để chịu một cái, Lăng Vu Đề thật sự muốn bò lên trên giường mà ngủ!

Chính là, cô lại nhìn nhìn Kim Cương kinh đặt ở trên bàn.

Khe khẽ thở dài, cô vẫn nên ngoan ngoan chép sách đi.

Cô thật sự không muốn chép, gần như buổi chiều chép được vài tờ kia, cô cũng đã cảm thấy được niềm thống khổ.

Chính là không chép thì có thể thế nào đây?

Kéo dài thời gian chắc chắn không được, cô phải chép nhanh một chút mới tốt, mới có thể có cơ hội ra khỏi Ngọc Khê các, sau đó đi tìm cơ hội tiếp cận Túc Diệp.

Lăng Vu Đề buông mí mắt, lòng mí thật dài bị ánh nến chiếu lên, khiến gương mặt mình điểm này phủ lên một tầng bóng tối.

Ngẫu nhiên có gió đêm thổi vào, ánh nến trên bàn leo lắt, lúc đến mức đối mặt Lăng Vu Đề có chút mờ mịt.

Chính là đóng cửa sổ lại, quá nóng.

Lăng Vu Đề chớp chớp đôi mắt có chút chua xót của chính mình, liếc mắt nhìn bóng đêm bên ngoài một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục chép sách.

Bóng đêm đậm đặc, trước mặt ô cửa sổ nhỏ tại lầu bốn của Ngọc Khê các, có một thiếu nữ đầu tóc tuôn dài, cúi đầu, đang nghiêm túc chép sách.

"Tiểu Vu tỷ tỷ, Tiểu Vu tỷ tỷ, người tình chưa?"

Tại phòng ngủ nhỏ, Lăng Vu Đề đang cuộn tròn ở trên giường ngủ ngon lành thì bị âm thanh ngoài cửa làm ồn ào nên khẽ nhủ mảy, lòng mí run rẩy mảy cái, lại trước sau luyến tiếc mà mở đôi mắt ra.

Người đứng ngoài cửa cũng không có ý tính toán buông tha cho Lăng Vu Đề mà, đợi một hồi lâu không có chờ được Lăng Vu Đề đáp. Lại giọng hỏi: "Tiểu Vu tỷ tỷ, người không phải nói muốn cùng ta ra khỏi phủ đi nhìn một cái sao? Lại không dậy, ta đi luôn nha ~"

Ra phủ, hai chữ này rất cuộc làm Lăng Vu Đề có động tĩnh, cô dùng dằng một chút rồi ngồi dậy, sau đó lác lác thân thể xuống giường đi mở cửa.

Nhân Nhân ngoài cửa thấy Lăng Vu Đề mở cửa, nhếch môi cười, vừa định nói chuyện, lại thấy hai con mắt Lăng Vu Đề thế nhưng lại nhắm nghiền.

Nhân Nhân có chút buồn cười nhìn Lăng Vu Đề, trong giọng nói mang theo ý bất đắc dĩ: "Tiểu Vu tỷ tỷ, tối hôm qua tới khuya người mới ngủ sao? Kim Cương kinh không phải đều đã chép xong rồi sao!"

Lăng Vu Đề gật gật đầu, đôi mắt vẫn hơi hơi híp, cô bẹp miệng, về mặt ủy khuất: "Ta cũng không muốn ngủ muộn như vậy, quen với việc ngủ muộn đã được nửa tháng rồi. Thật vất vả mới có thể đi ngủ sớm một chút, ta ước gì dính giường liền ngủ đầu! Chính là tối hôm qua nằm ở trên giường, thế nhưng, ngủ - không - -"

Cô thức đêm chép sách được nửa tháng, ngày hôm qua thật vất vả giao Kim Cương đã chép xong cho Đào Từ.

Đào Từ thật cao hứng, còn hỏi Lăng Vu Đề muốn khen thưởng cái gì.

Lăng Vu Đề nhớ Nhân Nhân nói mỗi tháng mỗi nhà đầu đều có thể có cơ hội ra phủ hai lần, cho nên cô nói với Đào Từ mình muốn ra phủ.

Đào Từ không chỉ có đáp ứng cho cô ra phủ, còn sai Lạc Hoa đưa ngân lượng cho Lăng Vu Đề, để cô có thể mua chút đồ mà mình thích.

Lăng Vu Đề không có cự tuyệt "ban thưởng" của Đào Từ, vừa lúc cô có thể dùng ngân lượng đi mua đồ ăn ngon!

"Ừ, cũng đúng, với việc nửa tháng đều ngủ muộn, khẳng định đều dưỡng thành thói quen."

Nhân Nhân gật gật đầu, nhìn bộ dạng Lăng Vu Đề với đầu tóc hỗn độn cùng yếm cũng lộ ra, Lăng Vu Đề như thế lại không tự giác tàn mạt ra một loại dụ hoặc lười biếng.

May mắn Nhân Nhân không phải nam tử, nếu là nam tử nhìn thấy Lăng Vu Đề thế này, tự chủ thấp một chút, sợ là sẽ chảy máu mũi đi.

Nhân Nhân lại lần nữa mở miệng: "Tiểu Vu tỷ tỷ, người mau rửa mặt chải đầu một chút đi, ta lấy nước cho người."

Nhân Nhân đổ nước vào chậu rửa mặt đặt trên giá rửa mặt trong góc.

Lăng Vu Đề giờ tay cầm lược gỗ đào mặt bên chải tóc cho mình, một bên cười với Nhân Nhân: "Cảm ơn người nha, Nhân Nhân, buổi sáng, người còn phải lấy nước rửa mặt cho ta!"

"Ai, không có biện pháp, ai khiến ta thích Tiểu Vu tỷ tỷ như vậy. Tiểu Vu tỷ tỷ nếu thật sự cảm tạ ta nha, làm ơn động tác mau một ít đi. Giờ Thân chúng ta phải về tới! Đi ra ngoài trễ, thời gian chơi liền ít đi!"

Nhân Nhân ra về bất đắc dĩ mà thở dài, lời nói lại rất thật tình. Nửa tháng ở chung, Nhân Nhân thật sự thực thích Lăng Vu Đề cái dạng nhìn như điệu đàng, kỳ thật có chút nghịch ngợm, có chút mơ hồ, hơn nữa có rất nhiều chỗ cũng đều không hiểu.

Tuy rằng gọi Lăng Vu Đề một tiếng tỷ tỷ, Nhân Nhân lại cảm thấy, kỳ thật cô bé giống tỷ tỷ Lăng Vu Đề hơn một ít.

"Được được, ta nhanh thôi thanh thôi!"

Lăng Vu Đề liên tục gật đầu, động tác trên tay nhanh hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Công lược hoàng tử mất nước (12)

Edít: Aya Shinta

Sau khi chải đầu xong, Lăng Vu Đề lại lấy ra một bộ váy áo bình thường mà Đào Từ cho người chuẩn bị cho cô khi còn chưa có tiến vào Thất vương phủ trong tù quần áo.

Sau đó lại cầm cho mình một cái trâm tương đối đơn giản thoải mái, chỉ có một đóa hoa có màu tím phấn, cùng màu với váy áo của mình.

Dùng nước mà Nhân Nhân đưa tới rửa mặt chải đầu một chút, mang theo ngân lượng Đào Từ cấp, cùng Nhân Nhân từ cửa sau Thất vương phủ, rời đi.

Từ cửa sau Thất vương phủ ra bên ngoài đi khoảng ba mươi phút, liền đến con phố phồn hoa nhất chốn kinh thành Đại Mộ.

Nhân Nhân nắm tay Lăng Vu Đề, vừa đi, vừa giới thiệu cho cô.

Lăng Vu Đề trừng lớn đôi mắt, mới lạ nhìn hết thấy bốn phía.

Đôi mắt cô quay tròn, hận không thể lại mọc thêm hai con mắt, giúp cô xem hết thấy mọi thứ xung quanh.

Lúc trước khi còn chưa có vào Thất vương phủ, khi cô đi theo Đào Từ, cũng không phải không có đi dạo trên phố.

Chính là ở trước mặt Đào Từ, cô phải áp chế tính cách mình lại.

Những cái đồ vật cô chưa từng có nhìn thấy qua không ngừng hấp dẫn ánh mắt cô.

Lúc ấy cô sợ không khống chế được chính mình, vẫn luôn cúi đầu, chỉ là đi theo bước chân Đào Tử, không đi xem vài thứ kia.

Hiện tại không có đi theo Đào Tử, Nhân Nhân sau khi ở chung với cô nửa tháng, nhiều ít đã biết một ít bản tính của chính cô.

Cho nên lúc này, Lăng Vu Đề không cần che dấu tính cách chân thật của mình.

Một mùi hương trực tiếp phiêu lãng vào trong mũi Lăng Vu Đề, đầu tiên Lăng Vu Đề nheo nheo mắt, sau đó đột nhiên trừng lớn đôi mắt, đi về một phương hướng.

Nguồn gốc của mùi hương kia, là một cái góc đường tương đối hẻo lánh, nơi đó có một lão phụ nhân đại khái năm, sáu mươi tuổi đang đặt một cái bếp lò nhỏ, một cái nồi đặt ở bên trên, trong nồi hình như đang nấu chút cái gì đó, hương thơm thật ngọt ngào, tựa như cô đã nếm được hương vị rồi vậy.

Làm Lăng Vu Đề thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Lăng Vu Đề nhai nhai nuốt nuốt hồ lô ngào đường trong miệng xuống, sau đó kéo Nhân Nhân chạy về phía lão phụ nhân kia.

Đứng ở bên cạnh bếp lò, Lăng Vu Đề đuổi cô qua ngó vào trong, tò mò hỏi: "Trong này đang nấu cái gì nha?"

Lão phụ nhân kia mở nắp nồi cho Lăng Vu Đề xem: "Cái này bánh trôi mà đen già truyền, hai vị cô nương muốn thử hai chén hay không?"

Lăng Vu Đề nhìn những viên cầu màu trắng đang nổi lừng lờ trong nồi, đại khái mỗi một viên đều to như nắm tay trẻ con mới sinh.

Nuốt nuốt nước miếng, Lăng Vu Đề gật gật đầu: "Cho hai chén." Sau đó liền kéo Nhân Nhân đến bàn trống sau quầy hàng ngồi xuống.

Nhìn về mặt thêm thường của Lăng Vu Đề, Nhân Nhân đã không thể dùng trọn mắt há hốc mồm để hình dung.

Về mặt cô bé quái dị nhìn Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu tỷ tỷ, người xác định người còn có thể nuốt trôi sao?"

Phải biết rằng, từ khi ra phủ đến bây giờ, chỉ cần gặp phải đồ ăn, Lăng Vu Đề đều sẽ nhận không được muốn nếm thử.

Các cô ra được một canh giờ, miệng Lăng Vu Đề, thế nhưng vẫn không dừng lại.

Cũng may Đào Tử đủ hào phóng, cấp Lăng Vu Đề ngân lượng đủ để cô ăn như vậy.

Chỉ là: "Tiểu Vu tỷ tỷ, người lấy ngân lượng đều mua đồ ăn hết rồi, có thể không có ngân lượng mua đồ khác nha."

"Ta không cần mua cái gì, ăn thì ăn xong đi." Lăng Vu Đề chẳng hề để ý nói.

Vừa mới nói xong, lão phụ nhân liền bung hai chén bánh trôi đi lên.

Bởi vì bánh trôi rất lớn, trong mỗi chén có năm cái bánh trôi.

Lăng Vu Đề lập tức không có ý muốn nói nữa, trực tiếp cầm cái muỗng bắt đầu ăn bánh trôi.

Nhân Nhân lắc đầu, bắt đầu đi liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái. Cô bé xem như đã nhìn ra, ăn đối với Lăng Vu Đề mà nói, rất quan trọng!

Cúi đầu nhìn nhìn trước mặt bánh trôi trước mặt mình, may mắn mới vừa rồi khi Lăng Vu Đề đang ăn thì cô bé cũng không có ăn, hiện tại một chén bánh trôi này, cô bé vẫn có thể nuốt trôi đi.

Lăng Vu Đề đang ăn bánh trôi ngẩng đầu cười cười với Nhân Nhân, cái nháy mắt tiếp theo, toàn bộ biểu tình trên mặt cô liền cứng cứng rồi.

Trong nháy mắt khi cô đang cười, chỉ thấy đối tượng công lược Túc Diệp, thế nhưng lại thêm cho cô 10 điểm hào cảm.

10 điểm nha! Hơn nữa vào nửa tháng trước, Túc Diệp cho cô 5 điểm hào cảm, chính là mười lăm điểm nha!

Thật tốt quá!

Chỉ là, 10 điểm hào cảm này, vì cái gì lại đột nhiên kỳ quái mà thêm vào như vậy?

Lăng Vu Đề không nghĩ ra, theo bản năng cô quay đầu nhìn về phía dòng người trên đường. Chính là cũng không có nhìn thấy bóng dáng Túc Diệp.

Mà đối diện quầy hàng nơi Lăng Vu Đề đang ngồi chính là một lầu lâu, toà lầu lâu kia là lầu lâu có sinh yếu tốt nhất toàn bộ kinh thành.

Từ lâu cao năm tầng, trong một căn phòng ở tầng thứ năm, một nam tử ăn mặc áo gấm màu nguyệt bạch ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn xuống phía dưới.

Tay trái hắn cầm một chén trà từ lầu từ hắc ngọc, kết hợp với ngón tay thon dài trắng nõn kia, đẹp đến làm người ta cảm thấy, kia quả thực chính là một tác phẩm nghệ thuật!

Khi có gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào, cuốn tóc mai của nam tử lên, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt hắn.

Khoé miệng hắn trước sau mang theo một độ cong, độ ẩm nơi đây mất tựa hồ thực ẩm, nhưng ở sâu bên trong, lại là hàn băng lạnh đến tận xương.

Túc Diệp có hứng thú nhìn nữ tử ngồi ở trên một cái bàn nhỏ dưới lầu, ăn thật sự rất vui vẻ.

Trí nhớ hắn luôn luôn rất tốt, chỉ cần gặp qua một lần, hắn luôn có thể nhớ kỹ.

Nữ tử kia, chính là quả phụ mang tội được Hi Hoà quận chúa mang về vào nửa tháng trước đi?

À, kỳ thật hắn gọi người ta như vậy, hắn là thực đã thương người.

Chính là, hắn mới nhớ tới, lúc trước khi Lạc Hoa giới thiệu với hắn, cũng không có giới thiệu tên.

Cho nên, hắn cũng chỉ có thể gọi cô như vậy.

"Túc, người đang nhìn gì vậy?" Một giọng nữ có chút hơi khàn khàn vang lên ở đối diện Túc Diệp.

Túc Diệp quay đầu, uống một ngụm trà trong chén, không có trả lời, chỉ là mở miệng nói: "Chuyện giao cho người, làm thế nào rồi?"

Túc Diệp dường như đã có thói quen thời thời khắc khắc mang theo cái mặt nạ ôn tồn lễ độ này, đối với người một nhà, hắn cũng như thế.

Nam Cung Vị Miên đuổi cổ nhìn nhìn dưới lầu, dưới lầu là góc đường hẻo lánh, trừ bỏ một lão phụ nhân năm, sáu mươi tuổi, hai cô nương, cũng không có những người khác.

Nàng đi theo Túc Diệp tám năm, nàng biết, chỉ có khi Túc Diệp nhìn thấy đồ vật mình cảm thấy hứng thú, mới có thể lộ ra biểu tình vừa này.

Cái lão phụ nhân kia không có khả năng khiến cho Túc Diệp hứng thú, như vậy dư lại, chính là hai cô nương kia.

Túc Diệp, thế nhưng có hứng thú đối với cô nương?!

Nam Cung Vị Miên muốn hỏi hỏi Túc Diệp, chính là sợ Túc Diệp mở miệng trước, nàng cũng đành chính lại sắc mặt: "Yên tâm đi, ta làm việc, khi nào làm người thất vọng qua."

Túc Diệp gật gật đầu, buông chén trà trong tay xuống, sau đó lấy ra một phong thư từ cổ tay áo: "Trong đây là một danh sách, nghĩ cách xếp những người này vào trong hậu viện."

Nói xong, Túc Diệp cũng không đợi Nam Cung Vị Miên nói cái gì hoặc hỏi cái gì nữa, trực tiếp đứng dậy rồi đi.

Nam Cung Vị Miên đứng lên, cúi đầu nhìn nhìn phong thư trong tay.

Trên khuôn mặt quyến rũ động lòng người, thần sắc có vẻ có chút mất mát.

Aya: CMN, tui còn chưa ăn trưa đầy nhê, đói chết rồi T.T

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Công lược hoàng tử mất nước (13)

Edit: Aya Shinta

"Mỗi lần tới, người không thể cùng ta đơn thuần tâm sự hay sao? Luôn luôn tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng. Túc Diệp, giống như đời trước ta mắc nợ người!" Nàng thấp giọng lầm bầm.

Đương nhiên, lời nàng nói, không có được bất luận đáp lại gì.

Nam Cung Vị Miên tựa hồ đã sớm quen rồi, mắt mắt vừa rồi, cũng chỉ là cử chỉ thường thường của nàng khi động kinh mà thôi.

Nàng lại quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới, nhướn mày nhìn hai cô nương kia.

Nàng có chút tò mò, rốt cuộc là ai, có thể khiến cho Túc Diệp hứng thú đây?

Khóc mỗi Nam Cung Vị Miên cong lên, nở một nụ cười xinh đẹp vũ mị, động lòng người.

Nàng bỏ phong thư Túc Diệp cho nàng vào mặt thất, xoay người ra cửa phòng.

Sau khi Lăng Vu Đề ăn liền một mạch hai chén bánh trôi, mới cảm thấy mỡ mặn trà tiền rồi đi.

Trước khi đi, Lăng Vu Đề còn nghỉ chờ lần sau ra tới, cô còn muốn tới nơi này ăn bánh trôi!

Lăng Vu Đề nắm tay Nhân Nhân, vừa lúc vòng tới chỗ cửa chính toà tửu lâu kia.

Mùi thơm của đồ ăn tửu lâu bay ra, thành công làm Lăng Vu Đề dừng bước chân.

Cô ngẩng đầu nhìn tên tửu lâu: "Phẩm Hương Lâu? Thật sự rất thơm!"

Bất quá, sao cô lại cảm thấy tên này thực quen tai? Đây là vì cái gì a?

Lăng Vu Đề không nghĩ ra.

Còn Nhân Nhân hắc tuyến đầy đầu: "Tiểu Vu tỷ tỷ, người sẽ không muốn đi vào thử một lần nữa chứ?" Vừa mới ăn hai chén bánh trôi lớn, cô bé ăn một chén cũng thực no rồi, hiện tại Lăng Vu Đề thể nhưng còn muốn ăn? Chính là tửu lâu này...

Lăng Vu Đề quay đầu cười tìm tìm nhìn Nhân Nhân, còn chưa có mở miệng, Nhân Nhân vội cự tuyệt: "Ta nói cho người! Gian tửu lâu này trừ bỏ đồ ăn ngon có tiếng, còn có một chút là có tiếng, chính là "quý"! Người như chúng ta, muốn đi vào ăn? Đùng có nghĩ! Tiền dư lại trên người của người cộng với trên người ta, đi vào uống một chén nước trắng cũng không đủ!"

Lăng Vu Đề kinh ngạc trừng lớn đôi mắt: "Uống nước trắng cũng không đủ!? Quý như vậy nha! Vậy thôi đi, dù sao đồ ngon còn có rất nhiều, chúng ta lại đi nơi khác." Nói, Lăng Vu Đề liền chuẩn bị kéo Nhân Nhân rời đi.

"Từ từ!" Một giọng nữ vang tên từ phía sau Lăng Vu Đề cùng Nhân Nhân.

Lăng Vu Đề dừng bước, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một nữ tử có diện mạo quyền rũ vũ mị xinh đẹp đứng ở cổng lớn Phẩm Hương Lâu, nàng thoạt nhìn đại khái hai mươi mấy tuổi.

Váy mặt ngực thục eo hồng sắc ở trên người nàng, phảng phất chỉ có nàng, mới sánh bằng nhan sắc diễm lệ như vậy.

Thấy đôi mắt nữ tử kia nhìn chăm chăm vào chính mình, Lăng Vu Đề chớp chớp đôi mắt, trong lúc nhất thời có chút nghi hoặc.

Trong trí nhớ cũng không có nữ tử này, cô hẳn là không quen biết đối phương đi?

"Người, kêu ta từ từ sao?" Lăng Vu Đề không xác định mà hỏi.

Nam Cung Vị Miên đầu tiên liếc mắt nhìn Nhân Nhân một cái, tràn ngập tính trẻ con như vậy, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Nàng nghĩ, có thể làm Túc Diệp cảm thấy hứng thú, khẳng định không phải tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa như vậy mới đúng.

Như vậy, chính là người còn lại?

Nam Cung Vị Miên nhìn từ trên xuống dưới Lăng Vu Đề đứng ở bên người Nhân Nhân.

Ngũ quan Lăng Vu Đề không tính là đặc biệt tinh xảo, nhưng tổ hợp ở trên gương mặt trái xoan nhỏ xinh tinh tế, lại có vẻ vô cùng minh diễm động lòng người.

Đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh, thanh triệt đến mức có chút kỳ quặc.

Rõ ràng hẳn là giống như nàng, có thể là một nữ tử vũ mị. Về mặt, lại là làm người khác cảm thấy cô đơn thuần vô cùng, tựa như một tờ giấy trắng chưa từng bị nhuộm bẩn.

Làm nàng, muốn đem mực đen, vậy lên tờ giấy trắng này.

Cứ việc toàn thân trên dưới Lăng Vu Đề trang điểm thực bình thường, nhưng khí chất đặc thù quanh thân phát ra, vô cùng thu hút người khác.

Nam Cung Vị Miên gật gật đầu: "Ừ, là ta kêu người."

Lăng Vu Đề liền càng thêm nghi hoặc, cô thật sự không quen biết nữ tử này nha!

Ách, không phải là bọn buôn người đi? Nhưng mà, bọn buôn người có người xinh đẹp như vậy sao?

Nam Cung Vị Miên cũng không biết thế nhưng mình lại bị xem thành bọn buôn người, nếu biết, nàng khẳng định không thể bảo trì tươi cười trên mặt mình.

Nam Cung Vị Miên cười rất là hiền lành, nàng nhắc chân đến gần Lăng Vu Đề: "Ta là bà chủ của Phẩm Hương Lâu, Cung Vị Miên. Thấy cô nương đứng trước cổng lớn, có chút tò mò. Xem bộ dáng cô nương, dường như muốn tiến vào ném thư. Sao bây giờ lại muốn đi đâu?"

Cung Vị Miên?! Phẩm Hương Lâu!?

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn Nam Cung Vị Miên trước mặt.

Cô rốt cuộc đã biết vì sao cái tên Phẩm Hương Lâu này thật quen tai! Có thể không quen tai sao!

Toà tửu lâu này, chính là của Túc Diệp!

Tuy rằng không ai biết Túc Diệp là ông chủ chân chính, nhưng Lăng Vu Đề biết nha!

Bởi vì trong cốt truyện viết chữ sao!

Mà người tự xưng là Cung Vị Miên, kỳ thật tên là Nam Cung Vị Miên.

Không sai, Nam Cung.

Chính là quốc họ của nước đứng đầu tam quốc lúc trước - Nam Cung quốc.

Nam Cung Vị Miên, không phải là ai khác.

Chính là huyết mạch hoàng thất duy nhất còn sống sót của Nam Cung quốc, Vị Ương công chúa.

Khi mất nước, mẫu phi của Nam Cung Vị Miên mang nàng thoát khỏi hoàng cung, lẩn trốn.

Sau đó, Túc Diệp tìm được nàng, thu nhận nàng.

Nàng là một nữ tử, phục quốc chắc chắn không có khả năng.

Nhưng, có thể diệt Đại Mộ cũng tốt!

Sở dĩ Túc Diệp muốn tìm Nam Cung Vị Miên, cũng là có nguyên nhân.

Mẫu tộc Nam Cung Vị Miên am hiểu độc, hơn nữa là vô cùng am hiểu mới đúng.

Mẫu tộc Nam Cung Vị Miên tuy rằng đã bị diệt, mẫu phi cũng bởi vì một chuyện ngoài ý muốn mà qua đời.

Nhưng Nam Cung Vị Miên kế thừa chân truyền mẫu tộc, độc thuật cực kỳ lợi hại.

Trong cốt truyện, Nam Cung Vị Miên vì Túc Diệp bồi dưỡng thần tín, lại mở tửu lâu, thu thập tình báo cho Túc Diệp.

Không chỉ có như thế, Nam Cung Vị Miên này còn rất có tầm quan trọng!

Phía trước không có đề qua, Túc Diệp cuối cùng là vì cứu Đào Từ đang trúng độc mà trực tiếp chuyển độc vào cơ thể mình, sau đó lãnh com hộp.

Như vậy vấn đề là, vì sao Đào Từ lại trúng độc đây?

Phải ~ chính là do vị cao thủ dùng độc trước mặt này ban tặng đó!

Nam Cung Vị Miên, sở dĩ sẽ khẳng khái một mực đi theo Túc Diệp như thế.

Từ bỏ Túc Diệp giúp nàng trong lúc gian nan nhất, còn có nguyên nhân quan trọng hơn một chút.

Nàng, yêu hắn!

Khi Nam Cung Vị Miên biết Túc Diệp yêu Đào Từ, kỳ thật nàng cũng không có làm việc gì quá kích động.

Nàng chỉ nghĩ, nếu Đào Từ kia cũng yêu Túc Diệp, vậy nàng chỉ cần an an tĩnh tĩnh bảo vệ Túc Diệp thì được rồi, không tranh với Đào Từ.

Nhưng sau này Đào Từ được hoàng thượng hạ chỉ tử hôn với Mộ Dung Thiên Vãn, hôn kỳ đã định.

Lúc ấy, Túc Diệp rất khổ sở, vì Đào Từ, hắn lại do dự với kế hoạch mà mình đã sớm chuẩn bị tốt.

Nam Cung Vị Miên vẫn chưa từng muốn đá thương Đào Từ, nàng chỉ nghĩ, đi hỏi Đào Từ một chút, hỏi một chút xem nàng ta đối với Túc Diệp, đến tột cùng là ôm thái độ như thế nào.

Nam Cung Vị Miên lên vào Ngọc Khê các, bắt Đào Từ đi.

Sau phút kinh hoàng thì Đào Từ nói cho nàng, nàng ta yêu Mộ Dung Thiên Vãn, đối với Túc Diệp, nàng chỉ coi hắn như bằng hữu bình thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Công lược hoàng tử mất nước (14)

Edit: Aya Shinta

Nói như vậy, hoàn toàn làm Nam Cung Vị Miên phẫn nộ rồi.

Vậy mà Túc Diệp còn phải vì một người không hề có cảm giác với hắn, từ bỏ báo thù, từ bỏ mười mấy năm chuẩn bị của hắn!

Bất quá Nam Cung Vị Miên hiểu biết Túc Diệp, hắn là một cái người có chấp, chỉ cần yêu.

Khẩn hắn không yêu, không thể nghĩ ngờ rằng là rất khó!

Cho nên Nam Cung Vị Miên dưới con tức giận, dứt khoát hạ một loại độc mà mình không giải được cho Đào Từ.

Trong lúc Đào Từ kể bên bờ vực tử vong, Túc Diệp chạy đến.

Sau khi Túc Diệp biết được độc trên người Đào Từ không thể giải thì vô cùng kinh hoàng, thế mà hắn lại chuyển độc vào cơ thể mình.

Đào Từ sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Túc Diệp đã sớm không còn hô hấp, chỉ là cảm động chảy xuống một giọt nước mắt.

Sau này, trong cốt truyện không có nhắc tới Nam Cung Vị Miên nữa.

Trong đầu Lăng Vu Đề nhanh chóng lướt qua một lần cốt truyện về Nam Cung Vị Miên, sau khi xong, mặt cô lập tức liền suy sụp xuống.

Trong lòng lại lần nữa sinh ra oán niệm với Hiệp hội!

Muốn công lược Túc Diệp, tuy rằng thân phận này của ký thể có thể nhìn thấy Túc Diệp.

Chính là, Nam Cung Vị Miên trước mắt không phải càng dễ dàng tiếp cận Túc Diệp sao?!

Nữ nhân có năng lực còn biết dùng độc lợi hại như vậy, cô cũng rất muốn làm nha!

Có thể là bởi vì không có ở bên người Đào Từ, phòng bị của Lăng Vu Đề thực lợi lỏng.

Cô hoàn toàn không có ý thức được, cô đang xuất thần ở trước mặt một người xa lạ, còn lộ ra biểu tình luôn thay đổi.

Nam Cung Vị Miên nhìn Lăng Vu Đề không có đáp lại lời nàng, chỉ là tự phát ngốc, đầu tiên là về mặt kinh ngạc nhìn nàng, giống như biết nàng là ai.

Sau đó liền bắt đầu xuất thần, như là đang tự hỏi. Lại sau đó là hoàn toàn suy sụp, về mặt oán niệm.

Trong mắt Nam Cung Vị Miên hiện lên một tia hứng thú, nhưng thật ra có chút hiểu được, vì sao Túc Diệp lại sinh ra hứng thú với vị cô nương này, nàng cũng cảm thấy cái cô nương này rất thú vị!

Thấy Lăng Vu Đề vẫn không trả lời, Nam Cung Vị Miên hé miệng, vừa định nói chuyện, Nhân Nhân ở một bên kéo kéo, nắm tay Lăng Vu Đề.

Trong nháy mắt thì Lăng Vu Đề hoàn hồn, về mặt mẹ mang nhìn Nhân Nhân.

Nhân Nhân: □□ | |

"Xem thần sắc cô nương, quen biết ta?" Nam Cung Vị Miên một bên hỏi.

Lăng Vu Đề trừng mắt liên tục lắc đầu: "Không quen biết!" Ánh mắt của cô chân thành, làm người ta cảm thấy lời cô nói chính là lời nói thật.

Đương nhiên, nếu không tính Lăng Vu Đề biết cốt truyện, do đó biết Nam Cung Vị Miên mà nói.

Thì xác thực Lăng Vu Đề không quen biết Nam Cung Vị Miên.

"Được rồi, gặp được nhau thì chính là duyên phận! Ta thấy cô nương cũng thực hợp duyên, liền mời cô nương ăn bữa cơm trưa, cô nương nguyện ý không?"

Nam Cung Vị Miên cười hỏi, kỳ thật nàng đoán được Lăng Vu Đề sẽ không cự tuyệt.

Nàng còn có một sở trường, chính là nhìn người rất chuẩn.

Cho nên nàng đã nhìn ra, Lăng Vu Đề, thích ăn!

Quả nhiên, lời mời của Nam Cung Vị Miên vừa ra, Lăng Vu Đề liền sáng mắt lên.

Chỉ là ở cửa ngửi thì đã thơm như vậy, ăn rồi, khẳng định sẽ càng thơm đi? Lăng Vu Đề thêm ăn mà nghĩ.

"Kìa, vậy cảm ơn Vị Miên tỷ tỷ!"

Kêu một tiếng tỷ tỷ cũng không quá đi? Hình như Nam Cung Vị Miên chỉ kém Túc Diệp một tuổi.

Vậy chắc chắn là lớn hơn mình rồi!

Nhân Nhân đơn thuần, mới mười ba tuổi, hàng năm lại ở vương phủ làm tam đẳng nha hoàn nhỏ, cho nên không có tâm phòng người.

Mà Lăng Vu Đề trừ bỏ ăn, ở trong nháy mắt kia, đầu óc thể nhưng lại lơ lên một chút.

Cô muốn dựa vào Nam Cung Vị Miên, đi tiếp cận Túc Diệp.

Rốt cuộc, Nam Cung Vị Miên biết thân phận thật của Túc Diệp!

Nam Cung Vị Miên cười mời Lăng Vu Đề cùng Nhân Nhân lên lầu ba Phẩm Hương Lầu.

Chờ Lăng Vu Đề cùng Nhân Nhân chống bụng rời khỏi Phẩm Hương Lầu, Nam Cung Vị Miên cũng mò được không ít tin tức.

Hoà ra, hai cái cô nương này, lại là nha hoàn Thất vương phủ. Không chỉ có như thế, bọn họ còn là người trong viện của Hi Hòa quận chúa.

Như vậy thì có thể hiểu được, cùng tồn tại trong Thất vương phủ, Túc Diệp có thể biết Lăng Vu Đề, cũng là bình thường.

Sau khi rời khỏi Phẩm Hương Lầu, Lăng Vu Đề cùng Nhân Nhân đi mua đồ mà cô bé muốn.

Sau đó dạo đông dạo tây, thẳng đến khi sắp tới giờ Thân, hai người mới tay nắm tay, cảm thấy mỹ mãn trở về Thất vương phủ.

———— đêm ————

Hôm nay khi Lăng Vu Đề rời giường, Đào Từ cũng không có ở Thất vương phủ. Mà là đi theo Mộ Dung Thiên Vãn tiến cung gặp Thái Hậu, nghe nói Thái Hậu rất nhớ nàng ấy.

Nếu không phải Đào Từ không ở lâu bốn, thời điểm Nhân Nhân tới kêu cô, làm sao lại dám lớn tiếng như vậy đâu!

Hôm qua Đào Từ liền giao Kim Cương kinh đã chép xong cho Mộ Dung Thiên Vãn, bởi vì ký thể giúp Đào Từ chép sách quá nhiều lần, sớm có thể bắt chúc chữ viết Đào Từ tương tự đến mười phần.

Cho nên khi Đào Từ giao Kim Cương kinh cho Mộ Dung Thiên Vãn, Mộ Dung Thiên Vãn thật sự thực kinh ngạc.

Bất quá nói là một tháng, Đào Từ chỉ tính là dùng thời gian nửa tháng liền "chép" xong Kim Cương kinh, vậy cũng không cần trốn đi ra ngoài nữa.

Phạt chép kinh thư không có bị nhìn ra được, Đào Từ cũng thực may mắn, sắp tới đi chơi cũng không cần chạy như ăn trốn nữa, vừa lúc nàng đã nghỉ ngơi một chút.

Bởi vì Lăng Vu Đề giúp Đào Từ chép kinh thư, Đào Từ phê chuẩn cô chỉ cần ở lại lâu bốn làm việc là được rồi.

Mà vào buổi tối, cô không cần làm việc.

Toàn bộ Thất Vương phủ, trừ bỏ nửa tháng trước cô phải chép kinh thư không có biện pháp đi ra ngoài, kỳ thật giờ có thể đi ra ngoài.

Cho nên ăn cơm chiều xong, Lăng Vu Đề liền một mình ra Ngọc Khê các.

Cô muốn ra ngoài đi dạo, cũng không phải muốn trực tiếp đi tìm Túc Diệp. Mà là muốn vừa đi vừa nghiên cứu cốt truyện.

Việc hiện tại có thể làm, chính là tra rõ cốt truyện có liên quan với Túc Diệp, cần rồi lại cần, nhai kỹ nuốt chậm.

Cô cúi đầu xuống, đi ở trên đường đá cuội trong hoa viên.

Đá cuội mà sát làm lông bàn chân cô thực thoải mái.

Hôm nay đúng ngày mười lăm, tuy rằng ánh trăng trên bầu trời không có tròn như ngày mười sáu*, cũng rất sáng rất tròn.

* Trăng ngày mười sáu là tròn nhất nhé, mẹ mình cũng nói vậy.

Ánh trăng lung linh rọi xuống, cho dù Lăng Vu Đề không có lấy đèn lồng, cũng có thể thấy rõ ràng hết thảy chung quanh.

Đương nhiên, chỗ âm u địa phương thì cô thấy không rõ lắm.

Đi ngang qua một núi già khá lớn, Lăng Vu Đề đột nhiên liền nghe được âm thanh bất đồng với tiếng côn trùng kêu chung quanh.

Giống như, đang có người thấp giọng nói chuyện.

Lăng Vu Đề dừng chân, đứng ở tại chỗ sừng sốt một chút, sau đó quay đầu khắp nơi cẩn thận mà nghe ngóng.

Tiếng nói chuyện tựa hồ phát ra từ núi già, đôi mắt cô trừng lớn, trong mắt tràn đầy sự tò mò.

Cái gọi là lòng hiếu kỳ hại chết mèo, lòng hiếu kỳ, khi tốt khi xấu.

Chúng ta chưa bao giờ biết, khi chúng ta tràn ngập tò mò đi tới gần một vật thần bí mà chính mình không biết.

Không biết, đến tốt cùng là vận may, hay là vận rủi.

Lăng Vu Đề nhìn chung quanh, rồi cuộc định mục tiêu tới một bụi cây nhỏ bên cạnh núi già.

Cô phóng nhẹ bước chân, chậm rãi chui vào bụi cây, sau đó ngồi xổm xuống nơi mà mình cho rằng với cùng kín đáo.

Lăng Vu Đề hồ hập chậm lại, bắt đầu nghiêm túc nghe ngóng lời nói trong núi già nọ.

Sau đó cô nghe được chính là: "Nhớ kỹ lời nói của ta." "Được, ngài yên tâm!"

Aya: Cạn lời với 5501:))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Công lược hoàng tử mất nước (15)

Edit: Aya Shinta

"....."

Sau đó, không có...

Lăng Vu Đề ngờ ngác chớp chớp mắt, bí mật đâu? Nói xong rồi?

Lăng Vu Đề bẹp miệng, tức giận trừng mắt nhìn núi già một cái.

Đúng cái liếc mắt kia thì đồng thời, có một người đi ra từ núi già.

Lăng Vu Đề lập tức nín thở, trừng lớn đôi mắt nhìn cái người kia.

Đi ra, là một nữ tử, không đúng, không thể xem như nữ tử.

Lăng Vu Đề có thể thoáng nhìn được, người kia đáng đáp thoạt nhìn có chút mập ra.

Tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng có thể đại khái nhìn ra, là phụ nhân ba bốn mươi tuổi.

Vương phủ không có nha hoàn già như vậy, vậy thì chính là ma ma!

Lăng Vu Đề muốn nhìn xem rốt cuộc là ma ma nào trong vương phủ, nhưng vị ma ma kia đi thật sự là quá nhanh, cô lại tránh ở trong bụi cây không tiện ra, cho nên căn bản không có thấy!!

Ma ma đi một hồi lâu, Lăng Vu Đề buồn bực nhìn về phía núi già.

Vừa này, hẳn là âm thanh hai người đi?

Nhưng mà, như thế nào lại không có thấy người thứ hai ra tới?

Chẳng lẽ, là đi ra từ phía khác?

Nghĩ đến khả năng này, Lăng Vu Đề tính toán đi ra khỏi bụi cây.

Nhưng cô vừa mới đi ra một bước nhỏ, núi già, liền xuất hiện một bóng người màu trắng.

May mắn Lăng Vu Đề không sợ quỷ, bằng không buổi tối, một cái bóng đáng màu trắng đột nhiên xuất hiện, ba hồn đều không thấy bay phách!

Bất quá, tuy rằng Lăng Vu Đề không sợ quỷ, nhưng là đối với bóng người đột nhiên xuất hiện, vẫn làm Lăng Vu Đề sợ tới mức vội vàng rút trở về.

Cô nghĩ chờ người này đi rồi, mình trở ra cũng không sao cả. Chỉ là chân mình hình như ngồi xổm lâu đã có chút tê rần, rất là khó chịu.

Nhìn bóng người nọ nhắc chân từng bước một đi về phía trước, Lăng Vu Đề mau đã quên lòng hiếu kỳ của mình, không có đi xem người kia trông như thế nào.

Người kia đi đến bên cạnh bụi cây nhỏ, thế nhưng ngừng lại.

Lăng Vu Đề khẩn trương đến quên mất việc hô hấp, chỉ là trừng mắt nhìn cặp chân kia.

Cô cho rằng, người kia dừng một chút thì nên đi rồi mới đúng!

Nhưng người đó chẳng những không đi, ngược lại còn ngồi xổm xuống.

Sau đó, Lăng Vu Đề liền thấy một khuôn mặt.

Tuy rằng thấy không quá rõ ràng, chính là khuôn mặt kia, là khuôn mặt khi cô không có việc gì đều sẽ nghĩ đến.

Cho nên dưới tình huống ánh sáng không đầy đủ như thế này, Lăng Vu Đề vẫn biết.

Người ngồi xổm bên bụi cây, người trước mặt mình, là Túc Diệp!

Cô cảm thấy tim mình đập trong nháy mắt nhảy ngừng đập, sau đó lại gia tốc nhảy liên hồi.

Lăng Vu Đề ngờ ngác mà ngồi xổm tại chỗ, động cũng không dám động một chút, cảm giác tê rần trên đùi trực tiếp đã bị cô bỏ qua.

Lăng Vu Đề an ủi chính mình, sắc trời tối như vậy, cho dù có ánh trăng. Nhưng cô tránh ở bụi cây, ánh sáng bị che đi, Túc Diệp chắc hẳn là không nhìn thấy cô đâu!

Đáng tiếc, cô an ủi không có tác dụng, bởi vì giọng nói mang theo ý cười của Túc Diệp vang lên: "Chẳng lẽ, người muốn cho chúng ta vẫn luôn ngồi xổm ở đây hay sao? Còn không tỉnh ra? Hử?"

Lăng Vu Đề nuốt nước miếng, một hồi lâu, xác định Túc Diệp thật sự thấy mình, cô mới nhận mệnh chui ra từ bụi cây.

Nhìn thấy cô ra, Túc Diệp cũng liền đứng lên, hàm chứa ý cười nhìn Lăng Vu Đề.

Bởi vì ngồi xổm quá lâu, khi Lăng Vu Đề đứng lên thì lao đảo một chút.

Túc Diệp đỡ Lăng Vu Đề, chờ Lăng Vu Đề phục hồi tinh thần lại, cô đã ở trong lòng ngực Túc Diệp.

Lăng Vu Đề ngờ ngác giương mắt nhìn Túc Diệp, dựa ở trong lòng ngực hẳn không có động.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Túc Diệp tựa hồ có vẻ càng thêm trắng nõn, rõ ràng trong mắt, khóe miệng đều là mang theo ý cười.

Nhưng Lăng Vu Đề lại cảm thấy, trong ánh mắt hân, tựa như hàn đàm, không chỉ có sâu không thấy đáy, còn lạnh đến tận xương!

Lăng Vu Đề lại nuốt nước miếng, lui ra khỏi lòng ngực Túc Diệp.

Cô cười gượng nói: "Cảm ơn Diệp tiên sinh, à, hoa tai ta rớt, ta tới tìm hoa tai."

Lăng Vu Đề một bên giải thích, một bên sờ lỗ tai mình, vị trí kia xác thật không có hoa tai.

Cô vừa nói xong, Túc Diệp liền hướng đầu qua bên một lỗ tai khác của cô, tò mò hỏi: "À, thế nhưng hai hoa tai rớt cùng nhau sao?"

Lăng Vu Đề giờ tay sờ bên tai kia, nơi đó trống không. Lúc này cô mới nhớ tới, kỳ thật cô cũng không có mang hoa tai!

"Hắc, hắc hắc, hắc hắc ~ là vậy đó, thật khéo nha! Hai hoa tai thế nhưng rớt cùng nhau."

Túc Diệp giống như thực tin tưởng gật gật đầu, khi Lăng Vu Đề cho rằng lời nói dối đẩy sứt sẹo của chính mình đã làm Túc Diệp tin tưởng.

Túc Diệp đột nhiên mang cô vào núi già, Lăng Vu Đề trừng lớn đôi mắt, vừa mới muốn nói chuyện, đã bị Túc Diệp bưng kín miệng.

Qua nửa phút, có tiếng bước chân đi qua ngoài núi già, tựa hồ có mấy người, còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Ta nói Lăng Vu Đề kia thật đúng là may mắn! Rõ ràng đều là tam đẳng nha hoàn, quận chúa lại an bài nàng ở lầu bốn. Ta nghe Tiểu Hồng tỷ tỷ nói, nửa tháng rồi, khi nàng đến lầu bốn, trước nay đều không có nhìn thấy Lăng Vu Đề làm việc!"

"Phải nha, cũng không biết quá phụ kia rớt mê được gì chỉ quận chúa! Thế nhưng làm quận chúa sùng nàng ta như vậy!"

Lăng Vu Đề cắn răng, nửa tháng trước, chính là ngày ngày đêm đêm đều đang chép sách nha! Đào Từ sùng mình chỗ nào!?

"Quá phụ chính là người đi? Hoá ra người tên Lăng Vu Đề sao?" Túc Diệp tới gần bên tai Lăng Vu Đề nhẹ giọng hỏi.

Hỏi nóng phả vào trực tiếp khiến tai Lăng Vu Đề hồng lên, cũng may hiện tại bọn họ ở trong núi già.

Vốn dĩ ánh sáng mờ nhạt, ở trong núi già, căn bản là cái gì đều nhìn không thấy.

Cho nên Túc Diệp cũng không biết lỗ tai Lăng Vu Đề bởi vì hắt tới gần, dò như chảy máu!

Những nha hoàn đó tựa hồ chuyện trò thật sự háng say, trong từng lời nói, đều là oán hận bất mãn cùng ghen ghét với việc Đào Từ thiên vị Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề gầy gù muốn đẩy Túc Diệp cơ hồ đang đè nặng mình, thế nhưng Túc Diệp rõ ràng không muốn buông tha cô, ngược lại thân thể càng thêm sát cơ hơn.

"Đừng nhúc nhích, nếu như bị người khác phát hiện, đã có thể chứng thực nhận định rằng người câu dẫn nam nhân."

Túc Diệp nhẹ nhàng nói, bởi vì bên ngoài vừa lúc nói rằng cảm thấy bộ dạng Lăng Vu Đề, thoát nhìn chính là chuyên môn thích câu dẫn nam nhân.

Túc Diệp nói xong, Lăng Vu Đề liền dừng lại, không hề gầy gù.

Cô cũng không phải bởi vì lời Túc Diệp, mà là cô lại cảm ứng được, Túc Diệp lại thêm cho mình điểm hảo cảm, lần này thế nhưng là thêm tới mười lăm điểm!

Ba mươi điểm hảo cảm!

Trời ơi, một ngày, cô từ 5 điểm hảo cảm, lên tới ba mươi điểm.

Nếu không phải Túc Diệp đè nặng mình như vậy, chắc chắn cô sẽ thật cao hứng!

Nha hoàn cũng không có dừng lại bao lâu, trong chốc lát, liền rời đi.

Chờ nghe thấy người bên ngoài đã đi xa, Túc Diệp mới buông lỏng cánh tay đang giữ Lăng Vu Đề. Nhưng thân thể hắt đang dán sát Lăng Vu Đề, lại không có rời đi.

"Nói đi, mới vừa rồi, người ở bụi cây, nghe được cái gì?" Túc Diệp trực tiếp vào đề tài, hỏi Lăng Vu Đề.

Aya: Đang ngủ trưa ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Công lược hoàng tử mất nước (16)

Edit: Aya Shinta

"A?"

Lăng Vu Đề còn đang ngạc nhiên vào việc độ hảo cảm đột nhiên tăng lên, Túc Diệp đột nhiên hỏi một câu như vậy, cô thật sự có chút ngốc.

Túc Diệp lại cho rằng Lăng Vu Đề đang giả ngu, ý cười trên mặt hẳn sâu thêm, người hiểu biết hẳn, sẽ nhận định đó là điểm báo hẳn muốn tức giận.

Bất quá, Túc Diệp vẫn lựa chọn tạm thời nhẫn nại trước, nhẹ giọng nói: "Những nha hoàn đó còn không có đi xa, nếu ta phát ra tiếng vang, người nói xem, các nàng có thể nghe thấy hay không? Nếu để người khác nhìn thấy chúng ta trai đơn gái chiếc ở bên trong núi già này, sau đó ta nói, là người câu dẫn ta. Người cảm thấy, những người đó, có thể tin tưởng hay không đây?"

Lăng Vu Đề trừng mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Túc Diệp mà căn bản cô cũng không thể thấy rõ ràng.

Cô không nghĩ tới, lời nói như vậy, thế nhưng có thể nói ra từ trong miệng Túc Diệp!

"Người —— không sai, các người nói cái gì ta đều nghe được tất cả! Thế nào?!"

Lăng Vu Đề hạ giọng, dường như giận dữ với lời của Túc Diệp, tuy rằng, cô trừ bỏ hai câu rầu rìa cuối cùng kia, cái gì mà bí mật quan trọng đều không có nghe được.

Hai tay Lăng Vu Đề để ở ngực Túc Diệp, muốn đẩy Túc Diệp ra.

Đột nhiên, Túc Diệp giờ tay nắm cầm cô, lực đạo thật lớn, đau đến mức Lăng Vu Đề chau mày, nhe răng trợn mắt.

Thừa dịp Lăng Vu Đề hé miệng một chút, một viên không biết là thứ gì tiến vào trong miệng Lăng Vu Đề.

Cô còn không kịp nhổ ra, thứ kia đã hóa thành chất lỏng, chảy vào trong cổ họng.

Túc Diệp buông lỏng tay đang kiềm chế Lăng Vu Đề ra, Lăng Vu Đề lập tức khom lưng nôn khan một trận.

Nhưng nôn nửa ngày, cái gì cũng nôn không ra, thật ra thì nước mắt chảy ra không ít.

Lăng Vu Đề giờ tay lau nước mắt, trông người bên cạnh: "Người cho ta ăn cái gì? Đáng giận chết! Không có ngọt sao?!"

Túc Diệp bị câu nói của Lăng Vu Đề làm cho tức cười, tiếng nói mang theo ý cười vang lên giữa bóng đêm: "Ta chưa từng nghe nói qua loại nào độc được nào ngọt hết. Nếu người thích, lần sau có cơ hội, ta sai người chuẩn bị cho người một loại độc được ngọt là được. Đường nhiên, đây còn phải xem người có giữ lại mệnh trước đã."

Lăng Vu Đề trắng mắt liếc Túc Diệp một cái, hiển nhiên còn không có ý thức được mình đã bị Túc Diệp hạ độc.

Đại khái qua năm giấy, Lăng Vu Đề mới phản ứng lại: "Người người người ~ người vừa mới cho ta ăn độc được?! Độc được lấy mạng người?!"

"A, đương nhiên, người đã nghe điều không nên nghe, tự nhiên ta phải cho người ăn độc được, bịt miệng người lại ~" Ngừ khi Túc Diệp vẫn luôn bất cần như vậy, nghe thiếu đánh cực kỳ!

Lăng Vu Đề ngậy ngốc sùng sốt một chút, độc được? Bịt miệng? Xác thật chính là giết mình nha!

Đừng mà! Cô còn chưa có hoàn thành nhiệm vụ đâu! Hiện tại nếu chết rồi, tức là nhiệm vụ thất bại nha!!

Anh anh ~ Lăng Vu Đề không nghĩ tới, cô đi vào thế giới này còn chưa tới một tháng, liền bị đối tượng công lược của mình hạ độc chết!

T--T

Nhiệm vụ đầu tiên liền lấy thất bại mà chấm dứt, xuất sư bất lợi xuất sư bất lợi nha!

Tựa hồ cảm thấy được cảm xúc Lăng Vu Đề nhấp nhô, Túc Diệp lại mở miệng lần nữa: "Yên tâm, độc được này, tạm thời sẽ không lấy mạng nhỏ của người! Độc này tên là Yên Chi Hồng, ăn phải độc thì nửa tháng sau, độc mới bắt đầu phát tác. Khi độc phát, thân thể giống như bị lửa nướng, đau đớn khó nhịn, cuối cùng bị đau chết. Khi chết, làn da cả người đỏ bừng, giống như thoa son, cho nên gọi là Yên Chi Hồng. Thế nào, nghe không tồi đi?"

Không tồi cái quý! Tên dễ nghe như vậy, xứng với độc được ác độc như vậy! Thật sự tàn nhẫn ~

Lăng Vu Đề vươn tay đi, cô cũng có vận khí tốt, rõ ràng núi già giờ tay không thấy năm ngón, cô lại một lần liền kéo được cánh tay Túc Diệp.

"Túc, Diệp tiên sinh, cái kia, người có thể cho ta giải được không?! Ta còn chưa muốn chết nha!" Lăng Vu Đề kích động đến mức thiếu chút nữa đã kêu lỗ miệng.

Cứ việc Lăng Vu Đề lập tức sửa miệng lại, nhưng cô gọi ra tới chữ Túc, Túc Diệp vẫn nghe rõ ràng.

Ánh mắt Túc Diệp ám lại, quả nhiên, trên người quả phụ này, có bí mật!

Nghe vậy, Túc Diệp kéo tay Lăng Vu Đề ra: "Muốn thuốc giải? Cũng không phải không thể, bắt quá sao..."

"Bắt quá cái gì? Người nói người nói! Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định đều nghe người!"

Lăng Vu Đề suy nghĩ muốn giải được, đồng thời, còn nghĩ tới một chỗ tốt.

Nói không chừng, cô còn có thể lấy cơ này tiếp cận Túc Diệp, thêm đầy điểm hảo cảm hoàn thành nhiệm vụ đâu!

Khóe mắt Túc Diệp giật giật, Lăng Vu Đề lúc này, mới là tính cách chân thật của nàng ta sao?

"Mới vừa rồi cũng nói, độc này, nửa tháng sau mới có thể phát tác. Nhưng, muốn giải độc, cần phải mỗi mười hai cái canh giờ ăn giải được một lần, tròn nửa tháng mới có thể giải độc. Nếu có một lần không ăn giải được, ngược lại độc tính sẽ phát tác sớm hơn."

Mười hai cái canh giờ chính là 24 giờ đó?

Cho nên là mỗi ngày đều phải ăn giải được đó?

Cho nên mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy Túc Diệp?

Là ý tứ này đi? Đúng không đúng không?

Được cái đáp án như vậy Lăng Vu Đề liên tục gật đầu, lại chậm chạp không có chờ đến Túc Diệp đáp lại.

Lúc này cô mới nhớ tới, hiện tại rất tồi, căn bản Túc Diệp không nhìn thấy mình gật đầu đâu!

"Vậy Diệp tiên sinh muốn ta làm như thế nào mới có thể cho ta giải được?" Lăng Vu Đề hỏi.

"Người chỉ cần nghe ta nói, tạm thời không cần người làm cái gì. Bắt quá hiện tại có vấn đề muốn hỏi người, người phải thành thật trả lời!" Túc Diệp nói.

"Ừ ừ, Diệp tiên sinh ngài hỏi đi! Ta biết gì nhất định nói hết, không nửa lời gian dối!"

"Người là ai?"

Ba chữ, làm Lăng Vu Đề ngẩn người, mình là ai? Phía trước không phải Lạc Hoa đã giới thiệu sao? Chẳng lẽ Túc Diệp quên mất?

Thôi được rồi: "Ta tên Lăng Vu Đề, là người huyện Thủy Nguyệt. Trọng phụ qua đời chưa tới một năm, tháng trước, em chồng gây rối với ta, xuất phát từ phòng bị, ta thất thủ giết hắn. Sau đó, huyện lệnh đại nhân nói ta có ý định mưu sát, ta không nhận. Là Hi Hòa quận chúa đã cứu ta. Vì báo đáp quận chúa, cho nên làm thị nữ của quận chúa."

Lăng Vu Đề nói xong, trong núi già liền an tĩnh, ngay cả tiếng hít thở của Túc Diệp cũng không nghe được.

"Cái kia, Diệp tiên sinh, ngài còn ở đây sao?" Lăng Vu Đề không xác định hỏi.

Trả lời cô, là một mảnh an tĩnh như cũ.

"Người nói chính là thân phận phía sau mà người che giấu, ta hỏi, là thân phận chân thật."

Ngay khi Lăng Vu Đề xác định Túc Diệp đã đi rồi, Túc Diệp lại đột nhiên mở miệng, thiếu chút nữa dọa Lăng Vu Đề sợ tới mức nhảy dựng lên.

Lăng Vu Đề vỗ vỗ lồng ngực đang nhảy lên kịch liệt, hoãn lại vài lần mới mở miệng: "Đây là thân phận chân thật của ta nha, tuyệt không nửa điểm giả dối! Nếu Diệp tiên sinh không tin, có thể đi tra! Ta tin tưởng rằng lấy năng lực Diệp tiên sinh, nhất định có thể tra ra rõ ràng!"

Trong bóng đêm, Túc Diệp càng thêm khẳng định suy đoán của mình, quả phụ này, có khả năng biết thân phận thực sự của hắn.

Nếu không, lấy nguy trang là một người không có bất luận bối cảnh gì, chỉ có thân phận thư sinh phụ tá Thất vương gia, như thế nào có năng lực đi điều tra chi tiết về một người đâu?

Aya: chương mới ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Công lược hoàng tử mất nước (17)

Edit: Aya Shinta

* Từ giờ thân thể mà 5501 xuyên vào gọi là "nguyên thân" nha.

Mà quả phụ này lại nói, tin tưởng năng lực của hắn?

Chắc chắc ~ đây rồi cuộc là mặt thám ai phải tới?

Thế nhưng ngốc đến mức để lộ thân phận chính mình mà cũng không có nhận ra được!

Chẳng qua, Túc Diệp hiện tại tò mò là, người gọi là quả phụ Lăng Vu Đề này.

À, nói không chừng tên này cũng là giả, tạm thời gọi nàng ta là Lăng Vu Đề trước đi.

Lăng Vu Đề này, rốt cuộc do ai phái tới, lại muốn giám thị ai đây?

Mộ Dung Thiên Vấn?

Không, nếu là giám thị Mộ Dung Thiên Vấn nói, hẳn là an bài nàng ta ở trong viện của Mộ Dung Thiên Vấn đi?

Tuy Mộ Dung Thiên Vấn không có thị thiếp thông phòng, nhưng cũng có dùng nha hoàn hầu hạ cuộc sống hàng ngày.

Nhưng mà Lăng Vu Đề lại được an bài ở bên Hi Hòa quận chúa Đào Từ.

Giám thị Đào Từ? Sao có thể! Đào Từ cao lắm chẳng qua là một quận chúa được sủng ái mà thôi.

Như vậy, mục tiêu của đối phương, chính là hắn đi?! Nếu không, làm sao sẽ biết chi tiết về hắn đây.

Làm Túc Diệp kinh ngạc chính là, rốt cuộc là ai, đã biết thân phận thực sự của hắn, mà người kia, muốn làm cái gì? Vạch trần hắn sao?

"Như thế nào, còn không chịu nói thật sao? Hoặc là người cho rằng, vừa mới cho người ăn độc được, là lừa gạt người? Được rồi, vậy người liền thử xem, nửa tháng sau, người có thể chết hay không."

Nói xong, Túc Diệp liền nhấc chân rời khỏi núi giả.

Mất thấy Túc Diệp đã đi xa, Lăng Vu Đề vội vàng đuổi theo.

Cô muốn gọi lại, lại sợ quá lớn tiếng, sẽ bị người khác nghe thấy. Không có biện pháp, đành phải đuổi theo!

Túc Diệp cũng không phải thật sự muốn đi, cho nên rất nhanh thì Lăng Vu Đề liền đuổi kịp hắn.

Vì tránh cho Túc Diệp rời đi, Lăng Vu Đề trực tiếp ôm chặt lấy cánh tay Túc Diệp cánh tay.

Lúc này đúng là đầu hạ, thời tiết chuyển nóng, quần áo trên người cũng sẽ tương đối mỏng một chút.

Dáng người Lăng Vu Đề vốn dĩ phát dục hoàn mỹ, pháp phòng quyền rũ, ràng ôm chặt cánh tay Túc Diệp như vậy, Túc Diệp muốn không cảm thụ sự mềm mại trước người cô cũng không được.

Không phải hắn không có chạm qua nữ tử, bất quá hắn luôn luôn không có nhu cầu cao đối với phương diện kia, nhưng cái trước mắt...

Túc Diệp cảm thấy, cô không đi làm mật thám chuyên môn nữ hoặc nam tử, thật là đáng tiếc!

Chẳng lẽ, mục đích của đối phương chính là cho Lăng Vu Đề tới nữ hoặc mình?

Dưới ánh trăng, Túc Diệp có thể thấy rõ ràng ngũ quan Lăng Vu Đề.

Nói nàng ta lớn lên khuynh quốc khuynh thành thì quá mức, nhưng so với cái loại tiểu gia bích ngọc, nàng ta lại nhiều hơn vài phần kiêu dũng động lòng người.

Lúc này đôi mắt to tròn của nàng đang lờ mờ, hơi bĩu môi, đáng thương hề hề nhìn mình.

Túc Diệp đột nhiên liền cảm thấy nữ tử trước mắt, đặc biệt giống một loại động vật nhuyển mạnh.

Đương nhiên, Túc Diệp không biết cái từ nhuyển mạnh này, nhiều lắm là biết cái từ đáng yêu thôi.

Sau đó, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được, Túc Diệp lại bỏ thêm cho mình 5 điểm hảo cảm.

Ba mươi lăm điểm!

A, nghĩ đến biểu tình hiện tại của mình là đáng thương hề hề, chẳng lẽ, Túc Diệp thích mạnh mười từ?

Ừ, nếu hắn sẽ yêu Đào Từ, cũng chính là thích loại hình mạnh mười từ này rồi.

Thế nhưng, thân thể này có phong cách là ngự tỷ nha, không mạnh được đâu?

Chính Lăng Vu Đề lại không biết, khí chất cùng bộ dạng của cô, hình thành một loại tương phản càng thêm có thể hấp dẫn người khác.

Túc Diệp thấy Lăng Vu Đề chỉ là ngây ngốc nhìn hắn, trong chốc lát đáng thương, trong chốc lát đáng hi, trong chốc lát lại rồi rầm, hắn thật sự không biết là nên cười hay là nên như thế nào nữa.

Mật thám làm được ra nông nổi như nàng ta, cũng thật là đủ rồi đó!

Túc Diệp nhướng mày, cười như không cười nhìn Lăng Vu Đề: "Như thế nào? Muốn ở chỗ này quần lấy ta, để cho người khác thấy, chứng thực chuyện người muốn câu dẫn ta?"

Lăng Vu Đề phục hồi tinh thần lại, vội vàng buông lỏng cánh tay đang ôm lấy Túc Diệp. Sau đó lui ra phía sau một bước dài, quay đầu đánh giá bốn phía một chút.

Vốn dĩ Túc Diệp có ý để cho Lăng Vu Đề đuổi kịp mình, cho nên phương hướng hắn đi, là từ núi giả đi về phía đông nam, nơi đó có một rừng mai.

Lúc này Túc Diệp cùng Lăng Vu Đề ở trong rừng cây, có lá cây che đầy. Trừ phi người bên ngoài vào trong rừng cây, nếu không sẽ không nhìn thấy có người ở bên trong.

Nhận thấy được điểm này, Lăng Vu Đề nhẹ nhàng thở ra. Sau đó cô lại trừng mắt nhìn Túc Diệp một cái: "Ai muốn câu dẫn người!? Ta mới không câu dẫn người đâu!" Câu dẫn người có thể tăng độ hảo cảm không? Có thể tăng ta lên câu...

Câu này, Lăng Vu Đề chỉ nghĩ trong lòng. Đương nhiên cô không dám hỏi ra rồi! Cô không có mặt dày vậy đâu ~

Lăng Vu Đề nói xong câu đó, cũng không biết Túc Diệp trúng gió gì, thế nhưng lại thêm cho cô 5 điểm hảo cảm!

Độ hảo cảm tạch tạch tăng lên thiếu chút nữa làm cho Lăng Vu Đề tưởng rằng, buổi tối hôm nay là có thể hoàn thành nhiệm vụ đâu!

Đương nhiên, cô hiểu được điều này không có khả năng đi!

Chẳng qua, hiện tại có bốn mươi điểm hảo cảm, tuy rằng cách mức hoàn thành nhiệm vụ còn hơn phân nửa, nhưng ít ra tiến bộ rất nhanh không phải sao! Có tiến bộ, không lâu nữa liền hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Nếu Túc Diệp hào phóng thêm điểm hảo cảm cho mình như vậy, vậy mình liền cho hắn sắc mặt tốt là được, Lăng Vu Đề nghĩ như vậy.

Nhưng sắc mặt tốt còn không có trung ra, câu kể của Túc Diệp, lại trực tiếp làm cô đen mặt.

"Không có câu dẫn? Vậy vừa nãy là ai túm cánh tay của ta đi chạm vào bộ ngực của nàng đây?"

Đầu tiên Lăng Vu Đề đen mặt, sau đó cúi đầu nhìn nhìn thứ có chút ngao nhàn trước người mình.

Hồi tưởng lại, mới vừa rồi cô vì muốn ngăn cản Túc Diệp, xác thật có ôm cánh tay Túc Diệp, hình như là đụng tới nơi đó của cô.

Nhưng mà! Lăng Vu Đề đỏ mặt lên: "Cái gì túm người chạm vào nha! Vừa mới hồi nãy là ta quá nóng nãy, mới không có chú ý!" Ánh mắt cô lập loè, bên trong tràn đầy ngượng ngùng.

Nàng có ký ức của nguyên thân, cũng tự nhiên có ký ức của trọng phụ cùng nàng ấy.

Chính là bởi vì biết, cho nên cô mới có thể thẹn thùng như vậy.

Túc Diệp nhìn Lăng Vu Đề như vậy, thật là muốn chắc chắc lấy làm kỷ.

Hắn tin tưởng khi lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Vu Đê, bộ dạng vàng vọt dạ dạ (là biết điều! Biết điều!) là già rồi.

Chính là, hiện tại trước mắt hắn là bộ dạng thoát nhìn đơn thuần vô tri, dễ dàng ngượng ngùng, dễ dàng xù lông.

Đứng rồi, xù lông, tiểu nha đầu xù lông giống một con mèo nhỏ nhuyển mạnh đáng yêu.

Tuy rằng, cái tiểu nha đầu này cũng không thể xem như tiểu nha đầu.

Nhưng hắn cảm thấy tuổi tâm lý của nàng, không có lớn như tuổi thực.

Người như vậy, rốt cuộc là mật thám do ai bồi dưỡng ra nha?

Lăng Vu Đê cũng không biết đọc suy nghĩ của Túc Diệp, nếu biết được, cô khẳng định sẽ trả lời ở trong lòng: Luân gia mới năm tuổi, đương nhiên không lớn! Hơn nữa vốn dĩ có kinh nghiệm còn bị Vị diện Hiệp hội cách thức hóa!

Nếu Vị diện Hiệp hội không cách thức hóa mình, kkk ký ức khi mang theo nhiều ký chủ, đi qua nhiều thế giới để xem các cô hoàn thành nhiệm vụ công lược. Không ăn qua thịt heo, chẳng lẽ còn chưa thấy qua heo chạy sao!

Nếu có ký ức, cô cũng không đến mức không biết phải đi công lược nam phụ như thế nào, được điểm hảo cảm mà hai mắt nhắm đen ~

Nếu có kinh nghiệm, cô đã sớm hoàn thành nhiệm vụ, được điểm số liệu, đi tới thế giới tiếp theo rồi!

Lúc trước Vị diện Hiệp hội nói muốn sửa đổi số liệu của cô, nhưng không có nói muốn cách thức hóa cô nha!

Aya: mình tự hỏi là không biết có nên tạm ngừng bộ này hay không. Vì bộ kia đang trong những chương quan trọng rồi. Làm cả hai bộ nhiều khi mệt lắm..

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Công lược hoàng tử mất nước (18)

Edit: Aya Shinta

Vị Diện hiệp hội, làm tốt lắm! Lăng Vu Đê nghiêng răng nghiêng lợi nghiêng.

Chờ cô hoàn thành nhiệm vụ này liền lập tức liên hệ với bọn họ, bắt bọn họ phải khôi phục ký ức cho cô.

Ai, không nói cái này nữa, nhắc đến toàn là nước mắt nha!

"Được rồi, người không phải không chịu nói thật sao? Còn đuổi theo ta làm cái gì?"

Túc Diệp không muốn lòng vòng trong cái đề tài câu dẫn này với Lăng Vu Đê, tuy rằng, cái đề tài này là hắn khơi lên trước.

Lời nói thật? Nói thật cái gì?

À, cô biết rồi!

"Ta chính là nói thật nha?!" Lăng Vu Đê cảm thấy mình thật oan uổng nha! Cô nói thân phận này, đúng là thân phận chân thật của nguyên thân mà!

Chẳng lẽ cô còn phải thẳng thắn nói mình là một cái hệ thống?

Vậy sao có thể! Cô không có điên đâu!

Bất quá cô không nói, chắc rằng Túc Diệp không có khả năng hoài nghi cô là hệ thống đâu.

Như vậy, Túc Diệp đang hoài nghi mình có thân phận gì?

"Vậy Diệp tiên sinh cảm thấy ta có thân phận gì?" Lăng Vu Đê dứt khoát hỏi.

Túc Diệp đều ngắm qua những người có khả năng biết thân phận hắn, nhưng biết thân phận hắn, đều là người một nhà.

Như vậy, rốt cuộc là ai có khả năng biết thân phận của hắn đây?

Xem ánh mắt thành khẩn của Lăng Vu Đê, thể nhưng Túc Diệp muốn tin tưởng lời cô nói chính là thật sự.

Chẳng lẽ, kỳ thật cái thân phận mật thám này, thật sự chỉ là do hắn nghĩ nhiều?

Nhưng: "Vì cái gì người lại nguy trang cái bộ dạng khúm núm? Lại vì cái gì muốn trốn ở bụi cây nghe lén?"

Túc Diệp sắc bén nhìn Lăng Vu Đê, muốn bắt được tia hoảng loạn nơi đáy mắt cô.

Lăng Vu Đê không có hoảng loạn chút nào, ngược lại rất là thản nhiên trấn định nhìn thẳng vào mắt Túc Diệp: "Thứ nhất, không gọi là khúm núm, gọi là biết điều! Biết điều! Rốt cuộc ta là thị nữ của quận chúa, chẳng lẽ ta còn muốn đường hoàng hay sao? Thứ hai, lòng hiếu kỳ nha! Ta ra tân bản, đột nhiên nghe được có người đang lên lút nói chuyện, ta tưởng có cái gì bí mật có thể nghe, cho nên liền trốn đến cây cây nghe lén nha! Nếu gặp cái này thì rất nhiều người đều sẽ làm như vậy!"

Nghe qua rất có đạo lý, như vậy: "Người nghe được cái gì?" Túc Diệp lại hỏi.

Nói nữa cũng thật ghen ghét, cái gì cô cũng không nghe được, rồi lại gần gũi nói với Túc Diệp rằng mình đều nghe được tất cả.

Lăng Vu Đê bĩu môi, sau đó mở miệng nói: "Nhớ kỹ lời nói của ta, được, ngại yên tâm!"

"....."

"....."

"Cái gì?" Khó có khi nào, Túc Diệp lại nghe không hiểu lời người khác nói.

"Không phải người hỏi ta nghe được cái gì sao?"

Lăng Vu Đê kỳ quái nhìn Túc Diệp liếc mắt một cái, cô không phải đã nói những gì mà cô nghe được rồi hay sao!

Túc Diệp gật gật đầu, hắn xác thật là hỏi như vậy.

Cái nháy mắt tiếp theo, Túc Diệp liền phản ứng lại, hắn kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đê: "Người nói, người nghe được chính là: Nhớ kỹ lời nói của ta, được, ngại yên tâm. Một câu này?"

Lăng Vu Đê gật gật đầu, biểu tình "người còn không phải ngốc hay sao", nhìn đến mức Túc Diệp đầu đầy hắc tuyến.

"Nếu người cũng không có nghe được cái gì, vậy vì sao khi ta vừa mới hỏi người, người lại nói người cái gì cũng nghe hết rồi?"

Ánh mắt Lăng Vu Đê lơ lửng, ngữ khí có chút áp a áp ứng: "Khụ, à ừm, còn không phải bởi vì người nói chuyện khó nghe uy hiếp ta như vậy. Ta nhất thời tức giận, liền nói ta nghe được tất cả đó."

Túc Diệp buồn cười nhìn Lãng Vu Đề, nếu nói vừa rồi hẳn chỉ có ba phần tin tưởng Lãng Vu Đề không phải mặt thám, hiện tại, hẳn đã có năm phần tin tưởng Lãng Vu Đề rồi.

À, chẳng qua rốt cuộc có phải mặt thám hay không, còn phải chờ kiểm chứng.

Về sau, hẳn cho người đi tra xét là được.

"Được, ta đã biết, người đi đi." Túc Diệp vẫy vẫy tay, sau đó chính mình cũng chuẩn bị rời đi.

Lãng Vu Đề lần nữa kéo Túc Diệp lại, bất quá lúc này đây cô chỉ kéo cánh tay, không có ngậy ngốc đi ôm cánh tay.

Túc Diệp quay đầu lại, giả vờ nghi hoặc không biết vì sao Lãng Vu Đề còn muốn lôi kéo hẳn: "Còn có việc?"

"Đương nhiên là có a!!" Lãng Vu Đề trừng lớn đôi mắt nhìn Túc Diệp.

Cô tuy rằng có đôi khi thực mơ hồ, thế nhưng sự tình liên quan đến sinh mệnh, cô vẫn không thể mơ hồ được! Cô còn phải giữ mạng để hoàn thành nhiệm vụ đó!

"Ta không có nghe được bí mật của người cùng người nào đó, cho nên, người cho ta ăn độc được để bịt miệng cũng không cần thiết có phải hay không? Cho nên, làm ơn, cho luân gia giải được đi ~~~"

"Luân gia?"

"Khụ khụ ~ không phải, ta ta giải được đi!"

Túc Diệp cười cười: "Muốn giải được?"

"Ừ ừ ừ!" Lãng Vu Đề giống gà con mổ thóc, liên tục gật đầu.

"Úm, thôi được rồi."

Túc Diệp lấy ra một cái bình lưu ly nhỏ từ cổ tay áo, từ bên ngoài nhìn vào, có thể nhìn thấy trong bình lưu li có rất nhiều viên thuốc nhỏ.

Còn viên thuốc có màu gì? Cho dù có ánh trắng chiếu vào, Lãng Vu Đề cũng nhìn không rõ lắm.

Túc Diệp mở nút bình lưu li ra, sau đó lấy ra một viên thuốc đưa cho Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề nhận viên thuốc, nhìn kỹ, lúc này mới thấy rõ ràng, đây là một viên thuốc màu đỏ: "Cái này chính là giải được?"

Thấy Túc Diệp gật đầu, Lãng Vu Đề cảm thấy Túc Diệp cũng không cần phải lừa mình, cho nên vui mừng ăn giải được.

Nuốt giải được xong thì Lãng Vu Đề bắt đầu nà mếu máo: "Tại sao giải được cũng đắng như vậy nha ~"

"Xác thật không có ngọt. À, khoảng cách lần sau dùng giải được, còn có mười hai canh giờ. Nhớ rõ ngày mai vào lúc này, đến chỗ ta ở tìm ta. Nếu không có biện pháp tới, đến lúc đó độc phát rồi, không trách được ta."

Túc Diệp cười tủn tủn về mặt hiền lành, kỳ thật ý xấu nói xong, rồi chờ xem biểu tình phong phú trên gương mặt Lãng Vu Đề.

Quả nhiên, Túc Diệp vừa nói xong, Lãng Vu Đề liền kinh ngạc trừng mắt.

Cô đột nhiên nhớ tới, quả thực Túc Diệp có nói qua, yêu cầu phải dùng giải được liên tục nửa tháng mới có thể giải độc.

Nếu có một lần không có ăn giải được nói, độc sẽ phát tác trước!

Đậu má nó ~ sao cô liền quên mất! Còn vui vẻ nuốt xuống cái thuốc giải còn hơn cả thuốc độc này như vậy!

Anh anh ~ nếu ngày mai vào lúc này mà cô không có đi đến chỗ ở Túc Diệp thì làm sao nha?

Túc Diệp ở ngoại viện, đây là nơi mà một tam đẳng nha hoàn như cô muốn đi là có thể đi? Cô muốn lấy cớ gì đi ngoại viện đây?

Hon nữa, giờ này ngày mai, chính là giờ Tuất nha! Đa số buổi tối hạ nhân nha hoàn không làm việc đều nên đi ngủ.

Nếu cô bị phát hiện muộn như vậy mà đi tìm Túc Diệp, còn không phải thật sự chứng thực cô muốn câu dẫn nam nhân hay sao?!

Đây không thể được!

"Hắc hắc hắc ~ à ừm ~ Diệp tiên sinh thân ái ~ hắc hắc ~ nếu không, ngài đưa nửa tháng giải được dùng một lần cho ta đi. Ta xem cái chai giải được kia của ngài chắc chắn là đủ rồi! Ngài thấy sao?"

Lãng Vu Đề cười rất là lấy lòng, như vậy, nhìn thật vui mắt.

"À, cái chai giải được không chỉ có đủ, còn có rất nhiều đấy." Túc Diệp nhìn bình lưu li trong tay, cười nói.

"Đúng nha ~ cho nên ngài lại cho ta mười bốn viên đi?" Lãng Vu Đề xoay đôi tay ra, vươn về phía Túc Diệp.

"Nhưng mà, ta không muốn cho người trong một lần đâu ~"

Aya: Cuối cùng cũng xong!!!

5501 à, mấy chương này trọn mắt hơi bị nhiều nhá:))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Công lược hoàng tử mất nước (19)

Edit: Aya Shinta

Ý cười nơi đáy mắt Túc Diệp càng sâu, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng hẳn muốn đùa cái nha đầu trước mắt.

"Ha?"

Lãng Vu Đề thật sự cảm thấy cô giờ này khác này, vẫn vô cùng thất bại, như vậy mà vẫn có thể nghe không rõ đáp án mình không muốn nghe.

"Muốn ta lặp lại lần nữa?" Túc Diệp nhướn mày nhìn Lãng Vu Đề, tuy rằng hơi như vậy. Nhưng ánh mắt Túc Diệp nói trắng ra cho Lãng Vu Đề, "người dám để ta lặp lại thử xem!"

Lãng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, vì cái mạng mình mà suy nghĩ, cô quyết định mình vẫn phải cúi đầu xuống thấp một chút.

"Hắc hắc, không cần, ta nghe đặc biệt rõ ràng! Vậy, Diệp tiên sinh, đêm mai nếu ta không thể đến đúng giờ đi tìm ngài lấy giải được?"

Lãng Vu Đề thấp thòm hỏi, đôi mắt kia, Túc Diệp nhìn mà muốn đi xoa xoa tóc cho!

Ngón tay cái cùng ngón trỏ của cánh tay phải đặt cạnh người ma sát vài cái, Túc Diệp mặt không đổi sắc.

"Nếu không thể đúng giờ tới tìm ta lấy giải được, vậy người nhớ kỹ, cuối cùng phải nhìn phong cảnh trước mắt cho kỹ. Bởi vì sau ba mươi phút, người liền không có tâm tư đi nhìn. Nửa canh giờ, người liền hôn mê. Yên tâm, sẽ không đau

lâu đâu, non nửa cái canh giờ thôi."

Sẽ không đau thật lâu, non nửa cái canh giờ thôi——

Non nửa cái canh giờ thôi——

Thôi——

——

Lăng Vu Đề khóc không ra nước mắt, cô sợ đau nha!

Khi trở thành nhân loại, cái thứ nhất cô cảm nhận được chính là cảm giác đau đón nha!

Bởi vì ấn tượng thật sự là quá sâu, quá sâu, cho nên cô sợ nha!

Chẳng lẽ, còn muốn cho cô sống sờ sờ mà đau chết sao? Không—— muốn—— nha——!

Lăng Vu Đề cũng bất chấp Túc Diệp nói cái gì câu dẫn hay không câu dẫn, vội vàng lại ôm chặt lấy cánh tay Túc Diệp.

Sau đó, Túc Diệp lại lần nữa chạm vào cái mềm mại trước người Lăng Vu Đề.

Hầu kết Túc Diệp giật giật, sau đó có chút buồn cười nhìn Lăng Vu Đề nước mắt lưng tròng mà nhìn chính mình.

Hé miệng, Túc Diệp vừa định nói chuyện, đã bị Lăng Vu Đề đánh gãy: "Anh anh anh ~ Diệp tiên sinh ~ ngài anh tuần tiễu sái, ngài phong lưu phóng khoáng, ngài phong độ nhẹ nhàng, ngài blah blah....."

Túc Diệp nghe đến mức thái dương nhỏ lên gân xanh, nụ cười mím luôn hiện hữu trong ngày thường cũng không thể duy trì, lúc này hẳn thật là hận không thể lấp kín cái miệng của Lăng Vu Đề!

Tuy rằng, lời nàng ta nói, tựa hồ đều là lời hay.

Nhưng mà, câu câu "ngài phát rồ như thế" là lời hay sao?! Phải không phải không?!

"Câm miệng!" Túc Diệp thấp giọng quát lớn, Lăng Vu Đề lập tức liền ngậm chặt miệng.

Lăng Vu Đề chớp chớp nàng đôi mắt ngập nước, thẳng lăng lăng nhìn Túc Diệp.

Túc Diệp vốn dĩ sinh khí với Lăng Vu Đề, nháy mắt liền tiêu đi.

Chẳng những biến mất, còn cho Lăng Vu Đề thêm 5 điểm hảo cảm.

"Người rồ cuộc muốn nói cái gì?" Túc Diệp khẽ thờ dài, trong giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ.

"Ta muốn nói, Diệp tiên sinh, ngài giúp đỡ ta đi ~ cho....."

"Muốn giải được?" Túc Diệp đánh gãy lời Lăng Vu Đề.

"Ừm ừm ừm!" Lăng Vu Đề nhanh chóng gạt đầu, gạt xong, cô còn nhân tiện toét miệng, tặng Túc Diệp một nụ cười tươi sáng lạn.

Túc Diệp bị nụ cười của Lăng Vu Đề làm lóe đôi mắt, hẳn hít một hơi thật sâu, sau đó mím cười nói: "Có thể, trước hết buông tay ra."

Lăng Vu Đề cho rằng Túc Diệp thật sự phải cho cô giải được, cười tủm tỉm buông Túc Diệp.

Túc Diệp sửa sửa ống tay áo của mình bị Lăng Vu Đề làm cho có chút hỗn độn, sau đó quay người lại, làm cho mình cùng Lăng Vu Đề mặt đối mặt.

"Muốn giải được thì có thể, bắt quá, hết thấy phải theo lời ta. Giờ này ngày mai đến chỗ ta, ta liền cho ngươi giải được. Nhưng nếu muốn giải được, ngươi phải giữ miệng cho tốt, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, phải có chừng mực."

Nói xong, Túc Diệp không cho Lăng Vu Đề có hội quán lấy hấn, kính công đều dừng ra rồi, chỉ là nãy hồi công phu, Lăng Vu Đề liền không nhìn thấy bóng dáng Túc Diệp nữa.

Ngũ quan trên mặt Lăng Vu Đề xoắn xuyết lại một chỗ, nhìn hướng Túc Diệp rời đi, Lăng Vu Đề khẽ khẽ thờ dài, lại tự cổ vũ chính mình phải cố lên.

"Còn không phải là đi ngoại viện sao! Đi liền đi, ai sợ ai nha! Có cái gì có thể quan trọng hơn so với cái mạng chứ, hừ!"

Chính mình lẩm bẩm nói xong, Lăng Vu Đề cũng xoay người trở về Ngọc Khê các.

—— hôm sau ——

Trong thư phòng Thất vương phủ.

"Việc lần này, ít nhiều nhờ đến diệu kế của Diệp tiên sinh. Nếu không, Ngũ ca sợ là muốn đâm cái đuôi bốn vương không bỏ."

Mộ Dung Thiên Vãn ngồi ở trước án thư, nhìn Túc Diệp đứng ở trước mặt hần mà nói.

Tuy rằng sắc mặt lạnh nhạt như cũ, trong mắt lại mang theo tín nhiệm đối Túc Diệp.

Đương nhiên, hần là nam chủ, muốn thật sự hoàn toàn tín nhiệm một người, đúng là không dễ.

Cho nên đối với Túc Diệp, Mộ Dung Thiên Vãn còn chưa tín nhiệm mười phần.

Chẳng qua, đối với năng lực cùng tài hoa của Túc Diệp, hần vẫn thực tín nhiệm.

Túc Diệp cười rất khiêm tốn: "Giải ưu vì vương gia, là chức trách của Diệp mỗ."

"Năm nay Diệp tiên sinh cũng đã hai mươi có bốn, lại còn chưa lập gia đình, có người ái mộ hay không? Nói ra, bốn vương, cũng có thể tác hợp cho ngươi."

Nhìn khuôn mặt Tuấn tú của Túc Diệp, Mộ Dung Thiên Vãn muốn đem chi nữ thân tín của mình đính hôn với Túc Diệp.

Mộ Dung Thiên Vãn nghĩ, ở Vương phủ nửa năm qua, Túc Diệp chưa từng có đề cập đến chính mình có người ái mộ.

Phía trước khi quen biết với Túc Diệp, Túc Diệp từng nói qua, cha mẹ hần song vong.

Mộ Dung Thiên Vãn từng điều tra qua thân thế Túc Diệp, phát hiện Túc Diệp xác thật là cô nhi không có bất luận bối cảnh gì.

Cho nên Túc Diệp hẳn là không có người ái mộ.

Nhưng, Túc Diệp lại không có ý tưởng ra bài.

Đương Mộ Dung Thiên Vãn vừa hỏi xong, Túc Diệp lại hơi hơi đỏ mặt.

Sau đó cười nói: "Xác thật đã có người ái mộ, nếu, nếu vương gia thật sự muốn tác hợp. Vậy Diệp mỗ, liền cảm tạ Vương gia."

Mộ Dung Thiên Vãn trong nháy mắt lộ ra biểu tình kinh ngạc, ngay sau đó hần lại hỏi: "Ngà? Người có thể được Diệp tiên sinh ái mộ, đó là khuê tú nhà ai?"

Mộ Dung Thiên Vãn chỉ có thể hy vọng, Túc Diệp ái mộ, chính thân tín chi nữ của hần.

"Thị nữ mới từ huyện Thuý Nguyệt mà Hi Hòa quận chúa mang về vào nửa tháng trước, Lăng Vu Đề." Túc Diệp nhàn nhạt nói, thế nhưng trong giọng nói, làm Mộ Dung Thiên Vãn nghe được có chút ngượng ngùng.

"Thị nữ? Lãng Vu Đề?" Lần này thì Mộ Dung Thiên Vấn thật sự kinh ngạc.

Túc Diệp tính là không thích thân tín chỉ nữ của mình, vậy cũng nên là thích thiên kim nhà ai chứ?

Nhưng Túc Diệp lại nói cái gì? Người ái mộ là thị nữ?! Thị nữ bên người Đào Từ?!

Mang về vào nửa tháng trước?

Hình như Mộ Dung Thiên Vấn có chút ấn tượng, nửa tháng này, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ đi Ngọc Khê các.

Tuy hẳn chưa từng gặp qua thị nữ tên Lãng Vu Đề, nhưng hẳn lại nghe Đào Từ nhắc qua.

"Thật ra ta đã nghe Hi Hòa nha đầu nhắc qua, nàng ta phạm tội ngộ sát ở huyện Thủy Nguyệt, vẫn là một người quả phụ. Chẳng lẽ tiên sinh đã sớm quen biết từ sớm với thị nữ kia?" Mộ Dung Thiên Vấn tò mò hỏi.

Aya: Con đường đời mở ra trước mắt

Con đường đại học khép lại sau lưng

Không muốn làm gì hết nữa á T.T

Có lẽ mình sẽ dừng Edit khoảng hai, ba ngày gì đó....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công lược hoàng tử mất nước (20)

Edit: Aya Shinta

"Diệp mẫu, cũng là nửa tháng trước, mới biết được nàng. Cho tới bây giờ, cũng chỉ là gặp nàng được một lần kia thôi."

"Vậy....."

"Vương gia là muốn hỏi vì sao chỉ gặp một lần, liền ái mộ nàng hay sao?"

Thấy Mộ Dung Thiên Vấn gật đầu, Túc Diệp lại nói tiếp: "Có lẽ là mệnh trung chú định đi, chỉ là 1 lần đó, liền cảm thấy, một đời này, không phải nàng thì không được!"

Lời nói dối này, Túc Diệp nói mà mặt không đổi sắc, về mặt lại thâm tình, làm Mộ Dung Thiên Vấn không thể không tin.

Túc Diệp đều đã nói như vậy, hẳn còn có thể nói cái gì nữa, chỉ là: "Nếu tiên sinh thích, kia cho tiên sinh là được. Chỉ là lấy thân phận tiên sinh, cưới một thị nữ cũng là quả phụ làm vợ, sợ là không ổn. Không bằng, để cho nàng vào trong viện của tiên sinh đi thôi? Đây đã là cái ân lớn nhất đối với thị nữ kia rồi."

Trong nháy mắt thì Túc Diệp có do dự cùng trầm tư, sau đó mới gật gật đầu, hẳn chấp tay hành lễ với Mộ Dung Thiên Vấn: "Đa tạ Vương gia thành toàn."

Mộ Dung Thiên Vấn gật gật đầu, nếu Túc Diệp đã nói hẳn ta ái mộ chính là thị nữ kia, tự nhiên y cũng không tiện nhắc tới nữ tử khác.

Mộ Dung Thiên Vấn nói một tiếng đêm nay liền sẽ cho Lãng Vu Đề đi qua sân Túc Diệp, rồi để cho Túc Diệp rời khỏi thư phòng.

Lãng Vu Đề đang ở lầu bốn Ngọc Khê các không biết đại sự cả đời mình đã bị định đoạt rồi.

Cô đang một bên quét tước vệ sinh, một bên phiền não đêm nay phải làm như thế nào đi đến ngoại viện, đi đến chỗ Túc Diệp đây!

Lãng Vu Đề ôm một cái bình sứ thanh hoa lau bụi, ánh mắt lại đề đi đầu, ngay cả Lạc Hoa đứng ở bên người mình một hồi lâu, cô cũng không có phát hiện.

Cuối cùng, Lạc Hoa thật sự mất kiên nhẫn, nhủu mày, hô một tiếng: "Vu Đề, người ở chỗ này phát ngốc gì vậy hả?!"

Lạc Hoa có hơi to tiếng, thanh lĩnh mà hơi lên, đem Lãng Vu Đề thật thật khiếp sợ, sợ tới mức làm rơi bình sứ thanh hoa.

Lạc Hoa cùng Lãng Vu Đề đồng thời trợn trừng mắt, về mặt khiếp sợ nhìn bình sứ kia bay lên, sững sờ đứng tại chỗ.

Ngay khi Lãng Vu Đề cùng Lạc Hoa cho rằng kể tiếp sẽ là tiếng loảng xoảng của gốm sứ rơi vỡ, bình sứ thanh hoa kia, được người khác tiếp được.

Nhìn thấy người tiếp được bình sứ thanh hoa kia, Lạc Hoa liền quỳ xuống: "Bái kiến vương gia!"

Lãng Vu Đề cứ ngờ ngạc ngu ngơ mà đứng như cũ, thẳng lăng lăng nhìn..... bình gốm thanh hoa trong tay Mộ Dung Thiên Vấn.

Một hồi lâu, Lãng Vu Đề mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó, cô mới ý thức được, đứng trước mặt mình, là nam chủ, Mộ Dung Thiên Vấn nha!!

Lãng Vu Đề vội vàng quỳ xuống, kính hoàng thất thổ hô: "Bái kiến vương gia!"

Mộ Dung Thiên Vấn đặt bình sứ trong tay lên trên ngăn tủ, sau đó từ trên cao nhìn xuống người đang quỳ trên mặt đất, đầu đều chôn đến ngực kia.

"Người chính là Lãng Vu Đề?"

Hoá ra, sau khi Túc Diệp rời thư phòng, Mộ Dung Thiên Vấn cũng đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Đến Ngọc Khê các, trừ bỏ gặp Đào Từ, còn có, muốn gặp người có thể khiến Túc Diệp ái mộ, rốt cuộc là cái dạng gì?

"Nô tỳ là Lãng Vu Đề." Lãng Vu Đề có chút run rẩy trả lời.

Cô sợ hãi nha, lúc này cô đang ở trên đầu bàn của nam chủ, nếu chọc giận nam chủ, nam chủ chỉ cần động một cái đầu ngón út, cô liền có thể nói vĩnh biệt với thế giới này nha!

Cho nên, cô có thể không sợ hãi sao.

Mới vừa rồi khi Lãng Vu Đề nhìn thẳng hẳn, hẳn cũng đã thấy rõ ràng diện mạo của cô.

Xác thật là một nữ nhân xinh đẹp, nhưng là, gần chỉ là xinh đẹp mà thôi.

Nguyên lai, ở phương diện nữ nhân. Diệp tiên sinh, thích như vậy nha!

Mộ Dung Thiên Vấn nghĩ như vậy.

"Được rồi, đứng lên đi." Nói xong, Mộ Dung Thiên Vấn liền nhắc chân rời đi.

Lãng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, dư quang thấy Lạc Hoa đứng lên, cô cũng vội vàng đứng lên.

Lạc Hoa có chút kỳ quái nhìn Lãng Vu Đề: "Sao vương gia lại biết tên của người? Người đã làm cái gì?"

Nghe thấy Lạc Hóa hỏi chuyện như vậy, ngờ khi kia, giống như là cô đi câu dẫn Mộ Dung Thiên Vấn vậy.

Lăng Vu Đề liên tục xua tay, vẻ mặt vội vàng: "Ta không có làm cái gì, thật sự! Ta cũng không biết tại sao vương gia biết tên của ta, có thể, có thể là quận chúa đề cập với Vương gia hay không, sau đó mới vừa rồi vương gia thấy ta lạ mắt, cho nên mới hỏi ta có phải Lăng Vu Đề hay không?"

Lạc Hoa hơi hơi hít mắt, trên dưới đánh giá Lăng Vu Đề một phen: "Xem ngươi cũng không dám làm ra việc gì, thành thành thật thật làm tam đẳng nha hoàn của ngươi, quận chúa sẽ không bạc đãi ngươi!"

Lạc Hoa cũng nghĩ, có thể là Đào Từ nhắc đến Lăng Vu Đề với Mộ Dung Thiên Vấn đi.

"Rõ."

Nhìn bộ dạng kiêu căng ngạo mạn của Lạc Hoa, nhưng thật ra Lăng Vu Đề có chút kỳ quái, vì sao ngay từ đầu Lạc Hoa tương đối dễ ở chung, mà hiện tại Lạc Hoa lại có chút khác nghiệt vậy?

Thôi, không nghĩ ra vấn đề này thì không nghĩ nữa! Cô vẫn nên ngắm lại tối hôm nay làm thế nào đến chỗ Túc Diệp đi!

Quét tước vệ sinh xong thì Lăng Vu Đề tạm thời không có việc gì làm, cho nên cô liền trở về phòng.

Vừa mới vào trong phòng ngồi trên ghế, cửa phòng đã bị "tầm" một tiếng mà bật ra.

Sau đó chính là Lạc Hoa với vẻ mặt phẫn nộ mà xông vào.

Lăng Vu Đề sững sốt một chút rồi đứng lên, kỳ quái nhìn bộ dạng Lạc Hoa hận không thể xé nát cô ra, trong đầu ngừng lại xem mình có phải đắc tội Lạc Hoa chỗ nào rồi hay không.

Lạc Hoa đi đến trước mặt Lăng Vu Đề, nhìn khuôn mặt kiêu diễm động lòng người của Lăng Vu Đề, Lạc Hoa hận không thể hiện tại liền cào rách mặt cô.

"Nói, ngươi đi cầu dẫn Diệp tiên sinh khi nào?! Lúc trước ta nói với ngươi thế nào, một quả phụ như ngươi, thế nhưng lại tự tưởng Diệp tiên sinh, ngươi xứng sao?!"

Lạc Hoa thấp giọng quát, một câu, nói đến ghê rợn răng nghiền lợi, dường như mỗi một chữ trong lời nàng ta, đều muốn nhai nát thịt Lăng Vu Đề.

"Ha?"

Lăng Vu Đề mở miệng nhìn Lạc Hoa, cô đương nhiên không tin Lạc Hoa đã phát hiện đêm qua mình đã gặp Túc Diệp.

Bằng không, Lạc Hoa sẽ không hỏi mình câu dẫn Túc Diệp lúc nào.

Mà là hỏi mình đêm qua ở rừng mai, hoặc là núi già, làm cái gì với Túc Diệp.

Như vậy, vì sao Lạc Hoa lại muốn hỏi mình câu dẫn Túc Diệp khi nào đâu?

"Không cần giả ngu giả vô tội! Ta thật sự tin nhầm ngươi!"

Lạc Hoa siết chặt nắm tay, vô cùng chặt, nếu không phải, nếu không phải đánh Lăng Vu Đề sẽ bị phát hiện, nàng hận không thể lập tức nhào lên!

"Lạc Hoa, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu."

Lăng Vu Đề thật sự không biết vì sao Lạc Hoa lại sinh khí như vậy.

"Ta đang nói cái gì?! Thế nhưng ngươi lại câu dẫn làm Diệp tiên sinh nói với Vương gia muốn ngươi, khiến Vương gia tự mình tới nói, cho ngươi hôm nay liền trực tiếp dọn đến chỗ Diệp tiên sinh! Ngươi rốt cuộc có tài đức gì! Một quả phụ, một tội phạm giết người, ngươi rốt cuộc có tài đức gì có được ưu ái của Diệp tiên sinh!?"

"Thật vậy chăng?!" Lăng Vu Đề trực tiếp không có nghe nữa câu sau của Lạc Hoa, nhưng thật ra nửa câu đầu cô lại nghe thấy rõ ràng.

Aya: Chiều nay đi nhậu))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Công lược hoàng tử mất nước (21)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề kinh hi nhìn Lạc Hoa, vừa nãy cô còn đang phiền não làm sao đêm nay đến chỗ Túc Diệp!

Túc Diệp, thế nhưng trực tiếp khiến cô có thể dọn qua chỗ hần, thật tốt quá!

Như vậy cô không chỉ có thể giải độc trong cơ thể, còn có thể mỗi ngày đều thấy Túc Diệp, đi công lược hần, thêm độ hào cảm!

Biểu tình kinh hi của Lăng Vu Đề, quả thực tựa như một cái tát vang dội, tát ở trên mặt Lạc Hoa.

Lúc trước nàng ta còn chắc chắn nghĩ rằng, Túc Diệp, tuyệt đối sẽ không coi trọng Lăng Vu Đề, một quả phụ mang tội giết người!

Thế nhưng lúc này mới ngẩn ngẩn nửa tháng, Lăng Vu Đề mới đến Thất vương phủ nửa tháng, thế nhưng liền phải trực tiếp dọn đến chỗ ở Túc Diệp!

Đó là việc mà nha hoàn tha thiết ước mơ, nàng ta lại dễ như bàn tay đạt được như vậy, Lăng Vu Đề nàng ta dựa vào cái gì?!

"Tiện nhân!" Lạc Hoa hung hăng mà trừng Lăng Vu Đề.

Hai chữ, Lăng Vu Đề vốn đang có vẻ mặt tươi cười nháy mắt liền sụp xuống.

Cô lạnh lùng nhìn Lạc Hoa: "Lâm miệng của ngươi sạch sẽ một chút, ta cảm tạ ngươi khi ta bị thương mà chiều cô ta, ở Vương phủ cũng chiều cô ta nhiều hơn! Nhưng đây không đại biểu, ngươi có thể tùy ý vũ nhục ta! Nếu ngươi muốn đi vào viện Diệp tiên sinh, vậy ngươi liền đi là được. Ta đây liền nói với vương gia, ngươi hy vọng thay thế ta đi hầu hạ Diệp tiên sinh!"

Nói xong, Lăng Vu Đề nhắc chân liền phải rời khỏi phòng, cô chắc chắn Túc Diệp đã hướng tới Mộ Dung Thiên Vấn rằng hần muốn cô.

Mặc kệ là Túc Diệp hay là Mộ Dung Thiên Vấn, đều sẽ không để Lạc Hoa đi thay cô.

Mà Lạc Hoa, cũng sẽ không ngờ mà cho rằng, Lăng Vu Đề có thể thay đổi quyết định của Mộ Dung Thiên Vấn.

"Lăng Vu Đề ngươi đứng lại đó cho ta!"

Lạc Hoa vội vàng kêu Lăng Vu Đề, thấy Lăng Vu Đề dừng bước chân, mới mở miệng nói: "Thu thập đồ đạc, rồi tự mình đi Thanh Phong uyển của Diệp tiên sinh!"

Từng chữ từng chữ nhỏ ra, Lạc Hoa ném một cái mộc bài cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề biết, cái này là mộc bài cần thiết khi nha hoàn nội viện đi ngoại viện.

Lúc trước sở dĩ cô sẽ phiền não như vậy, chính là bởi vì lo lắng khi buổi tối đi ngoại viện, phải kiểm tra mộc bài.

Hiện tại, hết thảy đều không cần cô phiền não rồi.

Cô chỉ cần đóng gói quần áo của mình, là có thể rõ như ban ngày, tùy tiện đi tới chỗ Túc Diệp!

Lạc Hoa cúi cùng lại trừng mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái, sau đó nhấc chân rời đi.

Lăng Vu Đề bằng tốc độ nhanh nhất thu dọn quần áo của mình, cô đi từ biệt cùng nói lời cảm tạ với Đào Từ xong, mới đi xuống lầu.

Cũng không biết các thị nữ khác là làm sao biết cô phải đi vào viện Túc Diệp.

Tuy rằng Mộ Dung Thiên Vấn không có nói rõ, nhưng, cô đi tới chỗ Túc Diệp, không chỉ là làm nha hoàn đơn giản như vậy, đây là chuyện mà ai cũng đều biết.

Không có danh phận thì như thế nào, nếu là có thể lưu lại bên người Diệp tiên sinh, về sau có thể có một đứa con. Danh phận, sớm hay muộn đều sẽ có!

Cho nên những nha hoàn coi Túc Diệp trở thành tình nhân trong mộng, đều trông Lăng Vu Đề thành mấy cái động.

Cũng may Lăng Vu Đề da dày, hơn nữa cô biết mình chỉ cần đi ngoại viện, nói không chừng sẽ không bao giờ nhìn thấy những người này nữa.

Cho nên đối với những ánh mắt đó, cô cũng lười đi để ý tới.

Cùng Nhân Nhân với đôi mắt đắm lệ mông lung nói xong lời từ biệt, Lăng Vu Đề xách bọc nhỏ, cũng không quay đầu lại mà rời Ngọc Khê các.

Có một bài, Lăng Vu Đề đi đến ngoại viện, thông suốt đi tới Thanh Phong uyển, nơi Túc Diệp sống.

Thanh Phong Uyển không lớn, thậm chí là có chút nhỏ.

So với Ngọc Khê các, quả thực chính là nhỏ đến đáng thương.

Chỉ có một tầng lầu, hơn nữa phòng tạp vật, hai cái phòng của gã sai vặt, cũng liền có bốn cái phòng.

Hai gã sai vặt của Túc Diệp thoát nhìn đều rất trẻ, ngũ quan bình thường đến mức ném ở trên đường cái cũng sẽ không bị người khác nhận ra.

Hình như, trong cốt truyện có đề cập qua, hai cái gã sai vặt này, vẫn luôn ẩn núp ở Thất vương phủ.

Thẳng đến khi Túc Diệp tiến vào Thất vương phủ, bọn họ mới đến Thất vương phủ hầu hạ bên người hân.

Không chỉ có như thế, bọn họ ở bề ngoài, vẫn là "hãn tuyến" của Mộ Dung Thiên Vấn.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề tới, hai cái gã sai vặt kia hiển nhiên không nghĩ tới cô sẽ đến sớm như vậy.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng khôi phục tự nhiên, cười ha ha đi đến bên người Lăng Vu Đề: “Người chính là Lăng cô nương ấ? Ta tên A Nguu, hân tên A Tráng, bọn ta là gã sai vặt của Thanh Phong uyển này, ngày thường hầu hạ cuộc sống hằng ngày của Diệp tiên sinh đều là do bọn ta làm. Hiện tại Lăng cô nương tới thì thật tốt quá! Bọn ta tuy rằng là gã sai vặt, nhưng cũng là dân ông thổ tâm đại ý, như thế nào cũng không có như cô nương hầu hạ cần thận thoải mái.”

Lăng Vu Đề cười cười với A Nguu A Tráng, về mặt ôn nhả: “Cái kia, phòng ta ở nơi nào? Ta muốn dọn đồ đạc.”

“À, phòng Lăng cô nương đây.”

Sắc mặt A Tráng trong nháy mắt có sự cố quái, sau đó liền cười nói: “Lăng cô nương đi theo ta.”

Nói, A Tráng liền đi ở phía trước dẫn đường cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề thần kinh thô không có nhìn ra sắc mặt trong nháy mắt kia của A Tráng, đi theo phía sau A Tráng.

A Tráng mang theo Lăng Vu Đề tới chính phòng của Thanh Phong Uyển, Lăng Vu Đề có chút kỳ quái nhìn phòng này.

“Cái này, là chính phòng. Ta, phải ở chính phòng sao?”

Lăng Vu Đề đánh giá chính phòng, tiến vào cửa phòng, là có thể thấy một cái bàn gỗ đào hình vuông, bốn cái ghế, trên bàn có dụng cụ pha trà.

Trên tường treo một bức họa mưa bụi, rất có ý cảnh.

Toàn bộ phòng, ngăn gọn hào phóng, lại nơi chốn lộ ra nét thư hương.

Còn chưa có đánh giá xong, A Tráng ở một bên liền mở miệng: “À, đây là nơi nghỉ ngơi của Diệp tiên sinh, vì tiện cho việc hầu hạ Diệp tiên sinh. Cho nên về sau Lăng cô nương, liền ngủ ở chỗ này.”

A Tráng chỉ vào bên tay phải phòng.

Nơi đó có một cái màn hình, cách phía sau đó, có một cái tủ đồ, bàn trang điểm nhỏ, giường gỗ nhỏ...

“Nơi này, chính là ta...” Ồ há?

A Tráng gật gật đầu: “Lăng cô nương có thể nghỉ ngơi trước một chút, Diệp tiên sinh lúc này đã ra cửa. Về sau, Lăng cô nương chỉ cần hầu hạ Diệp tiên sinh là được, chuyện khác ta cùng A Nguu làm là được.”

Nhìn về mặt "hàn hậu" của A Tráng, Lăng Vu Đề gật gật đầu: “Cảm ơn người, A Tráng.”

Chờ A Tráng rời khỏi phòng, Lăng Vu Đề mới nghiêm túc nhìn nhìn "ô" của mình.

A, chính thể diện tích lớn hơn so với bên Ngọc Khê các, nhưng, đây cũng không xem như một phòng.

Trừ bỏ một cái màn hình, cửa phòng cũng không có.

Ở đối diện cô, cũng chính là bên trái phòng, chính là nơi ngủ của Túc Diệp.

Cho nên, bọn họ hiện tại xem như ở chung sao?

Lăng Vu Đề đó mặt nghĩ, khóe miệng không tự giác cong lên.

Nguyên bản cho rằng tiếp cận Túc Diệp sẽ rất khó, thể nhưng tưởng tượng đến về sau mỗi một ngày, chỉ cần vừa mở mắt ra, là có thể nhìn thấy Túc Diệp. Lăng Vu Đề cảm thấy, cô chính là ngủ rồi đều sẽ cười cho tình!

Hít vào một hơi thật sâu, Lăng Vu Đề mang quần áo của mình bỏ vào tủ đồ.

Sau đó dạo qua trong phòng Túc Diệp một vòng, nhìn đông nhìn tây một phen, cuối cùng, cô nhắm chán bò lên trên giường ngủ luôn.

Aya: Chương mới ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Công lược hoàng tử mất nước (22)

Edit: Aya Shinta

Trong lúc ngủ mơ, Lăng Vu Đề ngồi ở trước một cái bàn có đầy mỹ thực.

Mùi thơm của mỹ thực tựa hồ trực tiếp xông vào xoang mũi Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề gian nan nuốt trở lại nước miếng gần như đã tràn ra, sau đó đột nhiên nâng lên một cây xương sườn to ở trước mặt mà gặm một cái

Một cái gặm này, không có hương vị?

Lăng Vu Đề buồn bực mà nhìn xương sườn trước mắt, vì cái gì mà rõ ràng đã cắn một cái, xương sườn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì vậy?

Miệng nhai đi nhai lại, một chút thịt vụn cũng không có trong miệng cô!

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn cái xương sườn một cái, há to miệng cắn mạnh xuống. Trong lòng nghĩ, ta không tin ta cắn không được người!

Lúc hoảng hốt, dường như Lăng Vu Đề nghe thấy một tiếng kêu rên.

Sau đó, cái mũi cô bị người khác bóp.

Lăng Vu Đề không thể hô hấp liền buông "xương sườn" trong lòng bàn tay, nhấn chặt mày, một bên hất cái tay đang nhéo cái mũi mình, một bên bực bội mở to mắt.

Ngay sau đó, Lăng Vu Đề liền thấy một gương mặt Tuấn tú phóng đại trước mắt mình.

Không chỉ có như thế, khuôn mặt tuấn tú thoát nhìn, tựa hồ còn có một tí xú tức giận.

Phản ứng được chủ nhân khuôn mặt tuấn tú này là ai, Lăng Vu Đề lập tức từ trên giường bò dậy.

"Hắc hắc hắc ~ Diệp tiên sinh, ngài đã về rồi ~" cô ngồi quỳ ở trên giường, cười giống như con chó săn.

Túc Diệp không để ý đến Lăng Vu Đề, chỉ là tự ngồi xuống trên giường Lăng Vu Đề, sau đó vén ống tay áo bên trái của mình lên.

Lăng Vu Đề xem đến thành thật, lần da Túc Diệp trắng nõn, trên cơ bắp hữu lực, có hai dấu răng đặc biệt rõ ràng, trộn lẫn huyết sắc.

Lăng Vu Đề kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, vội vàng nâng Túc Diệp cánh tay, về mặt (giả bộ) khẩn trương hỏi: "Là ai?! Là ai ăn gan hùm mật gấu, thế nhưng cắn Diệp tiên sinh thành cái dạng này!?"

Túc Diệp không nói gì, chỉ là nhướn mày nhìn Lăng Vu Đề.

Tin tức truyền từ mắt hán đến Lăng Vu Đề, làm Lăng Vu Đề có chút chần chờ chỉ chỉ cái mũi của mình.

"Ý của Diệp tiên sinh là, dấu răng này, là, ta cắn?"

Lúc này Túc Diệp mới nhẹ nhàng mở miệng: "Bằng không? Còn có ai, có lá gan lớn như người?"

"Không có khả năng nha! Ta làm sao dám cắn Diệp tiên sinh đâu!"

Lăng Vu Đề lắc đầu, kiên quyết không tin dấu răng trên cánh tay Túc Diệp chính là do cô cắn.

Túc Diệp chỉ làm một động tác, ấn đầu Lăng Vu Đề, để cô há miệng đặt hàm răng vào dấu cắn trên cánh tay hán.

Kết quả là, hàm răng cô, cùng với dấu răng trên cánh tay Túc Diệp, trăm phần trăm phù hợp.

Lúc này Lăng Vu Đề mới nhớ tới, hình như cô nằm mơ gặm xương sườn, sau đó nghe được một tiếng kêu rên.

Chẳng lẽ, "xương sườn" cô gặm, trên thực tế, chính là cánh tay Túc Diệp?!

Khụ ~ nhưng cô không có ăn cái gì gan hùm mật gấu!

Lăng Vu Đề lui ra phía sau một ít, duy trì khoảng cách giữa mình cùng Túc Diệp. Sau đó cười lạnh với Túc Diệp nói: "Hắc ~ Diệp tiên sinh, xin lỗi. Nằm mơ, mơ thấy gặm xương sườn, cho nên..."

Túc Diệp gạt gạt đầu, trên mặt tràn ngập: Ủ, ta hiểu mà.

Ngay khi Lăng Vu Đề cho rằng Túc Diệp khẳng định sẽ hào phóng tha thứ cho cô, một câu của Túc Diệp, làm Lăng Vu Đề không thể tiếp thu.

"Tối hôm qua, ta cũng làm một giấc mộng, mơ thấy ăn kẹo. Cho nên, ta liền coi giải được Yên Chi Hồng, tất cả đều trở thành kẹo ăn rồi."

Bùm bùm——

Lăng Vu Đề hoá đá.....

Giải được Yên Chi Hồng đáng như vậy, thế nhưng có thể coi thành kẹo mà ăn sao?!

Một hồi lâu, Lăng Vu Đề mới chớp chớp đôi mắt, sau đó, cô cười tùm tùm nhìn Túc Diệp: "Diệp tiên sinh nói đùa, sao có thể. Ha ha ha ha ~ Diệp tiên sinh kể chuyện cười thật hài ~ ha....."

Thấy Túc Diệp nghiêm trang nhìn mình, tiếng cười của Lăng Vu Đề đột nhiên im bặt.

Cắn cắn môi dưới, Lăng Vu Đề chần chờ hỏi: "Thật sự coi thành kẹo ăn?"

Túc Diệp gạt đầu, Lăng Vu Đề lại hỏi: "Vậy chắc chắn còn có dư lại đi?"

Túc Diệp lắc đầu: "Giải được Yên Chi Hồng ta có, đều bị ăn. May mắn giải được không độc, người không có việc gì cũng có thể ăn."

Túc Diệp vừa nói ra, Lăng Vu Đề liền khóc lên, không phải nhỏ giọng khóc nức nở, mà là gào khóc.

"Hu oa oa ~ không có giải được, muốn chết muốn chết! Ta sợ đau nha! Sợ quá sợ quá, hu hu hu ~ đừng a um um um um....." Ta còn chưa có hoàn thành nhiệm vụ nha! Đã chết liền thất bại nha!

Túc Diệp bị tiếng khóc của Lăng Vu Đề khiếp sợ, hán chẳng thể nghĩ tới, Lăng Vu Đề sau khi biết được không có giải được, thế nhưng lại biểu hiện thế này.

Vì không cho người bên ngoài nghe thấy Lăng Vu Đề khóc, Túc Diệp vội vàng che miệng Lăng Vu Đề lại, cũng liền bỏ lỡ câu cuối cùng của Lăng Vu Đề.

Thấy Lăng Vu Đề không khóc, Túc Diệp mới buông Lăng Vu Đề ra.

Thấy Lăng Vu Đề khóc đến nước mắt nước mũi đều chảy ra, Túc Diệp rất là ghét bỏ đem nước mắt nước mũi dính trên tay khi bị miệng Lăng Vu Đề lau trên quần áo Lăng Vu Đề.

Thẳng đến khi hán cảm thấy sạch sẽ một chút, Túc Diệp mới từ trên giường Lăng Vu Đề đứng lên.

Sau đó nói: "Người không mang theo đầu óc sao? Có ai lúc ngủ lại giống người, tóm được cái gì liền gặm? Hiện tại cách thời điểm cần giải được còn có hai canh giờ, nếu không biểu hiện cho tốt, cho dù có giải được cũng không cho người!"

"Ha?"

Lăng Vu Đề đang nhỏ giọng khóc thút thít nghe được Túc Diệp nói vậy, ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn hán.

Đôi mắt vốn dĩ đã thanh triệt bởi vì nước mắt rửa sạch, lúc này càng thêm trong suốt.

Vành mắt chớp chớp mũi phún phún hồng hồng, gương mặt kiểu điểm, thoát nhìn phá lệ.....

Túc Diệp quơ quơ đầu, nhấp nhấp môi, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Nhìn bóng dáng Túc Diệp, Lăng Vu Đề mếu máo. Xem như cô đã biết, Túc Diệp không thích lặp lại lời hán đã nói qua.

Cho nên, cô hỏi cũng bằng không.

Chẳng qua, Lăng Vu Đề kinh ngạc nhường mảy. Vừa mới khi nãy, thế nhưng Túc Diệp lại thêm cho cô 5 điểm hảo cảm!

Hiện tại hảo cảm rốt cuộc đến một nửa.

Nửa tháng thêm năm mươi điểm hảo cảm, đó có phải hay không lại qua nửa tháng, là cô có thể hoàn thành nhiệm vụ?!

Đương nhiên, Lăng Vu Đề nghĩ thật đẹp, nhưng hiện thực lại thực khó khăn!

Thời gian khi Lăng Vu Đề ở Thanh Phong uyển chịu Túc Diệp "tra tấn" giảm cùng tăng độ hảo cảm, đau cũng vui sướng trôi đi.

"Ai ~"

"....."

"Ai ~"

Lăng Vu Đề nắm thật chặt áo khoác trên người, ngồi ở trên nganhh cửa chính phòng Thanh Phong uyển.

A Nguru bên hành lang một bàn tay cầm cây búa, một bàn tay cầm cái đinh khi Lăng Vu Đề lại ai một tiếng, rốt cuộc nhịn không được.

"Ta nói Lăng cô nương, hôm nay người đều than thở thứ chín mươi chín lần rồi, có thể ngừng nghĩ một lát không?"

Trong lời nói của A Nguru mang theo cầu xin, lỗ tai hẳn thật sự thực chịu tội nha!

Lăng Vu Đề liếc A Nguru một cái, sau đó tiếp tục nhìn bông tuyết đang sôi nổi bay xuống bên ngoài kia.

Trong viện nguyên bản có hai cây mai, lúc này trên đầu cành đã rục rỏ sắc mai.

Tuyết trắng chông chênh ở trên đầu cành, đè nặng hoa mai đang nở rộ, nhưng một chút không ảnh hưởng đến vẻ mỹ lệ kia.

Aya: Tự đừng cảm thấy mình thật cận bả.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Công lược hoàng tử mất nước (23)

Edit: Aya Shinta

"Sao Diệp tiên sinh còn chưa trở lại nha?!"

"Ai ~ ta tưởng Lăng cô nương bị làm sao, hoá ra là nhờ tiên sinh nha! Không có gì đáng ngại, tiên sinh lại không phải chưa từng xa nhà cùng vương gia. Muộn nhất mà nói, thời điểm năm mới chắc chắn có thể trở về! Người cứ yên tâm đi!"

A Nguru phát phát tay, chẳng hề để ý mà nói

Lăng Vu Đề cũng không xem tuyết nữa, vùi đầu ở trong khuỷu tay mình.

Cô đến thế giới này, đã bao lâu?

À, tháng năm tới, lúc này, đã tháng mười một rồi.

Nửa năm, cô tới thế giới này đã nửa năm.

Tại Thanh Phong uyển này, cô cũng ở hơn năm tháng rồi.

Nguyên bản Lăng Vu Đề cho rằng một tháng là có thể hoàn thành nhiệm vụ mà chạy lấy người, lúc này, chưa — làm — xong —!

Hơn năm tháng này, có lẽ Túc Diệp dần dần đánh mất hoài nghi với cô, cho nên ngay từ đầu hảo cảm vẫn rất dễ thêm.

Thẳng đến khi độ hảo cảm lên tới tám mươi điểm, suốt ba tháng, độ hảo cảm thế nhưng vẫn luôn dừng tại đó không tăng lên nữa.

Theo lời A Nguru, hơn năm tháng qua, Túc Diệp cũng không phải không đi xa nhà theo Mộ Dung Thiên Vấn.

Lăng Vu Đề thở dài, không phải bởi vì độ hảo cảm, cũng không phải bởi vì lo lắng Túc Diệp có nguy hiểm.

Cô thở dài, là bởi vì, lần này xa nhà, Mộ Dung Thiên Vấn mang theo Đào Từ cùng đi.

Mà trong lúc ra ngoài, Túc Diệp cùng Đào Từ dần dần có giao thoa.

Sau khi trở về, Túc Diệp, liền sẽ biết, mình thích Đào Từ.

Sau đó, cái cảm giác thích đối với Đào Từ ngày càng tăng, cuối cùng, yêu Đào Từ.

Trước khi đi, Lăng Vu Đề cũng từng yêu cầu Túc Diệp, để hẳn cho cô đi cùng.

Ít nhất, cô có thể khiến cho Túc Diệp không có cách nào đơn độc ở chung với Đào Từ nha!

Nhưng mà, Túc Diệp cự tuyệt, hẳn biết lần này đi ra ngoài sẽ có nguy hiểm.

Cho nên, nói cái gì thì Túc Diệp cũng không muốn mang theo Lăng Vu Đề.

Trong cốt truyện, Túc Diệp sẽ có liên quan với Đào Từ.

Chính bởi vì bọn họ gặp sát thủ mai phục, mà Túc Diệp cùng Đào Từ, vừa lúc cùng nhau lăn xuống dưới một ngọn núi.

Hai người ở trong rừng cây dưới chân núi, đơn độc vượt qua hai ngày mới được người khác tìm thấy.

"Ai ——"

Tưởng tượng đến Túc Diệp sẽ thích Đào Từ, Lăng Vu Đề liền rất bực bội! Vô cùng vô cùng, vô cùng bực bội!!

"Ai da ——"

A Nguru đang đóng đinh cửa sổ bị tiếng than của Lăng Vu Đề làm cho kinh ngạc một chút, trực tiếp liền gõ cây búa lên móng tay của hắn, đau đến A Nguru phải kêu to.

"Tổ tông ta ai ~ ngoài có thể dùng dọa người được không?!" A Ngu che lại móng tay cái, đầu đến mức hai mắt rung rung, rất là bất đắc dĩ nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề bều môi, từ trên ngạch cửa đứng lên.

Cô vừa định xoay người trở lại trong phòng, ngoài viện liền truyền đến âm thanh của A Trắng.

"Diệp tiên sinh đã trở lại!"

Sáu chữ ngắn ngủi này, lại làm âm thanh thường ngày không hề cảm thấy đặc sắc của A Trắng kia khiến Lăng Vu Đề cảm thấy mình như nghe được tiếng trời.

Cô nhanh chóng vội chạy ra bên ngoài, vừa mới chạy đến trong viện, Túc Diệp khoác áo choàng màu xám nhạt chậm rãi đi tới phía cô.

Trong tay hắn cầm một cái dù giấy vẽ hồng mai, cổ áo choàng làm bằng lông tuyết hồ năng gương mặt mang ý cười của Túc Diệp, phảng phất như hân trắng tựa tuyết, phong cảnh xung quanh dường như cũng sáng lên.

Lăng Vu Đề ngừng ở tại chỗ, liền ngây ngốc nhìn Túc Diệp như thế.

Túc Diệp nhìn thấy Lăng Vu Đề, đầu tiên là ngẩn người, sau đó ý cười trong mắt gia tăng, bước chân nhanh hơn.

Chỉ là mấy tức công phu, Túc Diệp liền đi tới trước mặt Lăng Vu Đề.

Thấy Lăng Vu Đề đứng ở giữa sân như vậy, không bung dù, cũng không có mặc áo choàng.

Túc Diệp một bên nghiêng dù lên trên đầu Lăng Vu Đề, ngăn trở những bông tuyết đang bay thay cô. Một cái tay khác còn lại là giúp cô phủi đi tuyết đọng trên người.

"Tuyết lớn như vậy, đứng ở trong viện làm cái gì? Muốn thử xem tư vị khi phong hàn sao?"

Lăng Vu Đề mếu máo, trong mắt hàm chứa nước mắt, đáng thương hề hề. Cô cũng không nói lời nào, thẳng lăng lăng mà nhìn Túc Diệp.

Túc Diệp có chút buồn cười vỗ vỗ khuôn mặt có chút lạnh của Lăng Vu Đề: "Như thế nào, nói người hai câu liền phải khóc cho ta nhìn? Một tháng không thấy, đầu tiên, người thế nào cũng phải khóc cho ta xem trước sao?"

Vừa dứt lời, Lăng Vu Đề liền lập tức bỏ nhào vào trong lòng ngực của Túc Diệp, khóc nức nở nói: "Anh anh anh ~ tiên sinh, rất nhớ người!"

Thân hình Túc Diệp cứng đờ, ngay sau đó đặt tay ở trên lưng Lăng Vu Đề.

"Tiểu ngọc, đã là người mười chín tuổi, động hay không động liền khóc, người không e lệ sao?"

"Ta không e lệ ~"

Túc Diệp cười khẽ ra tiếng, nhìn đỉnh đầu Lăng Vu Đề, đáy mắt tất cả đều là bất đắc dĩ, cùng sùng nịnh mà chính hắn cũng chưa từng nhận ra được.

Sau đó, độ hảo cảm ba tháng chưa từng tăng, từ tám mươi điểm, biến thành tám mươi lăm điểm.

Sau khi Túc Diệp đã trở lại, Lăng Vu Đề vẫn luôn quần quýt Túc Diệp, kêu hắn nói về chuyện đi lần này với cô.

Cô còn đang an ủi chính mình, hy vọng bởi vì mình xuất hiện, làm cho cốt truyện thay đổi.

Thế nhưng, Túc Diệp nói cho cô, ở trên đường trở về thì bọn họ gặp sát thủ mai phục.

Hắn cùng Hi Hòa quận chúa ngoài ý muốn lần xuống núi, suốt hai ngày, mới được người của Thất vương gia tìm được.

Cứ việc Túc Diệp không có nói hắn cùng Đào Từ ở chân núi đã xảy ra cái gì.

Nhưng trong cốt truyện có ghi qua một đoạn này, cho nên Lăng Vu Đề cũng không cần hắn nói.

Vốn dĩ cô còn có thể an ủi chính mình, nhưng mà, nhìn thân sắc khác thường toát ra trong mắt Túc Diệp.

Lăng Vu Đề biết, rất nhiều chuyện, cũng không phải ai xuất hiện, liền có thể thay đổi.

"Tiểu Vu, Tiểu Vu?"

"A?" Lăng Vu Đề đang xuất thần liền ngẩng đầu nhìn Túc Diệp, ánh mắt mê mang.

Túc Diệp khẽ nhủ mảy, giờ tay sờ sờ cái trán Lăng Vu Đề: "Làm sao vậy? Không thoải mái? Nói chuyện với người, người cũng có thể xuất thần."

Lăng Vu Đề lắc lắc đầu, đứng lên: "Chắc là đã nhiều ngày không có ngủ được, đầu có chút choáng váng, ta đi ngủ một lát." Nói xong, Lăng Vu Đề cũng không cần Túc Diệp đồng ý, trực tiếp đi tới chỗ mình ngủ.

Túc Diệp cũng chỉ cho rằng Lăng Vu Đề thật sự không có ngủ được, cho nên nhìn bóng đang Lăng Vu Đề, hắn không nói gì thêm.

Nhận thức Lăng Vu Đề nửa năm, hắn đã sớm cho người tra xét rãnh mạch chi tiết về Lăng Vu Đề.

Hon nữa hắn sớm chiều ở chung với Lăng Vu Đề, cô đơn thuần giống như giấy trắng, khi thì mơ hồ đến mức làm người khác học máu. Làm Túc Diệp, thật sự là không có cách nào sinh ra bất kỳ nghi kỵ nào đối với cô.

Hon nữa, vì dễ lừa gạt nhất, kỳ thực Túc Diệp tự giải độc Yên Chi Hồng cho Lăng Vu Đề thì đồng thời, lại hạ cho cô một loại độc được khác.

Đó là do Nam Cung Vị Miên nghiên cứu chế tạo ra, cũng có thể xem như cổ độc.

Trong độc được bổ thêm máu của hắn, người trúng độc, không được sinh hai lòng với hắn.

Nếu là sinh ra một ý nghĩ muốn gây bất lợi với hắn, độc sẽ phát tác.

Sẽ không lập tức chết đi, nhưng lại đau bụng khó nhịn, tựa như hàng vạn con sâu đang gặm cắn nội tạng, cuối cùng sống sờ sờ mà đau chết.

Trải qua thực nghiệm, độc được này xác thật hữu hiệu.

Lăng Vu Đề dùng độc được năm tháng, lại không có nửa điểm dấu hiệu muốn phát độc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Công lược hoàng tử mất nước (24)

Edit: Aya Shinta

Cho nên, Lăng Vu Đề, có thể tin nhiệm.

Hít nhe vào một hơi, Túc Diệp đứng lên, nhìn thoáng qua vị trí của Lăng Vu Đề, nhấn chân ra cửa phòng.

Cuộc sống tựa hồ lại về tới thời điểm Túc Diệp chưa từng rời khỏi Thanh Phong uyển.

Chỉ là, rất nhiều thứ, lại lặng yên xảy ra thay đổi.

Mà gần đây Túc Diệp thoạt nhìn hình như có chút tâm sự nặng nề.

Lăng Vu Đề biết, theo thời gian trôi đi.

Túc Diệp sẽ yêu Đào Từ.

Chỉ là cô không nghĩ tới, cứ việc độ hao cảm của Túc Diệp đối với mình đã tới chín mươi điểm.

Hắn đối với Đào Từ, càng thêm thích.

Đào Từ cũng không biết chuyện gì xảy ra, luôn sẽ chạy đến Thanh Phong uyển tới tìm Túc Diệp nói chuyện phiếm.

Mỗi lần hai người nói chuyện phiếm, Túc Diệp đều không cho cô ở bên cạnh đợi.

Điểm này, Lăng Vu Đề thực tức giận!

Bây giờ, Đào Từ lại tới tìm Túc Diệp.

Lăng Vu Đề sau khi đưa trà bánh, liền rời khỏi thư phòng.

Trước khi đi, Lăng Vu Đề còn trừng mắt nhìn Túc Diệp một cái.

"Còn ba tháng, chính là lễ cặp kè của ta. Đến lúc đó, Diệp Tổ người phải chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt tặng cho ta mới được, bằng không! Ta liền không để ý tới người!"

Lăng Vu Đề vừa mới đi đến cửa thư phòng, liền nghe được Đào Từ nói chuyện.

Bước chân cô dừng một chút, còn có, ba tháng sao?

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn nhìn cây mai trong viện.

Đông đi xuân tới, chỉ chớp mắt, mai trên cây từng điều tàn, lại nở rộ qua lần nữa.

Hiện giờ, cây mai sớm đã thay màu chồi non xanh.

Còn có ba tháng, ngày Đào Từ cặp kè, chính là lúc thánh chi tứ hôn tới.

Một ngày kia, là ngày mà Mộ Dung Thiên Vấn đợi suốt năm năm.

Mà đó cũng là một ngày, Nam Cung Vị Miên cướp Đào Từ đi.

Ngày đó, đồng dạng cũng là ngày Túc Diệp chết.

Đã hơn một năm, sắp hai năm rồi, trừ bỏ độ hao cảm thêm tới chín mươi điểm.

Lăng Vu Đề thật sự cảm thấy, dường như cô không thể thay đổi vận mệnh.

Có lẽ là quang hoàn của nữ chủ đi, ánh mắt Túc Diệp đặt ở trên người Đào Từ càng ngày càng nhiều.

Tuy, bởi vì cô có chín mươi điểm hao cảm, làm Túc Diệp cũng rất sùng nịnh với mình.

Thế nhưng, thứ cô muốn không chỉ có chín mươi điểm hao cảm nha!

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giấu đi sự phức tạp nơi đáy mắt, không cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Ba tháng, kỳ thật không lâu, như thoáng qua thời.

Mỗi ngày qua đi, tâm tình Lăng Vu Đề liền nôn nóng thêm một phần.

Mỗi lần cô muốn ngăn cản Túc Diệp giao thoa với Đào Từ, đều không thành công. Cái này làm cho Lăng Vu Đề thất bại, cũng lo lắng.

Lo lắng sự tình sẽ phát sinh dựa theo trong cốt truyện, Túc Diệp, sẽ vì cứu Đào Từ mà chết.

Sau khi lễ cặp kè cùng với thánh chi đã hạ xuống đã chấm dứt, Lăng Vu Đề ở Thanh Phong uyển thấy Túc Diệp còn chưa có trở về, liền khẽ cắn môi, chạy tới Ngọc Khê các.

Cô nghĩ, nếu không thể ngăn cản Túc Diệp yêu Đào Từ, vậy cô liền ngăn cản Nam Cung Vị Miên cướp Đào Từ đi!

Chỉ cần Túc Diệp không chết, tương lai, cô còn có rất nhiều năm, có thể đi kiếm 10 điểm hao cảm còn thiếu!

Liền tính là một năm chỉ thêm một chút hao cảm, cô cũng không để bụng!

Lăng Vu Đề vừa đến Ngọc Khê các, lại lần nữa thu được những cái ánh mắt bất thiện đó.

Hai năm trước như thế, hai năm sau, những cái ánh nhìn bất thiện kia, bởi vì quan hệ cùng Túc Diệp mà càng sâu thêm.

Lăng Vu Đề không để ý đến, chỉ là kéo Nhân Nhân đang đến trước mặt cô: "Ta muốn đi tìm quận chúa, người giúp ta thông báo một tiếng đi."

Nhân Nhân gật gật đầu, mấy năm nay, Lăng Vu Đề cũng sẽ thường thường tới tìm cô bé nói chuyện phiếm hoặc là đưa vài thứ tới cho cô bé.

Cho nên quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt đẹp.

Nửa năm trước, Nhân Nhân thăng cấp làm nhị đẳng nha hoàn, cho nên cô bé có thể trực tiếp đi lâu bốn thông báo Đào Từ.

Chỉ là Nhân Nhân mới vừa đi lên không lâu, vội vàng xuống dưới: "Không tốt, không thấy quận chúa!"

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn Nhân Nhân: "Người xác định sao, có thể hay không là quận chúa tự mình đi ra ngoài?"

"Sẽ không, quận chúa vừa mới trở về, nói một mới, muốn nghỉ một lát mà." Nhân Nhân lắc đầu, phủ định lời Lăng Vu Đề.

Trái tim Lăng Vu Đề nhảy thành thịch, cô không nghĩ tới thế mà mình sẽ đến chậm.

Đào Từ, đã bị Nam Cung Vị Miên cướp đi!

Như vậy hiện tại, cô cũng chỉ có thể hy vọng chính mình có thể ngăn cản Nam Cung Vị Miên hạ độc với Đào Từ đi!

"Ái, Tiểu Vu tỷ tỷ, người chạy nhanh như vậy làm cái gì?!"

Nhân Nhân nhìn bóng đang Lăng Vu Đề, muốn đuổi theo, nhưng nghĩ đến không thấy quận chúa đâu mới là việc lớn, liền xách váy, chạy ra bên ngoài viện.

Lăng Vu Đề biết Nam Cung Vị Miên bắt Đào Từ tới Phẩm Hương Lâu, cho nên cô trực tiếp đi Phẩm Hương Lâu.

Một năm trước, Túc Diệp từng mang theo cô đi qua Phẩm Hương Lâu gặp Nam Cung Vị Miên.

Cho nên người Phẩm Hương Lâu, đều nhận thức Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề trực tiếp chạy lên tầng năm, đẩy cửa phòng Nam Cung Vị Miên ra.

Sau đó, cô liền thấy Đào Từ thống khổ nằm trên mặt đất.

Mà Nam Cung Vị Miên, còn lại là vẻ mặt tức giận.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề, Nam Cung Vị Miên nhủ nhủ mảy: "Sao người lại tới đây?"

Lăng Vu Đề ngờ ngẩn nhìn Đào Từ: "Vị Miên, người, cho nàng ăn độc được?"

"Phải, nàng đáng chết. Không yêu Túc, lại muốn quán lấy Túc không bỏ! Túc thế nhưng vì nàng, muốn từ bỏ nhiều năm qua....." Nam Cung Vị Miên hung tợn mà trừng Đào Từ.

Lăng Vu Đề không nói gì, chỉ là nhìn Đào Từ không ngừng phát ra tiếng rên rĩ thống khổ.

Đầu óc cô thực loạn, trong đầu luôn sẽ dần hiện ra Túc Diệp chuyển độc trong cơ thể Đào Từ qua cho hần, bộ dạng thật thống khổ.

Lòng thật đau, đau đến mức nước mắt Lăng Vu Đề đều phải tuôn ra.

"Như thế nào, Tiểu Vu, người cảm thấy ta tàn nhẫn sao?"

Thấy mắt Lăng Vu Đề rung rung, vẻ mặt thống khổ. Nam Cung Vị Miên cho rằng cô chưa từng gặp trường hợp như vậy.

Ai biết, Lăng Vu Đề với một cái đã bắt lấy cổ tay nàng: "Độc này có phải không có giải được hay không?! Mau, mau chuyển độc vào cơ thể ta!"

Nam Cung Vị Miên khiếp sợ nhìn Lăng Vu Đề, sau đó ném tay Lăng Vu Đề ra: "Tiểu Vu, người đang phát điên gì vậy!? Thế mà người vì nữ nhân này, hy sinh tánh mạng mình?!"

"Ta không phải vì nàng! Nàng cho dù chết thì lại thế nào, chính là... Vị Miên, người nhanh lên, ta cầu người! Bằng không trong chốc lát Túc tới, hần sẽ chuyển độc vào cơ thể hần! Người muốn hần chết hay là ta chết?!"

Mắt Lăng Vu Đề rung rung, khẩn cầu nhìn Nam Cung Vị Miên.

Hiện tại cô đã vô pháp tự hỏi cái khác, cái gì độ hạo cảm, cái gì nhiệm vụ, thất bại liền thất bại đi!

Dù sao lần này cô thất bại, còn có hai cơ hội.

Túc Diệp mà chết, nhiệm vụ cũng thất bại theo. Hơn nữa, không biết vì cái gì, cô không muốn Túc Diệp chết.

Nam Cung Vị Miên ngăn cản cả người, độc này không có giải được.

Vì chính là đến lúc đó Túc Diệp có tới, Đào Từ hần phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng như thế nào mà nàng lại quên mất, độc là có thể chuyển qua.

Lấy hiểu biết của nàng với Túc Diệp, nói vậy Túc Diệp sẽ thật sự chuyển độc vào trong cơ thể mình đi!

Nhìn vẻ mặt nóng của Lăng Vu Đề, Nam Cung Vị Miên do dự: "Người, xác định sao?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Nhanh chút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Công lược hoàng tử mất nước (25)

Edit: Aya Shinta

Nam Cung Vị Miên mỉm cười, chần chờ không nói lời nào.

Lăng Vu Đề thật sự lo lắng Túc Diệp sẽ tới đây, cho nên thúc giục Nam Cung Vị Miên lần nữa.

Cuối cùng, Nam Cung Vị Miên lấy một con trùng màu da từ một cái bình gốm nhỏ màu đen.

Nhìn giống con tắc, lại không phải màu xanh biếc mà là màu da.

Lăng Vu Đề nghi hoặc nhìn Nam Cung Vị Miên, rõ ràng nàng ấy nói rằng sẽ chuyển độc trong cơ thể Đào Từ qua cho cô, sao nàng không chuyển độc, ngược lại lấy ra một con trùng.

Nam Cung Vị Miên đặt con sâu vào trong lòng bàn tay mình, nói: "Đây là độc trùng ta nuôi ba năm, không phải thể chất ai đều có thể chuyển độc, trừ phi nội lực người đặc biệt thâm hậu. Chính là người không có nửa điểm nội lực, cho nên ta muốn nhìn, thể chất người có thích hợp để ta giúp người chuyển độc hay không."

Lăng Vu Đề gật gù đầu, lúc trước cô thật ra cho rằng ai cũng có thể chuyển độc.

Bất quá nghĩ lại, nếu ai cũng có thể chuyển độc mà nói.

Trong cốt truyện, Túc Diệp sẽ không tự mình chuyển độc, tùy tiện bắt cái người tội ác tày trời không phải được rồi sao!

"Thấy thế nào?"

Lăng Vu Đề hỏi, thời gian thật sự không nhiều lắm, nếu Túc Diệp chạy đến, không chừng hần sẽ tự mình chuyển độc.

Nam Cung Vị Miên kéo tay phải Lăng Vu Đề, sau đó đặt độc trùng lên ngón trỏ Lăng Vu Đề.

Độc trùng kia lập tức lộ đầu ra, há mồm cắn lên ngón trỏ Lăng Vu Đề.

Ngón tay Lăng Vu Đề run rẩy, bởi vì ăn đau mà lông mày hơi nhăn lại.

Cô cảm giác được độc trùng kia đang hút máu mình, sau đó, thân thể màu da của độc trùng dần dần biến thành màu đỏ tươi đẹp như máu.

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn Nam Cung Vị Miên: "Có thể chứ?"

Nam Cung Vị Miên gật gù đầu, lại mở miệng lần nữa: "Người, thật xác định, muốn chuyển độc vào trong cơ thể người sao?"

Lăng Vu Đề kiên định gật đầu, tuy rằng có sợ đau, chính là, thì tính sao đâu!

Nam Cung Vị Miên đi đến bên người Đào Từ, nắm cổ tay trái nàng, sau đó vận ngón trỏ, nói với Lăng Vu Đề: "Lại đây đi, đem ngón trỏ của người đối với ngón trỏ của nàng ta."

Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn ngón trỏ mình, có độc trùng đang không ngừng hút máu tươi, cô không dám trì hoãn, bước nhanh đến nằm bên cạnh Đào Từ trên mặt đất.

Lúc này Đào Từ, đã đau đến ngất đi rồi, sắc mặt tái nhợt, chau mày, vạt áo đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

Lăng Vu Đề hít sâu một hơi, đem ngón trỏ đối với ngón trỏ Đào Từ.

Sau đó, thế nhưng ở đuôi độc trùng kia lại xuất hiện một cái đầu, há mồm cắn trên ngón trỏ Đào Từ.

Bất quá nãy tức thời gian, độc trùng vốn đang đỏ như máu, dần dần biến thành màu tím đen.

Lăng Vu Đề cảm thấy có cái gì đang tiến vào thân thể của mình, cô biết, cái kia hẳn chính là độc.

Đại khái ba mươi phút sau, độc trùng đã biến thành màu đen thui nhả hai ngón tay của hai người ra, lạch cạch một tiếng lăn xuống đất, thân thể cứng đờ.

Lăng Vu Đề vốn đang muốn hỏi, độc trùng kia, đã chết rồi sao?

Nhưng cô nói không ra lời.

Đau, toàn thân, nơi nào cũng không đau, chính là xương cốt đau!

Cảm giác kia, giống như có cái gì ở gõ xương cốt cô, trong chốc lát, lại giống như có cái gì đang ma sát xương cốt cô.

Chỉ là mấy cái hô hấp, Lăng Vu Đề cũng đã đau đến mức ngã trên mặt đất.

Nam Cung Vị Miên ôm Lăng Vu Đề tới trên giường, về mặt khổ sở nhìn Lăng Vu Đề.

"Mau, đưa Đào Từ trở về!" Lăng Vu Đề túm ống tay áo Nam Cung Vị Miên, gian nan nói ra một câu.

Nam Cung Vị Miên nhìn nhìn Đào Từ nằm trên mặt đất, sắc mặt trừ bỏ tái nhợt một ít, chỉ là giống như ngủ rồi.

Gật gật đầu: "Được, ta đây đưa nàng ta trở về trước."

Khinh công Nam Cung Vị Miên lợi hại, cho dù là ban ngày ban mặt, cũng khó có người phát hiện ra nàng.

Có lẽ là bởi vì Đào Từ mất tích khác với trong cốt truyện, miêu tả rằng thẳng đến buổi tối mới được Nam Cung Vị Miên đưa trở về, không có bị phát hiện nàng từng mất tích.

Đào Từ mất tích, làm cho cả kinh thành đều rối loạn.

Mà Túc Diệp, đoán được Đào Từ có lẽ sẽ ở nơi nào, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không rời khỏi được.

Cho đến khi Đào Từ lại được phát hiện bình yên vô sự trở lại Ngọc Khê các, Túc Diệp mới rời rãnh đi Phảm Hương Lâu.

Mà lúc này, Lăng Vu Đề nằm ở trên giường, đã đau đến mức không có sức nói chuyện.

Nam Cung Vị Miên hỏi cô, muốn giúp cô giảm bớt thống khổ.

Lăng Vu Đề biết, ý của Nam Cung Vị Miên, là giết cô.

Như vậy, cô sẽ không đau.

Nhưng, cô biết Túc Diệp sẽ đến, cô, muốn gặp Túc Diệp một lần.

Cho dù là liếc mắt một cái cũng được!

Cho nên, cô cự tuyệt Nam Cung Vị Miên.

Cô chờ a, chờ a.....

Thời điểm Lăng Vu Đề cho rằng có lẽ chính mình không đợi được Túc Diệp.

Túc Diệp, rốt cuộc tới.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề đã thở yếu ớt mong manh như thế, quả thực Túc Diệp không thể tin được hai mắt của mình.

"Đây, đây là có chuyện gì?"

Hắn tới Phảm Hương Lâu, là muốn hỏi Nam Cung Vị Miên, có phải nàng ấy đã mang Đào Từ đi hay không.

Thế mà, lại nhìn thấy Lăng Vu Đề suy yếu như vậy, không phải nàng ấy hẳn là phải ở Thanh Phong uyển mới đúng?!

Lăng Vu Đề đã chết ngắt, Túc Diệp đã đến, cô không hề biết.

Nam Cung Vị Miên quý trước mặt Túc Diệp, tràn ngập áy náy: "Túc... Lâu chủ, thực xin lỗi, đều là ta sai!"

"Ta đang hỏi ngươi đây là có chuyện gì?"

Túc Diệp mắt không chế quát, bởi vì kích động mà ngực phập phồng lên xuống.

Bộ dạng này, sợ là lần đầu tiên Nam Cung Vị Miên nhìn thấy Túc Diệp mắt không chế như thế.

"Hôm nay ta, bắt Hi Hòa quận chúa tới nơi này. Ta khuyên nàng cùng lâu chủ ngươi ở bên nhau, nhưng nàng lại nói, nàng chỉ coi lâu chủ ngươi trở thành bằng hữu bình thường. Nàng yêu, là Mộ Dung Thiên Vãn. Dưới cơn tức giận, liền hạ độc nàng....."

"Ta hỏi chính là thân thể Tiểu Vu!"

Nam Cung Vị Miên còn chưa nói xong, liền trực tiếp bị Túc Diệp đánh gãy, hiện tại hẳn quan tâm chính là Lăng Vu Đề, ai đi quản cái gì Đào Từ!

Nam Cung Vị Miên hơi rủ đầu: "Độc được kia, vô giải. Tiểu Vu lo lắng sau khi ngài đã biết, sẽ chuyển độc vào trong cơ thể để cứu Hi Hòa quận chúa. Cho nên, Tiểu Vu nói, nhờ ta giúp nàng chuyển độc vào trong cơ thể nàng ấy....."

Túc Diệp khiếp sợ lui ra phía sau vài bước, thân mình lung lay mấy cái khó khăn lắm mới đứng vững.

Lúc này, vừa lúc Lăng Vu Đề tỉnh lại, cô ưm một tiếng, Túc Diệp nghe được.

Túc Diệp vội vàng đi đến trước giường, nắm tay Lăng Vu Đề, về mặt quan tâm nhìn cô.

Ý thức Lăng Vu Đề rất mơ hồ, cho dù đã tỉnh, người trước mắt đều thấy không rõ lắm.

"Là, tiền sinh sao?" Lăng Vu Đề gian nan mở miệng hỏi.

Túc Diệp gật gật đầu: "Phải, là ta!"

Được đến câu trả lời, Lăng Vu Đề nỗ lực mở to hai mắt, muốn thấy rõ ràng Túc Diệp.

Nhưng cô cảm thấy cả hai mắt của mình bị bịt một tầng màng, làm thế nào cũng không thấy rõ hình bóng Túc Diệp.

Lăng Vu Đề ủy khuất chảy nước mắt: "Nhìn không thấy tiền sinh, cuối cùng, liếc mắt một cái, cũng nhìn không thấy..."

Một câu, làm Túc Diệp đỏ hốc mắt. Hắn nắm tay Lăng Vu Đề thật chặt, sau đó đưa mặt mình đến gần khuôn mặt Lăng Vu Đề.

Bản đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Công lược hoàng tử mất nước (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Đáng tiếc, Lăng Vu Đề như cũ thấy không rõ lắm.

Túc Diệp quay đầu nhìn Nam Cung Vị Miên còn quỳ trên mặt đất, hỏi: "Độc này, có thuốc giải?"

Nam Cung Vị Miên lắc đầu, không nói gì.

"Không sao cả, không sao cả!" Túc Diệp vuốt ve gương mặt tái nhợt của Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu, người yên tâm, ta sẽ không để người chết, tuyệt đối sẽ không!"

Nói, Túc Diệp liền vận chuyển nội lực, muốn chuyển độc trong cơ thể Lăng Vu Đề qua cho mình.

Nam Cung Vị Miên nhìn về mặt kiên quyết của Túc Diệp, nước mắt chảy xuống dưới: "Lâu chủ vô dụng, ta dùng chính là độc trùng để chuyển độc cho Tiểu Vu. Độc vừa đến trong cơ thể Tiểu Vu, cũng đã thẩm thấu mỗi một tác xương trong thân thể năng ấy rồi. Thực mau thì, xương cốt Tiểu Vu liền sẽ tan toàn bộ. Độc này, chuyển một lần, không thể chuyển lại lần thứ hai!"

"Không có khả năng, không có khả năng!" Túc Diệp chưa từ bỏ ý định tiêu hao nội lực chính mình, chính là không có nửa điểm tác dụng như cũ.

Lăng Vu Đề tuy rằng thực suy yếu, nhưng có thể nghe được lời nói giữa Nam Cung Vị Miên và Túc Diệp.

Cô không nghĩ tới, Túc Diệp, thể nhưng muốn chuyển độc!

Cô cho rằng, hẳn chỉ biết vì Đào Từ mà từ bỏ sinh mệnh, thể mà lại không nghĩ tới, hẳn vì mình, nhưng cũng nguyện ý!

Giờ khắc này, Lăng Vu Đề cảm thấy, sống sờ sờ mà đau chết, cũng đáng giá!

"Tiên sinh..."

Nghe thấy Lăng Vu Đề kêu mình, Túc Diệp vội vàng tiến sát bên Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu, ta đây!"

Lăng Vu Đề lúc này, chỉ có thể nhìn thấy hình bóng nhạt nhoà của Túc Diệp.

Cô cười cười với Túc Diệp: "Có thể nghe được tiên sinh nguyện ý chuyển độc vì ta, ta cũng đã thực thỏa mãn... Tuy rằng rất sợ đau, nhưng hiện tại tựa hồ đau đến mức có chút chết lặng... Từ vong, cũng không phải quá đáng sợ. Cho nên, tiên sinh... Không cần khổ sở..."

Nước mắt từ khóe mắt Túc Diệp chảy xuống dưới, lúc này Túc Diệp, đã nói không nên lời.

Hắn chỉ biết là, hẳn không muốn nữ tử đã làm bạn với hắn đã hơn một năm này rời bỏ mình!

Hắn vô pháp tưởng tượng, trong tương lai, mỗi khi hắn tỉnh lại, hẳn không thấy được gương mặt say giấc của nàng!

Hắn vô pháp tưởng tượng, trong tương lai, mỗi khi hắn muốn uống trà, không có người, lại xum xoe với hắn!

Hắn vô pháp tưởng tượng, trong tương lai, mỗi khi trời trở lạnh, không có ai sẽ dặn dò hắn mặc thêm xiêm y!

Hắn vô pháp tưởng tượng, trong tương lai, bên người hắn, đã không có cái người sẽ ở trước mặt hắn mà riu rít nói chuyện không ngừng!

Hắn vô pháp tưởng tượng, trong tương lai, không thể thấy cái người sẽ ở trước mặt hắn mà thường xuyên mơ hồ ngớ ngẩn!

Hắn vô pháp tưởng tượng, trong tương lai, không có nàng!

Từ năm sáu tuổi ấy, chính mắt nhìn thấy mẫu phi bị người giết hại, Túc Diệp, liền không còn khóc.

Chẳng sợ khổ, sợ khó, sợ thương tâm, hắn đều nuốt nước mắt vào trong lòng.

Chính là nhìn Lăng Vu Đề đã chỉ có thể hấp hối, không còn có thể gần gũi với mình, Túc Diệp khóc không thành tiếng.

Nước mắt nhỏ giọt trên mu bàn tay Lăng Vu Đề, vốn dĩ Lăng Vu Đề đã sắp tiêu tán đi nhận thức, lòng mi run rẩy.

Cô đã cảm ứng được độ hào cảm của Túc Diệp đã đẩy, chỉ cần cô muốn, cô liền tùy thời đều có thể rời đi.

Cố sức nâng tay lên, Lăng Vu Đề muốn sờ mặt Túc Diệp.

Túc Diệp biết ý muốn của Lăng Vu Đề, nắm tay cô, đặt lên trên mặt mình.

Lăng Vu Đề cong môi cười cười: "Thật tốt, tuy rằng... Không thể nhìn thấy tiên sinh, lại còn có thể sờ sờ mặt tiên sinh. Thật tốt... Tiên sinh, tương lai, còn có con đường rất dài rất rộng phải đi. Kiên định tín niệm của chính mình, sống... cho...tốt..."

Lời nói tới đây, Lăng Vu Đề liền rời đi.

Thân thể, cũng tùy theo mà không có hô hấp.

"Không ——" Túc Diệp găm nhẹ một tiếng, buông lỏng tay Lăng Vu Đề, đỡ bà vai có loạn choạng: "Tiểu Vu, Tiểu Vu người đừng ngủ, người đừng rời khỏi ta! Người không phải nói muốn ta mang người đi vượt đèo lội sông, đi ăn đủ loại mỹ thực sao?! Người dậy, ta mang người đi, ta mang người đi! Ngaoan ~ nha đầu, mau tỉnh lại ~ cầu xin người..... Chỉ cần người tỉnh lại, cái gì cũng được..."

Đương nhiên, Lăng Vu Đề, không có khả năng tỉnh lại được nữa.

Bởi vì, coi đã rời khỏi thế giới này, về tới bên trong hệ thống chính mình.

Một hồi đi, không buông tha, khổ sở, thống khổ ở thế giới kia, tất cả đều nhạt đi.

Có lẽ nguyên nhân là do cô vốn dĩ chính là cái hệ thống đi, chẳng qua như vậy cũng tốt, miễn làm cô khó chịu.

Lăng Vu Đề nhanh chóng liên hệ tới Vị Diện hiệp hội, tiếp điện thoại chính là âm thanh khi cô rời Vị Diện Hiệp hội, nói chuyện với cô.

"Hệ thống công lược 0051, chúc mừng cô đã hoàn thành một nhiệm vụ, có việc sao?"

Không hề pháp phòng, không hề có cảm tình, Lăng Vu Đề ghét bỏ bĩu môi.

"Cảm ơn!" Hai chữ, nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiến vào nhiệm vụ đầu tiên đã bị đánh đến đã tróc thịt bong, hoàn thành nhiệm vụ là do đau mà hoàn thành, cuối cùng còn sống sờ sờ mà đau chết!

Cái này cảm ơn, cô có thể nói mình rất vui về sao?!

"Có việc sao?" Âm thanh kia lại lặp lại hỏi Lăng Vu Đề một lần.

Lúc này Lăng Vu Đề mới nhớ tới, nguyên nhân chủ yếu mà chính mình liên hệ Vị Diện Hiệp hội: "Có thể trả lại ký ức mà ta đã từng đi qua những thế giới, mang những công lược già hay không? Ta không có kinh nghiệm công lược, hoàn

thành nhiệm vụ thật sự rất khó à!"

Bên kia trong nháy mắt an tĩnh, sau đó âm thanh không hề phập phồng lại vang lên lần nữa: Xin lỗi, cách thức hóa xong, không thể khôi phục. Liên tỳ như nói, kẻo cao su đã nhỏ xuống đất, không thể bốc lên ăn lại."

Đậu mã! Có sự so sánh ghê tởm vậy sao?! Ký ức cô có liên hệ gì với kẻo cao su a?!

Hơn nữa, dùng giọng điệu không hề phập phồng không hề cảm tình không hề hài hước mà nói như vậy, thật sự không khó chịu sao? Dù sao cô nghe rất khó chịu!

"Không thể khôi phục thì không thể khôi phục đi! Được rồi, tôi cúp!"

Sau đó Lăng Vu Đề click mở số liệu cá nhân của mình.

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kẻ hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên người thực nghiệm: Lăng Vu Đề

Cốt cách: 10/100

Kinh mạch: 10/100

Huyết nhục: 10/100

Nội tạng: 10/100

Ngũ quan: 10/100

Lân da: 10/100

Lông tóc: 10/100

Móng tay: 10/100

(Xét thấy là cái nhiệm vụ đầu tiên, cho nên cấp cho tám mươi điểm số liệu, lần sau nhiệm vụ sẽ căn cứ tình huống thực tế mà định.)

Khen thưởng: (Tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước) ×1

(Khởi động một lần nữa: Ý tứ là có thể xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, làm lại từ đầu) ×1

Chú ý: Toàn bộ số liệu cá nhân thêm đây mới có thể trở lại Vĩ Điện Hiệp hội!

Lăng Vu Đề mặt khác không thấy được, liền thấy được cái khen thưởng kia.

Tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước này! Vậy không cần lo lắng đi thể giới nhiệm vụ sẽ có trạng huống đột phát sao!

Ai u không tôi không tôi!

Cái khen thưởng thứ hai cũng không tôi đâu!

À, nguyên bản tâm tình chẳng ra sao, đột nhiên liền vui vẻ, Lăng Vu Đề hiện tại gấp không chờ nổi muốn đi cái thể giới tiếp theo.

A, muốn tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước hay không đây?

Nhìn khen thưởng chỉ có quyền sử dụng một lần, Lăng Vu Đề nghĩ nghĩ, vẫn là giữ lại trước đi.

Quyết định xong xuôi, Lăng Vu Đề lại lần nữa tiến vào thể giới tiếp theo.

Aya: Hai, ba chương nữa sẽ có phiên ngoại về Túc Diệp nhé. Nói thật là mình đọc thể giới này trên dưới năm lần rồi, lần nào cũng tức ói máu..

Thể giới sau, 0051 sẽ gặp người quen a~~~

Bạn đang đọc truyện Công Lực Nam Phụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Thể giới 2 - Công lực hoạ sĩ tàn tật (01)

Edit: Aya Shinta

Sau khi truyền tống thành công, Lăng Vu Đề có chút lo lắng đề phòng mở to mắt.

Đập vào mắt, là một mảnh đen nhánh. Cho nên, hiện tại là buổi tối sao?

Cô sờ sờ trên người chính mình, là một cái chân, nhưng lại mỏng hơn nhiều so với chân ở cái thể giới trước.

Chóp chóp mắt, bốn phía đặc biệt an tĩnh.

Trước khi cô tới thì nguyên thân đang nằm ở trên giường, hẳn là đang ngủ.

Lăng Vu Đề cảm thấy, nơi này chắc là an toàn.

Cho nên, cô quyết định tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước rồi lại nói.

.....

Lăng Vu Đề tiếp thu xong cốt truyện cùng ký ức thì đầu đầy hắc tuyến, có thể dùng đùa cô như vậy được hay không nha?!

Có thể xem ở điểm cô chỉ là cái hệ thống, mà cho cô cái dễ cái nhiệm vụ dễ một chút hay không nha?!

Lăng Vu Đề trở mình, theo ký ức Lăng Vu Đề, đưa bàn tay đến tủ đầu giường sờ soạng một chút, sờ đến một cái đồng hồ báo thức loại nhỏ.

Đồng hồ báo thức có một cái đèn, ấn chốt mở là có thể nhìn thấy.

Hiện tại, là 5 giờ rạng sáng.

À, nguyên thân rời giường lúc 6 giờ rưỡi, còn có một tiếng rưỡi, cô vẫn nên ngủ một lát.

.....

Nguyên thân Lăng Vu Đề, năm nay mười tám tuổi, ở một tuần trước, mới từ quê cô ấy, một cái thăm sơn cùng cốc đi đến đô thành bốn quốc, J thị.

Mười tuổi năm ấy thì một trận núi lở đã cuốn trôi nhà ở cũ nguyên thân, lúc đó cô ấy đang ở trường học.

Cha, mẹ, còn có em trai ba tuổi tất cả đều bị chôn dưới đất đá, không ai sống sót.

Sau đó, một vị thầy giáo trong trường học thấy cô không nơi nương tựa thực đáng thương, cho nên liền đưa cô về trong nhà mình.

Chỉ là gia cảnh thầy giáo kia cũng thực bần hàn, hơn nữa thân thể cũng không tốt, Lãng Vu Đề còn không có học xong cấp hai, thầy giáo kia liền qua đời.

Lãng Vu Đề mười tám tuổi, lựa chọn rời núi, đến thế giới bên ngoài.

Cho nên, cô chỉ cảm có tám trăm tệ, ngồi chuyến xe buýt đường dài tới J thị.

Cái gì cô cũng đều không hiểu, cái gì cũng không biết, may mắn cô ấy gặp một cái người tốt.

Không chỉ có cung cấp cho cô một chỗ ở miễn phí, còn đề cử cho cô một phần công việc vô cùng tốt.

Cô không có biết rõ ràng công việc kia là làm gì, liền đi phỏng vấn.

Khi cô nhìn thấy biệt thự xa hoa chỉ có thể thấy được ở trong TV nhà bạn học, cô giống như là đồ què mùa mới vào thành.

Tuy rằng, trên thực tế, cô ấy xác thật là một cái đồ què mùa.

Khi cô ấy nhìn thấy một phu nhân lớn lên xinh đẹp như minh tinh trong TV, cô mới biết được, công việc của mình, là chiếu cố con trai có hai chân tàn tật của bà ấy.

Cô vui vẻ đồng ý, trước khi thầy giáo - người đã giúp đỡ cô - qua đời, đã từng tê liệt hai năm, cho nên đối với việc chiếu cố cuộc sống hàng ngày của một người, cô ấy cảm thấy chính mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

"Reng reng reng ——"

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên trực tiếp làm Lãng Vu Đề sợ tới mức xoay người từ trên giường ngồi dậy, vội vàng tắt đồng hồ báo thức đi, cô vội trái tim mình bởi vì kinh hách mà kinh hoàng.

Sáu giờ rưỡi, hôm nay, là ngày người có lòng tốt đề cử nơi làm việc cho Lãng Vu Đề.

Tuy biết nhất định thông suốt quá trình phỏng vấn, Lãng Vu Đề vẫn quyết định, phải tạo cho người ta một ấn tượng tốt.

Ăn mặc quần áo mình mang từ quê nhà lên, một bộ áo và quần dài màu lam nhạt tương đối mới.

Lãng Vu Đề vô cùng ghét bỏ biau môi, nhưng không có biện pháp, đây đã là bộ đồ tốt nhất.

Rửa mặt chải đầu một chút, lúc này Lãng Vu Đề mới lấy ra một cái gương nhỏ soi soi mặt mình.

Không soi thì không biết, khi soi ra thì quả thực là dọa đến nháy dưng!

Mặt nguyên thân, có thể dùng một chữ để hình dung: Đen!

Ông trời của ta ơi ~

Khi cô thay quần áo thấy thân thể nguyên thân rất trắng nha, vẫn là cái loại vô cùng trắng ấy chứ, tuy rằng tay có chút đen, còn có không ít vết chai, không ít sẹo.

Nhưng, làn da thân thể rất tốt nha!

Có thể nào thì Lãng Vu Đề cũng không nghĩ ra, khuôn mặt này sẽ đen thành cái dạng như vậy.

Chặc chặc chặc, đen ơi là đen, quả thực ngũ quan như thể nào cũng thấy không rõ lắm. Chỉ biết đôi mắt rất lớn, miệng rất nhỏ...

Thôi thôi, không nhìn nữa, về sau lại nghĩ cách làm trắng da sau.

Đặt gương ở một bên, Lãng Vu Đề cảm thấy, khuôn mặt này, có sửa ra sao thì cũng vậy thôi, vẫn đề như vậy mà phỏng vấn đi!

Cất hai trăm đồng tiền còn dư vào một cái túi tiền, sau đó lại cất năm đồng tiền lẻ vào một cái túi tiền khác.

Cầm cái địa chỉ mà người tốt kia đã cho cô vào ngày hôm qua, đi ra cửa.

Nơi cô ở là một cái thôn Thành Trung đặc biệt cũ nát, nơi nơi đều viết chữ "Hủy đi" màu đỏ.

Ra khỏi thôn Thành Trung, đi khoảng mười phút, liền đến một cái trạm xe buýt.

Vừa lúc một chiếc xe buýt có thể đi đến nơi cô muốn tới dừng lại, Lãng Vu Đề lập tức lên xe, bỏ năm đồng tiền lẻ vào tủ đựng tiền, sau đó tìm vị trí ngồi xuống.

Nơi cô muốn đi, dựa theo ký ức nguyên thân, hẳn là phải một giờ mới có thể đến.

Một mình cô đang ngồi ở vị trí trên hai người nọ.

Có lẽ là do cách ăn mặc, làm cho những người đó đều rất là ghét bỏ không muốn ngồi cùng cô.

Lãng Vu Đề nhún nhún vai, không ai năng ngồi thì cô ngồi, hừ, ai mà thèm!

Xe buýt lắc lư, lắc đến mức Lãng Vu Đề mơ màng sắp ngủ.

Chờ tới khi tới nơi cô cần đến, trên xe chỉ còn lại có ba cá nhân.

"Tới Cẩm Tú Thành, có người xuống xe không?"

Tiếng nói của chủ tài xế đánh thức Lãng Vu Đề, Lãng Vu Đề phản xạ có điều kiện hô một tiếng: "Có có có!"

Chủ tài xế nghe vậy, dừng xe.

Lãng Vu Đề nói cảm ơn với chủ tài xế rồi xuống xe.

Cẩm Tú Thành, là khu của người giàu thành phố J.

Xe buýt đều là ngừng ở bên ngoài Cẩm Tú Thành, sẽ không đi vào.

Cho nên, muốn đi đến khu biệt thự ở Cẩm Tú Thành, cô phải tự mình đi bộ.

Vừa mới đi đến cổng vào Cẩm Tú Thành, Lãng Vu Đề đã bị ngăn lại.

Một cái bảo an soái ca đi xuống hỏi: "Xin hỏi, cô đến Cẩm Tú Thành để làm gì?"

Nhìn thấy ánh mắt của anh bảo an soái ca kia nhìn mình cũng không có khinh bỉ hoặc là những cái khác, trong lòng Lãng Vu Đề thoải mái rất nhiều.

Cô cười cười với anh chàng bảo an kia: "Xin chào, tôi muốn đi Cẩm Tú Vĩ Ương để phỏng vấn hộ công."

"Cẩm Tú Vĩ Ương" vừa thốt ra, sắc mặt anh bảo an liền khác đi. Anh trên dưới đánh giá Lãng Vu Đề một phen, sau đó nói: "Cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại hỏi một chút."

Lăng Vu Đề gật gật đầu, đứng ở tại chỗ không có động.

Cầm Tú Vĩ Ương, là biệt thự lớn và xa hoa nhất toàn bộ Cầm Tú Thành.

Nghe nói, nữ chủ nhân của biệt thự, chính là thương nhân khai phá Cầm Tú Thành.

Anh bảo an kia không có để Lăng Vu Đề chờ lâu, anh ấy hứa hão ý cười: "Xác thật là có người muốn đi Cầm Tú Vĩ Ương phỏng vấn hộ công, tôi lái xe đưa cô vào."

"Thật là tốt, cảm ơn anh!"

Cầm Tú Thành rất lớn, Cầm Tú Vĩ Ương nằm ở trung tâm Cầm Tú Thành, lái xe chừng hai mươi phút, may mắn là Lăng Vu Đề không có tự mình đi đường.

Tới cửa lớn bên ngoài biệt thự Cầm Tú Vĩ Ương, Lăng Vu Đề nói lời cảm ơn với anh bảo an đẹp trai nọ.

Aya: Méo tin được là ra nét thì mình lại quáng gà như vậy. Xin lỗi mấy bạn bên wattpad nha. Mai sẽ bù chương nha.

À, mình đã từng nói rằng thế giới này Lăng Vu Đề sẽ gặp người quen. Các bạn có thể đoán là ai không. (Chương này có nhắc tới nhé)

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Công lược hoạ sĩ tàn tật (02)

Edit: Aya Shinta

Bởi vì vừa nãy bảo an soái ca đã điện thoại tới, cho nên trước cửa có người tới đón Lăng Vu Đề.

"Em chính là tới phỏng vấn hộ công sao?"

Người tới đón Lăng Vu Đề là một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, cười lên rất là hiền lành, một chút cũng không có ý tứ xem thường Lăng Vu Đề.

Bởi vì trong trí nhớ nguyên thân có người phụ nữ này, cho nên Lăng Vu Đề biết, chị ấy là Tề tẩu

Nghe nói, là con dâu của Tề thẩm -bảo mẫu đã về hưu của nhà này.

Lăng Vu Đề gật gật đầu, cũng cười cười với người phụ nữ kia: "Đúng vậy, em tên Lăng Vu Đề, là Vương Hồng đại ca đề cử em tới phỏng vấn."

Tề tẩu gật gật đầu: "Ừ, phu nhân ở bên trong, bà muốn đích thân nhìn thấy em, em vào cùng chị."

Lăng Vu Đề đi theo Tề tẩu vào biệt thự, vô công lớn, đầu tiên xuất hiện dưới mi mắt chính là một hoa viên lớn, đặc biệt lớn.

Những bụi cây xanh biếc, được người làm vườn tu bổ thành nhiều loại hình dáng, thoạt nhìn rất là đẹp mắt.

Chính thể biệt thự này thiên về phong cách phục cổ, có rất nhiều địa phương, đều mang theo chút phong cách kiến trúc cổ đại.

Cái loại hiện đại cổ đại xem lần này lại không có cảm thấy đột ngột, thật sự rất đặc biệt.

Tiến vào biệt thự, Tề tẩu mang theo Lăng Vu Đề đi hậu hoa viên.

Hậu hoa viên có một mặt cỏ lớn chung quanh trồng rất nhiều loại hoa hồng, lúc này hoa hồng vừa lúc đang độ nở rộ.

Còn có một cái bể bơi diện tích không nhỏ, bên trong là làn nước sạch sẽ, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt nước, sóng nước lóng lánh.

Trên mặt cỏ có một cái bàn tròn chạm trổ hoa văn màu trắng bên một cái ghế dựa, ngồi người phụ nữ mặc bộ trang phục hươ nhàn tản nhạt ngồi bên đó.

Bà có mái tóc đen dài cột cao, Lăng Vu Đề thấy không rõ mặt bà, bởi vì bà đang cúi đầu đọc sách.

Lăng Vu Đề chỉ có thể nhìn thấy cái trán tròn bóng, rất bạch, cái mũi cũng rất tiểu lệ.

Lăng Vu Đề biết, nữ nhân kia, chính là nữ chủ nhân của biệt thự, Tạ phu nhân.

Đi theo Tề tẩu đến gần Tạ phu nhân kia, không biết vì cái gì, Lăng Vu Đề lại có chút khấn trương.

Rõ ràng trong trí nhớ đã gặp qua, cô sẽ không có lý do khấn trương nha!?

"Phu nhân, hộ công chiếu cố thiếu gia đã tới phỏng vấn." Tề tẩu ôn hòa lại cung kính nói với Tạ phu nhân.

Tạ phu nhân kia nghe vậy, khép cuốn sách trong tay lại, sau đó ngẩng đầu lên.

Lăng Vu Đề thấy rõ ràng diện mạo bà, mặt trứng ngỗng, đôi mắt không tính quá lớn, nhưng lại rất đẹp, ánh mắt của bà rất là ôn hòa, trong mắt mang theo ý cười ấm áp.

Khóe miệng bà nhẹ nhàng cong lên, má lúm đồng tiền hai bên khuôn mặt như ẩn như hiện.

Tạ phu nhân có gương mặt rất đẹp, đáng người được bảo dưỡng rất khá, bà thoạt nhìn như ba mươi bốn mươi tuổi.

Lăng Vu Đề biết, Tạ phu nhân này, kỳ thật đã năm mươi mấy tuổi.

Thấy Tạ phu nhân ôn hòa nhìn mình, Lăng Vu Đề không biết vì sao, đột nhiên liền có một loại cảm giác muốn khóc. Như là gặp được thân nhân, hốc mắt ẩm ướt lại nóng nóng.

Cái này không phải cảm giác của nguyên thân, nguyên thân tuy rất thích Tạ phu nhân, ở trong lòng lại là kính sợ nhiều hơn với Tạ phu nhân.

Cho nên, cái cảm giác muốn khóc này, là của cô.

Thế nhưng, Lăng Vu Đề lại không biết vì sao hết.

"Chào phu nhân, con tên Lăng, Lăng Vu Đề. Con..."

"0051?!"

Diễn Mật nhìn nữ hài tử trên mặt đen như đang đeo mặt nạ ở trước mắt, vốn dĩ ngay từ ánh mắt đầu tiên liền cảm thấy cô có chút cảm giác thân thiết.

Khi cô nói chính mình tên 0051, Diễn Mật một chút liền muốn bật dậy.

Diễn Mật có chút kích động nhìn Lăng Vu Đề, làm Lăng Vu Đề vốn dĩ có chút khấn trương dọa cho hoảng sợ.

Vừa mới, đây, Tạ phu nhân, kêu mình 0051? Mình nghe lầm đi?

"Không phải, phu nhân, con tên Lăng Vu Đề, Vu Đề, là một loại được." Lăng Vu Đề giải thích nói.

Sau đó, Lăng Vu Đề tựa hồ cảm thấy Tạ phu nhân kia trong nháy mắt có mắt mắt.

Bất quá, Lăng Vu Đề cảm thấy lấy ánh mắt của mình, chắc chắn là nhìn lầm rồi.

Người ta là một phu nhân có tiền có địa vị như vậy, làm sao sẽ bởi vì tên cô mà mất mát.

Chẳng qua: "Phu nhân vì sao gọi con 0051 nha?" Lăng Vu Đề nghi hoặc hỏi.

Cô tin tưởng, không có khả năng có người biết chân thật thân phận của cô!

Diễn Mật xác thật mất mát trong nháy mắt, bà cho rằng, là 0051 đi vào thế giới này gặp bà.

Thế nhưng, nữ hài từ trước mặt, tuy không thể nói xấu, nhưng nếu theo tính tình 0051, hẳn là sẽ thực ghét bỏ thân thể này đi.

Diễn Mật không có đoán sai, Lăng Vu Đề thật sự rất ghét bỏ thân thể này!

Đen như gì luôn, còn không biết có thể trắng hay không đây!?

Nghe được Lăng Vu Đề hỏi vậy, khộc miệng Diễn Mật lại cong lên. Lúm đồng tiền hai bên mặt lại sâu thêm một ít: "Con vừa mới nói lắp, nói Lăng Lăng Vu Đề. Ta còn tưởng rằng, là cái họ kép mà ta không biết đâu."

Gương mặt than đen của Lăng Vu Đề đỏ hồng, lại bởi vì quá đen, cho nên hoàn toàn nhìn không ra.

Vừa này cô khăn trương một chút, cho nên lúc tự giới thiệu thì nói lắp 【che mặt】~

"Con năm nay bao nhiêu rồi? Con ở nơi nào?" Diễn Mật không có nhìn ra Lăng Vu Đề đỏ mặt, nhưng thật ra lại nhìn thấy cô khăn trương.

Có lẽ là bởi vì tên nữ hài này giống âm 0051 đi, cho nên, đối với nữ hài từ trước mặt, nhiều hơn vài phần thích.

"Mười tám tuổi, quê quán của con ở núi Lăng Dương M thị." Lăng Vu Đề thành thành thật thật trả lời Diễn Mật.

"Nhỏ như vậy? Không đi học? Con cùng người trong nhà tới thành phố J sao?"

"Không đi học, người trong nhà thì tám năm trước bởi vì lý núi mà qua đời." Lăng Vu Đề nói thực bình tĩnh, nhưng Diễn Mật lại rất đau lòng.

Bà không đành lòng hỏi lại, vì thế vội vàng dời đi đề tài: "Biết con tới phòng vấn chính là làm hộ công không?"

Lăng Vu Đề gật gật đầu: "Vâng, con biết!"

"Ừ, việc con phải làm, chính là chiếu cố cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của con trai ta. Con trai ta lúc mười sáu tuổi ngoài ý muốn mà hai chân tàn tật, sau này, tính cách liền rất cổ quái, không chịu nói chuyện cùng người trong nhà." Nói đến con trai mình, Diễn Mật liền đau lòng đỏ hộc mắt.

Chín năm trước, Tạ Úc Chi mới mười sáu tuổi, vì cứu một bạn nữ cùng lớp, bị kẻ bắt cóc tàn nhẫn cưa đứt hai chân, dưới đầu gối đều bị cưa đi.

Liền tính là kỹ thuật hiện đại có tốt, hai chân bị cưa đứt, cũng không có biện pháp làm chân bị cưa, một lần nữa dài ra lại.

Bởi vì tàn tật, chín năm qua, Tạ Úc Chi liền đóng cửa ở trong phòng của mình.

Trừ bỏ vẽ tranh, việc gì cũng không muốn làm.

Bà đã từng thay Tạ Úc Chi mời không ít hộ công, đều bị Tạ Úc Chi đuổi đi.

Lăng Vu Đề, đã không biết là người thứ mấy.

Cũng không biết, Lăng Vu Đề có thể ở Tạ gia bao lâu?

Con trai của bà, một người có tài hoa như vậy, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, không nên đổ trên đầu nó, mà hủy diệt rồi!

Con trai của bà, đã từng sáng sủa như vậy, rộng rãi như vậy, thích cười thích nghịch ngợm như vậy!

Aya: Người quen của Lăng Vu Đề chính là Diễn Mật nha.

Nếu các bạn muốn hiểu rõ hơn về nhân vật này, mời đọc [Xuyên nhanh] Nam chủ đều là của ta. Ủầy, bộ này ngừng Edit mất tiêu rồi...

Nhưng cả hai bộ này rất là hay, mình đã đọc toàn bộ cả hai luôn.

Mình tự hỏi là có nên khuôn thêm bộ đó về không nữa, chắc không quá *cười*

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Công lực hoạ sĩ tàn tật (03)

Edit: Aya Shinta

Có lẽ là tâm lý bà có chút vụn vẹo, bà cảm thấy không công bằng!

Vì sao khi việc ngoài ý muốn xảy ra, rõ ràng nữ hài kia hẳn là phải chịu thương tổn kia, lại bình yên vô sự!?

Mà con trai của bà, con trai vô tội của bà, lại ở trong bóng ma, làm thế nào cũng không thoát ra được!

Tạ Úc Chi không chịu gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ tâm lý tới, anh cũng không muốn nói lời nào.

Liền tính mời tới bác sĩ tâm lý giỏi nhất, ở trước mặt Tạ Úc Chi, cũng không hữu ích!

Đã bao nhiêu năm?

Chính Diễn Mật đều quên mất, quên mất con trai Tạ Úc Chi của bà, đã bao nhiêu năm không có nói chuyện với bà.

Tưởng tượng đến lúc trước con trai mình luôn là người thích cười, mi mắt cong cong, lộ ra má lúm đồng tiền. Cùng với người con trai hiện tại luôn nhốt chính mình tại trong phòng, đến bức màn cũng không muốn kéo ra.

Diễn Mật liền hận không thể bắt hai kẻ bắt cóc đã thương tổn con trai bà ra ngoài, tra tấn bọn họ!

Diễn Mật biết, bởi vì có Tạ Cẩm Niên đặc biệt công đạo, hai gã bắt cóc kia ở trong ngục giam chín năm, không một ngày là yên ổn.

Mà hai chân của bọn chúng, sau khi đi vào ngục chưa tới một tuần, đã bị đánh gãy.

Hai kẻ bắt cóc nguyên bản có án mạng trong người, vốn dĩ hẳn là phân tử hình.

Bất quá Tạ Cẩm Niên nói, cho bọn chúng chết ngành như vậy, quá tiện nghi!

Ông muốn bọn họ sống không bằng chết, cho nên hai kẻ kia bị phán ở tù chung thân.

Nhìn đôi mắt Điền Mật rung rung, Lăng Vu Đề không biết vì sao, trong lòng mình cũng có chút khó chịu.

Con trai Điền Mật, Lăng Vu Đề đương nhiên biết là bởi vì ngoài ý muốn mà tàn tật hai chân.

Bởi vì, nam phụ cô phải công lược lần này, chính là con trai Tạ phu nhân: Tạ Úc Chi.

Mười năm trước, Tạ Úc Chi mười lăm tuổi, cùng nữ chủ của tiểu thuyết này - Thư Nhã, là bạn cùng lớp.

Gia cảnh Thư Nhã rất bình thường, lớn lên đặc biệt xinh đẹp, thành tích cũng đặc biệt tốt.

Thư Nhã thi trung khảo được hạng nhì toàn thành phố, bằng vào thứ hạng này, Thư Nhã tiến vào Tạ Úc Chi trường trung học liên học cao trung, chắc là muốn tránh học phí.

Có thể ảnh hưởng bởi quang hoàn của nữ chủ, Tạ Úc Chi khi lần đầu tiên nhìn thấy Thư Nhã, thích nữ sinh thiện lương xinh đẹp, lại kiên cường này.

Tính cách Tạ Úc Chi rộng rãi tựa ánh mặt trời, cho nên nhanh chóng trở thành bạn bè với Thư Nhã.

Cao nhậ năm ấy, Tạ Úc Chi mười sáu tuổi khi tan học, đột nhiên thấy một chiếc xe taxi dừng ở cạnh đường cái kéo Thư Nhã lên xe.

Tạ Úc Chi hoảng loạn, quên mất lúc này việc mình nên làm nhất chính là báo nguy, cậu vội vàng leo lên xe đạp của mình đuổi theo.

Trong cốt truyện có nhắc qua, bắt cóc Thư Nhã, là hai biến thái cuồng theo dõi.

Bọn họ theo dõi Thư Nhã một năm, kế hoạch thật lâu, lúc bắt cóc Thư Nhã, lại bị Tạ Úc Chi gặp được.

Tạ Úc Chi đi theo hai tên biến thái kia tới ngoài một nhà xưởng bỏ hoang, lúc này, cậu mới nhớ phải báo nguy.

Báo nguy xong, Tạ Úc Chi lo lắng Thư Nhã sẽ có nguy hiểm, cho nên cậu trộm lên vào nhà xưởng.

Khi cậu nhìn thấy hai kẻ gã biến thái muốn xâm phạm Thư Nhã, Tạ Úc Chi hoàn toàn bất chấp không chờ cảnh sát tới!

Cậu tìm một cây còn sắt ở nhà xưởng liền vọt vào.

Tạ Úc Chi khi mười sáu tuy thường xuyên ở trường quân đội được Tạ Cẩm Niên huấn luyện, so với bạn cùng lứa tuổi, cậu cũng coi như là người xuất sắc.

Nhưng hai đám khó địch bốn tay, hai tên biến thái, thế nhưng cũng là người biết võ!

Cho nên không có bao lâu, Tạ Úc Chi đã bị đánh ngã.

Hai gã biến thái thật sự vô cùng biến thái, bọn họ muốn giết Tạ Úc Chi.

Còn tàn nhẫn đến mức muốn trực tiếp cưa thân thể cậu, mà không phải giết cậu trước rồi mới phanh thây.

Khi một trong hai tên dùng cưa điện cưa hai chân Tạ Úc Chi, cảnh sát chạy đến, ba của cậu Tạ Cẩm Niên cũng chạy đến.

Hai gã biến thái bị bắt, Thư Nhã bình an không có việc gì.

Mà chân Tạ Úc Chi chân, lại là tàn tật suốt đời.

Trong cốt truyện viết, Tạ Úc Chi chưa từng hối hận vì cứu Thư Nhã.

Từ năm cao nhất lần đầu tiên nhìn thấy Thư Nhã, anh liền thích Thư Nhã.

Cho nên, nếu lại đến một lần, anh sẽ không chút do dự theo sau như cũ!

Bởi vì hai chân đã tàn tật, Tạ Úc Chi khiếp nhược lựa chọn tránh ở chỗ tối, yên lặng thích Thư Nhã.

Đậu má ~ mấy người cũng không biết, Lăng Vu Đề khi nghiên cứu cốt truyện về Tạ Úc Chi, quả thực đau lòng muốn chết!

Ai viết tiểu thuyết này thế hả? Đứng ra cho ta! Ta bảo đảm không đánh cô ta!!

Nào có chuyện ngược nam phụ như vậy nha!

Thật đáng thương nha!

Hon nữa suất diễn cũng ít đến đáng thương! Trên cơ bản cũng ít miêu tả!!

Kỳ thật, Lăng Vu Đề càng đau lòng hơn chính là, đậu má nó ~

Nam phụ này thích nữ chủ đến đôi chân cũng bỏ được, còn yêu thầm cô ấy bao nhiêu năm?

Có tính xem, từ cao nhất, cũng chính là mười lăm tuổi. Đến bây giờ... Anh anh anh ~ mười năm nha! Suốt mười năm nha!!

Thích lâu như vậy, vậy chấp nhất đến cỡ nào nha?!

Cái người mặt đen như than là cô đấy, làm sao đi công lược hả?!

Lăng Vu Đề cảm thấy, nhiệm vụ này tuy rằng không có nguy hiểm về tính mạng, thêm độ hảo cảm lại là khó khăn tăng không ít!

Chiều có Tạ Úc Chi thì nguyên thân biết, Tạ Úc Chi sau khi tàn tật, tính tình liền đặc biệt táo bạo.

Anh cơ bản không nói lời nào, nhiều nhất cũng nói một hai chữ, đều là "cút", "đi ra ngoài" một hai chữ như vậy.

Một khi tâm trạng không tốt, Tạ Úc Chi liền ném đồ.

Chỉ cần là anh có thể với được, mặc kệ là cái gì, hết thảy đều ném lên mặt đất.

Nếu là không hài lòng hộ công, anh ta sẽ trực tiếp ném lên người ta.

Tạ Úc Chi táo bạo lại bạo lực như vậy, chỉ có khi nhìn thấy Thư Nhã, mới có thể hơi chút ôn hòa lại.

Chỉ là, mỗi lần Thư Nhã tới, Tạ Úc Chi đều không muốn gặp Thư Nhã.

Không phải, là không muốn Thư Nhã gặp mình.

Mỗi lần, Thư Nhã tới, anh đều sẽ trộm trốn đi nhìn cô ấy.

Thân phận nguyên thân tuy rằng là hộ công của Tạ Úc Chi, chẳng qua, nguyên thân lại không có làm bao lâu.

Nguyên nhân là, Tạ Úc Chi tức giận liền cầm chén ném lên mặt nguyên thân, mặt cô ấy không chỉ có bị thương, còn bị phỏng bởi canh nóng trong chén.

Tạ phu nhân Điền Mật đưa nguyên thân đi trị liệu, còn đưa cô ấy đi học.

Cho nên, nguyên thân chỉ làm hộ công Tạ Úc Chi chưa đến một tháng.

Trong cốt truyện, pháo hồi thi nguyên thân cũng không phải, bởi vì cô ấy hoàn toàn không có lên sân khấu!

Lần này Lăng Vu Đề tới, cô tự nhiên không thể rời đi nhanh như vậy.

Cô cần ở tại chỗ này, lưu tại bên người Tạ Úc Chi, mới có thể công lược anh ta!

Tuy rằng hình như hy vọng thực xa vời, nhưng Lăng Vu Đề cảm thấy, cô vẫn nên thử một lần mới biết được chính mình có thể công lược thành công hay không.

Âm thầm tự cổ vũ mình, Lăng Vu Đề nói cho chính mình, không thể dễ dàng từ bỏ!

"Phu nhân, ngài yên tâm đi, con nhất định sẽ chiếu cố thiếu gia thật tốt!"

Lăng Vu Đề gật đầu Trịnh trọng với Diên Mật, giong tan nói.

Diên Mật đang thương cảm thì bị lời nói kiên định của Lăng Vu Đề gọi hoàn hồn lại, bà gạt nước mắt bên khóe mi, cười cười với Lăng Vu Đề: "Được, con cùng Tề tẩu đi đi, cô ấy sẽ nói cho con nên làm việc gì."

Aya: Mình đọc tới đây thì không tin được một người "nữ chính" như Diên Mật lại có đứa con "nam phụ" như vậy. Thế sự vô thường a.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Công lược hoạ sĩ tàn tật (04)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề gật gù đầu, liếc mắt nhìn Diên Mật một cái, đi theo Tề tẩu rời khỏi hậu hoa viên.

Tề tẩu mang Lăng Vu Đề đi tới một căn phòng trên lầu một: "Đây chính là phòng của em, về sau em sẽ ở nơi này. Tủ quần áo có chuẩn bị trang phục người hầu, là cùng kiểu, em hẳn là có thể mặc, nội y gì đó đều có chuẩn bị rồi. Làm người hầu Tạ gia, em là hộ công, cũng coi như là người hầu. Bề ngoài, cũng rất quan trọng. Cho nên, ở trong phòng tắm, có mỹ phẩm dưỡng da. Thiếu gia thích sạch sẽ, mỗi ngày em nhất định phải tắm một, hai lần, ra mồ hôi nhất định phải nhớ thay quần áo."

Âm thầm nói thật phiền toái, Lăng Vu Đề đánh giá gian phòng nguyên thân còn không có ở đến một tháng.

Nhìn thứ gì cũng đều đầy đủ hết, Lăng Vu Đề nhếch môi cười với Tề tẩu, mặt đen lộ ra hàm răng trắng, rất vui mắt.

Tề tẩu nhin không được bật cười: "Quê nhà các em đều đen đen như vậy sao?"

Lăng Vu Đề cẩn thận nghĩ nghĩ, tựa hồ xác thật là như thế, cho nên cô gật gù đầu: "Vâng, đều là đen đen như vậy."

Trong giọng nói Lăng Vu Đề, mang theo sự ghét bỏ mà Tề tẩu không có nhận thấy được, cô ghét bỏ chính mình nha!

Đen như vậy! Chỉ mong sau khi được bảo dưỡng, có thể trắng giống như làn da trên người đi!

Nói xong, Tề tẩu không biết lấy từ đâu ra một cuốn vở đưa cho Lăng Vu Đề: "Em biết chữ không?"

Mở vở ra nhìn nhìn, trên đó viết chính là thói quen dinh hoạt hằng ngày của Tạ Úc Chi.

Lăng Vu Đề là hệ thống đó! Tuy rằng Vị diện Hiệp hội thu ký ức của cô, nhưng cô vẫn biết các loại chữ.

Hon nữa tốt xấu gì thì nguyên thân còn học tới sơ trung, cho nên chữ trên cuốn vở này, Lăng Vu Đề đều biết tất cả.

"Vâng, biết, Tề tẩu yên tâm, em sẽ học thuộc nội dung trong vở, nhất định sẽ chiếu cố tốt thiếu gia!"

Lăng Vu Đề gật gù đầu, thế son hện sắt mà dám bỏ với Tề tẩu.

Tề tẩu gật gù đầu, trong lòng âm thầm nghĩ, cũng không biết hộ công này có thể ở lại bao lâu?

"Trước tiên em ở trong phòng rửa mặt chải đầu một chút sau đó xem nội dung vở, rồi ngày mai chính thức chiếu cố thiếu gia."

Trước khi đi, Tề tẩu lại trên dưới nhìn nhìn Lăng Vu Đề: "Trong phòng tắm có mặt nạ dưỡng da, em dùng đi."

Nói xong, lúc này Tề tẩu mới rời khỏi phòng Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề: ? _?..., Biểu tình ghét bỏ trắng trợn coi vậy được không?

Tề tẩu vừa đi, Lăng Vu Đề liền gấp không chờ nổi vào phòng tắm.

Phòng tắm không nhỏ, so với cái phòng đơn cũ nát lúc trước cô ở Thành Thôn còn muốn lớn hơn một chút.

Chắc chắn, phòng một cái người hầu đều tốt như vậy!

Lăng Vu Đề dựa vào ký ức nguyên thân, xả đầy nước vào bồn tắm, một bên đắp mặt nạ, một bên tắm.

Tư vị này, thoải mái đến mức cô đều muốn ngủ rồi.

Từ bồn tắm bò dậy, Lăng Vu Đề nhìn mình trong gương.

Thân thể mười tám tuổi phát dục không tốt lắm, phía trước tựa như hai cái bánh bao, so sánh với nguyên thân ở thế giới trước, quả thực chính là cách biệt một trời nha!

Cũng may chiều cao cũng không thiếu, đại khái khoảng một mét sáu.

Làn da dưới quần áo vừa trắng vừa mịn, Lăng Vu Đề bóc lớp mặt nạ ra, sau đó kinh hi phát hiện.

Cô trắng... hơn một tí xù...

Tuy rằng chỉ là một tí xù, nhưng tốt xấu cũng làm Lăng Vu Đề thấy được hy vọng nha!

Có thể trắng lên tốt, cô chậm rãi dưỡng, một ngày nào đó, làn da trên mặt cũng có thể trắng nõn giống trên người!

Đều dùng mỹ phẩm dưỡng da ở trên mặt, trên cánh tay, Lăng Vu Đề làm khô dầu tóc, ngồi ở trên ghế sofa đơn trong phòng nhìn cuốn vở.

Một cuốn vở, tràn ngập việc yêu thích thường ngày của Tạ Úc Chi, cũng dễ ra những lời không nên nói khi chiếu cố Tạ Úc Chi.

Xem xong toàn bộ cuốn vở, Lăng Vu Đề hồi ức một chút kinh nghiệm của nguyên thân, cô cảm thấy, chiếu cố hạo Tạ Úc Chi, vẫn dễ như trở bàn tay.

Hiện tại cô đang nghĩ, làm như thế nào đi xoát độ hạo cảm với Tạ Úc Chi!

Nếu không? Hiện tại cô đi thử một chút, nhìn xem hạo cảm đầu tiên của Tạ Úc Chi đối với cô là bao nhiêu?

Lăng Vu Đề lắc đầu, cô cảm thấy không cần đi ngay, nhớ tập tính sinh hoạt của Tạ Úc Chi trước đi.

Giữa trưa, Tề tẩu tới phòng Lăng Vu Đề, gọi Lăng Vu Đề cùng nhau đến nhà ăn ăn cơm.

Nhà ăn này, đương nhiên không phải phòng Điền Mật dùng bữa, mà là trong phòng bếp chuyên làm cơm cho người hầu ăn.

Người hầu Tạ gia rất ít, hai người đầu bếp nấu cơm, hai tài xế, một người trong đó số tài xế là chồng Tề tẩu.

Sau đó ba người quét tước vệ sinh, người làm vườn cũng kiểm luôn tài xế, hơn nữa Lăng Vu Đề cùng Tề tẩu chính là chín người. So với nhà giàu có khác, xác thật là tính ít.

Lăng Vu Đề nói ngọt, trừ bỏ mặt đen, vẫn rất làm cho người ta thích.

Chi là một buổi cơm trưa, Lăng Vu Đề liền làm mấy cái người hầu đặc biệt thích cô.

Buổi chiều, Lăng Vu Đề đều ở trong phòng bếp, tạo mối quan hệ tốt với những người đó, thuận tiện tìm hiểu một ít tin tức mà trong tiểu thuyết, không có nói quá, hoặc là nguyên thân không biết.

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng xác thực Lăng Vu Đề tìm hiểu được không ít.

Tỷ như nói, trong cốt truyện không có kỷ cang tí mĩ giới thiệu bối cảnh gia đình Tạ Úc Chi, mà một cái ngày ngốc què mùa như nguyên thân căn bản cũng không hiểu lời những người đó nói.

Cho nên chỉ cần một buổi chiều, Lăng Vu Đề đã biết Tạ gia là quân gia, ba Tạ Úc Chi phụ thân, ông thậm chí là ông cố đều là quân nhân, có địa vị không nhỏ đối với quốc gia.

Mà mẹ Tạ Úc Chi, là thương nhân, hơn nữa là trong top mười phú hào toàn cầu.

Tạ Úc Chi còn có một em gái, tên Tạ Mật Chi. Lăng Vu Đề biết đến, chỉ là trong cốt truyện ngay cả Tạ Úc Chi cũng chưa đề cập qua, như thế nào lại nhắc nhiều tới em gái Tạ Úc Chi cơ chứ.

Một cô nấu bếp nói cho Lăng Vu Đề, em gái Tạ Úc Chi nhỏ hơn hai tuổi sao với Tạ Úc Chi, cũng chính là Tạ Mật Chi, mới hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học còn chưa có bao lâu.

Chẳng qua Tạ Mật Chi rất có năng lực, nói là vô cùng có khả năng cũng không quá.

Từ đại học, Tạ Mật Chi đã tiến vào tập đoàn Điền thị công tác. Tốt nghiệp đại học, Tạ Mật Chi có thể một mình đảm đương một phía, xử lý tập đoàn Điền thị gọn gàng ngăn nắp, chia sẻ không ít áp lực cho Điền Mật.

Mà vị hôn phu của Tạ Mật Chi, Đàm Lâm, là minh tinh quốc tế, bối cảnh gia đình cũng rất cường ngạnh.

Cho nên, Tạ gia, chính là Tạ Úc Chi ở ăn cơm trắng lạc?

Đương nhiên không phải!

Tuy rằng Tạ Úc Chi cự tuyệt tiếp xúc với bên ngoài, nhưng anh về, lại dưới sự cố ý của Điền Mật, biểu lộ ra ngoài.

Điền Mật đã từng tiêu phí một năm, thuyết phục Tạ Úc Chi, dùng trang của anh làm một buổi triển lãm tranh.

Tranh của Tạ Úc Chi, được mọi người yêu thích, không ít người nguyện ý ra giá cao mua tranh của Tạ Úc Chi.

Chi là Tạ Úc Chi đồng ý Điền Mật làm triển lãm, lại không đồng ý để tranh của mình rơi vào tay người khác.

Cho nên cứ việc Tạ Úc Chi là họa sĩ nổi danh, những bức họa của anh, không ít người gặp qua, nhưng rất ít người có thể có được.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Phiên ngoại Túc Diệp

Edit: Aya Shinta

Hôm nay, là ngày thành lập tân triều, tân hoàng đăng cơ.

Sau khi nghi thức đăng cơ hoàn thành, trong Triều Dương Điện trống trải, trên long ý, là một nam tử mặc long bào, anh đứng tuần tú.

Nam tử buông mắt, nhìn một cây trăm ngọc thuần trắng trong tay mình.

Tay hắn có chút không khống chế nổi mà run nhè nhẹ, cái nháy mắt tiếp theo, một giọt nước mắt trong suốt nhỏ ở trên cây trăm bạch ngọc nọ.

"Tiểu Vu, nha đầu, nàng thấy không? Hiện giờ, ta đã báo nợ nước thù nhà. Tân triều tên là "Túc Đề triều", nàng thích không? Vì Miên nàng ấy xuất gia, Mộ Dung Thiên Vãn khi đầu đầu với ta, đã chết. Đào Từ, bởi vì lãn xuồng vách núi, trọng thương tề liệt. Người thương tôn nàng, từng người đều không có kết cục tốt, bao gồm cả ta... Nàng xem, kết cục của ta chính là, nhất đi năng! Còn có trùng phạt nào, so với cái này càng thống khổ hơn?!"

Giọng Túc Diệp có chút nghẹn ngào, ngón tay khẽ mân mê trên trăm bạch ngọc: "Trăm ngọc này, là tự tay ta làm cho nàng. Vốn dĩ muốn chờ sinh nhật mà tặng cho nàng, đáng tiếc, còn không có chờ đến ngày ấy... Tiểu Vu, nàng yên tâm, một đời này trừ bỏ nàng, ta sẽ không có nữ tử khác. Thiên hạ yên ổn, ta liền thay nàng đi khắp núi sông, ăn các loại mỹ thực."

"Tiểu Vu, nàng, sẽ trở về sao?"

Đương nhiên, không ai có thể trả lời Túc Diệp vấn đề này.

Thời gian thấm thoát, bất tri bất giác, Tiểu Vũ của hắn, đã rời bỏ hắn suốt 5 năm!

Hắn đã có gần hai ngàn ngày đêm không có nhìn thấy Tiểu Vu của hắn!

Khi Tiểu Vu vừa rời đi, mỗi đêm hắn đều ở trong mơ, mơ thấy Tiểu Vu của hắn đang khóc nói cho hắn: Tiền sinh, ta đau quá, mỗi một tắc xương cốt đều đau quá! Ta cũng rất lạnh, trên đường xuống hoàng tuyền, thật là lạnh!!

Hắn muốn nói, Tiểu Vu, tiền sinh cũng đau quá, tiền sinh muốn đi cùng nàng!

Chính là hình ảnh vừa chuyển, hắn lại trở về tới cái ngày Tiểu Vu qua đời, Tiểu Vu mỉm cười như cũ, suy yếu nói với hắn: Thật tốt, tuy rằng... Không thể nhìn thấy tiền sinh, nhưng còn có thể sờ mặt tiền sinh. Thật tốt... Tiền sinh, tương lai, còn có con đường rất dài rất rộng cần phải đi. Kiến định tín niệm của chính mình, sống... cho...tốt

Túc Diệp nghĩ, có lẽ Tiểu Vu trách hắn, cho nên hắn muốn đi bồi nàng, nàng đều không muốn!

Sau này, hắn chậm rãi, không hề mơ thấy Tiểu Vu.

Tiểu Vu nàng, thế nhưng mộng của hắn, đều không muốn vào sao?

Năm năm này, Túc Diệp không có lúc nào là không tự trách mình!

Hắn vẫn luôn biết tâm ý của Tiểu Vu đối với hắn, vẫn luôn biết cả!

Chính là hắn lại hưởng thụ cảm tình Tiểu Vu đối với hắn còn đồng thời, sinh ra một loại tình tố không rõ với Đào Từ.

Có lẽ là Tiểu Vu đã nhìn ra đi, cho nên mới biết Đào Từ sau khi bị Nam Cung Vị Miên hạ độc, lựa chọn chuyển độc vào trong cơ thể chính mình, cứu Đào Từ một mạng.

Bàn tay Túc Diệp càng run rẩy thêm lợi hại, hắn chậm rãi nâng tay lên, ấn vào ngực mình, nơi đó đau quá, đau đến mức dường như hít thở không thông!

"Tiểu Vu, thực xin lỗi, nếu không phải, nếu không phải ta chậm chạp không rõ lòng mình, nàng cũng sẽ không hiểu lầm ta có cảm tình với Đào Tử! Tiểu Vu, nàng thật là cái nha đầu ngốc! Người ta yêu, là nàng a! Từ đầu đến cuối, đều là nàng a!"

Tay Túc Diệp đỡ long ý vịn đứng lên, mình hoàng sắc của long bào trên người làm hân uy nghiêm phi phàm, trên khuôn mặt thanh tú trải qua năm tháng lắng đọng lại, có vẻ càng thêm trầm ổn.

Hắn đi đến ngoài Triều Dương Điện, nhìn về phía nam, nơi đó có một ngọn núi, được hân mệnh danh là núi Niệm Đề.

Nơi đó, là chốn say giấc của Tiểu Vu.

"Tiểu Vu, lại cho ta thêm mười năm, mười năm sau, ta liền đi núi Niệm Đề bồi nàng!"

Hắn muốn dùng năm năm bồi dưỡng một vị mình quân, năm năm nữa, đi chu du thiên hạ, thay Lăng Vu Đề ăn mỹ thực.

Đã đáp ứng Tiểu Vũ của hắn, hắn không thể nuốt lời!

Mười năm sau, trên núi Niệm Đề.

Thế nhân đều biết, núi Niệm Đề, là nơi táng thể tử tiên hoàng Túc Diệp, cũng là tiên hoàng hậu.

Chân núi Niệm Đề, hàng năm đều có binh lính canh giữ, cho nên không ai có thể đi vào núi Niệm Đề.

Một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp từng bước một đi lên đỉnh núi Niệm Đề.

Hắn đi rất mau, tựa hồ có chút vội vàng.

Trên đỉnh núi, có một toà mộ được xây cất như cung điện.

Trên bia mộ viết "Túc Đề triều Diệp An để chi mộ, Túc Đề triều Huệ An hoàng hậu chi mộ".

Đôi tay của nam nhân trung niên kia run rẩy, xoa xoa mấy chữ Huệ An hoàng hậu kia: "Tiểu Vu, ta tới rồi!"

Mơ hồ, có thể nhìn ra sự anh tuấn khi trẻ tuổi của nam nhân trung niên mập mạp kia.

Người nam nhân này, chính là Túc Diệp.

Túc Diệp như lời hắn nói, dùng năm năm bồi dưỡng mình quân, năm năm chu du thiên hạ, thay Lăng Vu Đề ăn mỹ thực.

Túc Diệp sờ soạng trên bia mộ một phen, sau đó ấn một chút ở nơi nào đó, cách một tiếng vang nhỏ, cửa mộ ầm ầm chậm rãi mở ra.

Túc Diệp cong môi, gờ tay sửa sửa đầu tóc cũng không có loạn của mình, trong mắt hắn lộ ra chút khản trương cùng kích động, tựa như ngay sau đó, cuối cùng cũng gặp được cô nương mà hắn ái mộ.

Trên thực tế, cũng xác thật là đi gặp cô nương mà hắn yêu.

Túc Diệp nhắc chân vào mộ, sau đó đóng lại cửa mộ từ bên trong. Cửa mộ có thiết kế, chỉ có thể mở một lần, một khi đóng lại, sẽ mở không được nữa.

Trên vách mộ đạo nạm không ít dạ minh châu lớn bằng nắm tay để chiếu sáng, đi chừng ba mươi phút, liền đến mộ thất.

Trung tâm mộ thất, đặt một cái quan tài lớn. Túc Diệp đứng ở cửa mộ thất, có chút do dự không dám đi vào.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn dáng người có chút biến dạng của mình, có chút chột dạ chớp chớp mắt: "Tiểu Vu, tuy rằng, hiện tại tiên sinh đã không còn tuấn tú như trước kia, nhưng mà, nàng cũng không thể ghét bỏ ta nga!"

Nói, Túc Diệp liền nhắc chân đi đến chỗ đặt quan tài.

Ấn một viên đá quý màu đỏ, nắp quan tài tự động mở ra.

Một nữ tử diện mạo diễm lệ, ăn mặc phượng bào, hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt an tường nằm ở bên trong.

Nàng chỉ dường như đang ngủ, trong mơ hồ, tựa như còn có thể nhìn thấy ngực nàng đang phập phồng, đương nhiên, kia chỉ là ảo giác của Túc Diệp.

Môi nàng hơi giương lên, nhìn kỹ mà nói, là có thể thấy rõ ràng trong miệng nàng kỳ thật đang ngậm một viên châu chống phản huy màu trắng.

Nhìn thấy nàng, hốc mắt Túc Diệp lập tức liền đỏ, nước mắt theo khóe mi chảy xuống dưới, hắn mỉm cười khóc thút thút, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt lạnh lẽo của nữ tử.

"Tiểu Vu, mười lăm năm. Ta rất cuộc, rất cuộc dám đến gặp nàng!"

Túc Diệp nhắc chân bước vào trong quan tài, nằm xuống bên người Lăng Vu Đề.

Hắn lấy một cây trăm bạch ngọc từ trong lồng ngực, nhẹ nhàng cắm lên đầu Lăng Vu Đề: "Lẽ vật sinh nhật tới muộn mười lăm năm, Tiểu Vu, cũng không nên ghét bỏ tiên sinh làm cây trăm không tốt!"

Hắn cúi người hôn lên trán Lăng Vu Đề, sau đó lấy ra một viên thuốc từ cổ tay áo nuốt vào trong miệng.

Túc Diệp lại lấy ra một viên châu chống phản huy ngậm ở trong miệng, ôm Lăng Vu Đề bên người vào trong lồng ngực mình, như bình thường khi ngủ.

Túc Diệp duỗi tay ấn hai cái chốt mở, một cái chốt mở là mở ra cơ quan mộ thất, một cái chốt mở là làm nắp quan tài tự động đóng lại.

Tiểu Vu, thật tốt! Ta rất cuộc, rất cuộc có thể vĩnh viễn bồi nàng!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Công lược hoạ sĩ tàn tật (05)

Edit: Aya Shinta

Đa số tranh mà người ngoài có thể mua được, đều là bị Tạ Úc Chi ghét bỏ.

Mà những bức họa bị Tạ Úc Chi ghét bỏ, ở bên ngoài đều xào tới giá trên trời.

Cho nên Tạ Úc Chi ở Tạ gia, cũng không phải cái ăn cơm trắng!

Được tin tức mà mình muốn, Lăng Vu Đề sau khi ăn cơm chiều, liền ngoan ngoãn trở về phòng mình.

Ngày mai, ngày mai là cô có thể nhìn thấy Tạ Úc Chi đấy!

Đúng rồi, Tạ Úc Chi trong trí nhớ của nguyên thân, trông như thế nào nhỉ?

Lăng Vu Đề cau mày tìm tòi trong ký ức, sau đó có mới phát hiện, hoá ra trước nay nguyên thân cũng không dám đưa mắt nhìn Tạ Úc Chi.

Ở trong lòng nguyên thân, Tạ Úc Chi, từ lúc bắt đầu cô ấy cho rằng là người đáng thương, biến thành người đáng sợ.

Cho nên ở trong trí nhớ, ấn tượng với Tạ Ước Chi trừ bỏ tính tình táo bạo, tính cách bạo lực, thế nhưng không có cái khác!

Trong cốt truyện nhưng thật ra có nhắc qua, kỳ thật Tạ Ước Chi cũng không phải thích phát giận quăng đồ vật như vậy.

Anh ta chỉ là đang nguy trạng chính mình, muốn tất cả mọi người rời xa mình, không cần nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình như vậy.

Lăng Vũ Đề quyết định, năng nhất định phải mặt dày tấn công Tạ Ước Chi, mặc kệ anh ta phát giận thế nào, nếu anh ta lấy đồ vật ném cô, vậy trốn đi là được.

Hi hi! Liền vui vẻ quyết định như vậy!

Nghĩ kỹ phương án công lược, Lăng Vũ Đề ngủ sớm, bởi vì cô rất chờ mong ngày mai lần đầu gặp mặt Tạ Ước Chi!

Một đêm vô mộng ——

Khi đồng hồ báo thức vang lên lúc sáu giờ rưỡi, Lăng Vũ Đề lập tức ngồi dậy khỏi giường.

Cô mơ mơ màng màng nhìn nhìn bốn phía, sau đó mới nhớ tới, cô đã tới một thế giới nhiệm vụ khác.

Lăng Vũ Đề cúi đầu, trong mắt chợt lóe lên mất mát.

Cô cho rằng mình có thể khi hoàn thành nhiệm vụ mà thực tiêu sái rồi đi, nhưng lại không nghĩ tới, đã ở chung hơn một năm, thế nhưng với Túc Diệp, vẫn là có chút không buông bỏ được.

Được rồi, quả nhiên có cảm tình nhân loại với hệ thống đúng là không giống nhau.

Tuy rằng có chút tình cảm không làm người thích, nhưng, so với hệ thống lạnh như băng muốn tốt hơn nhiều!

Cho nên, cô nhất định phải nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ, tranh thủ sớm một ngày có thể trở thành con người thật sự!

Nghĩ như vậy, ý chí chiến đấu của Lăng Vũ Đề liền trào dâng mà bỏ dậy khỏi giường, bắt đầu đánh răng tắm rửa!

Bảy giờ, Lăng Vũ Đề ăn xong bữa sáng, liền bụng bữa sáng của Tạ Ước Chi lên lầu ba biệt thự.

Phòng Tạ Ước Chi ở nơi đó.

Bởi vì hộ công bị Tạ Ước Chi đuổi đi, cho nên ngày thường chiều cô Tạ Ước Chi trên cơ bản đều là Tề tẩu.

Vốn dĩ Tề tẩu vẫn thực không yên tâm muốn tự mình mang Lăng Vũ Đề đến phòng Tạ Ước Chi, chẳng qua Lăng Vũ Đề luôn bảo đảm tự mình một người là được, Tề tẩu cũng không cố chấp nữa.

Lăng Vũ Đề đứng ở ngoài cửa phòng Tạ Ước Chi, hít sâu vài lần, cô mới lấy hết can đảm đưa tay gõ cửa.

Cô nhớ rõ trên vở viết, khi gõ cửa thì Tạ Ước Chi sẽ không đáp lại mình, gõ ba tiếng, chỉ cần báo cho Tạ Ước Chi: Tôi vào đây nha ~

Sau đó liền có thể tự mình đẩy cửa đi vào.

Lăng Vũ Đề nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trong phòng bởi vì có rèm che lại, có chút tối tăm.

Trong không khí còn có một loại cảm giác bức bối, phòng chừng là lâu rồi không có mở cửa sổ để gió lùa đi.

Vào phòng, là có thể thấy một cái giường lớn hơn hai mét, trên giường lớn, không có một bóng người.

Lăng Vũ Đề quay đầu khắp nơi nhìn xung quanh, sau đó ở phòng vẽ tranh bên cạnh phòng ngủ thấy được Tạ Ước Chi ngồi ở trên xe lăn.

Anh đưa lưng về phía Lăng Vũ Đề, Lăng Vũ Đề chỉ có thể nhìn thấy tóc đen có chút dài lại mềm của anh, anh mặc một cái áo sơ mi thuần trắng sắc.

Cho dù là ngồi ở trên xe lăn, cũng ngồi thật sự thẳng thắn, thật ra có một tia phong phạm của quân nhân.

Chẳng qua, Lăng Vũ Đề cũng không biết cái gì gọi là phong phạm quân nhân, cô chỉ cảm thấy, thoạt nhìn thì bóng dáng Tạ Ước Chi, hoàn toàn không giống như một người quái gở táo bạo.

Bởi vì vẽ tranh cần có ánh sáng, cho nên rèm che phòng vẽ tranh dùng màu trắng, như vậy sẽ không quá tối.

Lăng Vũ Đề nhẹ nhàng nâng chân đến gần Tạ Ước Chi, chỉ là chưa đi tới hai bước, Tạ Ước Chi đang vẽ tranh liền dừng cọ trong tay, sau đó chuyển động xe lăn hướng qua phía cô.

Ước ——

Đây là âm thanh Lăng Vũ Đề âm thầm nuốt nước miếng, đây không phải ý cô, thật sự không phải!

Muốn trách liền trách Tạ Ước Chi này đi, không có việc gì thì lớn lên đẹp như vậy làm cái gì!

Sắc mặt Tạ Ước Chi bình tĩnh, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lăng Vũ Đề.

Bởi vì lâu lắm rồi không có tỉa tóc, có chút chặn đôi mắt anh.

Anh an vị ở trên xe lăn, một tấm thảm mỏng màu nâu che lại trên đùi.

Tạ Ước Chi lớn lên đặc biệt thanh tú, trừ bỏ đôi mắt, nơi khác lại thật ra rất giống với Diêm Mật.

Bởi vì hàng năm không có ra nắng, làn da anh ta trắng đến mức có chút dọa người, quả thực có thể trắng như cái áo sơ mi trên người anh ta vậy.

Một người như vậy, làm sao sẽ là cái người tính tình táo bạo, bất chợt liền sẽ quăng đồ vật đâu?

Nếu không phải có cốt truyện đề cập qua, cùng ký ức đây, Lăng Vũ Đề nói cái gì đều sẽ không tin tưởng!

Kéo kéo khóe môi, Lăng Vũ Đề vừa định cười cười với Tạ Ước Chi, sau đó liền cảm ứng được Tạ Ước Chi thế mà lại trừ cô 5 điểm hảo cảm!

Vốn dĩ độ hảo cảm bằng không trừ đi 5 điểm hảo cảm, chính là -5 điểm hảo cảm nha!

Khoẻ miệng muốn cong lên lập tức liền sụp xuống, Lăng Vũ Đề cúi đầu nhìn chao bách hợp trong tay, khom khom lưng với Tạ Ước Chi: "Chào thiếu gia, tôi tên Lăng Vũ Đề, là hộ công của ngài!"

Hàng lông mày hơi hơi nhíu của Tạ Ước Chi bị tóc mái che đi, trong mắt không che dấu chút nào sự ghét bỏ đối với Lăng Vũ Đề.

Thấy Tạ Ước Chi không nói gì, Lăng Vũ Đề lại nói tiếp: "Thiếu gia, ngài ăn bữa sáng trước đi!"

"Cô thật xấu!"

Giọng nói Tạ Ước Chi rất êm tai, chẳng qua bởi vì không thường xuyên nói chuyện, tiếng nói có chút chút khàn khàn, nhưng không ảnh hưởng đến sự êm tai này.

Chi là, âm thanh êm tai, lại không có nói ra lời nói êm tai.

Hôm qua thì những người hầu này nói qua với Lăng Vũ Đề, Tạ Ước Chi nói dài nhất, là hai chữ.

Lúc này, Tạ Ước Chi lại nói với cô ba chữ.

Nhưng ba chữ này, Lăng Vũ Đề lại không biết cô nên khóc, hay nên cười đây?

"Thiếu gia, tôi chính là đen một chút, chờ trắng lên liền không xấu." Lăng Vu Đề nhìn thẳng Tạ Úc Chi, cười từ từ nói.

Kỳ thật ngũ quan của nguyên thân lớn lên vẫn không tồi, chính là quá đen.

Chờ khuôn mặt này trắng lên, hẳn là một em gái rất xinh đẹp!

Câu này vừa thốt lên xong, Lăng Vu Đề liền cảm giác được, thế nhưng Tạ Úc Chi lại trừ có 5 điểm hảo cảm!

Nào có như vậy!? Không thích nghe người ta nói chuyện thì liền trừ độ hảo cảm, còn có thể vui vẻ chơi đùa hay không?!

Lăng Vu Đề có chút bức mình quyết định, cô không nói (đó là không có khả năng đó)!

Nàng đặt cháo bách hộp lên một cái bàn bên cạnh phòng vẽ tranh, đó là nơi ngày thường Tạ Úc Chi dùng cơm.

Sau đó Lăng Vu Đề liền nhắc chân đi đến chỗ Tạ Úc Chi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tạ Úc Chi, trực tiếp đẩy xe lăn, tới cái bàn trước mặt, sau đó ý bảo Tạ Úc Chi ăn cháo.

Aya: Xuất sư bất lợi nha 0051:))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Công lược hoạ sĩ tàn tật (06)

Edit: Aya Shinta

Thấy Tạ Úc Chi bất động, chỉ là có chút tức giận nhìn mình. Lăng Vu Đề nường mảy, có chút nghi hoặc hỏi: "Như thế nào, thiếu gia, ngài muốn tôi tự mình dứt ngài sao?"

Tạ Úc Chi nghẹn nghẹn, ngay sau đó tự mình cầm lấy muỗng sứ bắt đầu ăn cháo.

Thừa lúc Tạ Úc Chi ăn cháo, Lăng Vu Đề bắt đầu thu thập phòng.

Bởi vì nguyên thân đã làm, cho nên Lăng Vu Đề làm việc, vẫn là thành thạo.

Vốn dĩ Tạ Úc Chi chính là một bên ăn cháo, một bên chú ý hướng đi của Lăng Vu Đề.

Khi Tạ Úc Chi nhìn thấy Lăng Vu Đề muốn vào trong phòng tắm, Tạ Úc Chi đột nhiên nện muỗng sứ trong tay lên trên mặt đất, phát ra một tiếng giòn vang.

Lăng Vu Đề hoảng sợ, vội vàng đi đến chỗ Tạ Úc Chi.

Sắc mặt Tạ Úc Chi rất khó nhìn, sứ muỗng bởi vì anh dùng lực quá lớn, vỡ nát.

Lăng Vu Đề kinh ngạc trừng mắt rồi lại trừng mắt, không thể lý giải ý sao vừa nãy Tạ Úc Chi còn đang ăn cháo đang hoàng mà làm sao lại đột nhiên phát giận?

"Cô ——" Tạ Úc Chi trừng mắt với Lăng Vu Đề, đôi mắt kia đều sắp toé ra lửa.

Anh muốn nói: Khi cô tới không có người nói cho cô quy củ sao?!

Thế nhưng, anh lâu rồi không nói chuyện, không muốn nói chuyện.

Cho nên, Tạ Úc Chi chỉ nói một cái chữ "cô".

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt: "Cô cái gì?"

Cô lại không phải con giun trong bụng anh ta, anh ta sao có thể nói một chữ, cô liền biết nguyên câu sao!?

Nhìn cái hộ công mới tới này, từ lúc đầu thì Tạ Úc Chi đã ghét bỏ, giờ thì đã thẳng cấp đến cực độ ghét bỏ rồi.

Thấy Lăng Vu Đề không hiểu ý mình, Tạ Úc Chi giờ tay cầm lấy nửa chén cháo còn dư lại, ném tới Lăng Vu Đề.

Trong trí nhớ của nguyên thân, Tạ Úc Chi không có lấy đồ ném cô ấy nhanh như vậy!

Cũng may Lăng Vu Đề có "thần thủ nhanh nhẹn", thành công tránh thoát chén cháo bay tới.

Sau đó, cái chén cháo kia, liền bay tới trên giường Tạ Úc Chi, rồi lại lăn xuống dưới.

Được rồi, cô biết Tạ Úc Chi ghét bỏ cô.

Cũng không biết là ghét bỏ cô không đủ linh hoạt, hay là ghét bỏ cô nói nhiều?

Lăng Vu Đề cười với Tạ Úc Chi: "Lực cánh tay thiếu gia không tồi đâu, có thể ném xa như vậy!"

Trong đôi mắt Tạ Úc Chi chợt lóe qua kinh ngạc, anh không nghĩ tới Lăng Vu Đề thể mà lại lớn mật né tránh như vậy, lại còn cợt nhả anh!

Anh ghét bỏ quay mặt đi, cái bàn mặt đen kia, anh thật sự cảm thấy xấu!

"Thiếu gia còn muốn cháo sao? Hay là khát? Thôi được rồi. Tôi đây thu thập khăn trải giường trước."

Lăng Vu Đề tự nói tự làm, hoàn toàn không cần Tạ Úc Chi trả lời.

Kỳ thật cô cố ý đó, không ăn no thì không ăn no đi, dù sao là chính anh ta ném xuống, không trách cô được!

Hon nữa, anh ta cư nhiên muốn ném cô nha?!

Nếu không phải trốn mau mà nói, chẳng phải là ngày đầu tiên chiếu cố anh ta liền phải vào bệnh viện!

Quả nhiên, tỉnh tỉnh Tạ Úc Chi có chút táo bạo.

Chẳng qua không sao hết, dù sao cô đã sớm nghĩ kỹ phương án công lược, rồi cuộc kiên quyết tiến hành phương án li lợm la liếm!

Tay phải đặt trên xe lăn của Tạ Úc Chi run lên, anh không nghĩ tới Lăng Vu Đề lại nói chuyện với mình như vậy.

Những hộ công trước kia, hoặc là lấy lòng nịnh bợ anh, hoặc là sợ anh, sợ đến không chịu được.

Chưa từng có một người, sẽ như vậy đối với anh!

Mẹ, rồi cuộc là tìm đâu ra một hộ công như vậy cho anh?!

Tạ Úc Chi nín thở, anh chỉ ăn non nửa chén cháo, lượng cơm ngày thường anh ăn tuy rằng không lớn, thế nhưng sáng sớm chỉ ăn nửa chén cháo, anh vẫn chưa có no.

Nhìn Lăng Vu Đề đang đổi khăn trải giường cho mình, Tạ Úc Chi chuyển động xe lăn, vào phòng vẽ tranh.

Anh không biết, Lăng Vu Đề đang đổi khăn trải giường thì ngay một khắc khi anh xoay người, đang nhìn bóng dáng anh, cười đến vô cùng đắc ý.

Đổi khăn trải giường, trên mặt đất cũng thu dọn, Lăng Vu Đề lại lần nữa đi vào phòng tắm.

Vừa mới đi đến cửa phòng tắm, đột nhiên Lăng Vu Đề nhớ tới, trên võ có ghi qua: Phòng thiếu gia nơi nào cũng có thể đi, trừ bỏ phòng tắm, tuyệt đối không thể đi!

Trách không được vừa này khi cô muốn đi vào phòng tắm thì Tạ Úc Chi sẽ ném đồ, hoá ra là khiến cô không đi vào nha!

Xí ~ không cho cô đi phòng tắm thì trực tiếp mở miệng nói chuyện đi!

Thật là →_→

Nhưng mà, vì sao không thể vào phòng tắm nha? Chẳng lẽ ở phòng tắm Tạ Úc Chi ẩn dấu bí mật gì không thể cho ai biết hay sao?

Lúc này tất cả trong đôi mắt Lăng Vu Đề đều là tò mò, cô đứng ở cửa phòng tắm, nghiêng đầu nhìn xung quanh phòng vẽ tranh, sau đó, tầm mắt cô vừa vận đối diện với Tạ Úc Chi.

Ánh mắt Tạ Úc Chi thực âm trầm, liền như vậy mà nhìn chăm chăm vào Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, cô quyết định vẫn nên tạm thời không can thiệp vào nghịch lân của Tạ Úc Chi.

Vốn dĩ độ hào cảm chính là -10 điểm, cô vẫn nên ngoan một chút mới tốt!

Muốn cười với Tạ Úc Chi, lại sợ Tạ Úc Chi chê cô xấu.

Nghĩ nghĩ, Lăng Vu Đề hơi hơi rũ đầu: "Thiếu gia, thực xin lỗi, nhất thời quên mất không thể vào phòng tắm của ngài!"

Quả nhiên, anh ta đều muốn người khác theo mình sao?

Lăng Vu Đề vừa nói xong, Tạ Úc Chi liền cho cô thêm 10 điểm hào cảm.

Tuy rằng là 0 điểm hào cảm, nhưng ít ra không phải số âm hay sao!

Tạ Úc Chi đương nhiên sẽ không nói cái gì mà: "Được rồi, tôi tha thứ cho cô" hoặc là: "Hừ, cô cái hộ công này thật không xứng chức" linh tinh đâu.

Tạ Úc Chi chỉ là sau khi nghe Lăng Vu Đề xin lỗi, quay đầu tiếp tục vẽ tranh.

Còn Lăng Vu Đề đứng ở trong một góc, hạ thấp cảm giác tồn tại của mình xuống.

Cái này cũng là trên võ nói, bởi vì lo lắng một mình Tạ Úc Chi ở trong phòng sẽ xảy ra trạng huống gì, cho nên hộ công phải canh giữ ở trong phòng.

Nhưng mà Tạ Úc Chi lại đặc biệt chán ghét có người ở đây, cho nên, hộ công nhất định phải ở trong góc.

Về điểm này, Lăng Vu Đề rất là bất mãn!

Thật là cô muốn đứng ở bên người Tạ Úc Chi, trò chuyện cùng Tạ Úc Chi đó.

Nhưng rồi cô lại sợ Tạ Úc Chi sẽ trừ độ hào cảm, cho nên cô quyết định tạm thời làm Tạ Úc Chi quen thuộc với sự tồn tại của cô trước, sau đó mới chậm rãi được một tác lại muốn tiến một bước!

Lấy ra một cái smart phone từ túi của trang phục người hầu, đây là khi ăn sáng, Tề tâu đưa cho cô.

Nói là Tạ phu nhân Điền Mật cho người chuẩn bị, có thể giải buồn.

Đầu tiên Lăng Vu Đề có chút mới lạ đùa nghịch di động, không tới một hồi, cô liền bắt đầu chơi trò chơi.

"Ai nha ~ may mắn tới đây đừng tới đây ——"

"Trời ơi ~ cứu mạng nha ——"

"Ai nha ~ chết rồi chết rồi ——"

"....."

Khi Lăng Vu Đề đặc biệt buồn bực bởi vì thua trò chơi mà ngẩng đầu nhìn trời, vừa lúc thấy Tạ Úc Chi đang nhìn mình.

Lăng Vu Đề lập tức liền bị miệng mình lại, vừa này cô quá kích động, thế nhưng kêu ra tiếng!?

"À ừm, thiếu gia, tôi nhất định an tĩnh, tuyệt đối bảo trì an tĩnh!" Lăng Vu Đề buông tay ra, xấu hổ cười cười với Tạ Úc Chi.

Gân xanh trên thái dương Tạ Úc Chi giật giật: "Đi ra ngoài!"

Lăng Vu Đề mếu máo, thờ dãi: "Được rồi, tôi đây liền ở cửa, có chuyện gì nói, thiếu gia ngài đã kêu tôi."

Tôi sẽ không kêu cô, tuyệt đối!

Lăng Vu Đề rũ đầu, thực mất mát ra cửa phòng.

Bị ghét bỏ đến mức góc tường cũng không cho cô ở...

Aya: Mai là chính nguyện vọng.

CMN BIẾT CHỌN TRƯỜNG CHI ĐÂY HỦ!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35: Công lược hoạ sĩ tàn tật (07)

Edit: Aya Shinta

Vừa ra khỏi phòng Tạ Úc Chi, Lăng Vu Đề liền ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, cạnh cửa.

Dù sao trên mặt đất có trải thảm, mềm lại thoải mái.

Đầu tiên cô cảm di động chơi trò chơi trong chốc lát, sau đó Lăng Vu Đề phát hiện, mặc kệ cô chơi cái gì, thế nhưng đều phải thua không thể nghỉ ngơi!

Cho nên Lăng Vu Đề vô cùng với cùng mà quyết định, cô không chơi nữa!

Lăng Vu Đề đùa nghịch di động, trong lúc vô tình học cách lên mạng, sau đó phát hiện một cái gì mà Luyện ái Tieba.

Sau đó phát hiện có một loại thiệp gọi là cầu trợ giúp.

Lăng Vu Đề tò mò ấn mở xem, lâu chủ cầu trợ giúp nói: Tui thích một học trưởng, tính cách học trưởng tương đối quái gở, không thích nói chuyện. Ngày thường liền thích ở một mình. Tui muốn theo đuổi học trưởng, theo đuổi thể nào mới tốt đây?

Quái gở? Tính cách Tạ Úc Chi cũng coi như là quái gở đi?

Nếu có phương pháp tốt, nói không chừng cô còn có thể lấy đề công lược Tạ Úc Chi đó?

Về mặt Lăng Vu Đề hưng phấn nhìn đi động, ngón cái lướt đi xuống trên màn hình, phía dưới có người trả lời lâu chủ này.

Lầu một

Ai là gốc cầu: Li lợm la liếm, mỗi ngày quần lấy nói chuyện với cậu ta!

Lâu chủ trả lời Ai là gốc cầu: Thật sự có thể chứ? Vậy, tui đi thử chút đi.

Ba ngày sau Lâu chủ trả lời Ai là gốc cầu: Không được nha! Hiện tại học trưởng thấy tui liên nhủu mầy, hận không thể lập tức tránh tui đi!

Ai là gốc cầu trả lời Lâu chủ: Không có khả năng nha, không phải nói nữ truy nam cách tăng mỏng sao? Bạn đều li lợm la liếm cậu ta, làm sao cậu ta còn tránh bạn? Có phải giá trị nhan sắc bạn quá thấp hay không?

Lâu chủ trả lời Ai là gốc cầu: _|| tui tuy không phải hoa hậu giảng đường, nhưng cũng là hệ hoa. Người theo đuổi tui không ít, cho nên bạn cho rằng giá trị nhan sắc tui thấp sao?

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, giá trị nhan sắc cô có thể suy đoán hẳn là diện mạo, cao chính là xinh đẹp, thấp chính là không xinh đẹp.

Kìa, cái hoa hậu giảng đường cùng hệ hoa là cái quý gì?

Hoa sao? (Tui cũng không biết nổi)

.....

Lầu hai

Ái thần tót: Bạn có thể mỗi ngày làm com tình yêu cho cậu ta, làm cậu ta cảm thấy được tâm ý của bạn. Sau đó mỗi ngày đều nói với cậu ta em thích anh, hoặc là em yêu anh.

Ai là gốc cầu trả lời Ái thần tót: Com tình yêu?! Wow, tục khí như vậy!

Ái thần tót trả lời Ai là gốc cầu: Tục khí không quan hệ, hữu dụng là được nha!

Lâu chủ trả lời Ái thần tót: $r(^{\wedge})$ có lẽ sẽ không có com tình yêu, bởi vì tui là chuyên gia hắc ám diệu lý...

Ái thần tót trả lời Lâu chủ: Ách... Được rồi, coi như tui chưa nói...

Com tình yêu? Kìa lại là thứ gì? Hắc ám diệu lý?

Lông mày Lăng Vu Đề đều thất lại, làm sao cô có thể biết được mặt chữ, lại không thể lý giải những chữ này khi xếp cạnh nhau thì tạo ra ý nghĩa gì vậy hả?

Tốt xấu cô cũng là hệ thống công lược bán trắng cấp, như thế nào mà tựa như tiểu bạch si cái gì cũng không hiểu nha?

Không phải là cái người cách thức hóa hệ thống cô đây, toàn bộ đều cách thức hóa hết đi?!

Thôi, trước không đề ý tới vấn đề này, chờ sau khi xem xong thì nghĩ lại có muốn liên hệ Vệ diện Hiệp hội hỏi một chút hay không.

.....

Lăng Vu Đề nhìn một chút những câu trả lời khác, đa số đều là những thứ vừa nghe liền biết vô dụng.

Khi nâng xem đến phía dưới thiệp, rốt cuộc thấy một câu trả lời.

Lầu ba mươi chín:

Tri tâm tỷ tỷ: Loại hình con gái mỗi người thích là không giống nhau, không phải mỗi tòa băng sơn đều là phải dùng liệt hỏa tình để hòa tan. Bạn có thể chậm rãi làm bạn với cậu ta, khi cậu ta đang an tĩnh làm việc của mình, bạn cũng an an tĩnh tĩnh, đừng quấy rầy cậu ta. Chỉ cần khi cậu ta phục hồi tinh thần lại là cậu ta có thể nhìn thấy bạn tồn tại thì tốt rồi. Bạn có thể dùng thời gian, yên lặng làm bạn với cậu ta, làm cậu ta quen với sự tồn tại của bạn.

Lâu chủ trả lời Tri tâm tỷ tỷ: Cảm ơn, bạn nói rất có đạo lý, tui thử xem đi.

Ba mươi ngày sau Lâu chủ trả lời Tri tâm tỷ tỷ: Cảm ơn Tri tâm tỷ tỷ! Hiện tại tuy học trưởng còn chưa có tiếp thu tui, nhưng đã có chút quen với sự tồn tại của tui, ngẫu nhiên anh ấy còn sẽ chủ động nói chuyện cùng tui đó! Tui tin rằng, một ngày nào đó, học trưởng sẽ tiếp thu tui!

Lăng Vu Đề ngoài ý muốn mà nhướng mày, không tồi nha! Xem ra cái đề nghị của Tri tâm tỷ tỷ rất tốt nha!

Vậy cô có nên cũng thử dùng phương thức như vậy tới công lược Tạ Úc Chi hay không?

Hình như Tạ Úc Chi rất thích an tĩnh, cô ồn ào như vậy, Tạ Úc Chi không phiền cô mới là lạ!

Xem ra cô phải khắc chế một chút mới được, rõ ràng cô có thể có rất nhiều tính cách, vì sao nhẹ nhàng không muốn lại muốn phóng tính cách ồn ào ra tới!

Ừ, Lăng Vu Đề quyết định, dựa theo Tri tâm tỷ tỷ, yên lặng làm bạn.

Dù sao cũng không sợ ai sẽ đoạt Tạ Úc Chi với cô, tuy có vội vã muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút, nhưng nóng vội sẽ không ăn hết đậu hủ nóng đó sao!

Nghĩ thông suốt thì Lăng Vu Đề lại bắt đầu dạo trong Tieba, thấy được rất nhiều đề tài yêu đương thú vị, thêm được không ít tri thức!

Lăng Vu Đề xem đến nghiêm túc, ngay cả có người đi đến bên người nàng cũng không biết.

"Đề tài yêu đương? Công lược nam thần như thế nào?"

Một giọng nữ ôn hoà vang lên bên tai Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề đột nhiên ngừng đầu lên.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, cho nên ép tới gần trên cổ, đau đến mức Lăng Vu Đề nhe răng trợn mắt.

Chẳng là trong lòng cô hạ quyết tâm không để cho Tạ Úc Chi phiền chán mình, cho nên liền tính là đau, cô cũng không có phát ra âm thanh.

Một bàn tay sờ tới trên cổ Lăng Vu Đề, mềm nhẹ hữu lực bóp: "Ta lại chẳng làm gì con, kích động như vậy làm cái gì!"

Diễn Mặt buồn cười nhìn Lăng Vu Đề, từ ngày hôm qua khi lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Vu Đề, bà liền rất muốn thân cận cô.

Chẳng qua, Diễn Mặt có chút tò mò nhìn Lăng Vu Đề: "Một tiểu nha đầu như con, xem cái này làm cái gì? Muốn yêu đương? Hay là có đối tượng muốn theo đuổi?"

Lăng Vu Đề muốn hé miệng, có chút chột dạ lập loè mắt.

Muốn yêu đương? Cũng không phải, nhưng đối tượng công lược hẳn là xem như đối tượng muốn theo đuổi đó sao?

Thế nhưng, cô không có khả năng nói cho Điền Mật, đối tượng cô muốn công lược, không đúng, đối tượng cô muốn theo đuổi chính là con trai của bà ấy đi?!

Thấy Lăng Vu Đề không nói gì, Điền Mật buồn Lăng Vu Đề, có chút kỳ quái nhìn Lăng Vu Đề.

Bà đã từng đi qua nhiều thế giới như vậy, gặp qua nhiều người như thế.

Ánh mắt nhìn người vẫn phải có, cái nhai đầu trước mắt, vừa mới từ vùng núi xa xôi lại bản cùng đi vào trong thành thị, sao có thể sẽ có đối tượng muốn theo đuổi!

Bà luôn cảm thấy có đôi chỗ không thích hợp.

Điền Mật đứng thẳng thân mình, nghiêng đầu đánh giá Lăng Vu Đề: "Sao lại không nói? Không cần sợ, nói với ta, ta cũng sẽ không chê cười con. Bất quá, con vừa mới mới thành phố J, liền có đối tượng muốn theo đuổi?"

Có a!

"Không có! Con chính là nhầm chán, cho nên mờ xem!" Lăng Vu Đề đứng lên, cười cười với Điền Mật.

Ánh mắt của cô thân nhiên, nhìn không ra nửa điểm dấu hiệu nói dối.

Nhưng trực giác Điền Mật lại cảm thấy Lăng Vu Đề có chỗ không thích hợp!

Nhưng mà, Lăng Vu Đề không muốn nói, bà cũng không muốn ép hỏi thật chặt.

Điền Mật nghiêng đầu nhìn nhìn cửa phòng Tạ Úc Chi, mở miệng hỏi: "Tâm tình thiếu gia hôm nay thế nào?"

Thấy Điền Mật không hề hỏi mình, Lăng Vu Đề lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Công lược hoạ sĩ tàn tật (08)

Edit: Aya Shinta

Không biết vì sao, rõ ràng cô có ngón tay vàng kỹ thuật diễn ở đây.

Nhưng khi nói với Điền Mật, thế nhưng cô sẽ tự nhiên mà cảm thấy khản trương!

"Khá tốt, vẫn luôn vẽ tranh." Trừ bỏ khi phát giận quăng cái chén lên cơ...

Điền Mật gật gù đầu, bà chỉ là lẳng lặng nhìn cửa phòng Tạ Úc Chi, trong mắt mang theo niềm khát vọng muốn đi vào nhìn một cái.

Con trai của mình, sao bà lại không hiểu nó cơ chứ!

Bà biết Tạ Úc Chi không muốn bà nhìn thấy bộ dạng kia của anh, nhưng anh là con trai của bà nha!

Mặc kệ biến thành bộ dáng gì, đều là miếng thịt trên người bà a!

"Phu nhân, ngài muốn đến xem thiếu gia sao?"

Điền Mật lắc đầu: "Không cần, chiếu cố thiếu gia cho tốt."

Nói xong, Điền Mật liền nhắc chân rời đi.

Chờ đến khi Điền Mật đi đến chỗ ngoặt tại hành lang, Lăng Vu Đề mới nhẹ nhàng thờ dài.

Cô vỗ bộ ngực: "May mắn, may mắn! Không biết vì sao, ở trước mặt Tạ phu nhân, thế nhưng sợ bà ấy nhìn ra được cái gì!"

Lầm bầm lầu bầu nói xong, Lăng Vu Đề lại lắc đầu: "Sao có thể nhìn ra được cái gì!"

Lăng Vu Đề không biết, Điền Mật cũng không có xuống lầu, mà là đứng ở chỗ ngoặt, lẳng lặng nghe Lăng Vu Đề lầm bầm lầu bầu.

Sợ bà nhìn ra được cái gì?

Điền Mật nhú mày, chẳng lẽ, Lăng Vu Đề này đến, là có âm mưu gì sao?

Thế nhưng, bộ dạng Lăng Vu Đề này thoát nhìn thực đơn thuần, thế nào cũng không giống như là người xấu nha.

Điền Mật có chút nghĩ không ra, bà mím môi, nghĩ để cho Tạ Cẩm Niên phân phó người đi tra chi tiết về Lăng Vu Đề đi.

Lăng Vu Đề cũng không biết Điền Mật đã hoài nghi cô cái gì, lúc này cô đang thực nghiêm túc, đang cùng Tri tâm tỷ tỷ kia trò chuyện riêng này!

0051: Tri tâm tỷ tỷ, xin chào, em muốn hỏi một chút, em muốn theo đuổi nam sinh là một người có tính cách quái gở, táo bạo, ngẫu nhiên còn có khuynh hướng bạo lực. Chị cảm thấy, em hẳn nên công lược anh ấy như thế nào đây?

Tri tâm tỷ tỷ: Công lược? Bạn đừng từ này thật là có ý tứ! Hai người là dạng quan hệ gì? Bạn bè? Bạn học? Hay là cái khác?

0051: Em là hộ công của anh ấy, bởi vì hai chân anh ấy tàn tật, cho nên tính cách mới biến thành như vậy.

Tri tâm tỷ tỷ: Hoá ra là như thế này ~ quái gở, táo bạo cùng ngẫu nhiên lại có khuynh hướng bạo lực hẳn là đều do tự ti mà ra. Cậu ta không muốn cho người khác thấy bộ dạng chật vật của mình, cho nên mới dựng nên bức tường phòng hộ như vậy. Việc em phải làm, chính là cố vũ cậu ta, làm bạn với cậu ta, làm cậu ta chậm rãi mở ra cánh cửa đang đóng chặt trong lòng mình. Vừa lúc bạn là hộ công của cậu ta, đây cũng việc bạn nên làm!

0051: Cố vũ anh ấy chính là phải nói nha! Thật ra em rất thích nói chuyện, nhưng, hình như anh ấy lại thích an tĩnh, làm thế nào cố vũ anh ấy đây?

Tri tâm tỷ tỷ: ←← ai nói có vũ thì nhất định phải nói rất nhiều! Bạn chỉ cần khi cậu ta cần có vũ thì cho cậu ta một ánh mắt tín nhiệm, hoặc là một cái mỉm cười, cũng có thể cố vũ!

0051:..... Hoá ra cố vũ còn có thể là cái dạng này nha ~

.....

Trò chuyện thật lâu cùng Tri tâm tỷ tỷ trên mạng xong, Lăng Vu Đề cảm thấy mình học được rất nhiều thứ.

Rời khỏi cửa sổ nói chuyện phiền, vừa lúc nhìn thấy hiện tại đã mười một giờ rưỡi.

Bụng cũng đúng lúc kêu lên.

Lăng Vu Đề đứng lên, lắc lắc hai cái đùi có chút tê dại, đi xuống lầu ăn cơm trưa.

12 giờ, Lăng Vu Đề bụng com trưa của Tạ Úc Chi lên lầu, gõ cửa ba tiếng, cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Sau khi hàn huyên cùng Tri tâm tỷ tỷ, Lăng Vu Đề quyết định, đem cái chết triền khó đánh, đổi thành yên lặng bảo hộ.

Cô không tin, mỗi ngày cô thủ anh ta, anh ta sẽ nhìn không ra cô tồn tại!

Vào phòng, Lăng Vu Đề liền nghiêng đầu nhìn về phòng vẽ tranh, Tạ Úc Chi đang vẽ tranh như cũ.

Đặt com trưa lên bàn, Lăng Vu Đề đi đến bên người Tạ Úc Chi, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, muốn ăn com trưa trước không?"

Cô cũng không dám giống như buổi sáng trực tiếp đẩy Tạ Úc Chi qua bàn bên kia, cô không hề muốn Tạ Úc Chi lại trừ độ hào cảm có chút nào.

Tạ Úc Chi nhẹ nhàng buông bút, không để ý đến Lăng Vu Đề, mà là tự mình đẩy xe lăn tới cái bàn trước mặt, an tĩnh ăn com.

Kỳ thật anh đã sớm đói bụng, vốn dĩ buổi sáng còn chưa có ăn no.

Nếu như anh nói, chắc chắn sẽ có người chuẩn bị thức ăn cho anh, nhưng anh cũng không muốn nói.

Cho nên cũng đành phải chờ com trưa.

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng cắn môi dưới, cố nén dục vọng muốn nói chuyện, an an tĩnh tĩnh ở góc tường, chờ Tạ Úc Chi com nước xong.

Động tác khi ăn của Tạ Úc Chi thực ưu nhã, lông mi dài lại đậm, khi anh rũ mi mắt xuống, tựa như hai cây quạt, chặn hết thấy thần sắc dưới đáy mắt.

Đại khái khoảng nửa giờ, Tạ Úc Chi khó được ăn hết nửa phần com mà ngày thường nhất định sẽ dư lại.

Lăng Vu Đề thu dọn cái bàn, bung khay, Lăng Vu Đề nhìn bóng dáng Tạ Úc Chi đi tới phòng vẽ tranh.

Thật sự nhịn không được mở miệng nói chuyện: "Thiếu gia, đợi chút nữa tôi có thể ở trong phòng không? Tôi bảo đảm nhất định bảo trì an tĩnh, sẽ không nói!"

Tay Tạ Úc Chi đang đẩy xe lăn dừng một chút, xe lăn cũng ngừng lại theo, anh quay đầu nhìn Lăng Vu Đề, không nói gì, chỉ là nhàn nhạt nhìn cô.

Đại khái nhìn ba giây, Tạ Úc Chi lại quay đầu đi, tiếp tục đẩy xe lăn đi phòng vẽ tranh.

"Thiếu gia, ngài không nói lời nào tôi coi như ngài cam chịu nha! Ngài yên tâm, nếu tôi nói nửa quấy rầy đến ngài, nhất định sẽ tự giác phán ngay!"

Lăng Vu Đề cười tủm tỉm nói, sau đó vui vẻ bung khay rời khỏi phòng Tạ Úc Chi.

Tạ Úc Chi ở phòng vẽ tranh nhưng không có tiếp tục vẽ, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Lăng Vu Đề, lại quấy rầy đến mình, liền tự động phán ngay?!

Cứ việc không muốn thừa nhận, nhưng anh rất muốn cười.

Tuy rằng anh không muốn tiếp xúc với ngoại giới, nhưng không đại biểu anh không hiểu biết về ngoại giới.

Mỗi ngày, anh đều sẽ bỏ ra một hai giờ để xem tin tức. Tin tức trên Internet cũng được, tin tức quốc gia cũng được, tin tức giải trí cũng được, anh đều sẽ chú ý.

Cho nên đối với những từ ngữ trên internet, anh vẫn biết được.

Cứ đầu nhìn nhìn thăm chân, ý cười dưới đáy mắt Tạ Úc Chi nháy mắt biến mất không còn.

Tâm tình đột nhiên có chút bức bối, nhìn bức tranh trước mặt đã vẽ một nửa, đột nhiên anh liền không muốn vẽ.

Đẩy xe lăn tới trước cửa sổ, bức màn màu trắng không ngăn được ánh mặt trời chiếu rọi.

Tạ Úc Chi đưa tay đặt ở trên bức màn hơi hơi dùng sức, anh đang thử thăm dò kéo nó ra, nhưng cuối cùng không có dũng khí, nhẹ nhàng buông tay.

Chờ Lăng Vu Đề lần nữa trở lại phòng Tạ Úc Chi, Tạ Úc Chi đã nằm ở trên giường ngủ trưa.

Cũng không biết Tạ Úc Chi có ngủ hay không, Lăng Vu Đề cũng không dám đến mép giường đi xem.

Cô đi đến góc tường ngồi xếp bằng xuống, lấy đi động chính im lặng.

Vốn dĩ cô muốn chơi trò chơi, nhưng lại sợ chơi trò chơi có lại phát ra âm thanh.

Aya: Mai có việc, không ra chương mới (quên mất bây giờ là gần 1 giờ ngày mai rồi!!!!)))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Công lược hoạ sĩ tàn tật (09)

Edit: Aya Shinta

Nghỉ nghĩ, cô vẫn đặt điện thoại thả lại túi tiền, sau đó liền lẳng lặng ngồi phát ngốc như vậy.

Cô chuyển trông mắt khắp phòng Tạ Úc Chi mà đánh giá.

Phòng Tạ Úc Chi thực giản dị, không có trang trí, ảnh chụp cũng không có một tấm.

Toàn bộ phòng dùng chính là màu trắng, trừ bỏ bức màn che trên cửa sổ cạnh giường dùng màu đen.

Nhìn ra được, hẳn là Tạ Úc Chi thích màu trắng.

Đạo ở trên mạng hình như cô thấy được một câu, nói chính là: Người thích màu trắng phần lớn đều có nội tâm ôn nhu, thiện lương.

Khóe môi nhẹ nhàng cong lên, Lăng Vu Đề cũng tin tưởng, Tạ Úc Chi cũng có lòng ôn nhu thiện lương, chỉ là bị anh che giấu mà thôi!

Thời gian tĩnh tọa quá nhàm chán, Lăng Vu Đề cũng không biết ngồi ở góc tường bao lâu, sau đó bất tri bất giác ngủ rồi.

Thình lình xảy ra cảm giác lúng lờ làm Lăng Vu Đề lập tức tỉnh lại, vừa rầy cô cảm giác giống như mình ngã xuống vực thăm vấy.

Nhẹ nhàng vỗ ngực mình, Lăng Vu Đề nhìn trên giường, kết quả phát hiện trên giường không có một bóng người.

Lại nhìn về phòng vẽ tranh, Tạ Úc Chi lại đang vẽ tranh.

Chóp chóp đôi mắt, lúc này Lăng Vu Đề mới nghĩ tới một vấn đề, không phải chân Tạ Úc Chi đã tàn sao? Rốt cuộc anh ta làm thế nào lên giường hay xuống giường đây?

Hơn nữa, ngày thường anh ta tắm rửa thì tắm thế nào?

Dựa theo quy củ người khác không được vào phòng tắm của anh ta, chẳng lẽ, anh ta tự mình tắm?!

Wow, vậy cũng quá trâu bò đi! Hoàn toàn không cần người khác chiếu cố sao!

Lăng Vu Đề lấy đi động nhìn nhìn thời gian, phát hiện cơ hồ cô đã ngủ một cái buổi chiều!

Cô dùng tay chống dậy để đứng lên, sau đó mới cảm thấy được, chân mình, bởi vì cô vẫn luôn ngồi xếp bằng, sau đó dựa vào trên tường ngủ, đã tê rần..

Khóc không ra nước mắt ngồi dưới đất thật lâu, Lăng Vũ Đề mới có thể miễn cưỡng đứng lên.

Tạ Úc Chi khi Lăng Vũ Đề tỉnh lại thì đã biết, cái hệ công trừ bỏ buổi sáng biểu hiện làm anh bức bối, biểu hiện vẫn không tồi.

Lăng Vũ Đề vừa mới đứng lên liền cảm ứng được Tạ Úc Chi cho cô thêm 5 điểm hảo cảm, đôi mắt cô nháy mắt liền sáng lên!

Muốn há miệng, nhưng lời nói tới cửa miệng lại bị cô nuốt xuống.

Lăng Vũ Đề cảm thấy, Tạ Úc Chi sẽ cho cô độ hảo cảm, nói không chừng vì cô không có ồn ào, ngoan ngoãn hạ độ tồn tại của mình xuống nên mới thêm.

Ừ, quả nhiên yên lặng bảo hộ hữu dụng!

So với phía trước định khai triển phương án lì lợm la liếm gì đó, làm cho ngay từ đầu liền trừ cô 10 điểm hảo cảm!

Buổi tối, Lăng Vũ Đề sau khi Tạ Úc Chi ăn cơm chiều thì không có tới phòng Tạ Úc Chi nữa.

Cô quyết định, ngoan ngoãn dựa theo cuốn vở Tề tấu cho cô mà làm.

Trên vở viết, sau khi ăn cơm chiều thì không được vào phòng Tạ Úc Chi nữa.

Lăng Vũ Đề trở lại phòng, quyết định liên hệ Vị diện Hiệp hội hỏi một câu, có phải khi cách thức hóa cô, thì đã cách thức hóa toàn bộ hay không!

"Hệ thống công lược 0051, xin hỏi, cô có chuyện gì sao?"

Chuyển tới Vị diện Hiệp hội, đáp lại cô, vẫn là cái âm thanh không hề pháp phòng, không có âm điệu.

"Đương nhiên là có! Tôi cảm thấy mình rất có vấn đề! Bên trong tôi rất có vấn đề! Tôi muốn hỏi chính là, khi ngài cách thức hóa tôi, có phải không cần thận cách thức hóa những thứ khác hay không?!"

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó mới trả lời Lăng Vũ Đề: "Cũng không có."

"Sao có thể! Vậy vì sao tôi cảm thấy đầu óc mình không linh hoạt? Luôn mơ hồ thì không nói, còn ngu ngốc muốn chết!"

Những cái này chính cô cũng biết, cô cũng thực bất đắc dĩ nha, giả thiết tạo ra cô thành cái dạng này, cô rất khó sửa, cho nên cũng chỉ tìm Vị diện Hiệp hội hỏi thôi!

Vị diện Hiệp hội bên kia lại lần nữa trầm mặc xuống, tiếp theo Lăng Vũ Đề nói: "Tôi tốt xấu cũng là bản thẳng cấp nha! Liền tính là cách thức hóa ký ức khi mang công lược giả ký chủ, vậy cũng không nên biến tôi thành ngốc từ đi? Hiện tại tôi đều suy nghĩ nhiệm vụ mà thành công có phải trùng hợp hay không!"

Không phải do Lăng Vũ Đề hoài nghi, chủ yếu là hôm nay xuất sư bất lợi nha. Tuy hiện tại Tạ Úc Chi có độ hảo cảm với cô là 5, nhưng cô nhưng không quên ngay từ lúc đầu, Tạ Úc Chi trừ cô 10 điểm hảo cảm.

Kỳ thật, cũng không thể toàn trách đầu óc cô, còn có chính là thân thể Vị diện Hiệp hội an bài cho cô.

Nguyên thân đầu tiên là một phụ nhân chốn khuê phòng, chưa hiểu việc đời.

Nguyên thân hiện tại cũng không biết sao lại thế này, chỉ có ký ức khi cô ấy còn nhỏ, còn có khi làm hộ công ở Tạ gia, đến sau này Diên Mật đưa cô ấy đi học, liền không có ký ức.

Cho nên, thân thể nguyên thân cũng không có tác dụng bao nhiêu, cũng không có dạy cô bao nhiêu thứ.

"Khu ~" Khó có được, giọng nói bên kia cho tới nay đều không hề có ngữ điệu cảm xúc, thế nhưng ho khan một tiếng, âm thanh kia, thế nhưng còn mang theo chút cảm giác đuối lý.

"Tôi vừa mới tra xét một chút, xin lỗi, khi cách thức hóa hệ thống không cần thận làm cô trúng virus, yên tâm, hiện tại tôi liền xử lý cho cô."

Nói xong, bên kia liền muốn cắt đứt điện thoại, Lăng Vũ Đề vội vàng gọi lại: "Từ từ ——"

"0051, còn có chuyện gì?"

"Ký ức của tôi, thật sự không thể trả lại cho tôi sao? Một chút cũng được mà!"

"Xin lỗi, không thể, tỷ như nói, kẻo cao su đã vứt....."

"Được rồi, nhớ xử lý vùi cho tôi!"

Bên kia nói còn chưa nói xong, Lăng Vũ Đề nhanh chóng nói một câu, trực tiếp cắt đứt liên hệ.

Liền tính là không nghe, cô cũng biết nửa câu sau là cái gì.

Cách ứng chính mình, còn không bằng làm tai thanh tịnh!

Ấn ấn cái cổ có chút nhức mỏi, buổi chiều khi ở góc tường ngủ không cần thận chạm tới.

Lăng Vũ Đề vào phòng tắm xả đầy nước vào bồn, gội đầu rửa mặt, đắp mặt nạ ngâm mình vào bồn tắm.

Cô quyết định, mỗi ngày đều phải đắp mặt nạ, tranh thủ sớm ngày biến trắng!

Phòng ngủ chính tại lầu ba của Cẩm Tú Vụ Ưng.

Diên Mật vừa mới tắm xong đang ngồi ở trước bàn trang điểm mát xa mặt, bà là người thường, không bảo dưỡng, sao có thể thoát nhìn trẻ hơn nhiều so với thực tế đây!

Không phải bà sợ già, bà chỉ là yêu quý chính mình mà thôi.

Một đôi tay cầm khăn lông phủ lên đầu bà, ôn nhu mà sát: "Đều nói buổi tối đừng gội đầu, sao lại luôn không nghe lời!"

Diên Mật nhìn trong gương, người đàn ông đứng sau lưng bà.

Đầu tóc bên thái dương đã có chút trắng, trên mặt cũng có một ít nếp nhăn.

Chỉ là thoát nhìn thì ông vẫn anh tuấn tiêu sái như cũ, dấu vết của tháng năm làm ông càng thêm mẽ người.

So với lão nhân sáu mươi tuổi khác mà nói, ông thoát nhìn cũng nhiều lắm là hơn bốn mươi tuổi.

Bởi vì mỗi ngày rèn luyện, dáng người cũng không có biến dạng, bảo dưỡng rất khá.

"A Cẩm, ông luôn dài dòng như vậy, thật là một lão nhân dài dòng!" Diên Mật oán giận, đáy mắt lại là ý cười hạnh phúc.

Vài thập niên này, Tạ Cẩm Niên đối với bà trước sau như một.

Aya: Cả thế giới như sụp đổ.

Mà Edit đoạn này không biết nên cho vợ chồng Diên Mật xưng hô làm sao luôn T.T, nên mình dựa theo tuổi tại thế giới này mà edit nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Công lược hoạ sĩ tàn tật (10)

Edit: Aya Shinta

Trừ bỏ việc con trai gặp bất hạnh, kỳ thật bà rất hạnh phúc!

Tạ Cẩm Niên đối với "oán giận" của Điền Mật, ông cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Ông lau khô mái tóc dài của Điền Mật, lại lấy máy sấy giúp bà sấy tóc.

Điền Mật cũng không có nói nữa, chỉ là chuyên chú nhìn Tạ Cẩm Niên qua tấm gương.

Tạ Cẩm Niên hiện giờ, đã không bận bịu nữa.

Hiện tại ông là hiệu trưởng trường quân đội, không cần huấn luyện tân quân, cũng không cần đi làm nhiệm vụ.

Mỗi ngày chính là tới trường học ngồi văn phòng, xử lý một chút sự tình, thời gian có thể ở nhà thêm không ít.

Sang năm, Tạ Cẩm Niên sẽ về hưu. Đến lúc đó, sẽ thật là thanh nhàn.

Hiện tại Mật Chi ở công ty hỗ trợ, bà đã không cần đi công ty, chỉ là ngẫu nhiên sẽ đi công ty nhìn một chút.

Điền Mật tính toán thêm hai năm, trực tiếp giao công ty cho Mật Chi toàn quyền quản lý.

Hiện tại hết thấy đều tốt, trừ bỏ Úc Chi của bà.....

Nếu không phải bởi vì Úc Chi, Điền Mật kỳ thật muốn khi tuổi già thì cùng Tạ Cẩm Niên cùng đi vòng quanh thế giới, thăm thú khắp nơi.

Chỉ là Úc Chi hiện tại là cái dạng này, sao bà lại có tâm tình đi vòng quanh thế giới đâu!

Thư Nhã...

Tưởng tượng đến nữ hài tử làm cho Úc Chi biến thành như hiện tại, trong lòng Điền Mật liền cảm thấy có chút khó chịu.

Đương nhiên, bà cũng không phải trách cứ Thư Nhã, rốt cuộc, người thương tổn Úc Chi không phải cô gái này.

Nhưng, nói không oán thì không có khả năng.

Cho nên bà oán, oán Thư Nhã, con trai bà bởi vì cô gái này mới có thể chịu thương tổn!

Mấy năm nay, lúc ban đầu thì Thư Nhã, cơ hồ mỗi dịp cuối tuần đều sẽ tới Tạ gia thăm Úc Chi.

Tuy Úc Chi không muốn gặp cô bé, nhưng Điền Mật biết, đối với việc Thư Nhã đến, Úc Chi vui vẻ.

Mỗi lần, nó đều sẽ đem bức màn mà mình không muốn mở, kéo ra một cái khe hở, lặng lẽ núp ở phía sau nhìn Thư Nhã.

Cho nên mỗi lần Thư Nhã tới, bà đều sẽ đưa Thư Nhã đến hậu hoa viên ngồi.

Nói vậy, cũng tiện cho Úc Chi thấy được cô bé.

Trước kia bà nghĩ, nếu Thư Nhã có thể luôn kiên trì thường xuyên tới Tạ gia xem Úc Chi mà nói.

Nói không chừng Úc Chi sẽ nguyên ý ra khỏi phòng cũng không chừng, sẽ chậm rãi hồi phục như trước kia cũng nên!

Sau này, mỗi lần Thư Nhã tới, tuy Úc Chi vẫn không muốn gặp Thư Nhã, nhưng nó lại nguyên ý cách một cánh cửa phòng mà nói chuyện cùng Thư Nhã.

Bà cho rằng, thực mau, thực mau Úc Chi liền sẽ nguyên ý ra ngoài!

Chi là.....

Lúc trước bà luôn sẽ nói bóng nói gió với Thư Nhã, tâm ý của Úc Chi với cô.

Bà cũng từng thử thăm dò hỏi qua Thư Nhã, có thích Úc Chi hay không.

Cũng không biết Thư Nhã thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu, mỗi lần bà hăm súc hỏi, Thư Nhã liền nói, cô bé xem Úc Chi là bạn bè tốt nhất.

Rồi, khi Thư Nhã học đại học, cơ hồ mấy tháng mới có thể tới một lần.

Hiện tại cô bé tốt nghiệp đại học cũng đã tốt nghiệp ba năm đi, lần gần nhất mà Thư Nhã tới, cũng là một năm trước.

Tâm nguyện mà Điền Mật khổ sở chờ đợi, Úc Chi sẽ từ trong phòng ra bên ngoài, cũng không có thực hiện được.

Quả nhiên, Úc Chi đối với Thư Nhã mà nói, cũng chỉ là bạn tốt đi.

Cái gì gọi là bạn bè tốt nhất, có khả năng cũng không tính là vậy đi!

Nhưng Úc Chi của bà đã như vậy, cũng không biết khi nào, mới có thể có một người tới yêu nó?

"Reng reng ——"

Đồng hồ báo thức lúc sáu giờ đúng lúc vang lên, Lăng Vu Đề không có giống như một ngày trước hoặc kinh hoàng hoặc mơ hồ.

Cô duỗi tay tắt đồng hồ báo thức, lẳng lặng nằm ở trên giường nhìn bầu trời.

Ánh mắt Lăng Vu Đề quá mức thanh minh, thanh minh đến mức hoàn toàn không giống như một người vừa mới tỉnh ngủ.

Đại khái năm phút đồng hồ sau, Lăng Vu Đề mới từ trên giường ngồi dậy, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Khi thấy chính mình trong gương, Lăng Vu Đề ngẩn người.

Giơ tay sờ sờ mặt mình, trắng ra?!

Tuy rằng so với làn da trên thân thể vẫn đen hơn một ít, nhưng làn da đã từ mức đen thui thui lùi biến thành màu tiểu mạch, làn da nguyên bản có chút thô ráp cũng mịn lên không ít.

Lăng Vu Đề biết, đây không hoàn toàn là công lao của mỹ phẩm dưỡng da.

Khi cô tắm rửa, trên người bà xuất không ít tạp chất màu đen.

Lăng Vu Đề biết, đây là do hệ thống.

Vốn dĩ hệ thống nên bao hàm vì tiện cho công lược, điểm tồ bên ngoài nguyên thân, cường hóa tổ chất thân thể này.

Vừa này cô phát gốc ở trên giường chính là đang kiểm tra hệ thống.

Ngày hôm qua Vị diện Hiệp hội hẳn là đã giúp cô xử lý bệnh của cô, hiện tại bên trong hệ thống của Lăng Vu Đề lại có thêm nhiều rất nhiều thứ.

Không đúng, không phải có thêm nhiều rất nhiều thứ, mà là khôi phục rất nhiều thứ.

Tỷ như nói, hiện tại cô có thể thông qua đôi mắt người khác, mà đại khái nhìn ra người khác thân thiện, hay là có chứa địch ý với mình.

Cái này vẫn là hữu dụng, rất cuộc cảm ứng độ hảo cảm, cũng chỉ giới hạn ở đối tượng công lược.

Khi ở cái thế giới đầu tiên, cô luôn không có nhãn lực, làm cho cô nào loạn bao nhiêu lần, đáng chê cười nha!

Hiện tại tốt rồi, cô tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm này nữa!

Sau đó chính là, cô đột nhiên cảm thấy mình đã hiểu rất nhiều thứ.

Gỡ hồi tưởng lại, hành vi cùng ngôn từ vào buổi sáng ngày hôm qua của cô, thật sự là quá ngu ngốc!

Trách không được Tạ Ước Chi muốn trừ độ cảm!

Nhưng mà cái này vẫn phải trách Vị diện Hiệp hội, cô trùng virus cũng không biết, đây cũng quá không tận chức dĩ!

Nếu cô không có hỏi, có khả năng là cô phải ngu ngốc một đường, nói không chừng đến cuối cùng khi thất bại nhiệm vụ ba lần, cô cũng không biết chính mình chết như thế nào!

Kém cỏi!

Thay trang phục người hầu, Lăng Vu Đề nhìn mình trong gương mà cổ vũ.

Hiện tại nguyên thân thoát nhìn xinh đẹp không ít, vốn dĩ chính là không tồi, ngũ quan còn giống thực thể giả thuyết đến năm phần đó!

Tin tưởng không bao lâu nữa, thân thể này sẽ giống với thực thể giả thuyết của cô đến tám chín phần!

Bởi vì Lăng Vu Đề ở trong phòng quá lâu, làm cho Lăng Vu Đề khi đi đến phòng bếp đã sắp 7 giờ.

Nghĩ Tạ Ước Chi phải dùng cơm đúng giờ, Lăng Vu Đề cũng bắt chấp bữa sáng của mình, vội vàng uống ly sữa đậu nành, liền bụng bữa sáng của Tạ Ước Chi lên lâu.

Tạ Ước Chi đang ở phòng vẽ tranh, Lăng Vu Đề cong cong khóe môi, cô nở một nụ cười nhợt nhạt.

Đặt bữa sáng trên bàn: "Thiếu gia, có thể ăn bữa sáng."

Lăng Vu Đề chỉ đứng ở tại chỗ, cũng không có ý tứ muốn qua tiếp cận Tạ Ước Chi.

Nghe vậy, Tạ Ước Chi buông cọ vẽ trong tay, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái.

Trong mắt anh chợt lóe sự ngoài ý muốn, Lăng Vu Đề thấy được.

Cô suy đoán, Tạ Ước Chi hẳn là ngoài ý muốn vì hôm nay thế nhưng cô lại nghe lời không có chủ động tiếp cận anh ta, hoặc là ngoài ý muốn vì trong một đêm mà cô trắng lên xinh đẹp lên một ít đi.

Thấy Tạ Ước Chi đẩy xe lên lại đây, Lăng Vu Đề tự giác lui qua một bên.

Bữa sáng hôm nay là cháo trứng muối thịt nạc, tay Tạ Ước Chi cảm mừng sứ dùng một chút, dư quang nhìn đến Lăng Vu Đề vẫn duy trì một khoảng cách với mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Công lược hoạ sĩ tàn tật (11)

Edit: Aya Shinta

Tạ Ước Chi khẽ nhủ mày, đây nhất mang theo một tia nghi hoặc. Nghi hoặc vì tại sao Lăng Vu Đề mới một buổi tối không gặp, giống như có biến hoá.

Mặc kệ là bộ dạng, hay là hành vi.

Nếu không phải trí nhớ anh tốt, nhớ rõ này giọng nói của họ công này. Tạ Ước Chi đều phải hoài nghi họ công ngày hôm qua, với hôm nay, không phải cùng một người đấy!

Lăng Vu Đề một bên quét tước phòng, một bên yên lặng nghiên cứu hệ thống sau khi được khôi phục của mình.

Cô muốn nhìn xem hệ thống có cái công năng gì có thể trợ giúp cô hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện tại hệ thống có nhiều các loại hình tiểu thuyết, các loại hình nam phụ.

Tuy rằng không có nói nên công lược như thế nào mới tốt, nhưng có thể phân tích đại khái một chút tính cách, đối với Lăng Vu Đề mà nói, vẫn rất có trợ giúp.

Hiện tại việc Lăng Vu Đề phải làm, chính là an phận làm tốt cái nhân vật hộ công này.

Đến nỗi mặt khác, vẫn là chờ sau này rồi nói tiếp.

Không phải cô không muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, mà là hiện tại cô biết, nóng vội thì không có khả năng thành công làm Tạ Ước Chi tăng thêm độ hảo cảm.

Rất cuộc Tạ Ước Chi phong bế chính mình vào thế giới của chính anh ta nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng tiếp nhận người khác ngoài Thư Nhã đâu!

Ngay cả mỗi lần khi Thư Nhã tới gặp anh, anh ta đều tránh đấy!

Rõ ràng khoa học kỹ thuật hiện tại phát triển như vậy, gọi cuộc điện thoại hoặc là nhắn một tin nhắn qua là có thể liên hệ.

Nhưng cho dù có nhớ, Tạ Ước Chi cũng sẽ không gọi điện thoại cho Thư Nhã.

Cũng chỉ có khi mỗi lần Thư Nhã tới Tạ gia gặp anh, anh mới có thể cách cửa phòng, nói một hai câu với Thư Nhã.

Nguyên nhân là, Tạ Ước Chi không muốn làm Thư Nhã thấy có lỗi với mình, không muốn khi anh chủ động đi tìm Thư Nhã, Thư Nhã đều sẽ ôm một loại tâm tình rằng cô thua thiệt anh.

Nếu là Lăng Vu Đề, còn không phải là thua thiệt sao!

Nếu không phải Tạ Ước Chi, Thư Nhã có thể được cứu từ hai gã biến thái kia sao!

Nói trở lại, thân phận hộ công này của cô vẫn rất có ưu thế.

Không những có thể nhìn thấy Tạ Úc Chi mỗi ngày, ngẫu nhiên, cô còn có thể cùng anh nói một hai câu, tuy rằng anh cơ hồ sẽ không trả lời.

Trong nháy mắt khi Tạ Úc Chi buông muỗng sứ lấy giấy ăn lau miệng, Lăng Vu Đề liền phục hồi tinh thần lại.

Cô đi đến bên cạnh bàn, bắt đầu thu dọn.

Tạ Úc Chi không có lập tức đẩy xe lăn đi phòng vẽ tranh, mà là hơi hơi giương mắt nhìn Lăng Vu Đề.

Tay Lăng Vu Đề hơi dừng một chút, nghiêng đầu nhìn Tạ Úc Chi: "Thiếu gia, làm sao vậy? Là muốn phản phó tôi làm cái gì sao?"

Ngờ khi Lăng Vu Đề đã không giống như ngày hôm qua, ngu dần tựa tiểu bạch si.

Ngờ khi hiện tại của cô khinh khinh nhu nhu, giọng nói vốn dĩ liền dễ nghe làm người khác cảm thấy thực thoải mái.

Đôi mắt Tạ Úc Chi chớp chớp, không nói gì.

Đại khái lại cùng Lăng Vu Đề nhìn nhau hai giây, Tạ Úc Chi đẩy xe lăn về phòng vẽ tranh.

Tạ Úc Chi suy đoán chính là, cô lẽ là ngày hôm qua Tề tẩu lại dạy dỗ riêng cho Lăng Vu Đề. Cho nên hôm nay Lăng Vu Đề mới có thể biểu hiện tốt hơn so với ngày hôm qua.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần không phiền đến anh thì được rồi.

Hệ thống của Lăng Vu Đề tuy rằng đã chữa trị, nhưng cũng không đại biểu cô chính là vạn năng.

Cô cũng không thể nhìn ra cái gì trong cái nhìn nhàn nhạt của Tạ Úc Chi vừa nãy được.

Liếc mắt nhìn bóng dáng Tạ Úc Chi một cái, Lăng Vu Đề lại tiếp tục thu dọn.

Tháng ngày ở Tạ gia, tựa hồ chậm rãi ổn định dần.

Mỗi ngày, Lăng Vu Đề đều đang làm những công việc đồng dạng: Đưa cơm cho Tạ Úc Chi, quét tước phòng, lảng lảng ở trong góc.

Thời gian qua rất chậm, mà cũng thực nhanh.

Chi chớp mắt, Lăng Vu Đề ở Tạ gia đã gần một tháng.

Thành quả của Lăng Vu Đề trong khoảng thời gian này chính là, độ hảo cảm của Tạ Úc Chi với cô lên được ba mươi điểm, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tốt xấu Tạ Úc Chi đã đại khái quen thuộc cô, cũng tiếp nhận mỗi ngày cô đều ở trong phòng anh.

Còn có một cái thành quả chính là, quan hệ giữa Lăng Vu Đề cùng người Tạ gia rất tốt.

Diễn Mật cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, đối với cô càng ngày càng tốt, quả thực tốt đến mức giống như con gái thân sinh vậy!

Tuần trước, Diễn Mật còn mang theo cô đi dạo phố mua rất nhiều đồ. Quần áo quần dép, từ đầu đến chân từ trong ra ngoài, cái gì cũng mua.

Lại cho cô làm thẻ ngân hàng, bên trong có dư ba tháng tiền lương.

Biết Lăng Vu Đề thích ăn, cho nên Diễn Mật phản phó phòng bếp mỗi ngày chuyên môn làm đồ ăn cho cô.

Những nhóm người hầu nếu không phải biết cảm tình giữa Tạ Cẩm Niên cùng Diễn Mật, sợ đều phải hoài nghi Lăng Vu Đề kỳ thật là con gái riêng của Diễn Mật!

Ngày cả Lăng Vu Đề cũng kinh ngạc đến không được, nói rằng Diễn Mật có âm mưu gì đi, cũng không giống.

Bởi vì ánh mắt mỗi lần Diễn Mật nhìn cô đều đặc biệt ôn hòa vui vẻ.

Khi cùng cô ở chung, Diễn Mật như là coi cô trở thành bạn bè nhận thức nhiều năm, cũng như là đang chiều cổ con cái vậy.

Nhưng thật ra Tạ Cẩm Niên không có đối với Lăng Vu Đề có cái gì đặc biệt, chỉ là đối với Lăng Vu Đề thì nhu hòa hơn một ít so với người hầu khác.

Tạ Mật Chi thường không ở nhà, ở bên ngoài cô ấy có phòng ở, cho nên Lăng Vu Đề ở Tạ gia gần một tháng qua, cũng chỉ gặp Tạ Mật Chi có hai lần mà thôi.

Thời tiết tháng sáu tại thành phố J đã dần dần nóng lên, hôm nay Lăng Vu Đề mặc một cái trang phục ngắn tay ở nhà.

Từ tuần trước khi mua quần áo mới, Diễn Mật không cho cô mặc trang phục người hầu.

Nhìn mình trong gương, hiện tại làn da cô đã đặc biệt trắng nõn non mịn, da thịt trên mặt mang theo nét ngây ngô của tuổi mười tám.

Bởi vì còn có nét trẻ con, cho nên khuôn mặt này, chỉ tương tự với thực thể giả thuyết có tám phần.

Lăng Vu Đề nghĩ, nếu không có nét trẻ con, hẳn chính là thực thể giả thuyết bán phóng đại đi!

À, cũng không đúng, thực thể giả thuyết còn có một đôi cánh nữa ~

Chớp chớp đôi mắt to, hắc bạch phản minh, thoạt nhìn tựa hồ như thanh triệt thấy đấy.

Hôm nay, chính là ngày trong trí nhớ, Tạ Úc Chi khi giữa trưa đột nhiên phát giận ném chén canh nóng làm bị thương nguyên thân.

Lúc trước Lăng Vu Đề vẫn luôn không hiểu vì sao Tạ Úc Chi lại ở ngày này vô duyên vô cớ đột nhiên phát giận.

Sau đó cô lại nghiên cứu cốt truyện cùng ký ức mới biết được, ngày này, Thư Nhã tới gặp anh.

Trong cốt truyện có đề cập qua, sáng sớm Thư Nhã liền tới thăm bạn học sơ trung đã một năm không gặp, Tạ Úc Chi.

Chờ Thư Nhã đi rồi, cảm xúc của Tạ Úc Chi vẫn luôn không ổn.

Nguyên thân cốc lốc ngáy ngược làm sao sẽ nhìn ra được, hơn nữa nguyên thân cùng Lăng Vu Đề không giống nhau.

Khi nguyên thân chiếu cố Tạ Úc Chi gần một tháng, công việc mỗi ngày cũng chính là đưa cơm, thu dọn phòng một chút.

Thời gian còn lại, Tạ Úc Chi không cho phép cô ấy ở lại trong phòng.

Giữa trưa ngày đó, khi nguyên thân tự đưa cơm trưa cho Tạ Úc Chi, không cẩn thận nhỏ một giọt canh nóng ở trên mu bàn tay Tạ Úc Chi.

Tạ Úc Chi vẫn đang áp chế phần nếp lập tức liền bạo phát ra, anh bùng chén canh, đột nhiên ném về phía nguyên thân.

Chén canh trực tiếp nện ở trên mặt cô ấy, cạnh chén liền đâm bên trên mắt trái, tức khắc xướt qua nửa lông mày, máu tươi chảy ròng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Công lược hoạ sĩ tàn tật (12)

Edit: Aya Shinta

Hơn nửa canh vừa mới nấu xong, hắt lên trên trên mặt, nửa bên mặt nhất thời đã bị nóng đỏ, còn nổi bọt nước.

Kỷ ức tiếp thu thực thành công, ngay cả cái loại cảm giác đau đớn này đều cùng tiếp thu lại đây.

Cho nên mỗi lần Lăng Vu Đề nhớ lại, đều có thể nhớ lại cái loại cảm giác đau đớn này.

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, lúc này đây, cô cũng sẽ không để chuyện như vậy lại xảy ra!

Ăn bữa sáng xong, Lăng Vu Đề đứng giờ bụng bữa sáng của Tạ Úc Chi lên lầu như cũ

Mỗi ngày thì Tạ Úc Chi cũng là một tăng bất biến làm chuyện của anh, trừ bỏ ăn cơm ngủ WC, chính là vẫn luôn vẽ tranh.

Anh vẽ rất chậm, lúc trước Lăng Vu Đề có chú ý qua, nếu muốn vẽ xong một bức tranh, nhanh nhất đều yêu cầu nửa tháng.

Cũng mất công Tạ Úc Chi có kiên nhẫn, nếu là đổi lại là Lăng Vu Đề mà nói, phỏng chừng muốn phát cuồng!

"Thiếu gia, ăn bữa sáng."

Lăng Vu Đề đặt bữa sáng lên bàn, lặp lại lời mà mỗi buổi sáng đều phải nói với Tạ Úc Chi.

Khi Lăng Vu Đề vừa tiến đến thì Tạ Úc Chi liền buông cọ vẽ trong tay.

Anh nghiêng đầu buông mí mắt nhìn Lăng Vu Đề, gần một tháng qua, tuy rằng có đôi khi Lăng Vu Đề cũng sẽ nói chút lời rầu rìa với nghĩa ở trước mặt anh.

Nhưng anh lại không cảm thấy bức bối, nguyên nhân là đề tài Lăng Vu Đề nói với anh đều là xoay quanh người nhà của anh.

Hoặc là nói mẹ của anh, hoặc là nói mẹ anh nói với cô về em gái Mật Chi, sự tình về ba.

Anh luôn không muốn gặp bọn họ, cũng không muốn nói chuyện cùng bọn họ.

Cho nên sự tình về bọn họ, Tạ Úc Chi không biết, có rất nhiều.

Mỗi lần Lăng Vu Đề quét tước phòng, hoặc là khi anh dùng cơm, cô sẽ dùng ngữ khí như kể chuyện xưa để kể lại tất cả những chuyện Điền Mật đã nói với cô.

Ngay từ lúc đầu thì Tạ Úc Chi có chút bức bối cùng phản cảm, nhưng chậm rãi, anh cũng quen nghe Lăng Vu Đề đi nói một ít sự tình bên ngoài.

Cô luôn hiểu biết tình huống của anh, nên mới có thể mở miệng nói chuyện.

Mà khi anh yêu cầu an tĩnh, cô có thể thực an tĩnh ở trong góc, làm người khác cơ hồ quên mất cô tồn tại.

Người hộ công hiểu biết đúng mực này, không thể nghi ngờ là hộ công mà anh vừa lòng nhất, không gì sánh nổi.

Thường thường, anh ăn bữa sáng, Lăng Vu Đề liền ở phía sau anh một bên quét tước vệ sinh, một bên bắt đầu nhẹ giọng nói.

"Tề tẩu xin nghĩ trở về, thiếu gia ngại biết là nguyên nhân gì không? À ~ tôi đoán thiếu gia chắc chắn không biết là nguyên nhân gì đâu....."

"Tề tẩu sinh bệnh sao?" Tạ Úc Chi quay đầu nhìn Lăng Vu Đề.

Ngữ khí anh thực đậm, lại làm Lăng Vu Đề kinh ngạc trừng mắt.

"Tề tẩu sinh bệnh sao", là năm chữ đấy!

Từ trước tới giờ, đây là câu dài nhất mà Tạ Úc Chi nói với cô.

Cũng là khó có một lần mà anh mở miệng nói chuyện với cô.

Gần một tháng qua, số lượng từ Tạ Úc Chi nói chuyện với cô cộng lại, có lẽ đều chưa tới hai mươi chữ.

Cho nên Tạ Úc Chi một lần nói với cô năm chữ, Lăng Vu Đề quả thực chính là thụ sủng nhược kinh nha!

Bề tình kinh ngạc chỉ là xuất hiện trong thoáng chốc, Lăng Vu Đề liền trở về bộ dạng bình tĩnh: "Thiếu gia đã đoán sai nha! Tề tẩu không phải sinh bệnh, mà là mang thai!"

Nhìn đầy mắt Tạ Úc Chi khó nên kinh ngạc, Lăng Vu Đề nhếch môi cười: "Thiếu gia đoán sai cũng là bình thường, ngay cả phu nhân đều không có nghĩ đến Tề tẩu sắp bốn mươi tuổi, thế nhưng lại mang thai. Chẳng qua bởi vì trong nhà Tề tẩu cũng chỉ có một đứa con gái, cho nên Tề tẩu muốn sinh con ra."

Tạ Úc Chi quay đầu đi tiếp tục ăn cháo, anh mới không thừa nhận vừa nãy anh thất thố mà cảm thấy xấu hổ đâu!

Thấy Tạ Úc Chi quay đầu, Lăng Vu Đề cũng cúi đầu tiếp tục quét tước vệ sinh.

Tuy hiện tại độ hào cảm Tạ Úc Chi với cô chỉ có ba mươi điểm, nhưng anh đã tiếp nhận người hộ công như cô tồn tại.

Có lẽ ngẫu nhiên, cô tồn tại, cũng có chút giải quyết chứng cô độc lâu năm của anh.

Đại khái 9 giờ hơn, Lăng Vu Đề ngồi ở cửa sổ phòng vẽ tranh cúi đầu đọc sách.

Đúng vậy, phòng vẽ tranh.

Một tuần trước, Lăng Vu Đề ở góc tường phòng ngủ đọc sách thì ánh sáng quá mờ, đọc không được, cô thương lượng với Tạ Úc Chi chuyển vị trí của cô đến dưới cửa sổ phòng vẽ tranh.

Tạ Úc Chi suy xét đại khái năm phút đồng hồ, cũng đồng ý.

Từ đó về sau, mỗi ngày Lăng Vu Đề làm xong công việc, liền ôm sách mà Điền Mật chuẩn bị cho cô đọc đến nhập thần.

"Cốc cốc cốc ——"

Ba tiếng đập cửa làm Lăng Vu Đề đang đọc sách, cùng Tạ Úc Chi đang vẽ tranh đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Ngày thường, cửa phòng của Tạ Úc Chi thì trừ bỏ Lăng Vu Đề, không có ai sẽ đến gõ.

Lúc này, Lăng Vu Đề đang ở trong phòng anh đấy, chắc chắn sẽ không phản thân ra ngoài cửa đi.

Như vậy, là ai tới gõ cửa phòng anh đấy?

Tạ Úc Chi không biết ai đang gõ cửa, nhưng Lăng Vu Đề biết, người gõ cửa, là Thư Nhã.

Suy nghĩ vừa xong, ngoài cửa liền có người nói chuyện: "Úc Chi, tôi là Thư Nhã, tôi tới gặp cậu."

Chất giọng Thư Nhã rất êm tai, giống như là MC radio, làm người khác nhin không được muốn an tĩnh lại mà nghe cô ấy nói chuyện.

Nghe được giọng của Thư Nhã, cọ về trong tay Tạ Úc Chi liền rơi trên mặt đất, màu vẽ trên bút cũng dây lên trên sàn nhà.

Lăng Vu Đề đứng lên, còn chưa đi đến bên người Tạ Úc Chi, Tạ Úc Chi liền đẩy xe lăn về hướng cửa.

Lăng Vu Đề ngăn người, tuy biết tâm ý của Tạ Úc Chi đối với Thư Nhã.

Nhưng gần một tháng nay, cô đã quen bộ dạng lãnh lãnh đạm đạm kia của Tạ Úc Chi.

Tạ Úc Chi với đôi mắt không giấu được ý mừng, khoe miệng hơi cong lên một chút, thật sự làm Lăng Vu Đề có chút không kịp phản ứng.

Thư Nhã ngoài cửa biết Tạ Úc Chi ở đây, cho nên cũng liền tự nói chuyện.

"Xin lỗi Úc Chi, lâu như vậy không có đến thăm cậu, chủ yếu là bận quá! Cậu không biết đâu, một năm này, đã xảy ra rất nhiều chuyện."

Tạ Úc Chi dựa vào trên xe lăn, rừ đầu, nghiêm túc nghe Thư Nhã nói từng chữ.

Lăng Vu Đề ngồi xổm trên mặt đất, một bên lau sạch sàn nhà bị cọ vẽ làm bẩn, một bên lưu ý biểu tình Tạ Úc Chi.

Nhìn thần thái sáng láng của Tạ Úc Chi, Lăng Vu Đề có chút bực mình.

Cô chính là chưa từng có gặp qua Tạ Úc Chi như vậy đâu!

"Úc Chi, cậu đang nghe sao?" Thư Nhã ngoài cửa hỏi.

Tạ Úc Chi chớp chớp mắt, nhẹ nhàng mở miệng: "Có."

Lúc nói chuyện với cô thì ngữ khí nhàn nhạt, khi nói chuyện với Thư Nhã, lại là mang theo ý cười không dễ phát hiện.

Đậu má! Chi một chữ, ngữ khí đều có khác biệt!

Đừng có dối đãi khác biệt như vậy nha?!

Không vui!

Lăng Vu Đề bữu môi, tay lau sàn nhà dùng sức, hận không thể lau sàn nhà thành một cái động!

Thư Nhã ngoài cửa nghe thấy Tạ Úc Chi trả lời, tựa hồ như cười một chút: "Úc Chi, gần đây cậu có khỏe không?"

"Ừ, còn cậu?"

"Tôi khá tốt, hiện tại tôi ở tập đoàn Mặc thị làm trợ lý của tổng giám đốc Mặc. Úc Chi biết Mặc Chi Hàn không?"

"Ừ." Dương nhiên anh biết, Mặc Chi Hàn, là con trai chú Mặc.

Aya: Thấy ngứa tay ghê *hờ hờ hờ*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Công lược hoạ sĩ tàn tật (13)

Edit: Aya Shinta

Mặc Chi Hàn lớn hơn hai tuổi so với anh, nhà chú Mặc cùng nhà anh có quan hệ không phải đặc biệt tốt.

Chẳng qua, tuy anh cùng Mặc Chi Hàn không phải lớn lên cùng nhau từ nhỏ, lại cũng khi đi học, liền quen biết lẫn nhau.

Hoá ra, tổng giám đốc hiện tại của Mặc thị, là Mặc Chi Hàn sao?

"Năm trước, tôi đến tập đoàn Mặc thị công tác, sau đó trở thành trợ lý của anh ấy. Úc Chi, tôi cùng anh ấy, hiện tại đang kết giao."

Thời điểm Thư Nhã nhắc tới Mặc Chi Hàn, trong giọng nói mang theo hạnh phúc vui sướng mà ai cũng có thể nhận thấy được.

Lăng Vu Đề là biết Thư Nhã tới nơi này sẽ nói chút gì đó, cô cũng không có ý tứ muốn ngăn cản, tuy rằng, cô biết Tạ Úc Chi sẽ khổ sở.

Chi là, nghe được những lời kia của Thư Nhã, thế nhưng Lăng Vu Đề vẫn có chút lo lắng cho Tạ Úc Chi.

Cô đứng lên, cất bước đi đến chỗ Tạ Úc Chi.

Tạ Úc Chi kinh ngạc với câu nói Thư Nhã cùng Mặc Chi Hàn đang kết giao, cũng không có lưu ý đến Lăng Vu Đề đã muốn chạy tới bên người mình.

Ánh mắt anh từ lúc bắt đầu khi Thư Nhã đến thăm thì từ vui sướng, biến thành mắt mát khổ sở.

Tạ Úc Chi hơi hơi cúi đầu xuống, hai tay có chút run rẩy đặt lên trên đùi mình.

Anh biết, vẫn luôn biết rằng...

Mình như thế này, không xứng với Thư Nhã không phải hay sao!?

Thế nhưng tại sao khi nghe đến cô ấy có đối tượng kết giao, lòng anh sẽ thống khổ như vậy chứ!?

Rõ ràng, anh sớm đã có chuẩn bị tâm lý đối mặt với ngày này, dù sớm hay muộn hay sao!

Tóc mái có chút dài chặn đi non nửa khuôn mặt Tạ Úc Chi, Lăng Vu Đề chỉ có thể nhìn thấy anh gất gao nhấp môi, tay hơi hơi có chút run rẩy.

Lăng Vu Đề biết, lúc này Tạ Úc Chi, rất đau lòng.

Không biết vì sao, Lăng Vu Đề cũng có chút đau lòng.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng đặt ở trên mu bàn tay Tạ Úc Chi, hy vọng có thể cổ vũ cho anh.

Tạ Úc Chi nhìn bàn tay đột nhiên đặt lên mu bàn tay mình, hơi chút ngăn người, anh giương mắt nhìn chủ nhân của bàn tay kia.

Ngay sau đó, Tạ Úc Chi liền gạt tay Lăng Vu Đề đi.

Thư Nhã ngoài cửa lại mở miệng lần nữa: "Úc Chi, cậu là bạn bè tốt nhất của tôi, tôi muốn chia sẻ sự vui vẻ này với cậu đầu tiên! Cậu, sẽ thay tôi vui vẻ sao?"

Tạ Ước Chi chần chờ một hồi lâu, mới mở miệng: "Sẽ."

Dây thanh của anh đều có chút run rẩy, Lăng Vũ Đề cách anh gần nhất nghe ra được.

Nhìn nắm tay đang xiết chặt của Tạ Ước Chi, Lăng Vũ Đề có trong nháy mắt, muốn đi ra ngoài mắng Thư Nhã một trận, nói cho cô ấy tâm ý của Tạ Ước Chi đối với cô ấy!

Trong cốt truyện đề cập qua, Thư Nhã, thật sự không biết Tạ Ước Chi thích mình.

Nguyên nhân cũng chỉ là do lúc trước khi Tạ Ước Chi vẫn là cái nam hài sáng sủa thích cười thích đùa vui, Tạ Ước Chi đã từng nói giỡn với Thư Nhã, nói rằng kỳ thật cậu ta thích con trai.

Cho nên cho tới lúc này, Thư Nhã đều cho rằng Tạ Ước Chi thích con trai.

Mỗi lần Điền Mật hỏi tâm Úa của cô ấy đối với Tạ Ước Chi, cô ấy cũng nói rằng coi Tạ Ước Chi trở thành bạn bè tốt nhất.

Cô ấy không có khả năng thích một người đồng tính tuyến đĩ!

Tuy, cô ấy đã từng yêu thầm Tạ Ước Chi!

Lăng Vũ Đề biết, đều biết hết!

Cô nghĩ, nếu Tạ Ước Chi nguyện ý theo đuổi Thư Nhã mà nói, hai người bọn họ nói không chừng vẫn có khả năng.

Bởi vì cô biết cốt truyện, biết không lâu lúc sau, Thư Nhã cùng nam chủ Mặc Chi Hân sẽ xuất hiện một ít hiểu lầm.

Chi cần có trợ giúp Tạ Ước Chi thừa cơ mà xen vào, khó khăn không lớn.

Giờ khác này, thế nhưng cô không có đi lo lắng nhiệm vụ thất bại trước mà là muốn khiến chàng trai yếu ớt trước mắt này, có được điều anh ta muốn mà không dám giành lấy.

"Cảm ơn cậu Ước Chi, tôi....."

Thư Nhã còn muốn nói cái gì đó, chuông điện thoại đánh gãy lời cô ấy nói.

"A lô, em ở trong nhà bìa. Hả? Hẹn hò? Ngày hôm qua thì em đáp ứng anh khi nào!/? Được được, em ở Cẩm Tú Thành, anh lại đây đón em đi! Ủ, em ở công Cẩm Tú Thành chờ anh. Đi ngay đi ngay đây!"

Quả nhiên, trong sách nói, mỗi người khi nói chuyện với những người khác nhau thì có những ngữ khí khác nhau.

Trong giọng Thư Nhã tuy mang theo oán giận cùng bất mãn, nhưng cũng mang theo ngọt ngào nồng đậm

Thư Nhã cúp điện thoại, hơi mang theo ý xin lỗi mở miệng: "Xin lỗi, Ước Chi, tôi..."

"Đi đi."

Tạ Ước Chi trực tiếp đánh gãy lời Thư Nhã, sau đó liền đẩy xe lăn rời cửa phòng đi tới phòng vệ tranh.

"Hôm nào tôi lại đến gặp cậu."

Nói xong, ngoài cửa phòng, truyền đến tiếng bước chân, xa dần.

Tạ Ước Chi không có vệ tranh, chỉ là ngồi ở trước giá vẽ, ánh mắt trống rỗng, không có tiêu cự.

Lăng Vũ Đề cảm thấy lúc này Tạ Ước Chi, chưa từng có yếu ớt như thế này.

Cả người anh phát ra sự cô độc, sự cô độc này giống như muốn ngưng tụ thành thực thể, người khác xem đến đau lòng.

Lăng Vũ Đề cần cần mò dưới, suy nghĩ đã lâu, mới lấy hết can đảm mở miệng: "Thiếu gia, ngài thích Thư Nhã tiểu thư, nên nói cho cô ấy nha! Ngài không nói, người khác làm sao biết được!"

Hàng mí Tạ Ước Chi run rẩy, nói cho cô ấy? Nói cho cô ấy làm cái gì, chỉ là tạo cho cô ấy thêm bối rối mà thôi.

Tạ Ước Chi cong cong khóe môi, lộ ra một nụ cười tự giễu.

Anh không nói gì, chỉ là lẳng lặng cúi đầu nhìn chân mình.

Cho dù Tạ Ước Chi không nói, Lăng Vũ Đề cũng biết đại khái hiện tại anh đang nghĩ chính là cái gì.

"Lời nói của tôi, hy vọng thiếu gia anh không cần tức giận. Ngày thường không có việc gì, phu nhân luôn sẽ nói về anh với tôi, nói anh trước kia sáng sủa tự tin. Thiếu gia, trên thế giới có rất nhiều người tàn khuyết, bọn họ chưa từng suy sút, bọn họ đều đang nỗ lực theo đuổi thứ chính mình muốn! Chẳng lẽ thiếu gia cho rằng, người tàn khuyết, liền không xứng có được hạnh phúc sao?"

Tạ Ước Chi bị lời của Lăng Vũ Đề làm cho sững sốt, phải nha, người có tàn khuyết, liền không xứng có được hạnh phúc sao?

Thấy Tạ Ước Chi tựa hồ bị mình thuyết phục một ít, Lăng Vũ Đề quyết định không ngừng cố gắng.

"Thiếu gia anh nghĩ một chút, anh trừ bỏ chân có việc, nhiều chỗ khác rất ưu tú nha! Ngay cả những người có thân thể khỏe mạnh đều kém anh đó! Giống như thiếu gia, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài hoa có tài hoa, muốn gia thế có gia thế, muốn nhân phẩm có nhân phẩm! Bao nhiêu người đều muốn như thiếu gia anh nha!"

Tạ Ước Chi nghiêng đầu nhìn Lăng Vũ Đề nói đến thần thái vô cùng rực rỡ, tâm tình nguyên bản đang hạ xuống bị cô trộn lẫn, thế nhưng không có khó chịu như vậy.

Sau đó, Lăng Vũ Đề liền cảm ứng được Tạ Ước Chi cho cô thêm 10 điểm hảo cảm.

Bốn mươi điểm hảo cảm, nhiệm vụ tiến độ đến sắp một nửa.

Cái này, Lăng Vũ Đề có chút rối rắm, cũng không biết cô rốt cuộc muốn hoàn thành nhiệm vụ, hay là muốn giúp Tạ Ước Chi theo đuổi Thư Nhã đây?

"Cô thì biết cái gì?" Một cái nha đầu ở nông thôn, lại biết ăn nói như vậy! Cô ta biết cái gì nha! Chẳng qua là mới đến thành thị một tháng mà thôi.

Cô ta sao mà hiểu được, mình.....

"Đương nhiên tôi biết rồi! Thiếu gia anh đây có tâm bệnh! Anh chính là không dám đối mặt với trạng huống hiện tại của mình, lại sợ người khác nhìn thấy bộ dạng chật vật của anh! Muốn tôi nói nha, thiếu gia anh thật sự một chút cũng không chật vật, anh cũng không biết, khi lần đầu tiên gặp anh, liền cảm thấy hình như anh giống như vương tử trong truyện cổ tích vậy!"

Aya: 0051 cố lên! Fight! Fight!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Công lược hoạ sĩ tàn tật (14)

Edit: Aya Shinta

Vốn dĩ Tạ Ước Chi muốn tức giận bởi vì Lăng Vũ Đề nói anh không dám đối mặt với tình trạng hiện tại của anh, sợ người khác nhìn được bộ dạng chật vật thì lại vì câu phía sau của Lăng Vũ Đề, đột nhiên hoá thành hư không.

Vương tử truyện cổ tích sao?

Cái nha đầu ở nông thôn này, thế nhưng còn biết truyện cổ tích!?

Chẳng lẽ ở nông thôn không phải như anh cho rằng, nghèo đến điện cũng không có sao?

Khóe môi tựa hồ muốn cong lên trên, bị Tạ Úc Chi khắc chế.

"Thiếu gia, anh hẳn nên đi ra ngoài trông thấy thế giới đã lâu không thấy!"

Tuy rằng không nắm chắc có thể thuyết phục Tạ Úc Chi, nhưng nếu Tạ Úc Chi có thể bị cô thuyết phục mà nói, vậy chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Anh ta ở trong phòng đến chín năm, nên đi ra ngoài!

Trong tiểu thuyết, cuối cùng cũng không cho Tạ Úc Chi một cái công đạo. Tối kết cục, anh ở trong phòng như cũ, chưa từng bước ra cửa phòng một bước...

Tạ Úc Chi nghiêng đầu, cửa sổ đối diện mình.

Bức màn trong phòng, anh rất ít khi kéo nó ra. Liền tính kéo, cũng chỉ là kéo ra một cái khe hở.

Đi ra ngoài dễ thấy, thế giới, mà anh đã lâu không gặp sao?

Trong lòng có cái gì đang nãy nảm, đối với thế giới bên ngoài, nguyên lai cũng có tưởng niệm sao?

Chính là, chân anh.....

Nói trắng ra là, Tạ Úc Chi đã từng có bao nhiêu kiểu ngao tự tin, Tạ Úc Chi hiện tại liền có bao nhiêu tự ti khiếp đảm.

Cho nên, muốn thuyết phục anh, đúng là không dễ!

Cho nên công tác thuyết phục của Lăng Vu Đề lúc này đây, tự nhiên liền lấy thất bại chấm dứt.

Lăng Vu Đề VS Tạ Úc Chi

Lăng Vu Đề toàn bại...

Thế nhưng cũng may Tạ Úc Chi không có phát giận, cũng không có trừ cớ độ hạo cảm.

Buổi tối, Lăng Vu Đề chờ Tạ Úc Chi ăn xong bữa tối xong, liền trở về phòng.

Cô ôm đầu gối ngồi ở trên giường phát ngốc, trong đầu lặp lại đều là vài đoạn trong tiểu thuyết, miêu tả Tạ Úc Chi.

Nam phụ như vậy thực sự rất đau lòng nha! Trà giá lớn như vậy, thế nhưng tâm ý anh mà nữ chủ cũng không biết.

Còn vẫn luôn cho rằng Tạ Úc Chi thực để ý người bạn tốt là cô ấy, mới có thể không màng tất cả cứu cô ấy như vậy!

Tạ Úc Chi cũng thật là, không có chuyện gì lại nói giỡn với người ta rằng mình thích con trai!

Hiện tại thì ngon rồi, rõ ràng có thể làm nam chủ, kết quả trở thành nam phụ!

Phải biết rằng, Tạ Úc Chi kỳ thật là đối tượng đầu tiên mà Thư Nhã thích đấy!

Nếu có thừa dịp Thư Nhã cùng Mặc Chi Hân sinh ra hiểu lầm thậm chí là đòi chia tay trợ giúp Tạ Úc Chi thừa cơ mà xen vào, hai người bọn họ, hẳn là vẫn là có khả năng đi?

"Cốc cốc cốc ——"

Tiếng đập cửa làm Lăng Vu Đề phục hồi tinh thần, có đặt chân xuống đất đi mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa, là Điền Mật đang cười tìm tìm.

Lăng Vu Đề cũng không có ngoài ý muốn nhiều, trong khoảng thời gian này, Điền Mật luôn sẽ đến phòng cô.

Cho nên nhìn thấy Điền Mật, Lăng Vu Đề cũng chỉ là nhếch môi cười cười với Điền Mật: "Phu nhân!"

Nghe Lăng Vu Đề xưng hô, Điền Mật giả vờ tức giận xụ mặt: "Đã nói đừng gọi ta phu nhân, gọi đi Mật!"

"Khó mà làm được, chính là như bây giờ, những nhóm a di đều đang lan truyền coi con có phải con gái riêng của ngài hay không đấy!"

Lăng Vu Đề vội vàng phủ quyết xưng hô này, hiện tại cô chỉ là một hộ công của Tạ gia đó!

Chi là hiện tại Điền Mật tốt với cô, đã hoàn toàn không phù hợp khi đối đãi với một hộ công đâu!

"Nhưng thật ra ta ước gì con là con gái riêng của ta đây! Được rồi, nhìn xem ta mang cho con cái gì này!"

Điền Mật đưa túi trong tay cho Lăng Vu Đề: "Chiều nay đi dạo phố cùng bạn thì thấy, cảm thấy rất thích hợp với con, liền mua về cho con."

Lăng Vu Đề mở túi, lấy ra một cái váy màu hồng phấn từ bên trong.

Có chút kinh ngạc trừng mắt lại trừng mắt, váy này... Váy này, rõ ràng giống y đúc cái váy khi cô còn là thực thể giả thuyết thường xuyên mặc nha!

Trừ việc, váy này so với váy của thực thể giả thuyết thì lớn hơn nhiều.

"Thích không? Mặc vào cho ta xem đi!" Điền Mật nhìn Lăng Vu Đề, trong mắt đều là mong đợi.

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, gạt gạt đầu: "Được rồi, con đi thay thử xem."

Khi Lăng Vu Đề mặc vào váy Điền Mật mang đến, hốc mắt bà đột nhiên liền đỏ.

Váy này cũng không phải bà mua, mà là bà tự tay vẽ cho người cất may.

Lúc trước bởi vì bà hoài nghi Lăng Vu Đề, cho nên để Tạ Cẩm Niên đi điều tra tư liệu về Lăng Vu Đề.

Sau khi bà nhiều lần nghiên cứu tư liệu, sinh ra một cái suy đoán.

Bà suy đoán, Lăng Vu Đề, chính là 0051.

Sau khi thử cô vào lần, Lăng Vu Đề trước sau không có thừa nhận cô chính là 0051.

Nhưng bà tin tưởng trực giác mình, trực giác nói cho bà, Lăng Vu Đề, chính là 0051.

Chi là làm Điền Mật nghi hoặc chính là, 0051 đi vào thế giới này, chẳng lẽ không phải đi thăm bà sao?

Nhưng nếu đi thăm bà, lại vì sao không chịu thừa nhận mình chính là 0051 đây?

Nhìn Lăng Vu Đề cùng 0051 trong trí nhớ bà có chín phần tương tự, Điền Mật thật sự nhìn không được.

"Cò, có phải 0051 hay không? Hệ thống công lực bản thăng cấp 0051!"

Lăng Vu Đề còn đang kinh ngạc với cái váy cực vừa người Diên Mật đưa cho cô, câu hỏi của Diên Mật, trực tiếp làm Lăng Vu Đề sững sờ ở tại chỗ.

Cô ngáy ngốc giương mắt nhìn Diên Mật, trong mắt là kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, làm sao cũng che dấu không được.

Biểu tình Lăng Vu Đề như vậy làm Diên Mật xác định hoàn toàn cho tới giờ của mình, bà tiến lên kéo tay Lăng Vu Đề: "0051, nếu có tới, vì sao không nói cho tới? Cô không phải tới gặp tôi sao?"

Gặp người?! Gặp người làm gì?! Người trừ bỏ là mẹ của đối tượng mà ta công lực, còn có cái thân phận khác sao?!

Vì, vì sao, lại biết thân phận chân thật của cô?!

"Người, là, à?" Lăng Vu Đề có chút gian nan mở miệng hỏi.

Cái này làm Diên Mật ngáy ngẩn cả người, bà là à? 0051 hỏi bà là à?

"Cô không biết tôi? Tôi là Diên Mật nha! Diên Mật ký chủ của cô nha!"

Chẳng lẽ bà già rồi, 0051 liền không nhận ra sao?

"Ký chủ của tôi?!" Trời ạ, thế nhưng cô lại có thể ở trong thế giới nhiệm vụ mà dụng phải ký chủ của mình.

Bà ngăn thế giới, thế nhưng có thể khéo như vậy, liền ở trong một thế giới dụng phải ký chủ của mình!?

Lại còn có thể khéo đến mức, công lực già đã từng là ký chủ của cô, là ma ma của đối tượng cô phải công lực?!

"Khụ, xin lỗi, hệ thống tôi bị cách thức hóa, đối với ký ức khi tôi đã từng mang những công lực già, toàn bộ bị tiêu trừ."

Lăng Vu Đề hơi mang theo ý xin lỗi nhìn Diên Mật đang kích động như thấy thân nhân đã thất lạc nhiều năm.

"Cách thức hóa? Tiêu trừ ký ức? Nói cách khác, hiện tại cô không nhớ rõ tôi?"

Lăng Vu Đề gật gật đầu: "Đừng vậy, tôi không nhớ rõ."

Diên Mật có chút mất mát cùng khổ sở, rốt cuộc bà đã từng cùng 0051 đi qua nhiều thế giới như vậy, nói là sống nương tựa lẫn nhau cũng không quá.

Nhưng mà hiện tại, nhớ rõ những điều đó chỉ có bà.

Không, bà cũng có rất nhiều điều không nhớ rõ.

Thời gian càng lâu, đối với các thế giới đã trải qua, gặp càng nhiều người, liền quên càng nhiều.

Aya: Giờ đang luyện lại bộ Nam chủ là của ta:))))), thương Diên Mật quá

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Công lực hoá sĩ tàn tật (15)

Edit: Aya Shinta

Trừ bỏ 0051, ký ức hầy còn rất mới mẻ!

"Không dao, không nhớ rõ thì không nhớ rõ đi, tôi đây giới thiệu với cô một lần nữa. Tôi tên Diên Mật, đã từng là công lực già cô lựa chọn làm ký chủ. Cô mang tôi đi các thế giới tiểu thuyết công lực nam chủ, sau đó, tôi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được tự do. Chính là lần cuối cùng khi cô truyền tống tôi thì lại truyền tống sai lầm, rồi tôi tới nơi này."

Diên Mật mỉm cười, trong mắt vẫn là sự vui sướng khi có thể cùng 0051 gặp lại.

Truyền tống sai lầm?!

Mí mắt Lăng Vu Đề giật giật, quả, quả nhiên như phong cách hành sự của cô...

Diên Mật lại lôi kéo Lăng Vu Đề nói một đồng chuyện, sau đó mới trở lại vấn đề chính.

"Đúng rồi, 0051, nếu không phải cô tới gặp tôi, vậy cô tới thế giới này làm cái gì vậy? Còn có nha, hiện tại làm sao cô biến thành nhân loại đây?"

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, tự hỏi Diên Mật này nói bà đã từng là công lực già, có thể tin hay không.

À, thế nhưng cô cũng không cần thiết phải giấu diếm.

Nếu bà ấy giao cô cho nhân viên nghiên cứu giải phẫu của thế giới này, cùng lắm thì cô chỉ là rời đi thế giới này, đối với cô cũng không có tổn thương!

Cho nên, Diên Mật này, hẳn là có thể tin đi?

"Là cái dạng này, hiện tại tôi, là hệ thống, cũng là bản thân công lực già."

"Bản thân công lực già? Cũng chính là cô tới thế giới này, là tới công lực nam chủ hả? Là ai nha? Tôi có thể giúp cô nha!" Diên Mật hưng phấn nhìn Lăng Vu Đề.

Không thể không thừa nhận, bà có chút hoài niệm thời điểm trước kia khi làm nhiệm vụ!

Khóe miệng Lăng Vu Đề giật giật, hưng phấn như vậy, không biết, còn tưởng rằng người làm nhiệm vụ chính là Diên Mật đó!

"Tôi phải công lực, không phải nam chủ, mà là nam phụ." Lăng Vu Đề chần chờ trả lời Diên Mật.

Diên Mật hơi ngăn người, ngay sau đó nói: "Nam phụ? Nam phụ tới nha! Như vậy liền có thể không cạnh tranh đoạt với nữ chủ. Thế nhưng, nam phụ kia là ai vậy?"

Không chờ Lăng Vu Đề trả lời, Diên Mật liền phản ứng lại: "Nam phụ cô muốn công lực, là con trai tôi?"

Bà không ngốc, nếu ngốc, bà sẽ không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, đạt được tự do.

Khi Lăng Vu Đề đến thế giới này, hẳn là tới nhà bà trước.

Mà sau khi Lăng Vu Đề tới nhà bà, cũng không có tiếp xúc với ai trừ bỏ người Tà già.

Tà già, đối tượng công lực phù hợp, trừ bỏ con trai Úc Chi của bà, liền không có người khác.

Cho nên.....

Diên Mật nhìn Lăng Vu Đề, chờ đáp án.

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, có chút chột dạ cười cười với Điền Mật.

"Hắc hắc... Đối tượng công lược đã định trước, cũng không phải do tôi định đoạt..."

Điền Mật gật gật đầu, thần sắc có chút ngưng trọng.

Bà thật lâu không nói gì, tựa hồ là đang tự hỏi cái gì đó.

Lăng Vu Đề cũng không nói gì, chỉ là chột dạ cúi đầu.

Lăng Vu Đề nghĩ, Điền Mật sẽ không vui, sẽ để ý cũng hẳn là đúng đi.

Rốt cuộc bà đã từng là công lược giả, hiện tại đến phiên con trai chính bà bị người khác công lược...

Điền Mật cũng không có tự hỏi bao lâu, vấn đề bà tự hỏi, không giống như Lăng Vu Đề nghĩ.

"Con trai tôi là nam phụ, như vậy, nữ chủ, là Thư Nhã sao? Nam chủ là ai?"

"Hà? Nga ~ nữ chủ xác thật là Thư Nhã, nam chủ là Mặc Chi Hân."

Mặc Chi Hân? Điền Mật có chút kinh ngạc, nam chủ, thế nhưng là con trai Mặc Bạch!

"Sau khi công lược thành công, có phải giống như tôi lúc trước, lưu lại thể phục chế?" Điền Mật lại hỏi.

"Ách, cũng không phải..." Vấn đề của Điền Mật nhảy quá nhanh, Lăng Vu Đề có chút không theo kịp tiết tấu của bà.

"Sau khi công lược thành công, chẳng lẽ thể phục chế cũng không lưu lại, trực tiếp rồi đi sao?" Điền Mật có vẻ có chút kích động.

Nếu là cái dạng này, vậy chẳng phải là muốn thương tổn con trai của bà lần nữa sao!

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể lại làm con trai mình chịu thương tổn nữa!

Liền tính người kia là 0051, cũng không thể thương tổn con trai của bà!

"Là, sau khi công lược thành công, càng rồi đi sớm, ta được điểm số liệu càng nhiều. Mà thời gian ở tại thế giới nhiệm vụ càng dài, điểm số liệu tôi đạt được, sẽ tương đối ít."

Tuy rằng có chút kích động, nhưng Điền Mật vẫn nghe được trọng điểm trong lời của Lăng Vu Đề.

"Cô có thể tự mình lựa chọn sau khi nhiệm vụ hoàn thành, khi nào rồi đi sao?" Điền Mật hỏi.

Lăng Vu Đề gật gật đầu, xem như trả lời Điền Mật.

Điền Mật hơi chút nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần bà thuyết phục Lăng Vu Đề sau khi công lược thành công lưu lại bởi Úc Chi không phải tốt rồi sao!

Tuy rằng, điểm số liệu sẽ ít, thế nhưng: "Cô lấy điểm số liệu làm cái gì?"

"Chỉ cần thêm đầy tất cả điểm số liệu của tôi, tôi liền có thể trở thành nhân loại thực sự, mà không phải hệ thống."

"Thật vậy chăng?! Vậy thật tốt quá! Chúc mừng cô nha 0051, hiện tại cô còn thiếu bao nhiêu?" Điền Mật thật tình cảm thấy vui thay cho Lăng Vu Đề.

Còn kém bao nhiêu? Nói ra thật xấu hổ: "Khụ ~ tôi mới hoàn thành một nhiệm vụ, thế giới này nhiệm vụ thứ hai của tôi."

Điền Mật gật gật đầu, không có kinh ngạc nhiều, bà cũng chỉ là hơi một chút.

Lăng Vu Đề biết, Điền Mật nếu hỏi cô chuyện mà sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hẳn là không quá để ý cô đi công lược con trai bà ấy.

Điền Mật lo lắng, hẳn là sau khi cô hoàn thành nhiệm vụ, rồi đi, Tạ Úc Chi sẽ khổ sở.

Xem như Điền Mật từng là ký chủ công lược giả của mình, Lăng Vu Đề vốn đang dự liệu quyết định: "Vậy thì, tôi suy nghĩ một chút. Bởi vì tôi có ba lần cơ hội có thể dễ nhiệm vụ thất bại, cho nên tôi quyết định. Giúp, Tạ Úc Chi theo đuổi được Thư Nhã. Người cảm thấy thế nào?"

Điền Mật ngáy ngáy cả người: "Vì sao?" Điền Mật không hiểu, theo lý mà nói, Lăng Vu Đề hẳn là chỉ quan tâm làm sao để hoàn thành nhiệm vụ nha!

Nhưng, Lăng Vu Đề lại muốn từ bỏ công lược, mà đi trợ giúp Tạ Úc Chi theo đuổi nữ chủ!

"Hôm nay Thư Nhã tới, nói cô ấy đang kết giao cùng nam chủ Mặc Chi Hân. Tạ Úc Chi anh ta, rất khổ sở. Tôi cảm thấy, dù sao tôi hoàn thành nhiệm vụ công lược cũng quá khó khăn. Vừa lúc tôi biết cốt truyện, có thể trợ giúp Tạ Úc Chi thừa cơ mà xen vào, bắt lấy Thư Nhã!"

Lăng Vu Đề nói nghe dừng cảm, nhưng trong lòng lại có một tia không vui không dễ phát hiện được.

"Sao như vậy được! Như vậy đi, tôi tận lực giúp cô công lược Úc Chi, nhưng cô phải đáp ứng tôi, ở lại thế giới này, bởi nó đến cuối cuộc đời này!"

Hốc mắt Điền Mật ửng đỏ, ánh mắt rung rung, mang theo khẩn cầu nhìn Lăng Vu Đề: "Cô biết cốt truyện, nên biết rằng, Úc Chi nó, cần phải có một người tới làm bạn biết mấy! Cần biết bao, có một người đến mang nó đi ra khỏi thế giới phong bế này! Nếu cô hoàn thành nhiệm vụ liền rồi đi, vậy Úc Chi chẳng khác nào lại chịu thương tổn thêm lần nữa. Nói vậy... Tuy có chút ích kỷ, nếu cô ở thế giới nhiệm vụ lâu như vậy, cũng chỉ có được một ít điểm số liệu. Nhưng có thể xem ở điểm tôi đã từng là ký chủ của coi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lưu lại bởi nó!"

Thần sắc Lăng Vu Đề có chút rối rắm, chính là trước nay cô đều không có nghĩ tới sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn sẽ ở lại thế giới nhiệm vụ nha!

Bản đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Công lược họa sĩ tàn tật (16)

Edit: Aya Shinta

"Nếu Tạ Úc Chi thích Thư Nhã lâu như vậy, tôi có thể giúp anh ta theo đuổi Thư Nhã!"

Lăng Vu Đề lập lại cô nguyện ý giúp Tạ Úc Chi theo đuổi Thư Nhã thêm lần nữa.

Lăng Vu Đề cho rằng, Điền Mật hẳn là sẽ đồng ý.

Rốt cuộc Điền Mật biết cô hiểu phát triển của cốt truyện, cho nên muốn giúp Tạ Úc Chi theo đuổi Thư Nhã, quả thực quá dễ dàng!

Chính là làm Lăng Vu Đề không nghĩ tới, thế nhưng Điền Mật một chút cũng không đồng ý: "Thư Nhã không thích hợp với Úc Chi, tôi hy vọng người có thể ở cạnh Úc Chi là cô!"

Đương nhiên Điền Mật biết, nếu cô Lăng Vu Đề biết cốt truyện tới hỗ trợ, để Thư Nhã biết tâm ý Úc Chi hơn nữa thích Úc Chi, thực dễ dàng.

Nhưng Điền Mật lại thấy, Thư Nhã không phải không tốt, chỉ là không thích hợp với Tạ Úc Chi mà thôi.

Lăng Vu Đề thì bất đồng, tuy rằng cô mang theo mục đích mà tới.

Mặc kệ phía trước không biết đã ở chung được bao nhiêu năm, hay là ở chung được gần một tháng này.

Diễn Mật biết, Lăng Vu Đề, có thể một lòng muốn tốt cho Tạ Ước Chi.

Mà Thư Nhã, lại không nhất định, dù sao cũng là nữ chủ.

Ách ~ Diễn Mật không muốn Thư Nhã cùng Tạ Ước Chi ở bên nhau, vậy nhưng khó làm.....

"Như vậy đi, tôi suy xét một chút, cho tôi thời gian một đêm....."

Lăng Vu Đề nói còn chưa có nói xong, liền trực tiếp bị Diễn Mật đánh gãy: "Còn suy xét cái gì nha!? Không phải cô đã tính toán không cần điểm số liệu trực tiếp để nhiệm vụ thất bại sao! Nếu cô công lược thành công, đợi cho đến khi sinh mệnh Ước Chi kết thúc, tốt xấu cô còn có chút điểm số liệu nha! So với cô vừa không có điểm số liệu, lại mất đi một cơ hội có thể để nhiệm vụ thất bại nha! Cô nói có phải hay không?"

Lăng Vu Đề chớp chớp đôi mắt, hình như, Diễn Mật nói rất có đạo lý a ~

Vậy, cô liền đáp ứng đi?

"Được rồi, tôi đáp ứng với người, nếu công lược thành công, tôi liền ở lại, thẳng đến cuối đời với Tạ Ước Chi."

Vừa dứt lời, Lăng Vu Đề đã bị Diễn Mật ôm chặt.

Thân hình Lăng Vu Đề cứng đờ, nháy mắt tiếp theo, liền cảm thấy được có chất lỏng nhỏ giọt lên trên vai cô.

"Cảm ơn cô, 0051, cảm ơn cô đáp ứng thỉnh cầu của tôi! Cảm ơn!"

Diễn Mật khóc nức nở, nói năng có chút lộn xộn cảm tạ Lăng Vu Đề.

Giờ khắc này, Lăng Vu Đề chân chính cảm nhận được tình yêu, của người mẹ với đứa con của mình!

Đương nhiên, chỉ là cảm nhận được, cô cũng không thể hiểu thấu được.

Lăng Vu Đề mỉm cười đưa tay vỗ vỗ lưng Diễn Mật: "Không cần cảm tạ, coi như, thời điểm tôi cấp cho người tự do, thế nhưng truyền tống sai thế giới đi."

Tuy rằng, giống như, cô sai thì có sai đấy, nhưng làm bà cùng nam nhân đã tìm bà mấy ngàn năm tương phùng, yêu nhau, bên nhau.

Hội ngộ cùng Diễn Mật, lại đạt thành hiệp nghị, Lăng Vu Đề ngó thật sự ngọt ngào.

Nếu Diễn Mật nói có không cần giúp Tạ Ước Chi theo đuổi Thư Nhã, vậy cô liền không giúp đi.

Rốt cuộc, Diễn Mật nói cũng có đạo lý.

Cùng với nhiệm vụ thất bại, thiếu một lần quyền hạn có thể để nhiệm vụ thất bại, không có điểm số liệu.

Còn không bằng sau khi công lược thành công lưu lại thế giới này, tốt xấu cuối cùng cô còn có thể đạt được một ít điểm số liệu.

À, phía trước không phản ứng được, hình như nhiệm vụ thất bại còn sẽ khấu trừ điểm số liệu đấy! May mắn may mắn, cô còn chưa có nói với Tạ Ước Chi sẽ giúp anh ta theo đuổi Thư Nhã!

Bây giờ đúng, Lăng Vu Đề đúng giờ đến phòng Tạ Ước Chi.

Thoạt nhìn thì Tạ Ước Chi dường như không có chịu ảnh hưởng của ngày hôm qua, giống như bình thường, ngồi ở phòng vẽ tranh.

Lăng Vu Đề vừa mới tiến vào phòng, Tạ Ước Chi liền đẩy xe lăn lại đây.

"Bữa sáng hôm nay đổi thành kiểu Tây, thiếu gia thử xem?"

Sáng nay không biết tại sao, liền muốn lấy đồ ăn mình cảm thấy có hương vị không tôi chia sẻ với Tạ Ước Chi.

Tạ Ước Chi không nói gì, chỉ là nhân nhợt nhìn Lăng Vu Đề.

Gần một tháng ở chung, Lăng Vu Đề vẫn còn được, hiểu biết Tạ Ước Chi.

Cô biết, ánh mắt anh nói cho cô, anh không hài lòng việc cô quấy rầy quy luật nhất quán của anh.

Lăng Vu Đề chu chu miệng, sau đó ra về úy khuất nhìn Tạ Ước Chi: "Người ta cũng cảm thấy cái này ăn ngon, mới muốn chia sẻ cùng thiếu gia hay sao ~"

Khóe miệng Tạ Ước Chi giật giật, vẫn không nói gì.

Lúc này mình không có tức giận là tốt rồi, cô ta đây là ngờ khí gì? Lâm nùng sao?

Lăng Vu Đề hơi hơi cúi người sát vào Tạ Ước Chi: "Thiếu gia, thử một lần đi ~ đòi người dài như vậy, phải ném thử một ít đồ vật mới."

Nói, Lăng Vu Đề đưa dao nĩa cho Tạ Ước Chi, chớp chớp đôi mắt: "Huống chi nói lại, lúc trước tôi nghe phu nhân nói qua, đây đều là đồ ăn lúc trước thiếu gia thích nhất. Sau khi thiếu gia xảy ra chuyện, những thứ trước kia thích, hết thấy đều từ bỏ. Tôi không hiểu, đây là vì sao thế?"

Vì sao? Tạ Ước Chi nhìn dao nĩa trên tay Lăng Vu Đề, không có đưa tay nhận lấy.

Vì sao những thứ trước kia mình thích, đều từ bỏ tất cả?

Phải rồi, ngày hôm qua cái nha đầu này nói rất đúng, chính là mày không dám đối diện với thực tại.

Chi cần đồ vật có thể làm cho mày nhớ tới trước kia, hết thấy đều không muốn thấy!

Ha ha ~ mày chính là kẻ khiếp đảm yếu đuối như vậy.....

Thấy Tạ Ước Chi không nhận lấy dao nĩa trong tay cô, Lăng Vu Đề dứt khoát liền nhét vào trong tay Tạ Ước Chi.

Đầu tiên Tạ Ước Chi là sững sờ, nhìn dao nĩa bị nhét vào trong tay mình, Tạ Ước Chi lập tức lạnh mặt, đột nhiên ném dao nĩa trong tay về phía Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề phản xạ có điều kiện trốn qua bên cạnh, tránh đi dao nĩa.

Cô trừng mắt nhìn nhìn dao nĩa bị ném tới trên thảm, sau đó lại quay đầu nhìn Tạ Ước Chi.

Vừa này, nếu cô không né, dao nĩa liền sẽ ném tới trên mặt cô.

Thứ đồ sắc bén như vậy, ném lên trên mặt cô, thế nào làn da cũng sẽ bị thương đi?! Nếu nghiêm trọng mà nói, đâm lên đôi mắt cô thì làm sao bây giờ?!

Giờ khắc này, Lăng Vu Đề tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận!

Không chỉ có tức giận, còn uly khuất! Cô làm như vậy là vì cái gì nha!? Còn không phải là vì khiến Tạ Ước Chi từng chút một đi ra khỏi cái thế giới chỉ có mình anh ta, khôi phục thành nam hài rộng rãi thích cười thích đùa nghịch lúc trước hay sao!

Cô lại không phải không biết giận, hiện tại cô là nhân loại! Tuy còn chưa phải nhân loại chân chính, nhưng chậm rãi thì cô có cảm giác của mình.

Tình huống như vậy mà không tức giận, vậy mới lạ!

Sau khi Tạ Úc Chi ném dao nĩa kia thì một cái chớp mắt mới phản ứng kịp, anh chỉ là quen lúc khi muốn trốn tránh hoặc là tức giận thì ném đồ trong tay đi.

Không phải anh thật sự muốn cầm dao nĩa ném lên mặt Lăng Vu Đề, may mắn là Lăng Vu Đề trốn thật mau, may mắn thay!

Tạ Úc Chi nhìn thấy sắc mặt Lăng Vu Đề có chút khó coi, muốn mở miệng, nhưng lời xin lỗi thì có làm thế nào cũng không nói được.

Lăng Vu Đề cũng không nói gì, chỉ là trầm mặt nhặt dao nĩa trên mặt lên, sau đó lại bung bữa sáng trên bàn lên, đi ra khỏi cửa phòng.

Tạ Úc Chi quay đầu nhìn bóng dáng Lăng Vu Đề, tâm tình có chút hạ xuống, không phải anh cố ý, thật sự không phải...

Đại khái chỉ là mười phút qua, Lăng Vu Đề lại về tới phòng Tạ Úc Chi lần nữa.

Lúc này đây, đặt trên bàn, là cháo mà thường ngày anh ăn.

Aya: Số chương hơi bị nhiều, mai cho mình nghỉ một ngày nha:))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Công lược hoạ sĩ tàn tật (17)

Edit: Aya Shinta

Sau đó, Lăng Vu Đề không có liếc mắt nhìn Tạ Úc Chi một cái, đi quét tước phòng.

Tạ Úc Chi đứng một chút, đột nhiên cảm thấy cô hộ công này quá làm kiểu.

Anh lại không có thật sự làm cô bị thương, hơn nữa, mẹ anh tiêu tiền mời cô ta, cũng không phải là để cô ta bày sắc mặt cho anh xem!

Nghĩ như vậy, Tạ Úc Chi lại cảm thấy chính mình vẫn rất chiếm lý!

Ăn bữa sáng, Tạ Úc Chi liền tiếp tục đi về tranh.

Mà Lăng Vu Đề bung đồ ăn xong liền rời khỏi, không có trở về.

Trên thực tế, Lăng Vu Đề cũng không có rời đi.

À, phải nói là không có rời khỏi Tạ gia, không có rời lâu ba nơi có phòng Tạ Úc Chi, mà là ngồi ở trước cửa phòng Tạ Úc Chi sinh hờn đối diện này.

Tuy biết rằng hành vi Tạ Úc Chi như vậy hẳn là không có nghĩ tới hậu quả, mới có thể xúc động như vậy mà làm.

Nhưng cô rất tức giận, tức là do tâm ý của mình không được người ta hiểu.

Lăng Vu Đề ngồi xếp bằng dưới đất, dựa lưng vào trên tường cạnh cửa phòng mà phát ngốc.

Mà Tạ Úc Chi ở trong phòng cầm bút vẽ quét vôi đường, có chút bực bội dừng bút.

Nghiêng đầu nhìn nhìn vị trí dưới cửa sổ, nơi mà Lăng Vu Đề kia luôn ngồi, nơi đó không có một bóng người.

Lại quay đầu nhìn nhìn cửa phòng, Lăng Vu Đề, đã rời đi hai giờ.

Ngày thường thời gian cô rời khỏi phòng anh cơ bản sẽ không vượt qua mười lăm phút, mà lần này, thế nhưng hai cái giờ còn chưa có trở về!

Mấy Tạ Úc Chi hơi hơi nhăn lại, khi nào, thế nhưng anh lại quen cái hộ công kia tồn tại sao?!

Lăng Vu Đề ngồi ngoài cửa phòng phát ngốc đột nhiên liền cảm ứng được Tạ Úc Chi lại dùng một lần mà cho cô thêm mười lăm điểm hảo cảm! Vốn dĩ đôi mắt đang nhắm nghiền lập tức liền mở, sau đó, Diễm Mật trước mắt bị Lăng Vu Đề làm cho hoảng sợ.

Lăng Vu Đề cũng bị Diễm Mật dọa hoảng: "Sao người ở chỗ này?"

"Sao cô đột nhiên mở to mắt?"

Hai người đồng thời mở miệng, sau đó lại đồng thời sững sốt.

Khóe miệng Lăng Vu Đề giãn giãn: "Chính là muốn mở, liền mở đó."

Cô lại không biết có người trước mặt mình, chẳng lẽ không đột nhiên mở, còn chậm rãi mở sao?

"À, tôi chỉ là đến xem, không nghĩ tới thấy cô ngồi ở chỗ này. Là Úc Chi đuổi cô ra sao? Nó lại phát giận?"

Kỳ thật Diễm Mật nghĩ muốn đến gõ cửa phòng Tạ Úc Chi, tuy rằng không biết có dùng được hay không, nhưng bà vẫn muốn nói chuyện cùng Úc Chi, hy vọng anh có thể ra ngoài.

Diễm Mật không hy vọng xa vời rằng anh có thể biến trở về đáng về trước kia, chỉ cần anh nguyện ý ra tiếp thu thế giới bên ngoài đều tốt nha!

Hơn nữa, đêm qua Lăng Vu Đề nói với bà rất nhiều, nói về cốt truyện trong tiểu thuyết, cũng nói độ hảo cảm của Tạ Úc Chi với cô có bốn mươi lăm điểm.

Cho nên Diễm Mật nghĩ, bà cùng Lăng Vu Đề, có thể thuyết phục Úc Chi xuất hiện đi?

Nghe Diễm Mật hỏi, Lăng Vu Đề lắc đầu: "Không phải anh ta đuổi tôi ra đây, là chính tôi không đi vào."

Ngữ điệu Lăng Vu Đề có chút rầu rĩ, đối mặt với Diễm Mật, cô không có bất luận nguy trang gì, cho nên Diễm Mật lập tức liền nhìn ra được Lăng Vu Đề không vui.

"Làm sao vậy?" Không phải bị Úc Chi đuổi ra, nhưng lại không đi vào? Hệ thống mà bà quen biết, trừ bỏ nhiều chuyện lại còn mơ hồ, còn biết sinh khí?!

"Còn không phải là con trai tốt của người! Tôi thấy sáng hôm nay Trâu thăm chuẩn bị cho tôi bữa sáng kiểu Tây, lần trước không phải nghe người nói trước kia anh ta thích ăn bữa sáng kiểu Tây nhất sao! Sau sự việc ngoài ý muốn kia thì anh ta liền không muốn ăn, tôi liền nghĩ làm anh ta chậm rãi khỏi phục tâm thái, tiếp thu chính mình trước kia. Cho nên liền cố ý tốt đưa bữa sáng của mình lên cho anh ta. Kết quả....."

Lăng Vu Đề bĩu môi, có chút ủy khuất oán giận.

Diễm Mật hơi hơi mở lớn đôi mắt, tò mò nhìn Lăng Vu Đề: "Kết quả thế nào?"

"Kết quả, con trai người thiếu chút nữa ném dao nĩa trên mặt tôi, huỷ dụng tôi! Người lại không phải không biết....." Trong trí nhớ, nguyên thân như thế nào mà rời khỏi Tạ gia.

Lăng Vu Đề nói còn chưa có nói xong, lại dừng lại, cô từng mắt đi xem cửa phòng.

Nếu không phải có cùng Diễm Mật nói chuyện thì Tạ Úc Chi lại đột nhiên thêm cho cô mười điểm hảo cảm mà nói, Lăng Vu Đề thiếu chút nữa đã quên mất, lúc trước Diễm Mật lo lắng một mình Tạ Úc Chi ở trong phòng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên cố ý làm cửa phòng không có cách âm, tiếng nói chuyện bên trong cũng như bên ngoài phòng, có thể nghe rõ ràng.

Lăng Vu Đề giờ tay vỗ ngực mình, may mắn may mắn ~

May mắn rằng độ hào cảm của Tạ Úc Chi nhắc nhở mình, cô mới không có ở bên ngoài phòng Tạ Úc Chi nói ra những điều không thể để người khác nghe được.

Chẳng qua, Tạ Úc Chi khi nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Điền Mật lại thêm độ hào cảm, hẳn là thấy cô lỗi với tôi đi!

À ~ nói trở lại, hôm nay một ngày được thêm hai mươi lăm điểm hảo cảm, thật đúng là không tệ đâu!

Hon nữa cộng với lúc trước, hiện tại chính là có sáu mươi lăm điểm hảo cảm.

Điền Mật không có chờ được Lăng Vu Đề tiếp tục, có chút nghi hoặc hỏi: "Tôi lại không phải không biết cái gì?"

Lăng Vu Đề đuổi tay chỉ chỉ cửa phòng Tạ Úc Chi, lại chỉ chỉ tai mình, ý bảo Điền Mật, Tạ Úc Chi ở trong phòng có thể nghe được các cô nói chuyện.

Cũng không biết có phải trời sinh hay không, các cô rất có ăn ý gặt gặt đầu với nhau, sau đó dường như đạt thành một nhận thức chung.

Lúc này Lăng Vu Đề mới mở miệng: "Phu nhân ngài lại không phải không biết, những hộ công trước đó như thế nào mà rời khỏi Tạ gia! Phu nhân, con thấy, con nên từ chức đi thôi! Con biết ngài rất tốt với con, con ở Tạ gia, cũng rất vui vẻ, nhưng mà....."

Trong giọng nói cô mang theo chút sợ hãi đối với việc vừa này thiếu chút nữa bị Tạ Úc Chi đã thương.

Điền Mật nén cười, sau đó mang theo ngất khi khẩn cầu mở miệng nói: "Tiểu Vu, ta biết, Úc Chi nó tính tình không tốt, nhưng, con xem chân nó như vậy, thông cảm cho nó được không?"

Trong phòng, Tạ Úc Chi vừa đẩy xe lăn tới cửa phòng nghe thấy Điền Mật nói chuyện, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hộ công này, bị anh dọa rồi sao?

Nhưng, anh không phải cố ý nha!

Nghe thấy Điền Mật khuyên bảo, Tạ Úc Chi lập tức chuyển tâm nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa phòng.

Sau đó, Tạ Úc Chi liền nghe thấy giọng nói có chút oán giận của Lăng Vu Đề vang lên: "Tàn tật thì thế nào?! Trên thế giới này có rất nhiều người tàn tật nha! Bẩm sinh, tai nạn. Có người giàu có, nghèo có, ngay cả quẻ của con cũng có người tàn tật. Nhưng mà con cũng không có thấy người tàn tật nào suy sút như thiếu gia nha! Mỗi người bọn họ đều tràn ngập hy vọng, không có chán cũng có thể đi làm vận động viên, làm kiện tướng bơi lội, không có tay còn có thể dùng chân để sửa chữa đồng hồ, còn có thể dùng kim khâu hoa... Tuy thiếu gia đã không có chân, nhưng không phải anh ta vẽ tranh rất khá sao! Anh ta hoàn toàn không có kém hơn người có thân thể kiện toàn mà! Nhưng anh ta lại phí hoài cuộc sống của chính mình như vậy! Lúc trước, con còn cảm thấy thiếu gia rất đáng thương, giống một vị vương tử, thế nhưng lại muốn ở trong phòng, phong bế mình lại! Nhưng hiện tại con một chút đều không thể thông cảm anh ta nữa, bởi vì anh ta quá yếu đuối!"

Aya: Ngủ cả ngày, ra được đúng một chương~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Công lược họa sĩ tàn tật (18)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề không dám xác định lời của mình sẽ có tác dụng, thế nhưng cô lại cảm thấy giờ này khắc này, nếu không nói chút gì, hình như thực có lỗi cho cơ hội tốt như vậy!

May mà, khi Lăng Vu Đề nói xong những lời này, Tạ Úc Chi cũng không có trừ độ hào cảm, cái này làm cho Lăng Vu Đề nhẹ nhàng thở ra.

Điền Mật bị lời nói của Lăng Vu Đề làm cho sững sốt, tuy rằng có chuẩn bị tâm lý, cũng đánh ánh mắt qua cho Lăng Vu Đề.

Thế nhưng khi Lăng Vu Đề nói những lời này, Điền Mật vẫn rất kinh ngạc. Bà cười tủm tỉm làm một cái tư thế "Very good!" với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề cười cười, ý bảo Điền Mật nên mở miệng.

Điền Mật gặt gặt đầu, ấp ủ một chút cảm xúc.

Sau đó mở miệng nói: "Đúng là nói như vậy không sai, nhưng con cũng không biết Úc Chi đã từng gặp bao nhiêu thương tổn. Nó sẽ biến thành cái dạng như hiện tại, về tình cảm cũng có thể tha thứ!"

"Nhưng có ai lại không có trải qua trắc trở, phu nhân ngài đã từng không phải cũng đã suy sụp, thậm chí thiếu chút nữa tự sát sao? Nhưng sau này ngài cũng không có lại phí hoài bản thân mình, không chỉ có như thế, còn giúp cha ngài tiếp quản tập đoàn Điền thị không phải sao?! Năm con mười tuổi, cha mẹ em trai con, tất cả mọi người đều bị chôn ở dưới lớp đất đá kia, con trở thành một cô nhi, đây chẳng lẽ không phải suy sụp sao? Nhưng mà con cũng không có buông tha, cho nên con nói rồi, đi tới thành phố J! Trên thế giới này có nhiều người bất hạnh như thế, thiếu gia ít nhất còn có ông bà nội, ông ngoại, cha mẹ, em gái, nhiều người quan tâm đến ý mình như vậy. Cho nên thiếu gia càng phải bởi vì người nhà mà kiên cường lên hay sao?!"

Điền Mật nghe Lăng Vu Đề nói lại một phen tròn mắt, bà không nghĩ tới, cho tới bây giờ, cảm thấy hệ thống chỉ biết dong dài nhiều chuyện phiền phức, thế nhưng giờ đây có thể nói ra những lời như vậy.

Quả thực, quả thực rất có mị lực, rất hấp dẫn người khác!

Điền Mật có tự tin, Úc Chi, nhất định sẽ yêu Lăng Vu Đề, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Tạ Úc Chi ở trong phòng nghe được lời Lăng Vu Đề, có chút tỉnh ra.

Phải nha, trên thế giới còn có nhiều người bất hạnh hơn mây như vậy, tại sao mây phải yếu đuối trốn tránh trong cái thế giới cô độc mà chính mình tạo ra.

Người nhà mà mây thương yêu nhất, cũng không chịu gặp một lần, cũng không chịu nói một lời?!

Chín năm này, thống khổ nhất, không phải mây, mà là những người thương yêu mây!

Mây đã biến sự thống khổ hóa thành lưỡi dao sắc bén, đâm bọn họ đến máu tươi đầm đìa.

Quả thật mây chính là cận bá!

Tạ Úc Chi đặt tay ở trên then cửa, muốn lấy hết can đảm mở cửa phòng, nói cho bọn họ, anh nguyện ý đi ra ngoài.....

Nhưng chín năm nay, anh cũng không có đi ra ngoài bao giờ.

Cho dù có muốn, anh lại không có đủ dũng khí.

Điền Mật nghiêng đầu nhìn cửa phòng, hy vọng những lời của Lăng Vu Đề, có thể để Úc Chi nghe được, hon nữa có thể hiểu được đi.

Thấy Điền Mật không nói lời nào, Lăng Vu Đề nói tiếp: "Cho nên, con cảm thấy thiếu gia không đáng thương chút nào! Phu nhân, thỉnh ngài để con từ chức đi!"

Tạ Úc Chi có chút kinh ngạc hơi hơi trừng mắt, anh cho rằng, Lăng Vu Đề nói muốn từ chức chỉ là trong con giận, không nghĩ tới, cô ấy nghiêm túc sao?

"Tiểu Vu... Ai... Bằng không như vậy đi, con không muốn tiếp tục chiều cổ Úc Chi, ta cũng có thể ly giá. Nhưng con xem, nếu hiện tại con mà đi, sẽ không có ai tới chiều cổ Úc Chi. Nếu không, hiện tại con vẫn chiều cổ Úc Chi đi, chờ mãi hộ công mới, lại ăn bài con công tác ở nơi khác của Tạ gia được không?"

Điền Mật làm bộ thờ dài, khuyên bảo Lăng Vu Đề. Kỳ thật bà một bên nói chuyện, một bên hỏi Lăng Vu Đề, Tạ Úc Chi ở trong phòng khi nghe những lời này, có trừ hảo cảm hay không.

Lăng Vu Đề lắc đầu, cười cười với Diên Mật, dùng khẩu hình nói Cho thêm.

Diên Mật nhếch môi, cười đến thực vui vẻ, không trừ mà thêm, đây là cái biện pháp tốt!

Chứng tỏ, trong lòng Tạ Úc Chi, vẫn là nguyên ý đi ra ngoài!

"Vây... Được rồi, phu nhân cần phải nhanh mời hộ công mới đó." Lăng Vu Đề rất là khó xử mà nói.

Diên Mật lại nói vài câu, sau đó liền đứng lúc rồi đi.

Lăng Vu Đề tiếp tục ngồi dưới đất, bắt đầu phát ngốc.

Bàn tay Tạ Úc Chi trước sau đặt ở trên thềm cửa phòng, không có động tác.

Lăng Vu Đề, nha đầu ở nông thôn kia, thế nhưng có thể nói ra những lời nói như vậy!

.....

Một hồi lâu, Tạ Úc Chi mới buông thềm cửa, đẩy xe lăn về phòng vẽ tranh.

Giữa trưa, Lăng Vu Đề bung com trưa của Tạ Úc Chi vào phòng.

Sau đó thối lui đến trong một góc, trước sau đều không có nói với Tạ Úc Chi lời nào. Điều này làm cho Tạ Úc Chi vừa không thoải mái, cũng không quen.

Ho nhẹ một tiếng, Tạ Úc Chi mới nhàn nhạt mở miệng: "Mở cửa sổ." Ngửi khí anh thật hơi hột, nhưng mà bên trong lại cất giấu sự khản trương.

Lăng Vu Đề đang cúi đầu lại đột nhiên ngẩng đầu lên, cô nhìn cái ột Tạ Úc Chi, cô, cho rằng mình đang nghe lầm.

Tạ Úc Chi, nói "mở cửa sổ" sao? Phải không phải không?

Lăng Vu Đề phía sau không có động tĩnh, Tạ Úc Chi mím môi, lại mở miệng lần nữa: "Mở cửa sổ." Lúc này đây, ngửi khí của anh trấn định lên không ít.

Lúc này Lăng Vu Đề mới phản ứng kịp, à một tiếng, vội vàng đi đến trước cửa sổ, kéo ra tấm rèm cửa mà nhiều năm vẫn chưa từng kéo ra.

Tấm rèm bị kéo ra, chỉ trong một cái chớp mắt, trong phòng lập tức sáng lên gấp bội.

Tạ Úc Chi neho neho nhất, may mắn vừa rồi anh ở phòng vẽ tranh, cho nên vẫn có thể thích ứng với ánh sáng này.

Bị che bởi tấm rèm cửa, là cửa sổ sắt đất rất lớn, bên ngoài là một cái ban công lớn. Ngày thường người hầu đều sẽ bắc thang lên ban công quét tước vệ sinh.

Lăng Vu Đề cột tấm rèm vào hai bên xong, lại mở cửa sổ sắt đất ra.

Từng luồng gió thổi vào, làm Tạ Úc Chi, nhiều năm không có cảm thụ qua những cơn gió tự nhiên, có chút muốn khóc.

Cũng không phải gió này làm anh muốn khóc, mà là anh muốn khóc cho chín năm này, tựa hồ đã bỏ lỡ rất nhiều.

Tấm rèm được kéo ra, cửa sổ cũng được mở ra.

Phòng Tạ Úc Chi lập tức liền rực sáng lên rất nhiều, thoát nhìn làm cho người ta thoải mái tinh thần.

Lăng Vu Đề lại đến phòng vẽ tranh, cũng mặc kệ Tạ Úc Chi nói mở một cánh hay hai cánh cửa sổ, liền mở toàn bộ cửa sổ ra.

Chi kém mở cửa phòng ra mà thôi!

Lăng Vu Đề biết, Tạ Úc Chi như vậy, là do lời lúc sáng của cô có tác dụng.

Mà Tạ Úc Chi có thể nguyên ý mở cửa sổ ra, Lăng Vu Đề tin tưởng, rất nhanh, anh sẽ nói: "Mở cửa."

Lăng Vu Đề vốn đang có chút tức giận nháy mắt liền nguôi giận, chẳng qua, cô cũng không thể để Tạ Úc Chi biết.

Cô chính là đang muốn "từ chức" đây!

Tạ Úc Chi lẳng lặng ăn com trưa, khi Lăng Vu Đề bung khay rời khỏi phòng.

Anh đẩy xe lăn, chậm rãi hướng về ánh sáng mặt trời.

Ánh nắng ban trưa chiếu trên người anh, ấm đến không chịu được.

Đưa tay tựa như muốn hứng được những tia nắng, Tạ Úc Chi cong khóe môi, nhẹ nhàng cười.

Anh cho rằng, anh muốn đi ra, rất khó, vậy mà, cũng không khó chút nào.

Chỉ là cho tới nay, anh không muốn mà thôi.

Lăng Vu Đề cùng Diên Mật núp ở phía sau hoa viên dưới lầu có thể nhìn thấy ban công lầu ba, trên ban công kia lại không nhìn tới góc này.

Nhìn thấy đứa con trai đã thật lâu không có được gặp, nước mắt của Diên Mật có chút không ngăn được.

Aya: Thêm một chương ~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Công lược hoạ sĩ tàn tật (19)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề biết tại sao Diên Mật khóc, mỉm cười vỗ vỗ bả vai bà: "Này, vui vẻ thì nên cười không phải sao! Người chờ xem, tôi tin tưởng Tạ Úc Chi sẽ nhanh chóng ra khỏi căn phòng kia mà!"

Diên Mật gật gật đầu, cười cảm kích với Lăng Vu Đề: "Cảm ơn cô, Tiểu Vu. Nếu không phải cô nói, Úc Chi nó....."

Mấy năm nay, không phải bà không có nỗ lực, nhưng Tạ Úc Chi khoá cửa lòng mình quá chặt. Nó trước sau không muốn cho người nào nói, trừ bỏ Thư Nhã.

Đương nhiên, ngay cả Thư Nhã, cũng chưa từng khiến Tạ Úc Chi có thể nguyên ý mở cửa sổ, tiếp xúc với không khí bên ngoài.

Cho nên hiện tại Diên Mật nhìn thấy Tạ Úc Chi nguyên ý mở cửa sổ, thậm chí chính mình đến ban công đi, đây đã một tiến bộ rất lớn!

Diên Mật gạt gạt nước mắt: "Tôi đi gọi điện thoại cho A Cẩm, nói cho ông ấy biết tin tức tốt này....."

Nói xong, Diên Mật lại lắc đầu: "Không không không, không nóng nảy, nếu hiện tại gọi điện thoại nói cho A Cẩm, chắc chắn A Cẩm lập tức sẽ quay lại. Đến lúc đó lại dọa cho Úc Chi trở lui, nỗ lực hôm nay liền uổng phí. Tiểu Vu, tôi

không có việc gì, cô đi chiếu cổ Úc Chi đi!"

Lăng Vu Đề gật gật đầu, trở về phòng Tạ Úc Chi.

Thời điểm Lăng Vu Đề vào phòng Tạ Úc Chi, Tạ Úc Chi đã trở lại phòng vẽ tranh để vẽ rồi.

Anh cũng không muốn Lăng Vu Đề thấy được sự dị thường của mình.

Lăng Vu Đề không nói gì thêm, chỉ là cầm sách, ngồi ở dưới cửa sổ phòng vẽ tranh mà đọc.

Sau khi hệ thống được chữa trị, ở phương diện tri thức, Lăng Vu Đề hoàn toàn không có vấn đề.

Các ngôn ngữ văn tự trên thế giới, cô đều biết hết.

Cho nên hiện tại liên tính là để cô đi thi đại học, cô cũng có thể thi được vị trí đầu bảng.

Khi Lăng Vu Đề đọc sách, Tạ Úc Chi cũng không có vẽ tranh.

Anh nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề, cô đọc sách thật nghiêm túc.

Nhìn ngũ quan tinh xảo trên gương mặt Lăng Vu Đề, Tạ Úc Chi cảm thấy có chút nghi hoặc.

Vì sao còn không đến một tháng, một nhà đầu nông thôn đầy đặc cái hơi thở tên "quê cha đất tổ", liền lột xác thành một thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp, tinh xảo khá ái vậy!?

Quả nhiên là trắng lên thì che trầm xấu sao?!

Nghĩ đến lần đầu tiên gặp Lăng Vu Đề, nghĩ đến cái làn da trắng của cô. Khỏe mới Tạ Úc Chi nhẹ nhàng cong lên, vừa lúc bị Lăng Vu Đề vừa mới ngẩng đầu bắt gặp được.

"Khu ~"

Tạ Úc Chi giống như một đứa trẻ làm chuyện sai trái bị bắt được, có chút chột dạ quay đầu đi, lỗ tai bị tóc che khuất lặng lẽ đỏ lên.

Lăng Vu Đề nghi hoặc nghiêng đầu đánh giá Tạ Úc Chi: "Vừa nãy thiếu gia đang nhìn lên tôi sao? Có phải cảm thấy tôi rất đẹp hay không nè?" Lăng Vu Đề cười tủm tỉm hỏi.

Mặt đây vô si ~ Tạ Úc Chi lại ho khan một tiếng.

"Thiếu gia bị cảm sao? Sao luôn họ khan vậy?" Lăng Vu Đề nén cười, ra vẻ vô tri hỏi.

Tạ Úc Chi còn muốn ho khan lại kịu không ra nữa, anh mím môi, một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói một câu: "Xin lỗi."

Há?

Lăng Vu Đề khép sách lại, có chút kinh ngạc nhìn Tạ Úc Chi, xin lỗi?

Xin cái lỗi chỉ?

Là buổi sáng thiếu chút nữa làm cô bị thương sao?

Ừ, tiểu tử anh còn có chút lương tâm ~

"Không sao, khó có khi thiếu gia còn biết xin lỗi, tôi đây liền không tức giận!" Tiếng nói mang theo ý cười của Lăng Vu Đề vang lên bên tai Tạ Úc Chi.

Tạ Úc Chi quay đầu thì mới thấy lúc này Lăng Vu Đề cách anh chỉ có hai mươi centimet, Lăng Vu Đề nhìn anh, cười đến xán lạn như hoa.

Đỉnh ~ độ hào cảm lại thêm năm điểm, bảy mươi điểm hào cảm rồi!

Lăng Vu Đề cao hứng đến mức hận không thể ôm Tạ Úc Chi moah moah một chút ~

Nhìn Lăng Vu Đề gần như vậy, tìm Tạ Úc Chi đập có chút gia tốc, anh quay đầu đi không nhìn Lăng Vu Đề nữa, lỗ tai lại đỏ thêm vài phần.

"Vậy, cô còn....." Tạ Úc Chi muốn hỏi, vậy, cô còn từ chức nữa không?

Nhưng lời nói còn chưa có ra đến cửa miệng, anh phát hiện số lượng chữ có chút nhiều.

Nghĩ ngợi, Tạ Úc Chi vẫn mở miệng nói: "Cô còn, từ chức sao?"

Bất đắc dĩ, số lượng từ không đủ, liền không có biện pháp biểu đạt ra ý tứ của anh.

"Thiếu gia muốn tôi từ chức hay là không muốn tôi từ chức vậy?"

Lần này đối với số chữ mà Tạ Úc Chi dùng trong một lần nhiều như vậy, Lăng Vu Đề không có kinh ngạc nhiều.

Cô đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, Điền Mật nói qua rất nhiều sự tình về Tạ Úc Chi trước kia, cho nên Lăng Vu Đề biết hoá ra Tạ Úc Chi cũng không phải người ít nói.

Hiện tại anh nguyện ý mở cửa sổ, như vậy đã nói lên trong tương lai không lâu nữa, Tạ Úc Chi không muốn nói, nhất định có thể chuyện trò vui vẻ cùng người khác!

Ách... Vấn đề này của Lăng Vu Đề chính là hỏi ngược lại Tạ Úc Chi.

Đáp án thì anh có, chính là, anh ngược ngược phải nói ra nha!

Hắn không muốn, không muốn cái nhà đầu nông thôn mà không giống ở nông thôn kia từ chức.

Cô ấy chiếu cổ anh rất khá, tuy rằng, trừ bỏ đưa com cùng quét tước vệ sinh, Lăng Vu Đề cũng không có chiếu cổ anh cái gì khác.

Chi là, cô ấy ở trong cái thế giới cô độc của anh, kéo ra một khe hở, làm ánh mặt trời chiếu vào.

Làm anh, một lần nữa, có khát vọng muốn đi ra ngoài trông thấy thứ ánh sáng đó!

Lăng Vu Đề không có chờ được câu trả lời của Tạ Úc Chi, ra vẻ khổ sở nểu máo: "Tôi biết, biết thiếu gia ước gì tôi từ chức. Tôi luôn là người dong dài nói không ngừng, ồn ào làm thiếu gia không thanh tịnh. Thiếu gia anh yên tâm đi, chờ phu nhân mới họ công mới, tôi sẽ không đến quấy rầy anh nữa!"

Lăng Vu Đề nói làm Tạ Úc Chi không thể không quay đầu lại nhìn cô, Lăng Vu Đề thấy được ánh mắt có chút vội vàng của Tạ Úc Chi, cùng bộ dạng muốn mở miệng, muốn nói lại thôi.

Lăng Vu Đề vẫn cố nén cười, thật sự nhịn không được, cô liền cúi đầu, gấu đi khóe miệng đang cong cong.

Ở góc nhìn Tạ Úc Chi, Lăng Vu Đề cúi vì mắt mắt, mới có thể cúi đầu.

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, Tạ Úc Chi vẫn là mở miệng: "Không muốn."

Lăng Vu Đề lập tức liền ngừng cười, gương mặt nhìn Tạ Úc Chi: "Thật vậy chăng?"

"Khu ~" nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Lăng Vu Đề, Tạ Úc Chi có chút mất tự nhiên dời tầm mắt.

Buổi tối, Lăng Vu Đề vừa mới trở lại phòng, đã bị một cuộc điện thoại của Điền Mật gọi lên phòng ngủ chính của lầu hai, nói là Tạ Cẩm Niên muốn gặp cô.

Tạ Cẩm Niên đó!

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, lúc trước không có nhận Điện Mật cô còn không có cảm thấy gì.

Nhưng mà sau khi cùng Điện Mật tương ngộ, Điện Mật kể chuyện về Tạ Cẩm Niên cho cô.

Kìa chính là ma hoàng nha! Vì Điện Mật không tiếc hao hết tu vi, còn luân hồi trong ba ngàn thế giới, không tiếc trả giá hết thảy muốn tìm được bà ấy nha!

Vì, vì sao trong lòng cô cảm thấy sợ đến hoảng vậy hả?!

Cọ tới cọ lui thì Lăng Vu Đề vẫn đi tới phòng ngủ của Điện Mật, hít sâu một hơi tự cổ vũ chính mình.

Dù sao việc ông ấy là ma hoàng cũng là đã từng mà thôi, hiện tại ông ấy chính là một lão nhân bình thường, cô tốt xấu vẫn là hệ thống đấy nhé! Có cái gì mà sợ!

Sau khi nghĩ như vậy, Lăng Vu Đề thật sự không khăn trương như vậy nữa.

Lăng Vu Đề đưa tay gõ gõ cửa, chưa đến trong trong chốc lát, Điện Mật liền tới mở cửa.

"Tôi rồi, mau tiến vào!" Điện Mật cười kéo tay Lăng Vu Đề, đưa cô vào trong phòng.

Aya: Cmm không ngủ được nên làm tiếp a~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Công lược họa sĩ tàn tật (20)

Edit: Aya Shinta

Tiến vào phòng, đập vào mắt chính là phòng khách ấm áp giống nhà của người bình thường, có chút không hợp với sự xa hoa của Cẩm Tú Vĩ Ương.

Người đàn ông anh tuấn ngồi trên sofa, trên thái dương có chút bạc, trên mặt cũng có chút nếp nhăn, bộ dạng thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi.

Lăng Vu Đề cũng không phải lần đầu tiên gặp Tạ Cẩm Niên, cho nên đương nhiên biết người đàn ông đang ngồi ở trên sofa chính là Tạ Cẩm Niên.

"Chào tiên sinh!" Lăng Vu Đề khom khom lưng với Tạ Cẩm Niên, cô biết chắc rằng Điện Mật sẽ nói cho Tạ Cẩm Niên việc cô chính là hệ thống.

"Ừ, Mật Mật đều đã nói cho ta. Cảm ơn sự chiếu cố của cô với bà ấy lúc trước." Cảm ơn cô, để bà ấy trở thành ký chủ công lược gia, để cho bọn họ có cơ hội quen biết.

Đương nhiên, nửa câu sau, Tạ Cẩm Niên tuyệt đối sẽ không nói ra.

Lừa tình mà nói, ông chỉ biết nói cho Mật Mật của ông nghe.

Lăng Vu Đề cộc lốc cười: "Kỳ thật, hắc hắc ~ tôi cũng không nhớ rõ. Tôi đây liền tiếp thu lời cảm tạ của tiên sinh đi!"

Tạ Cẩm Niên gật gật đầu, đưa tay ý bảo Lăng Vu Đề ngồi xuống nói chuyện.

Điện Mật kéo tay Lăng Vu Đề, ngồi vào sofa đối diện với Tạ Cẩm Niên.

Thấy Tạ Cẩm Niên ngồi thẳng tắp, Lăng Vu Đề có chút không được tự nhiên vịn vịn eo thân mình.

Lúc này Tạ Cẩm Niên mới mở miệng nói tiếp: "Nghe nói, bởi vì cô, chiều nay Úc Chi mới cử ra sổ tiến ra ban công. Lại lần nữa cảm ơn cô, cũng cảm ơn cô, đáp ứng sau khi công lược thành công, ở lại!"

Được rồi, nói trắng ra là, Tạ Cẩm Niên kêu cô tới, kỳ thật chính là nói lời cảm tạ đi!

Một cho cô vừa nãy khăn trương!

"Cô muốn công lược Úc Chi như thế nào ta mặc kệ, nhưng thỉnh nhớ kỹ, cô đã đáp ứng ở lại, liền phải một lòng làm bạn với Úc Chi."

Lời của Tạ Cẩm Niên hàm chứa cảnh cáo, có lẽ là lo lắng sau khi Lăng Vu Đề có cảm giác của nhân loại, có lẽ sẽ yêu những người khác?

Chẳng qua, Tạ Cẩm Niên có chút lo lắng vô ích, cô có thể thích Tạ Úc Chi đã không tới rồi, còn có thể yêu người khác? Cô còn chưa có làm nhân loại bao lâu đâu!

Tạ Cẩm Niên lại dận dỏ vài câu, mới đứng dậy đến phòng ngủ, để phòng khách lại cho Điện Mật cùng Lăng Vu Đề.

Tạ Cẩm Niên vừa đi, Lăng Vu Đề liền tự tại không ít, cô nhìn Điện Mật: "Không có việc gì nữa, tôi liền về phòng?"

Điện Mật lại kéo tay Lăng Vu Đề: "Không nóng này, cô nói với tôi chiều nay Úc Chi thế nào?"

Lăng Vu Đề nghiêm túc nghĩ ngợi, lắc đầu với Điện Mật: "Không thể nào nha, vẫn vẽ tranh."

"À ~ đúng rồi, ngày mai, Tiểu Vu cô thử làm cho Úc Chi xuất hiện đi!" Điện Mật chờ mong nhìn Lăng Vu Đề.

Nhìn đến Lăng Vu Đề có chút cạn lời, nào có nhanh như vậy, hôm nay mở cửa sổ, ngày mai liền muốn cho anh ta mở cửa?

Tạ Úc Chi đã ở trong phòng chín năm đấy! Nào có dễ dàng đi ra như vậy, làm thế nào, cũng phải cho người ta thời kỳ làm quen chứ?!

Nhưng mà, nhìn Điện Mật như vậy, lời cự tuyệt thì Lăng Vu Đề cũng nói không nên: "Tôi tận lực vậy, nếu anh ta không muốn, tôi đây cũng không có biện pháp ~"

Điện Mật gật gật đầu, bà đương nhiên biết để Tạ Úc Chi ra khỏi phòng, vẫn phải xem Tạ Úc Chi có nguyện ý hay không mới được!

Điện Mật lại lôi kéo Lăng Vu Đề hỏi tình tiết về Tạ Úc Chi trong cốt truyện, sau đó mới để Lăng Vu Đề rời đi.

Sáng hôm sau, thời điểm Lăng Vu Đề tiến vào phòng Tạ Úc Chi, Tạ Úc Chi lại không có vẽ tranh, mà là ngồi ở ban công phát ngốc.

Như thế làm Lăng Vu Đề có chút vui vẻ, cô đặt bữa sáng lên bàn, gọi Tạ Úc Chi một tiếng.

Tạ Úc Chi quay đầu lại nhìn cô, nểng sớm chiều lên người anh, cho làm anh như được bao phủ bởi màu hoàng kim nhân nhạ.

Mặt Tạ Úc Chi nghịch quang, Lăng Vu Đề thấy không rõ Tạ Úc Chi có phải đang nhìn cô hay không.

Lăng Vu Đề nở một nụ cười tươi với Tạ Úc Chi: "Buổi sáng tốt lành nha! Không khí sáng sớm có phải đặc biệt tươi mát hay không?"

Tạ Úc Chi ngăn người, sau đó không có phủ nhận gật gật đầu, không khí vào buổi sáng sớm, xác thật rất tươi mát.

Từng làn gió ve vuốt trên mặt, làm anh có một loại xúc động muốn đi ra ngoài tản bộ.

Đáng tiếc, chân anh cũng không thể làm anh được như ý nguyện!

Cho nên trong một cái chớp mắt, Tạ Úc Chi vẫn lâm vào suy sút.

Thấy Tạ Úc Chi gật đầu, Lăng Vu Đề thật cao hứng, lời mà đêm qua Điền Mật nói thì cô vẫn luôn nhớ rõ!

Cho nên: "Thiếu gia, không bằng trong chốc lát ăn bữa sáng xong, chúng ta đi ra ngoài đi một chút đi? Đợi hậu hoa viên đi một chút cũng không tồi nha!"

Nói xong, Lăng Vu Đề chờ đợi Tạ Úc Chi trả lời.

Kết quả, Tạ Úc Chi cũng không có trả lời Lăng Vu Đề, mà là đẩy xe lăn tới cái bàn trước mặt, bắt đầu tự ăn bữa sáng.

Lăng Vu Đề mắt mắt chu chu miệng, xoay người đi quét tước vệ sinh.

Kỳ thật Tạ Úc Chi muốn gật đầu, nhưng dư quang nhìn thăm mông nơi chân, chỗ đó trông không.

Anh không dám, không dám đi ra ngoài.

Chín năm trước mẹ nhìn thấy anh gãy chân, khóc đến tê tái cõi lòng còn hiển hiện ngay trước mắt.

Anh trốn đi, ngay từ đầu đã không muốn thấy người nhà khổ sở.

Sau đó lại trốn, trốn thành quen. Trốn một lần, liền trốn tới chín năm.

Cho dù là hiện tại, anh vẫn sợ hãi khi mẹ nhìn thấy mình, có phải sẽ đau lòng che miệng khóc thút thít hay không.

Cho nên, anh không dám...

Lăng Vu Đề cũng không biết nổi bản khoản của Tạ Úc Chi, bởi vì trong cốt truyện cũng không có nhắc tới.

Cho nên, hôm nay Lăng Vu Đề khuyên bảo, không thể nghĩ ngờ lại là thất bại!

Thời gian nháo một cái, chính là ba tháng, trong cốt truyện, Thư Nhã lại tới thăm Tạ Úc Chi lần nữa.

Ba tháng này, tuy Tạ Úc Chi không muốn rời khỏi phòng như cũ, nhưng mỗi ngày anh đều sẽ đến ban công mà ngồi.

Mà Điền Mật, để người dọn một cái ghế nằm đặt ở hậu hoa viên, chỉ cần Tạ Úc Chi đến ban công, bà liền nằm ở ghế, mỉm cười nhìn anh.

Lúc vừa mới bắt đầu, Tạ Úc Chi vừa nhìn thấy Điền Mật, sẽ trốn trở về.

Sau đó chậm rãi, anh cũng thành quen.

Mẹ của mình, lâu rồi không thấy, nói không nhớ mới là già.

Tạ Úc Chi có thói quen khi anh ở ban công, hậu hoa viên lâu dưới có Điền Mật.

Lại sau đó, Tạ Cẩm Niên cũng ngẫu nhiên ở phía sau hoa viên xem anh, em gái Tạ Mật Chi cũng sẽ bớt thời giờ trở về.

Bọn họ cách ba tầng lầu mà nhìn nhau, không nói gì, lại với cùng ảm áp.

Lăng Vu Đề thấy không khí tốt như vậy, lại khuyên Tạ Úc Chi đi xuống lầu, nhưng lại bị Tạ Úc Chi cự tuyệt.

Hôm nay Thư Nhã sẽ đến gặp Tạ Úc Chi, tuy rằng không quá vui, nhưng mà Lăng Vu Đề vẫn muốn lợi dụng Thư Nhã đến, khiến Tạ Úc Chi ra khỏi phòng.

Nói với Điền Mật khi Thư Nhã tới không cần đưa cô ấy lên lầu, để Thư Nhã ở phòng khách lầu một chờ, sau đó Lăng Vu Đề lại khuyên Tạ Úc Chi đi ra ngoài gặp Thư Nhã.

Ừ, cái gì cũng đều chuẩn bị tốt, chỉ thiếu gió đông Thư Nhã này thôi!

Đại khái chín giờ hơn, người hầu gọi cửa phòng Tạ Úc Chi, nói Thư Nhã tiểu thư tới, hỏi Tạ Úc Chi có muốn xuống gặp hay không.

Tạ Úc Chi đang vẽ tranh thì ngừng cọ vẽ trong tay, liền tính đã biết Thư Nhã có đối tượng kết giao. Nhưng anh thích Thư Nhã lâu như vậy, sao có thể biết cô ấy có đối tượng kết giao rồi thì không thích nữa đâu!

Aya: 4 chương... hết hơi rồi~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Công lược hoạ sĩ tàn tật (21)

Edít: Aya Shinta

Cho nên biết Thư Nhã tới, Tạ Úc Chi vẫn rất cao hứng!

"Thiếu gia, nói tiếp, anh cũng có chín năm không có gặp Thư Nhã tiểu thư rồi nhì? Nếu không chúng ta liền đi xuống gặp cô ấy đi? Tôi cũng rất hiếu kì, Thư Nhã tiểu thư mà thiếu gia thích trông như thế nào đó!"

Cô thật sự tò mò nữ chủ trong tiểu thuyết được miêu tả là vô cùng xinh đẹp rồi cuộc trông như thế nào!

Ba tháng này, Tạ Úc Chi cũng tăng độ hào cảm với Lăng Vu Đề từ bảy mươi lên tới tám mươi lăm điểm, tuy còn không thể xem như yêu thích giữa nam và nữ, nhưng đã rất thân cận.

Vốn dĩ Tạ Úc Chi còn có chút do dự, thế nhưng bởi vì ba tháng này, anh cũng đã gặp người nhà.

Tuy rằng cách nhau một khoảng cách, nhưng cũng coi như là có chút thích ứng việc gặp lại những người nhiều năm chưa từng gặp.

Vốn dĩ anh cũng muốn gặp Thư Nhã một chút, hơn nữa Lăng Vu Đề nói cô ấy tò mò Thư Nhã trông như thế nào.

Cho nên sau khi Tạ Úc Chi do dự một chút, vẫn gật đầu đồng ý đi xuống lầu gặp Thư Nhã.

"Thật tốt quá! Cảm ơn thiếu gia!" Cảm ơn anh nguyện ý ra khỏi phòng, tuy rằng không phải vì cô!

Lăng Vu Đề đẩy Tạ Úc Chi, mang theo anh ra cửa phòng.

Tạ Úc Chi có chút khản trương, lòng bàn tay cũng mồ hôi.

Anh đưa tay sửa sửa đầu tóc không chút hỗn độn nào của mình, sau đó mới bắt tay quy củ đặt ở bên nhau.

Đầu tóc Tạ Úc Chi đã không có quá dài như lúc trước, bởi vì hôm qua Lăng Vu Đề mới giúp anh xén đi nhiều.

Ngày thường đều là Tạ Úc Chi tự mình cắt, nhưng thấy Lăng Vu Đề vì muốn giúp anh cắt tóc, khổ tâm học một tháng.

Tạ Úc Chi cũng không quá nhẫn tâm cự tuyệt Lăng Vu Đề, cho nên để cho cô cắt.

Tuy rằng kỹ thuật Lăng Vu Đề không tốt lắm, nhưng không chịu nổi giá trị nhan sắc của người ta rất cao!

Cho nên nhà tạo mẫu tóc Lăng Vu Đề này, vẫn miễn cưỡng đủ tư cách.

Bởi vì sau khi Tạ Úc Chi xảy ra chuyện, lo lắng Tạ Úc Chi lên xuống lầu không có tiện, cho nên Điền Mật cố ý cho người trang bị thang máy.

Đây Tạ Úc Chi tiến vào thang máy, Lăng Vu Đề vừa mới muốn ấn đóng cửa, Tạ Úc Chi liền đưa tay dè lại.

Trong lòng Lăng Vu Đề lập bộp một chút, không phải Tạ Úc Chi đổi ý đây chứ?

Tạ Úc Chi giương mắt nhìn Lăng Vu Đề: "Tòì, như vậy, có ổn không? Có thể có chút suy sút hay không?"

Ba tháng, Tạ Úc Chi còn có một cái tiền bộ, chính là sẽ không so đo số lượng từ mình nói ra có phải vượt qua quy định "một lần không quá ba chữ" mà anh đã quen trong chín năm nay.

Nghe thấy Tạ Úc Chi hỏi, Lăng Vu Đề xì một tiếng bật cười, sau đó nén cười, trên dưới đánh giá Tạ Úc Chi một phen.

Tóc của anh hiện tại bị Lăng Vu Đề cắt còn dài khái khoảng năm centimet, tóc mái trên trán bị cắt xong, lộ ra lông mày, hình dáng rất đẹp, như đã chuyên môn tu bổ qua.

Làn da anh ngay từ đầu bởi vì hàng năm không có ra sáng, trắng đến mức có chút đáng sợ.

Ba tháng nay, Tạ Úc Chi rất thích phơi nắng, tuy làn da vẫn rất trắng, lại không hề tái nhợt, mà rất khỏe mạnh mang theo màu hồng nhuận.

Cho tới nay thì Tạ Úc Chi đều thiên về màu trắng, ăn mặc, cũng luôn là áo sơ mi màu trắng.

Trên đùi có một tấm thâm mỏng màu cà phê che lại, nửa đoạn dưới, nếu cố tình nhìn, có thể nhìn ra cái loại cảm giác trống trải.

Lăng Vu Đề biết khúc mắc của Tạ Úc Chi, cho nên trước nay có sẽ không đặt tấm mắt lên trên đùi anh, bởi vì anh sẽ rất miễn cảm nhận thấy được tấm mắt của người khác đặt ở chỗ nào trên người anh.

Chính là do miễn cảm, cho nên Tạ Úc Chi mới không muốn ra khỏi phòng như vậy.

Anh sợ những người đó đều sẽ phóng tầm mắt lên trên đùi mình, mang theo biểu tình hoặc đồng tình, hoặc khổ sở, hoặc đau lòng, hoặc vui sướng khi người gặp họa.

Hai tay Lăng Vu Đề ôm mặt, cho Tạ Úc Chi một cái biểu tình hoa lệ: "Cho tới nay thiếu gia cho đều là vương tử trong cảm nhận của luân gia ~ sao có thể sẽ suy sút ~"

Tạ Úc Chi vốn đang có chút khản trương, Lăng Vu Đề nói xong, đầu tiên Tạ Úc Chi là ngáy ngắn cả người, sau đó nhếch môi, cười.

Như vậy lại làm Lăng Vu Đề ngáy ngắn cả người, bị nụ cười của Tạ Úc Chi làm cho lóe mắt.

Lúc trước cô xem qua ảnh chụp của Tạ Úc Chi trước khi xảy ra chuyện, Tạ Úc Chi mười sáu tuổi còn mang theo nét ngây ngô thời thiếu niên.

Nụ cười tươi thuần khiết tựa ánh mặt trời, tràn đầy tự tin cùng phần chần.

Trong ảnh chụp, Tạ Úc Chi cười đến mí mắt cong cong, lúm đồng tiền hai bên má ngọt đến mức quả thực có thể làm người khác chết chìm trong đó.

Trong ảnh chụp, Tạ Úc Chi soái khí thanh tú bức người như vậy, Lăng Vu Đề đặc biệt muốn tận mắt nhìn thấy Tạ Úc Chi tươi cười.

Chi là có vẫn luôn không có cách nào chọc cho Tạ Úc Chi cười, bởi vì mỗi một lần Tạ Úc Chi muốn cười, đều chỉ hơi hơi cong khóe môi một chút, sau đó liền xong việc rồi.

Đã từng làm Lăng Vu Đề nhụt chí không thôi!

Hiện tại, thế nhưng Tạ Úc Chi lại cười, cười với cô.

Không phải mỉm cười, mà là nhếch môi, cười lộ ra hàm răng trắng tinh.

Quả nhiên, anh cười lên, đôi mắt tựa như trắng non, cong cong.

Lông mi Tạ Úc Chi thật dài thật đậm, cho nên anh chớp mắt, cũng chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng loáng thoáng hiện lên trong ánh mắt.

Lúm đồng tiền hai bên má Tạ Úc Chi giống y đúc như Điền Mật, cười lộ lên đẹp cực kỳ.

Bởi vì nụ cười này, tâm tình Lăng Vu Đề quả thực cảm thấy cái mùa hè này, thật thoải mái tươi mới!

Tạ Úc Chi thu hồi nụ cười thì thấy Lăng Vu Đề còn đang nhìn anh phát ngốc, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, sau đó ấn đóng cửa.

Khi thang máy đang liên tục đi xuống, lúc này Lăng Vu Đề mới phục hồi tinh thần lại.

Cô nhếch môi cười với Tạ Úc Chi: "Vừa này thiếu gia cười thật là đẹp mắt, về sau phải cười nhiều lên mới được, bằng không liền uống cho một gương mặt đẹp vậy a!"

Không cười nhiều liền uống gương mặt đẹp? Logic gì thế này? Đẹp như vậy, cũng không phải anh định đoạt nha!

Tạ Úc Chi muốn mở miệng nói cái gì đó với Lăng Vu Đề, thang máy lại đình một tiếng, cửa mở ra.

"A ~ tới rồi này ~" Lăng Vu Đề đẩy xe lăn của Tạ Úc Chi, ra thang máy.

Tạ Úc Chi lại có chút khản trương, cho nên cũng không nói gì.

Thang máy cách phòng khách không xa, chỉ cần quẹo một cái liền đến.

Cách phòng khách càng gần, Tạ Úc Chi lại càng khản trương.

Cũng khản trương không kém, còn có Điền Mật ngồi ở phòng khách.

Bà không chỉ có khản trương chờ được gặp Tạ Úc Chi, còn khản trương.....

Điền Mật nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi ở bên cạnh Thư Nhã, cậu ta, lớn lên thật sự rất giống Mặc Bạch.

Chẳng qua, Mặc Chi Hàn lại càng thêm trầm ổn quyết đoán so với Mặc Bạch lúc trước.

Quả nhiên không hổ là nam chủ sao?

Điền Mật cười cười với Mặc Chi Hàn, nhưng nụ cười này, có sự mất tự nhiên mà ai cũng không có phát hiện được.

"Công việc của Tiểu Hàn gần đây rất bận phải không? Nghe nói cha con giao toàn quyền công ty cho con rồi." Ngừ khi bà là trưởng bối đối với văn bối, khéo léo hào phóng.

Mặc Chi Hàn cũng luôn duy trì nụ cười mỉm, nghe được Điền Mật hỏi chuyện, anh gật đầu với Điền Mật: "Còn tốt, cũng may cao trung liền bắt đầu vào công ty, cho nên vẫn rất nhanh chóng thì ổn rồi! Nhưng thật ra rất lâu không có đến thăm di Mật."

Aya: Ok, nam chủ lên sân. Chẳng còn gì để nói. Có lẽ hôm nay sẽ không ra quá chương 52 đâu. Cảm thấy tội lỗi quá...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Công lược hoạ sĩ tàn tật (22)

Edit: Aya Shinta

Nếu không phải lần này Thư Nhã lại nhắc rằng muốn tới Cẩm Tú Thành gặp đồng học sơ trung kiểm bạn tốt, Mặc Chi Hân cũng sẽ không hỏi Thư Nhã người bạn tốt ở tại Cẩm Tú Thành rốt cuộc là ai. Không hỏi thì không biết, vừa hỏi, mới biết được bạn tốt của Thư Nhã vậy mà tên Tạ Úc Chi!

Thế nên Mặc Chi Hân mới biết, hoá ra lúc trước con trai Tạ gia Tạ Úc Chi ngoài ý muốn bị cưa chân, chính là bởi vì cứu Thư Nhã!

Lúc trước anh xác thật có nghe nói Tạ Úc Chi vì cứu bạn học, cho nên mới bị cưa chân.

Tình huống từ mi anh cũng không rõ ràng, bởi vì lúc ấy anh ở nước ngoài.

Nếu đã biết bạn tốt của Thư Nhã là Tạ Úc Chi, Mặc gia cùng Điền gia cùng hợp tác lâu năm, làm con trai Mặc gia, vậy chắc chắn phải cùng Thư Nhã đi gặp mặt.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Mặc Chi Hân sẽ ngồi ở chỗ này!

"Người trẻ tuổi các con có sự nghiệp cùng cuộc sống của chính mình, một hai năm đến thăm nhà lão nhân này thì tốt rồi!"

Điền Mật cười nói, đứa nhỏ Mặc Chi Hân này, khi còn nhỏ không biết làm sao, mỗi lần thấy bà, ánh mắt đều sẽ quay tròn, bám lấy bà.

Rõ ràng thoát nhìn tựa hồ rất thích bà, rồi lại không dám tới gần.

Mặc Chi Hân thật sự rất thích Điền Mật, khi còn nhỏ, anh thực hâm mộ Tạ Úc Chi cùng Tạ Mật Chi.

Bởi vì Điền Mật thật sự quá tốt với hai anh em họ, tốt tới nỗi anh đều ghen ghét!

Mẹ anh, lúc anh sáu tuổi liền qua đời, tai nạn xe cộ.

Cho nên, anh vẫn luôn vô cùng khát vọng mình cũng có thể có một người mẹ như Điền Mật.

Đáng tiếc không có, ba vẫn luôn không có tái hôn.

Không biết bởi vì ông ấy quá yêu mẹ hay không, hay là bởi vì không có tương ngộ được một người phụ nữ ông muốn cưới vào cửa.

Mặc Chi Hân thật sự rất bận, cho nên mới không có thời gian đến thăm Điền Mật.

Mặc Chi Hân còn không có tới kịp trả lời Điền Mật, liền nghe thấy Thư Nhã kích động hô một tiếng: "Úc Chi!"

Tầm mắt Điền Mật cùng Mặc Chi Hân chuyển động, phóng tới trên người Tạ Úc Chi vừa mới ra khỏi khúc quanh.

Điền Mật mỉm cười, tay kích động đến nhẹ nhàng run rẩy. Hốc mắt bà ửng đỏ, lại không dám để Tạ Úc Chi nhìn ra được cảm xúc dao động nơi bà.

Thư Nhã chín năm không có gặp Tạ Úc Chi, lúc trước Tạ Úc Chi ở bệnh viện, cô ấy từng đi thăm giữa lúc anh hôn mê.

Chi là sau khi Tạ Úc Chi tỉnh lại, lại không hề nguyện ý để Thư Nhã gặp mình.

Cho nên, Thư Nhã không có chân chính nhìn thấy Tạ Úc Chi ngồi ở trên xe lăn xuất hiện ở trước mặt cô.

Khi nhìn thấy Tạ Úc Chi ngồi ở trên xe lăn, Thư Nhã có chút không thể khống chế cảm xúc của mình.

Cô ấy khóc đỏ đôi mắt, nhìn Tạ Úc Chi, trong lòng trừ bỏ áy náy thì vẫn là áy náy: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi Úc Chi, nếu không phải bởi vì tôi, cậu cũng sẽ không, sẽ không thay đổi thành như bây giờ!"

Kỷ ức chín năm trước nháy mắt lan tràn trong đại não, cô nhớ rõ lúc ấy ở nhà xưởng kia, cô sợ hãi đến mức không thể làm gì.

Mất thấy hai tên biến thái kia chuẩn bị xé quần áo mình, Tạ Úc Chi tựa như chàng kỵ sĩ cầm một cây côn sắt vọt vào ngăn hai gã biến thái kia lại.

Cậu ấy cứu cô, nhưng chính mình lại.....

Với Tạ Úc Chi, Thư Nhã tràn ngập cảm kích cùng áy náy.

Cô ấy từng nghĩ, nếu Tạ Úc Chi không phải thích nam giới, cô muốn chiều cổ anh cả đời!

Đáng tiếc, Tạ Úc Chi không thích nữ. Xảy ra chuyện, gặp anh cũng không cho phép, càng đừng nói là chiều cổ.

Nhìn Thư Nhã đang khóc thút thít, đây là nguyên nhân Tạ Úc Chi không muốn để Thư Nhã thấy mình.

Bởi vì thích, cho nên hiểu.

Anh hiểu tính tình Thư Nhã, cho nên anh chưa bao giờ nguyện ý để Thư Nhã gặp anh.

Hai tay Tạ Úc Chi siết chặt ở trên thâm mông, không nói gì.

Lăng Vu Đề nhìn Thư Nhã là hoa đài vũ, đậm đậm đáng yêu.

Cô ấy thật sự rất xinh đẹp, khóc thút thít cũng xinh đẹp như vậy.

Trách không được lên cao trung sẽ bị biến thái theo dõi!

Lăng Vu Đề hít nhẹ một hơi, cười với Thư Nhã: "Thư Nhã tiểu thư không cần xin lỗi, tôi tin rằng, thiếu gia không cần cô xin lỗi. Thiếu gia chúng tôi hiện giờ rất tốt!"

Tạ Úc Chi gật gật đầu, xác thật anh không cần xin lỗi, không cần đồng tình!

"Vận mệnh mỗi người bất đồng, đây là vận mệnh của tôi, không cần xin lỗi." Tạ Úc Chi khắc chế cảm xúc, nhàn nhạt nói.

Thư Nhã lắc đầu, cô muốn nói, nếu không phải bởi vì cô, vận mệnh của anh sẽ không như thế!

Chi là lời còn chưa có nói ra, Thư Nhã đã được vẩy vào trong một cái ôm ấp.

Mặc Chi Hân giúp Thư Nhã lau nước mắt trên mặt, nhẹ giọng an ủi cô ấy một câu.

Tạ Úc Chi cùng Lăng Vu Đề lúc này mới phát hiện tăng, ở phòng khách không chỉ có Thư Nhã cùng Điền Mật, còn có một người đàn ông anh tuần bắt phạm.

Không cần đoán, Lăng Vu Đề biết người nam nhân này hẳn là Mặc Chi Hân.

Chi là làm Lăng Vu Đề kinh ngạc cùng nghi hoặc chính là, trong cốt truyện, lần này khi Thư Nhã đến thăm Tạ Úc Chi, rõ ràng là một người tới nhà!

Lần này, sao Mặc Chi Hân lại tới cùng Thư Nhã?! Sao lại không giống như cốt truyện?

Rốt cuộc là cô nhớ lầm? Hay là cốt truyện thay đổi đây?

Tạ Úc Chi không cần đoán, bởi vì vốn dĩ anh nhận thức người đàn ông đang ôm Thư Nhã.

Mặc Chi Hân rất cao, đại khái khoảng một mét tám mươi sáu. Tạ Úc Chi ngồi ở trên xe lăn muốn đối diện với anh, cũng chỉ có thể hơi hơi ngửa đầu.

Tuy rằng trong lòng có chút không thoải mái, nhưng thân là con trai Tạ Cẩm Niên cùng Điền Mật, thế nào cũng không thể thua khí thế, cứ việc anh đã ở trong thế giới của chính mình, phong bế chín năm!

Tạ Úc Chi hơi hơi cong khớp môi, mỉm cười với Mặc Chi Hân: "Hân ca, đã lâu không gặp."

Anh không muốn để người ngoài nhìn thấy anh yếu đuối cùng khiếp đảm, cho nên cứ việc hiện tại anh hẳn không thể đẩy hẳn xe lăn trốn về hẳn phòng, lại là cố nén, làm biểu hiện của mình tự nhiên một chút.

Mặc Chi Hân thân thiện cười với Tạ Úc Chi, dù sao cũng là quen biết từ nhỏ, cũng coi như là đệ đệ.

Huống chi, cậu ấy đã từng cứu người yêu anh.

Nếu không phải Tạ Úc Chi, có khả năng anh cũng không có biện pháp nhận thức Thư Nhã đi!

"Úc Chi, thấy hiện tại cậu khôi phục tốt như vậy, tôi thực cao hứng thay cậu! Còn có, cảm ơn lúc trước cậu đã cứu Thư Nhã!" Mặc Chi Hân ôn hoà nói.

Thư Nhã cũng vừa vặn ngừng khóc thút thít, cô ấy nhìn Tạ Úc Chi: "Úc Chi, mấy ngày hôm trước tôi mới biết được, hoá ra cậu cùng A Hân quen biết từ nhỏ!"

Tạ Úc Chi gật gật đầu, anh chuyển tầm mắt, đi xem Điền Mật ngồi ở trên sô pha, muốn lại đây tới gặp anh, lại không dám tới.

Trong lòng Tạ Úc Chi đau xót, anh biết, chín năm này, anh có lỗi nhất, chính là người nhà mình!

Tạ Úc Chi quay đầu nhìn Lãng Vu Đề, ý bảo cố đẩy anh đi về phía trước.

Lãng Vu Đề hiểu ý, đẩy Tạ Úc Chi đi đến chỗ Điền Mật.

Điền Mật từ trên sô pha đứng lên, bà mỉm cười như cũ, mà khi bà nghe được Tạ Úc Chi nhẹ nhàng gọi bà một tiếng "mẹ".

Nước mắt Điền Mật rốt cuộc nhịn không được, bà cũng bất chấp có người ngoài ở đây, cúi người ôm Tạ Úc Chi, vừa khóc vừa cười!

"Úc Chi, con của ta....." Điền Mật kích động có chút nói không nên lời, chỉ là gât gao ôm Tạ Úc Chi.

Aya: Vô cùng ngira mắt~ ghét quá đi

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Công lược họa sĩ tàn tật (23)

Edit: Aya Shinta

Tạ Úc Chi ôm Điền Mật, nhẹ nhàng vỗ lưng bà.

Bởi vì sợ Tạ Úc Chi sẽ khổ sở, cho nên Điền Mật khắc chế cảm xúc rất tốt.

Bà nhẹ nhàng đẩy Tạ Úc Chi ra, đưa tay lau lau nước mắt, sau đó cười với Tạ Úc Chi.

Tạ Úc Chi cũng cười với Điền Mật, vốn dĩ anh cho rằng lần này ra đây, mẹ anh nhất định sẽ ôm hẳn khóc không ngừng.

Không nghĩ tới, Điền Mật ôm anh khóc cũng chưa tới hai phút, liền ngừng khóc thút thít, còn cười với anh.

Điền Mật khôi phục cảm xúc xong, lúc này mới nhìn về phía Lãng Vu Đề đang đứng sau Tạ Úc Chi.

Lúc này Lãng Vu Đề đang dùng ánh mắt dò hỏi bà, làm sao Mặc Chi Hân lại ở chỗ này?

"Đúng, ta giới thiệu một chút. Tiểu Vu, vị kia là Thư Nhã, bạn Úc Chi khẳng định không cần giới thiệu. Vị bên kia là bạn trai Thư Nhã, Mặc Chi Hân. Mặc gia cùng Điền gia đối tác lâu năm, cho nên cũng coi như là ta nhìn Tiểu Hân lớn lên. Mấy ngày hôm trước Tiểu Hân biết Úc Chi là bạn Thư Nhã, liền cùng Thư Nhã đến thăm Úc Chi."

Điền Mật ngoài sáng là giới thiệu, ngầm là đang giải thích với Lãng Vu Đề, nguyên nhân tại sao Mặc Chi Hân lại ở chỗ này.

Lãng Vu Đề câu môi cười với Thư Nhã cùng Mặc Chi Hân: "Chào Mặc tiên sinh, chào Thư Nhã tiểu thư!"

Lúc này Thư Nhã mới nghiêm túc đánh giá đến cô gái vừa nói với cô một câu, nhưng cô cũng không có lưu ý đến.

Cô gái này thoát nhìn mười tám chín tuổi, lớn lên rất tinh xảo xinh đẹp, đôi mắt vừa lớn vừa sáng, nhìn kỹ mà nói, đôi mắt lác bạch phản minh, thanh triệt thấy đáy.

Nét phúng phính của trẻ con làm cô ấy có thêm vài phần kiều tiểu đáng yêu, làm người khác có loại cảm xúc muốn nheo má cô ấy.

Thư Nhã hơi hơi có chút nghi hoặc, cô vẫn luôn biết sau khi Tạ Úc Chi xảy ra chuyện liền không thích người khác tới gần anh.

Đương nhiên, một anh cũng không thấy, càng đừng nói là đến gần.

Nhưng cô gái này, tay lại vịn tay đẩy của xe lăn, dựa Tạ Úc Chi gần như vậy.

Là hộ công sao? Nhưng mà hộ công không phải mặc hầu phục hay sao?

Vậy, là người nào của Tạ gia thế?

Thư Nhã không có mặt mũi hỏi, nhưng thật ra Mặc Chi Hân đánh giá Lãng Vu Đề xong, hỏi: "Vị này chính là?"

Lúc này Điền Mật mới kéo tay Lãng Vu Đề, giới thiệu: "Nguyên lai là hộ công của Úc Chi, chẳng qua hiện tại là con gái nuôi của ta! Con bé tên Lãng Vu Đề."

Lãng Vu Đề có chút kinh ngạc nhìn Điền Mật, lúc nào thì cô biến thành con gái nuôi rồi?

Điền Mật cho Lãng Vu Đề một cái ánh mắt, bà không thể khi mà giới thiệu cho người khác về con dâu tương lai của bà thì nói: Đây là hộ công của con trai tôi, về sau là con dâu đấy?!

Nói là con gái nuôi, dễ nghe hơn một ít.

Lãng Vu Đề không hiểu ý tứ trong ánh mắt Điền Mật, nhưng cô vẫn rất phối hợp cười cười, gật đầu với Thư Nhã cùng Mặc Chi Hân.

Điền Mật lại gọi Thư Nhã cùng Mặc Chi Hân ngồi, Lãng Vu Đề đứng ở sau Tạ Úc Chi như cũ.

Cho dù Tạ Úc Chi thay đổi thế nào, một chốc một lát cũng không thể trò chuyện vui vẻ cùng người khác.

Huống chi, ở trước mặt anh, trừ bỏ Thư Nhã mà anh yêu thầm đã lâu, còn có bạn trai Thư Nhã.

Cho nên Tạ Úc Chi không được tự nhiên, chưa nói được vài câu, Tạ Úc Chi nhờ Lãng Vu Đề đẩy anh về phòng.

Điền Mật không có giữ lại, nếu mặt mình Thư Nhã tới. Chắc chắn Điền Mật sẽ nghĩ cách giữ Tạ Úc Chi ở nhà ăn cùng bà ăn cơm trưa.

Nhưng tới, còn có Mặc Chi Hân. Bà cũng không muốn con trai vừa mới nguyên ý ra khỏi phòng, lại lui về.

Sau khi trở lại phòng, Tạ Úc Chi không có vẽ tranh, cũng không có phơi nắng, chính anh đẩy xe lăn tới mép giường.

Lúc này Lăng Vu Đề mới biết làm sao Tạ Úc Chi ngày thường làm sao lên giường được. Chi thấy Tạ Úc Chi chống hai tay, thân thể anh liền rời khỏi xe lăn.

Động tác anh rất nhanh, Lăng Vu Đề còn chưa có thấy rõ ràng, Tạ Úc Chi cũng đã ngồi trên giường.

Tạ Úc Chi kéo kéo chân, nằm xuống.

Lăng Vu Đề đứng ở góc tường, do dự có nên nói chuyện hay không.

"Tiểu Vu....." Tạ Úc Chi nhẹ nhàng gọi Lăng Vu Đề một tiếng, làm Lăng Vu Đề đang do dự lập tức liền đi đến mép giường.

"Thiếu gia, tôi đây!" Lăng Vu Đề ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhìn Tạ Úc Chi đang nhắm mắt lại ở trên giường.

Nghe được giọng nói của Lăng Vu Đề vang lên bên cạnh mình, Tạ Úc Chi nhẹ nhàng mở to mắt.

Hôm nay Lăng Vu Đề mặc một cái váy liền áo không tay chữ A hồng nhạt, nguyên bản mái tóc đen lại hai ngày trước bị Điện Mật mang đi uốn thành gọn sóng, còn nhuộm thành màu nâu.

Không biết như thế nào, Tạ Úc Chi ma xui quỷ khiến, liền cúi tay xoa xoa đầu tóc Lăng Vu Đề cho rối tung lên.

Tóc cô mềm mại như anh sờ liệu, tựa như tơ lụa, làm anh luyến tiếc rời khỏi.

Lăng Vu Đề hơi hơi mở to đôi mắt, đối với hành vi của Tạ Úc Chi thì trừ bỏ kinh ngạc, cũng không còn cái khác.

Chẳng qua kinh ngạc vẫn hoàn kinh ngạc, cô không có rút đầu, chỉ là ngốc ngốc tùy ý Tạ Úc Chi xoa nhẹ mái tóc mình, đặt tay ở trên đỉnh đầu cô không bỏ xuống dưới.

"Thiếu gia ~" Tạ Úc Chi phục hồi tinh thần lại, nhìn Lăng Vu Đề ngoan ngoãn, tâm tình vốn đang hạ xuống, kỳ tích ẩm lên.

Sau đó Lăng Vu Đề cảm ứng được độ hào cảm đã nửa tháng không có lên, giờ lại tăng năm điểm.

Bởi vì đáp ứng cho đủ hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ lưu lại rồi, cho nên đối với tốc độ gia tăng hào cảm, Lăng Vu Đề cũng không sốt ruột.

Cô có thời gian là cá dòi, để thêm đầy điểm hào cảm.

Chín mươi điểm hào cảm, hẳn là thích đi?

Lăng Vu Đề cười với Tạ Úc Chi, ừ, nếu anh đã thích cô, vậy cô cũng nỗ lực thích anh đi!

Nhìn Lăng Vu Đề tươi cười, Tạ Úc Chi ngăn người, sau đó lập tức thu tay, có chút mất tự nhiên trở mình, đưa lưng về phía Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, đặt cảm ở trên mép giường Tạ Úc Chi, vậy mà như vậy ngủ mất.

Sau khi ngủ thì Lăng Vu Đề không biết, khi cô vừa mới ngủ, Tạ Úc Chi lại lật người muốn nói chuyện cùng cô, nhưng lại thấy được vẻ mặt ngọt ngào khi ngủ của cô.

Nhìn Lăng Vu Đề, trong đáy mắt Tạ Úc Chi là ý cười. Như vậy cũng có thể ngủ, anh cũng rất bội phục!

Đưa tay đem những sợi tóc rơi xuống trên mặt Lăng Vu Đề nhẹ nhàng vén lên, trong lúc lơ đãng, đụng chạm tới làn da tinh tế bóng loáng của cô.

Trong lòng Tạ Úc Chi căng thẳng, thế nhưng có trong nháy mắt, anh cảm thấy khẩn trương.

Tuy rằng anh tránh ở trong phòng chín năm, nhưng kỳ thật trừ bỏ anh không muốn đối mặt với người ở ngoài, tư duy gì đó ở mặt khác đều thực bình thường.

Nhìn cái nha đầu làm bạn với mình bốn tháng, Tạ Úc Chi cảm thấy cao hứng từ trong lòng.

Nếu không phải do lời của cô, anh sẽ không muốn đi ra ngoài.

Tiểu nha đầu này, mỗi ngày nhắc mãi với anh rằng bên ngoài tốt biết bao nhiêu, cô ấy muốn xem.

Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, mỗi ngày anh lên mạng, trừ bỏ không có tự mình đi ra ngoài, đối với thế giới bên ngoài, anh vẫn không có xa lạ.

Tạ Úc Chi khề thờ dài, anh sờ sờ gương mặt Lăng Vu Đề, ánh mắt là sự nhu hoà mà chính anh cũng chưa từng nhận ra được.

Sinh hoạt phong bế như vậy, hẳn phải kết thúc đi?

Aya: Chết mất, phát hiện bộ bên kia thiếu raw, không có convert luôn *khóc*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Công lược họa sĩ tàn tật (24)

Edit: Aya Shinta

Nha đầu này, nếu là không mang theo cô ấy đi ra ngoài nhiều một chút, sợ là muốn bỏ chạy.

Tạ Úc Chi cũng không có nghĩ sâu xa, vì sao anh sẽ muốn lưu lại Lăng Vu Đề, vì sao sẽ muốn tới gần Lăng Vu Đề.

Anh chỉ muốn cho nha đầu này, có thể luôn ở bên người mình.

Ý tưởng này, anh cũng chưa từng có đối với Thư Nhã!

Lăng Vu Đề bị dói mà tỉnh, thời điểm cô tỉnh lại, thế nhưng Tạ Úc Chi không ở trong phòng.

Lăng Vu Đề vịn giường đứng lên, đặt chân móng không biết ở trên người mình khi nào lên trên giường.

Chân cô bới vì ngồi xếp bằng, máu không lưu thông, làm cho cô hiện tại đi đến không chịu được.

Lăng Vu Đề nhìn nhìn phòng vẽ tranh, lại nhìn nhìn ban công, xác định Tạ Úc Chi thật sự không có ở trong phòng.

Ngoài ý muốn mà nhượng mấy, chẳng lẽ, Tạ Úc Chi tự mình rời khỏi phòng?!

Đây không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định. Trong phòng không có ai, chắc rằng chính là đi ra ngoài không phải sao!

Lăng Vu Đề chờ chân mình chân không còn tê rần nữa, mới rời khỏi phòng Tạ Úc Chi.

Vừa mới đi đến dưới lầu, liền nghe được tiếng cười của Điện Mật, còn có tiếng nói chuyện của Tạ Mật Chi, nghe ra tâm tình không tồi.

Lăng Vu Đề theo tiếng động tới nhà ăn, bên cạnh bàn dài, có Điện Mật, Tạ Cẩm Niên, Tạ Mật Chi còn cả Tạ Úc Chi.

Tâm tình mọi người thoát nhìn thật sự rất tốt, về mặt đều toát ra ý cười.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề tới, Điền Mật vội vàng vẫy tay với cô: "Tiểu Vu, mau tới đây ngồi! Vừa lúc chuẩn bị ăn cơm, tính đi kêu con tới, thế nhưng Úc Chi nói con ngủ rồi? Đêm qua con thức khuya sao?"

Lăng Vu Đề mỉm cười gật đầu, sau đó đi đến ngồi xuống bên người Tạ Úc Chi: "Đêm qua đọc sách quá muộn."

Kỳ thật, đêm qua cô mất ngủ. Không biết vì sao, chính là ngủ không được, cho nên sáng hôm nay mới có thể ngủ gà ngủ gật.

Lúc này, đồ ăn vừa mới được bày lên.

Tạ Mật Chi đổ một ly rượu vang đỏ đưa cho Lăng Vu Đề, tuy Lăng Vu Đề chưa có uống qua rượu, nhưng vẫn lễ phép nói cảm tạ, tiếp nhận ly rượu.

Tạ Mật Chi nâng ly rượu của mình, cảm kích cười với Lăng Vu Đề.

"Tiểu Vu, cảm ơn cô! Cảm ơn cô đã vào nhà của chúng tôi!" Nếu không phải cô, anh trai, hiện tại có lẽ vẫn là một người nhốt ở trong phòng, phong bế lòng mình, người nhà cũng không chịu gặp. Nơi nào lại giống như bây giờ, chủ động rời khỏi phòng, còn ngồi ở trước bàn ăn, cười với bọn họ.

Tuy Tạ Úc Chi không có rộng rãi như trước kia, không có thích nói chuyện như trước kia.

Nhưng ngẫu nhiên anh ấy cũng sẽ đáp lại vài câu, cũng không giống phía trước, đừng nói đáp lại, chính là muốn có nụ cười đều khó!

Nhìn Tạ Úc Chi thay đổi lớn như vậy, làm sao Tạ Mật Chi có thể không cảm tạ Lăng Vu Đề đây!

Đầu tiên Lăng Vu Đề là ngăn người, ngay sau đó cười nói: "Nào có, tôi cũng muốn cảm ơn phu nhân nguyên ý mời tôi, bằng không giống người không có văn hóa không có năng lực như tôi, làm sao có thể tìm được công việc tốt như vậy chứ!"

Tạ Mật Chi cười cười: "Tôi uống đây, cô tùy ý!"

Nói xong, Tạ Mật Chi uống hết ly rượu vang đỏ không còn một giọt.

Ách..... Lăng Vu Đề nhìn cái ly rượu vang đỏ của mình, do dự hai giây, vẫn là nâng ly lên uống.

Rượu vang đỏ xuống bụng, chỉ là một phút đồng hồ.

Lăng Vu Đề liền trực tiếp gục luôn, cơm cũng chưa có kịp ăn.

Cô say thật đột nhiên, làm Tạ Úc Chi ngồi ở bên cạnh cô có chút không kịp phản ứng.

Nhìn thấy gương mặt Lăng Vu Đề đỏ bừng, Tạ Úc Chi mới biết được, nha đầu này, thế nhưng mới uống một chút rượu liền say.

Nhìn Lăng Vu Đề đã bất đầu nói lời của kẻ say, mọi người dờ khóc dờ cười.

Điền Mật có chút lo lắng Lăng Vu Đề sẽ nói ra một ít lời không thể nói, cho nên tự mình đỡ Lăng Vu Đề về phòng.

Tạ Úc Chi cùng người nhà ăn cơm trưa xong, liền đi tới phòng Lăng Vu Đề.

Đây là lần đầu tiên anh tới phòng của Lăng Vu Đề.

Phòng Lăng Vu Đề được cô trang trí thực tươi mát, cửa sổ trồng có trồng cây xanh.

Trên bàn sách cũng đặt mấy bồn thực vật mong nước đáng yêu.

Trên tường là màu thiên lam, chăn đơn cùng gối là màu xanh nhạt với họa tiết hình hoa.

Lăng Vu Đề an tĩnh nằm trên giường, tư thế ngủ thực thoải mái.

Bởi vì cô nằm ngang mà ngủ, hai chân uốn giống ếch xanh, vốn dĩ cái chân ở trên người cô lại bị cô đè lên, cũng chưa đáp lên.

Hình như cô mơ một cái mộng đẹp, lại là cười, lại là chép chép miệng.

Tạ Úc Chi dường như nghe thấy có gì non cái gì, anh nghe không rõ ràng lắm, cho nên liền đẩy xe lăn sát vào một ít.

Lúc này anh mới nghe được, Lăng Vu Đề tựa hồ muốn nói: "Tạ Úc Chi, em, muốn thích anh đó ~"

Tạ Úc Chi kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề, anh, anh nghe được cái gì?

Nha đầu này nói, thích anh?

Thích một người tàn phế như anh sao?

Tạ Úc Chi đưa tay sờ sờ chân mình, anh như vậy, còn đáng giá để ai thích sao?

"Tiểu nha đầu, em thật sự thích anh sao?"

Tạ Úc Chi nhẹ giọng hỏi, vốn dĩ anh không có ý tứ muốn Lăng Vu Đề trả lời, anh chỉ là đang làm bầm lâu bầu mà thôi.

Chi là không nghĩ tới anh vừa mới hỏi xong, Lăng Vu Đề liền mở to mắt nhìn anh.

Tạ Úc Chi ngăn người, lỗ tai dùng một cái liền đỏ, ánh mắt anh lập loè, tầm mắt dao động ở trong phòng, nhưng không có đối diện với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề kỳ thật không thanh tỉnh, cô chỉ là nghe thấy có người đang nói chuyện cùng mình.

Mà người nói chuyện, tựa hồ là Tạ Úc Chi, cho nên cô liền mở to mắt.

Thấy Tạ Úc Chi ở trước giường mình, Lăng Vu Đề chống thân mình bò tới gần anh.

"Ú, em... thích anh..."

Nghe thấy Lăng Vu Đề trả lời, Tạ Úc Chi nhìn thẳng cô.

Đôi mắt của Lăng Vu Đề khi uống say không có thanh tỉnh, đã không còn thanh triệt, đôi mắt cô như bị một tầng sương mù che đi, thực mê ly, làm Tạ Úc Chi không thấy rõ đáy mắt cô lắm.

Lăng Vu Đề hơi hơi bủi môi, gương mặt cô hồng đến không chịu được, đôi mắt muốn chớp chớp.

Tạ Úc Chi ở mép giường, khoảng cách giữa Lăng Vu Đề cùng anh không tới hai mươi centimet.

Thân hình Lăng Vu Đề lung lay, khoảng cách cùng Tạ Úc Chi lại gần thêm một ít.

Bởi vì sợ Lăng Vu Đề lăn xuống dưới giường, Tạ Úc Chi giờ tay đỡ bà vai cô, muốn đỡ cô nằm lên trên giường.

Kết quả Tạ Úc Chi vừa mới đỡ được Lăng Vu Đề, anh liền cảm thấy miệng mình đụng phải một thứ vô cùng mềm mại.

Trùng lớn đối mặt nhìn gương mặt gần sát mình, Tạ Úc Chi mới ý thức được, Lăng Vu Đề cô ấy, hôn anh!

Thời gian tựa hồ yên lặng tại khách này, một giây, hai giây, ba giây, mười giây.

Tạ Úc Chi phản ứng tới rồi, đột nhiên đẩy Lăng Vu Đề, mà Lăng Vu Đề cũng thuận thế ngã xuống trên giường, hai mắt cô nhắm nghiền, chếp chếp miệng, trong miệng lẩm bẩm: "Úm ~ thạch trái cây ăn thật ngon ~"

Thạch, thạch trái cây? Nha đầu này thế mà coi miệng anh trở thành thạch trái cây? Còn, ăn ngon?!

Cái này làm Tạ Úc Chi hông không chỉ là lỗ tai, ngay cả mặt đều đỏ.

Không giúp Lăng Vu Đề đắp được tấm chăn, Tạ Úc Chi đẩy xe lăn, chạy trốn chết.

May rằng thời tiết không lạnh, cho nên dù Lăng Vu Đề không có cái chăn, cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Lăng Vu Đề ở trên giường trở mình, với một cái gối ôm vào trong ngực, ngủ giống như con heo nhỏ.

Aya: còn 3 chương nữa là hết thể giới này, chưa kê hai phiên ngoại nha. Các đồng chí, quất không?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Công lược hoạ sĩ tàn tật (25)

Edit: Aya Shinta

Từ khi Tạ Úc Chi chủ động ra khỏi phòng, mỗi ngày sau, mặc kệ là bữa sáng, trưa hay là bữa tối, Tạ Úc Chi đều ở nhà ăn cùng người nhà ăn cơm.

Mà Tạ Mật Chi vốn dĩ không thường xuyên trở về, cũng mỗi tối đều sẽ bớt thời giờ trở về ăn tối.

Tạ Úc Chi cũng không hề để ý người khác vào phòng anh, cho nên công việc quét tước phòng, giao cho người hầu làm.

Lăng Vu Đề, thế nhưng trừ bỏ ở cùng Tạ Úc Chi, liền không có việc gì làm.

Thời gian tựa hồ liền an ổn qua ba tháng, ba tháng này, Thư Nhã vẫn sẽ ngẫu nhiên lại đây thăm Tạ Úc Chi.

Bởi vì Lăng Vu Đề không cần đi chú ý nam chủ nữ chủ, cho nên cũng không có quá lưu ý cốt truyện phát triển nhiều lắm.

Chiều hôm nay, Thư Nhã lại đến thăm Tạ Úc Chi lần nữa, hai người ở hậu hoa viên nói chuyện phiếm, mà Lăng Vu Đề lại ở trong phòng ngủ trưa.

Bởi vì Tạ Úc Chi có thói quen ngủ trưa, cho nên Lăng Vu Đề cũng bắt tri bắt giác quen với việc ngủ trưa.

Điền Mật trong phòng khách nhìn Tạ Úc Chi cùng Thư Nhã trò chuyện đến mặt đầy tươi cười tại hậu hoa viên, trong lòng có chút cảm khái.

Nửa năm, Lăng Vu Đề chỉ tới hơn nửa năm, liền kéo Tạ Úc Chi đã trấn thủ chín năm ra đây.

Hiện tại Tạ Úc Chi đã không có suy sút cô đơn như trước, anh tươi cười nhợt nhạt, ngữ khí ôn hòa đạm nhiên, cực kỳ giống một vị công tử nhẹ nhàng.

Ba tháng này, Tạ Úc Chi cũng từng rời khỏi Tạ gia, đi thăm ông bà nội cùng ông ngoại.

Anh đang chậm rãi thay đổi, biến thành một người không hề sợ hãi ánh mặt trời, sợ hãi ánh mắt thế nhân.

Điền Mật cúi đầu đọc sách, ngẫu nhiên sẽ ngẩng đầu lưu ý hai người ở hậu hoa viên một chút.

Bà không lo lắng Thư Nhã sẽ yêu Tạ Úc Chi, bởi vì cốt truyện cũng không phải như vậy. Bà lo lắng chính là, tuy rằng độ hảo cảm của Tạ Úc Chi với Lăng Vu Đề đã tới chín mươi điểm.

Chính là cách mốc thời gian độ hảo cảm lên tới chín mươi này, đã qua ba tháng.

Ba tháng, Tạ Úc Chi trừ bỏ đối với Lăng Vu Đề hơi chút tốt so với người khác, cũng không có đối với Lăng Vu Đề có bao nhiêu đặc thù.

Hai người từ khi Lăng Vu Đề uống say, tựa hồ sự tình gì cũng không phát sinh.

Rốt cuộc có phát sinh cái gì hay không, lúc ấy Lăng Vu Đề không thanh tỉnh, cho nên không biết, Điền Mật tự nhiên cũng không biết nốt.

Duy nhất biết được chính là Tạ Úc Chi, chỉ là dường như Tạ Úc Chi cũng không có việc gì.

Lăng Vu Đề, tựa hồ chỉ là hộ công của anh mà thôi.

Cho nên Điền Mật lo lắng, Tạ Úc Chi còn không có thấy rõ ràng lòng mình.

Có lẽ, anh còn cảm thấy, chính mình vẫn thích Thư Nhã.

Số pha bên cạnh lún sâu một chút, Điền Mật ngẩng đầu, một cái đầu tròn tròn dựa vào trên vai bà.

Điền Mật bất đắc dĩ cười nhìn Lăng Vu Đề: "Quả nhiên không hề là hệ thống của tôi hay sao? Thế nhưng lại thích ngủ giống tôi!"

Lăng Vu Đề vẫn vẻ tóc híp mắt: "Đêm qua tôi mất ngủ ~"

"Là mất ngủ hay là coi phim truyền hình đến quá muộn?" Điền Mật nhướn mày, trực tiếp chọc thủng cái cớ của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề mở to mắt liếc Điền Mật một cái: "Chưa cho người ta chút mặt mũi đi mà ~"

Điền Mật cười: "Rời rồi rồi, Tiểu Vu của ta đêm qua mất ngủ, không phải coi phim truyền hình!"

Lăng Vu Đề gật gật đầu, muốn mở miệng còn chưa nói tới, đầu lại chuyển khắp nơi: "Tạ Úc Chi đâu?"

"À, cùng Thư Nhã ở phía sau hoa viên đâu." Điền Mật chỉ vào hai người ở hậu hoa viên.

Lăng Vu Đề gật gật đầu, từ trên số pha đứng lên, sau đó đi đến hậu hoa viên.

Vừa mới đến hậu hoa viên, liền nghe được tiếng nói có chút kinh ngạc của Thư Nhã vang lên: "Cho nên, lúc trước Úc Chi nói thích nam hài tử, là nói giỡn?!"

"Ừ, đúng vậy."

"Ai, đây là số mệnh đã định nha!" Thư Nhã thờ dãi.

Tạ Úc Chi ngồi ở trên xe lăn cười cười, đối với lời Thư Nhã, tràn đầy khó hiểu: "Cái gì số mệnh đã định?"

"Úc Chi không biết đâu, thời đi học, cậu chính là đối tượng yêu thầm của tôi. Nếu không phải cậu nói cho tôi rằng cậu thích nam hài tử, chắc chắn tôi sẽ tỏ lộ với cậu!"

Thư Nhã nói, không thể nghĩ ngờ đã làm Tạ Úc Chi kinh ngạc. Anh chưa từng nghĩ tới, Thư Nhã sẽ yêu thầm mình, tuy rằng đó là đã từng.

Tạ Úc Chi có chút hối hận, hối hận lúc trước vì sao anh lại muốn nói giỡn với Thư Nhã như vậy!

Vui đùa cái gì mà không đùa, cố tình lại đùa anh thích nam hài tử!

Nhìn biểu tình chột lóc rồi qua trên mặt Tạ Úc Chi, không biết là hối hận hay là tiếc nuối, trong lòng Lăng Vu Đề có chút không thoải mái.

Mím môi, nhìn hai người đối diện, Lăng Vu Đề xoay người về tới phòng khách.

Cô lại dựa đầu vào vai Diên Mật lần nữa, vừa mới này là chưa có ngủ tỉnh, hiện tại, lại là cảm xúc có chút hạ xuống mà uể oải ỉu xiu.

Diên Mật nghỉ hoặc nhường máy: "Làm sao vậy? Không phải đi tìm Úc Chi sao?"

"Người ta đang ở cùng người trong lòng tâm sự với nhau đấy, tôi đi quấy rầy làm gì!" Lăng Vu Đề bịu môi, ngữ khí chưa lớn.

"Tâm sự với nhau? Tiểu Vu có ngốc nha, lúc này không phải càng hấn nên đi quấy rầy hay sao?!" Tuy Thư Nhã chắc chắn sẽ không thích Tạ Úc Chi, nhưng không thể bảo đảm Tạ Úc Chi cho rằng mình còn thích Thư Nhã, cho nên ôm niệm tưởng đối với Thư Nhã nha!

"Không thích đi! Vừa này Thư Nhã biết lúc trước Tạ Úc Chi nói thích nam hài tử là nói giỡn, sau đó Thư Nhã liền nói cô ấy đã từng yêu thầm anh ta. Người cũng chưa nhìn thấy, về mặt Tạ Úc Chi hối hận cùng tiếc nuối đâu!"

Lăng Vu Đề có chút bực bội vỗ đầu tóc mình cho rối lên.

Diên Mật không nói gì, quay đầu nhìn nhìn hai người ở hậu hoa viên đang trò chuyện thật sự vô cùng vui vẻ kia.

Nghĩ ngợi, Diên Mật kéo tay Lăng Vu Đề qua, mở miệng nói: "Cô đi đi."

Ba chữ, làm Lăng Vu Đề ngáy ngẩn cả người, cô nghiêng đầu nhìn Diên Mật: "Người nói, để tôi rời thế giới này?"

Nhưng nhiệm vụ không thất bại cũng không hoàn thành, sao rồi đi nha? Tự sát hử?

"A ~" Lăng Vu Đề vừa nói ra, đã bị Diên Mật vỗ đầu một cái.

Diên Mật tặng một cái xem thường cho Lăng Vu Đề, quả nhiên tư duy nhân loại khác với hệ thống hay sao?!

"Tôi đề cô đi, không phải để cô rời khỏi thế giới này. Tôi đề cô rời khỏi Tạ gia! Cô xem Úc Chi ba tháng trước liền có chín mươi điểm hảo cảm với cô, nhưng ba tháng đều đi qua. Nó cũng chưa nói thích cô hay thế nào khác! Tôi thấy, Úc Chi sợ là còn không có thấy rõ ràng lòng mình. Đơn giản lúc trước không phải cô xin từ chức sao, hiện tại Úc Chi cũng không cần cô chiều cô. Cô coi như đi ra ngoài du lịch, tôi bảo đảm, không tới nửa tháng, Úc Chi sẽ chủ động tìm cô!"

Lăng Vu Đề nghĩ một chút, cảm thấy đề nghị của Diên Mật không tồi. Hai người liền đạt thành hiệp nghị, thương lượng muốn đi đâu cho tốt.

Cuối cùng Lăng Vu Đề vẫn quyết định về M thị núi Lăng Dương nhìn xem, vị thầy giáo đã thu dưỡng nguyên thân tuy đã qua đời, nhưng núi Lăng Dương cũng có rất nhiều người hảo tâm đã từng trợ giúp nguyên thân.

Muốn đi tới núi Lăng Dương, phải qua hai ngọn núi, ít nhất đi bốn năm giờ đường núi.

Aya: Diên Mật, thâm quá nha:))))))

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Công lược họa sĩ tàn tật (26)

Edit: Aya Shinta

Mà những bạn nhỏ trong núi muốn tới trường đi học, mỗi ngày cũng phải đi hai ba tiếng đồng hồ đường núi.

Trong núi thời tiết hay thay đổi, khi trời mưa thì đường núi càng thêm khó đi, thậm chí có nơi còn rất nguy hiểm!

Cho nên Diên Mật cho Lăng Vu Đề một số tiền, để cô trở về núi Lăng Dương sửa đường cho tốt.

Diên thị vốn dĩ chính là làm bên ngành sản xuất kiến trúc, Diên Mật lại để Tạ Mật Chi an bài một nhân viên cùng Lăng Vu Đề trở về. Trừ bỏ đi sửa đường, Diên Mật còn có tính toán khác!

Buổi tối, Thư Nhã lưu tại Tạ gia ăn bữa tối. Nhìn hai người kia trò chuyện không ngừng, Diên Mật càng thêm kiên định ý tưởng cho Lăng Vu Đề rời đi.

Mà Lăng Vu Đề cũng cảm thấy, cô hần nên rời đi!

Lăng Vu Đề đi rất gấp, thương lượng cùng Diên Mật vào ngày hôm sau xong liền rời khỏi Tạ gia, ngồi trên máy bay về M thị.

Đồng hành, còn có một nhân viên mà Diên Mật nhờ Tạ Mật Chi đặc biệt tuyển chọn, diện mạo soái khí, năng lực cũng thực không tồi.

"Tiểu Vu, đây là lần đầu tiên cô ngồi máy bay, cũng không biết cô có thể say máy bay hay không, bằng không uống thuốc trước để dự phòng?"

Nam nhân soái khí ngồi ở bên người Lăng Vu Đề cười tùm tùm nhìn Lăng Vu Đề, giọng anh ta rất có từ tính, rất êm tai.

Đáng tiếc, Lăng Vu Đề đối với người này cũng không có cảm nắng. Ở nơi mà người này nhìn không tới, Lăng Vu Đề đỡ trán cạn lời.

Cái nhân viên Tạ Mật Chi an bài, quả thực! Tên gọi Mặc Tích, người cũng như tên!

Khi các cô vừa gặp mặt anh ta vẫn luôn nói không ngừng, từ trên đường tới sân bay, đến nửa giờ chờ chuyến bay, thế nhưng miệng không dừng lại!

Lăng Vu Đề rốt cuộc biết thời điểm cô ồn ào có bao nhiêu đáng ghét, anh anh anh ~ cô biết sai rồi còn không được sao? Có thể đừng phải cái người ồn ào như vậy tra tấn lỗ tai cô hay không?!

Tiếp nhận viên con nhộng trong tay Mặc Tích bỏ vào trong miệng, Mặc Tích lại vội vàng rót nước cho Lăng Vu Đề.

Uống thuốc, Lăng Vu Đề trực tiếp lấy cái cốc say máy bay, thành công làm Mặc Tích không hề "mặc tích" nữa!

Từ J thị ngồi máy bay đến M thị, cần ba giờ mới có thể đến. Lăng Vu Đề vốn là lấy cốc say máy bay, tuy không có say máy bay, lại dựa vào trên vai Mặc Tích ngủ khì.

Mặc Tích cúi đầu nhìn Lăng Vu Đề, cô ấy thật xinh đẹp, là cô gái xinh đẹp nhất mà anh gặp qua, không gì sánh nổi.

Chỉ là... Nhớ tới khi tổng tài Tạ Mật Chi gọi mình vào văn phòng, Mặc Tích lại không chế lòng mình, không cho nó luẩn hãm.

Sợ dĩ Tạ Mật Chi lại chọn Mặc Tích, trừ bỏ năng lực Mặc Tích không tồi, còn có chính là anh soái khí, lại lấy sự nghiệp làm trọng.

Tạ Mật Chi nói, công việc chủ yếu của anh chính là thăm dò địa hình núi Lăng Dương, làm sao sửa đường mới tốt. Còn có chính là chiều cô tốt Lăng nVu Đề, cô ấy là thiếu nữ nãi tương lai của Tạ gia.

Sau khi làm xong việc, sẽ phân Mặc Tích đến công ty con ở nước ngoài làm tổng giám đốc, cái vị trí tổng giám đốc này đối với Mặc Tích mà nói, quả có lực hấp dẫn.

Từ nhỏ trong nhà nghèo, cha anh mất sớm, trong nhà lưng đeo nợ nần, anh học đại học đều dựa vào học bổng cùng vừa học vừa làm mà tốt nghiệp. Cho nên Mặc Tích lập chí muốn nỗ lực vươn lên, nỗ lực công tác, sớm ngày trả hết nợ nần, để mẹ anh có một cuộc sống thật tốt!

Mặc Tích tốt nghiệp đại học ba năm, hai mươi lăm tuổi, còn rất trẻ. Nếu tuổi này có thể lên tới vị trí tổng giám đốc mà nói, cứ việc của sau, cũng sẽ làm người khác xem trọng vài phần, tiền đồ không thể hạn lượng.

Cô gái này, là thiếu nữ nãi tương lai của Tạ gia, anh vẫn nên bảo trì khoảng cách cùng cô ấy đi!

Tạ Úc Chi ăn xong bữa sáng, có chút nghỉ hoặc nhìn về phương hướng tới phòng của Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu còn đang ngủ sao?" Tạ Úc Chi hỏi một người hầu.

Ngày thường Lăng Vu Đề cho dù có ngủ, cũng sẽ tới bữa sáng mà bò dậy ăn, sau đó ăn cơm trưa xong mới có thể đi ngủ trưa.

Hôm nay Lăng Vu Đề vậy mà còn đang ngủ?

Người hầu bị hỏi chuyện kinh ngạc nhìn Tạ Úc Chi, hé miệng, vừa mới muốn nói chuyện, Điền Mật một bên liền nhậm mớ miệng.

"Tiểu Vu đi rồi, con bé không nói với con sao?"

Tạ Úc Chi nhíu mày, kinh ngạc nhìn Điền Mật: "Có ấy đi rồi? Sao lại đi?!"

"Lúc trước Tiểu Vu không phải đã nói từ chức sao, mẹ vẫn luôn giữ con bé lại. Hai ngày trước con bé nói với ta nó muốn về nhà, cho nên mẹ cho con bé trở về nhà."

Kỹ thuật diễn của Điền Mật tinh vi, làm Tạ Úc Chi hoàn toàn tin.

Tạ Úc Chi nỗ lực hồi ức mấy ngày nay Lăng Vu Đề có phải có chỗ nào không thích hợp hay không, kết quả phát hiện, hoàn toàn không có.

Hơn nữa cô ấy phải đi, cũng không có nói cho anh lấy nửa lời!

Đến tận cùng là chuyện gì vậy? Lúc trước không phải nói không từ chức rồi sao?

Tạ Úc Chi lấy di động gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề, bởi vì Lăng Vu Đề còn ở trên máy bay, cho nên Tạ Úc Chi gọi qua, tự nhiên là tắt máy.

Tạ Úc Chi hơi hơi rừ rừ mắt, thần sắc không rõ.

Tuy Điền Mật đang ăn bữa sáng, nhưng vẫn lặng lẽ lưu ý biểu hiện Tạ Úc Chi.

Vốn dĩ bà cho rằng, sau khi Tạ Úc Chi biết Lăng Vu Đề rời đi, hẳn là sẽ hỏi nhà Lăng Vu Đề ở nơi nào?!

Thế nhưng, không có!

Tạ Úc Chi tự gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề, sau khi thấy cô tắt máy, liền không có gọi lại.

Anh cười cười với Điền Mật, nói anh về phòng vẽ tranh, sau đó liền tự mình đẩy xe lăn đi rồi. Còn Điền Mật, sững sờ tại chỗ.

Biểu hiện của Tạ Úc Chi, trừ bỏ vừa mới biết Lăng Vu Đề đã đi thì biểu hiện vội vàng một chút, lúc sau thì biểu hiện cũng quá đạm nhiên đi?!

Khụ ~ lần này bà sẽ không dự tính sai lầm đi?

Sau khi Tạ Úc Chi trở lại phòng cũng không có vẽ tranh, tiểu nha đầu của anh đi rồi, anh nào còn có tâm tư vẽ tranh!

Rõ ràng nói thích anh! Rõ ràng nói không rời đi!

Hiện tại, cô ấy rốt cuộc đã biết, ở bên người anh thực nhàm chán sao? Có ấy vẫn muốn đi xem thế giới bên ngoài sao?

Tạ Úc Chi cảm thấy lòng mình thực chua xót, hơi hơi có chút khó chịu.

Lăng Vu Đề rời đi, một ngày, hai ngày, bảy ngày, mười ngày.....

Vừa mới bắt đầu mấy ngày, Điền Mật còn không có nôn nóng bao nhiêu, vốn dĩ chính là dự tính trong vòng nửa tháng cơ mà!

Chỉ là đã mười ngày rồi, bộ dạng Tạ Úc Chi vẫn như không có việc gì.

Điền Mật đều lo lắng Tạ Úc Chi có thể như vậy mà quên Lăng Vu Đề hay không?

Đến lúc đó độ hào cảm độ không có thêm đây, ngược lại nhiệm vụ mà thất bại, bà thật có lỗi với Lăng Vu Đề!

Mười ngày này, mấy ngày đầu tiên, Điền Mật còn ngậm miệng không nói chuyện về Lăng Vu Đề. Chỉ là sau đó, Điền Mật liền sẽ lơ đãng nhắc tới Lăng Vu Đề trước mặt Tạ Úc Chi.

Ngẫu nhiên đôi lần, cũng chỉ là Tạ Úc Chi nhậm nhậm đáp lại, phảng phất người mà Điền Mật đàm luận tới, đối với anh mà nói, cũng không có chỗ nào đặc thù.

Kỳ thật nội tâm Tạ Úc Chi cũng không có đạm nhiên như biểu hiện bên ngoài, mỗi lần Điền Mật nhắc tới Lăng Vu Đề, anh đều muốn hỏi một chút về Lăng Vu Đề, tự như: Quê của cô ấy ở nơi nào? Có ấy về quê nhà làm cái gì?

Anh nhớ rõ Lăng Vu Đề nói với anh rồi, quê nhà thực nghèo, quê nhà không có thân nhân, thân thích cũng không có.

Như vậy, tại sao Lăng Vu Đề phải đi về làm gì?!

Tạ Úc Chi rất muốn biết, nhưng khi mỗi lần anh suy nghĩ muốn hỏi, nhìn đến chân mình.....

Aya: Đêm qua xin lỗi mọi người vì đã không tới bên, ba mình bắt mình đi ngủ a T.T.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Công lược họa sĩ tàn tật (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Bởi vì Lăng Vu Đề có Điền Mật dọn dờ, cho nên di động vẫn luôn không có khởi động lại.

Điền Mật nói, nhất định không thể khởi động máy, phải chờ đến khi Tạ Úc Chi tự mình đi tìm có mới thôi!

Ở M thị núi Lăng Dương son xa xôi, Lăng Vu Đề cũng không nóng vội chút nào, không phải không lo lắng Tạ Úc Chi không tới, mà là cô bận đến mức không có thời gian đi lo lắng.

Hiệu suất công tác của Mặc Tích rất cao, có thể chịu khổ, có nhiệt tình.

Ngày đầu tiên đến M thị liền cùng Lăng Vu Đề đi núi Lăng Dương, ngày hôm sau liền bắt đầu thăm dò đường núi, sau đó kế hoạch thực thi công trình như thế nào, ngày thứ ba liền bắt đầu chuẩn bị khởi công.

Mà Lăng Vu Đề trở lại hai ngày trước đi thăm hỏi người dân trong thôn xong, thì vẫn luôn đi theo Mặc Tích bận lên bận xuống.

Khi Mặc Tích công tác thì rất nghiêm túc, tuy rằng nói cũng rất nhiều, nhưng thông thường đều nói tới trọng điểm, hoàn toàn không có lời vô nghĩa.

Mặc Tích như vậy, nhưng thật ra làm Lăng Vu Đề cũng không chán ghét nổi chút nào!

Lăng Vu Đề trở lại núi Lăng Dương son được hai tuần, cũng chính là mười bốn ngày.

Buổi chiều tắm khoáng ba giờ, một chiếc máy bay trực thăng hạ xuống trong thôn làng của Lăng Vu Đề ở núi Lăng Dương.

Lăng Vu Đề thật vất vả mới có thể ngủ ngủ trưa lại bị đánh thức, cô ôm gối che lỗ tai lại, chờ tiếng quạt không vang lên nữa, tiếng thảo luận của người trong thôn lại là không nhỏ.

Lăng Vu Đề có chút bực bội từ trên giường ngồi dậy, vò đầu tóc vốn dĩ liên hỗn loạn cho càng thêm loạn.

Mang dép lê đập đập mà đi tới cửa, vừa lúc đụng phải Mặc Tích đang chuẩn bị tiến vào.

Lăng Vu Đề mơ mơ màng màng bị Mặc Tích ôm vào cổ lòng, cô vốn dĩ liên đang vụng vụng hồ hồ, bị ôm lấy cũng không có lập tức đẩy Mặc Tích ra.

Mặc Tích cùng sinh sống với Lăng Vu Đề gần nửa tháng, cũng hiểu biết tính tình cô.

Nghĩ đến máy bay trực thăng vừa đáp xuống, sáng hôm nay anh thu được thông báo, thiếu gia Tạ gia, Tạ Úc Chi tới.

Động tác Mặc Tích mềm nhẹ vượt lại mái tóc hỗn loạn của Lăng Vu Đề, đáy mắt là sự yêu thích mà anh làm thế nào cũng không khống chế được.

Thật sự anh rất nỗ lực khống chế lòng mình, chỉ là, có gái nhỏ có chút mơ hồ, có chút tạo bạo, có chút thiện lương lại thích đùa dai này, thật sự làm cho người khác yêu thích!

Hiện tại thiếu gia Tạ gia thiếu gia, như vậy, có ấy sẽ không giống như lúc trước, mỗi ngày đi theo phía sau anh, giống cái đuôi nhò nữa!

Bởi vì Lăng Vu Đề trở về, trong thôn làm một cái đường xi măng rộng ba mét.

Sau khi Lăng Vu Đề trở về thì ở trong căn nhà của vị thầy giáo lúc trước đã thu dưỡng cô, vừa lúc ở bên cạnh đường cái.

Tạ Úc Chi được đẩy đến chỗ ở của Lăng Vu Đề, vừa vặn liền thấy Mặc Tích ôm Lăng Vu Đề vào trong ngực, động tác mềm nhẹ đang giúp cô chỉnh lại tóc.

Ánh mắt Tạ Úc Chi ám ám, có cái gì đang mãnh liệt mà lưu động.

"Người này sai lại ngồi ở trên ghế có bánh xe nha?"

"Cái này gọi là xe lăn, con xem chân cậu ấy, có lẽ không đi đường được!"

"....."

Lời của thôn dân làm Lăng Vu Đề vốn còn đang mơ hồ lập tức liên tưởng lại, cô đẩy Mặc Tích ra bên ngoài xem, liền đối diện với tầm mắt Tạ Úc Chi.

Đôi mắt Lăng Vu Đề lập tức liên sáng lên, vội vàng đi đến trước mặt Tạ Úc Chi, cười tủm tỉm nhìn anh.

"Thiếu gia, anh tới tìm tôi sao?!"

Tạ Úc Chi nhìn Lăng Vu Đề thần thái sáng láng, nửa tháng, dường như có ấy sống thực không tồi! Tự hờ, cũng không có nhớ mong anh chút nào, anh không cần phải tới đi?

Tạ Úc Chi không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Lăng Vu Đề.

Mặc Tích đi ra, vươn tay phải về phía Tạ Úc Chi: "Chào Tạ tiên sinh, tôi là Mặc Tích."

Anh biết, biết anh ta là Mặc Tích!

Nếu không phải nghe Điền Mật nói cùng Lăng Vu Đề về quê nhà còn có một soái ca tên Mặc Tích, Tạ Úc Chi còn không có biện pháp lấy hết can đảm tới tìm Lăng Vu Đề.

Tạ Úc Chi gật gật đầu với Mặc Tích, lại không có đi bắt tay cùng Mặc Tích.

Anh nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Tôi tới đón em."

Lăng Vu Đề nhường mảy, nửa tháng, Tạ Úc Chi thêm cho cô năm điểm hảo cảm, nói cách khác, hiện tại là có chín mươi lăm điểm hảo cảm.

Lúc trước Điền Mật nói Tạ Úc Chi chưa có thấy rõ lòng mình, hiện tại hẳn là thấy rõ rồi?

"Đón tôi? Nhưng việc này này còn chưa có làm xong nha! Mặc Tích nói ít nhất phải nửa năm mới có biện pháp làm xong đường núi này!"

Sắc mặt Tạ Úc Chi có chút đen: "Sửa đường cần em sao?"

Lăng Vu Đề nghiêm túc nghĩ ngợi một lúc, lắc lắc đầu: "Vậy thì không cần....."

Cô vừa dứt lời, Tạ Úc Chi liền đẩy xe lăn xoay người: "Đi thôi."

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, có chút nhìn góc nhìn bóng người Tạ Úc Chi: "Hiện tại liền đi?!" Không cần gấp như vậy chứ?

Tạ Úc Chi không có trả lời cô, chỉ là tự mình đẩy xe lăn đi về phía máy bay trực thăng bên kia.

Lăng Vu Đề ngăn người xong, vẫy vẫy tay với Mặc Tích, nhắc chân đuôi theo Tạ Úc Chi, sau đó đẩy anh đi.

Mặc Tích nhìn bóng hình Lăng Vu Đề, đưa tay vỗ về lòng ngực mình.

Không thuộc về anh, anh không nên muốn quá nhiều, không phải hay sao.....

Lăng Vu Đề cùng Tạ Úc Chi trở về, trở về Tạ gia.

Sau đó Tạ Úc Chi chỉ là lấy hình thức thông tri nói cho Lăng Vu Đề, bọn họ phải kết hôn!

Anh cùng cô!

Lăng Vu Đề giải giải đầu, có chút không rõ làm sao mà đột nhiên bọn họ phải kết hôn cơ chứ?

Có thể quá đột nhiên một chút hay không? Không phải hẳn nên kết giao trước hay sao? Hoặc là đính hôn trước? Còn chưa có cầu hôn đâu!

Làm sao mà mấy ngày nữa liền kết hôn nha!?

Trên tiểu thuyết cùng TV cũng không có xuất hiện tình tiết như vậy mà!

Tạ Úc Chi đi truyền trong xương cốt tính cường thế của Tạ Cẩm Niên sẽ không có cho Lăng Vu Đề cơ hội trả lời.

Anh quyết định, mặc kệ nhà đầu này đi theo anh có thể nhảm chán hay không, có thể phiền muộn hay không, anh nhất định phải cột cô vào bên người mình, cả đời!

Tại một mùa đông thuần trắng, Lăng Vu Đề cùng Tạ Úc Chi kết hôn!

Hôn lễ của bọn họ không nhiều người lắm, đều là bạn bè thân thích có quan hệ tốt.

Thư Nhã cùng Mặc Chi Hân cũng tới, khi tới, bọn họ cũng mang hôn tin đến, mời Lăng Vu Đề cùng Tạ Úc Chi sang năm tham gia hôn lễ của hai người họ.

Nhìn hai người đang trao nhẫn, hốc mắt Thư Nhã ửng đỏ.

Mặc Chi Hân ôm lấy bà vai Thư Nhã, có chút nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Thư Nhã cười, nước mắt theo cái nháy mắt của cô đồng thời chảy xuống: "Em rất biết ơn, rằng với ấy đã tới. Làm Úc Chi cười hạnh phúc đến thế!"

Sáu mươi năm sau.

Dưới tán cây bạch quả có hai cái ghế nằm, có hai vị lão nhân đầu tóc hoa râm tuổi xế chiều nằm trên đó.

Bọn họ tay nắm tay, cười nhìn đối phương.

Cho dù năm tháng có làm gương mặt ông trở nên già nua, tình yêu của Tạ Úc Chi đối với Lăng Vu Đề, chưa từng giảm sút chút nào.

"Tiểu Vu, nếu có kiếp sau, kiếp sau, tôi còn muốn cùng bà ở bên nhau!"

Lăng Vu Đề mỉm cười, không nói gì. Nhìn Tạ Úc Chi đang chậm rãi nhắm mắt lại, trong mắt cô là nồng đậm không tha.

Sáu mươi năm làm bạn, dù cô không có yêu Tạ Úc Chi, cũng là chân thật mà thích.

Sáu mươi năm, cảm tình nồng hậu không cần nói cũng biết.

Cảm ơn anh, Tạ Úc Chi! Vĩnh biệt!

Lăng Vu Đề nắm chặt bàn tay đã dần nguội lạnh của Tạ Úc Chi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.....

Aya: Xong thể giới 2, còn 2 phiên ngoại nữa~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Độc thoại của Tạ Úc Chi (01)

Edit: Aya Shinta

Tôi tên Tạ Úc Chi, từ nhỏ, tôi được người nhà yêu thương che chở mà lớn lên.

Tôi cũng coi như ở trường quân đội mà lớn lên, mỗi khi đến kỳ nghỉ, tôi liền bị cha mang đến trường quân đội rèn luyện.

Cha từng nói, chờ tôi tốt nghiệp cao trung, liền tiến vào trường quân đội học tập.

Tôi cũng từng cho rằng, tương lai, sẽ đi tiếp con đường quân sự mà cha, ông nội đã đi.

Tôi từng cho rằng, tôi sẽ trở thành một người quân nhân được mọi người tôn trọng cùng kính sợ!

Chi là tôi từng cho rằng.....

Trước mười lăm tuổi, cuộc đời của tôi một đường bình thản, chưa bao giờ gặp qua bất luận trắc trở suy sụp gì.

Tôi kiểu ngao tự tin, tôi thích cười áy dùa!

Thiếu niên mười lăm tuổi như tôi có hết thầy, tôi, mỗi tình đầu thích một bạn học cùng lớp.

Cô ấy là một cô gái thật xinh đẹp, thành tích học tập cũng rất tốt, cô ấy tên Thư Nhã.

Vì tiếp cận cô ấy, chúng tôi trở thành bạn bè.

Mỗi ngày, tôi đều sẽ đi tìm cô ấy thảo luận trên vấn đề học tập.

Tôi đánh bóng rổ, cô ấy sẽ ở sân bóng cổ vũ cho tôi.

Cuối tuần, chúng tôi sẽ cùng đi thư viện đọc sách, cùng đi công viên giải trí.

Tôi thích nói giỡn, đến khi tôi rút cuộc lấy hết can đảm nói với cô ấy: "Tôi thích cậu".

Cô ấy lại bối vì chung quanh âm ỷ mà không có nghe rõ lời thổ lộ mà tôi thật vất vả mới lấy hết can đảm nói ra được: "A? Cậu thích à?"

Tôi cười: "Tôi nói, tôi thích nam hài tử."

Nhìn biểu tình kinh ngạc của Thư Nhã, tôi muốn nói kỳ thật lời vừa nãy chỉ là nói giỡn mà thôi, lại bị bạn học đánh gãy tôi giải thích.

Cứ như vậy, Thư Nhã tin là thật, từ đây coi tôi trở thành "khuê mật".

Tôi thích Thư Nhã, thích sự sạch sẽ, thích sự nghiêm túc, thích sự kiên cường của cô ấy.

Chưa bao giờ biết, cô ấy, sẽ là bước ngoặt quan trọng nhất, trong cuộc đời tôi.

Mười sáu tuổi, còn nhớ rõ thời tiết ngày đó có chút phá lệ nóng bức, tôi thích xe đạp về nhà dưới hoàng hôn.

Trên con đường về nhà kia, tôi thấy một chiếc xe taxi kéo một nữ sinh mặc đồng phục màu trắng lên xe.

Tiếng kêu hô của nữ hài kia có chút quen tai, sừng sốt một lát, tôi mới phản ứng lại.

Nữ hài bị kéo lên xe hình như là Thư Nhã!

Lúc ấy tôi rất hoảng, quên mất tôi hẳn phải nên lập tức báo nguy, tôi đạp xe đuổi theo.

Một đường theo sát, xe taxi ngừng lại trước một nhà xưởng bỏ hoang.

Tôi phóng xe đạp qua một bên, nhìn hai người đàn ông trung niên có chút lùn xuống taxi. Sau đó liền thấy bọn họ kéo một nữ hài từ xuống dưới.

Nữ hài kia tuy bị trói, miệng cũng bị băng dính bịt lại, nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nữ hài từ treo đầy nước mắt, thần sắc hoảng sợ, chính là Thư Nhã!

Hai gã đàn ông trung niên ôm Thư Nhã vào nhà xưởng, tôi nhắc chân muốn theo vào, lại đột nhiên nhớ tới tôi còn chưa có báo nguy.

Tôi tự tin lại không tự đại, tôi không dám bảo đảm chính mình có phải đối thủ của hai gã kia không, không dám bảo đảm tôi có thể lấy sức lực bản thân cứu Thư Nhã được hay không.

Cho nên tôi gọi điện thoại báo nguy, nói cho cảnh sát vị trí của tôi cùng tình huống.

Cúp điện thoại, thật sự có chút không yên tâm về sự an toàn của Thư Nhã an toàn, cho nên tôi trộm lên vào nhà xưởng.

Tôi tránh ở chỗ tối, muốn bảo đảm Thư Nhã an toàn.

Vốn dĩ tôi vẫn muốn chờ cảnh sát tới, nhưng khi tôi nhìn thấy hai gã kia đang xé rách áo váy trên người Thư Nhã, bàn tay đang sờ loạn trên gương mặt cùng trên người Thư Nhã.

Tôi lo rằng cảnh sát còn chưa có tới, Thư Nhã cũng đã bị kia gã kia xâm phạm!

Tôi nhìn trái nhìn phải, lấy một cây côn sắt ở trong góc xông ra ngoài.

Bởi vì tôi đột nhiên tập kích, hai gã nam nhân kia bị tôi đánh bại nằm trên mặt đất.

Tôi muốn lôi kéo Thư Nhã thoát đi, lại bị hai gã nam nhân mới bò dậy dấy đưa đến.

Ở trường quân đội lớn lên từ nhỏ, tôi đã trải qua rất nhiều huấn luyện chính quy. Tôi cho rằng, liên tính tôi hai đấm khó địch bốn tay, hai cái người thường tôi còn không đánh lại hay sao!?

Có lẽ tôi còn tự tin quá mức, thân thủ hai kẻ kia vừa thấy thì thấy hẳn đã luyện qua.

Có lẽ cũng khoảng tầm hai mươi phút, đầu tôi bị một trong hai nam nhân ở phía sau dùng một cái thiết chùy mà đánh trúng. Cái cảm giác choáng váng cùng cảm giác làm tôi đã không còn sức lực mà đứng thẳng, tôi ngã xuống mặt đất.

Trong lúc hoảng hốt, tôi thấy một kẻ rời khỏi nhà xướng, rất nhanh thì đã trở lại.

Trở về, trong tay của hắn tựa hồ cầm theo cái gì đó.

Ta nghe được Thư Nhã kêu um um, tựa hồ thực sợ hãi, thực vội vàng.

Còn nghe được hai gã kia tươi cười, cười rất khó nghe, nếu tôi còn có thể nói chuyện, tôi nhất định sẽ nói: "Cười thật giống như biến thái!"

Sau đó, tôi nghe được tiếng cửa điện khởi động.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai cánh cửa của tôi, đã bị cửa đứt.

"A ~~~" thật đau, khó có thể chịu đựng, toàn bộ nhà xướng tràn ngập tiếng gào thét của tôi, hai gã nam nhân kia cười càng thêm vui vẻ.

Bọn họ tựa hồ còn muốn cửa đứt bộ phận khác của tôi, người cửa dùng ở trên cánh tay tôi, bị Thư Nhã ngăn lại.

Một gã khác thuận thế đá vào đầu Thư Nhã một cái, cô ấy vắng đi rất xa.

Nhìn Thư Nhã mặt đầy máu tươi, tựa hồ đã ngất xỉu, tôi giãy giụa muốn đứng lên.

Hai chân đau đớn làm tôi không có cách nào chịu đựng, tôi vô lực rên rì.

Trước khi mất ý thức, tôi thấy được cảnh sát tới, cùng cha tôi.

Tôi nhìn thoáng qua Thư Nhã, yên tâm nhắm hai mắt lại.

Tỉnh lại, tôi cho rằng, những chuyện phát sinh ở nhà xướng hết thấy đều chỉ là một hồi ác mộng.

Chỉ là nhìn thấy hai chân thiếu nửa đoạn, tôi thống khổ ý thức được, hết thấy đều là chân thật.

Nhìn nước mắt của người nhà, ánh mắt đau lòng tiếc hận. Đặc biệt là mẹ tôi tề tâm liệt phế khóc thút thít, em gái nước nờ, tôi muốn thoát đi.

Từ kia về sau, tôi bắt đầu tránh ở trong phòng của mình.

Từ nhỏ tôi yêu thích vẽ tranh, họa sĩ, đó là tâm nguyện thứ hai, trừ bỏ làm quân nhân.

Tôi bắt đầu mỗi ngày đều vẽ tranh, trừ bỏ ăn cơm ngủ, ta vẫn luôn vẽ, ta không muốn làm cho mình dừng lại, không muốn nghỉ ngơi về thứ khác.

Mẹ tìm bác sĩ tâm lý cho tôi, ta không muốn trị liệu, bởi vì bác sĩ tâm lý thì tôi cũng không muốn thấy.

Bởi vì tôi không muốn rời phòng, cuộc sống hàng ngày phải dưới sự đánh giá của người khác.

Mẹ tôi tốn thời gian rất lâu mới thuyết phục tôi để hộ công tiến vào.

Sau khi xảy ra chuyện, tính tôi liền bắt đầu trở nên táo bạo, tôi lấy bạo lực, lựa giận để che dấu sự yếu ớt.

Hỏi không hài lòng một chút, tôi liền dùng đồ trong tay ném người, mặc kệ trong tay mình là cái gì.

Vì thế, không biết tôi đã đánh bao nhiêu vị hộ công.

Tôi cho rằng, cuộc đời của tôi cũng chỉ ở trong phòng sống uống, sống phí.

Thẳng đến khi, trong cuộc đời tôi có một bước ngoặt khác xuất hiện.

Đó là một buổi sáng sớm, cửa phòng như thường lệ bị gõ ba tiếng.

Tôi không để ý đến, tiếp tục vẽ tranh.

Đến khi ngoài cửa có người mở cửa tiến vào, tiếng bước chân nghe bất đồng với Tề tẩu.

Tôi nghĩ, hẳn lại là hộ công mới mà mẹ tôi mời tới đi.

Aya: Phát hiện thể giới sau có một chương dài bất thường, gấp đôi chương khác (bình thường là 1500 chữ). Cho dù mình đã edit những chương dài gần 6000 chữ, nhưng thấy số chữ kia thì ngán quá đi~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Độc thoại của Tạ Úc Chi (02)

Edit: Aya Shinta

Tôi đẩy xe lăn xoay người nhìn hộ công kia, sau đó, tôi thấy được một nữ hài tử có làn da đen như là mang mặt nạ?

Hắn là nữ hài tử à? Tóc dài, cột tóc đuôi ngựa, mặc hầu phục.

Đôi mắt cô ấy rất sáng, hắc bạch phân minh, làm cho làn da đen kia càng thêm khó coi.

Nữ hài kia hoa si nhìn tôi, làm tôi có chút khó chịu.

Sau đó tôi nhìn thấy nữ hài tử kia tựa hồ muốn cười với tôi, kết quả lại tắt ngúm.

Trong tay nữ hài tử kia bung khay cháo bách hợp, sau đó khom lưng với tôi: "Chào thiếu gia, tôi tên Lăng Vu Đề, là hộ công của ngài!"

Từ đó về sau, tôi có một hộ công ngay từ đầu rất xấu, sau đó lại đột nhiên trở nên thật xinh đẹp.

Vừa mới bắt đầu, thật sự tôi thực không thích hộ công này. Cô ấy nói quá nhiều, luôn sẽ ở bên tai tôi mà nói này nói nọ.....

Sau này, thế mà tôi lại quen cô ấy nói nhiều!

Có lẽ là bởi vì cô ấy vẫn rất đúng mực, luôn nói chuyện khi tôi dùng cơm hoặc là khi tôi không có vẻ tranh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là từ khi cô ấy luôn cười tìm tìm nhìn tôi, nói chuyện với tôi.

Có lẽ là từ ngày Thứ Nhảy tới gặp tôi, nói cho tôi rằng cô ấy có đối tượng kết giao.

Lại có lẽ, là từ khi cô ấy nói với mẹ tôi những lời đó.

Làm tôi cảm thấy họ công này, có được một tác lại muốn tiến một bước, làm tôi kinh ngạc chính là, thế nhưng tôi cũng không ngại chút nào!

Sau đó tôi mới biết được, hoá ra mình còn khát vọng hướng về ánh sáng, khát vọng sống cùng người nhà.

Cho nên, tôi từ từ, lấy hết can đảm, kéo ra bức màn tâm tôi.

Lại lại lần nữa lấy hết can đảm, rời khỏi căn phòng mà tôi đã tự nhốt mình trong chín năm nay.

Cái tiểu nha đầu họ công kia, vậy mà khi uống say nói thích tôi!

Vậy mà, còn hôn tôi! Nói với tôi là thạch trái cây!

Lúc ấy không biết vì vì sao, tôi rất hoảng loạn rời khỏi phòng cô ấy.

Sau khi trở lại phòng, tìm tôi đập có chút không bình thường.

Đó là khi tôi đã từng chuẩn bị thổ lộ với Thứ Nhảy, tìm tôi mới đập nhanh, đập mạnh đến như thế, tôi, thích họ công kia?

Ngày tiếp cũng không có bất đồng, tiểu nha đầu kia vẫn cười tìm tìm mỗi ngày cùng tôi như vậy.

Ngày đó hôn tôi, lại nói thích của tôi, cô ấy không đề cập tới.

Tôi cũng không biết cô ấy đã quên mất, hay là làm bộ dường như không có việc gì. Hình như một ngày đó, cũng không có phát sinh cái gì!

Tôi nghĩ, dù sao cô ấy cũng ở bên người mình, cứ như vậy đi.

Cứ như vậy cũng khá tốt.....

Tôi cho rằng chúng tôi có thể vẫn luôn như vậy, chỉ là đột nhiên có một ngày, tiểu nha đầu rời khỏi Tạ gia, rời khỏi tôi!

Tôi nghĩ, cô ấy ghét bỏ tôi đi.

Rót cuộc, tôi là một người tàn phế! Mà cô ấy, trừ bỏ xuất thân không tốt lắm, nơi nào cũng rất tốt, lại xinh đẹp như vậy!

Nửa tháng, không đến nửa tháng, tôi sống một ngày bằng một năm!

Chín năm đều một mình mà trôi qua, nửa tháng, thế nhưng tôi cảm thấy mỗi một ngày đều là giây vò!

Nghe mẹ nói cùng cô ấy về quê nhà, còn có một nhân viên tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuấn soái khí.

Tôi mới đột nhiên ý thức được, tôi không thể tiếp thu cô ấy cùng người khác ở bên nhau!

Cô ấy là của tôi, chỉ có thể là của tôi!

Tôi tới quê của cô ấy, nơi cô ấy lớn lên. Nhìn thấy cô ấy bị người khác ôm vào trong ngực, tôi thực tức giận, hận không thể đi đến trước mặt cô ấy, kéo cô vào trong lòng ngực mình.

Tôi không hỏi cô ấy có nguyện ý hay không, trực tiếp mang theo cô ấy trở về.

Tôi mặc kệ, mặc kệ tôi có phải cái tàn phế hay không, mặc kệ cô ấy đi theo bên người tôi có thể có một ngày phiền chán hay không.

Tôi chỉ muốn giữ cô ấy lại bên người, cả đời!

Chúng tôi kết hôn, khi tôi trang bị chân giả, có thể giống như người bình thường mà chạy nhảy.

Ngày đó, là khởi điểm cuộc sống hạnh phúc của tôi. Mỗi một ngày về sau, ta đều rất, rất hạnh phúc!

Cô ấy sinh cho tôi một đứa con gái, một đứa con gái thật xinh đẹp!

Sáu mươi năm, chúng tôi kết hôn sáu mươi năm.

Cô ấy cùng tôi nhìn con gái lớn lên, cùng tôi nhìn con gái yêu đương, kết hôn, sinh con.....

Khi nằm ở ghế nằm, tôi nhìn bà ấy nằm cạnh mình, tôi biết, sinh mệnh tôi đã đi hồi kết.

Nhưng tôi lại không hề tiếc nuối, có thể cùng người yêu ở bên nhau sáu mươi năm, tôi thật sự thực cảm kích!

Tôi đã từng cho rằng cuộc đời của mình không hề có hạnh phúc, không hề có ánh sáng.

Chính là lão thái bà bộ đáng hiền lành, tình trạng xấu, đã nhìn không ra nửa điểm khi còn trẻ, cho tôi hết thấy những gì mà tôi ngỡ mình sẽ không bao giờ có được!

"Tiểu Vu, nếu có kiếp sau, kiếp sau, tôi còn muốn cùng bà ở bên nhau!"

Một khắc khi nhắm mắt lại, tôi tựa hồ thấy được không buông bỏ trong mắt bà ấy. Tôi muốn há miệng nói: Bà ơi, tôi cũng luyến tiếc bà!

Khi Lăng Vu Đề trở lại bên trong hệ thống, tình cảm đối với thế giới trước đã nhạt đi rất nhiều, chỉ là so với thế giới nhiệm vụ thứ nhất, tình cảm hơi sâu đậm một chút.

Ở trong thế giới của Diên Mật sáu mươi năm, Lăng Vu Đề cảm thấy mình cảm khái rất nhiều!

Cô ở thế giới kia, nhìn không ít sinh lý từ biệt.

Ông bà nội, ông ngoại của Tạ Úc Chi.....

Diên Mật cùng Tạ Cẩm Niên, cũng hơn ba mươi năm trước liền lần lượt qua đời, đều đi rất an tường.

Trước khi Diên Mật qua đời từng nói "Tuy rằng cô không nhớ rõ, nhưng tôi còn là muốn nói, thực cảm ơn cô! Cảm ơn cô lựa chọn tôi trở thành ký chủ công lược giả, làm tôi có thể có cơ hội thấy thế giới bên ngoài, có được tự do, có được hạnh phúc của mình!"

Cô tuân thủ hứa hẹn, chờ tới khi sinh mệnh Tạ Úc Chi kết thúc mới rời đi.

Khi rời đi, cô đã có hai đứa cháu ngoại thực đáng yêu.

Tư tưởng, tình cảm của nhân loại, khi cô vẫn là nguyên thân Lăng Vu Đề, cảm nhận được đầy đủ và trọn vẹn.

Có lẽ là trước sau có vẫn là hệ thống, một hồi, những tình cảm đó liền tự động nhạt nhòa.

Lắc lắc đầu, Lăng Vu Đề mở ra tư liệu số liệu của bản thân.

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tê thực nghiệm giá: Lăng Vu Đề

Cốt cách: 15/100

Kinh mạch: 15/100

Huyết nhục: 15/100

Nội tạng: 15/100

Ngũ quan: 15/100

Lân da: 15/100

Lông tóc: 15/100

Móng tay: 15/100

Khen thưởng: (Tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước) ×1

(Khởi động một lần nữa: Ý tứ là có thể khi xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, làm lại từ đầu) ×1

Chú ý: Thêm đầy toàn bộ số liệu cá nhân mới có thể trở lại Vị diện Hiệp hội!

Một số mục thêm được năm điểm, cũng chính là lần này cô ở thế giới nhiệm vụ sáu mươi năm, cuối cùng được bốn mươi điểm.

Lăng Vu Đề không muốn lại trì hoãn, cho nên lập tức truyền tống chính mình đến thế giới nhiệm vụ tiếp theo.

Cô không có sử dụng phần thưởng tiếp thu cốt truyện cùng ký ức, bởi vì cô cảm thấy không cần. Vẫn nên giữ phần thưởng về sau, dù sao hiện tại hệ thống cô không có vấn đề, lại thể nghiệm qua vài thập niên làm nhân loại.

Cho nên Lăng Vu Đề cảm thấy, nhiệm vụ dù khó khăn, cũng luôn có phương pháp giải quyết!

Chỉ là.....

Aya: Hoàn thành thế giới thứ hai, mình có lẽ sẽ nghỉ đôi ba ngày (?) để tiếp tục bộ kia. Mong mọi người thông cảm cho!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thế giới 3 - Công lực thú dị năng giá (01)

Edit: Aya Shinta

"Rầm rầm — rầm rầm ——"

Tiếng va chạm cùng cảm giác lay động khi vừa mới đến thế giới nhiệm vụ làm Lăng Vu Đề ồ ào đến mức không thể không lập tức mở to mắt.

Cô ấn huyệt thái dương có chút phát đau, cúi đầu nhìn nhìn chỗ cô đang ở, đây hẳn là trên một chiếc xe hơi nhỏ, mà cô đang ngồi trên vị trí điều khiển.

"Rầm rầm rầm ——" Bên ngoài có cái gì đang va chạm kịch liệt vào thân xe, thường thường, còn có tiếng kính vỡ vụn.

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn ra bên ngoài, khi thấy rõ ràng tình huống bên ngoài, đôi mắt cô trừng thật lớn, cô không phải kinh ngạc! Tuyệt đối không phải!

Bởi vì cô đang kinh hách!!!

Bên ngoài xe vây đầy "người", không không không! Bọn họ không thể xem như người!

Cái kia nửa cái đầu đều không còn, thế nhưng đang đứng thẳng đâm cửa xe mà là người sao?!

Còn có cái kia, cổ chỉ còn dính có tí da thịt với đầu, thế nhưng còn có thể đập cửa sổ xe, là, là người sao?!

Cái nữ "nhân" kia, cảm đều sắp rớt trên vai, đầu lưỡi đã không còn thì làm sao còn có thể đâm nát cửa sổ xe ra thế?!

Còn có cái kia, bụng đã rách toác rồi, nhào trước cửa kính chắn gió, ruột gan phèo phổi tất cả đều rơi rớt ở trên kính chắn gió, hiệu quả thị giác kia, quả thực.....

Oe ~ đại ca, làm ơn nhét mấy thứ đó trở lại trong bụng đi được không hả?!

Lúc này Lăng Vu Đề hồi hận, thiệt tình mà hồi hận! Hẳn là cô nên tiếp thu cốt truyện cùng ký ức rồi mới đến đây!

Anh anh ~ để cô trở về được không! Tình huống hiện tại của cô thật không tốt nha!

Trời ạ ~ những thứ ghê tởm mà cô nhìn thấy rồi cuộc là cái gì nha?!

Mắt thấy cửa sổ xe sắp bị đập nát nát, cho dù không có tiếp thu cốt truyện cùng ký ức, Lăng Vu Đề cũng biết, tuyệt đối cô không thể bị những thứ người không ra người mà quý cũng chẳng ra quý sắt bất được!

Nhìn chìa khóa còn cắm ở trên xe, Lăng Vu Đề chuẩn bị khởi động xe thoát khỏi nơi này.

Xe "Bừm bừm ——" chấn động vài lần xong, cũng không thể khởi động thành công

Lăng Vu Đề thử rất nhiều lần cũng không có biện pháp, nhìn cái khe càng lúc càng lớn trên cửa sổ xe, lòng muốn chết của Lăng Vu Đề cũng có luôn rồi!"

Cô đưa tay ấn ở trên còi xe, không ngừng ấn còi, ý đồ dọa đi mấy thứ này.

Kết quả là..... Vài thứ kia cũng không sợ hãi, ngược lại số lượng thì có thể lấy mất thường của Lăng Vu Đề mà gia tăng rồi!

Lăng Vu Đề cảm thấy mình chết chắc rồi, thật sự chết chắc rồi!

Cô đã bắt đầu suy xét mình nên ngồi trên xe chờ những thứ này giết, hay là nên tự sát mới tốt đây.

Một con "lão hổ" đột nhiên vọt lại đây, sau đó bắt đầu sử dụng hình thức xé xác.

Thật là xé xác! Hai chân trước của nó chụp lấy đầu của mấy thứ kia, sau đó móng vuốt kéo mạnh một phát, thứ kia liền bị xé thành hai nửa ~

Bằng không nó lền quào, chường lớn quào ở trên đầu, đầu nháy mắt lền nát như ~

Một khắc đó, Lăng Vu Đề cảm thấy, "lão hồ" kia đích thực chính là thiên sứ, kỳ sĩ của cô!

(Khụ ~ sau đó cô mới biết được, người ta là em gái ~~ không phải em trai ~)

Chờ những thứ ghê tởm chung quanh đều được xử lý xong, Lăng Vu Đề muốn mở cửa xe.

Nhưng nhìn "lão hồ" uy phong lẫm lẫm, trên móng vuốt cùng trên thân đều dính đầy máu cùng thịt vụn, trong lòng Lăng Vu Đề trong lòng có chút nhát nhát.

Thủ thi trước sau vẫn là thú, vạn nhất, vạn nhất sau khi cô ra ngoài thì "lão hồ" kia cũng quào đầu cô nát như cá mồi giống mấy thứ kia mà nói.

Thân mình Lăng Vu Đề run lên, khó khăn nuốt nuốt nước miếng.

Cô cảm thấy, cô vẫn nên tạm thời đứng đi ra ngoài, chờ "lão hồ" kia đi rồi thì cô mới đi ra ngoài!

Lăng Vu Đề tránh ở trong xe, lặng lẽ chờ đợi "lão hồ" kia nhanh chóng rời đi!

Nhưng "lão hồ" lại đi tới trước cửa sổ xe, đôi mắt lớn như nắm tay trẻ con nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng Lăng Vu Đề căng thẳng, da đầu bắt đầu tê dại.

Lão, lão hồ này khi này không ăn vài thứ kia là ngại bọn họ ghê tởm đi?

Nó kỳ thật, là muốn, ăn cô sao?!

Khi Lăng Vu Đề miễn man suy nghĩ, "lão hồ" kia lại xoay người chạy.

Lăng Vu Đề vỗ vỗ trái tim đã sắp vọt lên cổ họng, hít sâu.

Cô nhắm mắt lại, tự hỏi hẳn nên tiếp thu cốt truyện cùng kỳ ức, hay là rời khỏi xe trước đây?!

Nhưng cô lại không biết tình huống bên ngoài, vạn nhất bên ngoài đều là cái thứ kia thì làm sao bây giờ?!

Thế giới này cũng quá khủng bố đi! Lão hồ không phải ở rừng rậm hoặc là vườn bách thú sao?! Sao lại có thể chạy rong trên đường cái vậy? Là xổng ra từ trong đoàn xiếc thú sao?

Còn có những cái đó rớt cuộc là thứ gì nha? Phim điện ảnh về zombie sao?

Cô, cô đi vào thế giới tiểu thuyết mạng thể?!

"Cốc cốc cốc ——" Tiếng gõ cửa chậm rãi nhẹ nhàng vang lên bên tai Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề đột nhiên nhóm dậy.

Sau đó cô thấy một thiếu niên có nụ cười tươi đẹp vô cùng, cậu ấy mới giống thiên sứ nha!

Bởi vì nụ cười của cậu quá trong sáng, quá sạch sẽ!

Lăng Vu Đề bị nụ cười kia làm loạn mắt, có chút không kịp phản ứng.

Thẳng đến khi thiếu niên kia cười chỉ chỉ cửa sổ xe, Lăng Vu Đề mới hồi phục tinh thần lại, mở cửa sổ xe ra.

Thiếu niên kia vẫn tươi cười như cũ: "Xin chào, tôi tên An Vũ Trạch, có cần tôi hỗ trợ không?"

Lăng Vu Đề đột nhiên gật đầu: "Cần cần chút!" Quả thực cần đến mức không thể cần thêm được chút!!

An Vũ Trạch gật gật đầu, sau đó lại mở miệng nói: "Xe cậu không thể dừng đi? Nơi này không an toàn, mang theo đồ của cậu đi theo tôi."

Lăng Vu Đề à hai tiếng, bắt đầu kiểm tra trong xe có đồ cần mang theo hay không, sau đó thấy một cái ba lô ở ghế sau, cũng không có mở ra xem, trực tiếp cầm ba lô mở cửa xe đi ra ngoài.

Lăng Vu Đề mới xuống xe thì nhìn thấy "lão hồ" cách cô không đến hai mét, sợ tới mức thiếu chút nữa không đứng vững.

An Vũ Trạch cười đỡ lấy Lăng Vu Đề: "Cậu không cần sợ hãi, Điện Hạ rất nghe lời, sẽ không cần loạn người!"

"Điện Hạ? Nó..... Nó là con hồ cậu nuôi sao?" Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, ngửa đầu nhìn An Vũ Trạch.

Hiện tại cô mới thấy rõ ràng, thiếu niên thoạt nhìn ngây ngô đến mức chỉ có tầm mười bảy tám tuổi, ít nhất cao tới một mét chín.

Cho dù cô có đứng thẳng, cũng phải ngửa đầu nhìn cậu ta.

Nghe thấy Lăng Vu Đề nói, An Vũ Trạch phụt cười một tiếng: "Điện Hạ không phải con hồ, Điện Hạ là một con mèo rất mềm mại đáng yêu."

Ha?!

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn nhìn chăm chăm để xem, "con mèo mềm mại đáng yêu" theo lời An Vũ Trạch.

Nhìn kỹ mới nhìn ra được, Điện Hạ này xác thật không phải hồ, bởi vì trên trán nó không có chữ vương.

Thoạt nhìn, nó như là một con mèo Xiêm có đốm cỡ siêu siêu siêu lớn.

Rốt cuộc là lớn tới cỡ nào đây?

A ~ con hồ đã trưởng thành trong vườn bách thú cô đã gặp qua chưa nhỉ?

Điện Hạ phải lớn hơn một vòng so với hồ thành niên lận đó!!

Lớn hơn xe hơi nhỏ vừa này cô ngồi luôn!

Thấy Lăng Vu Đề nhìn chăm chăm mình, Điện Hạ lắc lắc cái đuôi, sau đó: "Meo meo ~"

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 59: Công lực ngự thú dị năng giả (02)

Edit: Aya Shinta

Phốc ~

Rõ ràng có thân hình cường tráng như vậy, khí thế uy phong như vậy! Nhưng nó lắc lư cái đuôi cùng một tiếng mèo kêu có chút mềm mại thì, nháy mắt liền không có cái loại uy thế khiếp người này.

Khụ ~ xác thật là có loại cảm giác tương phản cực dễ thương!

Tuy rằng cô thừa nhận An Vũ Trạch nói Điện Hạ này dễ thương.

Bất quá, khi Điện Hạ đi tới phía cô, Lăng Vu Đề vẫn sợ hãi.

Lăng Vu Đề nhanh chóng trốn ra phía sau An Vũ Trạch, hai tay gắt gao túm lấy cánh tay An Vũ Trạch.

"Cậu không cần sợ hãi, Điện Hạ thích cậu mới có thể muốn tới gần cậu!" An Vũ Trạch cười nói.

Lăng Vu Đề ngửa đầu liếc mắt nhìn An Vũ Trạch một cái, sau đó lại quay đầu nhìn con mèo lớn dễ thương kia.

Gặp quý ~ thế nhưng cô lại thấy được ý cười trong ánh mắt của Điện Hạ?! Không không không ~ chắc chắn cô nhìn lầm rồi, một con mèo, liền tính là mèo cỡ siêu siêu siêu lớn cũng không có khả năng nhân tính hóa ý cười như vậy đấy?!

Cho dù có An Vũ Trạch giải thích, Lăng Vu Đề vẫn sợ hãi con mèo cỡ bự này!

Chủ yếu là hình ảnh nó giết chóc vừa rồi để lại cho cô ấn tượng quá mức khắc sâu, hơn nữa còn thêm cảnh tượng máu me ngoài này, Lăng Vu Đề túm cánh tay An Vũ Trạch sống chết không bỏ.

Không có biện pháp, An Vũ Trạch đành phải tùy ý Lăng Vu Đề bắt lấy mình.

An Vũ Trạch mang theo Lăng Vu Đề đi trên đường phố, lúc này Lăng Vu Đề mới đánh giá bốn phía một chút.

Nơi này hẳn là một thành thị nhỏ, nhà cửa chung quanh đều không phải rất cao, đường phố cũng không phải rất rộng. Thoạt nhìn tuyệt đối không có phần hoa như thành phố J ở thế giới nhiệm vụ trước đó, nhưng thật ra thì không khác biệt mấy với quê nhà M thị của nguyên thân.

Lăng Vu Đề chung quanh đường phố lúc này đều là một ít cửa hàng trang phục, hẳn là mặt thể tới rất nhanh chóng, những cửa hàng đó cũng không có đóng cửa.

Rất nhiều cửa kính đều bị đập nát, bằng không chính là dính không ít vết máu với đủ loại hình dạng cùng với cái thứ chất lỏng sền sệt không rõ là trắng hay vàng bị văng tung toé khắp nơi.

Bên trong cửa hàng cũng lộn xộn, ngẫu nhiên còn có thể thấy có một hay hai zombie với động tác đặc biệt thong thả đang lang thang không có mục tiêu, hoặc là thi thể không được đẩy đủ ở trên mặt đất, hay trên giá.

Trên đường phố cũng vậy, các loại thi thể, nếu là người có khẩu vị nặng một chút, nói không chừng còn có thể nhìn những thi thể rồi chắc chắn mà nói: Các loại hình dạng, tuyệt đối không trùng nhau! Mỗi một cái đều độc nhất con mẹ nó vô nhị nha!

Lăng Vu Đề nghĩ, phố này trừ bỏ cô cùng An Vũ Trạch trước mắt, còn có con mèo Điện Hạ kia, sợ là không có sinh vật tồn tại đấy?

Khụ ~ những zombie đó không xem như tồn tại!

Một bàn tay Lăng Vu Đề túm An Vũ Trạch, một bàn tay che mũi lại.

Không có biện pháp, mới đến, cô còn chưa thích ứng thế giới tràn ngập mùi máu tươi trộn lẫn với mùi vị hư thối như vậy đâu!

An Vũ Trạch vừa lưu ý tình huống quanh mình, ngẫu nhiên còn sẽ quay đầu lại nhìn Lăng Vu Đề chỉ cao tới ngực mình.

Thấy Lăng Vu Đề che mũi, vẻ mặt thống khổ, An Vũ Trạch có chút kỳ quái nhìn cô.

"Mặt thể đến đã lâu như vậy, cậu còn chưa có quen hương vị này sao? Xem ra lúc trước cậu sinh hoạt cũng không tệ lắm!"

Đã lâu như vậy? Đó là bao lâu?

Lúc này Lăng Vu Đề mới nhớ tới mình còn chưa có tiếp thu cốt truyện cùng ký ức đâu!

Nhưng loại tình huống hiện tại như thế này, cô có muốn tiếp thu cũng không có cách nào nha!!

Âm thầm thở dài, lại lần nữa hồi hận trước khi truyền tống vào thế giới nhiệm vụ mà tiếp thu cốt truyện cùng ký ức!

Có khen thưởng cũng không cần, không ngu ngốc hay sao?! Lăng Vu Đề âm thầm nhắc nhở chính mình, lần sau nhất định phải thu cốt truyện cùng ký ức trước rồi mới tiến vào thế giới nhiệm vụ, nhất định!

An Vũ Trạch mang theo Lăng Vu Đề đi tới một khu phố, sau đó mới ngừng lại ở bên cạnh một chiếc xe việt dã màu đen.

An Vũ Trạch mở vị trí ghế phụ ra, ý bảo Lăng Vu Đề lên xe.

Lăng Vu Đề cũng không làm ra vẻ, ôm ba lô liền lên xe, sau đó cô có chút nghi hoặc chỉ vào Điện Hạ hỏi An Vũ Trạch: "Điện Hạ làm sao bây giờ? Chạy theo xe sao?" Rất cuộc, thân hình này, chắc chắn không có khả năng ngồi vào trong xe!

An Vũ Trạch cười cười, còn chưa có nói chuyện, Điện Hạ vốn đang lớn hơn con hổ trưởng thành liền lấy tốc độ của mắt thường mà co lại! Co lại..

Lăng Vu Đề chỉ vào Điện Hạ, chỉ có thể dùng trọn mắt há mồm để hình dung biểu tình lúc này của cô.

Đến khi Điện Hạ đã hoàn toàn biến trở về thành một con mèo Xiêm bình thường liền nhảy lên trên đùi Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề mới hồi phục tinh thần lại.

Tuy rằng Điện Hạ đã thu nhỏ, nhưng cũng không thể vượt phẳng sự kiêng kỵ trong lòng Lăng Vu Đề đối với Điện Hạ nha!

Lăng Vu Đề nhìn Điện Hạ đã lười biếng ghé vào trên đùi với mơ màng sắp ngủ, thân hình cứng đờ, động cũng không được mà không động cũng không xong, chỉ có thể tội nghiệp nhìn về phía An Vũ Trạch.

"Điện Hạ đã thu nhỏ, cậu yên tâm, hiện tại Điện Hạ hoàn toàn không có lực sát thương. Ngày thường Điện Hạ nhưng không có cho người khác ôm, xem ra Điện Hạ thật sự rất thích cậu đó!"

An Vũ Trạch nhếch môi cười, tựa hồ tươi cười trên mặt cậu không có đỉnh chỉ, ít nhất Lăng Vu Đề đi theo cậu ta hai mươi phút, liền không có gặp trên mặt cậu ta không có nụ cười đâu!

"Hắc hắc hắc ~" Lăng Vu Đề giật nhẹ khóe môi, cười cười. Tươi cười còn không có hạ xuống, Lăng Vu Đề liền trừng lớn đôi mắt hoảng sợ nhìn phía sau An Vũ Trạch: "Cẩn thận!"

Khi Lăng Vu Đề kinh hô thì trong nháy mắt, An Vũ Trạch liền xoay người, một cây đường đao rất cổ xưa không biết khi nào đã xuất hiện trong tay cậu.

Chỉ là một chút như vậy, nữ zombie cụt tay đột nhiên xuất hiện ở phía sau An Vũ Trạch đã bị An Vũ Trạch cắt phẳng đi nửa cái đầu giống như đang chém dưa hấu vậy.

Zombie kia lưng lay hai cái mới ngã trên mặt đất, óc nhót gì đó chảy đầy đất.

Lăng Vu Đề ẩn ngực mình, vội vàng dời tầm mắt.

Cô sợ cô mà xem nữa, liền sẽ nhện không được mà nhỏ ra! Tuy dọc theo đường đi cô cũng nhìn một chút, chẳng qua đều cổ nén.

Lúc này có thể không xem thì cô đại gại gì muốn ngược đãi tinh thần mình nha! Huống chi nếu cô phun ra, thì thật ghê tởm nha!

An Vũ Trạch nhìn Lăng Vu Đề đưa lưng về phía chính mình, có chút cạn lời nhìn vai, sau đó đóng cửa xe vòng tới vị trí điều khiển, lên xe.

Xe mở ra một con đường, Lăng Vu Đề liền thoáng nhẹ nhàng thở ra.

An Vũ Trạch nhìn Lăng Vu Đề đầu óc vô lực dựa vào tựa ghế: "Đứng, vừa rồi vẫn đều quên hỏi cậu tên là gì?"

Lăng Vu Đề đang tự hỏi muốn tiếp thu cốt truyện cùng ký ức luôn hay không, bị An Vũ Trạch gọi hoàn hồn lại: "... Tôi tên Lăng Vu Đề."

Hiện tại Lăng Vu Đề mới lưu ý đến, thế nhưng giọng cô lại mềm mại như thế, tuy rằng khác với cái chất giọng nũng nịu nũng nịu, nhưng giọng nói này khi sử dụng cũng không quá quen đi!

An Vũ Trạch gật gật đầu: "Tôi muốn đi căn cứ Nam Thành, còn cậu? Nếu không cùng đường, tôi có thể đưa cậu đi tới nơi của cậu trước, dù sao tôi cũng cô đơn một mình."

Nói cô muốn tới? Ách..... cô không biết nha! Cô phải tiếp thu cốt truyện cùng ký ức rồi đi tìm nam phụ nha!

Đầu óc Lăng Vu Đề nhanh chuyển, nghĩ mình hẳn nên trả lời vấn đề này của An Vũ Trạch như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Công lược ngự thú dị năng giả (03)

Edit: Aya Shinta

Cuối cùng thật sự không nghĩ ra được, nhìn ánh mắt quan tâm của An Vũ Trạch, Lăng Vu Đề dứt khoát tròn trắng mắt, giả bộ bất tỉnh!

An Vũ Trạch ngăn người, vội vàng ngừng xe lại.

An Vũ Trạch đưa tay sờ sờ cái trán Lăng Vu Đề, phát hiện nhiệt độ cơ thể cô hoàn toàn bình thường.

Cậu có chút buồn bực lay lay bả vai Lăng Vu Đề, vừa hoảng vừa kêu tên cô.

Lăng Vu Đề rất cuộc đã hạ quyết tâm tiếp thu cốt truyện cùng ký ức mà giả ngất, cho nên mặc kệ An Vũ Trạch lay cô, gọi cô như thế nào, cô chính là chết cũng nhắm mắt lại!

Cuối cùng An Vũ Trạch cũng không có biện pháp, đành phải lái xe đi tìm nơi đặt chân trước.

Trong xe an tĩnh lại, Lăng Vu Đề thừa cơ bắt đầu tiếp thu cốt truyện cùng ký ức.

Giống như cô đã thấy, hiện tại, là trong thế giới tiểu thuyết mật thể.

Giống như đại đa số tiểu thuyết mật thể, cái mật thể này, có dị năng giả, các loại hệ dị năng giả.

À, còn có biến dị thú, con mèo Điện Hạ kia chính là một biến dị thú, còn không phải như biến dị thú bình thường, nó có thể phóng to thu nhỏ lại, năng lực cũng mạnh hơn rất nhiều so với biến dị thú khác!

Nữ chủ thế giới này tuyệt đối không phải loại hình nữ chủ thánh mẫu Mary Sue mà Lăng Vu Đề coi trong tiểu thuyết mật thể ở thế giới trước.

Nữ chủ này một chút cũng không thánh mẫu, thậm chí hoàn toàn có thể dùng từ lãnh tâm, máu lạnh, lãnh tình để miêu tả cô ấy.

Các người đoán nữ chủ này có chức nghiệp trước khi mật thể đến là sát thủ hoặc là bộ đội đặc chủng à?

Không không không ~ cũng không phải!

Nữ chủ này chính là trọng sinh!!

Nữ chủ tên Tô Bạch Vũ, trước khi trọng sinh thì xác thật cô ấy thực thánh mẫu Mary Sue. Rõ ràng chính mình đã rất khó khăn, lại luôn có lòng tốt cứu một ít người thường.

Không chỉ có như thế, cô ấy còn thường tình nguyện mình đói bụng, cũng phải nhường đồ ăn cho người khác.

Đáng tiếc, lòng tốt của cô ấy cũng không có được sự cảm kích của những người đó.

Cái gọi là một chén gạo đường ân nhân, một đấu gạo đường kẻ thù.

Chính là đạo lý này!

Bởi vì Tô Bạch Vũ vô tư trả giá, làm những người đó cảm thấy tất cả mọi thứ mà Tô Bạch Vũ cho, đều là bọn họ nên có được!

Một người trong số đó có ý nghĩ này càng sâu, đó chính là em gái cùng cha khác mẹ của Tô Bạch Vũ.

Tô Thái Vũ, em gái Tô Bạch Vũ, trước mật thể, rất biết lấy lòng trường bối, mà còn Tô Bạch Vũ lại là giống như người ăn hình chỉ biết vâng vâng dạ dạ. Đây cũng làm cho địa vị Tô Thái Vũ ở Tô gia cao hơn rất nhiều so với Tô Bạch Vũ, nhận hết sủng ái của người Tô gia.

Sau mật thể, Tô Bạch Vũ đạt được dị năng hệ điện tương đối cường hãn. Mà Tô Thái Vũ là người thường.

Mật thể xảy ra không bao lâu, cha cùng mẹ kể Tô Bạch Vũ liên lần lượt bị zombie cắn mà qua đời.

Cho nên đối với thân nhân duy nhất Tô Thái Vũ này, Tô Bạch Vũ rất ra sức bảo vệ.

Mà Tô Thái Vũ thân là người thường lại ghen ghét Tô Bạch Vũ có được dị năng, đồng thời, dùng sức ép bức Tô Bạch Vũ.

Thánh mẫu Tô Bạch Vũ lại không để ý chút nào, chịu thương chịu khó, nhưng cô ấy càng như vậy, Tô Thái Vũ lại càng sinh khí.

Cô ta cảm thấy người giống như Tô Bạch Vũ, nên để cô ta bị zombie cắn chết khi mật thể mới đến luôn đi!

Dị năng hệ điện cường hãn như vậy hẳn nên cho Tô Thái Vũ cô ta mới đúng!

Ghen ghét, che mờ đôi mắt con người, khiến lòng người sinh âm u.

Ở trong một lần zombie vây công, khi Tô Bạch Vũ mang theo mấy người cô ấy cứu sắp xong ra trùng vây, Tô Thái Vũ đẩy cô ấy vào trong đàn zombie.

Nhìn nụ cười tươi dữ tợn của Tô Thái Vũ, nhìn mấy người cô ấy đã cứu, cô ấy tự cho là bạn bè cùng sống cùng chết thế nhưng lại thờ ơ. Tô Bạch Vũ mang theo hận ý mãnh liệt, bị zombie xâu xé.

Sau đó chính là trong nháy mắt, Tô Bạch Vũ trọng sinh về tới thời điểm khi mật thể vừa đến.

Sau khi trọng sinh thì Tô Bạch Vũ thề tuyệt đối không để sự việc tương tự phát sinh, cho nên khi người Tô gia còn chưa có kịp phản ứng, đầu tiên rời khỏi Tô gia, đi thu thập vật tư.

Lúc sau, Tô Bạch Vũ hồi mửa gọi gió ở trong mật thể từng gặp qua Tô Thái Vũ ở căn cứ nào đó. Cô ta trở thành loại phụ nữ chỉ cần dùng một miếng bánh quy, một ngụm nước là có thể cho "vận động hài hòa".

Tô Bạch Vũ cũng không có sinh ra lòng đồng tình với Tô Thái Vũ, đồng lòng đồng tình cũng không thể cho bất kỳ người nào, nếu đối tượng mà cô ấy đồng tình thực sự đáng giá, thì cô ấy sẽ không đối lấy kết cục thảm thối như đời trước!

Tô Bạch Vũ sau khi trọng sinh thì vô cùng tàn nhẫn độc ác, mặc kệ giết zombie hay là giết người, cô ấy đều không chút do dự.

Người như vậy, gặp nam chủ tàn nhẫn độc ác cũng đồng dạng. Phó Thời Cảnh.

Nam chủ là căn cứ trưởng của căn cứ Nam Thành, một trong bốn căn cứ lớn sau mật thể, mặc kệ là bối cảnh hay là năng lực, hoặc là diện mạo, mặc kệ là trước mật thể hay là sau mật thể, anh ta tuyệt đối là đối tượng làm nữ nhân phải điên cuồng.

Người đàn ông như vậy, trong ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tô Bạch Vũ, liền nhận định cô ấy.

Sau đó bắt đầu một hồi, cái lữ trình li lợm là liêm.

Giữa toàn bộ cốt truyện trong tiểu thuyết, nam phụ cũng không quá nhiều, liền có một hai người coi như là nam phụ.

Nam phụ Lăng Vu Đề muốn công lược tên An Vũ Trạch, trước mật thể, An Vũ Trạch là cô nhi với tài sản kếch xù.

Sau mặt thể, ngoài ý muốn cậu đạt được song hệ dị năng, hệ không gian cùng hệ ngự thú.

Không gian sẽ theo cùng cấp bậc mà biến lớn, ngự thú thì có thể thao tác biến dị thú cùng bậc hoặc thấp hơn so với cậu ta, An Vũ Trạch có thể cùng chúng nó đơn giản cấu thống.

Những biến dị thú cứ việc có cấp bậc cao hơn so với cậu ta, cũng sẽ không đối ác ý với cậu.

Sau mặt thể không chỉ cần phải đề phòng zombie, lòng người, còn có biến dị thú cùng thực vật biến dị.

Biến dị thú tương đối nhiều, một nửa đều tựa tựa như zombie cấp 0, một nửa sẽ có trí lực cùng năng lực thăng cấp.

Thực vật biến dị lại rất ít, nếu như gặp được, vậy thật đúng là có vận khí trúng được xỏ số!

Điện Hạ là con mèo mà An Vũ Trạch nuôi được hai năm, từ khi mới ra đời vẫn luôn được cậu ta tự mình chăm sóc.

Cho nên khi Điện Hạ biến thành biến dị thú lại không giống như những biến dị thú khác, mặc kệ An Vũ Trạch có cấp bậc thấp hơn nó hay không, nó cam tâm bị cậu khống chế.

An Vũ Trạch sẽ yêu Tô Bạch Vũ, chủ yếu là do Tô Bạch Vũ cứu cậu khi cậu gặp được tập kích của zombie cấp 4.

Lúc ấy dị năng của An Vũ Trạch chỉ là cấp 2 cùng Điện Hạ cấp 3 đều không phải đối thủ của zombie cấp 4 này, hơn nữa lúc ấy trừ bỏ một con zombie cấp 4, còn có hai con zombie cấp 3 nữa.

Sau khi hợp lực cùng Điện Hạ giết chết hai con zombie cấp 3, đương nhiên sẽ không có biện pháp đối phó với zombie cấp 4, cho nên An Vũ Trạch cùng Điện Hạ không địch lại, đều bị trọng thương.

Khi An Vũ Trạch cho rằng mình chết chắc rồi, Tô Bạch Vũ đột nhiên xuất hiện, giết zombie cấp 4 kia.

Lúc sau Tô Bạch Vũ cũng không có để ý tới An Vũ Trạch, trực tiếp lấy tinh hạch của zombie liền rời đi.

Nhưng An Vũ Trạch lại nhớ mãi không quên với Tô Bạch Vũ, lúc ấy cậu bị trọng thương, ngay cả giường dậy đều có chút khó khăn.

Nhìn huy hiệu có chứa dấu hiệu của căn cứ Nam Thành, An Vũ Trạch đã biết người cứu mình là người của căn cứ Nam Thành.

An Vũ Trạch dường như xông lên đi đến căn cứ Nam Thành, cũng thành công tìm được "ân nhân cứu mạng".

Sau đó, An Vũ Trạch vẫn luôn yên lặng bảo hộ Tô Bạch Vũ, vì cô ấy mà trả giá hết thảy. Thậm chí ở một lần có thể xưng là bạo kiếp lớn nhất trong mặt thể, vì cứu Tô Bạch Vũ, đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 61: Công lực ngự thú dị năng giả (04)

Edit: Aya Shinta

Tìm Tô Bạch Vũ, đây cũng chính là nguyên nhân An Vũ Trạch muốn đi căn cứ Nam Thành.

Thời điểm Lăng Vu Đề tới, hẳn là lúc mà An Vũ Trạch vừa mới dường như thương xong, sau đó chuẩn bị đi căn cứ Nam Thành tìm Tô Bạch Vũ.

Lăng Vu Đề tiếp thu xong cốt truyện thật muốn vỗ vỗ ngực nói một tiếng: Còn tốt còn tốt!

Còn tốt là An Vũ Trạch còn chưa có đi đến căn cứ Nam Thành, nếu đã tới căn cứ, không bao lâu, nên yêu Tô Bạch Vũ đi?!

May mắn lúc này An Vũ Trạch còn chưa có yêu Tô Bạch Vũ!

Một thiếu niên mười bảy tuổi, công lực hẳn là sẽ thực dễ dàng đi?!

Ừ ~ tiếp theo nói tới ký ức của nguyên thân.

Nguyên thân là một người đáng thương, trong cốt truyện cô ấy cũng không được tính là một người qua đường Giáp, bởi vì cô ấy liên tục cuộc vây công của zombie khi Lăng Vu Đề mới tới mà chết thẳng cẳng trong xe rồi!

Gia cảnh nguyên thân trước mặt thể cũng coi như không tồi, hai mươi tuổi, cũng không nhỏ, lớn hơn ba tuổi so với An Vũ Trạch đấy!

Một ngày trước khi mặt thể tiến đến, vừa lúc chính là sinh nhật hai mươi tuổi của nguyên thân.

Lúc ấy bởi vì trước một ngày có ấy cùng bạn bè đại học vào KTV mừng sinh nhật, khi mặt thể đã đến, cô ấy còn bởi vì uống quá nhiều rượu, ở trong phòng KTV ngủ.

Sau mặt thể, cô đạt được dị năng hệ thủy.

Dị năng hệ thủy ở mấy cấp đầu tiên thì vô cùng rầu rì, không hề có lực sát thương, giết không được zombie, không gây thương tổn cho người khác.

Trừ bỏ khi khát nước thì vừa phồng miếng nước ra vừa uống, hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng!

Cho nên sau mặt thể, nguyên thân luôn sinh tồn dưới sự bảo vệ của bạn học. Nguyên thân lớn lên xinh đẹp, không ít bạn học nam đều thích cô.

Tuy nguyên thân hai mươi tuổi, lại là chưa từng có bạn trai, là một cô gái thuần khiết.

Gia giáo nhà cô thực nghiêm khắc, người trong nhà quy định không tới hai mươi tuổi không cho có bạn trai, thậm chí về nhà muộn đều không được!

Thật vất vả và tới sinh nhật hai mươi tuổi thì cô mới được người trong nhà giải phóng, cô ấy mới có thể đi KTV phóng thích, kết quả lại xúi quẩy gặp mặt thể.

Vài bạn học của với đều đạt được dị năng, bọn họ cùng cô về nhà đi tìm người nhà.

Khi cô ấy phát hiện người nhà mình đã biến thành zombie, cô chịu đựng thương tâm, đi theo những bạn học đó rời đi.

Vừa mới bắt đầu, những bạn học nam thích cô đều che chở đầy đủ đối với cô.

Chỉ là mặt thể càng lâu, bọn họ càng không có phần yêu thích cùng kiên nhẫn như lúc trước.

Có lẽ mặt thể tạo cho người ta áp lực quá lớn, làm người ta muốn tìm phương thức phát tiết.

Mặt thể được hơn một tháng, không ít nam sinh bắt đầu tỏ lộ với cô, đưa ra muốn "vận động hài hoà" với cô.

Bị cô cự tuyệt, thái độ của những nam sinh đó với cô ấy đã quay ngoắt ba trăm tám mươi độ.

Đầu tiên là giảm bớt phần đồ ăn, bởi vì cô không có ra nửa phần sức lực cho toàn bộ đoàn đội, cô ấy hoàn toàn chính là người ăn cơm trắng.

Trên thực tế xác thật là như vậy, cho nên nguyên thân cũng ngoan ngoãn không nói gì thêm.

Cô ấy cho rằng mình có thể chịu đựng, chờ bọn họ tới căn cứ Nam Thành, hết thảy đều sẽ tốt lên!

Chỉ là không quá mấy ngày, những nam sinh đó thể nhưng lại muốn dùng sức mạnh với cô.

Nguyên thân sợ hãi, ôm ba lô duy nhất của mình, thoát đi. Cô ấy chuẩn bị tự mình đi căn cứ Nam Thành.

Lo lắng tưởng mạo mình sẽ khiến cho một ít người chú ý, nguyên thân còn đặc biệt làm mặt cùng tất cả trên người đều dơ hề hề.

Một mình cô phiêu bạt ở bên ngoài ba tháng, giết zombie cấp 0 thì vẫn không có vấn đề.

Dị năng hệ thủy sắp đến cấp 3, vận khí tốt thì phóng ra mấy mũi tên nước, còn có thể dẫn đầu một con zombie cấp 0.

Ba tháng tới, ngẫu nhiên gặp vận khí tốt, sẽ gặp được xe có cấm chìa khóa, sau đó có thể lái xe lên đường.

Xe hết xăng, cô liền bỏ xe đi bộ.

Sở dĩ nguyên thân sẽ bị zombie vây xe, là bởi vì xe ngừng lại, mà tốc độ tập kích của đám zombie thật sự là quá nhanh, hoàn toàn không có cho cô cơ hội xuống xe rồi đi.

Sau đó, chính là tình hình Lăng Vu Đề thấy khi mới tới.

Trong trí nhớ, cô ấy bị những zombie đó phá nát cửa kính, sau đó bất lực bị zombie xé xác.

Nếu lúc ấy Lăng Vu Đề không có đột nhiên ấn loa khiến cho An Vũ Trạch vừa lúc ở phụ cận chú ý mà nói.

Tin tưởng rằng kết cục của cô hẳn là sẽ giống như nguyên thân, hoặc là cô tự sát, hoặc là bị những zombie đó ngấu ngiến!

Má ơi! Lần sau khi tiếp thu ký ức cô có thể lựa chọn không tiếp thu các loại cảm giác trên thân thể của nguyên thân hay không nha?!

Ký thể sống sờ sờ mà bị cắn chết, sau đó tận mắt nhìn thấy những zombie nhai nuốt xương thịt mình, thống khổ khi mình bị nuốt xuống bụng.

Trong ký ức hai mươi năm qua của nguyên thân, đó là ký ức ấn tượng sâu nhất, rõ ràng nhất.

Thân mình Lăng Vu Đề run lên, hai tay ôm lấy cánh tay mình, nhẹ nhàng vỗ về cánh tay mà trong ký ức, đã bị xâu xé đau đớn.

Quá đau! Thật sự là quá đau! Cô tuyệt đối sẽ không để những zombie đó cắn được mình, cho dù là một cái miệng nhỏ cũng không được!!

An Vũ Trạch đang lái xe nhìn Lăng Vu Đề hình như đang lạnh đến phát run một cái, nghĩ ngợi, cậu lấy một cái áo khoác nam từ trong không gian khoắc trên người Lăng Vu Đề.

Trên người đột nhiên có một thứ che lại, Lăng Vu Đề buồn bực mờ to mắt, tầm mắt lại vừa vặn đối diện với An Vũ Trạch.

Hai người đồng thời sững sờ, An Vũ Trạch sững sờ là bởi vì Lăng Vu Đề đột nhiên mở to mắt, cô ấy thoát nhìn tựa hồ không có vấn đề gì lớn.

Mà Lăng Vu Đề sững sờ còn lại là đang tự cảm thán cái vận đạo phản chó! Không nghĩ tới cô đi vào thế giới này gặp được người hào tâm, thể nhưng chính là nam phụ cô muốn công lược!

Thoạt nhìn, vận khí cô vẫn là thực tốt đấy thôi!

Tâm lý hai người hoạt động nhiều như vậy, trên thực tế cũng không có bao lâu.

An Vũ Trạch ngồi thẳng tiếp tục lái xe, sau đó mở miệng hỏi Lăng Vu Đề: "Cậu không sao chứ? Vừa nãy đột nhiên té xỉu, làm tôi giật cả mình!"

Lăng Vu Đề lắc lắc đầu: "Tôi không có việc gì, có thể là kinh hách đi, qua một chút thì tốt rồi!"

Lăng Vu Đề phun ra một cái lý do sứt sẹo, làm An Vũ Trạch có chút há hốc mồm.

Mặt thể đã hơn bốn tháng, thể nhưng còn sẽ bị dọa đến té xỉu?!

Nữ hài tử này lúc trước rốt cuộc là được bảo hộ tốt bao nhiêu nha?

Chỉ là, dư quang An Vũ Trạch nhìn thấy Lăng Vu Đề gầy như da bọc xương, nữ hài tử này sau mặt thể hiển nhiên là không có ăn no đi?

Ý tưởng này vừa mới hiện lên, bên trong xe đang tương đối an tĩnh liền vang lên một tiếng: "Ọt ọt ọt ~".

Lăng Vu Đề che lại bụng mình, có chút xấu hổ cười cười với An Vũ Trạch.

Lúc vừa mới tới cô bị bởi cái thế giới này, hoàn toàn không có tâm tư suy nghĩ có đói bụng hay không, sau đó lại vội vã tiếp thu cốt truyện cùng ký ức, cũng không có thời gian suy nghĩ.

Hiện tại rảnh rồi, bụng cô thật ra bắt đầu kháng nghị.

Trên thực tế, nguyên thân đã có hai ngày không có ăn cái gì, khi đói bụng liền phóng nước ra uống.

Chặc chặc chặc ~ thật là đáng thương!

An Vũ Trạch lấy ra bánh mì chân không từ trong không gian đưa cho Lăng Vu Đề: "Ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Công lược ngự thú dị năng giả (05)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, không có tâm tư làm ra vẻ, vừa tiếp nhận bánh mì vừa nói cảm ơn với An Vũ Trạch, sau đó liền bắt đầu xé gói bánh mì ngòm ngòm.

Đáng thương nha! Trước khi tới thế giới này thì mỗi ngày cô vẫn được ăn ngon uống tốt!

Bữa đầu tiên khi vào thế giới này, kết quả chính là gặm loại bánh mì chân không không có hương vị gì hết!!

Ăn một cái bánh mì xong, bụng Lăng Vu Đề không có đói như vậy nữa, Điện Hạ không biết tình ngu khi nào, ghé vào trên bụng cô mà lảng lảng nhìn cái bánh mì còn dư lại trong tay cô.

"Em muốn ăn?"

Lăng Vu Đề thử hỏi Điện Hạ, trên thực tế cô cũng không trông cậy Điện Hạ sẽ trả lời mình.

Cô chỉ là hỏi một chút mà thôi, có khả năng khi không đói bụng nữa thì nhàn đến điên đi ~

Thế nhưng làm Lăng Vu Đề không nghĩ tới chính là, vậy mà Điện Hạ nghe cô hỏi xong, gật đầu!

Gật đầu xong, nó còn giống con cún vờn đầu lười hà hà hỏi.

Lăng Vu Đề tròn tròn mắt, tuy trong cốt truyện có đề cập qua sự nhân tính của Điện Hạ, nhưng cô cũng không nghĩ tới sẽ thông minh như vậy nha!

Lăng Vu Đề không xác định lại hỏi Điện Hạ: "Điện Hạ, em muốn ăn cái bánh mì này sao?"

Điện Hạ lại gật gật đầu, lấy chớp mũi cô cọ cánh tay Lăng Vu Đề cánh tay.

Cái này thì Lăng Vu Đề tin, thật sự tin!

Cô nghiêng đầu nhìn An Vũ Trạch: "Có thể cho Điện Hạ ăn bánh mì không?"

An Vũ Trạch cười liếc mắt nhìn Điện Hạ một cái, sau đó lại lấy một cái bánh mì ra đưa cho Lăng Vu Đề: "Cho nó ăn đi, những con mèo khác thì thích cá, mà Điện Hạ thích nhất là ăn bánh mì."

Lăng Vu Đề cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhìn mắt Điện Hạ thêm đến không được, Lăng Vu Đề xé gói bánh mì, sau đó cầm bánh mì dứt cho Điện Hạ.

Điện Hạ ăn tương đối vẫn nhã, một cái bánh mì đều thông thả ung dung ăn, một chút cũng không có cái sự hung hãn khi xé zombie.

Quả thực dễ thương chết Lăng Vu Đề, trong lòng cũng không còn kiêng kỵ như vậy đối với con mèo tên Điện Hạ này.

Rốt cuộc trong cốt truyện nói, Điện Hạ không ăn thịt người, cho nên cô không cần phải sợ hãi hay sao! A ha ha ha ~

Bởi vì Lăng Vu Đề tỉnh lại, An Vũ Trạch hỏi nơi cô muốn đi, nghe nói Lăng Vu Đề cũng phải đi căn cứ Nam Thành, tự nhiên An Vũ Trạch nói hai người liền cùng nhau đi.

Bởi vì đều đi tới căn cứ Nam Thành, cho nên An Vũ Trạch không có tìm chỗ đặt chân trước, mà là tiếp tục lái xe đi trước.

Căn cứ Nam Thành không tính quá gần, kỳ thật cũng có mấy cái căn cứ nhỏ gần hơn so với căn cứ Nam Thành, chỉ là so với căn cứ nhỏ, căn cứ Nam Thành an toàn hơn rất nhiều. Quy chế gì đó cũng tương đối tốt, cho nên rất nhiều người đều sẽ lựa chọn đi căn cứ Nam Thành.

Muốn đi căn cứ Nam Thành, luôn lái xe mà nói, phòng chừng cũng phải hai ngày, kỳ thực An Vũ Trạch vẫn muốn nhanh chóng đến căn cứ Nam Thành đi tìm ân nhân cứu mạng.

Thời điểm Lăng Vu Đề tới đại khái là giữa trưa, xe vẫn luôn chạy đến khi mặt trời sắp xuống núi, mới ngừng lại trước một trạm xăng dầu.

An Vũ Trạch để Lăng Vu Đề ở trên xe chờ trước, cậu mang theo Điện Hạ đi vào nhìn xem có nguy hiểm gì đó hay không.

Lăng Vu Đề cự tuyệt, trong mặt thể, cô cũng không thể là một cô gái yếu đuối để người khác che chở!

"Thanh dao vừa này của cậu rất đẹp nha, còn có hay không? Cho tôi mượn một phen đi?"

Lăng Vu Đề nhìn An Vũ Trạch, không có biện pháp, nguyên thân cốt vũ khí hộ thân ở trên xe, khi cô đi, bởi vì không có tiếp thu ký ức, cho nên căn bản là không biết.

An Vũ Trạch gật gật đầu, lấy ra hai thanh đường đao từ trong không gian, đưa Lăng Vu Đề.

"Đây là khoảng thời gian trước đi ngang qua một cửa hàng đồ cổ thì tôi tò mò đi vào xem, sau đó lấy, vừa lúc có hai thanh, thanh này tặng cho cậu đi." An Vũ Trạch cười nói, hào phóng trực tiếp liền giao một thanh đường đao khác cho Lăng Vu Đề.

Đương nhiên Lăng Vu Đề sẽ không thoái thác, dĩ năng hệ thủy hiện tại của cô rầu rìa như vậy, thật sự là quá cần có một vũ khí!

Hơn nữa, chính là cô muốn công lược An Vũ Trạch, về sau đều sẽ ở bên người cậu ta, lấy một thanh đường đao, có cái gì tốt mà làm ra về.

Tuốt đường đao ra khỏi vỏ, công vỏ thanh đao trên lưng, sau đó đi theo An Vũ Trạch xuống xe.

"Lát nữa nếu có zombie, tôi lên trước, khu ~ nếu tôi có nguy hiểm, cậu lại đến cứu tôi đi."

Lăng Vu Đề hạ giọng nói với An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch có chút ngại ý muốn nhường mảy, đối với quyết định của Lăng Vu Đề thì có chút khó hiểu: "Vi sao?"

"Luyện tập cùng luyện gan nha! Đầu đã mặt thể, tôi còn có thể giống như kiểu nữ hay sao!"

An Vũ Trạch gật gật đầu, cảm thấy Lăng Vu Đề mới cũng có đạo lý, cho nên liền không có nói cái gì, chỉ là ngoan ngoãn ôm Điện Hạ tạm thời còn không có biến lớn đi ở phía sau Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, mới nhắc chân đi về hướng trạm xăng dầu kia.

Một con zombie nam cấp 0 mặc đồng phục công nhân trạm xăng dầu nghiêng đầu lay động liền đi về phía Lăng Vu Đề.

Hắn đi rất chậm, khắp khiêng.

Trời còn chưa có tối, Lăng Vu Đề có thể nhìn thấy rõ ràng rất nhiều chỗ trên mặt hắn đều không có thịt, chỉ có xương cốt trơ trọi. Tròng mắt hắn đều là màu xám, không có con ngươi, tràn ngập tơ máu màu đỏ sậm.

Hai chân hắn hẳn là khi hắn vẫn là nhân loại bị zombie gặm qua, hai cái đùi cũng không có thịt.

Hắn vừa đi đến chỗ Lăng Vu Đề, vừa giương miệng, phát ra tiếng gầm nhẹ.

Lăng Vu Đề đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hai tay nắm đường đao thật chặt, trong lòng bàn tay đều tứa ra mồ hôi.

Làm mấy cái hít sâu xong, rốt cuộc thì Lăng Vu Đề lấy hết can đảm chủ động tới gần zombie kia.

Cô biết muốn giết zombie thì phải chém đầu nó, chém ở chỗ khác đều không hề hấn gì.

Học bộ dạng An Vũ Trạch, vung đường đao, có thể là do vấn đề độ cao, An Vũ Trạch là cắt bỏ nửa cái đầu.

Một đao của Lăng Vu Đề đi xuống, là chém đứt cổ, đầu con zombie kia rơi trên mặt đất, thân mình cũng đổ xuống dưới theo.

Chớp chớp mắt, Lăng Vu Đề cẩn thận tới gần cái đầu, sau đó phát hiện, cái miệng trên đầu kia còn đang đóng mở muốn cắn người.

Chịu đựng dục vọng muốn thét chói tai, Lăng Vu Đề bỏ một đao vào huyết thái dương của cái đầu, sau đó mới chân chính giết chết con zombie đó.

Tuy rằng nguyên thân cũng giết zombie rồi, nhưng so với cô tự tay giết thì không giống nhau.

Lần đầu tiên giết một con zombie xong, Lăng Vu Đề thật ra không có sợ như vậy.

Động tác của zombie cấp 0 thông thả, nhân loại sẽ bị nó cắn được, hoàn toàn là bởi vì sợ hãi mà chân mềm, cho nên mới cho zombie cấp 0 có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Tốc độ của zombie cấp 1 sẽ tương đối cao hơn rất nhiều, cấp bậc càng cao năng lực của zombie lại càng lớn, có một vài con còn có dị năng.

Lăng Vu Đề lau lau mồ hôi lạnh bởi vì khăn trương mà toát ra, quay đầu lại cười với An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch cũng nhếch môi cười với Lăng Vu Đề, còn dựng thẳng một ngón tay cái với cô.

Đồng thời, vốn dĩ có 10 điểm hào cảm, An Vũ Trạch lại thêm cho Lăng Vu Đề 10 điểm hào cảm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Công lược ngự thú dị năng giả (06)

Lăng Vu Đề vượt qua thi thể con zombie, tiếp tục đi tới.

Đi đến cửa hàng nhỏ bên cạnh trạm xăng, cửa kính bị đóng chặt, Lăng Vu Đề nghiêng đầu ghé vào trên cửa kính nhòm vào bên trong.

Bên trong cửa hàng thoạt nhìn còn tính sạch sẽ, mấy cái kệ để hàng đều không có đồ ăn.

Lăng Vu Đề nói sạch sẽ, là bên trong không có rất nhiều vết máu gì gì đó, cho nên thoạt nhìn còn khá sạch sẽ.

Lăng Vu Đề không có thấy zombie ở bên trong, cô lại cẩn thận nhìn nhìn cửa kính, phát hiện cửa bị khoá từ bên trong.

Bên trong có người?

Những lời này Lăng Vu Đề còn chưa có nói ra, An Vũ Trạch liền trực tiếp đưa tay đặt ở trên cửa gỗ gõ: "Người bên trong, chúng tôi là đi ngang qua, tất cả mọi người đều là nhân loại, mở cửa cho chúng tôi đi vào một đêm đi."

An Vũ Trạch nói không bao lâu, liền có một người đàn ông trung niên diện mạo bình thường, thoạt nhìn ba mươi mấy tuổi đi ra.

Trong tay của y cầm một khảm dao năm mươi centimet, rất là phòng bị ở bên trong cửa kính nhìn Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch.

Tươi tắn trên mặt An Vũ Trạch không giảm mà tăng, đầu tiên Lăng Vu Đề ngăn người, theo sau cũng cong lên khóe môi, lộ ra một cái tươi cười vô hại.

"Xin chào, chúng tôi chỉ là đi ngang qua, hy vọng có thể ở chỗ này qua một đêm, chủ yên tâm, chúng tôi sẽ không quấy rầy chủ." An Vũ Trạch cười nói với người đàn ông phía trong.

Người đàn ông trung niên trong cửa hàng ngăn người, nhìn An Vũ Trạch cùng Lăng Vu Đề, trong mắt hiện lên một tia do dự.

Nhìn thấy do dự trong ánh mắt của người đàn ông trung niên ấy, Lăng Vu Đề biết, đây là một người thiện lương, chủ ấy do dự, là bởi vì lòng người sau mặt thể càng thêm khùng bó!

Lúc này, hai đứa trẻ tầm năm sáu tuổi, một nam một nữ đi ra phía sau người đàn ông trung niên này.

Bọn họ lớn lên rất giống nhau, cũng rất xinh đẹp, tuy trên người trên mặt hơi dơ dáy, nhưng đôi mắt lại rất sáng ngời.

Người đàn ông nọ vội vàng ôm hai đứa trẻ ở trong ngực.

"Đại ca, chủ yên tâm, chúng tôi thật sự chỉ là ở một đêm liền đi! Chú xem chúng tôi cũng không giống như là người xấu đi? Trời tối, bên ngoài rất nguy hiểm!"

Chất giọng Lăng Vu Đề mềm mại ngọt ngào, còn mang theo ý cười.

Do dự một hồi lâu, người đàn ông đó mới nhìn An Vũ Trạch, mở miệng nói: "Tôi có thể cho các người tiến vào..... Nhưng, không được giờ trò đùa!" Trong ánh mắt của y hàm chứa cảnh cáo.

An Vũ Trạch gật gật đầu, cậu không thích giờ trò đùa đâu.

Người đàn ông mở khoá cửa, để Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch tiến vào.

Tiến vào cửa hàng, chủ ấy lại khoá cửa kính, sau đó mang theo hai đứa trẻ trốn vào một góc.

An Vũ Trạch cũng mang theo Lăng Vu Đề tìm một góc, liền ở đối diện người đàn ông.

Cậu lấy ra một cái xô pha hai chỗ ngồi khá lớn từ trong không gian, sau đó y bảo Lăng Vu Đề ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, đối với không gian của An Vũ Trạch, quả thực thêm mà không được.

Nếu có cũng có một cái không gian thật tốt nha! Như vậy có thể bỏ vào rất nhiều đồ ăn ngon, cũng không sợ tiến vào thế giới nhiệm vụ mà ngoài ý muốn đói bụng!

Lăng Vu Đề không có ngồi trên xô pha, cô cúi đầu nhìn nhìn trên người mình.

Vì nguyên thân không để cho người khác chú ý tới mình, hơn nữa ba tháng phiêu bạt, trên người vừa dơ vừa hôi.

Cũng mất công An Vũ Trạch để cô như vậy mà ngồi vào trên xe cậu ta đi: "Tôi đi tắm rửa một cái, trên người quá bẩn." Lăng Vu Đề nhìn khắp cửa hàng, hy vọng tìm được toilet.

An Vũ Trạch gật gật đầu, lấy ra một tay đèn pin từ trong không gian đưa cho Lăng Vu Đề.

Tiếp nhận đèn pin, Lăng Vu Đề ôm ba lô liền đi về phía một cánh cửa có vẻ như là cửa toilet.

Điện Hạ trong ngực An Vũ Trạch nhảy xuống, bước chân nhẹ nhàng đi theo phía sau Lăng Vu Đề.

An Vũ Trạch ngoài ý muốn nhướng mày, cậu chưa từng thấy Điện Hạ thích thân cận người khác đâu. Trừ bỏ cậu, Lăng Vu Đề đúng là người đầu tiên!

Nghĩ nghĩ, An Vũ Trạch kêu Điện Hạ một tiếng: "Trở về."

Điện hạ quay đầu lại, nhìn An Vũ Trạch, lại không đi trở về.

An Vũ Trạch bất đắc dĩ cười cười, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong không gian: "Đưa cho Tiểu Vu đi."

Lúc này Điện Hạ mới bước đến bên chân An Vũ Trạch, dùng miệng ngậm lấy cái bình nhỏ, tung ta tung tã chạy theo hướng của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề cẩn cẩn thận thận đẩy cánh cửa, tuy rằng biết bên trong hẳn sẽ không có zombie.

Nhưng cô vẫn nên cẩn thận một chút, tuy rằng dĩ năng già bị zombie cắn sẽ không biến thành zombie, nhưng cô cũng không muốn bị zombie cắn nha!

Bên trong cửa xác thật là toilet, rất nhỏ, có một cái bồn rửa tay cùng một cái WC dạng ngồi xổm.

Lăng Vu Đề đưa tay đặt đèn pin ở trên bồn rửa tay, ánh đèn chiếu lên trần nhà, như vậy ánh sáng phản xạ xuống, toàn bộ toilet cũng có thể thấy rõ ràng một chút. Tuy rằng so với đèn điện, muốn kém hơn rất rất nhiều! Nhưng tốt xấu không phải lần lần mò mò hay sao, phải biết rằng nguyên thân đã lần mò cả ba tháng rồi ~ cảm giác phải lần mò không tốt lắm!

Ở trên tường tìm được mấy cái đinh, treo ba lô lên, Lăng Vu Đề xoay người chuẩn bị đóng cửa, kết quả liền thấy Điện Hạ đứng ở cửa ngửa đầu nhìn cô.

Lăng Vu Đề bị hoảng sợ, may mắn cô không phải cái dạng nữ sinh bị cái gì liền thét chói tai, bằng không có thể không chỉ có mình cô sợ hãi đâu!

Vỗ vỗ ngực mình, cô có chút cạn lời nhìn Điện Hạ: "Điện Hạ, chị muốn tắm rửa nha! Em đi theo chị làm gì?"

Điện Hạ kêu meo meo hai tiếng, đẩy đẩy bình nhỏ bên chân lên phía trước.

Lăng Vu Đề khom lưng nhặt cái chai lên, trên nhãn cái chai thuyết mình đây là sữa tắm gội.

Chớp chớp mắt, cô mới nhớ tới mình còn chưa có dầu gội cùng sữa tắm.

"Là Tiểu Trạch nhờ em đưa lại đây sao?" Lăng Vu Đề nhìn Điện Hạ.

Điện Hạ gật gật đầu, vươn đầu lưỡi liếm liếm móng vuốt, mắt lại trông mong nhìn Lăng Vu Đề.

Nhìn vết máu có chút khô khốc trên người Điện Hạ, Lăng Vu Đề nháy mắt mình bạch.

Hoá ra người ta nhờ mình tắm cho nó nha! Thật đúng là.....

"Được được! Chị tắm cho em! Chẳng qua chị nói trước nha ~ chị chỉ có nước lạnh, trong chốc lát tắm cho em thì đừng kêu to."

"Meo meo meo ~"

Lăng Vu Đề ôm Điện Hạ lên, đặt vào bồn rửa tay, sau đó liền bắt đầu giúp nó tắm rửa.

Nước vọt tới trên người Điện Hạ, Điện Hạ liền lạnh đến run rẩy.

Lăng Vu Đề lại có ý xấu đột nhiên phóng nước, vừa nén cười, vừa rót một ít sữa tắm trên người Điện Hạ.

"Meo meo ~" Tiếng kêu của Điện Hạ đều có chút phát run.

Bởi vì hiện tại là tháng tư, thời tiết không tính lạnh, nhưng nếu tắm nước lạnh, vẫn là có chút rét run.

Hiện tại Lăng Vu Đề đã hoàn toàn không sợ hãi Điện Hạ rồi, con mèo đáng yêu như vậy, sao cô có thể sợ hãi!

Tắm rửa cho Điện Hạ xong, trực tiếp đặt nó trên mặt đất: "Chị không có khăn lông lau nước cho em, tự mình vung nước đi."

Thật ra cô có một cái khăn lông, nhưng đó là của cô, không thể lấy để lau mình cho mèo đi!

Điện Hạ tội nghiệp liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái, sau đó thành thành thật thật quấy nước trên người mình.

Aya: Hẹn anh em vào 9h tối mai nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 64: Công lược nựg thú dị năng giả (07)

Edit: Aya Shinta

Thấy nước trên người Điện Hạ đã quấy ra hết, tay Lăng Vu Đề chống nạnh, nói với nó: "Được rồi, em đi ra ngoài trước đi, chị muốn tắm."

Nhìn Điện Hạ ngoan ngoãn nghe lời rời khỏi toilet, quả thực Lăng Vu Đề thích đến không chịu được!

Lúc còn ở thế giới trước thì cô vẫn luôn muốn nuôi một con mèo hoặc là chó, bất quá Tạ Úc Chỉ dị ứng lông động vật, cho nên cô vẫn không có nuôi.

Đóng lại cửa toilet, Lăng Vu Đề coi ra cái thứ quần áo trên người mà không biết đã mặc bao lâu.

Sau hơn phân nửa tiếng đồng hồ, Điện Hạ giữ ngoài cửa cũng có chút không kiên nhẫn cáo cửa, Lăng Vu Đề toàn thân đều sắp kỷ rót một tầng da mới ra.

Cô thay một bộ quần áo sạch sẽ duy nhất của mình, một bộ đồ vận động màu xanh xám.

May mắn đầu tóc nguyên thân bởi vì dễ cho tiện, bị chính cô ấy cắt thành sóng vai, mới tương đối dễ gội, bằng không còn không biết một lọ کیا có đủ sử dụng hay không đâu!

Quần áo dơ được cô dùng sữa tắm dư lại mà giặt sạch sẽ, tính toán ngày mai khi đi thì lại mang theo.

Kỳ thật cô muốn trực tiếp ném đi, nhưng ném thì không có đồ thay.

Thấy Điện Hạ còn canh giữ ở ngoài cửa toilet, Lăng Vu Đề cũng có chút ngoài ý muốn.

"Điện Hạ, em đang đợi chị sao?"

"Meo ~~"

"Điện Hạ, em như vậy làm cho người ta thật sự rất thích được chứ?!" Trong cốt truyện cũng không có nói con mèo này làm cho người ta thích bao nhiêu nha!

Trong cốt truyện, Điện Hạ lại không thân với nữ chủ Tô Bạch Vũ chút nào đâu!

Tương phản, Điện Hạ còn mang theo chút địch ý với Tô Bạch Vũ, mỗi lần thấy Tô Bạch Vũ nó đều nhe răng trợn mắt!

Lăng Vu Đề khom lưng bế Điện Hạ lên trên người, cười tìm tìm ôm nó đi ra ngoài.

An Vũ Trạch đang dựa vào trên sô pha nhắm mắt dưỡng thần, trời bên ngoài đã đen kịt. Đèn pin của Lăng Vu Đề nhoáng lên, An Vũ Trạch liền mở to mắt.

Chờ Lăng Vu Đề đến gần, An Vũ Trạch mới thấy rõ ràng đến tột cùng thì Lăng Vu Đề trông như thế nào.

Không có biện pháp, Lăng Vu Đề lúc trước không tắm rửa thì trên mặt dơ đến mức căn bản không thấy rõ ngũ quan lắm.

Hiện tại An Vũ Trạch mới phát hiện, Lăng Vu Đề lớn lên thật xinh đẹp, so với cô gái cứu cậu còn muốn xinh đẹp hơn.

Ngũ quan Lăng Vu Đề rất tinh xảo, mặt cô ấy rất nhỏ, là cái loại mặt trái xoan, cằm hơi nhọn, hai má có chút thịt, có vẻ đáng yêu lại không mất đi xinh đẹp.

Bởi vì bà tháng không có ăn uống nghỉ ngơi, Lăng Vu Đề rất gầy, phía dưới đôi mắt to có một vòng quầng thâm nhợt nhạt.

An Vũ Trạch ngăn người, không nghĩ tới cậu khó có được một lần phát hào tâm lại cứu được một cô gái sẽ xinh đẹp như vậy!

Lăng Vu Đề ngồi xuống ở bên người An Vũ Trạch, thấy An Vũ Trạch nhìn chăm chăm vào mình, thật ra cô có chút mất tự nhiên: "Khụ ~"

Lăng Vu Đề ho nhẹ một tiếng, An Vũ Trạch có chút xấu hổ cười cười: "Tiểu Vu thật xinh đẹp, trách không được cậu muốn làm mặt mình dơ như vậy!"

Mặt thể đã nấy tháng, cậu cũng từng lặp tổ đội đi cùng người khác, gặp qua không ít nhân tâm dơ bẩn, cho nên cậu có thể lý giải hành vi Lăng Vu Đề giấu chân dung mình đi.

Lăng Vu Đề gật gật đầu: "Cậu muốn tắm rửa không? Tôi giúp cậu xả nước, tôi thấy toilet có một cái thùng, liền rửa sạch sẽ xả một thùng nước, cậu đi tắm đi."

An Vũ Trạch ngời ngời trên người mình, gãi gãi đầu, cậu cũng đã hai ngày không tắm rửa rồi: "Cũng được, tôi đi tắm. Cậu ăn trước một chút."

Nói, An Vũ Trạch lấy rất nhiều đồ ăn từ trong không gian. Lần này trừ bỏ bánh mì đóng gói chân không, cũng có cánh gà đùi gà gì đó. Ngay cả cháo bát bảo cũng lấy ra vài bình.

Nhìn ý tứ trong ánh mắt An Vũ Trạch, Lăng Vu Đề biết tại sao An Vũ Trạch lại lấy ra nhiều như vậy. Lăng Vu Đề gật gật đầu: "Cậu đi đi."

Thấy Lăng Vu Đề hiểu ý mình, An Vũ Trạch vừa lỏng rồi đi.

Sau đó Lăng Vu Đề lại cảm ứng được An Vũ Trạch cho cô thêm 10 điểm hào cảm, chớp chớp đôi mắt, quả nhiên độ hào cảm của thiếu niên tương đối dễ dàng thêm sao?!

Mới nhận thức mấy tiếng đồng hồ, liền có ba mươi điểm hào cảm, cho nên rất nhanh thì cô có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này?

"Meo ~~"

Điện Hạ cắn một cái bánh mì chân không phóng tới trên tay Lăng Vu Đề, ý bảo Lăng Vu Đề giúp nó xé ra.

Lăng Vu Đề trắng mắt liếc Điện Hạ một cái: "Điện Hạ, kỳ thật em mới là một cái đồ tham ăn đi?"

"Meo ~"

Xé gói, đưa bánh mì cho Điện Hạ, để tự nó nằm vào trên sô pha ăn.

Lăng Vu Đề ôm hơn phân nửa đồ ăn An Vũ Trạch lấy từ trong không gian rồi đứng lên, đi đến chỗ của người đàn ông kia.

Bên chân người đàn ông có thấp một ngọn nến nhỏ, ánh sáng không mạnh, nhưng hai đứa trẻ sợ tối lại rất thỏa mãn.

Nhìn hai đứa bé nhỏ gầy, Lăng Vu Đề có chút đau lòng, nhưng cô biết, ở mặt thể, không thể cho quá nhiều lòng hảo tâm.

Nhìn, đòi trước nữ chủ Tô Bạch Vũ còn không phải là một cái bài học rất tốt sao!

Thấy Lăng Vu Đề ôm đồ ăn lại đây, người đàn ông kia nuốt nuốt nước miếng, lại không có nói chuyện, chỉ là cúi đầu nhìn hai đứa trẻ thêm đến không nhận được.

Lăng Vu Đề thân thiện cười: "Đại ca, đồ ăn này cho ba người, cảm ơn chú có thể để cho chúng tôi tiến vào, rốt cuộc nơi này là chủ tìm được trước."

Người đàn ông trung niên muốn cự tuyệt, nhưng y nhìn hai đứa nhỏ, vẫn là da mặt dày tiếp được: "Cảm ơn."

Hai đứa trẻ rúc vào trong lồng ngực người đàn ông trung niên cũng nói một tiếng với Lăng Vu Đề: "Cảm ơn tỷ tỷ!"

Lăng Vu Đề cười cười: "Không cần cảm tạ! Đại ca, hai đứa này là con chú sao? Thật đáng yêu!"

Người đàn ông gật gù đầu: "Ừ, long phượng thai." Nhìn hai đứa nhỏ, trong mắt y tràn đầy tình yêu thương.

"Tôi tên Ninh Lương Diệp, trước mặt thể là một tổng giám đốc của một công ty." Ninh Lương Diệp vừa mở cháo bát bảo cho hai đứa nhỏ ăn, vừa nói với Lăng Vu Đề.

"Tôi tên Lăng Vu Đề, trước mặt thể, là sinh viên năm 2 trường nghệ thuật." Nguyên vọng của nguyên thân chính là làm một diễn viên, đáng tiếc, mặt thể tôi.

Bằng không lấy bộ dạng này, hẳn là vẫn rất dễ dàng tiến vào giới giải trí đi.

Giới thiệu xong, Lăng Vu Đề lại có chút tò mò hỏi: "Ninh đại ca, mẹ hai đứa trẻ đâu?"

Vừa hỏi xong, Lăng Vu Đề liền có chút hối hận, mẹ hai đứa nó không có ở nơi này, còn có thể là nguyên nhân gì nữa nha!

Ninh Lương Diệp đỏ hốc mắt, đưa tay lau lau đôi mắt: "Tháng trước, vì tìm thức ăn cho hai đứa nhỏ, tôi để vợ mình mang theo hai từ trốn đi. Tôi không biết trốn nơi đó có con zombie cấp 1. Vợ tôi không phải dị năng giả, vì hai đứa nhỏ, bị....."

Câu kể tiếp, không cần nói, cũng biết kết cục của vợ Ninh Lương Diệp.

Lăng Vu Đề áy náy nhìn Ninh Lương Diệp: "Thật xin lỗi, Ninh đại ca!" Cô không nên nói chuyện mà không có suy nghĩ, trực tiếp liền hỏi ra.

"Không sao." Ninh Lương Diệp miễn cưỡng cười cười, ngũ quan y chợt vừa thấy thì thực bình thường, nhưng xem lâu rồi, sẽ cảm thấy y tạo cho người ta một loại cảm giác hiển lãnh.

Không có nói với Ninh Lương Diệp được vài câu, Lăng Vu Đề liền trở lại bên sô pha ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Công lực ngự thú dị năng giả (08)

Edit: Aya Shinta

Cô cũng không muốn quá thân cận với người bên ngoài trừ bỏ An Vũ Trạch, rốt cuộc lòng người thời mặt thể thật sự rất cần phải phòng bị!

Ngay cả An Vũ Trạch, kỳ thật cô cũng phải phòng bị, chẳng qua may mắn cô có thể cảm ứng được độ hào cảm của An Vũ Trạch đối với mình, tăng giảm gì đó, lập tức thì cô có thể cảm ứng được.

Tốc độ của An Vũ Trạch nhanh hơn nhiều so với Lăng Vu Đề, đại khái cũng khoảng chừng mười lăm phút, câu liền một thân thoải mái ra tới.

Lăng Vu Đề ngồi xếp bằng ở trên sô pha ăn cháo bát bảo, An Vũ Trạch vừa xoa xoa tóc còn đang dính nước, vừa ngồi xuống bên người Lăng Vu Đề: "Ăn no liền ngủ một chút đi, buổi tối tôi canh là được rồi."

Lăng Vu Đề gật gù đầu, tuy cô thực hy vọng có thể nhanh chóng thêm đầy hào cảm hơn để mau rời đi, như vậy cô có thể được nhiều điểm số liệu một chút.

Nhưng hôm nay có mới đến, bị kính hách hơn nửa mấy giờ rong ruổi ở trên xe, cô thật sự có chút mệt mỏi!

Không biết là vì nguyên nhân gì, thuộc tính tham ăn như cô, chỉ ăn một lọ cháo bát bảo liền không ăn vô đồ ăn khác nữa.

Lăng Vu Đề ở bên một đầu sô pha, sô pha còn đủ lớn, cũng rất mềm.

Cô co chân, đầu dựa vào chỗ tựa lưng, vẫn rất là thoải mái.

Đôi mắt chớp vài cái, tinh thần thả lỏng, con buồn ngủ liền tới rồi.

Điện Hạ ăn no, bỏ đến bên người Lăng Vu Đề, dựa sát vào cô, cuộn tròn thân mình ngủ.

An Vũ Trạch lấy ra một cái gối từ trong không gian đắp trên người Lăng Vu Đề, sau đó cũng ở bên kia sô pha nhắm mắt dưỡng thần.

Cậu cũng không dám ngủ say, rốt cuộc có người ngoài, tâm phòng người tâm không thể không có. Mặc kệ là trước mặt thể trước hay là sau mặt thể, cậu đều hiểu được đạo lý này!

Đại khái một hai giờ sáng, Lăng Vu Đề bị vài tiếng nói chuyện âm ỹ đánh thức.

Cô cau mày mở to mắt, lúc này mới phát hiện cửa hàng bị An Vũ Trạch dùng một đèn phòng cháy khảm cấp chiếu sáng một chút.

Vận vẹo cổ vì ngủ mà có chút phát đau, cô nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Người nói chuyện ở bên ngoài cửa kính của cửa hàng, thoạt nhìn hẳn là có vài cá nhân.

Bởi vì An Vũ Trạch đứng ở trước cửa chặn một chút, Lăng Vu Đề cũng không thể thấy rõ ràng bên ngoài rốt cuộc có mấy người.

Nhìn nhìn góc đối diện, An Vũ Trạch hảo tâm lấy ra một cái sô pha hai chỗ cho Ninh Lương Diệp. Y ôm hai đứa trẻ bị bùng tỉnh, cảnh giác nhìn ngoài cửa. Xem ánh mắt y, có chút khản trương cùng đề phòng.

Lăng Vu Đề đuổi vận eo một cái, đặt chân đang đắp trên người ở trên sô pha, ôm Điện Hạ cũng tỉnh theo cô đi về phía cửa.

Chờ đi đến bên người An Vũ Trạch, cô mới nhìn thấy, có năm người đang đứng ngoài cửa, đều là người trẻ tuổi tầm hai mươi mấy, ba nam hai nữ.

Vài người đó rất chặt vật, chẳng qua trong mặt thể, ai lại không phải một thân chặt vật đâu!

Thấy rõ ràng bộ dạng mấy người kia, Lăng Vu Đề có chút kinh ngạc trừng lớn đôi mắt.

Thật là, oan gia ngõ hẹp nha!

Đang há miệng, Lăng Vu Đề còn chưa nói lời nào, một người nữ sinh ngoài cửa liền kinh ngạc hô to ra tiếng: "Lăng Vu Đề, sao cô lại chưa chết?!"

Lăng Vu Đề có chút buồn cười nhìn nữ sinh có diện mạo thanh tú: "Hà Khiết Oánh, tôi rời khỏi các người liền nhất định phải chết sao?"

Mấy người nam nữ bên ngoài kia, trừ bỏ một cô gái trong đó, mặt khác đều là đồng học đại học của nguyên thân, Lăng Vu Đề thật sự là không muốn gặp mấy người này ở nơi này chút nào!

Vài người khác cũng nhận ra Lăng Vu Đề, một nam sinh thoát nhìn tương đối soái khí trong đó vui sướng nhìn cô: "Tiểu Đề, cậu không có việc gì thật là thật tốt quá! Tôi rất lo lắng cho cậu!"

Vừa nhìn thấy nam sinh kia, Lăng Vu Đề có chút phản cảm khẽ nhủ thầm, sau đó né ra phía sau An Vũ Trạch.

Nam sinh này tên La Vĩnh Hạo, là tên đầu tiên đưa ra đề nghị muốn "vận động hài hoà" với nguyên thân, chính là cậu ta!

Tầm mắt xoay chuyển trên người của vài người khác, phát hiện lúc trước rõ ràng có mười hai người trong đội ngũ, thế nhưng cũng chỉ dư lại vài người này!

An Vũ Trạch cúi đầu nhìn Lăng Vu Đề, nhẹ giọng hỏi: "Các người quen biết?"

Lăng Vu Đề muốn há miệng, vừa định nói chuyện, Hà Khiết Oánh ngoài cửa liền cười nói: "Tiểu soái ca, chúng tôi chính là đồng học đại học, đương nhiên quen biết. Cậu có thể cho chúng tôi đi vào không?"

An Vũ Trạch không để ý đến Hà Khiết Oánh, chỉ là dùng ánh mắt dò hỏi Lăng Vu Đề.

Ý tứ kia hình như là chỉ cần cô gạt đầu, cậu liền mở cửa cho bọn họ vào, nếu lắc đầu, cậu liền không mở cửa.

Lăng Vu Đề mím môi, trên thực tế, cô không muốn để mấy người kia tiến vào chút nào hết.

Thế nhưng... Ánh mắt quét về phía giữa mấy người kia, về phía cô gái mà cô không quen biết.

Cánh tay cô gái bị thương, tuy đã ngưng chảy máu, nhưng thoát nhìn vẫn thực nghiêm trọng.

Mùi máu tươi, hình như là sẽ hấp dẫn zombie đi? Nếu các cô không chịu mà nói, nói không chừng trong chỗ lát thì zombie sẽ theo mùi máu tươi đi tới?

Lăng Vu Đề lại quay đầu liếc mắt nhìn Ninh Lương Diệp một cái: "Ninh đại ca, chú mang theo hài tử qua bên chúng tôi đi?"

Rốt cuộc đã tách ra mấy tháng, nhân tính trong thời mạt thế thay đổi quá nhiều, cho nên Lăng Vu Đề không thể bảo đảm này mấy người trẻ tuổi lúc trước còn tính thiện lương thì hiện tại làm người như thế nào.

Ninh Lương Diệp đã hiểu ý Lăng Vu Đề, gạt gạt đầu, đặt hai đứa nhỏ lên trên mặt đất chỗ mình đứng. Sau đó đặt đồ của mình lên trên sô pha, kéo sô pha tới bên cạnh sô pha của Lăng Vu Đề.

Lúc này An Vũ Trạch mới mở khoá cửa, để mấy người kia tiến vào.

Mấy người kia vừa tiến đến, trừ bỏ cô gái đang bị thương tự động rút vào trong một góc, người khác đều tìm kiếm trong cửa hàng, nhìn xem còn có đồ ăn còn thừa hoặc là tiếp viện phẩm hay không.

Lăng Vu Đề lùi về trên sô pha ngồi xuống, ôm mền ở trên người mình.

Không khí lúc rạng sáng có chút lạnh, cô chỉ mặc một cái áo phông, một cái áo khoác mỏng.

An Vũ Trạch cũng ngồi trở lại trên sô pha, cậu nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Đồng học đại học? Cô vào đại học rồi?"

Lăng Vu Đề gạt gạt đầu, cười với An Vũ Trạch: "Tôi đã hai mươi tuổi rồi đấy."

"Hai mươi tuổi? Tôi cho rằng hẳn là cô tầm tầm với tôi không đấy!" An Vũ Trạch có chút kinh ngạc.

Bộ dạng Lăng Vu Đề thì thoát nhìn, xác thật không giống hai mươi tuổi, cũng tựa như mười bảy mười tám tuổi thôi.

"Cậu bao nhiêu?" Lăng Vu Đề ra vẻ tò mò hỏi An Vũ Trạch, đương nhiên cô biết An Vũ Trạch bao nhiêu, nhưng người ta còn chưa có chính miệng nói cho cô sao!

An Vũ Trạch ghệch ngẹo chớp chớp mắt: "Cô thấy tôi giống bao nhiêu!"

Lăng Vu Đề ngồi ỳ ở trên sô pha, để sát vào An Vũ Trạch. Bởi vì vừa nãy An Vũ Trạch thu đèn khẩn cấp vào, chỉ thấp một ngọn nến, cho nên ánh sáng trong cửa hàng đặc biệt kém.

Lăng Vu Đề nhất thời không chú ý, vốn là muốn sát vào một chút để thấy rõ ràng mặt cậu, kết quả lại quá gần, cái mũi đã đụng vào cằm An Vũ Trạch.

Thần mình An Vũ Trạch cứng đờ một chút, bởi vì Lăng Vu Đề không có lập tức rời đi, cho nên cậu không dám động.

Đây, chính là lần đầu tiên cậu gần nữ sinh như vậy.

Aya: Trai tân à *nhăm nhăm*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Công lược ngự thú dị năng giả (09)

Edit: Aya Shinta

Tuy rằng trước hay sau mạt thế, có không ít nữ sinh đều muốn tới gần cậu, nhưng đều bị cậu không dấu vết mà tránh đi.

Lúc này đây Lăng Vu Đề tới gần, quá đột nhiên không kịp phòng ngừa, cho nên để cho cô thực hiện được.

Chỉ là, người thấy mùi có thể trên người cô hơn nữa lại hòa với mùi hương sữa tắm, thế mà An Vũ Trạch cũng không cảm thấy phản cảm!

Kỳ thật Lăng Vu Đề cảm thấy được xúc giác trên chóp mũi cũng sững sốt một chút, thật sự cô chỉ là muốn tới gần một chút mà thôi, kết quả không nghĩ tới sẽ dựa gần như vậy.

Sau đó bởi vì lại cảm ứng được An Vũ Trạch cho cô thêm 5 điểm hảo cảm, thêm nhanh như vậy, cũng làm cô có chút thụ sủng nhược kinh, sững sờ ở nơi đó không có lập tức rời đi!

Ba mươi lăm điểm hảo cảm, nếu một ngày thêm ba mươi lăm điểm hảo cảm mà nói, vậy mấy ngày coo có thể hoàn thành nhiệm vụ?

Để cô tính coi ha.....

Ách... Ba ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ?!

Khụ ~ chắc chắn không có dễ dàng như vậy! Cô mới không có tin đâu!

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, thần mình hơi lui ta một chút: "Ha ha ha ~ ngưng ngưng ha, không thấy đường!" Cô cười cợt nói.

An Vũ Trạch cũng cười cười, bên tai lặng lẽ đổ lên, cũng may tóc của cậu vừa mới đến lổ tai, có thể che khuất sự ngưng ngưng của cậu đi.

"Cậu thoát nhìn, cũng mười bảy mười tám tuổi đi, đúng hay không?" Lăng Vu Đề giả bộ thờ tính nghi ngờ nói.

An Vũ Trạch cũng không có thừa nước đục thả câu, gạt đầu nói: "Ừ, mười bảy tuổi."

Lăng Vu Đề ngồi thẳng người, nhếch môi cười, sau đó còn đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu An Vũ Trạch. Tóc của cậu thật mềm mại, sờ lên cũng không khác lắm so với sờ lông trên người Điện Hạ.

"Vậy cậu phải gọi tôi là chị đấy, em trai ngoan ~"

Không phải cô nghe nói rất lưu hành tý đệ luyện sao ~ giống như vậy cũng không tệ lắm, cô có thể thử một lần!

An Vũ Trạch ghen một chút, nhìn không được trắng mắt kìa Lăng Vu Đề một cái: "Tuy rằng tuổi tôi nhỏ hơn cô một ít, nhưng tôi cũng sẽ không gọi người lớn hơn so với mình nhiều như vậy là chị đâu."

Tươi cười trên mặt Lăng Vu Đề trên sụp xuống, không vui trừng mắt nhìn An Vũ Trạch một cái, sau đó cúi đầu dùng ngón khí uy khuất nói với Điện Hạ nằm trong lòng ngực mình: "Điện Hạ, Tiểu Trạch không ngoan ~ cáo cậu ta!"

Sau đó.....

Điện Hạ kêu meo meo hai tiếng xong, thế nhưng thật sự vươn một chân trước không có lộ móng, cào ở trên mặt An Vũ Trạch một chút.

Tuy rằng không đau chút nào, nhưng là đủ để cho An Vũ Trạch tròn tròn mắt.

Cậu có chút dờ khóc dờ cười nhìn Điện Hạ: "Điện Hạ, mày là con mèo ăn cây táo, rào cây sung! Cẩn thận tao cho bụng mày dói nga!"

Lăng Vu Đề cũng có chút há hốc mồm, ngay sau đó cười nựng mặt Điện Hạ một chút: "Điện Hạ em như vậy thật sự rất ngoan được chứ ~ chị muốn yêu em lắm sao bấy giờ ~"

"Meo meo ~"

Lăng Vu Đề bên này tương đối nhẹ nhàng vui vẻ, một vài người bên kia thì không thể nào tốt được.

Đồ ăn thì bọn họ đã ăn hết rồi, vốn dĩ thấy một cái trạm xăng dầu thì nghĩ đến tìm xem có ăn hay không, kết quả tìm nửa ngày, một miếng bánh quy một ngụm nước cũng không có!

Hà Khiết Oánh ghen ghét nhìn Lăng Vu Đề ngồi ở trên sô pha vừa nói vừa cười với An Vũ Trạch, dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì mà trước mặt thể phía trước cô ta là hoa hậu giảng đường, nhiều người theo đuổi cô ta như vậy, ngay cả nam sinh mình thích cũng thích cô ta!

Mặt thế tới, cô ta đặt được dĩ năng hệ thủy râu rìa tôm tép như vậy, zombie cấp 0 cũng không dám giết, vẫn có người nguyện ý che chở cô ta!

Sau đó rõ ràng đều tự mình đi rồi, mặt thế nguy hiểm như vậy, thế nhưng cô ta còn có thể gặp được một người thoát nhìn ưu tú như vậy tới bảo hộ!

Lăng Vu Đề cô ta rốt cuộc là dựa vào cái gì mà may mắn như vậy?! Dựa vào cái gì?!

Trên gương mặt thanh tú của Hà Khiết Oánh bởi vì ghen ghét mà có vẻ vụn vụn, hơn nửa ngày, cô ta tài hoa sửa lại cảm xúc, mang theo mỉm cười tự cho là thần thiện đi đến chỗ An Vũ Trạch cùng Lăng Vu Đề.

"Tiểu Đề, xin lỗi, lúc đầu khi nhìn thấy cậu thì có chút kích động, cho nên mới sẽ nói ra như vậy. Kỳ thật nhìn thấy cậu còn sống, tôi thật vui mừng! Cậu cũng không biết, khi chúng tôi phát hiện không thấy cậu lo lắng biết bao nhiêu! Chúng tôi còn ở tại chỗ đợi cậu thật lâu đấy, kết quả cậu cũng không có trở về, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng cậu gặp phải nguy hiểm!"

Hà Khiết Oánh hạ thấp thái độ cùng ngữ khí, như là thật sự có bao nhiêu quan tâm đối với Lăng Vu Đề vậy.

Trong lòng Hà Khiết Oánh kỳ thật là nghĩ đến, con ngốc này, cô ta đã nói như vậy, chắc chắn cô sẽ tin tưởng đi!

Trên thực tế, nếu thực sự là nguyên thân mà nói, có thể sẽ tin tưởng.

Kỳ thực nguyên thân có chút giống với Tô Bạch Vũ, đều tương đối thánh mẫu Mary Sue. Không giống ở chỗ là nguyên thân không có dĩ năng tương đối cường đại như Tô Bạch Vũ, nguyên thân cũng không có bàn tay vàng trọng sinh như Tô Bạch Vũ, bởi vì cô ấy không phải nữ chủ!

Chẳng qua, Lăng Vu Đề cô cũng không phải là nguyên thân, liên tính có tiếp thu tính cách của nguyên thân, nhưng cô cũng không thể trở thành một người y đúc như nguyên thân được. Cho nên cô chủ định là muốn cho tính toán của Hà Khiết Oánh thất bại.

Bà vai Lăng Vu Đề dựa gần vào An Vũ Trạch đang dựa trên sô pha, gương mặt nhìn Hà Khiết Oánh đang đứng ở trước sô pha.

Hà Khiết Oánh, cũng coi như là khuê mật của nguyên thân, đương nhiên đây là nguyên thân tự cho rằng như vậy.....

Dựa theo góc nhìn của Lăng Vu Đề, cho tới bấy giờ thì Hà Khiết Oánh không có coi nguyên thân trở thành khuê mật, bạn bè bình thường sợ cũng không tính là phải!

Bất quá chính là bởi vì nam sinh Hà Khiết Oánh thích lại thích nguyên thân, cho nên Hà Khiết Oánh mới có thể tiếp cận ký thể, cố tình nguyên thân thần kinh thô hoàn toàn không phát hiện!

"À." Lăng Vu Đề nhún nhật lên tiếng, trên mặt không có biểu tình gì.

Thấy Lăng Vu Đề cũng không có vui mừng như chính mình tưởng, Hà Khiết Oánh có chút kinh ngạc cũng có chút sinh khí.

Đôi là ngày thường, Lăng Vu Đề đã sớm từ trên sô pha đứng lên, hoặc là kéo mình cùng ngồi vào trên sô pha mới đúng chứ!

Hiện tại, cô ta bởi vì tìm được một cái chỗ dựa, cho nên mới có thái độ này sao?!

Hà Khiết Oánh có nên tức giận, mình còn có việc cầu người khác, mình nhìn trước!

"Tiểu Đề, mấy tháng qua, cậu có khỏe không? Không có gặp được nguy hiểm gì đi?"

Hà Khiết Oánh ra vẻ quan tâm hỏi, tầm mắt vẫn luôn đặt trên bà lố ở trên sô pha đi.

"Còn tạm." Vừa dứt lời, Lăng Vu Đề liền ngáp một cái. Vốn dĩ cô bị đánh thức, hiện tại vẫn là rạng sáng đấy, cô thật sự rất buồn ngủ!

Cô đã tỏ vẻ biểu tình muốn ngủ tiếp, Hà Khiết Oánh vẫn ở nơi đó không rời đi: "Tiểu Đề, cậu ngồi qua một chút đi, cho tôi một vị trí."

Hà Khiết Oánh da mặt dày làm Lăng Vu Đề hơi chút thanh tỉnh, sau đó cô đặt Điện Hạ đang trong lòng ngực mình lên vị trí còn trống trên sô pha.

Lăng Vu Đề nhún nhún vai với Hà Khiết Oánh, dùng biểu tình vô cùng vô tội với thương mà không giúp gì được nhìn cô ta: "Xin lỗi, hết chỗ rồi."

"Phụt ~ khụ ~" An Vũ Trạch một bên bật cười ra tiếng, sau đó lại nhìn xuống.

Cậu cũng không nói lời nào, hơi hơi híp mắt, liền an an tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ kia, treo lên cái tư thái "mọi việc đều không liên quan tới tôi đâu".

Hà Khiết Oánh muốn há miệng, cô ta cảm thấy sự tức giận chồng chất trong lòng mình sắp không khống chế được!

Aya: 0051 good job!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Công lược nự thú dị năng giả (10)

Edit: Aya Shinta

Hà Khiết Oánh âm thầm cắn răng, trong lòng nghĩ nếu dùng mềm không được, vậy thì mạnh bạo đi!

"Như vậy đi, chúng tôi không có đồ ăn, cậu chia một chút cho chúng tôi đi. Tốt xấu đã là bạn học một thời, bên chúng tôi còn có một người đang bị thương đấy!"

Lăng Vu Đề tưởng, cho dù da mặt Hà Khiết Oánh có dày, cũng không dày đến trình độ này đi?! Thế nhưng mở miệng muốn ăn?! Thời mạt thế, đồ ăn trân quý bao nhiêu nha!

Trừ bỏ tính hạch có thể đổi, hoặc là lấy vật đổi vật, sao có thể có người sẽ tùy tiện cho người ta? Huống chi đối phương là cái dạng khiến người ta ghét thế này!

Hon nữa, đồ ăn cũng không phải là của cô, cũng không phải do cô định đoạt.

Tuy Lăng Vu Đề có chút sinh khí, chẳng qua cũng không có đen mặt, ngữ khí chỉ là có chút lạnh: "Chia một chút? Đồ ăn có thể tùy tiện cho sao? Huống chi, xin lỗi, tôi không có đồ ăn, một chút cũng không có."

Đây là lời nói thật, trước khi cô chưa có tới, nguyên thần đã có hai ngày đều là uống nước trừ cơn.

Hà Khiết Oánh chỉ vào bà lô ở một bên sô pha nói: "Nơi đó đầy lên như vậy, chắc chắn có đồ ăn! Lăng Vu Đề, mặt thế tôi, chúng tôi bảo hộ cậu vô điều kiện hơn một tháng, thế nhưng cậu lại vọng ân phụ nghĩa như vậy sao?! Cậu không sợ bạn trai sẽ thất vọng về nhân phẩm của cậu sao?"

Hà Khiết Oánh ra vẻ tức giận chỉ trích Lăng Vu Đề, còn kéo An Vũ Trạch vào, muốn Lăng Vu Đề không thể không có thể diện trước vị "bạn trai" An Vũ Trạch này, sau đó không thể không chia đồ ăn cho cô ta.

Đến lúc đó, cô ta nhất định phải khiến Lăng Vu Đề đưa toàn bộ bà lô đồ ăn cho cô ta! Hà Khiết Oánh nghĩ như vậy.

Bạn trai?!

Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch liếc mắt nhìn nhau một cái, tựa hồ đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Cứ việc kinh ngạc, Lăng Vu Đề lại không có phủ nhận: "Xin lỗi, đồ ăn không phải của tôi, là của cậu ấy, cho nên tôi nói không tính. Cậu cũng biết, trong mạt thế, đồ ăn cực kỳ trân quý!"

Nếu Lăng Vu Đề đều đẩy trách nhiệm đến trên đầu An Vũ Trạch, Hà Khiết Oánh tự nhiên liền phóng ánh mắt tới trên người An Vũ Trạch.

Nói thật, thiếu niên này lớn lên thật đúng là rất tuấn tú, cứ việc ánh sáng kém như vậy, cũng có thể nhìn ra ngũ quan tinh xảo của cậu ta.

Tuy rằng còn có chút ngây ngô, nhưng là mặc kệ là khí chất hay là diện mạo, không thể nghi ngờ đều thực ưu tú!

Cảm giác ghen ghét lại tới nữa, Hà Khiết Oánh khác chế chính mình, trung ra một nụ cười tự cho là rất mê người nhìn An Vũ Trạch: "Xin chào, vừa này cũng quên tự giới thiệu, tôi là Hà Khiết Oánh, là sinh viên năm hai trường nghệ thuật. Là đồng học cùng lớp kiếm khuê mật với Tiểu Đề! Xưng hô thế nào với cậu?"

Tuy tuổi An Vũ Trạch không lớn, nhưng bởi vì gia cảnh, lịch duyệt cũng không ít.

Hà Khiết Oánh nói cô ta cùng Lăng Vu Đề là khuê mật, cậu không tin.

Khuê mật không phải là thân như chị em ruột thịt sao? Nói hai người là bạn bè bình thường cũng không tính là phải!

"An Vũ Trạch."

An Vũ Trạch là bộ dạng thiếu niên như ánh mặt trời, chỉ là trên người lại tản ra loại cảm giác xa cách ngàn dặm.

Nói xong tên, cậu không có ý mở miệng nữa, làm Hà Khiết Oánh có chút xấu hổ.

Cảm giác được bụng kháng nghị, Hà Khiết Oánh vẫn tiếp tục mở miệng: "À ừm, nếu cậu là bạn trai Tiểu Đề. Lúc trước chúng tôi bảo hộ cô ấy lâu như vậy, hiện tại đổi một chút đồ ăn cũng là lẽ phải đi?"

Lại là bạn trai.....

An Vũ Trạch mở miệng muốn giải thích, rồi lại cảm thấy lười giải thích với người không quan trọng.

Nghĩ tới lời của Hà Khiết Oánh, cậu mở miệng: "Đưa đồ ăn, chiều có lúc trước của các người với cô ấy liền thanh toán xong."

Cậu không thiếu đồ ăn, khi chỉ có một mình, trong lúc vô tình quét sạch một kho hàng của siêu thị.

Dị năng không gian của cậu thăng cấp tương đối nhanh, hiện tại đã cấp 4. Không gian biến lớn, cho nên đồ ăn vẫn đầy đủ.

Cứ việc cậu kỳ thật có thể không cần ý tới Hà Khiết Oánh, nhưng mà nhìn Lăng Vu Đề. Cậu không quá hy vọng về sau có sẽ bị người khác quán lấy, lấy lúc trước bảo hộ cô vô điều kiện nàg hơn một tháng, đòi lấy báo đáp vô tận.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn An Vũ Trạch, có cho rằng An Vũ Trạch sẽ cự tuyệt, rốt cuộc đồ ăn là của cậu ta.

Hon nữa, cô tự nhận là hảo cảm của An Vũ Trạch đối với cô, còn không đạt tới mức đưa đồ ăn cho người khác vì cô!

Quan hệ trước mắt giữa hai người bọn họ, nhiều lắm cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.

Hà Khiết Oánh có chút vui sướng, chẳng qua lại chịu đựng không có lập tức gật đầu, cô ta già bộ ra vẻ có chút do dự, sau đó mới chần chờ nói: "Có thể là có thể, thế nhưng, chúng tôi có tận vài người! Lúc trước lại bảo hộ Tiểu Đề hơn một tháng, cô ấy không dám giết zombie thì không nói, còn không có làm bất cứ chuyện gì cho đoàn đội, cho nên....." Cho nên hẳn là phải cho nhiều đồ ăn một chút!

An Vũ Trạch biết ý trong lời chưa nói hết của Hà Khiết Oánh, cùng lắm.....

Cậu lấy bà lô ở một bên Lăng Vu Đề bà lô, nơi đó chứa đầy đồ ăn.

Đẩy ngã bà lô đồ ăn lăn trên mặt đất: "Không còn gì khác, muốn hay không tùy cô."

Mấy thứ đồ ăn đều sắp lập tức liền quá hạn, vốn dĩ cậu không có tính toán lưu trữ để mình cùng Lăng Vu Đề ăn.

Một bà lô đồ ăn đối với Hà Khiết Oánh mà nói, kỳ thật đã thực kinh hi. Cô ta vẫn là già võ ngược nghị, sau đó mới ngồi xổm xuống nhặt đồ ăn lên bỏ vào bà lô mình.

Mấy người khác thật sự không tìm thấy đồ ăn gặp được tình huống bên này, vội vàng chạy tới đoạt đồ ăn.

May là An Vũ Trạch đẩy đồ ăn cách xa sô pha một ít, bằng không bốn người kia chắc sẽ nhào lên trên sô pha luôn rồi.

La Vinh Hạo đoạt được một ít đồ ăn rồi, liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái.

Lăng Vu Đề vẫn luôn cúi đầu, đầu có gập gà gập gà như gà con mổ thóc, Lăng Vu Đề cảm thấy mí mắt trên dưới sắp dính vào với nhau luôn rồi.

Lăng Vu Đề không chịu được nữa, mí trên cùng mí dưới hoàn toàn hôn nhau, ngủ rồi...

Đầu cô nghiêng ngã, trực tiếp liền ngã xuống trên vai An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch ngẩn người, sau đó nhìn thấy có nhiều người ở đây như vậy, vẫn không có đẩy Lăng Vu Đề ra, ngược lại hạ bả vai xuống, để cô dựa vào thoải mái một chút.

Vốn dĩ La Vinh Hạo chuẩn bị qua đây thấy thế, ánh mắt có chút ám u. Từ hồi khai giảng năm nhất thì anh ta vẫn luôn theo đuôi Lăng Vu Đề, thế nhưng cô vẫn luôn cự tuyệt anh ta!

Sau khi mạt thế tới, anh ta đạt được dị năng hệ kim hệ. Anh ta cho rằng, Lăng Vu Đề lau mắt mà nhìn với anh ta, thậm chí là tiếp nhận anh ta.

Thế nhưng cô ta vẫn không ngừng cự tuyệt anh ta! Rõ ràng có nhiều người muốn dựa vào anh ta như vậy, anh ta đều không muốn, vậy mà Lăng Vu Đề, vẫn chứng mất anh ta!

Nhìn Lăng Vu Đề ngủ ngon lành, La Vinh Hạo hận không thể lập tức kéo cô qua hung hăng mà đê ở dưới thân.....

Chỉ là, nhìn An Vũ Trạch bên cạnh cô. Thiếu niên kia, thoạt nhìn không lớn, nhưng lại thực trầm ổn.

Có thể tùy tiện lấy ra nhiều đồ ăn như vậy, nói vậy không phải người bình thường đi! Anh ta, vẫn nên tạm thời nhìn kỹ rồi hẵng nói.

Nghĩ như vậy, La Vinh Hạo cảm đồ ăn đi về phía cô gái bị thương ở trong góc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 68: Công lực nư thú dị năng giả (11)

Edit: Aya Shinta

Sau nửa đêm, mấy người kia cũng là do trên đường mệt mỏi, cho nên cũng không có lẫn lộn bao lâu, liền đều rút vào trong góc ngủ.

Mặc kệ người khác như thế nào, Lăng Vu Đề ngủ thật sự thoải mái!

Trở mình, lông mi run rẩy mấy cái, Lăng Vu Đề mới mở to mắt.

Sau đó đập vào mắt, là vài dệt màu xanh đen, phía dưới vài dệt lúc lên lúc xuống. Bởi vì vừa mới tỉnh lại, cô còn có chút chưa tỉnh táo.

Chớp chớp đôi mắt, cô cảm thấy thứ đang phập phồng kia có chút kỳ quái, liền đưa tay đi sờ soạng.

Sau đó cô cảm thấy dưới vài dệt trong nháy mắt liền cứng cồng bất động, khi cô cảm thấy có chút kỳ quái, trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói: "Cô tính toán ăn đầu hủ của tôi bao lâu?"

Cậu là một người bình thường được chứ! Ngủ rồi thì cậu còn có thể ngủ, tỉnh lại mà còn thảng lảng nhìn bụng cậu.....

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn lên trên, An Vũ Trạch nhìn xuống, Lăng Vu Đề lại nhìn nhìn thứ vài dệt màu xanh đen, hoá ra, là áo sơ mi của An Vũ Trạch..

Khi Lăng Vu Đề phản ứng được rồi thì lúc này mới đột nhiên ngồi dậy, sau đó.....

"Cộp!!!"

"Ai nha ~"

Lăng Vu Đề cau mày xoa đỉnh đầu, An Vũ Trạch ôm lại cảm, ánh mắt rung rung.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, cậu có việc gì hay không?!! Buông tay ra tôi nhìn coi, mau buông ra!"

Lăng Vu Đề ngồi quỳ, hai tay ôm lấy mặt An Vũ Trạch, muốn xem cảm cậu.

Bởi vì động tác này, nửa người trên Lăng Vu Đề dựa vào trên người cậu, An Vũ Trạch không thể không bị bất cảm thụ luồng mềm mại trước người cô.

Cái ý nghĩ đầu tiên trong đầu vậy mà lại là: Không nghĩ tới thoát nhìn cô ấy gầy như vậy, thể nhưng lại đầy đặn như thế! (Khụ!)

Ánh mắt An Vũ Trạch lập loè, buông cánh tay đang che cảm để cho Lăng Vu Đề xem

Lăng Vu Đề nâng cằm An Vũ Trạch nhìn một hồi lâu, mới nhẹ nhẹ nhàng nhàng thở ra: "Còn tốt còn tốt, chỉ là đồ một chút, không có gây a!"

Nghe được Lăng Vu Đề nói, vốn dĩ có chút chột dạ bởi vì ý nghĩ của mình, An Vũ Trạch bật cười: "Cảm tôi lại không phải chỉnh sửa, liền tính là đảm, cũng sẽ không đảm gây chứ?!"

Lăng Vu Đề vô đầu cười cười, sau đó lại nghĩ tới cái gì, tươi cười lập tức liền cứng lại rồi. Lúc này mới phản ứng lại, vừa rồi hình như là cô tỉnh dậy từ trên đùi An Vũ Trạch?

"Đêm qua, tôi, coi đùi cậu làm gối đầu?" Lăng Vu Đề hỏi.

An Vũ Trạch gật gật đầu: "Phải nha."

Vốn dĩ Lăng Vu Đề tựa bờ vai của cậu ngủ khá tốt, có khả năng sau đó lại ngủ không thoải mái, cho nên cô trực tiếp liền nằm trên đùi cậu luôn.

An Vũ Trạch vốn muốn đẩy Lăng Vu Đề ra, chỉ là cậu đẩy ra thì cô lại nhào tới. Không có biện pháp, An Vũ Trạch cũng đành phải thỏa hiệp.

Lăng Vu Đề có chút ngượng ngừng cười cười, sau đó dúi tầm mắt không nhìn An Vũ Trạch nữa.

Lúc này cô mới nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã sáng, đưa tay nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay. Đã là tám giờ sáng.

Cô nghiêng đầu cười với Ninh Lương Diệp ở một cái sơ pha khác: "Ninh đại ca, buổi sáng tốt lành!"

Ninh Lương Diệp gật gật đầu, thần thiện cười cười.

"Tiểu Đề, buổi sáng tốt lành!" Một giọng nam vang lên ở một bên, không phải giọng Ninh Lương Diệp, cũng không phải là giọng An Vũ Trạch.

Lăng Vu Đề khẽ nhu mày, cô không muốn đề ý tới La Vinh Hạo này!

"Tiểu Trạch, trời đã sáng, khi nào thì chúng ta đi?" Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn An Vũ Trạch, giả đồ không nghe thấy La Vinh Hạo nói.

La Vinh Hạo đang bảo trì mình cười xuất hiện vết nứt, trước kia Lăng Vu Đề cự tuyệt anh ta như thế nào, thái độ đối với anh ta vẫn rất nhu hòa.

Nhưng hiện tại Lăng Vu Đề, lại coi như anh ta không tồn tại!

An Vũ Trạch cũng rất phối hợp: "Lúc nào cũng có thể, hiện tại cũng được." Lên đường sớm một chút cũng tốt, như vậy có thể tới sớm một chút rồi.

Nếu một mình cậu mà nói, chawcs rằng cậu vẫn luôn lái xe, không dừng lại nghỉ chân.

Nhưng cậu đã phát thiện tâm, cứu một cô gái thoát nhìn yếu ớt, kỳ thật vẫn có tiềm lực cùng sức bật.

Lăng Vu Đề biết An Vũ Trạch ước gì đến căn cứ Nam Thành sớm một chút, tuy có chút lo lắng tới căn cứ Nam Thành rồi, An Vũ Trạch sẽ yếu Tô Bạch Vũ. Nhưng cô lại càng không muốn ở chung với mấy người La Vinh Hạo này!

Cô thay giày rồi đứng lên, ôm Điện Hạ vào lồng ngực.

An Vũ Trạch cũng đứng lên, cậu nhìn về phía Ninh Lương Diệp một bên. Lại nói, cậu thật sự không phải một người quá thiện lương.

Chỉ là, nhìn hai đứa trẻ kia. Cậu vẫn có chút không đành lòng.

Nghĩ ngợi, An Vũ Trạch mở miệng nói: "Ninh đại ca, cùng nhau đi?"

Hôm qua trò chuyện cùng Ninh Lương Diệp, biết chú ấy có dị năng hệ thổ cấp 3, năng lực không yếu, chỉ là mang theo hai đứa nhỏ, cho nên tình huống không giống nhau.

Ninh Lương Diệp cũng biết đích đến của An Vũ Trạch là căn cứ Nam Thành, kỳ thật y cũng muốn đi căn cứ đó. Nhưng tới căn cứ này mà không có xe, lữ trình quá xa, chủ yếu y mang theo hai đứa nhỏ ở trên đường không an toàn.

Cho nên Ninh Lương Diệp tính toán tới một căn cứ nhỏ cách nơi này gần nhất, như vậy thì không cần bốn ba.

Thế nhưng An Vũ Trạch lại mời Ninh Lương Diệp đi cùng, y vẫn muốn đi căn cứ Nam Thành. Nói như vậy, cũng tốt cho hai đứa nhỏ.

Không có do dự bao lâu, Ninh Lương Diệp liền gật đầu đồng ý.

Y đặt hai đũa nhỏ phóng lên trên mặt đất, bắt đầu thu thập đồ đạc.

Đồ của y không nhiều lắm, cũng chỉ là một cái túi leo núi khá lớn mà thôi.

La Vinh Hạo thấy bọn họ phải đi, há miệng thờ đốc, vừa định nói chuyện, đã bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là An Vũ Trạch thu lại số pha gì đó vào trong không gian mà thôi.

Chẳng qua đối với La Vinh Hạo không biết An Vũ Trạch có không gian dị năng mà nói, với cùng khiến người ta kinh ngạc.

"Cậu —— thế nhưng cậu lại là, không gian dị năng giả?"

An Vũ Trạch quay đầu nhìn La Vinh Hạo một cái, lại nhìn vài người trong một góc đồng dạng kinh ngạc, không nói gì, nhắc chân đi về phía cửa.

Ninh Lương Diệp bế hai đũa nhỏ đi theo phía sau cậu, Lăng Vu Đề ôm Điện Hạ cũng nhắc chân chuẩn bị theo phía sau.

La Vinh Hạo túm cánh tay Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề lao đao một cái, thiếu chút nữa té ngã.

Cô nhún chặt mày, lời quát lớn còn chưa có nói ra, Điện Hạ trong lồng ngực liền nháy ra, dị thường hung mãnh cao một đường sáu thấy máu trên mặt La Vinh Hạo.

"A ——"

La Vinh Hạo buông lỏng tay Lăng Vu Đề ra, ôm mặt kêu to.

Vài người trong một góc vội vàng xông tới, bọn họ hiển nhiên không nghĩ tình huống sẽ đột ngột như vậy.

Ai sẽ nghĩ đến con mèo thoát nhìn vô cùng dụ ngoạn trong lồng ngực Lăng Vu Đề lại hung mãnh như vậy!

Bởi vì Điện Hạ xuống tay thực tàn nhẫn, tuy miệng vết thương thoát nhìn nhỏ, nhưng máu tươi nhanh chính chảy xuống như đứng rồi, một đường nhỏ xuống cằm.

Lăng Vu Đề cũng bị hành động của Điện Hạ dọa hoảng sợ, cô hoàn toàn không nghĩ tới điện hạ sẽ hung như vậy.

Không... Không phải nói thu nhỏ thì không có lực sát thương sao?! An Vũ Trạch lừa cô?!

Aya: chương tiếp ra chậm một chút nha, tôi mà còn phải phơi đồ

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Công lực ngự thú dị năng giả (13)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề không nói gì, chỉ là vừa vuốt ve bộ lông của Điện Hạ, vừa nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ xe.

Trong thôn có không ít zombie, chắc rằng không có cách nào dọn sạch được.

An Vũ Trạch hấp dẫn đại bộ phận zombie đến một vài nhà dân rồi nhốt lại, sau đó mới quét sạch một ít zombie còn dư lại.

Lăng Vu Đề nhìn chính là thủ pháp giết zombie của An Vũ Trạch, động tác cậu ta dứt khoát lưu loát, một chút cũng không ướt át bẩn thỉu. Đao mà quét qua, liền cắt nửa cái đầu zombie.

Lăng Vu Đề nghĩ, chờ cô giết nhiều zombie một chút, chắc chắn cũng có thể soái khí tiêu sái như An Vũ Trạch!

Đại khái sau nửa giờ, zombie cũng giết không còn bao nhiêu. An Vũ Trạch lại cùng Ninh Lương Diệp đi kiểm tra Gián phòng ở mà bọn họ lựa chọn một chút, nhìn xem bên trong có zombie gì đó hay không.

Kiểm tra xong, An Vũ Trạch cùng Ninh Lương Diệp mới ra đây.

An Vũ Trạch vẫy vẫy tay với Lăng Vu Đề, ý bảo cô có thể xuống dưới.

Lúc này Lăng Vu Đề mới ôm Điện Hạ xuống xe.

Ninh Lương Diệp cũng tới ôm hai đũa nhỏ xuống xe, đi đến chỗ phòng nghỉ.

Trong phòng cũng không tệ lắm, tuy rằng rất dơ cùng bừa bộn, bên trong còn có không ít vết máu.

Nhìn ra được, nơi này phát sinh việc zombie cắn người cùng ăn thịt người.

Chẳng qua tốt xấu trong phòng không có zombie cùng thi thể, cho nên còn tính tạm được.

Phòng bếp dùng bếp củi, bên cạnh còn có không ít củi đốt, Lăng Vu Đề thật sự rất muốn ăn cơm canh mới mẻ.

Tiếp thu ký ức nguyên thân có một chỗ rất tốt là, cô tiếp thu xong, những gì nguyên thân am hiểu, cũng coi như là cô có thêm một kỹ năng hạng nhất.

Tỷ như, nấu cơm đối với một hệ thống như Lăng Vu Đề mà nói, chắc chắn sẽ không biết. Dùng bếp củi nấu cơm, đó lại càng thêm không biết!

Thế nhưng, nguyên thân ở thế giới trước đó chính là một đũa trẻ lớn lên ở nông thôn đó. Cái bếp củi nhỏ nhỏ này, không làm khó được cô!

Nói làm làm làm! Hỏi An Vũ Trạch có gạo dầu muối gì đó hay không, được đến câu trả lời vừa lòng, Lăng Vu Đề liền bắt đầu phóng nước rửa đồ chuẩn bị nấu cơm.

Đại khái sau một giờ, bữa cơm có ba món một canh liền làm xong.

Cũng may trong không gian của An Vũ Trạch có thu trữ gà cùng một ít khoai tây còn có dầu muối gia vị gì đó.

Thái sắc tuy rằng thực giản đơn, nhưng đối với người đã hơn bốn tháng không có ăn qua đồ ăn mới mẻ, quả thực là sơn trân hải vị trước mặt thế!

Ăn uống no đủ xong, Lăng Vu Đề lên lầu hai tìm một cái phòng sạch sẽ, tắm cho mình cùng Điện Hạ theo sau lưng cô, nhào lên khăn trải giường sạch sẽ mà An Vũ Trạch thay đổi để ngủ.

Lăn mấy cái ở trên giường, Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn trần nhà.

Đối với An Vũ Trạch, Lăng Vu Đề cảm thấy, nếu không có cậu mà nói, mình ở trong mặt thể tuy rằng không bị chết thẳng cẳng, nhưng phỏng chừng không có biện pháp sống dễ chịu như vậy!

Dị năng không gian của cậu quả thực giống như là túi thần kỳ của Doraemon hay sao! Muốn cái gì có cái đó, đương nhiên, mấy thứ này đều do An Vũ Trạch tự mình thu thập bỏ vào.

Một ngày hôm nay, An Vũ Trạch lại thêm cho cô tổng cộng ba mươi điểm hào cảm, độ hào cảm độ đã đạt tới 65 điểm.

An Vũ Trạch hiện tại, hẳn là coi cô trở thành bạn tốt đi?

Giai đoạn trước độ hào cảm độ dễ thêm như vậy, Lăng Vu Đề có chút lo lắng tới giai đoạn sau, có thể đỉnh chỉ không tăng nữa hay không?

Lúc sau thì sự thật chứng minh, Lăng Vu Đề, cô chính là cái miệng quạ đen!

Ngủ đến sau nửa đêm, Lăng Vu Đề từ trên giường bò dậy, ôm Điện Hạ xuống lầu một.

Người gác đêm chính là An Vũ Trạch, trước nửa đêm là Ninh Lương Diệp, Ninh Lương Diệp vừa mới về phòng đi ngủ.

An Vũ Trạch ngồi ở trên sô pha, nhìn bức phác họa trong tay mà phát ngốc.

Trên bàn trà có thấp hai cây nến, ánh sáng vẫn kém như cũ.

Lăng Vu Đề đi đến bên người An Vũ Trạch, nghiêng đầu nhìn bức phác họa trong tay cậu: "Cậu vẽ à? Vẽ ai thế?"

Vừa hỏi xong, Lăng Vu Đề liền cảm thấy vấn đề của mình thật ngu ngốc!

Trên bức họa chính là một cô gái tóc dài, thân hình mảnh mai, trong tay cô ấy cầm hai vũ khí sắc nhọn giống mũi tên. Tóc đuôi ngựa được cột cao, ăn mặc áo nịt quần, trên cẳng chân còn giắt chuỗi thủ.

Cô ấy hơi hơi rũ mắt, nhìn zombie nằm bên chân mình.

Bức học chỉ có sườn mặt cô ấy, khí chất cả người đều rất thanh lãnh.

Cốt truyện tiểu thuyết không phải đã nói sao, cầm vũ khí như vậy, bộ dạng như vậy, còn không phải là Tô Bạch Vũ hay sao?

Bởi vì cô ấy có dị năng hệ điện, dùng vũ khí kia thì đầu tiên có thể dẫn điện, thứ hai có thể trực tiếp chém đầu zombie.

Trong tiểu thuyết miêu tả tình cảnh Tô Bạch Vũ giết zombie, Lăng Vu Đề chỉ muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nói một tiếng soái khí!

"Không biết cô ấy tên là gì, thế nhưng cô ấy đã cứu tôi. Nếu không phải có cô ấy, có khả năng tôi cũng đã chết, chắc chắn cũng không có biện pháp đi cứu cô!" An Vũ Trạch cười nói.

Lăng Vu Đề nhướng mày, cho nên, Tô Bạch Vũ không chỉ là ân nhân cứu mạng của cậu, còn là của tôi nữa hả?

Mở miệng, Lăng Vu Đề còn chưa có nói chuyện, An Vũ Trạch lại mở miệng: "Cô thấy cô ấy có phải thật xinh đẹp thật soái khí hay không?"

Xinh đẹp? Trên đó chỉ có vẽ sườn mặt, nơi nào mà cô có thể nhìn ra được có xinh đẹp hay không, trong cốt truyện nói diện mạo Tô Bạch Vũ thanh tú, không tính là rất xinh đẹp.

Thế nhưng, soái khí thật ra thì rất soái khí!

Chỉ là, Lăng Vu Đề có chút kỳ quái nhìn An Vũ Trạch: "Em trai, không phải là cậu thích cô ấy ư?"

An Vũ Trạch bị xưng hô của Lăng Vu Đề làm cho sững sốt, thành công nhiễu loạn suy nghĩ của cậu về Tô Bạch Vũ.

"Không được gọi tôi là em trai!"

Lăng Vu Đề đẩy đẩy An Vũ Trạch, ngồi xuống ở bên cạnh cậu, sau đó khoan thai vuốt lông Điện Hạ, cười tủm tỉm nhìn cậu: "Em trai! Cậu vốn dĩ là vậy mà!"

An Vũ Trạch hắc tuyến: "Nếu cô còn gọi tôi em trai, tôi liền....."

"Hử? Cậu liền như thế nào? Em trai?" Lăng Vu Đề nhướng mày, vô cùng tò mò An Vũ Trạch sẽ làm cái gì.

Hai tay An Vũ Trạch nắm bả vai Lăng Vu Đề, áp cô lên trên sô pha.....

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn An Vũ Trạch cách cô không đến năm centimet, đây..... Đây là cái tình huống gì thế?

An Vũ Trạch cũng bị hành động của mình làm cho kinh ngạc một chút, chẳng qua cậu vẫn duy trì cái khoảng cách này, nhìn Lăng Vu Đề: "Tôi cũng không phải là em trai! Qua nửa tháng, tôi liền mười tám tuổi! Lại gọi tôi là em trai, tôi sẽ làm cô biết tôi là một người đàn ông!"

Gi?!

Lăng Vu Đề chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt mê mang.

An Vũ Trạch cứng cổ, làm cho mình không thể mất khí thế: "Cho nên cô không thể lại gọi tôi là em trai, biết không?!"

Khi cậu nói chuyện thì phả hơi lên trên mặt Lăng Vu Đề, nóng nóng.

Mặt Lăng Vu Đề liền lảng lảng đỏ lên, vốn dĩ trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp lại thêm hai rặng mây đỏ, cho dù ánh sáng có tối tăm, cũng động lòng người như cũ.

Hầu kết An Vũ Trạch giật giật, cảm giác được trên thân thể biến hóa, cậu vội vàng buông Lăng Vu Đề đứng lên: "Tôi, tôi ra bên ngoài nhìn xem!"

Vội vàng mà nói xong, cậu cũng không đợi Lăng Vu Đề trả lời, trực tiếp liền rời khỏi phòng khách, cầm đèn pin liền ra cửa phòng.

Aya: Hôm nay... CMN!!!

Đi chợ được cái thẻ xe số 666, đẹp!

Mua cà tím thì quên tia tồ, trưa sốt, chiều nấu com thì quên gạt nút, chiến gà thì dầu bắn vào tay... Ăn com trễ...Muốn chết a!!!

Hẹn gặp lại vào lúc 11h nha~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Công lược ngự thú dị năng giả (14)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề vẫn duy trì tư thế bị An Vũ Trạch phác gục, nằm ở trên sô pha hơn nửa ngày mới ngồi dậy, sửa sửa đầu tóc coa chút hỗn loạn của mình.

Sau đó vỗ ngực làm mấy cái hít sâu, vừa nãy khi An Vũ Trạch phác gục cô, cô không có khăn trương, chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi.

Không biết vì sao, khi hai người nhìn nhau, đột nhiên tim cô lại đập gia tốc.

Đó là cảm giác chưa bao giờ từng có, tim đập nhanh đến mức giống như lập tức phải nhảy ra khỏi cổ họng, cái cảm giác này, cũng không phải do sợ hãi nên tim đập gia tốc nha!

Cho nên, cái này cảm giác, là thích sao?

Lăng Vu Đề không biết, cứ việc ở thế giới trước cô đã sống rất lâu. Nhưng những thứ thuộc về tình cảm nhân loại, trước sau cô vẫn khiêm khuyết.

Chỉ có ở trong thân thể nguyên nhân, cô mới có thể có tình cảm nhân loại. Chỉ cần vừa rời khỏi thân thể, cô vẫn là cái hệ thống kia vô cùng ngây thơ với tình cảm nhân loại.

Lăng Vu Đề vỗ vỗ đầu mình, mặc kệ có phải thích hay không, dù sao cô cũng phải công lược An Vũ Trạch, thích thì thích đi!

Nghe thông suốt xong, lúc này Lăng Vu Đề mới nhớ tới cô xuống lầu là muốn làm gì.

Điện Hạ cô vừa mới ôm xuống dưới phòng chừng đã đi theo An Vũ Trạch rồi, Lăng Vu Đề cũng đứng lên, ra ngoài cửa.

Vừa mở cửa phòng ra, liền thấy An Vũ Trạch ngồi ở trên bậc thang cổng lớn, mà Điện Hạ ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh An Vũ Trạch.

Nghe được động tĩnh, An Vũ Trạch quay đầu lại xem, khi nhìn thấy người ra là Lăng Vu Đề, An Vũ Trạch thật vất vả mới bình tĩnh lại có chút không được tự nhiên.

Lăng Vu Đề nhìn cậu một cái, làm bộ việc gì cũng không phát sinh, cô dòi đèn dầu đặt ở bậc thang đi một ít, cũng ngồi xuống ở bậc thang.

Sau mặt thế, trên không trung giống như là bị che phủ bởi một tầng xám xịt, không thấy trời xanh mây trắng, nhìn không được nhật nguyệt tinh tú.

Bầu trời như vậy, vô hình trung tạo cho người ta cái loại cảm giác áp lực.

Hai người không ai nói chuyện, ngay cả Điện Hạ đều an an tĩnh tĩnh.

Nghe ngại một chút, Lăng Vu Đề cảm thấy hay là nên đánh vỡ sự an tĩnh này. Cô ho nhẹ một tiếng, sau đó mới mở miệng: "Lúc chàng vạng cậu cùng Ninh đại ca đều giết hết zombie ở bên ngoài rồi sao?"

Thấy Lăng Vu Đề cũng không đề cập tới chuyện vừa rồi, thật ra An Vũ Trạch bốt xấu hổ một ít, cậu lắc đầu: "Không có, nào có giết xong, chẳng qua đều là một ít zombie cấp 0."

"À, như vậy a..."

"Ừ..."

"....."

Giữa hai người, nháy mắt lại khôi phục an tĩnh.

Điện Hạ ngẩng đầu, nhìn nhìn chủ nhân ngồi ở bên trái nó, lại nhìn nhìn chị gái xinh đẹp ngồi ở bên phải nó.

Thế giới nhân loại, mèo ta không hiểu...

Rõ ràng ngày thường thật sự rất ồn ào nha! Thế nhưng lúc này lại không biết nói cái gì, chính Lăng Vu Đề đều cảm thấy rất kỳ quái!

Suy nghĩ rất lâu, Lăng Vu Đề dứt khoát không nghĩ nữa, bắt đầu luyện tập dị năng.

Không luyện thì sẽ không thăng cấp, cô yếu như vậy, so với An Vũ Trạch chắc chắn vẫn không quá đủ, cho nên cô vẫn nên nhanh chóng cường đại lên đi!

Nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một thứ làm bà ngắm, nhưng cái gì cũng không có, cuối cùng cúi đầu nhìn nhìn Điện Hạ.

Điện hạ bị ánh mắt sáng rực như đèn pha của Lăng Vu Đề làm cho trong lòng sợ hãi, vội vàng nhảy vào lồng ngực của chủ nhân.

"Điện Hạ ~ giúp một chút đi ~" Lăng Vu Đề nhếch môi, cười cười hết sức là xán lạn. Điện Hạ không bị tươi cười của Lăng Vu Đề mê đảo, nhưng thật ra An Vũ Trạch bị nụ cười tươi của cô làm cho lóe mắt.

Sau đó, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được An Vũ Trạch lại thêm cho cô 5 điểm hào cảm.

Còn kém ba mươi điểm, nhanh lên!

"Mèo ~"

"Em biến lớn, cùng chị luyện dị năng nha ~ em yên tâm, dị năng chị rất yếu, tuyệt đối không gây thương tổn cho em!"

Hả?

Điện Hạ nghiêng nghiêng đầu, nó nhớ rõ chị gái xinh đẹp rất sợ hãi nó biến lớn nha ~ thế nhưng lúc này còn chủ động muốn nó biến lớn? Nó ngửa đầu nhìn An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch cũng có chút kinh ngạc, bất quá ngẫm lại cũng hiểu rõ. Dị năng không luyện nhiều, thăng cấp rất chậm, cũng không có khả năng hoàn toàn dựa vào tính hạch mà thăng cấp nha!

Thế nhưng: "Hiện tại mới hai giờ, cô không cần đi ngủ sao?" An Vũ Trạch hỏi.

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Không ngủ." Tưởng tượng đến ngày mai liền phải đến căn cứ Nam Thành, cô liền ngủ không nổi.

Vẫn nên luyện dị năng, tuy không có khả năng so lợi hại như Tô Bạch Vũ đã là dị năng già cấp 5. Nhưng cô cũng tranh thủ tận lực đuổi theo An Vũ Trạch cấp 4 đi!

An Vũ Trạch không miễn cưỡng Lăng Vu Đề nhất định phải đi ngủ, cậu vẫn rất ủng hộ lòng muốn nhanh chóng thăng cấp của cô. Rốt cuộc mặt thể quá nguy hiểm, mọi việc đều vẫn phải dựa vào chính mình, mới an toàn hơn một ít.

An Vũ Trạch nhìn thoáng qua Điện Hạ, ý bảo nó biến lớn.

Điện Hạ gật gật đầu, nhảy tới trên mặt đất trống dưới bậc thang, sau đó biến lớn.

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, một con mãnh thú lớn như vậy ở trước mặt chính mình, cô vẫn có chút khẩn trương.

Cắn chặt răng, Lăng Vu Đề từ bậc thang đứng lên.

Cũng không cho Điện Hạ thương lượng, trực tiếp bắt đầu phóng mũi tên nước.

Bởi vì còn chưa tới cấp 3, một lần cô chỉ có thể phóng ra đồng thời hai mũi tên nước.

Mũi tên nước được phóng ra, tuy rằng thân hình Điện Hạ thoát nhìn lớn như vậy, trông có vẻ vụng về, lại rất linh hoạt trực tiếp tránh thoát.

Mũi tên nước bắn trên nền đá xanh - vị trí nguyên bản của Điện Hạ, ma xát trên mặt đất một chút, để lại một cái dấu vết màu trắng nhợt nhạt, sau đó liền biến thành nước bình thường.

Không có bắn tới Điện Hạ, Lăng Vu Đề cũng không nhụt chí, lại bắt đầu phóng mũi tên nước, tốc độ rất nhanh, phóng xong hai mũi rồi lại phóng tiếp.

Đại khái cũng khoảng năm phút đồng hồ, dị năng của cô liền tiêu hao hết, rốt cuộc không phóng ra mũi tên nước được nữa.

Nhìn Điện Hạ bị cô bắn trúng hai mũi tên, trừ bỏ ướt chút xíu, da lông không tổn hao gì, Lăng Vu Đề bủi môi, không tình nguyện ngồi trở lại trên bậc thang.

Bên cạnh đột nhiên có một bàn tay vươn tới, Lăng Vu Đề cúi đầu vừa nhìn, là một viên tinh hạch hệ thủy cấp 3.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn An Vũ Trạch một cái, trong mắt mang theo kinh ngạc cùng nghi hoặc.

"Nhanh hấp thu đi, xem có thể thăng cấp hay không." Tầm mắt An Vũ Trạch dao động, nhưng lại không đối diện với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề do dự hai giây, đặc biệt sáng khoái tiếp nhận tinh hạch, sau đó cười tím tím đứng lên, cúi người tới gần An Vũ Trạch: "À ~ vậy cảm ơn em trai nhé ~"

Nói xong, cô cũng không đi xem An Vũ Trạch có phản ứng gì, trực tiếp xoay người trở về trong phòng.

Trở lại phòng khách, Lăng Vu Đề ngồi vào trên sofa, nhìn tinh hạch như là pha lê màu lam trong tay, tưởng tượng không ra, zombie xấu xí như vậy, lại có thể sản sinh ra tinh hạch mỹ lệ như vậy.

Thật muốn lấy làm đồ trang trí nha ~~

Khụ ~ cô vẫn nên nhanh chóng hấp thu đi!!

Nàng đặt tinh hạch ở trong lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đại khái qua nửa giờ, An Vũ Trạch cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, cậu cảm thấy Lăng Vu Đề hẳn đã thành công hấp thu tinh hạch.

Mang theo Điện Hạ đã sớm thu nhỏ trở lại trong phòng, cậu đi đến trước sofa.

Thấy Lăng Vu Đề nằm ở trên sofa, cô nhắm mắt, tay phải nhẹ nhàng nắm lại.

An Vũ Trạch có chút kỳ quái, bình thường mà nói, hẳn là hai mươi phút liền hấp thu xong một viên tinh hạch cấp 3.

Làm sao Lăng Vu Đề đến nửa giờ vẫn nhắm mắt lại vậy?

Lăng Vu Đề trên sofa đột nhiên trở mình, tinh hạch trong tay vì cô buông lỏng tay, trực tiếp rơi trên mặt đất.

Tinh hạch rơi trên mặt đất đã không còn ánh sáng như nguyên bản, nếu phía trước là giống pha lê tự nhiên, vậy hiện tại tinh hạch giống như là một viên nhựa plastic màu lam.

Vừa thấy liền biết tinh hạch đã được hấp thu, chỉ là Lăng Vu Đề vẫn nhắm mắt lại như cũ.

An Vũ Trạch hơi hơi cúi người, để sát vào Lăng Vu Đề. Sau đó cậu mới dờ khóc dờ cười phát hiện, cô nào còn đang hấp thu, rõ ràng chính là ngủ rồi!

Còn nói không ngủ được, hấp thu tinh hạch cũng có thể ngủ, nơi nào có nửa điểm mất ngủ!

An Vũ Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, bế ngang Lăng Vu Đề lên, ôm cô lên lầu.

Khi Lăng Vu Đề tỉnh lại, trời đã sáng, bức màn không có kéo, cho nên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bên ngoài.

Dụi dụi đôi mắt, Lăng Vu Đề đưa tay nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, sắp 9 giờ.

Có chút nghi hoặc nhìn nhìn chỗ mình đang nằm, cô nhớ rõ rằng đêm qua cô đi xuống lầu nha? Hơn nữa, cô nhớ rõ mình đang ở trên sofa hấp thu tinh hạch An Vũ Trạch cho mình.

Sau đó... Không có sau đó...

Dù sao cô không nhớ rõ cô có lên lầu trở lại trong phòng không.

Cảm thụ dị năng của mình một chút, bởi vì đêm qua hấp thu viên tinh hạch kia, cho nên cô may mắn thăng cấp lên tới cấp 3!

Tuy rằng còn kém An Vũ Trạch một cấp, nhưng cô cảm thấy vẫn vô cùng không tồi!

Ít nhất, phía trước có thể một lần phóng ra đồng thời hai chỉ tên nước, hiện tại có thể phóng bốn mũi.

Lăng Vu Đề ngáp một cái, dụi khòe mắt bởi vì ngáp mà tràn ra nước mắt.

Đơn giản nửa mặt một chút, cô mới cảm ba lô đi xuống lầu.

Sau nửa đêm thì An Vũ Trạch vẫn luôn không có ngủ, Ninh Lương Diệp mang theo hai đứa nhỏ cũng đi lên.

Thấy Lăng Vu Đề xuống, An Vũ Trạch đưa một cái bánh mì một lọ sữa bò cho cô.

Cười nói cảm ơn xong, tiếp nhận sữa bò cùng bánh mì.

"Ăn xong bữa sáng chúng ta liền xuất phát, kỳ thật chúng ta đã ở bên ngoài căn cứ Nam Thành, mười phút nữa là có thể đến căn cứ." An Vũ Trạch cười nói, hiển nhiên đối với việc này lập tức là có thể tiến vào căn cứ Nam Thành, cảm thấy thật cao hứng.

Lăng Vu Đề kinh ngạc nhìn An Vũ Trạch: "Lúc trước cậu đã tới căn cứ Nam Thành sao? Sao lại rõ ràng như vậy?"

"Vào buổi sáng tôi đã lái xe về phía trước rồi, đại khái cũng khoảng mười phút, là có thể đến cổng lớn của căn cứ Nam Thành." An Vũ Trạch giải giải đầu, ngày hôm qua nếu không phải nghĩ rằng buổi tối không quá tiện, chờ tới ban ngày mới tốt một chút, cậu cũng trực tiếp tiến đến căn cứ rồi.

"À, như vậy nha ~" Lăng Vu Đề gật gật đầu, cắn một miếng bánh mì.

Ninh Lương Diệp một bên nhìn An Vũ Trạch, trong mắt có chút lo lắng: "Tiểu An, nếu cậu đi căn cứ Nam Thành, vậy cậu có hỏi tiến vào căn cứ có yêu cầu gì hay không? Có phải giống những cái căn cứ nhỏ, muốn giao hai phần ba đồ ăn mới có thể vào?"

Đồ ăn của y vốn dĩ không nhiều lắm, mang theo hai đứa nhỏ, nếu phải giao hai phần ba đi, hai đứa nhỏ ăn cái gì?!

An Vũ Trạch lắc lắc đầu, cười nói: "Không phải dị năng giả mà nói, muốn tiến vào căn cứ cần giao nộp một nửa đồ ăn, hoặc là hai mươi viên tinh hạch cấp 2. Dị năng giả, chỉ cần giao nộp một phần mười đồ ăn, là có thể mang một người bình thường tiến vào căn cứ. Tôi cùng Tiểu Vu còn có chú đều là dị năng giả, đến lúc đó mang theo Nhu Nhu cùng Tiểu Tuấn vẫn rất dễ dàng."

An Vũ Trạch nói làm Ninh Lương Diệp hung hăng thở dài nhả một hơi, âm thầm may mắn y có thể may mắn gặp được An Vũ Trạch, còn đi theo cậu tới căn cứ!

Lăng Vu Đề từng miếng từng miếng mà ăn bữa sáng, cứ việc kéo dài thời gian, một bữa sáng, cùng lắm là nửa giờ.

Ăn bữa sáng, An Vũ Trạch liền gấp gấp không chờ nổi mang theo mấy người lái xe đến căn cứ Nam Thành.

Theo như lời An Vũ Trạch, đến cổng lớn của căn cứ chỉ cần mười phút.

Thế nhưng bởi vì người tới căn cứ không ít, cho nên xe tương đối chậm một chút, nhưng vẫn chỉ tốn hai mươi phút liền đến ngoài cổng căn cứ.

Bên ngoài căn cứ Nam Thành xây một dãy tường thành cao khoảng mười lăm mét, thoạt nhìn rất rắn chắc.

Cổng lớn là loại cổng thép chạm rồng, có hai thủ vệ mặc quân trang đứng bên trong, cầm súng trong tay, trên đầu có gậy chùy thủ.

Bên cạnh cổng lớn có một cổng nhỏ, cũng là cổng chạm rồng, có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, bên cạnh cổng nhỏ có hai cái cửa sổ, ngoài bên trong đều là đàn ông trung niên. Nếu muốn vào căn cứ, đầu tiên phải tới chỗ cửa sổ để xin.

An Vũ Trạch đi xếp hàng lấy mẫu điện thông tin, Lăng Vu Đề đứng ở một bên nghiêng cổ nhìn vào bên trong cổng sắt.

Cách cổng sắt chạm rồng khoảng năm mét, còn có một lớp cửa, lớp cửa đó càng thêm rắn chắc, không phải là chạm rồng, mà là thép đặc.

Chắc chắc chặc, trách không được căn cứ Nam Thành sẽ đứng đầu trong tứ đại căn cứ!

Căn cứ cường đại chắc chắn như vậy, ai đều muốn đến đi?!

Thật sự là quá nhiều người, cũng may An Vũ Trạch là dị năng giả, dị năng giả cùng người thường không có xin phép ở cùng cửa sổ.

Vừa mới đến phiên An Vũ Trạch, An Vũ Trạch nói với người trong cửa sổ vài câu, sau đó liền quay đầu giương giọng kêu Lăng Vu Đề.

Thấy An Vũ Trạch đi mình cùng Ninh Lương Diệp đi qua, Lăng Vu Đề mới nhớ tới trong cốt truyện có nhắc tới, dị năng giả muốn vào căn thi triển dị năng để kiểm nghiệm.

Ninh Lương Diệp cùng Lăng Vu Đề đều thi triển dị năng, phiếu Thông tin cũng điền xong.

Lúc giao nộp đồ ăn, An Vũ Trạch lấy một chút đồ ăn trong không Gian mà đã lấy ra từ trước.

Khi điền phiếu thông tin thì cậu cũng chỉ điền mình là ngự thủ dị năng giả, cũng không có viết cậu có dị năng không gian.

Giao nộp đồ ăn xong, mấy người liền từ tiến vào cổng nhỏ tới tường thành, sau đó đi theo một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân trang tiến vào bên trong một phòng của tường thành.

Bởi vì còn có hai người thường, cho nên phải yêu cầu kiểm tra thân thể có khác thường hoặc là miệng vết thương gì đó hay không.

Lăng Vũ Đề cùng An Vũ Trạch ngồi ở trên ghế chờ Ninh Lương Diệp mang hai đứa nhỏ để nhân viên công tác kiểm tra.

Thời gian có chút dài, Lăng Vũ Đề chờ có chút nhàm chán, cúi đầu chơi móng vuốt mềm của Điện Hạ.

An Vũ Trạch ở một bên nhìn sườn mặt Lăng Vũ Đề, theo lý mà nói, bọn họ chỉ là ngẫu nhiên gặp được ở trên đường, mặc kệ là cô ấy hay là Ninh Lương Diệp, cậu có hảo tâm đưa bọn họ đến căn cứ Nam Thành, đã là tận tình tận nghĩa.

Hiện tại, hẳn là đường ai nấy đi.

Chỉ là, cậu nhìn nội quy căn cứ trong tay.

Căn cứ sẽ không cung cấp đồ ăn, chỗ dừng chân.

Muốn đồ ăn cũng chỗ dừng chân, trừ phi công tác kiểm lấy tính hạch, hoặc là dùng tính hạch của mình để đổi lấy.

Ưu đãi cho dị năng giả chính là có thể tiện nghi một ít, nếu năng lực mạnh, còn có thể tiến vào đội ngũ dị năng giả của căn cứ.

Đương nhiên, cái này phải xem dị năng để định đoạt.

Aya: Chương mới~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Công lược ngụ thú dị năng giả (15)

Edit: Aya Shinta

Nhân viên công tác vừa rồi nhìn thấy dị năng của An Vũ Trạch là ngụ thú liền đưa ra lời mời chiêu mộ, mà dị năng hệ thủy của Lăng Vũ Đề quá rêu rìa, cho nên nhân viên công tác cũng không có nói chiêu mộ cô.

Nếu cô muốn tiến vào đội ngũ dị năng giả của căn cứ, nhất định phải dựa vào năng lực của mình mà thi vào được.

Lăng Vũ Đề..... Cô ấy có thể tìm được công việc, tìm được nơi ở sao?

Cậu không có lo lắng Ninh Lương Diệp tiến vào căn cứ sẽ thế nào, đối với Ninh Lương Diệp, buổi sáng khi Lăng Vũ Đề còn chưa có dậy thì đã nói với y, tiến vào căn cứ rồi, bọn họ liền tách ra.

Nghĩ một chút, An Vũ Trạch trực tiếp mở miệng hỏi Lăng Vũ Đề: "Tiến vào căn cứ rồi, cô có tính toán gì không?"

Lăng Vũ Đề bị câu hỏi của An Vũ Trạch làm cho sững sờ, cô buống bàn tay đang nhéo móng vuốt của Điện Hạ ra, nghi hoặc nhìn An Vũ Trạch: "Tính toán gì?"

"Chính là, ở nơi nào, làm công việc nuôi sống chính mình?"

Ha?

Cô đang hạ quyết tâm đi theo cậu ta nha! Hiện tại, An Vũ Trạch đang muốn phủi sạch quan hệ với cô sao?

Ách ~ hình như bọn họ cũng không có quan hệ gì.

Xem nhẹ chút xú nhỏ nhọt không vui trong lòng. Lăng Vũ Đề cười cười với An Vũ Trạch: "À ~ cậu nói cái này hà. Đi vào rồi nói sau, không phải có thể tìm được công việc bao ăn bao ở sao. Tội lại ăn đến không nhiều lắm (mới là lạ) chắc chắn có thể nhanh chóng tìm được chỗ ở!"

Thấy Lăng Vũ Đề cũng không có nói đi cùng nhau, trong lòng An Vũ Trạch không biết là nhẹ nhàng thở ra, hay là trống vắng đây.

Cậu gật gật đầu, không nói gì.

Nhưng thật Lăng Vũ Đề muốn nói rằng An Vũ Trạch đi nơi nào cô liền đi nơi đó, nhưng cô lại sợ mình cuốn lấy thật chặt, thì An Vũ Trạch phiền cô, trừ độ hào cảm thì làm thế nào bây giờ?!

Cho nên cô quyết định vẫn từ từ thôi, dù sao cô tới thế giới này cũng mới mấy ngày, không nóng này không nóng này ~

Lại đợi mười phút, Ninh Lương Diệp mới mang theo hai đứa nhỏ bởi vì sợ hãi mà khóc đỏ đôi mắt ra.

Nhân viên công tác ở bên cạnh nói một câu: "Được rồi, mọi người vào đi!"

Lăng Vũ Đề cùng An Vũ Trạch từ trên ghế đứng lên, Ninh Lương Diệp cảm kích cười cười: "Cảm ơn hai người, tôi mang theo hai đứa nhỏ đi tìm nơi ở trước." Y có tồn trữ một ít tính hạch, tìm nơi ở rồi nói sau.

An Vũ Trạch gật gật đầu: "Đi thôi, đều ở trong một căn cứ, vẫn có cơ hội gặp lại."

Ninh Lương Diệp nắm hai đứa nhỏ đi theo hướng nhân viên công tác chỉ, Lăng Vũ Đề cùng An Vũ Trạch còn đứng ở cửa.

Mấy đứa trẻ gầy gò ở một bên liếc tùa lên: "Anh chị ơi, cần người hướng dẫn người không? Chỉ cần một miếng bánh quy là được, em rất quen thuộc với căn cứ này!"

Mấy đứa trẻ nói lời đồng dạng, trong mắt mang theo khát vọng.

Cứ việc chế độ của căn cứ Nam Thành tốt hơn rất nhiều so với căn cứ nhỏ khác, nhưng cũng không thể bảo đảm mỗi người đều có thể ăn no mặc ấm, người thường lại càng như thế.

Nhìn vài vòng ở giữa mấy đứa trẻ, Lăng Vũ Đề chỉ vào một cô bé thoát nhìn cũng tầm sáu bảy tuổi: "Em gái, em muốn làm người hướng dẫn của chị không?"

Cô bé ấy hiển nhiên không nghĩ tới Lăng Vũ Đề sẽ chọn mình, cô bé vui sướng nhếch môi cười, đột nhiên gật đầu: "Em muốn em muốn!"

Lăng Vũ Đề cũng không chê trên tay bé gái có dính bùn đất hay không, cười tùm tùm nắm tay cô bé.

Giương mắt nhìn An Vũ Trạch, Lăng Vũ Đề phát phát tay: "Em trai à, cậu đi tìm ăn nhân cứu mạng đi, chúng ta có duyên gặp lại nha ~" Rất nhanh thì sẽ gặp lại thôi!

Nói xong, Lăng Vũ Đề dắt bé gái rời đi.

Nhìn bóng dáng Lăng Vũ Đề không chút do dự rời đi, trong lòng An Vũ Trạch có chút không vui. Cậu cúi đầu nhìn Điện Hạ trong lồng ngực: "Điện Hạ, mấy nói nha đầu Tiểu Vũ này có phải vọng ân phụ nghĩa hay không, cứ như vậy liền mặc chúng ta mà đi!"

"Meo meo ~"

"Điện Hạ thú ~ mấy rồ cuộc là mèo của ai nha! Thế nhưng giúp người khác nói chuyện!"

Tuy An Vũ Trạch nói như vậy, nhưng là đối với việc Điện Hạ thích mình mà cũng không chán ghét con gái, cậu vẫn thật cao hứng.

Phải biết rằng trước kia Điện Hạ trừ bỏ cậu, đối với ai đều rất cao lãnh, Lăng Vũ Đề là ngoại lệ.

Đến nỗi tại sao Điện Hạ lại thích Lăng Vũ Đề, An Vũ Trạch cũng có chút kỳ quái.

Mà đáp án của Điện Hạ, lại là làm cho người ta có chút cạn lời!

Đứng lại tại chỗ trong chốc lát, nhìn nhìn ánh mắt trông mong của mấy đứa trẻ, lại nhìn nhìn thư xin gia nhập đội ngũ dị năng giả trong tay. Tuy rằng có nhân viên công tác chỉ đường cho cậu, An Vũ Trạch vẫn chọn một đứa trẻ nhỏ tuổi nhất ở trong đám trẻ làm người hướng dẫn.

Muốn gia nhập, nguyên nhân là bởi vì cậu lấy ra bức phác họa của mình hỏi nhân viên công tác, nhân viên công tác nhận ra người An Vũ Trạch vẽ chính là đại đội trưởng đội ngũ dị năng giả của căn cứ Tô Bạch Vũ.

Đã biết tên cùng thân phận của ân nhân cứu mạng, An Vũ Trạch cảm thấy mình lại gần cô ấy thêm một bước.

Tuy Lăng Vu Đề lo lắng, nhưng cô cũng không thể ngăn cản An Vũ Trạch đi tìm Tô Bạch Vũ nha!

Làm sao để ngăn cản? Lấy lý do gì ngăn cản đây? Dựa vào cái gì mà ngăn cản đây?

Nếu không thể ngăn cản, như vậy tùy cậu ta đi!

"Trung tâm này là đại sảnh nhận nhiệm vụ, dị năng giả tự do có thể lĩnh nhiệm vụ ở chỗ này, hoàn thành nhiệm vụ là có thể đạt được tính hạch đã được quy định hoặc là thù lao khác, người thường cũng có thể lĩnh nhiệm vụ. Nơi đó cũng là nơi tìm công việc cùng nơi thuê nhà. Chị muốn đi nơi khác trong căn cứ hay là muốn đi tìm công việc và tìm chỗ ở trước?"

Lăng Vu Đề không nghĩ tới cô bé thoát nhìn tuổi không lớn, lại giới thiệu rất rõ ràng.

Công việc, chỗ ở? Kỳ thật cô còn chưa có nghĩ xong.....

"Trước tiên đi nơi khác trước, đứng rồi, em tên là gì?"

"Em tên Sầm Dao Dao, chị gọi em Dao Dao là được rồi!" Sầm Dao Dao ngửa đầu nhìn Lăng Vu Đề.

Cô bé cảm thấy chị gái này không chỉ có ôn nhu xinh đẹp, còn thực thiện lương, cô bé rất thích đó!

Lăng Vu Đề gật gật đầu, lấy ra một cái bánh mì từ trong ba lô đưa cho Sầm Dao Dao: "Cái này cho em, thù lao."

Kỳ thật cô muốn cho nhiều một chút, nhưng là cô cho một cái bánh mì đã vượt qua thỏa thuận một miếng bánh quy rồi, không thể nhiều hơn.

Cũng không phải cô không muốn phát thiện tâm, mà cô cũng lo lắng sẽ mang đến hậu quả không tốt. Tỳ như, đồ ăn của cô bé sẽ bị cướp đi, hoặc là hậu quả không tốt khác.

Sầm Dao Dao nhìn bánh mì trong tay Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, lại không nhận, cô bé lắc lắc đầu: "Chị ơi, chị cần một miếng bánh quy là được rồi."

Lăng Vu Đề cười nhét bánh mì vào trong tay Sầm Dao Dao: "Em hướng dẫn tốt, chị cũng không có bánh quy, em liền lấy đi."

Sầm Dao Dao nghĩ nghĩ, vẫn là gật gật đầu: "Vậy cảm ơn chị!" Nói xong liền nhét bánh mì vào túi quần mình.

Sầm Dao Dao lại mang theo Lăng Vu Đề vào trong căn cứ: "Bên kia là nơi người thường ở, nếu thật sự không có tìm được chỗ ở, có thể mang theo lều trại qua bên kia tìm cái đất trống, chỉ cần ba miếng bánh quy liền thuê đất trống một tháng." Sầm Dao Dao chỉ vào một khu vực cách tường thành căn cứ tương đối gần mà nói.

Aya: 3 chương rồi nha *tắc thờ*

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Công lực nư thú dị năng giả (16)

Edit: Aya Shinta

Sau đó cô bé lại nói tiếp: "Chúng ta đều gọi nơi đó là khu bình dân."

Lăng Vu Đề nhìn nhìn về phương hướng kia, một bên chính là một bãi đất trống rất rộng, có rất nhiều lều trại, đủ loại kiểu dáng.

Gật gật đầu, Lăng Vu Đề có chút tò mò hỏi Sầm Dao Dao: "Dao Dao em cũng ở nơi đó sao?"

Sầm Dao Dao gật gật đầu: "Vâng, em cùng mẹ ở tại nơi đó. Nhưng mà ban ngày mẹ em phải công tác, buổi tối mới có thể trở về, em không có việc gì làm, liền đi theo những anh chị đó cùng nhau làm người hướng dẫn kiểm chút bánh quy gì đó."

Sầm Dao Dao nói làm trong lòng Lăng Vu Đề ề ảm, nếu ở tại khu người thường, vậy hẳn là người thường. Cô bé chỉ đề cập tới mẹ mình, hẳn là cùng mẹ cô bé sống nương tựa lẫn nhau đi.

Ai ~ chưa xót đáng thương lại có ích lợi gì đâu! Đó là vận mệnh của người khác, cô vẫn nên không cần quá hào tâm! Cô tới thế giới này chỉ có một mục đích, đó chính là công lực An Vũ Trạch. Mặt khác, nếu trong khả năng cho phép thì cô lại làm đi.

Sầm Dao Dao lại mang theo Lăng Vu Đề đi đến những phố xá tương tự, nơi đó cũng đều là người thường, cũng không dùng tính hạch để mua sắm đồ vật, mà là lấy vật đổi vật, bởi vì người thường ít khi có thể giết zombie cấp 1 trở lên, mà chỉ có trong đầu zombie cấp 1 trở lên mới có tính hạch.

Lăng Vu Đề cũng không có đi vào, chỉ là nhìn thoáng qua từ bên ngoài, để cho Sầm Dao Dao mang theo cô rồi đi. Bởi vì những người thường đó, mỗi người đều xanh xao vàng vọt, thoát nhìn rất tiêu tụy.

Cô không quá thích nhìn những cảnh tượng như vậy, chỉ có thể an ủi chính mình, nhanh, nhanh thôi. Rất nhanh thì nữ chủ sẽ cùng nam chủ mang theo những người này, nghiền nát một thế giới mới!

Chờ Lăng Vu Đề lại đi vào bên trong, rõ ràng liền cảm thấy giống như đang tiến vào khu của người giàu có, Sầm Dao Dao lại không hề vào bên trong: "Chị Tiểu Vu, nơi đó đều là chỗ ở của dị năng giả trong đội ngũ căn cứ hoặc là người có quyền lực cao, cho dù có người thường, cũng đều là những người nhà của dị năng giả. Cho nên nơi này cũng coi như là khu của người giàu có. Bình dân chúng ta không nên đi vào."

Lăng Vu Đề có chút ngoài ý muốn nhìn Sầm Dao Dao: "Làm sao vậy, căn cứ có quy định không thể đi vào sao?"

Sầm Dao Dao lắc lắc đầu: "Không có quy định, nhưng chúng ta không đi vào, rất cuộc, thân phận không giống nhau....." Khi nói những lời này, trên gương mặt non nớt của Sầm Dao Dao hiện ra một loại thần sắc tên là tự ti.

Lăng Vu Đề đưa tay nhìn nhìn đồng hồ, đều sắp hai giờ, Sầm Dao Dao cũng mang theo cô đi một giờ rồi.

Cúi đầu cười với Sầm Dao Dao: "Dao Dao, hôm nay cảm ơn em, em đi về trước đi. Chị lại tự mình đi dạo!"

"Nhưng mà, còn chưa có giới thiệu xong....." Sầm Dao Dao có chút khó xử cau mày.

"Không sao cả, tự chị đi dạo là được, em đi về trước đi." Lăng Vu Đề vỗ nhẹ bả vai Sầm Dao Dao.

Do dự một hồi lâu, Sầm Dao Dao mới gật đầu: "Vâng, chị Tiểu Vu, em liền đi trước. Có chuyện gì, chị có thể đến khu bình dân đi tìm em, em ở số 97, trên lều trại có dán dây số, lều màu lam nhạt."

Lăng Vu Đề gật gật đầu, tò mò có cái gì cần Sầm Dao Dao nhất định sẽ đi tìm cô bé, lúc này Sầm Dao Dao mới rời đi.

Tận mắt nhìn thấy Sầm Dao Dao đi xa, Lăng Vu Đề mới quay đầu lại nhìn nhìn cái gọi là khu của người giàu có.

Giống tiểu khu độc lập, bên trong đó đều là biệt thự đơn.

Trong cốt truyện cũng không có giới thiệu cái căn cứ ở Nam Thành này trước mặt thế là làm gì, chắc chắn đã tồn tại trước mặt thế, không có khả năng là mặt thế tới rồi lại đột nhiên toát ra chứ?

Tuy rằng có chút tò mò, nhưng Lăng Vu Đề biết, hiện tại chắc rằng sẽ không có ai trả lời vấn đề này!

Xóc lại ba lô trên lưng, Lăng Vu Đề có chút mờ mịt cúi đầu. Trong một chốc thì cô thật sự không thể nghĩ được mình muốn đi đâu.

Cô biết An Vũ Trạch ở nơi nào, không chỉ có trong cốt truyện nhắc tới, vừa rồi khi tách ra thì An Vũ Trạch cũng nói qua với cô, cậu muốn đi vào đội ngũ dị năng giả của căn cứ, bởi vì Tô Bạch Vũ ở nơi đó.

Cô cũng muốn đi, nhưng nếu cô đi, có thể bà An Vũ Trạch cảm thấy cô có ý đi bám lấy cậu ấy hay không? (tuy rằng cô thật là cố ý)

Chủ yếu vẫn là sợ An Vũ Trạch sẽ trừ độ hào cảm, tuy rằng độ hào cảm rất dễ thêm vào, nhưng cô cũng không muốn liền như thế mà bị trừ nha!

Cho nên, hiện tại cô hẳn phải đi tìm một công việc, tốt nhất là bao ăn bao ở!

Sau đó cô liền chờ thêm mấy ngày, hoặc là, qua một hai ngày, lại đi tìm An Vũ Trạch là được!

Lăng Vu Đề quyết định xong, xoay người chuẩn bị đi đại sảnh nhiệm vụ tìm công việc, vừa mới xoay người.....

"Ai ~"

"A ~"

"Tôi..... Đau... Quá..." Lăng Vu Đề bị đụng ngã, bởi vì móng chạm đất, cô cảm thấy xương của mình đều sắp bị đâm nứt ra rồi!

Người đối diện đụng phải Lăng Vu Đề chỉ là ăn đau xoa xoa ngực, thân mình liền lung lay cũng không có lấy một chút. Thấy Lăng Vu Đề bị đụng ngã, anh vẫn vội vàng đỡ Lăng Vu Đề lên.

"Em không sao chứ? Vừa nãy có chút gấp, xin lỗi ha! Cái kia, có bị thương chỗ nào không? Tôi dẫn em đi xem bác sĩ."

Một bàn tay của Lăng Vu Đề bị người kia túm từ trên mặt đất lên tới, một bàn tay khác xoa cái móng nở hoa của mình.

Cô đau đến mức nước mắt đều chảy ra, vốn dĩ một gương mặt thoát nạn tuổi rất nhỏ, lại có nước mắt, thật sự làm người ta đặc biệt dễ dàng sinh ra cảm giác áy náy cùng đau lòng.

Lăng Vu Đề cũng chỉ là xoa xoa thôi, cô còn chưa có trả lời người kia, cô chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút làm sao để phê bình cái người đụng ngã cô.

Còn chưa có nghĩ xong, cô liền cảm thấy mình như đang bay lên không, đến khi phản ứng được rồi, cô đã bị người ta ôm vào trong ngực chạy như điên.

"Anh anh —— anh làm gì vậy!? Mau buông tôi xuống!?" Đây là đụng phải cô còn chưa đủ, còn muốn mang cô đi bán sao?!

"Em đừng lo lắng, tôi đây liền mang em đi xem bác sĩ, không sợ ha!" Đối phương hiển nhiên coi Lăng Vu Đề trở thành một đứa trẻ, ngay cả ngữ khí cũng như là đang dỗ dành trẻ con.

Lăng Vu Đề xấu hổ ~ tuy rằng cô chỉ có một mét sáu (khu, trên thực tế chính xác là một mét năm mươi tám), tuy rằng lớn lên giống mười bảy mười tám tuổi, nhưng! Tuổi tác của nguyên thân đã qua hai mươi tuổi được rồi chứ!!

"Tôi không xem bác sĩ!" Cô chỉ bị đụng phải móng một chút mà thôi, có thể nhanh chóng hết. Nào cần đi xem bác sĩ nha! Không phải nói xem bác sĩ cũng phải tốn tiền hạch sao, cô không có!

Khóc ~ cùng An Vũ Trạch tách ra, An Vũ Trạch chỉ cho cô một ba lô đồ ăn, quên cho cô tính hạch!

"Không cần sợ, chính là kiểm tra em bị thương nặng hay không thôi, yên tâm đi, hẳn là sẽ không cần chích đâu!" Người kia vẫn dùng ngữ khí dỗ trẻ ngoan để nói chuyện cùng cô.

Lăng Vu Đề phẫn nộ ngẩng đầu, sau đó liền nhìn thấy một gương mặt lớn lên tinh xảo giống như một cô gái.

Ngơ ngác chớp chớp đôi mắt, sau đó hỏi một câu: "Rốt cuộc anh là nam hay là nữ nha?"

Là nam, vì sao lớn lên lại thanh tú giống nữ thế?

Aya: Cuối cùng cũng xuất hiện, chất xúc tác à...*gạt nước mắt*

Có vẻ như di chứng hôm qua vẫn còn, mình đang bị trục cổ, nên đành phải ra chương vào ban ngày vậy.

Điên mất... Đã vậy các chương có số 6 thì mình sẽ cắt hết nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Công lược ngụ thú dị năng giả (17)

Edit: Aya Shinta

Là nữ, tại sao nói chuyện lại có từ tính như vậy? Hơn nữa sức lực còn lớn, đúng thật là đang ôm cô ở chạy như bay luôn đó!

Lăng Vu Đề hỏi chuyện thành công làm cái người không phản rõ "nam nữ" thẳng lại. Anh cúi đầu ái oán nhìn Lăng Vu Đề: "Em gái nhỏ à, rõ ràng tôi là một sói ca ca siêu cấp, em nhìn không ra được sao?"

Nam? À ~

"Hiện tại đã nhìn ra." Lăng Vu Đề gật gật đầu, mặt không biểu tình trả lời.

Sau đó cô mới hỏi phục tinh thần vỗ vỗ bà vai người kia: "Anh mau buông tôi xuống, tôi không xem bác sĩ!"

"Không không không, nhất định phải xem, vạn nhất đụng hòng nơi nào rồi làm sao bây giờ? Kiểm tra một chút thì an tâm hơn!" Dù sao cũng là anh đụng phải, nếu không phải xem em gái bị đụng phải rất hợp mắt, anh cũng trực tiếp ném mấy viên tính hạch lên chạy lấy người.

"Tôi —— không có —— tính hạch!" Lăng Vu Đề trừng người nọ, chuyện gì đang xảy ra nha! Còn có người cường bách người khác xem bác sĩ!

Cô không phải người thích xem bệnh quỵ!

"Không cần tính hạch, mẹ tôi chính là bác sĩ, hôm nay vừa lúc bà nghỉ ngơi, tôi mang em về nhà cho bà kiểm tra!" Người nọ cười từm từ nói, xác thật rất soái khí. May mắn chất giọng anh ta không phải là giọng nhỏ nhẹ, bằng không thật là khói cần bản cái nữa!

Bất quá: "Nhà anh?!" Đòi tay Lăng Vu Đề che trước người mình: "Tôi không đi nhà anh!"

Đầu tiên thì người nọ sững sốt một chút, sau đó nhếch môi cười: "Đều đã tới cửa....."

Ha?

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn nhìn bốn phía, thế nên cô mới biết, vừa rồi người nọ ôm cô chạy, thế nhưng lại chạy vào tiểu khu của người giàu có!

Há miệng, Lăng Vu Đề vừa mới muốn nói chuyện đã bị người khác đánh gãy: "Tiểu tử thú! Con mang con đầu trỏ về mà sao cũng không hề cập trước một tiếng, mẹ phải chuẩn bị thật tốt nha!"

Ha?!

Lăng Vu Đề kinh ngạc trừng mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp thoát nhìn hơn ba mươi ở trước mắt mình, di ấy nói gì đó? Con đâu? Chính là cô sao?

"Mẹ....."

"Ai da ~ con đầu này lớn lên cũng thật xứng đôi với con! Chẳng qua, hơi nhỏ nhí, thành niên chưa? Chưa thành niên cũng không sao hết, mẹ đây không ngại, nhớ trước đây khi mẹ sinh con cũng vừa mới mười tám tuổi!" Người phụ nữ xinh đẹp đánh gãy lời con trai của mình, sau đó vừa lòng nhìn Lăng Vu Đề, ánh mắt kia, làm Lăng Vu Đề có chút sợ hãi.

"Đừng có đứng ở cửa, ôm con đầu tiên vào!" Nói, người phụ nữ xinh đẹp liền kéo ống tay áo con trai nhà mình vào biệt thự.

Lăng Vu Đề nghĩ nghĩ, cảm thấy mình lại không mở miệng mà nói, sẽ thật sự thành con dâu của người phụ nữ mà cô không quen biết này luôn đó!

"Cái kia, chị gái xinh đẹp, tôi....."

"Ai nha ~ miệng con dâu cũng thật ngọt, tuy rằng cũng thực thích con gọi ta là chị gái xinh đẹp, nhưng ta còn muốn con trực tiếp gọi ta là mẹ hơn!"

Lăng Vu Đề: "....."

"Phốc ~" Người đàn ông đang ôm cô còn ở nơi đó mà cười!

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn người nọ một cái, sau đó khi quay đầu lại, cô đã vào nhà của người khác! Vấn đề là, cô thật sự không quen biết bọn họ nha! Cần thiết phải nhiệt tình như vậy sao?!

"Cái kia....."

Lăng Vu Đề được đặt lên trên sofa lại mở miệng, kết quả vẫn bị người phụ nữ xinh đẹp kia đánh gãy: "Con dâu nha ~ còn không biết con tên là gì, nhưng không sao cả, ta còn là rất thích gọi con là con dâu! Đừng khách khí ha, nơi này chính là nhà của con! Chúng ta đều là người nhà của con!"

Trời ạ ~ vì sao người này thích đánh gãy người khác nói chuyện như vậy cơ chứ?

(┐ ┌ _ ┐ ┐)

Lăng Vu Đề muốn khóc, thật sự muốn khóc! Có thể, để cô nói cho hết lời được không? Một câu cũng được nha!

"Mẹ, mẹ đừng làm chuyện cười nữa! Người ta không phải bạn gái con, con chỉ là ở trên đường không cẩn thận đụng vào em ấy, sợ em ấy bị thương, cho nên mới mang trở về để mẹ xem."

Nói xong, người nọ lại nhìn Lăng Vu Đề: "Xin lỗi, mẹ tôi tương đối thích nói giỡn. Tôi tên Phó Thời Sâm, em tên là gì?"

Phó Thời Sâm? Lăng Vu Đề nhường mày, sao lại cảm thấy tên này có chút quen tai thế nhỉ?

A a ~ cô nghĩ ra rồi! Phó Thời Sâm là em họ Phó Thời Cảnh, cho nên cô mới có thể cảm thấy quen tai đấy!

"Tôi tên Lăng Vu Đề, tôi thật sự không có việc gì. Chỉ là vừa mới té ngã thì có chút đau, không quan trọng, chắc chắn không có bị thương chỗ nào đâu, tôi đi trước!"

Lăng Vu Đề từ trên sofa đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Mẹ Phó Thời Sâm trừng mắt nhìn Phó Thời Sâm một cái, bà nào có thích nói giỡn, rõ ràng là thấy nó khó có mang về được một cô gái trở về, tuy rằng bà không quen biết, nhưng nếu nó nguyên ý mang về, chắc chắn là thích nha! Bà giúp nó còn bị nói là thích nói giỡn?!

"Nếu đã tới, vẫn nên kiểm tra một chút đi, không sao cả. Mẹ tôi rất chuyên nghiệp!" Phó Thời Sâm sớm đã thành quen bà mẹ nhà mình trừng mắt, cho nên anh cũng không để ý.

Lăng Vu Đề siết chặt nắm tay, coi thật muốn phát hỏa thì làm sao đây? Thật ra đây là lần đầu tiên cô có cái loại xúc động muốn đánh người! Nếu có Điện Hạ thì tốt rồi, coi có thể để Điện Hạ biến lớn dọa bọn họ!

"Phải nha, tôi đây, ta nhìn xem bị thương đến chỗ nào?" Sâm mục mục phối hợp đi đến trước mặt Lăng Vu Đề, chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương.

Nhìn xem?!! Là mông cô bị ngã nha!

Giương mắt nhìn Phó Thời Sâm, cô phải ở chỗ này mà cho Sâm mục mục xem sao!?

Phó Thời Sâm hiển nhiên cũng nhớ tới Lăng Vu Đề đụng phải chỗ nào, anh có chút xấu hổ khẽ một tiếng: "Mẹ, mẹ mang em ấy vào phòng kiểm tra đi."

Sâm mục mục liếc mắt nhìn Phó Thời Sâm một cái, sau đó đỡ Lăng Vu Đề vào một phòng trên lầu một.

Đại khái sau mười phút, Sâm mục mục mới đỡ Lăng Vu Đề ra: "Không có gì trở ngại, chỉ là có chút ứ sưng lên."

Lăng Vu Đề được Sâm mục mục bôi thuốc xong, cũng không có đau nhiều nữa. Cười cười với Phó Thời Sâm cùng Sâm mục mục: "Vậy thì, tôi đi trước."

"Ai ~ đừng nóng vội mà! Ăn cơm chiều rồi lại đi nha!"

Sâm mục mục túm cánh tay Lăng Vu Đề không buông, bà thật sự cảm thấy chắc chắn con trai nhà mình đã thích người ta, bằng không cũng sẽ không vì đụng ngã một chút, liền ôm người trở về.

Cho nên bà chết sống không chịu để Lăng Vu Đề rời đi, muốn tạo cho con trai nhà mình một cơ hội.

Lăng Vu Đề nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, hiện tại vừa mới qua khỏi hai giờ rưỡi, cách thời gian ăn cơm chiều, còn kém ít nhất ba giờ đấy!

"À, cảm ơn đi mời, nhưng hôm nay con vừa mới đến căn cứ, còn muốn đi tìm....."

"Tìm chỗ ở gì hả! Trực tiếp ở nơi này! Nơi này theo ta cùng Tiểu Sâm đi, rất rộng rãi!" Sâm mục mục lại lần nữa đánh gãy lời Lăng Vu Đề, trực tiếp mời Lăng Vu Đề vào ở.

Lăng Vu Đề phục! Có thật sự phục! Di à! Con nhận thua được chứ ~

"Không phải, chỗ ở chỉ là một vấn đề, con còn muốn tìm công việc, hướng chỉ con....."

"Công việc tìm được nha! Ta an bài cho con, con muốn đi ra bên ngoài công tác sao? Đi bệnh viện thì thế nào? Nếu là không thích tiếp xúc với nhiều người. Con liền ở nhà làm việc nhà, nấu cơm. Cũng coi như là tiền thuê nhà của con khi ở đây! Con thấy có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Công lược nựg thú dị năng giả (17)

Edit: Aya Shinta

Là nữ, tại sao nói chuyện lại có từ tính như vậy? Hơn nữa sức lực còn lớn, đúng thật là đang ôm cô ở chạy như bay luôn đó!

Lăng Vu Đề hỏi chuyện thành công làm cái người không phân rõ "nam nữ" thẳng lại. Anh cúi đầu ai oán nhìn Lăng Vu Đề: "Em gái nhỏ à, rõ ràng tôi là một sói ca ca siêu cấp, em nhìn không ra được sao?"

Nam? À ~

"Hiện tại đã nhìn ra." Lăng Vu Đề gật gật đầu, mặt không biểu tình trả lời.

Sau đó có mời hỏi phục tinh thần vỗ vỗ bà vai người kia: "Anh mau buông tôi xuống, tôi không xem bác sĩ!"

"Không không không, nhất định phải xem, vạn nhất đụng hổng nơi nào rồi làm sao bây giờ? Kiểm tra một chút thì an tâm hơn!" Dù sao cũng là anh đụng phải, nếu không phải xem em gái bị đụng phải rất hợp mắt, anh cũng trực tiếp ném mấy viên tinh hạch liền chạy lấy người.

"Tôi — không có — tinh hạch!" Lăng Vu Đề trừng người nọ, chuyện gì đang xảy ra nha! Còn có người cường bách người khác xem bác sĩ!

Cô không phải người thích xem bệnh quyet!

"Không cần tính hạch, mẹ tôi chính là bác sĩ, hôm nay vừa lúc bà nghỉ ngơi, tôi mang em về nhà cho bà kiểm tra!" Người nọ cười tím tím nói, khi không nói, xác thật rất soái khí. May mắn chất giọng anh ta không phải là giọng nhỏ nhẹ, bằng không thật là khói cần bàn cãi nữa!

Bất quá: "Nhà anh?!" Đôi tay Lãng Vu Đề che trước người mình: "Tôi không đi nhà anh!"

Đầu tiên thì người nọ sững sốt một chút, sau đó nhếch môi cười: "Đều đã tới cửa....."

Ha?

Lãng Vu Đề nghiêng đầu nhìn nhìn bốn phía, thế nên cô mới biết, vừa rồi người nọ ôm cô chạy, thế nhưng lại chạy vào tiểu khu của người giàu có!

Hà mệnh, Lãng Vu Đề vừa mới muốn nói chuyện đã bị người khác đánh gãy: "Tiểu tử thú! Con mang con dâu trở về mà sao cũng không đề cập trước một tiếng, mẹ phải chuẩn bị thật tốt nha!"

Ha?!

Lãng Vu Đề kinh ngạc trừng mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp thoát nhìn hơn ba mươi ở trước mắt mình, di ấy nói gì đó? Con dâu? Chính là cô sao?

"Mẹ....."

"Ai da ~ con dâu này lớn lên cũng thật xứng đôi với con! Chẳng qua, hơi nhỏ nhí, thành niên chưa? Chưa thành niên cũng không sao hết, mẹ đây không ngại, nhớ trước đây khi mẹ sinh con cũng vừa mới mười tám tuổi!" Người phụ nữ xinh đẹp đánh gãy lời con trai của mình, sau đó vừa lòng nhìn Lãng Vu Đề, ánh mắt kia, làm Lãng Vu Đề có chút sợ hãi.

"Đừng có đứng ở cửa, ôm con dâu tiến vào!" Nói, người phụ nữ xinh đẹp liền kéo ống tay áo con trai nhà mình vào biệt thự.

Lãng Vu Đề nghĩ nghĩ, cảm thấy mình lại không mở miệng mà nói, sẽ thật sự thành con dâu của người phụ nữ mà cô không quen biết này luôn đó!

"Cái kia, chị gái xinh đẹp, tôi....."

"Ai nha ~ miệng con dâu cũng thật ngọt, tuy rằng cũng thực thích con gọi ta là chị gái xinh đẹp, nhưng ta còn muốn con trực tiếp gọi ta là mẹ hơn!"

Lãng Vu Đề: "....."

"Phốc ~" Người đàn ông đang ôm cô còn ở nơi đó mà cười!

Lãng Vu Đề trừng mắt nhìn người nọ một cái, sau đó khi quay đầu lại, cô đã vào nhà của người khác! Vấn đề là, cô thật sự không quen biết bọn họ nha! Cần thiết phải nhiệt tình như vậy sao?!

"Cái kia....."

Lãng Vu Đề được đặt lên trên sô pha lại mở miệng, kết quả vẫn bị người phụ nữ xinh đẹp kia đánh gãy: "Con dâu nha ~ còn không biết con tên là gì, nhưng không sao cả, ta còn là rất thích gọi con là con dâu! Đừng khách khí ha, nơi này chính là nhà của con! Chúng ta đều là người nhà của con!"

Trời ạ ~ vì sao người này thích đánh gãy người khác nói chuyện như vậy cơ chứ?

(_ _ _)

Lãng Vu Đề muốn khóc, thật sự muốn khóc! Có thể, để cô nói cho hết lời được không? Một câu cũng được nha!

"Mẹ, mẹ đừng làm chuyện cười nữa! Người ta không phải bạn gái con, con chỉ là ở trên đường không cẩn thận đụng vào em ấy, sợ em ấy bị thương, cho nên mới mang trở về để mẹ xem."

Nói xong, người nọ lại nhìn Lãng Vu Đề: "Xin lỗi, mẹ tôi tương đối thích nói giỡn. Tôi tên Phó Thời Sâm, em tên là gì?"

Phó Thời Sâm? Lãng Vu Đề nhường mày, sao lại cảm thấy tên này có chút quen tai thế nhỉ?

A a ~ cô nghĩ ra rồi! Phó Thời Sâm là em họ Phó Thời Cảnh, cho nên cô mới có thể cảm thấy quen tai đấy!

"Tôi tên Lãng Vu Đề, tôi thật sự không có việc gì. Chỉ là vừa mới té ngã thì có chút đau, không quan trọng, chắc chắn không có bị thương chỗ nào đâu, tôi đi trước!"

Lãng Vu Đề từ trên sô pha đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Mẹ Phó Thời Sâm trừng mắt nhìn Phó Thời Sâm một cái, bà nào có thích nói giỡn, rõ ràng là thấy nó khó có mang về được một cô gái trở về, tuy rằng bà không quen biết, nhưng nếu nó nguyện ý mang về, chắc chắn là thích nha! Bà giúp nó còn bị nói là thích nói giỡn?!

"Nếu đã tới, vẫn nên kiểm tra một chút đi, không sao cả. Mẹ tôi rất chuyên nghiệp!" Phó Thời Sâm sớm đã thành quen bà mẹ nhà mình trừng mắt, cho nên anh cũng không để ý.

Lãng Vu Đề siết chặt nắm tay, coi thật muốn phát hỏa thì làm sao đây? Thật ra đây là lần đầu tiên cô có cái loại xúc động muốn đánh người! Nếu có Điện Hạ thì tốt rồi, coi có thể để Điện Hạ biến lớn dọa bọn họ!

"Phải nha, tới đây, ta nhìn xem bị thương đến chỗ nào?" Sâm mục mục phối hợp đi đến trước mặt Lãng Vu Đề, chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương.

Nhìn xem?! Là mông cô bị ngã nha!

Giương mắt nhìn Phó Thời Sâm, cô phải ở chỗ này mà cho Sâm mục mục xem sao!?

Phó Thời Sâm hiển nhiên cũng nhớ tới Lãng Vu Đề đụng phải chỗ nào, anh có chút xấu hổ khụ một tiếng: "Mẹ, mẹ mang em ấy vào phòng kiểm tra đi."

Sâm mục mục liếc mắt nhìn Phó Thời Sâm một cái, sau đó đỡ Lãng Vu Đề vào một phòng trên lầu một.

Đại khái sau mười phút, Sâm mục mục mới đỡ Lãng Vu Đề ra: "Không có gì trở ngại, chỉ là có chút ứ sưng lên."

Lãng Vu Đề được Sâm mục mục bôi thuốc xong, cũng không có đau nhiều nữa. Cười cười với Phó Thời Sâm cùng Sâm mục mục: "Vậy thì, tôi đi trước."

"Ai ~ đừng nóng vội mà! Ăn com chiều rồi lại đi nha!"

Sâm mục mục túm cánh tay Lãng Vu Đề không buông, bà thật sự cảm thấy chắc chắn con trai nhà mình đã thích người ta, bằng không cũng sẽ không vì đụng ngã một chút, liền ôm người trở về.

Cho nên bà chết sống không chịu để Lãng Vu Đề rời đi, muốn tạo cho con trai nhà mình một cơ hội.

Lãng Vu Đề nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, hiện tại vừa mới qua khỏi hai giờ rưỡi, cách thời gian ăn com chiều, còn kém ít nhất ba giờ đấy!

"À, cảm ơn đi mời, nhưng hôm nay con vừa mới đến căn cứ, còn muốn đi tìm....."

"Tìm chỗ ở gì hả! Trực tiếp ở nơi này! Nơi này theo ta cùng Tiểu Sâm đi, rất rộng rãi!" Sâm mục mục lại lần nữa đánh gãy lời Lãng Vu Đề, trực tiếp mời Lãng Vu Đề vào ở.

Lãng Vu Đề phục! Cô thật sự phục! Đi à! Con nhận thua được chứ ~

"Không phải, chỗ ở chỉ là một vấn đề, con còn muốn tìm công việc, hưởng chi con....."

"Công việc tìm được nha! Ta an bài cho con, con muốn đi ra bên ngoài công tác sao? Đi bệnh viện thì thế nào? Nếu là không thích tiếp xúc với nhiều người. Con liền ở nhà làm việc nhà, nấu com. Cũng coi như là tiền thuê nhà của con khi ở đây! Con thấy có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 75: Công lược ngư thú dị năng giả (18)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề: "....." Sâm mục mục này, không khỏi cũng, quá nhiệt tình đi? Sẽ không coi cô trở thành con dâu bà đi?!

Phó Thôi Sâm một bên cũng phụ họa theo Sâm mục mục: "Mẹ tôi nói không sai, Tiểu Vu em chỉ có một người tới cần cứu sao? Nếu là chỉ có một mình, ở nơi này hoàn toàn không thành vấn đề. Về công việc, cũng dễ an bài. À ~ coi như là bồi thường cho việc tôi dụng phải em đi!"

Bồi thường sao?

Lăng Vu Đề suy nghĩ quay cuồng, tạm thời chắc chắn cô cũng chẳng tìm được nơi ở, nếu như làm việc tại bệnh viện, đi tìm An Vũ Trạch trong đội ngũ dị năng giả của căn cứ mà nói, hẳn là rất tiện đi?

Hơn nữa, cô giương mắt nhìn nhìn Phó Thôi Sâm cười tìm tìm một bên. Trong cốt truyện có nhắc tới, Phó Thôi Sâm là một tiểu đội trưởng trong đội ngũ dị năng giả của căn cứ, dị năng là hệ băng.

Nếu có quan hệ tốt với Phó Thôi Sâm, tiến vào đội ngũ dị năng giả tìm An Vũ Trạch, chắc là rất dễ dàng đấy!?

"Vây, còn liền quấy rầy Sâm mục mục! Con muốn đi bệnh viện công tác!" Lăng Vu Đề cười cười cảm kích với Sâm mục mục, không có cự tuyệt nữa.

Được cái đáp án vừa lòng, Sâm mục mục cũng không hề đánh gãy lời Lăng Vu Đề, kéo Lăng Vu Đề hỏi han, lại trải giường chiếu cho cô, lại đưa cô đi tắm rửa.

Tuy rằng Sâm mục mục có chút vấn đề làm Lăng Vu Đề á khẩu không trả lời được, nhưng không thể không nói, Sâm mục mục là người rất tốt, Phó Thôi Sâm cũng rất tốt, chẳng qua anh không có ở nhà bao lâu, cũng không có ở trong nhà xong cơm nước, nói là nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, liền vội vàng rời đi.

Ngày hôm sau, Sâm mục mục mang theo Lăng Vu Đề đã ăn bữa sáng đi đến bệnh viện của căn cứ, vốn dĩ Sâm mục mục chỉ để người ta an bài Lăng Vu Đề làm công tác hộ lý.

Kết quả chính là, mặc kệ là tiểu đội medical vết thương hay là băng bó, cô cũng không làm được, tra tấn người bị thương đến mức khóc kêu trời gọi đất.

Một ngày đã qua, Lăng Vu Đề mệt đến không chịu được, người trong bệnh viện cũng quá sức.

Lại kiên trì đi làm tại bệnh viện thêm một ngày, không có biện pháp, Lăng Vu Đề đành phải ngoan ngoãn nghe Sâm mục mục nói, ở nhà làm "bảo mẫu".

Muốn lấy thân phận hộ sĩ đi tới đội ngũ dị năng giả tìm An Vũ Trạch đã tan biến, vậy cô cũng chỉ có thể đi theo Phó Thôi Sâm thôi. Ai ~ nếu cô nhận Sâm mục mục làm mẹ nuôi thì thế nào?

Lăng Vu Đề thần kinh thô không biết, Sâm mục mục người ta nào có muốn nhận cô làm con gái nuôi đâu! Rõ ràng chính là muốn cô làm con dâu nhà!

Lăng Vu Đề nấu ăn rất ngon, bởi vì ăn của người ta ở nhà người ta, làm việc nhà gì đó đều làm rất dụng tâm.

Nháy mắt, cô liền tới căn cứ Nam Thành một tuần.

Cũng, có một tuần không nhìn thấy An Vũ Trạch.

Nói thật, cô rất nhớ An Vũ Trạch! Cho nên, Lăng Vu Đề quyết định, cô muốn đi gặp An Vũ Trạch!

Ngày này, Phó Thôi Sâm vốn bận rộn khó được dịp về nhà ăn cơm chiều, hơn nữa ăn cơm chiều xong, cũng không có ý tứ ra cửa.

Cất tào mà Phó Thôi Sâm mang về lúc đội ngũ đi ra ngoài làm nhiệm vụ, Lăng Vu Đề đưa một đĩa cho Sâm mục mục đang ngồi ở phòng khách xem tiểu thuyết, sau đó bung một đĩa khác lên lầu hai, tới cửa phòng Phó Thôi Sâm

"Cốc cốc cốc ——"

Chỉ chốc lát, Phó Thôi Sâm tóc còn nhỏ nước tới mở cửa.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề, Phó Thôi Sâm có chút vui vẻ: "Tiểu Vu, mau tiến vào! Táo là cho tôi sao?" Thấy Lăng Vu Đề gạt gắt đầu, Phó Thôi Sâm buông khăn lông đang cầm trên tay, đi nhận cái đĩa: "Cảm ơn!"

"Cảm ơn cái gì, vốn dĩ chính là Thôi Sâm ca mang về mà!" Lăng Vu Đề cười cười, đi vào phòng Phó Thôi Sâm

Đầy cũng không phải lần đầu tiên cô vào phòng Phó Thôi Sâm, cô chính là làm "bảo mẫu", quét tước vệ sinh gì đó, chắc chắn phải vào phòng Phó Thôi Sâm!

"Cái kia, Thôi Sâm ca, anh không phải ở trong đội ngũ dị năng giả. Em muốn tìm anh giúp em một chút được không?"

Phó Thôi Sâm găm một miếng táo ngăn người, nhai nhai táo, sau đó mới gạt đầu: "Ừ, em nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được!"

Phó Thôi Sâm sáng khoai làm Lăng Vu Đề nhếch môi tặng anh một nụ cười tươi sặc sụa: "Cảm ơn Thôi Sâm ca! Cũng không phải cái gì khó, chính là em muốn khi ngày mai anh đi đến trong đội, dẫn em cùng đi vào. Em muốn tìm người!"

"Tìm người? Tiểu Vu em có quen biết người trong đội ngũ sao?" Phó Thôi Sâm có chút ngoài ý muốn nhìn Lăng Vu Đề, tuy lúc trước Lăng Vu Đề đã nói qua cô cùng người khác tới, nhưng cũng không có nhắc tới người kia ở trong đội ngũ dị năng giả.

Trong đầu Phó Thôi Sâm tìm tòi trong một tuần trong đội ngũ có dị năng giả nào tới, lực tới lực lui cũng chỉ có hai người, một người là một đàn ông trung niên dị năng hệ hoá cấp 4, còn có một người.....

Lăng Vu Đề gạt gắt đầu: "Vâng, cậu ta tên An Vũ Trạch, Thôi Sâm ca biết không?"

"An Vũ Trạch?!" Người có dị năng ngư thú hiếm có sao?: "Tôi biết, vừa lúc cậu ta ở trong đội của tôi."

Cô biết ở trong đội anh! Trong cốt truyện có đề cập qua!

Thấy Lăng Vu Đề khát vọng nhìn mình, tuy trong lòng có chút chua xót, Phó Thôi Sâm vẫn gạt đầu đáp ứng rồi: "Được, sáng mai khi tôi đến đội ngũ liền dẫn em theo. Nhưng mà, bốn giờ tôi liền rời giường nha ~ em xác định muốn đi cùng tôi sao?"

"Vô cùng xác định! Vây nói như vậy đi ha! Ngày mai Thôi Sâm ca muốn đi tới đội ngũ nhất định phải dẫn em theo! Cảm ơn Thôi Sâm ca, anh từ từ ăn táo, em về phòng trước! Ngủ ngon nha!" Nói xong, Lăng Vu Đề tựa hồ là sợ Phó Thôi Sâm sẽ đổi ý, nhanh chóng rời đi.

Phó Thôi Sâm có chút hơi khó đỡ cười lắc đầu, tuy Lăng Vu Đề nói cô đã hai mươi tuổi, nhưng có đôi khi hành động lại ấu trĩ đến không tưởng.

Nhìn quả táo trong tay, đây kỳ thật là anh đặc biệt mang về cho cô ăn.....

Phó Thôi Sâm biết, anh thích cái nhà đầu mới nhận thức một tuần! Cứ việc anh luôn đi sớm về trễ, thời gian ở chung với cô không nhiều lắm. Nhưng, anh lại không thể hiểu được mà thích cô. Không có dấu hiệu, không có lý do!

An Vũ Trạch... Đó là thiếu niên rất có tiềm lực cùng năng lực. Sáng sủa rộng rãi, soái khí khiêm tốn, ở trong đội rất hữu dụng.

Mới vào một tuần, cũng đã là người xuất sắc trong đội. Cậu ta lớn lên lại tốt, không ít nữ dị năng giả trẻ tuổi trong đội có ưu ái với cậu.

Chẳng qua, tựa hồ cậu ta lại có cái gì với đồng tử tương lai Tô Bạch Vũ, luôn đi tìm Tô Bạch Vũ nói chuyện, không có việc gì cũng luôn thích canh giữ ở bên người Tô Bạch Vũ.

Nhà đầu Tiểu Vu kia, cũng thích cậu ta sao?

Có Phó Thôi Sâm hứa hẹn, Lăng Vu Đề bức thiết hy vọng ngày mai mau đến một chút!

Phía trước còn tốt, thời điểm nghĩ đến An Vũ Trạch còn có thể nhẫn nại đợi chút, hiện tại biết ngày mai có thể nhìn thấy cậu. Thế nhưng cô lại nghĩ đến cậu mà không được! Cũng không biết một tuần này, An Vũ Trạch có thích Tô Bạch Vũ hay không?

Ngán vạn lần đừng thích mà! Ngán vạn lần đừng có như vậy!

Lăng Vu Đề âm thầm cầu nguyện.

Aya: mọi người ngủ ngon~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Công lược ngự thú dị năng giả (19)

Edit: Aya Shinta

Đề ngày hôm sau có thể đến sớm một chút, Lăng Vu Đề lên giường ngủ rất sớm.

Ngày hôm sau, không đúng, phải nói là rạng sáng bốn giờ, Phó Thời Sâm liền gõ cửa phòng Lăng Vu Đề.

Chỉ gõ hai tiếng, Lăng Vu Đề liền từ trên giường ngồi dậy. Lúc này không có mở điện, chỉ có 8 giờ tối căn cứ mới có thể mở điện. Mà khu người giàu có này, muộn nhất thì cũng đến hai giờ sẽ phải cắt điện.

Mấy giờ mở điện đối với mặt thể mà nói đã là rất xa xỉ, trước mắt nơi có thể mở điện, cũng chỉ có từ đại căn cứ mới có.

Duy nhất 24 giờ không ngừng điện, là tường thành căn cứ, nơi đó cần phải chiếu sáng để canh gác.

Lăng Vu Đề quên mất trên tủ đầu giường mình có một cái đèn bàn nhỏ sạc điện, sờ soạn đi mở cửa phòng.

Sau đó cô liền nhìn thấy Phó Thời Sâm cầm đèn pin đứng ở cửa, mỉm cười nhìn cô: "Buổi sáng tốt lành, Tiểu Vu!"

Lăng Vu Đề vốn đang còn buồn ngủ lập tức liền tỉnh thần, bởi vì cô nhớ mình muốn đi cùng Phó Thời Sâm tới đội ngũ dị năng giả!

"Thời Sâm ca anh chờ em năm phút đồng hồ ha, nhanh thôi!" Nói xong cô lập tức chạy vào toilet.

.....

"Loảng xoảng ——"

"Ai da ~" toilet truyền đến tiếng Lăng Vu Đề hô đau, trong lòng Phó Thời Sâm căng thẳng, vội vàng đi đến cửa toilet.

"Tiểu Vu, em không sao chứ? Có bị thương đến chỗ nào hay không?" Phó Thời Sâm khẩn trương đập cửa toilet.

Lăng Vu Đề bên trong xoa đầu gối, đau đến nhè răng trợn mắt. Chủ yếu là bốn giờ còn chưa có hùng đông, toilet quá tối, cho nên cô mới có thể đụng phải.

"Không có việc gì, em không có việc gì! Thời Sâm ca anh ở bên ngoài chờ em thì được rồi!"

Đón gián xả nước rửa mặt một chút, Lăng Vu Đề trở lại phòng ngủ, Phó Thời Sâm đã rời khỏi phòng, còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Lăng Vu Đề mở đèn bàn nhỏ trên tủ đầu giường, trong phòng mới sáng lên một ít.

Mở tủ quần áo, bên trong treo đầy phục sức giày dép mà Phó Thời Sâm đã mang về cho cô trong một tuần này.

Đều mới, khi anh ra căn cứ làm nhiệm vụ, sẽ đi ngang qua cửa hàng trang phục gì đó, liền mang về cho cô.

Không thể không nói, Phó Thời Sâm cùng Sâm mục rất tốt với Lăng Vu Đề đến mức không chê được. Rõ ràng mới quen biết một tuần mà thôi, Lăng Vu Đề thật sự có chút không hiểu được, cuối cùng cũng chỉ có thể là suy đoán là cô khiến cho người ta thích, khiến Sâm mục coi cô trở thành "con gái", Phó Thời Sâm coi cô thành "em gái".

Nghĩ mình đã một tuần không có thấy An Vũ Trạch, Lăng Vu Đề cố ý chọn một cái váy bông màu hồng nhạt quá đầu gối, có nơ con bướm ở tay áo, cặp eo, đi với giày da màu trắng mà ngày hôm qua Phó Thời Sâm mang về cho cô.

Vào hai ngày trước thì Sâm mục mang cô đi tìm một thợ cắt tóc, cắt đầu tóc có chút so le không đồng đều thành sóng vai, vốn dĩ lớn lên đã trẻ hơn tuổi, lại cắt cái mái bằng, thoát nhìn càng thêm giống một em gái vị thành niên.

Tuy có chút không tình nguyện, nhưng Sâm mục cùng Phó Thời Sâm đều nói dễ nhìn, vậy cô liền tạm chấp nhận đi. Không hài lòng cũng không được nha, tóc mái lại cắt nửa liền khó coi.

Cặp thêm một cái cặp tóc, cười cười vào lòng với bản thân trong gương.

Đối với tướng mạo mình, cô vẫn rất vừa lòng! Nguyên thần cũng có chút tương tự với thực thể giả thuyết của cô, phải biết rằng bộ dáng của thực thể giả thuyết hoàn toàn là dựa theo ý tưởng cá nhân của cô mà hình thành, cho nên đương nhiên cô cũng vừa lòng diện mạo nguyên thần này!

Đóng đèn bàn, Lăng Vu Đề mới chạy chậm mở ra cửa phòng đi ra ngoài.

"Xin lỗi Thời Sâm ca, để anh chờ lâu như vậy, hẳn là sẽ không đến trễ đi?" Lăng Vu Đề kéo cánh tay Phó Thời Sâm, kéo anh xuống dưới lầu.

Phó Thời Sâm kinh diễm nhìn Lăng Vu Đề, anh biết Lăng Vu Đề thật xinh đẹp, ngày thường không trang điểm cô ấy cũng đã rất xinh đẹp, chính là Lăng Vu Đề trang điểm xong lại càng thêm xinh đẹp.

Anh thích, đồng thời, trong lòng cũng chưa xót, cô ấy tí mí trang điểm, là vì, An Vũ Trạch sao?

Giáo trưởng của đội ngũ năng giả gần phía đông nam trường thành, vẫn có chút khoảng cách với khu người giàu có.

Ngồi ở sau xe đạp, trời vẫn tối om om, Lăng Vu Đề gặt gao túm lấy vai dẹt bên hông Phó Thời Sâm.

"Thời Sâm ca, anh có thể đến trễ hay không nha?" Lăng Vu Đề nghiêng đầu, lại lần nữa lo lắng hỏi.

Ngày thường coi rữa mặt thật sự chỉ cần năm phút đồng hồ, nhưng, hôm nay cô hơi trang điểm một chút, cho nên liền dùng hơn mười phút.

Nếu cô hại Phó Thời Sâm đến muộn liền không tốt, rốt cuộc Phó Thời Sâm là tiểu đội trưởng đấy!

Phó Thời Sâm nghiêng đầu cười cười với Lăng Vu Đề: "Không sao, sẽ không đến trễ. Trước năm giờ rưỡi thì không có sao, đến lúc đó chúng ta liền ăn bữa sáng ở trong đội, chẳng qua bữa sáng không dễ ăn lắm nha!"

Lăng Vu Đề gật gật đầu: "Không sao cả, em không kén ăn!"

Gió sớm quét ở trên mặt cùng căng chân, mang đến một chút lạnh lẽo.

Lăng Vu Đề cúi đầu tránh ở phía sau Phó Thời Sâm một ít gió, cô không có nói nữa.

Nghĩ đến có thể nhanh chóng gặp lại An Vũ Trạch, cô, thể nhưng có chút khẩn trương.

Cũng không biết An Vũ Trạch có nhớ cô hay không, a ~ một tuần này nguyên bản bảy mươi điểm hảo cảm không có gia tăng, cũng không có trừ đi, trong lòng Lăng Vu Đề có chút không yên.

Đạp xe đại khái hai mươi phút mới đến giáo trường, ngày thường Phó Thời Sâm tự mình đi chỉ cần mười phút liền đến.

Chỉ là hôm nay anh không muốn đến giáo trường nhanh như vậy, cho nên anh giảm tốc độ.

Chờ tới khi tới giáo trường, đã là 5 giờ.

Giáo trưởng cũng có một ít dị năng giả lục tói, mỗi người nhìn thấy Phó Thời Sâm đều cười hi hi chào hỏi, sau đó tò mò đánh giá Lăng Vu Đề đang nắm tay anh.

Lăng Vu Đề cũng không có để ý tay mình đang ở trong lòng bàn tay Phó Thời Sâm, cô vừa đến giáo trưởng thì vẫn luôn nhìn ở khắp nơi, hy vọng tìm được bóng người An Vũ Trạch.

Mà Phó Thời Sâm thấy Lăng Vu Đề cũng không có cự tuyệt mình, tươi cười trên mặt xán lạn không ít. Anh thậm chí tự an ủi rằng Lăng Vu Đề tới tìm An Vũ Trạch, có lẽ chỉ là bạn bè bình thường với cậu ta mà thôi!

"Sâm đội trưởng, buổi sáng tốt lành! Nha ~ quần áo này có chút quen mắt nha! À ~ vị này chính là tàu từ tương lai đi!"

Một nam nhân trẻ tuổi diện mạo trung thượng cười tủm tỉm đi ngừng ở trước mặt Phó Thời Sâm cùng Lăng Vu Đề.

Anh ta sớ dĩ nói quần áo quen mắt, là bởi vì khi Phó Thời Sâm thu quần áo anh ta liền ở bên cạnh nhìn.

Hỏi Phó Thời Sâm có phải mang về cho cô gái mình thích hay không, Phó Thời Sâm cũng chỉ cười mà không nói cam chịu, cho nên trong đội đều đang truyền rằng Phó Thời Sâm có một người bạn gái thần bí, còn ồn ào mỗi ngày đòi Phó Thời Sâm đưa tới trong đội để mọi người trông thấy, không nghĩ tới hôm nay Phó Thời Sâm thật sự mang người đến.

Tàu từ tương lai?!

Lăng Vu Đề nhìn nam nhân thoát nhìn trạc tuổi với Phó Thời Sâm, muốn mở miệng, vừa mới muốn giải thích, cô liền thấy được một bóng người cao gầy đang đi vào giáo trưởng.

Aya: Trời mưa, tay lạnh công, đánh chữ chậm...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Công lực ngự thú dị năng giả (20)

Edit: Aya Shinta

Bốn giờ rưỡi thì giáo trưởng được mở cửa, toàn bộ giáo trưởng đều được chiếu đến sáng trưng.

Thị lực Lăng Vu Đề tốt, An Vũ Trạch cách cô thật xa mà cô liếc mắt một cái thì đã nhận ra cậu tôi.

Tươi cười rực rỡ, Lăng Vu Đề vội vàng bỏ bàn tay Phó Thời Sâm đang nắm tay mình, cũng mặc kệ mình đang ăn mặc vô cùng thực nữ, cất bước liền chạy tới chỗ An Vũ Trạch.

Phó Thời Sâm cũng dị năng giả kia đồng thời ngây ngẩn cả người. Phó Thời Sâm sững sờ là anh không nghĩ tới khi Lăng Vu Đề nhìn thấy An Vũ Trạch thì sẽ kích động như vậy.

Mà dị năng giả kia sững sờ là bởi vì "tàu từ tương lai" sao giống như là nhìn thấy người trong lòng vậy hả?!

An Vũ Trạch còn chưa có phát hiện Lăng Vu Đề đang chạy về phía mình, cậu cúi đầu đang nghĩ ngơi một chút việc, cho nên cậu cũng không có lưu ý đến.

Nhưng thật ra Điện Hạ đi theo bên chân An Vũ Trạch thấy được Lăng Vu Đề, nó lớn tiếng kêu meo meo, sau đó bốn chân chạy tới bên Lăng Vu Đề.

An Vũ Trạch bị sự kích động của Điện Hạ làm kinh ngạc một chút, khi cậu hướng về phía trước thì cũng ngăn ra một chút.

Ngay sau đó, eo cậu đã bị người khác ôm lấy: "Tiểu Trạch, rất nhớ cậu!"

"Meo meo ~" Chị gái xinh đẹp, Điện Hạ cũng nhớ chị!

Điện Hạ nhảy nháy ở bên chân Lăng Vu Đề, nếu không phải thấy Lăng Vu Đề ôm chủ nhân nhà mình, nó đã sớm cào cho mặt người Lăng Vu Đề ôm nó hoa luôn! Meo u ~

Lăng Vu Đề vui đầu ở trong lòng ngực An Vũ Trạch đang nói nhớ cậu xong thì lại cảm ứng được An Vũ Trạch thêm cho cô 10 điểm hảo cảm.

Tám mươi điểm hảo cảm, còn thiếu hai mươi điểm! Thật vui vẻ!

"Tiểu Vu, sao cô lại tới đây?" An Vũ Trạch ôm lấy bà vai Lăng Vu Đề, cũng không có lập tức đẩy cô ra.

"Chính là nhớ cậu nha! Cho nên tới gặp cậu đây!" Lăng Vu Đề ngửa đầu tươi cười xán lạn nhìn An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch cũng nhếch môi cười: "Coi như cô còn có lương tâm, không có quên tôi!" Vừa mới nói xong, Điện Hạ ở một bên liền kêu meo meo hai tiếng.

An Vũ Trạch bật cười ra tiếng: "Ủ, vậy có nhớ Điện Hạ rồi sao?"

Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn nhìn chăm chăm vào Điện Hạ đang ngẩng lên nhìn mình: "Đương nhiên rồi! Tôi cũng rất nhớ Điện Hạ!"

"Meo meo ~"

Nhìn hai người họ ôm nhau, những người suy đoán Lăng Vu Đề là bạn gái Phó Thời Sâm đều tròn tròn mắt.

Đây đây đây..... Đây là tình huống gì nha?!

Mà Phó Thời Sâm siết chặt nắm tay, nỗ lực khống chế được cảm xúc, anh không thể biểu hiện dị thường trước mặt nhiều người như vậy.

"Vũ Trạch, đây là ai nha? Bạn cậu sao?" Một giọng nữ vang lên ở bên cạnh hai người, thanh âm ông ọ đến không chịu được, vừa nghe liền biết là cổ tình dùng chất giọng này để nói chuyện.

Lăng Vu Đề cảm thấy da gà đều phải rơi đầy đất, lúc này An Vũ Trạch mới nhẹ nhàng đẩy Lăng Vu Đề còn ở trong lòng ngực cậu.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn nhìn người nói chuyện, đó là thiếu nữ lớn lên rất xinh đẹp, cũng không thể xem như thiếu nữ, có ấy thoát nhìn cũng tầm hai mươi mấy tuổi. Già như vậy, cũng coi trọng Tiểu Trạch nhà cô?!

"Chị Tâm Ngừ, đây là Lăng Vu Đề. Gọi cô ấy Tiểu Vu là được rồi. Tiểu Vu, đây là dị năng giả hệ hoá cấp 3 trong đội, chị Tâm Ngừ." An Vũ Trạch mỉm cười giới thiệu.

Lăng Vu Đề gật gật đầu, tươi cười ngọt ngào gọi một tiếng: "Chào chị Tâm Ngừ."

Trần Tâm Ngừ trên dưới trái phải mà đánh giá Lăng Vu Đề, trong lòng trời lên cảm giác ghen ghét nồng đậm.

Ở trong căn cứ không có hậu trường cường ngạnh, có thể có bộ dạng tiểu thư như vậy? Người này, thật là tình địch cường đại!

"Tiểu Vu, ăn bữa sáng." Rốt cuộc Phó Thời Sâm đã đi tới, thành công đánh gãy sự vui vẻ khi Lăng Vu Đề gặp lại An Vũ Trạch.

"Sâm đội trưởng, anh quen biết với Tiểu Vu?" An Vũ Trạch có chút kinh ngạc hỏi, cậu còn chưa có kịp hỏi một tuần nay thì Lăng Vu Đề ở đâu.

Chẳng qua nhìn trang phục có mặc rất quý, không có bộ dạng trong thời mạt thế, thoát nhìn đã sống thật sự không tồi!

Phó Thời Sâm gật gật đầu, lại dắt tay Lăng Vu Đề lần nữa, Lăng Vu Đề cũng không có cự tuyệt, cô cảm thấy anh trai dắt tay em gái thật sự không có gì.

Cho nên nói nha! Lăng Vu Đề thật sự không quá hiểu từ "thích" phản loại ra sao. Cô trực tiếp coi biểu hiện của Phó Thời Sâm làm như anh trai thích em gái, hơn nữa Phó Thời Sâm cũng không có nói anh thích cô. Cho nên cô thật sự không biết Phó Thời Sâm lại thích cô theo kiểu tình cảm nam nữ.

"Đương nhiên chúng tôi quen biết, một tuần này Tiểu Vu đều ở tại nhà tôi."

Phó Thời Sâm suy đoán, Lăng Vu Đề có phải không hiểu thích một người là như thế nào hay không, cho nên cho dù ánh mắt cô nhìn An Vũ Trạch mang theo yêu thích, lại không biết cô thích cậu ta.

Cho nên, kỳ thật anh còn có cơ hội?! Rốt cuộc, Lăng Vu Đề không có cự tuyệt anh tới gần, cũng không cự tuyệt anh dắt tay cô.

Một câu của Phó Thời Sâm, khiến cho An Vũ Trạch trầm mặc.

Tuy cậu mới đến trong đội ngũ dị năng giả một tuần, nhưng có quan hệ với người trong đội rất khá. Mấy ngày nay trong đều đang lan truyền Phó Thời Sâm có một cô bạn gái thần bí, còn mang về nhà ở.

Cho nên, Lăng Vu Đề, chính là bạn gái Phó Thời Sâm?!

Không biết vì sao, biết được điều này, trong lòng An Vũ Trạch có chút không thoải mái, cậu không vui, rất không vui. Nhưng cậu lại nghĩ không ra vì sao lại không vui.

Lăng Vu Đề thật sự không biết cái mở cong cong queo queo này, cô chỉ thấy thần sắc không vui trong ánh mắt An Vũ Trạch, tuy có chút nghi hoặc nhưng lại thấy nơi này nhiều người như vậy, cô cũng không có mở miệng hỏi.

"Đi ăn bữa sáng trước đi!" Phó Thời Sâm lại lên tiếng lần nữa, sau đó nắm tay Lăng Vu Đề đi tới nhà ăn.

Bữa sáng thực đơn giản, một người ba cái mìn thầu lớn, một chén cháo.

Vốn dĩ đàn ông thành niên ăn ba cái mìn thầu thêm một chén cháo liền no lắm rồi, phụ nữ thì ăn hai cái mìn thầu cũng đã rất no rồi.

Nhưng Lăng Vu Đề thì sao nhỉ ~

Trong ánh mắt kinh ngạc của những dị năng giả khác, ăn ba cái mìn thầu, thêm hai chén cháo.

Lăng Vu Đề chẹp chẹp miệng, có chút kỳ quái nhìn những người lo nhìn cô, lại không ăn bữa sáng.

Trừ bỏ An Vũ Trạch cùng Phó Thời Sâm đều rất bình tĩnh đang ăn bữa sáng, cơ hồ những người khác chỉ ăn một nửa liền ngừng lại.

Một hồi lâu, Lăng Vu Đề mới phản ứng lại rằng tại sao những người đó lại nhìn cô.

Gương mặt Lăng Vu Đề hồng hồng, ngượng ngùng cười cười: "Cái kia, tôi ăn uống khá nhiều....."

Phó Thời Sâm vừa mới ăn xong bữa sáng liếc mắt nhìn mọi người một cái: "Đừng có thất thần, mau ăn rồi huấn luyện!" Lúc này mọi người mới cúi đầu ăn sáng.

Khi mọi người ăn sáng xong, chuẩn bị đi huấn luyện, Tô Bạch Vũ mới đến giáo trường.

Mà Lăng Vu Đề, rốt cuộc gặp được nữ chủ cô vẫn luôn chờ mong, Tô Bạch Vũ!

Tô Bạch Vũ có ngũ quan thanh tú, nếu không phải khí chất của cô ấy, sợ là đều kém hơn so với cái cô tên Trần Tâm Ngữ luôn.

Chẳng qua Tô Bạch Vũ thắng thì thắng ở khí chất thanh lãnh của cô ấy, còn có tàn nhẫn độc ác, quyết đoán sát phạt.

Cho nên không hiểu sao làm cả người cô ấy mang theo một loại khí chất làm người khác muốn thần phục, mà trong cốt truyện nam chủ nam phụ tự nhiên liền phải ngoan ngoãn yêu cô ấy nha!

Aya: Muốn ngủ nha~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Công lược ngự thú dị năng giả (21)

Edit: Aya Shinta

Vừa thấy Tô Bạch Vũ tới, Lăng Vu Đề vốn đang nói chuyện cùng An Vũ Trạch lập tức liền sáng đôi mắt lên, nhắc chân đi đến chỗ Tô Bạch Vũ.

Lăng Vu Đề ôm Điện Hạ, không tình nguyện mà đứng ở tại chỗ, do dự có muốn mang nó theo hay không.

Hình như Điện Hạ giống như trong cốt truyện, vừa thấy được Tô Bạch Vũ liền nhe răng trợn mắt phát ra tiếng "gừ~gừ".

Nếu không phải lúc trước An Vũ Trạch đã nhắc nhở Điện Hạ, có khả năng Điện Hạ đã sớm nhào lên rồi.

Đại khái cũng suy nghĩ tầm ba mươi giây, Lăng Vu Đề liền ôm Điện Hạ lên đi theo.

Tô Bạch Vũ nhìn thấy Lăng Vu Đề thì nhìn có một cái, ánh mắt của cô ấy rất lạnh, có loại cảm giác tự cao tự đại.

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, cô biết chính mình là "nhân vật nhỏ" không được cô ấy coi ở trong mắt, cũng rất bình thường.

Thế nhưng, cô vẫn cười tủm tỉm gật đầu với Tô Bạch Vũ: "Xin chào, tôi tên Lăng Vu Đề!"

Tô Bạch Vũ khẽ gật đầu: "Mới tới? Dị năng gì?"

Ha?

"Tôi, dị năng hệ thủy."

"Cấp mấy?"

"Cấp 3....."

Tô Bạch Vũ hỏi, Lăng Vu Đề liền thành thành thật thật trả lời, chủ yếu là trên người cô có loại cảm giác áp lực.

Lăng Vu Đề không vui! Đến một lúc nào đó cô cũng sẽ có loại khí chất làm cho người ta cảm thấy áp lực! Ủ!

Dị năng hệ thủy rất rầu rìa, một đời trước thì Tô Bạch Vũ cũng không có ở sống được trong mặt đất bao lâu, cho nên cô ấy cũng không biết dị năng hệ thủy giai đoạn trước rầu rìa, giai đoạn sau sẽ rất lợi hại.

Khi Lăng Vu Đề nói mình có dị năng hệ thủy, Tô Bạch Vũ không hài lòng.

Trong đội ngũ đã có hai dị năng giả hệ hệ thủy, hơn nữa đều là cấp 4 sắp lên cấp 5, cho nên, thật sự không cần một dị năng giả hệ thủy cấp 3.

Tô Bạch Vũ vừa mới muốn nói không cần Lăng Vu Đề, An Vũ Trạch mới bèn mở miệng: "Bạch vũ, cô hiểu lầm, Tiểu Vu không phải mới tới, cô ấy chỉ là tới gặp tôi. Chúng tôi là bạn bè."

Nhìn thấy kinh hoàng trong mắt Tô Bạch Vũ, trong lòng An Vũ Trạch có chút không thoải mái.

Cậu là người bệnh vực người mình, đối với Lăng Vu Đề, cậu đã phân loại thành người một nhà.

Bạch Vũ?!

Lăng Vu Đề trừng An Vũ Trạch, cả người đều tản ra một hương vị chua lôm.

Lâm gì phải gọi đến thần thiết như vậy!? Những người khác không phải đều gọi Tô đội trưởng sao?!

Làm sao cậu không theo người khác gọi Tô đội trưởng nha!? A? A? A?!

Thu được cái tròng mắt của Lăng Vu Đề, An Vũ Trạch có chút không thể hiểu được, cậu cho rằng cái câu "Chúng tôi là bạn bè" nói sai rồi.

Chẳng lẽ? Muốn cậu nói bọn họ là bạn tốt?

Thôi được rồi: "Khụ ~ tôi cùng Tiểu Vu là bạn tốt!" An Vũ Trạch lại nói với Tô Bạch Vũ lần nữa.

Lăng Vu Đề: Tôi ngắt ——

Lại tròng mắt nhìn An Vũ Trạch một cái: "Ai cùng cậu là bạn tốt hử! Tôi với cậu mới không phải bạn tốt!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền ôm Điện Hạ nổi giận dưng dưng mà xoay người đi rồi.

An Vũ Trạch bị Lăng Vu Đề đột nhiên nổi bão làm cho không hiểu ra sao, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lăng Vu Đề phát tính như vậy, lại không hề có dấu hiệu.

Mình không có làm sai cái gì nha? Chẳng lẽ, cô ấy không muốn làm bạn bè với mình? Vậy sao cô ấy lại nói nhớ mình, cho nên tôi gặp mình?

Thông minh như An Vũ Trạch, nghĩ thông suốt tại sao Lăng Vu Đề sẽ phát giận chỉ là vấn đề thời gian, nhưng hiện tại, một chốc một lát xác thật là không nghĩ ra được.

Nhưng thật ra Tô Bạch Vũ một bên lại nhìn ra vì sao Lăng Vu Đề sẽ sinh khí, cô nhìn về mặt mờ mắt của An Vũ Trạch, nhàn nhạt nói: "Cô ấy thích cậu."

Cái gì?!

An Vũ Trạch kinh ngạc tròng mắt, hiển nhiên có chút không tin.

Thế nhưng lại tưởng tượng cho cẩn thận, hình như, xác thật là có ý như vậy một chút.

Nhưng mà, không phải hiện tại Tiểu Vu đã là bạn gái Phó Thời Sâm rồi sao?

"Mau đi huấn luyện!" Nói xong, Tô Bạch Vũ liền trực tiếp rời đi.

Suy nghĩ bị Tô Bạch Vũ đánh gãy, An Vũ Trạch cũng quyết định thành thành thật thật huấn luyện xong rồi nói sau.

Toàn buổi sáng, nhóm đệ năng giả vẫn luôn luyện đệ năng, tập đội hình ngũ ấn ý phối hợp với nhau.

Đệ năng ngự thú của An Vũ Trạch kỳ thật không có cách nào luyện ở giáo trường, nhưng thật ra cậu có thể luyện tập đao pháp. Rèn luyện các phương diện tổ chất của thân thể mình.

Lăng Vu Đề dọn một cái ghế nhỏ ngồi ở bên ngoài giáo trường xem, Điện Hạ ngoan ngoãn rúc vào trong lòng ngực cô.

Ngẫu nhiên, Lăng Vu Đề cũng sẽ đề Điện Hạ biến lớn cùng nhau luyện đệ năng.

Ngay từ đầu đệ năng hệ thủy cấp 3 của cô được phóng ra, cô liền thu được một ít tiếng cười nhạo từ những nữ đệ năng giả thích Phó Thời Sâm cùng An Vũ Trạch.

Nhưng các cô suyết chút nữa bị Điện Hạ biến lớn phác gục lên mặt đất, rốt cuộc không dám cười Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề luyện được rất khắc khổ, chờ đệ năng tiêu hao xong, cô liền nghỉ ngơi trước một chút, khôi phục một ít, cô lại tiếp tục luyện.

Một buổi sáng, những đệ năng giả đó đang huấn luyện, cô cũng đang luyện tập.

Giữa trưa thì Sâm mục mục không ở nhà ăn cơm, cho nên Lăng Vu Đề không nóng nảy chờ về nấu cơm.

Lúc ăn cơm trưa, An Vũ Trạch thường thường sẽ ngừng đầu đi nhìn Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề còn đang nổi nóng, ánh mắt nhìn tới nhìn lui, nhưng mà không nhìn An Vũ Trạch.

Phó Thời Sâm một bên không ngừng gấp đồ ăn cho Lăng Vu Đề, dần dần cô ăn nhiều một chút. Đáng vẻ dịu dàng cẩn thận kia, làm không ít đệ năng giả ở bên cạnh ồ ào.

Cuối cùng vẫn là Lăng Vu Đề đỏ mặt giải thích: "Mọi người hiểu lầm, tôi không phải bạn gái của Thời Sâm ca."

Lăng Vu Đề vừa nói xong, Phó Thời Sâm liền trắng mặt, mà những người ồn ào kia lập tức an tĩnh.

Nhìn thấy thần sắc khổ sở của Phó Thời Sâm, lúc này Lăng Vu Đề mới ý thức được, hoá ra, Phó Thời Sâm không phải coi cô trở thành em gái sao?!

Trời ạ!

"Tôi, tôi, tôi no rồi, hai người từ từ ăn!" Lăng Vu Đề đứng lên, nói một câu xong, cả vội rời khỏi nhà ăn.

Điện Hạ tung ta tung tãng mà đi theo phía sau Lăng Vu Đề ra ngoài.

An Vũ Trạch bị lời của Lăng Vu Đề kinh ngạc một chút, mà cái phản nhiều hơn trong lòng, thế nhưng là vui sướng!

Nhìn nhìn đồ ăn mình còn chưa có ăn xong, cậu chuẩn bị cơm nước xong liền đi hỏi Lăng Vu Đề một chút, có phải giống như Tô Bạch Vũ nói hay không: Thích cậu?

Lúc này An Vũ Trạch không có nghĩ tới, nếu đáp án của Lăng Vu Đề là thích thì, cậu muốn đáp lại Lăng Vu Đề như thế nào.

Một mình Lăng Vu Đề chạy đến giáo trường, cô có chút không biết làm sao.

Lâu như vậy tới nay, mục đích duy nhất của cô chính là công lược nam phụ đã chỉ định.

Cô chưa từng nghĩ tới, có thể có một người khác thích cô, hoặc là, yêu cô hay không!

Hiện tại đối mặt với tình huống như vậy, Lăng Vu Đề không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trong tiểu thuyết, những nam phụ không chiếm được tình yêu, không phải đều thật sự đau đớn lắm hay sao!

Phó Thời Sâm, cũng sẽ đau lòng đi! Cô không thể yêu anh, cũng, không yêu anh.

Làm sao bây giờ?! Việc hiện tại cô nên làm có phải lập tức dọn khỏi nhà Phó Thời Sâm hay không?

Nhưng sau khi dọn đi, cô lại phải đi đâu đây?

Hay là, cô tìm được công tác cùng chỗ ở xong thì dọn đi?

Hoặc là, cô đi tìm An Vũ Trạch mượn tính hạch thuê nhà trước?

"Có hứng thú tiến vào đội ngũ đệ năng giả không?"

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau dọa Lăng Vu Đề nhảy dựng.

Aya: Đoán xem là ai nào~~~

Chiều nay mình đang làm một cái bia mới... tính ra thì cả bộ này có tới tận chín cái bia @@ nhiều quá đi >.<

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Công lược ngự thú dị năng giả (22)

Edit: Aya Shinta

Cũng thành công đánh tan đi mớ bông bong trong đầu Lăng Vu Đề.

Cô xoay người lại, nhìn về phía người ở đằng sau, đột nhiên nói: "Tô đội trưởng?"

"Có hứng thú tiến vào đội ngũ dị năng giả không?" Tô Bạch Vũ lặp lại một lần nữa.

Lúc này Lăng Vu Đề mới nghe rõ Tô Bạch Vũ nói, cô nghi hoặc nhìn Tô Bạch Vũ: "Vi sao?" Vào buổi sáng cô đã nhìn thấy được sự không hài lòng trong ánh mắt của Tô Bạch Vũ, vậy hiển nhiên là không hài lòng với dị năng cùng cấp bậc của cô.

"Tôi thấy được tiềm lực của cô." Toàn bộ buổi sáng, Lăng Vu Đề đều nghiêm túc khắc khổ luyện tập dị năng.

Tuy rằng dị năng của cô rất râu rìa, hiện tại cũng rất yếu.

Nhưng Tô Bạch Vũ lại cảm thấy, Lăng Vu Đề có một loại sức bật cùng tiềm chất, cô ấy tin tưởng cho dù Lăng Vu Đề này có dị năng hệ thủy râu rìa như vậy, cũng có thể trở thành một dị năng giả ưu tú.

"Cô đồng ý không?" Tô Bạch Vũ khó có khi kiên nhẫn như vậy.

Lăng Vu Đề trừ bỏ kinh ngạc, nhưng không có bất luận đo dự gì cả, cô vội vàng gật đầu: "Tôi đồng ý!"

Đội viên của đội ngũ dị năng giả sẽ được an bài chỗ ở, như vậy cô có thể dọn khỏi chỗ của Phó Thời Sâm.

Tuy rằng khi tiến vào đội ngũ dị năng giả thì mỗi ngày đều sẽ đối mặt với Phó Thời Sâm, nhưng cô cũng thực vừa lòng vì có thể gặp An Vũ Trạch mỗi ngày nha!

Được câu trả lời mà chính mình muốn, khoe miệng Tô Bạch Vũ hướng lên một chút, làm cả người cô ấy thoát nhìn nhu hòa không ít.

Vừa mới muốn nói cho Lăng Vu Đề rằng ngày mai liền bắt đầu tới giáo trường cùng nhau huấn luyện rồi sau đó làm nhiệm vụ, Lăng Vu Đề liền mở miệng trước: "Xin hỏi, có an bài chỗ ở của tôi không?"

Tô Bạch Vũ nường mảy: "Không phải có ở tại nhà Thời Sâm sao?" Nếu cô không có nghe lầm mà nói.

Lăng Vu Đề giải giải đầu, vẻ mặt buồn rầu: "Hiện tại tôi xác thật là đang ở tại trong nhà Thời Sâm ca, nhưng chúng tôi không thân chẳng quen, cũng không thể luôn quấy rầy Thời Sâm ca cùng Sâm mục nữ!"

Hướng chỉ, cô hy vọng có thể thừa dịp mới quen biết Phó Thời Sâm một tuần, có thể sẽ không làm anh thương tâm quá sâu!

Tô Bạch Vũ gật gật đầu, cô cũng đã nhìn ra, Phó Thời Sâm thích Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề thích An Vũ Trạch, An Vũ Trạch, tựa hồ cũng thích Lăng Vu Đề một chút.

Như vậy thì thoát nhìn, Phó Thời Sâm không hy vọng.

Cùng với việc vẫn luôn ở trong nhà Phó Thời Sâm, cho anh ta hy vọng, còn không bằng trực tiếp dọn ra ngoài, như vậy cũng có thể chặt đứt niệm tưởng của Phó Thời Sâm.

"Cô muốn dọn khi nào?" Tô Bạch Vũ hỏi.

Trừ bỏ Tô Bạch Vũ cao lãnh, Lăng Vu Đề cảm thấy nữ chủ này vẫn rất dễ ở chung.

"Chờ một chút liền dọn, có thể chứ?"

Tô Bạch Vũ gật đầu: "Vậy cô liền ở cùng tôi đi." Nói xong, Tô Bạch Vũ liền lấy ra một cái chìa khóa từ túi tiền, đưa cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề ngây ngốc tiếp nhận chìa khóa, Tô Bạch Vũ nói một câu: "Biến số nhà là 18, tự cô dọn, một giờ sau sẽ có nhiệm vụ, tôi sẽ không giúp cô." Sau đó liền xoay người rời đi.

Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn chiếc chìa khóa an an tĩnh tĩnh nằm ở trong lòng bàn tay mình, cô còn không có phản ứng lại được.

Cô vừa mới nghe được cái gì? Tô Bạch Vũ nói, để cô, sống cùng cô ấy?!

Trong cốt truyện có nói qua, Tô Bạch Vũ sống một mình.

Lúc này cô ấy cùng nam chủ Phó Thời Cảnh đã thích lẫn nhau, hơn nữa đang kết giao, nhưng Tô Bạch Vũ kiên quyết không đồng ý ở chung trước hôn nhân.

Tuy Phó Thời Cảnh hận không thể lập tức cưới Tô Bạch Vũ vào cửa, chính là lúc này, nào có tâm tư đi cử hành hôn lễ!

Hơn nữa trong lòng Phó Thời Cảnh cũng có tính toán, anh muốn cho Tô Bạch Vũ một hôn lễ long trọng.

Cho nên, Tô Bạch Vũ cao lãnh đến mức có chút "bất cận nhân tình", hiện tại một mình ở trong một biệt thự!

"Meo ~" cô chân bị móng vuốt mềm mại đầy thịt vỗ, thành công mà kéo ra Lăng Vu Đề đang đắm chìm ở trong kinh ngạc.

Khom lưng bẻ Điện Hạ lên, Lăng Vu Đề đặt chìa khóa ở trong một cái túi nhỏ có khóa kéo của cái váy.

Cô quyết định hiện giờ đi gặp Phó Thời Sâm nói một tiếng, sau đó liền trở về dọn đồ đạc đến chỗ Tô Bạch Vũ.

Khi Lăng Vu Đề đang chuẩn bị đi tìm Phó Thời Sâm, vừa lúc Phó Thời Sâm tới tìm cô.

Tay Lăng Vu Đề ôm Điện Hạ thật chặt, cô đột nhiên có chút không biết làm sao để đối mặt với Phó Thời Sâm. Bởi vì cô biết, cô cần phải đã thương lòng của Phó Thời Sâm.....

Sắc mặt Phó Thời Sâm đã khôi phục sự bình tĩnh vốn có, vẻ mặt anh vẫn mang theo ý cười như cũ, nhìn Lăng Vu Đề. Tựa như những lời Lăng Vu Đề đã nói ở nhà ăn, cũng không ảnh hưởng gì đến anh. Nhưng Lăng Vu Đề lại thấy được sự khổ sở che giấu dưới đáy mắt anh.

"Tiểu Vu, lát nữa có nhiệm vụ, tôi đưa em về trước." Phó Thời Sâm đi đến trước mặt Lăng Vu Đề, mỉm cười nói.

Lăng Vu Đề mỉm cười, ánh mắt nhìn Phó Thời Sâm mang theo áy náy. Cô hồi hận, hồi hận lúc trước Sâm mục mục mới có ở lại, mà cô dựa vào việc lấy quan hệ với Phó Thời Sâm mà tìm An Vũ Trạch, nên đồng ý!

Lăng Vu Đề quyết định, về sau đi tới thế giới nhiệm vụ, cô nhất định phải giữ khoảng cách với những người không phải đối tượng công lược mới được!

"Cái kia, Thời Sâm ca, vừa nãy Tô đội trưởng tìm em, cô ấy mời em tiến vào đội ngũ dị năng giả."

"Phải không? Vậy về sau có thể cùng Tiểu Vu đi làm tan tằm mỗi ngày!"

Phó Thời Sâm cười nói, anh vẫn ôm hi vọng, hy vọng cùng Lăng Vu Đề sớm chiều mỗi ngày chung đụng, Lăng Vu Đề sẽ có một ngày thích anh!

Lăng Vu Đề gật gật đầu, sau đó chần chờ một chút, mới mở miệng: "Lát nữa em liền dọn đến ở cùng Tô đội trưởng, vừa nãy Tô đội trưởng đã đưa chìa khóa chỗ ở cho em rồi."

Lăng Vu Đề vừa nói xong, Phó Thời Sâm liền ngắc ngứ cả người, anh không nghĩ tới Lăng Vu Đề còn muốn dọn ra ngoài ở!

"Vi sao? Có phải bởi vì vừa nãy lời nói đùa của bọn họ làm em cảm thấy bối rối? Em yên tâm, tôi trở về nói với bọn họ, khiến cho bọn họ về sau không cần nói giỡm như vậy!"

Trong giọng nói của Phó Thời Sâm mang theo vội vàng cùng khẩn trương, anh cảm thấy chỉ cần Lăng Vu Đề dọn ra ngoài, ngay cả hy vọng anh cũng không có nữa!

"Không phải, vốn dĩ em không nên ở tại nhà anh, hiện tại nếu đến trong đội ngũ dị năng giả, lại vừa lúc có an bài chỗ ở, em nên dọn ra ngoài nha! À, phục sức mà lúc trước Thòi Sâm ca mang về cho em thì cơ bản em cũng chưa có mặc, em sẽ mang những món em đã mặc rồi, còn lại sẽ không mang đi."

Nói xong, Lăng Vu Đề hơi hơi khom lưng với Phó Thòi Sâm: "Một tuần này, cảm ơn Thòi Sâm ca cùng Sâm mục vụ thu lưu cùng chiếu cố. Lát nữa em liền đi thu thập đồ đạc, em sẽ ăn cơm chiều cùng Sâm mục vụ rồi rồi đi, thuận tiện nói cho đi ấy một tiếng."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền ôm Điện Hạ tránh qua bên người Phó Thòi Sâm.

"Điện hạ, em đi tìm Tiểu Trạch đi, lát nữa còn nhận nhiệm vụ đó, bảo hộ Tiểu Trạch cho tốt, ngày mai gặp!" Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn Điện Hạ trong lồng ngực, hiện tại cô chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc, dọn đồ tới chỗ Tô Bạch Vũ trước.

Điện Hạ nhẹ nhàng gật đầu, kêu meo meo hai tiếng, liền từ trên người Lăng Vu Đề nhảy xuống, tuy rằng nó không muốn rời khỏi Lăng Vu Đề.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Công lược nực thú dị năng giả (23)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề nhìn về phía Điện Hạ chạy tới, sau đó liền thấy An Vũ Trạch đứng ở cách đó không xa, cô cũng không có đi qua.

Thấy An Vũ Trạch nhấc chân đi tới chỗ mình, cô lại nhanh chân rời khỏi giáo trường.

Bước chân của An Vũ Trạch dừng một chút, cúi đầu liếc mắt nhìn Điện Hạ đã ngoan ngoãn ngừng ở bên chân cậu một cái, lại nhìn Phó Thòi Sâm vẫn luôn dõi theo bóng dáng Lăng Vu Đề một cái.

Mím môi, An Vũ Trạch vẫn đuổi theo.

Chân cậu dài, khoảng ba bước chạy chậm liền gần cận được Lăng Vu Đề đang ở cổng giáo trường.

"Sao cô thấy tôi liền chạy nha?" An Vũ Trạch túm cánh tay Lăng Vu Đề, kéo cô đi đến một tàng cây.

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn An Vũ Trạch một cái: "Tôi chạy chỗ nào? Tôi chỉ là vội vã trở về thu dọn đồ đạc mà thôi."

"Thu dọn đồ đạc? Thu dọn thứ gì?" An Vũ Trạch nghi hoặc hỏi.

"Tôi muốn dọn quần áo gì gì đó đến chỗ Tô đội trưởng, từ hôm nay trở đi, tôi liền ở chung với Tô đội trưởng."

"Sống chung với Bạch Vũ? Không phải cô ở chỗ Sâm đội trưởng sao?"

Bạch Vũ, lại là Bạch Vũ.....

Thôi được rồi thôi được rồi ~ là cô keo kiệt, cùng lắm là cái xưng hô mà thôi, cô động kinh mới có thể bởi vì một cái xưng hô mà phát giận!

"Ú, không thể luôn quấy rầy Thòi Sâm ca, Tô đội trưởng mời tôi vào đội ngũ dị năng giả." Lăng Vu Đề gật đầu trả lời An Vũ Trạch.

Hai người cũng không biết, Phó Thòi Sâm liền đứng ở chỗ cách bọn họ không xa, trừ bỏ Điện Hạ thường thường nhìn về phía phương hướng Phó Thòi Sâm một cái, cảm thấy anh cũng không có uy hiếp, cho nên Điện Hạ không có lên tiếng.

Nghe thấy Lăng Vu Đề nói cô cũng vào đội ngũ dị năng giả, An Vũ Trạch rất cao hứng.

"Vây thì thật tốt quá! Tiểu Vu cô yên tâm, khi làm nhiệm vụ tôi sẽ bảo hộ cô!" An Vũ Trạch cười nói, trên gương mặt soái khí thật là rạng rỡ.

Khóe miệng Lăng Vu Đề hướng lên trên, rõ ràng muốn cười, lại nhịn xuống: "Ai muốn cậu bảo hộ, tự tôi có thể bảo hộ chính mình! Cậu còn có việc không? Không có việc gì, tôi liền đi trước a."

An Vũ Trạch muốn mở miệng, muốn hỏi cô một vấn đề, chính là cô ấy, có phải thích cậu hay không?

Chẳng qua thiếu niên da mặt mỏng, thấy Lăng Vu Đề nhìn chằm chằm vào chính mình, An Vũ Trạch đỏ tai, lời nói đến bên miệng nhưng hỏi không ra.

Cuối cùng An Vũ Trạch cũng chỉ là nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Không có việc gì, cô thu dọn đồ đạc trước đi, buổi tối tôi lại đến gặp cô."

"À." Lăng Vu Đề gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Đi khoảng vài bước, Lăng Vu Đề lại quay đầu lại vẫy vẫy tay với An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch nhếch môi cười, cũng đưa tay vẫy vẫy.

Đứng ở tại chỗ đến khi Lăng Vu Đề đi xa, An Vũ Trạch mới xoay người chuẩn bị về giáo trường.

Vừa mới xoay người, An Vũ Trạch liền sững sốt một chút, sau đó có chút nghi hoặc nhìn người trước mặt cậu: "Sâm đội trưởng, có việc sao?"

Gương mặt Phó Thòi Sâm bình tĩnh, anh mỉm cười, ngữ khí ôn hòa: "Tiểu Trạch, thích Tiểu Vu sao?"

"A?" An Vũ Trạch bị cái vấn đề bất thành lình nhảy ra của Phó Thòi Sâm làm cho có chút ngốc.

"Tiểu Vu em ấy, thích cậu. Nếu cậu cũng thích em ấy, phải tốt với em ấy. Tuy rằng tuổi cậu nhỏ một chút, nhưng tôi tin rằng cậu sẽ trở thành một người đàn ông tốt!"

Phó Thòi Sâm không phải người cực đoan, anh không phải cái loại mà anh thích người khác, người khác liền nhất định phải thích anh!

Anh thích Lăng Vu Đề, nhưng nếu Lăng Vu Đề không thích anh. Vậy anh cũng không muốn miễn cưỡng, may mà hiện tại anh còn chưa có hãm quá sâu, còn có thể đứng lên lần nữa.

Từ nhỏ thì anh đã là như vậy, thật sự cố gắng, miễn sao không có tiếc nuối là được, chẳng sợ anh không có được thứ anh muốn.

Điểm này, anh lại bắt đồng với anh họ, thứ anh ấy muốn, không từ thủ đoạn mà có được.

Đối với Lăng Vu Đề, Phó Thòi Sâm vẫn thích, không có khả năng sau khi quyết định từ bỏ liền lập tức không thích.

Nhưng anh là nam nhân thành thực, anh hiểu được khắc chế chính mình như thế nào.

Chẳng sợ anh thật sự là không có biện pháp không thích Lăng Vu Đề, anh cũng không muốn tạo thành bối rối cho Lăng Vu Đề.

An Vũ Trạch có chút kinh ngạc nhìn Phó Thòi Sâm, cậu cũng là người thông minh, trừ bỏ tạm thời không nhìn thấu lòng mình, cậu nhìn ra được Phó Thòi Sâm thích Lăng Vu Đề.

Nhưng Phó Thòi Sâm lại nói, tin tưởng cậu sẽ trở thành một nam nhân tốt, nói cậu đối tốt với Lăng Vu Đề?!

Nhưng, cậu thích Lăng Vu Đề không?

An Vũ Trạch rũ mắt hỏi lòng mình, cậu không biết, không biết chính mình có phải thích Lăng Vu Đề hay không.

Có lẽ phải, có lẽ không phải.....

Cứ việc rất nhanh cậu liền mười tám tuổi, nhưng cậu chưa từng thích cô gái nào.

Cậu cảm thấy mình thích Tô Bạch Vũ, nhưng, Tô Bạch Vũ có bạn trai.

Hon nữa cứ việc cậu không muốn thừa nhận, nhưng, Tô Bạch Vũ cùng Phó Thời Cảnh thật sự rất xứng đôi.

Thấy rất lâu mà An Vũ Trạch không trả lời vấn đề của anh, vốn dĩ Phó Thời Sám đều đã chuẩn bị từ bỏ kẻ nhũn mỳ: "Cậu không thích Tiểu Vu?"

An Vũ Trạch lắc đầu: "Tôi, không biết..."

Đáp án như vậy làm Phó Thời Sám có chút sinh khí, anh cười lạnh một tiếng: "Không biết?! Là bởi vì cậu không biết mình thích Tô Bạch Vũ nhiều hơn, hay là thích Tiểu Vu nhiều hơn đi? Tô Bạch Vũ thì cậu không có khả năng, không nói có ấy có thích cậu hay không, anh họ tôi cũng sẽ không buông tay. Đến nỗi Tiểu Vu, vốn dĩ tôi tính toán từ bỏ, nhưng nếu chính cậu cũng không rõ lòng mình, tôi đây liền không khách khí theo đuổi Tiểu Vu."

Nói xong, Phó Thời Sám liền xoay người rời đi, để lại An Vũ Trạch còn ở trong biển rối rắm

Lăng Vu Đề trở lại trong nhà Phó Thời Sám, thu dọn đồ đạc mình trước.

Lúc trước khi cô mới tới chỉ có một cái ba lô, khi rời đi, lại nhiều hơn một túi quần áo. Những cái đó đều là cô đã mặc qua, giữ lại cũng không tốt lắm.

Đến nỗi những cái chưa có mặc qua, liền giữ lại để về sau Phó Thời Sám đưa bạn gái hoặc là vợ anh ấy mặc đi.

Nếu là Phó Thời Sám không muốn giữ lại, lấy để tặng người ta cũng tốt. Dù sao cô không thể lấy, vốn dĩ cũng không phải của mình!

Dọn hành lý đến cửa biệt thự của Tô Bạch Vũ, Lăng Vu Đề gương mặt nhìn nhìn.

Biệt thự của Tô Bạch Vũ theo kiểu bán biệt thự, một nửa biệt thự khác, hẳn là mấy nữ đệ nường già khác trong đội ngũ ở.

Đặt hành lý tới phòng khách, cô cũng không biết phòng nào của Tô Bạch Vũ, vẫn nên chờ tới buổi tối khi Tô Bạch Vũ trở về liền hỏi cô ngũ nơi nào thì được.

Nhìn trái nhìn phải trong biệt thự Tô Bạch Vũ xong, Lăng Vu Đề lại trở về trong nhà Phó Thời Sám, chuẩn bị làm bữa tối cho Sám mù mù.

Một hồi sau thì Sám mù mù về đến nhà, đã nghe thấy mùi thơm của đồ ăn, cả ngày mệt mỏi giống như nháy mắt liền biến mất.

Bà cười từm từ đi đến trước bàn ăn, ngồi xuống, bữa tối đơn giản là ba món một canh: "Có Tiểu Vu ở nhà thật tốt! Mỗi ngày về đến nhà đều có thể ăn được đồ ăn nóng hằm hập!"

Lăng Vu Đề bung hai chén cơm te từ phòng bếp ra, nghe thấy Sám mù mù nói, cô có chút ngượng ngùng cười: "Vẫn là do Sám mù mù cùng Thời Sám ca, bằng không nào có thức ăn tốt như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Công lược ngự thú dị năng giả (24)

Edit: Aya Shinta

"Nhưng Tiểu Vu nấu rất ngon, Sám mù mù ta trời sinh chính là sát thủ phòng bếp, cho dù có nguyên liệu nấu ăn tốt trong tay thì cuối cùng cũng sẽ trực tiếp biến thành rác rưởi. Khi không có con a, phòng bếp trong nhà chính là nấu mì gói! May mắn trước mặt thế trong nhà có đầu bếp bảo mẫu, bằng không Tiểu Sám đã suy dinh dưỡng từ khi còn bé!"

Sám mù mù nói về khuyết điểm của mình cũng không đó mặt, mặt mang ý cười.

Lăng Vu Đề cũng cười cười theo, thấy Sám mù mù ăn ngon như vậy, Lăng Vu Đề muốn nói lại thôi.

Tựa hồ nhìn ra Lăng Vu Đề không thích hợp, Sám mù mù nhìn cô một cái: "Làm sao vậy?"

Lăng Vu Đề cắn chiếc dưa, một hồi lâu mới lẩm bẩm mở miệng nói: "Không có việc gì, cơm nước xong rồi nói sau. Sám mù mù ăn cơm!" Cô cười cười với Sám mù mù, quyết định chờ cơm nước xong rồi nói.

Sám mù mù gật gật đầu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, chẳng qua bà lại suy đoán trong lòng rất cuộc Lăng Vu Đề muốn nói với bà cái gì?

Sau khi ăn cơm, Lăng Vu Đề rửa chén xong, đi đến bên người Sám mù mù ngồi xuống: "Cái kia, Sám mù mù, cảm ơn đi cùng Thời Sám ca một tuần này thu lưu cùng chiếu cố. Con cũng thêm cho hai người không ít phiền toái, thật sự rất cảm tạ hai người tốt với con như vậy! Hôm nay Tô đội trưởng của đội ngũ dị năng giả mời con vào đội ngũ, còn để con dọn tới chỗ cô ấy sống, con đã đồng ý."

Sám mù mù không có kích động hỏi vì sao Lăng Vu Đề muốn dọn đi, tuy bà thoát nhìn mới ba mươi tuổi, nhưng kỳ thật đã hơn bốn mươi tuổi.

Trượng phu qua đời hai mươi năm, một mình bà mang theo hài tử, tuy rằng ngẫu nhiên nói chuyện có chút không đáng hoàng, nhưng không đại biểu bà không rõ ràng.

Con trai nhà mình thích nha đầu này, mà nha đầu lại chỉ coi nó trở thành anh trai.

Ai, thôi, việc người trẻ tuổi thì người trẻ tuổi tự mình đi xử lý đi.

Chỉ là: "Tiểu Vu nha! Nếu con đi rồi! Ta cũng chỉ có thể ở nhà ăn những thứ đồ khó ăn đó nha ~"

Sám mù mù đáng thương hề hề nhìn Lăng Vu Đề, lo lắng chỉ là bữa ăn mà thôi.....

Lăng Vu Đề nhũn mỳ nghĩ ngợi, sau đó mới nói: "Sau khi vào đội ngũ dị năng giả chắc chắn sẽ có chút bận... Như vậy đi, chỉ cần con không bận, con liền tới nấu cơm cho Sám mù mù được không?"

Cũng chỉ có như vậy.....

Sám mù mù gật gật đầu, vuốt tay nắm lấy tay Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu phải nói chuyện giữ lời nha!"

Lăng Vu Đề vô cùng chắc chắn gật gật đầu, cười cười với Sám mù mù: "Sám mù mù đi yên tâm đi, con nhất định có thể nói mà giữ lời!"

Lại hàn huyên cùng Sám mù mù một lát, xem sắc trời đã tối dần, thời gian cũng sắp tới 7 giờ, từ biệt Sám mù mù xong, Lăng Vu Đề liền đi tới biệt thự của Tô Bạch Vũ.

Lúc này Tô Bạch Vũ còn chưa có trở về, Lăng Vu Đề an vị ở phòng khách chờ Tô Bạch Vũ. Chờ rồi chờ, cô gục trên sofa ngủ mất, ngay cả Tô Bạch Vũ đã trở lại cũng không biết.

Tối cùng Tô Bạch Vũ, còn có An Vũ Trạch đã nói với Lăng Vu Đề rằng buổi tối sẽ tới gặp cô.

Mất nhìn hành lý của Lăng Vu Đề, Tô Bạch Vũ liền biết Lăng Vu Đề lo lắng sẽ đi nhầm phòng, cho nên liền đặt hành lý ở phòng khách trước.

Hành động như vậy, không thể nghi ngờ làm Tô Bạch Vũ có thêm vài phần hào cảm với Lăng Vu Đề.

An Vũ Trạch đi đến bên người Lăng Vu Đề, vỗ nhẹ gương mặt cô: "Tiểu Vu, Tiểu Vu!"

"Ưm ~" Lăng Vu Đề trong lúc ngủ mơ tả hạ nghe thấy tiếng nói của An Vũ Trạch, nhưng cô cho rằng mình chỉ là đang nằm mơ. Cho nên phát ra một cái giọng mũi, cô chuẩn bị nghiêng người đi ngủ tiếp.

An Vũ Trạch dở khóc dở cười nhìn hành động của Lăng Vu Đề, sau đó lóng mảy cậu nhướng lên, ý xấu cười đưa tay phóng tới trên mặt Lăng Vu Đề.

Một giây... Hai giây... Ba giây..... Năm giây...

Lăng Vu Đề mở trừng mắt, nhìn khuôn mặt tuần tử đang phóng đại, Lăng Vu Đề một bên lớn giọng, một bên gạt phất cánh tay của An Vũ Trạch đang nhéo cái mũi cô.

"An Vũ Trạch! Cậu thật xấu! Không thể đánh thức tôi cho đảng hoàng hay sao?! Làm gì mà nhéo mũi, tôi còn tưởng rằng mình bị nghẹt mũi đấy!" Lăng Vu Đề trừng An Vũ Trạch, tức giận nói.

"Tôi có kêu cô đảng hoàng nha, nhưng cô không chịu dậy, tôi cũng chỉ có cách nhéo mũi cô thôi ~" An Vũ Trạch đỡ bà vai Lăng Vu Đề, kéo cô ngồi dậy, cười hi hi nói.

An Vũ Trạch rằng Lăng Vu Đề dậy xong, tự mình ngồi vào bên người Lăng Vu Đề, còn Điện Hạ tự giác nhảy đến trên đùi cô ngồi.

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, vừa mới muốn hỏi làm sao An Vũ Trạch lại ở chỗ này, liền thấy Tô Bạch Vũ ngồi ở một bên khác của sô pha.

"Tô đội trưởng, cô đã về rồi!" Lăng Vu Đề cười với Tô Bạch Vũ.

Tô Bạch Vũ gạt gạt đầu, đứng lên: "Phòng tôi ở lầu hai, lầu một cùng lầu ba, chính cô tùy ý, tủ quần áo có bộ chăn giường."

Nói xong, cô liền thoáng nhìn qua An Vũ Trạch, liền nhấc chân lên lầu hai.

Lăng Vu Đề chu miệng gạt đầu, lúc này mới nhìn về phía An Vũ Trạch: "Sao cậu lại tới đây?"

"Cái gì hỏi tôi sao lại tới?! Không phải nói buổi tối tới gặp cô sao?!"

An Vũ Trạch trừng mắt nhìn Lăng Vu Đề, cậu còn tưởng rằng mình tới gặp cô, hẳn cô sẽ rất vui về mới đúng chứ!

Lăng Vu Đề vô đầu nghĩ nghĩ, hình như ban ngày An Vũ Trạch xác thật đã nói buổi tối sẽ đến gặp cô.

Gật gạt đầu, Lăng Vu Đề đặt Điện Hạ tới trên sô pha, chuẩn bị lấy hành lý vào phòng.

Nếu lầu một có phòng, vậy cô liền ở lầu một đi, lười bỏ cầu thang.....

Thấy Lăng Vu Đề lấy hành lý, An Vũ Trạch một phen đoạt lại: "Cô muốn ở phòng nào?"

Đầu tiên thì Lăng Vu Đề ngăn người, sau đó liền tùy cậu: "Ồ lầu một là được rồi."

Nói xong, An Vũ Trạch liền xách theo hành lý của Lăng Vu Đề đến một phòng ở lầu một.

"Tuy Bạch Vũ lạnh lùng một chút, nhưng rất dễ ở chung, cô đừng lo lắng."

An Vũ Trạch nhìn Lăng Vu Đề đang trải giường chiếu, bởi vì Lăng Vu Đề không nói chuyện, An Vũ Trạch cảm thấy phải nói chút gì mới tốt, nhưng cậu suy nghĩ thật lâu, cũng mới nghĩ ra một câu như vậy.

Động tác trong tay Lăng Vu Đề chỉ là dừng một chút, sau đó lại tiếp tục trải giường chiếu: "Tôi biết Tô đội trưởng là người dễ ở chung, không cần cậu nhắc nhở! Nghe nói bạn trai Tô đội trưởng là căn cứ trường?" Lăng Vu Đề ra vẻ tò mò hỏi.

Biểu tình của An Vũ Trạch cứng đờ, cậu gạt đầu: "Ừ, là căn cứ trường, anh họ Sám đội trưởng."

"À, vậy rất xứng đôi với Tô đội trưởng đi?" Lăng Vu Đề lại nói tiếp, cô chính là đang cố ý, cố ý đề cập đến Tô Bạch Vũ cùng Phó Thời Cảnh.

An Vũ Trạch vẫn gạt đầu: "Ừ, rất xứng đôi." Đầu là người cường đại.

Nhưng mà, An Vũ Trạch cậu cũng không kém nha!

"A, thật muốn trông thấy căn cứ trường kia! Căn cứ trường hẳn là lớn lên rất tuần tú đi! Có thể soái hơn so với Tiểu Trạch cậu hay không?!" Lăng Vu Đề trải giường xong thì đứng dậy, xoay người cười nhìn An Vũ Trạch.

Thấy vẻ mặt hoa si của Lăng Vu Đề, An Vũ Trạch không vui, cậu ôm mặt Lăng Vu Đề một phen, để cô không thể không nhìn thẳng mình: "Này này này... Soái ca ở chỗ này, cho cô xem đi, tùy tiện xem! Nhà người khác liền không cho nhìn! Nghe thấy không?!"

Aya: Đòi thật đen, còn 0.09 điểm nữa là vô được nguyên vọng đầu~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Công lược ngự thú dị năng giả (25)

Edit: Aya Shinta

"Nhà người khác? Vậy cậu là nhà ai?"

Lăng Vu Đề hỏi chuyện, làm An Vũ Trạch vốn dĩ có chút tức giận sùng sốt một chút.

Phải nha, Phó Thời Cảnh là nhà người khác, vậy cậu lại là nhà ai?

Thấy An Vũ Trạch không nói lời nào, Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, có chút nghi hoặc nhìn cậu.

"Tiểu Trạch cậu, là đang ghen sao?" Lăng Vu Đề hỏi.

An Vũ Trạch như là bị nước sôi làm bỏng tay, lập tức liền buông bàn tay đang ôm mặt Lăng Vu Đề ra, hai chân còn đồng thời lui lại mấy bước: "Cái kia, thời gian cũng không còn sớm, tôi đi trước..."

Nói xong, An Vũ Trạch bỏ chạy cũng rời khỏi phòng Lăng Vu Đề.

Nhìn bóng dáng An Vũ Trạch rời đi, Lăng Vu Đề vốn dĩ muốn đuổi theo lại cảm ứng được An Vũ Trạch cho cô thêm 10 mười điểm hảo cảm.

Chín mươi điểm hảo cảm, xem ra rất nhanh liền hoàn thành nhiệm vụ!

Chờ Lăng Vu Đề đi ra ngoài, An Vũ Trạch đã sớm lặn mất tăm, mà Điện Hạ còn ở lại.

Một người một mèo nhìn nhau tới mười giây, Lăng Vu Đề chu chu miệng: "Vậy tối hôm nay Điện Hạ ngủ cùng chị nha."

"Meo meo ~" Điện Hạ vui sướng kêu vài tiếng, sau đó tự giác nhảy tới trên giường Lăng Vu Đề vừa mới trải xong.

Lăng Vu Đề nhìn bộ lông sạch sẽ xù xù của Điện Hạ một cái, sau đó cảm áo ngủ đi toilet tắm rửa.

Nằm ở trên giường, Lăng Vu Đề có chút không ngủ được.

An Vũ Trạch có chín mươi điểm hảo cảm với cô, hẳn là xem như thích đi.

Thoạt nhìn An Vũ Trạch đối với Tô Bạch Vũ chỉ có một ít hảo cảm mà thôi, cũng không tính là thích.

Như vậy nếu lúc này cô tỏ lộ với An Vũ Trạch, tỷ lệ thành công hẳn là rất cao nhì.

Còn kém 10 điểm hảo cảm, đến lúc đó, cô phải lấy phương thức gì rời khỏi An Vũ Trạch, rồi khỏi thể giới này đây?

Bởi vì vấn đề này, Lăng Vu Đề trần trọc khó ngủ.

Năm giờ sáng hôm sau, Lăng Vu Đề đã bị Tô Bạch Vũ kêu lên từ trên giường, sau đó cùng đi giáo trường.

Sau khi dọn khỏi nhà Phó Thời Sâm thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh, Phó Thời Sâm cũng không có biểu hiện không vui, anh thấy Lăng Vu Đề thì giống như bình thường mà chào hỏi cô, nói chuyện phiếm gì đó.

Tô Bạch Vũ phân Lăng Vu Đề tới đội Phó Thời Sâm, làm quen với người trong đội ngũ một buổi sáng. Bởi vì Lăng Vu Đề tốt tính, lại có nhan giá trị. Cho nên đa số người trong đội vẫn rất thân thiện với Lăng Vu Đề.

Giữa trưa khi ăn cơm thì Tô Bạch Vũ đột nhiên nói có một cái nhiệm vụ, đại khái phải rời khoảng hai ba ngày, thành phố L có một cái kho lúa lớn, yêu cầu phải mấy đội đi vận chuyển lương thực.

Một đội của Phó Thời Sâm đã được an bài trong đó, đội ngũ dị năng giả tổng cộng có mười tiểu đội, mỗi một tiểu đội có hai mươi thành viên.

Bao gồm một đội mà Phó Thời Sâm dẫn dắt, tổng cộng năm tiểu đội, đi đầu tự nhiên là Tô Bạch Vũ.

Ngày thường làm nhiệm vụ cũng không cần phải vì một nhiệm vụ mà năm tiểu đội nhiều người như vậy, chỉ là nghe nói thành phố L có zombie dị năng cấp cao, đã có không ít dị năng giả của căn cứ đã vong mạng tại thành phố L.

Nếu không phải cái kho lúa kia thật sự quá mê người, cũng sẽ không có nhiều người trước ngã xuống, sau tiến lên đi chịu chết như vậy.

Nếu căn cứ Nam Thành thu được tin tức này, Tô Bạch Vũ cùng Phó Thời Cảnh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Được Tô Bạch Vũ công bố tin tức nhiệm vụ, tay cầm đũa của Lăng Vu Đề ngừng lại, đồ ăn trên đũa đều rơi trên bàn.

Thấy An Vũ Trạch cùng Phó Thời Sâm đều quan tâm nhìn mình, Lăng Vu Đề vội vàng gục đầu xuống, che dấu hoảng loạn nơi đáy mắt.

Trong cốt truyện, đã nhắc tới nhiệm vụ lần này.

Nhiệm vụ lần này, chẳng những sẽ làm An Vũ Trạch bại lộ dị năng không gian của mình. Vẫn là cốt truyện miêu tả bạo kiếp lớn nhất trong mặt thể, cũng là làm An Vũ Trạch gặp phải bạo kiếp.

Thành phố L là một thành phố biển, nơi đó không chỉ có một cái kho lúa lớn, cũng không chỉ có một zombie dị năng cấp cao trấn thủ.

Nơi đó là bắt nguồn của mặt thể, nơi virus phát tán làm nhiều người như vậy bị cảm nhiễm biến thành zombie.

Ở trong kho lúa lớn, còn có một thành phố ngầm, đó là một cái căn cứ thực nghiệm.

Lương thực ở đó tiếp cận gần nhất với virus phát tán từ căn cứ thực nghiệm, cho nên cũng cảm nhiễm virus.

Cho dù mang lương thực về cũng không thể ăn, bởi vì những người ăn lương thực đều sẽ cảm nhiễm virus biến thành zombie, dù là dị năng giả cũng không ngoại lệ.

Lúc trước lương thực được vận chuyển trở về, Phó Thời Cảnh đã hạ lệnh phát xuống.

Chẳng qua cũng may lúc ấy chỉ phát một phần, còn lại đều được tồn trữ.

Lúc ấy căn cứ Nam Thành có rất nhiều người đều cảm nhiễm virus biến thành zombie, Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ tiêu phí sức lực rất lớn mới xử lý xong sự kiện kia!

Mà bạo kiếp kia, là bởi vì lúc ấy Tô Bạch Vũ đi vận chuyển lương thực rời khỏi, chạm đến chốt mở che giấu căn cứ thực nghiệm của kho lúa.

Căn cứ thực nghiệm mở ra, bị một người chạy nạn gặp được.

Bọn họ cho rằng bên trong còn có lương thực, cho nên liền đi vào.

Kết quả liền đánh thức người biến thành zombie đầu tiên, cũng là tiền sĩ nghiên cứu virus zombie.

Một con vua zombie lý trí hoàn toàn rõ ràng, năng lực vô cùng cường đại.

Vua zombie sở dĩ sẽ nghiên cứu virus zombie, chính là bởi vì hấn chán đời, cho nên sau khi tỉnh lại thì vua zombie không ngừng phá hoại căn cứ nhân loại.

Đầu tiên hấn bắt đầu từ căn cứ nhỏ, sau đó chậm rãi bắt đầu phá căn cứ lớn.

Căn cứ Nam Thành, chính là căn cứ lớn đầu tiên mà hấn phá hoại.

Lúc ấy mấy chục vạn zombie vây thành, toàn bộ zombie cấp cao bị vua zombie triệu hoán qua.

Một lần đó, căn cứ Nam Thành tổn thất rất nhiều dị năng giả, ngay cả Tô Bạch Vũ cùng Phó Thời Cảnh cũng suýt nữa bỏ mạng.

Phó Thời Sâm chặt đứt một cánh tay, An Vũ Trạch tiêu hao dị năng ngự thú quá mức để đối kháng với zombie cấp cao.

Thấy vua zombie muốn tự bạo để giết chết Tô Bạch Vũ cách hấn gần nhất, An Vũ Trạch cùng một nam phụ khác, con trai căn cứ trưởng Bắc Thành cùng nhau hy sinh chính mình, cứu Tô Bạch Vũ.

Thần thể Lăng Vu Đề có chút phát run, là một người đọc đã xem cốt truyện của tiểu thuyết, cô cảm thấy tình hình ngay lúc đó thật sự quá kinh tâm động phách, quá chấn động!

Điều duy nhất mà hiện tại cô có thể nghĩ đến, chính là ngăn cản!

Ngăn cản Tô Bạch Vũ đi thành phố L, ngăn cản bọn họ đi vận lương!

Nhưng, không nói Tô Bạch Vũ có thể coi lời nói của cô là chuyện đùa.

Liền tính cô thành công ngăn cản Tô Bạch Vũ đi thành phố L, vậy cũng sẽ có người của căn cứ khác đi thành phố L.

Đến lúc đó khó bảo toàn việc trong lúc vô ý thì bọn họ lại đánh thức vua zombie kia!

Cho nên, cô không thể ngăn cản, không thể!

Có lẽ, có lẽ cô có thể mượn cơ hội này, thừa cơ giết chết vua zombie.

Đến lúc đó, không phải cô thể miễn đi bạo kiếp kia hay sao!!

Những cái căn cứ nhỏ đó sẽ không bị giết, như vậy nhiều nhân loại cũng sẽ không chết!

Ừ, chính là như vậy!

Lăng Vu Đề quyết định xong thì gật đầu thật mạnh, liền tính là vì những nhân loại này, hay vì An Vũ Trạch, cô cũng nhất định phải thừa cơ vua zombie chưa tỉnh lại, giết hấn!

"Lăng Vu Đề!"

"Lăng Vu Đề!"

"A? Chuyện gì Tô đội trưởng?!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Công lược ngự thú dị năng giả (26)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề ngừng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn sắc mặt có chút biến thành màu đen của Tô Bạch Vũ.

Tô Bạch Vũ nhẹ nhàng hít vào một hơi, sau đó lặp lại lời của mình: "Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, cô vừa mới vào, lần này cô không cần đi."

Không cần đi?! Như vậy sao được!

"Không! Tô đội trưởng, tôi muốn đi! Nếu tôi trở thành một thành viên của đội ngũ dị năng giả, vậy không thể đặc thù nha! Tô đội trưởng yên tâm đi! Tôi có thể!" Không đi, làm sao giết chết vua zombie đây?!

Thấy Lăng Vu Đề có thái độ kiên quyết, ý chí kiên định.

Tô Bạch Vũ cũng không hề nói gì, cô ấy gật gật đầu: "Cho mọi người một giờ, tự thu thập xong tất cả đồ dùng cần thiết, đến công căn cứ để tập hợp."

Nói xong, Tô Bạch Vũ liền xoay người rời đi.

Sau khi Tô Bạch Vũ rời khỏi, những người đó mới bắt đầu cầm củi ăn cơm.

Lần này Tô Bạch Vũ an bài năm tiểu đội có năng lực mạnh nhất trong mười tiểu đội, đương nhiên, Lăng Vu Đề trong đội Phó Thời Sâm là cái ngoại lệ.

Tâm sự nặng nề, Lăng Vu Đề nhìn trong chén cơm còn dư lại một nửa, ăn không vô.

Cô buống đầu, nhẹ giọng nói một câu: "Mọi người từ từ ăn, tôi đi về thu dọn đồ đạc trước." Liền rời đi.

Trở lại chỗ ở của Tô Bạch Vũ, Lăng Vu Đề cũng không có thu dọn bao nhiêu đồ đạc.

Trong đội ngũ dị năng giả có trang phục thống nhất, một người ba bộ.

Cô đều mang theo hai bộ còn lại, sau đó lại mang theo một ít đồ dùng nữa mặt.

Khi Lăng Vu Đề đến công lớn căn cứ, rất nhiều người còn chưa có đến đông đủ.

"Lần đầu tiên làm nhiệm vụ liền có khó khăn như vậy, khẩn trương không?"

Một tiếng nói vang lên ở phía sau Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề quay đầu lại liếc đầu cười cười với người nọ: "Không khẩn trương!"

Phó Thời Sâm xoa xoa mái tóc được buộc đuôi ngựa của Lăng Vu Đề: "Yên tâm đi, Thời Sâm ca sẽ bảo hộ em! Giống như anh trai bảo hộ em gái!"

Nghe thấy câu sau của Phó Thời Sâm, Lăng Vu Đề cười thực vui vẻ, giống anh trai bảo hộ em gái sao?!

Cho nên, hiện tại Phó Thời Sâm coi cô trở thành em gái sao?!

"Vâng! Ca ca!"

Thấy Lăng Vu Đề cười vui vẻ như vậy, trong lòng Phó Thời Sâm cũng rất vui vẻ, tuy rằng, còn có một ít khổ sở.

An Vũ Trạch cách đó không xa thấy Phó Thời Sâm cùng Lăng Vu Đề có cử chỉ thân mật như vậy, nghĩ đến những lời ngày hôm qua Phó Thời Sâm đã nói, sắc mặt An Vũ Trạch không quá đẹp.

Cậu vừa mới cất bước muốn đi qua quấy rầy hai người một phen, Tô Bạch Vũ liền tới.

Cùng đi, vẫn là Phó Thời Cảnh.

"Ca, anh cũng đi cùng sao?" Nhìn thấy Phó Thời Cảnh lại đây, Phó Thời Sâm hỏi anh ta.

Lúc này Lăng Vu Đề mới lần đầu tiên nhìn thấy nam chủ được miêu tả trong cốt truyện.

Đúng như theo miêu tả của tiểu thuyết, diện mạo Phó Thời Cảnh bắt đồng với sắc đẹp thay com của Phó Thời Sâm.

Ngũ quan anh ta cũng không tinh xảo, chỉ là tỏ hợp lại, mang theo cái loại soái khí ôn trọng của nam nhân thành thực.

Anh ta chỉ cần đứng ở nơi đó, liền vô hình trung tạo cho người ta một loại cảm giác an toàn, một loại cảm giác có thể phó thác tin nhiệm.

Nam nhân như vậy, là đối tượng mà đại đa số nữ hài tử hiện tại tương đối thích đi.

Phó Thời Cảnh gật gật đầu, khẽ mời anh ta hướng lên trên một chút, nháy mắt cho người ta một loại cảm giác bằng sơn hòa tan: "Nghe nói thành phố L có một con zombie song hệ cấp cao, không đi không yên tâm."

Nói xong, cũng không chờ thời gian để dị năng giả khác kinh ngạc, nói thẳng: "Lên xe đi" rồi mang theo Tô Bạch Vũ lên xe việt dã trước.

Những dị năng giả khác cũng lục tục lên những xe tải quân dụng lớn ở phía sau.

Phó Thời Sâm mang theo Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch cũng lên xe việt dã của Phó Thời Cảnh.

Lên xe, Lăng Vu Đề liền ngồi dựa gần An Vũ Trạch, cô ngồi ở giữa, Phó Thời Sâm cùng An Vũ Trạch ngồi ở hai bên.

Điện Hạ dựa gần Lăng Vu Đề rồi nhảy lên trên đùi cô ngồi, vốn dĩ An Vũ Trạch muốn cùng trò chuyện Lăng Vu Đề, thế nhưng nhìn Phó Thời Sâm ngồi ở bên kia của Lăng Vu Đề, cậu liền không có ý tứ nói chuyện nữa, liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái xong, An Vũ Trạch liền nhắm mắt dưỡng thần.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn cậu một cái, nhún vai, cúi đầu nhìn Điện Hạ.

Cổng lớn căn cứ mở ra, xe việt dã của Phó Thời Cảnh đi đầu mở đường, ba chiếc xe tải quân dụng theo sát sau đó.

Tốc độ lái xe của Phó Thời Cảnh rất nhanh, vừa mới rời khỏi căn cứ, anh ta vẫn luôn tăng tốc.

"Từ đây đi thành phố L có chút xa, chờ chúng ta đến thì phỏng chừng trời đã tối." Phó Thời Sâm nói với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề gật đầu, cô biết, trong cốt truyện lúc này đây có miêu tả kỹ càng tí mị.

"Quần áo dự phòng gì đó, có mang đủ không?"

Lăng Vu Đề vẫn gật đầu, tưởng tượng đến vua zombie kia, cô liền có chút lo lắng.

Cô đang vạch kế hoạch làm thế nào để bắt động thanh sắc, làm cho bọn họ "trong lúc vô ý" phát hiện cái căn cứ thực nghiệm kia.

Trong cốt truyện nói qua, diện mạo vua zombie không có khác thường so với nhân loại, hẳn trừ bỏ không có tim đập không có hô hấp, thân thể lạnh băng, hẳn hoàn toàn có thể lấy thân phận nhân loại trà trộn ở giữa đám người.

Đến lúc đó, mọi người Tô Bạch Vũ có thể không tin hẳn chính là vua zombie hay không, vậy khi hẳn chưa thức tỉnh liền giết thì sao?

Bằng không, cô liền tự mình đi xuống căn cứ thực nghiệm giết vua zombie đi?

Phó Thời Sâm vốn đang muốn tâm sự cùng Lăng Vu Đề thấy Lăng Vu Đề vẫn đang ngăn người, nghĩ nghĩ, anh cũng không nói chuyện nữa.

Phó Thời Cảnh ngồi ở trên ghế điều khiển cùng Tô Bạch Vũ ngồi ghế phụ thực an tĩnh, cơ hồ bọn họ không giao lưu, hai người đều là loại tương đối ít nói, nhưng ngẫu nhiên giao lưu ánh mắt giữa bọn họ thật sự ăn ý!

Cả buổi chiều, đều là Phó Thời Cảnh lái xe, vốn dĩ Phó Thời Sâm muốn đổi cùng anh ta, nhưng bị Phó Thời Cảnh cự tuyệt.

Tối rồi hơn 6 giờ, rồi cuộc bọn họ tới một cái trấn nhỏ cách thành phố L không xa.

Bởi vì biết zombie dị năng cấp cao của thành phố L rất lợi hại, Phó Thời Cảnh không có khả năng mang theo nhiều người như vậy mà mạo hiểm. Cho nên anh ta hạ lệnh nghỉ ngơi cả đêm ở cái trấn này trước, sáng mai lại đi thành phố L.

Lần này có quá nhiều người tới, bọn họ tìm một khách sạn tương đối sạch sẽ, trong ngoài rửa sạch một chút, vào ở.

Phân phối phòng xong, Phó Thời Cảnh mở một cái hội nghị nhỏ trước.

"Buổi chiều tối cũng nói, thành phố L luôn vẫn có zombie dị năng cấp cao trấn thủ, không chỉ có zombie dị năng cấp cao này, mà là song hệ dị năng. Theo như lời của những dị năng giả còn sống sót của các căn cứ khác, con zombie này là song hệ dị năng gồm hệ tinh thần cùng hệ huyền, hẳn am hiểu công kích tinh thần cùng chế tạo ảo giác, công kích tinh thần thì đến lúc đó giao cho tôi cùng vài vị dị năng giả hệ tinh thần là đến nơi. Ảo giác mà nói, chỉ cần ý chí mọi người kiên định, sẽ không bị ảo giác mê hoặc. Nói đơn giản, đã tiến vào thành phố L, có khả năng sẽ có chút gian nan. Cho nên hôm nay mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai, có lẽ sẽ là một hồi ác chiến!"

"Căn cứ trưởng, nếu không thoát khỏi ảo cảnh sẽ thế nào?" Một nữ dị năng giả thoát nhìn tương đối trẻ hời, trong ánh mắt cô ấy để lộ ra một chút sợ hãi.

Khóc miệng Phó Thời Cảnh ngoéo một cái, còn chưa có nói chuyện, Tô Bạch Vũ liền mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Công lực ngự thú dị năng giả (27)

Edit: Aya Shinta

"Lúc trước tiến vào đội ngũ dị năng giả đã từng nói qua, phải tùy thời làm tốt công tác chuẩn bị hy sinh. Không chỉ có mỗi thành viên trong đội ngũ dị năng giả, tại mặt thể này, ai mà không làm tốt tùy thời chuẩn bị tử vong! Nhưng chỉ cần ý chí sinh tồn kiên định, một cái ảo giác mà thôi, chẳng lẽ có còn sợ không thoát ra sao?!"

Tô Bạch Vũ nói, làm những dị năng giả đồng dạng lo lắng không thoát khỏi ảo giác không nói chuyện nữa.

Phải nha, ở trong cái mặt thể như vậy, bọn họ ai mà không làm tốt chuẩn bị tử vong bất cứ lúc nào chứ?

Bọn họ đã sống trong những tháng ngày yên ổn quá lâu rồi, mới có thể bắt đầu trở nên yếu đuối!

Nhớ trước đây, mỗi người bọn họ đều chính là vì sinh tồn, dũng cảm tiến tới!

Sau khi hội nghị nhỏ chấm dứt, nên gác đêm thì gác đêm, nên đi ngủ thì ngủ.

Có thể là bởi vì vốn dĩ liền ở cùng một chỗ, cho nên khi phân phối phòng Tô Bạch Vũ để Lăng Vu Đề cùng cô ấy một phòng.

Ăn chút bánh quy khô, sau đó phóng nước rửa mặt một chút, Lăng Vu Đề liền chuẩn bị ngủ.

Tô Bạch Vũ còn chưa có trở về, hẳn là cùng Phó Thời Cảnh ở bên nhau, đàm luận việc ngày mai vào thành phố L.

Cái khách sạn này thực cũ xưa, khách sạn trên trấn nhỏ, lại có thể tốt được đến đâu.

Hơn nữa mặt thể đã mấy tháng, không có người xử lý, nơi nơi đều phủ kín tro bụi.

Chân cũng rất vất vả mới tìm được cái không có vết máu gì đó, chỉ là cái mùi có mốc thật là rất khó ngửi.

Lần qua lộn lại ở trên giường, không biết là bởi vì ngày mai liền phải đi gặp vua zombie, hay là bởi vì mùi chân mốc thật sự làm cô không thể chịu đựng được, Lăng Vu Đề ngủ không được!

Có chút bực bội ngồi dậy, cô mở đèn pin, chuẩn bị đi tìm An Vũ Trạch trò chuyện.

Vừa mới mở cửa phòng, liền thấy Phó Thời Sâm đứng ở ngoài cửa.

"Thời Sâm ca, sao còn chưa ngủ?"

Phó Thời Sâm cười cười, nét dịu dàng trên gương mặt tuấn tú đều sắp tích ra nước: "Muốn đi gặp Tiểu Vu, sao Tiểu Vu còn không ngủ? Đây là, muốn đi ra ngoài sao?" Kỳ thực anh lo lắng Lăng Vu Đề bởi vì lần đầu tiên làm nhiệm vụ, hay là có nhiệm vụ khó như vậy mà mất ngủ.

Nhưng anh cũng không tính gõ cửa, vừa mới đứng ở cửa, cửa đã bị Lăng Vu Đề mở ra.

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt: "À, em ngủ không được, tính ra ngoài một chút."

Phó Thời Sâm gật gật đầu: "Bên ngoài không an toàn, tôi cùng em lên sân thượng đi hóng gió, sau đó liền trở về ngủ, được chứ?"

"Vâng, được." Lăng Vu Đề nghỉ ngơi một chút, vẫn là gật đầu đồng ý.

Đi theo Phó Thời Sâm lên sân thượng, hoàn toàn không có chú ý tới một con mèo ở phía sau bọn họ ~

Thấy Phó Thời Sâm cùng Lăng Vu Đề đứng ở trên sân thượng nói chuyện phiếm, Điện Hạ chạy về phòng.

An Vũ Trạch đang chuẩn bị ngủ đấy, đã bị hai bàn chân nhỏ trắng trắng của Điện Hạ đạp lên trên mặt, sau đó nó cắn ống quần cậu kéo về hướng đi lên sân thượng.

An Vũ Trạch không có cách nào, đành phải bắt đắc đi mà đi theo Điện Hạ lên sân thượng.

Nơi này không thể so với căn cứ, không có điện.

Hiện tại trời tối, không có sao cũng chẳng có trăng. Bốn phía đều là một mảnh tối đen.

Ban đêm ở mặt thể, an tĩnh đến mức có chút đáng sợ.

Chỉ là ngẫu nhiên, có thể nghe được vài tiếng zombie gầm nhẹ.

Nhưng cũng may trước khách sạn đã có người nơi nơi kiểm tra rồi, sân thượng không có zombie, cho nên Lăng Vu Đề cùng Phó Thời Sâm liền tùy tiện đứng ở trên sân thượng hóng những cơn gió đêm ngẫu nhiên sẽ mang đến hương vị hủ thối.

An Vũ Trạch nhìn không thấy người đứng ở trên sân thượng, cậu vừa mới muốn rời đi, liền nghe được tiếng Phó Thời Sâm nói chuyện.

"Tiểu Vu, em, có người mình thích sao?"

Người có thích?

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn hình dáng mơ hồ của Phó Thời Sâm, nghĩ một chút, cô cảm thấy nếu nói cho Phó Thời Sâm rằng mình có người trong lòng, Phó Thời Sâm hẳn là sẽ sớm từ bỏ một chút đi?

"Vâng, có người trong lòng."

Lăng Vu Đề trả lời làm An Vũ Trạch ôm Điện Hạ có chút khần trương, cậu hy vọng câu tiếp theo Phó Thời Sâm sẽ hỏi người Lăng Vu Đề thích là ai.

Quả nhiên, Phó Thời Sâm hỏi: "Người kia, là ai vậy?" Cứ việc trong lòng anh đã sớm có đáp án.

"Tiểu Trạch, người em thích, là Tiểu Trạch!" Lăng Vu Đề trả lời mà không có bất luận do dự gì cả, ngay sau khi Phó Thời Sâm hỏi, cô cũng đã buột miệng thốt ra.

Thích, cô thật sự thích, không phải bởi vì công lược mà thích.

Không biết là từ khi nào mà thích, cũng không biết là vì sao mà thích cậu.

Nhưng chính cô biết, cô thích cậu. Khi là, nhân loại, thích An Vũ Trạch!

Cơ hồ Lăng Vu Đề nói thích An Vũ Trạch thì đồng thời, An Vũ Trạch thêm cho Lăng Vu Đề 5 điểm hảo cảm.

Lăng Vu Đề cảm ứng được có chút kinh ngạc, cô quay đầu lại nhìn khắp trên sân thượng, nhưng mà bởi vì thật sự là quá tối, căn bản cô không nhìn thấy cái gì cả.

Chi có thể suy đoán có lẽ An Vũ Trạch cũng ở trên sân thượng, nghe được lời thổ lộ gián tiếp của cô.

"Vì sao lại thích cậu ta vậy? Là bởi vì khi em gặp nguy hiểm, là cậu ta cứu em sao?"

Phó Thời Sâm hỏi, lúc trước Lăng Vu Đề có nhắc tới, An Vũ Trạch là ân nhân cứu mạng của cô.

Không đợi Lăng Vu Đề trả lời, Phó Thời Sâm lại hỏi tiếp: "Nếu, lúc ấy người cứu em là tôi, Tiểu Vu, người em thích sẽ là tôi sao?"

.....

"Thời Sâm ca....."

"Nói cho tôi đi, Tiểu Vu, tôi muốn biết!"

"..... Sẽ không, mặc kệ người cứu em có phải Thời Sâm ca hay không. Em, người em thích, sẽ chỉ là Tiểu Trạch!" Bởi vì em muốn công lược cậu ta nha!

"Thời Sâm ca, anh là một người anh trai tốt!" Em hy vọng anh cũng có thể coi em trở thành em gái!

Bóng tối che khuất đi nụ cười khổ của Phó Thời Sâm, anh đưa tay xoa xoa lồng ngực có chút đau.

Hít sâu một hơi, anh mới dùng ngữ khí bình thường nói: "Ừ", về sau, tôi chính là anh trai của Tiểu Vu! Nếu tên tiểu tử Vũ Trạch kia vũ khí dễ em, anh trai liền giúp em đánh cậu ta!"

Lăng Vu Đề cho rằng Phó Thời Sâm thật sự buông bỏ, cô hung hăng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí nhẹ nhàng không ít: "Cậu ta không dám! Nếu Tiểu Trạch khi dễ em, em sẽ phóng nước cho cậu ta tắm nước lạnh! Lạnh thấu tim ha ha ~"

Lại nói đông nói tây hàn huyên trong chốc lát, Phó Thời Sâm mới mang theo Lăng Vu Đề rời sân thượng.

Chờ hai người đi rồi, An Vũ Trạch đang ôm Điện Hạ mới từ trong một góc đi ra.

Biết được tâm ý của Lăng Vu Đề, gương mặt An Vũ Trạch hồng hồng, đôi mắt cũng nhuốm lên sự ngượng ngùng.

Một khắc khi Lăng Vu Đề nói thích cậu, cậu cũng ý thức được, mình cũng thích Lăng Vu Đề.

Nếu thích lẫn nhau, vậy ở bên nhau đi!

Đây là ý tưởng duy nhất của An Vũ Trạch, vốn dĩ cậu muốn đi gõ cửa phòng Lăng Vu Đề thổ lộ.

Kết quả vừa mới đi tới cửa, liền thấy Tô Bạch Vũ trở về phòng.

Nghĩ nghĩ, An Vũ Trạch nói cho mình không nóng nảy, chờ nhiệm vụ lần này trở về lại nói cũng được!

Nửa đêm đến sáng cậu còn phải gác đêm, nhìn thời gian cũng không còn sớm, An Vũ Trạch liền ôm Điện Hạ về phòng nghỉ ngơi.

Bởi vì cái gì cũng nói với Phó Thời Sâm hết, tâm tình Lăng Vu Đề lập tức liền thoải mái không ít.

Nghĩ đến nửa đời sau của Phó Thời Sâm, Lăng Vu Đề bắt đầu nghiên cứu Phó Thời Sâm trong cốt truyện ít đề cập đến đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85: Công lược nự thú dị năng giả (28)

Edit: Aya Shinta

Lúc trước khi cô nghiên cứu cốt truyện cũng đều cường điệu nghiên cứu An Vũ Trạch, nhưng thật ra không có đi lưu ý qua cốt truyện liên quan tới Phó Thời Sâm.

Chờ cô nhấm lại cốt truyện xong, Lăng Vu Đề mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Hoá ra, ở cuối tiểu thuyết, Phó Thời Sâm cùng Phó Thời Cảnh đều cử hành hôn lễ.

Vậy nói cách khác, tuy rằng trong cốt truyện không có nói về chuyện tình cảm của Phó Thời Sâm, nhưng cũng cho Phó Thời Sâm một người bạn lữ.

Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!

Ít nhất, ở trong cuộc đời Phó Thời Sâm, sẽ xuất hiện một người, làm bạn cả đời với anh.

Tuy rằng người kia là ai, Phó Thời Sâm là gặp được ở nơi nào đều không có nhắc tới.

Nhưng có thể biết rằng có một người như vậy tồn tại, vậy là được rồi!

Như vậy, áy náy của cô đối với Phó Thời Sâm, cũng có thể giảm bớt một ít.

Cứ việc ngủ ở chỗ không tốt lắm, nhưng ở trong trí nhớ, đã từng có những ngày mà ngủ ở nơi càng tệ hại hơn, cho nên Lăng Vu Đề thật sự không chịu được vẫn là nằm ở trên cái chăn mốc meo ngủ giống như con heo!

Sáu giờ sáng hôm sau, không khí u ám vừa mới tan đi một chút, Lăng Vu Đề đã bị Tô Bạch Vũ ngủ giường bên cạnh gọi dậy.

Mọi người đơn giản là ăn bánh quy khô xong, liền lái xe đến thành phố L.

Từ trấn nhỏ đi thành phố L, cũng phải nửa giờ.

Càng tới gần thành phố L, zombie cấp 0 trên đường càng ít, ngẫu nhiên mới có thể thấy một hai con đang lang thang không có mục tiêu.

Vừa tiến vào thành phố L, Phó Thời Cảnh liền cảm bộ đàm nói chuyện với xe tải ở phía sau: "Tiến vào thành phố L, mọi người cần phải hết sức tập trung!"

"Rõ!"

"Rõ!"

"Rồi!"

Xe một đường tường an không có việc gì đi vào trung tâm thành phố, muốn tới kho lúa kia, đầu tiên liền phải đi xuyên qua trung tâm thành phố.

Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ còn có Phó Thời Sâm đều biết zombie cấp cao kia ở trung tâm thành phố, Lăng Vu Đề là bởi vì biết cốt truyện, cho nên biết nơi của con zombie đó.

Vừa mới tiến vào trung tâm thành phố, lòng cảnh giác của bốn người đều cùng được đề cao.

Phó Thời Cảnh cầm lấy bộ đàm lần nữa: "Tình thần hệ, chú ý công kích tinh thần!"

Nói, Phó Thời Cảnh liền bắt đầu phóng tinh thần của mình, anh ta có hệ tinh thần cấp 5, không thể không nói vẫn rất là cường đại.

Chẳng qua, cái con zombie này sở dĩ sẽ được xưng là cấp cao, chính là ít nhất nó phải từ cấp 5 trở lên.

Cơ hồ liền trong cùng cái nháy mắt, cũng không biết có phải ảo giác của Lăng Vu Đề hay không, cô cảm thấy không gian xung quanh vận vẹo một chút.

Khi quay đầu xem xét bốn phía, tựa hồ cũng không có gì dị thường. Bốn người khác trong xe đều vẫn duy trì biểu tình dè phòng vừa nãy.

Đột nhiên, An Vũ Trạch một bên quay đầu nhìn Lăng Vu Đề, ánh mắt cậu rất kỳ quái, tựa hồ là chất vấn, lại tựa hồ là đang phản nộ: "Tiểu Vu, hoá ra, cô không thích tôi?! Mà là vì công lược tôi?!"

Lăng Vu Đề ngây ngẩn cả người, sao An Vũ Trạch lại biết?!

Cô muốn lắc đầu phủ nhận, Tô Bạch Vũ ngồi ở ghế phụ đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng nhìn Lăng Vu Đề: "Lăng Vu Đề, cô muốn cướp nam phụ của tôi sao?! Không có khả năng! Tôi là nữ chủ! Tôi có mang theo quang hoàn! Cô không có khả năng cướp đi nam phụ của tôi!"

Lăng Vu Đề có chút trợn tròn mắt, sao Tô Bạch Vũ lại biết An Vũ Trạch là nam phụ của cô ấy?!

Lắc lắc đầu, đột nhiên cô tự mình thanh minh lại.

Nàng cười khẽ, đây chính là ảo giác của dị năng zombie kia chế tạo ra? Không khỏi cũng quá khôi hài một chút đi! Cô chính là hệ thống! Tuy không có các loại bàn tay vàng trâu bò, nhưng cô cũng không phải yếu đến mức ảo giác cũng không phân biệt được đi!

Sau khi không chịu ảnh hưởng của ảo giác, hết thảy chung quanh lấy hình thức mà mắt thường của Lăng Vu Đề có thể thấy được vận vẹo.

Ngay sau đó, Lăng Vu Đề liền cảm thấy mình tới một nơi vừa quen thuộc lại xa lạ.

Một phòng, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ chiếu lên mặt đất, rõ ràng hẳn là ám áp đảo đạt, nhưng Lăng Vu Đề lại cảm thấy ánh mặt trời kia, lạnh băng đến tận xương tủy.

"Tiểu Vu, em đứng ở chỗ này làm cái gì?" Một giọng nói không tính mang theo ý cười vang lên sau lưng cô.

Giọng nói này, cứ việc khi trở lại bên trong hệ thống tự động tước đoạt tình cảm đối với thế giới nhiệm vụ.

Nhưng đã nghe 60 năm, làm sao mà cô có thể không nghe ra là giọng ai cơ chứ!

Lăng Vu Đề xoay người sang chỗ khác, một gương mặt tuấn tú mang nét tươi cười xuất hiện ở trước mắt cô, đôi mắt anh cười rộ lên cong cong, lông mi vừa thẳng vừa dài, má kim đồng tiền hai bên thoát nhìn đặc biệt ngọt.

Anh đứng ở nơi đó, ăn mặc một thân tây trang màu trắng, trên túi có cắm một đóa hoa hồng màu hồng nhạt.

Thấy Lăng Vu Đề chỉ là ngây ngốc nhìn mình, người nọ tới gần cô một chút, đưa tay xoa xoa trên đỉnh đầu cô: "Lập tức liền phải vào giáo đường, sao em còn chưa có đổi áo cưới? Không phải là muốn đổi ý đi?"

"Vào giáo đường? Đổi áo cưới?" Lăng Vu Đề vẫn không có phản ứng lại được.

"Đúng nha! Em sẽ không quên, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn đi?" Sắc mặt người nọ có chút khó coi, tươi cười cũng nhạt đi một ít.

Lăng Vu Đề lắc đầu, không, đây là ảo giác! Cô đã hoàn thành nhiệm vụ công lược Tạ Ước Chi!

Hon nữa cô ở thế giới kia làm bạn với anh, một khắc khi anh từ vong, cô mới rời đi.

Cho nên, trước mắt, đều là giả!

Tạ Ước Chi này, là giả!

Thật quá đáng! Thế nhưng dùng Tạ Ước Chi giả tới lừa bịp cô!

Giờ khắc này, Lăng Vu Đề nổi giận!

Vốn dĩ cô có thể phóng đồng thời bốn mũi tên nước, cô trực tiếp ngưng tụ thành một cây mũi tên nước.

Mũi tên nước xuyên qua án đường Tạ Ước Chi giả, Tạ Ước Chi giả bị Lăng Vu Đề thành công bạo đầu.

Tạ Ước Chi không dám tin tưởng nhìn Lăng Vu Đề, sau đó mới chậm rãi ngã xuống đất.

Lăng Vu Đề vẫn luôn đang nói cho chính mình, giả chính là giả! Cô giết chết chính là Tạ Ước Chi giả!

Cơ hồ là khi Tạ Ước Chi giả ngã xuống đất, cửa phòng bị đẩy ra. Một cái "người quen" tiến vào.

Nhìn thấy Tạ Ước Chi giả ngã trên mặt đất, Điền Mật giả khiếp sợ nhìn Lăng Vu Đề: "0051, cô, thế nhưng, thế nhưng giết chết con trai tôi?! Sao cô lại có thể! Sao cô lại có thể!" Điền Mật giả đỏ mắt, hu hu khóc thút thút, thoát nhìn như là thương tâm khổ sở tới cực hạn.

Lăng Vu Đề hắc tuyến: "Tuy rằng người lớn lên giống Điền Mật như dúc, nhưng mà, làm ơn đừng có dùng loại ngữ khí này để nói chuyện được chứ? Điền Mật sẽ không có khóc như vậy đâu!" Nói xong, Lăng Vu Đề cũng không nhiều lời, trực tiếp lại dùng một mũi tên nước bạo đầu Điền Mật giả.

Sau đó, cô liền về tới hiện thực.

Xe việt đã đã ngừng lại, những người khác trong xe đều nhắm nghiền hai mắt, Tô Bạch Vũ nháu mày, trên mặt Phó Thời Cảnh không có bất luận biểu tình gì.

Trên mặt Phó Thời Sâm mang theo ý cười tràn ngập hạnh phúc, cũng không biết anh ở trong ảo giác rồi cuộc gặp cái gì.

Mà An Vũ Trạch một bên, còn lại là biểu tình chán ghét.

"Meo meo ~"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Công lược ngự thú dị năng giả (29)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề nghe thấy tiếng thì cúi đầu, cùng Điện Hạ bốn mắt nhìn nhau.

"A ~ Điện Hạ có thấy ảo giác hay không?"

"Meo meo ~"

Điện Hạ lắc đầu, nó là biến dị thú đấy!

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn An Vũ Trạch, nghĩ coi có muốn đánh thức cậu hay không.

Cô biết Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ rất nhanh liền thức tỉnh từ trong ảo giác, cho nên cô cũng không lo lắng chút nào.

Trong cốt truyện cũng nhắc qua ảo giác của An Vũ Trạch, ảo giác của cậu là đoàn tụ cùng cha mẹ, cho nên, biểu tình ngay lúc đó là hạnh phúc.

Nhưng, biểu tình hiện tại trên mặt An Vũ Trạch như thế nào cũng không thể dùng hạnh phúc để miêu tả đi?

Rốt cuộc, là nơi nào thay đổi vậy?

Khi Lăng Vu Đề do dự có nên đánh thức An Vũ Trạch hay không, đôi mắt An Vũ Trạch chợt mở, Lăng Vu Đề sững sốt một chút, vừa muốn cười cười với An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch liền đột nhiên bóp lấy cổ cô: "Đã giết người một lần, thế nhưng còn xuất hiện, ta đây liền giết người lần thứ hai đi!"

An Vũ Trạch dùng sức rất lớn, cậu hạ lực lượng lớn nhất, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thì Lăng Vu Đề không thể tránh thoát.

Cô há to miệng, lại không có biện pháp hô hấp, đầu tiên mặt mày đỏ lên, sau đó bắt đầu chậm rãi phát xanh.

Hai tay Lăng Vu Đề cố đẩy An Vũ Trạch, bởi vì thống khổ mà trong mắt rưng rưng nước, cô vẫn luôn nhìn thẳng An Vũ Trạch, hy vọng cậu có thể nhìn ra tin tức cô muốn truyền đi qua ánh mắt, cô không phải ảo giác, cô thật sự là Lăng Vu Đề!

Đáng tiếc, An Vũ Trạch tức giận đỏ mặt căm hận không muốn giao lưu ánh mắt cùng cô.

Ngay khi Lăng Vu Đề cho rằng mình chết chắc rồi, An Vũ Trạch buông lỏng tay ra.

Lăng Vu Đề che cổ đột nhiên ho khan, thờ dốc.

Còn An Vũ Trạch lại nghĩ hoặc cúi đầu nhìn Điện Hạ đang cắn chặt đùi mình.

"Đây, không phải ảo giác?!"

"Meo u ~ meo u ~" Điện Hạ còn hung hăng cắn đùi An Vũ Trạch, mơ hồ không rõ kêu hai tiếng: Cho người véo chị gái xinh đẹp! Cho người véo chị gái xinh đẹp này! Ta cắn ta cắn ——

An Vũ Trạch một phen xách Điện Hạ ra, nhìn Lăng Vu Đề vẫn đang thờ dốc, An Vũ Trạch có chút đau lòng cùng áy náy.

Cậu đưa tay muốn đi ôm bà vai Lăng Vu Đề, vừa mới đụng tới bà vai Lăng Vu Đề, lại bị cô phản xạ có điều kiện mà tránh đi.

Lăng Vu Đề vừa lúc đụng vào Phó Thời Sâm ngồi ở một bên khác, lúc này Phó Thời Sâm vừa mới tỉnh lại.

Lăng Vu Đề đụng lại đây, vừa lúc đụng vào trong lồng ngực anh, Phó Thời Sâm thuận thế ôm Lăng Vu Đề vào trong lồng ngực mình, ý cười trên mặt tràn đầy hạnh phúc: "Được rồi, tôi hối hận, nếu còn trong ảo giác, tôi có thể cùng Tiểu Vu luôn ở bên nhau mà nói, tôi nguyện ý!"

Phó Thời Sâm nói, làm Lăng Vu Đề thật vất vả hơi chút hòa hoãn lại bắt đầu choáng váng.

Ảo giác của Phó Thời Sâm, là vẫn luôn cùng cô ở bên nhau sao?

An Vũ Trạch một bên cũng dừng một chút, ngay sau đó đen mặt.

Tay dài của cậu duỗi ra, trực tiếp kéo Lăng Vu Đề trở về.

Phó Thời Sâm kinh ngạc nhìn An Vũ Trạch: "Làm sao cậu lại ở chỗ này?!"

"Bởi vì đây không phải ảo giác!" Bấy chừ, An Vũ Trạch nói mà có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Phó Thời Sâm trầm mặc, anh liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một cái, ngay sau đó cười cười: "Vừa nãy tưởng là ảo giác, vì che dấu đối phương, cho tôi mới nói vậy, Tiểu Vu đừng đa tâm nha!"

Là như thế này sao?

Lăng Vu Đề gật gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ không đa tâm, lúc này Phó Thời Sâm mới rũ mi mắt, che dấu mắt mắt nơi đáy mắt.

Lăng Vu Đề đứng dậy, bảo trì khoảng cách cùng An Vũ Trạch.

Cô kỳ thật cũng không có tức giận với An Vũ Trạch, cậu coi cô trở thành Lăng Vu Đề già, cô biết.

Nhưng mà, "cô" trong ảo giác, rốt cuộc đã làm sự tình gì, mới có thể khiến An Vũ Trạch dừ tợn ra tay tàn nhẫn muốn bóp chết cô như vậy?

Hành động của Lăng Vu Đề làm An Vũ Trạch có chút khổ sở, cậu há miệng muốn giải thích, vừa mới hô lên hai chữ Tiểu Vu, Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ phía trước đều lần lượt tỉnh lại.

Hai người liếc nhìn nhau, ăn ý xuống xe.

Lăng Vu Đề biết, bọn họ muốn đi đối đầu với zombie cấp cao kia.

Phó Thời Sâm đi xuống xe theo, Lăng Vu Đề nghỉ ngơi xong, cũng xuống xe.

An Vũ Trạch không có cách nào để giải thích, cũng bắt đầu đi xuống xe.

Xuống xe rồi, Lăng Vu Đề nghiêng đầu liếc mắt nhìn An Vũ Trạch một cái: "Đường đao." Trước khi vào căn cứ, Lăng Vu Đề quên kêu An Vũ Trạch đưa cho cô.

Cô biết lát nữa sẽ có rất nhiều zombie đến, Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ muốn đi đối phó với con zombie cấp cao, còn những zombie cấp 0 đó, đương nhiên phải có người tới giải quyết!

An Vũ Trạch cũng dừng một chút, thấy Lăng Vu Đề không có phản nộ hay cái gì khác với hành động của cậu, nghĩ đến tình cảnh hiện tại, An Vũ Trạch thành thành thật thật lấy ra hai thanh đường đao từ trong không gian. Hết thấy, chờ trở về căn cứ rồi nói sau!

Tiếp nhận đường đao, Lăng Vu Đề mở vỏ đao, lại kêu Điện Hạ biến lớn.

Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ đứng ở đầu xe, Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch đứng ở một bên xe, Phó Thời Sâm ở một bên khác.

Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ lại liếc nhau lần nữa, gật gật đầu, Phó Thời Cảnh quay đầu nhìn về phía bọn họ: "Tôi cùng Bạch Vũ đi tìm con zombie cấp cao kia, hiện tại các người ở tại chỗ chờ chúng tôi!"

Nói xong, Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ rời đi.

Lăng Vu Đề biết rất nhanh thì hai người họ sẽ diệt được con zombie kia, cho nên cũng không lo lắng.

Hiện tại cô lo lắng, là chờ những con zombie cấp 0 sẽ đến vây quanh bọn họ. Tuy chúng nó không lợi hại, nhưng số lượng lớn như vậy cũng không kham nổi nha!

Chỉ chốc lát sau, vài con zombie cấp 0 lục tục lao đảo lốc lư tới.

Dị năng giả trên xe tải quân dụng đi theo phía sau đã có chút tinh táo thì xuống xe, vừa giết zombie, vừa canh giữ đồng đội còn ở trong ảo giác.

Ngẫu nhiên Lãng Vu Đề sẽ phóng mũi tên nước giết zombie, nhưng đa số thời điểm cô sẽ dùng đường dao giết zombie.

Thủ pháp An Vũ Trạch trước sau như một, đều chém nửa cái đầu, mà Điện Hạ vẫn xé zombie.

Hai tay Phó Thời Sâm trực tiếp ngưng tụ ra hai cây vũ khí bằng băng khoảng một thước gần giống trường thương, đầu có chút nhọn, động tác hai tay anh đồng thời, cơ hồ một lần giết hai con zombie.

Zombie càng ngày càng nhiều, nhưng Lãng Vu Đề biết, chỉ cần kiên trì trụ vững, những con zombie chưa chết sẽ nhanh chóng rời đi.

Đại khái qua hai mươi phút, một tiếng gào rống vang lên ở một toà nhà cao tầng cách đây không xa.

Những con zombie cấp 0 dừng lại, sau đó bắt đầu lao đảo lác lư thay đổi phương hướng, hướng tới nơi tiếng rống phát ra.

Dị năng giả khác trừ bỏ có chút ngoài ý muốn, cơ hồ đồng thời nhẹ nhàng thờ ra. Trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều lấm lem, chẳng qua còn tốt, chỉ là một ít người bị thương ngoài da.

Lãng Vu Đề đứng dựa vào cửa xe, nhẹ nhàng thờ dốc một chút, hai mươi phút không ngừng giết zombie, đây là khi tới mật thể, được giết nhiều nhất!

May mắn cô kiên trì được hai mươi phút, nếu lại thêm vài phút, có khả năng cô thật sự tiêu hao quá mức.

Cảm kích cười cười với Điện Hạ còn chưa có thu nhỏ, vừa nãy cô con zombie đột nhiên bắt được Lãng Vu Đề, nếu không có Điện Hạ, động mạch chủ trên cổ cô chắc sẽ bị con zombie kia cắn đứt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 87: Công lược ngự thú dị năng giả (30)

Edit: Aya Shinta

Chẳng qua, thủ pháp của điện hạ, không đúng, là trào pháp, thật sự là quá.....

An Vũ Trạch bên cạnh lấy ra một tờ khăn giấy ướt từ trong không gian, lau đi huyết nhục zombie vừa mới bắn lên trên mặt Lãng Vu Đề.

Vừa mới lau một ít, Lãng Vu Đề nhẹ giọng nói cảm ơn.

Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ có chút chật vật cũng đã trở lại, bọn họ còn mang về một viên tinh hạch zombie cấp 6, Lãng Vu Đề biết, chỉ là hai người bọn họ cũng không có nói.

Zombie cấp cao bị giết, những dị năng giả đang đắm chìm trong ảo giác tự nhiên liền thức tỉnh lại.

Chỉ là, khi còn chưa có thức tỉnh lại, có chút dị năng giả lấm vào quá sâu, bắt đầu giết hại lẫn nhau, đều đã chết.

Phó Thời Cảnh không nghĩ tới chỉ cần một cái ảo giác, thế nhưng tổn thất hơn một nửa dị năng giả.

Lãng Vu Đề cũng không có phản ứng lại, cô vẫn luôn lo lắng vua zombie kia, không có lưu ý đến cốt truyện về lần ảo giác này, cô người bỏ mạng hay không.

Vì phòng ngừa những dị năng giả chết đi biến thành zombie, Phó Thời Cảnh để mọi người dùng chùy thủ đâm xuyên qua huyết Thái Dương làm hư hao đại não, sau đó đặt tắt cả những dị năng giả lên chiếc xe tải ở cuối, chuẩn bị khi trở về tiến hành lễ tang.

Bởi vì giết quá nhiều zombie, thi thể chồng chất, căn bản không có biện pháp đi qua.

Mọi người cùng nhau khuôn vác thi thể phóng lên bên cạnh đường cái. Điều chỉnh xong, mọi người tiếp tục lên đường, hướng tới kho lúa lớn mà đi.

Càng tới gần kho lúa, Lãng Vu Đề càng khẩn trương, trong đầu cô không ngừng diễn luyện sau khi vào kho lúa, cô hẳn nên làm như thế nào.

Đương nhiên, kho lúa cũng không phải dễ dàng vào như vậy, bên ngoài cùng bên trong kho lúa đều có không ít zombie Cảnh giữ, trong đó còn có mấy con zombie cấp 2, cấp 3.

Những thứ đó không nằm trong phạm vi suy xét của Lãng Vu Đề, dù sao có Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ, mấy con zombie kia thì tính cái gì.

Lắc lắc đầu, hết thấy vẫn phải chờ cô vào kho lúa rồi nói sau. Cùng lắm thì đến lúc đó cô đi vào liền thẳng tiến đến chốt mở cửa căn cứ thực nghiệm, sau đó làm bộ trong lúc vô ý mà phát hiện, rồi đi vào là được.

Trên đường cái có không ít xe cộ dừng ngổn ngang, cũng có thi thể tàn lụn ở nơi nơi, không ít zombie chạy theo xe, nhưng bởi vì là cấp 0, hoặc là bị xe đụng cho tan tác, hoặc là bị xe bỏ lại phía sau.

"Đứng rồi, Vũ Trạch, vừa nãy cũng không biết có phải ảo giác hay không. Cậu, có phải có dị năng không gian?"

Trên xe việt dã an tĩnh đột nhiên vang lên tiếng hỏi chuyện của Phó Thời Sâm.

Phó Thời Cảnh đang lái xe nhìn về An Vũ Trạch ở phía sau qua kính chiếu hậu, trong mắt mang theo chút kinh ngạc cùng thăm hỏi. Mà Tô Bạch Vũ trực tiếp quay đầu lại nhìn thẳng An Vũ Trạch, dùng ánh mắt dò hỏi cậu.

An Vũ Trạch cũng không che giấu, cậu gật gật đầu: "Phải, tôi có dị năng không gian."

"Nhưng mà, tôi nhớ rõ tu liệu cá nhân cậu đều cũng không có nhắc tới mình có song hệ dị năng nha!" Phó Thời Sâm nhướn mày, không phải anh muốn nhắm vào An Vũ Trạch, chỉ là đơn thuần cảm thấy nghi hoặc khó hiểu mà thôi.

"Bởi vì mỗi người đều sẽ có điều để giữ lại nha!" Lãng Vu Đề ngồi ở trung gian mở miệng nói.

Lãng Vu Đề lên tiếng, làm Phó Thời Sâm không hề nói gì nữa, anh gật gật đầu, tò mò Lãng Vu Đề nói cũng đúng.

Xác thật, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít, đều sẽ có chút việc phải giữ lại.

Trong xe lại khôi phục trạng thái an tĩnh lần nữa, thường thường thì An Vũ Trạch, sẽ nghiêng đầu nhìn sườn mặt Lãng Vu Đề, trên gương mặt tuấn lãng mang theo ý cười ngọt ngào không che giấu được.

Đại khái lại thêm một giờ, rốt cục bọn họ đã tới bên ngoài cái kho lúa.

Xe trực tiếp chạy đến cửa, động tác của dị năng giả khác rất nhanh chóng, sôi nổi xuống xe.

Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ xung phong, Lãng Vu Đề, An Vũ Trạch, Phó Thời Sâm và Điện Hạ ở hai sườn, dị năng giả khác tại hậu phương.

Từng tiếng zombie gầm nhẹ truyền đến, xuất hiện trước chính là ba con zombie cấp 2, một ít zombie cấp 0 lục tục đi theo rồi vẫy lại đây.

Động tác của Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ rất nhanh, zombie có cấp bậc thì có một cái nhược điểm, đó chính là sẽ bị áp chế tinh thần, khác với zombie cấp 0 không bị áp chế tinh thần lực. Phó Thời Cảnh vừa tạo áp lực tinh thần ra, ba con zombie cấp 2 kia liền từ tốn chậm chạp không ít.

Tô Bạch Vũ tay mất lạnh lẽ, cầm hai mũi tên sắt nhiễm điện liền trực tiếp đâm xuyên qua huyết Thái Dương của zombie.

Lại giải quyết mấy con zombie cấp 3 xong, những con zombie cấp 0 cũng đã giải quyết khá khá.

Trên cánh cổng màu đỏ của kho lúa bị khoá bởi một cái khoá rất lớn, vô cùng rắn chắc, thoạt nhìn, không quá dễ dàng để chặt đứt.

Một dị năng giả hệ lực lượng cấp 4 đi lên trước, chỉ là dùng sức mấy cái, khoá kia liền trực tiếp bị bẻ hỏng.

Đẩy cổng kho lúa, mọi người, bao gồm Lãng Vu Đề đều sợ ngây người.

Kho lúa lớn quá nhiều đủ lớn! Cái kho lúa này ít nhất phải rộng như nửa sân bóng. Trách không được lúc ấy bọn người Phó Thời Cảnh dùng một lần không có mang đi toàn bộ, lúc sau lại chuẩn bị đến tiếp, thì phát hiện ăn lương thực của kho lúa này đều sẽ biến thành zombie, cho nên không có đến nữa.

Mặc kệ Phó Thời Cảnh có gọi người dọn lương thực hay không, Lăng Vu Đề dựa theo miêu tả của cốt truyện, phát hiện một cái nút hình vuông màu trắng xám, hơi nhỏ ra một chút so với mặt tường ở một cái góc.

Cô biết, chỉ cần ấn cái nút này, mười phút sau, sẽ có một cánh cửa thông với căn cứ thực nghiệm được mở ra.

Hít một hơi thật sâu, Lăng Vu Đề mới lấy hết can đảm ấn cái nút đó xuống.

Một tiếng "cạch" nhỏ cũng không có, nếu không phải xác thực cái nút kia có cảm giác lồi lên, cô thật sự muốn cho rằng kỳ thật cô cũng chẳng có ấn cái nút gì gì đó.

Ấn chốt mở, Lăng Vu Đề giả vờ đi hỗ trợ dọn lương thực.

Trong lòng cô vẫn luôn tính toán thời gian, mười phút nhanh chóng đi qua, bởi vì lương thực quá nhiều, cho nên mọi người còn đang cao hứng phấn chấn khuôn vác lương thực lên xe.

Một tiếng ầm ầm vang lên làm mọi người thực sự kinh ngạc một cái, chờ mọi người nhìn về phía phát ra tiếng động.

Nguyên bản hẳn là một mặt tường, lại mở ra một cánh cửa ở trong góc không lớn không nhỏ.

"Đó là nơi nào?! Vì sao tôi cảm thấy có chút khủng bố thế?!" Một nữ đệ năng giả có chút sợ hãi nói.

Tô Bạch Vũ nhắc chân muốn tới gần cánh cửa, lại bị Phó Thời Cảnh lập tức kéo lại: "Tôi đi trước....."

Phó Thời Cảnh còn chưa có nói xong, mọi người liền thấy Lăng Vu Đề đầu tiên nhắc chân đi đến cánh cửa kia.

Để cho tiện, cô vẫn luôn ở vị trí gần nhất, chỉ là hai bước, cô cũng đã tới cửa của căn cứ thực nghiệm.

Cho dù An Vũ Trạch, Phó Thời Sâm cùng mọi người kéo to, Lăng Vu Đề thẳng chân đi vào, sau đó ra về vô tình đụng phải chốt mở trong cửa.

Mất thấy cánh cửa kia liền phải đóng lại, một bóng người cao gầy chạy vào.

Lăng Vu Đề kinh ngạc giương mắt: "Cậu....." Sao lại vào được?!

Lời nói đến bên miệng, Lăng Vu Đề xoay người: "Này, cửa này, Sao lại đột nhiên đóng rồi?!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Công lực ngự thú dị năng giả (31)

Edit: Aya Shinta

An Vũ Trạch mới tiến vào trách cứ tình trạng mắt nhìn Lăng Vu Đề mới cái: "Cô ngu ngốc nha! Thấy cửa liền vào, nếu có nguy hiểm gì thì sao?! Cô xem, cửa đã đóng lại, nếu tôi không vào, cô liền một mình một người ở bên trong! Xem cô có sợ không!"

Lăng Vu Đề bâu bâu môi, vốn dĩ cô tính toán làm bộ tò mò tiến vào nơi này, sau đó đóng lại cửa từ bên trong.

Chốt mở bên ngoài kia trừ phi có người biết, nếu không nhất định rất khó nhìn ra được có một cái nút.

Cái chốt mở kia trong vòng nửa tiếng, nó sẽ không nhỏ lên lại.

Chờ có giết vua zombie chưa có thức tỉnh ở bên trong đó, cô lại từ bên trong mở cửa đi ra ngoài, sau đó nói cho mọi người, bên trong không có cái gì hết thì được rồi!

Đây là vừa nãy cô ở trên đường mà nghĩ được, cho rằng đây là biện pháp tốt nhất.

Nhưng mà, An Vũ Trạch lại chạy vào.

Mà thôi, cũng tốt hơn là người khác tiến vào.

Tuy An Vũ Trạch đang trách cứ cô, nhưng khẩn trương cùng quan tâm trong mắt cậu lại làm Lăng Vu Đề cảm thấy thật cao hứng, trời ạ ~ không phải cô có thể chất chịu ngược đấy chứ?!

Mặc kệ có hay không, hiện tại cũng không phải là thời điểm suy nghĩ miễn man!

Lăng Vu Đề giả bộ rất hiếu kỳ ghénh cổ nhìn nhìn bên trong, rất kỳ quái, rõ ràng đã sớm cắt điện, căn cứ thực nghiệm lại là đèn đuốc sáng trưng.

Trên một cái đường đi, không biết trên trần nhà có bao nhiêu bóng đèn điện, trên mặt đất là gạch men sứ màu trắng, tường cũng là màu trắng, toàn bộ dùng một chữ để hình dung: Trắng!

"Này, Tiểu Trạch, nếu chúng ta đã vào được, vào bên trong đi nhìn xem?" Cố nén kiên kị đối với zombie, Lăng Vu Đề giả bộ tò mò nhìn về phía An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch cũng có chút tò mò, ở kho lúa như vậy, còn có cả "mặt thất", bên trong sẽ là thứ gì đây?

Cho nên cậu gạt đầu, đưa tay nắm lấy tay Lăng Vu Đề, sau đó hai người cùng nhau hướng vào bên trong.

Nhìn mười ngón tay xen kẽ nhau, An Vũ Trạch cùng Lăng Vu Đề đều bất động thanh sắc câu môi cười.

Đi vào bên trong đại khái có hai mươi mét, giống như là vô tận, dù sao đập vào mắt đều là màu trắng và màu trắng! Vẫn là màu trắng!

Trong lòng An Vũ Trạch dâng lên một dự cảm nguy hiểm, tay nắm đường đao thật chặt, khi vừa mới tiến vào thì Điện Hạ chưa kịp theo.

Dị năng ngự thú của cậu ở cái tầng ngầm phong bế này khẳng định vô dụng, dị năng không gian lại không có nửa điểm lực sát thương.

Cho nên thứ mà cậu có thể dựa vào, chỉ có thể là giá trị vũ lực của bản thân, may mắn cậu còn tỉnh là không yếu, chỉ là, nhìn ngã rẽ vô tận, cũng không biết lát nữa sẽ xuất hiện nguy hiểm gì.

Thật ra Lăng Vu Đề lại đánh bạo đi về phía trước, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được vua zombie rồi giết chết, đại BOSS bị xử lý, liền không có nỗi lo về sau!

Ở trên đường đi tầm chừng hai ba phút, khi An Vũ Trạch chuẩn bị nói: Bằng không chúng ta không vào trong nữa, trở về nhìn xem làm thế nào để ra ngoài. Rốt cuộc bọn họ thấy một cửa phòng.

Trong cốt truyện trừ bỏ có nhắc tới chốt mở căn cứ thực nghiệm, cũng không có nói kết cấu bên trong của căn cứ, không có nói trong căn cứ thực nghiệm, trừ bỏ vua zombie chưa từng thức tỉnh, còn có cái gì khác.

Cho nên, Lăng Vu Đề cho rằng, chỉ cần tiến vào căn cứ thực nghiệm, tìm được vua zombie, khi hẳn còn chưa tỉnh lại thì giết hẳn, là được.

Đến khi rốt cuộc nhìn thấy một cánh cửa phòng, Lăng Vu Đề vui sướng vạn phần, cô cho rằng, đằng sau hẳn là vua zombie kia.

Cũng không cho An Vũ Trạch cơ hội ngăn cản, tay đặt ở trên then cửa, không chút do dự vịn ra.

Kết quả chính là.....

Cửa kéo kẹt một tiếng, sau đó, Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch đứng ở cửa, nhìn thứ trước mắt, có chút không dám tin tưởng!

Trong phòng giống như đường đi, đập vào mắt đều là màu trắng, trống trơn, cái gì cũng không có. Nhưng thứ đang đứng ở trong phòng, là cái thứ gì?!

Là, biến dị thú sao?!

Uớc chừng cao hai mét, cảm thấy chỉ cần nhẹ nhàng nhún một chút là có thể đụng tới trần nhà.

Cả người nó đen toàn thân, trong cái màu trắng của căn phòng thì khá lẽ rõ ràng, màu đen kia không phải làn da, mà là vẩy trên người.

Mỗi một tác trên người đều có vẩy, mỗi một cái vẩy đều có một cái gai nhọn cùng loại với móc câu, thoát nhìn thực sắc bén.

Lăng Vu Đề nuốt nuốt nước miếng, cũng nắm tay An Vũ Trạch thật chặt, trong lòng thật sự sợ đến hoảng. An Vũ Trạch đồng dạng nắm thật chặt tay Lăng Vu Đề, chỉ là cậu cũng không phải đang sợ hãi, mà là đang truyền lại cảm giác an toàn cho Lăng Vu Đề.

Thấy con quái thú không biết gọi là gì đang nhắm nghiền hai mắt, Lăng Vu Đề quyết định đóng cửa lại, sau đó rời đi.

Chỉ là một chân vừa mới lui ra phía sau nửa bước, quái thú kia liền mở mắt một chút.

Đôi mắt nó bắt đồng với bất luận một con zombie nào ở bên ngoài kia, đôi mắt màu đỏ thẫm, đồng tử là hình trứng màu đen, giống, đôi mắt thần lân.

Tay An Vũ Trạch nắm chặt đường dao, khớp xương đều trở nên trắng, cậu suy nghĩ muốn tiên hạ thủ vi cường hay không, trực tiếp giết con quái vật này.

Lăng Vu Đề bị đôi mắt con quái vật dọa tới, cũng không phải đôi mắt nó quá xấu quá dọa người, mà là ánh mắt, thật lạnh! Quá lạnh!

Tuy rằng không biết mắt nó có thể thấy rõ ràng hay không, nhưng khi đối diện với nó, Lăng Vu Đề cảm thấy chính mình như rơi vào động băng, thân thể đều nhìn không được mà rung mình.

Tâm lý hai người hoạt động nhiều như vậy, thời gian lại không có dài hơn bao nhiêu.

Con quái vật co cơ mở to mắt khoảng hai giây, liền điên cuồng hét lên một tiếng, phóng tới chỗ Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch phản xạ có điều kiện, một khắc khi quái vật xông tới thì kéo Lăng Vu Đề ra phía sau để che chở, đồng thời cầm đường dao chém về phía quái vật.

Cậu dùng thủ pháp nhất quán, chém đầu, đường dao chém vào trên đầu quái vật, phát ra một tiếng "keng", quái vật chỉ là dừng một chút, sau đó cúi tay đánh úp về phía An Vũ Trạch.

Phần đầu quái vật không có một chút sứt mẻ, nhưng đường dao của An Vũ Trạch thế nhưng lại trực tiếp thiếu một mảnh.

An Vũ Trạch hạ người một cái, né tránh cánh tay mọc đầy gai ngược.

Lăng Vu Đề đứng ở phía sau phản ứng cũng mau, cổ không có lấy đường dao, chỉ có thể phóng mũi tên nước.

Biết rằng có thể đồng thời phát ra bốn mũi tên nước ngưng tụ thành một cây hoặc là hai cây, lực lượng sẽ lớn hơn nhiều.

Nhìn trên người quái vật không hề có sơ hở, mũi tên nước của Lăng Vu Đề bay thẳng đến đôi mắt con quái vật.

Chỉ là độ chính xác thật sự không tốt lắm, mũi tên nước trượt qua khoe mắt quái vật.

Quái vật vốn đang đánh nhau cùng An Vũ Trạch đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Lăng Vu Đề.

"Gào --"

Quái vật vùng tay lên, đánh An Vũ Trạch cách nó gần nhất đụng vào một bên cửa, sau đó lập tức đi đến chỗ Lăng Vu Đề.

Nó quá cao, Lăng Vu Đề ngửa đầu mới có thể nhìn đến đầu của nó. Cứ việc thân thể đều bơi vì sợ hãi mà phát run, Lăng Vu Đề không ngừng tự cổ vũ mình ở trong lòng.

Aya: Mình nhớ không lầm thì giai đoạn sau của bộ này cũng có một thể giới mặt thể nữa, vô cùng kích thích...Kakaka!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Công lực ngự thú dị năng giả (32)

Edit: Aya Shinta

Cô thì chẳng có vấn đề gì, đã chết còn có thể làm lại. Nhưng, nơi này còn có An Vũ Trạch, cho nên cô nhất định không thể lùi bước!

Đến gần cũng có chỗ lợi của nó, ít nhất mũi tên nước có thể bắn chuẩn một ít!

Lăng Vu Đề nâng tay lên, vừa mới chuẩn bị phóng một mũi tên nước, cô đã bị quái vật bóp cổ nhấc lên.

Trong lòng bàn tay quái vật đều mọc đầy m gai ngược, thời điểm bóp cổ Lăng Vu Đề, gai ngược trực tiếp đâm xuyên qua làn da Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề phản xạ có điều kiện muốn bẻ tay quái vật ta, kết quả chính là, tay cô cũng bị gai ngược đâm tới.

Cô buông tay ra, hiện tại không chỉ không có biện pháp hô hấp, làn da cũng đau đến không chịu nổi, cũng may gai ngược không phải quá dài, cũng không thể đâm đến động mạch chủ trên cổ cô.

An Vũ Trạch thấy Lăng Vu Đề bị quái vật bóp cổ nhấc lên, cũng bắt chắp trên người quái vật có gai ngược hay không, ôm bả vai quái vật, muốn làm nó buông Lăng Vu Đề ra, quái vật lại không hề nhúc nhích.

Nhìn gương mặt Lăng Vu Đề đã mất đi huyết sắc, An Vũ Trạch cảm thấy lòng mình đều sắp quặn lại.

Nghĩ nghĩ, An Vũ Trạch thả quái vật, lấy một cây súng trong không gian ra, mở chốt an toàn, cậu hướng tới phần đầu phía sau quái vật mà xạ kích.

Làm An Vũ Trạch gạt mình chính là, ngay cả đạn cũng không có biện pháp xuyên qua vảy con quái vật này!

Nhìn đầu đạn rơi trên mặt đất, phát ra tiếng leng keng, An Vũ Trạch không biết giờ phút này thì chính mình hẳn nên dùng cái từ gì để hình dung tâm tình của cậu.

Chẳng qua viên đạn không có thương tổn đến quái vật, nhưng quái vật lại thành công bị An Vũ Trạch chọc giận, nó ném Lăng Vu Đề trên tay xuống, quay đầu hướng về An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch thu hồi súng trong tay về không gian, ngược lại cầm đường dao, một bên cậu đối phó quái vật, một bên quát về phía Lăng Vu Đề còn chưa có hít thở bình thường trở lại: "Tiểu Vu, chạy mau!"

Lăng Vu Đề gầy gù từ trên mặt đất đứng lên, có rung rung nhìn An Vũ Trạch, lúc này An Vũ Trạch đã bị quái vật làm bị thương không nhẹ, bởi vì có mấy lần bị quái vật nhấc lên quật vào tường, tựa hồ cậu bị nội thương, khóe miệng còn có vết máu, đường dao trong tay xuất hiện thật nhiều chỗ hỏng.

Lăng Vu Đề đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, rõ ràng dị năng hệ thủy cũng có thể rất lợi hại, nhưng cấp bậc lại quá thấp.

Mất thấy An Vũ Trạch sắp không chịu nổi, Lăng Vu Đề cũng không quan được nhiều như vậy nữa, chạy đến trước mặt quái vật bảo vệ An Vũ Trạch.

Bởi vì Lăng Vu Đề đột nhiên xuất hiện mà thân thể quái vật khựng một chút, Lăng Vu Đề cắn răng một cái, hung hăng trừng quái vật.

Nhìn đôi mắt của quái vật, Lăng Vu Đề nói cho chính mình, thành bại tại đây!

Hai mũi tên nước đồng thời phóng ra, mục tiêu là đôi mắt quái vật --

Cũng không biết có phải do sức bật của cô hay không, mũi tên nước lại cường hãn hơn một ít so với trong tưởng tượng của cô.

Mũi tên nước trực tiếp xuyên qua đôi mắt quái vật, từ đôi mắt xuyên qua phần đầu, còn bắn ra một thước khoảng cách.

"Gào --"

Lại là một tiếng rống to, bên trong trừ bỏ tràn ngập phần nộ, còn có thống khổ.

Lăng Vũ Đề đang chuẩn bị phóng thêm một lần mũi tên nước để xạ kích quái vật, con quái vật lại âm ỉ nằm xuống.

Nhìn quái vật không hề nhúc nhích, chân Lăng Vũ Đề mềm nhũn, ngồi xuống trên mặt đất.

An Vũ Trạch phía sau vội vàng đỡ Lăng Vũ Đề, quan tâm hỏi: "Tiểu Vu, cô không sao chứ?! Có nơi nào đau quá hay không?!"

Nhìn An Vũ Trạch bị gai ngược của quái vật trên mặt đâm bị thương vài chỗ, Lăng Vũ Đề có chút hư nhược lắc đầu: "Tôi không có việc gì."

An Vũ Trạch gạt đầu, đỡ Lăng Vũ Đề đứng lên: "Đi thôi, chúng ta đi cửa nhìn xem làm sao mở cửa đi ra ngoài."

Lăng Vũ Đề lắc đầu: "Không được! Tôi muốn đi vào trong nhìn xem. Tôi, tôi cảm thấy bên trong có cái gì đó!"

An Vũ Trạch chau mày: "Đi vào trong?! Vạn nhất còn có quái vật như vậy thì sao?!"

Lăng Vũ Đề cũng có lo lắng, chỉ là, cô không thể làm chưa xong việc mà trở về!

"Hiện tại biết nơi trí mạng của quái vật là đôi mắt, lát nữa chỉ cần công kích mắt nó là được!"

Thấy Lăng Vũ Đề đầy kiên định, An Vũ Trạch không thể hiểu nổi, rồi lại không muốn cưỡng bách Lăng Vũ Đề rời đi với cậu.

Khẽ căn môi: "Được, nếu cô muốn đi xem, tôi đây liền đi cùng cô! Mặc kệ là chết cũng được, sống cũng được! Tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi cô!"

An Vũ Trạch nói làm Lăng Vũ Đề đột nhiên toát ra niềm xúc động, chờ thêm đầy độ hào cảm, cô muốn ở lại thế giới này, cùng An Vũ Trạch tới già! Cùng cậu nhìn mặt thể tiến tới Tân kỷ nguyên! Cùng cậu nhìn nhân loại cường đại, đoán kết lên!

Hung hăng gạt đầu: "Được! Mặc kệ là chết cũng được, sống cũng được! Tuyệt đối không xa rời nhau!" Trong mắt Lăng Vũ Đề ánh nước, khóe miệng lại cong lên thật tươi.

Hai tay mười ngón giao nhau, từng bước đều cảnh giác, tiếp tục đi về phía trước!

Khi gấp cánh cửa thứ hai, Lăng Vũ Đề cùng An Vũ Trạch liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cứ việc không nói gì, bọn họ lại đọc hiểu ý tứ của đối phương.

Tay An Vũ Trạch buông tay Lăng Vũ Đề ra, sau đó đưa tay đặt ở trên thềm cửa phòng.

Còn Lăng Vũ Đề phòng bị, hai tay tùy thời chuẩn bị phóng mũi tên nước.

Cô nhìn An Vũ Trạch, nhẹ nhàng gạt đầu.

An Vũ Trạch hiểu ý, mở cửa phòng.

Cửa mở ra, đập vào mắt, không phải quái vật, mà là một phòng thí nghiệm bình thường.

Chỉ duy nhất không bình thường, chính là ở phòng thí nghiệm có một cái giường sắt, trên đó có một nam nhân trẻ tuổi đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, mặc áo blouse trắng.

Hắn thật sự rất trẻ, làn da trắng nõn, môi hồng răng trắng, thoạt nhìn đại khái cũng khoảng hai mươi mấy tuổi.

Tuy rằng lớn lên không tính anh tuấn, lại rất dễ nhìn.

Đây, chính là vua zombie, chán đời đến mức muốn hủy diệt nhân loại sao?

"Nơi này, sao lại có một người?!" An Vũ Trạch kinh ngạc nhìn vua zombie nằm ở trên giường.

Cậu nhắc chân tiến lên, tay đặt ở trên ngực vua zombie, cảm giác được không có tim đập xong, An Vũ Trạch kinh ngạc nâng tay lên.

Sau đó cậu lại đưa tay phóng tới trước mũi cùng cổ của vua zombie, nhận thấy được vua zombie không có nửa điểm sinh mệnh, An Vũ Trạch lắc đầu với Lăng Vũ Đề: "Anh ta đã chết."

Lăng Vũ Đề gạt đầu, cô đương nhiên biết hắn đã chết rồi!

Khi mặt thể tiến đến thì vua zombie, tự tiêm vào mình loại virus zombie thuần túy nhất mà hắn nghiên cứu chế tạo ra được.

Cho nên hắn mới có thể cường đại như thế!

Kỳ thật, virus sẽ tùy người mà có ảnh hưởng khác nhau, dị năng giả cũng đã cảm nhiễm virus. Chẳng qua thể chất bọn họ bất đồng, cho nên kích phát được dị năng.

Lăng Vũ Đề nhắc chân đi đến trước giường, trên tay ngưng tụ một mũi tên nước, bay thẳng đến huyết Thái Dương của vua zombie.

"Tiểu Vu, cô làm gì vậy?!" An Vũ Trạch có chút kinh ngạc nhìn hành động của Lăng Vũ Đề.

Lăng Vũ Đề giải thích: "Tôi sợ anh ta biến thành zombie, cho nên phá hoàn toàn đại não anh ta nha!"

Nói xong, Lăng Vũ Đề lại sợ một mũi tên nước không đủ, lại phóng thêm mấy mũi tên nước.

Đến khi đại não vua zombie sắp bị bắn nát bấy nhầy, Lăng Vũ Đề mới ngừng tay.

An Vũ Trạch nuốt nuốt nước miếng, thể nhưng cậu lại không biết, Lăng Vũ Đề xuống tay sẽ tàn nhẫn như vậy!

Thật là... Khụ... Có chút dọa người đấy!

Aya: Bạn Vũ Trạch à, bạn còn chưa biết sau này 0051 sẽ biến thái tới cỡ nào đâu))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Công lược ngự thú dị năng giả (33)

Edit: Aya Shinta

Cảm thấy vua zombie đã chết hoàn toàn rồi, Lăng Vũ Đề thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Cô bắt đầu đi đi lại lại ở trong phòng thí nghiệm, sau đó thấy một cái notebook trên một cái bàn.

Tùy ý lật xem vài tờ, Lăng Vũ Đề kinh ngạc trừng mắt: "Tiểu Trạch, cậu mau tới đây xem!"

An Vũ Trạch không rõ nguyên do tiến sát vào Lăng Vu Đề: "Nhìn cái gì?"

"Hoá ra virus zombie là người trên giường nghiên cứu, vì hủy diệt nhân loại! Trên notebook này ghi lại kỹ càng tỉ mỉ về tư liệu virus zombie, chúng ta đem cái này mang về cho cán cứ trưởng đề giao đến phòng thí nghiệm mà nghiên cứu, nói không chừng có thể nghiên cứu ra thuốc phá giải virus zombie đấy! Cậu nói có phải hay không?"

Lăng Vu Đề ngửa đầu, vui sướng nhìn An Vũ Trạch.

An Vũ Trạch cũng thật cao hứng, không nghĩ tới "đánh bậy đánh bạ", thế nhưng đã biết được khởi nguồn của mặt thể!

Cậu gạt đầu: "Chúng ta nhanh chóng đi ra ngoài nào!"

Hai người trở lại cửa căn cứ thực nghiệm, chốt mở bên trong tương đối rõ ràng, lập tức là có thể nhìn ra.

Khi cửa mở ra thì trong nháy mắt, thấy bên kia chính là Phó Thời Cảnh, Tô Bạch Vũ cùng Phó Thời Sâm, còn có đội ngũ dị năng giả ở phía sau.

Điện Hạ đứng ở đằng trước, nó có vẻ rất nóng, bởi vì hai chân trước dùng sức cào tường, móng tay sắc nhọn đều long ra hết, cháy không ít máu!

"Các người rốt cuộc đã ra! Tiểu Vu, làm sao em lại bị thương?!"

Nhìn thấy Lăng Vu Đề cùng An Vũ Trạch ra, Phó Thời Sâm vội vàng đi đến bên người Lăng Vu Đề, khẩn trương nhìn cô.

"Nói ra thì rất dài, nơi này, hoá ra chính là ngọn nguồn của virus zombie, chúng tôi gặp được tiến sĩ nghiên cứu virus zombie ở bên trong, nhưng anh ta đã chết. Chúng tôi tìm được notebook của tiến sĩ nghiên cứu virus zombie kia, hy vọng có thể có trợ giúp!" Nói, Lăng Vu Đề đưa notebook thật dày trong tay cho Phó Thời Cảnh.

Phó Thời Cảnh tiếp nhận notebook đơn giản lật xem một chút, sau đó nhìn Lăng Vu Đề: "Bên trong còn có thứ gì? Mới có thể để các người đều bị thương."

"Có một con quái vật, nhưng đã chết." An Vũ Trạch một bên trả lời.

Nghiêng đầu nhìn tay Phó Thời Sâm đặt ở trên vai Lăng Vu Đề, cậu cảm thấy cái tay kia vô cùng chương mắt!

Đưa tay ôm Lăng Vu Đề vào trong lồng ngực mình, cậu nhìn Phó Thời Cảnh: "Lương thực nơi này không thể dùng, lúc trước khi virus phát tán ra, lương thực này chắc chắn cảm nhiễm nặng nhất."

Phó Thời Cảnh gạt đầu, sau đó chỉ huy dị năng giả khác dọn toàn bộ lương thực từ trên xe về lại kho lúa.

Vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, trước khi Phó Thời Cảnh mang theo mọi người rời đi, bố trí bom điều khiển từ xa trong căn cứ thực nghiệm cùng kho lúa.

Lái xe tới một khoảng cách an toàn, tiếng ầm nổ cùng ánh lửa tận trời --

Giải quyết vua zombie, Lăng Vu Đề cảm thấy thể xác và tinh thần từ trong ra ngoài đều nhẹ hẳn ra.

Sau đó, cô liền cảm thấy làn da toàn thân đều đau đến bỏng rát!

Trở lại gian khách sạn đã nghỉ ngơi vào một ngày trước, Tô Bạch Vũ bôi thuốc cho vết thương của Lăng Vu Đề, An Vũ Trạch cũng đi trị liệu.

Lăng Vu Đề chủ yếu là bị thương vùng cổ cùng cánh tay, nhưng thật ra thì nơi khác không có việc gì, à, bị con quái vật kia ném xuống, cô còn đụng vào xương cụt.

Nhưng mà so với An Vũ Trạch bị gãy hai cái xương sườn, cô thật sự là tốt hơn quá nhiều!

Lăng Vu Đề được bôi thuốc xong thì đi đến phòng An Vũ Trạch, An Vũ Trạch nằm ở trên giường, hiện tại, người cậu cũng đau đến không chịu được.

Thấy Lăng Vu Đề tới, An Vũ Trạch chống thân mình muốn ngồi dậy.

Lăng Vu Đề vội vàng ngăn lại: "Nằm đi!"

"Được." An Vũ Trạch cười với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề đi đến mép giường rồi ngồi xuống: "Tiểu Trạch thực xin lỗi, nếu không phải do tôi, cậu cũng sẽ không bị thương!"

An Vũ Trạch lắc đầu, đưa tay nhẹ nhàng kéo bàn tay đầy băng gạc của Lăng Vu Đề: "Có không cần xin lỗi tôi, may mắn tôi và cô đi vào cùng nhau!"

Nhìn An Vũ Trạch, Lăng Vu Đề trong lúc nhất thời lại nghèo từ.

An Vũ Trạch cũng không nói gì, trong phòng an tĩnh lại.

Một phút đồng hồ... Hai phút... Năm phút đồng hồ...

"Meo meo ~" Điện Hạ với đôi chi trước quấn băng gạc đánh vỗ sự an tĩnh kỳ quái này.

An Vũ Trạch ho nhẹ một tiếng, sau đó ngồi dậy, Lăng Vu Đề vội vàng đỡ.

Nhìn ngũ quan tinh xảo của Lăng Vu Đề, An Vũ Trạch lại đỏ mặt, do dự một hồi lâu, An Vũ Trạch mới mở miệng: "Tiểu Vu, có chuyện muốn nói cho cô."

Lăng Vu Đề gạt đầu: "À, chuyện gì?"

"Cái kia, ngày hôm qua cô cùng Sâm đối tượng ở trên sân thượng nói chuyện. Khụ ~ trong lúc vô tình thì tôi nghe được."

Cứ việc biết lúc ấy An Vũ Trạch cũng ở trên sân thượng, nhưng Lăng Vu Đề vẫn rất phối hợp biểu hiện ra kinh ngạc lại thêm ngưng ngừng.

Ánh mắt cô lập loè: "À cái đó, tôi, tôi là vì làm Thời Sâm ca cảm thấy tôi đã có người mình yêu thích, cho nên nói lung tung một cái."

"Lung tung..... Ai nha --" nghe thấy Lăng Vu Đề nói, An Vũ Trạch có chút kích động, kết quả kích động một cái, liền đụng đến miệng vết thương.

"Tiểu Trạch cậu không có việc gì chứ?!"

Hoà hoãn một chút, An Vũ Trạch vẫn rất kích động: "Cô nói lung tung?! Cho nên, cô không thích tôi?!"

Lăng Vu Đề mếu máo: "Cậu cũng không có thích tôi, tôi làm sao phải thích cậu nha ~"

"Ai nói tôi không thích em!"

Lăng Vu Đề sùng sốt một chút, sau đó dán sát vào An Vũ Trạch: "Cho nên, cậu thích tôi hả?"

Ý cười trong mắt cô làm thế nào cũng không che lấp được, sở dĩ vừa nãy cô sẽ nói như vậy, chính là kích tướng An Vũ Trạch đấy!

"Đúng... Đúng vậy! Tôi thích em! Cho nên Lăng Vu Đề, tôi nói cho em biết, em cũng phải thích tôi! Biết không?!"

An Vũ Trạch mặt đỏ đến độ sắp nhỏ ra máu, đây chính là lần đầu tiên cậu thổ lộ với một cô gái đấy! Trái tim kịch liệt nhảy lên, phảng phất trong nháy mắt tiếp theo liền trực tiếp nhảy ra ngoài!

Tuy rằng thổ lộ thực bá đạo, nhưng trong lòng An Vũ Trạch lại vô cùng khẩn trương.

Cậu cực kỳ sợ Lăng Vu Đề sẽ cự tuyệt mình, cậu không biết nếu Lăng Vu Đề cự tuyệt cậu, cậu sẽ thế nào!

"Được nha! Nếu cậu thích tôi, tôi đây cũng thích cậu cho khỏe!" Lời nói mang theo ý cười vừa ra, độ hào cảm liền trực tiếp lên tới 99 điểm.

Còn kém một chút hào cảm liền hoàn thành nhiệm vụ, nếu đã quyết định lưu lại thế giới này, đối với độ hào cảm, thật ra cô không chấp nhất như vậy nữa.

Khi quyết định kru tại thế giới này thì đồng thời, Lăng Vu Đề còn làm một quyết định khác.

Từ phi không thể, cô sẽ ở trong từng thế giới nhiệm vụ, lưu lại cùng nam phụ mà cô công lược, đến cuối sinh mệnh của họ, cũng coi như là phụ trách đối với bọn họ đi!

Tuy rằng nói như vậy, có lẽ việc cô thêm đầy điểm số liệu cá nhân để trở thành nhân loại chân chính sẽ tốn rất nhiều thời gian!

Nhưng, để cô không quan tâm mà rời khỏi thế giới khi hoàn thành nhiệm vụ, rời khỏi nam phụ đã yêu cô, cô bản khoăn!

Đội ngũ cũng không có dừng ở khách sạn bao lâu, tuy không có mang về lương thực, nhưng đã biết một tin tức lớn như vậy, cũng đáng giá!

Nghỉ ngơi một buổi tối xong, đội ngũ liền bắt đầu trở về.

Aya: Các bạn thấy khả năng gì tỉ lệ thuận với số tuổi của các bạn.

Đối với mình là chứng mù đường. Càng lớn lạc càng xa...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Công lược ngụ thú dị năng giả (34)

Edit: Aya Shinta

5 năm sau.

Một căn nhà ba phòng ở, toàn bộ cách bố trí đều tràn ngập âm áp thoải mái.

Trong phòng truyền đến tiếng trẻ con khóc, tiếp theo chính là một giọng nữ: "An Vũ Trạch! Anh pha chút sữa bột này là muốn pha bao lâu nha!?"

"Liền tới đây tới đây!" Trong phòng bếp có tiếng của một người nam nhân đáp lại.

An Vũ Trạch rót cuộc pha xong sữa bột trở lại phòng, phóng núp vù cao su tới trong miệng hải tử, hải tử mới ngừng khóc.

Hung hăng mà nhẹ nhàng thờ ra, An Vũ Trạch ngồi dưới đất lau mồ hôi trên trán một phen: "Hầu hạ trẻ con quai thực so với giết zombie còn khó khăn hơn!"

Lăng Vu Đề đang dứt cho đứa trẻ thì nường mảy nhìn anh: "Cho nên, anh tình nguyện giết zombie cũng không muốn chiếu cố con trai chúng ta hả?"

An Vũ Trạch còn chưa có nói chuyện, Lăng Vu Đề liền giương giọng hô: "Điện Hạ! Mau tới quào Tiểu Trạch!"

Tiếng nói vừa dứt, Điện Hạ đang ngủ ở phòng khách lập tức chạy vào phòng, cũng mặc kệ có phải An Vũ Trạch làm sai cái gì hay không, quào mặt An Vũ Trạch chính là vài cái "bóp bóp bóp".

An Vũ Trạch khóc không ra nước mắt: Điện Hạ, liền tính mảy thích Tiểu Vu bởi vì lớn lên xinh đẹp, mùi thơm cơ thể trên người dễ ngủ, thích tiểu bảo bối, cũng không thể đối đãi với chủ nhân như vậy nha!

Lăng Vu Đề cười cúi đầu nhìn hải tử trong lồng ngực mình, lại nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài.

Ba năm trước, rốt cuộc phòng thí nghiệm căn cứ Nam Thành đã nghiên cứu ra thuốc có thể áp chế virus zombie.

Tuy những người đã biến thành zombie không có khả năng biến trở về, nhưng những người thường, rốt cuộc không cần lo lắng bị zombie cắn một cái sẽ biến thành zombie.

Sau đó, Phó Thời Cảnh cùng Tô Bạch Vũ dẫn theo mọi người, khai sáng tương lai mới của nhân loại.

Tuy hiện tại zombie còn chưa có tiêu diệt toàn bộ, nhưng bởi vì nhân loại tìm được phương pháp chống lại zombie, nỗi sợ hãi với zombie không còn lớn, tâm cảnh sẽ trở nên không giống nhau. Cho nên nhân loại hiện tại, cơ bản có thể xem như an cư lạc nghiệp.

Bên ngoài không trung như cũ không thể thấy trời xanh mây trắng, nhật nguyệt tinh tú.

Mà nghiên cứu cho thấy, hoá ra, liền tính không có vua zombie phát virus zombie ra, nhân loại vẫn sẽ tạo ngộ mạt thế, chỉ là không có zombie mà thôi.

Mấy năm nay, viện nghiên cứu vẫn luôn tận sức nghiên cứu làm sao để địa cầu khôi phục nguyên trạng, thậm chí là càng tốt hơn!

Nhìn An Vũ Trạch lăn lộn cùng Điện Hạ đã biến lớn trên mặt đất, Lăng Vu Đề ý cười nồng đậm.

Bốn năm trước, An Vũ Trạch đột nhiên cầu hôn cô, một khắc khi cô đáp ứng, hảo cảm cũng đã đến một trăm.

"Điện Hạ -- thật bần! Tao còn hẹn Sâm đội trưởng cùng nhau uống nược đấy!" An Vũ Trạch giãy giụa muốn lên.

Hiện tại Phó Thời Sâm cùng An Vũ Trạch mang theo đội ngũ dị năng giả của căn cứ Nam Thành, giống như lúc trước, ra nhiệm vụ giết zombie, huấn luyện tân dị năng giả.

Giống như trong cốt truyện, hai năm trước, Phó Thời Sâm cùng Phó Thời Cảnh, Tô Bạch Vũ đều đồng thời cử hành hôn lễ.

Nhưng lần này, còn có cô cùng An Vũ Trạch.

Vợ của Phó Thời Sâm là cháu gái của một cán cứ trưởng, tính cách hoạt bát, so với Lăng Vu Đề, chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng mà, cô ấy rất yêu Phó Thời Sâm, chỉ cần cùng Phó Thời Sâm ở bên nhau, trong mắt cô ấy luôn chỉ có một người là Phó Thời Sâm.

Nhớ trước đây, cô ấy theo đuổi Phó Thời Sâm suốt ba năm, Phó Thời Sâm mới tiếp nhận cô.

Còn tốt, Phó Thời Sâm hiện tại cũng rất yêu vợ mình!

Phó Thời Sâm sinh một đứa con gái, nhỏ hơn con trai Lăng Vu Đề mấy tháng, vợ anh vẫn luôn la hét muốn kết thông gia với Lăng Vu Đề.

Lúc ấy Lăng Vu Đề chỉ cười cười, không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt. Với cô, vẫn phải đợi mấy đứa trưởng thành, hai bên có thể sinh ra cảm tình nam nữ hay không, hết thấy tùy duyên đi!

Nghĩ đến Phó Thời Sâm, cô còn nhớ rõ anh đã có một lời tâm sự cuối cùng với cô: "Mỗi người cũng không phải có đời chỉ yêu một lần. Tình yêu, không phải từng yêu nhiều lần, liền rề mạt. Mỗi một lần yêu, dùng thiệt tình, liền chưa từng có phụ!"

Trở lại bên trong hệ thống lần nữa, vài thập niên đã qua đi.

Một khắc khi An Vũ Trạch nhắm mắt lại, cô rời khỏi thế giới kia.

Trở lại bên trong hệ thống, Lăng Vu Đề cảm thấy tựa hồ mình lại hiểu được rất nhiều cảm giác.

Trải qua nhiều, quả nhiên sẽ có rất nhiều cảm xúc bất đồng!

Ở bên trong hệ thống, thực thể giả thuyết cũng không có. Làm nhân loại vài thập niên, Lăng Vu Đề tựa hồ có chút không quen tồn tại mà không có thân thể.

Nghĩ một chút, cô mở tư liệu cá nhân ra trước.

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thực nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Cốt cách: 20/100

Kinh mạch: 20/100

Huyết nhục: 20/100

Nội tạng: 20/100

Ngũ quan: 20/100

Làn da: 20/100

Lông tóc: 20/100

Móng tay: 20/100

Kỹ năng đặc thù: Dị năng hệ thủy cấp 4.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù ở cùng thể giới nhiệm vụ, mới có thể lựa chọn dùng!

Khen thưởng:

(Tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước) ×1

(Khởi động một lần nữa: Ý tứ là có thể xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, làm lại từ đầu) ×1

Nhìn kỹ năng đặc thù được thêm vào, Lăng Vu Đề rất cao hứng!

Vậy có ý nghĩa về sau mặc kệ trở thành người có thân phận gì, chỉ cần nguyên thân có kỹ năng tương đối lợi hại, cô có thể lấy được!

Nhưng mà, cô nhớ rõ khi cô rời khỏi thể giới, ngay lúc đó thi dị năng đã là cấp 9 nha! Sao lại là cấp 4 thể?

Chẳng lẽ là bởi vì, lúc trước An Vũ Trạch thêm đầy hảo cảm thì cô đang ở cấp 4. Cho nên, kỹ năng đặc thù dị năng hệ thủy, liền dừng lại ở cấp 4 sao?

Đờ trán --

Sớm biết là cái dạng này, vậy cô liền nỗ lực luyện dị năng!

Sớm biết vậy, cô không cần nhanh chóng thêm đầy độ hảo cảm của An Vũ Trạch!

Ai ~ sớm biết ngàn vàng khó mua a!

Thời, cô còn hơn không, cấp 4 vẫn không tồi. Một mũi tên là có thể bạo đầu, rất lợi hại!

Điều chỉnh tốt tâm tính thì Lăng Vu Đề quyết định bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo!

Lần này cô lựa chọn sử dụng khen thưởng tiếp thu cốt truyện cùng ký ức trước.

Cốt truyện cùng ký ức bắt đầu chậm rãi tiến vào, Lăng Vu Đề liền hấp thu.

Lăng Vu Đề tiếp thu xong cốt truyện cùng ký ức, hết chỗ nói rồi --

Cô sắp phải đi đến, là một thể giới tiểu thuyết cổ ngôn.

Nữ chủ không phải xuyên qua, cũng không phải trọng sinh.

Làm Lăng Vu Đề cạn lời không phải bởi vì nam phụ sắp sửa phải công lược là một ám vệ, mà là, nguyên thân.

Nguyên thân cùng nữ chủ thể nhưng là thân sinh tỷ muội, nga không, là tỷ muội cùng cha khác mẹ!

Nữ chủ là con vợ cả, mà nguyên thân, lại là thứ xuất.

Nguyên thân ở trong cốt truyện, hoàn toàn chính là khuyên mộ nam chủ đến nông nỗi không thể tự kềm chế.

Nàng tồn tại chính là để phụ trợ nữ chủ thiện lương rộng lượng, tri thư đại lý, là "nữ phụ" ác độc!

Lại lần nữa đờ trán --

Vì cái lông gì sẽ là nữ phụ ác độc nha?!

Cô lại không phải muốn đi công lược nam chủ, làm một pháo hôi nhỏ nhỏ là được, cô hoàn toàn không ngại! Thật đó!

Aya: Ok~ xong TG3 rồi. Thế giới tiếp theo cực mạnh, và sẽ được bạn @Mia-Tu edit. Hãy chào mừng editor mới nha, yêu nhiều~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Thế giới 4 - Công lược ám vệ ngốc mạnh (01)

Edit: Mia

Làm Lăng Vu Đề cảm nín không phải thân phận, mà là tính cách của thân thể này. Thật là làm cho người ta khó mà tiếp nhận được...

Cũng không biết rốt cuộc thân thể này có tài đức gì mà trong phủ, nàng ấy là nữ nhi được cưng chiều nhất. Bất quá cũng vì nàng có một người phụ thân cùng mẫu thân rất mực yêu thương.

Cổ chấp, cực đoan, cầu kinh, kiêu kỳ, tự kỷ, tự cho là đúng, cổ tình gây sự....

Những từ để hình dung này, hoàn toàn phù hợp với tính cách nguyên thân.

Có thể tưởng tượng đây sẽ là vai diễn như đầu như thế nào!

Nhưng mà vẫn còn tốt, nguyên thân là một người thẳng tính, tuy rằng gọi là "ác nữ", nhưng so sánh với một nữ phụ khác trong tiểu thuyết, thì thực ra nàng ấy lại là người, quá thiện lương.

Vì nguyên thân muốn nhắm vào nữ chủ, thể nhưng trước giờ nàng ấy đều đối phó công khai, không dùng thủ đoạn gì.

Không giống như cái ác nữ chân chính kia, chút nữa thành công chia rẽ nam nữ chủ, còn hại nữ chủ bỏ mạng.

Vỗ ngực - - -

Khi cô tiến vào, cô tuyệt đối sẽ không nhằm vào nữ chủ. Phải biết rằng nam phụ lần này cần công lực vậy mà là ám vệ của nữ chủ. Cô cần phải tạo mối quan hệ tốt với nữ chủ, chắc chắn sẽ tiếp cận được tên ám vệ kia nha!

Chẳng qua, nếu trở lại lúc mà ám vệ kia chưa trở thành ám vệ của nữ chủ, nói không chừng có thể sẽ trở thành ám vệ của mình. Ủ, cứ quyết định như vậy đi!

Quyết định rồi, Lăng Vu Đề trực tiếp đi làm nhiệm vụ.

"Tỷ tỷ, người mau tỉnh lại, tỉnh lại!" - Một âm thanh của nam đồng vang lên bên tai Lăng Vu Đề, lớn không chịu được.

Lăng Vu Đề chau mày, phiền toái phát phát tay: "Chớ phiền."

"Tỷ tỷ, người mà không đứng dậy là đệ đi nói cho mẫu thân đó, nói tỷ khi đệ đệ."

Nam đồng lại lên tiếng, giống như là nếu cô không chịu đứng dậy thì nó sẽ không chịu bỏ qua. Lăng Vu Đề mới mở mắt ra, không nhận được tròng tiều nam hài đứng bên cạnh.

Tiểu nam hài lớn lên tinh xảo, khá ái, mắt to mọng nước, tám tám tuổi, cái miệng hồng hồng đang chu lên. Nếu tiều nam hài trưởng thành không biết sẽ mê đảo bao nhiêu nữ nhi đây.

Thấy Lăng Vu Đề mở mắt, tiều nam hài liền sáng rực lên, nhếch môi cười: "Tỷ tỷ, người tỉnh rồi! Mau đưa ta viên dạ minh châu mấy ngày trước phụ thân cho tỷ đi!"

Lăng Vu Đề dè dặt, vừa phiền vừa không nhận được, hoàn toàn là do tính cách của thân thể cũng ảnh hưởng đến cô.

Nhưng mà, cô cũng không thể hoàn toàn khác với nguyên thân, như vậy sẽ rất kỳ quái!

"Muốn dạ minh châu để làm gì? Đó là của ta!" - Lăng Vu Đề học theo giọng của nguyên thân.

"Cho ta mượn vài ngày đi! Vài ngày thôi!" - Đệ đệ của nguyên thân, Lăng Kỳ An vừa nói vừa kéo chân của cô xuống. Nếu không phải tỷ tỷ giấu nó tìm không ra thì nó đã sớm cầm đi rồi!

Lăng Vu Đề cũng muốn cho, nhưng mà: "Cho đệ mượn vài ngày cũng được, vậy thì đệ đưa binh lưu ly cho ta mượn vài ngày đi!"

Lăng Kỳ An chu chu miệng, chỉ biết là tỷ tỷ nhà mình sẽ không thể dễ dàng cho nó mượn như vậy mà! Do dự một lát, nếu nó không lỡ nói với Ngũ đường ca rằng có thể cho mượn dạ minh châu..

"Được rồi, tỷ tỷ người cần thận đừng có đập bẻ binh lưu ly!"

Lăng Vu Đề phát tay một cái: "Đã biết, đã biết!"

"Vậy tỷ đưa dạ minh châu cho ta nha!" - Đợi một lát, Lăng Kỳ An cũng chưa thấy Lăng Vu Đề đưa dạ minh châu cho nó, Lăng Kỳ An có chút đợi không được.

Lăng Vu Đề chậm rãi từ trên giường đi xuống, sửa sang lại tóc dài xốc xếch: "Vậy đệ mang binh Lưu ly cho ta đi, lỡ như ta đưa dạ minh châu rồi đệ không đưa binh lưu ly cho ta thì sao!"

Lăng Kỳ An liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề: Tỷ nghĩ rằng ta cũng vô si như tỷ sao!

"Được, ta đi lấy cho tỷ, tỷ chờ đi!" - Nói xong, Lăng Kỳ An chạy khỏi phòng Lăng Vu Đề nhanh như chớp.

Lăng Vu Đề khe khẽ thở phào, tính cách nguyên thân đặc biệt độc lập, không thể đột nhiên thay đổi được, cũng may hành động của cô vẫn giống nhờ có ký ức của nguyên thân.

Ngồi trên giường lẳng lặng một chút, nghĩ tới nghĩ lui, nội dung của vở kịch đã đi tới đâu rồi.

Dạ minh châu...

Cô xoay người cầm lấy một cái hà bao dưới gối đầu, lấy ra một viên dạ minh châu to như nắm đấm trẻ con từ bên trong.

Trong nội dung vở kịch, hình như có đề cập đến việc này.

Phụ thân của nữ chủ cũng chính là phụ thân của nguyên thân, là Nhiếp chính vương của đương triều.

Ban đầu, Lăng phụ phụ tá hoàng thượng đăng cơ, lúc đó hoàng thượng chỉ có 10 tuổi, còn chưa trưởng thành, phía trên còn có hoàng huynh nhìn chăm chăm.

Quyền thế hơn người, Nhiếp chính vương, quân quốc gia, bàn việc dân, ngay cả hoàng thượng đều phải kiêng kỵ với ông.

Chiếm vị trí Nhiếp chính vương này khá lâu, Lăng phụ cũng luyện tiết buông bỏ quyền thế ngập trời này.

Mất thấy đương kim hoàng thượng đã trưởng thành, cánh chim đón gió, quyền thế từ từ bị thu hồi.

Làm Nhiếp chính vương 10 năm, Lăng phụ đã sớm muốn soạn ngôi.

Ở trong tiểu thuyết, Lăng phụ đã tâm bưng bưng, thế nhưng vẫn tốt với ba đứa con của mình.

Mẫu thân của nữ chủ Lăng Nghê Nhã mặc kệ mọi chuyện, mẫu thân của ký thể là thị thiếp, bình thường xử lý chuyện trong hậu viện.

Lăng phụ cũng không tính là lăng nhăng, ngoại trừ mẫu thân của Lăng Nghê Nhã là chính thê thì chỉ có mẫu thân của nguyên thân là thị thiếp.

Tuy rằng bình thường Lăng phụ không sùng ái với đích nữ là Lăng Nghê Nhã lắm nhưng vẫn an bài cho nàng một ám vệ bảo hộ năng.

Mà tên ám vệ này lại là đối tượng nam phụ Lăng Vu Đề phải công lực. Ý, trọng tâm câu chuyện đã đi xa rồi, bây giờ cô đang nói chuyện dạ minh châu mà.

Viên dạ minh châu này là của một vị bằng hữu ở Nam Hải của Lăng phụ mang về, màu hồng, gặp trời tối sẽ phát ra ánh sáng màu hồng nhu hòa.

Bởi vì khá lớn nên có thể soi cả nửa căn phòng, nhìn rất đẹp. Lúc đó, Lăng phụ vừa lấy ra, nguyên thân liền thích. Mà không chỉ mình nguyên thân thích viên dạ minh châu này, còn có cả nữ chủ Lăng Nghê Nhã.

Lúc đó, Lăng phụ đưa viên dạ minh châu cho nguyên thân, thấy ánh mắt thất vọng của Lăng Nghê Nhã thì nguyên thân cao hứng rất lâu.

Lúc này, Lăng Nghê Nhã vừa cập kê không bao lâu. Nguyên thân và Lăng Nghê Nhã không kém nhau mấy ngày, nên cũng cùng cập kê.

Trước đó vài ngày, mẫu thân của nguyên thân đã chuẩn bị hôn sự cho Lăng Nghê Nhã và nguyên thân.

Vì tìm cho nguyên thân một người trong sạch, Lăng phụ rằng mẫu thân nàng làm binh thê, nói như vậy, nguyên thân cùng đệ đệ Lăng Kỳ An cũng coi như là con vợ cả.

Nguyên thân lại không muốn gả cho người khác, mà là đương kim hoàng đế, cũng chính là nam chủ trong thế giới tiểu thuyết: Khúc Mạc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Công lực ám vệ ngốc mạnh (02)

Edit: Mía

Khúc Mạc Nhiên năm nay 20 tuổi, hậu cung tuy rằng cũng có mấy phi tử thế nhưng còn chưa có lập hậu.

Nguyên thân muốn làm hoàng hậu của Khúc Mạc Nhiên.

Nhưng mà bây giờ đương nhiên là không thể.

Lăng phụ muốn soạn ngôi, chắc chắn sẽ không để nữ nhi mình yêu thương nhất gả cho hắn.

Bất quá, Lăng Nghê Nhã lại không giống, tuy rằng cũng có quan tâm thế nhưng bên cạnh hoàng thượng phải để một người của mình bên cạnh. Cho nên, Lăng Nghê Nhã tiến cung làm phi.

Nguyên thân sống chết không nghe theo mà đòi tiến cung, cho dù phụ thân thật sự không cho nàng tiến cung thì nàng cũng không gả cho người khác.

Kỳ thực, ngoại trừ việc không cho nguyên thân tiến cung thì còn lại Lăng phụ đối với nguyên thân là muốn gì được đó.

Nàng ấy không muốn lập gia đình, Lăng phụ cũng không miễn cưỡng.

Bởi vì quyền thế, nguyên thân muốn tiến cung rất dễ dàng, còn có thể tìm mọi cách nhằm vào Lăng Nghê Nhã.

Chẳng qua, cô cũng không phải là nguyên thân thực sự, cô không thích nam chủ kia! Bởi vậy cô tuyệt đối sẽ không tiến cung mà quán quýt nam chủ!

Tính toán thời gian, còn có nửa tháng nữa là Lăng Nghê Nhã tiến cung.

Vì để tránh rắc rối, Lăng Vu Đề quyết định chờ Lăng phụ cho Lăng Nghê Nhã tiến cung xong rồi cô sẽ nháo một trận, bằng không sẽ rất kỳ quái.

Dù sao, mấy nguyên thân cô sấm vào lúc trước cũng không giống tính cách của người này....Hơn nữa, mấy nguyên thân trước đều không có người thân bên cạnh, nếu như tính cách có chút thay đổi cũng không ai biết.

Nhưng người này không như vậy, nàng ấy có phụ thân cùng mẫu thân thương yêu, còn có cả đệ đệ.

Không chỉ vậy, còn có nha hoàn tiếp thân hầu hạ hằng ngày. Nếu như cô đột nhiên thay đổi tính cách, nhất định sẽ bị phát hiện ngay. Nói không chừng còn bị xem như ma nhập!

Quý thì không có, nhưng thật ra bám vào người còn tính là phù hợp với tính huống của cô đây...

Khụ, thời điểm khảo nghiệm kỹ thuật diễn tới rồi!

A! Thời gian đến rồi! Lăng Kỳ An rời đi hai khắc liền quay lại, ôm theo cái bình lưu ly trong suốt.

Lăng Vu Đề không hiếm lại gì cái bình thủy tinh trong suốt này, chỉ là cô không thể cho Lăng An Kỳ mượn dạ mình châu dễ dàng như vậy.

Tìm trong ký ức thân thể thì biết Lăng An Kỳ rất thích cái bình lưu ly kia cho nên mới lấy làm điều kiện với nó.

Lăng An Kỳ ôm bình lưu ly luyến không rời: "Tỷ tỷ, người bảo đảm, tuyệt đối sẽ không quăng nát cái bình của đệ nha!"

Lăng Vu Đề đưa dạ mình châu cho Lăng Kỳ An: "Đã biết, khi nào đệ trả dạ mình châu cho ta, ta sẽ trả lại bình lưu ly!"

Lăng An Kỳ đưa bình lưu ly cho Lăng Vu Đề.

Nhìn Lăng Vu Đề thường thức bình trong tay, lại cúi đầu nhìn dạ mình châu: "Mấy ngày nữa sẽ trả cho tỷ" - Nói xong, Lăng An Kỳ cầm dạ mình châu đi.

Lăng An Kỳ vừa đi, Lăng Vu Đề liền đặt bình qua một bên.

"Tiểu thư, muốn thức dậy sao?" - Thiếp thân nha hoàn từ ngoài tiến vào, chào Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề bật người dậy cau mày: "An Kỳ tới quấy rầy giấc ngủ của ta mà người cũng không ngăn cản, làm đầu óc ta mệt mỏi"

Hề Mộng bị Lăng Vu Đề dọa sợ đến mức quỳ trên mặt đất: "Tiểu thư tha tội! Mới vừa rồi lúc thiếu gia tới, nói là tiểu thư muốn gặp thiếu gia, rồi nói nô tỳ ra ngoài. Nô tỳ tin là vậy nên..."

Không nhận được phát phát tay: "Được rồi, lần sau nếu để người khác tiến vào quấy nhiễu giấc ngủ của ta, ta sẽ phạt nặng người!"

"Dạ dạ dạ, cám ơn tiểu thư!" - Hề Mộng từ từ đứng dậy, bắt đầu giúp Lăng Vu Đề rửa mặt chải đầu.

Rửa mặt chải đầu xong, Lăng Vu Đề liền đi tìm Lăng phụ đang xử lý công vụ trong thư phòng.

Tuy rằng cô không vội rời khỏi thế giới nhiệm vụ, nhưng cô cũng muốn nhanh chóng tiếp xúc với nam phụ.

Lại nói tiếp, nguyên thân chưa từng nhìn thấy nam phụ, trong tiểu thuyết cũng không nói quá nhiều về nam phụ này, cũng không biết làm sao hắn trở thành nam phụ!

Bất quá, nghiên cứu nội dung vở kịch một chút thì thấy tên ám vệ này trầm mặc ít nói, hình như là không nói lời nào, chỉ là yên lặng bảo vệ nữ chủ Lăng Nghê Nhã.

Về phần vì sao Lăng Vu Đề phải đi tìm Lăng phụ mà không đi tìm Lăng Nghê Nhã cũng chính là vì muốn kéo tên ám vệ này về bên mình.

Ám vệ mà Lăng phụ đưa cho ký thể và Lăng Nghê Nhã là lúc cấp kê, nên tên ám vệ kia chưa có ở bên Lăng Nghê Nhã bao lâu. Chỉ là cô nên mượn có gì để lấy ám vệ này đây?

Thư phòng Lăng phụ.

"Vương gia, nhị tiểu thư đến tìm ngài" - Tùy tùng ở bên ngoài cửa thư phòng bẩm báo Lăng phụ.

Lăng phụ đang xử lý công văn dừng lại bút trong tay, trong mắt tràn đầy yêu thương: "Đề nó vào đi"

"Phụ thân" - Lăng Vu Đề vừa vào thư phòng cũng không hành lễ, trực tiếp vòng qua bàn ôm cánh tay Lăng phụ.

Lăng phụ cũng thích bộ dáng này của Lăng Vu Đề, hoàn toàn không trách cô thiếu lễ nghĩa gì.

"Ồi chào, sao hôm nay nhị tiểu thư lại đến đây chủ động tìm phụ thân vậy?" - Lăng phụ đưa tay lên vuốt tóc Lăng Vu Đề, cười rất từ ái.

Lăng Vu Đề chu miệng: "Tất nhiên là tại nhớ phụ thân rồi."

"Phụ thân đúng là thụ sủng nhược kinh."

Lăng phụ khá là tuần tử, nếu không để chồm râu, thoát nhìn Lăng phụ cũng chỉ hơn 30. Mà Lăng phụ có quyền cao chức trọng, vừa anh tuấn vừa bắt phàm vẫn làm không ít nữ tử ái mộ.

"Kỳ thực, còn có một chuyện muốn phụ thân giúp đỡ." - Lăng Vu Đề cười hip mắt nhìn Lăng phụ, nhìn kỹ thì tướng mạo của Lăng Vu Đề khá giống Lăng phụ.

Hơn nữa, từ nhỏ nguyên thân đã gần gũi với Lăng phụ, cho nên Lăng phụ thích nữ nhi này nhất. Lăng phụ khẽ lắc đầu cười, đưa tay nhéo mũi Lăng Vu Đề một cái: "Chỉ biết là nếu không có chuyện gì thì con sẽ không đến tìm ta mà! Nói đi, chuyện gì?"

Lăng Vu Đề nhăn nhăn mũi: " Cũng không phải chuyện gì lớn, trước đó không phải phụ thân tặng con và Lăng Nghê Nhã một ám vệ sao?" - Nguyên thân chưa bao giờ gọi nữ chủ là tỷ tỷ, chỉ gọi thẳng tên ra.

Lăng phụ nhướng mày: " Làm sao? Một người còn thiếu sao?"

Quả thực, lúc Lăng phụ cho ký thể và Lăng Nghê Nhã một ám vệ, lúc đó nàng ấy đã xin Lăng phụ đáp ứng cho nàng hai ám vệ.

Nhưng, Lăng Vu Đề không muốn như vậy: "Không phải, chỉ là con muốn trao đổi ám vệ với Lăng Nghê Nhã!"

Lăng phụ có chút ngoài ý muốn: " Vì sao? Phụ thân chọn ám vệ cho con còn lợi hại hơn nhiều so với tỷ tỷ con đây."

Cô biết nha! Đáng tiếc hần không phải là đối tượng mà cô cần công lược!

"Cha, con chỉ là muốn đổi cùng với Lăng Nghê Nhã, có được hay không? Có được hay không?" - Lăng Vu Đề nhẹ nhàng kéo tay Lăng phụ, làm nũng.

Aya: Thương Mía quá đi *mắt sáng lấp lánh*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Công lược ám vệ ngốc manh (03)

Edit: Mía

Bị Lăng Vu Đề làm nũng, không có biện pháp, Lăng phụ đành chịu "Được, được, cho con đổi."

Cứ như vậy, Lăng Vu Đề thành công để đối tượng công lược: Lãnh Vô, trở thành ám vệ riêng cho mình.

Lãnh Vô không biết tại sao Vương gia lại đột nhiên kêu hần trở thành người của nhị tiểu thư, chẳng qua, thân phận hần là ám vệ chứ không phải người thường.

Nếu có thể chọn, hần muốn chọn đại tiểu thư.

Cái nhị tiểu thư này, hần cũng từ chỗ tối mà gặp qua vài lần, tính cách, không được tốt lắm.

Lăng Vu Đề nhìn Lãnh Vô trước mắt, Lãnh Vô mặc một thân hắc y, tóc buộc cao, trên người cũng không có bất kỳ trang sức nào hay vũ khí gì.

Lãnh Vô lón lên không coi là tuổi tú lắm, thiếu niên mười tám tuổi, mặt mày còn mang theo chút ngây ngô, thoạt nhìn cũng được mắt.

Thắc tới chỗ đẹp mắt nhất của Lãnh Vô chắc sẽ là cánh môi hồng nhuận như đóa hoa của hần.

Thật là giống cánh hoa hồng, đẹp đến mức Lăng Vu Đề cũng phải ghen tỵ!

"Người tên Lãnh Vô phải không?" - Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Lãnh Vô, cười híp mắt hỏi.

Lãnh Vô vẫn rũ mắt xuống không có nhìn Lăng Vu Đề, nghe Lăng Vu Đề hỏi, Lãnh Vô mờ miệng: "Vâng"

Chất giọng của hần khàn khàn, chắc do không nói chuyện thường xuyên, giọng nói không mang theo chút tình cảm nào.

"Được rồi, người tự tìm một chỗ đợi đi" - Lăng Vu Đề phất tay một cái, cô không thể biểu hiện nhiệt tình quá.

Hiện tại Lãnh Vô ở chỗ cô, chậm rãi công lược cũng được.

Nhưng mà, Lăng Vu Đề xem độ hảo cảm của Lãnh Vô đối với cô một chút, tất nhiên là 0!

Khóe miệng gật một cái, cũng biết tính cách của nguyên thân, có nên thấy có chút may mắn là độ hảo cảm là 0 mà không phải số âm.

"Tiểu thư, phu nhân gọi người đi Cư Hình uyển!" - Ngoài cửa phòng, Hề Mộng cất giọng nói.

Tay bụng chén trà có chút run rẩy, nước trà đổ một ít ra ngón tay cô, cô đặt chén trà lại lên bàn rồi đưa ngón tay thối thối một chút.

Đột nhiên nghe thấy mẫu thân của nguyên thân muốn gặp, Lăng Vu Đề có chút khản trương.

Phải biết rằng mẫu thân là người hiểu rõ nguyên thân nhất, nếu như bị bà nhận ra gì đó, vậy thì không được tốt lắm!

"Tiểu thư?" - Hề Mộng không nghe Lăng Vu Đề trả lời, liền kêu một tiếng.

Lăng Vu Đề lắc lắc ngón tay bị nóng đứng lên: "Đã biết"

Vì sao mẫu thân lại muốn gặp cô, Lăng Vu Đề đã biết. Chắc là việc chọn "lang quân như ý", mọi người đều biết Nhiếp chính vương sủng ái nhất không phải là Lăng Nghê Nhã con vợ cả mà là thứ nữ Lăng Vu Đề.

Bởi vậy, khi Lăng Vu Đề còn chưa tới lúc cập kê thì đã có người đến cầu thân, nhiều đến muốn phá sập của phủ.

Nhưng mà nguyên thân lập chí muốn trở thành hoàng hậu của nam chủ nên người ta dù có ưu tú bao nhiêu thì nàng ấy đều không để vào mắt.

Trong trí nhớ, lúc này, mẫu thân của nguyên thân và nàng ấy cãi nhau một trận, cũng bởi vì nguyên thân quyết tâm nếu không phải Khúc Mạc Nhiên thì không lấy chồng.

Ừ! Nếu chuyện như vậy thì cô cứ theo ký ức của nguyên thân mà hành động!

Lăng Vu Đề cũng không trang điểm lại mà trực tiếp đi tìm Liễu Mẫn phu nhân.

"Nương, người tìm con?" - Vừa vào Cư Hình uyển, Lăng Vu Đề học theo bộ dạng của nguyên thân, sồi ngồi trên giường của Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân được bảo dưỡng rất tốt, thoạt nhìn chỉ mới hơn hai mươi một chút, đứng chung một chỗ với Lăng Vu Đề thì nói là hai tỷ muội cũng không quá đáng!

Nhìn Lăng Vu Đề đi vào, Mẫn phu nhân thoáng trách cứ cô: "Đều đã là cô nương rồi, sao còn không có chút quy củ nào? Nếu tương lai lấy chồng bị người ta nói thì làm sao?"

Lăng Vu Đề chu chu miệng, nhẹ giọng oán: "Sao lại không quy củ? Phụ thân nói, con chính là thiên chân vô tà"

Mẫn phu nhân chỉ biết lắc đầu, tay đi nhẹ trước trán Lăng Vu Đề một cái: "Phụ thân con đã chiều con đến hư rồi! Được rồi, không nói chuyện này nữa, quyết định chuyện hôn nhân đi, để trước khi thành hôn rồi mẫu thân dạy con một chút quy củ cũng được!"

Lăng Vu Đề bĩu môi, không nói gì.

Mẫn phu nhân cầm lấy một quyển sách từ trên tháp đưa cho Lăng Vu Đề: "Phụ thân con nói sẽ không bạc đãi nữ nhi hần yêu thương nhất, tuyển chọn cho con lang quân như ý, còn cho người tự chọn. Trên đây đều là người mẫu thân thấy tốt, con xem một chút coi có thích không? Đến lúc đó kêu phụ thân gọi đến phủ cho con nhìn một chút!"

Trên đường đến đây, Lăng Vu Đề đã nhiều lần nghiền cứu đoạn ký ức này của nguyên thân, hiện tại hẳn chắc sẽ không có khó khăn gì!

Nhận lấy tập sách mẫu thân đưa cho, trên đó có gì mà tưởng từ thị lang, con trai độc nhất của Chiêu tướng, con thứ của thượng thư, Thế tử Vĩnh Hậu, quận vương....

Thật là có cảm giác giống hoàng đế chọn phi nha!

Lăng Vu Đề nín cười, ném quyển sách lại lên tháp.

Mẫn phu nhân nhướn mày: "Sao? Ai cũng không vừa mắt? Không sao, đây còn một quyển, con lại nhìn một chút!" - Mẫn phu nhân lại cầm một quyển đưa cho Lăng Vu Đề.

Lần này Lăng Vu Đề không nhận lấy trực tiếp ngồi xuống bên giường: "Mẫu thân, tập sách này nếu có Mạc Nhiên ca ca, con liền xem. Nếu không có, mẫu thân cũng đừng phí tâm, không cần đưa cho Vu Đề nữa"

Mẫn phu nhân khẽ thở dài, làm sao mà bà lại không biết tâm ý của nữ nhi nhỉ! Chỉ là, chọn ai làm phu quân cũng được, nhưng mà trăm triệu lần không thể chọn hoàng đế hiện tại!

"Đề Nhi, con đừng phí tâm, mẫu thân đã sớm nói với con. Mạc Nhiên ca ca và con không có khả năng, ngàn lần không!" Mẫn phu nhân thành khẩn nói.

Lăng Vu Đề đỏ mặt nhìn Mẫn phu nhân: "Vì sao lại không có khả năng? Vì sao lại không được? Mạc Nhiên ca ca chưa có hoàng hậu, phụ thân lại là Nhiếp chính vương! Con muốn là hoàng hậu của Mạc ca ca, vì sao lại không thể? Vì sao phụ thân và mẫu thân không đồng ý gả con cho Mạc Nhiên ca ca?"

"Nếu con vẫn là nữ nhi của ta, thì phải nghe lời mẫu thân! Không cho con vào cung là muốn tốt cho con, có một số việc không thể nói cho con biết, hiểu không?"

Sắc mặt Mẫn phu nhân có chút khó coi, thích ai không thích lại đi thích hoàng đế.

"Nếu phụ thân mẫu thân không gả nữ nhi cho Mạc Nhiên ca ca thì con...."

"Chát....."

Ôm lấy nửa bên mặt bị đánh, Lăng Vu Đề không tin được nhìn Mẫn phu nhân: "Mẫu thân đánh con?"

Mẫn phu nhân chảy nước mắt, khổ sở và thất vọng: "Ta và phụ thân con làm vậy là yêu thương con, suy nghĩ cho con! Vậy mà con vì người trong lòng không suy nghĩ cho phụ thân? Như vậy ta liền đánh!"

Chờ Mẫn phu nhân nói xong Lăng Vu Đề liền kéo váy chạy ra ngoài vừa chạy vừa khóc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Công lược ám vệ ngọc manh (04)

Edit: Mía

Chạy trở về khuê các, Lăng Vu Đề tự nhốt mình trong phòng, không cho ai tiến vào. Bọn nha hoàn phía ngoài nghe thấy tiểu thư mình khóc giận, mỗi người đều lo lắng đề phòng, sợ Lăng Vu Đề xảy ra chuyện gì, thì chắc các nàng cũng không yên.

Lăng Vu Đề diễn một màn rồi, rốt cuộc ngừng lại: "Lãnh Vô" - Cô nhẹ giọng gọi nam phụ một tiếng.

Lãnh Vô giống như quý, đột nhiên xuất hiện phía sau Lăng Vu Đề: "Chủ tử" - Hần nhớ kỹ hôm nay Vương gia đã kêu hần theo Lăng Vu Đề, từ nay về sau thề rằng sẽ bảo vệ chủ nhân này đến chết.

Tuy rằng không hiểu tại sao Vương gia lại để hần làm ám vệ cho tiểu thư nhưng hiện tại vương gia đã nói như vậy, từ nay về sau hần sẽ chỉ nghe chỉ thị của nhị tiểu thư Lăng Vu Đề.

Vốn đã chuẩn bị cho sự xuất hiện của Lãnh Vô, chẳng qua là khi Lãnh Vô xuất hiện phía sau cô mà đáp một tiếng, cô vẫn giật mình hoảng sợ một chút.

Nhẹ nhàng hô một tiếng, Lăng Vu Đề quay đầu nhìn Lãnh Vô: "Đi tới trước mặt ta"

Lãnh Vô dừng một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời Lăng Vu Đề, đi tới trước mặt Lăng Vu Đề. Lần đầu tiên! Lần đầu tiên có thể tùy ý sai khiến đối tượng mà mình công lược! Mặc dù bây giờ hào cảm của Lãnh Vô đối với cô vẫn là 0...

"Lãnh Vô, phụ thân ta có nói với người từ nay về sau, người người bảo vệ và nghe lời chỉ có một mình ta?"

Lãnh Vô gật đầu.

"Có đúng là ta kêu gì người cũng đi làm?"

Lãnh Vô gật đầu lần hai.

"Được rồi, ta đói bụng, ta muốn ăn bánh tuệ vân của Vân Tuệ lâu! Ngay bây giờ người đi mua cho ta!"

"Vâng"

Lãnh Vô đáp lại một tiếng, Lăng Vu Đề vừa muốn quay vào lấy ngân lượng cho hần, hoa mắt một cái thì Lãnh Vô liền biến mất.

Lăng Vu Đề....

Nam phụ...Không có ngân lượng, người muốn đi mua như thế nào?

Bởi vì khóc rất lâu, lại còn phát giận, Lăng Vu Đề thực sự rất mệt mỏi. Nhìn khuê phòng mình bị chính mình đập phá bừa bộn, cô bủn mủ, nguyên thân thật là một nha đầu phá của!

Nếu không phải là người có tiền có quyền thì sao có ai yêu! Nhún nhún vai, trong trí nhớ, lúc phát giận thì nguyên thân sẽ không ăn tối. Cô mới không có ngu ngốc như vậy mà hại bao tử! Nhưng mà, vì để giống nguyên thân, cô quyết định không ăn bữa tối cho nên mới kêu hần đi mua bánh tuệ vân. Trong trí nhớ, bánh này ăn rất ngon nên mới muốn ăn.

Thế giới nhiệm vụ này thật cao hứng, có thể ăn được nhiều món ngon khác nhau.

Lãnh Vô cũng không đi bao lâu, liền trở lại, hần mang về một túi giấy đựng bánh tuệ vân.

Lăng Vu Đề nhận lấy bánh tuệ vân, ngồi xếp bằng trên giường.

"Hít-" Hít một hơi thật sâu, mùi bánh xông thẳng vào mũi.

Mở túi giấy, chừng mười cái bánh trắng như những đám mây ngoan ngoãn xếp chính giữa. Lè lưỡi liếm môi, Lăng Vu Đề tò mò ngẩng đầu nhìn Lãnh Vô đang đứng cạnh giường: "Ta không cho người ngân lượng, sao người có thể mua được bánh tuệ vân giá cao như vậy?"

Mặt Lãnh Vô không thay đổi.

"Phòng bếp"

"Gi?"

"Phòng bếp" - Lãnh Vô tưởng Lăng Vu Đề nghe không rõ, lặp lại một lần.

Lăng Vu Đề nhếch mép: "Ý của người là, người trực tiếp đi phòng bếp của Vân tuệ lâu lấy bánh đi?"

Lãnh Vô gật đầu.

Lăng Vu Đề lặng lẽ...

Cô sai rồi, cô không nên kêu một người ngoại trừ vô công và am hiểu ẩn mình nơi chỗ tối, còn lại những thứ khác đều không biết, đi mua bánh. Cúi đầu nhìn túi bánh tuệ vân trong tay được "đưa" đến, cô có chút muốn cười.

Khóc miệng nhẹ nhàng kéo lên, Lăng Vu Đề lấy một miếng bánh bỏ vào miệng.

Bánh tuệ vân không ngấy, vào miệng tan ngay.

Ti mi nếm, hoàn toàn mang theo một mùi hoa trong veo.

Ừ, quả nhiên ăn ngon! So với trong trí nhớ còn tốt hơn!

Lãnh Vô mặt vẫn không đổi đứng bên giường bởi vì Lăng Vu Đề chưa kêu hần rời đi. Suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề ngoắc ngoắc một ngón tay hướng Lãnh Vô: "Khom lưng xuống"

Tuy rằng không biết tại sao Lăng Vu Đề lại ra lệnh như vậy, nhưng mà hắn vẫn rất ngoan ngoãn nghe theo khom người xuống.

Trong nháy mắt thì cự ly giữa hai người liền thu lại không ít, Lăng Vu Đề lấy một miếng bánh từ túi giấy: "Há miệng"

Thần thể Lãnh Vô đều co rút, một lúc lâu mới nhẹ há miệng. Một miếng bánh đưa vào miệng mình, Lãnh Vô rốt cuộc không nhịn được mà thả lỏng một chút. Nhẹ nhàng nhai, bánh tuệ vẫn liền tan trong miệng.

Lăng Vu Đề thấy rất rõ ràng, ánh mắt Lãnh Vô hơi nheo lại, lông mi hắn hơi cong, kỳ thực lông mi hắn không phải màu đen nhánh mà là loại sẽ hiện lên chút màu đỏ rượu dưới ánh sáng.

Lăng Vu Đề mới phát hiện tóc và lông mi của hắn đều có màu như vậy. Rất đẹp mắt nha!

"Sao? Ăn ngon không?" - Lăng Vu Đề hỏi.

Lông mi Lãnh Vô hơi run rẩy, hắn hoàn toàn duy trì tư thế khom lưng, không có động đậy.

Hắn gật đầu.

Lăng Vu Đề nhếch môi cười cao hứng, khóe mắt có chút sưng do khóc giờ cười đến híp lại. Cô vui vẻ không phải vì Lãnh Vô trả lời mà là vì Lãnh Vô cho cô thêm 5 điểm hảo cảm. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng không sao, cô không ngại, chỉ cần có là tốt rồi!

Lại cho Lãnh Vô một cái bánh, lúc này mới kêu hắn về chỗ tối. Trở lại chỗ tối, hắn vẫn đang ăn bánh, hắn chưa bao giờ biết trên đời này lại có món ăn ngon như vậy.

Bởi vì hắn là ám vệ, nếu như có ăn cũng chỉ ăn lương khô ở một nơi bí ẩn nào đó, chưa từng ăn món gì khác. Lãnh Vô luôn ăn lương khô, điều này Lăng Vu Đề biết, cho nên mới cho hắn. Cho Lãnh Vô ăn bánh xong, Lăng Vu Đề trực tiếp nằm úp trên giường.

Ngay lúc Lăng Vu Đề định ngủ một giấc, Hề Mộng ở ngoài cửa gọi: "Tiểu thư, bữa tối đã đến, người muốn dùng trong phòng hay dùng với phu nhân?"

Kỳ thực dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, tiểu thư nhà mình và phu nhân đã cãi nhau một trận, lại lần đầu bị phu nhân đánh, nhất định sẽ không đi dùng bữa với phu nhân.

Thế nhưng, tâm tư của tiểu thư thì nàng cũng không dám đoán, chủ yếu là do tiểu thư hay nắng mưa thất thường, không đoán được.

Lăng Vu Đề trở mình, nhìn trời đã bắt đầu tối. Tự nhiên nổi chút hứng, Lăng Vu Đề rống to.

Aya: Cảm ơn Mía nhiều nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Công lược ám vệ ngốc manh (05)

Edit:Mía

"Dùng bữa tối cái gì! Không cần! Ta không ăn! Ta muốn tuyệt thực! Cút! Cút hết cho ta!"

Hề Mộng bị tiếng nói đầy giận dữ của Lăng Vu Đề dọa sợ run, vội vã văng một tiếng rồi rời đi. Hề Mộng tự nhiên không dám chuẩn bị bữa tối cho Lăng Vu Đề, lúc rời khỏi khuê phòng Lăng Vu Đề, Hề Mộng đi thẳng tới Cư Hình uyển của Mẫn phu nhân.

Trong Cư Hình uyển, Mẫn phu nhân nằm trên tháp, ma ma thuần thực xoa lên huyết thái dương cho bà. Thở dài một hơi, ma ma nhìn Mẫn phu nhân: "Phu nhân, cũng đừng nên lo cho tiểu thư quá, dù sao tiểu thư cũng còn nhỏ, không hiểu chuyện, sau này, tiểu thư sẽ hiểu nỗi khổ tâm của người và vương gia"

Mẫn phu nhân lắc đầu: "Đều đã cập kê rồi, còn không hiểu chuyện như vậy! Sau này..."

"Phu nhân, Hề Mộng trong viện của tiểu thư tới có việc bẩm báo" - Một thị nữ ở ngoài cửa nói.

Mẫn phu nhân mở mắt: "Hề Mộng? Là đại nha hoàn trong viện?" - Bà hỏi ma ma.

Ma ma suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Đúng là đại nha hoàn trong viện tiểu thư"

"Cho nàng vào."

"Nô tỳ bái kiến phu nhân" - Hề Mộng quý gối phía dưới, cúi đầu.

Mẫn phu nhân từ trên tháp ngồi dậy, nhận lấy chén trà của ma ma, dùng nắp trà nhấp nhấp vài cái: "Ừ, người tới có chuyện gì bẩm báo?"

"Thưa phu nhân, buổi chiều khi tiểu thư trở lại viện thì giờ vẫn nốt mình trong phòng. Mới vừa rồi, nô tỳ đi hỏi tiểu thư muốn ăn bữa tối trong phòng hay với phu nhân, tiểu thư nói muốn tuyệt thực."

"Tuyệt thực." - Mẫn phu nhân nhăn mày liễu, nhắm một ngụm trà rồi đưa lại cho ma ma: " Từ nhỏ đến lớn, chuyện không vừa ý là đòi tuyệt thực, lần này liền cho nó một bài học! Không cần để ý đến nó nữa!"

Hề Mộng văng một tiếng, Mẫn phu nhân nhìn không được phát tay cho nàng lui ra.

Ỗ Mộng Cúc.

Nằm lỳ trên giường, Lăng Vu Đề sớm biết lần này tuyệt thực thì sẽ không có người cho cô ăn. Trong trí nhớ, nguyên thân thực sự quyết định tuyệt thực để dọa Lăng phụ và Mẫn phu nhân. Sau hai ngày nhịn đói, Lăng phụ phải tự mình đến dụ dỗ, nàng ấy mới chịu ăn cơm.

Mấy miếng bánh kia chắc chắn không thỏa mãn cái bao tử của Lăng Vu Đề, lúc này trời bên ngoài đã tối, cũng không có người nào dám cầm đèn đến gần nên khuê phòng của Lăng Vu Đề khá tối.

"Lãnh Vô"

Vừa dứt lời, Lăng Vu Đề có cảm giác trong nháy mắt có một cơn gió thổi qua bên giường mình.

"Lãnh Vô, người tới rồi sao?" - Cô hoàn toàn không thấy gì...

"Vâng!- Lãnh Vô đáp.

Lăng Vu Đề từ trên giường ngồi dậy, cô động đậy tay đụng đến cánh tay của Lãnh Vô, lại kéo tay hắn.

Ngắn người một lúc, Lăng Vu Đề cũng chưa buông ra. Thần thể Lãnh Vô cứng lại, xúc cảm từ trên tay truyền tới, hắn chỉ có một cảm giác là: tay của chủ nhân thật nhỏ, rất mềm lại ấm ấm...

"Lãnh Vô, người đi phòng bếp, đem cho ta một bữa tối"

Lãnh Vô:....

Cảm thấy được Lãnh vô không có cử động gì, Lăng Vu Đề lắc tay hắn: "Người nghe được không? Đi phòng bếp, lấy một phần ăn tối cho ta"

"Vâng!- Lãnh Vô đáp, lại không chịu đi.

.....

Buông tay Lãnh Vô ra, Lăng Vu Đề nói: "Người phải đi bây giờ."

Một trận gió thổi qua, Lãng Vu Đề biết, Lãnh Vô đã đi.

Sau một khắc, Lãng Vu Đề cao giọng kêu người cầm đèn tối. Nha hoàn cầm đèn tối xong liền bị Lãng Vu Đề đuổi đi.

Bởi vì ở trong phủ nên rất nhanh thì Lãnh Vô đã mang cơm trở lại. Hắn rất nghe lời mang về một phần ăn tối của Lãng phụ, để bữa tối trên bàn, Lãng Vu Đề cười híp mắt từ trên giường đi xuống.

Giơ tay sờ sờ đầu Lãnh Vô: "Tiểu Lãnh thật ngoan! Thương cho người dùng bữa tối cùng ta!"

Chắc là do tính cách của ký thể ảnh hưởng, Lãng Vu Đề lại muốn đùa dai một chút!

Nhìn đôi đùa và cái miệng sưng mắt, suy nghĩ một chút, Lãng Vu Đề đưa cái miệng cho Lãnh Vô. Mặc dù chưa có ăn qua bữa ăn thế nhưng Lãnh Vô đã có xem qua người khác ăn.

Nếu chủ nhân đã muốn thưởng cho hắn, vậy hắn sẽ nghe theo lời của chủ nhân vậy.

Hai người vui vẻ ở trong phòng chậm rãi ăn đồ ăn mỹ vị.Mà trong phòng bếp Nhiếp vương phủ lại loạn đến ngất trời!

"Trời ơi, bữa tối của vương gia đâu rồi? Rốt cuộc là tại sao không thấy? Ai to gan như vậy?..."

Đại quân gia tức giận đến mức râu mép đều vểnh lên,chi vào đầu bếp chính chuyển chuẩn bị thức ăn cho vương gia mà chất vấn.

Vương đầu bếp cúi đầu, cầm cái muỗng có chút run:"Đại quân gia minh xét! Thực sự là không thấy....mà rõ ràng đầu đã chuẩn bị xong, thế nhưng chớp mắt một cái liền không thấy!"

"Không thấy? Ý của Vương đầu bếp là, có kẻ trộm lên vào trong Vương phủ mà chỉ trộm mỗi bữa tối dành cho vương gia?" - Râu mép của đại quân gia vẫn còn đang vểnh lên.

"Dạ....dạ...chính là như vậy..." - Vương đầu bếp có chút lo lắng trả lời.

Đại quân gia tức giận thuận tay cầm một cái cốc cái trắng ném về Vương đầu bếp:"Là như thế sao? Được, nếu là như vậy! Vậy thì bây giờ đi theo ta gặp Vương gia! Nói cho Vương gia biết về tên trộm kỳ quái này!"

Lãng phụ ở Nhiếp chính vương phủ này là có địa vị cao nhất, không chỉ phải xử lý công vụ mà còn phải bày mưu tính kế, tất nhiên là rất bận rộn.

Sắc trời đã tối, Lãng phụ vẫn đang còn ở thư phòng làm việc.

"Tiểu thư lại nổi giận sao? Còn muốn tuyệt thực?"

Lãng phụ dừng bút trong tay, một bên xoa nhẹ hai mắt hỏi về phía người hầu bên dưới.

Người hầu gật đầu:"Thưa vương gia, nghe nói Mẫn phu nhân muốn tiểu thư chọn chồng, tiểu thư không muốn, nên..."

Không đợi được người hầu bên dưới, Lãng phụ hỏi:"Nó nói cái gì?"

"Vương gia, nó tài không dám!"

"Nói đi!"

"Tiểu thư nói, nàng nói nếu không phải hoàng thượng, nàng không lấy chồng..."

"Hở đồ" - Lãng phụ vỗ xuống bàn một cái.

Người hầu liền quỳ rạp xuống đất, không dám nhúc nhích:"Vương gia thứ tội!"

Lãng phụ lắc đầu thờ dãi:"Nha đầu này, là ta đã cưng chiều quá mức. Tại ta không nỗ nghiêm khắc với nó."

Đối với nữ nhi của mình, cái gì ông cũng có thể đáp ứng. Duy nhất chỉ có gả cho Khúc Mạc Nhiên là ông tuyệt đối không cho phép!

Tương lai, nếu ông thành quân chủ thiên hạ thì nữ nhi của ông tự nhiên sẽ là công chúa tôn quý nhất. Nếu ông thất bại, cũng có thể bảo hộ nữ nhi khỏe mạnh.

Mặc kệ kết cục ra sao, Khúc Mạc Nhiên nhất định phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Công lược ám vệ ngọc manh (06)

Edit:Mia

"Vương gia, đại quân gia mang theo đầu bếp chính đến cầu kiến" - Kê hầu bên ngoài làm cất ngang suy nghĩ của Lãng phụ.

Lãng phụ nhướng mi, đầu bếp không ở phòng bếp mà lại chạy tới đây cầu kiến ông làm gì? Còn là do đại quân gia mang tới?

"Đề bọn họ vào" - Lãng phụ nói.

Đại quân gia vừa tiến vào liền cùng đầu bếp chính quỳ xuống:"Thỉnh an Vương gia"

"Ừ, Lão Mã, người đưa đầu bếp chính tới gặp bản vương có việc gì?"

Mã quân gia:"Bẩm Vương gia, mới vừa rồi Lão nô đi phòng bếp lấy bữa tối cho Vương gia, kết quả phát hiện không có mâm cơm của Vương gia! Vương đầu bếp lại nói là đã có chuẩn bị rồi nhưng không thấy đâu! Lão nô cũng đã hỏi binh lính trong phủ, bọn họ đều nói không phát hiện có bất kỳ cọng cỏ nào! Nếu thật là có cao thủ mà đến binh lính trong phủ cũng không phát hiện được thì sao chỉ lấy đi đúng có mâm cơm của Vương gia!"

Mã quân gia vừa dứt lời, Vương đầu bếp lại kêu oan:"Vương gia, nô tài thật là có chuẩn bị xong bữa tối cho Vương gia! Chỉ là vừa không để ý một chút liền không thấy đâu! Nô tài dù có gan lớn bằng trời cũng không dám quên chuẩn bị bữa tối cho Vương gia đâu!"

Vương đầu bếp thanh âm đều mang tiếng nức nở, hơn nữa do sợ Lãng phụ trách phạt, thanh âm đều mang chút sợ hãi. Lãng phụ nghe quân gia và đầu bếp nói vậy, chân mày nhíu lại.

Kỳ quái như vậy? Bữa tối đã chuẩn bị nhưng lại không thấy? Nếu mà có cao thủ có thể ra vô không dấu vết như vậy, thì sao chi có thể lấy đi chỉ mỗi bữa tối của ông?

"Đã tra xét kho chưa?" - Lãng phụ hỏi Mã quân gia.

Mã quân gia gật đầu:"Đã sớm tra xét hết, vật quý báu trong phủ, ngay cả ngân lượng cũng không mất đi gì!"

Lãng phụ nhìn Vương đầu bếp quỳ trên mặt đất nơm nớp lo sợ, nếu nói là hắn quên chuẩn bị bữa tối cũng không phải. Suy nghĩ một chút, Lãng phụ phát tay:"Được rồi, tất cả lui xuống, chuyện này bản vương sẽ thăm dò, buổi tối chỉ cần chuẩn bị lại là được"

"Vâng"

"Dạ, dạ, Vương gia"

Chờ trong phòng chỉ còn một mình Lãng phụ, Lãng phụ mới lên tiếng:"Chuyện gì đã xảy ra?" - Ngẩng khi ông nhàn nhạt, nhưng cũng không thiếu sự uy nghiêm.

Một tên hắc y nhân xuất hiện bên trong thư phòng, hắn hơi cúi đầu, làm cho không thấy rõ mặt hắn:"Là Lãnh Vô"

"Lãnh Vô? Là tên ám vệ mới chuyển đến?"

"Vâng"

"Lãnh Vô đã đến phòng bếp trộm bữa tối của ta?" - Vừa hỏi vấn đề này, Lãnh phụ đã có đáp án.

Bất đắc dĩ cười lại mang theo chút cung chiều: "Nha đầu này, còn nói là tuyệt thực! Lại nghịch ngợm như thế! Quên đi, cứ để mang đi, qua mấy ngày nữa rồi đổ nó."

Ám vệ không nói gì, thẳng đến khi Lãnh phụ phát tay, hần mới lách mình trở lại chỗ tối.

Ăn uống no đủ, Lãnh Vu Đề trở lại trên giường, Lãnh Vô cầm chén đĩa đưa về phòng bếp rồi về chỗ tối.

Bữa tối không thấy đâu, lại đột nhiên trở lại, Vương đầu bếp nhận ra được bộ chén đĩa kia đều là chuyện dụng của Vương gia. Hần rốt cuộc là buồn bực đó! Ai có thể dám ăn vụng đồ ăn của Vương gia, ăn xong còn cầm chén đĩa trả về! Đương nhiên, sẽ không có ai trả lời vấn đề trong đầu Vương đầu bếp cả.

Vừa ăn xong, Lãnh Vô lại cho Lãnh Vu Đề thêm 5 điểm hảo cảm. Mười điểm hảo cảm, cũng không tệ!

Nằm trên giường vừa muốn ngủ, Lãnh Vu Đề lại nhớ tới là mình còn chưa có tắm rửa!

Phụng phụ kêu nha hoàn đưa nước nóng vào để hầu hạ cô tắm rửa thay y phục, thoải mái tắm rửa một cái sau đó Lãnh Vu Đề tắt đèn đi ngủ.

Ngày thứ hai, Lãnh Vu Đề vẫn tự giam mình trong phòng, đến đồ ăn sáng vẫn không ăn. Nha hoàn không có biện pháp, đến tìm Mẫn phu nhân lần thứ hai, lần này Mẫn phu nhân cũng quyết tâm muốn cho Lãnh Vu Đề một bài học, tuy rằng yêu thương nhưng vẫn đề tùy Lãnh Vu Đề tuyệt thực. Mà Lãnh Vu Đề đòi tuyệt thực trong phòng lúc này lại đang ăn đồ ăn sáng của Lãnh phụ được "đem" tới.

Phòng bếp đến lại gặp kẻ trộm lần nữa, tuy Vương đầu bếp chính ngay lập tức chuẩn bị phần khác nhưng vẫn thông báo cho Lãnh Phụ. Biết ăn sáng của mình bị Lãnh Vu Đề kêu Lãnh Vô lấy đi, Lãnh phụ cố ý dặn Vương đầu bếp sau này chuẩn bị hai phần thức ăn là được.

Vương đầu bếp không rõ có phải là Vương gia đã biết kẻ trộm là ai không? Quên đi, hần vẫn nên đi nấu cơm, chủ tử nói cái gì thì làm cái đó thôi!

Từ đó về sau, Vương đầu bếp mỗi lần chuẩn bị đồ ăn cho Lãnh phụ đều sẽ làm hai phần. Một phần khác luôn luôn sẽ không thấy đâu, sau nửa canh giờ sẽ thấy chén đĩa được trả về.

Tình huống này đã duy trì được ba ngày.

Ngày thứ ba, Lãnh phụ kêu người báo cho Vương đầu bếp là không cần chuẩn bị hai phần đồ ăn nữa.

Chỉ trong chớp mắt, Lãnh Vu Đề đã tới thể giới này làm nhiệm vụ được mấy ngày. Lúc này cô chủ yếu vẫn còn nghiên cứu tính cách của nguyên thân, cho nên miễn công lực vậy. Cái tiểu thuyết này có nội dung là cung đấu, chủ yếu là nói về những việc khi nữ chủ Lăng Nghê Nhã tiến cung. Lúc Lãnh Vu Đề tới nơi này thì nội dung vở kịch đã bắt đầu.

Bởi vì, muốn tiến cung nam phụ cạnh Lăng Nghê Nhã, Lãnh Vu Đề nghĩ cô và nam nữ chủ không có tiếp xúc nhiều, nghiên cứu nội dung vở kịch một chút là được rồi, tốt hơn là nên nghiên cứu tính cách nguyên thân nhiều một chút.

Mấy ngày nay, độ hảo cảm của Lãnh Vô đối với Lãnh Vu Đề cũng chỉ tăng lên 30 điểm rồi lại không tăng nữa. Nhưng không sao, cô không lo nhiều, dù sao Lãnh Vô là ám vệ riêng của cô, luôn thời thời khắc khắc bên cạnh cô.

Tiểu thư nhà mình đã tuyệt thực đến ngày thứ tư, Hề Mộng đều rất lo lắng. Lãnh Vu Đề ngoại trừ tắm rửa vào buổi tối và đốt đèn trong phòng, còn lại cũng không cho kẻ nào bước vào phòng.

Mẫn phu nhân ở Cư Hành uyển đứng ngồi không yên, liền kêu Hề Mộng tới đây: "Đã nhiều ngày rồi, Vu Đề vẫn không ăn cơm sao?"

"Thưa phu nhân, chưa có...." - Hề Mộng quỳ trên đất, sợ hãi.

Sắc mặt Mẫn phu nhân khó coi, trước đây Lãnh Vu Đề đòi tuyệt thực cũng chỉ một hai ngày còn lần này đã bốn ngày rồi. Nếu còn không ăn uống, thân thể làm sao chịu được.

Kỳ thực Lãnh Vu Đề định ngày hôm nay định sẽ "chịu không nổi", trong trí nhớ, nguyên thân chỉ tuyệt thực ba ngày sau đó thì choáng váng, hoa mắt nằm trên giường. Thế nhưng nguyên thân cố chấp, quyết tâm phải gâ cho Khúc Mạc Nhiên.

Nếu không phải có Lãnh phụ đỡ, nguyên thân vẫn còn cố tuyệt thực. Ngày hôm nay, trong trí nhớ của nguyên thân thì là ngày Lãnh phụ đến đỡ nàng ấy.

Aya: Lỗi font chết tiệt

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Công lực ám vệ ngọc manh (07)

Edit: Mia

Mấy ngày nay cô kêu Lãnh Vô đi lấy bữa ăn của Lãnh phụ, đồ ăn của người có địa vị cao nhất không thấy đâu mà trong phủ không ai nói gì, hiển nhiên điều này là do Lãnh phụ đã dặn dò.

Trong nội dung vở kịch có nói tới, Lãnh phụ cùng nam chủ Khúc Mạc Nhiên là địch nhân của nhau. Bởi vì, Lãnh phụ hoàn toàn là nhân vật phản diện nhất trong vở kịch này.

Ngoại trừ ám vệ an bài cho nàng ấy và Lăng Nghê Nhã thì các chỗ khác của Nhiếp chính vương phủ cũng có không ít ám vệ trông chừng.

Lãnh Vu Đề sai Lãnh Vô đi lấy đồ ăn, tự nhiên không cần nói thì Lãnh phụ cũng biết người lấy đồ ăn chính là cô.

Vừa hạ triều, Lãnh phụ liền thay triều phục trực tiếp đi đến Ý Mộng các của Lãnh Vu Đề.

"Đề Nhi, phụ thân tới thăm con, để phụ thân vào chứ?" - Lãnh phụ đứng ngoài cửa phòng Lãnh Vu Đề, ôn nhu nói.

Lãnh Vu Đề dừng nói chuyện, nhìn Lãnh Vô: "Tiểu Lãnh, người vào chỗ tối trước đi"

Lãnh Vô gật đầu, lách người liền trở vào chỗ tối.

Mấy ngày nay, cái nhìn của Lãnh Vô đối với chủ tử của mình thay đổi không ít. Tuy rằng tính tình chủ tử không quá tốt, động một chút là tức giận, rống to mà theo lời chủ tử là: như bà điên.

Thế nhưng chủ tử sẽ cho hần ăn đồ ngon, sẽ nói cho hần biết những chuyện hần chưa biết. Tuy rằng có đôi khi chủ nhân sẽ đông dài. Thế nhưng chủ tử này, hần nghĩ cũng không tệ lắm.

Lãnh Vu Đề nhìn căn phòng đã vài ngày không để ai dọn dẹp, hải lòng gật đầu.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng cô sẽ đập vài món đồ, ngoại trừ cái bình lưu ly trao đổi ngày đó, còn lại cô đều lấy ra đập.

Rõ ràng nghe được Lãnh phụ gọi, cô cũng không trả lời, vẫn ngồi trên giường cúi đầu nhìn móng tay của mình.

Phía ngoài, nụ cười trên mặt Lãnh phụ vẫn không tắt, giờ tay gõ của phòng Lãnh Vu Đề: "Đề Nhi ngoan, mở cửa cho phụ thân được không? Chúng ta cùng nhau thương lượng được không?"

"Thực sự là sẽ thương lượng?" - Âm thanh Lãnh Vu Đề hơi chần chờ.

Lãnh phụ gật đầu: "Nữ nhi bảo bối của ta, tất nhiên là như vậy rồi!" - Chỉ cần ngoại trừ chuyện gâ cho Khúc Mạc Nhiên. Lãnh phụ bỏ sung trong lòng.

Đợi một lúc, Lãnh Vu Đề cũng ra mở cửa. Khuôn mặt tinh xảo, diễm lệ nhỏ nhắn lộ ra. "Tuyệt thực" vài ngày, mặt mày cô hồng hào, khí sắc chỉ thấy tốt hơn chứ không hề giảm. Lãnh phụ nín cười, nhìn nữ nhi của mình: "Tuyệt thực mấy ngày rồi, có đói bụng không? Có muốn ăn sáng cùng phụ thân trước không?"

Lăng Vu Đề bêu mỗi xoay người, cõ đi vào bên trong phòng vừa nói: "Không ăn! Con tuyệt thực! Phụ thân muốn ăn thì tự đi ăn đi"

"Khụ"

Lăng phụ thiếu chút nữa nhin cười không được, nha đầu này, còn không biết là ông đã biết chuyện con bé sai Lãnh Vô đi lấy thức ăn, lại còn đang nói chuyện tuyệt thực ở đây!

"Ai nha, khó mà làm được! Tuyệt thực không được đâu, nếu như nữ nhi ngoan của phụ thân đối bụng thì phải làm sao! Như vậy đi, điểm tâm của Văn Tuệ lâu gần đây khá ngon, không biết phụ thân có vinh dự mời Lăng Vu Đề tiêu thụ đi chăng thử không?"

Lăng phụ vịn vai Lăng Vu Đề cười nói. Lăng Vu Đề nuốt một ngụm nước bọt, rất muốn gất đầu: Có, có.

"Không, Con không đi" - Lăng Vu Đề nghiêng đầu, không đợi Lăng phụ nói xong, cõ gỡ bàn tay đặt ở vai mình, xoay người đối mặt với Lăng phụ.

"Phụ thân biết vì sao con tuyệt thực! Chỉ cần phụ thân đáp ứng con, con sẽ nghe lời mà!"

Lăng phụ đã biết Lăng Vu Đề muốn nói gì, ông đã sớm chuẩn bị rồi: "Được rồi, chỉ cần chuyện phụ thân làm được, phụ thân nhất định sẽ đáp ứng"

"Thật sao? Phụ thân thực sự đáp ứng con?" - Lăng Vu Đề ôm cánh tay Lăng phụ, vẻ mặt mừng rỡ.

Lăng phụ gất đầu.

"Con muốn vào cung, con muốn làm hoàng hậu của Khúc Mạc Nhiên ca ca" - Ánh mắt Lăng Vu Đề trong suốt, tựa hồ như khi nhắc đến Khúc Mạc Nhiên thì trong lòng cõ chỉ toàn là hình ảnh của Khúc Mạc Nhiên mà thôi.

Lăng phụ có chút khó chịu, nữ nhi mình nếu như thích người khác thì cái gì ông cũng không tiếc mà để nữ nhi mình toại nguyện. Thế mà nữ nhi mình lại thích Khúc Mạc Nhiên.

Lăng phụ lộ vẻ khó chịu: "Đề Nhi, nếu con muốn tiến cung thì cũng phải chờ hai năm sau lúc tuyển tú mới được! Nhưng mà lúc đó con đã mười bảy tuổi rồi, đã thành gái rồi thì rồi"

Lăng Vu Đề nhíu mày, gương mặt tỏ vẻ không vui: "Tại sao phải chờ hai năm lận? Hiện tại cũng có thể mà! Phụ thân chính là Nhiếp chính vương! Chỉ cần người nói với Khúc Mạc Nhiên ca ca thì chắc chắn ca sẽ cưới con!"

"Con đó! Con luôn ở sau hậu viện thì làm sao biết được chuyện bên ngoài. Hiện tại hoàng thượng đã có thể độc lập, không cần phụ thân giúp đỡ! Phụ thân rất nhanh thì sẽ chỉ còn là một Nhiếp chính vương trên danh nghĩa. Hoàng thượng sẽ không còn nghe lời phụ thân nữa" - Lăng phụ xoa trán Lăng Vu Đề thành khăn giải thích.

Lăng Vu Đề đầu tiên là lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó là có chút chần chờ: "Con còn có khả năng làm hoàng hậu của Khúc Mạc Nhiên ca ca không?"

"Sợ là không được, hai năm sau nếu Đề Nhi vẫn không thay đổi chủ ý, thì phụ thân sẽ tìm cách cho con tiến cung, được không?"

Lăng Vu Đề gất đầu, tuy rằng vẫn còn bịu môi, nhưng cũng coi như là chịu để Lăng phụ dỗ. Cùng Lăng phụ ăn sáng, Lăng phụ thật sự mang Lăng Vu Đề đi Văn Tuệ lâu ăn.

Thế giới này đối với nữ tử khuê các cũng không phải quá nghiêm khắc, chỉ cần lúc ra khỏi cửa dùng khăn che mặt là có thể đi. Lúc ra khỏi Văn Tuệ lâu, Lăng Vu Đề còn gói một gói bánh chờ khi trở về cho Lãnh Vô ăn.

Lăng Vu Đề cùng Lăng phụ ngồi xe ngựa, vừa về đến Nhiếp chính vương phủ lại gặp phải một tên nam phụ, là Nam Cung Dương, đến tìm Lăng Nghê Nhã. Nam Cung Dương là nhi tử của Hộ quốc tướng quân đương triều, bản thân cũng coi như là một võ tướng dũng mãnh. Lòng trung thành của Nam Cung Dương cũng có thể so sánh với Lãnh Vô.

Bất quá, Lăng Vu Đề cảm thấy may mắn là đối tượng cõ phải công lược là Lãnh Vô chứ không phải Nam Cung Dương này. Cũng không phải Nam Cung Dương không tốt, thật ra Nam Cung Dương là người có thể so sánh với nam chủ trên các phương diện nhưng hẳn chỉ thua ở địa vị cũng như đã được định trước là nam phụ, nữ chủ sẽ không yêu hẳn.

Lăng Vu Đề nhìn thấy, hẳn chắc là một nam phụ si tình. Nhưng mà cõ tương đối thích cái tên ám vệ ngây ngô kia hơn.

Nam Cung Dương tuần lãg, cõ thể xưng là đệ nhất mỹ nam kinh thành, không ít khuê nữ đều có hy vọng gả cho vị thiếu tướng quân này. Đáng tiếc, Nam Cung Dương chính là không dễ vào mắt.

Aya: Các bạn có xem phim Mỹ Ly Cách Cách không, nếu có thì cảm thấy thế nào *hờ hờ*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Công lược ám vệ ngọc manh (08)

Edit: Mía

Nam Cung Dương biết Lăng Nghê Nhã trong một lần ngoài ý muốn, trong tiểu thuyết này, Lăng Nghê Nhã là một nữ tử điềm đạm, thời gian sinh hoạt của nàng yên tĩnh giống như bức tranh vậy.

Một ngày nọ, Nam Cung Dương trong lúc đuổi bắt tên đạo tặc bị truy nã, đã vô tình xông vào trong viện của Lăng Nghê Nhã ở Nhiếp chính vương phủ. Tên đạo tặc này chuyên dùng phi tiêu, trong lúc đuổi bắt thì Nam Cung Dương đã bị thương ở vai.

Vừa hay khi tới trong sân của Lăng Nghê Nhã, Nam Cung chịu không nổi. Đột nhiên từ trên cao rơi xuống khi Lăng Nghê Nhã đang tưới hoa, làm nàng ấy hoảng sợ.

Sau đó, Lăng Nghê Nhã cho Nam Cung Dương ở lại gian phòng của mình, còn chuẩn bị thuốc trị thương cho hắn. Sau khi tỉnh lại, tự nhiên Nam Cung Dương đã bị hào quang nữ chính soi sáng, cứ như vậy mà nhất kiến chung tình với nàng.

Lúc này, chắc là lúc Nam Cung Dương đã lành vết thương, lần đầu tiên tới tìm Lăng Nghê Nhã. Lúc trước, Nam Cung Dương vốn đang chuẩn bị đến Nhiếp chính vương phủ để cầu hôn, chỉ là trong một đêm, một đạo thánh chỉ liền đem Lăng Nghê Nhã vào cung.

Tuy Nam Cung Dương tức giận nhưng không thể làm gì được. Sau đó nữa là Lăng Nghê Nhã trở thành phi tử huynh đệ tốt Khúc Mạc của hắn, hẳn lại không thể làm gì nữa.

Nam Cung Dương tung người xuống ngựa, chỉ một động tác đơn giản mà hẳn lại đẹp trai như vậy. Lăng Vu Đề được Lăng phụ nắm tay xuống xe vừa lúc thấy được cảnh như vậy.

Nam Cung Dương đầu tiên thấy Lăng phụ đã bước tới, chấp tay một cái: "Tham kiến Vương gia"

"Là Nam Cung thiếu tướng nha! Hôm nay sao lại gả đi dạo đến vương phủ của bốn vương đây?" - trên khuôn mặt khiêm tốn của Lăng phụ đều đầy ý cười, tất cả mọi người sau lưng Lăng phụ lại cảm thấy thật nham hiểm.

"Là tới bái phỏng Vương gia" - Nam Cung Dương nói.

Sau đó hẳn nhìn tới Lăng Vu Đề đang mang khăn che mặt màu trắng cùng váy màu tím bên cạnh.

Dù sao cõ và Lăng Nghê Nhã cũng là tỷ muội ruột thịt, hai người tự nhiên có chỗ tương tự, mà chỗ Lăng Vu Đề và Lăng Nghê Nhã giống nhau nhất đó chính là đôi mắt to linh động đẹp mắt. Hơn nữa Lăng Vu Đề bình thường hay "hiếu động", nhưng sau khi xuống xe lại đứng bên cạnh Lăng phụ rất quý cù lại càng làm cho Nam Cung Dương nhận nhầm là Lăng Nghê Nhã.

"Đây có phải là Lăng đại tiểu thư?" - Nam Cung Dương dương dương tự đắc, quay qua nhìn Lăng Vu Đề cười rất đẹp mắt.

Lăng Vu Đề nhướng mi, Lăng phụ vẫn không nói gì, cõ trực tiếp nhắc chân bước về phía Nam Cung Dương. Một tay nắm cõ áo Nam Cung Dương, sau đó tháo khăn che mặt của mình xuống, trừng mắt nhìn Nam Cung Dương: "Mơ to mắt lên nhìn tất kỹ! Bàn tiểu thư đây có phải là xử nha đầu Lăng Nghê Nhã kia không?"

Không còn cách nào, nguyên thân ghét Lăng Nghê Nhã cực kỳ! Đây là chuyện cả Nhiếp chính vương phủ đều biết, nếu như nàng ấy bị nhận nhầm là Lăng Nghê Nhã thì tức giận cũng không có gì là kỳ quái!

Nam Cung Dương đầu tiên rất là ngạc nhiên, sau đó bị Lăng Vu Đề nói như vậy thì đã nhìn rõ dụng mạo của cõ, liền chỉ biết đứng ngây ra không biết phản ứng gì.

Lăng phụ đã quen với tính tình của Lăng Vu Đề thì cảm thấy hành động của Lăng Vu Đề không ngoài dự kiến, bất quá trước mặt người ngoài ông cũng phải giữ danh dự một chút.

"Đề Nhi, còn không mau buông Nam Cung thiếu tướng ra, chớ có hồ nháo"

Lăng Vu Đề nghe vậy, chu miệng hừ mạnh một tiếng, buông cõ áo Nam Cung Dương ra, sau đó lui về sau hai bước liền chỉ vào mặt mình: "Thấy rõ chưa? Bàn tiểu thư là Lăng Vu Đề! So với Lăng Nghê Nhã đẹp hơn không biết bao nhiêu

lần!"

Nói xong, cô còn quay đầu nhìn Lãng phụ: "Phụ thân, người thấy con nói đúng không?"

Lãng phụ cũng chiều nhìn cô gật đầu: "Phải, phải, Đề Nhi là xinh đẹp nhất"

Nam Cung Dương chỉnh lại trang phục một chút, nhìn Lãng Vu Đề bằng cặp mắt chán ghét. Lúc trước hắn biết Nhiếp chính vương yêu thương thứ nữ hơn lại vắng vẻ đích nữ. Hôm nay vừa thấy liền biết là đúng vậy.

Thỉnh cách điều ngoa như vậy, cũng không biết bao năm qua đã khi dễ Nghê Nhã bao nhiêu lần. Nam Cung Dương nghĩ vậy lại càng thấy thương Lãng Nghê Nhã hơn.

Lãng phụ nhìn ra được ánh mắt chán ghét của Nam Cung Dương, liền tối sầm. Nam Cung Dương là ai chứ, dám chán ghét nữ nhi của ông!

Trong lòng toàn bộ đều không vui, Lãng phụ vẫn giữ nét mặt ôn hòa như cũ, ông nhìn Nam Cung Dương cười: "Tiểu nữ tùy tiện, Nam Cung thiếu tướng quân đừng để ý! Đây là nhị nữ của bản vương, đại nữ nhi trong phủ, đợi lát nữa có thể để Nam Cung thiếu tướng gặp mặt. Đại nhị nữ cùng nhị nữ lớn lên đúng là có chút giống nhau"

Hắn vốn muốn đến để gặp Lãng Nghê Nhã, nếu Lãng phụ đã chủ động nói như vậy thì quá tốt rồi! Luận về mưu kế, Nam Cung Dương dĩ nhiên là kém hơn Lãng phụ.

Hắn gật đầu.

Đi vào vương phủ, Lãng Vu Đề lấy lý do là không muốn gặp Lãng Nghê Nhã nên liền cầm bánh quay về Ý Mộng các. Mặc kệ Nam Cung Dương muốn gặp Lãng Nghê Nhã làm gì, Lãng Vu Đề không quan tâm.

Lãng Vu Đề quay về khuê phòng liền gọi Lânch Vô ra.

"Tiểu Lânch, chủ tử mang đồ về cho người! Mới vừa rồi ở Văn Tuệ lâu không tiện kêu người ra ăn nên mới mang một phần về cho người!"

Lãng Vu Đề ngồi trên giường háp mắt cười đưa phần bánh cho Lânch Vô, sau đó vỗ vỗ vị trí bên người cô, ý bảo Lânch Vô ngồi xuống.

Lânch Vô ngoan ngoãn ngồi xuống bên người Lãng Vu Đề, trước đây thì không thấy gì nhưng vừa nhìn Lãng Vu Đề ăn thì hắn núp trong tối cũng muốn ăn. Hắn mặc dù không hiểu nhiều thế nhưng hắn biết lúc có người ngoài, hắn tuyệt đối không thể ăn cùng chủ nhân.

Lãng Vu Đề thích nhất là nhìn Lânch Vô ăn, lúc hắn ăn, tuy cái gì cũng làm ra vẻ mặt không biểu cảm nhưng ánh mắt hắn hơi nheo lại, miệng lại hơi phình lên, nhai nhai nhìn rất khá ái!

"Thế nào? Ăn ngon không?" - Lãng Vu Đề tiền gần Lânch Vô hỏi.

Lânch Vô gật đầu, chờ khi nhai xong khối bánh trong miệng mới mở miệng nói: "Ăn ngon"

Đây là một tiến bộ lớn nha, phải biết rằng lúc mới đổi sang đây trên cơ bản hắn chỉ nói có một chữ "Vâng". Hôm qua Lãng Vu Đề hỏi hắn ăn ngon không hắn cũng chỉ đáp một tiếng "Vâng".

Hiện tại Lânch Vô lại nói hai tiếng ăn ngon. Ha ha ha, như vậy là cô thỏa mãn rồi nha!

Bởi vì mới từ bên ngoài dùng bữa trưa về nên tự nhiên là không cần ăn bữa trưa trong phủ nữa. Lãng Vu Đề chuẩn bị ngủ trưa, Hề Mộng lại báo thiếu gia đến tìm.

Thiếu gia? Là Lãng Kỳ An sao?

"Đề nó vào" - Lãng Vu Đề từ trên giường ngồi dậy, đi tới trước bàn ngồi xuống, rót cho mình một ly trà.

Một tiểu nhân nhi liền chạy vào phòng có chút gấp gấp.

"Tỷ tỷ, dạ mình cháu trả người! Trả lại bình lưu ly cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Công lược ám vệ ngọc mạnh (09)

Edit: Mía

Lúc biết tỷ tỷ tức giận đòi tuyệt thực thì thực ra Lãng Kỳ An đã muốn tới đòi lại bình lưu ly. Nhưng nó sợ Lãng Vu Đề tức giận sẽ quăng bể bình lưu ly của mình. Nên nó không dám tới tìm. Không thể không nói nó rất sợ tính tình của tỷ tỷ.

Trong trí nhớ, đúng là nguyên thân có trao đổi dạ minh châu với bình lưu ly của Lãng Kỳ An. Sau đó trong lúc tức giận quả thật là có ném bể cái bình lưu ly của Lãng Kỳ An. Lúc đó, Lãng Kỳ An biết được khóc rất lâu, rồi một khoảng thời gian sau cũng không chịu nói chuyện với nguyên thân.

Lãng Vu Đề vốn chỉ giả vờ giả vịt, đương nhiên sẽ không giống như nguyên thân mà ném bể bình lưu ly của Lãng Kỳ An!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãng Kỳ An đang nhìn mình, hơn nữa gương mặt này có năm phần tương tự với mình, thực sự rất đẹp mắt!

Lãng Vu Đề lấy tay nhéo lên cái mặt bánh bao của Lãng Kỳ An, không trả lời Lãng Kỳ An.

"Ai nha tỷ tỷ của ta! Tỷ mau lấy bình lưu ly cho ta nha! Tỷ... Không phải tỷ làm bể rồi chứ?!"

Lãng Kỳ An hất tay của Lãng Vu Đề ra.

"Sao tỷ không giữ lời như vậy! Không phải đã nói! Ta trả dạ minh châu lại, thì tỷ trả bình lưu ly cho ta sao! Chờ -- "

Nói xong, Lãng Vu Đề đứng dậy đi tới bàn trang điểm, cầm một cái bình lưu ly màu đỏ ở trên bàn trang điểm.

Nhìn thấy bình lưu ly của mình "may mắn còn tồn tại", Lãng Kỳ An vội vã nhận lấy.

Lãng Kỳ An ngửa đầu nhìn tỷ tỷ cười khúc khích: "Hắc hắc hắc "

Lãng Vu Đề nhịn không được, lại bóp lấy gương mặt của Lãng Kỳ An một cái: "Đưa dạ minh châu cho ta."

Lãng Kỳ An ngoan ngoãn đưa dạ minh châu trả lại cho Lãng Vu Đề: "Tỷ tỷ, dạ minh châu lúc buổi tối thực sự thật xinh đẹp nha! Chẳng qua ta vẫn tương đối thích bình lưu ly hơn."

"Vậy còn việc đi học thì thế nào?" Lãng Vu Đề ngáp một cái, mấy ngày nay dường thành thói quen ngủ trưa, đến giờ ngủ rồi mà chưa ngủ, có chút khó chịu!

Đi học?! Người nào không biết Lãng Kỳ An sợ nhất có hai cái: Một là phụ thân, hai là đi học!

Kết quả Lãng Vu Đề còn hỏi nó đi học như thế nào? Đương nhiên là không thích!

"Cái gì, tỷ tỷ, ta đi trước nha!" Lãng Kỳ An nói xong, cũng không chờ Lãng Vu Đề đáp lại, chạy đi nhanh như chớp.

Lãng Vu Đề nhếch môi cười, cô cố ý đẩy!

Cúi đầu nhìn dạ minh châu trong tay, suy nghĩ một chút, cô vẫn bỏ dạ minh châu vào trong túi kia, sau đó đặt ở gối đầu.

Cô đại thật buồn chán nha! Không có gì tiêu khiển, hoặc là thêu hoa, hoặc viết chữ, đọc sách... Tiểu thuyết cũng không tẻ lắm!

Sau đó, cô vẫn ngoan ngoãn đi ngủ trưa!

Ngày qua ngày rất buồn chán, Lãng Vu Đề ở trong viện, chờ thánh chỉ của nam chủ Khúc Mạc Nhiên đến rồi diễn kịch một phen, sau đó liền mang theo Lãnh Vô, một bên "rời nhà trốn đi", một bên tăng độ hào cảm!

Ây da!

Thánh chỉ của Khúc Mạc Nhiên cũng không có để Lãng Vu Đề chờ bao lâu, lúc Lãng Vu Đề đi tới nơi này mười ngày thì thánh chỉ tới!

Đại khái ý tứ trên thánh chỉ là: Lãng gia có nữ nhi, Lãng Nghê Nhã, hiểu biết sâu rộng, dung mạo khuynh thành, khắc sâu vào tâm hoàng đế, phong làm Thục phi, chọn ngày tiến cung!

Có thánh chỉ này xong, Lãng Vu Đề liền đứng lên: "Không có khả năng! Miêu công công người nhất định là mắt mờ nhìn lầm tên rồi! Làm sao lại là Lãng Nghê Nhã?"

Lãng Vu Đề đi tới trước mặt công công tâm phúc hiện nay của hoàng đế - Miêu công công, đoạt lấy thánh chỉ.

Miêu công công chừng bốn mươi tuổi, nếu nói mắt mờ thì có hơi sớm.

Chỉ là, Miêu công công ngoài sáng là người của hoàng đế nhưng bên trong lại là người của Lãng phụ.

Nên tất nhiên Miêu công công sẽ không chấp nhất cùng Lãng Vu Đề!

Lãng Vu Đề nhìn thánh chỉ, sắc mặt càng ngày càng "xấu xí".

Sau đó cô ném thánh chỉ tới chỗ Lãng Nghê Nhã đang quỳ, vừa lúc đập trúng đầu Lãng Nghê Nhã.

Lãng Nghê Nhã giờ tay lên đề đầu, nước mắt liền đảo quanh hốc mắt, nhưng không có khóc lên.

Mẫu thân của nàng, cũng chính là nhiếp chính Vương phi, tuy bình thường bà không để ý, thế nhưng cũng không thể tùy ý nữ nhi nhà mình ở trước mặt mọi người bị thứ nữ khi dễ!

"Lãng Nghê Nhã! Người nói! Có phải là lúc ta không để ý, người đã câu dẫn Khúc Mạc Nhiên ca ca! Bằng không sao Khúc Mạc Nhiên ca ca lại nạp người làm phi!?" - Lãng Vu Đề ngồi xồm xướng, nắm tóc Lãng Nghê Nhã mà quát.

Thật ra, cô cũng không muốn diễn như vậy, nhưng mà không thể biểu hiện nhu nhược được!

Cho nên hành động hiện tại, cũng hoàn toàn giống trong ký ức của nguyên thân.

Lãng Nghê Nhã bị nắm tóc, phải ngửa đầu nhìn thẳng Lãng Vu Đề: "Không có, ta thật không có..."

Chất giọng Lãng Nghê Nhã rất êm tai, ôn ôn nhu nhu.

Giọng nói của Lãng Vu Đề lại đặc biệt trong trẻo, nếu như nói lớn một chút, lại hơi chói tai, giống như bây giờ.

Miêu công công một bên bị hành động của Lãng Vu Đề dọa sợ đến có chút ngây ngẩn, Lãng phụ biết Lãng Vu Đề trong lúc nhất thời không tiếp thụ được tin tức này, cho nên đối với biểu hiện Lãng Vu Đề như vậy, Lãng phụ đã chuẩn bị.

Cho người ngăn cản Lãng Vu Đề, sau đó dẫn Miêu công công đi.

Trong trí nhớ, nguyên thân còn tát Lãng Nghê Nhã một bạt tai, khiến cho má Lãng Nghê Nhã đến ngày tiến cung mới hết sưng.

Bất quá, Lãng Vu Đề không thể ra tay ác độc như vậy được.

Lãng Vu Đề nắm tóc Lãng Nghê Nhã ép nàng đứng lên: "Không có?! Tiện nhân! Ý của người là, Mạc ca ca thích người, nên mới đón người tiến cung sao?"

Lãng Nghê Nhã chảy nước mắt ra, nàng cảm giác da đầu mình đều muốn đứt ra, rất đau!

Đối với câu hỏi của Lãng Vu Đề, Lãng Nghê Nhã cũng chỉ có lắc đầu, giọt nước mắt của nàng chảy xuống, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu, phá lệ chọc người thương tiếc.

Nhưng mà ở đây cho dù có người thương tiếc, cũng sẽ không có người đến ngăn cản Lãng Vu Đề!

Từ nhỏ đến lớn, Lãng Vu Đề khi dễ nàng, đều sẽ không có người tới giúp nàng. Chỉ cần Lãng Vu Đề không thích nàng, nàng làm cái gì đều là sai!

Nhìn mẫu thân bị người ta ngăn lại, Lãng Nghê Nhã thực sự cảm giác mình rất ủy khuất, nàng cũng không biết tại sao mình được tiến cung.

Aya: Tròn 100 chương rồi~~~ Đã đi được 1/18 đoạn đường □□□

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Công lược ám vệ ngọc manh (10)

Edit: Mía

Từ nhỏ đến lớn, cái vị trong cung kia cũng đã tới nhiếp chính vương phủ. Chỉ là mỗi lần hấn tới, Lãng Vu Đề sẽ yêu cầu tiếp đãi hấn ở trong viện của mình. Nếu như nói đúng, lúc nhỏ, bọn họ đã gặp mặt mấy lần.

Lúc trước khi Lãng Vu Đề khi dễ mình, hấn còn trợ giúp nàng ta, thì làm sao bây giờ lại nạp mình làm phi tử?

Lãng Vu Đề cảm thấy biểu hiện như vậy là đã quá xuất sắc rồi, nếu còn tiếp tục nữa thì chính cô cũng không chịu nổi!

Nghĩ như vậy, Lãng Vu Đề hung hăng đẩy Lãng Nghê Nhã ngã trên đất, Lãng Nghê Nhã đã ngã sấp xuống, cuối cùng Lãng Vu Đề cũng buông tóc của nàng ra, thờ dài một hơi.

Lãng Vu Đề cũng không nhìn Lãng Nghê Nhã nữa, cô xoay người cất bước về phía Miêu công công cùng Lãng phụ.

Mắt của cô tràn ngập sự phẫn nộ, giống như là mình bị người thân nhất phản bội: "Phụ thân, rõ ràng người nói muốn tiến cung phải đợi hai năm nữa đến kỳ tuyển tử! Thế nhưng vì sao Lãng Nghê Nhã lại tiến cung?! Người gạt con! Người gạt con! Người gạt ta!"

La lối xong xuôi, Lãng Vu Đề cũng không chờ Lãng phụ giải thích cái gì, liền bụm mặt chạy thẳng ra ngoài.

Lãng Vu Đề chỉ cười đầu, cô không ngừng nhắc nhở mình phải diễn cho thật đạt mới được! Trong vương phủ từ trên xuống dưới đều là người, chờ khi rời khỏi nhiếp chính vương phủ thì tốt rồi! Không cần thời thời khắc khắc đều phải để ý nữa!

Bởi vì Lãng Vu Đề chỉ lo quát, hoàn toàn không có chú ý tới dưới chân gồ ghề. Kết quả "Phù phù" một tiếng, cô ngã sấp xuống đất...

Lãng Vu Đề ôm gối ngồi dưới đất, hai lòng bàn tay bởi vì ma sát với mặt đất, trực tiếp rách da.

Làm cô đau đến mức hít một hơi. Lần này té thật mạnh, cô thử nhiều lần, đều đau đến không đứng nổi.

Chộp mất một cái, một bóng người màu đen xuất hiện ở trước mắt Lãng Vu Đề.

Lãnh Vô nhìn Lãng Vu Đề ngồi dưới đất khóc đến sưng mắt, ánh mắt hấn liền hiện lên một vẻ bối rối và mờ mịt.

"Chủ nhân?"

Lãng Vu Đề ngẩng đầu nhìn Lãnh Vô, sau đó oa một tiếng khóc lên: "Hu hu Tiểu Lãnh, hu hu đau quá -- "

Lãnh Vô nóng nảy một chút, thân thể hấn hoảng loạn, sau đó khom lưng bế Lãng Vu Đề lên.

Bởi vì cách viện của mình không còn xa lắm, tốc độ của Lãnh Vô lại nhanh, chỉ một hơi, Lăng Vu Đề đã trở lại trong phòng của mình.

Lãnh Vô đề Lăng Vu Đề lên trên giường, chọt lách người, biến mất không thấy.

Lăng Vu Đề có chút nghi ngờ nhìn nhìn, lẽ nào tiểu ngầy ngô này lại đi tìm đại phu cho cô chứ?

Hiển nhiên, Lăng Vu Đề đã nghĩ sai rồi!

Lãnh Vô không có rời đi bao lâu, lúc trở lại, trong tay của hắn cầm thêm mấy đồ linh tinh, đều là đồ xử lý vết thương, còn có thuốc trị thương, vân vân.

Lãnh Vô ngồi xổm người xuống, hắn cũng không biết cái gì là nam nữ bất tương thân, trực tiếp cõi vợ của Lăng Vu Đề, sau đó vén quần của cô lên.

Gờ Lăng Vu Đề mới biết mình té nặng bao nhiêu, đầu gối bên phải đều sưng lên hết, không chỉ có rách da chảy máu, còn có rất nhiều máu tụ ở bên trong.

Còn tên ám vệ này, hoàn toàn không biết ôn nhu gì, không biết cẩn thận tí mì là gì!

Thấy trên đầu gối Lăng Vu Đề có máu bầm, hắn trực tiếp móc chùi thủ, hoàn toàn không để Lăng Vu Đề có thời gian phản ứng, một đao rạch lên gối Lăng Vu Đề.

"A um -- "

Lăng Vu Đề cắn góc chăn mà Lãnh Vô nhét vào miệng, nước mắt lập tức chảy ra.

Thẳng đến khi tất cả máu bầm đều được lấy ra, Lãnh Vô mới bắt đầu bôi thuốc cho Lăng Vu Đề.

Cho đến khi băng bó xong, Lãnh Vô lại bắt đầu băng bó hai vết thương trong lòng bàn tay của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhả góc chăn ra, làm bộ đáng thương nhìn Lãnh Vô: "Tiểu Lãnh... Vì sao người không tìm đại phu đến xem cho ta? Đại phu khẳng định là ôn nhu hơn người! Chắc chắn!"

"Ta làm được."

Bởi vì ta có thể, nên không cần thỉnh đại phu.

Nghe hiểu được ý của Lãnh Vô, Lăng Vu Đề có chút không đỡ được...

Lăng Vu Đề không có nói chuyện, trên mặt của cô toàn là nước mắt, cặp mắt khóc sưng như quả hạch đào, thoạt nhìn rất đáng thương.

Lãnh Vô lấy từ trong lòng ngực ra một túi giấy đưa cho Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề nhìn nhìn, rồi nhận lấy túi giấy.

Bên trong túi giấy chính là bánh vân tuệ của Tuệ Văn lâu mà Lăng Vu Đề chuyên môn cho Lãnh Vô ăn, lần này là mua thật! Dùng bạc để mua!

Vì để cho Lãnh Vô học cách sử dụng ngân lượng, cách vài ba ngày thì Lăng Vu Đề sẽ đưa ngân lượng cho Lãnh Vô ra bên ngoài mua đồ ăn cho cô!

Ngày hôm nay Lăng Vu Đề kêu Lãnh Vô đi Vân tuệ lâu mua bánh, kỳ thực không phải là bởi vì cô muốn ăn. Mà mục đích chủ yếu, là muốn Lãnh Vô rời đi.

Bởi vì cô 'ngược đãi' nữ chủ, lại phải diễn cảnh tức giận. Tuy bây giờ Lãnh Vô không hiểu tình yêu là gì, nhưng cô cũng lo lắng sau này khi Lãnh Vô hiểu được rồi, sẽ nhớ lại biểu hiện ngày hôm nay của cô, sẽ cảm thấy cô rất yêu thương Khúc Mạc Nhiên!

Đến lúc đó cô cũng không biết phải giải thích như thế nào! Không cho Lãnh Vô thấy, càng lắm thì coi cô thể giải thích rằng cô chỉ từng thích Khúc Mạc Nhiên mà thôi, không có yêu!

Nhìn cái tay của mình bị biến thành hình cái "bánh màn thầu" một cái, Lăng Vu Đề chu mỏ: "Như vậy thì làm sao mà ăn..."

Lãnh Vô đứng ở bên giường nhìn tay của Lăng Vu Đề, đứng là không cầm được.

Nghĩ bình thường Lăng Vu Đề cũng sẽ dứt hẳn ăn, Lãnh Vô liền dùng tay cầm lấy một khối bánh. Đưa tới miệng cô, Lăng Vu Đề ngăn người một lúc, cười híp mắt há miệng ăn: "Cảm ơn Tiểu Lãnh!"

Lãnh Vô gạt đầu, không nói gì.

"Tiểu Lãnh người cũng ăn!"

Hai người cùng ăn, rất nhanh thì đã ăn hết bánh.

Chờ khi ăn bánh xong, cũng là lúc Lăng phụ đến Ý Mộng các tìm cô.

Nghe được tiếng đập cửa của Lăng phụ, Lăng Vu Đề liền kêu Lãnh Vô ném bẻ vài thứ trong phòng đi.

Lãnh Vô rút cuộc cũng biết được chủ nhân nhà mình có hai thứ yêu thích: Một là thích ăn ngon! Hai là thích đập phá lung tung!

Nhưng Lãnh Vô cũng không nghĩ nhiều là tại sao Lăng Vu Đề lại kêu hắn đập đồ. Vì nếu chủ nhân kêu hắn làm thì hắn sẽ làm!

Sau đó ngoài cửa mọi người nghe được tiếng đồ đạc đổ vỡ ở trong phòng.

Lăng phụ gõ cửa lần thứ hai, lần này có chút gấp gáp: "Đề Nhi, con có khỏe không? Chậm một chút, cẩn thận đừng dễ bị thương!"

Lăng Vu Đề ngồi ở trên giường há hốc mồm, tốc độ phá đồ của Lãnh Vô thật là nhanh như chớp!

Aya: Hôm nay đi lên trường mua vài may áo dài.

Ý là màu hường □□□

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Công lược ám vệ ngốc mạnh (11)

Edit: Mía

Cũng có thể hiểu vì sao Lăng phụ ở ngoài cửa lo lắng như vậy, động tĩnh này thực sự là có chút dọa người.

"Dừng" - Lăng Vu Đề đứng lúc ngăn Lãnh Vô lại.

Lãnh Vô vẫn còn đang giờ một cái bình gốm sứ để chuẩn bị ném xuống, nghe Lăng Vu Đề nói thì dừng lại. Hắn quay đầu nhìn Lăng Vu Đề, trên mặt đều là nghi hoặc.

Lăng Vu Đề muốn đưa tay ra đỡ nhưng nhìn đến hai cái màn thầu trên tay liền thôi.

Vì để tránh cho Lăng phụ ở ngoài cửa nghe được, Lăng Vu Đề tiến gần đến Lãnh Vô nhẹ giọng nói: "Tiểu Lãnh, đừng có ném nhanh như vậy, chậm một chút, giống như ta lần trước ấy!"

Lãnh Vô nhìn nhìn cô rồi gạt đầu. Động tác của hắn chậm lại không ít, ném một ít đồ rồi dừng lại rồi mới ném tiếp. Lăng Vu Đề lại nổi hứng bắt đầu rống: "Người không cần quản! Người đi đi!"

Lăng phụ ngoài cửa đương nhiên không đi, ông nhủ mày, đang muốn nói chuyện thì Mẫn phụ nhân ở một bên mở miệng trước.

"Đề Nhi ngoan, con đừng làm loạn nữa! Đây là thánh chỉ của hoàng thượng tự mình viết, sao con lại đồ lên đầu phụ thân?"

Tiếng đập phá trong phòng dừng lại, sau đó cô lên tiếng: "Con không tin! Nhất định phụ thân đã sớm biết! Mà cũng không nói cho con! Người gạt con!"

"Đúng rồi, hai ngày trước phụ thân đã biết nhưng mà Đề Nhi, phụ thân không nói cho con là vì sợ con buồn!"

Lăng phụ nói với Lăng Vu Đề là mới biết hai ngày trước, nhưng trên thực tế, Lăng phụ đã xin Khúc Mạc Nhiên nạp Lăng Nghê Nhã làm phi!

Lúc này Khúc Mạc Nhiên vẫn chưa thích Lăng Nghê Nhã, bởi vì do Lăng phụ mà Khúc Mạc Nhiên còn ghét Lăng Nghê Nhã hơn.

Còn Khúc Mạc Nhiên thích Lăng Nghê Nhã kỳ thực là do công lao của nguyên thân. Tính tình nguyên thân dịu ngoa, tùy hứng, chanh chua, vừa đúng đối lập với Lăng Nghê Nhã ôn nhu thiện lương.

Từ từ, Khúc Mạc Nhiên đã thích Lăng Nghê Nhã.

Lăng Vu Đề chỉ phụ trách tiền công nam phụ, cô cũng không có trách nhiệm đi thúc đẩy nội dung phát triển. Cho nên, lúc này cô chỉ diễn một vở "nữ phụ ác độc", sau này bất kể Khúc Mạc Nhiên có thích Lăng Nghê Nhã hay không thì cũng mặc kệ.

"Khúc Mạc Nhiên ca ca....Mạc Nhiên ca ca vì sao lại để tiện nhân Lăng Nghê Nhã kia tiến cung làm phi chứ? Vì sao?" - Lăng Vu Đề mang theo tiếng khóc, nước nờ nói.

Người bên ngoài nghe tiếng Lăng Vu Đề thương tâm như vậy, kỳ thực Lăng Vu Đề chỉ là đang vừa nhìn Lãnh Vô vừa diễn. Lãnh Vô có chút không hiểu, hẳn không biết Lăng Vu Đề đang làm cái gì! Hoàn toàn không hiểu...

Lăng phụ dỗ Lăng Vu Đề nửa ngày, Lăng Vu Đề cũng không chịu mở cửa. Tuy cửa phòng cũng không phải cứng rắn gì, Lăng phụ muốn mở cũng rất dễ dàng.

Chỉ là ông tôn trọng ý muốn của Lăng Vu Đề, nên không miễn cưỡng cô. Lăng phụ thở dài một hơi: "Đề Nhi, con phải biết rằng, người phụ thân yêu thương nhất là con, phụ thân sẽ không lừa gạt con!"

Trong phòng, Lăng Vu Đề ngừng một chút, nói thật, mặc dù Lăng phụ là một người xấu, thế nhưng không thể không thừa nhận rằng ông thật sự rất yêu thương cô.

Lại nghĩ đến kết cục của vở kịch, Lăng Vu Đề có chút trầm xuống: "Người đi đi, con muốn yên tĩnh một chút..."

Nếu Lăng Vu Đề đã nói như vậy, Lăng phụ liền cho người rời đi hết. Chờ khi người vừa đi, Lăng Vu Đề liền ngả người về phía sau, nằm lên giường. Nhìn màn che bằng gấm Tô Châu treo ở phía trên, Lăng Vu Đề có chút rầu rĩ.

Theo lý mà nói, cô chỉ cần tiến công nam phụ thì đã hoàn thành nhiệm vụ. Những chuyện khác thì cô không cần quan tâm. Chỉ là, Lăng phụ...

Trong nội dung tiểu thuyết có nhắc đến, Lăng phụ, để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn nào.

Lăng phụ là cấp dưới của Khúc Mạc Nhiên, nếu muốn giết Lăng phụ kỳ thực rất dễ. Nhưng Lăng phụ lại là Nhiếp chính vương, nên hoàng thượng còn phải xem xét đến dân tâm. Nếu cứ xử từ Lăng phụ chỉ sợ bá tính sẽ làm loạn lên ngất trời.

Cho nên Khúc Mạc Nhiên mới muốn thu thập bằng chứng phạm tội của Lăng phụ, chỉ là Lăng phụ làm việc rất sạch sẽ, chưa bao giờ lưu lại chút vết tích nào.

Thẳng đến khi tiểu thuyết gần kết thúc, Khúc Mạc Nhiên mới tìm được chỗ Lăng phụ che giấu Mẫn phu nhân, nguyên thân cùng Lăng Kỳ An.

Dùng tính mạng ba người để uy hiếp Lăng phụ, Lăng phụ rốt cuộc đã nắm chắc thế cuộc mà vẫn tước vũ khí đầu hàng...Sau đó, Khúc Mạc Nhiên lấy đầu Lăng phụ.

Mỗi người đều có một nhược điểm, mà nhược điểm của Lăng phụ chính là sinh mạng của ba người nàng ấy. Lăng Vu Đề muốn, nếu có thể cô sẽ ngăn cản Lăng phụ soạn vị.

Bởi vì nguyên nhân này, mà Lăng Vu Đề vốn dự định nhận được thánh chỉ thì sẽ rời nhà trốn đi, hiện tại liền hoãn lại.

Mỗi ngày cô tự giam mình trong phòng, ngoại trừ đưa đồ ăn, tắm rửa, ai cũng không được tiến vào phòng.

Thuốc trị thương của Lãnh Vô rất tốt, ngày thứ hai khi Lăng Nghê Nhã tiến cung thì cô cũng đã lành hẳn.

Bởi vì đã sớm dự định "rời nhà trốn đi", nên Lăng Vu Đề đã chuẩn bị đầy đủ ngân phiếu, cũng đủ nuôi sống hai người trong một năm!

Thay đổi bộ y phục màu lam nhạt, cột tóc cao, lấy khăn che mặt che khuất nửa khuôn mặt.

"Đi thôi!" Lăng Vu Đề đeo túi xách cười híp mắt nhìn Lãnh Vô mặc trang phục màu xanh ngọc.

Mục đích của cô là vừa công lược Lãnh Vô, vừa du sơn ngoạn thủy, đương nhiên cô sẽ không dễ cho Lãnh Vô núp trong bóng tối!

Lãnh Vô cúi đầu nhìn màu sắc y phục của mình một chút, chói mắt, sẽ ảnh hưởng đến hành tung của hắn!

"Chủ nhân..."

"Ừ? Tiểu Lãnh mặc y phục có màu sắc thật đẹp mắt!"

Đẹp?

Lãnh Vô ôm lấy hông của Lăng Vu Đề, mang theo cô rời khỏi nhiếp chính vương phủ.

Hai người Lăng Vu Đề vừa đi, một bóng người màu đen liền tiến vào trong phòng của Lăng Vu Đề.

Nhìn lá thư trên bàn, người kia cầm lấy thư rồi lắc mình bỏ đi.

Bên trong thư phòng ở Nhiếp chính vương phủ.

Lăng phụ mở thư mà ám vệ đưa, trên đó viết:

Phụ thân, mẫu thân, con đi ra ngoài giải sầu một chút. Nữ nhi trưởng thành, chờ con trở lại, con cũng sẽ không tùy hứng nữa!

Nữ nhi Lăng Vu Đề.

Biết có Lãnh Vô theo Lăng Vu Đề, Lăng phụ cũng không lo lắng.

Nghĩ là cho Lăng Vu Đề đi ra ngoài giải sầu một chút cũng tốt, nếu thật là như trong thư, chờ nó trở lại, không tùy hứng nữa, vậy thì quá tốt rồi!

Lăng Vu Đề viết phong thư này, mục đích là để Lăng phụ có thể tiếp thu những thay đổi của cô sau khi trở về, cô cũng không muốn phải làm theo cách hành sự của nguyên thân nữa.

Đề thay đổi tính cách, coi như là một cơ hội!

Oa kakaka, cô thật thông minh nha!

"Nha đầu này! Quên đi, tùy nó, có Lãnh Vô che chở, nên an toàn."

Rời khỏi nhiếp chính vương phủ, Lăng Vu Đề mua một chiếc xe ngựa để khởi đi bộ.

Aya: Trường đại học có thi bài 50m. Chợt nhớ tới mình đã học 5 năm rồi mà vẫn không biết bơi, cho dù có truyền thống cha anh, cho dù tên của mình gần giống tên của một loài cá...HẶN ĐỒI!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Công lược ám vệ ngốc mạnh (12)

Edit: Mía

Lăng Vu Đề ngồi ở trên xe ngựa, Lãnh Vô ở bên ngoài điều khiển xe.

Xe ngựa lay động dần dần ra khỏi kinh thành phồn hoa, xe ngựa ở trên đường dạo chơi không mục đích, không giống như người khác vội vàng vàng giục ngựa mà chạy chút nào.

Lãnh Vô nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề mang theo cái khăn che mặt, đang hơi hơi hi mắt ngắm phong cảnh: "Chủ nhân..."

"Tiểu Lãnh, không phải đã nói với người đừng gọi ta là chủ nhân nữa, phải gọi là Tiểu Vu!" Lăng Vu Đề quay đầu lại nhìn khuôn mặt vô cảm của Lãnh Vô.

Có đôi khi, Lăng Vu Đề thật có chút hoài nghi Lãnh Vô có đúng là vô cảm hay không, gương mặt không có được nụ cười.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng cô sẽ kể cho Lãnh Vô nghe một câu chuyện cười! Hắn luôn luôn nghe rất nghiêm túc, mỗi lần Lăng Vu Đề cười đến thở không nổi, Lãnh Vô lại rất thành thật nhìn cô. Mỗi khi như vậy, Lăng Vu Đề đều cảm giác quái thực mình đang tìm ngược!

Lãnh Vô chần chờ một chút lúc mờ miệng: "Tiểu... Tiểu Vu..."

Lăng Vu Đề rất hài lòng gật đầu: "Ừ! Tiểu Lãnh ngại có chuyện gì không?"

"Đi đâu?"

Đi nơi nào sao?

Lăng Vu Đề nghiêng đầu suy tính, cô hoàn toàn không có kế hoạch!

"Cứ như vậy mà đi thôi, đến đâu có món ngon, chúng ta sẽ dừng lại một chút!"

Ám vệ ngây ngô chắc là sẽ không phân bác chủ nhân, chủ nhân nói cái gì thì chính là cái đó! Hơn nữa, đồ ăn ngon. Hắn cũng muốn ăn!

Cứ như vậy, hai người tham ăn bước lên con đường tìm mỹ vị!

---- Hoa thành ----

Hoa thành, ý nghĩa như tên, trên nóc nhà nơi này đều bao trùm bởi hoa tươi, thường thấy nhất, là cây hoa tường vi.

Hoa tường vi màu đỏ, màu hồng, vàng nhạt, màu tím bao phủ khắp chốn, thoát nhìn đẹp vô cùng!

Toàn bộ Hoa thành chỉ có một thôn trấn lớn, dân cư ở đây thuần phác, trên mặt của mỗi một người đều mang theo vẻ hạnh phúc.

Cái chỗ này, làm cho Lăng Vu Đề có một cảm giác muốn định cư lâu dài.

Hay là, chờ cô thuyết phục Lăng phụ thành công, cô sẽ mang theo mọi người cùng Lăng phụ đến đây?

"Tiểu Lãnh, ngại thấy ở đây đẹp không?!" Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Lãnh Vô.

Nghe vậy, Lãnh Vô nhìn chung quanh một lần, sau đó gật đầu.

Lăng Vu Đề vùng khoe miệng lên: "Ta cũng hiểu được ở đây rất đẹp! Sau này chúng ta định cư ở đây đi! Nghe nói món ăn làm từ hoa ở nơi này rất ngon!"

Ăn ngon?

Mắt Lãnh Vô sáng rực lên, có món ăn ngon, như vậy lại càng xinh đẹp hơn!

Hai người tìm một địa phương đỗ xe ngựa, cũng không có đi xem hoa trước, mà trước hết đi tìm quán ăn Hoa Thiện nổi danh nhất Hoa thành!

Hoa Thiện nghĩa cũng như tên, hay dùng hoa tươi làm nguyên liệu nấu ăn.

Hai người kêu một bàn hoa thiện, dùng hoa tươi với màu sắc hoặc điểm lệ, hoặc thanh nhả làm thành đồ ăn, Lăng Vu Đề có loại cảm giác chỉ muốn ngắm chứ không nỡ ăn!

Một bàn mỹ thực, Lăng Vu Đề và Lãnh Vô mắt nửa canh giờ để ăn sạch sẽ. Toàn bộ tiệm cơm, bất kể là thực khách bên trong hay tiểu nhị, đều không tin được mà nhìn bọn họ.

Kỳ thực Lăng Vu Đề cũng không ăn nhiều, chỉ là hoa thiện thật sự là ngon quá! Làm cho cô ăn đến mức, một món cũng không còn!

Thắng lưng lên, Lăng Vu Đề nhìn về phía Lãnh Vô: "Tiểu Lãnh, ta thấy thạch hoa tường vi là ngon nhất! Người thấy món nào ăn ngon nhất?"

Thạch hoa tường vi, cũng giống như thạch hoa quỳ, nhưng mang theo màu hồng nhạt, ở giữa lại có một bông hoa tường vi đang nở rộ.

Tuy đều dùng hoa làm thức ăn, nhưng hoa tươi đã được xử lý qua nên có thể ăn được. Nếu hoa tươi không được xử lý qua thì khó ăn là chuyện nhỏ, có khi trúng độc mới là chuyện lớn.

Lãnh Vô suy nghĩ một chút, lựa chọn rất khó khăn trong các mỹ thực này: "Cháo hoa hồng"

Kỳ thực hắn muốn nói, mỗi món đều ngon! Thực sự rất khó chọn ra món nào ngon nhất!

Theo chủ nhân nửa tháng, dọc theo đường đi, đi tới chỗ nào, Lăng Vu Đề đều tìm đến những món ngon ở địa phương đó.

Lãnh Vô nghĩ, Lăng Vu Đề cho hắn ăn cái gì, đều là mỹ thực!

Từ khi có Lăng Vu Đề, hắn mới biết được, hoá ra đồ ăn không chỉ là để no bụng. Ăn ngon, như Lăng Vu Đề nói: Trên đời này, chỉ có yêu mỹ thực là sẽ không bị phản bội!

Tuy rằng hắn còn không biết yêu là cái gì...

Đi nửa tháng, bọn họ cũng không có rời kinh thành quá xa.

Nếu như từ kinh thành cưỡi ngựa tới Hoa thành cũng chỉ cần nửa ngày.

Bởi vì thật sự là ăn quá no, Lăng Vu Đề và Lãnh Vô ở quán cơm ngồi hơn nửa ngày, để cho tiêu hóa một chút!

Hai người ăn uống no đủ thì dạo ở Hoa thành một chút, rõ ràng là đã ăn no không chịu được, cũng không biết hai người đó rốt cuộc làm sao mà làm được như vậy-- từ đầu đường, ăn đến cuối đường, miệng cũng không hề ngừng!

Thắng đến khi mặt trời đã sắp lặn, phía xa xa ánh lên màu vàng rực. Lăng Vu Đề mới kéo Lãnh Vô tìm khách sạn bình dân chuẩn bị nghỉ ngơi!

"Người nói cái gì? Chỉ có một gian phòng?" Lăng Vu Đề có chút kinh ngạc nhìn chương quỳ.

Cô biết Hoa thành tuy nhỏ, lại có rất nhiều người đến du ngoạn.

Ngày hôm nay đi dạo, cô cũng thấy được sự náo nhiệt chốn Hoa thành.

Thế nhưng, cô không nghĩ tới, Hoa thành ít khách sạn như vậy.

Bọn cô tìm bốn chỗ rồi, tất cả đều đầy khách. Chỉ còn lại có một cái khách sạn này, cũng chỉ có một gian phòng!

Bất đắc dĩ thở dài: "Một gian thì một gian, kêu tiểu nhị đưa nước nóng đến!" Nói, Lăng Vu Đề liền trả tiền cho chương quỳ.

Đi dạo một ngày đêm, dĩ nhiên cô muốn thoải mái mà tắm rửa!

Tiểu nhị mang hai thùng nước lớn vào phòng, được Lãng Vu Đề khen thưởng liền cao hứng đi ra.

Liếc nhìn Lãng Vô còn đứng một chỗ, Lãng Vu Đề thấy lỗ tai có chút nóng: "Tiểu Lãng, ngại đi ra ngoài trước đi, ta tắm rửa..."

Lãng Vô nhìn nhìn, gật đầu, lắc mình đi chỗ tối.

Hắn không có đi vòng vòng, mà là đang ở chỗ tối coi chừng Lãng Vu Đề.

Tuy rằng hành vi trong nửa tháng này của hắn không hề giống một ám vệ, thế nhưng hắn thủy chung nhớ kỹ thân phận của mình.

Chờ sau khi Lãng Vô rời khỏi, Lãng Vu Đề mới cởi áo ra tắm rửa.

Nước ấm áp bao quanh thân thể, Lãng Vu Đề thoải mái thở một tiếng.

Cô hơi hơi hí mắt tựa vào thùng nước tắm, rồi kinh thành nửa tháng.

Trừ ăn không ít món ăn ngon, độ hào cảm của Lãng Vô với cô đã tăng đến năm mươi điểm, rất tốt!

Buổi tối khi ngủ, Lãng Vu Đề ngủ trên giường, Lãng Vô nằm dưới đất.

Chỉ ở một đêm, Lãng Vu Đề liền quyết định, sau này muốn Lãng phụ đến Hoa thành định cư!

Mà muốn định cư thì phải có nhà.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lãng Vu Đề hỏi tiểu nhị có chỗ nào muốn tiến cử không. Tiểu nhị liền đề cử một cái.

Nhà mà tiểu nhị tiến cử là của một đại thúc chừng năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, cười rộ liền không thấy mắt!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Công lược ám vệ ngọc manh (13)

Edit: Mía

Hách đại thúc hỏi Lãng Vu Đề muốn ở bao nhiêu phòng. Lãng Vu Đề suy nghĩ một chút, nói là năm phòng.

"Nhà năm phòng, có một tòa nhà thứ ba, của một hộ dân bởi vì có con trai vào kinh thành làm quan mới bán đi. Phòng ở đã được tu sửa vào năm kia, không tệ đâu!"

Nếu Hách đại thúc nói như vậy, tất nhiên phải đi nhìn một cái!

Tòa nhà ở khu vực tốt nhất của Hoa thành, kết cấu bên trong và mọi thứ quả thực rất tốt, không tính lớn, thế nhưng cũng được rồi!

Lãng Vu Đề không phải là một người do dự, nếu thấy ổn, vậy lập tức mua đi!

Tốn ba ngàn lượng bạc mua toà nhà, làm khổ ước bán nhà, Lãng Vu Đề lại nhờ Hách đại thúc hỗ trợ mỗi hai phu thê trung niên người địa phương trông coi toà nhà.

Cô cũng không dự định mua xong thì lập tức ở lại, còn phải đi du ngoạn nữa chứ!

Chỉ ở Hoa thành hai ngày, Lãng Vu Đề cùng Lãng Vô rời đi.

---- Ba tháng sau ----

Đồng thành.

Cửa thành, một chiếc xe ngựa khiếm tốn dần dần tiến vào bên trong thành.

Thiếu niên thanh tú bên ngoài xe quay đầu lại nhìn về phía bên trong xe ngựa: "Tiểu Vu, đến Đồng thành rồi!"

Trong xe ngựa, Lãng Vu Đề ngủ say sưa lật người: "À, Tiểu Lãng ngại nói cái gì?" Cô nói rất nhỏ, giống như lầm bầm mà thôi.

Chẳng qua tại Lãng Vô lại rất thính, có thể nghe rõ ràng: "Đến Đồng thành rồi." Lãng Vô nói lớn lên một chút.

"A, đến rồi nha."

Lúc này Lãng Vu Đề lúc này mới ngồi dậy, tóc của cô còn tán loạn, che miệng ngáp một cái, còn buồn ngủ.

Xe ngựa từ từ đi vào thành, Lãng Vu Đề hoãn một chút, mới bắt đầu chỉnh lý dung nhan của mình.

Sự âm ỷ của đường phố dần dần rõ ràng, không giống với trên đường đi, ngoài tiếng vó ngựa thì vẫn là tiếng vó ngựa.

Ấm thanh trên đường phố rất nhiều, có tiếng rao hàng, tiếng cô kẻ mặc cà cũng không ít.

Đeo khăn che mặt, vén rèm xe lên, ngồi xuống bên Lãng Vô.

Nhìn người đi kẻ lại với cùng phần hoa, Lãng Vu Đề nhếch môi cười: "Quả nhiên không hổ là Đồng thành gần với kinh thành! Thực sự nóng quá nha, Tiểu Lãng, chúng ta tìm một chỗ cất ngựa, sau đó tìm đồ ăn ngon!"

Lãng Vô gật đầu, vừa nhắc tới đồ ăn ngon, giống như Lãng Vu Đề, mắt liền sáng lên trông thấy.

Môi của hắn cũng hơi nhếch lên, mặc dù chỉ là một độ cong nhợt nhạt, lại làm cho Lãng Vu Đề vui mừng!

Phải biết rằng, chính là một biểu tình nhỏ như vậy, đều là mấy tháng nỗ lực của cô đấy!

Nháy mắt, cô đã cùng Lãng Vô đi ba tháng. Các cô một đường đi một chút lại dừng một chút, một hồi đi đường lớn, một hồi đi đường nhỏ.

Mặc dù các cô đi ba tháng, rời kinh thành cũng không xa lắm.

Ba tháng này, ngoại trừ trên mặt Lãng Vô có một chút biểu tình như vậy, số lượng từ hắn nói tăng lên, hào cảm đối với Lãng Vu Đề tăng lên, điểm cũng tăng lên 80 rồi.

Tám mươi điểm, đối với tính tình Lãng Vô như vậy mà nói, có thể xem cô như người khá thân cận!

Nhưng mà, độ hào cảm từ tháng trước đến giờ, tròn một tháng cũng không có tăng thêm! Đến Đồng thành ngoại trừ là tìm đồ ăn, còn có một nguyên nhân khác.

Đó chính là, Lãng phụ ở chỗ này!

Cô đi ba tháng, nội dung vở kịch cũng tầm chừng phát triển đến lúc Khúc Mặc Nhiên tìm chứng cứ phạm tội của Lãng phụ khắp nơi.

Nội dung vở kịch qua hai tháng nữa, Lãng phụ sẽ đưa cô và Mẫn phu nhân còn có Lãng Kỳ An trốn đi. Đã quyết định muốn ngăn cản Lãng phụ đoạt vị, đương nhiên cô cũng cần phải trở về!

Đến khách sạn, chọn khách điểm lớn nhất ở Đồng thành. Lãng Vu Đề biết, Lãng phụ sẽ ở tại nơi này!

Nội dung vở kịch không có nhắc tới Lãng phụ đến đây lúc nào, Lãng Vu Đề kết hợp vở kịch và ký ức nguyên thân, đoán là thời gian sắp tới!

Mục đích chủ yếu, đương nhiên là để cùng Lãng phụ "vô tình gặp được"!

Động tác lưu loát nhảy xuống xe ngựa, lập tức thì có tiểu nhị tới đón tiếp: "Hai vị khách quan nghỉ trọ hay là ăn?"

"Nghỉ trọ cùng ăn!" Lãng Vu Đề lắc chân có chút tê.

"Được rồi -- hai vị, mời vào bên trong!" Tiểu nhị hơi khom người, cười đến xán lạn.

Lãnh Vô đưa ngựa cùng dây cương cho một vị tiểu nhị, theo Lãng Vu Đề vào khách điểm Duyệt Lai.

"Cô nương, cô muốn ăn hay là thuê phòng trước?"

"Thuê phòng."

Vừa theo tiểu nhị lên lầu hai, liền đụng ngay một bóng dáng quen thuộc.

Cô nhận ra người kia, là tùy tùng của Lãng phụ, Lãng Hoành.

Thấy Lãng Hoành, Lãng Vu Đề làm như không quen biết.

Ký thực Lãng Hoành cũng không nhận ra Lãng Vu Đề, chẳng qua là khi Lãng Vu Đề lướt qua, hần dừng lại.

"Chờ một chút!" Lãng Hoành quay đầu lại, hỏ.

Tiểu nhị dừng lại, Lãng Vu Đề cũng không quay đầu mà cứ đi về phía trước, Lãnh Vô thấy Lãng Vu Đề không quay đầu lại, hần cũng không có quay đầu lại.

Tuy, thật ra hần nhớ kỹ, người kia là người của nhiếp chính vương phủ. Thấy Lãng Vu Đề không để ý đến, Lãng Hoành khẽ nhu mày, nhắc chân đuổi theo.

Lãng Hoành chắn ở trước mặt của Lãng Vu Đề, Lãng Vu Đề phải ngừng lại.

Lãng Vu Đề cũng không nói, chỉ trừng mắt nhìn Lãng Hoành.

"Nhị tiểu thư! Thế nào người lại ở Đồng thành nha?" Vốn không quá chắc chắn, Lãng Hoành bị Lãng Vu Đề trừng mắt một cái, thì đã xác định.

"Ta ở Đồng thành còn phải báo với người sao?" Lãng Vu Đề nhàn nhạt nói.

"Không không không, chẳng qua thuộc hạ cảm thấy rất tình cò, lão gia, cũng ở nơi đây!"

"Phụ thân ở Đồng thành?" Giọng Lãng Vu Đề có chút kinh ngạc.

Lãng Hoành gật đầu: "Đúng vậy, nhị tiểu thư, người đi ba tháng, lão gia rất là nhớ người. Đề thuộc hạ đi báo với lão gia!"

Lãng Vu Đề không có đáp ứng Lãng Hoành, cô suy nghĩ một chút, sau đó chần chờ gật đầu: "Nếu Phụ thân ở chỗ này, vậy đến gặp một lần, dẫn đường đi."

Mục đích đạt được, Lãng Vu Đề âm thầm hô một tiếng ở trong lòng.

Theo Lãng Hoành đến một gian phòng, Lãng Hoành cong cong thất lưng, sau đó gõ cửa: "Lão gia, thuộc hạ gặp được nhị tiểu thư!"

Tiếng nói chuyện bên trong cánh cửa ngừng lại, đại khái nửa phút, cửa phòng "két" một chút mà mở ra.

Lãng phụ mở cửa, trên mặt đều là sắc thái vui mừng.

"Phụ thân." Lãng Vu Đề giật nhẹ khóa miệng, vừa gọi Lãng phụ một tiếng.

Cái chớp mắt tiếp theo, cô đã bị Lãng phụ ôm vào trong lòng.

"Phụ thân thật nhớ báo bối nhỏ của phụ thân!" Nếu không phải Lãng Vu Đề nói không được đi tìm cô, Lãng phụ đã sớm phải người đi theo Lãng Vu Đề rồi!

Chỉ là một câu nói, Lãng Vu Đề cảm thấy tim mình nghẹn lại. Đây là tình thương của phụ thân sao?

"Chưa từng thấy qua lão tử này thất thổ như vậy đâu! Đây là nữ nhi báo bối điều ngoa bốc đồng của người?!"

Giọng một người đàn ông có ý trêu đùa vang lên ở bên trong phòng, giọng của hần trầm thấp hữu lực.

Lãng Vu Đề đẩy Lãng phụ ra, nghiêng đầu nhìn vào trong phòng.

Lãng phụ nắm tay Lãng Vu Đề đi vào: "Đúng vậy, đây chính là nữ nhi Lãng Vu Đề của ta. Đề Nhi, đây là Thành thúc."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Công lược ám vệ ngốc manh (14)

Edit: Mía

Lãng phụ để cô gặp nam nhân tên Thác Bạt Thành, Lãng Vu Đề nhìn thấy, a, hình như trong trí nhớ có gặp qua!

Hai tháng sau, Lãng phụ sẽ giấu cô và Mẫn phu nhân, Lãng Kỳ An ở một nơi, chính là địa phương của Thành thúc.

"Hắc! Cái gì mà Thành thúc nha! Bản công tử còn chưa có thành thân đâu. Có thể gọi ta là ca!" Thác Bạt Thành không vui trừng Lãng phụ.

Tuy rằng trong trí nhớ có Thác Bạt Thành, thế nhưng ngay lúc đó nguyên thân đến chỗ Thác Bạt Thành thì cực kỳ không tình nguyện, cho nên chưa từng quan sát kỹ Thác Bạt Thành.

Thác Bạt Thành khoảng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc không có gì khác với người nơi này, nhưng mà ngũ quan của hần thâm thúy hơn người nước này. Là con lai với ngoại quốc đấy!

"Gọi người một tiếng thúc, thật là thua thiệt cho ta nha!" Lãng Vu Đề tháo cái khăn che mặt xuống, bắt đầu đi bêu môi.

Nhìn trên bàn một chút, Lãng Vu Đề quay đầu kéo ống tay áo Lãnh Vô, ngồi xuống: "Tiểu Lãnh, đại nhân bọn họ nói chuyện phiếm, chúng ta ngồi ở chỗ này ăn là được rồi!"

Lãnh Vô gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở bên người Lãng Vu Đề ăn.

"Nha đầu này thú vị nha! Lão tiểu tử, yêu cầu của người, ta đồng ý!" Thác Bạt Thành cười híp mắt nhìn Lãng Vu Đề, vẻ mặt hứng thú.

Lãng phụ đưa cho Thác Bạt Thành một ánh mắt cảm kích, sau đó ngồi xuống ở một bên khác của Lãng Vu Đề: "Đề Nhi, ba tháng này con có khỏe hay không?"

Lăng Vu Đề vừa cắn hạt dưa, vừa gạt đầu trả lời Lăng phụ: "Vâng, tốt vô cùng, có Tiểu Lân đi cùng con, một đường du sơn ngoạn thủy, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều!"

"Con còn giận phụ thân không?"

Nghe vậy, Lăng Vu Đề ngược mắt nhìn Lăng phụ, một lúc lâu, cô lắc đầu: "Không trách, vốn dĩ không nên giận phụ thân! Đối với Mạc ca ca, con đã nghĩ thông suốt! Cùng với nhiều nữ tử chia sẻ hân như vậy, còn không bằng tìm một người toàn tâm toàn ý đối tốt với con! Có đúng hay không, Tiểu Lân?"

Lân Vô nghe thấy Lăng Vu Đề nói chuyện với hân, chớp chớp mắt suy nghĩ một chút về tất cả điều Lăng Vu Đề vừa nói, gạt đầu: "Ừ, ta sẽ một lòng một ý đối tốt với Tiểu Vu!"

Nhìn đi nhìn đi! Đây là chính là điểm tốt của đầu gối! Muốn hân nói cái gì hân sẽ nói cái đó!

Lân Vô trả lời như vậy, chủ yếu là vì nấy tháng này, Lăng Vu Đề luôn luôn hỏi hân một vài vấn đề, bắt hân phải trả lời.

Trong đó hỏi nhiều nhất là: "Tiểu Lân, ngươi có toàn tâm toàn ý đối tốt với ta hay không!"

Lân Vô đều sẽ trả lời là: "Ta sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với ngươi!"

Đề Lân Vô nói như vậy, Lăng Vu Đề cũng là có mục đích. Nếu cô có thể công lược thành công rồi lưu lại thế giới này, như vậy sau khi cô công lược Lân Vô thành công, cũng sẽ không để hân làm ám vệ cá dơi của cô!

Cho nên, cô phải nghĩ biện pháp để Lăng phụ tiếp nhận cô cùng tên ám vệ này ở chung!

Lăng phụ trợn to hai mắt nhìn Lân Vô, ông vừa, nghe được cái gì?!

Thác Bạt Thành cười híp mắt nhìn Lân Vô: "Tiểu tử này không tệ đâu! Tuy rằng thoát nhìn có vẻ ngốc ngốc!"

"Ngươi mới ngốc! Cả nhà ngươi đều ngốc! Tiểu Lân nhà ta không có ngốc!" Lăng Vu Đề bao che khuyết điểm, trừng mắt lại Thác Bạt Thành.

Lúc này Lăng phụ đang gây người, mới vừa khôi phục bình thường.

Ông thường nói, chỉ cần Lăng Vu Đề không thích Khúc Mạc Nhiên, thì ai cũng được!

Hiện tại Lăng Vu Đề đã không thích Khúc Mạc Nhiên, vậy không quản đối phương là ai, ông đều có thể tiếp thu!

Ám vệ... Cũng, không có gì... Thoạt nhìn có hơi... Cũng, không có gì...

Cứ như vậy, Lăng phụ vẫn miễn cưỡng tiếp nhận tên ám vệ nhà mình là chuẩn con rồi!

Lăng Vu Đề tới lúc Lăng phụ và Thác Bạt Thành đã nói xong chính sự rồi, nên hai người Lăng Vu Đề và Lân Vô ngồi, ăn hoàn toàn không có gây trở ngại gì đến Lăng phụ và Thác Bạt Thành.

Lần này Lăng phụ tới đây, ngoại trừ muốn gặp Thác Bạt Thành, còn có những chuyện khác muốn làm.

Khuyên bảo Lăng Vu Đề thật lâu, Lăng Vu Đề mới "miễn cưỡng" đồng ý chờ lúc Lăng phụ trở lại kinh thành, quay về cùng ông!

Đoàn người ở Đồng thành đợi ba ngày, sau đó quay về kinh thành!

Đi về rất nhanh, bảy ngày liền trở về kinh thành.

Trở về, Mẫn phu nhân ôm Lăng Vu Đề khóc rất lâu.

Mà Lăng Kỳ An lại kéo Lăng Vu Đề hỏi cô có mua lễ vật cho nó hay không. Chờ Lân Vô đưa đồ chơi mà Lăng Vu Đề mua dọc đường cho Lăng Kỳ An, Lăng Kỳ An quả thực cao hứng đến nhảy cẫng lên!

Mẫn phu nhân kéo Lăng Vu Đề ngồi ở trên giường nói chuyện phiếm. Lăng Vu Đề già vờ vô tình hỏi sự tình của Lăng Nghệ Nhã và Khúc Mạc Nhiên.

Thấy Lăng Vu Đề có biểu tình không sao cả, Mẫn phu nhân mới chậm rãi mở miệng.

"Tháng trước, Thực phi nương nương sanh non, hoàng thượng đã phế đi Đắc phi nương nương."

Sanh non?! Phế Đắc phi?!

Nội dung vở kịch thì đúng là hai tháng sau khi Lăng Nghệ Nhã tiến cung thì sanh non, nhưng mà, hại Lăng Nghệ Nhã sanh non chính là nguyên nhân.

Lần này, thì không có cô phá, nội dung vở kịch vẫn tiến hành bình thường sao?

"Hai ngày nữa, là sinh nhật của thái hậu! May là con đã trở về, bằng không đến lúc đó thái hậu nương nương hỏi con, mẫu thân cũng không biết trả lời thế nào!"

Thái hậu đương thời, cũng không phải là mẹ đẻ của Khúc Mạc Nhiên.

Không chỉ có như vậy, bà còn là cô cô của Mẫn phu nhân!

Nguyên nhân có thái hậu này bảo bọc, đây cũng là lý do mà nguyên nhân ở trong hoàng cung có thể hoành hành ngang ngược.

Lăng Vu Đề gạt đầu: "Nữ nhi đã biết." Nói xong, Lăng Vu Đề ngáp một cái, ngáp đến nước mắt đều muốn chảy ra.

Thấy Lăng Vu Đề lộ vẻ uể oải, Mẫn phu nhân cũng không đành lòng hỏi han cô nữa: "Vừa trở về, nghỉ ngơi trước đi."

Lăng Vu Đề gạt đầu, chào Mẫn phu nhân một cái, rồi rời khỏi Cư Hình uyển.

Vừa về tới nhiếp chính vương phủ, Lân Vô liền mặc trở lại bộ hắc y của hân, về chỗ tối.

Lăng Vu Đề trong bảy ngày gần đây, không giống với ba tháng trước đi một chút dừng một chút, đúng là cô hơi mệt một chút.

Tùy tiện tắm sơ một cái, nằm xuống giường liền ngủ.

Ngay lúc Lăng Vu Đề nhắm mắt lại, Lân Vô liền từ chỗ tối đến bên giường Lăng Vu Đề.

Hắn cúi đầu nhìn Lăng Vu Đề, lại nhìn bánh tuế vẫn hân vừa mua ở Văn Tuệ lâu.

Suy nghĩ một chút, hân không có đánh thức Lăng Vu Đề, cũng không có ăn bánh.

Đem bánh bỏ vào lòng, hân lo lắng nó sẽ nguội lạnh. Tuy rằng, bảy giờ khí trời không lạnh...

Hai ngày qua rất nhanh, ngày hôm nay sẽ gặp được nam chủ trong tiểu thuyết, nói thật, Lăng Vu Đề cũng không chờ mong chút nào!

Từ khi ở Đồng thành "vô tình gặp được" Lăng phụ, Lăng Vu Đề vẫn dùng tính cách khác đối mặt với Lăng phụ.

Hon hai ngày này, Lăng phụ, Mẫn phu nhân, cả vương phủ từ trên xuống dưới, tất cả mọi người biết, nhị tiểu thư thay đổi!

Tình tình thay đổi tốt hơn, sẽ không động một cái là tức giận đập đồ!

Cũng sẽ không phụng phịu, sẽ không động một chút là nghiêm phạt hạ nhân!

Nhị tiểu thư như vậy, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: Công lược ám vệ ngốc manh (15)

Edit: Mía

Sáng sớm, Lăng Vu Đề ăn diện lộng lẫy, theo Mẫn phu nhân và Lăng Kỳ An cùng nhau ngồi xe ngựa tiến cung.

Bởi vì vương gia trong thế giới tiểu thuyết này không có trắc phi, Thái Hậu nâng thân phận của Mẫn phu nhân lên, cho phong một danh hiệu nhất phẩm phu nhân.

Bởi vì là nữ quyến, các cô phải thình an thái hậu trước! Nên vừa đến cửa cung, Lăng Vu Đề và Mẫn phu nhân theo cung nữ đi vào.

Nội dung vở kịch có đề cập qua, tuy nam chủ Khúc Mạc Nhiên không hợp với thái hậu, ngoài sáng, cũng làm ra bộ dáng hiểu thuận.

Hiện tại, chắc là Khúc Mạc Nhiên còn chưa thích Lăng Nghê Nhã.

Lăng Vu Đề suy đoán, mặc kệ là trong cốt truyện, hay là sau khi cô đi vào thế giới này.

Tháng trước Lăng Nghê Nhã sanh non, là vì bị hạ độc, kỳ thực kẻ đứng sau, chính là Khúc Mạc Nhiên, mục tiêu là muốn huy bỏ Đức phi!

Phụ thân của Đức phi là trợ thủ đắc lực của Lăng phụ, muốn đối phó một người, trước hết là phải đối phó với trợ thủ đắc lực của hắn.

Trong trí nhớ, thì Lăng Nghê Nhã sanh non là bị nguyên thân đẩy ngã xuất huyết. Thế nhưng Khúc Mạc Nhiên lại nói là không phải nguyên thân làm, "tra rõ" việc này, cuối cùng tra được Đức phi đã hạ độc Lăng Nghê Nhã, cho nên mới sanh non!

Bởi vì chuyện này, nguyên thân vẫn cho là Khúc Mạc Nhiên thích nàng, đã cao hứng một lúc lâu!

Nếu nội dung vở kịch vẫn bình thường thì qua một tháng nữa, Khúc Mạc Nhiên sẽ thích Lăng Nghê Nhã.

Nhưng mà cô không quan tâm!

Lăng Nghê Nhã không có bất kỳ cảm tình gì đối với Lăng phụ, biết được tin Lăng phụ chết, nàng cũng chỉ là kinh ngạc một chút, cũng không có biểu hiện đau khổ bao nhiêu.

Rồi sau đó nàng mới biết được, hoá ra nàng không phải là nữ nhi của Lăng phụ, mà là do mẫu thân của nàng cùng biểu ca của bà, ngầm tình sinh hạ.

Lăng phụ để bảo hộ nàng, nên không có công bố bí mật này ra, cũng không có phế mẫu thân của nàng.

Thế nhưng do sao nàng cũng không phải ruột thịt của Lăng phụ, mỗi một lần nhìn thấy Lăng Nghê Nhã, thì sự tồn tại của nàng, đều đang nhắc nhở rằng ông đã từng bị phản bội!

Đối với tin tức này của Lăng Nghê Nhã, Lăng Vu Đề thừa nhận, trước đây khi cô xem nội dung vở kịch đã sơ suất bỏ qua!

Chủ yếu đoạn này có hơi nhạt nhòa nên bỏ sót là có thể! Lăng Vu Đề vào đêm hôm trước nghiên cứu nội dung, sau đó trong lúc vô tình phát hiện!

Có nguyên nhân này, cô thế giải thích vì sao Lăng phụ không để ý tới Lăng Nghê Nhã, cũng có thể giải thích vì sao nhiếp chính Vương phi lại cam nguyện núp ở viện của mình ăn chay niệm phật.

Lần thọ yến này của thái hậu, cũng sẽ không phát sinh sự tình gì lớn, ngoại trừ theo nội dung vở kịch miêu tả Lăng Nghê Nhã sẽ bị trêu chọc, mà được Nam Cung Dương xuất thủ tương trợ.

Khúc Mạc thấy Lăng Nghê Nhã được chính huynh đệ tốt của mình quan tâm như vậy, lòng có chút phẫn nộ, sau đó tại đêm khuya vắng người mà cưỡng bạo Lăng Nghê Nhã.

Sau đó cũng có xen vào vài tình tiết gây chuyện của nguyên thân. Nhưng cô cũng không phải nguyên thân, tất nhiên cô cũng sẽ không đi theo tình tiết!

Lăng Vu Đề vừa nghĩ đến sự tình, vừa cúi đầu bước đi.

Thật ra thì Lăng Kỳ An cũng rất biết điều, từ lúc xuống xe ngựa đến bây giờ, đều ngoan ngoãn nắm tay Lăng Vu Đề, mắt nhìn thẳng đi về phía trước.

Các phu nhân của quan nhân cũng tiến cung rất nhiều, dọc theo đường đi, có không ít người lại lấy lòng Mẫn phu nhân, Mẫn phu nhân mạnh mẽ giao, bạo vì tiền đi ủng phò.

Đối với Lăng Vu Đề, cũng có không ít tiểu thư nữ nhi của quan viên lớn nhỏ đến lấy lòng.

Tất cả mọi người biết, tuy Lăng Vu Đề điều ngoa tùy hứng, thế nhưng lại đặc biệt dễ dụ! Chỉ cần người theo nàng ta mà nói ngọt một chút, thì sẽ trở thành "khuyết trung mật hữu" của nàng ta đấy!

Chỉ là làm cho bọn họ bức mình, các nàng nói nhiều như vậy, Lăng Vu Đề đều không để ý.

Các tiểu thư âm thầm cảm rằng, tuy rằng không tình nguyện, thế nhưng nữ nhi bảo bối của nhiếp chính vương là ai! Nếu có thể có quan hệ tốt với nàng ta, tất nhiên sẽ có nhiều cơ hội tốt!

Trong đó có một người có tướng mạo tương đối nhu nhược, ánh mắt ngây thơ, đặc biệt phù hợp hình tượng Bạch Liên Hoa đi tới bên người Lăng Vu Đề: "Nhị tiểu thư, nghe nói tỷ tỷ có mới tiến cung chỉ có hơn ba tháng, lại được cung chiêu nhất trong hậu cung! Hoàng thượng vì nàng mà phế Đức phi nương nương đã đi bên cạnh người nhiều năm như vậy!"

Lăng Vu Đề đang thu lại mơ suy nghĩ thì vừa đúng lúc nghe thấy Bạch Liên Hoa tiểu thư này nói, cô có chút chú ý quay đầu nhìn lại.

Thấy Lăng Vu Đề đáp lại, vị tiểu thư này nhìn Lăng Vu Đề cười nhẹ, thoát nhìn rất dịu dàng!

Nếu quả thật nàng ta cũng đáng yêu vô tội như vậy, thì không còn gì để nói, mà hiển nhiên, cái tiểu thư này trong ngoài không đồng nhất!

Lăng Vu Đề thấy ở trong ánh mắt của nàng ta cũng không có ác ý, nhưng cũng không có lấy nửa điểm thiện ý.

"Người là ai?" Lăng Vu Đề khẽ nhún mày, hỏi.

Vị tiểu thư ngăn người, sau đó viên mặt có chút đỏ, nàng úy khuất nhìn Lăng Vu Đề: "Nhị tiểu thư, người không nhớ ta sao? Ta là Hòa Nhu!"

Thật ra thì Lăng Vu Đề nhớ rõ nàng ta là ai, Hòa Nhu, không chỉ là người thân thiết với nguyên thân mà còn là người một mực trợ giúp nguyên thân, không ngừng nhắc nhở nguyên thân oán hận Lăng Nghê Nhã!

Chính là một đóa "Bạch Liên Hoa" xấu xa, Lăng Vu Đề không thích, dù chỉ một chút!

"À, Hòa Nhu... Ta cần phải nhớ người sao?" Lăng Vu Đề nhàn nhạt hắt Hòa Nhu, Lăng Kỳ An bên cạnh cũng ngừng đầu nhìn Hòa Nhu: "Tỷ tỷ của ta mà phải nhớ tới người sao? Thật khó hiểu..."

Lăng Vu Đề đưa tay lên xoa xoa đỉnh đầu Lăng Kỳ An, sau đó nắm tay nó đi về phía trước.

Hòa Nhu lững lững đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Lăng Vu Đề đang chậm rãi đi xa, các tiểu thư khuê các đi phía sau, đều chăm chọc nàng không biết sức mình.

Tay giấu ở trong ống tay áo dần dần nắm chặt lại, nghiền răng nghiền lợi: Lăng Vu Đề, Lăng Kỳ An! Nếu các người không phải có phụ thân là một nhiếp chính vương, thì có tư cách gì mà không coi ai ra gì như thế?

Bởi vì có người làm gương, nên những tiểu thư khác cũng không dám đi đến bên Lăng Vu Đề nữa!

Cũng không biết đi bao lâu, Lăng Vu Đề và Mẫn phu nhân mới tới cửa cung Từ Ninh của thái hậu.

Đứng ở cửa chờ thông báo, Lăng Vu Đề bất động. May là trong ba tháng qua cô cũng có đi lại, bằng không để cho cô đi hết cái hoàng cung, cũng mò đến chết!

Thông báo truyền đến, Mẫn phu nhân dẫn theo Lăng Vu Đề và Lăng Kỳ An đi ở phía trước.

Theo Mẫn phu nhân vào chính điện sang trọng, ở đây, trong trí nhớ Lăng Vu Đề rất quen thuộc.

Cô quý gối phía dưới chính điện, cùng Mẫn phu nhân, và các phu nhân tiểu thư khác quý lady: "Thần phụ tham kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế --"

Aya: Làm sao để công lược một nam phụ đã yêu nữ chủ trong 300 năm?

nhún vai thôi bỏ đi~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Công lược ám vệ ngốc manh (16)

Edit: Mía

"Cùng chúc Thái Hậu nương nương phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn "

Thái Hậu ngồi trên cao cười gật đầu: "Tốt tốt! Đều bình thân!"

"Tạ Thái Hậu nương nương --" Mọi người đứng dậy, sau đó thành thành thật thật đứng một bên.

Thái Hậu nhìn Lăng Vu Đề phía dưới, về mặt cười hiền lành: "Nha đầu Đề Nhi, hôm nay sao lại theo quy củ như thế? Mau lên đây, để ai gia nhìn cho kỹ một cái! Còn có An Nhi cũng đi lên!"

Lăng Vu Đề nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Thái Hậu cười ngọt ngào, một tay nâng váy, một tay nắm tay Lăng Kỳ An đi đến bên người Thái Hậu.

Cô cùng Lăng Kỳ An ngồi xuống ở bên chân Thái Hậu: "Vi hôm nay là sinh nhật của bà cô, cho nên ngoan một chút đó!" Lăng Vu Đề hơi chau miệng, nghịch ngợm nói.

Thái Hậu bị Lăng Vu Đề chọc đến cười ha ha, duỗi tay chỉ chỉ mũi cô: "Cái tiểu nha đầu này, còn muốn giả bề ngoan ngoan? Giả bộ thì con cũng là tiểu thư điều ngoa của Nhiếp Chính Vương phủ! Các người nói có phải hay không?"

Nói, Thái Hậu nghiêng đầu nhìn về phía người chung quanh.

Chung quanh Thái Hậu, đều là phi tử của Khúc Mạc, hai mươi ba mươi người, mập ốm cao thấp, thật đúng là hình dạng nào cũng có!

Chỉ là liếc mắt một cái, Lăng Vu Đề liền nhìn thấy được Lăng Nghê Nhã.

Có thể là bởi vì Lăng Nghê Nhã có vàng sáng của nữ chủ, cho nên nàng chỉ an tĩnh ngồi ở chỗ kia như vậy, nhưng cũng có thể làm người ta liếc mắt một cái là có thể thấy nàng.

Thái Hậu nói, những người đó làm sao dám không phục họa, cho nên lúc Thái Hậu hỏi xong, tất cả mọi người đều gật đầu cười nhạt.

Lăng Vu Đề phối hợp quay đầu ra về gần đó: "Hiện tại con đã thay đổi rồi! Không điều ngoa, không tin ngài hỏi mẫu thân!"

"Hi? A Mẫn? Nha đầu Đề Nhi xác thật là thay đổi?" Thái Hậu có chút ngoài ý muốn nhìn Mẫn phu nhân. A Mẫn, là tên của Mẫn phu nhân, tên đầy đủ của Mẫn phu nhân là Mẫn Mẫn.

Thái Hậu thân cận cùng bà, cho nên đều gọi tên bà, đây cũng là vinh hạnh mà người khác không có được.

Mẫn phu nhân ngồi ở phía dưới cười gật đầu: "Đề Nhi xác thật thay đổi không ít, hiểu chuyện rất nhiều!"

Nếu Mẫn phu nhân nói như vậy, hẳn là sự thật.

Thái Hậu nắm tay Lăng Vu Đề, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cô, cười đến vui mừng.

"Con đã trưởng thành, cho nên mới hiểu chuyện! Xem ra, đến lúc giúp nha đầu Đề Nhi tìm chồng rồi! Đề Nhi có người ái mộ không, ai gia làm chủ cho con!" Thái Hậu vừa nói xong, mọi người liền không dám thờ lớn.

Toàn kinh thành ai không biết, người Lăng Vu Đề ái mộ không phải là ai khác, mà chính là đương kim hoàng thượng!

Những phi tần mỗi người đều mang theo nỗi sợ, sợ Lăng Vu Đề nói cô muốn vào cung!

Lăng Vu Đề là ai nha! Nàng ta với Lăng Nghê Nhã - Thực phi này bất đồng!

Lăng Vu Đề có Nhiếp Chính Vương yêu thương nàng ta! Có Thái Hậu nương nương sủng ái nàng ta!

Lăng Nghê Nhã còn tốt, ít nhất thời điểm Hoàng Thượng sủng hạnh nàng, các nàng ngẫu nhiên còn có thể có thịt ăn.

Nếu mà Lăng Vu Đề tiến cung, vậy các nàng sợ là đến canh cũng nhìn không thấy!

Mẫn phu nhân vào lúc Thái Hậu hỏi ra câu này, lòng cũng có chút khản trương, chỉ là nghĩ rằng Lăng phụ nói với bà, ý nghĩ hiện tại của Lăng Vu Đề, bà liền đỡ lo lắng hơn.

Vấn đề này, kỳ thật trong trí nhớ Thái Hậu cũng có hỏi qua nguyên thân, lúc ấy nguyên thân nói thẳng là ái mộ Mạc Nhiên ca ca.

Lúc ấy Thái Hậu đáp ứng nguyên thân, chỉ là không bao lâu sau, nguyên thân đã bị Lăng phụ đưa đến nơi của Thác Bạt Thành rồi!

Lăng Vu Đề suy đoán, lúc ấy Thái Hậu đáp ứng nguyên thân, chỉ là muốn trấn an nguyên thân thôi.

Phải biết rằng, lúc ấy nguyên thân thật sự là quá ảm ỉ! Hoàng cung thiếu chút nữa bị nàng ấy phá đi!

Chẳng qua lần này, khẳng định đáp án của Lăng Vu Đề là không giống vậy: "Người ái mộ thì không có, nhưng nếu mà có, thì không cần Thái Hậu ngài làm chủ, Đề Nhi sẽ tự mình trời hấn về nhà!" Mọi người, trừ bỏ Mẫn phu nhân, thì đối với câu trả lời của Lăng Vu Đề có chút không dám tin tưởng.

Các nàng hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Vu Đề sẽ trả lời như thế này!

Thái Hậu cũng ngăn người, sau đó vẫn cười như cũ nhìn Lăng Vu Đề, cô gật đầu: "Được! Không hổ là nữ nhi Lăng gia!"

Lăng Kỳ An một bên thấp giọng lẩm bẩm một câu: "Tỷ tỷ đúng là đã man!"

Lăng Vu Đề trợn mắt nhìn Lăng Kỳ An: "Đệ nói tỷ tỷ cái gì?! Cần thận ta mách lại chuyện của đệ đó!"

Lăng Kỳ An rụt rụt cổ, ngoan ngoan cầm miệng.....

Nếu Lăng Vu Đề buông bỏ Khúc Mạc Nhiên, Thái Hậu cũng cao hứng!

Khúc Mạc Nhiên không phải con trai của bà, nếu bà an phận thủ thường, Khúc Mạc Nhiên sẽ vẫn đề lại chức vị Thái Hậu này.

Nhưng bà không muốn! Nếu ngồi trên địa vị đó mà không phải con trai của bà! Thì tuyệt đối cũng không thể là Khúc Mạc Nhiên!

Cho nên Thái Hậu trợ giúp Lăng phụ, Lăng phụ nói, chờ ông đoạt vị thành công, bà sẽ là Thái Hậu như cũ!

Bà cũng không phải người có dã tâm, chỉ là nhìn thấy Khúc Mạc Nhiên, trong lòng bà liền phát hận!

Hậu cung, không thấy được khói thuốc súng chiến trường. Con trai của bà, đã không thể còn nói chuyện được nữa, đã hy sinh trên chiến trường!

Mà đầu sò giết chết nhĩ từ bà, chính là mẫu phi của Khúc Mạc Nhiên!

Bà hận nhất chính là kẻ ngồi trên ngôi vị hoàng đế! Cái này làm sao mà bà có thể cam tâm! Sao có thể cam tâm!

Chấp niệm như vậy, làm Thái Hậu cho dù chết, cũng không muốn thấy Khúc Mạc Nhiên toại nguyện!

Đối với Lăng Vu Đề, bà thiết tình yêu thương!

Bà mới hỏi Lăng Vu Đề, chủ yếu là nghĩ, đáp ứng cô trước, để trấn an cô.

Thái Hậu biết, kế hoạch của Lăng phụ là giấu Lăng Vu Đề đi.

Chờ hết thầy đi qua, Khúc Mạc Nhiên đã chết, tự nhiên Lăng Vu Đề sẽ từ bỏ.

Nếu hiện tại Lăng Vu Đề đã chết tâm với Khúc Mạc Nhiên, vậy tất nhiên là quá tốt!

Tiệc mừng thọ này bắt đầu lúc chính Ngọ, toàn bộ Từ Ninh Cung, chỉ có thể nghe được tiếng Lăng Vu Đề nói chuyện, cùng tiếng Thái Hậu thái mái cười to.

Đến chính Ngọ, tiệc mừng thọ chuẩn bị bắt đầu, mọi người theo kiểu Thái Hậu cùng hướng tới Hạc Khánh điện - nơi tổ chức tiệc mừng thọ.

Vừa mới đến cửa đại điện, liền đụng phải Khúc Mạc Nhiên.

Đây là lần đầu tiên từ khi Lăng Vu Đề đi vào thế giới này, nhìn thấy nam chủ Khúc Mạc Nhiên.

Long bào trên thân, ngũ quan cương nghị tuấn lãng, đại khái cao khoảng một thước tám.

Ánh mắt thâm trầm mang theo khí phách đặc trưng của quân vương, chỉ là đứng ở nơi đó, mà cảm thấy được cảm giác quân lâm thiên hạ.

Lăng Vu Đề không ngăn được mà cảm thán, quả nhiên không hổ là nam chủ nhà!

Nhìn thấy Thái Hậu, Khúc Mạc Nhiên dừng chân, hẳn quay mặt hướng kiểu của Thái Hậu ôm quyền khom lưng: "Bái kiến mẫu hậu!"

Trong giọng nói, phảng phất đều mang theo tình cảm như với mẫu thân chính mình.

Thái Hậu gạt đầu, khóe miệng đều là ý cười, nhưng nhìn thì cũng không mất uy nghiêm của Thái Hậu, lại không mất vẻ hiền lành: "Ừ, Hoàng Thượng cũng tới rồi!"

Lăng Vu Đề hơi hơi cúi đầu, bĩu môi, người hoàng gia, mỗi người đều có thể đoạt được giải Oscar rồi!

Rõ ràng là hận đối phương đến không thể lập tức giết chết, mà lại có thể mở miệng cười tươi như vậy.

"Vâng! Mẫu hậu cùng nhĩ từ cùng vào đi!"

Thái Hậu gạt đầu, bàn tay đặt lên mu bàn tay của ma ma bên người, bước xuống kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Công lực ám vệ ngọc mạnh (17)

Edit: Mía

Còn chưa vào Hạc Khánh điện, liền có thái giám lớn tiếng hô: "Hoàng Thượng giá lâm -- Thái Hậu nương nương giá lâm --"

"Hoàng Thượng giá lâm -- Thái Hậu nương nương giá lâm --"

Bá quan văn võ trong điện sôi nổi quý xuống.

Khúc Mạc Nhiên và Thái Hậu vừa mới ngồi lên long ý cùng ghế phượng, mọi người liền quỳ sát đất:

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế -- Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế --"

"Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế -- Thái Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế --"

"Miễn lễ, bình thân!"

"Tạ Hoàng Thượng! Tạ Thái Hậu nương nương!"

Hành lễ xong, bá quan văn võ đều mang theo người nhà của mình ngồi vào vị trí thuộc về mình.

Lăng Vu Đề theo Lăng phụ ngồi ở gần vị trí Khúc Mạc Nhiên nhất, đối diện chỗ cô ngồi, vừa đúng là Lăng Nghê Nhã.

Lăng Nghê Nhã từ lúc bắt đầu thấy Lăng Vu Đề cũng không dám đối diện với cô, chỉ cần dời mắt với Lăng Vu Đề, ràng liền có thói quen cúi đầu xuống, cup mĩ rũ mắt.

Lăng Vu Đề chỉ là bĩu môi, Lăng Nghê Nhã đúng là bị " cô " áp bách mà.

Yến hội bắt đầu, phần đoạn thứ nhất chính là tặng lễ vật.

Dâng tặng lễ vật đầu tiên, tất nhiên là " nhĩ từ " Khúc Mạc Nhiên!

Lăng phụ chuẩn bị cho Thái Hậu dâng san hô màu tím cao một thước, vừa kéo tấm lụa che san hô ra, chỉ liếc mắt một cái, liền thấy kinh diễm!

"Được! Lễ vật của Nhiếp Chính Vương, hợp tâm ý ai gia nhất!" Thái Hậu cười gạt đầu, bà thật sự rất thích mấy vật trang trí này.

"Thái Hậu nương nương thích là tốt!" Lăng phụ cười nói.

Hiển lễ xong, liền bắt đầu truyền vũ nữ biểu diễn.

Trong cốt truyện, Lăng Nghê Nhã bị làm khó dễ, Nam Cung Dương đã giải vây.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu ở trong điện tìm kiếm bóng người Nam Cung Dương, Nam Cung Dương cũng ngồi ở phía trước, cho nên Lăng Vu Đề nhanh chóng tìm ra hắn.

Lúc này sắc mặt Nam Cung Dương không tốt lắm, vẻ mặt như thất tình, hẳn thường tự rót rượu cho mình, ngẫu nhiên sẽ ngẩng đầu nhìn Lăng Nghê Nhã.

Lăng Vu Đề nhún nhún vai, Lăng Nghê Nhã sợ đi bị khó dễ, chính là do nguyên thân gây sự!

Lúc này đây, cô nên thành thành thật thật ăn mỹ thực của cô đi!

Cúi đầu nhìn hoa quả điểm tâm đủ loại kiểu dáng trên bàn, bỏ một miếng điểm tâm lớn như ngón cái màu trắng vào trong miệng, ngọt ngào, vào miệng là tan, có loại mùi hương hoa quế nhàn nhạt.

Lại nhắm nháp mấy thứ điểm tâm khác, nghĩ ngợi một tí, lại nói với Mẫn phu nhân là muốn đi ra ngoài một chút.

Mẫn phu nhân đồng ý, Lăng Vu Đề liền mang một mâm có rất nhiều điểm tâm, sau đó rời Hạc Khánh điện.

Cô đi vòng vòng một lúc, chờ tới nơi không có người, Lăng Vu Đề quay đầu bốn phía tìm kiếm: "Tiểu Lân, ra đây"

Vừa dứt lời, Lân Vô ăn mặc hắc y từ chỗ tối đi ra.

Lăng Vu Đề cười với Lân Vô, đưa mâm trong tay cho Lân Vô: "Mấy thứ đều ăn rất ngon! Ta cố ý cho người đó, ăn đi!"

Lân Vô tiếp nhận mâm, hơi hơi mỉm cười với Lăng Vu Đề, ánh mặt trời phản chiếu lên gương mặt hắn, rất đẹp mắt.

Ngay sau đó, Lăng Vu Đề liền cảm giác được độ hào cảm của Lân Vô với cô đã tăng lên 90 điểm

Nghiêng đầu nhìn nhìn khắp nơi, Lăng Vu Đề kéo Lân Vô đến sau một cục đá lớn ngồi xuống.

"Tiểu Lân, hôm nay Thái Hậu có hỏi ta là đã có người ái mộ chưa, người nghe thấy không?" Trong miệng vừa ăn điểm tâm vừa lắng nghe, Lân Vô quay đầu nhìn Lăng Vu Đề một cái, sau đó gật đầu.

"Tiểu Lân biết người ái mộ là có ý gì không?"

Lân Vô nghiêm túc nghĩ ngợi, bắt đầu đi, lúc trước thủ lĩnh huấn luyện hắn trở thành ám vệ, trừ bỏ dạy võ công ra thì bất luận tri thức gì khác cũng không có nói.

Lắc lắc đầu: "Không biết, là, cái gì?" Lân Vô có chút tò mò.

Ánh mắt Lân Vô quá mức thanh khiết, hắn cứ như vậy nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt mang theo lòng hiếu học nồng đậm.

Trong nháy mắt thì Lăng Vu Đề liền đỏ mặt.

Lân Vô chớp chớp mắt, thấy Lăng Vu Đề bắt tình hình đỏ mặt, cảm thấy có chút nghi hoặc: "Tiểu Vu, người không thoải mái sao?"

"A?! Không, không phải! Ta, ta cùng người nói một chút người ái mộ nghĩa là gì nha!"

"Được."

"Khu --" Lăng Vu Đề đang háng, sau đó mở miệng nói: "Người ái mộ, chính là người mà mình muốn thành thân cùng hắn, sống cả đời cùng hắn, sinh con đẻ cái cho hắn. Nếu người có ý nghĩ như vậy đối với ai, vậy người đó chính là người ái mộ của người."

À, đây là ý nghĩa của người ái mộ sao? Chính là: "Nam tử không thể sinh con đẻ cái."

Lăng Vu Đề:.....-_-||

"Nam tử thì muốn thành thân cùng người ái mộ, cùng nàng sống cả đời, làm cho nàng sinh con đẻ cái cho mình!"

Nga... Hắn đã hiểu!

"Tiểu Lân, người, đã hiểu rõ chưa?" Lăng Vu Đề hỏi.

Lân Vô gật đầu: "Hiểu rồi!"

"Vậy, Tiểu Lân có người ái mộ chưa?"

Lăng Vu Đề hỏi xong, chính mình đều có chút khản trương, chín mươi điểm hào cảm, chắc là đã thích!

Lân Vô lại nghiêm túc suy nghĩ lần nữa, Lăng Vu Đề không dám quấy rầy.....

Mười lăm phút sau.....

"Thế nào? Còn không có nghĩ ra sao?" Lăng Vu Đề hỏi.

Lân Vô lắc đầu: "Không nghĩ tới?"

Lân Vô lại lắc đầu: "Không có người ái mộ."

Lăng Vu Đề nháy mắt liền nghe thấy tiếng cõi lòng tan nát của chính mình, vì sao?

Vì sao đã cho cô chín mươi điểm hào cảm, thế nhưng Lân Vô còn không biết hắn thích cô?

Nhìn trời, cô rốt cuộc nên làm sao với Lân Vô bây giờ!?

Khe khẽ thở dài, Lăng Vu Đề từ sau tảng đá đứng lên: "Người cứ ăn đi, ta đi về trước."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền trực tiếp rời đi.

Lân Vô một tay bưng mâm điểm tâm, một tay cầm một miếng bánh hoa quế.

Hắn chớp chớp mắt, vừa nãy hình như có cảm giác Tiểu Vu có chút mất hứng?

Ừm~ hẳn là hắn cảm giác sai rồi đi.

Nhìn Lăng Vu Đề sắp đi xa, Lân Vô lắc mình trở lại chỗ tối, đi theo phía sau Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề cúi đầu lang thang không có mục tiêu, hiện tại cô có chút buồn rầu không biết làm gì, làm sao mới có thể làm cho Lân Vô biết hắn thích cô?

Nếu cô trực tiếp thổ lộ, cũng chưa chắc Lân Vô có thể biết được tâm ý của chính mình!

Ai..... Đầu gỗ, quả nhiên cũng không phải là tốt!

"A --" Lăng Vu Đề đi tới đi lui, liền đụng vào một tường thịt, cô xoa xoa cái trán bị đâm đau, giương mắt trừng người vừa hại cô bị đâm.

"Nam Cung Dương?!" Lăng Vu Đề có chút kinh ngạc nhìn tường thịt kia.

Nam Cung Dương lúc này, không phải phải là ở Hạc Khánh điện sao?

Chẳng lẽ là không có cô gây khó dễ Lăng Nghê Nhã, cho nên không có cho Nam Cung Dương cơ hội biểu hiện?

Nam Cung Dương uống không ít rượu, bởi vì đầu có chút choáng, cho nên muốn rời đi một chút, tỉnh rượu.

Hơi hơi rù mắt thấy nữ tử lùn hơn mình một cái đầu, Nam Cung Dương nhíu mày: "Người là, Lăng Vu Đề?"

Bởi vì có chút gần, Nam Cung Dương mở miệng, miệng hắn đầy mùi rượu liền phun trên mặt cô, Lăng Vu Đề cau mày trừng mắt nhìn Nam Cung Dương một cái, không nói gì, trực tiếp nhắc chân muốn rời đi.

Aya: Hãy đoán kết cục của Nam Cung Dương nào~~~

Hôm nay hai chương thôi nhé, mắt mình đau quá □□□

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 109: Công lược ám vệ ngục mạnh (18)

Edit: Mia

Thấy đối phương không để ý tới mình, Nam Cung Dương không vui, hần túm lấy tay Lăng Vu Đề một phen, bởi vì dùng sức quá mạnh, Lăng Vu Đề trực tiếp bị hần túm vào trong lồng ngực.

Lăng Vu Đề phản xạ có điều kiện dùng hai tay chống lên ngực Nam Cung Dương.

Lãnh Vô tránh ở chỗ tối muốn ra, nhưng trong đầu lại đúng lúc vang lên lời thù lĩnh từng nói qua với bọn họ: "Trừ phi chủ nhân chủ động gọi người, trừ phi chủ nhân bị uy hiếp đến sinh mệnh, nếu không, dù như thế nào cũng không thể xuất hiện!"

Ánh mắt Lãnh Vô trầm xuống, không chế mình tiếp tục ở trong tối.

Lăng Vu Đề ngửa đầu trừng Nam Cung Dương: "Nam Cung Dương! Đầu óc có vấn đề đi?! Nhanh buông ta ra!"

Ánh mắt Nam Cung Dương có chút mê muội, thật sự hần có chút say, bằng không cũng sẽ không làm ra hành vi lưu manh như vậy!

Nhưng mà, nàng muốn hần buông ra hần liền buông ra, thì chẳng phải là thật mất mặt?!

Nam Cung Dương hơi hơi cúi đầu, kéo gần khoảng cách giữa mình cùng Lăng Vu Đề không ít.

Lăng Vu Đề lập tức về lui về sau: "Nam Cung Dương! Hiện tại người muốn giờ trò lưu manh sao?! Nhìn rõ, ta là Lăng Vu Đề, không phải Lăng Nghê Nhã! Muốn tìm thể thân đến nơi khác tìm đi, hoặc là nếu người gan lớn, liền trực tiếp đi Hạc Khánh điện tìm Lăng Nghê Nhã đi!!"

Lăng Vu Đề nói, không thể nghi ngờ là chọc tới Nam Cung Dương, vốn dĩ hần có chút mê muội lập tức liền tỉnh táo không ít, men say cũng bay mất.

Một phen đẩy Lăng Vu Đề, sắc mặt Nam Cung Dương không tốt: "Lăng Vu Đề, đừng tưởng rằng người có Nhịếp chính vương che chở, liền có thể tùy ý vu nhục Nghê Nhã! Lần sau lại để ta nghe được người nhục nhã thanh danh Nghê Nhã, ta tuyệt đối không tha cho người!"

Đau trứng --Lăng Vu Đề bị Nam Cung Dương đẩy, cái mông liền trực tiếp chầm đất, vốn dĩ chỉ có hai cái mông, Lăng Vu Đề cảm thấy bây giờ như có tới tám cái!

Đau đến nước mắt cô đều chảy xuống, Nam Cung Dương nói làm Lăng Vu Đề tức giận đến không chịu được!

Là ai túm cô không cho rời đi nha!? Là ai!? Là ai?!

Há miệng, muốn kêu Lãnh Vô ra thu thập Nam Cung Dương, xem hần còn khi dễ cô nữa không!

"Tiểu..." Còn chưa hô xong, Lăng Vu Đề liền dừng lại.

Nơi này chính là hoàng cung, trong cốt truyện, hiện tại Khúc Mạc Nhiên còn không biết Lăng phụ lên bởi đường ám vệ.

Nếu lúc này cô kêu Lãnh Vô ra, không thể nghi ngờ chính là bại lộ át chủ bài của Lăng phụ.

Cô không thể, không thể không màng hậu quả!

Lăng Vu Đề cũng không đứng dậy (chủ yếu là đau đến mức không đứng được), liền ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Nam Cung Dương: "A ~ bốn tiểu thư mới vừa nghe cái gì? Nam Cung thiếu tướng quân, gọi đương kim Thục phi nương nương là Nghê Nhã sao? A ha ha a ~ Nam Cung thiếu tướng quân còn nói bốn tiểu thư không được phá hoại thanh danh Lăng Nghê Nhã. Ai nha! Thật ra bốn tiểu thư cảm thấy, bại hoại thanh danh Lăng Nghê Nhã, hoàn toàn không cần bốn tiểu thư tự thân xuất mã nha! Nam Cung thiếu tướng quân tự mình là có thể làm vô cùng tốt rồi!"

Lăng Vu Đề nhếch khóe miệng lên, tặng một nụ cười trào phúng cho Nam Cung Dương.

Nam Cung Dương trực tiếp đỏ mặt: "Người....."

"Như thế nào? Nam Cung thiếu tướng quân thẹn quá hóa giận sao? Bốn tiểu thư rất yếu ớt nha, nếu Nam Cung Thiếu tướng quân dọa sợ bốn tiểu thư, bốn tiểu thư lại không cần thận, nói chuyện mấy tháng trước, Thiếu tướng quân trọng thương lại vào ở cùng phòng với đương kim Thục phi nương nương ra..... Ai nha, như thế được không đây!"

Vừa nói, Lăng Vu Đề còn ra vẻ sợ hãi nhẹ nhàng vỗ ngực.

Cái này thì Nam Cung Dương không còn đỏ mặt nữa, trực tiếp đen mặt: "Người, người như thế nào sẽ....."

"Nam Cung thiếu tướng quân là muốn hỏi làm sao bốn tiểu thư mà biết được hả? À, làm sao bây giờ? Bốn tiểu thư không muốn nói cho Nam Cung Thiếu tướng quân đâu ~" Lăng Vu Đề nhún vai, làm bộ bất đắc dĩ.

"Lăng Vu Đề....."

"Ừ, bốn tiểu thư biết tên bốn tiểu thư rất êm tai! Nhưng là thỉnh Nam Cung Thiếu tướng quân đừng gọi thẳng tên bốn tiểu thư! Bốn tiểu thư, không -- có -- vui!"

Nhìn Nam Cung Dương ghen hờn, Lăng Vu Đề cảm thấy mông mình không còn đau nữa.

A ~ vì sao cảm thấy chọc giận người khác lại là chuyện thú vị đến như vậy ~

Nam Cung Dương nhìn Lăng Vu Đề không hề có hình tượng ngồi dưới đất, quả thực hần không thể tin, một người điều ngoa tùy hứng như vậy, vô cớ gây rối, thô tục, thế nhưng sẽ là muội muội của Lăng Nghê Nhã thanh tao như hoa lan!

Bởi vì nổi giận, trên ngực hạ pháp phồng. Hiện tại hần cũng không còn muốn nói chuyện nữa.

Hần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phất tay áo rời đi!

Chờ Nam Cung Dương đi xa, không cần Lăng Vu Đề gọi Lãnh Vô, hần tự mình ra.

Bể ngang Lăng Vu Đề lên, bởi vì tề thật sự là quá lợi hại, cho nên Lãnh Vô vừa dùng tới Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề liền hút một ngụm khí.

Lãnh Vô chau mày, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ tức giận: "Tiểu Lãnh sẽ đi bảo báo về hần!"

Thế nhưng làm Tiểu Vu té bị thương!

Lăng Vu Đề ôm cổ Lãnh Vô gật đầu: "Đương nhiên phải bảo báo về hần! Làm ta đau, ta nhất định sẽ không cho hần sống tốt! Hừ --"

Nói xong, Lăng Vu Đề lại vỗ vỗ bả vai Lãnh Vô: "Bất quá không phải hiện tại, nữ tử báo thù, mười ngày không muộn! Muốn chinh Nam Cung Dương như thế nào, ta còn phải nghĩ cho thật kỹ"

Lăng Vu Đề xấu xa cười, hôm nay ghi thù, nếu Lăng Vu Đề cô không báo, liền không phải Lăng Vu Đề!

Lãnh Vô gật đầu, xem như đồng ý với Lăng Vu Đề."Tiểu Lãnh người đưa ta tới chỗ có người là được, sẽ có người đưa ta về Hạc Khánh điện."

Nàng không thể để Lãnh Vô ở trong hoàng cung đi lại lại.

Lãnh Vô gật gật đầu, ngoan ngoãn đưa Lăng Vu Đề đưa tới một tòa núi già bên cạnh Ngự Hoa Viên.

Lăng Vu Đề dựa vào núi già đỡ eo lớn tiếng kêu to: "Ai da này ~ đau chết mất! Có phải người hay không nha! Làm bốn tiểu thư đau muốn chết!"

Hai cung nữ nghe tiếng chạy tới, nhìn thấy là Lăng Vu Đề, cung nữ vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Lăng nhị tiểu thư!"

"Được rồi! Còn nhìn cái gì đấy! Không thấy ta đều đau đến mức không đứng lên nổi sao! Còn không mau đỡ ta lên!"

Lăng Vu Đề không kiên nhẫn vẫy vẫy tay!

"Vâng vâng!" Hai cung nữ vội vàng đỡ Lăng Vu Đề lên, bởi vì Lăng Vu Đề bị đau ở mông, cũng không có tiện cho thái y khám bệnh, cho nên liền trực tiếp cho cung nữ đỡ trở về Hạc Khánh điện.

Nhìn nữ nhi nhà mình nhảy nhót đi ra ngoài, lại bị đỡ trở về, Lăng phụ cùng Mẫn phu nhân cũng khản trương đến hồng rồi.

Thái Hậu cũng rất là quan tâm nhìn Lăng Vu Đề: "Đề Nhi, đây là làm sao vậy? Là bị thương đến nơi nào? Sao không cho cung nữ tuyên thái y! Mau, mau tuyên thái y nha!"

Aya: Thấp nền cho thiếu tướng quân nào~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Công lược ám vệ ngốc manh (19)

Edit: Mía

"Không không không ~ không cần đâu bà cô, con, khu ~ chỉ là không cần thận té ngã thôi, ngồi một lát thì tốt, không cần phải gọi thái y!"

Lăng Vu Đề liền trừng mắt đến vị trí Nam Cung Dương đã sớm trở lại.

Nam Cung Dương xem như không thấy Lăng Vu Đề liếc mắt, tuy rằng, Lăng Vu Đề té ngã là bởi vì hắn.

Nhưng mà Nam Cung Dương không có chút áy náy nào, ai kêu nàng ta vũ nhục Nghê Nhã!

Nam Cung Dương cũng không muốn biết Lăng Vu Đề vì sao không có nói cho Thái Hậu biết là do hắn đấy!

Lăng Vu Đề kiên trì không chịu kêu thái y, Thái Hậu cũng không có miễn cưỡng cô.

Tuy rằng nói chỉ là té ngã một cái, Lăng phụ nghĩ nếu Lăng Vu Đề không chịu xem thái y, vậy trở về phủ liền kêu nữ y xem cho cô.

Cung yến chưa có kết thúc, Lăng phụ mang theo mấy người Mẫn phu nhân cáo tội rồi đi.

Trở lại Nhiếp chính vương phủ, Lăng phụ kêu nữ y đi xem Lăng Vu Đề một chút.

Lần này té thật là tàn nhẫn, vị trí xương cột đã sưng, xoa nhẹ thuốc mỡ xong, Lăng Vu Đề trực tiếp nằm trên giường!

"Nam Cung Dương --" Ba chữ, Lăng Vu Đề kêu đến nghiến răng nghiến lợi, cô không nghĩ tới mình sẽ té như vậy, cũng không nghĩ tới Nam Cung Dương xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Quần tử động khẩu bất động thủ, Nam Cung Dương chính là tên tiểu nhân! Nói không được lại động thủ!

Lãnh Vô liếc mình xuất hiện ở trước giường Lăng Vu Đề, hắn ngồi ở chân giường nhìn lên Lăng Vu Đề một cái, sau đó lấy từ trong lòng ra một cái bao giấy.

Mớ ra, lấy từ bên trong ra một cái bánh bao nhỏ, đưa đến bên miệng Lăng Vu Đề.

Cái mũi Lăng Vu Đề giật giật, sau đó nhìn Lãnh Vô: "Tiểu long bao, Tiểu Lãnh ngươi đi mua khi nào vậy?"

"Vừa mới đi"

Lăng Vu Đề há miệng cắn bánh bao, bánh bao rất nhỏ, một ngụm là có thể cắn toàn bộ vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn, nước canh bên trong chảy ra.

Về mặt Lăng Vu Đề hưởng thụ, hơi hơi híp mắt, nhìn Lăng Vu Đề như vậy, khóe miệng Lãnh Vô nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Thuốc trị thương mà nữ y cho Lăng Vu Đề dùng là loại tốt nhất. Cho nên Lăng Vu Đề ở trên giường ba ngày, rốt cục là có thể đi ra.

Việc đầu tiên, chính là tìm Nam Cung Dương báo thù!

Nam Cung Dương là thiếu tướng quân vẫn vô song toàn, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng mà so với Lãnh Vô mà nói, võ công hắn ta còn kém hơn một mảng lớn!

Đây là do Lăng Vu Đề nghiên cứu cốt truyện mới phát hiện, trong cốt truyện, có một lần Nam Cung Dương đối kháng cùng Lãnh Vô, Nam Cung Dương giao đấu không quá ba chiêu với Lãnh Vô, liền trực tiếp bị Lãnh Vô không biết nặng nhẹ đánh đến thiếu chút nữa học máu.

Lăng Vu Đề tỏ vẻ mặt mình một chút, sau đó tỏ lòng máy cho thỏ lên, nữ giả nam trang.

Cô dẫn theo Lãnh Vô tìm một thanh lâu thoát nhìn có phần quanh quẽ, sau đó kêu một đám ong bướm kỳ nữ.

Cô cho thù lao rất lớn, những người đó đều nghe theo.

Kêu nhóm kỹ nữ ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng, sau đó nhờ Lãnh Vô đi Nam Cung tướng quân phủ, đánh Nam Cung Dương hôn mê bất tỉnh thanh lâu.

Chuẩn bị kế hoạch, Lăng Vu Đề an vị ở trong phòng cười chờ Nam Cung Dương đến!

Tốc độ của Lãnh Vô rất nhanh, hơn nữa là buổi tối, nên hành động rất thuận tiện.

Cho nên lúc Lãnh Vô khiêng Nam Cung Dương chỉ có mặc áo trong vào từ ngoài cửa sổ, Lăng Vu Đề cười đến không thấy mắt."Tiểu Lãnh, ném hắn tới trên giường đi."

Bởi vì thân phận Nam Cung Dương không bình thường, cho nên không chỉ có Lăng Vu Đề cùng Lãnh Vô hóa trang trên mặt, Lăng Vu Đề còn cố ý dặn dò khi Lãnh Vô mang Nam Cung Dương tới, phải dùng mực nước vẽ trên mặt Nam Cung Dương.

Mực nước dính ở trên mặt rất khó tẩy, khuôn mặt giờ đen như than vậy, mọi người mà có thấy, cũng sẽ không có người nhận ra!

Những kỹ nữ vẫn ngoan ngoãn ngồi ở một bên, không dám nhúc nhích.

Chờ Lãnh Vô đưa Nam Cung Dương tới trên giường, Lăng Vu Đề lại lấy ra một chồng ngân phiếu đưa cho kỹ nữ: "Tiếp đón vị công tử này cho tốt, tốt nhất, làm hắn mệt đến không xuống giường được! Biết chưa?!"

Kỹ nữ kia thấy ngân phiếu thì đôi mắt liền sáng lên, hiện tại nàng còn quan mặt mũi gì nữa, đứng nói là kêu nàng tiếp đón người, nếu kêu nàng tiếp đón tình nhân cũng đồng ý đấy!

Lại nghĩ, Lăng Vu Đề nói: "Còn có, nếu ngày mai mà hắn không có đưa ngân lượng tới thì không cần thả người!"

Dù sao người không phải do các người bắt tới, các người hầu hạ người, đương nhiên phải được trả tiền!"

Bọn kỹ nữ liền tục gạt đầu, không nghĩ tới hiện tại ở tiền, ngày mai còn có thể lại có một phần nữa! Có tiền mà không lấy mới là đồ ngu!

Làm xong rồi, Lăng Vu Đề mang theo Lãnh Vô rời thanh lâu.

Rời khỏi thanh lâu thì Lăng Vu Đề lại đi lại lại trên đường, tìm mấy tên khất cái, muốn ngày mai có người tới Nam Cung tướng quân phủ rêu rao bốn phía!-----

Ngày hôm sau, trong kinh thành có không ít khuê trung nữ tử khóc trong khuê phòng, nguyên nhân là vì hân.

Hôn phu tốt nhất kinh thành - Nam Cung thiếu tướng quân Nam Cung Dương - bị phát hiện nửa đêm dạo thanh lâu, chọn kỹ nữ đều là bà thím trung niên, không chỉ có như thế, ăn sạch sẽ rồi, Nam Cung Thiếu tướng quân chẳng những không xuống giường, còn không nhớ mang ngân lượng!

Cuối cùng vẫn là do người thanh lâu thông tri Nam Cung tướng quân phủ, bắt người Nam Cung tướng quân phủ cầm ngân lượng tới!

Trong lúc nhất thời, thanh danh Nam Cung Dương hỏng rồi.....

Nhiếp Chính Vương phủ, Ý Mộng các.

Lăng Vu Đề cười lăn lộn trên giường, Lăng Vô có chút bất đắc dĩ nhìn người ôm bụng cười trên giường kia.

"Ai da, không được không được ~ ta cười đến đau bụng rồi!" Lăng Vu Đề một bàn tay che bụng, một bàn tay lau nước bên khố mắt.

Nam Cung Dương đẩy ngã cô, hại cô nằm ở trên giường mất mấy ngày.

Nếu cô đơn giản mà kêu Lăng Vô cũng đi đẩy ngã Nam Cung Dương, làm hân cũng ở trên giường mấy ngày, vậy chẳng phải là quá tiện nghi Nam Cung Dương?!

Cô mới không ngu như vậy đâu!?

Từ trên giường ngồi dậy, Lăng Vu Đề cười tùm tùm nhìn Lăng Vô: "Tiểu Lành, bụng ta cười đến đói rồi....."

Lời còn chưa dứt, Lăng Vô liền lấy ra một cái bao giấy từ trong lòng ngực.

Lăng Vu Đề:.....

Đưa tay tiếp nhận, mở ra, bên trong chính là mấy cái bánh gạo nếp.

Vỗ vỗ vị trí bên người, không cần phải nói, Lăng Vô liền tự giác ngồi xuống bên người Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề dứt một cái bánh gạo nếp đẩy đến trong miệng Lăng Vô trước, sau đó tự mình lại ăn một cái.

"A ~ cái bánh gạo nếp đây này ăn rất ngon! Tiểu Lành mua ở đâu?"

Lăng Vô chớp chớp mắt, mặt bất đầu đỏ lên.

Nhìn Lăng Vô tựa hồ như là thẹn thùng, Lăng Vu Đề có chút ngoài ý muốn, không phải cô chỉ là hỏi cái bánh này mua ở đâu thôi sao ~ làm sao lại đỏ mặt?

"Tiểu Lành ngại..." Làm sao vậy?

"Ta làm!"

"Gi?" Lăng Vu Đề mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc cúi đầu nhìn mấy cái bánh hương vị đều rất ngon, lại nhìn Lăng Vô hơi hơi rừ rừ mắt, bộ dạng thẹn thùng.

Aya: Hãy để tôi gặp được một người biết nấu ăn ngon~~~

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Công lược ám vệ ngốc manh (20)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mia

"Thật là Tiểu Lành làm hả?"

Lăng Vô gật đầu, khóe miệng hơi hơi giương lên."Tiểu Lành thật lợi hại nha! Nhưng Tiểu Lành học làm bánh gạo nếp đây khi nào thế?" Lăng Vu Đề tò mò nhìn Lăng Vô.

"Chính là, mấy ngày hôm trước lúc Tiểu Vu còn ở trên giường chưa xuống được."

Bởi vì biết Lăng Vu Đề không có đi lung tung được, cho nên hân mới có thể rời khỏi Lăng Vu Đề, đi học làm điểm tâm.

Lăng Vu Đề bình tĩnh gật đầu: "Hoá ra là như thế này à! Xem ra Tiểu Lành rất có thiên phú làm điểm tâm! Học mấy ngày, thì có thể so với đầu bếp trong Vân Tuệ lâu rồi!"

Lăng Vu Đề nói, làm ý cười của Lăng Vô thêm sâu, hân giương mắt nhìn Lăng Vu Đề: "Về sau ta sẽ học càng nhiều, mỗi ngày đều làm cho Tiểu Vu ăn!"

Lăng Vu Đề ngăn người, đột nhiên cô nghĩ tới một biện pháp, tuy rằng không biết có thể được không.....

Đầu tiên thì cô hưng phấn gật đầu, sau đó lại có chút mất mát cúi đầu.

"Làm sao vậy?" Lăng Vô nghi hoặc nhìn Lăng Vu Đề, không biết vì sao nàng ấy lại đột nhiên không vui!

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Chỉ là nghĩ đến khi Tiểu Lành thành thân, cũng chỉ biết làm đồ ăn ngon cho thê từ ăn, thì có chút khổ sở."

Thê từ, của mình sao?

Lăng Vô xoa xoa đầu, hân biết thê từ nghĩa là cái gì.

Nếu hân thành thân, thê từ của hân sẽ cùng hân bên nhau cả đời, sẽ vì hân sinh con đẻ cái.

Nhưng hân chưa từng nghĩ tới việc thành thân!

"Ta không thành thân!"

Như vậy sẽ không cần làm cho thê từ ăn!

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Không được, nam tử bình thường thì tuổi này đều đã thành thân, Tiểu Lành cũng nên thành thân!"

Thế nhưng, hân không muốn thành thân cùng người khác nha!

Lăng Vô gật gao nhún mày lại, vẻ mặt buồn rầu.

"Tiểu Lành, ngại muốn sống cùng ai cả đời?"

Lăng Vu Đề lại thử hỏi lần nữa.

Lần này Lăng Vô cũng không có suy nghĩ, Lăng Vu Đề vừa hỏi xong, hân lập tức liền lắc đầu: "Không có!"

Lăng Vu Đề trong nháy mắt thì mắt mất, sau đó nhìn Lãnh Vô cười cười: "Không sao cả, chờ Tiểu Lãnh có người ái mộ, lại nói cho ta đi!"

Lãnh Vô gật đầu.

Ngày qua ngày, Lãnh Vô bên này thì cô tạm thời không có tiến triển, dù sao cũng không cần gấp gáp.

Hiện tại cốt truyện có chút phát triển, cô muốn nghỉ biện pháp thuyết phục Lăng phụ!

Chỉ là, cô phải thuyết phục Lăng phụ như thế nào?

Nếu đến lúc đó Lăng phụ hỏi cô làm sao biết ông muốn làm phản, cô phải trả lời như thế nào?

Vì tìm được một cơ hội thích hợp, vài buổi tối rồi, Lăng Vu Đề cũng không có ngủ ngon!

Nằm ở trên giường, Lăng Vu Đề quyết định, mặc kệ thế nào, ngày mai cô nhất định phải đi nói!

Nếu không nói, Lăng phụ liền phải đưa cô, Mẫn phu nhân và Lăng Kỳ An đến nơi Thác Bạt Thành!

Cho nên, kỳ thật thời gian có chút gấp gáp!

Nhưng có thể là do quá quan tâm, Lăng Vu Đề nghĩ không ra một cái cơ hợp lý để khuyên Lăng phụ.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Vu Đề nghe nói Lăng phụ hạ triều rồi, cô liền đi thẳng đến thư phòng Lăng phụ.

Nghe Lăng Vu Đề tới gặp mình, Lăng phụ có chút ngoài ý muốn, hiện tại còn sớm, ngày thường, Lăng Vu Đề chính là muốn ngủ tới khi nắng lên ba sào mới dậy!

"Cho nhị tiểu thư tiến vào!" Lăng Vu Đề đứng ở cửa thư phòng, hít một hơi thật sâu, cô muốn bắt cứ giá nào cũng phải nói!

Kiểm nén một chút cảm xúc, vừa vào thư phòng, Lăng Vu Đề dò mắt nhìn Lăng phụ.

Lăng phụ bị Lăng Vu Đề dọa tới rồi, vội vàng đi đến bên người Lăng Vu Đề ôm lấy bà vai cô: "Nữ nhi ngoan, làm sao vậy? Là ai khi dễ con sao?! Đừng khóc đừng khóc! Nói cho phụ thân, phụ thân thay con đi thu thập hần!"

Lăng Vu Đề chỉ là lắc đầu, nhìn Lăng phụ không nói lời nào, nước mắt từ khóe mắt cô không ngừng chảy xuống.

Lăng phụ lo lắng, ông luống cuống tay chân lau nước mắt cho Lăng Vu Đề, nói năng lộn xộn dỗ Lăng Vu Đề.

Một hồi lâu, Lăng Vu Đề mới thoáng dừng lại một ít. "Phụ thân, nữ nhi, nữ nhi gặp ác mộng!"

Lăng Vu Đề trả lời, làm Lăng phụ có chút dở khóc dở cười, một con ác mộng liền khóc thành như vậy, thật là nữ nhi ngốc của ông!!

"Được rồi, lớn như vậy, còn thích khóc suốt suốt! Nào, nói cho phụ thân nghe một chút, rốt cuộc là cái ác mộng gì, dọa báo bởi nữ nhi của phụ thân thành cái dạng này?"

Lăng phụ nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt Lăng Vu Đề, sau đó ôn hòa hỏi.

Lăng Vu Đề nhăn mũi, sau đó xoay người đi khoá cửa thư phòng lại.

Lại nhìn Lăng phụ lần nữa, ánh mắt của cô trở nên nghiêm túc: "Phụ thân, người nói cho con, có phải người muốn mưu phản hay không?"

Lăng Vu Đề nói rất nhỏ, cơ hồ chỉ có Lăng phụ có thể nghe được.

Cô vừa dứt lời, sắc mặt Lăng phụ hơi hơi thay đổi, sau đó ông cười cười: "Nha đầu ngốc, là mơ thấy phụ thân mưu phản sao? Yên tâm, phụ thân....."

"Nếu không phải phụ thân mưu phản, vậy vì sao phải ngầm đường ám vệ? Trừ bỏ ám vệ, phụ thân còn có tư binh khác đi?!" Lăng Vu Đề trực tiếp gián đoạn lời phủ nhận của Lăng phụ.

Lăng phụ nhú mày: "Làm sao mà con biết được?"

Ánh mắt Lăng Vu Đề chứa nước, hốc mắt hơi hơi đỏ lên: "Chính là ác mộng kia của con, tư binh là con suy đoán. Không nghĩ tới, thế nhưng là thật vậy?!"

Lăng phụ có chút kinh ngạc, ông không nghĩ tới Lăng Vu Đề lại mơ thấy ông muốn làm phản.

Con bé nói là ác mộng, đó có phải đại biểu, cảnh trong mơ, đã xảy ra sự tình mà con bé không chịu nổi hay không?

"Đề Nhi....."

"Phụ thân! Buông tay đi! Ngải đã làm Nhiếp chính vương mười năm, đủ rồi! Cái vị trí kia tốt như vậy sao? Làm ngải không tiếc mạng của mình?!"

Lăng Vu Đề kéo tay Lăng phụ, vẻ mặt kích động.

"Đề Nhi, con không hiểu!"

"Con không hiểu! Con cũng không muốn hiểu! Phụ thân, nữ nhi không cầu gì khác, chỉ hy vọng có thể cùng ngải và mẫu thân, đệ đệ hạnh phúc sống an ổn với nhau! Tiền, quyền, con đều không để bụng! Chúng ta có thể tìm một thành trấn yên ổn, hạnh hạnh phúc phúc sinh hoạt! Vậy không phải là rất tốt sao!? Cái vị trí kia không đáng để từ bỏ gia đình, hy sinh tánh mạng đâu!"

Lăng Vu Đề nhìn Lăng phụ, trong mắt mang theo khẩn cầu."Đề Nhi, ở trong mộng, con mơ thấy cái gì?" Lăng phụ hỏi.

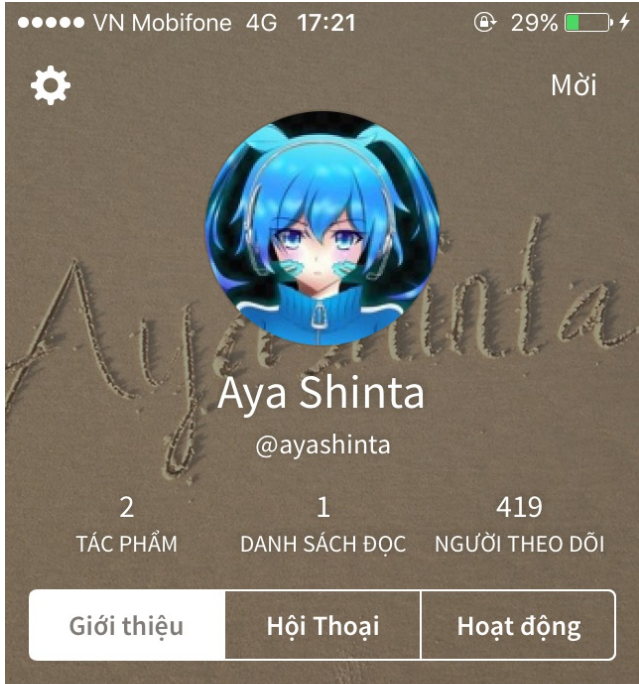
"Nhớ lại" cảnh trong mơ, Lăng Vu Đề có vẻ rất khổ sở, không có biện pháp tiếp thu.

Cô đưa tay ấn ngực mình: "Con mơ thấy, con mơ thấy ngải muốn bức vua thoái vị. Ngải đưa con, mẫu thân, còn có đệ đệ đi tới nơi Thác Bạt ca ca, rồi chúng con bị hoàng thượng bắt cóc. Ngải vì cứu chúng con, tước vũ khí đầu hàng. Sau đó, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng, chém đầu ngải....."

Vốn dĩ Lăng phụ muốn an ủi Lăng Vu Đề nói mơ đều không đúng, nhưng, Lăng Vu Đề nói, đưa các nàng đi đến chỗ Thác Bạt Thành?

Cái này làm cho Lăng phụ có chút kinh ngạc, cảnh trong mơ, làm sao lại nhắc tới việc ông đưa gia đình đi tới chỗ Thác Bạt Thành?

Aya: Mọi người thấy sao? Mãi mãi canh được

 <https://www.pinterest.com/shintaaya/>

 Aya Shinta

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Công lược ám vệ ngốc mạnh (21)

Edit: Mía

Quá kinh ngạc, là bởi vì theo kế hoạch, vào mấy ngày nữa, Lăng phụ sẽ đưa Lăng Vu Đề và mấy người khác đến chỗ Thác Bạt Thành.

Lăng phụ có chút lo lắng, nếu, cảnh trong mơ của Đề Nhi trở thành sự thật.....Khúc Mạc Nhiên giết ông rồi, nhất định sẽ không bỏ qua người nhà của ông!

"Phụ thân, mặc kệ cảnh trong mơ kia có thể trở thành sự thật hay không. Ngại có thể, vì ta, vì mẫu thân đệ đệ, buông tay hay không!"

Lăng phụ nhìn nữ nhi chính mình yêu thương, buông tay sao?

Ông từ tính mười năm, suốt mười năm nha! Nói buông tay là có thể buông tay sao!? Sao ông có thể cam tâm!

Nhưng..... Nếu cảnh trong mơ trở thành sự thật.

Không không không, sẽ không! Ông sẽ không để chuyện như vậy phát sinh!

Lăng phụ an ủi chính mình.

"Đề Nhi, con yên tâm, phụ thân sẽ chuẩn bị hết thảy, tuyệt đối sẽ không để Khúc Mạc Nhiên bắt cóc các con! Cho nên, cảnh trong mơ sẽ không trở thành sự thật!" Lăng phụ trấn an Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề liên tục lắc đầu: "Phụ thân! Vì sao người lại chấp nhất với vị trí kia như vậy?"

Kỳ thật, Lăng Vu Đề hoàn toàn có thể trợ giúp Lăng phụ mưu phản, bởi vì cô biết cốt truyện, biết con át chủ bài trong tay Khúc Mạc Nhiên!

Nhưng, cô không muốn!

Không muốn làm thế giới này, dính nhiều máu tươi như vậy!

Đạo vị, nhất định phải có người hy sinh! Những người lính kia cũng có thân nhân đấy! Mặc kệ là người của Khúc Mạc Nhiên, hay là của Lăng phụ!

Cho dù là thế giới tiêu thuyết, nhưng vẫn là người, đều có khát vọng được tồn tại nha!

"Vì một ngày kia, phụ thân đã đợi mười năm! Phụ thân không thể, dễ dàng từ bỏ như vậy!"

Lăng Vu Đề đẩy hai tay Lăng phụ đang nắm bà vai cô, đưa tay lau nước mắt, cô kiên định nhìn Lăng phụ: "Phụ thân, ta sẽ không đi tố giác ngài! Cũng sẽ không ngăn cản ngài, mặc kệ ngài có thể bước lên cái vị trí kia hay không. Ta sẽ dùng máu tươi của ta vì ngài mà bồi tội cho những sinh mệnh hy sinh vô tội!"

Nói xong, Lăng Vu Đề xoay người chạy ra khỏi thư phòng. Lưu lại Lăng phụ và mặt phức tạp, đứng ở tại chỗ.

Thật ra Lăng Vu Đề đang đánh cuộc, đánh cuộc vị trí người nhà trong lòng Lăng phụ.

Cốt truyện có nói, Lăng phụ sẽ vì thế từ, nhi tử, nữ nhi mà đầu hàng.

Như vậy, ở trong lòng Lăng phụ, người nhà đối với ông mà nói, hẳn là quan trọng hơn so với ngôi vị hoàng đế kia đi?!

"Ác mộng", là đêm qua Lăng Vu Đề nghĩ đến, cô cảm thấy đây là lý do thích hợp nhất.

Kỳ thật nếu nói có trọng sinh, cô cũng không phải không có nghĩ tới.

Chỉ là nếu cô nói mình trọng sinh, nhất định là phải giải thích rất nhiều!

Cho nên lý do gặp "ác mộng" này tương đối thích hợp.

Lăng Vu Đề cố ý làm người trong phủ đều nhìn thấy nhị tiểu thư từ thư phòng khóc lóc trở lại Ý Mộ Dung các, rất nhanh, Mẫn phu nhân liền tới Ý Mộ Dung các.

Chỉ là Lăng Vu Đề "thương tâm" đến không chịu được, cũng không nguyên ý gặp Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân bắt đầu dĩ, đành phải đi hỏi Lăng phụ. Lăng phụ cũng chỉ là lắc đầu, không có giải đáp nghi hoặc cho Mẫn phu nhân.

Lăng Vu Đề chờ kết quả đánh cuộc cũng không có lâu lắm, ngày hôm sau, Lăng phụ hạ triều, liền đến Ý Mộ Dung các.

"Đề Nhi, mở cửa ra, phụ thân có chuyện phải nói!"

"Phụ thân, người đừng nói nữa, tâm ý người đã quyết, tâm ý nữ nhi, cũng đã quyết!" Trong phòng truyền đến giọng nói mang đầy vẻ kiên định của Lăng Vu Đề.

Lăng phụ nhẹ nhàng thở dài một hơi, bắt đầu dĩ cười lắc đầu: "Phụ thân thật là không có biện pháp với con! Mở cửa đi, phụ thân muốn nói chuyện mà Đề Nhi sẽ muốn nghe!"

Một hồi lâu, trong phòng không có truyền đến tiếng động nào.

Cửa kéo kẹt một tiếng rồi hé ra, Lăng Vu Đề giương mắt nhìn Lăng phụ: "Thật là, con sẽ muốn nghe?"

Lăng phụ cười gật đầu: "Ừ, Đề Nhi nhất định vô cùng muốn nghe!"

Nghe vậy, Lăng Vu Đề mở cửa ra, nghiêng thân mình để Lăng phụ vào phòng.

Tiến vào phòng, Lăng phụ đã nghe được các loại hương vị đồ ăn rồi. Trên bàn còn bày không ít điểm tâm ăn dư lại.

Lăng phụ nhướng mày: "Không phải nói tuyệt thực sao?" Đúng vậy, bắt đầu từ buổi sáng ngày hôm qua, Lăng Vu Đề liền bắt đầu lại "không ăn cái gì".

Lăng Vu Đề bĩu môi, chẳng hề để ý nói: "Con đói sắp chết, đương nhiên phải làm một con ma no chứ!"

Vừa dứt lời, Lăng phụ vội phi phi phi vài cái, trong miệng nhắc mãi: "Hừ, không tốt! không tốt!"

Sau đó Lăng phụ mới có chút trách cứ nhìn Lăng Vu Đề: "Về sau đừng nói như vậy!"

Lăng Vu Đề chỉ rừ rừ mắt, không nói gì.

"Hôm qua, Đề Nhi nói với phụ thân như vậy, phụ thân cẩn thận suy xét một chút. Nếu, vì cái vị trí kia, hy sinh các con, phụ thân không muốn! Ai ~ ta cũng già rồi, đoạt cái vị trí kia cũng chỉ không đến vài chục năm là chết. Lại lao lao lực lực nửa đời, còn không bằng an an nhàn nhàn sống! Con nói có phải hay không?!"

Lăng phụ nói làm Lăng Vu Đề trong lúc nhất thời không có phản ứng lại, cô vờn ngón út móc móc lỗ tai, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Ý phụ thân là muốn từ bỏ cái vị trí kia sao? Là, là con nghe lầm sao?"

Lăng phụ giờ tay ôm Lăng Vu Đề, ôm cô vào trong lòng ngực mình: "Các con, mới là người phụ thân để ý nhất! Vốn tính toán qua mấy ngày đưa các con tới chỗ Thác Bạt Thành, hiện tại... không cần!"

"Vậy, vậy khi nào phụ thân từ chức Nhiếp chính vương?" Lăng Vu Đề giương mắt nhìn Lăng phụ.

Lăng phụ đã sớm nghĩ kỹ rồi: "Hôm nay lâm triều, ta đã đề nghị muốn cáo lão hồi hương với Hoàng thượng. Hoàng thượng tuy rằng có chút không dám tin, còn giả bộ giữ lại ta, nhưng ý ta đã quyết, cho nên hoàng thượng liền đáp ứng rồi."

Đã từ quan?! Lăng Vu Đề trừng lớn đôi mắt, cô không thể tin được Lăng phụ lại hành động nhanh chóng như thế!

"Cho nên, chúng ta lập tức là có thể rời kinh thành phải không?"

Lăng phụ lắc đầu: "Còn có một ít văn án công tác muốn bàn giao cho quan viên khác, qua mấy ngày mới có thể rời đi. Đến khi rời kinh thành, Đề Nhi muốn đi nơi nào sống?"

"Hoa thành! Rời kinh thành không xa, lúc trước đi du ngoạn, đi ngang qua Hoa thành. Nơi đó có nỳ thực, làm người ta muốn ở lại đó! Con mua một tòa nhà ở Hoa thành. Đến lúc đó chúng ta liền đi Hoa thành đi?!"

Lăng phụ gật đầu: "Theo ý con!"

"Phụ thân, đến lúc đó, chúng ta có thể thỉnh bà cô cùng đi với chúng ta đến Hoa thành không?"

Thái hậu hận Khúc Mạc Nhiên, hẳn là không hòa giải được. Tuy rằng, nhi tử thái hậu chết, hoàn toàn không thể đổ lên đầu Khúc Mạc Nhiên.

Lão nhân như vậy, ở bên trong thâm cung, mang theo cừu hận, hẳn là rất vất vả đi!

Bà ấy thiệt tình yêu thương nguyên thân. Trong cốt truyện, Thái Hậu khi biết Lăng phụ bị giết, Mẫn phu nhân ba người bị giam, bà dùng át chủ bài cuối cùng cứu ra ba người, chính mình lại tự sát bỏ mạng.Kết cục như vậy, làm Lăng Vu Đề có chút khó sở.

Aya: Spoil trước nhé (đây là một đoạn xa oi là xa nhé)

"Làm vậy là đúng. Nếu tôi có bất luận hành động gì gây tổn thương đến em, cứ thẳng tay mà giết tôi. Bởi vì, tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình được."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Công lược ám vệ ngọc manh (22)

Edit: Mia

Trong cốt truyện, thái hậu luôn gây khó dễ Lăng Nghê Nhã thay Lăng Vu Đề. Nên người đọc sẽ nghĩ thái hậu chính là một vai ác!

Chỉ là theo Lăng Vu Đề thấy, sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện.

Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Sau khi Khúc Mạc Nhiên loại bỏ cái đinh trong mắt là Lăng phụ xong thì không có nhắc đến chuyện ở hậu cung.

Lăng Nghê Nhã, nàng ở hậu cung cũng không cần lo nghĩ gì. Cứ giống như hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau. Còn sau đó có chuyện gì thì không có nói.

Mấy chục năm sau như thế nào? Có phát sinh kẻ thứ ba hay không?

Mặc kệ thế nào, thái hậu bà cũng là người có số khổ. Cho nên có thể đưa Thái Hậu ra cung thì tốt quá rồi!

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Lăng Vu Đề, Lăng phụ cười xin lỗi: "Đề Nhi, suy nghĩ của con, cũng là ý tưởng của phụ thân. Vấn đề bà có con mấy năm nay giúp phụ thân không ít, hiện giờ phụ thân nói từ bỏ liền từ bỏ. Đối với bà có..... Phụ thân cảm thấy có lỗi! Cho nên hôm nay phụ thân cố ý đi hỏi bà có con, hy vọng bà ấy có thể cùng chúng ta rời khỏi kinh thành."

"Bà có đồng ý sao?" Lăng Vu Đề hỏi.

Lăng phụ lắc lắc đầu: "Bà có không đồng ý."

Lúc ấy thái hậu thực kiên định, bà nói: "Người muốn từ bỏ, ai gia cũng không miễn cưỡng người. Rốt cuộc, ai gia cũng hiểu rõ Khúc Mạc Nhiên, không phải dễ đối phó. Người phải chăm sóc A Mẫn và mọi người! Còn cùng các người rời đi kinh thành... Không được. mẫu phi Khúc Mạc Nhiên hại chết hài tử ta. Hiện giờ ta là thái hậu, ngại với hiểu đạo, Khúc Mạc Nhiên không dám làm gì với ta! Nếu ta đi rồi, vậy chẳng phải là quá tiện nghi hân? Không, ta không đi, ta muốn ở lại, để hân ngọt ngọt! Thẳng đến khi ta chết mới thôi!"

Nếu Thái Hậu nói như vậy, Lăng phụ còn có thể nói cái gì nữa.

Vì thế, Lăng phụ từ biệt với Thái Hậu, lại để lại mười tên ám vệ cho thái hậu hộ thân.

Thái hậu không muốn đi cùng các cô, Lăng Vu Đề có chút mất mặt. Cô không nghĩ tới, thái hậu lại hận Khúc Mạc Nhiên nhiều như vậy.

Có lẽ ở trong hoàng cung sinh hoạt lâu rồi, nhân tâm đều sẽ trở nên có chút vận vẹo đi.

Lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, trong cốt truyện, thái hậu vì cứu người nhà nguyên thân mà tự sát ở trong điện của mình, bởi vì cho dù bà chết, cũng muốn khiến cho Khúc Mạc Nhiên ngọt ngọt!

"Nếu bà có không muốn, vậy quên đi."

Lăng phụ gật gật đầu: "An tâm chờ, chờ thêm mấy ngày, phụ thân liền mang theo các người đi Hoa thành, ha?"

Lăng Vu Đề cười tím tím lên tiếng!

---- Hoàng cung ----

Trong ngự thư phòng

Khúc Mạc Nhiên ăn mặc thường phục ngồi ở trên long ý, chau mày, vẻ mặt nghi hoặc.

Đối diện, chính là Nam Cung Dương.

Lần trước sau sự kiện "đạo" thanh lâu, Nam Cung Dương cũng không có tra ra là ai chính hân!

Bất quá, thanh danh xấu, kỳ thật Nam Cung Dương cũng không để bụng chút nào!

Chỉ là tưởng tượng đến tình hình khi hân tỉnh lại lúc ấy, hân liền hận cái người bắt hân đi thanh lâu đến ngứa răng!

Kêu bọn kỹ nữ đó "đối phó" hân còn chưa tỉnh, thế nhưng còn tìm toàn là bà thím trung niên đến cho hân!

Chuyện tới hiện giờ, Nam Cung Dương còn đang điều tra rốt cuộc là ai chính hân. Chờ hân tra được là ai, hân nhất định phải đánh người nọ thành tám khúc!!

"Dương tử, người nói, Lăng Tiêu, trong hồ lô hân rốt cuộc là bán thuốc gì?" Khúc Mạc Nhiên chống khuỷu tay ở tay vịn, hơi hơi rũ đầu, ngón tay thon dài ấn huyết Thái Dương.

Nam Cung Dương nhủ nhủ mũi, trả lời nói: "Dù sao, ta không tin Lăng Tiêu thật sự muốn cáo lão hồi hương!"

"Trẫm cũng không tin! Nếu ông ta thật sự không có nửa điểm mơ ước đối với vị trí này, ông ta sẽ không bày mưu kế suốt mười năm! Hiện giờ, lúc ông ta sắp hành động, chúng ta cũng sắp thu lưới, ông ta, lại muốn từ bỏ!? Thật là lạ!"

Khúc Mạc Nhiên vỗ mặt cái trên bàn sách, hân kế hoạch lâu như vậy, chính là vì đợi khi tìm được nhược điểm của Lăng Tiêu, để diệt trừ Lăng Tiêu! Hiện tại, Lăng Tiêu rốt cuộc muốn làm cái gì? Khúc Mạc Nhiên thật sự là suy đoán không ra.

"Có thể là ông ta muốn lùi một bước tiến ba bước?" Nam Cung Dương suy đoán nói.

Khúc Mạc Nhiên có chút môi một tựa lưng vào ghế ngồi: "Nếu ông ta nói muốn cáo lão hồi hương, trẫm cũng đáp ứng rồi. Vậy trước cứ chờ xem, xem đến tội cùng ông ta muốn như thế nào!"

Lăng phụ rất nhanh chóng, ông một bên ngoại giao, một bên Mẫn phu nhân xử lý việc lớn nhỏ trong phủ.

Trong phủ, từ trên xuống dưới nhiều hạ nhân như vậy, nhất định không thể mang đi hết.

Mẫn phu nhân trả lại khế ước cho những người đó, lại cho một số tiền, cho những người đó, từng người trở về nhà.

Ngay cả những người ký khế ước bán thân cũng trả lại. Của cải trong nhà, có thể bán lấy tiền mặt đều bán, đồ vật quá nhiều cũng mang không được.

Nhiếp chính vương phủ là do hoàng thất ban thưởng, không làm Nhiếp chính vương nữa, thì tự nhiên phải trả lại.

Xử lý xong rất nhiều thứ, trực tiếp đổi thành ngân phiếu. Những hạ nhân dẫn đi Hoa thành, cũng chỉ là hai gã tùy tùng bên người Lăng phụ, thêm mấy ma ma thân cận Mẫn phu nhân, Lăng Kỳ An có hai gã thư đồng, Lăng Vu Đề có đại nha hoàn Hê Mộng.

Mấy người này đều không chịu rời đi, cho nên mới giữ lại.

Lăng phụ cũng không có lập tức giải tán ám vệ cùng tư binh mà ông dưỡng, ông biết, nhất định Khúc Mạc Nhiên sẽ không tin tưởng ông thật sự muốn từ bỏ, cho nên ông phải phòng bị Khúc Mạc Nhiên.

--- Bấy ngày sau ---

Cửa kinh thành vừa mới mở ra, từ bên trong thành có một đội nhân mã, mười hai chiếc xe ngựa kéo hành lý, hai xe ngựa chở người.

Xe ngựa rất nhiều, nhưng bởi vì thời gian rất sớm, cho nên cũng không khiến cho bao nhiêu người chú ý.

Ở nơi khác, hai người cười ngựa đuổi theo. Người đầu tiên là ám vệ Lăng phụ, người khác tất nhiên chính là người của Khúc Mạc Nhiên!

Lăng phụ cùng Lăng Kỳ An và hai gã thư đồng ngồi ở trong xe ngựa đi đầu, Mẫn phu nhân cùng Lăng Vu Đề và hai ma ma, Hê Mộng ngồi ở xe ngựa thứ hai.

Hai tên tùy tùng của Lăng phụ cười ngựa theo ở phía sau, Lãnh Vô mệnh liệt yêu cầu với Lăng Vu Đề cho cưới ngựa, đi theo bên cạnh xe ngựa Lăng Vu Đề.

Bọn họ không có dẫn theo mẫu thân Lăng Nghê Nhã, rốt cuộc từ bỏ thân phận chính thể của Lăng phụ, thì cái gì cũng không phải.

Lăng phụ mua cho bà một tòa tiểu viện, lại kêu hạ nhân hầu hạ, để lại chút tiền tài cho bà, đã là tận tình tận nghĩa!

Đoàn người mệnh mông, hướng Hoa thành mà đi.

Bởi vì đồ vật quá nhiều, thân thể Mẫn phu nhân chịu không nổi xe ngựa, cho nên đoàn người đi đi dừng dừng, lại qua năm ngày, mới đến Hoa thành.

Thời điểm Lăng Vu Đề mua tòa nhà chỉ là nghĩ một nhà năm người ở, cũng không có tính đến hạ nhân trong phủ.

Aya: muốn spoil lắm mà thôi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Công lược ám vệ ngốc manh (hoàn)

Edit: Mía

Cho nên nhiều người như vậy, nên có chút chặt.

Nhìn biểu tình có chút khó xử của Lăng Vu Đề, Lăng phụ cười xoa xoa đầu cô: "Hai tòa nhà bên cạnh phụ thân đều đã mua, đến ngày mai liền bắt đầu thông hai bên với nhau, sau đó tu sửa một phen, đến lúc đó liền đủ chỗ rồi!"

Đầu tiên Lăng Vu Đề có chút kinh ngạc nhìn Lăng phụ, ngay sau đó nhếch môi cười: "Vẫn là phụ thân nghĩ chu đáo! Nữ nhi quả nhiên vẫn là kém xa!"

"Đề Nhi đã rất tốt rồi!" Ở trong lòng Lăng phụ, Lăng Vu Đề thật sự là rất tốt!

Trước kia, "Lăng Vu Đề" xác thật có chút điêu ngoa tùy hứng, quyết giữ ý mình.

Nhưng thân là nữ nhi ông, mặc kệ như thế nào, ông đều là yêu là thương!

Hiện tại nữ nhi có thể trở nên ngoan như vậy, Lăng phụ thật sự cảm thấy thực vui vẻ! Ông nghĩ, nữ nhi tốt như vậy, là bởi vì trưởng thành nên đã hiểu chuyện! Thật tốt!

Sự tình bên Lăng phụ đã tạm thời xử lý xong, tuy rằng biết Khúc Mạc Nhiên vẫn ôm hoài nghi với Lăng phụ, nói không chừng hắn vẫn luôn phái người đang âm thầm giám thị bọn họ.

Chẳng qua không sao hết, cô tin rằng Lăng phụ sẽ xử lý tốt hết thảy.

Như vậy kể tiếp, cô nên nghĩ về Lãnh Vô, rốt cuộc cô phải làm sao bây giờ!

Cô phải làm như thế nào, mới có thể làm tên đầu gối Lãnh Vô thông suốt? Đây là cả một vấn đề!

Lăng Vu Đề nghĩ chờ thêm một thời gian khi tòa nhà tu sửa xong, hết thảy đều ổn định, nếu Lãnh Vô còn chưa thông suốt, cô liền trực tiếp thổ lộ Lãnh Vô đi!

Dù sao cô có thời gian là cả đời, cô không tin, vài chục năm nữa cũng không tăng thêm 10 điểm hào cảm!

Bởi vì không có nhiều người, cho nên Lăng Vu Đề phải hỗ trợ xử lý từ trên xuống dưới.

Vừa mới bắt đầu thì Lăng Vu Đề vẫn sẽ mắc không ít lỗi, nhưng từ từ, cô đã thuần thục lên.

Vào Hoa thành được một tháng, ba tòa nhà rốt cuộc hợp thành một khu nhà.

Hiện tại, vị trí của Lăng trạch, tuyệt đối là nơi chiếm vị trí tốt nhất Hoa thành, không gì sánh nổi!

Một ngày, nhân rồi không có việc gì, Mẫn phu nhân lôi kéo Lăng Vu Đề đến hoa viên hóng gió ngồi nói chuyện phiếm.

Đã vào đầu thu, bởi vì Mẫn phu nhân lúc sinh Lăng Kỳ An bị thương thân mình, cho nên tương đối sợ lạnh, bà khoác trên người một kiện áo choàng mỏng.

Mẫn phu nhân nhẹ nhàng nắm tay Lăng Vu Đề, ngữ khí nhu hòa: "Đề Nhi, con xem, chỉ chớp mắt, mọi thứ đã xong. Sang năm, con đã mười sáu tuổi. Chúng ta lúc trước vì chuyện đi, cũng chưa từng có suy nghĩ về hôn sự của con. Trong kinh thành có không ít người nương cảm thấy không tồi. Đêm qua nói chuyện cùng phụ thân con, phụ thân con lại nói không thể gả vào kinh thành, còn nói con đã có người ái mộ. Mẩu thân muốn hỏi, con ái mộ người nào? Nếu đối phương có nhân phẩm tốt, mẫu thân cũng không thêm dè ý gia cảnh của hắn đâu!"

Người ái mộ? Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, đương nhiên là có, chỉ là không biết có nói ra, có thể dọa đến Mẫn phu nhân hay không.

À, nói cũng được, dù sao sớm hay muộn đều phải nói. Nói sớm một chút, còn có thể cho Mẫn phu nhân thích ứng một chút!

Có mím môi, sau đó ra vẻ thẹn thùng hơi hơi rù mắt: "Hắn, mẫu thân ngài cũng nhận thức!"

"A? Nương cũng nhận thức? Chẳng lẽ là Ngô gia công tử đối diện?" Mẫn phu nhân hỏi.

Không chờ Lăng Vu Đề trả lời, bà gật gật đầu: "Ngô công tử cũng không tồi, lớn lên còn tính thanh thuần, lớn hơn con năm tuổi, lớn hơn một chút cũng được, biết đau lòng người. Tuy rằng trong nhà làm buôn bán, nhưng mà phụ thân hắn làm người không tồi! Quan trọng là bọn họ cũng rất thích con! Được rồi, nếu là Ngô gia tói cửa cầu hôn, mẫu thân cũng đồng ý!"

Lăng Vu Đề:....._-||

"Nương, không phải, không phải Ngô công tử!"

"Không phải? Vậy, là Trương công tử ở thành bắc?..... Vậy cũng tốt, cùng tuổi với con cũng được....."

"Nương ~ đều không phải, đều không phải! Người trong lòng con là Tiểu Lãnh!" Sợ Mẫn phu nhân lại nói thêm ai nữa, Lăng Vu Đề vội vàng mở miệng chặn Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân trừng mắt nhìn Lăng Vu Đề, há miệng, còn chưa có kịp nói gì, che miệng ho một hồi.

Lăng Vu Đề vội vàng đứng đến bên cạnh người Mẫn phu nhân vỗ lưng cho bà: "Nương ngài không có việc gì đi?!"

Một lúc sau thì Mẫn phu nhân gượng tay ngăn Lăng Vu Đề: "Không có việc gì, chỉ là vừa nay bị sặc nước miếng một chút. Khụ -- vừa rồi, Đề Nhi nói, con ái mộ Lãnh Vô sao?"

Lăng Vu Đề lại ngồi xuống lần nữa, cô gật đầu: "Đúng vậy, người trong lòng con, là Tiểu Lãnh."

Mẫn phu nhân hít sâu một hơi, tựa hồ bà có chút không thể tiếp thu: "Đứa bé kia a..... Thân thể không rõ, không tốt lắm đâu? Hơn nữa....."

Bà biết Lãnh Vô là ám vệ Lăng phụ cho Lăng Vu Đề, Lăng phụ nói qua, ông dưỡng ám vệ, tất cả đều là cô nhi. Hơn nữa..... Bà nhìn đứa bé Lãnh Vô kia, có chút ngốc ngốc.....

"Nương! Mặc kệ thân thể hắn như thế nào, chính là nữ nhi thích hắn! Đời này, cũng chỉ thích hắn!" Ánh mắt cũng ngữ khí của Lăng Vu Đề đặc biệt kiên định, làm Mẫn phu nhân trong lúc nhất thời không thể khuyên bảo cô cái gì.

"Ý của con là....."

"Phải, đời này, nữ nhi nếu không phải hắn không gả!"

Vừa dứt lời, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được điểm hào cảm thật lâu không có tăng lên, ngay lập tức liền tăng tới 98 điểm.

Lăng Vu Đề đứng lên, sau đó nhìn ra ngoài đình.

Lãnh Vô đứng ở dưới một tán bạch quả cách đó không xa, gió thu lạnh run, trên cây đã có hoa bạch quả màu vàng nhạt nhẹ nhàng tung bay.

Hắn một thân áo choàng, trên mặt thanh tú mang theo ý cười không che dấu được.

Cho tới nay, cô chưa bao giờ cảm thấy Lãnh Vô ngốc, trên người hắn có một loại khí chất sạch sẽ, tựa như màu áo choàng trên người hắn!

Lăng Vu Đề biết, nhất định Lãnh Vô nghe được cô nói chuyện cùng Mẫn phu nhân, cho nên mới đột nhiên cho thêm điểm hào cảm.

Như thế, xem như trong lúc vô tình, cô đã làm Lãnh Vô thông suốt sao?

Lãnh Vô cất bước, đi tới chỗ Lăng Vu Đề. Bước chân hắn rất nhỏ, đi lại rất nhanh.

Cô cảm thấy chỉ là trong chớp mắt, Lãnh Vô cũng đã tới bên người mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lăng Vu Đề cảm thấy Lãnh Vô lại cao hơn một ít, lúc trước cô chỉ cần giương mắt lên là có thể nhìn đến mặt Lãnh Vô, hiện tại phải hơi hơi ngửa đầu mới có thể nhìn đến mặt hắn!

Nhìn ánh mắt chuyên chú của Lãnh Vô chuyên chú, không biết vì sao, Lăng Vu Đề lại có chút khẩn trương.

"Tiểu, Tiểu Lãnh....."

Lãnh Vô mở miệng: "Tiểu Vu, ta có người ái mộ! Người muốn biết là ai sao?"

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, cô biết, biết là ai! Chính là, rõ ràng biết, lại đối với cái đáp án kia, cảm thấy vô cùng khẩn trương.

"Ta..... Muốn biết..."

"Người trong lòng ta, người ta muốn cùng thành thân, muốn nâng vị ta sinh con đẻ cái, muốn sống chung cả đời..... Chính là Tiểu Vu người!"

Phanh phanh phanh --

Chốc lát, Lăng Vu Đề dường như thấy được trăm hoa đua nở!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Công lược ám vệ ngốc manh (ngoại truyện 01)

Edit: Mia

Mà người đứng giữa trăm hoa kia, chính là Lãnh Vô!

Lăng Vu Đề nhếch môi cười, cười thật tươi, cô đột nhiên khóc lên, khóc đến nước mũi nước mắt đều chảy ra.

Lãnh Vô bị dọa tới rồi, hắn vội vàng đỡ bả vai Lăng Vu Đề, khăn trương dò hỏi cô.

Lăng Vu Đề cũng không nói lời nào, chỉ là liên tiếp lắc đầu.

Sợ dĩ khóc, là bởi vì trước nay cô không có nghĩ tới, khi Lãnh Vô thổ lộ tâm ý với cô, cô sẽ cảm động như thế!

Hoá ra, khi cô ở cùng Lãnh Vô, cũng sinh ra cảm tình với hắn sao?!

"Tiểu Vu, người, người có phải hay không không muốn gả cho ta? Không muốn vì ta sinh con đẻ cái? Không muốn, sống cùng ta cả đời sao?"

Lãnh Vô nhin không được hỏi.

Lăng Vu Đề lại lắc đầu: "Không phải, ta, ta nguyện ý!"

Ngay sau đó, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được điểm hảo cảm của Lãnh Vô đã 100 điểm.

Lăng Vu Đề giương mắt, nhìn Lãnh Vô nhếch môi cười.

Lãnh Vô cũng cười, hắn cười xán lạn, trong ánh mắt tựa hồ đều tỏa sáng.

Hắn giờ tay xoa mặt Lăng Vu Đề, ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, động tác dịu dàng.

Mẫn phu nhân một bên thấy hai người không coi ai ra gì tú ân ái, mở miệng, muốn nói lại thôi.

Thật lâu sau, Mẫn phu nhân thờ dãi một hơi. Thôi thôi, chỉ cần nữ nhi thích thì tốt rồi!

Bà đứng lên, cũng không có quấy rầy Lăng Vu Đề và Lãnh Vô, được ma ma đỡ rời đi.

Từ khi Lãnh Vô biểu lộ tâm ý với Lăng Vu Đề, lại càng thích ở bên Lăng Vu Đề.

Lăng phụ bắt đầu làm ăn ở Hoa thành, bởi vì đã sớm coi Lãnh Vô trở thành con rể, Lăng phụ ra ngoài đều dẫn theo Lãnh Vô cùng đi theo học tập.

Vốn dĩ Lãnh Vô vẫn rất nghe lời, chỉ là Lăng phụ mang Lãnh Vô ra ngoài càng ngày càng thường xuyên, Lãnh Vô không vui.

Lăng phụ như vậy làm hại hắn cùng Tiểu Vu không có thời gian gặp nhau!

Hơn nữa, hiện tại hắn đã không còn là ám vệ của Lăng Vu Đề, không thể mỗi ngày ở nơi tối cùng cô!

Rốt cuộc có một ngày, Lãnh Vô nhin không được mở miệng: "Lăng thúc, ngài có phải không vui khi ta cùng Tiểu Vu ở bên nhau?"

Bởi vì Lăng phụ sợ Lãnh Vô làm lộ thân phận mình, cho nên từ khi đến Hoa thành, Lăng phụ liền bắt đầu kêu Lãnh Vô gọi ông là Lăng thúc.

Bên ngoài, Lăng phụ cũng giới thiệu với người khác, Lãnh Vô là con của bạn bè mình.

"Vì sao hỏi như vậy?" Lăng phụ có chút nghi hoặc hỏi.

Lãnh Vô nói: "Mỗi ngày Lăng thúc dẫn ta ra cửa, ta cùng Tiểu Vu không có nhiều thời gian!"

Lãnh Vô trả lời, Lăng phụ không biết là nên sinh khí hay là nên buồn cười: "Tiểu từ thôi!"

Lăng phụ vỗ một cái trên đầu Lãnh Vô: "Nếu vì phụ không vui khi người cùng Đề Nhi ở bên nhau, sẽ không mỗi ngày dẫn người theo, dạy người buôn bán! Người không học kiếm tiền, về sau vì phụ làm sao yên tâm giao Đề Nhi cho người chiều cô?!"

Tuy rằng ăn một cái cốc, nhưng nghe được Lăng phụ trả lời, Lãnh Vô xoa đầu ha ha ngây ngô cười.

Mẫn phu nhân nghĩ nữ nhi nhà mình cũng không nhỏ, đã có đối tượng, nên phải sớm thành thân.

Lăng phụ không có ý kiến, Lăng Vu Đề không có ý kiến.

Lãnh Vô? Kia càng ước còn không được! Thành thân xong, hắn cùng Lăng Vu Đề sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn!

Mùa xuân năm thứ hai, Lãnh Vô cùng Lăng Vu Đề, rốt cuộc thành thân!

---- Mười năm sau ----

"Cửu cữu, cửu cữu! Nếu người không dẫn con cùng đi, con liền nói cho mẫu thân, nói người lại muốn trộm đi đánh mã cầu!"

Một tiểu nha đầu mặc váy hoa hồng nhạt lúi kéo vạt áo một thiếu niên tuổi từ mười bảy mười tám tuổi.

Thiếu niên tuổi từ bắt đầu đã: "Tiểu nữ này ơi! Nơi đó không thích hợp với ngươi! Còn có, có thể đừng có lần nào cũng tìm nương ngươi tới uy hiếp ta nha! Ta đã chán rồi!"

Lãnh Hương Ý ngao kiều cười: "Ta không chán nha ~ đừng rất tốt! Thế nào, cứ cứ muốn dẫn con đi không?"

"Đi!" Lãnh Kỳ An nghiêng răng nghiêng lợi! Năm tay Lãnh Hương Ý vừa mới chuẩn bị từ cửa sau chạy đi, một âm thanh vang lên ở phía sau hai người: "Đây là, muốn đi đâu nha?"

"Hắc..... Hắc hắc..... Tỳ tỳ....." Lãnh Kỳ An cười gương quay đầu lại, có chút chột dạ nhìn Lãnh Vu Đề.

Lãnh Vu Đề tay chống nạnh, nghiêng đầu nhìn một lớn một nhỏ đứng ở cửa sau.

Lãnh Hương Ý một phen buông tay Lãnh Kỳ An, sau đó chạy đến bên người Lãnh Vu Đề ôm đùi cô: "Mẫu thân mẫu thân, cứ cứ muốn đi đánh mã cầu! Con giúp người ngăn hấn lại!"

Lãnh Kỳ An: Lãnh Hương Ý, đồ giáo hoạt!

Lãnh Hương Ý: Ừ hứ!

Lãnh Kỳ An: (?πoπ").....

"Ai da ai da ~ tỳ tỳ nhẹ chút nhẹ chút....."

Lãnh Kỳ An hơi hơi cong eo, hai tay muốn đi che lỗ tai lại, rồi lại không dám che.

Lãnh Vu Đề vẫn cười tìm tìm, ra tay cũng không nhẹ: "Đánh mã cầu đúng không?! Trốn đi đúng không?! Đề làm bài xong chưa?! Sổ sách phụ thân giao đã làm xong chưa?! Vô công luyện chưa?! A?!"

"Tỳ, ta sai rồi, ta sai rồi! Ta đây liền đi, liền đi!"

Lãnh Kỳ An đỏ hốc mắt, bộ dạng đáng thương.

Lãnh Hương Ý theo ở phía sau thấy vậy, che cái miệng nhỏ cười trộm.

Lãnh Vu Đề giống như là có một đôi mắt sau lưng, cô cũng không quay đầu lại, nói với Lãnh Hương Ý: "Con cũng đừng vội cười cứ cứ, mới vừa rồi con dùng túi mực ném tiểu tử Đặng gia, đợi chút chúng ta chậm rãi tính chuyện này!"

Cô cũng là bộ phục nữ nhi nhà mình, thế nhưng nhằm chán làm gì không làm lại làm túi chứa đầy mực nước, thật giống như bóng nước ở hiện đại.

Chỉ là nếu là nước còn được, ném lên người cũng không sao!

Nhưng Lãnh Hương Ý lại rất có tài, thế nhưng đổ mực nước vào! Làm các túi đủ mọi màu sắc ném lên tiểu tử Đặng gia lớn hơn nó ba tuổi kia.

Trong chốc lát, Đặng gia tiểu tử đã bị Lãnh Hương Ý ném thành con tắc kè!

"A ~ ông ngoại cứu mạng!" Lãnh Hương Ý kêu, một bên liền chạy tới thư phòng Lãnh phụ cầu cứu.

Thấy vậy, Lãnh Vu Đề có chút bất đắc dĩ lắc đầu, có sinh hai đứa, đại nhi từ năm nay chín tuổi, tiểu nữ nhi Lãnh Hương Ý, năm nay vừa mới sáu tuổi.

Khác với ca ca, Lãnh Hương Ý y như quý linh tinh, còn chuyện môn thích đùa dai, cũng không biết là giống ai?.....

Thư phòng

Lãnh Vô ngồi ở đối diện Lãnh phụ, năm tháng mài giũa hấn không còn ngây thơ nữa, mưa dầm thấm đất, trong ánh mắt hấn thường thường, sẽ hiện lên sự khôn khéo giống như Lãnh phụ.

"Thác Bạt tộc nơi đó, Thác Bạt Thành đã thành công đoạt được tộc trưởng." Lãnh Vô nói.

Lãnh phụ gật đầu: "Ừ, vất vả với ngươi! Thác Bạt Thành đã từng giúp vì phụ không ít, hấn có yêu cầu, tự nhiên là phải đi giúp hấn."

Aya: Ba kêu đi ngủ, phải ra ngoài hiền, muỗi cắn này~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 116: Công lược ám vệ ngốc mạnh (ngoại truyện 02)

Edit: Mía

Thác Bạt Thành là nhi tử của tộc trưởng Thác Bạt tộc, chỉ là tộc trưởng con đồng. Nhiều người, liền có tranh đoạt.

Thác Bạt Thành có quan hệ cùng Lãnh phụ, thời điểm Thác Bạt Thành tranh vị, Lãnh phụ kêu Lãnh Vô đi giúp hấn một tay.

Lãnh Vô gật đầu, nghĩ nghĩ, hấn lại mở miệng: "Kinh thành truyền tin tức, thất hoàng tử của Thục phi, qua đời."

"Thất hoàng tử bệnh nặng quá lâu, đã sớm đoán trước sẽ có ngày này."

Nghe tin tức này, Lãnh phụ không có phản ứng bao nhiêu, ông ma xát tay vào ngọc bội trong người.

Đó là do cháu ngoại lớn của ông, Lãnh Tương Vũ điều khác cho, Lãnh phụ rất là thích, trên cơ bản là mỗi ngày đều giữ không rời.

Chín năm trước, Lãnh phụ từng truyền một phong thư cho Khúc Mạc Nhiên.

Trong thư, ông nói cho Khúc Mạc Nhiên thân phận thật sự của Lãnh Nghê Nhĩ. Lại nói cho Khúc Mạc Nhiên, ông thật sự không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế kia.

Cho nên nói Khúc Mạc Nhiên hoàn toàn không cần đề phòng ông, nếu thật sự không yên tâm, có thể luôn phái người giám thị ông, ông hoàn toàn không ngại!

Đối với thân phận Lãnh Nghê Nhĩ, ông tạm thời sẽ giữ bí mật!

Chú ý! Lãnh phụ chỉ nói là tạm thời!

Hấn có người ở trong cung, cho nên cảm tình của Khúc Mạc Nhiên cùng Lãnh Nghê Nhĩ phát triển, Lãnh phụ đều biết.

Khúc Mạc Nhiên đề phòng ông, làm sao mà ông không muốn đề phòng Khúc Mạc Nhiên đây!

Bởi vì ông cáo lão hồi hương, cho nên Khúc Mạc Nhiên không dám trắng trợn làm gì cả.

Đề phòng Khúc Mạc Nhiên, chính là lo lắng hấn sẽ làm gì đó ở trong tối.

Lãnh phụ còn biết, Khúc Mạc Nhiên muốn lập Lãnh Nghê Nhĩ làm hậu.

Lãnh phụ trừ bỏ đối đãi người nhà mình thì đối với người ngoài, kỳ thật ông không phải là người tốt.

Bằng không cũng không phải là đại BOSS phản diện trong tiểu thuyết!

Cho nên, Lăng phụ, thành công làm cho Khúc Mạc Nhiên bãi bỏ ý định lập Lăng Nghê Nhã làm hậu.

Hắn lo lắng, lo lắng hẳn lập Lăng Nghê Nhã làm hậu, Lăng phụ sẽ tuân thân phận thật sự của Lăng Nghê Nhã ra!

Đến lúc đó, Lăng Nghê Nhã, sẽ gặp phải hoàn cảnh gì?!

Cho nên, nhiều năm như vậy, Khúc Mạc Nhiên đặt người âm thầm giám sát ở bên Lăng phụ.

Lăng Nghê Nhã, vẫn luôn là Thực phi nương nương!

Cốt truyện bởi vì hành vi của Lăng phụ mà xảy ra biến động, Lăng Nghê Nhã không có trở thành hoàng hậu.

Khúc Mạc Nhiên, cũng không chỉ độc sủng một người là nàng.

Chẳng sợ yêu nhau, hẳn, thân vẫn là đế vương, vẫn phải ban mưa móc đều đều!

Mấy ngày trước, nhi tử thứ hai của Lăng Nghê Nhã, cũng chính là thất hoàng tử, bệnh cũ tái phát, qua đời.

"Ông ngoại cứu mạng nha ~ mẫu thân muốn phạt Hương Hương ~~ ông ngoại cứu Hương Hương ~"

Lăng phụ cùng Lãnh Vô nói chuyện còn chưa kết thúc, ngoại thư phòng liền truyền đến tiếng kêu của tiểu ngoại tôn nữ Lãnh Hương Ý.

Ngay sau đó, Lãnh Hương Ý liền đẩy cửa thư phòng, sau đó chuẩn bị bước đến ôm ấp Lăng phụ.

Chỉ là cô bé vừa mới nhìn vào trong phòng, thấy còn người khác, Lãnh Hương Ý ngây ra một lúc, ngay sau đó thán thê đột nhiên chuyển hướng.

Lãnh Hương Ý bỏ nhào vào trong lòng ngực Lãnh Vô: "Phụ thân ~ người trở về khi nào?! Hương Hương rất nhớ người! Phụ thân có mua lễ vật cho Hương Hương hay không?!"

Lãnh Vô bế Lãnh Hương Ý lên, dùng cái trán dán vào cái trán của cô bé, đẩy mắt hắn mang theo vô hạn yêu thương: "Phụ thân đương nhiên có mua lễ vật cho Hương Hương! Còn mang theo rất nhiều đó!"

"Thật vậy chăng?!" Lãnh Hương Ý ngửa đầu nhìn Lãnh Vô, cô bé lớn lên đặc biệt giống Lãnh Vô, gương mặt thanh tú bởi vì trẻ con nên hơi tròn, như một cái bánh bao nhuyển nhuyển manh manh, chỉ là trong ánh mắt có hiện lên giào hoạt, thoát nhin rất tinh quái.

Lãnh Hương Ý hỏi Lãnh Vô xong, cũng không đợi Lãnh Vô trả lời mình, lại mở miệng lần nữa: "Phụ thân cũng mua lễ vật cho mẫu thân chứ?! Phụ thân mau đi đưa lễ vật cho mẫu thân đi, thuận tiện nói với mẫu thân là đừng phạt Hương Hương nữa~"

Ý cười trên mặt Lãnh Vô không giảm, Lăng phụ một bên ha ha cười: "Hương Hương nha! Con lại làm cái chuyện xấu gì, mẫu thân mới muốn phạt con thể?"

Lãnh Hương Ý chu chu miệng, có chút ngượng ngùng nói: "Cũng không có làm cái gì ~ chỉ là con dùng túi mực nước, ném tiêu tử Đặng Hoa... Ừm~~ thành một cục đầy màu sắc thôi~"

Lãnh Hương Ý mới vừa nói xong, tiếng cười của Lăng phụ liền vang vọng toàn bộ thư phòng, ông chỉ vào Lãnh Hương Ý: "Làm tốt lắm! Cái tiêu tử thú vị, cả ngày nói tưởng thành muốn cười bảo bối ngoại tôn nữ của ta, đây là nên làm, ha ha --"

Lãnh Hương Ý gật đầu, đúng là như vậy! Ông ngoại đều nói vậy rồi, mẫu thân không nên phạt mình nữa!

Lãnh Vô bắt đầu đi cười lắc đầu, năm năm trước, Lăng phụ bắt đầu không quản việc kinh doanh nhiều, đại bộ phận đều đã giao cho Lãnh Vô xử lý.

Lãnh Vô vốn không quá nguyên ý, rốt cuộc hẳn chỉ là đưa con rể.

Lăng phụ lại nói muốn giao cho hẳn xong, rồi sau đó giao việc kinh doanh cho Lăng Kỳ An.

Việc trong tối, tỷ như ám vệ gì đó, Lăng phụ cũng không tính toán sẽ cho Lăng Kỳ An biết.

Bởi vì lo lắng Lăng Vu Đề muốn phạt mình, cho nên Lãnh Hương Ý đi theo Lăng phụ đi đến viện của Lăng phụ.

Lãnh Vô trở về chỗ Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề vừa mới đưa Lăng Kỳ An trở lại trong phòng, cô ngồi ở trên giường hơi rũ đầu may giày.

Đế giày rất lớn, vừa thấy thì biết là cho nam tử dùng.

Vừa mới may vài đường, Lăng Vu Đề liền ngừng lại.

Cô nghiêng đầu nhìn trời bên ngoài, Lãnh Vô, đã rời đi hai tháng.

Hắn giúp Lăng phụ làm việc, Lăng Vu Đề chưa bao giờ hỏi đến.

Chẳng qua, thật ra Lãnh Vô sẽ chủ động nói cùng cô.

Cho nên Lăng Vu Đề biết, lần này Lãnh Vô, là đi Thác Bạt tộc, chính là vì trợ giúp Thác Bạt Thành đoạt tộc trưởng.

Cũng không biết, khi nào Lãnh Vô mới có thể trở về.

"Giày này, là cho ta sao?" Một giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai Lăng Vu Đề, cô có thể nghe thấy rõ ràng, giọng nói đó rất gần mình.

Lăng Vu Đề đột nhiên quay đầu, xúc cảm ấm áp mềm mại truyền đến trên trán, làm Lăng Vu Đề ngăn người: "Tiểu Lãnh?"

Lãnh Vô lại hôn hôn ở trên trán Lăng Vu Đề, khóe miệng hắn giương cao lên, cúi người xuống, đối diện cùng Lăng Vu Đề.

Nhớ nhưng trong mắt hẳn không che dấu chút nào, bao vây Lăng Vu Đề trong đó.

"Nương tử, rất nhớ nàng! Nàng nhớ ta không?"

Khuôn mặt của Lăng Vu Đề đỏ lên: "Ừ, ta cũng nhớ chàng!"

"Nương tử..... Chúng ta, lại sinh một đứa đi?!" Lãnh Vô ôm lấy Lăng Vu Đề.

"A? Hiện tại? Không..... Không được rồi..... Ban ngày ban mặt ~~" Lăng Vu Đề thẹn thùng.

"Không quan hệ....."

"Khụ..... Vậy, thôi được rồi....."

---- Lãnh Vô đọc thoại ----

Tháng thứ nhất khi mới đi vào Hoa thành định cư, Lãnh Vô chưa bao giờ biết buồn rầu, bây giờ lại có chút buồn rầu.

Mà không biết lý do vì sao buồn rầu.

Tiểu Vu gần đây ở Hoa thành nhận thức không ít công tử nhà giàu..

Aya: Gõ chữ lần hai, chỉ một cái chạm nhẹ thôi mà mắt hết... hôn

Chương 117: Công lược ám vệ ngốc mạnh (ngoại truyện 03)

Edit: Mía

Cái gì mà Ngộ gia công tử! Cái gì mà Tướng công tử!.....

Ánh mắt của những tên công tử kia khi nhìn Tiểu Vu dường như đều giống nhau, thoạt nhìn giống như hồ rình mồi!

Ta không thích!

Mỗi lần chỉ cần Tiểu Vu nói chuyện cùng những công tử đó, ta liền cảm thấy trong lòng không thoải mái!

Chỉ là, Lãnh Vô ta đây cũng không biết vì sao mình lại không thoải mái.

Gần đây, Lăng phụ luôn dẫn ta đi ra ngoài, nói là dạy ta buôn bán.

Trí nhớ ta rất tốt, học cũng mau.

Lăng phụ nói qua một lần, ta đã nhớ kỹ. Mỗi lần Lăng phụ kiểm tra ta, ta trả lời chính xác, Lăng phụ sẽ vừa lòng cười đối với ta.

Từ khi tới Hoa thành, ta đã được thông báo là sẽ không còn là ám vệ của Tiểu Vu, nói cách khác, Tiểu Vu không còn là chủ nhân của ta!

Bởi vì ta không thể luôn ở chỗ tối bảo vệ Tiểu Vu, còn phải đi theo Lăng phụ học buôn bán!

Cho nên Lãnh Vô ta không vui!

Có một ngày, ta mua thạch tường vì cho Lăng Vu Đê, trong lúc vô tình nghe được một nam một nữ đối thoại.

Ta ân thần, quang minh chính đại nghe lén.

"Dung Dung, ta, ta có lời muốn cùng nói với muội!" Nam tử trẻ tuổi có sắc mặt thoạt nhìn hơi kích động cùng khẩn trương.

Nữ tử đỏ mặt, nằng rừ mặt, vẻ mặt thẹn thùng: "Ừ", Thành ca huynh nói đi."

"Từ nửa năm trước muội dọn đến cách vách nhà ta. Ta không không chế được! Mỗi ngày ta đều muốn gặp muội, muốn nói chuyện với muội, muốn ánh mắt muội vẫn luôn đặt ở trên người ta! Vừa thấy muội nói chuyện cùng nam tử khác, cười với nam tử khác, ta liền chua xót, rất khó chịu! Ta không thích, không thích muội từ bỏ ta lại cười với nam tử khác đẹp như vậy! Dung Dung, ta thích muội! Ta, ta muốn cưới muội làm thể tử của ta!"

Nam tử nói xong, nữ tử thẹn thùng chạy ra, nam tử đuổi theo.

Lãnh Vô ta ở trong một góc vỗ ngực, mới vừa rồi, theo như lời tên nam tử kia, ta cũng có cảm giác như vậy đối với Tiểu Vu.

Cái loại cảm giác kia, chính là chua xót, rất là khó chịu!

Cho nên, ta, thích Tiểu Vu, muốn cưới Tiểu Vu làm thể tử của ta sao?!

Lãnh Vô, đột nhiên nghĩ thông suốt!

Rốt cuộc ta đã biết vì sao mỗi lần Tiểu Vu hỏi ta có người ái mộ không thì ta đều không biết, hoá ra không phải không có.

Mà là, ta chưa nhận ra người nọ là ai!

Tiểu Vu nói, người ái mộ chính là muốn cùng nàng ở bên nhau, cùng nàng thành thân, khiến nàng sinh con đẻ cái cho ta, bên ta cả đời!

Người kia, có!

Hiện tại mới suy nghĩ cẩn thận, người kia, chính là Tiểu Vu đấy!

Ta muốn ở bên Tiểu Vu cả đời, muốn mỗi ngày thấy Tiểu Vu, nói chuyện cùng nàng ấy!

Ta chỉ nấu đồ ăn ngon cho nàng! Làm Tiểu Vu sinh con đẻ cái cho ta!

Thấy rõ tâm ý chính mình, Lãnh Vô ta liền bước nhanh trở về.

Ta muốn đi nói cho Tiểu Vu, ta có người ái mộ!

Người kia, chính là nàng!

Vừa mới trở lại Lăng trạch, ta gặp phải Hề Mộng, hỏi Hề Mộng Tiểu Vu ở nơi nào, rồi đi đến hoa viên.

Vừa mới đi đến cây bạch quả trong hoa viên, ta đã nghe được tiếng Tiểu Vu nói chuyện.

Nàng nói: "Người trong lòng ta, là Tiểu Lãnh."

Nàng nói: "Mặc kệ thân thể hần như thế nào, đời này, cũng chỉ thích hần!"

Nàng nói: "Đời này, không phải hần không gả!"

Thính lực ta luôn luôn tốt, chỉ là một khắc kia, tai ta, tựa hồ chỉ có thể nghe được giọng của nàng.

Toàn bộ trong thiên địa, ta chỉ có thể nhìn thấy một người là nàng, chỉ có thể nghe được một người là nàng!

Tìm ta, đập liên hồi.

Ta cảm thấy tìm mình không được bình thường, bởi vì ta cảm thấy tìm mình như muốn nhảy ra ngoài!

Lãnh Vô nhếch môi, lộ ra một nụ cười.

Hoá ra, hoá ra Tiểu Vu cũng thích mình!

Bọn họ như vậy, có tính là lưỡng tình tương duyệt không?

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Vu liền quay đầu nhìn ta.

Ta lập tức khẩn trương, lấy hết can đảm, nhấc chân đi đến bên Tiểu Vu.

Bởi vì khẩn trương, bước chân thật nhỏ.

Nhưng, lại rất vội vàng.

Vội vàng đến mức dùng cả kính công, muốn tới bên người Tiểu Vu với tốc độ nhanh hơn!

Ta thô lỗ với Tiểu Vu, Tiểu Vu khóc, mà không phải khổ sở khóc.

Nàng ấy vừa khóc vừa cười, nàng nói: Nàng nguyện ý cùng ta trải qua cả đời!

Ta cảm thấy, ông trời thật là chiều cổ mình!

Cho ta có một thể tử tốt như thế!

----Trong hoàng cung

Lăng Nghê Nhã tiểu tụy ngồi ở trên mặt đất tẩm cung, trong mắt nàng chứa nước mắt, trong tay ôm một cái búp bê vải.

"Tiểu Tuấn, Tiểu Tuấn! Con không cần mẫu phi sao?! Sao con lại có thể vô tình rời mẫu phi như vậy!"

Lăng Nghê Nhã vừa khóc thút thít, vừa ôm chặt búp bê vải vào lồng ngực.

Trước sau nàng không thể tiếp thu, con trai của nàng đã rời nhân thế, rời khỏi nàng!

Vừa mới hạ triều, Khúc Mạc Nhiên còn không có thay triều phục, liền tới tẩm cung Lăng Nghê Nhã.

Khúc Mạc Nhiên ngồi xồm bên người Lăng Nghê Nhã, nhẹ nhàng ôm lấy bà vai nàng, về mặt thương tiếc: "Tiểu Nhã, đừng khổ sở! Nàng như vậy, Tiểu Tuấn cũng đi không an tâm!"

Lăng Nghê Nhã đẩy Khúc Mạc Nhiên ra: "Người đi đi! Người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người! Là người! Chính là người hại chết Tiểu Tuấn! Ta hận người! Khúc Mạc Nhiên ta hận người!"

Lăng Nghê Nhã có chút vận vẹo, lúc này nàng nào còn về mặt lệ khuyển quốc khuyển thành.

Khúc Mạc Nhiên gất gao ôm Lăng Nghê Nhã: "Tiểu Nhã nàng đừng như vậy! Tiểu Tuấn đi rồi, chúng ta còn có tiểu Hàm, nếu tiểu Hàm tan học trở về gặp nàng như vậy, sẽ khổ sở!"

Nhắc tới đại nhi tử, cảm xúc Lăng Nghê Nhã hơi chút bình phục, nàng nằm ở trong lòng ngực Khúc Mạc Nhiên, bi thương khóc thút thít.

.....Cốt truyện bởi vì Lăng Vu Đề quấy nhiễu, Lăng phụ không có mưu phản, cho nên Lăng phụ không có chết.

Bởi vì Lăng phụ quấy nhiễu, Khúc Mạc Nhiên không có lập Lăng Nghê Nhã thành hậu.

Nam nữ chủ không có trải qua khúc chiết, không có trải qua trắc trở.

Tuy Khúc Mạc Nhiên vẫn yêu Lăng Nghê Nhã, hai người yêu nhau, lại không thuần túy giống như trong tiểu thuyết.

Khúc Mạc Nhiên vẫn luôn phái người giám thị Lăng phụ, đối với Lăng phụ, hần trần ngập nghỉ ngơi.

Muốn nhỏ bỏ Lăng phụ, lại không dám tùy tiện nhỏ. Cho nên cứ ghen ở cổ, không bỏ đi được, cảm thấy rất khó chịu!

Chờ Lãnh Vô sống thọ và chết xong, Lăng Vu Đề mới về hệ thống.

Lúc này đây, tựa hồ cô lại hiểu một chút gì đó.

Mỗi một thế giới, luôn sẽ lưu lại cho cô một chút dấu vết gì đó!

Cô còn nhớ rõ lúc trở về tình cảm với Lãnh Vô còn rất sâu nặng, một hồi, cảm tình đều đã phai nhạt.

Đột nhiên nhớ tới ở thế giới tiểu thuyết mặt thế, Phó Thời Sâm từng nói qua: "Mỗi người cũng không phải cả đời chỉ yêu một lần. Tình yêu, không phải yêu nhiều, mà trở nên thấp kém. Mỗi một lần yêu, đều là chân tình, chưa từng cô phụ!"

Cả đời cô cứ như vậy, sẽ quên người mình đã từng yêu, cô cũng không thể khống chế.

Ở trong quá trình công lược, sẽ đồng thời mất đi tâm của mình, cũng không thể khống chế.

Chỉ có thể dùng lời Phó Thời Sâm từng nói qua: Mỗi một lần yêu là dùng chân tình, chưa từng cô phụ!

Aya: Đọc thoải chẳng ra độc thoại □□□, cạn lời tác giả, phải sửa nát luôn. Hôm nay 2 chương thôi nhé, mắt công ngắt giữa đường.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Thế giới 5 - Công lược dưỡng phụ vampire (01)

Edit: Aya Shinta

Bình phục tâm trạng có chút hạ xuống, Lăng Vu Đề mở sổ liệu cá nhân.

Độ hoàn thiện sổ liệu cá nhân của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên người thực nghiệm: Lăng Vu Đề

Cốt cách: 25/100

Kinh mạch: 25/100

Huyết nhục: 25/100

Nội tạng: 25/100

Ngũ quan: 25/100

Lân da: 25/100

Lông tóc: 25/100

Móng tay: 25/100

Đặc thù kỹ năng: Dị năng hệ thủy cấp 4.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù ở cùng thế giới nhiệm vụ, mới có thể lựa chọn dùng!

Khen thưởng: (Khởi động một lần nữa: Ý tứ là có thể xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, làm lại từ đầu) ×1

Nước vong tình: (làm người ta quên đi tình cảm chân thành, kỷ hạn một năm) ×1

Nước vong tình? Làm sao lại đột nhiên thêm một cái phần thưởng như vậy?

Thứ này, là để cô uống sao?

Không đúng không đúng, không phải là cho cô uống!

Chẳng lẽ..... Là cho đối tượng đã yêu nữ chủ quá sâu sắc?

Nhưng mà, vì sao không phải là thời hạn vĩnh cửu mà chỉ có một năm thế?

Thời được rồi thời được rồi ~ trước mặt kệ nó!

Thứ tốt cũng không ngại nhiều sao!

Không có dừng lại ở bên trong hệ thống bao lâu, Lăng Vu Đề liền trực tiếp truyền tống mình tới thế giới nhiệm vụ tiếp theo!

Xích Huyền đại lục.

Nơi này có ba chủng tộc: Vampire, người sói, nhân loại.

Ở chỗ này, nhân loại là sinh vật có cấp bậc thấp nhất.

Tuy tam tộc cùng tồn tại, nhưng số dĩ nhân loại có thể luôn tồn tại. Là bởi vì vampire, người sói, bọn họ cần phải ăn.

Cho nên ở chỗ này, nhân loại bị bọn họ nuôi lớn như loài súc vật.

.....

Lăng Vu Đề từ trong quan tài siêu xa hoa hóa bò ra, cô nhấc chân đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, hơi ngửa đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Khắp không trung đều bị thái dương nhuộm thành một sắc đỏ tựa máu, ánh sáng không mạnh, vampire bị chiếu tới thì cũng không ảnh hưởng chút nào.

Ban ngày ở Xích Huyền đại lục chính là như vậy, bất đồng với trời xanh mây trắng của các thế giới khác.

Nơi này, mây là màu xám trắng, nhìn kỹ thái dương kia, bề mặt như là có máu tươi đang lưu chuyển.

Không thể không nói, rất đẹp, loại cảnh sắc này, cô chưa từng gặp qua ở các thế giới khác.

Thế nhưng buổi tối, thật ra không khác biệt lắm so với các thế giới kia, có ánh trăng, ngôi sao.....

"Cốc cốc cốc --"

Tiếng đập cửa vang lên, Lăng Vu Đề quay đầu lại nhìn về phía cửa: "Vào đi."

Một cô gái trẻ tuổi ăn mặc hầu phục hơi rũ đầu đi đến: "Tiểu thư, ngài nên rời giường."

Cô ấy nhẹ giọng, tựa hồ đang lo lắng cô ấy nói hơi lớn tiếng một chút, Lăng Vu Đề sẽ lập tức cắn đứt cổ cô.

Nhân loại ở đây, trừ bỏ không biết tự lượng sức mình. Bọn họ đối vampire cùng người sói, hoặc nhiều hoặc ít, đều biểu hiện có chút khúm núm.

Lăng Vu Đề gạt đầu, không có liếc mắt nhìn cô hầu kia lấy một cái.

Tuy rằng hiện tại thân thể cô là vampire, nhưng lúc trước cô đều là nhân loại.

Muốn đi hút máu người, cô còn cần một thời gian để thích ứng.

Cô hầu gái chuẩn bị tới giúp Lăng Vu Đề rửa mặt chải đầu, Lăng Vu Đề xua xua tay cự tuyệt: "Cô đi ra ngoài đi!"

"Vâng!"

Chờ người hầu rời khỏi, Lăng Vu Đề mới đi vào phòng tắm, rửa mặt chải đầu một phen.

Nghe đầu nhìn mình trong gương, khuôn mặt này, trừ bỏ tròng mắt đỏ như máu, tóc màu vàng óng bóng bèn.

Chỗ khác, giống như cùng một thân thể so với thực thể giả tuyết và thân thể Lăng Vu Đề xuyên qua mấy cái thế giới tới nay.

Ngũ quan còn có chút ngây ngô, có lẽ bởi vì cô đã đi qua mấy thế giới.

Khí chất của cô có chút thay đổi, trong sự mềm mại đáng yêu, mang theo chút ít mỉa hoặc của nữ nhân.

Thoạt nhìn, có loại khí chất khác.

Thuần khí chất của bản thân lại, thay bằng của nguyên thân.

Nháy mắt thì khí chất cả người, không, là toàn bộ khí chất vampire lập tức hoàn toàn khác biệt.

Như vậy, khác biệt giữa khí chất của Lăng Vu Đề cùng nguyên thân, vẫn là rất lớn!

Nhéch mũi, hai cái răng sắc nhọn liền lộ ra, theo ý niệm mà động, vốn dĩ răng nanh không dễ thấy được trong nháy mắt liền dài ra. Bộ dạng nguyên bản còn có chút đáng yêu, lập tức liền trở nên có chút dọa người.

Thu hồi răng nanh lại, Lăng Vu Đề cột tóc thành chùm đuôi ngựa cao cao, tự làm một cái tư thế cổ vũ cho mình. Sau đó tới tủ quần áo tìm một cái váy chữ A không tay, tới đầu gối thuần một màu đen, một đôi cao gót đen mười centimet để thay.

Nghĩ đến người lát nữa mình phải đi gặp, Lăng Vu Đề thoáng có chút khẩn trương.

Làm vài cái hít sâu, Lăng Vu Đề mới mở cửa phòng đi ra ngoài.

Gầy cao gót đạp lên trên sàn cẩm thạch phản quang màu đen, phát ra tiếng cộp cộp.

Theo ký ức mà đi tới nhà ăn, vừa mới đi vào, Lăng Vu Đề liền thấy người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất trên cái bàn dài.

Nam nhân rũ mắt, nghiêm túc nhìn Ipad trong tay trái.

Lăng Vu Đề chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen dài của hắn, tóc mái che khuất trán hắn, lông mi thật dài tạo thành một khoảng tối, cái mũi thẳng rất là đẹp, cằm góc cạnh rõ ràng.

Làn da hắn rất trắng, trắng đến mức không có huyết sắc.

Hít sâu một hơi, Lăng Vu Đề nhấc chân đến gần nam nhân, cô nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Ba, chào buổi sáng!"

Lăng Kiều Hân đang xem tin tức không có ngừng đầu, hắn chỉ phát ra cái giọng mũi: "Ừ."

Tuy rằng được Lăng Vu Đề gọi là phụ thân, Lăng Kiều Hàn lại không già một chút nào.

Hắn thoát nhìn nhiều lần cũng khoảng ba mươi tuổi, toàn thân tản ra một loại mị lực thành thực của đàn ông.

Lăng Vu Đề mỉm cười, đi đến ngồi xuống đối diện Lăng Kiều Hàn.

Có người hầu bưng bữa sáng lên cho cô.

Bữa sáng là một ly máu tươi mới, hai cái trứng chiên có lòng màu đỏ.

Thế giới này rất dễ hiểu, vampire trừ bỏ uống máu người, cũng có thể dựa vào đồ ăn khác mà duy trì sinh mệnh.

Chỉ là nếu luôn không uống máu người, tuy sẽ không chết, thân thể lại vô cùng suy yếu.

Vampire, người sói, nhân loại sinh sống ở cùng cái thế giới.

Vampire cùng người sói có năng lực sinh sản cực kỳ thấp, trên cơ bản có thể là không mang thai!

Mà nhân loại bất đồng!

Cho nên ở thế giới này, số lượng nhân loại vẫn cao hơn rất, rất nhiều so với vampire cùng người sói.

Chỉ là nhân loại quá yếu ớt, nhờ yếu đến chỉ có thể trở thành "đồ ăn".

Vì giữ gìn sự ổn định của thế giới này, cho nên có một quy định.

Mặc kệ là vampire hay là người sói, nếu tùy ý cắn người, cũng là phạm pháp.

Những nhân loại dùng để làm đồ ăn, đa số đều là một ít kẻ phạm pháp, phạm phải lỗi lầm.

Mà vampire quý tộc hoặc là người sói, đối tượng cung cấp máu cho bọn họ sẽ tốt hơn một chút.

Sẽ đặc biệt tuyển chọn một ít nhân loại có chất lượng tốt đưa đi.

Cho nên tuy nhân loại sợ hãi vampire cùng người sói, vẫn còn có thể coi như an ổn sinh sống dưới cùng một bầu trời.

Vốn dĩ nguyên thân chính là một người trầm mặc ít lời, cho nên Lăng Vu Đề cũng không có nhiều lời để nói, chỉ là an an tĩnh tĩnh ăn bữa sáng.

Lăng Kiều Hàn đối diện, tay phải bưng lên cái ly uống một hớp máu.

Aya: Đã trở lại sau bao ngày lười biếng~~~

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Công lược dưỡng phụ vampire (02)

Edit: Aya Shinta

Hắn giương mắt, nhìn Lăng Vu Đề.

"Nghe nói, cô yêu một nhân loại?"

Chất giọng Lăng Kiều Hàn không phải rất lớn, nhẹ nhàng, có chút khàn khàn mà lại rất dễ nghe.

Nghe thấy Lăng Kiều Hàn hỏi chuyện, tay cầm dao nĩa của Lăng Vu Đề dừng lại.

Cô ngừng đầu, sau khi liếc mắt nhìn Lăng Kiều Hàn một cái, lại lập tức cúp mắt không dám đối diện cùng Lăng Kiều Hàn: "Không, ba, ta sẽ không yêu nhân loại!"

Ừ, đây là sự thật, đối với nhân loại theo lời Lăng Kiều Hàn, nguyên thân chỉ có chút hảo cảm mà thôi!

Khóe môi Lăng Kiều Hàn hơi giương lên: "Ừm, vậy rất tốt. Bằng không, khi cô biết máu tươi mình vừa mới uống chính là của nhân loại kia, chắc sẽ đau lòng."

Đôi mắt Lăng Vu Đề hơi trợn lớn, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua cái ly chứa máu chỉ còn lại có non nửa.

Bởi vì thân thể là vampire, cho nên Lăng Vu Đề vẫn thích ứng với hương vị của máu tươi.

Không thể không nói, máu tươi, thật sự uống rất ngon!

Chỉ là, máu tươi này, thể nhưng, thể nhưng là máu của người mà nguyên thân có hảo cảm?!

"Ba, cậu ta....."

"À, máu một người chắc chắn không chỉ ít như vậy, cho nên dù lại, ta để Lý tẩu giúp cô bỏ vào tủ lạnh, trong chốc lát mang hai bình máu tới trường học đi. À ~ không thể không nói, ánh mắt Tiểu Vu không tồi, máu tiểu tử này, thể nhưng là cực phẩm đấy!"

Trong lòng Lăng Vu Đề dâng lên một chút kiêng kỵ với Lăng Kiều Hàn, nhìn diện mạo tinh xảo giống như tác phẩm tượng trưng cho sự bất công của thượng đế kia.

Khóe miệng hắn luôn mang theo một tia cười ý mị, làm người ta say mê, cũng làm người ta sợ hãi.

Rốt cuộc Lăng Vu Đề đã biết, vì sao khi nguyên thân nghĩ đến Lăng Kiều Hàn, trái tim cô ấy sẽ nhẹ nhàng phát run.

Bởi vì sợ hãi, bởi vì kiêng kỵ!

"Được... ba!" Lăng Vu Đề nhẹ giọng trả lời.

Đẩy mạnh tốc độ ăn bữa sáng, Lăng Vu Đề đứng lên: "Ta ăn xong rồi, người chậm rãi dùng!"

Lăng Kiều Hàn gật gật đầu, không nói gì.

Tới trước Lăng gia, quân gia Lý tẩu cầm hai cái bình thủy tinh chứa máu tươi đó rục cho Lăng Vu Đề: "Tiểu thư nhớ phải uống, đừng để mình đói!"

Nhìn Lý tẩu cười rất hòa ái, Lăng Vu Đề do dự một chút, cuối cùng vẫn tiếp nhận bình thủy tinh: "Ừ, tôi đã biết."

Ngồi trên xe chuyên môn đưa cô đến trường học, Lăng Vu Đề liền đặt hai cái bình thủy tinh qua một bên: "Nguyên thúc, lái xe đi."

"Vâng, tiểu thư."

Xe chậm rãi chạy khỏi trang viên Lăng gia, Lăng Vu Đề nhìn bên ngoài cửa sổ, có chút xuất thần.

Đối tượng cần phải công lược lúc này, Lăng Vu Đề cảm thấy, là người khó công lược nhất, không gì sánh nổi, từ lúc cô bắt đầu làm nhiệm vụ tới bây giờ!

Tục ngữ nói, gần quan được ban lộc!

Đối tượng công lược của Lăng Vu Đề không phải người khác, đúng là người đàn ông cô gọi là ba khi này: Lăng Kiều Hàn!

Không không không ~ muốn lấy thân phận của nguyên thân đi công lược Lăng Kiều Hàn cũng không phải loạn luân!

Bởi vì Lăng Kiều Hàn cũng không phải cha ruột của nguyên thân, mà là, dưỡng phụ!

Vốn dĩ năng lực sinh sản của vampire vô cùng thấp, mà thân là gia chủ Lăng gia đứng đầu tứ đại thế gia tại Xích Huyền đại lục, sao lại có thể không có người thừa kế đây!

Tuy thọ mệnh vampire vô chừng mực, nhưng mỗi một ngàn năm đi qua, bọn họ nhất định phải lâm vào ngủ say.

Trong lúc đang ngủ say, đương nhiên bọn họ cần phải có người tới kế thừa tất cả, thẳng đến sau khi bọn họ tỉnh lại.

Cho nên, Lăng Kiều Hàn, vô luận như thế nào, cần phải có một người thừa kế.

Lăng gia có rất ít chi họ, mà có chút vampire sống lâu rồi, không có quá nhiều khát vọng đối với quyền lực.

Những chi họ đó của Lăng gia, bất luận thế nào cũng không muốn trở thành người thừa kế của Lăng gia.

Lăng Kiều Hàn trước sau không muốn kết hôn, đành phải thu dưỡng một vampire vừa mới xuất thế không bao lâu.

Đó chính là nguyên thân!

Sợ dĩ Lăng Vu Đề nói đối tượng công lược lần này khó công lược, không phải bởi vì Lăng Kiều Hàn là dưỡng phụ của cô.

Mà là, Lăng Kiều Hàn đã yêu nữ chủ 300 năm!

300 năm đấy!

Đó là cái dạng khái niệm gì?!

Có phải, làm như thế nào mới có thể đoạt lấy trái tim đã trao cho nữ chủ tới 300 năm đấy?

Đó, mới là khó nhất!

Thần mình nhích về phía sau một chút, Lăng Vu Đề hơi rù mắt, tầm mắt lập tức liền đối diện với bình thủy tinh ở một bên.

Cô bấu môi, bởi vì bị tâm tính nguyên thân ảnh hưởng, hơn nữa thân thể này vốn dĩ chính là vampire máu lạnh.

Trong khái niệm của nguyên thân, nhân loại, chỉ là đồ ăn!

Ngay từ lúc đầu, Lăng Vu Đề cảm thấy Lăng Kiều Hàn có chút tàn nhẫn, vì tránh cho nguyên thân yêu phải nhân loại, thế nhưng lại đưa máu tươi của nhân loại kia tới, còn để cô uống sạch!

May là nguyên thân cũng không yêu nhân loại kia, tuy có chút khổ sở, nhưng cô không quá để ý.

Không có biện pháp, giống như hôm nay người ta ăn một con gà, ai sẽ đi để ý sinh mệnh con gà kia đâu?

Cho nên tâm thái của vampire, người sỏi trên Xích Huyền đại lục đối nhân loại cũng như vậy!

Nói đến người sỏi, thật ra cô cũng muốn nhắc lại.

Trong tộc người sỏi, cũng phân tứ đại thế gia.

Mà người thừa kế Dã Cuồng của Dã gia - một trong tứ đại thế gia, chính là nam chủ trong thế giới tiểu thuyết này!

Vậy nữ chủ là ai đây?

Nữ chủ làm Lăng Kiều Hàn yêu 300 năm, rốt cuộc là người thế nào? Là người sỏi? Hay là vampire?

Gia chủ Nhạc gia - một trong tứ đại thế gia vampire, Nhạc Ninh.

Nhạc Ninh là một vampire rất cường thế, vampire cùng thế hệ với cô ấy trong Nhạc gia không ít.

Bất đồng với những chi họ không muốn trở thành người kế thừa của Lăng gia, chi họ Nhạc gia vô cùng ham thích với vị trí người thừa kế.

Nhạc Ninh, một nữ vampire, lấy thủ đoạn lời đỉnh mà trở thành người thừa kế mới của Nhạc gia.

Tuy có rất nhiều người tin phục cô, nhưng trong tộc, cũng có không ít vampire lại như hồ rình mồi với vị trí gia chủ Nhạc gia kia!

Bọn họ chờ đợi có một ngày, kéo Nhạc Ninh từ cái vị trí trên đó xuống!

Lại nói tiếp, Nhạc Ninh và Lăng Kiều Hàn cũng là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau.

Lăng Kiều Hàn kia! Chính là đối tượng mà cơ hồ mỗi nữ vampire đều khuynh mộ!

Đáng tiếc, bởi vì hắn là nam xứng, cho nên chủ định hắn chỉ biết nhìn chăm chú vào Nhạc Ninh. Mà Nhạc Ninh, chỉ biết coi hắn trở thành bạn tốt!

Vampire cùng người sỏi, đó là kẻ thù truyền kiếp!

Năm ngàn năm trước, vampire cùng người sỏi từng triển khai một cuộc chiến kéo dài đến một trăm năm.

Chi là, vampire cường đại, người sỏi cũng không phải dân ăn chay!

Cho nên hai chủng tộc vẫn luôn giằng co không dứt, cuối cùng lấy giải hòa để xong việc.

Hiện giờ, tuy vampire cùng người sỏi trong tình trạng nước giếng không phạm nước sông, nhưng vẫn nhìn nhau không thuận mắt!

Cho nên có thể nghĩ, Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng yêu nhau rồi muốn ở bên nhau, bọn họ sẽ phải chịu bao nhiêu cách trở!

Đương nhiên, Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng thế nào, Lăng Vu Đề không muốn đi quan tâm!

Hiện tại cô chỉ quan tâm Lăng Kiều Hàn, rốt cuộc phải làm sao mới có thể công lược thành công!

Hơn nữa..... Lúc trước cô quyết định, chỉ cần công lược thành công, cô sẽ ở lại thế giới nhiệm vụ đến khi nam phụ chết đi.

Nhưng, vampire chỉ biết ngủ say, nếu không phải bị giết chết, bọn họ sẽ không chết đi đâu!

Vậy, đến lúc đó, chẳng lẽ cô phải luôn lưu lại thế giới này hả?

Aya: Chiều gỗ chữ đến mòi cả mắt... Giờ mới nhớ là cái bộ mình đang viết, lười quá nên chưa gõ được chữ nào~~~~

Chương 120: Công lực dưỡng phụ vampire (03)

Edit: Aya Shinta

Ngay khi Lăng Vu Đề còn đang xuất thần, xe ngừng lại.

Tài xế Nguyễn thúc xuống mở cửa xe cho Lăng Vu Đề: "Tiểu thư, mời xuống xe!"

Lúc này Lăng Vu Đề mới phục hồi tinh thần lại, cô gắt gât đầu, nhìn thoáng qua kia bình thủy tinh chứa máu tươi.

Nghĩ một chút, Lăng Vu Đề vẫn cất bình thủy tinh vào cặp xách của mình.

Năm nay nguyên thân mười tám tuổi, đối với vampire mà nói, vô cùng vô cùng trẻ!

Hiện tại cô là sinh viên năm nhất của đại học Thánh Phê, là đại học tốt nhất trong Xích Huyền đại lục.

Nguyên thân rất thông minh, cho nên thành tích rất tốt, luôn cảm ơn đi trước.

Đại học Thánh Phê là một khu nhà, có học sinh là vampire, người sói, nhân loại ở trong trường học.

Mà chủ của chỗ máu trong cặp Lăng Vu Đề, chính là bạn học cùng lớp của nguyên thân.

Đó là một nam sinh rất soái khí, cậu ta không sợ hãi nguyên thân, luôn vây quanh nguyên thân.

Cô ấy từng nói cậu ta cách xa cô một chút, nếu không cô sẽ không nhận được mà hút khô máu cậu.

Chỉ là nam sinh kia lại nói nguyên ý trả giá sinh mệnh cho cô!

Có lẽ chính bởi câu này, làm nguyên thân có chút cảm động.

Cũng làm nam sinh kia, thật sự trả giá tuổi trẻ cùng sinh mệnh của chính mình!

Theo lý mà nói, thân là "đồ ăn", không cần thiết tiếp thu giáo dục cao đẳng.

Chỉ là cũng không phải tất cả nhân loại đều sẽ trở thành đồ ăn, phải có người tới duy trì ổn định của nhân loại, cung cấp đồ ăn có chất lượng tốt nhất cho vampire cùng người sói.

À, chỗ này lại muốn nói thêm một chút, người sói không uống máu người, bọn họ chỉ ăn thịt người, cái loại máu chảy đầm đìa kia kia.

Cho nên vampire đánh giá người sói là thô lỗ dã man, vậy cũng rất phù hợp với người sói.

Bọn họ không chỉ có cử chỉ thô lỗ, đồ sỗ lớn lên cũng đều thuộc loại thô trắng, cách biệt một trời với vampire có diện mạo tinh xảo.

Trong trí nhớ của nguyên thân, cơ bản những người sói đều cao trên hai mét, mảnh nam vạm vỡ!

Ngay cả nữ người sói cũng lớn lên đặc biệt cường tráng, phổ biến còn muốn cao hơn so với nam vampire một chút.

Giương mắt nhìn nhìn cổng trường phía viết bốn chữ "Đại học Thánh Phê".

Hiện tại đúng là trong giờ học, rất nhiều học sinh tới tới lui lui.

Lăng Vu Đề là người thừa kế Lăng gia, đương nhiên tất cả mọi người đều biết.

Cho nên khi cô vừa xuống xe, không ngừng có người chào hỏi Lăng Vu Đề.

Đa số Lăng Vu Đề chỉ nhẹ nhàng gật đầu lấy lệ đáp lại, cô hơi nhấp môi, nhấc chân đi vào trường học.

"Nha đầu thú! Bốn tiểu thư đã gọi cậu bao nhiêu lần! Thế nhưng cậu còn tiếp tục đi vào bên trong!"

Giọng nữ trong treo mang theo chút tức giận vang lên phía sau Lăng Vu Đề.

Nghiêng đầu nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình, Lăng Vu Đề xoay người: "Xin lỗi Lạc Lạc, tôi không có nghe thấy."

Lạc Lạc, tiểu thư Lạc gia của tứ đại thế gia vampire.

Bởi vì có một ca ca ruột, cho nên vị trí người thừa kế không đến lượt cô ấy.

Chẳng qua Lạc Lạc cũng không có hứng thú với cái vị trí kia chút nào!

Nghe thấy Lăng Vu Đề xin lỗi, Lạc Lạc ngoa kiêu bừ môi: "Rõ ràng đêm qua đã hẹn tới nhà cậu mà cùng nhau tới trường! Tại sao cậu lại không đợi tôi thế!?"

Ách.....

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, cô có thể nói bởi vì buồn rầu không biết công lực Lăng Kiều Hàn thế nào, cho nên quên mất không?

"Xin lỗi..... tôi quên mất!"

Lăng Vu Đề có chút xin lỗi nhìn về phía Lạc Lạc lần hơn cô tới nửa cái đầu.

Lạc Lạc có một mái tóc ngắn màu đỏ rượu, kết hợp với gương mặt loli, tinh xảo đáng yêu.

Đuôi mắt cô ấy hơi hơi xếch lên, hơn nửa đôi mắt lại kín, giống như cặp mắt mèo.

Lăng Vu Đề cảm thấy Lạc Lạc tựa như một con mèo ngao kiêu, lúc xù lông thì cực đáng yêu!

"Quên mất!?" Nháy mắt thì Lạc Lạc đã tặc nạo, đôi mắt mèo trừng Lăng Vu Đề.

Ngay sau đó, cô ấy ngoảnh mặt nhấc chân, "cộp cộp" đi vào trong trường học.

Cô hùng hổ, nhưng đi lại không nhanh chút nào.

Vừa đi, trong miệng còn lớn tiếng nhắc mãi: "Tôi thề! Tôi không để ý nha đầu thú Lăng Vu Đề cậu nữa! Trừ phi cậu lấy cực phẩm máu tươi cho tôi uống! Hừ hừ --"

Ách.....

Lăng Vu Đề ngây ra một lúc, sau đó khước miệng cô hơi giương lên.

Bước chân đuổi theo Lạc Lạc, bởi vì thật sự là Lạc Lạc đi quá chậm, cho nên Lăng Vu Đề nhanh chóng đã đuổi kịp cô ấy.

"Được rồi, Lạc Lạc, tôi cho cậu cực phẩm máu tươi, cậu sẽ đề ý tôi chứ?"

Giọng nói của cô mang theo ý cười, đoạn, cô lấy từ cặp xách ra một lọ máu tươi, đưa cho Lạc Lạc: "Đây ~ cực phẩm máu tươi."

Lạc Lạc nhướn mày, sau đó liếc mắt nhìn bình máu trong tay Lăng Vũ Đề một cái.

"Hừ hừ ~" Lạc Lạc chống nạnh, vẫn là bộ dạng ngạo kiều kia.

Bởi vì trong trí nhớ thì Lạc Lạc là người như vậy, cho nên Lăng Vũ Đề không ngại chút nào, ai kêu Lạc Lạc là khuê mật duy nhất của nguyên thân cơ chứ!

"Được rồi Lạc Lạc, cậu tha thứ cho tôi đi! Tôi bảo đảm! Lần sau nhất định sẽ chờ cậu!"

"Thật sự?" Lạc Lạc hoài nghi nhìn Lăng Vũ Đề.

"Thật mà!" Lăng Vũ Đề gật đầu.

"Hừ hừ ~ vậy, tôi miễn cưỡng tin tưởng cậu một lần đi!" Xong, Lạc Lạc lấy bình thủy tinh trong tay Lăng Vũ Đề.

Mở nắp bình, hương vị của cực phẩm máu tươi xộc vào mũi.

Lạc Lạc hơi nheo mắt lại: "Chắc chắn, Tiểu Vu, phụ thân thật tốt với cậu đấy! Mỗi ngày cho cậu uống đều là cực phẩm máu tươi!" Lạc Lạc hâm mộ nói.

Sắc mặt Lăng Vũ Đề trong nháy mắt liền khó coi, sau đó lại khôi phục bình thường.

Lạc Lạc không hỏi chủ nhân của chỗ máu tươi cực phẩm này là ai, ai sẽ đặc biệt đi quan tâm lai lịch của đồ ăn đâu, chỉ cần tốt là được!

Lăng Vũ Đề cùng Lạc Lạc trở về lớp, trong trường học chỉ là không thấy một nhân loại mà thôi, sẽ không gây chú ý bao nhiêu.

Hon nữa giết nam sinh kia là mệnh lệnh của Lăng Kiều Hàn, ai dám nói cái gì?!

Chẳng sợ, phụ thân nam sinh kia cho dù ở tầng lớp trên của nhân tộc, cũng không dám nói gì!

Khoá tổng hợp bao gồm vampire, người sói, nhân loại.

Khoá chuyên thì chỉ dành cho một chủng tộc, vampire có khoá chuyên của mình, người sói cũng nhân loại cũng có.

Từ bỏ nhiều khoá chuyên, tri thức học tập thật ra không khác biệt lắm so với chương trình đại học ở các thế giới khác.

Bởi vì sau khi đi vào thế giới nhiệm vụ thì hệ thống có thể tiếp thu tri thức ở nơi này, cho nên Lăng Vũ Đề học tập không hề áp lực.

Giữa trưa ở lại trường học, đến khi buổi chiều tan học.

Lăng Vũ Đề tạm biệt Lạc Lạc, ngồi trên xe về Lăng gia.

Nửa ngày qua, cơ bản Lăng Vũ Đề đang vắt hết óc suy nghĩ làm sao công lược Lăng Kiều Hàn.

Chỉ là mặc kệ Lăng Vũ Đề nghĩ như thế nào, đều không thể nghĩ ra được một cái mà cô cho rằng khả thi!

Tưởng tượng đến về tới nhà, lại phải gặp Lăng Kiều Hàn, thế nhưng trong lòng Lăng Vũ Đề có một chút mâu thuẫn.

Mâu thuẫn này đến từ chính nguyên thân, bởi vì nguyên thân thật sự quá sợ Lăng Kiều Hàn, cho nên Lăng Vũ Đề cũng đã chịu một ít ảnh hưởng.

Nhìn màn đêm đã buông xuống, Lăng Vũ Đề đột nhiên mới nhớ tới, hình như cô còn không biết Lăng Kiều Hàn có bao nhiêu hảo cảm với cô đâu!

Xem xét độ hảo cảm, Lăng Vũ Đề kinh ngạc phát hiện, độ hảo cảm của Lăng Kiều Hàn với cô thế nhưng có.....

Aya: ngày cuối cùng sẽ ra 5 chương. Thế giới này 35 chương nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 121: Công lược dưỡng phụ vampire (04)

Edit: Aya Shinta

Thế nhưng có năm mươi điểm đấy!

Chẳng qua sự kinh ngạc cũng không có duy trì bao lâu, cũng đúng mà, nguyên thân là người thừa kế của Lăng gia mà Lăng Kiều Hàn tự mình lựa chọn, đương nhiên độ hảo cảm không có khả năng là 0!

Hon nữa Lăng Kiều Hàn tận mắt nhìn thấy nguyên thân lớn lên từng chút một, cho dù chưa từng chú ý bao nhiêu. Nhưng nuôi con chó con mèo còn có cảm tình đâu, huống chi là con gái nuôi của hần!

Cho nên năm mươi điểm hảo cảm, kỳ thật cũng không nhiều lắm!

Xe cách trang viên Lăng gia càng ngày càng gần, Lăng Vũ Đề hắt hắt đầu, dứt khoát không thêm nghĩ đến vấn đề làm sao công lược Lăng Kiều Hàn nữa!

Dù sao thọ mệnh của vampire dài như vậy, chắc cô luôn luôn nghĩ thì sẽ ra!

Không phải có một câu rằng: Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền cập bến tự nhiên có chỗ đậu hay sao?

Cô phải tin tưởng năng lực của mình!

Ừ!

Vốn dĩ đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý để đối mặt với Lăng Kiều Hàn, chỉ là trở lại Lăng gia rồi, Lăng Vũ Đề mới biết được, Lăng Kiều Hàn phải tham gia một yến hội, cho nên không trở về nhà dùng cơm.

Một mình dùng cơm xong, Lăng Vũ Đề liền trở về phòng.

Nhìn quan tài siêu xa hoa đặt ở trong phòng thay cho cái giường, bên ngoài màu đỏ rượu, nắp quan tài trí năng, bên ngoài hay bên trong đều có một chốt mở.

Tắm rồi thay đổi áo ngủ, Lăng Vũ Đề liền tính toán nằm vào trong quan tài ngủ.

Tuy là cái quan tài, lại rất lớn!

Bề rộng khoảng một mét năm, phía dưới có lót một tầng nệm mềm mại thật dày, nằm trên đó rất thoải mái!

Chỉ là Lăng Vũ Đề lần qua lộn lại ở trong quan tài, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được!

Có chút buồn bực ấn chốt mở, ngồi dậy từ trong quan tài.

Nhìn thời gian, 9 giờ cô vào quan tài, lần qua lộn lại, hiện tại đã 11 giờ.

Khoác thêm một cái áo dài tối thất lúng, chân trần đạp trên mặt đất, mở cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Lăng Vu Đề đi xuống lầu, xuyên qua hành lang, đi tới hậu hoa viên.

Gió đêm nhẹ vỗ về gương mặt Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề hơi ngửa đầu nhìn bầu trời.

Ánh trăng hôm nay đặc biệt tròn, ở trong trí nhớ, trên Xích Huyền đại lục, mỗi buổi tối thì có rất nhiều tính tú.

Sao với các thế giới khác, thì số lượng ngôi sao ở đây, vô cùng nhiều, rất đẹp!

Trách không được nguyên thân luôn thích nhìn bầu trời!

Nhìn một lúc, Lăng Vu Đề liền bắt đầu không tự giác mà đi nghiên cứu cốt truyện.

Bởi vì nguyên thân cũng không có qua lại với Nhạc Ninh, cho nên gần đây Nhạc Ninh thế nào, Lăng Vu Đề cũng không biết.

Không biết tình huống của Nhạc Ninh, tự nhiên cô cũng không có biện pháp biết cốt truyện tiến triển đến nơi nào?

Nhạc Ninh có phải đã tình cờ gặp gỡ Dã Cường rồi hay không?

Hoặc là, có phải bọn họ đã thích đối phương rồi?

.....

"Sao còn không ngủ?" Tiếng nói vang lên phía sau Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề kinh ngạc một chút, rồi ngay sau đó xoay người.

"Ba, chào buổi tối!" Lăng Vu Đề khác chế nỗi sợ hãi của nguyên thân với Lăng Kiều Hàn, gương mặt nhìn thẳng Lăng Kiều Hàn, khoe miệng cô gợn lên một độ cong, cực nhỏ.

Tuy còn chưa có nghĩ ra phương pháp công lược Lăng Kiều Hàn, nhưng Lăng Vu Đề cảm thấy, hiện tại cô nên chậm rãi gần gũi với Lăng Kiều Hàn hơn.

Bởi vì nguyên thân chưa từng cười với Lăng Kiều Hàn, cho nên nụ cười nhợt nhạt của Lăng Vu Đề lúc này tương đối thích hợp.

Cũng không thể, từ một người vốn dĩ trầm mặc ít lời, đột nhiên liền biến thành người nhiệt tình đi?!

Nhìn Lăng Vu Đề đang mỉm cười với mình, trong mắt hần lóe qua tia ngoài ý muốn.

Hần biết, cô con gái nuôi này sợ hãi hần!

Chỉ là, người sợ hần thì nhiều, không sợ hần, cơ hồ không có.

"Sao lại còn chưa ngủ?" Lăng Kiều Hàn lại hỏi một lần.

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Ngủ không được."

Làn gió nhẹ nhàng cuốn lấy đuôi tóc của Lăng Vu Đề, nhẹ nhàng khiêu vũ.

Lăng Kiều Hàn nâng cánh tay nhìn thời gian: "12 giờ rồi, đi ngủ đi."

Nói xong, Lăng Kiều Hàn liền xoay người chuẩn bị về phòng.

Lăng Vu Đề đứng ở tại chỗ nhìn Lăng Kiều Hàn, không có động.

Cô phát hiện, khi chân chính đối diện với Lăng Kiều Hàn, cô cũng không sợ hãi Lăng Kiều Hàn nữa.

Có lẽ, là bởi vì trong mắt Lăng Kiều Hàn, không có ác ý.

Nỗi sợ của nguyên thân với Lăng Kiều Hàn, cũng bị Lăng Vu Đề hoàn toàn áp chế xuống!

Cô vẫn luôn nhìn Lăng Kiều Hàn, thẳng đến khi hần trở lại phòng, đóng cửa phòng.

Lăng Vu Đề bĩu môi, cô không tin Lăng Kiều Hàn sẽ không cảm giác được tầm mắt cô, nhưng hần cũng không có quay đầu lại liếc cô một cái.

Lại ngửa đầu nhìn nhìn trời đêm, có chút trễ rồi, ngủ không được thì đếm cừu thôi!

Đi trên sàn nhà có chút lạnh lẽo, đi về phòng.

Khi đi ngang qua phòng Lăng Kiều Hàn, Lăng Vu Đề dừng một chút, sau đó nhún nhún vai rồi đi.

Trở lại trong quan tài, đương nhiên Lăng Vu Đề không có đếm cừu, mà đi nghiên cứu ký ức cùng cốt truyện tiểu thuyết.

Ở trong trí nhớ, hình như Lăng Kiều Hàn cảm thấy nguyên thân không quá thích hợp làm người thừa kế của Lăng gia.

Vừa lúc mấy năm trước trong các chi họ Lăng gia, có sinh mạng mới.

Lăng Kiều Hàn quyết định, đổi người thừa kế.

Nhưng nếu nguyên thân đã là con gái nuôi của hần, cho nên dù không cho nguyên thân làm người thừa kế, cô ấy vẫn là tiểu thư Lăng gia.

Mà hiện tại, Lăng Kiều Hàn đang bồi dưỡng người thừa kế kia, chỉ là không có dẫn về trang viên Lăng gia.

Như vậy cũng tốt, cô cũng không cần nghĩ về sau đi giúp Lăng Kiều Hàn quản lý Lăng gia thế nào, cô chỉ cần một lòng một dạ suy nghĩ về việc công lược Lăng Kiều Hàn thì tốt rồi!

Ở trong quan tài mà trở mình, con buồn ngủ của Lăng Vu Đề đột kích, chớp chớp mắt thì ngủ rồi.

Ngày hôm sau, như cũ là rời giường, ăn bữa sáng, đi trường học.

Ngày thứ ba.....

Ngày thứ tư.....

Ngày thứ năm.....

Ngày thứ sáu.....

Trên chỗ ngồi trong phòng học, Lăng Vu Đề chống cằm đi nhìn không trung đó rục bên ngoài.

Cô đi vào thế giới này đã một tuần, nhưng nửa điểm tiến triển của nhiệm vụ cũng không có.

Tiến triển duy nhất, cũng chính là Lăng Kiều Hàn thấy được con gái nuôi của mình bắt đầu chậm rãi cởi mở hơn, không hề giống bộ dạng khúm núm trong dĩ vãng.

Nhưng cho dù Lăng Kiều Hàn luôn mang ý cười trên gương mặt, hần lại không phản ứng với Lăng Vu Đề bao nhiêu.

Lăng Vu Đề cũng không dám lập tức trở nên nhiều lời, vampire đều rất miễn cảm, cô lo lắng cứ việc có hệ thống có thể ngăn trở Lăng Kiều Hàn có dịp năng đọc tâm, vẫn sẽ khiến cho Lăng Kiều Hàn hoài nghi!

Nói đến dị năng, Lăng Vu Đề vẫn vô cùng vui vẻ.

Thế giới vampire này có dị năng, dị năng bao gồm: Đọc tâm, thôi miên, bóp méo ký ức.

Sử dụng dị năng, cần phải áp dụng với đối tượng yếu hơn cô, nếu không, dị năng sẽ phản phệ.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi một vampire đều có dị năng.

Trên cơ bản, có huyết thống quý tộc vampire thì tỉ lệ có được dị năng sẽ lớn hơn một chút.

Vampire bình thường thì tỉ lệ có được dị năng sẽ cực thấp.

Lúc trước Lăng Kiều Hàn lại chọn nguyên thân làm người thừa kế của Lăng gia, cũng là vì cô ấy thân là vampire bình thường, lại có được dị năng thôi miên.

Lăng Kiều Hàn cảm thấy nguyên thân rất bất phẩm, cho nên liền chọn.

Sau đó sự thật chứng minh, lần duy nhất mà ánh mắt Lăng Kiều Hàn không tốt, chính là chọn nguyên thân làm người thừa kế.

Aya: Hôm nay không vui, không vui~~~

Bật mode cấm bả!

Mọi người ăn thính chung với mình nha *cười*

Phải, chính là hấn ý lại áy ráy của Lăng Vu Đề với hấn, ý vào Lăng Vu Đề coi hấn là đệ đệ, vì vậy mà hèn hạ áp chế cô.

Nhưng nếu Lăng Vu Đề thật sự đi, hấn thật sự sẽ không sống nổi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Công lược dưỡng phụ vampire (05)

Edit: Aya Shinta

Chẳng qua khi Lăng Kiều Hàn ý thức được sai lầm của mình, nhanh chóng đưa ra giải pháp.

Khụ ~ cái này cũng không cần nhắc lại.

Lăng Vu Đề vẫn muốn cảm tạ Lăng Kiều Hàn đã chọn nguyên thân làm con gái nuôi của hấn, bằng không cô cũng không thể lấy thân phận vampire bình thường tiếp cận Lăng Kiều Hàn, thậm chí là muốn công lược hấn!

Trong cốt truyện có nhắc qua, dị năng của Nhạc Ninh là bóp méo ký ức.

Năng lực của cô giữa các vampire, cũng coi như là xuất sắc. Bằng không, cũng sẽ không trở thành gia chủ Nhạc gia.

Người sói, cũng có dị năng, thế nhưng dị năng của bọn họ là lời, điện, hỏa gì đó, đều tương đối hung hãn, rất phù hợp với hình tượng của bọn họ.

Dị năng của nam chủ Dã Cuồng chính là hòa, đặc biệt phù hợp với tính cách vô cùng kiệt ngao khó thuần.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lăng Vu Đề đang xuất thân liền phục hồi tinh thần.

Sau tiết này thì tan học, cô cần phải trở về.

Lăng Vu Đề vừa mới đứng lên, một thân hình cao gầy liền chặn đứng ở bàn học bên cạnh của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhìn nữ vampire vô cùng xinh đẹp đang đứng ở bên cạnh bàn học: "Maria, cô có việc sao?"

Trên gương mặt tái nhợt của Maria đọng đầy hân ý, đôi mắt đỏ rực trừng Lăng Vu Đề: "Lăng Vu Đề! Cô là người thừa kế Lăng gia liền có thể tùy ý lấy mạng người!? Coi như pháp luật bỏ qua cho cô, tôi cũng sẽ không buông tha đâu! Chờ coi, tôi sẽ báo thù cho Viên Vinh!"

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng nhường mĩ, cô nhìn Maria: "Hiện tại cô muốn nói cho tôi, cô vì một nhân loại, khiêu khích ta, khiêu khích Lăng gia hay sao?" Giọng điệu cô không tốt, có cái loại cảm giác "hiện tại tôi không cao hứng, thức thời, tốt nhất đừng có chọc tôi".

Maria bị khi thế của Lăng Vu Đề làm kinh ngạc một chút, ngày thường những người kia sẽ nịnh nọt Lăng Vu Đề, là bởi vì Lăng Vu Đề là người thừa kế Lăng gia.

Nhưng bản thân Lăng Vu Đề không có cậy sủng mà kiêu, ngược lại rất hướng nội.

Không ít vampire đều cười nhạo sau lưng Lăng Vu Đề, nói cái gì mà huyết mạch bình thường thì chính là huyết mạch bình thường, cho dù được Lăng gia lựa chọn, cũng không trở thành châu báu nổi!

Đây cũng làm cho đa số vampire kiêng kị Lăng gia, lại không kiêng kị Lăng Vu Đề.

Nhưng Lăng Vu Đề hiện tại rõ ràng khác biệt với quá khứ, Lăng Vu Đề như vậy, làm Maria vốn đang thể son hèn sát có chút ngốc.

"Sao lại không nói?" Lăng Vu Đề hỏi.

Cô không thích tính cách vốn có của nguyên thân, nếu không thích, vậy chậm rãi thay đổi, dùng chính tính cách của cô đi!

"Cô, Lăng Vu Đề, cô....." Maria đột nhiên yếu thế, không biết nên nói cái gì.

Kỳ thật nói phải báo thù cho Viên Vinh, cũng chỉ bởi vì ghen ghét sau lưng Lăng Vu Đề có Lăng gia che chở mà thôi!

Đối với nhân loại Viên Vinh kia, đương nhiên không có để ý bao nhiêu! Chỉ là một thứ đồ ăn tương đối cực phẩm mà thôi!

Viên Vinh, chính là chủ nhân của chỗ máu mà Lăng Kiều Hàn cho Lăng Vu Đề uống, vào ngày đầu tiên khi cô đi vào thế giới này.

Viên Vinh đã chết một tuần, cái cô Maria này mới đến tìm cô nói muốn báo thù, làm Lăng Vu Đề có chút buồn cười.

Thấy Maria chỉ trừng mắt mà không nói lời nào, Lăng Vu Đề nghiêng nghiêng đầu: "Nếu thật sự không thể nghĩ ra lời nào, cô có thể đứng ở chỗ này tiếp tục nghĩ. Nhưng đầu tiên, cô xích người qua một bên, đừng có cản đường!"

Ngờ khi mang tính mệnh lệnh vừa ra, Maria phản xạ có điều kiện nghiêng người đi. Chờ cô ta phản ứng lại, Lăng Vu Đề đã cùng Lạc Lạc rời khỏi phòng học.

Lạc Lạc đi ở phía sau cách Lăng Vu Đề nửa bước, một bàn tay của cô ấy bị Lăng Vu Đề nắm, hai vampire cùng hướng tới cổng trường.

Thần sắc kinh ngạc trên mặt Lạc Lạc còn chưa có rút đi, miệng hơi giương: "Tiểu Vu, cậu, cậu vừa mới....."

Lăng Vu Đề không có dừng bước, cũng không có quay đầu lại: "Hử? Vừa nãy dọa đến cậu?"

Vừa mới muốn nói là bởi vì tâm tình của mình không tốt lắm, cho nên ngữ khí mới ra cái đáng vẻ kia.

Nhưng lời còn chưa có nói ra, Lạc Lạc phía sau liền lập tức bá cổ Lăng Vu Đề: "Không có dọa đến đâu! Tôi cảm thấy vừa nãy Tiểu Vu cậu thật sự là quá khốc! So với cái túi trút giận lúc trước không biết tốt hơn bao nhiêu! Nếu cậu cần lộn thuốc, vậy cậu liền duy trì cái trạng thái cần lộn thuốc này thì được!" Lạc Lạc có vẻ hưng phấn đến không chịu được.

Lăng Vu Đề: →_→..... Cần lộn thuốc? Đây rốt cuộc là đang khen cô? Hay là đang biếm cô thế?

Lạc Lạc không có chờ Lăng Vu Đề trả lời mình, lại tự mình nói tiếp: "Cậu cũng không biết, vừa nhìn thấy nha đầu Maria kia tới bên bàn học cậu, tôi đã biết cô ta khẳng định không có ý tốt! Vốn tính toán đi giúp cậu đánh Maria chạy biến, nhưng còn chưa đến phiên tôi ra tay, cậu đã trực tiếp ngăn chặn Maria!"

Lăng Vu Đề há miệng, vừa mới muốn nói chuyện, Lạc Lạc lại lên tiếng: "Đứng, ngày mai bắt đầu nghỉ, chúng ta cùng đi du lịch đi! Tôi muốn đi Nam cực đấy!"

Đi du lịch?

..... Hay là thôi đi, cô còn muốn công lược Lăng Kiều Hàn đây này!

Thế nào, cũng phải chờ có tăng độ hào cảm độ lên chín mươi điểm, mới không biết xấu hổ mà đi du lịch chứ!

"Xin lỗi Lạc Lạc, không thể đi cùng cậu. Cậu đi vui về nha! Đến lúc đó giúp tôi chụp mấy tấm ảnh đi!" Lăng Vu Đề nhẹ nhàng ôm ôm bà vai Lạc Lạc.

Lạc Lạc bĩu môi: "Không đi cùng thì thôi! Tự mình đi còn rất thanh tĩnh đấy! Hừ --"

Xem Lạc Lạc lại bắt đầu ngao kiêu, Lăng Vu Đề vội vàng đỡ hai câu, sau đó nói sang chuyện khác.

Tôi công trường, Lăng Vu Đề thấy xe tới đón, tạm biệt Lạc Lạc rồi Lăng Vu Đề đi về phía chiếc xe đang đỗ.

Nguyên thúc xuống khỏi vị trí tài xế, mở cửa thay Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề mỉm cười nói lời cảm tạ.

Khom lưng chuẩn bị lên xe thì Lăng Vu Đề mới phát hiện, trên xe còn có người, khụ, là còn có vampire.

"Ba?!" Lăng Vu Đề hơi mang theo kinh ngạc mà gọi Lăng Kiều Hàn một tiếng.

Lăng Kiều Hàn đang dừng máy tính xử lý công văn ừ một tiếng: "Trở về thì vừa lúc là thời gian tan học, liền thuận tiện đón."

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lăng Kiều Hàn.

Xe khởi động, phong cảnh liền bắt đầu lùi về phía sau. Tôi đây được một tuần, đây là lần đầu Lăng Vu Đề tiếp xúc gần gũi với Lăng Kiều Hàn như vậy.

Khụ, khoảng cách năm mươi centimet, đã phá kỷ lục trước nhất!

Tài xế Nguyên thúc nghiêm túc lái xe, không có phát ra tiếng động nào.

Lăng Kiều Hàn xử lý công văn, cũng không nói gì, chỉ là thường thường, sẽ truyền đến tiếng hần gõ bàn phím.

Mười ngón tay của Lăng Vu Đề không an phận mà vịn vịn, ngay khi Lăng Vu Đề đang do dự mà muốn mở miệng đánh vỡ an tĩnh.

Lăng Kiều Hàn dừng động tác trong tay, nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Tối ngày mai Nhạc gia có một tiệc tối, Tiểu Vu muốn đi không?"

Tiệc tối?

Trước kia Lăng Kiều Hàn cũng từng dẫn nguyên thân đi tham gia yến hội, dù sao cũng là người thừa kế Lăng gia, đương nhiên là muốn dẫn đi ra ngoài học hỏi, giao hảo với các thế gia khác.

Aya: Tiếp tục nhé

Nhìn Lăng Vu Đề đã dần tan biến, mắt hần ngăm lẹ, khoé miệng cười thật vui, thật vui về "Ừ, ta rất vui"

Đời này, ta không hối hận vì đã quen biết được nàng.

Nàng nói nàng không nên phát thiện tâm, không nên ở cạnh ta lâu như vậy.

Nhưng đối với ta mà nói, đó là kỷ ức mà ta dùng để hoài niệm, để quý trọng!

Mong rằng, kiếp sau, có thể gặp lại nàng...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Công lược dưỡng phụ vampire (06)

Edit: Aya Shinta

Chỉ là nguyên thân cũng không quá thích như vậy, hơn nữa Lăng Kiều Hàn lại ngầm thay đổi người thừa kế, cho nên sau này hần cũng không dẫn nguyên thân đi ra ngoài nữa.

"Dạng tiệc tối gì vậy?" Lăng Vu Đề có chút tò mò hỏi.

Kia chính là Nhạc gia đấy! Vậy thuyết minh cô có thể nhìn thấy gia chủ Nhạc gia, Nhạc Ninh!

"Tiệc sinh nhật lần thứ 320 của gia chủ Nhạc gia." Lăng Kiều Hàn chỉ đột nhiên nhớ tới cô con gái nuôi của hần cũng đã mười tám tuổi, tuy hần đã thay đổi người thừa kế, nhưng nói như thế nào, cô cũng coi như là con gái hần.

Nếu con gái đã lớn, hơn nữa mấy ngày nay, Lăng Kiều Hàn thấy được, dường như cô có mở hiểu chuyện không ít.

Nếu Lăng Vu Đề vẫn không muốn đi ra ngoài tham gia những yến hội, Lăng Kiều Hàn cũng sẽ không miễn cưỡng.

Lăng Vu Đề không có lập tức nói có đi hay là không, cô đang suy nghĩ, trong cốt truyện có nhắc tới tiệc sinh nhật lần này của Nhạc Ninh hay không.

Bởi vì không có bất luận biện pháp nào ở chỗ Lăng Kiều Hàn, cho nên khi Lăng Vu Đề nhầm chán thì sẽ nghiên cứu cốt truyện.

Tuy không tính là thuộc cốt truyện lâu lâu, nhưng cũng có thể nhớ rõ.

Cô nhanh chóng nhớ tới trong cốt truyện xác thật là có nhắc qua yến hội sinh nhật của Nhạc Ninh.

Yến hội lần này, không chỉ là yến hội sinh nhật Nhạc Ninh, đồng thời còn là tiệc ra mắt.

Vì, muốn chọn cho Nhạc Ninh một đối tượng kết hôn trong tứ đại thế gia.

Tình tiết này, đúng là khúc dạo đầu của tiểu thuyết.

Hoá ra, khi cốt truyện còn chưa có bắt đầu, cô đã tới trước một tuần cơ đấy!

Cô còn đang suy đoán hiện tại cốt truyện tiến triển đến chỗ nào, Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng phía trước phát triển như thế nào!

Kết quả, Nhạc Ninh lúc này, ngay cả Dã Cuồng là ai cũng không biết!

Ở trong trí nhớ, Lăng Kiều Hàn không hỏi cô có đi tham gia yến hội của Nhạc Ninh hay không.

Cho nên mặc kệ Lăng Vu Đề nghiên cứu kỹ ức ra sao đều không có khả năng suy đoán cốt truyện tiến triển tới đâu!

Lúc này đây, có lẽ là bởi vì cô "thay đổi", cho nên Lăng Kiều Hàn mới có thể tùy ý hỏi cô có đi hay không.

Lăng Kiều Hàn không có chờ Lăng Vu Đề trả lời, cho rằng cô không muốn đi tham gia những yến hội đó như cũ.

Hắn cúi đầu, tiếp tục xử lý công vấn.

Một hồi lâu, Lăng Vu Đề ở bên cạnh mới mở miệng: "Ba, ta muốn đi!"

Bàn tay đang gõ phím dừng một chút, Lăng Kiều Hàn gật đầu: "Ta đã biết."

Sau đó trong xe, lại khôi phục an tĩnh lần nữa!

Trở lại trang viên Lăng gia, cùng Lăng Kiều Hàn dùng bữa tối xong, Lăng Vu Đề liền về trong phòng.

Chạng vạng ngày hôm sau, Lăng Vu Đề mặc một bộ lễ phục dạ hội cúp ngực màu trắng, dài tới đầu gối, trên eo có thắt một nơ con bướm.

Tóc được búi cao lên, thành một cái búi tròn.

Dùng một cái vương miện kim cương nhỏ thành trang sức, cả người thoát nhìn thanh xuân xinh đẹp, lại không mất nghịch ngợm đáng yêu.

Cô không có đeo hoa tai, chính thể thoát nhìn, có vẻ đặc biệt thoải mái thanh tân.

Mang một đôi cao gót mười centimet màu da, thân cao một mét sáu lộp tức liền nhìn hơn hẳn!

Tiếp nhận ví mà người hầu đưa qua, Lăng Vu Đề tỉ mỉ đánh giá toàn thân một phen, mới xoay người rời khỏi phòng.

Đi đến dưới lầu, Lăng Vu Đề liền thấy Lăng Kiều Hàn ăn mặc một thân tây trang thuần trắng đang ngồi ở trên sofa chờ mình.

Tây trang thuần trắng kỳ thật không dễ mặc, có chút người mặc vào, sẽ có vẻ khó coi.

Mà trang phục này ở trên người Lăng Kiều Hàn, liền có vẻ đặc biệt soái khí!

Nghe thấy tiếng bước chân, Lăng Kiều Hàn nghiêng đầu nhìn về phía cầu thang.

Thời điểm nhìn đến Lăng Vu Đề, trong mắt Lăng Kiều Hàn chợt loé qua tia kinh diễm, hắn có trong nháy mắt mà giật mình.

Lăng Vu Đề khẽ nhu mày, không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy ánh mắt Lăng Kiều Hàn nhìn mình, như là đang xuyên thấu qua cô mà thấy được người khác!

"Ba?" Lăng Vu Đề nhẹ gọi một tiếng.

Lăng Kiều Hàn đứng lên từ trên sofa, sau đó hướng ra ngoài cửa: "Đi thôi."

Lăng Vu Đề gật gật đầu, vút nghi hoặc vừa nảy ra sau đầu, nhắc chân đi theo Lăng Kiều Hàn.

Xe chạy đến trang viên Nhạc gia, khác với những chi họ đều dọn ra khỏi Lăng gia.

Những chi họ của Nhạc gia, tất cả một đám đều ở tại trang viên.

Thời điểm Lăng Vu Đề cùng Lăng Kiều Hàn tới Nhạc gia, có không ít vampire đã tới.

Lăng Kiều Hàn dẫn đầu xuống xe, Lăng Vu Đề theo ở phía sau.

Cô đứng ở bên cạnh Lăng Kiều Hàn, bất động thần sắc đánh giá một chút trang viên Nhạc gia.

Cách cục khác biệt với lối Âu Mỹ của Lăng gia, trang viên Nhạc gia mang theo chút ý nhị cổ phong.

Lăng Kiều Hàn hơi cúi đầu nhìn Lăng Vu Đề đứng ở bên cạnh người hắn, ý cười bên khóe miệng trước sau đều mang theo cái độ cong nghiêng nghiêng, tựa như cười tà.

Lăng Kiều Hàn hơi cong khuỷu tay phải, Lăng Vu Đề hiểu ý, mỉm cười duỗi tay kéo cánh tay Lăng Kiều Hàn.

Cùng Lăng Kiều Hàn đi vào yến hội Nhạc gia, không ít vampire thấy Lăng Kiều Hàn đều sẽ lại đây đánh chiêu với anh.

Trong đó một nam vampire sau khi chào hỏi cũng không có rời đi, thoát nhìn y rất quen thuộc với Lăng Kiều Hàn.

Nam vampire nhìn thấy người khác phải bên cạnh Lăng Kiều Hàn, có vẻ hơi kinh ngạc: "Kiều Hàn, rốt cuộc cậu thông suốt rồi nha! Các người thoát nhìn rất xứng đôi đấy? Thế nào? Khi nào tổ chức hôn lễ?"

Y trên dưới đánh giá Lăng Vu Đề một phen, sau đó ánh mắt có chút quái dị liếc mắt nhìn Lăng Kiều Hàn một cái.

Vampire kia là ai, Lăng Vu Đề không quen biết.

Đối với lời y, Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, ngoan ngoãn đứng ở bên người Lăng Kiều Hàn không nói gì.

Còn Lăng Kiều Hàn đánh một quyền vào trên vai vampire: "Mộ Phong, đừng nói vậy! Mười lăm năm không trở lại, Tiểu Vu cũng không nhận ra sao?"

Mộ Phong, tên này vừa ra, thật ra Lăng Vu Đề đã nghĩ tới.

Y là một nam phụ khác trong tiểu thuyết, tình cảm với Nhạc Ninh, không có sâu như Lăng Kiều Hàn!

Thậm chí Lăng Vu Đề nghĩ, nếu cho có chỉ định đối tượng công lược là Mộ Phong, có khả năng càng dễ dàng hơn một ít!

Mộ Phong thân là một nam phụ, tự nhiên thân phận cũng không thấp, y là người thừa kế duy nhất của Mộ gia trong tứ đại thế gia.

"A? Hoá ra là Tiểu Vu Đề! Ai nha! Mười lăm năm không gặp, thế nhưng đều trở nên mỹ lệ động lòng người như vậy! Xin lỗi xin lỗi, là chú Mộ Phong có ánh mắt không tốt, thế nhưng không có nhận ra Tiểu Vu Đề!"

Mộ Phong ngáy ra một lúc, chợt nhả đưa tay nhéo nhéo mặt Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề hơi hơi nhu mi một chút, không dấu vết tránh ra phía sau Lăng Kiều Hàn.

Mộ Phong nướng mày: "Sao vậy? Tiểu Vu Đề không nhớ rõ chú Mộ Phong? Lúc trước chú Mộ Phong còn ôm con rồi đấy!"

Lăng Vu Đề:.....

Cô nghe được, Mộ Phong không có trở về được mười lăm năm.

Nói cách khác, Mộ Phong nhìn thấy nguyên thân, lớn nhất, cũng chính là ba tuổi.

Trí nhớ không có Mộ Phong, vậy đương nhiên là không nhớ rõ Mộ Phong!

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Aya: Thỉnh cuối đây~ hôm nay vô cùng hận đời nhé~~~

Nàng có thể đi yêu người khác, yêu đến tận thiên hoang địa lão.

Ta yên lặng đi yêu mình nàng, yêu đến địa lão thiên hoang...

Tất cả các tình tiết vừa rồi đều là 1000+ hết nhé~~~

Đang suy nghĩ coi mai có nên tiếp tục không~

Ngủ ngon~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Công lược dưỡng phụ vampire (07)

Edit: Aya Shinta

"Không nhớ rõ."

Lăng Vu Đề vừa mới nói xong, Mộ Phong khoa trương ôm ngực mình: "A ~ tôi bị sự vô tình của Tiểu Vu Đề làm cho thương tâm!"

Mộ Phong lớn lên rất soái khí, khác với Lăng Kiều Hàn tà mị, khác với những vampire không còn hứng thú với cuộc sống,

Y thoát nhìn tràn đầy sức sống, đôi mắt luôn là hơi hơi cong như trăng non. Ngay cả khi giả vờ khổ sở ở hiện tại, trong mắt cũng mang theo ý cười trong sáng.

Khỏe mạnh Lăng Vu Đề nhẹ nhàng cong lên, với Mộ Phong, cô vẫn rất có hảo cảm.

"Hiện tại em nhớ rõ rồi, anh Mộ Phong!"

Lăng Vu Đề không có gọi y là chủ, gọi một vampire thoát nhìn tầm tầm tuổi mình là chủ, thật sự có chút không được tự nhiên.

Trời biết mỗi lần cô nhìn mặt Lăng Kiều Hàn mà gọi hần là ba, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình!

Mộ Phong đang làm một loạt hành động chứng tỏ kỹ thuật diễn bị xung hô của Lăng Vu Đề làm cho sững sốt, ngay sau đó y lại nhếch môi cười: "Tiểu Vu Đề có phải thấy chú Mộ Phong lớn lên quá trẻ, cho nên nương nhờ gọi chú đứng không!? Vậy cũng được, gọi anh đi! Anh Mộ Phong thích!"

Lăng Vu Đề cong khỏe môi, mỉm cười hữu hảo với Mộ Phong.

Lăng Kiều Hàn đối với cái xưng hô này, cũng không có nói gì, hần chỉ nhìn Mộ Phong: "Sao lại đột nhiên trở về? Cũng không đề cập sớm một chút!"

Mộ Phong đang chuẩn bị đưa Lăng Vu Đề một chút thì đứng dậy, y mỉm cười sửa lại cả vạt: "Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, thiếu tôi sao được! Cho dù hy vọng không lớn, tôi cũng là muốn tranh thủ một lần."

Ngày quan trọng theo như lời Mộ Phong, đương nhiên chỉ chính là buổi tối hôm nay, Nhạc Ninh muốn kén chồng đấy!

Mộ Phong cùng Lăng Kiều Hàn ái mộ Nhạc Ninh, đã không phải bí mật.

Chỉ là Nhạc Ninh chưa từng tiếp nhận bất kỳ ai trong số bọn họ.

Chẳng qua hôm nay lại không như vậy, trưởng bối Nhạc gia đã truyền đi một tin tức. Hôm nay, Nhạc Ninh nhất định phải chọn ra một đối tượng để kết hôn!

Cho nên Mộ Phong mới nói, cho dù hy vọng không lớn, cũng muốn tranh một chuyến.

Bởi vì bọn họ đều biết, tối hôm nay, Nhạc Ninh nhất định sẽ chọn một người.

Vampire đều đang ngầm suy đoán, rốt cuộc Nhạc Ninh sẽ chọn Mộ Phong? Hay là chọn Lăng Kiều Hàn đây?

Đồng thời với suy đoán, lại thật sự rất ghen tị với Nhạc Ninh! Dựa vào cái gì mà hai vampire ưu tú nhất, đều thích Nhạc Ninh!?

Mộ Phong cùng Lăng Kiều Hàn liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời dờn tầm mắt, Lăng Kiều Hàn nói: "Tôi cũng vậy."

Nói xong, hần liền dẫn theo Lăng Vu Đề đến đại sảnh yến hội.

Lăng Vu Đề giả vờ không nghe hiểu bọn họ đang nói gì, ngoan ngoãn đi theo Lăng Kiều Hàn.

Đi vào phòng yến hội rồi, Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn cầu thang dẫn lên lầu hai.

Tối nay, chỉ có Lăng Vu Đề biết, Nhạc Ninh cũng sẽ không chọn ai cả.

Bởi vì cô ấy chỉ ra trong chốc lát, liền trở về phòng, sau đó lại đuổi theo Dĩ Cường xông vào trong phòng mình mà rời khỏi trang viên Nhạc gia.

Một người hầu bung cốc chân dài chứa chất lỏng màu đỏ đi ngang qua Lăng Vu Đề cùng Lăng Kiều Hàn, Lăng Kiều Hàn thuận thể cầm hai ly, đưa một ly cho Lăng Vu Đề.

"Cảm ơn!" Lăng Vu Đề tiếp nhận, đưa tới bên miệng nhấp một ngụm, chất lỏng màu đỏ này dùng máu tươi ủ thành rượu, vampire đều gọi nó là huyết nương.

Lăng Vu Đề vừa mới nâng ly chuẩn bị uống thêm một ngụm, ánh đèn chung quanh lập tức liền tắt ngấm, sau đó mọi ánh đèn đều tập trung vào đầu cầu thang trên kia.

Một nam vampire ăn mặc tây trang màu đen tươi cười đứng ở nơi đó: "Vô cùng cảm tạ các vị tới tham gia tiệc sinh nhật của cháu gái tôi, cũng chính là gia chủ Nhạc gia! Sau đây, mời gia chủ lên sân khấu!"

Nhạc gia thúc thúc vừa nói xong, vampire liền không hẹn mà cùng vỗ tay.

Lăng Vu Đề chờ mong nhìn về phía cầu thang, trong trí nhớ, bộ dạng Nhạc Ninh rất mơ hồ!

Đèn pha di chuyển, giây tiếp theo, liền di động theo một cái bóng dáng màu đỏ.

Nhạc Ninh mặc một thân lễ phục sुरूn xám màu đỏ rực, phác hoạ những đường cong là lướt hấp dẫn, càng thêm mê người.

Cô ấy có một mái tóc dài màu vàng óng bóng bệnh như Lăng Vu Đề. Vén tóc qua một bên, để ở trước ngực.

Cô ấy từng bước một từ lầu hai đi xuống, ánh mắt của cô rất lạnh, khiến mỹ điểm gợi cảm vụn thành khí chất thanh lãnh, làm người khác không dám khinh nhờn.

Khi đi đến bên người Nhạc gia thúc thúc, Nhạc Ninh ngừng lại, mở miệng: "Cảm tạ các vị tới tham gia yến hội sinh nhật của Nhạc Ninh!"

Nói xong, cô ấy không có nói chuyện nữa.

Vampire đều biết Nhạc Ninh ít khi nói cười, cho nên đối với biểu hiện như vậy của Nhạc Ninh, tất cả mọi người đều không có cảm thấy chỗ nào không ổn.

Lăng Vũ Đề nghiêng đầu nhìn Nhạc Ninh, cô cảm thấy Nhạc Ninh làm cô rất quen mắt.

Nhưng nhất thời với nghĩ không ra là giống ai!

Lăng Vũ Đề đang nhìn Nhạc Ninh xuất thần thì không có nhìn thấy, một khắc khi Mộ Phong cùng Lăng Kiều Hàn thấy Nhạc Ninh lên sân khấu, đôi mắt đều như lóc lên.

"Hắc --"

Bà vai Lăng Vũ Đề bị vỗ một chút, suy nghĩ bị cắt đứt, phản xạ có điều kiện mà xoay người.

Lạc Lạc kinh hi nhìn Lăng Vũ Đề: "Tiểu Vu! Cậu cũng tới tham gia yến hội sinh nhật của gia chủ Nhạc gia sao!? Không phải cậu không thích tham gia yến hội sao? Sớm biết cậu tới, tôi đã tới cùng cậu! À ~ còn có thể mặc lễ phục đôi!"

Lạc Lạc cúi đầu nhìn nhìn lễ phục thuần màu đen của mình, lại nhìn nhìn lễ phục màu trắng của Lăng Vũ Đề.

Lăng Vũ Đề cười với Lạc Lạc: "Ngày hôm qua ba nói với tôi về yến tiệc tại Nhạc gia, cho nên tôi tới. Muốn nhìn gia chủ Nhạc gia rốt cuộc trông như thế nào."

Lạc Lạc gật gù đầu, sau đó cô nhìn mặt Lăng Vũ Đề, lại nhìn nhìn Nhạc Ninh đang nói chuyện cùng Lăng Kiều Hàn và Mộ Phong.

Cô kinh ngạc ở một tiếng, sau đó nói: "Lúc trước còn chưa có cảm thấy, nhưng hiện tại, Tiểu Vu so với chị Nhạc Ninh, tôi phát hiện, hai người thật giống nhau!"

Lăng Vũ Đề chớp chớp mắt, giống nhau?!

Cô nghiêng đầu nhìn Nhạc Ninh đang hơi cong khốe môi vì đang nói chuyện với Lăng Kiều Hàn, khoan hãy nói, đều là tóc vàng óng, mặt trắng nõng.

Trừ bỏ khí chất khác nhau, hai người các cô thật sự rất giống!

Lăng Vũ Đề rũ mắt, trong cốt truyện, cũng không có nhắc tới con gái nuôi của Lăng Kiều Hàn giống Nhạc Ninh đâu!

Đây, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

"Tiểu Vu, chúng ta cũng qua trò chuyện với chị Nhạc Ninh đi? Tôi gần một chút, nhìn kỹ xem hai người có phải thật sự rất giống hay không!"

Nói xong, Lạc Lạc cũng không đi quân Lăng Vũ Đề có đồng ý hay không, trực tiếp kéo cô tới chỗ Nhạc Ninh.

Nhạc Ninh đang nói chuyện phiếm với Lăng Kiều Hàn và Mộ Phong.

Ba người họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tuổi xấp xỉ, tuy tính cách khác nhau, lại chơi rất thân.

Nhạc Ninh biết Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong đều có hảo cảm với mình, nhưng Nhạc Ninh cảm thấy, hai người kia, chỉ thích hợp làm bạn bè, làm đồng bọn, lại không thích hợp làm bạn lữ.

Muốn hỏi cô rốt cuộc muốn tìm dạng bạn lữ gì, Nhạc Ninh cũng không biết.

Aya: Thói quen và thời gian có thể giết chết một con người.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Công lược dưỡng phụ vampire (08)

Edit: Aya Shinta

Nếu không phải trường bối Nhạc gia bức quá độc ác, vô luận như thế nào thì cô ấy cũng không muốn ngay lúc này mà lựa chọn bạn lữ!

"Mộ Phong, lần này trở về, sẽ không chạy khắp nơi chứ?" Nhạc Ninh hỏi.

Cô ấy cũng chỉ khi đối mặt với bạn bè có quan hệ tốt một chút, sẽ có vẻ nhu hòa hơn một ít.

Mộ Phong nhếch môi cười: "Ừ, không đi nữa!" Ái mộ trong mắt y với Nhạc Ninh không chút che giấu.

Nhạc Ninh lại làm như không phát hiện.

Lăng Kiều Hàn một bên lay động ly huyết nhường trên tay, độ cong bên khóe miệng lại hướng lên trên một ít: "Nghe nói, trường bối Nhạc gia muốn cô vào đêm nay phải chọn một đối tượng để kết hôn?"

Nhạc Ninh đặt tầm mắt lên trên người Lăng Kiều Hàn, cô ấy gật đầu, còn chưa có nói chuyện, Lạc Lạc đã kéo Lăng Vũ Đề lại đây.

"Chị Nhạc Ninh, sinh nhật vui vẻ!" Lạc Lạc cười tùm tùm nhìn Nhạc Ninh, ngữ khí rất quen thuộc.

Nhạc Ninh quay đầu, cười nhạt nhìn Lạc Lạc: "Lạc Lạc em tới rồi? Anh trai em đâu?"

"Anh ấy đi thành phố L xử lý một chuyện rất trọng yếu, cho nên nhờ em tới nói tiếng chúc mừng sinh nhật cùng lời xin lỗi tới chị Nhạc Ninh!" Lạc Lạc giải thích.

Nhạc Ninh đưa tay xoa xoa tóc ngắn của Lạc Lạc: "Cảm ơn, em nói thay anh trai cũng không sao, chỉ là một yến hội sinh nhật mà thôi!"

Trong mắt Nhạc Ninh, yến hội nhảm chán nhất, không gì hơn sinh nhật!

Thọ mệnh vampire vô chừng mực, dài đến mức, về sau bọn họ đều sẽ quên rốt cuộc mình sống bao nhiêu năm!

Lăng Vũ Đề đứng ở bên cạnh Lạc Lạc, Nhạc Ninh lập tức liền nhìn thấy cô: "Vị này chính là?"

Mộ Phong dẫn đầu mở miệng, y ôm lấy bà vai Lăng Vũ Đề: "Ninh Ninh đây là không đúng rồi! Tôi là bối vi đi lâu rồi, cho nên không nhận ra Tiểu Vu Đề, sao cô cũng không nhận ra được?!"

Tiểu Vu Đề? Nhạc Ninh nhướng mày nghĩ ngợi, sau đó mới bùng tình chỉ Lăng Vũ Đề: "À, là con gái Kiều Hàn! Xin lỗi Tiểu Vu Đề, bối vi thật sự lâu lắm không gặp, cho nên không nhận ra."

Giọng điệu Nhạc Ninh như đang nói chuyện cùng với một văn bối, tương đối ôn hòa.

Lăng Vũ Đề ngọt ngào cười: "Không sao, em cũng gọi là chị Nhạc Ninh được không?"

Hai người đứng gần, Lăng Vũ Đề nhìn thấy càng thêm rõ ràng, bài trừ khí chất, cô với Nhạc Ninh ít nhất có bảy phần tương tự!

Đây vẫn là dùng phong cách trang điểm khác nhau, Lăng Vũ Đề tin tưởng, nếu để cô trang điểm giống Nhạc Ninh, lại bất chúc khí chất của cô ấy, ít nhất hai người có chín phần tương tự!

Hiện giờ Lăng Vũ Đề mới biết, vì sao Lăng Kiều Hàn thấy cô, như xuyên thấu qua cô mà nhìn người khác.

Cũng rốt cuộc biết vì sao Mộ Phong lại nhìn cô với ánh mắt quái dị!

Xét đến cùng, còn không phải bối vi cô lớn lên giống với Nhạc Ninh hay sao!

Tốt thôi ~ hoá ra Lăng Kiều Hàn nhận nuôi cô, còn có một nguyên nhân như vậy!

Chẳng qua, thời điểm cô được nhận nuôi, cũng chỉ là một con khi nhỏ mà thôi?

Sao Lăng Kiều Hàn có thể nhìn ra cô sẽ lớn lên giống Nhạc Ninh thế?

Điểm này, Lăng Vu Đề rất nghi hoặc!

Kỳ thật, Lăng Kiều Hàn nhận nuôi Lăng Vu Đề, xác thật là bởi vì lớn lên giống Nhạc Ninh, chỉ là không phải bởi vì Lăng Vu Đề lớn lên giống Nhạc Ninh.

Mà là mẹ Lăng Vu Đề, bà ấy rất giống Nhạc Ninh!

Lúc ấy bởi vì nguyên nhân nào đó, Lăng Kiều Hàn quen biết mẹ của Lăng Vu Đề.

Sau đó xảy ra một chút việc, mẹ Lăng Vu Đề chết, cho nên liền phó thác Lăng Vu Đề cho Lăng Kiều Hàn, Lăng Kiều Hàn lại nhìn trúng Lăng Vu Đề có huyết mạch bình thường mà lại có được dị năng, cho nên liền chọn làm người thừa kế.

Nhưng chân tướng như vậy, Lăng Vu Đề chỉ có thể tự mình do thám biết.

"Được, gọi tôi chị Nhạc Ninh cũng có thể! Được hai đứa trẻ mười tám mười chín tuổi gọi là chị, tôi cảm thấy mình lập tức trẻ lại đây này!"

Tiếp xúc mới biết được, Nhạc Ninh cũng không phải một người lãnh đạm, đối với những mối quan hệ tốt, khóe miệng cô ấy sẽ giương lên một nụ cười mỉm nhợt nhạt.

Có lẽ bởi vì thân phận, cho nên quanh thân cô ấy không tự giác sẽ mang theo một chút khoảng cách.

Lăng Vu Đề tạm thời phải đi rồi rằm trong lòng, cô cười tìm tìm nhìn Nhạc Ninh: "Chị Nhạc Ninh không già chút nào đâu! Thoạt nhìn giống chúng em, mười tám tuổi mà thôi!"

Lăng Vu Đề nói chọc cười Nhạc Ninh, cô ấy đưa tay điểm điểm chớp mũi Lăng Vu Đề: "Còn nhớ gần nhất một lần gặp em khi mới ba tuổi, lúc ấy em sẽ trốn vào trong phòng, cũng không gặp cái miệng nhỏ ngọt như vậy nha?"

Lăng Vu Đề lộ ra biểu tình ngượng ngùng, chưa kịp nói chuyện, Lạc Lạc liền cười mở miệng: "Nữ đại mười tám biến đây! Chị Nhạc Ninh không biết, em biết Tiểu Vu đã mười lăm năm, nhưng tuần trước, cậu ấy mới đột nhiên trở nên còi mớ hơn! Trước kia Tiểu Vu giống như là cái bao cát, cũng không biết làm sao lại đột nhiên nghĩ thông suốt!?"

Lăng Vu Đề cũng không duy trì biểu tình thẹn thùng nữa, cô trừng Lạc Lạc một cái: "Lạc Lạc, có ai nói khuê mật như vậy sao? Tuy rằng..... Khụ..... Đây là sự thật....."

Lăng Vu Đề vừa dứt lời, vài người liền nở nụ cười.

Ngay cả Lăng Kiều Hàn cũng mang theo chút ý cười trong mắt, sau đó Lăng Vu Đề liền cảm ứng được độ hào cảm vốn không tăng thêm lại lập tức liền thêm 10 điểm!

Cô kinh hi nhìn về Lăng Kiều Hàn, sau đó lại lập tức gục đầu xuống, ý cười bên khóe miệng làm sao cũng không ngăn được.

Lăng Vu Đề suy đoán sơ đi Lăng Kiều Hàn sẽ thêm hào cảm, nói không chừng chính là bởi vì tính cách "thay đổi", quả nhiên tính cách lúc trước không gây được thiện cảm!

Tăng thêm 10 điểm hào cảm, Lăng Vu Đề vốn dĩ không hề có lòng tin lập tức tin tưởng thêm gấp bội, rằng con đường phía trước đột nhiên sáng lên!

Khụ... Tuy rằng chỉ là thêm 10 điểm hào cảm mà thôi.....

Nhạc Ninh cùng mấy người bạn họ lại hàn huyên vài câu, rồi đi tiếp đón khách nhân khác.

Chờ Nhạc Ninh đi rồi, Lạc Lạc kéo Lăng Vu Đề nhỏ giọng nói: "Tiểu Vu, cậu phát hiện không? Cậu thật sự rất giống chị Nhạc Ninh đây! Nếu ăn mặc trang điểm giống nhau, tôi bảo đảm người khác cũng không nhận ra đâu!"

Tuy Lạc Lạc nói nhỏ, lại không có cố tình dè dặt, tiếng nói vừa dứt, Mộ Phong liền nhìn thoáng qua Lăng Kiều Hàn.

Lăng Kiều Hàn tiếp thu ánh mắt kia, cũng không có bất luận đáp lại gì, mà nâng ly rượu uống một ngụm.

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Tuy có chút giống, nhưng là cũng không có khoa trương như cậu nói! Thôi, chúng ta qua bên kia ăn điểm tâm đi!"

"Được rồi, đi ăn điểm tâm." Lạc Lạc rất sáng khoái gật đầu đáp ứng.

Lăng Vu Đề cùng Lạc Lạc nói với Lăng Kiều Hàn, Mộ Phong một tiếng, rồi đi đến bàn điểm tâm.

Rất nhiều điểm tâm tại nơi này đều là không có ở những thế giới khác, rất ngon, Lăng Vu Đề lại không có bị điểm tâm cướp lấy lực chú ý.

Cô vẫn luôn phân thần nghĩ một việc, đó chính khi cô tới thế giới này, Vị diện Hiệp hội cho cô cái phần thưởng gọi là "nước vong tình".

Đã biết mình lớn lên rất giống Nhạc Ninh, Lăng Vu Đề cũng không có muốn lấy cái "ưu thế" này để đi công lược Lăng Kiều Hàn.

Cô không thích, không thích loại này.....

Aya: Kế hoạch bù là 3 ngày 4 chương nha. (Sao cứ phải đổi mất thế)

Mai phải chào đón tân sinh viên, trường có tâm ghê ☐☐☐

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Công lược dưỡng phụ vampire (09)

Edit: Aya Shinta

Cảm giác làm thể thần cho người khác!

Thật sự rất khó chịu!

Cho nên, cô đang suy xét có nên cho Lăng Kiều Hàn uống nước vong tình hay không đây này!

Thời hạn có hiệu lực là một năm, cô không biết trong vòng một năm, có thể thêm đầy độ hào cảm của Lăng Kiều Hàn hay không.

Nhưng mà, thêm đến chín mươi điểm, hẳn sẽ không đặc biệt khó đi?

Uống nước vong tình xong, trong lòng Lăng Kiều Hàn sẽ không có người nào, như vậy cô muốn công lược Lăng Kiều Hàn, hẳn rất dễ dàng đi?!

Cúi đầu nhìn cái đĩa điểm tâm sắp bị Lạc Lạc chất đầy, Lăng Vu Đề có chút bất đắc dĩ cười cười: "Lạc Lạc, cậu đừng chỉ lo gấp cho tôi nữa! Tự tôi gấp được!"

Lạc Lạc chu chu miệng, khóe mắt nhướng lên: "Còn không phải tôi thấy cậu vẫn luôn ngồi ở nơi đó phát ngốc nên mới giúp cậu! Phải ăn hết, bằng không tôi sẽ không để ý tới cậu một giờ!"

Lăng Vu Đề cười gật đầu: "Vâng vâng, nhất định ăn nhất định ăn hết mà!" Nói, cô liền nếm một miếng điểm tâm màu đỏ được làm thành cánh hoa hồng đẹp mắt.

Lúc này Lạc Lạc mới vừa lòng nhếch môi cười, sau đó cúi đầu tiếp tục gấp điểm tâm ăn.

Bên kia Mộ Phong vẫn luôn đứng chung một chỗ cùng Lăng Kiều Hàn, tâm mất y dôi từ trên người Nhạc Ninh qua Lăng Vu Đề.

Khuỷu tay chọc chọc Lăng Kiều Hàn kể bên: "Tiểu tử cậu thẳng thắn đi, có phải muốn từ con gái nuôi thành lão bà không đấy?"

Lăng Kiều Hàn cau mày: "Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tâm ý của tôi sẽ không thay đổi!" Khi nói chuyện, mắt hắn đang nhìn Nhạc Ninh, dường như trong thế giới này, chỉ có một người là Nhạc Ninh.

Mộ Phong tự giễu cười cười: "Đáng tiếc tôi thấy Ninh Ninh, mặc kệ là tôi, hay là cậu, đều không có chút ý tứ nào. Không phải chính cậu có dịp năng đọc tâm sao? Hắn cậu phải biết nhỉ!"

Ngon trò của Lăng Kiều Hàn ma xát miệng ly, hắn đã từng dùng dịp năng đọc tâm với Nhạc Ninh.

Trong lòng Nhạc Ninh, xác thật chỉ coi hắn trở thành bạn tốt thôi.

Nhưng, hắn đã yêu cô 300 năm!

300 năm, sao có thể bởi vì cô chỉ coi hắn trở thành bạn tốt mà từ bỏ đấy!?

Hắn không làm được!

Lăng Kiều Hàn không nói gì, chỉ là một hơi cạn sạch cái ly huyết nương.

"Chẳng qua, cho dù trong lòng Ninh Ninh bất luận không có một trong hai chúng ta. Nhưng tối nay cô ấy phải chọn một đối tượng để kết hôn. Tôi nghĩ, hai người chúng ta có cơ hội lớn hơn một chút!" Mộ Phong tự mình an ủi.

Ý nghĩ như vậy, làm sao không phải ý nghĩ của Lăng Kiều Hàn đâu!

Hắn nghiêng đầu nhìn Mộ Phong, vừa mới muốn nói chuyện, Mộ Phong lại mở miệng: "Nếu, tôi nói nếu! Nếu cuối cùng Ninh Ninh chọn cậu, hoặc là chọn những người khác. Đến lúc đó, cậu liền gả Tiểu Vu Đề cho tôi đi!"

"Mơ tưởng!" Ngữ khí Lăng Kiều Hàn có chút phẫn nộ, cho dù Lăng Vu Đề lớn lên giống như Nhạc Ninh, Lăng Kiều Hàn cũng chưa từng nghĩ tới, để cô trở thành thể thân cho Nhạc Ninh.

Mộ Phong nói muốn Lăng Vu Đề gả cho y, đơn giản chính là muốn cho Lăng Vu Đề làm thể thân của Nhạc Ninh!

Như vậy đối với Lăng Vu Đề, đó là vũ nhục!

Kỳ thật Mộ Phong là nửa đùa nửa thật, chỉ là y không nghĩ tới Lăng Kiều Hàn sẽ kích động như vậy.

Y vỗ vỗ bả vai Lăng Kiều Hàn: "Được rồi được rồi ~ chỉ đùa một chút mà thôi! Cho dù cậu đồng ý, nói không chừng Tiểu Vu Đề còn sẽ chê tôi già đấy!"

Lăng Kiều Hàn không nói gì, chỉ là thoáng nhìn qua bên Lăng Vu Đề.

Kỳ thật, nếu không phải khí chất bất động, có đôi khi hắn cũng sẽ nhìn lầm Lăng Vu Đề thành Nhạc Ninh.

May mắn khí chất hai người khác nhau rõ ràng, nếu không người khác sẽ không phân rõ hai người là ai với ai.

Lăng Vu Đề cũng không biết Mộ Phong cùng Lăng Kiều Hàn đang đàm luận cái gì, quyết định phải cho Lăng Kiều Hàn uống nước vong tình rồi, cô liền bắt đầu tự hỏi làm sao mới có thể thành công để Lăng Kiều Hàn uống sạch nước vong tình thủy!

Mở hướng dẫn sử dụng nước vong tình trong hệ thống ra, nước vong tình không màu không vị, có thể bắt tri bất giác dung nhập vào bất cứ đồ ăn hay chất lỏng nào.

Nghĩ ngợi một chút, Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn điểm tâm trong tay mình.

Linh cơ vừa động, chọn hai miếng điểm tâm cô cho là ngon nhất bỏ vào một cái đĩa không.

Nghiêng đầu nói một câu Lạc Lạc đang ăn kem: "Tôi đem điểm tâm cho ba cùng Mộ Phong nếm thử."

Lạc Lạc miệng đang nhét một miếng bánh, gật đầu: "Ừ ừ!"

Lăng Vu Đề bưng cái đĩa qua chỗ Lăng Kiều Hàn.

"Ba, anh Mộ Phong, nếm thử cái điểm tâm đi, ăn rất ngon đấy!"

Lăng Vu Đề hướng đĩa qua bên người Lăng Kiều Hàn.

Mộ Phong không có do dự, trực tiếp cầm lấy một miếng điểm tâm trong đó mà bỏ vào trong miệng: "A ~ không tồi không tồi! Đầu bếp làm điểm tâm của Nhạc gia chính là hạng nhất đấy!" Bởi vì trong miệng có điểm tâm, Mộ Phong nói có chút mơ hồ không rõ.

Lăng Kiều Hàn không thích ăn đồ ngọt, chỉ là nhìn thấy ánh mắt mong đợi của con gái nuôi nhà mình, do dự một chút, vẫn đưa tay cầm lấy một miếng.

Trong nháy mắt khi Lăng Kiều Hàn đưa tay đến, từ Lăng Vu Đề, ai cũng không có nhìn được, một giọt chất lỏng trong suốt được nhỏ vào trong điểm tâm, không có mang đến bất luận biến hóa gì.

Nhìn Lăng Kiều Hàn ăn xong miếng điểm tâm kia, Lăng Vu Đề nhếch môi cười đến xán lạn.

Tuy rằng làm như vậy, có chút không chính đại quang minh. Nhưng không có biện pháp!

Lăng Vu Đề thật sự cảm thấy, nếu cô không cho Lăng Kiều Hàn uống nước vong tình mà nói, nhiệm vụ lần này có thể lấy thất bại để chấm dứt!

Nước vong tình cũng không phát tác công hiệu ngay lập tức, mà là chậm rãi, chậm rãi làm lỏng người bắt đầu phát sinh biến hóa.

Nhìn giá trị tình yêu của Lăng Kiều Hàn đối với Nhạc Ninh mà hệ thống biểu hiện, từ 100% biến thành 99%, Lăng Vu Đề cúi đầu che dấu vui sướng trong đáy mắt.

Tha thứ cho thủ đoạn lần này của cô, nhưng mà, khụ ~ hết thảy vì nhiệm vụ!

Dù sao, cuối cùng thì Lăng Kiều Hàn cũng không thể chiếm được tâm của Nhạc Ninh!

Cô làm như vậy, cũng coi như là đang giúp hắn!

Sau khi tự an ủi mình một phen, trong lòng Lăng Vu Đề đã cảm thấy bình thản hơn nhiều!

Cô quay đầu nhìn Nhạc Ninh, vừa lúc liền thấy cô ấy đi lên trên lầu.

Lăng Vu Đề biết, Nhạc Ninh sẽ nhanh chóng tỉnh cờ gặp được Dã Cuồng!

Sau đó, quả nhiên theo như trong cốt truyện, sau khi Nhạc Ninh lên lầu thì không còn xuống nữa.

Mà cái gọi là lựa chọn đối tượng kết hôn, tự nhiên không có khả năng rồi!

Bởi vì hiện tại người Nhạc gia căn bản là không tìm thấy Nhạc Ninh ở nơi nào!

Gọi vào di động của cô ấy, kết quả phát hiện cô đặt ở trong phòng không có mang theo!

Sau khi yến hội chấm dứt, Lăng Vu Đề liền cùng Lăng Kiều Hàn trở về trang viên Lăng gia.

Bởi vì có chút muộn, một hồi về đến nhà, Lăng Vu Đề nói một tiếng ngủ ngon với Lăng Kiều Hàn thì trở về phòng.

Tắm rửa xong, Lăng Vu Đề nằm vào trong quan tài.

Hiện tại cách thời điểm Lăng Kiều Hàn uống nước vong tình đã được ba giờ.

Mà hệ thống biểu hiện giá trị tình yêu của Lăng Kiều Hàn với Nhạc Ninh là 70%.

Nói cách khác, qua mỗi một giờ, tình yêu của Lăng Kiều Hàn đối với Nhạc Ninh, sẽ giảm bớt 10%.

Chờ giá trị tình yêu biến thành 0, công hiệu của nước vong tình liền bắt đầu phát tác.

Aya: Cực kỳ rồi đấy cái xung hô trong thế giới này, chắc phải sửa lại hết quá.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Công lực dưỡng phụ vampire (10)

Edit: Aya Shinta

Chỉ một năm sau, nếu như Lăng Vu Đề thêm đầy độ hào cảm của Lăng Kiều Hàn đối với cô, nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành rồi!

Lăng Vu Đề quyết định, tiếp theo đây, cô nhất định phải cố gắng công lực Lăng Kiều Hàn!

Ngày thứ hai, Lăng Vu Đề đã bỏ dở dậy khỏi quan tài từ sớm.

Mặc vào một bộ quần áo nhàn nhã ở nhà, Lăng Vu Đề đi vào nhà bếp ở lầu dưới.

Cô chuẩn bị tự mình làm bữa sáng cho Lăng Kiều Hàn!

Cô câu nói rất hay: Muốn bắt được tâm của người đàn ông, đầu tiên phải tóm lấy dạ dày của anh ta trước!

Tuy rằng, Lăng Kiều Hàn này làm vampire "già" đã hơn 300 năm, về cái nhìn với đồ ăn cũng vền vện chỉ là lấp đầy bụng.

Thế nhưng, tâm ý của cô, cũng có thể thêm một hai điểm độ hào cảm đi chứ?!

Thời điểm Lăng Kiều Hàn rời giường, liền nhìn thấy Lăng Vu Đề đang bận rộn trong phòng bếp.

Bởi vì nhà bếp cách phòng ăn rất gần, do vậy nên rất nhanh chóng thì hắn đã thấy Lăng Vu Đề.

Hai tay Lăng Kiều Hàn đứt vào trong túi quần, sau đó nhấc chân đi vào nhà bếp.

Lăng Vu Đề đang chuyên tâm làm bữa sáng, cho nên cô cũng không có chú ý tới có người đứng ở sau lưng mình.

Người hầu nhìn thấy Lăng Kiều Hàn, há miệng muốn bắt chuyện, lại bị hắn ngăn lại.

Dường như Lăng Kiều Hàn rất có hứng thú mà nhìn Lăng Vu Đề bận rộn, thủ pháp của cô xem ra rất nhuần nhuyễn, tựa hồ không phải lần đầu tiên xuống bếp.

Chỉ là hắn biết, hẳn là Lăng Vu Đề không có xuống bếp lần nào mà?

"Tiểu Vu xác định bữa sáng mình làm có thể ăn sao?" Mặc dù coi như không tồi, người cũng rất thơm.

Thế nhưng đã từng ăn đồ ăn của hắc ám liệu lý Nhạc Ninh, Lăng Kiều Hàn đã biết được.

Cũng không thể hết thấy các món ăn nhìn đẹp mắt, người rất thơm, ăn vào, chính là mỹ vị!

Đột nhiên giọng nói bất thành linh vang lên phía sau làm Lăng Vu Đề nhảy một cái, cô đang thái gừng thành sợi, kết quả dao lệch đi, trực tiếp cắt lên trên ngón tay của cô!

"A -- "

"Thế nào?! Không có sao chứ?!" Lăng Kiều Hàn nghe thấy tiếng kêu của Lăng Vu Đề, vội vã kéo tay cô.

Vết thương rất sâu, dòng máu màu đỏ theo ngón tay chảy uốn lượn về phía cổ tay.

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái, lúc cắt phải thì đúng là rất đau, thế nhưng sau một khắc, cô đã không cảm giác được bất kỳ đau đớn nào nữa.

Khi tay cô bị Lăng Kiều Hàn nắm lại, cô có thể cảm thấy, vết thương đã bắt đầu khép lại.

Không thể không cảm thán, đây chính là chỗ tốt của vampire đấy!

Mặc kệ vết thương nặng thế nào, chỉ cần không chết, sẽ có thể khép lại.

Lăng Kiều Hàn cũng biết vết thương sẽ tự động khép lại, nhưng khi nghe thấy Lăng Vu Đề kêu đau, hắn vẫn không nhịn được mà căng thẳng một hồi.

Nắm tay Lăng Vu Đề đến trước vòi nước rửa vết máu sạch sẽ, Lăng Kiều Hàn có chút trách cứ nhìn Lăng Vu Đề: "Coi như vết thương sẽ tự động khép lại, cũng phải cẩn thận một chút, đừng để cho chính mình bị thương!"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Ba, ta, ta biết rồi."

Lăng Kiều Hàn thở dài một hơi: "Cũng là ta không phải, đột nhiên lên tiếng dọa đến Tiểu Vu."

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn Lăng Kiều Hàn, Lăng Kiều Hàn hôm nay, quả thực như đã thành người khác!

Cô bảo đảm không phải là ảo giác của mình, Lăng Kiều Hàn đối với cô, ôn nhu hơn rất nhiều!

Nhìn giá trị tình yêu của Lăng Kiều Hàn đối với Nhạc Ninh trên hệ thống là 0.

Lăng Vu Đề đã hiểu!

Nếu Lăng Kiều Hàn không có yêu Nhạc Ninh, như vậy hẳn có sáu mươi điểm hào cảm với Lăng Vu Đề, đương nhiên sẽ khác nhau.

"Không trách ba, là ta nhát gan! A ~ ta còn muốn bỏ gừng sợi vào nồi đấy!" Nói xong, Lăng Vu Đề vội vã rửa sạch gừng sợi, sau đó bỏ nhanh vào nồi.

"Thấy Tiểu Vu làm thông thạo như vậy, trước đây cũng không biết con xuống bếp được nhỉ?" Lăng Kiều Hàn hỏi.

Lăng Vu Đề một tay cầm nắp nồi, một tay cầm cái muỗng khuấy ở trong nồi, cô nghiêng đầu ngượng ngùng cười cười với Lăng Kiều Hàn: "Lên học ở bên ngoài, chính là muốn học để làm cho ba ăn! Ba tuyệt đối đừng ghét bỏ đó!"

Không biết tại sao, có thể là do hương vị, có thể là nụ cười hoặc lời nói của Lăng Vu Đề, một khắc đó, Lăng Kiều Hàn cảm thấy lòng mình đã lạnh lẽo nhiều năm, dĩ nhiên cảm thấy ấm áp.

Dù là vampire cả người đều là máu lạnh, cũng có thể cảm thấy được ấm áp!

Lăng Vu Đề cup mắt nhìn chảo thịt nạc trong nồi, thế giới này không có trứng muối, nếu là có, chắc chắn cô sẽ làm cháo thịt nạc trứng muối!

Mức cháo ngăn lạnh thịt nạc vào hai cái bát, Lăng Vu Đề lại chiên thêm bốn cái trứng.

Bình thường đều ăn trứng lòng đào, Lăng Vu Đề không quá yêu thích, cô thích trứng chiên hai mặt đều giòn!

Đặt một bát cháo ngân hạnh thịt nạc thêm hai cái trứng chần, và một chén cực phẩm máu tươi tới trước mặt Lăng Kiều Hàn, cô hơi cúi người với Lăng Kiều Hàn, sau đó cười híp mắt nhìn hắn: "Lăng tiên sinh, xin mời chậm rãi thưởng thức!"

Lăng Kiều Hàn bị hành vi cử chỉ cùng câu "Lăng tiên sinh" của Lăng Vu Đề chọc phát cười, ho nhẹ một tiếng, hắn rất nể tình cảm lấy cái thìa múc một muỗng cháo.

Cháo mới vừa vào trong miệng, đầu lưỡi liền nếm được tiên hương mỹ vị.

Lăng Kiều Hàn hơi híp mắt, hắn cũng không phải là chưa có ăn qua cháo, chỉ là cháo Lăng Vu Đề làm, xác thực rất ngon!

Hắn gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Lăng Vu Đề: "Trù nghệ của Tiểu Vu rất tốt!"

Lăng Vu Đề không chút khiêm tốn mà nhếch môi cười, đó là đương nhiên!

Kết thúc bữa sáng này, Lăng Vu Đề thành công được Lăng Kiều Hàn tặng thêm mười điểm hảo cảm!

Bây mười điểm hảo cảm!

Sớm biết nước vong tình hữu dụng như vậy, sớm biết mỹ thực hữu dụng như thế!

Cô mới không có ở chỗ này ngây ngốc phiền não một tuần này đâu!

Ăn xong bữa sáng rồi, Lăng Kiều Hàn liền đi tới thư phòng. Cả ngày, đa số thời gian đều ở thư phòng.

Tinh cò, Lăng Kiều Hàn cũng sẽ ra ngoài đi xử lý một ít chuyện.

Có độ hào cảm lúc sáng sớm "cô vũ", Lăng Vu Đề quyết định, phương hướng công lược là dùng mỹ thực để bắt lấy dạ dày của Lăng Kiều Hàn!

Kề tham ăn mà ~ đương nhiên trù nghệ phải tuyệt vời!

Vì để cho Lăng Kiều Hàn có cảm giác mới mẻ, buổi trưa khi Lăng Vu Đề xuống bếp, đều làm những món không có trong thế giới này!

Tuy rằng Lăng Kiều Hàn đối với trù nghệ của Lăng Vu Đề khen không dứt miệng, nhưng kết thúc mỗi ngày, Lăng Vu Đề từ bữa sáng xuống bếp, giữa trưa xuống bếp, buổi trà chiều, bữa tối..

Cũng chỉ có khi sáng sớm thêm mười điểm hảo cảm, sau đó không có thêm nữa.

Nhưng Lăng Vu Đề cũng không có nhụt chí, mặc dù độ hào cảm không thêm bao nhiêu, thế nhưng Lăng Kiều Hàn đã gần gũi với Lăng Vu Đề hơn khá nhiều!

Cái này là tiến bộ vượt bậc nhất!

Tuy quyết định muốn công lược cái dạ dày của Lăng Kiều Hàn, thế nhưng Lăng Vu Đề cảm thấy, cô cũng không thể từ con gái nuôi biến thành một nữ đầu bếp nữ đi chứ?!

Vì lẽ đó Lăng Vu Đề quyết định, cách một ngày, mới xuống bếp một lần!

Như vậy, nói không chừng Lăng Kiều Hàn còn có thể hoài niệm tài nấu nướng của cô đấy!

Bắt đầu từ ngày đó, Lăng Vu Đề bắt đầu sinh hoạt tuần hoàn của mình...

...

Thời gian lóang một cái, liền qua nửa tháng.

Mỗi buổi tối, Lăng Vu Đề đều sẽ chat video với Lạc Lạc trước khi ngủ, nghe cô ấy kể một chút về những thứ cô ấy đã gặp được!

Aya: Trở lại edit bằng lap, thấy, lâu gần chết..

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Công lược dưỡng phụ vampire (11)

Edit: Aya Shinta

Mỗi một lần sau khi Lạc Lạc hưng phấn kể về cảnh vật mà cô ấy đã gặp được thì, cô ấy đều sẽ ngoa kiêu hừ một tiếng, sau đó nói: "Nhìn đi này ~ mỗi ngày tôi có thể nhìn nhiều phong cảnh vô cùng đặc sắc, cậu có hối hận vì không đi cùng tôi hay không?"

Đương nhiên là, mỗi một lần Lăng Vu Đề đều sẽ vô cùng phối hợp mà gật đầu: "Ừ, tôi thật hối hận mà!"

Tối hôm đó, Lăng Vu Đề chat video với Lạc Lạc lần thứ hai.

"Tiểu Vu, tôi yêu rồi!" Lạc Lạc nâng mặt, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Lăng Vu Đề hơi kinh ngạc nhìn lạc Lạc: "Có thật không?"

Trong ký ức, hình như khi Lạc Lạc chưa được mười tám tuổi thì đâu có nói về chuyện yêu đương đâu?!

"Ừ ~ anh ấy... Là nhân loại..."

Lăng Vu Đề:??!!

Đây không đúng rồi!

Trong ký ức, Lạc Lạc lấy phương thức liên hôn mà gả cho một trực hệ của Nhạc gia.

Nhưng, sao hiện tại cô ấy lại đi nói chuyện yêu đương với một nhân loại thế?!

Đến tận cùng là cô nhớ lầm, hay là căn bản nguyên thân không biết chuyện này đây?

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc cùng không dám tin tưởng của Lăng Vu Đề, Lạc Lạc hỏi dò: "Tiểu Vu, cậu sẽ, ủng hộ tôi sao?"

Ách... Đối với vấn đề này, Lăng Vu Đề có chút khó khăn.

Thế giới này, nhân loại cùng vampire, không thể cùng nhau!

Trừ phi, nhân loại kia có thể chuyển hóa thành vampire!

Nhưng, cũng không phải mỗi nhân loại đều có thể chuyển đổi thành vampire được.

Nhân loại bình thường sau khi bị vampire cắn, coi như không có bị hút khô máu, cuối cùng cũng sẽ cảm hoá mà chết.

Ồ trong một triệu người, chắc cũng chỉ có một người có thể chuyển đổi thành vampire!

Vì thế nên...

"Lạc Lạc..." Lăng Vu Đề không có nói không ủng hộ, cô không biết phải nói lời cổ vũ hay là không ủng hộ.

Lạc Lạc mắt nhắm nhắm Lăng Vu Đề một chút, cô ấy nói: "Tiểu Vu, tôi biết, tôi biết mình là vampire, mà anh ấy là nhân loại, hai chúng tôi căn bản không nên yêu nhau! Nhưng, nhưng Tiểu Vu à, tôi thật sự thật thích rất thích anh ấy! Tôi chưa từng nghĩ tới, có một ngày, dĩ nhiên mình lại thích một con người!"

Lạc Lạc, làm Lăng Vu Đề không biết nên đáp lại làm sao, cô phải nói: Lạc Lạc, yên tâm lớn mật mà yêu đi! Vampire một đời dài lâu như vậy, cũng muốn oanh oanh liệt liệt yêu một hồi, mới không có hoang phế một thời gian đáng đáng!

Hay phải nói Lạc Lạc, thừa dịp chính mình vẫn không có trăm luan quá sâu, nhanh bút ra đi! Hai người không thể đâu! Mặc kệ là người nhà anh ta, hay là người nhà cậu, bọn họ đều sẽ không đồng ý!

Nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Vu Đề cũng không nói gì.

Bởi vì cô còn chưa kịp nói, Lạc Lạc lại nói tiếp một câu "Mặc kệ như thế nào! Tôi cũng muốn yêu anh ấy." Sau đó, liền ngắt kết nối video.

Nhìn màn hình đen thui, Lăng Vu Đề thờ dài một hồi.

Quên đi, đó là cuộc sống của người khác, tùy theo cô ấy đi!

Chỉ cần, không hối hận là được!

Lăng Vu Đề nằm lại trong quan tài, sau đó đóng nắp quan tài, chuẩn bị ngủ.

Nửa tháng trôi qua, Lăng Vu Đề tăng độ hào cảm của Lăng Kiều Hàn với cô lên tám mươi điểm.

Có vẻ như thêm hào cảm rất thuận lợi, cũng không biết, sắp tới có phải còn thuận lợi như vậy hay không!

Nửa tháng này, dựa theo nội dung vở kịch, Nhạc Ninh cùng Dã Cường yêu đương!

Như vậy lại không lâu nữa, tin tức Nhạc Ninh yêu người sói, sẽ được tuôn từ bên trong Nhạc gia ra ngoài!

Sau đó, vị trí gia chủ của Nhạc Ninh, xuất hiện uy hiếp.

Mà Nhạc Ninh sẽ vì vị trí gia chủ, biệt ly cùng Dã Cường, ngược lại sẽ đính hôn cùng Lăng Kiều Hàn!

Như vậy tính ra, cách một ngày kia, không còn lâu nữa!

Nhưng không biết lần này, Lăng Kiều Hàn đã tạm mất đi tình yêu với Nhạc Ninh, có thể đính hôn cùng Nhạc Ninh nữa hay không!

Lăng Vu Đề thấy, mơ thì lúc nào cũng đẹp cá, cô nhắm mắt lại, dần dần ngủ!

Tin tức Nhạc Ninh yêu đương cùng người sói Dã Cường bị lộ khỏi ánh sáng cũng không có để Lăng Vu Đề chờ bao lâu, ngay khi kỳ nghỉ đại học còn khoảng một tuần, kênh truyền thông tin tức tuôn ra vampire tộc chủ nhà họ Nhạc cùng Dã Cường - người thừa kế đã gia, yêu đương!

Đương nhiên, sau một tiếng, Nhạc Ninh tự mình tổ chức họp báo, nói rõ mình cũng không có yêu đương với Dã Cường!

Khi nhìn thấy tin tức, Lăng Vu Đề đang ăn điểm tâm cùng Lăng Kiều Hàn đây này!

Bữa sáng hôm nay do cô làm, vì thế Lăng Kiều Hàn ăn rất nhiều.

Nhìn thấy tin tức thì Lăng Vu Đề kinh ngạc thốt lên một tiếng: "Tin tức nói, chị Nhạc Ninh cùng người thừa kế Dã gia - Dã Cường mến nhau ư!"

Lăng Kiều Hàn nghiêng đầu nhìn notebook trong tay Lăng Vu Đề một cái, bởi vì quan hệ của hai người càng ngày càng thân cận, nên Lăng Vu Đề yêu cầu đặt một cái bàn ăn nhỏ ở trong phòng ăn, Lăng Kiều Hàn không có suy nghĩ nhiều mà đồng ý.

Bàn nhỏ có hình vuông, vừa với hai người Lăng Kiều Hàn cùng Lăng Vu Đề.

Khoảng cách sau những bữa cơm thế này đã gần thêm không ít.

Lăng Kiều Hàn chỉ cần nghiêng đầu, đã có thể đầu sát bên đầu cùng Lăng Vu Đề.

Lăng Kiều Hàn nhìn tin tức trong notebook, chân mày hơi nhíu lại, sau đó hần đưa tay lên gõ nhẹ một cái ở trên đầu Lăng Vu Đề: "Nha đầu ngốc không nhìn thấy phía dưới đã nói rồi à! Ninh Ninh mở buổi họp báo để giải thích!"

Lăng Vu Đề bĩu môi, xoa xoa chỗ bị gõ một chút: "Tiểu Vu không lưu ý mà ~~ "

"Lại nói, nếu như chị Nhạc Ninh thật sự mến Dã Cường kia. Bà sẽ đau lòng sao?" Lăng Vu Đề giả vờ tò mò hỏi.

Lăng Kiều Hàn ngăn người, lập tức hần lắc đầu: "Mặc kệ Nhạc Ninh mến ai, ta cũng sẽ không đau lòng."

Hình như, đúng là vậy.

Không biết tại sao, từ khi lần trước tham gia tiệc sinh nhật của Nhạc Ninh, đột nhiên tình cảm của hần dành cho Nhạc Ninh dần phai nhạt.

Lăng Kiều Hàn thấy lời giải thích của mình chính là, có thể rất cục hần đã nhận rõ mặc kệ hần yêu cô mấy trăm năm, hoặc là mấy ngàn, mấy vạn năm!

Nhạc Ninh đã không yêu hần, thì vẫn sẽ không yêu hần!

Như vậy, hần cũng không cần phải khiến mình mệt mỏi như vậy!

Lăng Vu Đề hấp háy mắt, đương nhiên cô biết Lăng Kiều đã không còn chút cảm giác nào với Nhạc Ninh.

Hiện tại Lăng Kiều đã coi cô ấy thành một người bạn tốt lớn lên cùng nhau mà thôi.

"Tại sao lại không đau lòng? Người bên ngoài không phải đều nói ba yêu chị Nhạc Ninh sao?" Lăng Vu Đề nghi ngờ hỏi.

"Người bên ngoài đều nói lung tung! Sau này không nên tùy tiện tin tưởng lời của người khác, biết không?"

Không biết tại sao, Lăng Kiều Hàn phủ nhận sự thực rằng hần đã từng yêu Nhạc Ninh.

Lăng Vu Đề gật gù: "Được rồi, vậy sau này Tiểu Vu chỉ tin tưởng lời của ba!"

Lăng Kiều Hàn rất thoải mái với Lăng Vu Đề!

Mới vừa chuẩn bị nói điều gì, điện thoại của Lăng Kiều Hàn lại vang lên.

Người gọi, là Nhạc Ninh.

Lăng Vu Đề cúi đầu "nghiêm túc" ăn điểm tâm, cô biết mục đích của cú điện thoại này.

Lăng Kiều Hàn tiếp điện thoại: "Alo?"

"Kiều Hàn, có thể giúp tôi một chuyện không?" Nhạc Ninh nói ở đầu bên kia.

Aya: Có đôi lời... Thực sự khi edit bộ này, mình đã quên sạch sẽ tất cả các tình tiết của thể giới này. Lúc đầu khi mới edit thì không biết tại sao. Nhưng bây giờ thì mình đã biết rồi a...Mà thôi, không nói nhiều nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Công lực dưỡng phụ vampire (12)

Edit: Aya Shinta

"Có chuyện gì?" Ngừ khí Lăng Kiều Hàn giống như bình thường, chỉ là cẩn thận nghe, đã có thể nghe được, không còn loại nhu tình chỉ thuộc về riêng một mình Nhạc Ninh nữa.

Có thể Nhạc Ninh ở đầu bên kia điện thoại không nghe được, nhưng Lăng Vu Đề cách Lăng Kiều Hàn rất gần đã nhận ra.

Tay cầm dao nĩa dừng một chút, lại lập tức khôi phục bình thường.

"Đính hôn với tôi đi!"

Giọng nói của Nhạc Ninh rất bình tĩnh, không gọn sóng, ở trong lòng của cô ấy dường như đã chắc rằng Lăng Kiều Hàn nhất định sẽ đồng ý với yêu cầu này.

"Tại sao? Bởi vì tin tức nói cô yêu đương với người sói Dã Cuồng kia sao?"

Không giống với kịch tình, khi Lăng Kiều Hàn nghe thấy đề nghị đính hôn cùng Nhạc Ninh thì sẽ đồng ý, nhưng lần này, Lăng Kiều Hàn rất bình tĩnh, đặc biệt bình tĩnh!

Nhạc Ninh ở đầu bên kia không biết phải trả lời vấn đề của Lăng Kiều Hàn thế nào, đúng là vì cái tin tức này.

Nhạc Ninh lấy trầm mặc để đáp lại câu hỏi của Lăng Kiều Hàn, Lăng Kiều Hàn mím mím môi: "Vị vậy, cô cần một đối tượng đính hôn già sao?"

Nhạc Ninh trầm mặc lần nữa, sau đó mới mở miệng nói: "Kiều Hàn, có thể giúp tôi không?"

Lần này, ngừ khí của cô ấy đã không còn sự đương nhiên như lúc trước.

Khóe miệng Lăng Kiều Hàn nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà mị, nhưng đáy mắt lại không có bất kỳ ý cười nào: "Cô tìm Mộ Phong giúp đi, tin chắc rằng cậu ta sẽ rất nguyện ý."

Nói xong, cũng không đợi Nhạc Ninh đáp lại, Lăng Kiều Hàn còn nói: "Xin lỗi, tôi còn có việc, cúp điện thoại trước. Tạm biệt!"

Nghe thấy tiếng tút tút ở bên kia, Nhạc Ninh có chút ngớ ra.

Lăng Kiều Hàn thích cô, cô vẫn luôn biết.

Cô cho rằng, chỉ cần cô đưa ra yêu cầu này thì Lăng Kiều Hàn nhất định sẽ đáp ứng!

Cô chưa từng nghĩ tới, chưa hề nghĩ tới Lăng Kiều Hàn sẽ từ chối cô!

Hít sâu một hơi, Nhạc Ninh bấm điện thoại cho Mộ Phong.

Lăng gia bên này, sau khi Lăng Vu Đề thấy Lăng Kiều Hàn cúp điện thoại, thì có chút không vui bầu môi: "Ba nói không giữ lời!"

"Chỗ nào nói không giữ lời?" Hấn chưa làm cái gì được không?

Lăng Vu Đề nghiêng đầu đi, già vờ tức giận không nhìn Lăng Kiều Hàn: "Rõ ràng đã đáp ứng lát nữa sẽ đi xem phim điện ảnh với Tiểu Vu!"

"Đúng Rồi! Ta đã đồng ý với Tiểu Vu!" Lăng Kiều Hàn gật đầu, sau đó hai cái tay hấn ôm lấy gương mặt Lăng Vu Đề, để cho cô nhìn mình.

"Nhưng ba còn nói mình còn có việc mà!" Gò má Lăng Vu Đề bị Lăng Kiều Hàn bẹo, miệng có hơi chu lên, hai gò má phúng phính bị bẹo tới chen chúc lại, thêm vào ánh mắt lên án của cô, xem ra rất đáng yêu!

Lăng Kiều Hàn bắt cười, hấn bắt đầu đi lắc đầu một cái, trong mắt mang theo sùng nịch mà chính hấn cũng không nhận ra được: "Ta vừa nói có việc, nhưng còn không phải là muốn cùng Tiểu Vu đi xem phim sao?!"

"Có thật không?!" Đôi mắt Lăng Vu Đề sáng rực lên, cô gio tay bắt lấy cánh tay Lăng Kiều Hàn.

Lăng Kiều Hàn gật đầu: "Đương nhiên là thật rồi!"

Nghe vậy, Lăng Vu Đề vui vẻ đến mức nhảy lên, hốn một cái ở trên mặt Lăng Kiều Hàn, sau đó nói một tiếng: "Tiểu Vu đi thay quần áo trước!" Rồi chạy ngay lên lầu.

Lăng Kiều Hàn vuốt vuốt chỗ bị Lăng Vu Đề hôn qua, vồ cùng thoải mái.

Tại sao trước đây hấn không có phát hiện có con gái này khiến cho người khác yêu thích đến như vậy! Quà nhiên là bình thường hấn đã quá không chú ý tới cô rồi!

Lăng Vu Đề vừa chạy đến trên lầu thì cảm ứng được Lăng Kiều Hàn thêm cho cô năm điểm hao cảm.

Gần một tháng, thêm đến tám mươi lăm điểm!

Lăng Vu Đề vớ tay vào trong cái tủ kính, cực kỳ hưng phấn!

Còn kém mười lăm điểm, còn kém mười lăm điểm!

Cô sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng!

Lăng Vu Đề thay một cái áo T-Shirt tay ngắn, một cái quần jean ngắn, cùng một đôi giày vải màu đỏ.

Thay quần áo xong, Lăng Vu Đề liền kéo Lăng Kiều Hàn ăn mặc tây trang đen cùng ra ngoài.

Bọn họ không có lái xe, mà là dưới yêu cầu mãnh liệt của Lăng Vu Đề, lấy một chiếc xe đạp đôi mà ra ngoài.

Lăng Vu Đề ở đằng trước, Lăng Kiều Hàn ở phía sau.

Hiếm thấy, Lăng Kiều Hàn muốn tùy theo yêu cầu của Lăng Vu Đề, nhìn thấy mặt cô tươi cười như hoa, hấn cũng cảm thấy tâm tình mình khoan khoái.

Dưới bầu trời màu đỏ, ở trên đường phố, có hai vampire với giá trị nhan sắc siêu cao, đang vui vẻ đạp xe.

Phim điện ảnh mà Lăng Vu Đề cùng Lăng Kiều Hàn đi xem là một phim ngược huyền, nói về câu chuyện tình yêu giữa một người sói và một vampire.

Đang xem đến tình tiết ngược tâm, Lăng Kiều Hàn chẳng hề làm gì cả, liền thay Lăng Vu Đề lấy khăn tay!

Từ rạp chiếu phim đi ra, Lăng Vu Đề vẫn không có ngừng nước mắt được.

Lăng Kiều Hàn có chút đau lòng, lại có chút buồn cười ôm Lăng Vu Đề vào trong ngực: "Được rồi được rồi! Chỉ là phim ảnh mà thôi, cũng không phải thật sự!"

Lăng Vu Đề vừa nức nở vừa giương mắt nhìn Lăng Kiều Hàn, vành mắt của cô hơi ỉn khốc mà trở nên hồng hồng, chớp mũi cũng hồng lên, lại phối hợp với tròng mắt màu đỏ, thật giống như con thỏ trắng!

Lăng Kiều Hàn ho nhẹ một tiếng, áp chế khỏe miệng lại muốn nhếch lên.

"Người sói cùng vampire mến nhau, hai tộc sẽ không buông tha cho họ sao?!" Lăng Vu Đề cảm giận bất bình nói lầm bầm.

Lăng Kiều Hàn thần nhiên nói: "Cũng không phải, nếu như là thế gia, chắc chắn không có cách nào. Nếu như là vampire cùng người sói phổ thông, giữa bọn họ sẽ tự do hơn một ít!"

"Vì vậy, nếu như chị Nhạc Ninh cùng cái người sói gọi là Dã Cuồng mến nhau, nhất định sẽ phải chịu rất nhiều cách trở sao?" Lăng Vu Đề lại hỏi.

Lăng Kiều Hàn xoa xoa mái tóc có chút rối của Lăng Vu Đề: "Đó là đương nhiên, dù sao đều là thế gia. Không thể cho hai người họ cùng nhau được!"

Lăng Vu Đề bĩu môi, vẻ mặt không vui, cô nhẹ nhàng kéo cổ áo Lăng Kiều Hàn: "Vậy, nếu như chị Nhạc Ninh thật sự mến Dã Cuồng, chúng ta giúp bọn họ có được hay không?!"

Lăng Kiều Hàn lắc đầu từ chối, trong lòng Lăng Vu Đề hơi hơi một chút, lẽ nào, là nước vong tình mất đi hiệu lực?!

"Nhạc Ninh đã tự mình chọn lựa, chúng ta, cũng không cần phải dính líu!"

Dưới cái nhìn của hắn, Nhạc Ninh đã vì vị trí gia chủ, từ bỏ người sói Dã Cuồng kia.

Lăng Kiều Hàn không để ý mà nói như vậy, Lăng Vu Đề liền thở phào nhẹ nhõm, còn kếm vỗ ngực mà nói: Thật may mắn a!

Xem phim xong thì đã là buổi xế chiều, Lăng Vu Đề xong xuôi, liền rủ Lăng Kiều Hàn đi dạo phố với cô.

Thế giới này ngoại trừ có thêm hai chủng tộc, cũng không khác bao nhiêu so với thế giới hiện đại.

Lăng Vu Đề không để ý Lăng Kiều Hàn phản đối, mua rất nhiều bộ trang phục cha con (tình lữ)!

Chờ mặt trời ngả về tây, Lăng Vu Đề vẫn chưa hết thòm thèm mà theo Lăng Kiều Hàn đi về nhà.

"Ba, ba?" Ngồi ở trên xe, Lăng Vu Đề ôm cánh tay Lăng Kiều Hàn, cười híp mắt tựa sát vào bờ vai của hắn.

"Hà?" Lăng Kiều Hàn hơi cúi đầu, trong lúc này thì hai vampire cách nhau không tới mười centimet.

"Ba không cảm thấy Tiểu Vu gọi người là ba, sẽ rất khó chịu sao?"

"Không cảm thấy!" Cô gọi hắn là ba, đây là chuyện đương nhiên, sao hắn lại cảm thấy khó chịu chứ?!

Aya: Đêm khuya gửi quà, nhìn sau lưng mình coi nào...

Mình đang mở đôi mắt cận 6 độ mà nhìn bạn đây này~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Công lược dưỡng phụ vampire (13)

Edít: Aya Shinta

"Nhưng khó chịu! Tiểu Vu không muốn gọi người là ba!" Lăng Vu Đề bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện.

Cô đã sớm muốn đổi một cái xưng hô!

Cũng không thể để sau khi cô công lược thành công mà còn phải tiếp tục gọi Lăng Kiều Hàn là ba chứ?!

"Không muốn gọi ta là ba?!" Lăng Kiều Hàn hơi kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề.

Không gọi ba, vậy thì gọi là gì?! Hắn không phải là ba của cô sao?!

Hay là, cô cho rằng, ba nuôi liền không phải là ba rồi?!

Lăng Vu Đề gật đầu: "Ừm, mỗi lần khi gọi ba, đều như không cần thận như là sẽ cắn phải đầu lưỡi mình vậy! Tiểu Vu muốn gọi tên người! Kiều Hàn!"

Khi gọi ra hai chữ "Kiều Hàn" thì Lăng Vu Đề nhếch môi cười, hai cái răng nanh liền lộ ra.

Khi hai chữ này được nói ra từ miệng Lăng Vu Đề, trong lòng Lăng Kiều Hàn xẹt qua một tia dị dạng.

Như lông chim cọ qua, ngứa, cái xúc cảm kia, lại rất khoan khoái...

"Có thể không? Tiểu Vu có thể gọi người là Kiều Hàn không?" Lăng Vu Đề tiến sát vào mặt Lăng Kiều Hàn, nhìn thẳng đôi mắt của hắn.

Lăng Kiều Hàn cảm thấy cô con gái này của mình đúng là càng lúc càng to gan!

Cô bây giờ, nơi nào còn có cái đáng vẻ khúm núm câu nệ lúc trước, ngay cả khi nói chuyện cũng không dám nhìn hắn!

"Được được! Nếu Tiểu Vu muốn gọi như thế, vậy thì gọi như thế đi!" Cuối cùng, Lăng Kiều Hàn vẫn đồng ý với cái yêu cầu vô lý của Lăng Vu Đề!

"Cảm ơn Kiều Hàn, Kiều Hàn tốt nhất, moa moa ~" Đoạn, Lăng Vu Đề lại hôn trên mặt Lăng Kiều Hàn một cái rồi như không có chuyện gì xảy ra mà đi chơi đi động.

--

Nhạc Ninh cùng Mộ Phong, ngày khi tin tức Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng mến nhau được hai ngày, tuyên bố tin tức đính hôn!

Lễ đính hôn được tổ chức ở tháng sau, thời gian còn có nửa tháng.

Thời gian đính hôn cũng cùng thời gian khi Lăng Kiều Hàn cùng Nhạc Ninh đính hôn trong kịch tình.

Trong kịch tình, đính hôn đã không thành công.

Bởi vì Dã Cuồng đến!

Dã Cuồng đã ngăn cản thành công lễ đính hôn của Lăng Kiều Hàn cùng Nhạc Ninh!

Như vậy lần này, Lăng Vu Đề phỏng chừng cũng giống nhau không sai lệch!

Cô ôm một loại ý đồ xấu xem cuộc vui, chờ mong một ngày kia đến!

Từ khi Lạc Lạc nói cho Lăng Vu Đề, cô ấy cùng một con người yêu đường mà không có được sự ủng hộ của Lăng Vu Đề thì, Lạc Lạc cũng không còn liên lạc với Lăng Vu Đề nữa.

Coi như là Lăng Vu Đề chủ động tìm cô ấy, cũng không tìm được Lạc Lạc.

Cuối tuần trước buổi lễ khai giảng trôi qua rất nhanh, Lăng Vu Đề càng ngày càng coi trời bằng vung, Lăng Kiều Hàn càng ngày càng sùng nịch cô!

"Kiều Hàn Kiều Hàn! Người còn nhớ ngày hôm qua đã đáp ứng chuyện của Tiểu Vu không?"

Ăn xong bữa sáng, Lăng Vu Đề nhìn Lăng Kiều Hàn vẫn cúi đầu xem công văn, suy nghĩ một chút, cô trực tiếp đi tới bên người Lăng Kiều Hàn, sau đó kéo kéo lỗ tai của hắn mà hồ.

Lăng Kiều Hàn giật giật lông mày, hắn mồm mồm nói tại của chính mình: "Nhớ tới nhớ tới! Đưa Tiểu Vu đi tới trường học mà!"

"Ừm, Tiểu Vu đã ăn xong, chúng ta đi thôi?" Lăng Vu Đề rút công văn khỏi tay Lăng Kiều Hàn, sau đó kéo cánh tay của hắn đi về phía ngoài cửa.

Lăng Kiều Hàn cười đi theo phía sau Lăng Vu Đề mà cùng ra ngoài.

Có lúc, Lăng Kiều Hàn nghĩ, có phải là hắn đã sủng Lăng Vu Đề quá mức đấy chứ?!

Nhưng, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nhưng hắn đã coi việc sủng cô là một việc rất đỗi quen thuộc!

Rõ ràng, cũng mới một tháng mà thôi!

Vậy mà hắn đã nuôi thành thói quen!

Ngày hôm nay là Lăng Kiều Hàn tự mình lái xe, Lăng Vu Đề ngồi ở ghế phụ, vẫn lúi ra lúi rúi nói liên tục.

Không biết làm sao, Lăng Vu Đề nói còn có tám ngày chính là lễ đính hôn của Nhạc Ninh cùng Mộ Phong: "Cho nên nói, kỳ thực chị Nhạc Ninh thích anh Mộ Phong, mà những tin tức nói chị ấy cùng người sói Dã Cuồng mến nhau là giả đó chứ?! Những nhà truyền thông cũng quá đáng thật, cũng không cần chứng thực mà liền đưa tin!"

Lăng Kiều Hàn đang lái xe thì nhìn Lăng Vu Đề một chút, hắn không có nói việc đính hôn giữa Nhạc Ninh và Mộ Phong là giả, cũng không có nói Nhạc Ninh cùng Lang Nhân Dã Cuồng mến nhau là sự thật.

Hắn sợ sau khi mình nói sau, Lăng Vu Đề sẽ la hét nói muốn hắn đi giúp Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng!

Nếu như đứng trên góc độ là bạn bè, xác thực hắn nên giúp Nhạc Ninh.

Thế nhưng nếu như đứng về phía các thể giả vampire, hắn lại không khoan dung dị tộc mến nhau!

Vì thế, hắn quyết định giữ yên lặng!

Không được câu trả lời của Lăng Kiều Hàn thì Lăng Vu Đề cũng không thêm đề ý, bản thân cô đang nói rất háng say: "Đúng rồi, đến ngày đính hôn của chị Nhạc Ninh cùng anh Mộ Phong, Kiều Hàn cùng Tiểu Vu mặc bộ lễ phục đã mua hồi dạo phố được không?!"

Cái bộ lễ phục kia là của tình lữ, lúc đó Lăng Kiều Hàn nói không thích hợp thì Lăng Vu Đề trực tiếp nói một câu: "Hoàn toàn có thể coi chúng nó là trang phục cha con mà!"

Lăng Kiều Hàn càng không có gì để nói!

"Được."

Sau khi quyết định được tới buổi tiệc thì mặc cái gì, cũng đã đến Đại học Thánh phệ rồi.

Lăng Vu Đề coi đại an toàn, hôn lên mặt Lăng Kiều Hàn một cái thì liền xuống xe.

Lăng Kiều Hàn nhìn Lăng Vu Đề đi vào trường học rồi, mới lái xe rời đi.

Trở lại trong phòng học, Lăng Vu Đề nhìn thấy Lạc Lạc mà đã nửa tháng qua đều không có liên lạc được.

Tâm tình Lạc Lạc có chút tệ, nguyên bản gương mặt vampire trắng nhợt, Lạc Lạc lúc này, quả thực nhợt nhạt đến mức có chút dọa vampire!

Lăng Vu Đề vội vã đi tới bên người Lạc Lạc: "Lạc Lạc, cậu không sao chứ?"

Lạc Lạc gương mặt nhìn Lăng Vu Đề, ánh mắt của cô ấy có chút tan rã, không có tiêu cự.

Một hồi lâu, cô ấy tựa hồ mới nhận ra Lăng Vu Đề, sau đó ôm vai Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu... Tiểu Vu, tôi hại chết Hách Di, tôi hại chết anh ấy!"

Lạc Lạc nói rất nhỏ, chỉ có Lăng Vu Đề nghe thấy, đối với Hách Di trong miệng Lạc Lạc, Lăng Vu Đề biểu thị cô không quen biết đâu!

"Lạc Lạc... Hách Di, là ai nhỉ?"

Vẫn chưa nói hết, Lăng Vu Đề cũng cảm thấy được có cái gì ướt nhẹp lên trên bà vai cô, cô biết, đó là nước mắt của Lạc Lạc.

Đến cùng là ai chết, vậy mà để Lạc Lạc khổ sở như vậy đây?

"Hách Di, Hách Di chính là con người mà tôi yêu!" Lạc Lạc nói, mang theo tiếng khóc nức nở.

Lăng Vu Đề:!!!!

Vì thế, kỳ thực Lạc Lạc đã từng giao du với con người, chỉ là người nọ, chết rồi!

Vậy nên, Lạc Lạc mới lấy phương thức liên gia giả tới Nhạc gia hay sao?

"Anh ta..." Đã chết như thế nào?

Lăng Vu Đề không có hỏi, cô vừa hỏi, không phải là đang xát muối lên vết thương Lạc Lạc hay sao!

Vì lẽ đó nên cuối cùng thì Lăng Vu Đề cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng Lạc Lạc, không hề có một tiếng động mà an ủi cô ấy.

Sau khi tiếng chuông vào học vang lên, Lạc Lạc buông Lăng Vu Đề ra, cô ấy gạt gạt nước mắt trên mặt, nhìn thấy vai của Lăng Vu Đề bị cô ấy làm cho ướt mẹp.

Lạc Lạc có chút áy náy nhìn Lăng Vu Đề: "Xin lỗi Tiểu Vu..."

Lăng Vu Đề không thêm đề ý lắc đầu một cái, sau đó ngồi xuống sát bên Lạc Lạc: "Đừng khổ sở!"

Lạc Lạc vừa nói xong thì trong đôi mắt cô ấy lại chứa đầy nước mắt.

"Tiểu Vu, tôi thật sự thật là khổ sở! Tôi cho rằng, cho rằng tôi với anh ấy, cứ việc trong nhà phản đối, cũng có thể cùng nhau! Nhưng mà không nghĩ tới..."

Aya: Tôi mai làm bánh, không ra chương...

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Công lược dưỡng phụ vampire (14)

Edit: Aya Shinta

Lạc Lạc lời còn chưa nói hết, giáo viên đã vào rồi.

Bởi vì đã đến giờ học, Lạc Lạc cũng không tiện nói gì thêm.

Cô chỉ nằm nhoài trên bàn học, nhỏ giọng nói nhỏ.

Lăng Vũ Đề bởi vì chuyện của Lạc Lạc, cũng không có tâm sự nghe giảng bài.

Trong đầu của cô không ngừng suy đoán bạn trai Lạc Lạc đến cùng đã chết như thế nào?

Đột nhiên nghĩ đến việc vào ngày đầu tiên khi cô đến thế giới này, Lăng Kiều Hàn sai người giết nhân loại mà nguyên thân có hảo cảm, sau đó để cô uống máu cậu ta.

Lẽ nào, người nhà Lạc Lạc cũng dùng cái phương pháp này ngăn cản Lạc Lạc và nhân loại kia cùng nhau sao?!

Đương nhiên. Đây chỉ là suy đoán của Lăng Vũ Đề.

Cho tới cái chân tướng, Lăng Vũ Đề không dám hỏi...

Hon nửa ngày, Lăng Vũ Đề không có tâm sự nghe giảng.

Lạc Lạc thì chớ nói nữa, vẫn nằm nhoài trên bàn học, ngay cả buổi trưa lúc dùng cơm, cũng vẫn nằm nhoài trên bàn học.

Buổi chiều sau khi tan học, Lăng Vũ Đề cũng không có lập tức cùng Lạc Lạc đi về phía cổng trường, mà là cùng Lạc Lạc đồng thời đi tới bãi tập.

Lạc Lạc vẫn không nói gì, Lăng Vũ Đề cũng không có nói chuyện.

Tới khi học sinh trong trường học đều đã về gần hết, Lạc Lạc mới mở miệng nói rằng: "Việc tôi giao du cùng Hách Di ngoại trừ đã từng đề cập với cậu một lần, cũng không có nói với bất luận kẻ nào khác."

Lạc Lạc vừa dứt lời, Lăng Vũ Đề liền lập tức giải thích: "Lạc Lạc cậu hãy tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối không có nói với bất kỳ ai cả!"

Lạc Lạc lắc đầu với Lăng Vũ Đề một cái: "Tiểu Vu, tôi biết không phải cậu. Người nhà tôi không yên lòng để tôi đi du lịch, ngầm phái vampire theo tôi. Vì thế nên, việc giữa tôi cùng Hách Di đã bị người nhà biết rồi!"

Lăng Vũ Đề không nói gì, chỉ là yên tĩnh nghe Lạc Lạc nói hết.

Lạc Lạc nói: "Lúc mới bắt đầu, người nhà đều là nói tôi không nên có quan hệ với con người, bọn họ sẽ không cho phép! Nhưng tôi không đồng ý, tôi cho thấy quyết tâm nhất định phải cùng Hách Di. Hách Di cũng nói, dù cho là chết, anh ấy cũng không là xa tôi! Kết quả..."

Sau đó, Lạc Lạc có chút nghẹn ngào. Cô ngược đầu nhìn bầu trời, nước mắt theo khóe mi của cô mà chảy xuống: "Kết quả, anh tôi dưới con nóng giận, cắn Hách Di. Hách Di anh ấy liền, chết rồi..."

Trước đã nói, nhân loại bị vampire cắn, hoặc là bị chuyển đổi thành vampire, hoặc là, bị cảm hoá chết đi.

Rất hiển nhiên, nhân loại gọi là Hách Di kia, không thể trở thành vampire.

Lăng Vũ Đề đi tới phía trước Lạc Lạc, đưa tay ôm bờ vai của cô, Lạc Lạc gục đầu lên trên bả vai Lăng Vũ Đề: "Tôi biết anh trai cũng quan tâm tôi! Nhưng... Tiểu Vu... Lòng tôi đau! Đau quá, đau quá đi mất! Tại sao nó không có như bị ngoại thương mà tự động khép lại được vậy?"

Lăng Vũ Đề luôn rất nhiều lời thì giờ khác này, ngoại trừ trầm mặc thì vẫn là trầm mặc.

Bởi vì cô không biết phải làm sao để an ủi một Lạc Lạc đã trải qua sinh lý từ biệt với người mình yêu!

Chuông điện thoại di động vang lên, Lạc Lạc lui khỏi cái ôm ấp của Lăng Vũ Đề.

Lăng Vũ Đề lấy điện thoại ra khỏi túi, người gọi, là tài xế Nguyễn thúc: "Nguyễn thúc, chủ chờ con ở bên ngoài đi, con sẽ nhanh ra thôi!"

Thật ra Nguyễn thúc thấy học sinh đã đi hết, Lăng Vũ Đề còn chưa hề đi ra, lo lắng cô có việc mới gọi điện thoại.

Nếu Lăng Vũ Đề không có chuyện gì, chờ lâu một chút, Nguyễn thúc cũng sẽ không chú ý!

Lạc Lạc gạt nước mắt, cười cảm kích với Lăng Vũ Đề: "Tiểu Vu, cảm ơn cậu đã giúp tôi! Hiện tại tôi đã ổn rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!"

Lăng Vũ Đề gạt gù, cùng Lạc Lạc đi đến cổng trường.

Bởi vì ở lại trường cả tiếng đồng hồ, vì vậy nên khi Lăng Vũ Đề về đến nhà, bữa tối đã sớm làm xong.

Lăng Kiều Hàn ngồi ở trên bàn nhỏ, thần sắc hân nhần nhật, nhìn Lăng Vũ Đề: "Trở về rồi."

"Ừm, trở về." Tâm tình Lăng Vũ Đề hơi có chút thất lạc nên cũng không có nhận ra được sắc mặt Lăng Kiều Hàn.

Sau khi cô ngồi vào đối diện Lăng Kiều Hàn mà không nói một lời dùng bữa tối xong, nói câu ngủ ngon với Lăng Kiều Hàn, liền đi lên lầu.

Trở về phòng thì Lăng Vũ Đề tắm rửa sạch sẽ rồi mặc áo ngủ, ngồi ở trước cửa sổ sát đất, cô khẽ ngẩng đầu nhìn trời.

Ngày hôm nay Lạc Lạc rất bị thương, trong ký ức, xưa nay chưa từng gặp Lạc Lạc bị thương như thế.

Lăng Vũ Đề lo lắng là bởi vì cô đến nên ảnh hưởng tới một số chuyện ở thế giới này.

Cô cẩn thận tìm tới ký ức, trong đó, sau khi tự trường thì Lạc Lạc cũng không có lập tức đến trường học, mà là một học kỳ đều đã qua một nửa, cô ấy mới về tới trường đi học.

Tính cách nguyên thân là người không tìm đến tôi, tôi cũng sẽ không chủ động đi tìm người..

Nên đoạn thời gian đó, Lạc Lạc không có liên lạc với nguyên thân và ngược lại.

Lăng Vũ Đề nghĩ, hẳn là đoạn thời gian đó, Lạc Lạc bởi vì chuyện này nên không có tới trường đi học!

Biết không phải nguyên nhân là do mình rồi, tâm tình Lăng Vũ Đề mới nhìn hơn được tí tẹo.

Chỉ ít, không phải bởi vì cô mà khiến cho Lạc Lạc đau khổ như thế!

Có điều, vampire và nhân loại không thể ở cùng nhau!

Có người nói, vampire khi động tình, sẽ muốn hút máu.

Nếu như Lạc Lạc cùng bạn trai kia ở cùng nhau, không nhận được cảm anh ta.

Kết quả chỉ có con đường chết!

Nếu như là bị chính mình cắn chết, đổi thành người khác cắn chết, trong lòng hẳn là không khổ sở như thế nhỉ?!

"Cốc cốc -- "

Tiếng gõ cửa vang lên, Lăng Vũ Đề quay đầu lại nhìn cửa phòng một chút: "Vào đi."

Cửa phòng mở ra, người tiến vào là Lăng Kiều Hàn.

Lăng Kiều Hàn nhìn Lăng Vũ Đề chỉ mặc một cái áo ngủ, đang ôm chân ngồi dưới đất: "Tại sao tâm tình không tốt vậy?"

Hắn đi tới rồi ngồi xuống bên người Lăng Vu Đề, tâm tình vốn bởi vì Lăng Vu Đề trở về muộn một chút mà có chút không vui về thì lập tức đã không thấy tâm hơi, chỉ muốn quan tâm đến tâm tình của cô.

Lăng Vu Đề thở dài một hơi: "Bối vì Lạc Lạc..."

Lăng Kiều Hàn bỗng nhiên tỉnh ngộ, Lạc Lạc yêu một con người, mà người kia lại bị anh trai Lạc Lạc cắn chết.

Chuyện này, vào ngày hôm nay thì Lăng Kiều Hàn mới biết.

Mà, Lăng Vu Đề cũng đã biết rồi!

Lăng Kiều Hàn đưa tay ôm Lăng Vu Đề vào trong ngực: "Tiểu Vu, con phải biết, vampire cùng nhân loại mà ở cùng nhau. Hoặc là nhân loại được thành công chuyển đổi thành vampire, hoặc là nhân loại bị vampire cắn chết!"

Lăng Vu Đề lộ đầu mình ra khỏi lồng ngực Lăng Kiều Hàn, cô ngửa đầu nhìn Lăng Kiều Hàn: "Nhân loại cùng vampire, thật sự không thể ở một chỗ sao?"

"Không thể!"

Lăng Vu Đề không có nói chuyện, chỉ là đưa tay ôm lấy thất lũng Lăng Kiều Hàn.

Hi vọng, Lạc Lạc có thể nhanh chóng thoát khỏi!

Trong ký ức, sau khi Lạc Lạc trở về tới trường học, cũng không có biểu hiện thương tâm khổ sở.

Mặc kệ cô ấy có phải đang nguy trang hay không, Lăng Vu Đề hi vọng Lạc Lạc có thể vực dậy từ đoạn tình cảm này một cách nhanh chóng!

Lăng Kiều Hàn liền như vậy mà ôm Lăng Vu Đề, vẫn ôm cô.

Aya: yêu chỉ cho khổ không biết. Mấy người yêu cho lắm vô, tui rút hết nước mắt vì mấy người. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Công lược dưỡng phụ vampire (15)

Edit: Aya Shinta

Mãi đến tận khi Lăng Kiều Hàn cảm thấy Lăng Vu Đề ở trong ngực của hắn tựa hồ đã có chút lâu, muốn để cho cô về quan tài ngủ thì mới phát giác, Lăng Vu Đề đã thiếp đi từ lúc nào rồi!

Buồn cười lắc đầu, Lăng Kiều Hàn bế ngang Lăng Vu Đề lên, sau đó bỏ cô vào trong quan tài.

Nhìn Lăng Vu Đề ngủ thật ngọt ngào, Lăng Kiều Hàn khẽ khàng đặt nhẹ nụ hôn trên trán cô, nhẹ nhàng nói một tiếng ngủ ngon, đóng lại nắp quan tài.

Thời gian đều sẽ ở trong lúc lơ đãng mà trôi đi, bởi vì Lạc Lạc có Lăng Vu Đề làm bạn, tâm tình đã khôi phục không ít!

Có lúc, Lăng Vu Đề sẽ âm thầm vui mừng, may là Lạc Lạc không có quen biết với người bạn trai kia được bao lâu, càng không có giao du bao lâu!

Nếu như không phải việc nhân loại kia chết đã tác động mạnh mẽ đến Lạc Lạc, Lăng Vu Đề nghĩ, có thể Lạc Lạc càng dễ dàng buông bỏ được nhân loại kia!

Ngày hôm nay là ngày đính hôn của Nhạc Ninh cùng Mộ Phong, địa phương đính hôn được sắp xếp ở Mộ gia.

Lăng Vu Đề mặc một bộ lễ phục đuôi cá lộ lưng màu xám bạc được nạm kim cương, tóc được búi lên, phía trước để lại hai lọn tóc ở hai bên gò má.

Lần này cô trang điểm màu khói, đeo một bộ khuyên tai bằng kim cương đen bằng móng tay.

Son một màu đỏ nóng bỏng lên cánh môi mình, Lăng Vu Đề cong môi nở nụ cười về phía trước gương soi.

Ánh mắt Lăng Vu Đề lóe lóe, sao cô lại cảm thấy bộ dáng này có loại cảm giác mê hoặc chúng sinh?!

Khụ khụ ~ cô có nên đổi lại phong cách trang điểm hay không?

Ngay khi Lăng Vu Đề chuẩn bị nhờ chuyên gia trang điểm tháo sức cho cô, có người hầu tới nói: "Gia chủ hỏi đại tiểu thư xong chưa? Bị muộn rồi!"

Lăng Vu Đề nhìn đồng hồ, bởi vì cô hoá trang tốn không ít thời gian, nên Lăng Kiều Hàn đã đợi cô ở dưới lầu rất lâu rồi!

Lại nhìn mình trong gương một chút, Lăng Vu Đề chu chu miệng: "Được rồi, vậy thì xuống thôi!"

Tiếp nhận vị người hầu đưa tới, Lăng Vu Đề mang đôi cao gót mười centimet đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng bước chân từ phía cầu thang, Lăng Kiều Hàn rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đứng lên từ trên ghế sa lông, tầm mắt đặt tới góc cầu thang, liền đứng dịp thấy Lăng Vu Đề đã đi xuống.

Cô đứng ở nơi đó, đôi mắt màu khói đang nhìn hắn.

Trong nháy mắt đó, dường như Lăng Kiều Hàn bị hạ thuật định thân, sững sờ nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề đi tới bậc cuối cùng của cầu thang, sau đó đi đến bên Lăng Kiều Hàn.

"Kiều Hàn, Tiểu Vu đẹp không?" Lăng Kiều Hàn rất cao, cho dù Lăng Vu Đề đi một đôi cao gót mười centimet, cũng mới đến cằm của hắn!

Lăng Kiều Hàn gật đầu: "Ừm, Tiểu Vu rất đẹp! Chỉ là, lối ăn mặc này, có thể hay không quá..." Gọi cảm?

Trước đây Lăng Vu Đề mặc thứ bộ lễ phục này thì Lăng Kiều Hàn đúng là không có cảm thấy quá gọi cảm, chỉ là hiện tại Lăng Vu Đề trang điểm như vậy, đôi mắt khói mê người, thêm vào thiết kế cup ngực như thế.

Lăng Kiều Hàn thật sự cảm thấy, quá, gọi cảm!

Lăng Vu Đề bĩu môi: "Quá cái gì?! Quá khó coi sao?!"

"Không, không phải, rất dễ nhìn! Nhưng cảm thấy, quá thành thực, không thích hợp với tuổi của Tiểu Vu!" Thấy Lăng Vu Đề có dấu hiệu tức giận, Lăng Kiều Hàn vội vã giải thích.

Lăng Vu Đề tán đồng gật gù: "Tiểu Vu cũng cảm thấy quá thành thực một chút, nhưng đã bị muộn rồi, thì thôi! Chúng ta đi thôi!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền kéo tay Lăng Kiều Hàn đi ra ngoài.

Ngày hôm nay Lăng Kiều Hàn mặc vào một bộ âu phục cùng màu xám bạc với Lăng Vu Đề, có cắm một đóa hoa hồng màu tím ở trên túi ngực.

Khi đến trang viên Mộ gia, điện lễ đính hôn còn chưa có bắt đầu.

Lăng Kiều Hàn dẫn theo Lăng Vu Đề nói một tiếng chúc mừng với Nhạc Ninh cùng Mộ Phong, bởi vì Mộ Phong phải vội vàng tiếp đón khách mời khác, cho nên đối với Lăng Kiều Hàn đã thành huynh đệ tốt, y trực tiếp để Lăng Kiều Hàn tùy ý.

Nhìn sự rạng rỡ của Mộ Phong, Lăng Vu Đề không biết lát nữa khi Dã Cuồng dẫn Nhạc Ninh đi, y sẽ có biểu hiện ra sao.

Bởi vì rất nhiều người đến chào hỏi Lăng Kiều Hàn, Lăng Vu Đề chẳng muốn xã giao nên nói với Lăng Kiều Hàn một tiếng, chuẩn bị tự mình tìm cái góc tối đợi.

Nghe nói trong hoa viên Mộ gia, trồng rất nhiều loài hoa hiếm có!

Suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề chuẩn bị đi vào hậu hoa viên một chút.

Khi Lăng Vu Đề chuẩn bị tìm một người hỏi hậu hoa viên đi đường nào, một "người" ít nhất cao hai mét đi vào từ cửa lớn với khí thế hùng hổ.

Trên người y mang theo mùi vị độc nhất của người sói, nên y vừa tiến đến, những vampire kia liền kinh ngạc nhìn y.

Kinh ngạc vì y là một người sói, làm sao lại ở đây!

Người sói kia có dung mạo rất soái, không giống với Lăng Kiều Hàn mê hoặc, Mộ Phong phản chấn, ngũ quan y cương nghị, da dẻ màu đồng cổ.

Quần áo bị bắp thịt trên người làm căng lên, khiến người ta vừa nhìn liền biết, y chính là loại hình lực lượng!!

Lăng Vu Đề đang suy đoán, người sói này, có phải là chính là Dã Cuồng kia hay không?

Bởi vì hiểu kỳ, nên Lăng Vu Đề cứ như vậy mà nhìn thẳng Dã Cuồng.

Dã Cuồng đang tìm tòi chung quanh thì theo tầm mắt Lăng Vu Đề, lập tức liền nhìn thấy cô.

Cơ thể Dã Cuồng dừng một chút rồi trực tiếp đi về phía Lăng Vu Đề.

Y đi rất nhanh, lực cũng rất lớn, mỗi một bước đi, cũng làm cho người khác cảm thấy sàn nhà đều đang chấn động.

Dã Cuồng đến, những vampire bị khí thế của y trấn áp thì trực tiếp nhường ra một lối đi.

Thấy Dã Cuồng đi về phía mình, Lăng Vu Đề hấp háy mắt, vẫn không có nghĩ rõ ràng chuyện gì đang xảy ra. Dã Cuồng không nói lời gì mà kéo cổ tay cô, sau đó nói ba chữ: "Đi theo anh!" Liền lôi kéo Lăng Vu Đề đi về phía cửa chính.

Lăng Vu Đề choáng váng, cô thật sự rất choáng váng!

Người sói này là Dã Cuồng sao? Có đúng thật không?

Nhưng, không phải y tìm đến Nhạc Ninh sao? Làm gì mà phải kéo cô đi nhỉ?

Ách... Không phải Dã Cuồng này sẽ nhận sai cô thành Nhạc Ninh đấy chứ?!

Ngay khi Lăng Vu Đề muốn tránh thoát cánh tay như kim sắt của Dã Cuồng, một luồng kinh phong phát qua gò má Lăng Vu Đề.

Sau một khắc, Lăng Vu Đề liền rơi vào trong một cái ôm

Chỉ khi Lăng Vu Đề phản ứng lại, cô đã ở trong lồng ngực Lăng Kiều Hàn, mà Dã Cuồng vừa nãy còn đáng lời kéo cô, đã ngã trên mặt đất.

Lăng Kiều Hàn ở trên cao nhìn xuống Dã Cuồng đang gầy dựa trên mặt đất: "Người của ta, cũng để cậu tùy tiện có thể mang đi hay sao?!"

Một câu nói, Lăng Vu Đề cảm thấy mặc kệ Lăng Kiều Hàn là ở khí chất, năng lực hay là khí thế, đã toàn thắng nam chủ Dã Cuồng này nha!

Tuy rằng không muốn phạm vào tội mê trai, thế nhưng, Lăng Kiều Hàn... Đúng là quá tuấn tú!

Dã Cuồng dựng lên trên sàn nhà, sàn nhà bằng đá cẩm thạch trực tiếp liền bị đập đến nứt ra luôn.

Y hét lớn một tiếng, từ trên mặt đất nhảy một cái, đứng thẳng lên.

Dã Cuồng thở hổn hển, phát ra tiếng gầm nhẹ trong cổ họng, đôi mắt tràn ngập sức chiến đấu căm tức Lăng Kiều Hàn.

"Cô ấy là của tôi!" Dã Cuồng quát.

Lăng Kiều Hàn vẫn mang theo ý cười tà mị đứng ở nơi đó.

Aya: Cùng ăn thịnh nào

"Em đang tìm anh sao?" Một giọng nói vang lên ở phía sau Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề vui vẻ quay đầu lại, nhìn Dã Cuồng đứng cách cô tầm một mét.

Lăng Vu Đề mở miệng, vừa mới muốn nói: "Phải, tôi đang tìm anh!"

Lời còn chưa có nói ra, cô đã bị Dã Cuồng ôm vào trong ngực.

Dã Cuồng nâng mặt Lăng Vu Đề, hung hăng mà hôn ở trên cái trán của của cô một cái...

"Cô là ai?!" Lăng Kiều Hàn âm trầm nói, dường như nếu cô không nói thật, hắn sẽ lập tức móc tim cô ra!

Đáp đi~~~

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Công lược dưỡng phụ vampire (16)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Aya Shinta

Chỉ là ánh mắt hắn đang nói cho mọi người, hắn, đang nổi giận!

"Người?! Người lại là ai?!"

"À ừm..... Anh là Dã Cuồng sao?" Thấy Dã Cuồng với Lăng Kiều Hàn có xu thế chuẩn bị chiến một trận, Lăng Vu Đề vội vàng chen vào.

Tuy Lăng Vu Đề nhìn giống với Nhạc Ninh, nhưng hai người họ không chỉ có khí chất không giống, ngay cả chất giọng cũng có sự khác biệt!

Chất giọng của Lăng Vu Đề tương đối mềm nhẹ, khi nói chuyện dường như đang mang theo ý cười.

Mà giọng nói của Nhạc Ninh lại có chút khàn khàn, mang theo cảm giác lười biếng.

Vừa này Dã Cuồng bối vì quá nóng nảy, cho nên không có lưu ý đến khi chất trên người Lăng Vu Đề.

Hiện tại Lăng Vu Đề mở miệng, Dã Cuồng liền ngáy ngẩn cả người.

"Cô không phải Nhạc Ninh?!"

Lăng Vu Đề gắt đẩu: "Ừ, tôi không phải chị ấy!."

Lăng Kiều Hàn một bên cười khê ra tiếng: "Cho nên, cậu chính là người sói tên Dã Cuồng kia phải không?!"

Chính là một người sói như vậy, lấy được trái tim người con gái mà hắn đã trả giá tận 300 năm?

Giờ khắc này, Lăng Kiều Hàn thật cảm thấy có chút buồn cười!

"Đúng, tôi là Dã Cuồng! Nhạc Ninh ở nơi nào?!"

Lúc này ở chỗ bọn họ đã có rất nhiều vampire vây xem, mà Nhạc Ninh đang hướng về bên này thì vừa lúc nghe được lời nói của Dã Cuồng.

Nhạc Ninh ngáy ra một lúc rồi vội vàng chen vào giữa đám vampire.

"Dã Cuồng, sao anh lại ở chỗ này?!"

Nhạc Ninh mặc bộ lễ phục màu đỏ tò vè ngoài ý muốn khi nhìn thấy Dã Cuồng đang chảy máu bên khóe miệng.

Nhìn thấy Dã Cuồng bị thương, Nhạc Ninh cũng bất chấp ở đây có người Nhạc gia hay không, có người Mộ gia hay không, có những nhóm vampire quý tộc hay không!

Cô xách gộc vác đi đến trước mặt Dã Cuồng, đưa tay đi sờ khóe miệng y: "A Cuồng, sao anh lại bị thương?"

Nhạc Ninh cao một mét bảy mấy, hơn nữa cô ấy mang một đôi giày cao gót mười centimet, đứng chung một chỗ với Dã Cuồng cao hai mét, thế nhưng có loại cảm giác người đẹp và quái vật!

Quả nhiên không hổ là nam nữ chủ nha! Trời sinh một đôi, trời sinh một đôi!

Vampire Nhạc gia muốn ngăn cản hành động của Nhạc Ninh, nhưng Lăng Kiều Hàn lại ở trong lúc vô tình mà ngăn trở, nghe thấy Nhạc Ninh quan tâm dò hỏi Dã Cuồng, Lăng Kiều Hàn nói: "Là tôi đánh."

Nhạc Ninh quay đầu lại nhìn Lăng Kiều Hàn, còn chưa có nói chuyện thì Dã Cuồng đã trực tiếp ôm cô ấy vào trong ngực: "Em cũng dám trộm đánh hôn! Em quên em là người phụ nữ cơ của anh hay sao?!"

Ách.....

Lăng Vu Đề chớp chớp đôi mắt, phụ nữ, của anh ta?!

À ~ như như trong cốt truyện có đề cập qua, Dã Cuồng và Nhạc Ninh vào sinh yển của Nhạc Ninh, cũng chính là sau khi Nhạc Ninh đuổi theo Dã Cuồng ra ngoài, hai người đánh một trận, sau đó đánh rồi biến thành lân giường.....

Che mặt..... Đối với sự chớp nhoáng của nam nữ chủ, Lăng Vu Đề tò vè, cô rất ngượng ngùng.....

Dã Cuồng vừa nói xong, tất cả vampire đều chấn kinh rồi!

Ý tứ của người sói kia, là ý tứ mà bọn họ suy đoán sao?

Phải không?! Phải không?!

Mộ Phong đứng ở bên cạnh Lăng Kiều Hàn, Lăng Vu Đề nghiêng đầu là có thể thấy y.

Lúc này Mộ Phong có sắc mặt cùng biểu tình rất bình thản, chỉ là trên mặt y lúc này đã không còn ý cười.

Lăng Vu Đề nghĩ, trong cốt truyện, vào lúc Dã Cuồng xuất hiện, khi Nhạc Ninh đứng cùng một bên với Dã Cuồng kia thì tâm tình Lăng Kiều Hàn chắc chắn còn kém hơn so với Mộ Phong đi!

"A cuồng, em....." Một bên, Nhạc Ninh có chút khó xử nhìn Dã Cuồng, cô ấy biết mình không nên dưới một cái tình huống như vậy mà còn không e dè!

Dã Cuồng cúi đầu nhìn Nhạc Ninh, ánh mắt y cực kỳ bá đạo: "Mặc kệ thế nào! Người của tôi, tuyệt đối không thể ở bên người khác, trừ phi tôi chết!"

Dã Cuồng nói nói xong, trường bối Nhạc gia tới tham gia tiệc đính hôn còn chưa có nói gì, phu nhân gia chủ Mộ gia, cũng chính là mẹ của Mộ Phong đã mở miệng.

"Nếu trong lòng gia chủ Nhạc gia đã có người, như vậy Mộ gia chúng ta, tất nhiên không dám miễn cưỡng! Tiệc đính hôn hôm nay, các vị coi như là nhìn một tuồng kịch đi!"

Ánh mắt của mẹ Mộ Phong trở nên lạnh băng, vốn đang rất vừa lòng với Nhạc Ninh thì lúc này tràn ngập chán ghét.

Đối với bà mà nói, hành vi của Nhạc Ninh quả thực chính là đang sỉ nhục Mộ gia bọn họ!

Nếu Nhạc Ninh cùng người sói này thật sự ở bên nhau, vì sao muốn mở cuộc họp báo làm sáng tỏ!?

Vì sao lại muốn tìm con trai của bà, nói muốn đính hôn cùng nó?!

Cảm tình của con trai mình đối với Nhạc Ninh sâu bao nhiêu, người làm mẹ như bà rõ ràng nhất!

Mà Nhạc Ninh lại vì một người sói, giẫm đạp lên tâm của con trai bà như thế!

Đây là điều mà Mộ phu nhân không thể nhẫn nhịn, cũng tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn!

Nhạc Ninh thấy vậy, mở miệng muốn giải thích nhưng Dã Cuồng lại trực tiếp lên tiếng: "Vậy là tốt nhất! Nếu Mộ gia các người thức thời như vậy, vốn dĩ ta muốn san Mộ gia các người thành bình địa, vậy bỏ qua cho khỏe!"

Dã Cuồng vọng cuồng nói, quả thực muốn làm Mộ phu nhân cùng Mộ gia chủ tức đến hộc máu, san thành bình địa?! Một trong tứ đại thế gia vampire, sao lại có thể dễ dàng bị một người sói san thành bình địa!?

Mộ Phong vốn đang áp chế phần nộ lập tức nổi giận, đôi mắt y sung huyết, phía dưới hốc mắt màu đỏ là những mạch máu đen như rễ cây mà lan tràn đến xương gò má.

Hầm răng y dài ra tới năm centimet, y cắn tức nhìn Dã Cuồng, sau đó gầm nhẹ một tiếng, bay vọt qua bên Dã Cuồng.

Người sói thiên về lực lượng, mà vampire lại thiên về tốc độ.

Mộ Phong tựa như một đạo hư ảnh, đến khi nhìn lại, y đã tới bên người Dã Cuồng.

Nhạc Ninh lo lắng cho Dã Cuồng, cho nên trực tiếp chắn trước mặt Dã Cuồng.

Hiện giờ Mộ Phong đã nhập vào trong trạng thái bạo nộ thì nào còn lo lắng cho Nhạc Ninh, thấy Nhạc Ninh chống lại y, Mộ Phong trực tiếp kéo cánh tay Nhạc Ninh rồi nhấc lên, sau đó ném ra bên cạnh.....

Thần thủ Nhạc Ninh cũng bất phạm, tuy Mộ Phong ném bay, nhưng cô ấy cũng không có chặt vật dụng phải trên cột đá trong sân yến hội.

Cô ấy đá chân lên cột đá, sau đó lộn ngược ra sau một cái, văng văng rơi xuống đất.

Nếu không phải thời cơ không đúng, Lăng Vu Đề thật sự muốn vỗ tay mà kêu: Xuất sắc!

Không có Nhạc Ninh chặn đường, những vampire đó thức thời lui về phía sau rất nhiều, chừa ra một cái sân rất rộng cho Mộ Phong cùng Dã Cuồng!

Ngay cả Lăng Kiều Hàn cũng ôm lấy Lăng Vu Đề thối lui ra sau, Lăng Vu Đề ngửa đầu nhìn Lăng Kiều Hàn: "Kiều Hàn, chúng ta không đi giúp anh Mộ Phong sao?"

Đương nhiên là giúp Mộ Phong! Cô không thân với tên Dã Cuồng này!

Về mặt Lăng Kiều Hàn nhẹ nhàng, hần mím cười lắc đầu với Lăng Vu Đề: "Mộ Phong không phải kẻ yếu đến như vậy, Dã Cuồng này, tuy rằng cũng rất mạnh, nhưng quá nóng này!"

Lăng Vu Đề gật đầu, sau đó tiếp theo "xem diễn".

Nhạc Ninh chưa kịp ngăn trở, Mộ Phong cùng Dã Cuồng đã đấu rồi.

Mộ Phong tựa như tàn ảnh mà luôn chuyển động vấy quanh Dã Cuồng, thường thường, sẽ lưu lại một vết thương trên người Dã Cuồng.

Vừa mới bắt đầu thì Dã Cuồng sẽ trúng chiêu, chỉ là sau đó Dã Cuồng lại rống lớn một tiếng, hai tay bắt được phần eo Mộ Phong với tốc độ cực nhanh.

Dã Cuồng bắt lấy Mộ Phong, quật mạnh lên nền đất.....

Aya: Chào buổi tối~~

Ai ăn bánh hồng?

Hôm nay nhà mình ăn 2/9 sớm □□□

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Công lược dưỡng phụ vampire (17)

Edit: Aya Shinta

Mộ Phong chống tay nền mới không có té ngã.

Lại đứng lên lần nữa, hai người bắt đầu chính diện đánh nhau.

Nhạc Ninh muốn đi ngăn cản, nhưng hai người kia đang vật lộn, cản bấn cô không có biện pháp chen vào!

Không có biện pháp, cô ấy cũng đứng ở một bên nhủu máy nhìn Mộ Phong cùng Dã Cuồng.

Lăng Vu Đề có chút sốt sáng nhìn hai người đang vật lộn, đột nhiên, Dã Cuồng tru lên một tiếng. Ngay sau đó, Lăng Vu Đề liền thấy thân thể y biến hóa.

Bộ dạng Dã Cuồng bắt đầu biến thành sói, trên mặt cũng bắt đầu có lông màu xám đen mọc lên.

Vốn dĩ cơ thể đã cao ngất lại cao thêm ít nhất hai mươi centimet, áo sơ mi màu đen trên người trực tiếp bị cơ bắp xé nát.

Dã Cuồng sau khi biến thân càng thêm lợi hại, mắt sói phát ra thứ ánh mắt khát máu nhìn Mộ Phong, sát ý trong mắt đã triển lộ hết.

Ngay tức khắc, tay phải Dã Cuồng đã cắm vào bụng Mộ Phong, sau đó nhấc y lên.

Máu Mộ Phong nhỏ lên trên sàn nhà, Lăng Vu Đề che miệng, trợn tròn mắt.

"Dừng lại!" Giọng Lăng Kiều Hàn vang lên bên tai, nháy mắt tiếp theo, Lăng Kiều Hàn liền buông lỏng Lăng Vu Đề, lắc mình lao về phía Dã Cuồng.

"Cào --" Lăng Kiều Hàn gầm nhẹ một tiếng, trên mặt cũng xuất hiện biến hoá như khi Mộ Phong từng giận, chỉ là mạch máu của Mộ Phong có màu đỏ đen, mà mạch máu dưới mắt Lăng Kiều Hàn có màu đen.

Răng nanh hần lộ ra, xem ra chỉ có chút dọa người, còn rất đẹp trai!

Lăng Kiều Hàn trực tiếp đánh một quyền vào trên người Dã Cuồng, sau đó đoạt Mộ Phong về.

Dã Cuồng bị đánh bất ngờ, trực tiếp bị đánh ra xa ba mét.

Lăng Kiều Hàn giao Mộ Phong cho người Mộ gia, khi muốn đánh một trận cùng Dã Cuồng, Nhạc Ninh trực tiếp ôm lấy cánh tay hắn: "Dừng đánh nữa!"

Nhìn ánh mắt mang theo khẩn cầu của Nhạc Ninh, Lăng Kiều Hàn tà tà nở nụ cười, răng nanh hần lộ ra ngoài, lúc này cười tà, thoát nhìn càng thêm tà mị.

Dã Cuồng che lại bụng đã chịu một quyền của Lăng Kiều Hàn mà đứng lên, y nhìn Nhạc Ninh: "Em buông hắn ra! Hôm nay cho dù tất cả vampire cùng xông lên, cũng không phải đối thủ của anh!"

Dã Cuồng nói năng cuồng vọng tự đại, nhưng không thể không thừa nhận rằng năng lực của y xác thật rất mạnh!

Phải biết rằng nếu Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong đánh nhau, cũng nhiều lắm là thắng hiếm.

Có thể nhanh chóng đã thương Mộ Phong như thế, đủ để thấy được năng lực của Dã Cuồng.

Nhạc Ninh chạy đến bên người Dã Cuồng, cô ấy đã từng giao thủ với Dã Cuồng, cho nên biết thân thù Dã Cuồng không yếu.

Nhưng Lăng Kiều Hàn cũng không phải dân ăn chay đâu!

Hống chi Nhạc Ninh thấy, Dã Cuồng vừa mới bị Lăng Kiều Hàn đánh lên bị thương hai lần, cho nên hiện tại Dã Cuồng đang lọt vào hoàn cảnh xấu!

"Xin lỗi các vị, hôm nay tạo thành bối rối cho mọi người." Nói xong, Nhạc Ninh liền kéo Dã Cuồng rời đi.

Vốn dĩ Dã Cuồng chính là tới tìm Nhạc Ninh, cho dù y cuồng vọng, cũng không phải không có đầu óc!

Y vừa mới buông lời hung ác! Nhưng y biết, nếu thật sự tất cả vampire cùng xông tới, chắc chắn y đánh không lại!

Cho nên Nhạc Ninh kéo y đi, tất nhiên y liền theo rồi.

Chỉ là trước khi rời khỏi Mộ gia, Dã Cuồng quay đầu lại, cười khiêu khích với Mộ Phong còn đang khép lại miệng vết thương.

Mộ Phong siết chặt nắm đấm, nhìn người con gái mình yêu đi theo người khác, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi buổi lễ đính hôn của bọn họ.

Gờ này khấc này, Mộ Phong cảm thấy y, một người trước nay không có cảm giác được lạnh giá lại như ngã vào động băng, từ trong ra ngoài, lạnh đến tận xương!

Một cái tiệc đính hôn tốt đẹp mà lấy trò khôi hài để xong việc, những vampire cũng không ở lại lâu, vội vàng từ biệt rời khỏi Mộ gia.

Nhạc gia có không ít người tới, những thực hệ muốn Nhạc Ninh xuống đài thì tất nhiên ước gì Nhạc Ninh làm ra sai lầm như vậy.

Tốt nhất là, Mộ gia từ nay về sau hận Nhạc Ninh thấu xương luôn đi!

Như vậy, Nhạc Ninh liền ít đi một người ủng hộ!

Mà những thực hệ cùng trường bối đứng ở bên Nhạc Ninh tất nhiên là bầy tỏ áy náy, hy vọng Mộ gia có thể tha thứ cho Nhạc Ninh.

Gia chủ Mộ gia cùng Mộ phu nhân tỏ vẻ, vô luận như thế nào, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Nhạc Ninh!

Mộ Phong ngồi ở trên ghế, trước sau không nói một lời, thần sắc y không biến đổi, làm người ta không biết y suy nghĩ cái gì.

Lăng Vu Đề cảm thấy lúc này hẳn Mộ Phong vô cùng khổ sở đi!

Nhìn thoáng qua Lăng Kiều Hàn đang giúp đỡ Mộ gia thu thập tàn cục, Lăng Vu Đề bước chân đi đến chỗ Mộ Phong.

"Anh Mộ Phong, đừng khổ sở. Anh mà đau khổ, gia chủ Mộ gia cùng phu nhân sẽ càng thêm đau khổ!" Lăng Vu Đề đặt tay lên vai Mộ Phong, nhẹ giọng an ủi.

Được rồi, cô muốn sám hối! Cô không nên lấy tâm tình xem diễn với bữa tiệc đính hôn này.

Rõ ràng biết Dã Cuồng sẽ phá hư, nhưng cái gì cô cũng không có nói.

Chẳng qua, nói thì có ích gì?

Mộ Phong sẽ tin tưởng sao?

Không những sẽ không tin tưởng, chỉ sợ còn sẽ hoài nghi cô rắp tâm đi?!

Mộ Phong ngẩng đầu nhìn Lăng Vu Đề đứng ở trước mặt mình, cô rất giống với Nhạc Ninh!

Thế nhưng, lại không giống chút nào!

Xác thật như vậy, cho dù ngoại hình có giống, Lăng Vu Đề cũng khiến người ta không có cách nào coi cô như thể thân của Nhạc Ninh.

Mộ Phong không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Lăng Vu Đề trong chốc lát, đưa tay ôm lấy vòng eo của cô.

Lăng Vu Đề ngây ra một lúc, vừa mới muốn đẩy Mộ Phong ra, Mộ Phong đã dán đầu lên trên bụng cô: "Tiểu Vu Đề, để anh ôm em một lúc đi....."

Ngỡ khi bắt lực khổ sở của Mộ Phong làm bàn tay của Lăng Vu Đề đang đặt trên vai Mộ Phong khựng lại.

Thở dài một hơi, Lăng Vu Đề nhẹ nhàng vỗ về lên vai Mộ Phong, không tiếng động mà an ủi y.

Lăng Kiều Hàn xong việc quay về thì vừa lúc liền thấy được Lăng Vu Đề cùng Mộ Phong đang ôm nhau.

Không biết tại sao, trong lòng Lăng Kiều Hàn không vui, là không vui!

Hắn liền đứng ở đó, ánh mắt âm u nhìn hai vampire kia.

Một hồi lâu, Lăng Kiều Hàn mới nhấc chân đi đến chỗ Lăng Vu Đề cùng Mộ Phong.

"Cậu yếu ớt đến nỗi muốn dựa vào người khác ôm ấp an ủi vết thương trong lòng mình sao?!"

Lăng Kiều Hàn vừa nói, vừa kéo Lăng Vu Đề từ bên Mộ Phong lại đây.

Lúc này thì vết thương của Mộ Phong đã khép lại, chỉ là máu chảy lên quần áo có vẻ hơi dọa người.

Sắc mặt vốn dĩ tái nhợt mà bởi vì mất máu lại càng trắng bệch, y từ ghế trên đứng lên: "Dau xót chỉ là nhất thời, miệng vết thương, luôn sẽ khép lại."

"Chẳng lẽ trước khi cậu quyết định đính hôn với cô ấy, không có nghĩ tới vì sao cô ấy sẽ đính hôn với cậu sao?" Lăng Kiều Hàn hỏi.

Mộ Phong nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó tự giễu cười cợt: "Tôi không có ngờ! Đương nhiên tôi biết, cô ấy đính hôn với tôi, nhất định là bởi vì người sói Dã Cuồng kia! Chỉ là tôi cho rằng, cho dù Ninh Ninh không phải thiết tình muốn đính hôn với tôi, nhưng Ninh Ninh sẽ lựa chọn đính hôn với tôi, trong lòng cô ấy hẳn là có một chút vị trí cho tôi. Nói không chừng, sau khi Ninh Ninh ở chung với tôi, sẽ phát hiện tôi mới là bạn lữ thích hợp với cô ấy! Chỉ là không nghĩ tới....."

Lăng Kiều Hàn cong khóe môi, lần đầu tiên, hắn cảm thấy Nhạc Ninh không có tốt như trong tưởng tượng hắn.

Đột nhiên có chút nghi hoặc, hắn đã từng.....

Aya: Xung hô anh - em làm mình nổi hết da gà. Nhưng xung hô tôi - em chỉ dành cho cp của mình thôi. Nên cảm thấy hơi có lỗi với Nhạc Ninh với Dã Cuồng ☐☐☐.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Công lực dưỡng phụ vampire (18)

Edit: Aya Shinta

Vì sao lại yêu Nhạc Ninh sâu đậm đến như thế?!

"Đối tượng đính hôn của Nhạc Ninh, người thứ nhất, cô ấy tìm tôi. Nhưng lúc ấy tôi cự tuyệt!"

Lăng Kiều Hàn nói làm Mộ Phong ngây cả người, y hoàn toàn không nghĩ tới, ngay cả việc đính hôn, sau khi bị người khác cự tuyệt thì Nhạc Ninh mới lựa chọn y!

"A -- thì ra là thế -- thì ra là thế --"

Mộ Phong hơi ngửa đầu, nhếch môi cười.

Y cười, nụ cười hàm chứa bi thương nồng đậm. Lăng Vu Đề nhìn thấy, có một giọt nước mắt từ khóe mắt y chảy xuống dưới, sau đó lần khứa vào tóc của y.

"Kiều Hàn ~" Lăng Vu Đề nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo Lăng Kiều Hàn: "Người kích thích anh Mộ Phong nữa!"

"Được được, ta không nói!" Lăng Kiều Hàn gật đầu đáp.

Một trò khôi hài như vậy, Mộ gia luôn tự mình đóng cửa lại rồi nói chuyện.

Tất nhiên Lăng Kiều Hàn liền dẫn Lăng Vu Đề rời Mộ gia.

Ngồi trên xe, Lăng Vu Đề bĩu môi, bởi vì thân ở trong đó, cảm quan càng thêm mãnh liệt một chút.

Lăng Vu Đề không thể lý giải tại sao Nhạc Ninh lại muốn đính hôn với Mộ Phong, nếu cô ấy lựa chọn đính hôn, vì sao lại cùng Dã Cuồng rời đi!

Chẳng lẽ cô ấy không biết hành vi của mình sẽ gây tổn thương cho bao nhiêu người sao!?

Lăng Kiều Hàn nghiêng đầu là có thể nhìn thấy Lăng Vu Đề không vui, rõ ràng đã trang điểm thành thực gọi cảm như vậy, cô lại hơi bĩu môi, sự tương phản này làm hắn cảm thấy buồn cười!

"Sao lại không vui như vậy? Là bởi vì lo lắng cho Mộ Phong sao? Không cần lo lắng, Mộ Phong không phải là người yếu đuối như vậy!"

Lăng Kiều Hàn đưa tay xoa xoa đầu Lăng Vu Đề, thẳng đến khi mái tóc cô trở nên lộn xộn, hắn mới vừa lòng thu tay.

Lăng Vu Đề gói đầu lên vai Lăng Kiều Hàn: "Kiều Hàn, vì sao rõ ràng chị Nhạc Ninh ở bên người sói Dã Cuồng kia mà chị ấy còn muốn đính hôn với anh Mộ Phong thế? Vì sao đính hôn với anh Mộ Phong chị ấy còn muốn đi cùng với Dã Cuồng?"

Lăng Kiều Hàn khẽ thờ dài, vỗ về bờ vai Lăng Vu Đề: "Có lẽ, là cô ấy cho rằng quyền lực quan trọng. Cuối cùng, lại cảm thấy tình yêu quan trọng nhất đi!"

Ừ, xác thật là như thế này!

Hôm nay Lăng Kiều Hàn biểu hiện không để ý đến Nhạc Ninh chút nào, chỉ là không biết, chờ mười một tháng sau, sẽ là thế nào đây?

Trong cốt truyện, khi Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng rời đi trong tiệc đính hôn với Lăng Kiều Hàn, tuy người Lăng gia thịnh nộ, nhưng lại không thẳng nổi một câu không truy cứu của gia chủ là Lăng Kiều Hàn!

Chính là lúc này đây, rõ ràng Mộ gia nói tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Nhạc Ninh!

Trong cốt truyện, Nhạc Ninh có Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong trợ giúp, lúc sau vẫn ngồi ổn trên vị trí gia chủ.

Còn bây giờ, cũng không biết cốt truyện có thể kém quá xa hay không?

Thôi, dù sao chắc rằng nhân tố bên ngoài không ngăn được nam chủ cùng nữ chủ ở bên nhau!

Cô vẫn nên chuyển tâm thêm hảo cảm với Lăng Kiều Hàn đi!

Trở lại trang viên Lăng gia, Lăng Vu Đề liền trở về phòng.

Tắm xong, cô nằm ở trong quan tài rồi lấy đi động ra.

Hiện tại đã 11 giờ, hôm nay Lạc gia đi tham gia tiệc đính hôn là anh trai Lạc Lạc và gia chủ Lạc gia, Lạc Lạc cũng không có đi.

Cho nên Lăng Vu Đề gửi tin nhắn cho Lạc Lạc, chúc ngủ ngon với cô ấy.

Lạc Lạc nhanh chóng trả lời Lãng Vu Đề: "Nghe nói hôm nay chị Nhạc Ninh không có đính hôn thành công với anh Mộ Phong? Hoá ra chị Nhạc Ninh thật sự yêu đương với tên người sói Dã Cuồng kia?!"

Lãng Vu Đề dịch thân mình tìm cái vị trí thoải mái, sau đó trả lời Lạc Lạc: "Ừ, chắc là vậy đó!"

Tin nhắn vừa mới phát qua, Lạc Lạc liền trở lời: "Vậy chẳng phải chị Nhạc Ninh rất quá đáng hay sao! Sao chị ấy lại có thể lợi dụng anh Mộ Phong thế!"

Lãng Vu Đề ngừng nghĩ một chút mới trả lời Lạc Lạc: "Việc của người khác, chúng ta cũng không thể hoàn toàn hiểu được. Có lẽ chị Nhạc Ninh đính hôn với anh Mộ Phong, là có nỗi khổ."

"Nhưng cuối cùng chị ấy vẫn lựa chọn người sói kia! Tên người sói đó rốt cuộc tốt ở chỗ nào?! Có thể tốt hơn anh Mộ Phong sao?!" Đường như Lạc Lạc rất tức giận, sau cái tin nhắn còn phát cái biểu tình nổi bão qua.

Lãng Vu Đề bắt đầu dĩ cười cười, còn chưa có trả lời Lạc Lạc thì cô ấy đã nhấn thêm một tin qua: "Thật hồi hận vì tối hôm nay không có đi, nếu tôi đi, chắc chắn sẽ cắn chết cái người sói kia! Tiểu Vu cậu nói đi, đến tết cùng thi chị Nhạc Ninh thích tên người sói kia ở chỗ nào?!"

Nhìn tin nhắn, Lãng Vu Đề nỗ lực hồi ức một chút trong cốt truyện, miêu tả trong lòng Nhạc Ninh, sau đó trả lời Lạc Lạc: "Thích thì không có đạo lý, có lẽ, chị Nhạc Ninh thích Dã Cuồng là việc không thể khống chế! Cũng nói không chừng thì Dã Cuồng mới là bạn lữ thích hợp nhất với chị Nhạc Ninh đấy!"

Lạc Lạc bên kia nhìn đến tin nhắn của Lãng Vu Đề, bắt mắt tròn trắng mắt, sau đó ngồi xếp bằng đây.

Cô ấy gác cằm lên trên mấp quan tài: "Hai chủng tộc muốn ở bên nhau thì rất khó! Huống chi, chị Nhạc Ninh không chỉ là thể gia, mà vẫn là gia chủ đó! Không có ai sẽ đồng ý để hai người họ ở bên nhau! Thật giống như, không có ai sẽ đồng ý để tôi cùng Hách Di ở bên nhau vậy!"

"Lạc Lạc..... Việc quá khứ, cậu đừng nghĩ quá nhiều! Đời còn rất dài, đừng để cho mình thống khổ như vậy!" Lãng Vu Đề an ủi Lạc Lạc.

Lạc Lạc nghĩ ngợi một chút, cũng lười đến gửi tin nhắn, trực tiếp gọi điện thoại qua cho Lãng Vu Đề: "Tiểu Vu, cậu không cần lo lắng cho tôi! Tôi đã nghĩ thông suốt, cho nên tôi đã không có việc gì! Thật đó!"

"Ừ~ cậu không có việc gì thì tốt rồi!" Lãng Vu Đề hơi mỉm cười, cho dù Lạc Lạc là để cô an tâm, như vậy cô cũng muốn phối hợp làm Lạc Lạc biết, cô rất yên tâm!

"Đúng rồi Tiểu Vu, cậu nói với tôi một chút về người sói Dã Cuồng mà hôm nay cậu nhìn thấy đi! Tôi nghe anh trai nói, thể nhưng hắn ta còn nhận sai cậu thành chị Nhạc Ninh, suýt nữa thì dẫn cậu đi luôn! Có phải hay không?" Lạc Lạc tò mò hỏi, trong giọng nói, hứng thú đến nườn phẫn.

Lãng Vu Đề gật đầu: "Ừ, xác thật là vậy, lúc ấy tôi gạt nãy mình, sau lại....."

Nói chuyện điện thoại với Lạc Lạc tầm một tiếng, Lạc Lạc mới chưa đã thêm nói một câu: "Tiểu Vu, ngày mai chúng ta đến trường học rồi nói tiếp nha! Ngày mai tôi tới nhà cậu, chúng ta cùng đạp xe đi đến trường học nha?!"

"Được!"

"Vậy, ngủ ngon ~"

"Ngủ ngon Lạc Lạc ~"

Cúp điện thoại, Lãng Vu Đề dậy khỏi quan tài, cô mở cửa sổ sát đất ra.

Trời đêm hơi lạnh, Xích Huyền đại lục có nhiệt độ quanh năm ổn định, không có xuân hạ thu đông.

Mỗi ngày đều ăn mặc đồ ngắn tay là được!

Qua vài ngày thì Lãng Vu Đề cảm thấy thể giới này tuy cũng đẹp, nhưng lại không có xuân hạ thu đông, đúng là có chút tiếc nuối!

Ngẩng đầu nhìn không trung, trời sao lấp lánh kia đẹp đến không gì sánh được!

Lãng Vu Đề đột nhiên cảm thấy có chút cô độc, ánh trăng có nhiều tình tứ làm bạn.

Mà cô, lại chỉ có một mình.....

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, tâm tình Lãng Vu Đề có chút mất mát, cô tưởng niệm Vị diện Hiệp hội.

Muốn, được trở về!

Lãng Vu Đề co gối ngồi dưới đất, tựa sát ở bên khung cửa sát đất, mắt hơi lim dim rồi thiếp đi.

Aya: Spoil trước thể giới sau cho mọi người.

Mục tiêu công lược, một anh chàng đồng tính luyến.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Công lược dưỡng phụ vampire (19)

Edit: Aya Shinta

Bình minh dần dần hiện rõ, Lãng Vu Đề dựa vào cửa sổ sát đất ngủ cả đêm khê cau mày, lông mi thật dài rung động rồi có mở mắt.

Đứng dậy từ trên mặt đất, Lãng Vu Đề vận cổ, khớp xương phát ra liên tiếp những tiếng "rắc rắc".

Nhìn thời gian, hiện tại mới sáu giờ đồng hồ, có thể là do mặt trời chiếu vào, cho nên cô dậy sớm hơn so với ngày thường đến hai giờ.

Rửa mặt chải đầu thay đổi quần áo rồi, Lãng Vu Đề nghĩ dù sao cũng tỉnh sớm như vậy, dứt khoát giúp Lăng Kiều Hàn làm bữa sáng đi!

Cô lấy đi động gửi cho Lạc Lạc một tin nhắn: "Buổi sáng tốt lành nha Lạc Lạc! Hôm nay tới nhà của tôi ăn bữa sáng đi, tôi tự mình làm đấy!"

Gửi tin nhắn xong, Lãng Vu Đề liền đi xuống lầu.

Bởi vì Lãng Vu Đề rất muốn làm cháo trứng muối thịt nạc, nhưng thể giới này lại không có trứng muối.

Không có cách nào, Lãng Vu Đề dứt khoát tự mình làm.

May mắn có một nguyên thân là cái nha đầu ở nông thôn cho nên cô cũng biết làm trứng muối!

Trứng của thể giới này rất kỳ quái, mặc kệ là trứng gà hay là trứng vịt, lòng đỏ trứng ở các thể giới khác đều có màu vàng, nơi lại có màu đỏ, ăn vào có mùi máu tươi.

Lãng Vu Đề chiêu theo phương pháp làm trứng muối trong trí nhớ mà thử một chút thì kết quả phát hiện, tuy rằng khác với trứng của những thể giới khác nhưng cũng có phong vị khác!

Cô dùng trứng muối làm cháo trứng muối thịt nạc, Lăng Kiều Hàn rất thích ăn nên lâu lâu thì Lãng Vu Đề sẽ làm cháo trứng muối thịt nạc.

Có thể là món ăn mà mỗi người làm thì hương vị cũng sẽ không giống nhau đi.

Cho nên rõ ràng đầu bếp trong nhà dùng nguyên liệu như nhau, cũng học phương pháp làm cháo trứng muối thịt nạc với Lãng Vu Đề.

Nhưng Lãng Kiều Hàn lại không thích, chỉ thích cháo Lãng Vu Đề làm.

Đầy kỳ thật làm Lãng Vu Đề rất có cảm giác thành tựu, nói như vậy, dạ dày của Lãng Kiều Hàn, đã bị Lãng Vu Đề cấp thu phục thành công!

Bởi vì rời giường sớm hơn hai giờ, cho nên đến khi Lãng Kiều Hàn rời giường thì Lãng Vu Đề đã làm xong cháo trứng muối thịt nạc rồi!

Ngửi được hương vị của cháo, khóc miệng Lãng Kiều Hàn cong lên: "Sớm tốt lành Tiểu Vu!"

Lãng Vu Đề múc cháo trứng muối thịt nạc rồi đặt lên trên bàn, mới đứng dậy quay đầu cười với Lãng Kiều Hàn: "Sáng tốt lành Kiều Hàn!"

Lãng Kiều Hàn gật đầu, nhấc chân đi đến vị trí của mình.

Nhìn ba phần ăn sáng trên bàn, Lãng Kiều Hàn có chút nghi hoặc hỏi: "Có ai tới sao?"

Lãng Vu Đề gật đầu: "Vâng, lát nữa Lạc Lạc tới ăn sáng, sau đó Tiểu Vu sẽ đạp xe cùng cậu ấy tới trường!"

"À," Lãng Kiều Hàn gật đầu, xuất phát từ lễ phép, nếu Lãng Vu Đề mời Lạc Lạc tới ăn sáng, vậy đương nhiên hẳn cũng nên chờ người khác tới rồi ăn.

Còn chưa tới hai phút, Lạc Lạc đã theo người hầu đi vào.

Cô ấy tung tăng nhảy nhót đi vào, trước liền ôm chặt Lãng Vu Đề một cái, sau đó mới nhếch môi với Lãng Kiều Hàn: "Chào buổi sáng anh Kiều Hàn!"

"Lạc Lạc sớm!" Lãng Kiều Hàn gật đầu, sau đó ý bảo Lạc Lạc vào chỗ: "Bữa sáng hôm nay do Tiểu Vu tự mình chuẩn bị, trù nghệ Tiểu Vu thực không tồi, Lạc Lạc mau nếm một chút đi."

Nghe vậy, Lạc Lạc không chút khách khí ngồi xuống: "Tôi còn chưa từng ăn bữa sáng Tiểu Vu làm đâu! Nhất định phải nếm thử mới được!"

Lãng Vu Đề vào phòng bếp dùng khay bưng ba ly màu tươi cực phẩm ra, sau đó đặt ở trước Lãng Kiều Hàn với Lạc Lạc: "Nếu cậu thích, về sau mỗi sáng tôi sẽ làm mang tới trường học, giữa trưa thì chúng ta ăn."

Lạc Lạc gật đầu, cô ấy nói một câu: "Tôi đây liền không khách khí!" Sau đó dùng muỗng sứ múc một muỗng cháo trứng muối thịt nạc.

Vừa mới ăn vào trong miệng, mắt mèo của Lạc Lạc hơi hơi nheo lại: "À ~"

Phát ra một cái giọng mũi thì Lạc Lạc không nói gì nữa, cô ấy ăn rất nhanh nhưng lại rất văn nhã.

Thấy Lạc Lạc ăn ngon như vậy thì Lãng Vu Đề bắt đầu ăn bữa sáng.

Mà Lãng Kiều Hàn, đã sớm ăn xong một chén và đang ăn chén thứ hai.

Ăn xong bữa sáng rồi, Lãng Kiều Hàn tự mình đưa Lãng Vu Đề và Lạc Lạc đến cửa.

"Trên đường cẩn thận!"

Lãng Vu Đề gật đầu: "Đã biết, chúng ta liền đi trước, tạm biệt Kiều Hàn!"

Tạm biệt với Lãng Kiều Hàn thì Lãng Vu Đề liền cùng Lạc Lạc đạp xe rời khỏi trang viên Lãng gia.

Lạc Lạc cùng Lãng Vu Đề đạp xe song song ở trên đường, vừa đạp xe vừa nói chuyện phiếm.

"Đừng rời Tiểu Vu, vì sao cậu lại gọi thẳng tên của ba mình?! Vừa nãy tôi thấy anh Kiều Hàn vậy mà không có để ý đến?!" Lạc Lạc tò mò hỏi.

Vừa nãy cô ấy nhìn ra, hình thức ở chung giữa Lãng Vu Đề cùng Lãng Kiều Hàn không giống như thuở trước!

"Bởi vì không muốn gọi là ba! Cho nên liền không gọi đó ~" Lãng Vu Đề không sao cả mà nói.

Theo sau, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lạc Lạc một cái: "Lạc Lạc, tất cả mọi người biết, Kiều Hàn không phải phụ thân tôi. Chỉ là dưỡng phụ mà thôi!"

Lạc Lạc chớp chớp mắt, hình như trong lòng cô ấy đang có suy đoán khác thường: "Cậu, không phải đã yêu dưỡng phụ đi?!"

"Thực bình thường mà! Kiều Hàn lại ưu tú như vậy!" Lãng Vu Đề trả lời rất là thần nhiên, dường như việc mình yêu dưỡng phụ hoàn toàn không có bất luận vấn đề gì!

Lạc Lạc bảo đảm, vấn đề vừa rồi thì cô ấy chỉ hỏi đại mà thôi, thật đó!

Kết quả, thế nhưng Lãng Vu Đề lại trả lời chắc chắn như vậy!

Lạc Lạc kinh hích quá độ đến mức giữ ghi đông không chặt, xe đạp nghiêng trái nghiêng phải, trực tiếp hướng tới giữa đường đi.

Ngay lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ chạy như bay mà đến.

Lãng Vu Đề trừng lớn đôi mắt nhìn Lạc Lạc, kinh hô một tiếng: "Cẩn thận!"

Bởi vì tốc độ xe thể thao thật sự quá nhanh, Lạc Lạc còn không kịp ném xe đạp lắc mình rồi đi, xe thể thao liền trực tiếp đụng bay Lạc Lạc.

Một khắc đó, Lãng Vu Đề cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Lãng Vu Đề vội vàng ném xe đạp xuống, Lạc Lạc đã ở trên mặt đất, phát ra một tiếng "rầm".

"Lạc Lạc --"

Xe thể thao màu đỏ cũng trượt đi một đoạn dài mới ngừng lại, sau đó có một nam nhân mang kính mát màu lam cuống quýt xuống xe chạy lại.

"Lạc Lạc, cậu không sao chứ?!" Lãng Vu Đề ngồi xuống bên người Lạc Lạc, nâng cô ấy dậy.

Cánh tay Lạc Lạc cánh bị đâm cho trực tiếp trật đi, trán bị đụng thành một cái lỗ thủng lớn.

Cô ấy chau mày, vẻ mặt thống khổ.

Cho dù vết thương của vampire sẽ tự động khép lại nhưng cũng phải tốn thời gian.

"Tôi....." Lạc Lạc đau đến mức nói không nên lời.

Lãng Vu Đề trực tiếp bế Lạc Lạc lên, sau đó hung tợn trừng cái người đụng phải Lạc Lạc: "Còn không nhanh chóng mở cửa xe đưa chúng tôi đi bệnh viện!"

Nhưng thật ra thì người kia cũng không nói gì thêm, vội vàng đi đến bên cạnh xe rồi mở cửa xe sau để Lãng Vu Đề cùng Lạc Lạc đi lên.

Vừa mới lên xe, Lạc Lạc liền kéo kéo ống tay áo Lãng: "Không cần đi bệnh viện, đi nhà tôi."

Lãng Vu Đề gật đầu, sau đó quát với nam nhân kia.

Aya: Đoán thử xem là ai đụng Lạc Lạc nào. Gợi ý, Nhạc gia, Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 137: Công lược dưỡng phụ vampire (20)

Edit: Aya Shinta

"Đi trang viên Lạc gia!" Ngừ khi của cô vô cùng không ổn, hết cách rồi, ai bảo anh ta va phải Lạc Lạc đây!

"Há, được." Một chiếc khi tiếng nói vang lên, xe liền bay thẳng đến trang viên Lạc gia chủ mà chạy như bay.

Bởi vì cách trang viên Lạc gia không phải rất xa, hơn nữa tốc độ lái xe của người đàn ông kia, quả thực --

Cho nên bọn họ nhanh chóng đến trang viên Lạc gia.

Vốn người đàn ông kia muốn ôm Lạc Lạc, bị Lăng Vu Đề trừng một cái thì liền thành bé ngoan đứng ở một bên.

Nhìn em gái nhảy nhót tung bừng ra ngoài mà bây giờ máu me khắp người bị ôm trở về, Lạc Dịch kinh ngạc lo lắng, anh vội vã nhận lấy Lạc Lạc từ trong lòng ngực Lăng Vu Đề, vừa vào trong phòng, vừa sai người đi mời bác sĩ đến.

Bởi vì cánh tay bị trật nên nhất định phải nối lại.

Sau khi bác sĩ kiểm tra thì mới biết, cánh tay Lạc Lạc không chỉ bị trật, mà xương khuỷu tay bị vỡ nát.

Vết thương trên đầu không nghiêm trọng lắm nhưng đôi thành nhân loại thì chắc chắn đã chết rồi.

Thế nhưng vampire lại không giống nhau, sau khi bị thương thì thân thể liền tự động chữa trị, tuy rằng tốc độ không thể nhanh như vậy.

Nghiêm trọng nhất, xương vỡ nát, nếu muốn lành lại thì cần ít nhất một tuần lễ.

Lăng Vu Đề áy náy nhìn Lạc Lạc đeo băng: "Xin lỗi Lạc Lạc, nếu như không phải tôi làm cậu sợ, cậu cũng sẽ không bị thương!"

Bởi vì mất máu quá nhiều, Lạc Lạc thực sự quá hư nhược rồi.

Sau khi uống một chén máu tươi cực phẩm, Lạc Lạc mới hơi khôi phục đôi chút, cô ấy lắc đầu một cái với Lăng Vu Đề: "Không trách cậu, muốn trách, thì trách đồ vô lại chạy ẩu tà kia! Đau chết tôi rồi, chờ tôi hồi phục, tôi sẽ đánh anh ta đến răng rơi đầy đất!"

Đồ vô lại nào đó: Cái gì gọi là ẩu tà!? Rõ ràng anh chạy rất bình thường được chứ?! Đoạn đường kia, anh chạy với tốc độ kia, hoàn toàn phù hợp quy tắc giao thông, nếu không phải cô đột nhiên xuất hiện ở giữa đường..

Lạc Dịch bất đắc dĩ nhìn Lạc Lạc: "Nha đầu em! Chính mình không có đập ở trên lối đi bộ, làm sao lại trách lên đầu Thư Hằng?!"

Nhạc Thư Hằng áy náy cười với Lạc Lạc: "Không không không, vẫn là tôi sai. Nếu như không phải do tôi không phanh lại đúng lúc, Lạc Lạc cũng sẽ không bị thương!"

Trợn mắt lên nhìn người đàn ông đã tháo kính xuống: "Nhạc Thư Hằng?! Hóa ra là anh?! Anh trở về khi nào thế!?"

Lăng Vu Đề cũng hơi kinh ngạc nhìn Nhạc Thư Hằng, Nhạc Thư Hằng là đường đệ nhỏ nhất của Nhạc Ninh, không chỉ có như vậy, anh ta vẫn là chồng tương lai của Lạc Lạc!

Làm sao sẽ khéo như vậy?! Đụng phải Lạc Lạc, vậy mà là Nhạc Thư Hằng!

"Úm, ngày hôm qua anh mới vừa trở về! Vốn là muốn qua mấy ngày đến tìm em chơi, khu ~ không nghĩ tới... Lạc Lạc em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ phụ trách với em!"

Lăng Vu Đề hấp háy mắt, xem ra, Lạc Lạc sẽ gả cho Nhạc Thư Hằng, cũng không chỉ là thông gia với mục đích thương nghiệp hóa!

Ánh mắt của Nhạc Thư Hằng khi nhìn Lạc Lạc, còn kém nước viết thêm vài chữ: "Lạc Lạc anh thích em!".

Không trách vừa nãy khi Nhạc Thư Hằng ở trên xe thì không tháo kính mắt xuống!

Nhưng Lạc Lạc không thêm món nợ Nhạc Thư Hằng này, cô ấy quay đầu đi: "Xì -- em không cần anh phụ trách, anh chỉ cần chờ em phục hồi, bị em đánh một trận là tốt rồi!"

Ba chữ "đánh một trận", Lạc Lạc nhấn nhá rất nặng, có loại cảm giác nghiền răng nghiền lợi.

Nhạc Thư Hằng gật đầu: "Được, anh bảo đảm sẽ không đánh trả!"

Bởi vì Lạc Lạc bị thương, cho nên không thể đến trường học.

Mà xe đập của Lăng Vu Đề bị ném tới ven đường, nhìn đồng hồ, đã gần trưa, Lăng Vu Đề cũng không tới trường luôn!

Ăn cơm trưa ở Lạc gia xong, Lăng Vu Đề mới được Lạc Dịch phái xe riêng về Lăng gia.

Đổi với việc Lăng Vu Đề về sớm như vậy, Lý tẩu hơi kinh ngạc: "Hôm nay tan học sớm sao? Sao tiểu thư không có gọi điện thoại để Nguyên thúc đi đón con vậy?"

Lăng Vu Đề lắc lắc đầu: "Sáng sớm khi tới trường thì Lạc Lạc bị xe đụng nên không có tới trường học, con ăn cơm trưa ở Lạc gia mới trở về. Kiều hân đâu, ở thư phòng sao ạ?"

Lý tẩu cùng người hầu Lăng gia đã quen Lăng Vu Đề gọi thẳng tên Lăng Kiều Hân, nghe thấy Lăng Vu Đề hỏi Lăng Kiều Hân, Lý tẩu nói rằng: "Hình như Nhạc gia gọi điện thoại tới, vì vậy gia chủ đã ra cửa."

Lăng Vu Đề chuẩn bị bước lên lầu thì dừng lại, cô quay đầu lại nhìn Lý tẩu: "Đi tìm chị Nhạc Ninh sao ạ?"

Lý tẩu gật đầu: "Đúng, chắc vậy."

"Ồ." Lăng Vu Đề tiếp tục nhấc chân lên cầu thang, nhưng tâm tư nhanh chóng hỗn loạn.

Cũng không biết Nhạc Ninh tìm Lăng Kiều Hân có chuyện gì đây?

Bằng không, cô gọi điện thoại cho Lăng Kiều Hân là được rồi!

Nghĩ như vậy, Lăng Vu Đề trực tiếp lấy điện thoại di động khỏi ví rồi gọi cho Lăng Kiều Hân.

Kết quả là... Liên tục gọi hai cú điện thoại, Lăng Kiều Hân cũng không có tiếp!

Bất mãn chu chu miệng, Lăng Vu Đề cắt điện thoại vào trong ví lại.

Trở về phòng, Lăng Vu Đề bắt đầu tìm tòi trong kịch tình, khoảng thời gian này thì Nhạc Ninh phát sinh việc gì cần Lăng Kiều Hân trợ giúp.

Có điều nhìn tới nhìn lui, cũng chính là vị trí gia chủ của Nhạc Ninh bị uy hiếp, sau đó Nhạc Ninh tìm Lăng Kiều Hân hỗ trợ.

Nhạc Ninh muốn cùng Dã Cuồng, rồi lại không muốn từ bỏ vị trí gia chủ.

Gia chủ tiền nhiệm của Nhạc gia, ông của Nhạc Ninh đã tình lại.

Ông Nhạc Ninh lên tiếng, hoặc là, trực xuất Nhạc gia, hoặc là, rời bỏ người sói Dã Cuồng, không tái phạm nữa!

Cuối cùng Nhạc Ninh trực tiếp từ bỏ vị trí gia chủ, cố ý muốn ở cùng Dã Cuồng.

Có điều, tình tiết này xảy ra ở sau tiệc đính hôn một tháng!

Vậy thì, lần này Nhạc Ninh tìm đến Lăng Kiều Hàn, đến cùng là làm gì nhì?!

Trong kịch tình một mực không có nói tới cái này, để Lăng Vu Đề hiểu kỳ đến mức cào tìm cào phổi!

Cô cũng không thể chạy tới Nhạc gia tìm Lăng Kiều Hàn được!

Tính toán một chút, cô vẫn ngoan ngoãn chờ ở chỗ này đi ~

Bữa tối, Lăng Kiều Hàn vẫn chưa trở về.

Lăng Vu Đề gọi điện thoại cho hần, vẫn là trạng thái không có người tiếp.

Lăng Vu Đề có chút bận tâm, trực tiếp gọi điện thoại tới Nhạc gia.

Được đáp án là xác thật Lăng Kiều Hàn ở đó.

Chỉ là, bởi vì Lăng Kiều Hàn ở trong mặt thất nên không thể để cho hần nghe điện thoại!

Mặt thất!?

Thế nên, nội dung vở kịch tới sớm à!?

Hôm nay Nhạc Ninh phải bị trục xuất khỏi Nhạc gia?!

Sao lại thế...

Vì xác nhận suy đoán của mình, Lăng Vu Đề ăn xong bữa tối thì cũng không có trở về phòng, mà ngồi ở trên ghế trong phòng khách vừa xem ti vi, vừa chờ Lăng Kiều Hàn trở về.

Hon một giờ thì Lăng Kiều Hàn mới trở về. Lăng Vu Đề đã ngủ gục trên ghế sofa rồi.

Coi áo khoác âu phục rồi đưa cho Lý tẩu, Lăng Kiều Hàn thoáng nhìn qua Lăng Vu Đề trên ghế sofa: "Sao tiểu thư lại ngủ trên đây?"

"Từ sau bữa tối thì tiểu thư liền vẫn ngồi ở trên ghế sofa, tôi có gọi cô ấy trở về phòng nghỉ ngơi mấy lần. Nhưng tiểu thư nhất định phải chờ ngài trở về!"

Lăng Kiều Hàn gật gù đầu, nhắc chân đi đến sofa.

Aya: Chương sau có lẽ sẽ có biến.

Hôm nay mình dùng xe đạp để chạy bộ:)))))))).Một tháng chạy 20 km thì ai mà chạy cho nổi, nên xài xe đạp đi...

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 138: Công lược dưỡng phụ vampire (21)

Edit: Aya Shinta

Hần khom lưng ôm Lăng Vu Đề từ trên ghế sofa lên, kết quả Lăng Kiều Hàn vừa thẳng lưng lên thì Lăng Vu Đề đã tỉnh rồi.

Lăng Vu Đề đưa tay ôm cổ Lăng Kiều Hàn, còn buồn ngủ mà nhìn hần: "Ư ~ Kiều Hàn người đã về rồi!"

Lăng Kiều Hàn mang theo ý chỉ trích nhìn Lăng Vu Đề: "Nếu như ta không trở lại, có phải Tiểu Vu liền chuẩn bị qua đêm ở trên ghế sofa này?!"

Lăng Vu Đề nhếch môi cười, sau đó dùng cái trán trượt qua cằm Lăng Kiều Hàn: "Bởi vì gọi điện thoại mà người không có tiếp, Tiểu Vu lo cho người mà ~ "

Khe khẽ thở dài, Lăng Kiều Hàn ôm Lăng Vu Đề lên trên lầu: "Lần sau đừng như vậy, biết không?"

"Vậy người phải nói với Tiểu Vu người ở đâu, an toàn hay không. Tiểu Vu mới không lo lắng!" Lăng Vu Đề ngoẹo cổ kháng nghị.

Lăng Kiều Hàn bởi vì được Lăng Vu Đề quan tâm, tâm tình vốn có chút nặng nề đứng là khá hơn nhiều: "Được, ta biết rồi, sau này nhất định phải báo cáo với Lăng đại tiểu thư! Được chưa?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Ừm, được rồi!"

Thực ra Lăng Vu Đề muốn hỏi hôm nay Lăng Kiều Hàn tới Nhạc gia làm cái gì? Có phải như cô suy đoán, tình tiết tới sớm?

Có điều không đợi Lăng Vu Đề hỏi, Lăng Kiều Hàn đã tự mình mở miệng nói rồi: "Ta tới Nhạc gia, vốn là muốn đi giúp Ninh Ninh. Nhưng đám người kia đã sớm dùng huyết hoá, gọi gia chủ tiền nhiệm của Nhạc gia tỉnh lại. Lão gia chủ nói, Ninh Ninh hoặc là bị trục xuất Nhạc gia, hoặc là đoạn tuyệt với người sói kia. Sau đó cũng không biết Ninh Ninh nghĩ như thế nào, lại đi lựa chọn người sói kia."

Lăng Vu Đề kinh ngạc trợn mắt lên: "Sau đó thì sao?"

Cô đương nhiên biết sau đó, trong kịch tình có đề cập tới.

Kỳ thực, cô chỉ là muốn biểu thị sự kinh ngạc, kinh ngạc vì kịch tình tới sớm như vậy!

Đây rốt cuộc là tại sao?!

Lẽ nào là bởi vì đối tượng đính hôn của Nhạc Ninh là Mộ Phong mà không phải Lăng Kiều Hàn?!

"Vampire bị trục xuất khỏi Nhạc gia tất nhiên đã phạm vào lỗi lầm lớn, vì vậy trước khi rời khỏi Nhạc gia, Ninh Ninh phải chịu sự trừng phạt của gia quy: Chấn ngân roi thị huyết mộc."

Lăng Vu Đề nhìn Lăng Kiều Hàn, cô nhìn thấy khi Lăng Kiều Hàn đang nói đến việc Nhạc Ninh phải chịu chấn ngân roi thị huyết mộc thì trong mắt của hần lóe qua tia đau lòng.

Lăng Vu Đề kiểm tra hệ thống, phía trên biểu hiện giá trị tình yêu của Lăng Kiều Hàn đối với Nhạc Ninh là 50%.

Kết quả như thế làm Lăng Vu Đề mạnh mẽ kinh ngạc một hồi, Lăng Kiều Hàn uống nước vong tình cũng mới hơn một tháng mà thôi!

Tại sao, tại sao giá trị tình yêu lại khôi phục đến 50%?!

Không phải đã nói rõ rồi hay sao, vậy mà chưa chờ đến một năm thì nước vong tình đã mất tác dụng rồi?!

Trong nháy mắt, trong lòng Lăng Vu Đề tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Hiện tại độ hảo cảm của Lăng Kiều Hàn đối với cô là tám mươi lăm điểm, lúc này Lăng Kiều Hàn vẫn còn coi cô là con gái mà thôi.

Hần sùng cô, tùy ý cô, đều là bởi vì hần coi cô thành con gái!

Vì vậy Lăng Vu Đề xác định, mười lăm điểm hảo cảm còn lại rất khó thêm!

Cô cũng không thể trực tiếp thổ lộ với Lăng Kiều Hàn đâu!

Nếu như sau khi biểu lộ mà Lăng Kiều Hàn trực tiếp giảm hào cảm thì làm sao bây giờ nhỉ?!

Lăng Kiều Hàn thấy Lăng Vu Đề ở trong ngực của hắn mà xuất thần, cho rằng hắn dọa đến Lăng Vu Đề, liền vội vã mở miệng nói rằng: "Không có chuyện gì, ta cùng Mộ Phong khuyên bảo, lão gia chủ chỉ chấp hành một ngàn roi. Một ngàn thì Ninh Ninh vẫn có thể chịu nổi!"

Lăng Vu Đề gật đầu, trong kịch tình cũng là như vậy, bởi vì có Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong cầu xin, vì vậy nguyên bản chín ngàn roi bị đổi thành một ngàn.

Kỳ thực lão gia chủ Nhạc gia cũng không nỡ dùng roi thì huyết để quất Nhạc Ninh, chỉ là gia quy đã như vậy thì ông cũng không thể tùy ý thay đổi.

Thị huyết mộc, dùng cái này làm thành vũ khí, có thể giết chết vampire. Mà dùng nó để tạo ra vết thương, vampire sẽ không có cách nào tự động khép lại.

Hơn nữa, thương thế khôi phục chậm hơn nhiều so với nhân loại khi bị thương.

Cho nên vampire rất kiêng kỵ đối với thị huyết mộc!

Trong kịch tình, sau khi Nhạc Ninh chịu một ngàn roi, liền trực tiếp ngất đi.

"Vậy bây giờ chị Nhạc Ninh đi đâu rồi?" Lăng Vu Đề hỏi.

"Cô ấy vì người sói kia mới đi đến bước đường này, tự nhiên là theo người sói kia đi rồi!"

Khi nói tới câu này, sắc mặt Lăng Kiều Hàn khó coi, hắn cảm thấy Nhạc Ninh từ bỏ Nhạc gia vì Dã Cuồng, từ bỏ tất cả, đúng là quá uổng phí!

Lăng Vu Đề gật đầu, xem ra ngoại trừ tình tiết tới sớm, những chuyện khác vẫn chưa có biến.

Những chỉ họ trong Nhạc gia cho rằng lão gia chủ sẽ chọn một người trong số bọn họ làm người thừa kế.

Kết quả thì lão gia chủ cũng không có làm như vậy, mà tự mình quản lý Nhạc gia một lần nữa.

Kỳ thực, trong các chỉ họ của Nhạc gia, lão gia chủ hài lòng với Nhạc Ninh nhất.

Nhạc Ninh đi rồi, ông cũng tạm thời không muốn tuyển người thừa kế nữa.

Ông hi vọng rằng Nhạc Ninh sẽ mau chóng ý thức được sai lầm của mình, sau đó về Nhạc gia!

Thật ra thì quyền tiểu thuyết này có chút dài, ở giữa có một đoạn dài không được miêu tả.

Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng rời đi không bao lâu, bởi vì tộc người sói Dã gia kỳ thực cũng không hài lòng vì Dã Cuồng yêu một vampire.

Tính Dã Cuồng kiệt ngạo, y nhỏ hơn Nhạc Ninh năm mươi tuổi, bởi vì từ nhỏ đều được trưởng bối che chở sủng nịch mà lớn lên.

Nên khắp mọi mặt thì năng lực y không yếu, thể nhưng y lại rất đơn thuần, không có tâm cơ.

Trưởng bối Dã Cuồng biết điểm này nên lợi dụng y không có tâm cơ.

Gây ra hiểu lầm giữa Dã Cuồng cùng Nhạc Ninh, tính Dã Cuồng nóng nảy, còn Nhạc Ninh là thanh lãnh.

Hai người, một nổi giận, một trầm mặc...

Kết quả là, dưới con tình nộ thì Dã Cuồng đã quát một câu với Nhạc Ninh: "Cút -- đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa!"

Nhạc Ninh cảm thấy mình rời khỏi Nhạc gia vì y, đúng là quá uổng phí!

Nhạc Ninh thương tâm gần chết rồi trở về Nhạc gia.

Sau đó, Dã Cuồng bị người nhà đưa đi.

Nhạc Ninh, ở dưới sự che chở của lão gia chủ mà trở lại Nhạc gia.

Mới vừa trở lại không lâu, Nhạc Ninh liền phát hiện mình mang thai.

Mang thai đứa con của Dã Cuồng!

Nhạc lão gia bắt Nhạc Ninh phải bỏ đứa bé, nhưng Nhạc Ninh không muốn, cô ấy muốn sinh nó ra!

Vào lúc này, Lăng Kiều Hàn xuất hiện.

Hắn nói, hắn nguyện ý kết hôn với Nhạc Ninh, nếu như vậy thì đứa bé cũng khá là danh chính ngôn thuận.

Nếu như đứa bé được sinh ra có huyết thống người sói nhiều hơn một chút, vậy bọn họ giấu con đi, không để cho người khác biết là được rồi!

Nếu như huyết thống vampire nhiều hơn một chút, vậy dĩ nhiên không ai có thể nhìn ra được!

Liền vì đứa con mà Nhạc Ninh kết hôn với Lăng Kiều Hàn!

Hai mươi năm sau.

Sau đó, tất nhiên Dã Cuồng trở về.

Dã Cuồng không còn ấu trĩ như lúc trước trở về.

Khi y biết được Nhạc Ninh đã kết hôn, rất là phẫn nộ.

Y chạy đến trang viên Lăng gia, kết quả là phát hiện một người sói nhỏ đang chơi đùa trong hậu hoa viên.

Không chỉ có như vậy, y còn nhìn thấy người sói đó gọi Nhạc Ninh là mẹ.

Nói cách khác, Nhạc Ninh sinh một người sói.

Như vậy cha của đứa bé... Dĩ nhiên chính là y!

Aya: hờ hờ... Mãi tám quả nè

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Công lược dưỡng phụ vampire (22)

Edit: Aya Shinta

Được đến cái suy đoán này, Dã Cuồng cũng không có lập tức xuất hiện mà là lại lặng lẽ rời khỏi trang viên Lãng gia.

Sau khi rời đi thì Dã Cuồng điều tra chuyện năm đó rõ ràng, sau đó y mới đi tìm Nhạc Ninh.

Cuối cùng, bị Dã Cuồng dính chặt lấy thì đương nhiên Nhạc Ninh quay về với y rồi!

Sau đó, tình yêu hơn 300 năm của Lãng Kiều Hàn đã bị Nhạc Ninh phá tan thành từng mảnh!

Kỳ thực, trong tiểu thuyết thì Lãng Kiều Hàn thật sự rất đáng thương!

Lãng Vu Đề rất hy vọng có thể đến giúp hắn, chỉ cần không yêu Nhạc Ninh thì hắn sẽ không thống khổ như vậy!

Lãng Vu Đề nghĩ, lần này coi như Nhạc Ninh mang thai thì Lãng Kiều Hàn, hắn sẽ không vì giúp đỡ mà kết hôn với cô ấy chứ?

Tâm tư có đang bay lộn thì Lãng Kiều Hàn đã thả cô vào lại quan tài, sau đó hôn một cái ở trên trán cô: "Cố gắng ngủ đi! Ngủ ngon!"

Lãng Vu Đề cười cười với Lãng Kiều Hàn: "Kiều Hàn ngủ ngon!"

Lãng Kiều Hàn giúp Lãng Vu Đề đóng kỹ nắp quan tài, sau đó liền rời khỏi phòng Lãng Vu Đề.

Sau khi Lãng Kiều Hàn trở về từ Nhạc gia, hình như hắn không có liên lạc với Nhạc Ninh, chỉ ít thì Lãng Vu Đề không có thấy hắn liên hệ với Nhạc Ninh.

Ngay cả bình thường tán gẫu với hắn, Lãng Vu Đề cũng không có nghe hắn chủ động nhắc tới Nhạc Ninh.

Ngày qua ngày trôi qua, ngoại trừ đến trường học thì Lãng Vu Đề sẽ ở cùng với Lãng Kiều Hàn.

Sau một tháng, Lãng Kiều Hàn nhận được điện thoại của Nhạc Ninh.

Nhạc Ninh nói cô ấy đã chia tay với Dã Cuồng và trở về Nhạc gia.

Thời điểm cuộc gọi này tới thì vừa vặn là cuối tuần, Lãng Vu Đề vừa bung trà chiều đến thư phòng Lãng Kiều Hàn.

Vừa vặn nghe thấy Lãng Kiều Hàn nói: "Vây rất tốt, Dã Cuồng thật sự không thích hợp với cô! Nếu trở về Nhạc gia thì nên cẩn thận, đừng có nhớ mãi không quên tên Dã Cuồng kia nữa!"

Lãng Vu Đề liền yên lặng chờ ở một bên, chờ Lãng Kiều Hàn nói chuyện điện thoại xong với Nhạc Ninh mới hiểu kỳ nhìn Lãng Kiều Hàn: "Chị Nhạc Ninh về Nhạc gia?"

Lãng Kiều Hàn gật đầu, cầm một miếng bánh gato nhỏ bỏ vào trong miệng rồi uống một ngụm trà sữa, mới mở miệng nói rằng: "Cô ấy chia tay với Dã Cuồng, như vậy cũng tốt, vốn là dị tộc mến nhau, không thể có được khoan dung từ thị tộc."

Lãng Vu Đề chu chu miệng: "Kỳ thực, Tiểu Vu thấy chị Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng cũng rất xứng! Như, người đẹp và quái vật trong truyện cổ tích vậy!"

"Đưa nhò này, nói linh tinh gì vậy?!" Lãng Kiều Hàn cười gồ gồ cái trán Lãng Vu Đề.

Không đợi Lãng Vu Đề oán giận, Lãng Kiều Hàn lại mở miệng: "Ngày mai Mãn Vũ sẽ trở về, làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý để gặp em trai chưa?"

Lãng Vu Đề ngẩn người, rõ ràng hai người đang đàm luận về Nhạc Ninh mà Lãng Kiều Hàn lại trực tiếp dời đề tài.

Gật gù: "Đã sớm không thể chờ đợi được nữa muốn gặp được cậu ấy!" Lãng Vu Đề cười nói.

Tuần lễ trước, Lãng Kiều Hàn đã nói cho Lãng Vu Đề, hắn cảm thấy Lãng Vu Đề không thích hợp làm người thừa kế Lãng gia, vì thế đã lựa chọn một người thừa kế bên trong các chi họ của Lãng gia.

Hiện tại người thừa kế kia mười hai tuổi, hắn định đưa cậu về trang viên Lãng gia, đồng thời nói cho người khác biết rằng Lãng gia thay đổi một người thừa kế.

Kỳ thực thì Lãng Kiều Hàn có chút bận tâm Lãng Vu Đề sẽ khổ sở, dù sao, nhiều năm như vậy thì ở trong mắt của người khác, cô là người thừa kế được Lãng gia công nhận.

Nhưng hiện tại, ở thời điểm cô không biết mà hắn lại thay đổi người thừa kế.

Nếu như không phải khoảng thời gian này hắn cùng Lãng Vu Đề thân cận như thế, Lãng Kiều Hàn sẽ không để ý đến tâm tình Lãng Vu Đề ra sao.

Để Lãng Kiều Hàn bất ngờ chính là, Lãng Vu Đề không chỉ không có khổ sở, trái lại rất vui vẻ, vô cùng tình nguyện em trai tới nơi này.

Thật ra thì ở trong ký ức, người thừa kế mới của Lãng gia - Mãn Vũ - là một người em trai rất tốt.

Cậu rất tốt với nguyên thân, chỉ là do tính cách nguyên thân, nên hai người họ cũng không phải quá thân cận.

Thế nên Lãng Vu Đề thật sự rất hoan nghênh Lãng Mãn Vũ đến!

Nghe thấy lời Lãng Vu Đề, Lãng Kiều Hàn thò mồm gật gù: "Vây thì tốt!"

Lại hàn huyên mấy câu với Lãng Kiều Hàn thì Lãng Vu Đề rời khỏi thư phòng Lãng Kiều Hàn.

Sau khi cô trở về phòng, nguyên bản ý cười lập tức xụ xuống.

Một tháng này, độ hào cảm của Lãng Kiều Hàn đối với cô từ đầu tới cuối đều duy trì ở tám mươi lăm điểm!

Mà giá trị tình yêu của Lãng Kiều Hàn đối với Nhạc Ninh đã khôi phục đến 55%.

Lãng Vu Đề thật sự rất lo lắng, lo lắng sau khi Lãng Kiều Hàn biết Nhạc Ninh mang thai, sẽ giống như nội dung vở kịch mà kết hôn với Nhạc Ninh!

Nếu như bọn họ kết hôn, sẽ có hai mươi năm ở chung.

Đến lúc đó, coi như cô biết Nhạc Ninh tuyệt đối sẽ không yêu Lãng Kiều Hàn.

Thế nhưng cô không xác định Lãng Kiều Hàn có thể khôi phục giá trị tình yêu đối với Nhạc Ninh lên 100% hay không!

Vì vậy, cô không thể, tuyệt đối không thể để cho Lãng Kiều Hàn kết hôn cùng Nhạc Ninh!

Đúng rồi, chỉ cần Dã Cuồng cùng Nhạc Ninh được giải trừ hiểu lầm, vậy Nhạc Ninh sẽ không vì sinh con ra mà kết hôn với Lãng Kiều Hàn!

Nghe tới chỗ này, Lãng Vu Đề sáng mắt lên, thay đổi một bộ quần áo để ra ngoài rồi, Lãng Vu Đề đến chỗ Nguyên thúc lấy một chiếc chìa khóa xe thì liền lái xe rời khỏi trang viên Lãng gia.

Nghe được tiếng khởi động xe, Lãng Kiều Hàn đang xem văn kiện trong thư phòng nghỉ hoặc ngẩng đầu lên, sau đó đi tới sân thượng rồi nhìn xuống dưới lầu.

Vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe đen trong nhà chuẩn bị rời khỏi cửa lớn trang viên, mà Nguyên thúc đứng ở dưới lầu.

Nguyên thúc thân là tài xế lại không có lái xe, như vậy ai đã lái xe rời đi?

"Nguyên thúc, ai lái xe vậy?" Lãng Kiều Hàn ở trên ban công hỏi.

Nguyên thúc ngẩng đầu, sau đó khom lưng với Lãng Kiều Hàn: "Hồi gia chủ, là tiểu thư."

Là Tiểu Vu?! Lãng Kiều Hàn khẽ nhủ mồm: "Tiểu thư có nói muốn đi nơi nào không?"

"Không có nói, tiểu thư chỉ nói là có việc muốn đi ra ngoài." Nguyên thúc lắc lắc đầu.

Lúc này thì nghỉ hoặc trong lòng Lăng Kiều Hàn càng nặng: "Tại sao ông không có tự mình đưa tiểu thư đi?"

"Vấn là tôi cũng đã nói muốn tự mình đưa tiểu thư ra ngoài, nhưng tiểu thư nói cô ấy muốn đi một mình. Tôi cho rằng, gia chủ ngài biết chứ!"

Lăng Vu Đề, đến tốt cùng là muốn đi nơi nào đây?

Lăng Kiều Hàn cụp mắt xuống trầm tư, Lăng Vu Đề ra ngoài trước chưa nói cho hẳn biết.

Vừa này rõ ràng Tiểu Vu mới đưa trà chiều tới cho hẳn, trà sữa vẫn còn nóng.

Lẽ nào, cô có chuyện gì gặt hẳn sao?!

Suy nghĩ một chút, Lăng Kiều Hàn mặc áo khoác đi xuống lầu.

Hắn tiếp nhận màn hình định vị từ Nguyên thức đưa cùng chìa khóa xe, mở một chiếc xe, theo chấm đỏ trên màn hình định vị mà đi.

Lăng Vu Đề lái xe với tốc độ rất nhanh, thẳng tiến tới sân bay.

Cô không biết vào lúc này thì đến cùng Dã Cuồng còn chưa có tới sân bay, hay vẫn ở sân bay, hoặc là đã rời khỏi nơi này.

Cô chỉ có thể đi thử vận may, nếu như số may thì tất nhiên là không thể tốt hơn!

Lăng Vu Đề không biết, có lúc, vận may cùng vận rủi đồng thời mà đến!

Khi Lăng Vu Đề đang tìm bóng dáng Dã Cuồng khắp nơi thì Lăng Kiều Hàn cũng đến sân bay.

Hắn hơi nghỉ hoặc một chút mà tần ngần bên ngoài sân bay.

Aya: Khi các bạn đi khám bệnh thì sẽ như thế nào?

Hồi nhỏ đi đến phòng khám tư vì bị sốt, thế là bác sĩ đeo cái thứ gì đó vào tay mình để kiểm tra có bị sốt xuất huyết không. Minh sợ quá nên khóc thét lên. Cuối cùng thì vừa khóc để cho bác sĩ khám, vừa rung rung ngấm bẽ cá vàng... Sao hỏi đây ngu thế không biết!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Công lược dưỡng phụ vampire (23)

Edit: Aya Shinta

Lăng Kiều Hàn không biết Lăng Vu Đề đến sân bay để làm gì!

Là muốn đón ai sao?

Lăng Kiều Hàn tràn ngập nghỉ hoặc mà suy nghĩ một chút, vẫn bước vào sân bay.

Bởi vì thiết bị định vị chỉ lắp đặt ở trên xe nên Lăng Kiều Hàn chỉ có thể biết Lăng Vu Đề đến sân bay, nhưng cũng không thể lập tức tìm được cô.

Lăng Vu Đề vô cùng sốt sắng tìm kiếm trong sân bay, cô gấp đến muốn khóc, không biết hiện tại cô đi tới Dã gia thì có thể tìm được Dã Cuồng hay không?!

Nếu như đáp án là Dã Cuồng đi rồi, vậy phải làm sao bây giờ?!

Cô không thể để cho Nhạc Ninh kết hôn cùng với Lăng Kiều Hàn đâu!

Nhưng tìm trong toàn bộ sân bay nhưng cũng không có nhìn thấy bóng người Dã Cuồng.

Lăng Vu Đề có chút thất vọng mà cúi thấp đầu, đứng ở trong đám người thì cô về bất lực.

"Em đang tìm anh sao?" Một giọng nói vang lên ở phía sau Lăng Vu Đề.

Tuy rằng chỉ nghe qua một lần nhưng Lăng Vu Đề nhớ được, đó là giọng của Dã Cuồng.

Lăng Vu Đề mừng rỡ quay đầu lại, nhìn Dã Cuồng đứng ở sau lưng cô tầm một mét.

Lăng Vu Đề mở miệng, vừa muốn nói: "Phải, tôi đang tìm anh!"

Lời còn chưa có nói ra, cô liền bị Dã Cuồng ôm vào trong ngực.

Bởi vì hôm nay cô mang gầy độn, vì thế cô vể cao gần như Nhạc Ninh, và lại mặc một cái váy có màu sắc mà Nhạc Ninh thích nhất, màu đỏ.

Lăng Vu Đề sững sờ tùy ý Dã Cuồng ôm, trong lòng bất đắc dĩ nghĩ rằng phỏng chừng, cô lại bị Dã Cuồng nhận sai trở thành Nhạc Ninh rồi!

Có điều, Dã Cuồng này cũng thực sự đủ rồi đấy! Một lần nhận sai cũng coi như thôi, vậy mà hai lần đều nhận sai!

Thậm chí ngay cả người âu yếm cũng nhận sai được, thực sự rất đáng đời vì bị lừa gạt!

Lăng Vu Đề mở lời, muốn nói: "Dã Cuồng, tôi không phải Nhạc Ninh!"

Dã Cuồng nhưng lại gạt đầu vào trên bả vai của cô: "Anh biết em cô gái này không nữa bỏ anh! Được rồi được rồi! Anh thừa nhận, anh sai rồi, anh không nên giận dữ với em! Thế nhưng em cũng không thể nào kêu em đi thì em đi thật nha! Cũng không giải thích một chút sao?!"

Dã Cuồng rầu rĩ, như là đang làm nũng mà cũng giống như đang oán giận.

Hóa ra, Dã Cuồng đã sớm ý thức được sai lầm của mình!

Chỉ là, y chờ tới chờ lui mà Nhạc Ninh vẫn không đến sân bay, cuối cùng, trong cơn tức giận thì y thật sự rồi đi!

Lăng Vu Đề háp háy mắt, hai tay đẩy Dã Cuồng một cái, kết quả Dã Cuồng lại càng ôm cô chặt hơn.

Đột nhiên, Lăng Vu Đề cảm ứng được Lăng Kiều Hàn trừ cô mười điểm hảo cảm!

Kinh ngạc trợn mắt lên, Lăng Vu Đề cũng không kịp nhớ tới cái khác, dùng lực đẩy Dã Cuồng ra, sau đó quay đầu tìm kiếm bóng người Lăng Kiều Hàn.

Lăng Kiều Hàn ẩn ở trong bóng tối, Lăng Vu Đề biết chắc chắn hẳn có đó, nhưng lại không biết hẳn ở đâu!

Vừa nhấc chân chuẩn bị đi tìm Lăng Kiều Hàn, lại bị Dã Cuồng nắm lại cánh tay: "Em đi đâu vậy!?"

"Anh buông tay mau!" Lăng Vu Đề điên cuồng hét lên.

Dã Cuồng sững sốt: "Cô, cô không phải Ninh Ninh?!"

Lăng Vu Đề tàn nhẫn mà nhắm mắt lại, sau đó mới quay đầu nhìn Dã Cuồng.

"Tôi không phải chị Nhạc Ninh, thế nhưng đúng là tôi đến tìm anh đó!" Mục đích cô đến đây chính là ngăn cản Dã Cuồng rời đi, đã làm được.

Nhưng... Lăng Kiều Hàn đã trừ cô mìnđiểm hảo cảm.

Như vậy, cô xử lý chuyện của Dã Cuồng trước rồi nói sau vậy!

"Cô tìm tôi làm cái gì?! Ninh Ninh nhờ cô đến?! Bản thân cô ấy làm sao lại không đến?!"

Dã Cuồng không chút lúng túng nào đối với việc nhận sai Lăng Vu Đề thành Nhạc Ninh, ngao kiêu nói thê đấy.

Lăng Vu Đề gạt cánh tay Dã Cuồng còn cầm lấy tay mình ra: "Tôi đến đây, là muốn nói cho anh. Nếu như anh thật sự yêu chị Nhạc Ninh, thì không nên vì một hiểu lầm ấu trĩ như vậy mà rời bỏ chị ấy! Anh có biết rằng chị Nhạc Ninh vì anh, không chỉ có chịu một ngàn roi thì huyết mạch, còn bị trục xuất khỏi Nhạc gia, mất đi vị trí gia chủ! Nhưng bởi vì giận hờn mà anh rời bỏ chị ấy, anh không biết chị ấy sẽ khổ sở bao nhiêu à!? Anh có nghĩ tới sau khi anh rời đi, chị Nhạc Ninh sẽ như thế nào sao?!"

Lăng Vu Đề làm Dã Cuồng há hốc mồm. Y chưa hề nghĩ tới sau khi y rời đi, Nhạc Ninh sẽ như thế nào! Chưa hề nghĩ tới cô ấy khổ sở bao nhiêu!

Là y sai rồi! Rõ ràng đã thê thốt tuyệt đối không xa rời nhau, nhưng y lại nổi nóng với cô, kêu cô cắt đi, còn nói không bao giờ gặp lại cô nữa!

Nhìn trên mặt Dã Cuồng xuất hiện nét ảo não, tự trách, Lăng Vu Đề liền biết, đã có tác dụng!

Cô không ngừng cô gắng: "Nếu như anh thật sự quan tâm đến chị Nhạc Ninh thì phải gánh vác trách nhiệm! Chị ấy trả giá vì anh nhiều như vậy, còn anh đây? Anh đã làm gì cho chị ấy?"

Dã Cuồng gạt đầu: "Đừng đấy! Tôi nên gánh chịu trách nhiệm! Cảm tạ cô! Hiện tại tôi liền đi tìm Ninh Ninh!"

Dã Cuồng nâng mặt Lăng Vu Đề, hung hăng hôn ở trên trán của cô một cái, sau đó cười chạy khỏi sân bay.

Nguy cơ giữa Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng tạm thời được giải trừ, Lăng Vu Đề hơi thờ phảo nhẹ nhõm.

Chỉ là, vừa nghĩ tới mìnđiểm hảo cảm vừa bị trừ đi, Lăng muốn khóc ròng!

Tại sao ~ tại sao Lăng Kiều Hàn lại đến sân bay?!

Lăng Vu Đề lật tung cái sân bay lên lần nữa, nhưng trước khi Lăng Vu Đề đẩy Dã Cuồng ra thì Lăng Kiều Hàn cũng đã rời khỏi sân bay.

Nên Lăng Vu Đề không có tìm được Lăng Kiều Hàn ở sân bay.

Sau khi về đến nhà, Lăng Vu Đề nhìn thấy Lăng Kiều Hàn đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Lăng Vu Đề mím mím môi, sau đó mới lấy dũng khí đi đến chỗ Lăng Kiều Hàn: "Kiều Hàn..."

"Đi đâu?" Lăng Kiều Hàn cúi đầu nhìn notebook, nhàn nhạt hỏi.

Trong giọng nói của hấn mang theo thờ ơ, mà vấn đề này, dường như hấn đang hỏi cho có vậy.

Trong lòng Lăng Vu Đề có chút khó chịu, cô đi tới thê giới này đã hơn hai tháng, sắp ba tháng rồi!

Tại sao Lăng Kiều Hàn chỉ là nhìn thấy cô ôm ấp Dã Cuồng, mà mọi chuyện đều đã như trở lại lúc ban đầu thê này!?

Bình phục tâm tình của chính mình một hồi, Lăng Vu Đề mới mở miệng nói rằng: "Ta đi tới sân bay để tìm Dã Cuồng. Ta đi nói với anh ta rằng chị Nhạc Ninh đã trả giá vì anh ta nhiều như vậy, làm anh ta đừng phụ lòng chị Nhạc Ninh!"

Lăng Vu Đề nói câu này xong, Lăng Kiều Hàn mới ngẩng đầu lên nhìn cô.

Gống như là ngày thứ nhất khi đi tới thê giới này, ánh mắt đầu tiên khi hấn nhìn cô, nhàn nhạt, khóe miệng mang theo ý cười tà nhưng đầy mắt lại không hề có ý cười.

"Làm sao Tiểu Vu biết Dã Cuồng đi tới sân bay? Lại dựa vào cái gì mà khuyên cậu ta đừng phụ lòng Ninh Ninh?" Lăng Kiều Hàn hỏi.

Lăng Vu Đề cắn cắn môi, cô chưa hề nghĩ tới nên làm thế nào để giải thích việc tại sao cô biết Dã Cuồng ở sân bay.

Bởi vì cần bản cô cũng không có nghĩ tới việc cô đi tìm Dã Cuồng sẽ bị Lăng Kiều Hàn biết!

Vốn là Lăng Vu Đề cũng đã nghĩ kỹ, sau khi cô tìm được Dã Cuồng thì lại đi tìm Lạc Lạc, sau đó liền nói cho Lăng Kiều Hàn là cô đi tìm Lạc Lạc.

Đến cùng, cô muốn tìm cái lý do ra sao để giải thích tại sao mình lại biết Dã Cuồng ở sân bay đây?!

Không có chờ cho Lăng Vu Đề nghĩ ra được một câu trả lời hợp lý, Lăng Kiều Hàn đã hóa thành bóng mờ.

Đến khi Lăng Vu Đề phản ứng lại, cô đã bị Lăng Kiều Hàn bóp cổ nâng lên.

Aya: Gay cần sắp tới~~~ Đứng thánh của chương 132 nhé, mình chỉ...bớt từ chút xúi thui à:)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Công lược dưỡng phụ vampire (24)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề không dám tin tưởng trọn mắt lên nhìn Lăng Kiều Hàn lộ ra răng nanh sắc nhọn, dưới viên mắt phủ kín bởi mạch máu màu đen.

Lúc này thì ánh mắt Lăng Kiều Hàn nhìn cô tràn ngập sát ý, như đang nhìn một con mồi vậy.

Vampire không cần hô hấp, vì vậy Lăng Kiều Hàn có bóp lấy cổ của cô thì cũng không ảnh hưởng tới cô bao nhiêu.

Chỉ là, nhưng lại có chất lỏng đang không ngừng nhỏ "tí tách" xuống sân nhà.

Lăng Vu Đề hơi cup mắt nhìn xuống, bàn tay còn lại của Lăng Kiều Hàn đang lấy hình dạng vuốt nhọn, cầm nắm ngón tay thật dài vào trong trái tim của cô.

Tuy vẫn chưa có chạm đến trái tim, nhưng móng tay Lăng Kiều Hàn đâm vào bên trong da thịt của cô mà không có rút ra, thì dĩ nhiên vết thương của cô không có cách nào tự động khép lại được!

Lăng Vu Đề thống khổ cau mày, bởi vì đau đớn, dưới hốc mắt của cô cũng xuất hiện mạch máu màu đỏ tựa rễ cây, răng nanh lộ ra.

Cô không có tránh thoát sự kiểm chế của Lăng Kiều Hàn, chỉ là nhìn hấn: "Vi..." Vì sao?!

"Cô là ai?!" Lăng Kiều Hàn âm trầm nói, dường như nếu cô không nói thật thì hấn sẽ lập tức móc tim của cô ra!

Lăng Vu Đề kéo kéo khóe môi: "Ta, là Lăng Vu Đề!"

"Không! Có không phải!" Lăng Kiều Hàn dị thường xác định mà nói vậy.

"A... K hụ..." Lăng Vu Đề ho ra một ngụm máu: "Không phải người có dị năng đọc tâm sao? Lẽ nào, người không đọc được tâm ta sao?"

Ánh mắt của Lăng Kiều Hàn lại sâu hơn: "Ta đã đọc, thế nhưng, cái gì cũng không có! Vì vậy, cô nhất định không phải Lăng Vu Đề!"

Lăng Vu Đề ngăn người, hệ thống đã chặn dị năng đọc tâm của Lăng Kiều Hàn lại rồi, vậy mà vẫn làm Lăng Kiều Hàn hoài nghi!

Làm sao bây giờ?! Làm sao bây giờ?!

"Không, ta là Lăng Vu Đề!" Chỉ không phải Lăng Vu Đề, dường như của người mà thôi!

Khóe miệng Lăng Kiều Hàn nhếch lên trên, lộ ra một nụ cười của ác ma, bàn tay đang cầm trong ngực Lăng Vu Đề hơi dùng sức, nắm ngón tay đã đi vào nửa đoạn.

"Ách --" Lăng Vu Đề thống khổ rên rỉ một tiếng: "Kiều Hàn... Người thật sự... Phải đối với ta như vậy sao?!"

"Ha --" Lăng Kiều Hàn cười lạnh một tiếng: "Kiều Hàn? Gọi thân thiết thật đấy! Nói, cô có phải là ân tộc hay không?!"

Ân tộc, đó là kẻ thù chung của người sói, vampire cùng con người.

Trong tộc bọn họ có người sói, vampire, có cả nhân loại, đời sau giữa người sói và nhân loại, giữa vampire và nhân loại, và giữa vampire cùng người sói.

Bọn họ, ở biên giới, lập lời thề muốn hủy diệt tam tộc!

Chỉ là, những năm này bọn họ ít khi xuất hiện, tất cả mọi người biết, cũng chỉ có bọn họ tự xưng là ân tộc.

Vì thế nên Lăng Kiều Hàn mới hỏi Lăng Vu Đề có phải là ân tộc hay không!

Lăng Vu Đề cảm thấy móng tay Lăng Kiều Hàn đã chạm tới trái tim của cô, chỉ cần hấn hơi dùng sức, sẽ đâm thủng tim cô mất!

"Ta không phải!"

Đáng tiếc, Lăng Kiều Hàn đã nhận định Lăng Vu Đề là ân tộc.

Nên --

Nhìn ra sát ý dưới đáy mắt Lăng Kiều Hàn, Lăng Vu Đề cắn răng một cái, tránh thoát khỏi kìm kẹp của Lăng Kiều Hàn, sau đó lách mình nhanh chân chạy đi.

Lăng Vu Đề không biết nên đi nơi nào, hiện tại cô chỉ muốn rời khỏi trang viên Lăng gia, chỉ muốn giữ được tính mạng!

Cô vẫn chưa thể chết! Không thể chết được!

Hiện tại độ hào cảm mới bảy mươi lăm điểm, nếu như cô chết rồi, nhất định nhiệm vụ sẽ thất bại!

Nên, cô tuyệt đối không thể chết được!

Sau khi Lăng Vu Đề thoát đi thì Lăng Kiều liền đứng tại chỗ không có động đậy.

Nhìn vết máu trải dài trên nền đất, trong đầu Lăng Kiều Hàn có chút hỗn loạn.

Kỳ thực hấn đã sớm hoài nghi Lăng Vu Đề, một vampire, cho dù thay đổi thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không thay đổi đến mức ngoại trừ hình dạng thì toàn bộ tính cách lại không thể tìm thấy được nửa điểm như lúc trước!

Chỉ là, hấn không ghét Lăng Vu Đề như vậy.

Thậm chí hấn nghĩ, hấn không quên Lăng Vu Đề thật sự đi nơi nào, chỉ cần Lăng Vu Đề này, mãi ở bên cạnh hấn.

Vậy hấn, liền cẩn thận đối tốt với cô!

Hấn vẫn ngầm lưu ý đến Lăng Vu Đề, lo lắng cô tiếp cận hấn kỳ thực là có âm mưu gì đó!

Nhưng hấn không nhìn thấy bất cứ âm mưu gì!

Nên Lăng Kiều Hàn an ủi mình, có thể Lăng Vu Đề này, chỉ là đơn thuần muốn tìm một nơi sống yên ổn.

Nếu như không phải ngày hôm nay, hấn theo Lăng Vu Đề tới sân bay, nhìn thấy cô cùng Dã Cuồng ôm nhau...

Hiện tại Lăng Kiều Hàn cho rằng, Lăng Vu Đề tuyệt đối là ân tộc, ngoại trừ ân tộc thì không có ai sẽ "thân mật" với người sói như vậy!

Nói không chừng thì Dã gia kia, chính là do ân tộc sắp trong tộc người sói.

Lăng Kiều Hàn rất khó chịu, hấn tốt với Lăng Vu Đề như vậy, thế mà Lăng Vu Đề vẫn "phản bội" hấn, "tính toán" hấn!

Do vậy nên Lăng Kiều Hàn mới có cái loại sát khí nồng nặc đối với Lăng Vu Đề!

Nếu như vừa này không phải Lăng Vu Đề chạy nhanh, có lẽ Lăng Kiều Hàn sẽ thật sự móc tim của cô ra, bóp nát!

Sau khi Lăng Vu Đề chạy khỏi trang viên Lăng gia, trong lúc nhất thời thì cũng không biết đi nơi nào.

Cô vội vã chạy ở trên đường, bởi vì tốc độ cực nhanh nên người bình thường không thấy rõ bóng người của cô.

Chỉ có thể ở có chỗ đã đi qua, nhìn thấy vết máu đen kéo lê thê trên đất.

Lăng Vu Đề cũng không biết mình đã chạy bao lâu, cô vẫn luôn chạy về nơi vắng bóng người.

Mãi đến tận khi cô thực sự chạy không nổi nữa, ngã vào ngoài viện của một nông gia.

Đến khi Lăng Vu Đề tỉnh lại thì cô mới phát hiện, mình đang nằm ở trên một cái giường.

Một cô bé rụt rè nằm nhoài bên giường nhìn cô, nhìn thấy Lăng Vu Đề tỉnh lại, bé gái thịch thịch chạy ra khỏi căn phòng.

Một lát sau, bé gái dẫn một người phụ nữ khoảng ba mươi mấy tuổi đi vào.

Lăng Vu Đề lưu ý đến, nữ nhân là con người, mà bé gái, hình như là vampire.

"Cô tỉnh rồi, thấy có té xỉu ở phía bên ngoài viện, liền đưa cô vào. Con gái của tôi là vampire, bình thường trong nhà đều sẽ có dự trữ chút máu, cô uống một chút để khôi phục thể lực đi!"

Người phụ nữ mang theo ý cười ôn hòa, ánh mắt nhìn Lăng Vu Đề mang theo thân thiện.

Nói xong, cô ấy liền bưng cái chén đựng máu tươi trong tay qua cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề chống thân thể ngồi dậy, vết thương trên ngực đã khép lại, chỉ là bên trong còn rất đau.

Tiếp nhận cái chén, Lăng Vu Đề nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn.

Máu này là máu tươi bình thường, mùi vị so với máu tươi cực phẩm thì thật sự chênh lệch siêu cấp nhiều!

Chỉ là vào lúc này thì đầu tôi lợc có xoi mới!

Sau khi uống một chén máu tươi thì Lăng Vu Đề mới khôi phục một chút thể lực.

Thoảng thờ phào nhẹ nhõm, Lăng Vu Đề nhìn nữ nhân: "Xin hỏi, nơi này cách Đại học Thánh Phệ bao xa?"

Cô không dám hỏi nơi này cách trang viên Lăng gia bao xa, Đại học Thánh Phệ không cách trang viên Lăng gia quá xa, cô có thể tính toán khoảng cách.

Nữ nhân cũng không có suy nghĩ nhiều: "Nơi này cách Đại học Thánh Phệ tám ba giờ đi xe."

Ba tiếng đi xe?

Như vậy cách trang viên Lăng gia hơn hai giờ đi xe à?

Như vậy tính ra vẫn còn có chút khoảng cách!

"Cô là học sinh của Đại học Thánh Phệ sao? Cần tôi gọi điện thoại giúp cô thông báo trường học tới đón cô không?" Nữ nhân có lòng tốt hỏi.

Aya: Cao trào nào, bão nổi nào ~~~ ta chấp hết!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Công lược dưỡng phụ vampire (25)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề vội và xua tay: "Không, không phải, tôi không phải học sinh của Đại học Thánh Phệ, tôi chỉ ở tại phụ cận của Đại học Thánh Phệ mà thôi."

Lúc này thì người phụ nữ mới gật gù: "Há, vậy à, có điện thoại nhà không? Tôi giúp cô gọi điện thoại thông báo người nhà cũng được, cô ra ngoài như vậy thì người nhà sẽ lo lắng đấy!"

Điện thoại của người nhà? Lăng Kiều Hàn, xem như là người nhà của cô sao?

Vừa nghĩ tới ngày hôm nay Lăng Kiều Hàn nổi lên sát ý đối với mình thì Lăng Vu Đề có chút khổ sở.

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái: "Tôi không có người nhà, cảm ơn ngài có lòng tốt thu nhận giúp đỡ, còn có máu tươi, hiện tại tôi sẽ rời đi!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền xốc chân mền trên người lên để chuẩn bị rời giường.

Chỉ là cô mất máu quá nhiều, nên thân thể rất suy yếu, vừa đứng lên thì cô liền trực tiếp ngã xuống.

Người phụ nữ kia vội và đỡ Lăng Vu Đề: "Không sao, cô ở đây nghỉ ngơi thật tốt, chờ hoàn toàn khôi phục mới rời khỏi cũng được!"

Lăng Vu Đề cảm kích cười cười với cô ấy, hiện tại cô không có chỗ đi thì tất nhiên là ước gì được ở lại chỗ này: "Cảm ơn ngài! Tôi tên Vu Đề, ngài gọi như thế nào đây?"

"Nếu như không ngại thì gọi tôi là Đồng tỷ đi!" Đồng tỷ nói vậy.

Đồng tỷ, một người phụ nữ không được cho là quá xinh đẹp, thậm chí cả người cô ấy xem ra còn tiêu tụy hơn so với người cùng tuổi.

Lăng Vu Đề không có hỏi chị Đồng rằng tại sao chị ấy là một con người, mà con gái của chị ấy lại là vampire, mỗi người đều có chuyện xưa của chính mình...

Bởi vì trạng huống của thân thể, Lăng Vu Đề nằm ở trên giường mà nhắm mắt dưỡng thần.

Khi Lăng Vu Đề chạy ra khỏi trang viên Lăng gia cũng đã là nhanh chàng vạng, còn lúc ngã vào sân của Đồng tỷ, trời cũng đã đen.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường một chút, hiện tại đã là chín giờ tối.

Cô rời đi đến mức quá vội vàng mà ngay cả điện thoại cũng không có mang.

Đưa tay đặt lên ngực mình, nơi bị Lăng Kiều Hàn dùng móng tay chọc thủng, nỗi đau còn đặc biệt rõ ràng.

Nghĩ đến Lăng Kiều Hàn chỉ có hoài nghi với cô, không chút lưu tình như thế.

Chút điểm hao cảm của Lăng Kiều Hàn đối với Lăng Vu Đề hầu như biến mất không còn gì!

Trong đôi mắt cô mang theo mê man, không biết tiếp đó cô phải làm gì?!

Cô không phải Ân tộc, coi như cô không phải đường nữ chân chính của Lăng Kiều Hàn, thế nhưng thân thể này đúng mà!

Đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian này, Lăng Kiều Hàn đã đàm luận với cô không ít về chuyện trước kia.

Hóa ra, Lăng Kiều Hàn đã sớm hoài nghi cô sao?!

Nhưng mà, cô xác định mình không có lộ ra bất kỳ sơ sót gì cả!

Bởi vì đã dung nhập vào bên trong ký ức, nên mỗi lần nói chuyện, cô đều rất tự nhiên mà đối đáp với Lăng Kiều Hàn.

Cứ việc như vậy nhưng Lăng Kiều Hàn vẫn là hoài nghi cô?!

Như vậy, cô phải làm sao để chứng minh với Lăng Kiều Hàn rằng cô là Lăng Vu Đề đây?!

Lăng Vu Đề khổ não cau mày, cô thật sự không nghĩ tới cho dù có ký ức thì cũng có thể làm cho Lăng Kiều Hàn hoài nghi, vậy thì cô còn có biện pháp gì để chứng minh?!

Thân thể này cũng không có quan hệ cha con ruột thịt với Lăng Kiều Hàn, không có cách nào làm giám định DNA được!

Như vậy...

Vị diện Hiệp hội, nhiệm vụ này chắc để hỏ cô chứ gì?!!

Trong con giận dữ, Lăng Vu Đề trực tiếp liên hệ với Vị diện Hiệp hội.

Vị diện Hiệp hội

Một người đàn ông trẻ ăn mặc trang màu đen, đeo kính không gọng lấy từ trong túi quần ra một cái bộ đàm tình xảo khéo léo, nhìn đầy số ở phía trên, anh ta ho lấy giọng một tiếng rồi mới nhấn tiếp cuộc gọi.

"Hệ thống công lược 0051, cô có chuyện gì không?" Chất giọng của anh ta cũng không khó nghe, chỉ là bởi vì qua xử lý biến thanh của bộ đàm, nên Lăng Vu Đề ở đầu kia mới nghe được một giọng nói khó khan không hề chấp trùng.

Lăng Vu Đề vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc này, thì có loại cảm giác muốn nghiêng rặng nghiêng lợi, hít sâu một hơi để bình phục tâm tình rồi Lăng Vu Đề mới mở miệng: "Tôi muốn hỏi một chút, tại sao nhiệm vụ này của tôi sẽ khó như vậy?! Anh có biết nam phụ đã bắt đầu hoài nghi thân phận của tôi hay không! Độ hào cảm hạ xuống, rõ ràng đã lên tới tám mươi lăm điểm, đầu tiên trừ mười điểm, sau đó lại trừ tiếp mười điểm. Hiện tại chỉ còn lại sáu mươi lăm điểm! Anh nói xem, nhiệm vụ này còn có hy vọng gì?!"

"Khụ --" Anh ta ho một tiếng, sau đó ánh mắt lóe lên: "Cò là hệ thống công lược bán thẳng cấp, tôi tin cô làm được!"

Nghe đến lời cô vũ không có tình cảm gì của Vị diện Hiệp hội, Lăng Vu Đề không có thu được nửa phần cô vũ nào hết!

"Nhưng tôi không tin bản thân mình! Nhiệm vụ này thực sự là quá khó khăn! Anh phải biết, đây mới là thế giới nhiệm vụ thứ năm của tôi thôi đấy! Mặc dù tôi là hệ thống công lược bán thẳng cấp! Nhưng tôi vẫn chỉ là một hệ thống thôi mà!"

Trong lời của Lăng Vu Đề tràn ngập oán giận, tất cả đều là muốn đòi lại công bằng!

Người đàn ông trẻ tuổi hấp háy mắt, dừng một hồi lâu thì anh ta mới nói: "Được rồi, vậy thì thế này, nếu như nhiệm vụ lần này của cô thất bại thì không trừ điểm số liệu của cô, đồng thời cho cô một phần thưởng. Nếu như nhiệm vụ thành công, thì thêm một trăm điểm số liệu đồng thời khen thưởng cho cô, thế nào?"

Lăng Vu Đề kinh ngạc trực tiếp ngồi dậy từ trên giường: "Thật sao?!"

"Úm! Khụ... Không có chuyện gì, cứ như vậy đi! Nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ!" Nói xong, nam nhân trẻ tuổi liền 'cạch' một cái, đóng lại bộ đàm.

Bộ bộ đàm vào trong túi quần, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Anh ta thân là người thiết kế hệ thống, cũng là người thiết kế và sáng lập kế hoạch [Hệ thống thành người], anh ta sẽ không thừa nhận rằng việc nặng độ khó nhiệm vụ công lược của Lăng Vu Đề lên ba sao là sai lầm đâu!

Nếu như Lăng Vu Đề biết nhiệm vụ hiện tại của cô hoàn toàn là vì sai lầm của người đàn ông trẻ tuổi này, chỉ sợ ý nghĩ muốn cắn chết anh ta cũng có đi!

Nam nhân trẻ tuổi đi tới một cửa phòng làm việc, sau đó sửa sang lại âu phục của mình, lúc này mới gõ gõ cửa.

Một giọng nói trầm thấp bình thản vang lên từ bên trong: "Vào đi."

Nam nhân trẻ tuổi đẩy cửa ra, sau đó lại thuận tay đóng cửa lại.

Ở phía trên cửa, có viết năm chữ "Văn phòng Hội trưởng".

Được Vị diện Hiệp hội bảo đảm rằng nhiệm vụ thất bại cũng không trừ điểm số liệu, còn có thể có khen thưởng, tâm tình Lăng Vu Đề trong nháy mắt liền khoan khoái thêm!

Kỳ thực hiện tại cô có thể tự sát rồi rời khỏi thế giới này...

((T o T) ~~~ bởi vì chưa hoàn thành nhiệm vụ cho nên cô không thể tự động thoát ly nguyên thân được!)

Chỉ là, có Vị diện Hiệp hội bảo đảm nên Lăng Vu Đề muốn liều một phen.

Cô, có thể cứu vãn cục diện này không?

Nếu như thực sự không được, vậy cô liền..

Lăng Vu Đề quyết định, cho dù có chết...

Không đúng, coi như là rồi đi thế giới này, cũng phải cho Lăng Kiều Hân dấu ấn mà cả đời này không thể nào quên nổi!!!

Sau khi quyết định như vậy thì mê man buồn bực cái gì đó đều biến mất không còn tâm hơi!

Ở trên giường trở mình, Lăng Vu Đề ung dung mà ngủ!

Lăng Vu Đề ngủ say sưa, nhưng Lăng Kiều Hân ở trong trang viên Lăng gia lại trắng đêm không ngủ.

Hắn vẫn chờ ở trong thư phòng, liền lẳng lặng mà ngồi như vậy.

Aya: Thấp cho cha dè của 0051 một nén nhang nào. Kết cục của anh này thế nào thì hãy chờ đến cuối bộ truyện này nhé~~~

Cảm thấy 0051 của chúng ta là một đứa con ghê...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Công lược dưỡng phụ vampire (26)

Edit: Aya Shinta

Vampire được hấn phái đi tìm Lăng Vu Đề chân chính còn không có chút tin tức nào.

Lăng Kiều Hân suy đoán, có khả năng rằng Lăng Vu Đề chân chính đã chết rồi.

Làm Lăng Kiều Hân nghi hoặc chính là đến cùng thì Lăng Vu Đề này làm sao nắm giữ ký ức của đường nữ hấn?!

Không phải hấn không có thăm dò qua Lăng Vu Đề, chỉ là mỗi một lần khi hấn hỏi những vấn đề kia, Lăng Vu Đề đều trả lời không hề có kẻ hở, hơn nữa lại không chút do dự!

Lăng Kiều Hân thờ dài một hơi, đưa tay đi ấn huyết thái dương.

Cảm giác bị lừa gạt, không tốt đẹp gì cả!

Hắn thật sự hận chết cái cảm giác này!

Lừa hấn, vẫn là vampire hấn đã quan tâm, xem như thân nhân kia!

Đôi mắt đang nhắm chặt lại đột nhiên mở ra, trong tròng mắt màu đỏ kia, là sự phẫn nộ!

Đồng thời, còn có kiêng kỵ đối với Ân tộc, trong Ân tộc, đến cùng những người đó có tài cán ra sao?

Mới có thể đoạt đi toàn bộ trí nhớ của một người đấy?!

Lẽ nào, còn mạnh hơn dị năng thôi miên?!

Mặc kệ như thế nào, lúc này Lăng Vu Đề đã tạm thời bị Lăng Kiều Hân gán cái mác "có liên quan đến Ân tộc".

Lăng Vu Đề ở trong nhà Đồng tỷ đợi ba ngày.

Ba ngày nay, cô hiểu rõ rằng chồng của Đồng tỷ là vampire.

Lúc đó bọn họ muốn ở bên nhau thì chịu đựng sự ngăn cản giữa gia đình đôi bên.

Sau đó bọn họ cố ý phải ở cùng nhau, liền bỏ trốn đến cái địa phương hẻo lánh này để sinh sống.

Thẳng đến về sau, khi con trai của bọn họ vẫn chưa có xuất thế thì một việc bất ngờ đã cướp đi tính mạng của chồng chị ấy.

Cho tới làm thế nào có thể làm cho một vampire mất đi sinh mệnh, Đồng tử không có nói nên Lăng Vu Đề cũng không có hỏi.

Sau đó, Đồng tử liền dẫn theo đứa con gái có huyết thống vampire nhiều hơn sống ở chỗ này.

Buổi sáng ngày thứ tư, rốt cuộc thì Lăng Vu Đề cáo biệt với Đồng tử.

Đồng tử nuôi nấng một vampire rất không dễ dàng, mặc dù ba bữa mỗi ngày đều là máu tươi phổ thông, nhưng cũng tốn không ít tiền.

Lúc sinh sống khôn khó, Đồng tử đều phải lấy máu mình cho con gái uống.

Sao Lăng Vu Đề còn không thấy ngại mà tiếp tục gây thêm phiền phức cho người ta!

Hơn nữa, hiện tại thân thể cô đã khôi phục gần hoàn toàn rồi, coi như gặp phải nguy hiểm thì bản lĩnh thoát thân vẫn phải có!

Đồng tử giữ lại Lăng Vu Đề một hồi, sau đó mới nói khi cô có thời gian thì đến thăm bọn họ.

Lăng Vu Đề đáp ứng, cô tháo vòng tai cùng dây chuyền kim cương trên người mình ra rồi đưa cho Đồng tử làm báo đáp về mấy ngày nay.

Đồng tử không có thu, Lăng Vu Đề liền trực tiếp nhét chúng nó dưới đáy gối nằm.

Cáo biệt Đồng tử cùng con gái của chị ấy, Lăng Vu Đề đi lang thang trên đường không có mục đích.

Thật ra thì cô không nghĩ ra phải tới nơi nào, chẳng qua là cảm thấy không nên ở trong nhà Đồng tử.

Bây giờ trở về Lăng gia? Có khả năng Lăng Kiều Hàn sẽ trực tiếp móc tim cô ra rồi bóp nát mất!!

Như vậy, cô muốn đi nơi nào đây?

Nhà Mộ Phong? Không thể!

Mộ Phong có quan hệ tốt cùng Lăng Kiều Hàn như vậy, nếu như cô đi tới nhà Mộ Phong, chắc chắn chưa tới nửa giờ thì Lăng Kiều Hàn nhất định sẽ biết!

Nặng nhàng thở dài một hồi, bước chân của Lăng Vu Đề càng ngày càng chậm...

Đột nhiên, mắt Lăng Vu Đề sáng lên, cô đã nghĩ phải đi tới nơi nào!

Dã gia!

Không sai, chính là Dã gia của lang tộc!

Nếu như không phải là bởi vì Dã Cuồng, cô cũng sẽ không bị Lăng Kiều Hàn "xác định" rằng cô không phải Lăng Vu Đề chân chính!

Nên, đây là Dã Cuồng nợ cô!

Cô có vô cùng, vô cùng nhiều lý do để Dã Cuồng thu nhận giúp đỡ mình!

Quyết định xong xuôi, Lăng Vu Đề chạy như bay đến trang viên Dã gia.

Không thể không cảm thán, vampire rất tuyệt!

Tốc độ thực sự là... Trâu bò!

Dã gia cách Lăng gia có chút xa, Lăng gia ở thành nam còn Dã gia ở thành bắc.

Nên cho dù tốc độ của Lăng Vu Đề không chậm, nhưng vẫn bỏ ra hơn ba giờ mới đến trang viên Dã gia.

Diện tích của trang viên Dã gia rất rộng, không giống với sự tinh xảo xa hoa của trang viên Lăng gia, Nhạc gia, hay Mộ gia.

Dã gia chính là rộng rãi, mạnh mẽ!

Còn chưa nhấn chuông cửa Dã gia, thì có người hầu từ bên trong đi tới bên cạnh cổng chạm rỗng tới hỏi cô: "Cô tìm ai?"

Ngữ khí của nữ hầu người sói này không tốt lắm, chắc là bởi vì cô là vampire.

Tâm tình Lăng Vu Đề còn không tốt lắm đây này!

Cô lạnh lùng nhìn nữ hầu một chút: "Gọi Dã Cuồng đi ra!"

"Cô cho rằng cô là ai? Bất thiếu gia chúng tôi đi ra thì thiếu gia chúng tôi phải ra!?" Ánh mắt nữ hầu kia tràn ngập xem thường đối với Lăng Vu Đề.

Ai cha ~ còn khinh thường cô?!

Lăng Vu Đề cảm thấy sự kiêu ngạo hiện tại của mình đúng là vô cùng có hạn!

Chẳng muốn phí lời cùng người hầu, Lăng Vu Đề nhìn độ cao của cổng lớn một chút, sau khi đo đạc một hồi rồi liền vịn cổng lớn nhảy vút qua.

Sau khi nữ hầu kia bị kinh ngạc một hồi thì rống lên một tiếng, lập tức công kích về hướng Lăng Vu Đề.

Thân là vampire, Lăng Vu Đề cũng không phải ngồi không được chứ!

Hơn nữa, cô còn có dị năng hệ thủy cấp bốn!

Hơn nữa cô chưa quên, ở những thế giới khác cũng có thể dùng!!

Lăng Vu Đề trực tiếp ngưng tụ hai mũi tên nước, một mũi tên liền cắm lên vai của nữ hầu người sói đó.

Dị năng hệ thủy cấp bốn cũng không tệ, lực xung kích của hai mũi tên nước rất lớn, nữ hầu bị mũi tên nước chấn bay về phía sau rất xa, mới ngã trên mặt đất.

Sau đó, mũi tên liền hóa thành nước, nhuộm bá vai nữ hầu kia đầy máu tươi, chảy tới trên đất.

Dã gia cũng không chỉ có một người hầu này, vậy nên rất nhanh thì có chừng mười người sói vây Lăng Vu Đề lại.

Lăng Vu Đề không hoảng sợ chút nào, cô chỉ lạnh lùng nhìn những người sói kia: "Muốn cướp lấy kết quả giống cô ta, cứ lên đi, bốn tiểu thư thưởng cho các người! Không nói nhiều, kêu Dã Cuồng lần ra đây cho bốn tiểu thư!"

Lăng Vu Đề cô chỉ vào nữ hầu đang rên rì trên đất, đe dọa những người sói kia.

Thần thực tế thì đương nhiên cô không thể đối phó được nhiều người sói như vậy, thế nhưng, thua người ta nhưng không thể thua thế trận đâu!

Vì vậy, cô nhất định phải thắng trên mặt khí thế, áp đảo những người sói này!

Quả nhiên, ngay khi Lăng Vu Đề thả lời hung ác xong, những người sói kia có chút khiếp nhược mà lùi lại về sau nửa bước.

"Khẩu khí thật là lớn, một vampire lại dám chạy đến địa bàn lang tộc Dã gia chúng ta hung hăng, ai cho cô lá gan đó!"

Một tiếng nói hùng hậu vang lên ở phía sau những người sói kia.

Những người sói kia tự giác lùi về phía sau, nhường ra một lối đi.

Lăng Vu Đề nhìn thấy một người sói có thân hình khôi ngô, nhưng tóc hơi bạc trắng, xem ra là lão lang lớn tuổi đi ra.

Thọ mệnh của người sói không giống với vampire, người sói có tuổi thọ, cao nhất thì có thể sống đến một ngàn năm, mà thấp nhất thì tám trăm năm.

Có điều, năng lực sinh sản của người sói cao hơn nhiều so với vampire, bằng không Dã Cuồng cũng không thể nhanh như vậy mà làm Nhạc Ninh mang thai được!

Ánh mắt lão lang lạnh lùng nhìn kỹ Lăng Vu Đề, khi thấy tướng mạo Lăng Vu Đề thì lão lang cười cười: "Cô có dung mạo rất giống với Nhạc Ninh, là em gái Nhạc Ninh sao?"

Lão lang nở nụ cười cũng không có ý thiện, Lăng Vu Đề nhìn thấy lòng căm ghét bên trong đôi mắt của lão.

Lăng Vu Đề khẽ nhếch khóe miệng lên, học dáng vẻ của Lăng Kiều Hàn, nở một nụ cười tà mị: "Ta là ai, không cần lão quân, ta chỉ đến tìm Dã Cuồng, gọi Dã Cuồng ra cho ta!"

Aya: GJ 0051~~~

Hình như trời nóng quá hay lạnh quá thì mình cũng ngủ nhiều hơn thì phải >///<

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Công lược dưỡng phụ vampire (27)

Edit: Aya Shinta

"Khả lắm con nhóc ngông cuồng kia! Cô có bản lĩnh thì tự mình xông vào Dã gia ta đi tìm Dã Cuồng đi!" Lão lang kia quát.

Cả người Lăng Vu Đề đều mang theo vẻ đề phòng, lo lắng sau một khắc, những người sói này sẽ xông lên.

Có điều không đợi những người sói đó đến công kích cô, Dã Cuồng đã tự mình đi ra.

"Cô, cô là người, là người tới..."

Dã Cuồng chỉ vào Lăng Vu Đề, nhưng nửa ngày không nói ra được tên cô, bởi vì căn bản y không biết tên Lăng Vu Đề.

"Lăng Vu Đề!" Nói xong, Lăng Vu Đề còn trừng Dã Cuồng một chút!

"Ồ ~ Hóa ra cô gọi Lăng Vu Đề à! Được rồi, cô đến tìm tôi có việc gì sao?" Dã Cuồng hữu hảo cười với Lăng Vu Đề.

"Đương nhiên là có! Anh đi theo tôi!" Đoạn, Lăng Vu Đề liền kéo cánh tay Dã Cuồng đi về phía ngoài cửa.

Dã Cuồng cũng không từ chối, còn chủ động giúp Lăng Vu Đề mở cửa, cùng với cô đi ra ngoài.

Lão lang phía sau thấy vậy, mặt đều sắp phun ra lửa: "Dã Cuồng tên tiểu tử thói nhà người, trở lại cho ta!"

Nghe được tiếng gào nhưng Dã Cuồng cũng không hề quay đầu lại, y chỉ phát tay một cái, sau đó nói một tiếng: "Chờ chút trở về liền!"

Lão lang bực tức đến giậm chân!

Lăng Vu Đề và Dã Cuồng cũng không có đi bao xa, chỉ là đi tới trong rừng cây bên cạnh trang viên Dã gia, sau đó liền ngừng lại.

Dã Cuồng vẫn mang cái vẻ mặt đầy ý cười, y cười lên như chàng thiếu niên, còn rất đẹp trai.

Nhưng đối lại thì Lăng Vu Đề không có chút hào cảm nào với y hết, hết cách rồi, đều là bởi vì Dã Cuồng nên cô mới lạc lối tới mức độ này!

"Ngày đó cam tã cô đến sân bay ngăn tôi, bằng không, tôi đã thật sự rời đi. Tôi dám cam đoan, đến thời điểm đó, hối hận chắc chắn là chính tôi! Tuy hiện tại Ninh Ninh vẫn chưa có tha thứ cho tôi, thế nhưng tôi có lòng tin, chẳng mấy chốc cô ấy sẽ tha thứ! Cô..."

"Anh thì ngon rồi, có thể quay về với Nhạc Ninh! Thế nhưng tôi bởi vì anh mà chẳng tốt đẹp gì!!!"

Lăng Vu Đề không có bao nhiêu tâm tình mà đi nghe Dã Cuồng cùng Nhạc Ninh thể nào, trực tiếp mở miệng ngắt lời y.

Dã Cuồng ngăn người, lập tức ân cần hỏi han: "Cô làm sao?! Gặp phải việc gì cần tôi hỗ trợ sao?!"

Lăng Vu Đề cảm thấy cô cũng không cần phải nổi nóng, hít sâu điều chỉnh tâm tình rồi thì Lăng Vu Đề mới mở miệng nói rằng.

"Hiện tại tôi không có nhà để về, bởi vì ngày đó đi sân bay tìm anh, bị đường phụ tôi nhìn thấy, ngài ấy cho rằng tôi là Ân tộc, mặc kệ tôi giải thích thế nào cũng không tin, thậm chí cho rằng tôi không phải đường nữ của người. Lúc đó nếu như tôi không chạy nhanh một chút, rất có thể sẽ bị ngài ấy giết. Thế nhưng tôi chạy rồi, thì ngài ấy càng thêm tin tưởng tôi là Ân tộc."

"Ân tộc?!" Dã Cuồng khẽ cau mày: "Làm sao đường phụ lại coi cô thành người Ân tộc đây? Anh ta sẽ không hoài nghi Dã gia tôi cũng là Ân tộc chứ?!"

Dã Cuồng thân là nam chủ, y cũng không ngu ngốc.

Tuy rằng hiện tại y còn chưa đủ thành thực, thế nhưng cũng không phải kẻ yếu, bằng không làm sao Nhạc Ninh lại coi trọng y đây!

Lăng Vu Đề chỉ là đến sân bay tìm y, Lăng Kiều Hàn liền hoài nghi Lăng Vu Đề là Ân tộc.

Như vậy, nhất định Lăng Kiều Hàn cũng sẽ hoài nghi Dã gia cũng là Ân tộc!

Lăng Vu Đề gật đầu: "Hắn vậy."

"Vậy thì, hiện tại chẳng phải cô không thể lộ diện? Đường phụ cô khẳng định đang truy lùng tung tích cô khắp nơi đấy!" Dã Cuồng nói rằng.

Sau đó y còn nói: "Bằng không, cô ở lại đã gia đi. Coi như đường phụ cô có bản lĩnh lớn hơn đi chẳng nữa, cũng sẽ không xông đến Dã gia tới bắt cô đâu!"

Lăng Vu Đề muốn chính là câu nói này!

Mục đích mà cô đến vốn muốn cho Dã Cuồng cho cô một chỗ dừng chân tạm thời, hiện tại Dã Cuồng không chờ cô mở miệng liền chủ động đưa ra lời mời, không thể tốt hơn!

Lăng Vu Đề gật đầu: "Được, tôi cũng không ở quá lâu, chỉ cần tôi tìm được phương pháp có thể chứng minh thân phận thì tôi liền rời đi."

Dã Cuồng nhếch môi ha ha nở nụ cười, sau đó vỗ vai Lăng Vu Đề: "Cô thành ra vậy cũng coi như là tôi hại, đừng khách khí, cô muốn ở bao lâu cũng có thể!"

Lăng Vu Đề bị Dã Cuồng đập đến thiếu chút nữa thì ngã ngời ra đất, trùng Dã Cuồng một chút, anh ta coi cô là người sói giống anh ta hay sao!

Đàm luận xong, Lăng Vu Đề theo Dã Cuồng trở về trang viên Dã gia.

Lần này Dã Cuồng tự mình lên tiếng, Lăng Vu Đề là khách quý của Dã gia, không cho phép thất lễ!

Nếu thiếu chủ tử đã nói như vậy rồi, những người giúp việc kia còn dám nói cái gì nữa!

Chỉ là, các trưởng bối Dã gia không muốn.

Người vừa nảy đi ra chính là ông của Dã Cuồng, lúc này lão ngồi trên vị trí cao trong phòng khách, lạnh lùng trùng Lăng Vu Đề.

Thân thích trong nhà Dã Cuồng không ít, trong tiểu thuyết đã sớm đề cập tới.

Những người sói kia ngồi ở trên ghế, từng cái ánh mắt bất thiện bắn tới Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề hoàn toàn không thêm để ý, xem bọn họ như không khí mà thôi.

Cô cũng không có bày ra dáng vẻ thân mật chào hỏi những người sói kia, Dã gia có nhiều nữ quyến, ở đời tôn tử này, Dã gia chỉ có Dã Cuồng là tôn tử, cho nên mới bảo hộ Dã Cuồng tốt như vậy.

Đối với những nữ quyến của Dã gia, bởi vì có xem qua nội dung vở kịch nên Lăng Vu Đề thật sự không có hảo cảm với bọn họ.

Cô tới nơi này lại không phải muốn nịnh bợ ai, đương nhiên sẽ không miễn cưỡng mình phải tươi cười mà nghênh đón người khác.

Lăng Vu Đề chỉ là nghiêng đầu nhìn Dã Cuồng: "Tôi nghỉ ngơi ở đâu? Một rồi, tôi muốn nghỉ ngơi. Đúng rồi, tôi muốn máu tươi cực phẩm, nếu như không có, thượng phẩm cũng được, mấy ngày nay toàn uống máu tươi phổ thông, đúng là đủ rồi!"

Dã Cuồng cũng không thêm để ý Lăng Vu Đề không chút khách khí như vậy, trái lại y cảm thấy Lăng Vu Đề là coi y thành người mình nên mới nói chuyện với y như vậy, nên y vẫn rất hài lòng!

Dã Cuồng gật gù: "Không thành vấn đề, đi theo tôi, để tôi chuẩn bị phòng cho cô trước, sau đó sai người chuẩn bị máu tươi cực phẩm"

Xong, Dã Cuồng liền chuẩn bị dẫn Lăng Vu Đề đến phòng khách nghỉ ngơi.

Vừa xoay người, Dã gia đã không nhận được: "Đứng lại!" Giọng nói của Dã gia đặc biệt vang dội, đặc biệt đang ở trong phòng khách, quả thực là đỉnh tai nhức óc!

Dã Cuồng đúng là rất quen thuộc với âm lượng của ông nhà mình, y quay đầu, vô cùng nghi hoặc nhìn ông mình, dường như thật sự không biết tại sao trong giọng nói của Dã gia gia lại tràn ngập tức giận.

"Gia gia, làm sao?"

"Làm sao?! Tên tiểu tử thói nhà người còn hỏi ta làm sao?! Trước dẫn vampire trở về cũng coi như thôi, hiện tại lại mang một vampire trở về?! Người muốn làm gì?! Muốn biến Dã gia thành lãnh địa vampire sao?!" Dã gia gia quát.

Một nữ người sói ăn mặc vẫn tính tình quý cũng chỉ trích nhìn Dã Cuồng: "Không phải sao! Cuồng nhi, con cũng không còn nhỏ! Trước kia an bài cho con những tiểu thư thế gia thì con không thích, vậy cũng không liên quan. Người muốn tìm một người vợ bình thường trong lang tộc thì mẹ cũng không ngại, chỉ là, sao con lại một mực yêu vampire vậy?!"

Một khi nói đến đây, Dã Cuồng đã có vẻ hơi mất kiên nhẫn, y cau mày, có chút buồn bực nói.

Aya: Bây giờ dùng lap để edit, dt để trả lời cmt thật là tiện lợi. Mua hahahaha!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Công lược dưỡng phụ vampire (28)

Edit: Aya Shinta

"Ông nội, mẹ, các người cũng đừng luôn cản nhần như vậy, chuyện của chính con thì con tự biết! Con yêu Ninh Ninh, con tuyệt đối sẽ không từ bỏ cô ấy! Nếu như các người muốn tách con cùng Ninh Ninh ra, vậy thì tương đương với việc lấy mạng con!"

Nói xong, Dã Cuồng cũng không để ý tới phản ứng của người nhà, trực tiếp kéo Lăng Vu Đề đi.

Dã Cuồng dẫn theo Lăng Vu Đề tới của một gian phòng khách, sau đó y chỉ chỉ vào gian phòng đối diện: "Phòng tôi ngay đây, có chuyện gì thì gọi tôi là được! Có nghỉ ngơi trước, chờ lát nữa sẽ có người hầu đưa máu tươi tới cho cô."

Lăng Vu Đề gật đầu, nhắc chân tiến vào phòng.

Dã Cuồng đi theo sau Lăng Vu Đề vào gian phòng: "Người nhà phản đối việc tôi cùng Ninh Ninh yêu nhau, có lẽ bọn họ nói chuyện có chút khó nghe, cô bỏ qua cho!"

Lăng Vu Đề quay đầu nhìn Dã Cuồng, sau đó cô cười cười với y: "Tôi nhìn ra rồi, chỉ hy vọng anh đừng từ bỏ niềm tin của chính mình. Tôi tin tưởng vào một ngày nào đó, anh sẽ cường đại đến mức không ai dám phản bác quyết định của anh! Tôi cũng tin rằng, anh cùng Nhạc Ninh sẽ hạnh phúc! Tôi sẽ không để bọn họ ở trong lòng, nơi này đối với tôi mà nói, chỉ là nơi đặt chân tạm, bọn họ chỉ là khách qua đường."

Dã Cuồng đưa tay sờ sờ sau gáy của mình, y bị lời nói của Lăng Vu Đề làm cho có chút ngại ngùng.

Ngay cả Nhạc Ninh cũng không có lòng tin với tương lai của bọn họ, nhưng Lăng Vu Đề lại nói tin rằng y sẽ cường đại đến mức không có người dám phản bác!

Câu nói này, không thể nghi ngờ là cô vũ to lớn với y!

"Đứng rồi, đổi giặt quần áo gì đó, tôi cũng sẽ để người hầu đi chuẩn bị. Bên trong có áo ngủ mới, cô chấp nhận mặc áo ngủ trước đi!"

Dã Cuồng nhìn bộ áo đầm đặc biệt không vừa vặn với Lăng Vu Đề, thoát nhìn đã rất cũ kỹ, vài vóc cũng bị giặt đến mức hơi trắng bệch.

Lăng Vu Đề cũng cúi đầu nhìn bộ đồ mình đang mặc một chút, bởi vì cái váy có mặc đã bị Lăng Kiều Hàn cáo nát, hơn nữa cô không thể mặc một cái váy trong suốt mấy ngày đâu!

Cho nên cô đã mặc váy của Đồng tỷ.

Lăng Vu Đề gật gù: "Cám ơn! Mấy ngày nay không có chuyện gì, tôi sẽ không ra khỏi phòng. Ngoại trừ máu tươi, tôi cũng không kén chọn, ba bữa thì ăn cái gì cũng được. Đến giờ dùng cơm thì để người hầu đưa đồ ăn đến trong phòng là được."

Kỳ thực, cô không muốn giao thiệp cùng những người sói trong Dã gia, bởi vì thực sự bọn họ quá kỳ ba!

Cô không muốn tiêu hao kiên trì chẳng còn được mấy móng của mình nữa!

Dã Cuồng gật đầu, còn nói Lăng Vu Đề nghỉ ngơi cho thật tốt rồi ra khỏi phòng.

Chờ Dã Cuồng rời đi thì Lăng Vu Đề mới quay đầu quan sát căn phòng.

Phòng cho khách này dùng sắc điệu là màu trắng, sử dụng thêm đá cẩm thạch màu vàng đất.

Có lẽ bởi vì người sói thiên về lực lượng nên giường được làm từ loại gỗ vớ cùng chắc chắn, Lăng Vu Đề ngồi một hồi, rất cứng, kém quá xa so với quan tài xa hoa nằm mại ở Lăng gia.

Có điều Lăng Vu Đề cũng không soi mói, tình huống như thế thì làm sao có thể cho phép cô soi mói đây!

Khi ở nhà Đồng tỷ, cô cũng chưa có tắm rửa cho thoải mái được.

Lăng Vu Đề lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ áo ngủ màu đen, vào trong phòng tắm rửa gội đầu sạch sẽ.

Sau tắm một tiếng thì cô mới bước ra từ trong phòng tắm

Tiếng gõ ngoài cửa phòng có vẻ đặc biệt thiếu kiên nhẫn.

Lăng Vu Đề chậm rãi buộc dây lưng lên, sau đó mới mở cửa phòng ra.

Hai nữ hầu người sói đứng trước cửa phòng, trên hai gương mặt khác nhau đồng dạng là vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề đi ra mở cửa, hai nữ hầu đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết, các cô đã gõ liên tục nửa giờ rồi.

Nếu không phải Dã Cuồng như chém đinh chặt sắt dặn dò không cho phép thất lễ với Lăng Vu Đề, các cô thật sự muốn trực tiếp vứt chỗ máu tươi cực phẩm cùng đồ dùng hằng ngày tại cửa rồi chạy lấy người!

Lăng Vu Đề vừa lau tóc, vừa xoay người đi về phía bên giường, miệng nhậm nhậm nói một câu: "Bụng vào đi."

Hai người hầu bĩu môi mà không hề nói gì, khi nghe nữ hầu bị Lăng Vu Đề đã thương nói rằng: Nữ vampire này, rất mạnh! Hơn nữa, còn có một loại dị năng cường hãn không rõ tên.

Các cô cũng không muốn bà vai của mình cũng bị bắn thủng đầu đấy!

Sau khi bỏ đồ đạc vào phòng, hai người hầu tự giác rời phòng Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề đi tới trước bàn, bụng chèn chứa máu tươi rồi ngửi một cái, sau đó hưởng thụ nhắm mắt lại.

Khi cô mở mắt lần nữa, dưới viên mắt lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được mà hiện lên những mạch máu đỏ tươi, giống như tơ máu.

Răng nanh sắc nhọn dài ra, nhìn có chút dữ tợn, nhưng mang theo một loại vẻ đẹp khác thường.

Mấy ngày nay, bởi vì không muốn gia tăng thêm gánh nặng cho Đồng tỷ, Lăng Vu Đề đã nhịn không có uống máu một ngày.

Cho nên khi cô người thấy được mùi máu tươi cực phẩm, mới không nhịn được mà lộ răng nanh ra.

Đưa chén lên, uống một hơi cạn sạch máu tươi cực phẩm trong chén, răng nanh của Lăng Vu Đề thu lại, mạch máu dưới viên mắt cũng biến mất không thấy nữa.

Thoái mái than thở một tiếng, Lăng Vu Đề cảm thấy rất cực cô đã hoàn toàn khôi phục như cũ!

Lấy một cái váy ngủ trong số đồ mà người hầu đưa tới mà thay, Lăng Vu Đề liền bắt đầu ngồi ở trên ghế sofa vừa xem ti vi, vừa đỡ ra.

Vốn cô đang nghĩ, làm sao cô mới có thể chứng minh cô là dưỡng nữ của Lăng Kiều Hàn đây.

Lời của nữ biên tập viên trong bản tin TV, làm Lăng Vu Đề kinh ngạc trọn mắt lên.

Cô ấy nói: "Tộc ch vampire nhà họ Lăng phát lệnh truy nã xuyên đại lục, lùng bắt Lăng Vu Đề - từng là người thừa kế của Lăng gia và cũng chính là dưỡng nữ của Lăng gia chủ. Xin hiểu rõ, hiện tại Lăng Vu Đề cũng không phải là Lăng Vu Đề thật sự, Lăng Vu Đề chân chính rất có khả năng đã bị ngộ hại. Mà Lăng Vu Đề hiện tại, vô cùng có khả năng là tộc nhân của Ân tộc! Mọi người không có nghe lầm, chính là Ân tộc, làm tam tộc đều kiêng kỵ! Vì vậy, xin mọi người nếu như đã từng có gặp Lăng Vu Đề, biết tung tích của Lăng Vu Đề, nhất định phải tích cực báo án, để chúng ta mau chóng tập nã tộc nhân Ân tộc này về quy án!"

Ồ trên ti vi còn chiếu một tấm hình của cô, ngũ quan rõ ràng có thể phân biệt, tin tưởng gấp một lần đều có thể nhớ kỹ đáng về này!

Lăng Vu Đề xiết chặt nắm đấm, cô không nghĩ tới, không nghĩ tới Lăng Kiều Hàn sẽ tàn nhẫn như vậy!

Di nhiên còn truy nã cô! Hiện tại hẳn quyết tâm muốn giết cô thật sao?!

Nhìn biên tập viên còn đang tuyên truyền này nọ về hành động liên quan với Ân tộc, Lăng Vu Đề hít sâu mấy cái cũng không có cách nào khắc chế sự phẫn nộ của mình.

Hiện tại Lăng Vu Đề hận không thể vọt tới trang viên Lăng gia, xách cổ áo Lăng Kiều Hàn rồi hét lên: Bà nội nó, ngoại trừ sống diện nào không thuộc về thân thể này! Thế nhưng thân thể này hoàn toàn chán chán thực thực là dưỡng nữ của người được chứ! Mất mủ sao?!

Đương nhiên, Lăng Vu Đề sẽ không mất lý trí mà đi tìm Lăng Kiều Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Công lược dưỡng phụ vampire (29)

Edit: Aya Shinta

Vì vậy, cô vẫn ngồi dang hoàng ở trên ghế sofa, sau đó cúi thấp đầu... Đờ ra!

Mãi đến tận khi màn đêm buông xuống, Lăng Vu Đề rốt cực nghĩ đến một biện pháp khả thi!

Ân tộc!

Trước kia không phải Lăng Kiều Hàn hoài nghi cô là tộc nhân Ân tộc sao?!

Nếu như trong mỗi một thế giới tiểu thuyết đều có một BOSS phản diện, như vậy BOSS phản diện trong thế giới tiểu thuyết này chính là tộc trưởng Ân tộc.

Tộc trưởng Ân tộc có hỗn huyết của vampire và người sói, ghen cực kì tốt, không chỉ có thể biến thân thành người sói, còn có thể biến thân thành vampire.

Càng khiến người ta kiêng kỵ thì không chỉ là điểm này.

Hắn còn nắm giữ hai loại dị năng: dị năng thời miên của vampire, dị năng hệ điện của người sói!

Trong kịch tình, hắn sẽ ra trận vào hai mươi năm sau.

Mà tộc trưởng Ân tộc vào lúc này, hắn còn là một đứa trẻ chừng mười tuổi.

Được! Lăng Kiều Hàn không phải nói cô là tộc nhân Ân tộc sao?!

Vậy cô liền đi giúp hắn bắt tộc trưởng Ân tộc, BOSS phản diện tương lai tới trước mặt Lăng Kiều Hàn, chứng minh sự trong sạch của cô!

Sau khi quyết định như vậy thì Lăng Vu Đề bắt đầu nghiên cứu một ít bộ phận cốt truyện liên quan đến tộc trưởng Ân tộc một cách rõ ràng.

Ở phần sau của nội dung vở kịch, Nhạc Ninh, Dã Cuồng, Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong đã từng bước từng bước mà thâm nhập vào bên trong đại bản doanh của Ân tộc.

Vì vậy trong kịch tình có miêu tả làm thế nào để đến đại bản doanh của Ân tộc.

Lăng Vu Đề tìm một cây bút cùng một tờ giấy, liên hệ trong kịch tình, tự mình sắp xếp lại một hồi thì có một địa chỉ rõ ràng.

Hiện tại việc Lăng Vu Đề muốn làm, không chỉ muốn bắt tộc trưởng Ân tộc cho Lăng Kiều Hàn.

Ân tộc, không chỉ ở đầu nội dung vở kịch mà bắt đầu làm chuyện xấu, ở cuối nội dung vở kịch thì càng thêm liều lĩnh hơn.

Nếu như không có tứ đại thế gia lang tộc cùng tứ đại thế gia tộc vampire chống đỡ, tam tộc sớm đã bị Ân tộc tiêu diệt thành công!

Mà khi vì tiêu diệt ân tộc, tám gia tộc lớn nhất đã tổn thất bao nhiêu tướng tài đặc lực!

Trong đó, anh trai của Lạc Lạc là Lạc Dịch, cùng chồng của Lạc Lạc, cũng chính là Nhạc Thư Hằng bởi vì lần đó mà chết.

Do vậy mặc kệ là vì Lăng Kiều Hàn hay là vì Lạc Lạc, Ân tộc, cô nhất định phải hỗ trợ diệt trừ mới được!

Quyết định xong rồi, đương nhiên Lăng Vu Đề sẽ không thể làm một mình!

Sức mạnh của một người làm sao có thể đối phó được với nỗi kiêng kỵ của bát đại thế gia - Ân tộc được!

Thế nên Lăng Vu Đề quyết định nói cho Dã Cuồng, để Dã Cuồng cùng với cô, à, còn thêm Nhạc Ninh nữa.

Sau đó sẽ để Nhạc Ninh thuyết phục Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong, các cô sẽ cùng đi tới đại bản doanh Ân tộc!

Lăng Vu Đề nhìn cái địa chỉ mà mình viết trên giấy, sau khi đã nhớ rõ địa chỉ thì đốt luôn tờ giấy này.

Đầu cho đã có dự định thế nhưng cô vẫn chưa thể ngay lập tức đi nói cho Dã Cuồng rằng, cô biết địa chỉ cận kề của đại bản doanh Ân tộc.

Nếu như cô nói ra, e sợ dù hiện tại Dã Cuồng có tin tưởng cô, cũng sẽ không nhận được mà hoài nghi cô đi!

Vì thế nên cô còn phải giả vờ này nọ!

Từ sau ngày kia, Lăng Vu Đề đều sẽ đi sớm về trễ, Dã gia đối với cô mà nói thì như là khách sạn vậy.

Mới vừa lúc bắt đầu thì Dã Cuồng còn có thể lo lắng cô bị người khác nhìn thấy, thế nhưng thân thủ Lăng Vu Đề cũng rất tốt, nên y không còn lo lắng, chỉ là hiểu kỳ Lăng Vu Đề đi ra ngoài làm gì?

Lăng Vu Đề nói cho Dã Cuồng, bởi vì Lăng Kiều Hàn hoài nghi cô là tộc nhân Ân tộc, cho nên cô muốn đi tìm manh mối của Ân tộc để chứng minh sự trong sạch của mình.

Dã Cuồng cho rằng suy nghĩ của Lăng Vu Đề không tồi, nên liền quyết định phân công nhau hành động tìm manh mối Ân tộc.

Nửa tháng sau.

Dã gia.

Nửa tháng này, Lăng Vu Đề vẫn đang chứng thực địa chỉ đại bản doanh của Ân tộc, cô đều sẽ đi quanh ngoại vi đại bản doanh này.

Dã Cuồng, nửa tháng đây dĩ nhiên cũng tra được một ít manh mối.

Lăng Vu Đề lại giúp Dã Cuồng tra được một ít manh mối, cho y một ít chỉ dẫn.

Sau đó hai người... Phí, là một người sói một vampire liền "tìm tới" địa chỉ của đại bản doanh Ân tộc!

Nếu tìm được, Dã Cuồng kích động nghe ý kiến của Lăng Vu Đề rằng cần tìm trợ giúp thì liền đi tìm Nhạc Ninh mới mấy ngày trước vừa tha thứ cho y.

Nhạc Ninh nghe Dã Cuồng chắc chắn nói vậy thì, lựa chọn tin tưởng Dã Cuồng.

Sau đó, quả nhiên Nhạc Ninh như Lăng Vu Đề suy đoán, đi tìm Lăng Kiều Hàn cùng Mộ Phong.

Vì không đánh rần động cô, Nhạc Ninh đề nghị chỉ để người có chức vị cao của bát đại thế gia biết hành động này.

Thế nên, khi bát đại thế gia quyết định xông tới đại bản doanh ân tộc này thì ứng cử viên cũng được điều đi.

Tứ đại thế gia lang tộc là:

Dã gia: Dã Cuồng.

Chiêm gia: Chiêm Anh Hoa

Hồng gia: Hồng Khải

Ngô gia: Ngô Nghị

Tứ đại thế gia vampire, Lăng gia tất nhiên là Lăng Kiều Hàn.

Mộ gia là Mộ Phong.

Nhạc gia, Nhạc Ninh.

Lạc gia: Lạc Dịch.

Những người này đều là người thừa kế của các thế gia, tuy người không nhiều, thế nhưng năng lực đều là mạnh nhất bên trong các thế gia.

Trước khi tới đại bản doanh Ân tộc, nghe nói còn muốn mở một hội nghị ngắn. Bởi vì Dã Cuồng đã "tìm ra" Ân tộc, nên bọn họ đều lựa chọn nghe ý kiến của Dã Cuồng, đương nhiên Dã Cuồng liền kiến nghị nên mở hội nghị tại trang viên Dã gia.

Vì không khiến cho Ân tộc nghi ngờ, Dã Cuồng lấy cớ xúc tiến quan hệ hữu hảo giữa hai tộc, đặc biệt tổ chức một buổi tiệc đứng.

Thời điểm tiệc đứng đang diễn ra ở giữa sân, mấy người sắp sửa đến đại bản doanh đã hội họp ở thư phòng.

Tối hôm nay, Lăng Vu Đề có chút sốt sắng.

Cô ngồi ở trong phòng mà vẫn không ngừng xem thời gian, sau đó dụng tai đi nghe động tĩnh dưới lầu.

Mãi đến tận khi đến thời gian đã ước định cẩn thận với Dã Cuồng, Lăng Vu Đề mới đứng dậy từ trên ghế sofa.

Cô đi tới trước tấm gương, hôm nay cô mặc một thân áo da màu đen bó sát người, phác họa ra dáng người hoàn mỹ của cô.

Tóc được cột cao gọn gàng thành đuôi ngựa, cái trán trơn bóng cũng lộ ra ngoài.

Cô quay về gương rồi hít sâu, tự nói với mình, không phải là nửa tháng không có nhìn thấy Lăng Kiều Hàn à! Tiền đồ chút đi!

Nếu như Lăng Kiều Hàn muốn gây bất lợi cho cô, cô liền trực tiếp bắn hân!

Ừm!

Sau khi tự gạt đầu một cái thì rốt cuộc Lăng Vu Đề cũng lấy được dũng khí mà mở cửa phòng ra.

Thư phòng ngay ở lầu hai, mà phòng khách cô ở cũng tại lầu hai.

Mở cửa rồi quẹo phải, đi tới cuối hành lang lầu hai, ngừng lại trước một cửa phòng.

Lăng Vu Đề đưa tay đặt ở trên tay nắm cửa, mím mím môi, đột nhiên mở cửa ra.

Người sói và vampire trong phòng đồng loạt quay đầu qua nhìn cô, sau một khắc, Lăng Vu Đề liền bị một bóng người ôm chặt lấy.

"Hu hu -- xú Tiểu Vu! Xú Tiểu Vu! Tại sao cậu lại có thể như vậy! Cậu có biết khi cậu mất tích thì tôi lo lắng bao nhiêu không! Tôi chạy khắp những nơi cậu thường tới, mỗi ngày đều đi tìm, nhưng không có nhìn thấy cậu! Cậu thật là độc ác mà! Cậu có biết nửa tháng này tôi không ngủ ngon được một giấc hay không, cứ ngủ liền mơ thấy cậu không ăn ngon ngủ đủ, còn máu me khắp người quay về nói với tôi là cậu dối bưng! Hu hu -- "

Aya: Mấy chương hôm nay sẽ có nhiều sạn lắm đó, mọi người thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Công lược dưỡng phụ vampire (30)

Edit: Aya Shinta

Nghe thấy tiếng khóc nức nở mang theo oán giận bên tai, lòng Lăng Vu Đề như là được ánh mặt trời ấm áp bao phủ vậy.

Rõ ràng khỏe miệng cong cong, nhưng nước mắt lại không ngừng được mà chảy xuống.

Lăng Vu Đề đưa tay ôm Lạc Lạc, nhẹ nhàng vỗ lưng cô ấy: "Xin lỗi Lạc Lạc, để cậu lo lắng, tôi nên gọi điện thoại báo bình an cho cậu!"

Lạc Lạc buông Lăng Vu Đề ra, sau đó đôi mắt mờ khóc đến đỏ lên trừng cô: "Biết sai rồi sao?! A?!" Cậu -- Cậu -- phải biết rằng, coi như toàn thế giới cũng không tin cậu thì tôi vẫn sẽ tin tưởng cậu! Coi như là toàn thế giới đều là kẻ thù của cậu, tôi cũng tuyệt đối sẽ chiến đấu cùng cậu đến cùng!"

Nước mắt Lăng Vu Đề, không ngừng không ngừng lăn dài, cô liên tục gạt đầu: "Ừ ừm! Tôi biết rồi, tôi biết rồi!"

Đi qua mấy cái thế giới, xưa nay Lăng Vu Đề còn chưa biết, hóa ra ngoài trừ ái tình, tình thân, còn có một loại tình cảm cao đẹp mà sâu đậm mang tên tình bạn.

Thấy Lăng Vu Đề cũng khóc, Lạc Lạc nín khóc mím cười, một tay cô ấy tự lau nước mắt cho mình, một tay lại lau nước mắt cho Lăng Vu Đề.

"Được rồi, thật mất mặt, cũng đã lớn rồi! Còn khóc xấu như thế! Cậu có xấu hổ hay không!?" Lạc Lạc bấu môi nói bằng giọng mũi.

Lăng Vu Đề: (◡_◡)b ngược lại không phải chỉ có cô mất mặt!

Dã Cuồng một bên thấy hai người rớt cục đã dừng, không nhịn được mở miệng nói: "Được rồi, nếu mọi người đều đến đông đủ, vậy chúng ta liền bắt đầu mở hội đi!"

Lăng Vu Đề mới phục hồi tinh thần lại rồi có chút kỳ quái nhìn Lạc Lạc: "Tại sao cậu lại ở chỗ này?!"

Lạc Lạc ưỡn lên cái thân thể nhỏ bé còn chưa tới mét sáu của mình lên, khụ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng muốn tới đại bản doanh Ân tộc!"

Vừa dứt lời, Lăng Vu Đề liền đổi sắc mặt: "Không được! Nơi đó quá nguy hiểm, cậu không thể đi!"

Nói xong, Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch đang đứng ở bên cạnh một chút: "Lê nào anh cũng phải để Lạc Lạc đi vào chỗ nguy hiểm sao?!"

Trong kịch tình, tộc trưởng Ân tộc đã cường đại đến mức rất khó đối phó!

Tuy rằng Lăng Vu Đề chọn thời điểm hấn còn nhỏ mà đi tiêu diệt, thế nhưng Lăng Vu Đề không dám hứa chắc, thực lực của tộc trưởng Ân tộc này như thế nào!

Do vậy nên cô không thể để cho Lạc Lạc đi mạo hiểm như vậy!

Nghe thấy Lăng Vu Đề quan tâm thì Lạc Dịch cười khò một cái: "Hắn cô phải biết tính cách của Lạc Lạc."

Một câu nói này thì Lăng Vu Đề cũng không còn gì để nói nữa rồi.

Đúng nha, cô biết tính của Lạc Lạc, một khi quyết định việc gì thì cho dù có đánh chết cô ấy, cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không quay đầu lại.

Dù cho, cô ấy biết rõ đó là sai trái!

Nên Lăng Vu Đề cũng không khuyên nữa, chỉ âm thầm quyết định phải cố gắng bảo vệ Lạc Lạc.

"Vậy cũng được, thế nhưng Lạc Lạc, đến lúc đó, cậu nhất định phải chú ý an toàn, biết không?!" Nhất định phải tại mỗi thời mỗi khắc đi theo bên cạnh tôi."

Coi như là đánh đổi mạng sống, cô cũng sẽ không để cho Lạc Lạc có chuyện gì!

Lạc Lạc kiên định gạt đầu, sau đó ôm cánh tay Lăng Vu Đề nhếch môi cười khúc khích.

"Như vậy, hiện tại ai đến giải thích một chút, tội phạm truy nã của Lăng gia, sao lại ở Dã gia, ở trước mắt của ta?!"

Một tiếng cười nhạt vang lên làm Lăng Vu Đề run sợ.

Đường như âm thanh này đang cắm vào trái tim của cô, làm cho cô nhớ lại rõ ràng, cảm giác đau đớn khi đầu ngón tay kia chạm vào trong trái tim này.

Lăng Vu Đề lấy dũng khí quay đầu, sau đó nhìn thẳng Lăng Kiều Hân đang ngồi ở trên cái ghế sofa bằng da thật.

Cô kéo kéo khóa môi, lộ ra một nụ cười khách khí cùng với xa lánh: "Chào Lăng gia chủ! Vì sao tôi lại ở đây, chẳng mấy chốc sẽ giải thích cho mọi người hiểu!"

Nói xong, Lăng Vu Đề nhìn Dã Cuồng ngồi ở một bên khác một chút.

Dã Cuồng gật gù, lúc này mới lên tiếng: "La như vậy, ở đây, tôi muốn giải thích một hiểu lầm cá nhân trước. Lăng gia chủ, sở dĩ anh sẽ hiểu lầm Tiểu Vu không phải dưỡng nữ của anh, đơn giản cũng là bởi vì nhìn thấy cô ấy có quan hệ tốt với tôi như thế. Sau đó hoài nghi cô ấy là Ân tộc, ngay cả tôi, anh cũng hoài nghi là Ân tộc. Rồi, bởi vì sinh mệnh của Tiểu Vu chịu uy hiếp, cho nên mới không thể không thoát đi. Sau khi thoát được thì Tiểu Vu cảm thấy nếu như cô ấy không tìm được phương pháp trả lại trong sạch cho mình thì tuyệt đối không có cách nào tới gặp anh, cho nên cô ấy đã ở lại nơi này."

Sau khi Dã Cuồng ngừng một chút, nói tiếp: "Trên thực tế, ở nửa tháng trước, thật sự tôi cũng không quen biết Tiểu Vu. Ngày đó ở sân bay, kỳ thực lần thứ hai mà chúng tôi gặp nhau. Cô ấy tới sân bay, là vì đến ngăn tôi, không cho tôi rời đi. Cô ấy nói tôi không được phụ tình yêu của Ninh Ninh, những cái gì mà Ninh Ninh phải trả vì tôi! Tôi ôm cô ấy, là bởi vì tôi nhận sai có ấy thành Ninh Ninh."

Nói xong, Dã Cuồng có chút hồ thẹn nhìn Ninh Ninh ngồi ở bên cạnh y một chút, Nhạc Ninh không sao cả mà nhìn lại Dã Cuồng.

Sau đó Nhạc Ninh tiếp lời Dã Cuồng nói rằng: "Mấy ngày trước tôi mới biết Tiểu Vu ở chỗ Dã Cuồng, nên tôi lập tức đi gặp Tiểu vu. Đối với sự việc của tôi và Dã Cuồng mà làm Tiểu Vu bị hiểu lầm, tôi rất cảm tạ, cũng rất xin lỗi! Về phần tại sao lại giữ chuyện này đến tận ngày hôm nay mới nói ra, chẳng qua là cảm thấy ngày dịp hôm nay tốt hơn. Trên thực tế, địa chỉ đại bản doanh Ân tộc, là hai người A Cuồng cùng Tiểu Vu tra ra được. Ngày mai xuất phát, Tiểu Vu và A Cuồng cũng đi với chúng ta!"

Lăng Vu Đề ở một bên không nói một lời, cô chỉ lặng lẽ đứng ở nơi đó, như một phong cảnh đẹp đẽ.

Sau khi Nhạc Ninh nói xong, Lăng Vu Đề cũng cảm giác được Lăng Kiều Hân khỏi phục hảo cảm với cô lên tám mươi điểm.

Có thể thấy được, Dã Cuồng với Nhạc Ninh, vẫn đề cho Lăng Kiều Hàn tin tưởng một chút.

Chi là: "Nếu đại bản doanh Ân tộc do hai kẻ tôi nghi ngờ tìm ra, như vậy hiện tại đúng là có chút hoài nghi, cái mà gọi là địa chỉ của đại bản doanh Ân tộc, đến tốt cùng là thật, hay là một cái âm mưu!?"

Độ cong bên khóe miệng Lăng Kiều Hàn vẫn chưa từng thay đổi, ánh mắt mang theo ý cười tà nhìn Lăng Vu Đề, nhướn nhướn mày, tựa hồ đang chờ đợi Lăng Vu Đề trả lời.

Lăng Vu Đề học Lăng Kiều Hàn cong khóe miệng lên, rõ ràng tướng mạo không giống nhưng độ tương tự lại càng kinh người.

Cũng không biết là bởi vì cái nụ cười này hay không, độ hào cảm của Lăng Kiều Hàn đối với Lăng Vu Đề đã tăng thêm năm điểm.

Khôi phục lại tám mươi lăm điểm như trước, mặc dù Lăng Vu Đề có chút kinh ngạc nhưng rất bình tĩnh mà không có biểu hiện ra.

"Đại bản doanh Ân tộc là thật hay giả, ngày mai thì các vị sẽ biết! Nếu như thực sự không yên lòng, đến lúc đó tôi sẽ xung phong tuyến đầu. Coi như là gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ do tôi chịu trước. Nếu như hiện tại không có vấn đề gì, mọi người liền nghe tôi nói một chút về những việc cần lưu ý vào ngày mai." Lăng Vu Đề thần nhiên nói.

Biểu hiện của cô khác với ngày thường, tràn ngập mỉa mai thành thực, làm Lăng Kiều Hàn kinh ngạc.

Kỳ thực thì trong lòng Lăng Kiều Hàn vẫn chưa tin Lăng Vu Đề là đường nữ hán. Cho nên...

Aya: Sao Lạc Lạc và Vu Đề không về cùng một nhà nhi... Thâm tình vi~~~

Hôm nay oái quá...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Công lực dưỡng phụ vampire (31)

Edit: Aya Shinta

Cho dù độ thiện cảm của hán với cô có khôi thì hán vẫn tràn ngập hoài nghi với Lăng Vu Đề!

Nghe được lời Lăng Vu Đề, đại diện bát đại thể gia đều vô cùng chính tề gắt gù.

Chờ đợi câu sau của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề mỉm mỉm môi rồi mở miệng: "Năm ngày trước, cũng chính là khi xác định được địa điểm của đại bản doanh Ân tộc, tôi cùng Dã Cuồng đã từng tiến vào trong Ân tộc, bởi vì lúc đó chỉ có hai chúng tôi, nên không dám vào quá sâu. Đại bản doanh Ân được đặt ở nơi rất bí mật, khó tìm, hơn nữa không biết có bao nhiêu nguy hiểm bên trong. Tin rằng khi các vị quyết định đi đại bản doanh Ân tộc thì cũng đã chuẩn bị hi sinh tính mạng vào bất cứ thời khắc nào, nên tôi hi vọng, mọi người phải quyết định định liệu chết hay muốn bảo vệ tính mạng của mình."

Lăng Vu Đề mở ra tám bản đồ mà cô cùng Dã Cuồng đã vẽ ra được: "Tiếp đó, tôi liền nói hiểu biết của mình về địa hình của đại bản doanh Ân tộc..."

"Mọi người đều nhớ kỹ chứ?!" Lăng Vu Đề nhìn mọi người.

Mọi người gật đầu, biểu thị đã nhớ kỹ.

Lăng Vu Đề thủ bản đồ lại, sau đó nói: "Ngày hôm nay chỉ có như vậy, tiệc đứng này vẫn tiếp diễn trước ngày mai khi chúng ta lên đường, nên tối hôm nay mọi người liền ở ngay đây nghỉ ngơi đi!Sắp xếp thì giao cho Dã Cuồng, tôi đi trước!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền xoay người rời khỏi thư phòng.

Lạc Lạc muốn theo Lăng Vu Đề, lại bị anh trai mình kéo về.

Quay đầu lại trông anh mình một chút, nhưng thu được ánh mắt ra hiệu của Lạc Dịch.

Lúc này thì Lạc Lạc mới nhìn thấy Lăng Kiều Hàn đi theo phía sau Lăng Vu Đề cô bắt mắt bâu môi: "Anh cũng thật là, làm gì ngăn người ta! Nếu không phải anh Kiều Hàn, Tiểu Vu cũng sẽ không ở bên ngoài trốn tránh nửa tháng không dám lộ diện!"

Lạc Lạc thấy rằng, tất cả những thứ này đều là do Lăng Kiều Hàn!

Lạc Dịch xoa xoa mái tóc ngắn của Lạc Lạc, sau đó bắt đầu đi nói: "Vậy nên mới phải cho hai người Kiều Hàn cùng Tiểu Vu không gian riêng tư, để bọn họ giải thích hiểu lầm cho rõ ràng nha!"

Lạc Lạc khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Sau khi Lăng Vu Đề rời khỏi thư phòng, liền trực tiếp trở về phòng cô... Khụ, là phòng khách ở tạm!

Vừa mở cửa phòng, đi vào chuẩn bị đóng cửa thì có một cánh tay lại chống ở trên cửa phòng.

Lăng Vu Đề dừng một chút, nhìn thấy là Lăng Kiều Hàn, sắc mặt vốn đã trắng nhợt của cô lại có chút khó coi.

Cũng không để ý tới Lăng Kiều Hàn, trực tiếp xoay người vào phòng, sau đó lấy từ tủ lạnh ra một bình thủy tinh chứa máu mà cô nhờ Dã Cuồng dặn dò người hầu đưa tới, rồi mở nắp bình vừa uống, vừa ngồi ở trên ghế sofa xem tivi.

Cô như là không nhìn thấy Lăng Kiều Hàn tồn tại vậy, tự mình tự ngồi ở chỗ đó, về mặt thần nhiên.

Kỳ thực, Lăng Kiều Hàn đã nghĩ ra rất nhiều cảnh tượng khi tìm được Lăng Vu Đề.

Chỉ là chưa từng nghĩ tới, bọn họ lại lấy phương thức như thế này để gặp mặt.

Lăng Kiều Hàn đã từng an ủi mình, cũng có thể nói là lừa gạt mình.

Có thể cô không phải Lăng Vu Đề thật sự, thế nhưng cô cũng không phải tộc nhân Ân tộc!

Vậy nên Lăng Kiều Hàn đồng ý tin tưởng, tin tưởng cái gọi là địa chỉ đại bản doanh Ân tộc, là sự thật!

Lăng Kiều Hàn nhấc chân đi đến bên ghế sofa, rồi ngồi bên cạnh Lăng Vu Đề.

Trong nháy mắt khi hán ngồi xuống, Lăng Vu Đề lập tức đứng lên, sau đó ngồi lên giường.

Một khắc đó, trong lòng Lăng Kiều Hàn rất khó chịu, khó chịu đến mức nói không nên lời.

Độ cong bên khóe miệng chùng xuống, ý cười rốt cục cũng duy trì không được.

Lăng Kiều Hàn nhìn Lăng Vu Đề, mở miệng, muốn nói lại thôi.

Một hồi lâu sau thì Lăng Kiều Hàn mới mở miệng: "Ngày mai, nếu như địa chỉ đại bản doanh Ân tộc là thật. Thì ta sẽ tin tưởng cô không có gạt ta, nhưng trước đó thì ta vẫn sẽ duy trì thái độ hoài nghi với cô."

Vừa nói xong, Lăng Kiều Hàn liền hối hận rồi, rõ ràng hán muốn nói không phải những lời này!

Rõ ràng hán muốn nói: Ngày đó thật sự xin lỗi, là ta không nên kích động như vậy tổn thương tới cô! Khoảng thời gian này cô có tốt không? Những người sói bên Dã gia có bắt nạt cô hay không!?

Rõ ràng muốn nói những lời này, vừa mở miệng vậy mà nói vòng.

Lăng Kiều Hàn vừa nói xong thì Lăng Vu Đề cũng ngăn người một chút, thậm chí có hoài nghi độ hào cảm vừa thêm trở lại có phải là cô cảm ứng sai rồi hay không!?

Dù sao cô vẫn không giống với loài người thực sự, hơn nữa Lăng Kiều Hàn diễn xuất giỏi như vậy, căn bản thì Lăng Vu Đề không nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Cho nên cô cho rằng, lời Lăng Kiều Hàn nói thì chính là suy nghĩ trong lòng hắn!

Cười lạnh, Lăng Vu Đề không có nhìn Lăng Kiều Hàn: "Vậy thì mời Lăng gia chủ nhìn thật kỹ đi!"

Nói xong, Lăng Vu Đề không lên tiếng nữa.

Cô đã quyết định, ngày mai sau khi diệt Ân tộc, mặc kệ độ hào cảm làm sao thì cô cũng phải rời khỏi thế giới này!

Sau khi Lăng Kiều Hàn biết hắn ta hiểu lầm cô liền rời khỏi thế giới này!

Vào lúc này thì Lăng Vu Đề cũng không nghĩ tới việc cô sẽ lấy phương thức gì để rời đi thế giới này...

Lăng Kiều Hàn không ở trong phòng Lăng Vu Đề bao lâu liền rời đi, bởi vì hắn không biết nên nói gì nữa.

Đêm đó, nhất định là một đêm không ngủ!

Dưới lầu thì chèn say sưa, mười người trên lầu sắp sửa đi "cứu vớt thế giới" thì tâm sự nặng nề...

Ngày thứ hai đã sắp tới, bởi vì đã sớm định được thời gian nên mọi người rời giường rất đúng giờ.

Lăng Vu Đề vẫn mặc áo da màu đen bó sát người, tóc được buộc lên.

Mười người xuất phát từ cổng sau, lái hai chiếc xe việt dã khá bình thường.

Nhạc Ninh, Dã Cuồng, Mộ Phong, Lăng Vu Đề cùng Lăng Kiều Hàn một chiếc xe.

Mấy người kia trên một chiếc xe khác.

Dã Cuồng lái xe thì tất nhiên Nhạc Ninh ngồi ở vị trí ghế phụ.

Lăng Vu Đề ngồi ở bên trái ghế sau, bởi vì muốn giữ khoảng cách với Lăng Kiều Hàn, cho nên cô ngồi cạnh cửa sổ và Mộ Phong ngồi ở giữa.

Kỳ thực thì Mộ Phong có chút lúng túng, mặc kệ là đối với Nhạc Ninh hay là ngồi ở cái vị trí trung gian này.

Có điều tính cách của y chính là loại người rất sang sảng, dọc theo đường đi còn biết điều tiết bầu không khí. Y cùng trò chuyện với Lăng Vu Đề thì Lăng Vu Đề cũng sẽ cười đáp lại y.

Đại khái lái xe hơn hai giờ, liền rời khỏi nội thành và bắt đầu tiến vào vùng ngoại thành.

Lại đi hơn một giờ nữa thì đến một vùng đất rất lớn bên ngoài khu rừng rậm.

Vì ngày hôm qua đã nói đến địa điểm đặt đại bản doanh Ân tộc, nên mọi người cũng không quá ngạc nhiên khi Ân tộc lại ở sâu bên trong một khu rừng nguyên thủy như vậy.

Mọi người cũng không phí lời, sau khi giấu xe vào nơi bí mật thì mỗi người liền xách theo một cái ba lô, đi vào rừng rậm.

Bởi vì Lăng Vu Đề cùng Dã Cuồng đã tới một lần, biết bên ngoài sẽ có nguy hiểm ra sao, nên hai người vô cùng thận trọng lại mà dẫn theo mọi người vào ngoại vi Ân tộc.

Khi đi đến ngoại vi ân tộc, mọi người thấy từng gian nhà cây, rất lớn, đủ loại đủ kiểu.

Còn nhìn thấy không ít các loại chủng tộc như nhân loại, vampire, người sói, hỗn huyết...

Tối hôm qua đã bàn bạc cẩn thận rằng phải bắt được tộc trưởng Ân tộc đầu tiên.

Aya: Em lạy anh, ảnh để nhập vô anh hay sao mà bật mode "cao lãnh" thế lầy cơ chứ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Công lực dưỡng phụ vampire (32)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề nhớ tới trong kịch tình đã nói, Ân Hoán năm tám tuổi thì đã trở thành tộc trưởng Ân tộc.

Bởi vì cha nó thân là tộc trưởng lại bắt ngờ bỏ mình, Ân Hoán có song hệ dị năng, dưới yêu cầu của tộc nhân thì nó trở thành tộc trưởng.

Ân Hoán cũng xác thực không có để các tộc nhân thất vọng, cứ việc tuổi còn nhỏ, nhưng vô cùng thông minh, có dũng có mưu.

Thế nên các tộc nhân vô cùng kính nể đối với Ân Hoán!

Trong kịch tình nhắc qua, Ân Hoán ở trong một nhà cây giữa trung tâm Ân tộc.

Hiện tại việc Lăng Vu Đề muốn làm chính là đi vào trong căn nhà đó, thành công bắt cóc Ân Hoán, nếu như có thể, trực tiếp giết chết nó!

Tuy rằng Ân Hoán hiện tại chỉ là một đứa trẻ mười tuổi!

Thế nhưng Lăng Vu Đề biết rằng Ân Hoán, tuyệt đối không phải là một đứa trẻ bình thường đơn giản như vậy.

Trong kịch tình có nhắc qua một chi tiết vô cùng trọng yếu mà Lăng Vu Đề không thể lơ là.

Đó là cha của Ân Hoán, cũng không phải bắt ngờ bỏ mình mà là bị Ân Hoán, tự tay giết chết!

Một đứa trẻ tám tuổi có thể ra tay được với cha mình như vậy, không nói tới việc nó có thể giết chết cha mình thân là tộc trưởng Ân tộc. Chính là sau khi giết xong lại không làm cho người ta hoài nghi rằng cha của nó đã chết như thế nào!

Điểm này đủ để thấy rõ năng lực của Ân Hoán!

Vậy nên Lăng Vu Đề dự định chỉ cần vừa thấy được Ân Hoán, liền trực tiếp ra tay làm nó trở tay không kịp!

Lăng Vu Đề quay đầu nhìn về phía Dã Cuồng: "Dựa theo kế hoạch ngày hôm qua, mọi người đi thu xếp bom trước, sau đó lên vào phòng của trưởng lão, tôi sẽ vào phòng của tộc trưởng! Nhìn thời gian, trong vòng nửa giờ nhất định phải rút đi!"

Thế giới này không có bom, bom được chuẩn bị lần này vẫn là do Lăng Vu Đề tìm Vị diện Hiệp hội, dùng phần thưởng sau khi kết thúc nhiệm vụ này để đổi lấy.

Bom được dùng là loại tiên tiến nhất của Vị diện Hiệp hội bên kia, chỉ cần một quả như viên thủy tinh nhỏ đã có thể nổ tung cả một tòa nhà.

Lăng Vu Đề nghĩ là phải giết trưởng lão cùng tộc trưởng Ân tộc trước, sau đó cho nổ đại bản doanh Ân tộc, chấm dứt hậu hoạn!

Nói xong, Lăng Vu Đề vừa nhìn về phía Lạc Lạc: "Lạc Lạc, cậu trốn ở đây trước đi, một khi phát hiện ra cái gì dị thường, liền nhắn còi báo động, biết không?"

Đây là một nhiệm vụ của Lạc Lạc mà Lăng Vu Đề cho là an toàn, sau khi nhắn còi báo động thì còi báo động mang bên hông mỗi người bọn họ sẽ chấn động, như vậy bọn họ có thể lập tức nhận được cảnh báo, rút lui đúng lúc.

Lạc Lạc ra sức gật đầu, tay cô ấy nắm thật chặt cổ báo động rồi nhìn Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu, cậu, cậu nhất định phải chú ý an toàn, bình an trở về đó!"

Mặc dù Lạc Lạc là vampire quý tộc, thế nhưng cô ấy không có dị năng. Nên trong mười người thì cô ấy có thực lực yếu nhất.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Lăng Vu Đề lại lo lắng cho Lạc Lạc như thế!

Lăng Vu Đề gật đầu, cong môi cười cợt với Lạc Lạc: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Nói xong, cô liền gật đầu với Dã Cuồng Nhạc Ninh, sau đó không chút do dự mà tiến vào bên trong đại bản doanh Ân tộc.

Động tác của cô rất nhạy bén cấp tốc, mục tiêu vô cùng sáng tỏ, đó chính là nhà cây của tộc trưởng!

Nhìn thấy Lăng Vu Đề cũng không quay đầu lại mà rời đi, thậm chí không có liếc hần một cái!

Nhìn bóng người đã dần biến mất của Lăng Vu Đề, Lăng Kiều Hàn luôn cảm thấy cái thời khắc khi hắn đưa tay cắm vào trái tim cô, thì cũng đã và đang chậm rãi mất cô rồi!

Lăng Kiều Hàn cũng không biết vì sao hắn lại khổ sở như thế!

Nhưng lúc này cũng không có thời gian cho hắn ngẫm nghĩ.

Bởi vì tới hôm qua cũng đã bố trí xong nhiệm vụ của từng người, nên khi Dã Cuồng ra lệnh một tiếng thì mọi người lập tức đi chấp hành nhiệm vụ.

Lăng Kiều Hàn cần phải đi tới phòng của một trưởng lão cách rất gần Ân Hoán, vừa nãy thì Lăng Vu Đề hoàn toàn có thể cùng đi với Lăng Kiều Hàn.

Chỉ là Lăng Vu Đề cũng không biết làm sao mà trong lòng vẫn bực bội đối với Lăng Kiều Hàn, cho nên cô không muốn để ý tới Lăng Kiều Hàn.

Năng lực của Lăng Kiều Hàn rất mạnh nên tốc độ của hắn nhanh nhất trong tất cả mọi người, vô cùng gọn gàng nhanh chóng.

Lăng Kiều Hàn bên kia tiến hành được như thế nào thì Lăng Vu Đề cũng không biết, cô bí mật tiến vào nhà cây của Ân Hoán.

Trong phòng của Ân Hoán rất đơn giản, giống như là hai phòng xếp, tất cả gia cụ đều làm bằng gỗ, có vẻ cổ kính.

Trong phòng khách không có ai, Lăng Vu Đề rón rén đi chuyển trong căn phòng.

Hai cửa phòng đều được mở ra, Lăng Vu Đề tựa vào vách tường, đi tới một cái cửa phòng, dè chừng nhìn vào.

Thoạt nhìn thì bên trong là một thư phòng, đập vào mắt chính là mấy cái giá chứa đầy sách.

Không có ai!

Lăng Vu Đề hít sâu mấy cái, nhịp tim lúc này của cô nhanh đến mức không tưởng, dường như đều có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập.

Chuẩn bị có thể phóng tên bất kỳ khi nào, Lăng Vu Đề lại đi chuyển đến một căn phòng khác.

Đây là một phòng ngủ đơn giản, trên giường gỗ là ga trải giường cùng chăn màu trắng, xem ra rất sạch sẽ.

Cửa sổ không có đóng, rèm cửa sổ màu trắng bị gió thổi nhẹ nhàng mà phát phơ.

Vẫn không có người nào!

Lăng Vu Đề gật gao nhàu mày lại, cô sẽ không xui xẻo mà tới đúng lúc Ân Hoán không ở trong phòng đấy chứ?!

Vừa muốn xoay người chuẩn bị tạm thời rút đi thì có một đứa bé trai ở trong phòng khách đang bình tĩnh nhìn cô.

Đứa bé nghiêng nghiêng đầu, trên gương mặt tính xảo biểu lộ ra một nụ cười tươi: "Chị là à?"

Giọng nói của đứa bé rất êm tai, ánh mắt của nó trong suốt, khiến người ta liếc mắt nhìn mà sẽ không nhận được có ấn tượng tốt với nó.

Lăng Vu Đề nhìn nó, hơi hơi kinh ngạc.

Đứa bé trai này, đứa bé trai này chính là Ân Hoán sao?

Nhưng là, không phải là Ân Hoán độc nhãn hay sao?

Đứa bé trai trước mặt có một đôi mắt kiện toàn, đồng thời cực kỳ đẹp đẽ!

Lăng Vu Đề không dám xác định, đứa bé tựa như thiên sứ này có phải là Ân Hoán hay không!

"Cậu, là tộc trưởng sao?" Lăng Vu Đề nuốt một ngụm nước bọt, hỏi.

Mắt nó hấp háy, sau đó gật đầu: "Chị không quen biết em sao? Chị không phải Ân tộc sao? Chị đến từ lúc nào?!"

Ân Hoán nhìn thẳng vào Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề cũng nhìn thẳng nó.

Không biết có phải ảo giác hay không, dĩ nhiên Lăng Vu Đề lại cảm thấy đôi mắt Ân Hoán có loại lực hút không tên, làm cho cô không dời tầm mắt của mình được.

Đầu bắt đầu xoay vòng, tất cả mọi vật trước mắt đều có chút mơ hồ.

Trong trời đất thì dường như ngoại trừ đôi mắt của Ân Hoán, cái gì cô cũng thấy không rõ lắm.

"Tôi, biết cậu... Tôi, không phải Ân tộc... Tôi, a -- "

Lăng Vu Đề cảm thấy miệng mình không chịu khống chế mà bắt đầu trả lời vắn đề của Ân Hoán.

Sau đó, đột nhiên Lăng Vu Đề cắn vào đầu lưỡi mình, đau đớn làm cô tỉnh táo lại một chút.

Lăng Vu Đề đã hơi tỉnh táo một chút thì biết được, nhất định Ân Hoán đã dùng dị năng thôi miên với cô.

Quả nhiên không hổ là BOSS phân diện! Cô cũng có dị năng thôi miên, hơn nữa, có nói thế nào, tuổi tác cô cũng phải lớn hơn so với Ân Hoán đi!

Vậy mà Ân Hoán có thể thôi miên cô!

Không dám trễ nãi, Lăng Vu Đề trực tiếp ngưng tụ rồi phóng ra một mũi tên nước mang sức mạnh dị năng cấp bốn hướng về yết hầu của Ân Hoán.

Con người của Ân Hoán rút lại rồi lại phóng to, sau đó nó đột nhiên đổ ra phía sau, tuy đã ngã xuống đất, nhưng tránh thoát được một đòn trí mạng của Lăng Vu Đề.

Mũi tên nước trực tiếp xuyên qua nhà gỗ --

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Công lược dưỡng phụ vampire (32)

Edit: Aya Shinta

Bắn ra ngoài..

Ấn Hoán có chút chật vật bò dậy từ dưới đất, sau đó trừng Lăng Vu Đề.

Ngũ quan nguyên bản xinh xắn của nó vụn vỡ rồi trở nên dử tợn lên, dưới viền mắt lan tràn mạch máu màu đỏ tím.

Ấn Hoán nhe răng với Lăng Vu Đề, gầm nhẹ một tiếng, sau đó hai tay phát về phía Lăng Vu Đề một cái thì hai tia chớp có thể thấy bằng mắt trần lập tức vụt về phía Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề vẫn tĩnh trấn định, trực tiếp đưa tay kéo đèn treo trên trần nhà rồi nhảy lên, tránh thoát tia chớp.

Hai tia chớp kia trực tiếp xuyên thấu qua khung cửa đằng sau lưng của cô làm phát sinh tiếng thủy tinh vỡ.

Lăng Vu Đề nhảy xuống, lần này phóng ra hai mũi tên nước, Ấn Hoán tránh thoát một cái, còn một cái lại ghim vào trên vai của nó.

Nhìn mũi tên nước đang tan dần ở trên vết thương của nó, Ấn Hoán thật sự nổi giận.

Nó hét lớn một tiếng, là tiếng triệu hoán của người sói, tựa hồ như đang gọi người khác.

Lăng Vu Đề không có cách nào mà đối phó với nhiều tộc nhân Ấn tộc như vậy.

Xem ra cô phải nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa mới được!

Lạc Lạc đang canh chừng bên ngoài thì nghe được thấy một tiếng sói tru, sau đó, cô ấy trợn mắt lên nhìn những tộc nhân vốn đang làm việc đột nhiên ngừng tay lại, rồi toàn bộ đều hướng tới nhà cây của Ấn Hoán.

Lạc Lạc thấy vậy, vội vã nhấn còi báo động.

Mọi người cảm giác được còi báo động bên hông rung lên, nhìn bom đã được lắp đặt một chút, mọi người đều ngầm hiểu là lựa chọn không giết trưởng lão, mà là rút lui trước!

Lăng Kiều Hàn đã sắp xếp gọn bom đồng thời giết chết một vị trưởng lão cúi đầu nhìn còi báo động một chút, hẩn nhìn từ cửa sổ nhà cây xuống.

Đã nhìn thấy không ít tộc nhân đều đang chạy hướng về nhà cây của Ấn Hoán.

Vị trí của hẩn chính là đối diện với Ấn Hoán, hơn nữa khoảng cách lại rất gần. Hẩn có thể từ cửa sổ bên này nhìn qua phòng của Ấn Hoán, bởi vì cửa sổ phòng Ấn Hoán cũng không có đóng...

Không, là do cửa thủy tinh đã vỡ tan tành.

Lăng Kiều Hàn nhìn thấy Lăng Vu Đề quay lưng về phía hẩn, đang phát động tấn công về phía ai.

Rất hiển nhiên, lúc này Lăng Vu Đề đang đối mặt với tộc trưởng Ấn Hoán!

Không kịp nghĩ nhiều, thân thể Lăng Kiều Hàn đã tự làm ra quyết định trước.

Hẩn nhảy ra khỏi cửa sổ, mượn lực, liền nhảy đến nhà cây đối diện.

Động tĩnh của Lăng Kiều Hàn không nhỏ, Lăng Vu Đề còn không kịp quay đầu lại, liền nhìn thấy Ấn Hoán phóng một tia chớp thẳng về phía sau cô.

Lăng Vu Đề kinh ngạc một hồi, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Lăng Kiều Hàn bị Ấn Hoán bắn trúng bụng.

"Kiều Hàn!" Lăng Vu Đề kinh hô một tiếng, muốn đi cứu hẩn, nhưng lại cảm giác được sát ý đến từ Ấn Hoán ở phía sau.

Lăng Vu Đề lấy lại bình tĩnh, cũng không phóng tên nữa, cô trực tiếp rút ra hai chủy thủ làm từ thị huyết mộc rồi tức khắc nhào về phía Ấn Hoán.

Thân thủ của cô được luyện tập nửa tháng nay, cô chỉ cần nỗ lực nhớ kỹ những động tác đánh giết kia.

Bởi vì bản thân vampire thiên về tốc độ cho nên cô không cần qua huấn luyện, thân thủ cũng đã rất tốt!

Lăng Vu Đề giao thủ với Ấn Hoán, cô không ngừng quấy nhiễu nó, thỉnh thoảng, sẽ dùng chủy thủ đâm vào chỗ yếu hại của nó--

Lúc mới đầu thì Ấn Hoán còn ứng phó không kịp một chút, chỉ là dần dần, nó liền nghênh chiến với Lăng Vu Đề, dấy dưng với cô.

Tình cờ, nó vẫn gạt điện lên người Lăng Vu Đề.

Tốc độ của cả hai đều rất nhanh, chỉ là một hai phút thì trên người đều có vết thương.

Lăng Kiều Hàn khẽ nhủ mảy mảy vào từ cửa sổ, miệng vết thương ở bụng hẩn có chút cháy xém bởi tia điện nên tốc độ khép lại có chút chậm chạp.

Dòng máu màu đỏ từ vết thương của hẩn không ngừng mà chảy ra, nhưng hẩn không có tâm tư đi quản.

Hẩn chỉ là thoáng liếc qua hai người kia, sau đó chuẩn xác tìm ra bóng người Ấn Hoán.

Thân hình Lăng Kiều Hàn lóc lên, hẩn một phát bắt được cánh tay Ấn Hoán, sau đó đột nhiên ném một cái --

Ấn Hoán bị quăng đến trên vách tường, sau đó lại rớt xuống.

Bởi vì Lăng Kiều Hàn dùng sức rất mạnh, ngay cả tường trong nhà cây cũng đã xuất hiện những vết nứt.

Ấn Hoán ôm ngực, phun một ngụm máu tươi.

Khóc niệng nó cong lên, nhếch môi cười với Lăng Vu Đề cùng Lăng Kiều Hàn rồi có chút khó khăn mở miệng: "Ta rất kỳ quái, làm sao các người tra được đại bản doanh Ấn tộc?! Lê nào, trong chỗ của ta có quý sao?"

Ấn Hoán vừa dứt lời, Lăng Kiều Hàn liền quay đầu nhìn Lăng Vu Đề một chút.

Lăng Vu Đề nhủ nhủ mảy, lẽ nào, Lăng Kiều Hàn cho rằng cô chính là quý bên trong Ấn tộc?! Hẩn vẫn hoài nghi cô là Ấn tộc!?

"Làm thế nào mà biết được?! Đương nhiên sẽ không nói cho cậu! Cậu chỉ cần biết, mình, nhất định phải chết!"

Nói xong, Lăng Vu Đề lập tức phóng một mũi tên nước hướng về tìm Ấn Hoán--

Tám người khác cũng đã tụ hội ở bên ngoài, nhưng Lăng Kiều Hàn cùng Lăng Vu Đề còn chưa hề đi ra.

Lạc Lạc có chút lo lắng thấp giọng hỏi: "Tiểu Vu còn chưa hề đi ra! Làm sao bây giờ?! Làm sao bây giờ?!"

"Không nên gấp gáp, Tiểu Vu cùng Kiều Hàn đều không yếu, bọn họ sẽ không có chuyện gì!" Lạc Dịch động viên Lạc Lạc.

Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng không nói gì, hai tay Mộ Phong nắm chặt, sau đó đột nhiên nhấc chân đi về phía Ân tộc: "Tôi đi tìm bọn họ?!"

Dã Cuồng gật đầu: "Tôi cũng đi!"

Nhạc Ninh chau mày, thấp giọng quát: "Đừng kích động như vậy! Tuy rằng năng lực của chúng ta cũng không yếu, thế nhưng ân tộc người đồng thể mạnh, chúng ta hai quyền khó địch bốn tay. Bom đã được lắp đặt xong chưa?"

Cô quay đầu nhìn mấy người khác.

Mấy người khác gật đầu: "Tuy rằng chưa giết trưởng lão thành công, thế nhưng bom đã lắp đặt."

Nhạc Ninh gật đầu: "Vậy thì tốt, hiện tại, chúng ta nổ bom ở ngoại vi bán doanh này, sau đó dẫn toàn bộ tộc nhân đang hướng về nhà cây tộc trưởng ra hết!"

Mọi người cảm thấy Nhạc Ninh rất có đạo lý, dồn dập gật đầu tán thành.

Mộ Phong cùng Dã Cuồng cũng đã bình tĩnh lại, nghe Nhạc Ninh!

"Ừnh -- "

"Ừnh -- "

"Ừnh -- "

Nhạc Ninh làm nổ ba vị trí bom, bom được giấu ở phía dưới nhà cây, khi làm nổ một cái thì tiếng nổ mạnh đến đỉnh tai nhức óc, ánh lửa ngút trời, nhà cây trực tiếp bị nổ nát tan!

Những tộc nhân kia kinh ngạc một hồi, bị tiếng động như vậy mà bắt đầu lộn xộn cả lên.

Vừa này cũng đã nói rồi, thế giới này không có bom nên tiếng động như vậy làm những tộc nhân Ân tộc sợ đến mức rối loạn trận tuyến, bắt đầu chạy trốn tứ phía.

Thấy vậy, tám người khác đều hơi thờ phào nhẹ nhõm.

Sau đó Nhạc Ninh nói rằng: "Tôi cùng Dã Cuồng đi viện trợ Kiều Hân cùng Tiểu Vu, các người thủ tại chỗ này. Một khi có tộc nhân Ân tộc lại đây, giết! Nếu như các người thực sự không chống đỡ được, như vậy liền quả quyết rời đi! Không cần đề ý đến chúng tôi!"

Dã Cuồng gật đầu, tán đồng với Nhạc Ninh.

"Không được! Tôi cùng đi với các người!" Mộ Phong vừa nói, bình thường y đều cọt nhá nhưng lúc này lại là nghiêm túc cùng kiên quyết.

Nhạc Ninh lạnh lùng trùng y: "Nhất định phải nghe tôi! Ở đây thì anh xem như là mạnh nhất! Lúc cần thiết, cần anh dẫn mọi người an toàn mà rút đi!"

Cho dù chết, cũng không thể để người thừa kế của bát đại thế gia đều chết sạch được!?

Aya: Mai là kết thúc thế giới này rồi ~~~ Thế giới tiếp theo thì mọi người mới lĩnh hội được đầu mới là tra nam (đọc mà tức ói máu, thương nam phụ vl~) Nên. Hãy chuẩn bị khăn giấy hoặc gói này nọ để có cái mà đập nhé!!!

Hơ hơ, tới chương 150 rồi.. 150 là một con số xấu hoắc, nên không nói nhiều đầu nhè.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Công lực dưỡng phụ vampire (34)

Edit: Aya Shinta

Mộ Phong dừng một chút rồi sau đó mới gật đầu: "Được! Thế nhưng, bốn người cần phải trở về bình an!"

Nhạc Ninh gật đầu nhưng vẫn không nói gì, Dã Cuồng liền nắm một cái vào bả vai Mộ Phong: "Huynh đệ, yên tâm đi! Một người cũng không thiếu!"

Nói xong, y cùng Nhạc Ninh nhìn thoáng qua nhau một chút, ngầm hiểu rồi đồng thời hướng về nhà cây của Ân Hoán mà đi!

Lăng Vu Đề vốn muốn bắn một mũi tên về phía Ân Hoán đang nằm trên đất, kết quả bên ngoài đột nhiên xuất hiện tiếng nổ vang làm mũi tên trong tay Lăng Vu Đề lệch hướng. Nguyên bản hướng về trái tim Ân Hoán, kết quả lại bắn tới con mắt của nó.

"Ahhhh--" Ân Hoán ôm một bên mắt đang không ngừng chảy máu mà hét lớn, nhưng tiếng nổ vang trời ở bên ngoài lại nuốt nó vào trong đó.

Thừa dịp người loạn mà đoạt mạng! Lăng Vu Đề cảm thấy thú, lao vút về phía Ân Hoán, chuẩn bị một đòn giết chết nó!

Ân Hoán còn dư lại một con mắt nhìn Lăng Vu Đề phóng như bay về phía mình, nỗi hận bị hủy mất bao trùm toàn thân, Ân Hoán tàn nhẫn mà trừng mắt nhìn Lăng Vu Đề.

Ngay khi Lăng Vu Đề sắp tới gần Ân Hoán thì trên người Ân Hoán đột nhiên bùng ra những tia sáng chói mắt.

Nhìn kỹ thì có thể thấy rõ ràng, đó là do nẩy chực tia chớp tạo thành.

Tất cả chúng đều như có cùng một mục tiêu mà hướng tới Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề không tránh không né, trong lòng chỉ có một niềm tin. Vậy thì, chết cũng muốn giết được Ân Hoán!

Vốn là Lăng Vu Đề đã làm tốt chuẩn bị phải bỏ mạng, tuy trong nháy mắt đó nghĩ đến việc mình bị điện giật chết, cái cảnh tượng kia có khả năng không được đẹp cho lắm, thế nhưng hiện tại cô cũng không bận tâm để mà đi soi mói nữa rồi!

Vậy mà, khi những tia chớp sắp đến trước mắt cô thì một bóng người lại lao tới, ôm chặt cô vào trong lồng ngực mình.

Thế rồi, Lăng Vu Đề lập tức cảm giác được cơ thể của người đang ôm chăm lấy cô, chấn động--

Lăng Kiều Hân nhảy vọt vào từ cửa sổ, đến hiện tại thì vẫn chưa được năm phút!

Tất cả những việc này diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức làm Lăng Vu Đề không thể nào phản ứng kịp!

Lăng Vu Đề trợn mắt lên, không dám tin tưởng nhìn Lăng Kiều Hân thay cô chặn lại những tia chớp kia.

"Người -- người -- "

Lăng Vu Đề há hốc miệng, nhưng cảm thấy dây thanh quan của mình đã bốc hơi cả rồi, ngoại trừ chữ "người" này thì đã không thể nói được thêm một lời nào nữa.

Cô có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng, mấy chục tia chớp, tất cả đều chọc xuyên qua thân thể Lăng Kiều Hân, trong đó có hai cái xuyên thủng cổ họng của hân, có ỉ nhất ba cái, từ sau lưng xuyên thủng qua tim hân.

Lăng Vu Đề cảm thấy những tia chớp xuyên qua thân thể người đó làm cho cô cảm thấy phát đau, nỗi đau đến tột cùng đến mức làm cho cô ngẹt thở!

Khóe miệng Lăng Kiều Hân không ngừng có máu chảy ra, nhìn thấy gương mặt thấm đẫm nước mắt của Lăng Vu Đề, Lăng Kiều Hân buông cánh tay đang ôm lấy cô, muốn gạt đi dòng nước trên đôi mắt cô nhưng lại lập tức ngã nhào trên đất.

Lăng Vu Đề đi đỡ lấy Lăng Kiều Hân, nhưng chỉ có thể ôm hân lập tức ngồi dưới đất.

Vào lúc này, Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng cũng đã tới rồi, nhìn thấy Lăng Kiều Hàn cùng Lăng Vu Đề ngã trên mặt đất, hai người bọn họ đều kinh ngạc, không thể tin được đôi mắt của chính mình.

"Kiều Hàn, Tiểu Vu!"

Lăng Vu Đề không có ngẩng đầu, dường như cô chẳng thể nghe thấy gì nữa rồi.

Nhạc Ninh mím mím môi, liếc mắt nhìn Ân Hoán nằm ở một bên khác, bởi vì nó đã huy động lực công kích mạnh nhất mà cơ thể hoàn toàn sức cùng lực kiệt.

Cô ấy suy đoán đứa trẻ thoát nhìn có vẻ không cường đại này, chính là tộc trưởng Ân tộc!

Vì không thể lưu lại hậu hoạn, Nhạc Ninh không chút do dự mà móc ra chủy thủ làm từ thị huyết mộc rồi vọt về phía Ân Hoán.

Sau đó nhân lúc Ân Hoán còn chưa kịp phản ứng, ghim chủy thủ thị huyết mộc vào lồng ngực Ân Hoán.

Ân Hoán chỉ kịp trừng một con mắt với Nhạc Ninh, như vậy mà chết đi!

Sau khi đã xác định Ân Hoán đã chết đi, Nhạc Ninh mới đứng dậy rồi qua bên cạnh Dã Cuồng, nhìn Lăng Vu Đề cùng Lăng Kiều Hàn.

Lăng Vu Đề nâng mặt Lăng Kiều Hàn, nước mắt đã làm nhòe cả tầm nhìn của cô: "Người ngu ngốc hay sao?! Tại sao muốn chán thay ta!"

Ta chết rồi thì chỉ rời khỏi nơi này, người mà chết thì cái gì cũng không còn!

Lăng Vu Đề không nghĩ ra được, tại sao Lăng Kiều Hàn đỡ cho cô một đòn trí mạng này.

Bởi vì vết hầu bị đâm thủng nên lúc này thì Lăng Kiều Hàn cũng không thể phát ra được tiếng nào.

Hắn nhếch miệng, giật giật, không biết tại sao nhưng mà Lăng Vu Đề lại nhìn hiểu được khẩu ngữ của hắn.

Lăng Kiều Hàn nói: "Đừng khóc."

Nhưng Lăng Vu Đề lại khóc càng nhiều hơn, giọt lệ vốn đang một màu trong suốt, lúc này lại đã biến thành huyết lệ đỏ rực.

Lúc này quả thực Lăng Vu Đề xấu cực kỳ, nhưng Lăng Kiều Hàn lại thấy cô đẹp đến nỗi người ta phải nghẹt thở!

Run run rẩy rẩy giờ lên một cánh tay, đặt ở trên gương mặt Lăng Vu Đề.

Lăng Kiều Hàn cong khóa môi lên, trên khuôn mặt đẹp trai tình xảo lộ ra một nụ cười mỉm thuần túy.

Rốt cục thì hẳn cũng đã nghĩ thông suốt rồi, khi sinh mệnh Lăng Vu Đề chịu uy hiếp, hẳn lại đột nhiên nghĩ thông suốt vì sao Lăng Vu Đề không để ý tới hắn, lạnh nhạt với hắn thì sẽ khó chịu đến như vậy.

Hóa ra, hóa ra, hắn đã yêu cô rồi!

Khi nhìn thấy chỉ cần một khắc sau thì Lăng Vu Đề lập tức bị những tia điện bắn trúng, Lăng Kiều Hàn không hề do dự chút nào, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Cho dù là đánh đổi cả mạng sống này, hắn cũng không muốn làm cho cô bị thương tổn!

Lúc này Lăng Vu Đề không có tâm tình đi cảm ứng độ hảo cảm, nếu như cô đi cảm ứng thì sẽ biết rằng, độ hảo cảm của Lăng Kiều Hàn đối với cô đã lên tới chín mươi chín điểm!

"Người sẽ không sao, tin tưởng ta, người sẽ không sao" Đoạn, Lăng Vu Đề lập tức dự định ôm Lăng Kiều Hàn rồi đi.

Nhưng Lăng Kiều Hàn lại khẽ lắc đầu, vết thương của hắn đã quá nặng, trái tim bị tổn hại nghiêm trọng, nếu không kịp tự động chữa trị thì hẳn cũng đã chết rồi.

Hắn biết chứ!

Thế nên hắn không nỡ bỏ lỡ thời khắc cuối cùng khi được ở cùng với Lăng Vu Đề này nữa.

Hé hé miệng, bởi vì dùng sức muốn nói chuyện nên máu trên cổ hắn lại chảy ra không ngừng.

Lăng Vu Đề thấy vậy, đưa tay đi lấp lấy vết thương trên cổ Lăng Kiều Hàn, cô hoảng loạn nhìn trên người Lăng Kiều Hàn. Trên người hắn có mười mấy cái lỗ, đều đang không ngừng chảy máu, căn bản cô không có cách nào ngăn chặn lại được!

Lăng Kiều Hàn cười với vợ, lông mi hắn khẽ run rẩy, ánh mắt càng ngày càng tan rã dần đi.

Hắn cũng không muốn chết, có quá nhiều lời vẫn không thể nói với Lăng Vu Đề, hắn thật không cam lòng!

Hắn còn muốn trong tương lai, cùng với Lăng Vu Đề, hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ!

Nhưng mà, hắn cảm thấy được tính mạng của chính mình đã trôi qua đến khắc cuối cùng, không thể kìm được nữa rồi!

Tuy rằng không xác định Lăng Vu Đề có thể nhìn hiểu hay không, hắn vẫn mở miệng, sau đó làm một cái khẩu hình: "Ta - yêu - em -- "

Trước mắt tựa hồ hiện ra những hình ảnh khi hắn từng ở chung cùng Lăng Vu Đề.

Cô nấu cơm cho hắn...

Cô ôm bờ vai của hắn cười híp mắt, môi hôn gò má của hắn...

Cô kéo tay hắn, đi dạo lung tung ở trên đường...

Cô vô cùng phấn khởi gọi tên của hắn, lớn tiếng nói "Kiều Hàn tốt nhất!"...

Cô...

Sau đó, đôi mắt Lăng Kiều Hàn đã vĩnh viễn nhắm lại.

Dù sao cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhìn bạn tốt chết ở trước mắt của chính mình, Nhạc Ninh có chút không thể tiếp thu được.

Trong ánh mắt luôn lạnh nhạt của cô ấy lúc này cũng ngấm lệ, không ngừng được mà chảy xuống.

Dã Cuồng ôm chặt cô ấy vào trong lồng ngực, vỗ nhẹ vai an ủi.

Lăng Vu Đề như là choáng váng, cô lảng lảng nhìn gương mặt của Lăng Kiều Hàn...

Aya...Không biết nói gì hơn...Hết thấy đường edit...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Dưỡng Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Công lực dưỡng phụ vampire (hoàn)

Edit: Aya Shinta

... Lăng Vu Đề nhìn bờ môi đã đóng chặt của hắn.

Vừa rồi, có phải hắn đã nói... Có phải đã nói, hắn yêu cô?!

Sau một khắc, Lăng Vu Đề đau đớn đến mức không ngừng khóc thành tiếng, cổ rống to, tan nát cõi lòng mà gào tên Lăng Kiều Hàn.

"Không được! Lăng Kiều Hàn, Kiều Hàn! Đừng chết! Người đừng chết mà! Không phải người không tin ta sao?! Không phải người hoài nghi ta là ân tộc sao?! Tại sao, tại sao còn muốn chấn giúp ta!? Tại sao còn muốn chết thay ta!?"

Nhạc Ninh tựa ở trong lồng ngực Dã Cuồng, thấp giọng gào khóc.

Trong ba người, Dã Cuồng vẫn tỉnh là bình tĩnh, y biết với tình hình bây giờ thì bọn họ không thích hợp ở lại chỗ này!

Dã Cuồng vỗ vỗ Nhạc Ninh: "Chúng ta đi thôi!"

Nhạc Ninh gạt nước mắt, tâm tình bình phục đôi chút rồi gạt đầu, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Lăng Vu Đề đã không còn khóc nữa.

"Tiểu Vu, chúng ta nên đi!"

Lăng Vu Đề chỉ là ngo ngắc ôm Lăng Kiều Hàn, ngo ngắc nhìn hắn.

Sau một hồi lâu, dường như cô nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt của cô bắn ra tia hi vọng --

Sau một khắc, Lăng Vu Đề đã nắm lấy chủy thủ bằng thị huyết mọc đang rơi ở trên đất, không chút do dăm về phía tìm mình.

Hành động của cô quá mức đột ngột, hoàn toàn không có cho Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng thời gian để phản ứng!

Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng đã lấy tốc độ nhanh nhất vỗ tới ngăn cản thì cũng muộn màng rồi!

Khóc nặng Lăng Vu Đề mỉm cười, cô ôn nhu nhìn gương mặt Lăng Kiều Hàn, nói rằng: "Kiều Hàn, người yên tâm... Chúng ta, rất nhanh sẽ có thể... Gặp mặt lại!"

Nói xong, cô liền nhắm hai mắt lại.

Đến khi Lăng Vu Đề trở lại bên trong hệ thống, cô cả vội lựa chọn cái phần thưởng "Khởi động lại lần nữa".

Kết quả, hoàn toàn không được!

Cô không có cách nào trở lại thế giới nhiệm vụ kia, một chút phản ứng cũng không có!

Lăng Vu Đề cuống lên, trực tiếp tìm Vị diện Hiệp hội.

"Hệ thống công lược 0051, cô..."

"Tại sao "Khởi động lại lần nữa" không có phản ứng!? Nhanh đưa tôi về thế giới nhiệm vụ đó!"

Không đợi Vị diện Hiệp hội bên kia nói xong, Lăng Vu Đề liền vội vàng mở miệng cắt ngang Vị diện Hiệp hội.

Vị diện Hiệp hội bên kia dừng một chút, sau đó mới nói: "Khi cô xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành thì mới chọn "Khởi động lại lần nữa" để làm lại một lần, mà nhiệm vụ của cô đã hoàn thành nên không thể sử dụng cái này được!"

Lăng Vu Đề sững sốt, nhiệm vụ đã hoàn thành?! Cô hoàn thành lúc nào?!

"Một khắc trước khi đối tượng công lược chết đi, độ hào cảm của hắn đối với cô cũng đã đạt đến một trăm điểm! Vì vậy cô hoàn toàn không cần phải tự sát để thoát ly nguyên thân."

Nói trắng ra, Vị diện Hiệp hội muốn biểu đạt: 0051 này! Cô đã uống công chiệu một hồi như vậy!

Lần này thì Lăng Vu Đề cũng không có đi ôm oán hận với Vị diện Hiệp hội.

Cô chỉ sững sờ, không nói gì.

Cô rất khó vượt qua được, lần thứ nhất cô khổ sở đến như thế!

Có thể, là bởi vì xung kích của việc Lăng Kiều Hàn chết vì cô quá mức mạnh mẽ, làm cho cô không thể nào tiếp thu được.

Ngược lại, lần này trở lại bên trong hệ thống thì mọi mặt tình cảm của cô cũng không có nhạt nhòa đi, trái lại dị thường mãnh liệt.

Vị diện Hiệp hội bên kia hiển nhiên cũng nhìn ra rồi, anh cũng không để ý tới Lăng Vu Đề, trực tiếp phóng số liệu cá nhân của cô ra.

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thí nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Xương cốt: 45/100

Kinh mạch: 45/100

Huyết nhục: 45/100

Nội tạng: 45/100

Ngũ quan: 45/100

Da dẻ: 25/100

Lông tóc: 25/100

Móng tay: 25/100

Kỹ năng đặc thù: Dị năng hệ thủy cấp bốn. Dị năng thôi miên.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù ở một thế giới nhiệm vụ, chỉ có thể lựa chọn dùng như thế!

Khen thưởng: (Khởi động lại lần nữa: Có nghĩa khi xác định được nhiệm vụ không có cách nào để hoàn thành, làm lại thêm lần nữa) ×1.

Sau một khắc, Vị diện Hiệp hội không chờ Lăng Vu Đề phản ứng, đã trực tiếp đưa cô đi tới một thế giới nhiệm vụ. Thuận tiện, còn cướp đoạt tất cả tình cảm của cô đối với thế giới đó.

Người bên Vị diện Hiệp hội nhún nhún vai, sau đó liếc mắt nhìn một khoang dinh dưỡng bên cạnh mình, háp háy mắt.

Ngày đó, Nhạc Ninh cùng Dã Cuồng mang về di thể của Lăng Kiều Hàn cùng Lăng Vu Đề.

Lạc Lạc mắt không chế, ôm Lăng Vu Đề khóc lớn: "Tiểu Vu cậu là một tên lừa gạt! Cậu đã nói rõ rồi mà, nói sẽ bình an trở về! Tại sao cậu nói không giữ lời!?"

Mộ Phong lắc đầu, không dám tin tưởng nhìn Lăng Kiều Hàn đã chết đi với hàng loạt vết thương chẳng chịt.

Y kéo kéo khỏe miệng, lộ ra một nụ cười vô cùng miễn cưỡng: "Ha ha... Không thể! Lãng Kiều Hàn có khả năng dễ dàng chết đi như vậy!? Làm sao có khả năng! Làm sao có khả năng..."

Nước mắt theo khóe mi Mộ Phong chảy xuống, y đột nhiên hét lớn một tiếng, vọt tới trước mặt Dã Cường, lung lay thân thể Lãng Kiều Hàn: "Kiều Hàn! Kiều Hàn cậu tỉnh lại đi! Cậu tỉnh lại đi! Không phải cậu đã nói rằng muốn nhìn tôi kết hôn sinh con à!? Không phải đã nói muốn làm cha nuôi của con tôi sao?! Không phải đã nói... Đã nói rằng..."

Một đại nam nhân, khi đối mặt với cái chết của huynh đệ thù túc, tan vỡ mà khóc lớn!

Bởi vì nơi đây thực sự không thích hợp ở lâu, nên những người vẫn còn lý trí mạnh mẽ kéo Mộ Phong cùng Lạc Lạc đã tan vỡ không thể cất bước rời khỏi.

Sau khi ra khỏi rừng rậm, Nhạc Ninh sai người trực tiếp cho nổ toàn bộ chỗ bom đã giấu ở đại bản doanh Ân tộc!

Một ngày kia, trung tâm của khu rừng rậm nguyên thủy bị san thành bình địa, hòa thể lan tràn toàn bộ rừng rậm, cháy rông rã một tháng mới được khống chế.

Mà Ân tộc, từ đó về sau, hoàn toàn bị tiêu diệt!

Năm năm sau.

Vài người lúc trước cùng đi đến đại bản doanh Ân tộc, đều không hẹn mà cùng đến gặp Lãng Kiều Hàn cùng Lãng Vu Đề được táng ở trên một hòn đảo.

Nhạc Ninh cùng Dã Cường mang theo con cái của hai người, Lạc Dịch, Lạc Lạc, Mộ Phong... Còn có mấy người khác nữa.

Bọn họ đứng ở trước một phần mộ xa hoa, trong mắt là hoài niệm.

Trên bia mộ là Lãng Vu Đề với nụ cười vui tươi, xem ra vẫn mỹ lệ làm rung động lòng người.

Hình ảnh của Lãng Kiều Hàn trước sau là khỏe miệng mang theo một nụ cười tà, khiến người ta mê ly, lại kiêng kỵ...

Từng người họ đặt những bó hoa trước phần mộ hai người, sau đó nói một đôi lời.

Nhạc Ninh đặt một bó hoa tới trước mộ hai người, nhẹ giọng nói rằng: "Năm năm, chúng tôi đều rất tốt! Rất nhớ hai người!"

Mộ Phong khỏi phục dáng vẻ cọt nhà, chỉ không có tùy ý như lúc trước.

Y nhìn ảnh Lãng Kiều Hàn: "Tiểu tử thú, tôi sắp kết hôn! Còn nhớ Irene vẫn luôn theo đuổi tôi thời đại học không? Đứng rồi đứng rồi! Chính là cô ấy! Không thể tới tham gia hôn lễ của tôi, có phải cảm thấy rất tiếc hận không? Không sao cả, vị trí phụ rể, để không vì cậu đây!"

Lạc Lạc mỉm cười, đưa tay xoa xoa trên bức ảnh của Lãng Vu Đề: "Tiểu Vu, tôi đã đính hôn với Nhạc Thư Hằng. Có điều tôi còn chưa trải nghiệm đủ cuộc sống độc thân đâu! Vì vậy trong thời gian ngắn thì tôi tuyệt đối sẽ không gả cho anh ấy! Mấy năm qua, tôi không có đến trường mà đi du lịch khắp nơi, mang theo ảnh cậu... Tiểu Vu, tôi... Nhớ cậu lắm!"

Aya: Mình đã nói ngay từ đầu ở một chương nào đó, là mình hoàn toàn quên mất các tình tiết ở thế giới này. Bây giờ thì các bạn có thể hiểu tại sao rồi...Haizz

Với quan điểm của mình thì Lãng Kiều Hàn không tra đầu (Mình thấy còn tốt chán). Nên mấy bạn cũng nên tha thứ cho anh ấy đi nào.

Thế giới sau, mình xin nhắc lại là chúng ta sẽ chào đón một tra nam đích thực. Thêm con nhỏ nữ chính nữa. Ồi thôi tức ới máu!!!

Cuối cùng cũng xong thế giới này. Mong là về sau không gặp được nhưng thế giới mà mình *không nhớ được gì* nữa. vậy nhé~

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Hạng mục thí nghiệm mới

Edit: Aya Shinta

-- Vị diện Hiệp hội --

Văn phòng Hội trưởng.

"Hội trưởng, ngài thật sự, ngài thật sự muốn đi sao?"

Một nam nhân trẻ tuổi ăn mặc tây trang màu đen, mang kính không trông đang đứng đối diện bàn làm việc, sắc mặt có chút khó khăn nhìn nam nhân mặc một bộ âu phục màu trắng tinh đang ngồi ở trên ghế bằng da thật màu đen.

Nam nhân cúi thấp đầu, nhìn vân tự trên bàn, thỉnh thoảng thì tay anh sẽ động đậy.

Một hồi lâu, anh mới ngẩng đầu, gương mặt nhìn về phía nam nhân trẻ tuổi đối diện mình

Một khắc khi anh ngẩng đầu lên, ngũ quan cũng trong nháy mắt mà trở nên rõ ràng.

Ngũ quan của anh không tính là tinh xảo, mắt phượng, khỏe mắt có chút nhếch lên.

Ánh mắt của anh rất nhạt, nhạt đến mức khiến người ta cảm thấy anh là người không có thất tình lục dục.

Mái tóc màu đen được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, có thể thấy anh là một người vô cùng nghiêm cẩn.

Tịch Tử Thu ngã người về phía sau một chút, hai tay khoanh lại. Tay của anh thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, rất là đẹp đẽ.

Anh liền cứ thế mà nhàn nhạt nhìn nam nhân trẻ tuổi: "Làm sao? Không phải không ai đồng ý đi làm hạng mục thí nghiệm mới mà cậu thiết kế hay sao? Vừa vặn có tôi đi làm thí nghiệm kia, cậu không nên mang ơn đội nghĩa hay sao?!"

Giọng nói của tịch Tử Thu rất êm tai, như là tiếng đàn violin trầm thấp.

Hạ Luân lo lắng nói: "K hụ ~ thì đúng vậy, không có ai đồng ý đi làm cái thí nghiệm kia... Thế nhưng, tôi cũng không dám đề cho hội trưởng ngài đi mạo hiểm nha! Vạn nhất..."

"Không có vạn nhất, tôi tin tưởng ánh mắt của mình. Được rồi, xuống chuẩn bị đi, tối hôm nay liền tiến hành thí nghiệm."

Tịch Tử Thu trực tiếp cắt ngang lời Hạ Luân, sau đó trực tiếp ra lệnh.

Hạ Luân há há miệng còn muốn nói điều gì, nhưng anh hiểu cái tình khí của bạn học thời đại học kiêm thủ trưởng này, nên cũng chỉ đành gù: "Được, tôi biết rồi!"

Kỳ thực trong lòng Hạ luân rất cảm động với câu "Tôi tin tưởng ánh mắt của mình." của tịch Tử Thu, không thể nghi ngờ rằng câu nói đó đang khẳng định năng lực của anh!

Âm thầm tự tiếp sức cho mình, Hạ luân chuẩn bị đi phòng thiết bị để kiểm tra một chút về độ hoàn thiện của thiết bị.

Buổi tối, tịch Tử Thu giao phó xong tất cả các công việc sau khi anh rời đi rồi trở về phòng thiết bị.

Hạ Luân khoác áo dài màu trắng đã chờ ở nơi đó, nhìn thấy tịch Tử Thu đến, Hạ Luân có chút sốt sắng: "Vậy, hội trưởng, nếu không thì ngài suy nghĩ thêm một chút chứ?!"

Tịch Tử Thu chỉ nhàn nhạt liếc Hạ Luân một chút rồi sau đó cời áo khoác âu phục đưa cho phụ tá của mình: "Cần thay quần áo không?"

Hạ Luân gật đầu: "Ừm, đồ vô khuẩn ở bên trong, hội trưởng..."

Tịch Tử Thu cũng không có để ý đến Hạ Luân, trực tiếp tiến vào phòng thay quần áo.

Tịch Tử Thu đổi quần áo vô khuẩn xong, Hạ luân cũng không nói gì nữa: "Hội trưởng có muốn suy nghĩ thêm một chút."

Anh trực tiếp làm tư thế mời, ra hiệu Tịch Tử Thu nằm vào trong một khoang dinh dưỡng.

Đang đóng khoang dinh dưỡng lại, Hạ Luân hỏi Tịch Tử Thu: "Hội trưởng, quyết định cho hệ thống công lực nào đến công lực ngài đây?"

Tịch Tử Thu nhắm mắt lại: "Tùy tiện."

"Ồ ~ vậy thì hội trưởng, sau khi truyền tổng sóng điện não, ngài sẽ quên mình là hội trưởng của Vị diện Hiệp hội, quên tất cả mọi chuyện, chỉ có hết thấy ký ức cùng tính cách của nguyên thân..." Hạ Luân nhắc nhở.

Tịch Tử Thu ừ một tiếng: "Cậu rất dài dòng, bắt đầu đi!"

Hạ Luân bị ghét bỏ thì bĩu môi, ở trong lòng âm thầm lầm bầm: "Ghét bỏ tôi đúng đấy?! Vậy tôi liền sắp xếp ngài cho 0051 là được rồi! Hừ hừ ~ "

Cửa khoang dinh dưỡng đóng lại, Tịch Tử Thu bên trong chỉ cảm thấy con hôn mê kéo tới, sau một khắc, anh liền mất đi tri giác.

Nhìn màn hình thao tác phòng thiết bị biểu hiện đã truyền tổng thành công, trợ lý Tịch Tử Thu có chút bận tâm nhìn Hạ Luân: "Thiết kế sư Hạ, hạng mục này, xác định không có vấn đề chứ?"

Hạ Luân nhũn nhũn, vừa nãy còn có chút bận tâm về Tịch Tử Thu, hiện tại Tịch Tử Thu đã bị truyền tổng đi rồi, nhưng anh ta cũng không lo lắng chút nào.

Nhún nhún vai, Hạ Luân cúi đầu thao tác thiết bị: "Không xác định."

Ngữ điệu không đáng kể của Hạ Luân làm trợ lý lập tức sùng sốt: "Anh, anh không xác định?! Anh không xác định còn để hội trưởng tự mình làm hạng mục thí nghiệm này?!"

Hạ Luân hấp háy mắt, anh nghiêng đầu nhìn trợ lý: "Vừa nãy trước khi hội trưởng tiến vào khoang dinh dưỡng thì cô không kích động như vậy, hiện tại sóng điện não đã bị truyền tổng đi rồi, cô kích động thì làm được cái gì?!"

Phải biết, vừa rồi anh có hỏi hội trưởng có muốn suy tính một chút hay không đã được mấy lần rồi. Người phụ tá này vẫn ở bên cạnh biết vâng lời không nói cái gì, hiện tại lại hỏi anh?!

"Khụ--" Trợ lý có chút lúng túng ho khan một cái, hết cách rồi, khi cô ở bên người hội trưởng thì sẽ có cảm giác ngột ngạt, nên không dám nói lời nào mà...

"Được rồi, cô ra ngoài đi, nơi này có tôi là được." Hạ Luân phát tay một cái, trực tiếp hạ lệnh trực khách.

Tuy trợ lý không thích giọng điệu của Hạ Luân, nhưng vẫn xoay người rời phòng thiết bị.

Chờ trợ lý vừa đi, Hạ Luân đẩy mắt kính một cái, vẻ mặt nghiêm túc thao tác thiết bị.

Dàn thiết bị này do anh nghiên cứu phát minh vào tháng trước, vì để trợ giúp những người khuyết thiếu tình cảm, đi tìm được tình cảm của bọn họ.

Tuy Vị diện Hiệp hội cường đại đến mức có thể qua lại ba ngàn thế giới, nhưng chỉ có thể truyền tổng sóng điện não, không thể truyền tổng cơ thể được.

Vị diện Hiệp hội cũng tồn tại với Liên Bang Tinh Tế.

Nghe nói, rất nhiều rất nhiều năm trước đây, ngay lúc đó Vị diện Hiệp hội còn không được coi trọng.

Thế nên bên trong Vị diện Hiệp hội chỉ có một người quản lý.

Bởi vì quản lý Vị diện Hiệp hội chỉ có một người, khi làm việc thì tên nhân viên quản lý kia xuất hiện sai lầm, dẫn đến thời không trở nên thác loạn.

Sau khi chữa trị thì Liên Bang Tinh Tế mới dần dần thêm người cho Vị diện Hiệp hội.

Vị diện Hiệp hội mới phát triển trở thành như bây giờ, có địa vị hàng đầu của Tinh Tế.

Kế hoạch [Hệ thống thành người] cũng do Hạ Luân nghiên cứu phát minh.

Mà hạng mục thí nghiệm hiện tại Tịch Tử Thu đang tiến hành là thiết kế sau kế hoạch [Hệ thống thành người] của anh.

Vừa mới nói, sóng điện não của Tịch Tử Thu sẽ tiến vào ba ngàn thế giới tiểu thuyết, Hạ Luân sẽ tìm cho anh một nguyên thân thích hợp, sau đó, để hệ thống đang thực hiện kế hoạch [Hệ thống thành người] công lực Tịch Tử Thu.

Kỳ thực sẽ phát minh hạng mục này, chủ yếu là bởi vì nhân loại hiện tại càng ngày càng khuyết thiếu cảm tình, bọn họ như là một người máy vậy.

Mặc kệ là học tập, công tác, kết hôn, sinh con, cũng giống như là đang hoàn thành nhiệm vụ.

Mặc kệ là nam nhân, hay là nữ nhân.

Dường như bọn họ không có niềm đeo đuổi cuộc sống, nói khó nghe một chút, cứ như là "Xác chết đi động"!

Mà hạng mục này, chính là vì để bọn họ, tìm được tình cảm!

Sau khi hạng mục thí nghiệm này thành công, Vị diện Hiệp hội sẽ dùng lực lớn mà tuyên truyền.

Một khi có người muốn tiến hành hạng mục này, phải trả Tinh Tế tệ.

Như vậy, Vị diện Hiệp hội liền có thêm một khoản thu nhập.

Hạ luân thu liễm tinh thần, nhìn cái màn hình giống như TV kia.

Nói đó, trong một căn phòng đơn giản, có một thiếu niên thoát chừng mười bảy, mười tám tuổi đang nằm trên giường.

Aya: Chuyển mục đoán tuổi của nam chính.

Bạn nghĩ nam chính của chúng ta sẽ bao nhiêu tuổi nào~

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Công lực nam thần quốc dân (01)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề còn chưa kịp phản ứng, cũng đã bị Vị diện Hiệp hội đưa đến một thế giới nhiệm vụ.

Cô ngồi dậy từ trên ghế sofa, có chút mê mẩn nhìn bốn phía.

Vị trí hiện tại của cô hình như là ở trong một phòng hóa trang. Có ba mặt kính ở đối diện cô, trên đó có bày ra đủ loại mỹ phẩm, bên cạnh có một phòng thay quần áo.

Lăng Vu Đề khẽ cau mày, chuyện gì cô vẫn chưa có làm mà!

Đến cùng thì việc gì đã xảy ra?!

Cô nhớ đối tượng công lược của một thế đã chết, sau đó cô liền tự sát để trở về bên trong hệ thống.

Vốn muốn khởi động lại lần nữa, trở lại thế giới đó nhưng được báo rằng nhiệm vụ của cô đã hoàn thành rồi!

Ừm, hình như là như vậy!

Lăng Vu Đề nhún nhún vai, nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy thì hoàn thành đi..

Chỉ là, khi cô đứng lên rồi nhìn nguyên thân gần giống thực thể già lập của cô như đúc trong tấm gương này.

Trong đôi mắt của chính mình, cô đã nhìn thấy sự mờ mịt.

Hình như cô thật sự đã quên mất chuyện gì!

Thế nhưng cô không nhớ ra được!

Cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Lăng Vu Đề kinh ngạc một hồi, cô quay đầu nhìn lại.

Một người phụ nữ đeo mặt kính gọng đen, tướng mạo bình thường đi vào, khi cô ấy nhìn thấy Lăng Vu Đề đứng ở trong phòng thì có vẻ hơi kinh ngạc.

"Vu Đề, em tỉnh ngủ rồi sao? Có muốn ngủ tiếp một hồi hay không, cảnh quay của em còn chờ tới hai giờ đây."

Thời điểm nói câu này, người phụ nữ kia có chút cẩn thận từng li từng tí một, như là sợ Lăng Vu Đề nổi nóng.

Cảnh quay?

Lăng Vu Đề ngăn người rồi sau đó mới nhớ rằng cô vẫn chưa có tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức của thế giới này.

Cô gật đầu với người phụ nữ kia, nhân nhật nói một câu: "Ừm, vậy em ngủ tiếp một chút."

Nói xong, cô trở về nằm trên ghế sofa.

Cô ấy thấy Lăng Vu Đề không có nổi nóng thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới ra khỏi gian phòng.

Cảm giác được cửa phòng đã được đóng lại, lúc này Lăng Vu Đề mới bắt đầu tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức.

Sau một tiếng, bất chợt Lăng Vu Đề mở mắt ra.

Nếu như dùng hai từ để hình dung sắc mặt của cô bây giờ, vậy thì là: Khó coi!

Nếu như dùng bốn chữ để hình dung, vậy thì là: Vô cùng khó coi!

Cứ như là, vừa ăn một đồng với vậy...

Lăng Vu Đề trực tiếp liên lạc với Vị diện Hiệp hội phía bên kia, không đợi bên kia mở miệng, Lăng Vu Đề đã trực tiếp lên tiếng: "Tôi có thể lựa chọn đối thế giới nhiệm vụ, hoặc là, đối một đối tượng công lược không?!"

"Xin lỗi, không thể!" Giọng nói không hề chấp chùng quá đoán, không chút do dự, liền từ chối yêu cầu của Lăng Vu Đề!

Lăng Vu Đề dùng một chút rồi mới mở miệng: "Vậy thì, nếu như nhiệm vụ thất bại thì như thế nào?!" Nếu như không nghiêm trọng, cô trực tiếp tự sát cho khỏe!

Vị diện Hiệp hội bên kia hiển nhiên biết ý nghĩ của Lăng Vu Đề, Hạ Luân nhìn trên màn ảnh cho thấy suy nghĩ của Lăng Vu Đề, ngoắc ngoắc khóc môi: "Lần thứ nhất thất bại, khấu trừ một trăm điểm số liệu."

Một trăm?!

Cô làm một nhiệm vụ còn chưa được một trăm như vậy đâu!

Được rồi, cô thừa nhận cô không nổ một trăm điểm số liệu!

Thế nhưng: "Anh trai này ~ anh để một cô gái như em đi công lược một người đồng tính luyến ái thế nào đây!?"

Phức --

Hạ Luân bị Lăng Vu Đề chọc cho phát cười, anh âm thầm vỗ vỗ trong lòng mình, may là anh không có nhấn nút gọi nên Lăng Vu Đề không nghe được tiếng cười của mình.

Hạ Luân khụ một tiếng, sau đó mới ấn nút gọi nói rằng: "Cố lên! Cô là bán thẳng cấp!"

Nói xong, anh liền cạch một hồi, cúp máy...

Lăng Vu Đề ngăn người, sau đó ném mạnh hộp khăn tay trên khay trà trước mặt cô lên đất.

Vừa vụn vào lúc này, người phụ nữ kia lại đi vào.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề nổi nóng thì cô ấy có vẻ càng thêm nom nớp lo sợ, cô ấy cười cười lấy lòng Lăng Vu Đề: "Vu Đề, hiện tại, hiện tại đến em rồi, chị để chuyên gia trang điểm đi vào bổ trang cho em nhé?"

Lăng Vu Đề nhân nhật nhìn cô ấy một cái mà không nói gì, chỉ đi đến chỗ gương trang điểm rồi ngồi xuống.

Thấy thế, người phụ nữ kia vội lau cái trán đầy mồ hôi, đi ra ngoài gọi chuyên gia trang điểm.

Lúc này thì Lăng Vu Đề mới bĩu môi, cô vừa mới bị tên khốn bên Vị diện Hiệp hội chọc cho tức điên.

Chờ cô trở về Vị diện Hiệp hội, nhất định phải tìm ra người kia, sau đó đánh một trận!

Cô đưa tay đỡ trán, vẻ mặt khổ não.

Sao Lăng Vu Đề có cảm giác rằng nhiệm vụ này cũng rất khó đây!?

Thật sự rất khó!

Đối tượng công lược là người đồng tính luyến ái...

Cô, làm sao đi công lược một người đồng tính luyến ái nhĩ?!

Nếu như cho cô trở thành một người đàn ông thì cũng còn dễ công lược một chút chứ?

Khụ... Vẫn thôi đi, chắc chắn cô không quá quen với kết cấu cơ thể của nam nhân...

Vừa nghĩ tới việc lát nữa phải gặp đối tượng công lược, Lăng Vu Đề liền cảm thấy rất là tuyệt vọng!

Vào lúc này thì chuyên gia trang điểm đi vào, còn có mấy trợ lý theo sau.

Chuyên gia trang điểm là một người đàn ông trẻ tuổi với dáng dấp vẫn tính đẹp trai, Lăng Vu Đề biết anh ta gọi là Jessy, là chuyên gia trang điểm cho nàng cô.

Jessy mỉm cười, chào hỏi cùng Lăng Vu Đề rồi bắt đầu thành thạo bỏ trang cho cô.

Bỏ trang xong rồi, Lăng Vu Đề liền đứng lên đánh giá bản thân sau khi đã hoá trang.

Mái tóc nâu bồng bênh được tết lại, có kẹp một cái nơ con bướm nhỏ nhỏ.

Lúc này thì cô đang mặc đồng phục học sinh màu nâu đỏ họa tiết caro, nguyên thân cũng chỉ có hai mươi mốt tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học.

Nên trang điểm xong thì còn như một nữ sinh cấp ba mười bảy mười tám tuổi.

Đúng, thân phận cô bây giờ là một diễn viên, mới vừa tiến vào ngành giải trí độ nửa năm.

Có điều cô có hậu trường, tương mạo lại rất tốt nên cũng coi như là một nghệ sĩ hạng hai.

Lần này cô đóng một bộ phim thần tượng thanh xuân vườn trường, còn nhân vật, tính là một nữ phụ ác độc đi.

Lăng Vu Đề biểu thị rằng, diễn kịch gì đó thì đối với cô mà nói, không hề có áp lực!

Chỉ là vừa nghĩ tới người đối diện với cô lát nữa chính là đối tượng công lược, Lăng Vu Đề có chút gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Jessy thấy Lăng Vu Đề đứng ở nơi đó, nghi hoặc kêu có một tiếng.

Khi này thì Lăng Vu Đề mới xoay người rời phòng hóa trang.

Vừa ra phòng hóa trang đã nhìn thấy người đại diện của cô, cũng chính là người Lăng Vu Đề đã gặp khi tới thể giới này.

"Vân tỷ, đi thôi." Lăng Vu Đề nhìn nhặt nhìn Vân tỷ một chút, liền đi thẳng về phía địa điểm quay phim.

Vân tỷ cảm kích bản đi theo phía sau Lăng Vu Đề, mấy trợ lý còn có chuyên gia trang điểm Jessy cũng đi theo phía sau của cô.

Vân tỷ ghé sát vào Lăng Vu Đề: "Vu Đề, lát nữa diễn cùng Trình Cẩm Nhiên, có muốn nhìn lại kịch bản một chút hay không?"

Lăng Vu Đề hơi dừng bước chân một chút, nghiêng đầu nhìn Vân tỷ: "Chỉ cho rằng em ngốc như vậy, kịch bản cũng không nhớ được sao?"

Sau đó cô ngao kiêu hất hất cằm lên, nhấc chân liền đi.

Hết cách rồi, tính cách nguyên thân khá là ngao kiêu, tương đối thẳng tính.

Người khác thì thấy, cô có bệnh công chúa, không coi ai ra gì, rất tùy hứng.

Aya: Hôm nay tặng một chương cho @ITTB18.

Sinh nhật vui vẻ nha <3.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Công lược nam thần quốc dân (02)

Edit: Aya Shinta

Chỉ là dưới góc nhìn của Lăng Vu Đề, nguyên thân được người nhà chiều quá mà hư thôi.

Suy nghĩ của cô ấy rất đơn thuần, cũng không ngại trang chính mình, nghĩ cái gì thì nói cái đó.

Xưa nay cô ấy sẽ không nghĩ tới lời mình nói ra, có làm thương tổn đến người khác không?

Cũng sẽ không nghĩ tới, lời mình nói ra có chọc người ta chán ghét hay không?

Người như vậy thì kỳ thực cũng không thích hợp với cái nơi phức tạp là giới giải trí này.

Chỉ là nguyên thân tiến vào giới giải trí, cũng không phải đơn thuần vì để trở thành minh tinh mà thôi..

Địa điểm quay phim là sân tập bên cạnh khu trường đại học, xa xa thì Lăng Vu Đề có thể nhìn thấy không ít nhân viên ở đó.

Những nhân viên kia nhìn Lăng Vu Đề được người người hộ tống đi ra, đều hơi dừng công việc trong tay một chút.

Đa số nhân viên đều sẽ cười lấy lòng chào hỏi cô, Lăng Vu Đề chỉ ngao kiêu giương cằm, nhẹ nhàng gật đầu đáp lại.

Kỳ thực trong lòng cô căng thẳng, căng thẳng đến mức không kiềm được.

Có điều cũng may có tự chủ coi như không tệ, mới học được cử chỉ của nguyên thân giống đến mười phần.

Có một cái thể giới nhiệm vụ vì thay đổi tính cách nguyên thân mà bị hoài nghi thân phận rồi, Lăng Vu Đề cũng không dám tùy tiện sửa lại tính cách nữa.

Cô nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên đang đứng ở trong đám người để chuyên gia trang điểm bỏ trang, cũng chính là đối tượng cô cần công lược.

Gống như trong ấn tượng vậy, Trình Cẩm Nhiên rất đẹp trai, ngũ quan bởi vì là con lai nên càng lập thể tinh xảo, như là vương tử từ trong cổ tích đi ra.

Mái tóc màu cây đay có chút dài, hơi che khuất lông mày của anh.

Trình Cẩm Nhiên cao chừng một mét tám lăm, lúc này anh mặc áo sơ mi trắng đồng phục học sinh, đeo một cái cà vạt màu nâu đỏ sọc caro.

Thêm quần dài nâu đỏ caro, thoạt nhìn thì chân anh ta đặc biệt thon dài.

Trình Cẩm Nhiên có vóc người rất tốt, thuộc về loại mặc quần áo thì gầy, cởi quần áo lại có thịt ấy.

Kỳ thực nếu như không phải biết nội dung vở kịch, Lăng Vu Đề thật sự không thấy được một người có nam tử khí khái như thế sẽ là một người đồng tính luyến..

"Vu Đề tới rồi! Vậy chúng ta liền bắt đầu được chứ?"

Tiếng đạo diễn làm Lăng Vu Đề hồi thần, Lăng Vu Đề gật đầu với đạo diễn, sau đó nhìn về phía Trình Cẩm Nhiên.

Thấy Trình Cẩm Nhiên cũng đang nhìn cô, Lăng Vu Đề bắt lấy được vẻ xem thường cùng phản cảm chột lóc lên trong mắt anh ta.

Lăng Vu Đề âm thầm hít sâu điều tiết tâm tính, cởi áo khoác trên người ra đưa cho trợ lý, sau đó mới đi đến chỗ Trình Cẩm Nhiên.

Đạo diễn hô một tiếng để ai vào chỗ này, sau đó mọi người bắt đầu nghiêm túc lên.

Lăng Vu Đề chỉnh chỉnh về mặt của chính mình, hơi nhớ lại kịch bản lần này.

Bộ này, Trình Cẩm Nhiên là nam chính hot boy, tính cách lãnh khốc bá đạo.

Mà Lăng Vu Đề thủ vai vị hôn thê điều ngoa tùy hứng của Trình Cẩm Nhiên.

Đạo diễn hô một tiếng "Action", Lăng Vu Đề đã tiến vào trạng thái.

Cô kéo cánh tay Trình Cẩm Nhiên, trên mặt mang theo vẻ cầu xin: "A Viêm, đừng hủy bỏ hôn ước với em có được hay không?! Nếu như anh cảm thấy em có chỗ nào không tốt, anh nói cho em, em nhất định sửa lại!"

Trình Cẩm Nhiên ngăn người, hiển nhiên không nghĩ tới Lăng Vu Đề đã tiến vào trạng thái nhanh như vậy.

Có điều anh cũng là một diễn viên có thâm niên, nên cũng tiến vào trạng thái rất nhanh.

Anh không kiên nhẫn bỏ tay Lăng Vu Đề ra, lạnh lùng nói: "Diêm Hân Vũ, tôi không thích cô, xưa nay cũng không thích. Lúc trước đính hôn với cô thì đều là quyết định của người trong nhà. Hiện tại tôi đã có người trong lòng, đương nhiên muốn hủy hôn ước với cô rồi!"

Chất giọng của Trình Cẩm Nhiên rất êm tai, Lăng Vu Đề nghĩ nếu như anh ta không làm diễn viên thì cũng có thể đi làm MC.

Trong mắt Diêm Hân Vũ ngẩn lẹ, nhưng quật cường không cho nó chảy xuống.

Đối với sự tuyệt tình của Tư Đồ Viêm, cô có chút không dám tin tưởng, cho dù giữa bọn họ không có tình yêu, nhưng bọn họ đã cùng nhau lớn lên từ hồi còn bé, lẽ nào tình cảm thanh mai trúc mã cũng không có sao?

Diêm Hân Vũ càng nghĩ càng phần nộ rồi tát một cái vào trên mặt Tư Đồ Viêm: "Tư Đồ Viêm! Giãn Giai Nhân kia tốt như vậy sao? Để anh vì cô ta, muốn hủy hôn ước với em!"

Bởi vì Lăng Vu Đề thật sự đánh Trình Cẩm Nhiên, nên tiếng đánh này rất vang.

Mặt Trình Cẩm Nhiên bị đánh cho lệch đi, trong ánh mắt anh chợt thoáng qua nét kinh ngạc.

Anh không nghĩ tới Lăng Vu Đề sẽ đánh thật, một cái tát kia không có chút nương tay nào, hoàn toàn không cần phối âm hậu kỹ!

Anh đưa tay vuốt ve chỗ mình bị đánh, câu nói: "Cô có được hay không, tôi quyết định! Cô chỉ là hôn thê cha mẹ chọn cho tôi mà thôi, nhưng tôi chưa từng tán thành!"

Diêm Hân Vũ lui về phía sau hai bước, cò tron mặt lên nhìn Trình Cẩm Nhiên: "Cô ta tốt?! Ngoại trừ về mặt điểm đạm đáng yêu kia, còn có cái gì?! Anh chỉ yêu thích gương mặt đó của cô ta đúng chứ? Tốt lắm, vậy thì em đi lấy dao phá hủy mặt cô ta!!"

Hét xong, Lăng Vu Đề liền xoay người chạy ra phía sau, Trình Cẩm Nhiên ngăn người một chút, sau đó chạy đuổi theo.

Đạo diễn vội vã hô cắt.

Lăng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên đều ngừng lại.

Mọi người cũng không nghĩ tới cảnh khó như vậy mà Lăng Vu Đề lại một lần nữa qua, đạo diễn vui mừng đến mức không ngấm mồm vào được.

"Ai nha Vu Đề nha! Ngày hôm nay trạng thái thật tốt đấy! Không thấy được, trước kia Vu Đề gấu dốt à?!"

Đạo diễn là một người dân ông trung niên dễ râu quai nón, tuy rằng ông đang cười nhưng Lăng Vu Đề không nhìn thấy ông cong miệng, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hàm răng trắng nõn thôi.

Tất cả mọi người đều biết, mỗi lần Lăng Vu Đề đóng phim, đều sẽ quên lời kịch, hoặc là không tiến vào trạng thái được.

Nên nếu không phải hậu trường của Lăng Vu Đề thực sự quá mạnh mẽ thì sẽ không có ai đồng ý đi mời Lăng Vu Đề đóng phim

Lăng Vu Đề nhận cái khăn của trợ lý đưa tới mà lau nước mắt, sau đó nhìn về phía đạo diễn rồi nhủ mảy: "Người ta đều phải tiến bộ, hiện tại tôi tiến bộ, rất bình thường!"

Trình Cẩm Nhiên đứng sau Lăng Vu Đề hơi cong khोक miệng lên, lộ ra một ánh mắt mang theo khinh thường.

Trình Cẩm Nhiên thấy rằng, nhân vật nữ phụ ác độc không thể nghi ngờ chính là bản chất của Lăng Vu Đề.

Cho nên cô ta mới diễn tốt như vậy, hoàn toàn cũng là bình thường, bản sắc diễn xuất mà!

Lăng Vu Đề cũng không biết ý nghĩ lúc này của Trình Cẩm Nhiên, coi như biết rồi thì cô cũng là không đáng kể mà nhún nhún vai.

Độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với nguyên thân là số âm, cô còn có thể hi vọng Trình Cẩm Nhiên có đánh giá đối với mình tốt được bao nhiêu cơ chứ?!

Đối với Lăng Vu Đề thì đạo diễn cười híp mắt gật đầu: "Không sai không sai, vậy chúng ta tiếp tục phân cảnh tiếp theo được chứ?"

Phân cảnh tiếp, chính là Lăng Vu Đề đối diễn với An Bối Hi - nữ chủ của thế giới này.

Phân cảnh này chính là cô cầm dao lam muốn đi phá hủy mặt nữ chủ, sau đó nam phụ trong kịch tình cùng Trình Cẩm Nhiên đến ngăn cản cô.

Lăng Vu Đề yên lặng nhắm lại kịch bản trong đầu, sau đó mới gật đầu: "Có thể."

Rời khỏi sân tập, địa điểm tiếp theo là trên hành lang lầu hai của trường học.

Aya: Lười và mệt quá... Sáng đi net với thằng bạn, trưa đi net với thằng cháu...

Chín giờ sáng mai mình ra chương tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Công lược nam thần quốc dân (03)

Edit: Aya Shinta

Diêm Hân Vũ đang mắt không chế thì lại vừa vịn gấp phải Giãn Giai Nhân đi ra từ phòng học, sau đó cô nhận lúc khi Giãn Giai Nhân còn không biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên dùng dao rạch trên mặt Giãn Giai Nhân một đường.

Vết thương trên mặt Giãn Giai Nhân không sâu nhưng vẫn chảy máu không ngừng.

Gương mặt vốn trắng nõn như ngọc giờ đây có thêm một vết thương, có vẻ đặc biệt làm người ta thương tiếc.

Giãn Giai Nhân kinh ngạc thốt lên một tiếng, nghi hoặc tràn ngập trong đôi mắt thật to, cô không rõ vì sao Diêm Hân Vũ lại đột nhiên thương tổn tới cô!

Diêm Hân Vũ lại bị ánh mắt vô tội như vậy của Giãn Giai Nhân kích thích thêm lần nữa, cô đã tức giận đến mức quát: "Giãn Giai Nhân, cô là kẻ không biết xấu hổ câu dẫn vị hôn phu của người khác!"

Thời điểm Diêm Hân Vũ muốn thêm một dao tương tự ở trên mặt Giãn Giai Nhân thì lại bị một nam phụ hot boy khác ngăn lại, mà Tư Đồ Viêm đứng lúc chạy tới rồi đưa Giãn Giai Nhân đi phòng cứu thương

Phân cảnh thứ hai này thì ngoại trừ An Bối Hi diễn cảnh bị Lăng Vu Đề rạch mặt phải làm lại ba lần, còn phía sau thì chỉ cần một lần là qua.

Sau đó Lăng Vu Đề lại thêm hai phản cánh nữa, để tất cả mọi người biết Lăng Vu Đề với diễn xuất cận bả là cô đấy, đã tiến bộ!

Chỉ là Trình Cẩm Nhiên vô cùng phản cảm đối với cô thì vô cùng phản cảm...

Rốt cuộc đã quay xong phản cánh của mình, Lăng Vu Đề không có như nguyên thân dĩ quán quit lấy Trình Cẩm Nhiên đòi cùng ăn bữa tốt gì gì đó, mà là để tài xế đưa cô đi về nhà.

Vừa trở lại tòa biệt thự trong khu nhà giàu của Kinh thị, Lăng Vu Đề liền cởi áo khoác trên người rồi tùy tiện ném lên đất.

Người giúp việc của Lăng gia đã quen với hành động như thế này của Lăng Vu Đề nên không thấy ngoài ý muốn, chỉ khom lưng nhặt áo khoác lên để chuẩn bị giặt sạch.

Lăng Vu Đề như là không có xương mềm oặt co quắp ở trên sofa phòng khách.

Cô lấy điện thoại đi động từ cái ví ra, vừa lướt đi động, vừa mở miệng hỏi người hầu: "Anh hai tôi đâu?"

Người hầu cung kính trả lời Lăng Vu Đề: "Nhị thiếu gia nói đêm nay phải tham gia một tiệc rượu nên không trở lại dùng bữa tối."

Tiệc rượu?

Lăng Vu Đề đặt điện thoại đi động ở trên bụng, nháy mắt nhìn đèn treo pha lê có giá trị không nhỏ trên trần nhà.

À~

Cô nghĩ ra rồi, có một tiệc rượu.

Ngày hôm qua thì anh hai cô, cũng chính là Lăng Văn Dục - nam chủ trong thế giới tiểu thuyết này - hỏi cô có muốn đi tham gia tiệc rượu kia hay không.

Chỉ là khi nguyên thân biết Trình Cẩm Nhiên sẽ không đi thì không muốn tham dự tiệc rượu chỉ nữa.

Không sai không sai, nam chủ trong thế giới tiểu thuyết chính là anh hai ruột của nguyên thân, tuyệt đối là ruột thịt đó!

Tiệc rượu lần này, Lăng Văn Dục dẫn An Bối Hi mới vừa xuất đạo không lâu, vẫn chưa có xuất hiện trước công chúng tới tham gia tiệc rượu.

Lăng Vu Đề tính toán thời gian một chút, vào lúc này thì nội dung vở kịch hẳn đã phát triển đến lúc Lăng Văn Dục đã thích An Bối Hi, mà An Bối Hi còn chưa thích Lăng Văn Dục.

Trong kịch tình, thì ban đầu An Bối Hi đã có bạn trai, là bạn học cùng lớp của cô ấy.

Chỉ là sau khi tốt nghiệp, An Bối Hi kí hợp đồng với công ty giải trí Tinh Quang do Lăng Văn Dục tiếp quản, mà bạn trai của cô lại ký hợp đồng với một công ty khác.

Nên Lăng Văn Dục muốn theo đuổi An Bối Hi, còn cần chia rẽ An Bối Hi với bạn trai của cô ấy.

Mà tiệc rượu lần này, Lăng Văn Dục lấy danh nghĩa tham dự tiệc mà yêu cầu An Bối Hi làm bạn gái anh.

An Bối Hi không có cách nào từ chối, cho nên mới bắt đầu đi đi theo.

Sau đó, từ lượng của An Bối Hi thực sự là quá kém, dĩ nhiên là say rượu rồi... [che mặt]...

Lăng Vu Đề nhớ lại dáng dấp của An Bối Hi. An Bối Hi rất đẹp nhưng chỉ là ở trong cái giới giải trí đủ loại đủ kiểu, cô ấy cũng không phải xinh đẹp nhất.

Nếu như nói chỗ nào của cô ấy xinh đẹp nhất, vậy thì là đôi mắt.

Không phải đều nói đôi mắt chính là cửa sổ của linh hồn sao, nữ chủ bên trong thế giới tiểu thuyết, trên căn bản đều nắm giữ một đôi mắt mỹ lệ như tinh tú.

Nhớ tới việc có đối diện với An Bối Hi vào ngày hôm nay, kỷ thực vừa mới bắt đầu thì nguyên thân đã không thích An Bối Hi như đóa bạch liên hoa.

Hơn nữa, cô ấy vốn muốn diễn nữ chủ, kết quả anh hai một mực coi trọng An Bối Hi, cho nên muốn nâng An Bối Hi lên.

Bộ này là bộ phim truyền hình đầu tiên mà An Bối Hi đóng khi ký kết với công ty giải trí Tinh Quang, vậy mà được diễn nữ chủ, điều này làm cho rất nhiều người đổ kị.

Chỉ là đổ kị thì có ích gì, không nhìn thấy ngay cả Lăng Vu Đề thân là em gái tổng giám đốc chỉ có thể diễn nữ phụ thôi~

Thế nên An Bối Hi, các cô cũng không trêu chọc nói...

Mà sở dĩ nguyên thân muốn diễn nhân vật nữ phụ ác độc này hoàn toàn là bởi vì cô có thể đối diện với Trình Cẩm Nhiên.

Không sai không sai, Trình Cẩm Nhiên, nguyên thân yêu thích Trình Cẩm Nhiên.

Năm nay Trình Cẩm Nhiên hai mươi tám tuổi, hai mươi một tuổi thì anh đã xuất đạo.

Dựa vào diễn xuất ưu tú giá trị nhận sắc siêu cao, nhận được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, nhân khí xuất sắc nhất, nam diễn viên xuất sắc nhất, vai nam phụ xuất sắc nhất, vai nam chính xuất sắc nhất...

Vào tháng trước, anh còn nhận được giải thưởng Ánh đế của Kim Mã, trở thành nam thần quốc dân!

Nhún nhún vai, ai lại biết nam thần quốc dân lại là người yêu của Lăng Văn Dục đây...

À không, nên thêm vào một chữ "cũ" mới đúng!

Nếu như Lăng Vu Đề nhớ không lầm, nửa tháng trước thì Lăng Văn Dục cũng đã đưa ra đề nghị chia tay với Trình Cẩm Nhiên.

Đúng đó, các người không có nhìn lầm!

Sở dĩ Trình Cẩm Nhiên là nam phụ, không phải là bởi vì anh yêu nữ chủ An Bối Hi, mà là anh yêu nam chủ Lăng Văn Dục!

Kỷ thực Lăng Vu Đề rất muốn khóc, rõ ràng trong thế giới tiểu thuyết này còn có nam phụ khác mà...

Vị diện Hiệp hội lại sắp xếp cho cô một nam phụ yêu nam chủ!

Hiện tại thì cô đây, không chỉ phải giành nam nhân với nam chủ...

Hơn nữa, vẫn là giành nam nhân với anh trai cô đấy!

Cái này gọi là cô công lược không thành công cũng thẹn thùng, mà công lược thành công cũng thẹn thùng!

Mới bắt đầu thì nguyên thân chỉ là bởi vì thích phim của Trình Cẩm Nhiên đóng, sau đó như fan hâm mộ mà thích Trình Cẩm Nhiên.

Bởi vì là người nhỏ nhất trong ba anh em, cũng bởi vì cha nguyên thân đã mất khi cô còn năm tuổi.

Thế nên từ nhỏ thì nguyên thân đã được hai người anh bảo vệ. Giới giải trí là chốn hỗn tạp, cho dù có sản nghiệp ngành giải trí nhưng anh cả nguyên thân, cũng chính là chủ tịch Lăng Văn Hạ của tập đoàn Lăng thị cũng tuyệt đối không cho phép cô ấy tiến vào.

Cho nên mặc dù biết nguyên thân vô cùng yêu thích Trình Cẩm Nhiên khi kết ở công ty giải trí của mình, Lăng Văn Hạ cũng không cho phép nguyên thân đi tìm anh.

Mãi đến khi nguyên thân tốt nghiệp đại học, nói muốn tiến vào giới giải trí.

Lúc đó Lăng Văn Hạ nói rằng thế nào cũng không đồng ý, chỉ là Lăng Văn Hạ quá thương yêu cô em gái này nên cuối cùng vẫn không thể không thỏa hiệp.

Thế nhưng tiền đề là, chỉ cho phép nguyên thân chơi đùa ở trong giới giải trí năm năm, sau năm năm thì nhất định phải rời khỏi!

Nguyên thân tiến vào giới giải trí cũng chỉ là vì Trình Cẩm Nhiên.

Aya: Mình có chuyện cần đính chính ngay lập tức!!!

Tra nam mà mình nói là nam chính trong thế giới này, chứ đâu phải nam phụ Trình Cẩm Nhiên đâu *khóc ròng*

Chắc, hình như mình úp mở nhiều quá nên có nhiều bạn cho rằng nam phụ là tra (nhưng chương 150 mình đã nói là "Thương nam phụ" rồi mà) /TVT

Đối với mình thì nam phụ nào cũng có chỗ đáng thương (kể cả Túc Diệp), nhưng trừ một thế giới nào đó ra nhé.

Em xin lỗi anh Từ Thu nhiều lắm!!! Vì cái con nhỏ chết bầm là em đây mà anh trở thành tra nam... *vụt chạy trong gió đông*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Công lược nam thần quốc dân (04)

Edit: Aya Shinta

Có ấy tự tin ở trong vòng năm năm mà có thể theo đuổi được Trình Cẩm Nhiên, nên đã đáp ứng với đại ca cái hiệp nghị này.

Chỉ là lòng tự tin cũng không trợ giúp cho cô được chút nào, từ khi Trình Cẩm Nhiên bắt đầu xuất đạo thì cô vẫn luôn yêu thích Trình Cẩm Nhiên.

Tuy có anh cả ngăn cản mà không có thấy tận mắt Trình Cẩm Nhiên, thế nhưng độ si mê của nguyên thân với Trình Cẩm Nhiên tuyệt đối vượt qua tất cả fan nào tàn của anh!

Nguyên thân vừa vào công ty giải trí Tinh Quang liền bắt đầu thực thi các loại hình người truy ta cần với Trình Cẩm Nhiên, chỉ cần là nơi có Trình Cẩm Nhiên thì nhất định có nguyên thân tồn tại.

Điều này cũng dẫn đến độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với nguyên thân là số âm.

Nếu không phải là Trình Cẩm Nhiên thấy nguyên thân là em gái cưng của Lăng Văn Dục thì anh đã quăng nguyên thân từ lâu rồi!

Nói thật, Lăng Vu Đề không kỳ thị đồng tính luyến!

Đương nhiên, cũng có chút xấu không thể coi như bình thường được.

Nhưng trong thế giới tiểu thuyết này có giả thiết, đại đa số mọi người đều tuyệt đối phản cảm, tuyệt đối mâu thuẫn đồng tính luyến!

Nên cho dù Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Văn Dục đã có quan hệ rất nhiều năm, công tác bảo mật của hai người lại làm rất khó.

Trừ hai người họ, còn có người anh khác mẹ của Trình Cẩm Nhiên, không ai biết ngoại trừ quan hệ thủ trưởng cùng diễn viên dưới trướng thì hai người họ còn có quan hệ thân mật như vậy!

Lăng Vu Đề cảm thấy Trình Cẩm Nhiên cũng là một người đáng thương, thật ra thì thân phận của anh không bình thường, là kết quả phong lưu của công tước Y quốc.

Trước năm mười tám tuổi, Trình Cẩm Nhiên vẫn luôn sinh sống ở Y quốc với mẹ anh, mãi đến tận khi được mười sáu tuổi, mẹ anh lâm bệnh rồi tạ thế.

Trước khi mẹ anh lâm chung, Trình Cẩm Nhiên mới biết mình lại là con trai của công tước.

Khi mẹ anh đã đi, vì hoàn thành tâm nguyện của bà mà Trình Cẩm Nhiên đi tìm công tước.

Vừa mới bắt đầu, công tước xem ở phần anh là con trai của ông, để anh vào ở phủ công tước.

Chỉ là chưa có ở phủ công tước được một năm, anh đã bị dị anh trai khác mẹ hãm hại mà rời đi.

Trình Cẩm Nhiên cứ như vậy mà bị đuổi ra, ăn mặc quần áo đơn bạc, người không có đồng nào lưu lạc đầu đường.

Ngay khi Trình Cẩm Nhiên gần như đã tuyệt vọng là lúc Lăng Văn Dục du học ở Y quốc nhất được anh, thu nhận giúp đỡ anh.

Sau đó, Trình Cẩm Nhiên theo Lăng Văn Dục.

Lăng Văn Dục cùng anh đến trường, bồi dưỡng tất cả sở thích của anh.

Lúc đầu thì Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Văn Dục như là bạn tốt.

Chỉ là không biết tự khi nào, bầu không khí chung quanh hai người bắt đầu thay đổi.

Sau đó, trong tình cảnh không ai biết thì hai người đã ở bên nhau.

Khi Lăng Văn Dục hai mươi một tuổi thì Trình Cẩm Nhiên mười tám tuổi.

Bởi vì đã tốt nghiệp đại học nên Lăng Văn Dục phải về nước.

Thế rồi Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Văn Dục trở về.

Dưới sự an bài của Lăng Văn Dục thì anh đã học đại học ở trong nước.

Sau khi Trình Cẩm Nhiên tốt nghiệp đại học, bởi vì muốn gần Lăng Văn Dục thêm một ít, hơn nữa chính anh cũng rất thích diễn xuất, nên anh lựa chọn tiến vào công ty giải trí Tinh Quang do Lăng Văn Dục tiếp quản.

Để tránh người khác biết quan hệ của hai người, Trình Cẩm Nhiên không có dựa vào bất kỳ sự giúp đỡ nào của Lăng Văn Dục mà anh đã dựa vào sức lực của chính bản thân mình, leo lên từng bước một.

Từ mười bảy tuổi đến hai mươi tám tuổi, ngay khi Trình Cẩm Nhiên cho rằng hai người có thể vĩnh viễn ở bên nhau, Lăng Văn Dục lại nói cho anh, hai người nam nhân như bọn họ ở cùng nhau là không đúng!

Hai người phải kết thúc đoạn tình không nên có này!

A...

Bọn họ quen biết nhau mười một năm, bên nhau chín năm!

Kết quả, một câu hai người đàn ông ở bên nhau là không đúng. Đã đánh tan toàn bộ ước mơ tốt đẹp của anh!

Một câu kết thúc đoạn tình không nên có, đã ném anh từ thiên đường xuống dưới địa ngục!

Trình Cẩm Nhiên trong lúc vô tình thì biết được Lăng Văn Dục lại yêu An Bối Hỷ, yêu một người phụ nữ!

Trình Cẩm Nhiên vì trả thù Lăng Văn Dục, tiếp nhận lời bày tỏ của nguyên thân, hai người bắt đầu yêu đương.

Lúc đầu, Trình Cẩm Nhiên muốn kích thích Lăng Văn Dục, kết quả Lăng Văn Dục ngoại trừ bắt anh không được yêu em gái của anh ta, bắt anh ta rời khỏi em gái anh ta thì không hề nói tới việc hai người bắt đầu lại.

Vào lúc ấy, Trình Cẩm Nhiên hắc hóa.

Anh bắt đầu nhắm vào An Bối Hi, nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, thế nên không có làm quá ác.

Mà Lăng Văn Dục bởi vì hành vi của Trình Cẩm Nhiên, áy náy đối với anh đã hao mòn không còn một mống.

Đến khi về sau, người anh khác mẹ bên Y quốc không chịu nổi Trình Cẩm Nhiên phong quang như vậy, liền tuồn chuyện mẹ anh là kẻ thứ ba, cùng anh là người đồng tính ra ngoài.

Người anh trai kia còn muốn tuồn tin Lăng Văn Dục là đối tượng yêu đương của Trình Cẩm Nhiên, chỉ là khi đó thì Lăng Văn Hạ biết tin tức trước.

Tuy Lăng Văn Hạ tức giận em trai mình lại cùng một người đàn ông như vậy, thế nhưng anh cũng không thể để cho danh tiếng Lăng gia hủy hoại trong một ngày.

Nên Lăng Văn Hạ lấy điều kiện là sẽ mặc kệ Trình Cẩm Nhiên để anh trai khác mẹ của Trình Cẩm Nhiên không có tuồn ra đối tượng yêu đương của Trình Cẩm Nhiên.

Cuối cùng, Trình Cẩm Nhiên không có công ty giải trí Tinh Quang trợ giúp, vừa không có Lăng Văn Dục bảo vệ.

Nguyên thân cũng bị Lăng Văn Hạ nhốt lại, Trình Cẩm Nhiên kiêu ngạo một thời lại bị bệnh trầm cảm.

Chữa trị xong thì Trình Cẩm Nhiên lui khỏi giới giải trí, không biết tung tích...

Lăng Vu Đề cảm thấy, Trình Cẩm Nhiên không phải là nam phụ, anh phải là một bìa đồ đạn đáng thương mới đúng!

Cũng không biết Vị diện Hiệp hội có phải thích chơi ác, cho nên mới chỉ định cho cô một đối tượng công lực như thế!

Hạ Luân: Tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình muốn chinh hội trường sáu độc vĩ đại đầu --

Hội trường nào đó: Hạ Luân, cậu chờ đó.

Lúc bắt đầu thì Lăng Vu Đề có chút khúc mắc với Trình Cẩm Nhiên, chỉ là sau khi nghiên cứu nội dung vở kịch thật kỹ càng, cô bắt đầu có chút đồng tình với Trình Cẩm Nhiên.

Tình cảm chín năm mà đã bị Lăng Văn Dục vứt bỏ như thế.

Đúng là... Có chút cạn bã!

Được rồi, cô không nên nói anh trai của mình như vậy...

Lăng Vu Đề nhắm lại đôi mắt có chút chua xót, người hầu thấy thời gian cũng không còn sớm, mặc dù có chút lo lắng Lăng Vu Đề có thể nổi nóng hay không, nhưng: "Tiểu thư... Muốn chuẩn bị dùng bữa tối không?"

Lăng Vu Đề không có đáp lại, như là đã ngủ vậy.

Kỳ thực Lăng Vu Đề chỉ là đang suy nghĩ nội dung vở kịch mà thôi, nếu như kịch tình đi đúng hướng, tối hôm nay Trình Cẩm Nhiên vốn không dự định dự cái tiệc rượu lại đối ý, sau đó thì sẽ biết được Lăng Văn Dục yêu thích An Bối Hi.

Rồi anh mới biết Lăng Văn Dục muốn chia tay với anh, hóa ra cũng bởi vì An Bối Hi vào công ty chưa được ba tháng!

Trong cơn tức giận thì Trình Cẩm Nhiên đã đưa ra đề nghị kết giao với nguyên thân.

Lăng Vu Đề nghĩ rằng nếu như Trình Cẩm Nhiên đưa ra đề nghị kết giao với cô, cô có đáp ứng không? Hay là không đáp ứng đây?

Ách... Nguyên thân đã bày tỏ với Trình Cẩm Nhiên không biết bao nhiêu lần nên nếu như cô không đáp ứng, có thể quá kỳ quái hay không?

Được rồi, quả thật có chút kỳ quái!

Vậy thì cô đáp ứng là được rồi!

Aya: Giờ mới về nhà...

Cảm ơn trường, sáng nay em mới thấy rằng mình đã nghỉ học không phép ba buổi...

À, nhắc tới thể giới này mới nhớ. Cuối bộ truyện sẽ có một cp đam mỹ cực dễ thương nhé, nếu mình không lầm thì cp này sẽ chiếm mấy chục chương cuối thì phải.

Về cái giả thuyết trong thể giới này, dù mình không ủng hộ cho lắm nhưng đây là một yếu tố để đẩy tình tiết truyện lên cao trào. So với cách công lực của Điền Mật trong một thể giới đam mỹ khá là "bạch liên hoa", mình rất thích cách công lực của 0051. Xuất phát từ chân tâm mà 0051 đã hi sinh cho Trình Cẩm Nhiên rất nhiều, nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 158: Công lực nam thần quốc dân (05)

Edit: Aya Shinta

Nói không chừng còn có thể thêm điểm hảo cảm của Trình Cẩm Nhiên.

Chỉ ít, không thể để cái tình trạng rằng cô đã tới thể giới này rồi, mà độ hảo cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với cô vẫn duy trì ở số âm chứ?!

Quyết định như vậy, Lăng Vu Đề chuẩn bị đi một bước rồi tính tiếp một bước.

Ngược lại cô cũng mới vừa tới thể giới này, đừng quá nóng nảy được hay không!

Thấy Lăng Vu Đề không để ý đến mình, người hầu đánh bạo lại hỏi Lăng Vu Đề có muốn dùng bữa tối hay không.

Lăng Vu Đề đột nhiên bật lên khỏi ghế sofa, dọa người hầu đến mức run bắn lên.

Lăng Vu Đề tức đến xạm mặt lại, cô có dọa người như vậy sao?!

Tuy rằng nguyên thân thường sẽ nổi nóng, thế nhưng chỉ là ném đồ gì đó thôi.

Cô có đánh người đâu!

Âm thầm thờ dài bất đắc dĩ, Lăng Vu Đề đứng dậy, không hề liếc mắt nhìn người hầu lấy một chút: "Ừm." Sau đó liền đi vào phòng ăn.

Thấy Lăng Vu Đề không có nổi nóng nên người hầu lặng lẽ vỗ vỗ trái tim sắp nhảy đến điên cuồng, rồi mới vội vã vào nhà bếp để người ta chuẩn bị mang món ăn lên.

Một mình dùng bữa tối ở trong phòng ăn không lỏ, khẩu vị của Lăng Vu Đề không tốt lắm nên không có ăn bao nhiêu mà đã buông đũa.

Uống thêm nửa chén canh rồi Lăng Vu Đề trực tiếp trở về phòng.

Về phòng mình thì Lăng Vu Đề nhận được điện thoại của Lăng Văn Hạ đang công tác ở nước ngoài.

Năm nay Lăng Văn Hạ đã ba mươi sáu tuổi, lớn hơn nguyên thân mười lăm tuổi.

Vậy nên Lăng Văn Hạ quả thực coi cô em gái trở thành con gái mà nuôi, nguyên thân cũng vô cùng ý lại người anh cả nhà.

"Anh cả, khi nào anh về? Em rất nhớ anh đó ~"

Lăng Vu Đề học tính cách của nguyên thân, vừa nhận được điện thoại của Lăng Văn Hạ thì đã hỏi anh lúc nào thì trở về.

Người đàn ông anh tuân ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy cô em gái mình đang làm nũng, ánh mắt cũng tự giác nhu hòa lại.

"Ngày kia thì anh có thể trở về, nghe nói hôm nay em đóng phim với trạng thái rất tốt?"

Người đại diện Văn tỷ bên cạnh Lăng Vu Đề chính là cơ sở ngầm của Lăng Văn Hạ, tình huống bên người Lăng Vu Đề thì anh có thể biết được trước tiên.

Dù không thích Lăng Vu Đề tiến vào giới giải trí, thế nhưng tính cách của Lăng Văn Hạ là, nếu làm vậy sẽ phải làm được tốt nhất!

Cho nên đối với diễn xuất có tiến bộ của Lăng Vu Đề thì Lăng Văn Hạ cũng cảm thấy vui vẻ.

Lăng Vu Đề nhếch môi cười: "Ừ ~ không biết tại sao, lập tức đã tiến bộ lên rất nhiều, vài phân cảnh đều là một lần liền qua được đấy! Anh cả cũng không thấy ánh mắt của những người đó khi nhìn em, cứ như là gặp quý thể nào ấy!"

Kỳ thực nói như vậy cũng có chút không đúng, thế nhưng nguyên thân là công chúa có chút ngốc nghếch, nên không còn cách nào rồi ~

Nghe Lăng Vu Đề nói vậy thì quả nhiên Lăng Văn Hạ phá lên cười ra tiếng: "Nha đầu ngốc, nào có chuyện nói mình là quý như vậy!? Em có thể có tiến bộ thì rõ ràng em đã có cố gắng, anh đã sớm nói, nếu có chí nhất định thành công. Chỉ cần em muốn, nhất định có thể làm được!"

Lăng Vu Đề cười híp mắt nghe Lăng Văn Hạ mở ra hình thức giảng đạo lý nhân sinh, người nhà đông dài nhưng Lăng Vu Đề lại không có chút cảm giác mất kiên nhẫn nào, trái lại cảm thấy rất đau lòng.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, bên này khoảng tám giờ tối thì bên Lăng Văn Hạ đã là rạng sáng.

Do vậy nên Lăng Vu Đề nghe Lăng Văn Hạ nói một câu lại còn có xu hướng nói tiếp, vội vã cắt ngang Lăng Văn Hạ: "Anh à, những câu này anh đã nói tới tám trăm lần rồi, em cũng muốn thuộc lòng! Nếu để cho người trong Lăng thị biết chủ tịch nói một không hai của bọn họ là ông già đông dài, nhất định sẽ rất cảm xuống dưới đất!"

"Vậy là em ghét bỏ anh đông dài, ghét bỏ anh già hả?!" Lăng Văn Hạ nhũm mày hỏi.

Lăng Vu Đề vội vã chắc chắn: "Anh thật sự không còn trẻ, có thể thì nhanh chóng tìm cho em cô chị dâu đi!"

Vừa dứt lời, Lăng Văn Hạ liền ho nhẹ một tiếng, sau đó nói: "Thời gian cũng không còn sớm, ngày mai em còn phải đóng phim, nghỉ sớm một chút, ngủ ngon!"

Mục đích đạt thành, Lăng Vu Đề cười híp mắt nói tiếng ngủ ngon với Lăng Văn Hạ, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại với Lăng Văn Hạ thì Lăng Vu Đề lại ngồi ở trên giường xem phim truyền hình mà Trình Cẩm Nhiên đóng một chút.

Thấy đã hơn mười giờ, Lăng Vu Đề mới tắt ti vi, đi xả bồn tắm.

Đang nằm trong bồn chứa đầy sữa tắm, suýt chút nữa thì Lăng Vu Đề đã thoải mái mà ngủ rồi!

Nếu không phải đi động dật ở bên cạnh bồn tắm vang lên, có khả năng rằng Lăng Vu Đề ngủ thật.

Không, thật ra cô đã ngủ...

Nhìn màn hình một chút thì Lăng Vu Đề kinh ngạc phát hiện, người gọi lại là Trình Cẩm Nhiên.

Chuyện gì xảy ra?! Trong ký ức, tối hôm nay thì Trình Cẩm Nhiên cũng không có gọi điện thoại cho cô!

Kinh ngạc rồi lại kinh ngạc, nghi hoặc lại thêm nghi hoặc, Lăng Vu Đề vẫn vội vã tiếp điện thoại của Trình Cẩm Nhiên.

"Alo?"

Bên kia không có tiếng gì, Lăng Vu Đề cho rằng Trình Cẩm Nhiên đã không cần thận gọi, rồi mới biết đã nhầm tới số điện thoại của cô.

Lại alo một tiếng, vẫn không có động tĩnh gì...

Lăng Vu Đề vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, bên kia liền truyền đến tiếng nói có chút đê mê của Trình Cẩm Nhiên.

"Lăng Vu Đề?"

Lăng Vu Đề hấp háy mắt, nghĩ khi không xác định này là có ý gì?

Lẽ nào anh không biết mình đang gọi điện thoại cho cô sao?!

"Ừm, là em. Tr... Cẩm Nhiên, anh có chuyện gì sao?"

Lăng Vu Đề suýt chút nữa đã hô toàn bộ tên của Trình Cẩm Nhiên, đột nhiên mới nhớ tới nguyên thân vẫn luôn gọi Cẩm Nhiên.

Trình Cẩm Nhiên lại dừng một chút: "Hiện tại em ra đây!"

Đi ra ngoài?!

Đi ra ngoài làm gì?!

Lấy điện thoại về, Lăng Vu Đề mới phát hiện hiện tại đã là một giờ sáng.

Mười một giờ cô bắt đầu tắm, vậy mà lại tắm tới hai tiếng!

Tê --

Hít vào một ngụm khí lạnh, Lăng Vu Đề vội vã rời khỏi bồn tắm đã lạnh tanh từ lâu.

Trình Cẩm Nhiên còn đang đợi Lăng Vu Đề trả lời, Lăng Vu Đề cảm thấy hình như giọng của Trình Cẩm Nhiên âm không đúng lắm, cũng không có chú ý tới câu nói theo kiểu mệnh lệnh của anh, đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Trình Cẩm Nhiên nói vị trí của anh rồi liền cúp điện thoại.

Lăng Vu Đề dùng nước ấm xoa lên người, sau đó vội vàng sấy mái tóc ướt nhẹp rồi thay đổi y phục, đi ra cửa.

Hiện tại Trình Cẩm Nhiên đang ở trong một quán bar khá là yên tĩnh, đều có một ít văn nhân nhà sĩ tới nơi này.

Lăng Vu Đề đi vào thì đã nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên ngồi ở bên cạnh quầy bar mà nốc rượu.

Xem ra, là bởi vì Trình Cẩm Nhiên đã biết việc Lăng Văn Dục thích An Bối Hi rồi.

Trong kịch tính, Trình Cẩm Nhiên nhìn thấy Lăng Văn Dục ôm An Bối Hi đã say mềm lên xe.

Tần ngần tại chỗ trong chốc lát, Lăng Vu Đề mới đi đến chỗ Trình Cẩm Nhiên.

Bởi vì đã uống chút rượu ở trên yến hội, hiện tại lại uống thêm trong quán bar nên lúc này Trình Cẩm Nhiên đã không được tỉnh táo cho lắm.

Lăng Vu Đề đi tới bên người Trình Cẩm Nhiên, có chút vô lực mà đỡ Trình Cẩm Nhiên đang nhoài trên quầy bar lên.

Cô hơi nhú chân mày lại, nghi hoặc mà nhìn Trình Cẩm Nhiên,

Aya: Chắc mình phải đổi lại lịch đăng chương do thời khóa biểu của mình. Hai chương buổi tối và một chương buổi sáng thì thế nào?

Cái câu hỏi về tuổi nam chính á, đáp án chính xác là nam chính đã 50 tuổi rồi nhé. Có bạn @NhuNguyen774446 đã trả lời đúng. Xin tặng bạn chương này nha <3.

Mình mà tiếp tục sống buông thả thế này thì có ngày đau dạ dày mà chết quá >.<

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Công lược nam thần quốc dân (06)

Edit: Aya Shinta

Hiển nhiên cô không hiểu lắm sao anh lại thành cái dạng này: "Cẩm Nhiên, anh làm sao vậy?! Có chuyện gì không vui sao?!"

Nghe thấy Lăng Vu Đề hỏi mình, Trình Cẩm Nhiên đang say khướt giường mất lên, ánh mắt thâm thối của anh hiện tại như bị một tầng sương mù che phủ, trong con người màu xám xanh phản chiếu gương mặt của Lăng Vu Đề: "Lăng, Vu Đề?!"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Là em!"

"Lăng Vu Đề, em nói, anh trai em, Lăng Văn Dục, có phải đã thích tân nhân An Bối Hi kia?!"

Ha?!

Trình Cẩm Nhiên với bộ dạng ghen tuông mười phần hỏi em gái Lăng Văn Dục là cô đây, thật sự ổn chứ?!

Quả nhiên đã uống say rồi! Ngay cả tình yêu với Lăng Văn Dục cũng không có cách nào che giấu, xem ra đã kìm nén quá lâu!

Có điều, vì giúp cho Trình Cẩm Nhiên chết tâm với Lăng Văn Dục sớm một chút, Lăng Vu Đề quyết định cô phải tân nhân với Trình Cẩm Nhiên mới được.

Ngay lập tức, Lăng Vu Đề gật đầu: "Đúng vậy, anh hai rất yêu thích An Bối Hi kia đấy! Còn nói trong tương lai không xa, An Bối Hi sẽ trở thành chị dâu em đó!"

Lời của Lăng Vu Đề, không thể nghi ngờ lại như con dao đâm, đâm một phát vào tim Trình Cẩm Nhiên, không chút lưu tình!

Anh cảm thấy mình đau đến mức đã không thể hít thở được, Trình Cẩm Nhiên ôm ngực, thống khổ đến nhăn mày lại.

Ở dưới ánh đèn không quá chói chang nhưng Lăng Vu Đề mơ hồ nhìn thấy, cứ việc anh dùng mọi cách khắc chế, khóe mắt vẫn chảy xuống một giọt nước.

Tuy cảm thấy mình có chút tàn nhẫn, nhưng Lăng Vu Đề vẫn âm thầm quyết tâm để cho mình phải tàn nhẫn!

Ngã lại nhiệm vụ thất bại thì sẽ bị trừ một trăm điểm số liệu, cô lại có động lực!

"Vậy thì, Cẩm Nhiên, em đưa anh về nhà được chứ?"

Một câu của Lăng Vu Đề lại kích thích đến Trình Cẩm Nhiên.

Anh tự giễu cười lắc đầu: "Về nhà?! Nhà cái gì? Tôi không có nhà, đã sớm không có nhà! Không có..."

Anh đã từng cho rằng, nơi có Lăng Văn Dục thì chính là nhà!

Chỉ là bây giờ nhìn lại, tựa hồ cũng không phải vậy...

Lăng Vu Đề đột nhiên có chút đau lòng thay cho Trình Cẩm Nhiên, yêu nhiều năm như vậy, đột nhiên nhìn thấy người yêu của mình đi yêu người khác, dù là ai cũng không thể tiếp nhận được!

Nhìn Trình Cẩm Nhiên đã hơi mất tinh táo, Lăng Vu Đề dứt khoát nhờ người phục vụ trong quán rượu hỗ trợ đỡ Trình Cẩm Nhiên lên xe của cô.

Được rồi, đã lên được xe, thế nhưng đợi lát nữa làm sao xuống xe đây?

Bởi vì nguyên thân thực sự rất yêu thích Trình Cẩm Nhiên, nên Lăng Vu Đề biết Trình Cẩm Nhiên ở nơi nào.

Nhưng mà... Cô không có cách nào đỡ anh ta xuống xe được!

Bên trong phim thần tượng cái gì mà nữ chủ một mình đưa nam chủ về nhà, tuyệt đối là lừa đảo không phải sao?!

Lấy cái thân thể nhỏ bé này, làm sao có khả năng kéo được một người đàn ông cao mét tám lên đây?!

Cầm tay lái suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề liền dứt khoát lái xe trở về Lăng gia, sau đó kêu người hầu hỗ trợ đưa Trình Cẩm Nhiên đến phòng khách.

Nhìn Trình Cẩm Nhiên yên lặng nằm ở trên giường ngủ, Lăng Vu Đề ghé sát vào anh.

Không thể không nói, ngũ quan của Trình Cẩm Nhiên thật sự rất tinh xảo, quả thực là 360 độ không góc chết!

Nguyên thân sẽ yêu anh, cũng hoàn toàn là bình thường!

Ngay cả cô đã gặp qua vài nam chủ hoặc nam phụ anh tuấn đẹp trai, cũng không nhận được muốn phạm hoa si...

Chỉ là nghĩ không thông, một người như vậy mà sao lại muốn yêu một người đàn ông đây!?

Rất đáng tiếc đó!

Khẽ thở dài một hơi, Lăng Vu Đề có chút buồn ngủ.

Hiện tại đã hai giờ sáng rồi, sáng sớm ngày mai cô còn phải đóng phim.

Lăng Vu Đề ngồi thẳng người, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Vậy mà vừa xoay người, liền nghe thấy lời nói của Trình Cẩm Nhiên mang theo ngữ khí cầu xin: "A Dục, đừng rời bỏ tôi..."

Lăng Vu Đề quay đầu lại, chân đã bị Trình Cẩm Nhiên đá qua một bên.

Anh bắt lực cong thân thể, tự ôm lấy chính mình như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Đáp chân lên người Trình Cẩm Nhiên rồi, Lăng Vu Đề mới xoay người rời khỏi phòng khách.

Kỳ thực cô cũng có thể ở lại trong căn phòng này, sau đó tạo ra hiện trường chăm sóc Trình Cẩm Nhiên cả đêm.

Nhưng hiện giờ Lăng Vu Đề vô cùng muốn ngủ, nên cô không muốn lãng phí giấc ngủ của mình đâu!

Sáng sớm ngày thứ hai, người đại diện Văn ty đến Lăng gia chờ Lăng Vu Đề.

Bởi vì nghe nói tới nửa đêm thì Lăng Vu Đề đi ra ngoài một chuyến, ngủ rất muộn, nên Văn ty không dám đi gọi Lăng Vu Đề rời giường.

Cũng may Lăng Vu Đề tự mình chỉnh báo thức tám giờ, sau khi đồng hồ báo thức kêu thì cứ việc cô không muốn rời giường, nhưng lại nghĩ đến việc còn phải đóng phim, liền bắt đắc dĩ mà bò dậy.

Đón gián tắm sơ một cái, Lăng Vu Đề để mặt mộc mà đi xuống lầu.

Lăng Vu Đề trong lúc không tỉnh táo đã quên mất còn có một vị khách say rượu chưa tỉnh trong phòng khách đây!

Nhìn thấy Lăng Vu Đề xuống lầu, Văn ty đứng lên, tươi cười chào hỏi: "Vu Đề, chào buổi sáng!"

Lăng Vu Đề nhìn Văn ty một chút, ừ một tiếng: "Chào buổi sáng!"

Sau đó cô nhấc chân vào phòng ăn, vừa đi vừa hỏi: "Văn ty ăn điểm tâm chưa?"

Văn ty quả thật được sủng mà kinh đấy! Phải biết, cho tới bây giờ thì Lăng Vu Đề sẽ không quên người ta thế nào đâu!

"À ~ đã ăn rồi." Văn ty đáp.

Lăng Vu Đề gật đầu, cũng không mời Văn ty ăn điểm tâm nữa.

Mới vừa đi tới bên cạnh bàn ăn rồi ngồi xuống, người hầu đã đặt bữa sáng được chuẩn bị kỹ càng tới trước mặt Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề hơi híp mắt, lấy trạng thái mặt rờ rờ mà ăn bữa sáng.

Ăn sáng xong, Lăng Vu Đề ngồi trên ghế sofa phòng khách rồi nghiêng đầu nhìn Văn ty một chút: Chị đưa kịch bản hôm nay cho em nhìn một chút."

Cô muốn xem kịch bản để tỉnh táo lại!

Văn ty vốn muốn nói các cô nên xuất phát, chỉ là Lăng Vu Đề không có nói đi thì cô cũng không có nhắc tới.

Chỉ âm thầm nhìn đồng hồ, chắc thêm nửa giờ thì nhắc nhở Lăng Vu Đề lên đường là được!

Tiếp nhận kịch bản Văn ty đưa tới, Lăng Vu Đề xem phân cảnh của mình.

Thật ra thì vai nữ phụ ác độc này không nhiều phân cảnh lắm, hôm nay đã là hai phân cảnh cuối cùng của cô.

Một cảnh là cô lái xe đi đụng Giản Giai Nhân, làm Giản Giai Nhân bị thương.

Một cảnh là cô bị người nhà ép buộc ra nước ngoài, cô không muốn, sau đó đi bệnh viện tìm Giản Giai Nhân và Tư Đồ Viêm.

Nhìn thấy Tư Đồ Viêm thâm tình với Giản Giai Nhân như vậy mà tại sao lại căm ghét, ác độc đối với cô như thế!

Hoàn toàn bị kích thích thì cô chạy đến tầng cao nhất của bệnh viện, ngay ở trước mặt Tư Đồ Viêm cùng Giản Giai Nhân, nhảy xuống.

Sau đó thì cô có thể đóng máy rồi...

Tâm trạng trong hai cảnh diễn này đều rất kích động, có điều độ khó vẫn không lớn.

Sau khi đã nhớ kỹ lời kịch vốn không nhiều, Lăng Vu Đề trả kịch bản lại cho Văn ty rồi chuẩn bị xuất phát.

Vừa đứng lên thì Lăng Vu Đề đột nhiên nhớ tới, Trình Cẩm Nhiên còn ở nhà cô đó!

Vỗ vổ gáy của chính mình, chắc cô cũng say luôn rồi quá!

Trình Cẩm Nhiên ở trong phòng khách lâu trên đà tỉnh lại, nhìn căn phòng xa lạ, Trình Cẩm Nhiên ần ần thái dương có chút đau đớn của mình.

Aya: Nhảy từ sáng giờ mới ra chương...

Đã vô học nên thấy mình lười chảy thây...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Công lược nam thần quốc dân (07)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Aya Shinta

Tối ngày hôm qua, hình như anh đã gọi điện thoại cho Lăng Văn Dục, sau đó thì sao?

Một cô gái... đã đến...

Nữ?!

Trình Cẩm Nhiên trợn mắt lên, sau đó cúi đầu nhìn nhìn người mình một chút.

Phát hiện anh còn ăn mặc bộ quần áo ngày hôm qua, không có bất cứ dị thường nào thì Trình Cẩm Nhiên khẽ thờ ắt ra một hơi.

Nhìn chung quanh thì thấy điện thoại của mình trên tủ đầu giường, kết quả phát hiện đi động đã hết pin.

Nếu chính mình không có phát sinh cái gì không tầm thường sự tình, Trình Cẩm Nhiên cũng không vội muốn biết nơi này là đâu, mà lấy một cái áo tắm dài sạch sẽ từ trong tủ quần áo ra, sau đó vào phòng tắm.

Tắm rửa xong thì Trình Cẩm Nhiên cũng gần như tỉnh táo.

Chuyện tối qua, đại khái anh cũng nhớ lại một chút.

Tối hôm qua thì anh chuẩn bị gọi điện thoại cho Lăng Văn Dục, chỉ là lúc đó anh đã uống nhiều rồi nên thấy không rõ lắm, vậy mới nhìn nhầm tên Lăng Vu Đề thành Lăng Văn Dục.

Đánh giá gian phòng, nơi này cũng không giống khách sạn, vậy thì hẳn là Lăng Vu Đề mang anh về Lăng gia.

Nói đến thì bởi vì việc giữa anh cùng Lăng Văn Dục không thể bị người khác biết, thế nên nhiều năm như vậy mà anh chưa có tới Lăng gia lần nào.

Trình Cẩm Nhiên cười khẽ một tiếng, anh đã từng áo tưởng vô số lần...

Có một ngày, Lăng Văn Dục sẽ không để ý tới ánh mắt thế tục, công bố chuyện của hai người họ ra ngoài, sau đó dẫn anh về Lăng gia!

Chỉ không nghĩ tới anh đã đến Lãng gia rồi, nhưng người dẫn anh đến lại là Lãng Vu Đề!

Lau mái tóc còn ướt, quần áo của anh lại nồng nặc mùi rượu, chắc chắn anh sẽ không mặc lại nữa.

Mở cửa phòng, anh dọc theo hành lang rồi tìm được cầu thang.

Anh chỉ mặc một bộ áo tắm như vậy mà đi xuống lầu.

Lãng Vu Đề còn đang do dự có muốn đi lên gọi Trình Cẩm Nhiên dậy hay không, Trình Cẩm Nhiên đã tự xuống.

Đai áo tắm của Trình Cẩm Nhiên được buộc lỏng lẻo, xương quai xanh cùng lồng ngực trắng nõn lộ rõ. Nhưng chỗ không cần lộ thì đúng là không lộ ra chút nào.

Nhìn Trình Cẩm Nhiên kiều gọi như vậy, trong nháy mắt thì Lãng Vu Đề liền ngậy người.

Ừc --

A?!! Là ai đang nuốt nước miếng?!

Đứng ra!

Lãng Vu Đề: [xua tay] Tuyệt đối không phải tôi!

"À, tìm cho tôi một bộ quần áo. Mặt khác, điện thoại di động của tôi hết pin, gọi điện thoại cho người đại diện hộ tôi."

Thấy Lãng Vu Đề trừng trừng nhìn lồng ngực mình như vậy, Trình Cẩm Nhiên hơi nhú nhú mày.

Em gái Lãng Văn Dục sao lại háo sắc như vậy?

Nghe thấy giọng điệu không khách khí của Trình Cẩm Nhiên, lúc này thì Lãng Vu Đề mới hấp háy mắt hoàn hồn.

Cô gạt đầu, sau đó cầm di động đi đến chỗ Trình Cẩm Nhiên ở lầu hai.

Ngay khi Văn tỷ đang nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên thì đã há hốc mồm --

Không phải có ấy không biết tâm ý của Lãng Vu Đề, Lãng Vu Đề đang đeo đuổi Trình Cẩm Nhiên, từ khi cô đến công ty giải trí Tinh Quang thì đây là việc mà tất cả mọi người đều biết.

Chỉ là Trình Cẩm Nhiên lại thờ hững đối với Lãng Vu Đề, thậm chí nói là phản cảm cũng không quá đáng.

Chỉ là hiện tại, cô đang nhìn thấy gì?!

Trình Cẩm Nhiên, qua đêm ở Lãng gia?!

Hon nữa còn, không mặc quần áo?!

Thế nên Trình Cẩm Nhiên và Lãng Vu Đề đang... hẹn hò sao?

Trời ạ!

Chủ tịch biết không?!

Nghĩ như vậy, Văn tỷ hơi gấp gáp lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Lãng Văn Hạ ở nước ngoài --

Lãng Vu Đề đưa điện thoại di động cho Trình Cẩm Nhiên, sau đó nói một câu: "Em đi tìm quần áo của anh cả, đi động cho anh, anh tự gọi điện thoại đi."

Trình Cẩm Nhiên nhìn Lãng Vu Đề một chút, không biết có phải ảo giác hay không mà anh luôn cảm thấy Lãng Vu Đề, có chút kỳ quái!

Trong ánh mắt cô nhìn anh, tuy vẫn chăm chú nhưng không có hoa si cùng mê đắm.

Lãng Vu Đề cũng không có nhận ra được sự thăm dò của Trình Cẩm Nhiên, cô đưa điện thoại cho Trình Cẩm Nhiên rồi tới phòng của anh cả cô.

Kỳ thực vóc người Lãng Văn Hạ, Lãng Văn Dục và Trình Cẩm Nhiên cũng không khác mấy, thế nhưng cô lại cố tình tránh Lãng Văn Dục ra.

Hon nữa, cô cảm thấy quần áo của Lãng Văn Hạ có phong cách tương đối thích hợp với Trình Cẩm Nhiên.

Tìm thấy một bộ âu phục nhàn nhã với cái áo khoác vàng nhạt trong tủ quần áo phòng Lãng Văn Hạ, ngay cả nội y cũng cầm theo.

Mỉm cười đưa quần áo cho Trình Cẩm Nhiên đang đứng trước cửa: "Vóc người của anh giống như anh cả, những thứ này đều là đồ mới."

Trình Cẩm Nhiên đã gọi cho người đại diện, người đại diện vốn đang lo lắng cả một buổi tối, khi biết Trình Cẩm Nhiên bình an vô sự thì rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp nhận đồ của Lãng Vu Đề đưa tới, Trình Cẩm Nhiên không có nói cảm tạ mà chỉ nói một câu: "Tôi sẽ trả tiền."

Nói xong liền cầm đồ, chiếu theo ký ức mà trở về phòng khách.

Trả tiền?!

Lãng Vu Đề nhú mày, nhà cô nhiều tiền tới nỗi cô phá vẫn không xong! Còn cần anh trả tiền sao??

Thay quần áo của Lãng Văn Hạ vào, Trình Cẩm Nhiên nhú mày. Không thể không nói, quần áo rất vừa vặn, hon nữa rất thích hợp với khí chất của anh.

Chờ Lãng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên đồng thời đi xuống lầu, đã gần mười giờ rồi.

Lãng Vu Đề dọn đồ nhà bếp chuẩn bị bữa sáng cho Trình Cẩm Nhiên, Trình Cẩm Nhiên ở phòng ăn dùng bữa, Lãng Vu Đề lại ngồi ở trong phòng khách chơi di động.

Văn tỷ há há miệng, muốn nói lại thôi.

"Có việc thì nói!" Lãng Vu Đề cúi thấp đầu, hờ hững nói một câu.

Văn tỷ nuốt một ngụm nước bọt, sau đó mới nói rằng: "À thì, Vu Đề, phân cảnh sắp tới là ở mười giờ rưỡi, còn phải hoá trang..."

"Ồ."

Lãng Vu Đề nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó đứng lên vào phòng ăn.

Văn tỷ hấp háy mắt, Há?

Em ấy có ý gì vậy?!

Dáng vẻ Trình Cẩm Nhiên dùng cơm rất tao nhã, phối hợp với ngoại hình của anh, đúng là... Quá đẹp mắt!

"Cẩm Nhiên, phân cảnh của anh hơi trễ một chút, lát nữa để em kêu tài xế đưa anh đi. Mười rưỡi em phải quay nên đi trước."

Lãng Vu Đề đi tới trước mặt Trình Cẩm Nhiên, dùng ngữ khí ôn nhu mà nói.

Trong ký ức, chỉ có khi đang đối mặt với Trình Cẩm Nhiên thì nguyên thần mới có biểu hiện dịu dàng như vậy.

Trình Cẩm Nhiên dùng khăn tay lau miệng, sau đó đứng lên: "Đi chung."

Thực ra anh lo lắng lát nữa Lăng Văn Dục sẽ trở về, gặp nhau thì anh không biết mình nên nói gì.

Vừa nghĩ tới Lăng Vu Đề nói tối hôm qua Lăng Văn Dục chưa có trở về, trong đầu Trình Cẩm Nhiên đã không tự chủ được mà hiện ra cảnh tượng Lăng Văn Dục ôm An Bối Hi lên xe.

Anh vẫn muốn tự lừa gạt mình, Lăng Văn Dục vẫn có cảm tình với anh!

Thế nên anh không muốn để cho Lăng Văn Dục hiểu lầm anh ở Lăng gia, có cái gì với Lăng Vu Đề.

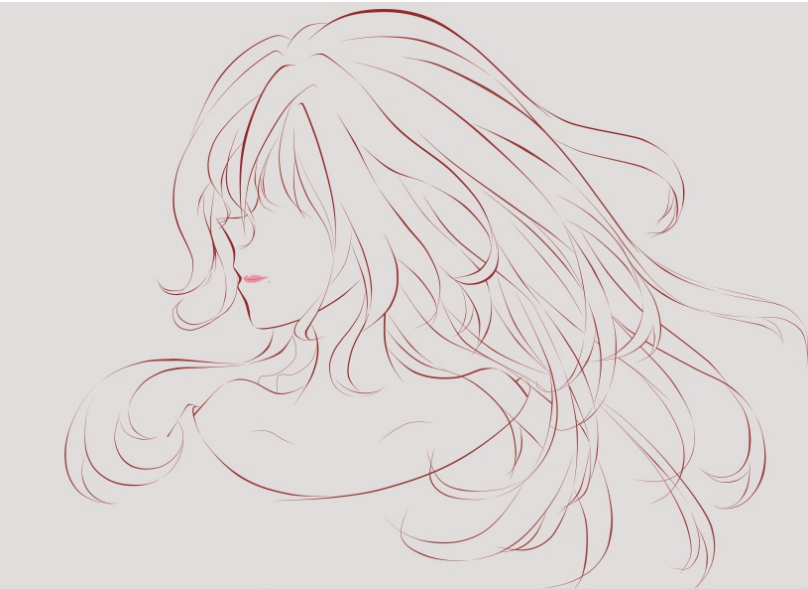
Nếu Trình Cẩm Nhiên muốn đi với cô, Lăng Vu Đề cũng không nói gì, gật gù rồi cùng Trình Cẩm Nhiên đi ra ngoài.

Ngồi trên xe, Trình Cẩm Nhiên gọi điện thoại cho người đại diện, để anh ta trực tiếp đi trường quay chờ anh.

Phân cảnh đầu tiên là của Lăng Vu Đề và An Bối Hi, trong ký ức cùng kịch tính, bởi vì ngày hôm qua thì An Bối Hi cùng Lăng Văn Dục đã lăn giường, nên...

Aya: Có nên tô màu không??? Cả buổi chiều...

Nàng vẫn hãy trở lại với tôi nào...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Công lược nam thần quốc dân (08)

Edit: Aya Shinta

Ngủ quên nên đến muộn.

Do vậy nên Lăng Vu Đề mới chậm rãi mà chưa đến tràng cảnh quay phim, đến sớm cũng phải đợi thì còn không bằng ở nhà chờ!

Khi Lăng Vu Đề đến phim trường, hơn nửa đã hóa trang xong thì An Bối Hi mới được Lăng Văn Dục tự mình đưa tới.

Bởi vì còn chưa tới cảnh quay của Trình Cẩm Nhiên nên anh đang ở ngay trên xe bảo mẫu mà nhắm mắt dưỡng thần.

Anh vốn còn có một thông báo cần công bố, nhưng tâm tình bây giờ của anh lại không ổn nên đã để người đại diện làm.

Dường như là có cảm ứng vậy, trong nháy mắt khi Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi xuống xe thì Trình Cẩm Nhiên liền mở mắt ra.

Anh ngồi thẳng người nhìn ra ngoài cửa xe thì thấy một nam nhân anh tuấn ôm lấy một người phụ nữ vào khu vực quay chụp.

Trên mặt người đàn ông mang theo ý cười nhu hòa, khí chất của anh ta rất tốt, như một công tử trẻ tuổi, ôn nhuận như ngọc.

Lúc cười lên, khiến người ta có cảm giác gió xuân ấm áp đang thổi về.

Mà nữ nhân lại chìm vào nếp vào trong ngực của anh ta, mặt cô đỏ lên, vẻ mặt không biết là ngượng ngùng hay là tức giận.

Ánh mắt Trình Cẩm Nhiên sâu hơn, quả nhiên... Tối hôm qua thì hai người họ đã...

Một người đàn ông cùng một người phụ nữ, chung đụng một buổi tối thì bọn họ sẽ làm cái gì đây?

Đáp án kia, đã quá rõ ràng...

Không, sẽ không!

Trừ phi Lăng Văn Dục tự mình nói với anh rằng anh ta yêu An Bối Hi.

Bằng không, anh sẽ không tin tưởng!

Án lại lồng ngực có chút đau đớn, Trình Cẩm Nhiên còn đang lừa gạt chính mình.

Lăng Vu Đề hóa trang xong, ngồi chờ ở trên ghế đến mức đã hết kiên nhẫn.

Nhìn thời gian trên di động một chút, hiện tại cũng đã qua 12 giờ.

Vừa nghĩ đến nguyên thân một chút, dựa theo tính cách của cô ấy thì hẳn phải muốn phát hỏa mới đúng, cô liền nhìn thấy Lăng Văn Dục đang che chở cho An Bối Hi đi tới.

Cô đứng đây, mọi người đều nhìn ra Lăng Vu Đề muốn phát hỏa rồi, tất cả đều rụt cổ lại không nói lời nào.

Lăng Vu Đề đi đến chỗ Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi Sắp tới giờ ăn cơm trưa, đến thật là sớm nha!"

Cô đã cố ý đến trễ hơn, cũng đã hoá trang xong xuôi mà còn phải chờ An Bối Hi hai tiếng.

Dựa theo tính cách của nguyên thân, đợi người khác hai tiếng còn không phát hỏa, vậy thì mặt trời mọc ở hướng tây đó!

An Bối Hi vội vàng xin lỗi Lăng Vu Đề: "Xin lỗi, tôi..."

Không đợi An Bối Hi nói xong, Lăng Vu Đề lại mở miệng: "Coi như tôi ngày hôm qua hai người lăn giường quá lâu, cũng không được để nhóm người chúng tôi chờ các người chứ?!"

Ngữ khí của cô không có gì đặc biệt, chỉ là lời này làm An Bối Hi đỏ mặt lên.

Làm tất cả nhân viên đều chấn kinh rồi!

Bọn họ nghe thấy cái gì?!

Tối hôm qua, tổng giám đốc Tinh Quang cùng tân nhân An Bối Hi này --

Lăn, lăn giường!?

Trước kia bọn họ chỉ suy đoán An Bối Hi lọt vào mắt xanh của tổng giám đốc, nên mới có thể tiếp vai nữ chính của bộ phim thần tượng này.

Hiện tại Lăng Vu Đề vừa nói thì mọi người cảm thấy, suy đoán này hoàn toàn chính xác đấy!

Lăng Văn Dục đưa tay chọc trên trán Lăng Vu Đề một cái: "Nói như thế nào đây?! Đã lớn rồi mà còn không đứng mực!"

Lăng Văn Dục nói chuyện rất ôn nhu, trong giọng nói đều mang theo ý cười.

Ngay cả khi giáo huấn Lăng Vu Đề thì anh ta cũng không nghiêm túc chút nào.

Bởi vì hiểu rõ em gái mình, nên Lăng Vu Đề nói trắng ra như vậy cũng không có làm Lăng Văn Dục chú ý.

Cũng bởi, Lăng Vu Đề nói sự thực!

Lăng Vu Đề già vờ tức giận trừng Lăng Văn Dục một chút: "Anh hai có bạn gái liền không muốn em gái thật sao?! Hay lắm, lát nữa em liền gọi điện thoại nói cho anh cả, để ngày mai khi anh cả trở về thì thu thập anh!"

"Được được được ~ là anh hai sai rồi Anh hai sai rồi, được chưa?!" Vừa nghe tới việc Lăng Vu Đề muốn cáo trạng, Lăng Văn Dục cũng chỉ có nước xin tha.

Hết cách rồi, ai bảo lão đại trong nhà là anh cả đâu!

Lúc này Lăng Vu Đề mới ngao kiêu hừ nhẹ một tiếng, tầm mắt xoay một cái thì đối diện với An Bối Hi.

Ngày hôm nay An Bối Hi mặc một cái áo khoác lông màu phấn hồng với quần ngắn màu trắng, thêm một đôi giày hồng nhạt, làm gương mặt vốn thanh thuần lại càng thêm tinh khiết.

"Nếu không phải nể mặt mũi của anh hai, đã sớm để cô cuốn gói rồi đi! Còn đứng ngây ra đó làm gì!? Nhanh đi hoá trang!"

Bị Lăng Vu Đề dọa như vậy, An Bối Hi run lên rồi vội vã đi về phòng hóa trang.

Người mình thích bị dọa, tuy rằng do em gái mình yêu thương làm nhưng trong lòng Lăng Văn Dục vẫn còn có chút không vui.

Anh giờ tay nhéo nhéo mặt Lăng Vu Đề: "Tiểu nha đầu, đừng động một chút mà dữ như vậy. Hi hi nhát gan, đừng bắt nạt cô ấy."

Lăng Vu Đề hừ hừ, cũng giờ tay đi nắm mặt Lăng Văn Dục: "Không bắt nạt cô ấy thì thôi! Anh để cho cô ấy đừng có trưng ra cái vẻ đáng thương ai cũng bắt nạt được đi!"

Tuy về tình cảm giữa Lăng Văn Dục và Trình Cẩm Nhiên, anh là tra nam.

Thế nhưng đối với Lăng Vu Đề thì anh vẫn là một người anh trai rất tốt.

Đối với cái đánh giá của Lăng Vu Đề dành cho An Bối Hi, Lăng Văn Dục phì cười ra tiếng: "Cái gì gọi là ra vẻ đáng thương! Hi hi chỉ nhát gan một chút, sau này sẽ tốt lên."

"Biết rồi! Em thấy anh hai cũng sắp biến thành ông già dõng dãi như anh cả rồi đó!" Lăng Vu Đề không nhịn được mà nói.

Rồi cô lại chêm một câu: "Em mặc kệ, phản cảnh ngày hôm nay do anh cùng An Bối Hi mới làm lỡ, buổi trưa anh mời khách! Mời tất cả nhân viên ở đây ăn cơm đi!"

Lăng Văn Dục gật đầu: "Được được được, anh mời khách, vậy thì gọi điện thoại để trợ lý gọi món ăn trưa tối, tiểu công chúa thoả mãn chưa?"

"Hừ hừ -- vậy còn tạm được!"

Lăng Vu Đề nghiêng đầu che giấu khóe miệng cong cong, nhưng vẫn bị Lăng Văn Dục nhìn thấy.

Trên gương mặt ôn nhai của Lăng Văn Dục tràn đầy sùng nịch đối với Lăng Vu Đề.

Bởi vì cũng đã trưa nên Lăng Vu Đề yêu cầu dùng cơm trưa xong mới quay phim.

Đương nhiên đạo diễn không có ý kiến, những người khác thì càng thêm không cần phải nói.

Lăng Văn Dục vốn dự định ở lại cùng dùng cơm trưa, chỉ là nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên cũng ở đây thì mới nói có việc đột xuất nên không ăn.

Nhìn thấy Lăng Văn Dục phải đi, Trình Cẩm Nhiên đứng dậy khỏi băng ghế, sau đó đi theo sau Lăng Văn Dục ra ngoài.

Bởi vì ở trước mặt người ngoài thì Lăng Văn Dục cùng Trình Cẩm Nhiên đều biểu hiện rất xa lạ, cho nên đối với việc hai người một trước một sau đi ra ngoài, mọi người cũng không nghĩ Trình Cẩm Nhiên có phải đi tìm Lăng Văn Dục hay không.

Lăng Văn Dục vừa trở lại xe của mình thì cửa sau đã bị mở ra.

Trình Cẩm Nhiên ngồi ở phía sau nhìn Lăng Văn Dục: "Không cần giải thích một chút sao?"

Lăng Văn Dục không quay đầu lại, chỉ là nhìn Trình Cẩm Nhiên qua gương chiếu hậu, khẽ nhún mày: "Giải thích cái gì?"

"A..."

Trình Cẩm Nhiên cười lạnh một tiếng: "Giải thích cái gì? Đương nhiên là giải thích tới ngày hôm qua anh cùng tiểu tân nhân An Bối Hi đã làm cái gì?!"

"Làm cái gì, tôi cảm thấy không cần giải thích với cậu, mau trở về, bị người khác nhìn thấy thì không ổn!"

Aya: Nữ chính đã lên sân... (hở hờ)

Mai lại đi học...Đời em khổ quá

Hẹn gặp lại vào sáng mai hé~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 162: Công lược nam thần quốc dân (09)

Edit: Aya Shinta

"Bị người khác nhìn thấy thì không tốt?! Lãng Văn Dục, anh cho rằng tôi sợ bị người khác thấy sao?!"

Trình Cẩm Nhiên nghiêng người về phía trước, tới gần Lãng Văn Dục cười lạnh nói.

Nếu như không phải kiêng kỵ thân phận nhị thiếu Lãng gia của anh ta, Trình Cẩm Nhiên kỳ thực hi vọng toàn thế giới đều biết việc của hai người họ!

Cần bản anh sẽ không để ý người khác thấy anh thế nào!

Người khác thì mắc mớ gì đến anh đây?!

Trên mặt Lãng Văn Dục chợt lóe qua tia mắt kiên nhẫn, thế nhưng dù sao hai người cũng bên nhau nhiều năm như vậy, làm sao có khả năng lập tức mất hết toàn bộ cảm tình!

Vậy nên nghĩ khí cùng về mặt của Lãng Văn Dục cũng không khỏi mềm đi: "A Nhiên, cậu đừng giận, chúng ta đã chia tay. Chúng ta, say này đều sống một cuộc sống của người bình thường đi!"

"Cuộc sống của người bình thường?!"

Trình Cẩm Nhiên cười lạnh, sau đó tự giễu lắc đầu một cái: "Lẽ nào chín năm qua, chúng ta không phải đã sống như người bình thường sao?!"

Không đợi Lãng Văn Dục mở miệng, Trình Cẩm Nhiên lui người ra sau, anh nhìn thẳng Lãng Văn Dục: "Hiện tại nói cho tôi, có phải anh yêu thích An Bối Hi!? Tôi chỉ cần một đáp án!"

Nghe thấy câu hỏi của Trình Cẩm Nhiên, Lãng Văn Dục không do dự bao lâu, anh gật đầu: "Phải, tôi thích cô ấy!"

Lãng Văn Dục, làm Trình Cẩm Nhiên thấy thế giới của mình trong một khoảnh khắc liền sụp xuống.

Thế nhưng anh không có biểu hiện kích động, chỉ là gật đầu rồi gian nan nói ra vài chữ: "Được, tôi biết rồi."

Nói xong, Trình Cẩm Nhiên liền mở cửa xuống xe.

Lãng Văn Dục phát ngốc ở trên xe một lúc, sau đó mới khởi động xe rồi đi.

Mà Trình Cẩm Nhiên lại đứng yên ở tại chỗ thật lâu.

Lãng Vu Đề thấy Trình Cẩm Nhiên đi lâu như vậy mà chưa có trở về, bởi vì biết chắc anh đã đi tìm Lãng Văn Dục nên Lãng Vu Đề có chút bận tâm tới anh.

Suy nghĩ một chút, Lãng Vu Đề vẫn quyết định đi tìm Trình Cẩm Nhiên.

Vừa đứng lên thì đã nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên trở về.

Lãng Vu Đề tỉ mỉ quan sát anh, sắc mặt Trình Cẩm Nhiên như thường, không nhìn ra anh đang không vui chút nào cả.

Điều này làm cho Lãng Vu Đề không khỏi cảm thán, quả nhiên không hổ là anh đế!

Kỹ năng diễn xuất thế này, cô cũng phải mặc cảm không bằng!

Người ta không có biểu hiện khổ sở thì tất nhiên Lãng Vu Đề cũng không cần đi an ủi người ta!

Nhún nhún vai, tự mình đi ăn cơm trưa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, chuyên gia trang điểm bỏ trang cho Lãng Vu Đề cùng An Bối Hi rồi chuẩn bị quay.

Lãng Vu Đề ngồi ở trên một chiếc xe thể thao màu đỏ, mà An Bối Hi đi trên lối đi bộ, người đi lại chung quanh là diễn viên quần chúng.

Chờ đạo diễn gọi "Action" một tiếng, tất cả các máy quay nhắm ngay xe Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề đẩy nước mắt, viên mắt hồng hồng.

"Giãn Giãi Nhân! Giãn Giãi Nhân! Tại sao, tại sao mày lại xuất hiện, tại sao mày muốn A Viêm đi! Tao hận mày! Tao hận mày -- "

Cô lái xe như bão táp, vừa vận vào lúc này thì cô nhìn thấy Giãn Giãi Nhân đang chuẩn bị qua đường.

Ánh mắt Diêm Hân Vũ hung ác, cô nhìn Giãn Giãi Nhân với đôi mắt tràn ngập sự thù hận: "Giãn Giãi Nhân, nếu như mày rời khỏi thế giới này, A Viêm sẽ trở lại bên cạnh tao đúng không?! Đúng không?!"

Cô gần như điên cuồng mà bấm bấm lầu bầu, sau đó cong môi, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, đột nhiên cô nhấn cần ga đến mức cao nhất.

Xe trực tiếp vút lên, cô đâm ngay khiến Giãn Giãi Nhân tránh né không kịp, va ngã xuống đất.

Vào lúc này, những người kia đều kêu lên sợ hãi.

Trong đám người, có gọi 110, gọi 120.

Diêm Hân Vũ nhìn Giãn Giãi Nhân ngã vào trong vũng máu, lộ ra một ý cười vui vẻ rồi lập tức lái xe rời đi.

Phân cảnh này cũng không phải quá khó, chủ yếu là khó ở ánh mắt và vẻ mặt của Diêm Hân Vũ.

Đạo diễn vốn dự tính quay cả một buổi chiều, kết quả chỉ bỏ ra một lần liền qua.

Phân cảnh cuối của Lãng Vu Đề là bởi vì Diêm Hân Vũ đâm Giãn Giãi Nhân trọng thương, suýt chút nữa liền thành người thực vật.

Dưới cơn nóng giận thì Tư Đồ Viêm vận dụng sức mạnh gia tộc, yêu cầu tòa án trừng phạt Diêm Hân Vũ.

Mà người nhà Diêm Hân Vũ không nỡ lòng bỏ con gái của chính mình đi vào cảnh tù tội, liền cầu xin Tư Đồ Viêm.

Cuối cùng Tư Đồ Viêm nể mặt hai nhà cùng là thế gia có quan hệ với nhau, liền đưa ra đề nghị để Diêm Hân Vũ đi dân, đồng thời vĩnh viễn không thể trở về nước.

Người nhà Diêm Hân Vũ đáp ứng, nhưng Diêm Hân Vũ không đáp ứng!

Cô cho rằng tất cả những thứ này đều là chủ ý của Giãn Giãi Nhân nên tự chạy đến bệnh viện tìm Giãn Giãi Nhân, nhưng cũng đụng phải Tư Đồ Viêm hết sức bảo bọc Giãn Giãi Nhân.

Tư Đồ lại hung ác với Diêm Hân Vũ, Diêm Hân Vũ bị kích thích mạnh thì chạy đến tầng cao nhất của bệnh viện.

Sau khi Giãn Giãi Nhân cùng Tư Đồ Viêm chạy tới, Diêm Hân Vũ ở ngay trước mặt hai người, nhảy xuống.

Phân đoạn này đối với Lãng Vu Đề mà nói, vẫn không có gì khó.

Thế nhưng Lãng Vu Đề cảm thấy đối với Trình Cẩm Nhiên thì có chút khó khăn.

Dù sao nữ chủ là tình địch của anh.

Không phải nói tình địch gặp mặt liền đó mất sao!

Vậy làm sao Trình Cẩm Nhiên biểu hiện ôn nhu thâm tình đối với An Bối Hi đây!?

Kết quả Lăng Vu Đề đã đoán sai, Trình Cẩm Nhiên đã đóng phim thì hoàn toàn không bị tình cảm cá nhân khống chế.

Bởi vì trước đó Diêm Hân Vũ làm ầm một trận với người nhà vì không muốn đi dân, sau đó từ trong nhà chạy đến cái phân đoạn ký thể đã đóng.

Nên Lăng Vu Đề sẽ quay cảnh Diêm Hân Vũ tức giận chạy tới bệnh viện.

"Tur Đồ Viêm! Tại sao?! Tại sao anh muốn đuổi em xuất ngoại!?" Diêm Hân Vũ nghi hoặc, lúc này trên mặt cô vẫn không lui được cơn tức giận.

Giản Giai Nhân bị cô đụng đã được gần một tháng, cũng sắp được ra viện.

Ngay cả ba mẹ cũng đã giải quyết ổn thỏa bên phía cục cảnh sát, nhưng người đã từng là vị hôn phu của cô lại không chịu buông tha cho cô!

Vẫn muốn cô rời khỏi đây như một kẻ đáng thương, bị đuổi ra nước ngoài!

Tur Đồ Viêm thay đổi bộ mặt ôn nhu thâm tình với Giản Giai Nhân thành lạnh lùng, anh nhìn Lăng Vu Đề: "Tại sao? Chính cô không rõ ràng sao!? Cô đâm Giai Nhân thành như vậy, chỉ để cô xuất ngoại đã là tiện nghi cho cô!"

Giản Giai Nhân bên cạnh đầu tiên còn không rõ nhìn hai người, sau đó mới hiểu được.

Giản Giai Nhân kéo ông tay áo Tur Đồ Viêm: "A Viêm, quên đi, hiện tại em đã ổn, hết thấy đều là quá khứ."

Tur Đồ Viêm ôn nhu vuốt ve mặt Giản Giai Nhân: "Giai Nhân, em quá thiện lương cho nên mới bị bắt nạt, yên tâm, sau này anh tuyệt đối sẽ không để cho người khác bắt nạt em!"

Diêm Hân Vũ ở một bên không chịu được việc Tur Đồ Viêm đối xử thâm tình với Giản Giai Nhân, lúc này cô đã lộ rõ đáy mặt.

Cô vẫn đổ tất cả sai lầm lên người Giản Giai Nhân, cô cho rằng, nếu như Giản Giai Nhân không xuất hiện, coi như Tur Đồ Viêm không thích cô thì sau đó hai người họ cũng sẽ kết hôn!

Nhưng Giản Giai Nhân lại xáo trộn tất cả mọi thứ lên!

Cô hối hận tại sao mình không có đâm tàn nhẫn thêm một chút, tại sao không có một lần đâm chết Giản Giai Nhân luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Công lược nam thần quốc dân (10)

Edit: Aya Shinta

Diêm Hân Vũ tàn nhẫn mà nghĩ.

Vào lúc này thì cô vừa vận thấy một con dao gọt hoa quả đặt trên bàn trong phòng bệnh.

Diêm Hân Vũ bắt lấy con dao gọt hoa quả liền lập tức đâm tới Giản Giai Nhân --

Nhưng có Tur Đồ Viêm ở đây thì Diêm Hân Vũ không có cách nào thực hiện được!

Tur Đồ Viêm đoạt lấy con dao trong tay cô, sau đó đẩy Diêm Hân Vũ ngã xuống đất.

Anh căm ghét nhìn Diêm Hân Vũ: "Diêm Hân Vũ, nếu như cô còn như vậy thì người tôi muốn đối phó không chỉ là cô! Hiện tại Diêm gia các người đã suy yếu, chỉ cần tôi động một đầu ngón tay, thì có thể làm cho Diêm gia tụt gia bại sản! Cô có tin hay không!"

Diêm Hân Vũ sững sờ ngồi dưới đất, nhìn về mặt của Tur Đồ Viêm thì Diêm Hân Vũ thực sự tin, cô tin rằng, Tur Đồ Viêm nói được làm được!

"A Viêm, quên đi, đừng như vậy!"

Giản Giai Nhân khuyên bảo, để Diêm Hân Vũ vốn đã gần như tan vỡ thì triệt để tan vỡ rồi.

Cô chỉ vào hai người: "Cho nên, các người không muốn buông tha cho người nhà của tôi?! Có phải là, chỉ cần tôi chết rồi, các người sẽ bỏ qua cho người nhà của tôi?! Được, được rồi, vậy thì tôi đi chết!"

(Kỳ thực, bản thân Lăng Vu Đề tràn ngập dục vọng muốn nhỏ nước bọt vào cái đoạn kịch này...)

Nói xong, Diêm Hân Vũ bỏ chạy, sau đó chạy ra phòng bệnh.

Giản Giai Nhân thấy không ổn, vội vã kéo Tur Đồ Viêm đuổi theo.

Sau đó chính là cảnh Diêm Hân Vũ đứng trên sân thượng bệnh viện, mà Giản Giai Nhân cùng Tur Đồ Viêm đứng đối diện cô.

"Hân Vũ, mau tới đây, đừng làm chuyện điên rồ mà!" Giản Giai Nhân căng thẳng hô lên.

Tur Đồ Viêm bên cạnh không nói gì, thế nhưng anh lại chau mày.

Tuy anh không muốn bỏ qua cho Diêm Hân Vũ đơn giản như vậy, thế nhưng anh cũng chưa hề muốn để Diêm Hân Vũ đi chết!

Diêm Hân Vũ điên cuồng cười, vừa khóc vừa cười.

Thân thể của cô đứng dựa trong gió, dường như sau một khắc thì cô sẽ lập tức ngã xuống vậy.

Giản Giai Nhân thấy thế, hoảng hốt không thôi.

Lúc này đã có rất nhiều người bu dưới bệnh viện, đã có người gọi điện thoại báo cảnh sát cùng cứu hỏa.

Cuối cùng thì Diêm Hân Vũ nhìn thật sâu vào Giản Giai Nhân cùng Tur Đồ Viêm, dường như cô đã dùng hết khí lực cuối cùng mà quát lên: "Tur Đồ Viêm, Giản Giai Nhân, tôi nguyện rửa các người, vĩnh viễn không có được hạnh phúc! Nhớ kỹ, tôi bị các người hại chết!"

Nói xong, Diêm Hân Vũ thả người nháy một cái --

Đóng xong phân cảnh cuối cùng này, Lăng Vu Đề không muốn nói chuyện.

Bởi vì phải đóng đặt nên Lăng Vu Đề đã thật sự coi chính mình thành Diêm Hân Vũ.

Cô cảm nhận được những khổ sở, đau đớn mà Diêm Hân Vũ phải chịu đựng.

Chỉ là, nếu như cô là Diêm Hân Vũ, tuyệt đối sẽ không lấy cái chết để kết thúc chính mình.

Cô ấy chết rồi, nhưng chưa hề nghĩ tới người nhà của mình sẽ thống khổ cỡ nào!

Cô ấy chết ở trước mặt Tư Đồ Viêm cùng Giản Giai Nhân để cho bọn họ day dứt cả đời

Nếu như là Lăng Vu Đề thì cô tuyệt đối sẽ sống, sống còn tốt hơn so với cả hai người họ!

Chỉ có như vậy, Tư Đồ Viêm cùng Giản Giai Nhân mới sẽ nhớ kỹ cô cả đời!

Người chết như đèn tắt, chết rồi thì chẳng còn gì nữa!

Nên Diêm Hân Vũ có tư tưởng quá mức cực đoan, cũng thật ngốc! Thật khó!

Mặc vào áo khoác mà trợ lý đưa tới, Lăng Vu Đề ngồi ở trên ghế, ôm lấy bình giữ ấm mà run lấy lấy.

Mà Trình Cẩm Nhiên vẫn đang mặc bộ quần áo đơn bạc, một mình anh đứng phía ngoài đoàn người, có vẻ hơi cô tịch.

Do dự một chút, Lăng Vu Đề vẫn đứng lên đi đến cạnh Trình Cẩm Nhiên.

Tới bên người Trình Cẩm Nhiên rồi, cô vận nắp bình giữ ấm ra, sau đó rót một nắp trà gừng nóng hằm hập cho Trình Cẩm Nhiên.

"Cẩm Nhiên, uống chén trà gừng ấm đi!"

Trình Cẩm Nhiên không có nhận, chỉ thoáng nhìn đến Lăng Vu Đề thấp hơn mình một cái đầu.

Lăng Vu Đề nhìn nắp bình một chút, cho rằng Trình Cẩm Nhiên ghét bỏ cái bình này đã được dùng thì liền vội vàng nói: "À, em vẫn chưa có uống qua..."

Trình Cẩm Nhiên vẫn không có nhận, sau một hồi lâu thì Trình Cẩm Nhiên mới mở miệng: "Lăng Vu Đề, có phải em thích tôi?"

Lăng Vu Đề từng sờ háp háp mắt, hiện tại cô phải là thời điểm Trình Cẩm Nhiên muốn cô làm bạn gái anh không?!

Sao lại có chút không khớp với thời gian trong trí nhớ thế nhỉ?

"Àch... Đúng vậy... Em thích anh!"

Lăng Vu Đề gật đầu, nhìn thẳng vào Trình Cẩm Nhiên, trên gương mặt không có bất kỳ ngưng ngừng nào.

Nghe vậy, Trình Cẩm Nhiên gật đầu: "Vậy thì bắt đầu từ bây giờ, em chính là bạn gái của tôi."

Nói xong, Trình Cẩm Nhiên mới nhận nắp bình, lặng lẽ uống.

Đầu tiên thì Lăng Vu Đề biểu hiện ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó mới nhếch môi cười: "Vậy thì quyết định như thế đi! Bắt đầu từ hôm nay, Trình Cẩm Nhiên, chính là bạn trai của Lăng Vu Đề!"

Lời của Lăng Vu Đề không nhỏ, những nhân viên với đôi tai đặc biệt nhạy bén thành công nghe được tin tức này.

Lập tức, buổi tối hôm đó, tin tức giải trí xuất hiện hai đầu đề.

Cái thứ nhất là: Tổng giám đốc Tinh Quang coi trọng tiểu tân nhân An Bối Hí, sau đó còn tuồn ra việc An Bối Hí có thể trở thành nữ diễn viên chính cũng là bởi vì có vị tổng giám đốc này trợ giúp!

Cái thứ hai là: Nam thần quốc dân cùng thiên kim Lăng thị, nữ phụ ác độc chuyên nghiệp Lăng Vu Đề yêu đương!

Nữ phụ ác độc chuyên nghiệp gì gì đó, Lăng Vu Đề thấy rất phiền muộn!

Không thể không thừa nhận là diễn xuất của nguyên thân vô cùng cận kề, chỉ có loại nhân vật nữ phụ ác độc này thì cô ấy mới diễn hơi khá hơn một chút.

Liền liền tiếp đóng hai, ba vai nữ phụ.

Vốn xuất đạo không bao lâu, phim còn chưa đóng được mấy bộ, liền bị gán với cái tên nữ phụ ác độc chuyên nghiệp này!

Đầu đề thứ nhất không có gây nên bao nhiêu tiếng vang với dân mạng, nhưng đầu đề thứ hai vừa ra, Weibo Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Vu Đề bị xoạt bạo!

Bình luận dưới Weibo Trình Cẩm Nhiên đại thể như sau:

Fan nào tàn A: Nam thần nam thần! Gần đây anh có phải bị cận thị hay không!? Lăng cận bà kia ngoại trừ có hai anh trai ghê gớm thì còn có cái gì đâu!?

Fan nào tàn B: Nam thần nam thần! Lăng cận bà không xứng với anh đâu! Đừng làm Lăng cận bà làm bẩn anh!

Fan nào tàn C: Nam thần nam thần! Anh vĩnh viễn là của chúng em, không thể tìm bạn gái! Đối phương là Lăng cận bà, vậy thì càng không thể!

Fan nào tàn D: Nam thần nam thần! Nếu như anh yêu đương với Lăng cận bà, chúng em liền tự sát tập thể!

Fan nào tàn E: Lầu trên +1

Fan nào tàn F: +10086

Fan nào tàn J: + số thẻ căn cước!

...

Lăng cận bà cái gì, hoàn toàn là bởi vì trước đó có người tuồn ra diễn xuất của Lăng Vu Đề thật sự rất cận bà.

Nên những cư dân mạng liền cho Lăng Vu Đề một cái biệt hiệu là "Lăng cận bà".

Bình luận dưới Weibo của Trình Cẩm Nhiên đều là những lời khóc cầu nam thần đừng yêu đương, mà bình luận dưới Weibo của Lăng Vu Đề lại là --

Lăng cận bà cắt khỏi thế giới giải trí!

Lăng cận bà buông tha cho nam thần của chúng ta!

Lăng cận bà không xứng với nam thần của chúng ta!

Lăng cận bà đi chết đi!

...

Rất nhiều lời mắng chửi, tất cả đều từ fan nào tàn của Trình Cẩm Nhiên.

Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu dự đoán nói đây là kế hoạch tuyên truyền của Lăng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên vì bộ phim mới này nọ!

Cũng không có thiếu người biểu thị trừ phi nam thần chính miệng thừa nhận, bằng không các cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng!

Aya: hơn 9 giờ mới lết được về nhà... ok i'm fine

kẹt từ trường đến nhà luôn. Mọi hôm mua cà phê thì có dám uống trên xe đâu. Hôm nay uống tỉnh rụi luôn~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Công lược nam thần quốc dân (11)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề nhìn thấy những bình luận này thì cũng không hề tức giận, lúc này thì cô đang làm chức trách của một người bạn gái, cùng ăn bữa tối với Trình Cẩm Nhiên này!

Nghỉ ngơi một chút, cô trực tiếp kéo kéo ống tay áo Trình Cẩm Nhiên.

Trình Cẩm Nhiên ngừng tay cầm dao nĩa một chút, anh giương mắt nhìn Lăng Vu Đề: "Làm sao?"

Tuy Trình Cẩm Nhiên để Lăng Vu Đề làm bạn gái của mình, thế nhưng độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với cô cũng chỉ tốt xấu không có âm mà thôi.

Một điểm hào cảm cũng không có, hiện nay vẫn là 0!

Nên nghĩ khi của Trình Cẩm Nhiên đối với Lăng Vu Đề cũng không có bởi vì cô là bạn gái của anh mà trở nên ôn nhu.

Lăng Vu Đề cũng không thêm đề ý, cô chỉ chỉ đi động: "Anh xem weibo chưa?"

"Không có." Trình Cẩm Nhiên thần nhiên nói.

Trừ phi tất yếu thì bình thường anh sẽ không đi xem weibo, bởi vì anh cảm thấy cái kia rất tẻ nhạt!

"Vậy anh xem một chút đi!" Lăng Vu Đề làm nũng.

Cô muốn nhìn Trình Cẩm Nhiên sẽ đối mặt với chất vấn của những fans kia thế nào.

Trong ký ức, sau khi nguyên thân nhìn thấy những cái này thì lập tức tranh luận với các fan trên weibo, dẫn đến việc những fans vốn đã không thích cô ấy thì lại càng không thích hơn nữa!

Mà Trình Cẩm Nhiên vẫn không có công khai tỏ thái độ, dẫn đến việc nguyên thân trở thành một trò cười.

Lần này, Lăng Vu Đề cũng sẽ không đối mặt với các fan nào tàn kia một mình đâu!

Nghe vậy, Trình Cẩm Nhiên vẫn gật đầu: "Com nước xong thì xem." Rồi dùng com tiếp.

Nếu Trình Cẩm Nhiên đã nói như vậy thì Lăng Vu Đề cũng không nói gì nữa, cô chỉ dùng đi động mở camera, sau đó quay lưng lại tự chụp.

Bởi vì Trình Cẩm Nhiên ngồi ở đối diện cô nên Lăng Vu Đề chụp như vậy thì cũng để Trình Cẩm Nhiên vào khung hình.

Trình Cẩm Nhiên nhìn cô một cái, không nói gì.

Lăng Vu Đề cũng không nói lời nào, chỉ là cười híp mắt đặt điện thoại qua một bên, sau đó bắt đầu dùng com.

Mới ăn được một nửa thì điện thoại Lăng Vu Đề đã vang lên.

Người gọi tới là Lăng Văn Dục.

Chắc là Lăng Văn Dục đã có được tin tức, rồi tới tìm cô để chứng thực đó chứ?

Anh cả Lăng Văn Hạ từ lúc Lăng Vu Đề quay xong phần cảnh đầu tiên, cũng đã gọi điện thoại tới hỏi vì sao Trình Cẩm Nhiên lại qua đêm ở Lăng gia.

Sau khi Lăng Vu Đề nói Trình Cẩm Nhiên chỉ ngủ ở phòng khách thì Lăng Văn Hạ mới coi như thôi.

Khi Lăng Vu Đề nói Trình Cẩm Nhiên là bạn trai của cô còn chưa nửa giờ, cô lại nhận được điện thoại của Lăng Văn Hạ.

Lăng Vu Đề nói chờ Lăng Văn Hạ về nhà rồi, cô sẽ đích thân dẫn Trình Cẩm Nhiên về nhà cho anh gặp.

Lăng Văn Hạ thấy em gái mình đã lớn như vậy mà chưa từng yêu đương bao giờ, thật vất vả mới thích được một người, nếu như cường ngạnh chia rẽ như vậy, vẫn thấy không tốt.

Nếu như Trình Cẩm Nhiên là người tốt, vậy anh cũng sẽ không ghét bỏ cậu ta.

Lăng Vu Đề không có tiếp điện thoại của Lăng Văn Dục ngay, bởi vì tiếng chuông nên Trình Cẩm Nhiên phản xạ có điều kiện nhìn màn hình đi động một chút.

Ba chữ "Anh hai ngốc" trên màn hình làm Trình Cẩm Nhiên dừng lại.

Trình Cẩm Nhiên còn đang xuất thần thì Lăng Vu Đề đã tiếp điện thoại: "Alo, anh hai."

"Tin tức này là sao đây?" Lăng Văn Dục có hơi gấp gáp.

Anh luôn biết em gái mình thích Trình Cẩm Nhiên, chỉ là Lăng Văn Dục biết, bất luận thế nào thì Trình Cẩm Nhiên cũng sẽ không thích em ấy.

Hướng hồ...

"Tin tức giải trí? Việc anh lăn giường với An Bối Hí?! Không phải tung ra nhà ~ hơn nữa, việc đó vốn là sự thực, anh lo lắng cái gì ~ "

Kỳ thực Lăng Vu Đề biết Lăng Văn Dục không phải hỏi cái này, thế nhưng cô lại giả ngu.

Quả nhiên, Lăng Văn Dục có chút bất đắc dĩ: "Anh hỏi việc em yêu đương với Trình Cẩm Nhiên!"

"Ồ ~ chuyện này à! Đúng vậy, em đang hẹn hò với Cẩm Nhiên! Có phải anh hai rất mừng thay cho em không!"

Lăng Vu Đề e thẹn, trong giọng nói đều mang theo sự vui vẻ.

Chỉ cần nghe cô nói thôi thì đã biết lúc này Lăng Vu Đề cao hứng vô cùng.

"Em gái, em với Trình Cẩm Nhiên, không thích hợp..."

Nghe thấy lời của Lăng Văn Dục, Lăng Vu Đề lập tức xạm mặt: "Anh hai biết em vào giới giải trí chính là vì Cẩm Nhiên! Anh biết đó, em rất vất vả mới có thể ở bên anh ấy, anh cũng như những fan nào tàn nhẫn cản chúng em sao?!"

Lăng Vu Đề vừa dứt lời, Trình Cẩm Nhiên liền giương mắt nhìn cô.

Trình Cẩm Nhiên vẫn luôn biết Lăng Vu Đề thích anh, chỉ là không có nghĩ đến Lăng Vu Đề tiến vào giới giải trí, hoàn toàn chính là vì anh!

Một khắc đó, Lăng Vu Đề cảm ứng được Trình Cẩm Nhiên thêm cho cô mười điểm hào cảm

Mà Lăng Văn Dục ở đầu bên kia không biết phải đi khuyên bảo Lăng Vu Đề thế nào, chẳng lẽ muốn anh nói rằng Trình Cẩm Nhiên không thích nữ sao?!

Nhẹ nhàng thở dài: "Em gái à..."

"Anh hai đừng nói nữa, anh cả cũng không có phản đối em với Cẩm Nhiên bên nhau, em sẽ không nghe lời anh!"

Lăng Vu Đề cắt lời Lăng Văn Dục rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó cô bấu môi, tức giận cúi đầu không nói lời nào.

Trình Cẩm Nhiên suy nghĩ một chút, đưa tay xoa xoa đầu Lăng Vu Đề, lấy đó để an ủi.

Anh giao du với Lăng Vu Đề hoàn toàn là để kích thích Lăng Văn Dục, bây giờ nhìn lại, thấy rất thành công!

Trình Cẩm Nhiên vừa đặt tay lên đầu Lăng Vu Đề thì cô đã giương mắt nhìn anh: "Cẩm Nhiên, coi như toàn thế giới này phản đối em ở bên anh, em cũng tuyệt đối không từ bỏ đâu!"

Bị kinh ngạc bởi ánh mắt kiên quyết không rời của Lăng Vu Đề, trong một khắc thì Trình Cẩm Nhiên đã cảm động.

Sau đó, độ hảo cảm lại thêm được mười điểm.

Hai mươi điểm hảo cảm tuy vẫn thật là ít ỏi, nhưng dù gì cũng là độ hảo cảm đấy!

Cùng nhau ăn bữa tối xong rồi Trình Cẩm Nhiên lấy điện thoại ra xem weibo.

Trên mặt anh không có biến hóa gì nhiều, chỉ là nhìn lần lượt những bình luận dưới weibo của anh cùng Lăng Vu Đề.

Sau đó anh ngoắc ngoắc tay với Lăng Vu Đề, ra hiệu cô đến ngồi bên cạnh mình.

Lăng Vu Đề rất nghe lời mà chạy qua.

Sau đó, Trình Cẩm Nhiên ôm lấy vai Lăng Vu Đề, khẽ môi vào trán cô.

Lăng Vu Đề hơi híp mắt, khóe miệng cong cong lên.

Tách --

Trong hoàn cảnh tao tạo này, một anh chàng người lai đẹp trai anh tuấn lỳ nửa gò má, ôn nhu khẽ hôn vầng trán của mỹ nhân.

Trình Cẩm Nhiên trực tiếp phát ảnh lên weibo, sau đó chỉ thêm hai chữ: Đúng vậy! [tìm] @ Lăng gia Vu Đề

Đối với cử chỉ của Trình Cẩm Nhiên, Lăng Vu Đề vô cùng hài lòng.

Tuy rằng, không bài trừ việc hành động của Trình Cẩm Nhiên chỉ là vì kích thích đến Lăng Văn Dục.

Không hề nói gì, Lăng Vu Đề cười híp mắt cảm di động của mình, mở weibo để chuyển tiếp cái weibo vừa rồi.

Sau đó thêm một trái tim cùng icon đỏ mặt vào.

Có Trình Cẩm Nhiên tỏ thái độ thì weibo bị xoạt bạo lần hai.

Không chỉ có như vậy, ngay cả điện thoại của công ty giải trí Tinh Quang đều sắp bị gọi muốn nổ.

Có fans suốt đêm đi tới cửa báo vệ của công ty giải trí Tinh Quang, còn mang theo: Nam thần không chia tay với Lăng cận bã thì chúng tôi sẽ không đi!

Cùng với: Lăng cận bã cắt khỏi thế giới của nam thần!

Nam thần vĩnh viễn thuộc về fans!

...

Aya: Lười chết đi được, chắc mình phải thay list nhạc thôi...Độc chết mình rồi TVT

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Công lược nam thần quốc dân (12)

Edit: Aya Shinta

Biểu ngữ đủ loại đủ kiểu.

Thế nhưng nếu Trình Cẩm Nhiên tự mình công bố chuyện tình cảm, thì công ty sẽ trả lời rằng hiện tại hai người vừa mới bắt đầu hẹn hò, hi vọng mọi người có thể chúc phúc cho Lăng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên.

Mặc kệ việc hai người yêu đương đã tổn thương biết bao nhiêu fan nào tàn của Trình Cẩm Nhiên, vẫn có số ít fan chân thành của Trình Cẩm Nhiên biểu lộ: Có thể làm cho nam thần thích, vậy thì Lăng Vu Đề cũng không phải không tốt như mọi người nghĩ. Chỉ cần nam thần hài lòng, làm fan chân thành, coi như có khóc, cũng phải cười mà chúc phúc!

Đương nhiên, những lời như vậy thì đương nhiên đã gây phẫn nộ.

Thậm chí có người hoài nghi đây có phải là thủy quân Lăng Vu Đề thuê hay không!

Lăng Vu Đề không có rảnh mà đi thuê thủy quân đâu!

Cô không thêm để ý người khác sẽ nhìn nhận về cô thế nào, cô chỉ để ý Trình Cẩm Nhiên thấy cô thế nào thôi!

Lăng Vu Đề không có ở cùng Trình Cẩm Nhiên bao lâu, bởi vì sáng sớm ngày mai Trình Cẩm Nhiên còn phải quay phim nên cô để anh về nghỉ ngơi sớm một chút.

Trình Cẩm Nhiên đưa Lăng Vu Đề về Lăng gia rồi cũng về chỗ của mình.

Tạm thời thì Lăng Vu Đề không có tiếp bộ phim nào khác nên trong thời gian này thì cô rất thảnh thơi.

Lăng Vu Đề vốn cho rằng tối hôm nay Lăng Văn Dục có thể về nhà sớm hơn cô, chỉ là không nghĩ tới lúc cô trở về, người hầu lại nói nhị thiếu gia vẫn chưa về.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề suy đoán Lăng Văn Dục có khả năng đi tìm Trình Cẩm Nhiên.

Dù sao, hình như trong nội dung vở kịch có đề cập tới việc sau khi Trình Cẩm Nhiên giao du với em gái nam chủ thì nam chủ đã đi tìm Trình Cẩm Nhiên, để Trình Cẩm Nhiên không qua lại với em gái mình.

Bởi vì đã biết kết quả nên Lăng Vu Đề không có đi lo lắng, sau khi cô tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường đi ngủ thật sớm.

Trình Cẩm Nhiên vừa trở lại nơi ở, vừa mở thì đã phát hiện phòng khách có mở đèn.

Không cần đoán, anh cũng biết là ai đến.

Thay dép, Trình Cẩm Nhiên không nhanh không chậm đóng cửa lại, sau đó mới đi vào trong phòng khách.

Nhìn thấy người ngồi ở trên ghế sofa, Trình Cẩm Nhiên không nói gì, chỉ là tự mình cởi áo khoác rồi mở ti vi.

Thấy Trình Cẩm Nhiên không nói lời nào thì Lăng Văn Dục lại hơi kích động.

Anh chớp lấy remote ti vi, tắt TV chỉ vừa mới lóe lên: "Cậu làm sao vậy, đến cùng là tại sao?!"

Trình Cẩm Nhiên lười biếng tựa ở trên ghế sofa, sau đó nhẹ nhàng cong môi nhìn Lăng Văn Dục: "Tại sao cái gì, chính là muốn làm như vậy mà thôi."

Ngữ khí của anh vô cùng bất cần, lộ ra hững hờ khắp chốn, điều này làm cho Lăng Văn Dục có chút tức giận.

"Cậu biết tôi quan tâm đến Tiểu Vu bao nhiêu, việc của chúng ta thì xin cậu đừng liên lụy đến em ấy!"

Lăng Văn Dục bật dậy, sắc mặt có chút khó coi, khí chất dịu dàng thường thấy của anh cũng không thể nào duy trì nữa rồi.

Đương nhiên anh biết, Lăng Văn Dục không chỉ nói một lần, người anh quan tâm nhất chính là cô em gái Lăng Vu Đề này.

Chỉ là...

Trình Cẩm Nhiên khoanh tay trước ngực: "Đó là việc giữa tôi cùng Lăng Vu Đề, anh có thể đi tìm Lăng Vu Đề để cô ấy chia tay với tôi mà!"

"Cậu biết Tiểu Vu sẽ không nghe tôi! Được, nói đi, thế nào thì cậu mới có thể buông tha cho Tiểu Vu?"

Lăng Văn Dục hít sâu một hơi rồi hỏi.

Trình Cẩm Nhiên đứng lên, nhìn thẳng vào Lăng Văn Dục: "Tôi muốn chúng ta trở lại như trước..."

Lời còn chưa dứt, Lăng Văn Dục đã đột nhiên cắt ngang Trình Cẩm Nhiên: "Không thể!"

"Cẩm Nhiên, tôi nghĩ mình đã nói quá rõ ràng rồi. Tôi..."

"Được rồi, nếu không thể trở lại lúc ban đầu, vậy anh không cần nói nữa. Anh đi đi!"

Trình Cẩm Nhiên không muốn nghe tiếp, anh nghĩ, câu "Trở lại lúc ban đầu", là một lần cuối cùng mà anh ăn nói khép nép.

Người kiểu ngạo như anh, coi như ở trước mặt Lăng Văn Dục thì cũng không cho phép mình thấp kém như vậy!

Trình Cẩm Nhiên nhấc chân, đi qua bên người Lăng Văn Dục.

Mới vừa đi tới cửa phòng, anh lại xoay người trở lại: "Nhớ để chìa khóa nhà lại, tổng giám đốc Lăng."

Lăng Văn Dục ngớ người giữa phòng khách.

Đoạn tuyệt quan hệ với Trình Cẩm Nhiên là việc mà anh muốn làm bây giờ nhất.

Anh không muốn những bí mật kia bị người khác biết được, càng không muốn bị An Bối Hi biết!

Nhưng anh rất sợ khi Lăng Vu Đề ở bên Trình Cẩm Nhiên thì cô sẽ bị tổn thương.

Anh hiểu Trình Cẩm Nhiên, nói một không có hai.

Như vậy thì hiện tại anh cũng chỉ có thể hi vọng mình có thể thuyết phục Lăng Vu Đề, để cô rời khỏi Trình Cẩm Nhiên...

Sáng ngày thứ hai, Lăng Vu Đề ngủ thẳng căng tới mười giờ thì mới rời giường.

Vốn cho rằng Lăng Văn Dục đã tới công ty, không nghĩ tới Lăng Văn Dục lại ngồi ở phòng khách chờ cô rời giường.

Mặc dù biết mục đích của Lăng Văn Dục, thế nhưng Lăng Vu Đề vẫn tỏ vẻ không hiểu: "Anh hai, hôm nay anh lười biếng không đi công ty sao?"

Nghe thấy tiếng Lăng Vu Đề, Lăng Văn Dục thả chì trong tay xuống.

Anh cười cười với Lăng Vu Đề: "Chờ chút nữa thì tới công ty, trước đó, em gái, anh hai muốn nói chuyện với em."

Lăng Vu Đề nhủ mảy, sau đó tới ngồi xếp bằng trên một cái ghế sofa bằng da thật bên cạnh Lăng Văn Dục: "Lương tẩu, cho em một chén sữa bò nóng -- "

"Được rồi tiểu thư!"

Rồi Lăng Vu Đề mới nghiêng đầu nhìn Lăng Văn Dục: "Ừm, anh hai muốn nói chuyện gì thế?"

Lăng Văn Dục mím mím môi, anh không có lập tức mở miệng mà dường như đang nghĩ nên nói thế nào, mới có thể tốt hơn một chút.

Ngay khi Lương tẩu đã đưa sữa bò nóng tới trên tay Lăng Vu Đề thì Lăng Văn Dục mới mở miệng: "Việc liên quan tới em cùng Trình Cẩm Nhiên."

Lăng Vu Đề uống một hộp sữa bò, hừ mũi một tiếng: "Ừm."

Sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Lăng Văn Dục nói tiếp.

"Anh hai vẫn cảm thấy, em không thích hợp với Trình Cẩm Nhiên. Anh hai lo lắng sau này em sẽ bị Trình Cẩm Nhiên thương tổn!"

Lăng Vu Đề xi cười một tiếng, sau đó ôm ly sữa bò nóng vào trong lòng bàn tay: "Anh hai, em yêu Cẩm Nhiên, coi như anh ấy thương tổn em thì em cũng vui vẻ! Nên anh đừng có nói cái gì mà em cùng Cẩm Nhiên không thích hợp nữa, em không thích nghe!"

"Lẽ nào em chưa hề nghĩ tới Trình Cẩm Nhiên giao du với em cũng không phải vì yêu thích em, mà là có mục đích khác hay sao?!"

Lăng Văn Dục đứng lên, đi tới bên người Lăng Vu Đề, đưa tay đặt ở trên bả vai của cô.

Lăng Vu Đề ngừng đầu nhìn anh: "Coi như anh ấy có mục đích khác thì em cũng không thêm để ý, chỉ cần có thể ở bên Cẩm Nhiên, em đã rất thỏa mãn!"

Ánh mắt cô tràn ngập ý cười, cùng yêu thương đối với Trình Cẩm Nhiên.

Cô chính là muốn cho Lăng Văn Dục biết cô "yêu" Trình Cẩm Nhiên bao nhiêu, yêu đến mức không thể không có anh!

Nói xong, Lăng Vu Đề phát tay Lăng Văn Dục ra, sau đó bật dậy khỏi ghế sofa: "Anh hai, anh vẫn nên lo lắng cho chính mình đi! Đừng quên, anh còn có vị hôn thê mà mẹ đã đính ước cho anh đó! Anh yêu An Bối Hi thì chị Tư Kỳ làm sao bây giờ đây?"

Không sai, nữ phụ ác độc trong mỗi một tiểu thuyết thì trên căn bản đều là vị hôn thê của nam chủ.

Mà nữ phụ ác độc của Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi cũng là vị hôn thê của Lăng Văn Dục.

Hôn nữa, vị hôn thê này vẫn được định ra trước khi Lăng mẫu qua đời.

Dung Tư Kỳ, con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Dung thị.

Tuy Dung thị không sánh được với Lăng thị, thế cũng là tập đoàn hàng đầu trong nước.

Aya: Mình nhận ra rằng tác giả này cắt câu rất kỳ cục, giống như câu cuối của chương này á... mình đã phải thêm câu đầu của chương sau vào...

hừ hừ, mình mới làm một đồng phiếu khảo sát của trường, mệt đứt hơi. Trường hỏi về phần năng khiếu...Biết về không, biết làm này làm nọ không... Rốt cuộc thì mình cũng chẳng biết mình thích và biết làm cái gì nữa hết...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Công lược nam thần quốc dân (13)

Edit: Aya Shinta

Mà Dung thị chỉ có một đứa con gái là Dung Tư Kỳ, coi như sau này gà con gái thì tập đoàn Dung thị, cũng sẽ trở thành đồ cưới của Dung Tư Kỳ mà cùng gà tới nhà chồng.

Thế nên cưới được Dung Tư Kỳ thì chẳng khác nào cưới được toàn bộ Dung thị.

Đổi với những người khác mà nói thì chuyện này quả là người và của đều thu tất đấy!

Mẹ của Dung Tư Kỳ và Lăng mẫu là bạn thân, thế nên hai nhà liền ước định một mối hôn sự từ bé.

Chỉ là mẹ Dung Tư Kỳ vẫn không mang thai, mãi đến tận khi Lăng Văn Hạ đã mười ba tuổi thì Dung Tư Kỳ mới ra đời.

Hai người cách biệt quá nhiều, Dung mẫu và lăng mẫu cùng nghĩ tới.

Không phải còn có Lăng Văn Dục hay sao!

Lăng Văn Dục lớn hơn Dung Tư Kỳ sáu tuổi, hai bà đều thấy như vậy không thể thích hợp hơn được nữa.

Rồi hai nhà liền định được mối hôn ước này.

Tuy sau này Lăng phụ cùng lăng mẫu tạ thế, thế nhưng Lăng Văn Hạ thân là trưởng tử Lăng gia vẫn luôn nhớ tới ước định này.

Trước kia Lăng Văn Dục vẫn lấy lý do là còn trẻ nên không muốn kết hôn, cũng không có lấy một nghĩ thức đính hôn với Dung Tư Kỳ.

Dung Tư Kỳ cũng là người cuồng công việc, nên Lăng Văn Dục không kết hôn thì vừa hay có ấy cũng có thể dùng nhiều thời gian để làm việc.

Có điều, đây không có nghĩa là Dung Tư Kỳ không thích Lăng Văn Dục.

Trái lại, từ khi Dung Tư Kỳ bắt đầu biết chuyện đã biết rằng sau này khi cô ấy lớn lên thì phải gà cho Lăng Văn Dục.

Nên trong thời gian mới biết yêu, trong lòng Dung Tư Kỳ đã có hình bóng của chàng thiếu niên Lăng Văn Dục.

Dung Tư Kỳ vốn cho rằng Lăng Văn Dục chỉ tạm thời không muốn kết hôn, mà cô ấy cũng còn trẻ nên nguyên ý chờ đợi.

Mãi đến tận khi cô muốn kết hôn, mà Lăng Văn Hạ đã đàm luận việc hôn lễ với Dung gia.

Nhưng Lăng Văn Dục lại tìm tới Dung Tư Kỳ, nói cho cô rằng anh không muốn kết hôn với cô!

Dung Tư Kỳ yêu Lăng Văn Dục nhiều năm như vậy, sao có khả năng chấp nhận được câu nói "không muốn kết hôn" vào lúc này của Lăng Văn Dục được!

Về cái lý do, dĩ nhiên là anh vẫn luôn coi cô là em gái, chưa từng thích cô.

Hơn nữa, anh còn yêu người khác!?

Hai mươi lăm năm, cô dùng thanh xuân tươi đẹp nhất của chính mình để chờ đợi một thứ mà cô cho là ái tình.

Nhưng lại đợi được lời muốn giải trừ hôn ước của Lăng Văn Dục!

Một khắc đó, Dung Tư Kỳ hắc hóa.

Sau đó thì cô bắt đầu trở thành nữ phụ ác độc, tìm mọi cách để đối phó An Bối Hi.

Đương nhiên, kết cục cuối cùng của Dung Tư Kỳ sẽ không quá dễ chịu...

Được rồi...

Đa số nam chủ, ngoại trừ thâm tình đối với nữ chủ.

Nhưng đối với những người khác, điển hình như nữ phụ thì anh thực sự vô cùng cận bã!

Nghe thấy Lăng Vu Đề nhắc đến vị hôn thê của anh thì chân mày Lăng Văn Dục hơi nhu lại.

Lúc trước khi ở bên Trình Cẩm Nhiên, Lăng Văn Dục cho rằng anh không yêu Dung Tư Kỳ là bởi vì anh thích nam giới.

Nhưng hiện tại, anh lại yêu một người phụ nữ.

Nên thật ra thì anh chỉ không yêu Dung Tư Kỳ đi!

Xem ra, anh phải tìm một cơ hội để nói rõ ràng với Dung Tư Kỳ, sau đó giải trừ hôn ước của hai người.

Thấy Lăng Văn Dục đang ngăn người, Lăng Vu Đề nhún nhún vai, ôm ly sữa bò vào phòng bếp rồi ăn sáng.

Ăn xong, Lăng Vu Đề trở về phòng xem phim thần tượng mà Trình Cẩm Nhiên thủ vai nam chính.

Mà Lăng Văn Dục vì có một buổi họp sắp mở nên tới công ty.

Lăng Vu Đề ở nhà ăn cơm trưa xong thì nhờ tài xế chở cô đến sân bay.

Ngày hôm nay Lăng Văn Hạ trở về, đương nhiên cô muốn đi đón!

Cô không có cố ý che đi diện mạo của mình, hoàn toàn đã quên mất hiện tại chính mình là một nhân vật của công chúng.

Buộc tóc thành một cục tròn tròn, mặc vào một cái quần jean bình thường màu chỉ nhạt, một cái áo T-shirt, khăn len màu đen cùng một cái áo khoác màu vàng nhạt.

Cô liền ăn mặc như vậy mà chờ Lăng Văn Hạ ở sân bay.

Thường thì khi Lăng Vu Đề ra ngoài cũng sẽ không bị người khác nhận ra.

Thế nhưng ngày hôm nay lại không như thế, cô vừa mới xuống xe cũng cảm thấy được ánh mắt của những người kia thỉnh thoảng sẽ hướng về phía cô, sau đó những người kia lấy điện thoại đi động ra chụp ảnh.

Lăng Vu Đề khẽ cau mày lấy kính râm trong ví rồi đeo lên.

Vào lúc này, một cô gái chừng mười tám mười chín tuổi tức giận đi tới bên người Lăng Vu Đề.

"Này! Tôi hỏi cô, cô là Lăng cận bã sao?!"

Ngữ khí của cô bé không tốt lắm, ánh mắt khi nhìn Lăng Vu Đề như là cô đang vụng trộm với bạn trai của cô bé vậy.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn cô bé kia: "Thứ nhất, tên của chị không phải Lăng cận bã, thứ hai, làm ơn đừng dùng ngữ khí ác liệt như vậy, em gái à!"

Giọng nói của cô rất nhạt, thậm chí có thể nói là có chút lạnh lùng.

Không cần đoán rằng người sẽ gọi cô là Lăng cận bã còn thêm thái độ ác liệt như vậy, chắc chắn cô bé này chính là fan nào tàn của Trình Cẩm Nhiên rồi!

Thấy Lăng Vu Đề không có phản nhận, hình như cô bé đã xác định được, đột nhiên giọng tay muốn cho Lăng Vu Đề một cái tát.

Lăng Vu Đề lui người về phía sau hai bước, rất chuẩn xác mà thoát được bàn tay của cô bé kia.

Bởi vì dùng lực quá lớn nên cô gái lao đảo một cái, suýt chút nữa đã ngã chổng vó.

Đứng vững được rồi, cô gái tàn nhẫn trừng Lăng Vu Đề: "Lăng cận bã đồ ký sinh trùng! Cô dựa vào cái gì mà muốn quăn quít lấy nam thần!"

Cô gái lớn giọng, bởi vì người yêu thích Trình Cẩm Nhiên thực sự là quá nhiều.

Dòng người trong sân bay cũng lớn, rất nhanh thì có đầy người đã bu bên cạnh Lăng Vu Đề.

Có người phẫn nộ, có người ôm tâm thái xem cuộc vui.

Cơ bản những người đang phẫn nộ đều là những em gái mười bảy, mười tám tuổi.

"Hóa ra cô chính là Lăng cận bã, Lăng cận bã, đừng tưởng rằng cô có hai người anh trai ghê gớm liền xứng với nam thần của chúng tôi! Nếu như cô không có hai người anh trai thì cô chẳng là cái đéch gì hết!"

"Đúng vậy đúng vậy -- "

"Lăng cận bã, cô cách xa nam thần của chúng tôi ngay lập tức đi, bằng không fans chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!"

Những người kia cũng chỉ dùng ngôn ngữ công kích Lăng Vu Đề, lúc này thì Lăng Vu Đề lạnh mặt, nhìn những người này thì cô cũng không có cảm giác bao nhiêu.

Có điều đám người kia cũng chỉ yêu thích bề ngoài của Trình Cẩm Nhiên mà thôi.

Nhưng hành vi điên cuồng của bọn họ khiến Lăng Vu Đề rất xem thường!

Sau đó, không biết là ai động thủ đẩy Lăng Vu Đề một cái.

Thế rồi càng ngày càng nhiều người muốn động tay động chân với Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề chau mày, cô chuẩn bị ngăn cản một người đang đẩy bà vai cô lại..

"Đoàng -- "

Một tiếng súng vang lên trực tiếp dọa những người kia sợ đến mức lập tức ôm đầu ngồi xồm trên đất, run lấy bầy.

Lăng Vu Đề chỉ bị kinh ngạc một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía tiếng súng vang lên.

Một người đàn ông ăn mặc tây trang màu đen đang cầm một cây súng lục tinh xảo trong tay, anh đứng ở nơi đó, cả người toả ra một loại cảm giác khiến người ta thấy rất yên tâm.

Chỉ là súng trong tay của anh lại làm cho người khác có chút kiêng kỵ.

Đúng, quốc gia này cho phép cá nhân sở hữu súng.

Thế nhưng "cá nhân" này, cũng không phải mỗi người đều có thể sở hữu súng.

Người có thể sử dụng súng hợp pháp thì nhất định có thân phận bất phàm.

Lăng Vu Đề đang sầm mặt lập tức liền nhếch môi nở nụ cười, cô gỡ kính râm xuống, hô một tiếng với người đàn ông nọ: "Anh cả!"

Lăng Vu Đề xuyên qua đám người, chạy chậm tới chỗ Lăng Văn Hạ, sau đó trực tiếp nhào vào trong ngực của anh.

Aya: Sao Lăng Văn hạ và Lăng Vu Đề lại là anh em, nếu không thì mình ủng hộ Lăng Văn Hạ đảo chính rồi đó. Thích anh này quá đi >///<

Nói thật là mình chẳng hợp với cái thể giới này chút nào, cứ lòi ra edit là thấy chán... Có lẽ tại vì nội dung của nó khá nặng nề sao...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Công lực nam thần quốc dân (14)

Edit: Aya Shinta

Sắc mặt của Lăng Văn Hạ vốn có chút tức giận lập tức liền mềm đi, anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lưng Lăng Vu Đề, dường như đang "an ủi" vì vừa nãy cô phải chịu "kinh hãi".

Anh không có nói chuyện với Lăng Vu Đề, chỉ là từ trên cao nhìn xuống đám người còn đang ngồi chồm hổm trên đất.

"Em gái của Lăng Văn Hạ tôi mà các người có thể tùy tiện bắt nạt sao? Dưới cái nhìn của tôi, em gái tôi giao du cùng Trình Cẩm Nhiên, đúng là có người không xứng. Không xứng thì tất nhiên là Trình Cẩm Nhiên! Em gái tôi, đáng giá với người tốt nhất trên thế giới này! Lần sau lại tây tây tay chân với em gái tôi, thứ án đạn chính là trái tim của các người! Đừng nói phạm pháp giết người, các người sao, chỉ là chuyện vặt! Lăng Văn Hạ tôi còn không để trong mắt!"

Chất giọng của Lăng Văn Hạ rất có từ tính, trầm thấp mạnh mẽ, nhưng ngữ khí lại không có sự nhu hòa khi nói chuyện với Lăng Vu Đề.

Khi Lăng Văn Hạ đang đối mặt với người khác, thậm chí là khi đối mặt Lăng Văn Dục thì ngữ khí đều rất lạnh, huống chi là người khác.

Lần này lại tràn ngập thô bạo cùng sát khí, dọa những cô gái chỉ có mười tám, mười chín tuổi phát sợ!

Ai cũng biết, Lăng thị hắc bạch ăn thông, giết người gì đó thì có khả năng thật sự làm được!

Kỳ thực Lăng Vu Đề biết, không phải "có khả năng", mà chính là "nhất định".

Trong kịch tình có đề cập tới, Lăng gia tung hoành hai bên hắc bạch.

Lúc trước Lăng phụ và Lăng mẫu bắt ngờ bỏ mình, là có người thiết kế ra.

Sau này khi Lăng Văn Hạ cùng Lăng Văn Dục tìm ra hung thủ thì cũng không có giao hung thủ cho cục cảnh sát, mà âm thầm xử lý.

Lăng Vu Đề hé miệng, vừa muốn nói chuyện thì Lăng Văn Hạ đã trực tiếp ôm lấy cô rồi khỏi sân bay.

Mà khi Lăng Văn Hạ vừa xuất hiện thì đã có người gan lớn, trực tiếp quay phim lại từ đầu tới cuối

Mãi đến khi lên xe, Lăng Văn Hạ mới xoa xoa mặt Lăng Vu Đề, khỏe miệng hơi cong lên: "Vừa nãy sợ rồi đúng chứ?! Đừng sợ, anh cả sẽ bảo vệ em!"

Lăng Vu Đề nhìn một Lăng Văn Hạ khác hoàn toàn so với khi đối mặt với những người kia, trong lòng chỉ có một câu nói: Anh à, anh cuồng bá đui khốc như vậy, thật sự được hà trời?!

Thấy Lăng Vu Đề vẫn không nói lời nào, Lăng Văn Hạ cho rằng cô bị những fan náo tán của Trình Cẩm Nhiên dọa cho phát sợ.

Về mặt anh có chút nghiêm túc: "Anh nói trước, em với Trình Cẩm Nhiên kia... Quên đi, tối hôm nay gọi Trình Cẩm Nhiên đến nhà, để anh gặp cậu ta."

Tuy Lăng Văn Hạ vẫn luôn biết em gái mình thích Trình Cẩm Nhiên, thật ra trước kia anh cho rằng Lăng Vu Đề thích Trình Cẩm Nhiên theo kiểu một fan thích thần tượng của mình vậy.

Anh không nghĩ tới hai người sẽ thật sự ở bên nhau!

Nên đương nhiên anh muốn gặp Trình Cẩm Nhiên, xem cậu ta đến cùng có chỗ nào, để em gái của anh yêu thích đến thế!?

Lăng Vu Đề hấp háy mắt, gấp gờ?

Với ánh mắt tỉnh táo của Lăng Văn Hạ thì chỉ sợ là thoáng nhìn qua, sẽ biết Trình Cẩm Nhiên không thích cô đi!

Thế nên tạm thời cô vẫn không thể để Lăng Văn Hạ gặp Trình Cẩm Nhiên được.

Làm sao thì làm, cũng phải chờ cô thêm nhiều hảo cảm một chút rồi nói sau!

Bởi vậy nên đối với yêu cầu của Lăng Văn Hạ, Lăng Vu Đề có vẻ hơi lăm khó dễ: "À ừm, anh cả, Cẩm Nhiên rất bận bịu. Nghe nói tối hôm nay phải quay phim tới rạng sáng đó. Nếu không, hôm nào khác được chứ?"

Lăng Văn Hạ hơi nhu lỏng mày một hồi rồi mới giãn ra: "Được rồi, vậy thì hôm nào khác."

"Ừm, anh cả tốt nhất!" Lăng Vu Đề cười híp mắt ôm cánh tay Lăng Văn Hạ, không keo kiệt mà làm nũng.

Nhìn gương mặt tỉnh táo của em gái mình, Lăng Văn Hạ có chút vui mừng lại có chút cảm thán.

Vui mừng chính là em gái rốt cục đã trưởng thành!

Cảm thán, chính là em gái nhỏ nhắn mềm mềm lúc nào cũng kéo ống quần anh, thích khóc nhè thích làm nũng, đã không còn nữa.

Vào buổi tối, Lăng Văn Dục về nhà cùng dùng bữa tối với Lăng Văn Hạ Lăng Vu Đề.

"Cậu cùng tân nhân An Bối Hi đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa ngừng đĩa thì Lăng Văn Hạ đã nhìn Lăng Văn Dục hỏi.

Tay đang lau miệng của Lăng Văn Dục dừng một chút, tiếp theo lau khô miệng rồi mới giương mắt nhìn người anh trai mà anh đã kiêng kỵ từ nhỏ.

Há há miệng, mới vừa muốn nói chuyện thì Lăng Vu Đề đang uống canh ở một bên đã thả muỗng nói với Lăng Văn Hạ: "Anh hai nói anh ấy thích An Bối Hi! Anh cũng không biết đâu, trước kia em muốn đóng vai nữ chính, nhưng anh hai một mực cho An Bối Hi, làm hại em phải nhận vai nữ phụ ác độc! Dân mạng trên Internet đều gán cho em cái tên "Nữ phụ ác độc chuyên nghiệp"! Thật khó nghe mà!"

Lăng Vu Đề không chút khách khí tỏ cáo Lăng Văn Dục, cô méo miệng ra vẻ oan ức.

Hết cách rồi, cô chính là có ý đồ xấu muốn phá hoại, ha ha ~

Nghe thấy Lăng Vu Đề nói, Lăng Văn Hạ cùng Lăng Văn Dục đồng thời nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Sau đó Lăng Văn Hạ đột nhiên ném mạnh bình hoa thủy tinh đặt trên bàn tới phía Lăng Văn Dục --

Lăng Văn Dục thân là nam chủ, tự nhiên thân thủ cũng bất phạm, thế nên ở thế ngàn cân treo sợi tóc, anh nghiêng đầu tránh thoát cái bình hoa kia.

Lăng Văn Hạ dùng sức rất mạnh, bình hoa văng đến vách tường phía sau Lăng Văn Dục, phá luôn cái bức tranh sơn dầu đáng giá mấy chục triệu.

Tiếng khung tranh đổ xuống cùng tiếng bình thủy tinh bẽ tan tành đã làm Lăng Vu Đề ngậm miệng không dám nói lời nào.

Cô không nghĩ rằng Lăng Văn Hạ sẽ nổi giận như vậy, sớm biết thì cô không nên biểu hiện quá oan ức như thế?

Sắc mặt Lăng Văn Dục rất khó coi, anh cũng sắp ba mươi mốt tuổi, không thể chuyện gì cũng phải nghe anh cả chứ?!

Huống chi, không phải chỉ là nhân vật của một bộ phim thôi sao?!

Có cần nổi giận như vậy không?!

Kỳ thực Lăng Văn Hạ nổi giận cũng không phải vì cái nhân vật trong phim, mà là Lăng Văn Hạ này bệnh người mình.

Hơn nữa thêm cái tính bảo hộ Lăng Vu Đề!

Hơn nữa, Lăng Văn Hạ thấy thì An Bối Hi cũng chỉ là bạn giường mà Lăng Văn Dục nhất thời ham muốn sự mới mẻ mà thôi.

Vì một bạn giường mà làm em gái mình oan ức, quả thực không thể tha thứ!

"Anh cả!"

Lăng Văn Dục hô một tiếng: "Không phải chỉ là một vai diễn thôi sao?! Hi Hi là người mới, không nâng lên một thời gian thì cô ấy rất dễ bị mai một! Đóng phim là giấc mộng của cô ấy!"

Gương mặt Lăng Văn Hạ vốn không có cảm xúc thì nghe thấy lời của Lăng Văn Dục, chần mảy anh hơi nhu lại, sắc mặt có chút khó coi.

Anh đứng dậy, hơi rũ mắt nhìn Lăng Văn Dục: "Cậu thật sự thích An Bối Hi kia?!"

Lăng Văn Dục cũng đứng lên, lớn mật gắt đầu: "Phải, em yêu thích Hi Hi!"

Lăng Văn Hạ không nói gì, chỉ là phấp phỏng ngực một hồi rồi anh mới mở miệng: "Đừng quên, cậu có vị hôn thê! Trước kia cậu nói cậu còn trẻ, không muốn kết hôn. Hiện tại sắp ba mươi mốt tuổi, qua mấy ngày, tôi sẽ liên hệ Dung gia, đàm luận hôn sự của các cậu! Còn An Bối Hi kia, nếu như cậu không xử lý thì tôi không ngại giúp cậu!"

Ngữ khí của Lăng Văn Hạ vô cùng chắc chắn, nói xong, anh trực tiếp nhấc chân rời khỏi phòng ăn.

Lăng Văn Dục mím môi thật chặt, nếu như là trước đây thì anh đồng ý hoàn thành nguyện vọng của mẹ!

Thế nhưng, hiện tại anh tuyệt đối sẽ không kết hôn với Dung Tư Kỳ!

Aya: Trải nghiệm nào mà các bạn cho rằng "Bách" nhất.

Với mình thì là khi tập sửa c năm 12, lúc xếp thấp người thì cò bạn nữ trượt chân ngã xuống. Thế là mình đã nhanh chân đỡ được bạn đó trong tư thế "bế công chúa". Cũng may chỉ hơi đau cổ chân một chút. Mà cảm thấy lúc đó mình "men" quá đi ~~~>||/<

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 168: Công lược nam thần quốc dân (15)

Edit: Aya Shinta

Nhìn Lăng Văn Dục trực tiếp bỏ đi, sau đó lại nghe thấy tiếng Lương tẩu kêu to gọi nhỏ: "Nhị thiếu gia, ngài muốn đi nơi nào vậy?!"

Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn chén canh còn dư một nửa, quên đi, cô cũng no rồi, không ăn nữa!

Lăng Vu Đề trực tiếp trở về phòng của mình, sau đó lấy điện thoại đi động gửi tin nhắn cho Trình Cẩm Nhiên.

Ngày hôm nay cô đã gửi vài tin nhắn cho Trình Cẩm Nhiên, chỉ là Trình Cẩm Nhiên cũng chưa hề trả lời cô.

Trong lòng Lăng Vu Đề âm thầm thở, chờ cô tăng độ hào cảm đến chín mươi điểm trở lên, cô cũng phải chơi cái trò "không để ý tới người khác" này!

Hử hử --

Gửi tin nhắn xong, Lăng Vu Đề bắt đầu xem bình luận trên weibo.

Trên weibo vẫn là những bình luận bắt Lăng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên chia tay.

Cô bủn rủn, trực tiếp đóng weibo lại.

Lúc này, một đầu đề được tung lên.

Trên đó viết: Chủ tịch tập đoàn Lăng thị bá đạo nổ súng tại sân bay, tuyên bố muốn giết fan náo loạn của nam thần!

Khẽ cau mày, đây là một cái video, bìa ngoài chính là hình ảnh Lăng Văn Hạ cầm súng lục, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo đứng giữa đoàn người.

Trực tiếp mở ra video, sau đó phát hiện đoạn đầu video này quay cô.

Cũng may người đăng video này lên cũng không có ác ý cất xén, xem ra người nọ cũng sợ đắc tội Lăng thị.

Video quay rất rõ ràng, thậm chí khi có người đưa tay đẩy Lăng Vu Đề cũng rất rõ nữa.

Ngay khi Lăng Vu Đề vừa giao tay lên thì nghe thấy một tiếng súng, rồi màn ảnh liền trực tiếp nhắm ngay Lăng Văn Hạ.

Chỉ là góc độ kia là từ dưới đi lên, chắc khi đó thì người quay video kia cũng ngồi xuống.

Mà khi Lăng Văn Hạ nói những lời hung ác kia thì Lăng Vu Đề đang ở trong lồng ngực anh, hiện tại cô lại thay đổi một góc nhìn khác.

Lăng Vu Đề cảm thấy anh cả cô quá thực, quá đẹp trai, quá bá đạo mà!

Lăng Vu Đề cảm thấy khí chất của Lăng Văn Hạ càng thêm phù hợp với hình tượng nam chủ so với Lăng Văn Dục!

Có điều việc nam chủ là ai cũng không phải do cô định đoạt!

Dưới video có không ít dân mạng để lại comment, tốt xấu đều có.

Tiểu baby: Ủây Ủây! Chỉ thấy gia chủ lăng thị trong tạp chí kinh tế tài chính, liền cảm thấy anh rất đẹp trai nha! Không nghĩ tới, còn bá đạo như vậy! Ủ~ làm sao đây~ luân gia muốn yêu anh ấy!

Ôm **☆ tia muốn nam thần: Ước ao như Lăng cận bã! Luân gia cũng muốn có một ca ca bá đạo như vậy~

Nhà ta có cái hai hàng: Đệt! Chủ tịch Lăng thị này cũng quá ngông cuồng đi!

Tiểu ngọc manh: Ôi~ Hạ ca ca~ bắt đầu từ hôm nay, anh chính là nam thần của em! Em phải sinh khi con cho anh!

Trình Cẩm Nhiên là nam thần của tôi! Tập đoàn Lăng thị, coi như có tiền có quyền thì thế nào!? Nói nam thần không xứng với Lăng cận bã, vậy hãy để cho Lăng cận bã tránh xa nam thần vào!

Tui là bà xã Trình Cẩm Nhiên: Đừng đó đừng đó! Anh trai Lăng cận bã, có bản lĩnh liền giết toàn bộ fans tui tôi đi! Và lại nam thần ở bên Lăng cận bã, tui tôi cũng không muốn sống!

Nam thần là mạng của tôi!: Hiện tại tôi đang ở ngay trên tầng cao nhất của chung cư tôi sống, đã phát weibo hô hoán nam thần! Nếu như nam thần không trả lời hoặc cố ý muốn ở bên Lăng cận bã, tôi sẽ nhảy xuống từ đây!

...

Nhìn thấy bình luận này, lòng mày Lăng Vu Đề hơi nhúu một hồi, tuy rằng có khả năng cô bé này đang nói dối thế nhưng Lăng Vu Đề vẫn còn có chút tin tưởng.

Dù sao, xác thực sẽ có một số fan náo loạn sẽ hành động quá khích.

Lăng Vu Đề mở weibo, quả nhiên thấy có một cái weibo tag cô cùng Trình Cẩm Nhiên.

Nội dung là: @ Lăng gia Vu Đề @ Trình Cẩm Nhiên nam thần, trước đã nói, nếu như anh muốn ở bên Lăng cận bã, em nhất định sẽ tự sát! Nếu như anh còn quan tâm đến fans chúng em, thì chia tay với Lăng cận bã đi!

Phía dưới có một tấm hình từ trên tòa nhà khoảng hai mươi tầng mà chụp xuống.

Thấy vậy, Lăng Vu Đề nhấn lại ở phía dưới: Em đừng làm chuyện điên rồ, coi như em tự sát thì có ích lợi gì?! Chị yêu Cẩm Nhiên, Cẩm Nhiên cũng yêu chị! Coi như người bên Cẩm Nhiên không phải chị, cũng sẽ là người khác! Lê nào cái gọi là yêu nam thần của các em, chính là để anh ấy cả đời không có người yêu sao?! Hoặc là em cho rằng, Cẩm Nhiên có fans các em cũng đủ rồi?! Đừng có quên rằng, anh ấy ngoại trừ là nam thần của các em thì vẫn là một người bình thường! Lê nào, anh ấy không có quyền lợi được yêu người khác sao?! Không quan tâm các em thấy chị như thế nào, chị yêu Cẩm Nhiên, chính là muốn ở bên anh ấy! Ai chết cũng không ngăn cản được! @ Trình Cẩm Nhiên

Mấy câu nói, chỉ một phút mà đã có rất nhiều dân mạng trả lời.

Lăng Vu Đề không có xem thêm, chỉ lấy điện thoại trực tiếp gọi cho Trình Cẩm Nhiên.

Ngày hôm nay thì Trình Cẩm Nhiên đang tiếp thu công việc với cường độ cao.

Bởi vì lại nhận thêm một cái quảng cáo, sau khi anh đóng phim xong thì trực tiếp đi đóng quảng cáo, sau đó lại đi chạy show gì đó.

Ngay cả thời gian ăn cơm cũng phải bỏ qua.

Trình Cẩm Nhiên biết Lăng Vu Đề gửi tin nhắn cho anh.

Di động ở chỗ người đại diện nên căn bản anh cũng không có xem.

Khi Lăng Vu Đề gọi điện thoại tới thì Trình Cẩm Nhiên còn đang ghi hình, người đại diện Mike nhìn thấy cuộc gọi đến, gương mặt nhìn Trình Cẩm Nhiên, suy nghĩ một chút thì anh vẫn nhận cuộc gọi.

"Chào Lăng tiểu thư, tôi là Mike - người đại diện của Cẩm Nhiên!"

Nghe thấy tiếng Mike thì Lăng Vu Đề biết, chắc chắn Trình Cẩm Nhiên đang bận rồi.

"Cẩm Nhiên đang quay phim sao?"

"Đúng!"

"Vây khi anh ấy rảnh rồi thì xem weibo trước đi, tôi cúp trước."

"Ai -- "

Mike nhìn điện thoại đã ngắt kết nối, có chút không hiểu ra sao.

Lăng Vu Đề gọi điện thoại đến, chính là vì để Trình Cẩm Nhiên xem weibo?

Suy nghĩ một chút, Mike cầm điện thoại đi động của mình rồi mở weibo ra.

Sau đó liền nhìn thấy weibo của fan muốn tự sát được đẩy lên, cũng nhìn thấy Lăng Vu Đề nhấn lại.

Sắc mặt Mike khá khó coi, những fans này cũng quá điên cuồng đi?!

Thần tượng công bố yêu đương thì có cần làm tới mức này không?!

Vào lúc này, vừa vặn Trình Cẩm Nhiên quay xong cảnh.

Anh vừa lau mồ hôi, vừa đi đến bên người Mike.

Mike vội vã đưa điện thoại đi động cho Trình Cẩm Nhiên: "Cẩm Nhiên, có fans muốn nhảy lầu tự sát!"

Trình Cẩm Nhiên dừng một chút, sau đó mới nhận điện thoại rồi ngồi lên ghế.

"Vừa nãy Lăng tiểu thư đặc biệt gọi điện thoại đến để cậu xem weibo..."

Trình Cẩm Nhiên không nói gì, chỉ là cúi đầu nhìn.

Sau đó anh cũng trả lời bình luận bên dưới bình luận của Lăng Vu Đề: Chuyện của tôi và Tiểu Vu là chuyện của hai người, hy vọng có thể được chúc phúc, tôi sẽ không vì bất luận người nào cưỡng bức mà từ bỏ Tiểu Vu! Biết em là fans của tôi, thế nhưng xưa nay tôi không quen biết em. Em chết rồi, nhiều lắm thì tôi sẽ cảm thấy tiếc hận. Mà người nhà của em mới thống khổ nhất! Thế nên trước khi quyết định có nên chết không thì em phải nghĩ rõ ràng trước!

Sau khi gửi bình luận đi, Trình Cẩm Nhiên mới xem tin nhắn hôm nay Lăng Vu Đề gửi cho anh.

"Cẩm Nhiên, chào buổi sáng, tối hôm qua ngủ ngon không? Em ngủ rất ngon này, vừa mới tỉnh lại! [đuổi người] "

Aya: Ngủ ngon~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Công lược nam thần quốc dân (16)

Edit: Aya Shinta

"Cẩm Nhiên, ăn cơm trưa chưa? Một mình em ăn trưa, bây giờ đang xem phim truyền hình anh đóng này. Ừm, bạn trai của em thật là đẹp trai [ngao kiêu]!"

"Cẩm Nhiên, công tác phải chú ý nghỉ ngơi đó ~ đừng để mình mệt mỏi [ôm một cái], hiện tại em đến sân bay để đón anh cả đấy!"

"Cẩm Nhiên, anh cả nói tối hôm nay để anh tới nhà ăn bữa tối, em lo lắng công việc của anh quá bận, nên từ chối rồi [đáng yêu]!"

Nhìn thấy những tin nhắn này, sắc mặt Trình Cẩm Nhiên cũng không có bất kỳ biến hóa nào, không cười mà cũng không nộ.

Dừng một chút, anh vẫn gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề.

Nhưng máy Lăng Vu Đề đang bận nên anh không gọi được...

Lăng Vu Đề đang điện thoại cho Vân tỷ, nhờ cô ấy đi thăm dò việc fan nhảy lầu là thật hay giả.

Sau đó Vân tỷ trả lời cô, đúng là thật, cũng may tự sát chưa thành công.

Fan kia chỉ có mười tám tuổi, sau khi phát weibo đã bị người nhà kéo xuống khỏi sân thượng về giáo huấn.

Chiếm được tin tức này, Lăng Vu Đề khẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Tốt xấu đều là một sinh mệnh, hơn nữa người ta cũng không làm chuyện xấu gì thì đương nhiên cô không hy vọng cô bé chết đi như thế.

Sau khi Trình Cẩm Nhiên gọi cho Lăng Vu Đề không được thì cũng không có gọi nữa, mà Lăng Vu Đề cũng không biết Trình Cẩm Nhiên đã từng gọi điện thoại cho cô.

Cúp điện thoại với Vân tỷ, Lăng Vu Đề lại vào weibo rồi thấy được trả lời của Trình Cẩm Nhiên.

Biết cô bé này đã không sao rồi, Lăng Vu Đề cũng không lưu ý đến weibo này nữa.

Sau khi cô tắm rửa sạch sẽ rồi, Lăng Vu Đề lại nhắn tin cho Trình Cẩm Nhiên "Cẩm Nhiên, em ngủ đây, ngủ ngon!" Sau đó liền đi ngủ.

Mà Trình Cẩm Nhiên lại quay phim tới hừng đông mới kết thúc.

Ngay tiếp theo khi Lăng Vu Đề rời giường, chuyện thứ nhất cô làm vẫn là nhắn tin cho Trình Cẩm Nhiên như cũ, sau đó cô rời giường rửa mặt.

Bởi vì ngủ tương đối sớm nên thời điểm cô tỉnh lại cũng khá là sớm.

Lăng Văn Hạ vẫn chưa có tới công ty, Lăng Văn Dục cả đêm hôm qua chưa có trở về.

Không cần đoán cũng biết chắc rằng anh tới chỗ An Bối Hi rồi!

"Anh cả, chào buổi sáng!"

Lăng Vu Đề cười híp mắt đi tới bên người Lăng Văn Hạ, ôm anh một hồi.

Giương mặt của Lăng Văn Hạ vốn không hề có cảm xúc nhưng khi Lăng Vu Đề xuất hiện thì lại mang theo ý cười nhàn nhạt: "Em gái, chào buổi sáng!"

Cô ngồi xuống đối diện Lăng Văn Hạ, vừa tán gẫu cùng Lăng Văn Hạ, vừa ăn bữa sáng.

Vừa ăn xong, người hầu liền cầm đi động đang đổ chuông của Lăng Vu Đề tới.

Người gọi tới là Vân tỷ.

"Vân tỷ, có chuyện gì sao?"

"Chào buổi sáng Vu Đề, là như vậy, tối hôm qua chị nhận được hai kịch bản, một cái là nữ chính, một cái là nữ số ba. Muốn cho em xem một chút là có đúng hay không?"

Vân tỷ nói vậy.

Kịch bản?

Trong ký ức, hình như có hai kịch bản mời nguyên thân diễn.

Lúc đó nguyên thân chọn nhân vật nữ chính, đó là một bộ phim cung đình cổ trang, một câu chuyện về nữ chính từ bạch liên hoa biến thành hắc liên hoa.

Chỉ là diễn xuất của nguyên thân quá tệ hại, coi như miễn cưỡng thì cũng... tạm được.

Sau đó bộ phim này vì cô ấy mà cũng không có nổi tiếng.

Cũng bởi vì bộ phim này mà biệt hiệu Lăng cận bã của cô ấy càng thêm vang dội!

Mà vai nữ số ba vì nguyên thân không có tiếp nên đạo diễn liền tìm An Bối Hi.

Bộ kia về đề tài chiến tranh, mà mặc dù là nữ số ba nhưng phân cảnh lại không ít, hình tượng đặc biệt chính diện.

Bởi vì bộ đó mà An Bối Hi đỏ!

Lần này, Lăng Vu Đề cũng sẽ không cố ý đi cản đường của An Bối Hi, cô cũng đâu cần công lược nam chủ!

Tính cờ thì chơi ác một tí, phá hoại giữa nam chủ cùng nữ chủ là được rồi!

Suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề vẫn quyết định bộ phim mà nguyên thân đã đóng.

Cô không phải nguyên thân nên có nhất định phải dùng bộ phim này để những người kia nhìn thấy, cô không phải là Lăng cận bã, cũng không phải cái gì mà "nữ phụ ác độc chuyên nghiệp"!

"Ừm, vậy chị đưa hai kịch bản đến cho em xem một chút đi." Lăng Vu Đề nói vậy.

"Được rồi!"

Cúp điện thoại, Lăng Vu Đề nhìn về phía Lăng Văn Hạ đang đọc báo ở bên cạnh bàn ăn: "Anh cả không cần đi công ty sao?"

Lăng Văn Hạ đặt báo xuống: "Đương nhiên phải đi, chỉ là thấy em đang gọi điện thoại nên muốn chờ em gọi xong rồi mới tạm biệt em."

Nói xong, Lăng Văn Hạ liền đứng lên rồi mặc vào áo khoác mà người hầu đưa tới.

Lăng Vu Đề cũng đứng lên theo, tự mình đưa Lăng Văn đến cửa: "Buổi trưa em đi đưa cơm cho anh cả! Tự em làm đó!"

Nghe Lăng Vu Đề nói vậy, Lăng Văn Hạ có chút vui vẻ.

Đây là lần thứ nhất em gái anh nói muốn tự xuống bếp đấy

Anh cười gật đầu, sau đó đưa tay ôm ôm Lăng Vu Đề: Vậy anh cả sẽ chờ cơm của em gái!"

Đưa tiễn Lăng Văn Hạ có tâm tình rất tốt đi, Lăng Vu Đề an vị ở trong phòng khách chờ Văn tỷ.

Bởi vì Văn tỷ do Lăng Văn Hạ đặc biệt sắp xếp, cho nên cô ấy chỉ mang theo một nghệ sĩ là Lăng Vu Đề.

Kỳ thực nói Văn tỷ là bảo mẫu của Lăng Vu Đề cũng không quá đáng, chỉ là tiền lương cao hơn những người kia rất nhiều mà thôi.

Cũng không có chờ bao lâu, Văn tỷ đã cầm hai kịch bản lại đây.

Lăng Vu Đề nhìn kịch bản của vai nữ số ba trước, kỳ thực bộ phim này cũng không tệ, thế nhưng cô không muốn cướp của An Bối Hi.

Cho nên cô đứng dưng như không mà bĩu môi: "Em đóng vai nữ phụ tới phát chán, lần này đóng vai nữ chính của phim cổ trang đi!"

Bởi vì tập đoàn Lăng thị đều là nhà đầu tư lớn nhất cho hai bộ phim này.

Cô quyết định nhân vật xong thì hẹn cẩn thận ngày tiếp theo đi chụp hình, Lăng Vu Đề không có ý kiến, ngược lại cô rất rảnh rỗi đấy!

"Nghe nói những fans của Cẩm Nhiên vẫn giữ ở cửa công ty?" Lăng Vu Đề để kịch bản trong tay ở một bên, nhìn Văn tỷ.

Vân tỷ gật đầu: "Phải, bởi vì ách tắc trầm trọng ở cửa công ty, dẫn đến việc công nhân viên đi làm không tiện nên đã tìm cách sát. Sáng sớm hôm nay đã thanh lý gần hết rồi, còn sót lại một ít fans rải rác, phỏng chừng cũng kiên trì không được bao lâu do vậy nên không cần lo lắng!"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Em không lo lắng, chỉ là hiếu kỳ nên hỏi một chút mà thôi."

Vân tỷ... Được rồi, là cô hiểu nhầm rồi. Xem cái đáng về không đáng kể của đại tiểu thư này, thật sự không lo lắng một chút nào hết!

Bởi vì đã đáp ứng làm cơm trưa cho Lăng Văn Hạ nên Lăng Vu Đề quyết định đi siêu thị mua thức ăn...

Vừa thay quần áo, Văn tỷ biết Lăng Vu Đề muốn đi mua thức ăn thì vội vã ngăn cô lại: "Video của chủ tịch nổi như vậy, tuy rằng sẽ bị cắt bỏ nhanh chóng, thế nhưng mấy ngày nay Vu Đề vẫn nên biết điều một chút đi!"

Biết điều? Cô rất biết điều mà!

Làm nhân vật công chúng chính là phiền phức!

Bất đắc dĩ bĩu môi, Lăng Vu Đề từ bỏ ý nghĩ ra ngoài mua thức ăn, cô đi thẳng vào nhà bếp.

Cô dùng giấy tiện lợi viết một chút nguyên liệu nấu ăn rồi giao cho người hầu đi chọn mua.

Lăng Vu Đề lại tiếp tục nhàm chán xem ti vi trong phòng khách.

Aya: Lạnh chết đi được mà ~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Công lược nam thần quốc dân (17)

Edit: Aya Shinta

Vân tỷ lại bàn giao với Lăng Vu Đề vài câu, nói cô xem thêm kịch bản, quen thuộc tính cách nhân vật gì đó, sau đó mới rời khỏi Lăng gia.

Chờ người hầu mua nguyên liệu nấu ăn mà Lăng Vu Đề muốn trở về thì Lăng Vu Đề bắt đầu chuẩn bị.

Một mình bận bịu ở trong phòng bếp hơn một giờ, rốt cục làm xong bốn phần cơm tiện lợi.

Cô tính toán thời gian rồi nhờ tài xế đưa cô tới công ty giải trí Tinh Quang trước.

Cô không có lên lầu, chỉ là gọi điện thoại để trợ lý của Lăng Văn Dục xuống lấy com tiện lợi.

Sau đó mới để tài xế lái xe tới tập đoàn Lăng thị.

Mới vừa tiến vào công ty, những nhân viên đi ngang qua cô đều một mực cung kính cười chào hỏi cô.

Đây cũng không phải lần đầu cô đến tập đoàn Lăng thị, trước đây lúc nguyên thân không có việc gì làm thì cô ấy thích tới đây quán lấy Lăng Văn Hạ.

Lăng Vu Đề cảm hai phần com tiện lợi, trực tiếp lên thang máy chuyển dụng của chủ tịch.

Thang máy nói thẳng lên tầng cao nhất, nơi này chỉ có một gian văn phòng, chính là văn phòng chủ tịch.

Trợ lý ngoài cửa hỏi thăm Lăng Vu Đề một chút, Lăng Vu Đề gật đầu đáp lại, sau đó cười híp mắt trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc của Lăng Văn Hạ ra.

Cô không có gõ cửa mà đã đẩy cửa đi vào, nghe thấy tiếng cửa mở, Lăng Văn Hạ nhũn nhặn, trong mắt ngậm ý lạnh.

Vừa ngẩng đầu thì thấy người tới là Lăng Vu Đề, trong nháy mắt anh liền dịu mặt xuống.

"Em tới rồi à!"

"Ừm, đưa com tình yêu cho anh cả nè!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền đưa com tiện lợi tới trước mặt Lăng Văn Hạ, sau đó đặt tất cả văn kiện gì đó qua một bên.

"Anh cả, mau nếm thử em làm com tiện lợi thế nào?!"

Cô lấy cái muỗng rồi đưa cho Lăng Văn Hạ, sau đó mở nắp hộp com ra.

Hộp com tiện lợi rất lớn, phân thành ba cái ô vuông, com tẻ được cô biến thành hình con gấu đáng yêu, bên trong một ô vuông cạnh đó là món mặn, một ô khác chính là salad.

Lăng Vu Đề đặt com đối diện Lăng Văn Hạ rồi sau đó mở com tiện lợi của mình ra.

Trong mắt Lăng Văn Hạ đều tràn đầy ý cười, anh cầm cái muỗng, bắt đầu dùng com.

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu.

Trò chuyện tới lui thì Lăng Vu Đề đã nói tới việc cô chuẩn bị tiếp một bộ phim mới.

Biết được Lăng Vu Đề muốn đóng vai nữ chính, giống như trong trí nhớ, Lăng Văn Hạ chuẩn bị lại đầu tư thêm cho bộ phim truyền hình kia.

Lăng Vu Đề không có từ chối, anh trai nhà cô cái gì cũng không nhiều, chính là tiền nhiều ời là nhiều!

Cùng ăn com trưa với Lăng Văn Hạ xong thì Lăng Vu Đề liền cầm hộp tiện lợi đã trống không rời đi.

Cô còn muốn đi thăm Trình Cẩm Nhiên đây!

Ngày hôm qua cô cũng không có đi tìm Trình Cẩm Nhiên, cô nhắn tin cho anh thì anh cũng chẳng nhắn lại được cái nào!

Đối với việc này, Lăng Vu Đề biểu hiện, không -- cam -- tâm!

Trở lại trên xe, Lăng Vu Đề gọi một cú điện thoại cho người đại diện Mike của Trình Cẩm Nhiên trước, biết được Trình Cẩm Nhiên còn đang đóng phim nên chưa thể com trưa.

Lăng Vu Đề nói Mike không cần chuẩn bị com trưa cho Trình Cẩm Nhiên, cô có mang theo.

Gọi cho số điện thoại này trước chính là vì xác nhận Trình Cẩm Nhiên đã dùng com trưa hay không, nếu như đã dùng rồi thì đương nhiên cô sẽ không mang theo com tiện lợi tìm lung tung!

Đến lúc đó thì cô sẽ mang theo thứ khác là được rồi.

Đương nhiên, vẫn chưa có dùng com trưa là tốt nhất vì cô đã chuẩn bị com trưa tình yêu này!

Đến sân bãi quay chụp bên Trình Cẩm Nhiên thì Lăng Vu Đề nhìn thấy fans đang canh giữ ở bên ngoài sân bãi.

Những fans kia cũng có mang theo biểu ngữ, mà nội dung trên đó cũng đại loại là nam thần hãy bỏ rơi Lăng cận bã gì gì đó.

Fans quá nhiều, Lăng Vu Đề cũng không phải sợ sệt, cô chỉ là không thích phiền phức mà thôi.

Suy nghĩ một chút, cô trực tiếp để tài xế đi vòng từ phía sau tiến vào sân bãi quay chụp.

Đây là một phân cảnh ngoài trời, chính là lớp của Tư Đồ Viêm tổ chức một buổi đi chơi vào mùa thu.

Rõ ràng là mùa đông, lại còn muốn an bài đi chơi mùa thu gì đó.

Trực tiếp đóng du tốt hơn! Miễn cho khi đóng phim vẫn không thể mặc áo dày!

Lăng Vu Đề cầm com tiện lợi đi vào sân bãi, liếc mắt liền thấy Trình Cẩm Nhiên đang ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi.

Để tài xế phát bánh ngọt đã mua cho những nhân viên kìa, còn Lăng Vu Đề thẳng hướng Trình Cẩm Nhiên mà đi.

"Cẩm Nhiên, em làm com trưa tình yêu cho anh đây!"

Lăng Vu Đề đi tới bên người Trình Cẩm Nhiên, Mike cực có nhãn lực vội vã lấy cho cô một cái ghế.

Lăng Vu Đề ngồi xuống sát bên Trình Cẩm Nhiên, mở nắp com tiện lợi ra, sau đó đưa cái muỗng cho Trình Cẩm Nhiên.

Trình Cẩm Nhiên dừng một chút nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy: "Cảm ơn!"

Giương mặt phẫn nộ của Lăng Vu Đề hồng hồng, xem ra vô cùng kiều diễm.

Nếu như là người đàn ông khác thấy thì có khả năng độ thiện cảm ít nhất cũng phải thêm năm điểm đi chứ?!

Chỉ là Trình Cẩm Nhiên là người khác sao?! Hiện tại thì anh cũng không thích con gái..

Trình Cẩm Nhiên yên lặng ăn com trưa, Lăng Vu Đề lại là ồn ào nói chuyện ở bên cạnh anh.

Cái gì cũng nói, nói những fans kia này~

Nói ngày hôm qua cô đã làm những gì này~

Nói ngày hôm qua anh cả suýt chút nữa đập bẻ đầu anh hai~

"Em nói cái gì?!"

Trình Cẩm Nhiên vốn hơi mất kiên nhẫn nghe thấy Lăng Vu Đề nói Lăng Văn Hạ suýt chút nữa đập bẻ đầu Lăng Văn Dục thì căng thẳng nhìn Lăng Vu Đề.

Ngữ khí của anh có chút kích động. Lăng Vu Đề bày ra dáng vẻ bị anh dọa: "Em, em nói, fans của anh..."

"Không phải, tôi hỏi em việc Lăng Văn Hạ đánh Lăng Văn Dục!"

Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Văn Dục làm bảo mật công tác làm rất khá, ngay cả Mike theo Trình Cẩm Nhiên bảy năm cũng không biết.

Nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên kích động đi hỏi chuyện về Lăng Văn Dục như vậy, trực giác của Mike cho thấy có nơi nào đó không đúng.

Thế nhưng sau đó nghĩ lại, Lăng Văn Dục là tổng giám đốc công ty đấy!

Trình Cẩm Nhiên sẽ quan tâm anh ta, nên cũng bình thường đúng chứ?!

Lăng Vu Đề ngờ vực liếc mắt nhìn anh: "Hóa ra anh hỏi cái này à, em nói chính là suýt chút nữa, anh hai không có bị thương! Có điều, Cẩm Nhiên lo lắng như thế làm cái gì?"

Trình Cẩm Nhiên ngăn người, quan tâm sẽ bị loạn, vừa nghe được Lăng Vu Đề nói Lăng Văn Dục suýt chút nữa bị Lăng Văn Hạ đánh vỡ đầu, anh cho rằng Lăng Văn Hạ tổn thương Lăng Văn Dục...

"Há, tôi... Đó là bởi vì, anh ta không chỉ có là tổng giám đốc công ty, vẫn là anh trai em mà! Tôi lo lắng cho người nhà của em, có gì đáng kinh ngạc sao?"

Nhìn Trình Cẩm Nhiên không bình thường trong nháy mắt lại mờ ra diễn xuất của anh để, Lăng Vu Đề cũng khâm phục!

Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ gật gù: "Cũng đúng nha!" Sau đó cười cười với Trình Cẩm Nhiên.

Thấy Lăng Vu Đề không có hoài nghi, Trình Cẩm Nhiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Tại sao anh cả muốn đánh anh hai em?"

Trình Cẩm Nhiên không nghĩ ra, đến cùng là chuyện lớn gì có thể làm cho Lăng Văn Hạ nổi danh luôn bình tĩnh thận trọng sẽ tức giận như vậy.

Lăng Vu Đề đưa tay chỉ An Bối Hi đang gọi điện thoại cách đó không xa: "Cũng là bởi vì cô ấy đó ~ anh cả hỏi anh hai với An Bối Hi đã xảy ra chuyện gì? Kết quả thì anh hai nói anh ấy yêu thích An Bối Hi! Cẩm Nhiên anh không biết đâu, kỳ thực anh hai em có vị hôn thê. Nên anh cả làm sao có khả năng cho phép anh hai ở bên An Bối Hi! Cho nên anh cả đã nổi giận ~ "

Cô sẽ không nói là nhân vì chính mình ở bên cạnh thêm mắm dặm muối đây~~

Aya: Mới ăn com xong TvT, mấy hôm nay cứ thế nào ấy nhì..

Đi học kiểu này một thấy bà cổ luôn

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 171: Công lược nam thần quốc dân (18)

Edit: Aya Shinta

Trình Cẩm Nhiên bối vì lời nói Lăng Vu Đề mà rơi vào trầm tư.

Không thể không thừa nhận, vị hôn thê của Lăng Văn Dục gì đó, anh quen biết Lăng Văn Dục mười một năm mà thật sự chưa từng nghe nói đến.

A ~ anh không biết cũng rất bình thường!

Nói không chừng, từ lúc bắt đầu thì Lăng Văn Dục đã không có cái gì gọi là yêu với anh cả!

"Cẩm Nhiên, anh làm sao vậy? Có nơi nào không thoải mái sao?"

Nhìn thấy sắc mặt Trình Cẩm Nhiên có chút tái nhợt, Lăng Vu Đề ân cần hỏi han.

Trình Cẩm Nhiên hồi thần lại, anh cười lắc đầu với Lăng Vu Đề một cái: "Tôi không có chuyện gì, chính là mấy ngày nay đóng phim hơi mệt chút."

Nghe thấy lời của Trình Cẩm Nhiên thì đương nhiên Lăng Vu Đề sẽ không tỏ ra hoài nghi, cô hơi chu miệng: "Vậy anh cũng đừng khổ cực như vậy nha! Em sẽ đau lòng!"

Trình Cẩm Nhiên không nói gì, chỉ cười cười với Lăng Vu Đề.

Sợ dĩ anh liều mạng như thế chính là muốn để cho mình bắt đầu bận túi bụi.

Như vậy, anh sẽ không có thời gian mà suy nghĩ về Lăng Văn Dục!

Trình Cẩm Nhiên quả thực rất bận, vừa com nước xong không bao lâu liền đi đóng phim.

Lăng Vu Đề không có lập tức rời đi mà là ngồi ở chỗ đó xem Trình Cẩm Nhiên diễn.

Phân cảnh này thì Trình Cẩm Nhiên cùng An Bối Hi đối diễn tương đối nhiều, Trình Cẩm Nhiên có diễn xuất rất chuyên nghiệp, coi như không thích "tình địch" An Bối Hi này thì anh cũng không có để cho tâm tình cá nhân ảnh hưởng đến sự phát huy của anh.

Lấy điện thoại đi động chụp bóng lưng Trình Cẩm Nhiên một tấm, sau đó cô phát lên weibo.

Anh ấy là nam thần của các bạn, tương tự cũng là nam thần mà tôi đã yêu bảy năm! @ Hội fans Trình Cẩm Nhiên

Đúng, từ khi Trình Cẩm Nhiên xuất đạo, vào lúc ấy thì nguyên thân mới 14 tuổi cũng đã yêu thích Trình Cẩm Nhiên.

Trong ký ức, sau này khi Trình Cẩm Nhiên biến mất sau thì nguyên thân cũng đi khắp thế giới, kiếm tìm Trình Cẩm Nhiên.

Chỉ là, cô ấy vẫn luôn không tìm được...

Lăng Vu Đề cũng không phải ngồi ngây ngốc ở chỗ đó nhìn Trình Cẩm Nhiên đóng phim, cô cầm kịch bản của bộ cổ trang cung đình kia đến.

Tuy nguyên thân đã từng đóng bộ phim này nhưng cô ấy không có hiểu thấu đáo tính cách cùng tâm lý nhân vật.

Bộ phim cổ trang này được cải biên từ một bộ truyện online, nhìn sơ qua kịch bản một chút thì Lăng Vu Đề lấy notebook tìm bộ truyện kia.

Nghe nói bộ phim truyền hình cũng không có cải biên quá nhiều, độ ăn khớp với tiểu thuyết cũng khá cao.

Kỳ thực thì bộ phim này rất được dân mạng chờ mong cùng kỳ vọng, nhưng sau khi ra mắt lại chịu thất vọng nặng nề.

Từ lúc đó trở về sau, nguyên thân thực sự trở thành "Nữ phụ ác độc chuyên nghiệp" trong giới giải trí.

Bộ phim lần này, sẽ trở thành bàn đạp để Lăng Vu Đề vươn mình!

Cô muốn dựa vào bộ phim này, để những người kia nhìn thấy rằng Lăng Vu Đề cô, không phải là Lăng cận bã có diễn xuất kém cỏi!

Cũng tuyệt đối không phải nữ phụ ác độc chuyên nghiệp!

Quay một buổi chiều lại còn có một phản cảnh vào ban đêm nên Trình Cẩm Nhiên vẫn chưa thể rời đi.

Lăng Vu Đề cũng không có dự định ở lại chỗ này cùng Trình Cẩm Nhiên, cô chỉ là đến xoa cảm giác tồn tại.

Vừa mới chuẩn bị đi thì Trình Cẩm Nhiên đã đóng xong phản cảnh, trở lại đây nghỉ ngơi.

Anh ngồi sát bên Lăng Vu Đề, sau đó liền nhìn thấy kịch bản cô đặt ở trên đùi.

"Khuyh thế súng phở? Em nhận bộ phim này?" Trình Cẩm Nhiên cầm kịch bản của Lăng Vu Đề qua rồi mở ra xem.

Lăng Vu Đề bỏ notebook xuống, gật gù: "Ừm, ngày hôm nay mới vừa nhận."

"Em tiếp nhân vật nào? Hoàng hậu?" Trình Cẩm Nhiên vừa xem, vừa hỏi cô.

Lăng Vu Đề: "￣へ￣ Lê nào cô cũng chỉ thích hợp diễn vai nữ phụ ác độc à?!"

Cô lắc đầu, sau đó đưa tay đi chỉ trên một cái tên.

"An Thanh Thiên? Em nhận vai nữ chính?!"

Trình Cẩm Nhiên hơi kinh ngạc, rất hiển nhiên là anh không có lòng tin đối với diễn xuất của Lăng Vu Đề.

Cách hiểu về nữ chính là quá trình lột xác của một nữ tử, muốn diễn được thì thật sự rất khó khăn.

Đương nhiên Lăng Vu Đề biết được ý nghĩ của Trình Cẩm Nhiên, không chỉ có Trình Cẩm Nhiên mà những người khác cũng sẽ nghĩ như vậy.

Cô tràn đầy tự tin giương cằm lên: "Em biết Cẩm Nhiên anh không tin kỹ xảo của em, anh chờ xem! Em tuyệt đối sẽ làm cho anh nhìn với cặp mắt khác xưa!"

Mỗi một cô gái tràn đầy tự tin đều sẽ toà ra một loại khí chất làm cho người khác chú ý, Trình Cẩm Nhiên cũng không khỏi bị Lăng Vu Đề hấp dẫn một hồi.

Sau đó nguyên bản hai mươi điểm hào cảm lại thêm năm điểm...

Được rồi, một ngày bỏ thêm năm điểm hào cảm, đối với đối tượng công lược là Trình Cẩm Nhiên thì năm điểm cũng không tệ, cô rất dễ thỏa mãn!

"Được, vậy tôi mới mất mong chờ!"

Nói xong, Trình Cẩm Nhiên lại nói tiếp: "Vừa vặn, hôm qua đạo diễn bộ phim này đi tìm tôi, nói muốn đề tôi diễn nam chính. Tôi vốn muốn cự tuyệt nhưng giờ tôi đáp ứng vậy."

Lăng Vu Đề hơi kinh ngạc, mặc kệ là trong ký ức hay là trong kịch tình, Trình Cẩm Nhiên không có tiếp bộ này mà!

Vậy mà lần này anh nói muốn tiếp!?

Tại sao, Lăng Vu Đề luôn cảm thấy, thế giới này cùng cô trước từng tới mặc cho thế giới đối tượng công lược có chút không giống đây?!

Đương nhiên, cô nói không giống không phải nói tới xu hướng tình dục của Trình Cẩm Nhiên.

Mà Trình Cẩm Nhiên trong kịch tình cùng ký ức so với Trình Cẩm Nhiên hiện tại cô nhìn thấy, có chút khác biệt...

Lê nào, là bởi vì cô đến nên mới có một số việc thay đổi?

Ừ, hẳn là như vậy!

Hạ Luân: Tôi sẽ không nói cho cô, là bởi vì Trình Cẩm Nhiên hiện tại không phải Trình Cẩm Nhiên trong kịch tình! Coi như anh ta đã tiếp thu ký ức cùng tính cách của Trình Cẩm Nhiên nhưng cũng sẽ có chút khác nhau!

Hon bốn giờ chiều, bởi vì Lăng Vu Đề đã đáp ứng cùng ăn tối với Lăng Văn Hạ nên cô không có ở lại đoàn với Trình Cẩm Nhiên.

Cô cáo biệt Trình Cẩm Nhiên rồi trở về Lăng gia.

Mới vừa vào cửa, cô đã nhìn thấy Lương tẩu vội về mặt mặt gấp gấp tiến lên đón: "Tiểu thư em cuối cùng cũng coi như là trở về! Nhanh đến hậu hoa viên đi! Đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đánh tới nơi rồi... Không đúng không đúng, là Đại thiếu gia đang đánh nhị thiếu gia!"

Nghe Lương tẩu nói, Lăng Vu Đề cũng không kịp nhớ đổi giày, trực tiếp đưa ví trong tay cho Lương tẩu rồi đi đến hậu hoa viên.

Cô vẫn chưa đi đến hậu hoa viên mà đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lăng Văn Dục.

Trong kịch tình, nam chủ chính là vô địch đấy!

Có điều, nam chủ vô địch cũng chỉ là người, cũng sẽ có đối tượng kiêng kỵ!

Mà đối tượng này chính là Lăng Văn Hạ!

Bây giờ trời còn chưa tối, trên sân cỏ của hậu hoa viên, Lăng Vu Đề nhìn thấy Lăng Văn Hạ sẵn tay áo sơ mi trắng lên, còn Lăng Văn Dục đang nằm trên đất, cả người đã bần thiêu.

Tuy thân thù của Lăng Văn Dục bất phàm, thể nhưng lúc này anh lại không còn sức để mà đánh trả.

Lăng Văn Hạ hoàn toàn áp đảo mà đánh đập!

Đẹp trai nha! Thực sự là quá tuấn tú!

"Từ hôn?! Lá gan cậu lớn thật!"

Giọng nói lạnh lùng mang theo tức giận của Lăng Văn Hạ vang lên, thế nên Lăng Vu Đề mới biết, Lăng Văn Dục đã đi tìm Dung Tư Kỳ để từ hôn!

Trong kịch tình chỉ sơ lược đối với việc Lăng Văn Dục đi từ hôn rồi sau đó bị Lăng Văn Hạ đánh mà thôi.

Nhìn thấy Lăng Văn Dục bị đánh, thực ra Lăng Vu Đề có chút cảm giác cười trên sự đau khổ của người khác!

Đáng đời mà! Ai bảo anh không thích người ta mà lại không từ chối sớm hơn một chút!

Aya: Anh cả, anh quá soái rồi TVT... Không chịu nổi phải làm sao đây

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 172: Công lược nam thần quốc dân (19)

Edit: Aya Shinta

Một mục để người ta đợi không công nhiều năm như vậy!

"Anh cả, em đã ba mươi một tuổi! Lễ nào hôn nhân của chính mình cũng không thể làm chủ sao?!"

Lăng Văn Dục tuy không có sức lực để chống lại, thế nhưng anh vẫn không phục!

"Tự mình làm chủ?! Nếu như mười năm trước cậu nói như thế, đương nhiên tôi sẽ không phản đối! Thế nhưng mười năm này cậu đã làm gì! Để cho người khác lãng phí thời gian chờ cái gã không có trách nhiệm thay lòng đổi dạ như cậu?! Lăng Văn Dục, nếu cậu là người Lăng gia, nên có cái đáng về của người nhà họ Lăng!"

Nói xong, Lăng Văn Hạ nhắc cổ áo của Lăng Văn Dục lên, sau đó lại đánh một cú lên mặt của Lăng Văn Dục.

Lăng Vũ Đề ở một bên tán thành gật đầu, đúng vậy! Muốn tự mình làm chủ, mười năm trước thì anh đã làm được gì?!

Mười năm trước, Dung Tư Kỳ cũng mới mười lăm tuổi.

Nếu như vào lúc ấy mà Lăng Văn Dục muốn hủy bỏ hôn ước, vậy thì Dung gia bên kia cũng sẽ không nói cái gì.

Mà Dung Tư Kỳ còn nhỏ như vậy, coi như đã thích Lăng Văn Dục thì cũng có thể xem là còn ngây ngô rung động!

Nhưng Lăng Văn Dục chưa từng nói muốn hủy hôn ước, chuyện này đối với Dung gia, đối với Dung Tư Kỳ, không thể nghĩ ngờ chính là anh ta ngầm thừa nhận!

Lăng Văn Dục ôm khuôn mặt bị đánh: "Ngày mai em còn muốn đi công ty đây, anh đánh nát mặt của em thì em còn gặp người khác thế nào đây?!"

Kỳ thực Lăng Văn Dục cũng cảm thấy đuối lý, việc Lăng Văn Hạ nổi giận cũng là bình thường.

Mà Lăng Văn Hạ nói cũng rất có đạo lý.

Nếu như nói hủy bỏ hôn ước sớm được mười năm, thương tổn đối với Dung gia, đối với Dung Tư Kỳ cũng có khả năng không có lớn như vậy...

Chỉ là mười năm trước, anh vừa sinh ra cảm tình với Trình Cẩm Nhiên.

Anh cảm thấy anh thích đàn ông, như vậy ở bên ngoài thì anh cũng là nhị thiếu của Lăng gia, chắc chắn phải thành gia lập nghiệp.

Thế nên trước đây anh có dự định cưới Dung Tư Kỳ.

Thế nhưng bây giờ lại không như trước nữa, việc có quan hệ với Trình Cẩm Nhiên tuyệt đối không thể công khai!

Thế nhưng hiện tại anh muốn ở bên An Bối Hi, tuy quen biết nhau không lâu, hiện giờ An Bối Hi cũng có nhiều mâu thuẫn đối với anh.

Nhưng Lăng Văn Dục đã nhận định cô chính là vợ của anh!

Do vậy nên Lăng Văn Dục đương nhiên không thể kết hôn với Dung Tư Kỳ!

Những câu này, Lăng Văn Dục sẽ không nói cho Lăng Văn Hạ.

Nếu như nói ra, không chừng thứ chờ đợi anh sẽ không chỉ là trận đòn này!

"Gặp người khác?! Cậu còn có mặt mũi gặp người khác sao?" Lăng Văn Hạ cười lạnh nói.

Lương tẩu đứng ở một bên vẫn luôn can ngăn: "Đại thiếu gia đừng đánh, nhị thiếu gia nhanh nhận sai đi!"

Lăng Vũ Đề lại nhàn nhã cười híp mắt nhìn, ngược lại anh cả cô biết nặng nhẹ đấy.

Tuy rằng đau, thế nhưng chắc rằng đánh không chết, cũng đánh không tàn là được rồi!

Thấy Lăng Vũ Đề như vậy, Lương tẩu ai nha một tiếng: "Tiểu thư này ~ ngài khuyên nhủ đại thiếu gia đi! Gương mặt của nhị thiếu gia sắp biến thành đầu heo rồi!"

Nghe thấy Lương tẩu nói, Lăng Vũ Đề nhìn không được mà bật cười.

Lập tức cô khoát khoát tay với Lương tẩu rồi đi tới bên người Lăng Văn Hạ, ôm chặt lấy bàn tay của anh.

Lăng Văn Hạ ngừng lại động tác một chút, nhìn thấy Lăng Vũ Đề thì khuôn mặt tràn đầy tức giận của anh liền nhu hòa đi.

Lăng Văn Dục: (T o T) ~~ Anh cả, em có phải em ruột của anh không vậy?! Kỳ thực em được anh nhặt trong thùng rác đúng chứ?! Bằng không, vì cái lòng gì mà phân biệt đối xử như thế! Trong lòng em trai thật khổ...

"Em gái đã về rồi!"

Lăng Vũ Đề gật đầu rồi hơi ngẩng đầu lên nhìn Lăng Văn Hạ: "Anh cả đừng tiếp tục đánh anh hai nữa, lát nữa lại đau tay. Muốn phạt anh hai, cũng có thể không cần chính anh dùng vũ lực đâu! Liền phạt anh ấy chạy quanh hậu hoa viên hai mươi vòng, sau đó lại phạt anh ấy nhảy éch năm trăm cái, hít đất một ngàn cái, dùng một tay hít đất một ngàn cái là được rồi!"

Lăng Văn Dục: (T o T) ~~ Em gái, uống công anh thương em!

Lăng Vũ Đề: Chính là muốn phạt anh đó, xi --

Nghe Lăng Vũ Đề nói vậy, Lăng Văn Hạ có nên cười gật đầu: "Ừm, ý tưởng của em gái không tệ. Vậy thì A Dục, cậu chạy quanh hậu hoa viên hai mươi vòng, sau đó nhảy éch năm trăm cái, hít đất một ngàn cái, chống một tay hít đất một ngàn cái, cho phép cậu được đôi tay. Thế nhưng, không làm xong không cho phép ăn cơm! Tăng thức -- "

"Đại thiếu gia."

"Nhìn nhị thiếu gia, không cho đối trả!"

Nói xong, Lăng Văn Hạ liền cùng Lăng Vũ Đề rời khỏi hoa viên.

Lăng Văn Dục nằm trên mặt đất, khóc không ra nước mắt: "Anh cả, coi như muốn phạt thì cũng đến chờ vết thương lành rồi phạt chứ?! Hiện tại em bị thương mà?!"

"Ồ?! Muốn chờ khỏi rồi lại phạt? Cũng được, đến thời điểm đó trừng phạt gấp bội. Lúc nào chấp hành, chính cậu quyết định đi!"

Lăng Vũ Đề quăng cho Lăng Văn Dục một vé mặt tự cầu phúc, trong mắt đều là cười trên sự đau khổ của người khác!

"Nhị thiếu gia, ngài xem?" Tăng thức đi tới Lăng Văn Dục trước mặt, lộ vẻ khó khăn hỏi.

Lăng Văn Dục khế cắn răng chống thân thể bò lên, sau đó nhăn nhó đau đớn trên người, bắt đầu chạy vòng quanh hậu hoa viên.

Chờ Lăng Văn Dục làm xong tất cả hình phạt thì anh đã nằm trên mặt đất không lên nổi.

Cuối cùng vẫn là Tăng thức cùng một người giúp việc nam nhắc Lăng Văn Dục trở về phòng rồi mời thầy thuốc riêng đến xử lý vết thương cho Lăng Văn Dục.

Thật ra vết thương không nặng nhưng lại phù thũng nặng, xem ra rất đáng sợ.

Trong kịch tình, Lăng Văn Dục lại dựa vào cái thân mình thương tật này để chạy đi xoát lòng thông cảm của An Bối Hi đấy!

Lần này, Lăng Văn Dục bị phạt đến mức bò cũng bò không nổi, làm sao có khả năng đi tìm An Bối Hi được!

Lăng Vũ Đề làm như thế nhưng cũng không có hết sức đi ngăn cản nam chủ cùng nữ chủ.

Cô chỉ là có chút bất công vì tôn thương đối với Dung Tư Kỳ mà thôi!

Dưới cái nhìn của cô, Dung Tư Kỳ tốt hơn An Bối Hi quá nhiều!

Chỉ là hết cách rồi, Lăng Văn Dục không thích Dung Tư Kỳ cứng cỏi, nhưng lại thích An Bối Hi nhu nhược như đóa hoa trong lồng kính!

Được rồi, nói thế nào cũng là anh trai của chính mình.

Thấy Lăng Văn Dục không có ăn com tối, Lăng Vu Đề đặc biệt nhờ đầu bếp làm com tối cho Lăng Văn Dục rồi tự mình đưa vào phòng cho anh.

Lúc này Lăng Văn Dục đang ngồi dựa vào ở trên giường gọi điện cho An Bối Hi đây, chỉ là An Bối Hi phải đóng cảnh ban đêm, Lăng Vu Đề vừa đi vào thì An Bối Hi đã cúp điện thoại với Lăng Văn Dục rồi.

"Em tối làm cái gì?!"

Lăng Văn Dục nghiêng đầu không nhìn tới Lăng Vu Đề, anh đã nghe rất rõ ràng, những hình phạt kia đều là do cô em của chính anh đề nghị!

Thực sự là rất đau, đau lắm luôn!

Lăng Vu Đề đặt khay bày bữa tối tới trên tủ đầu giường, cô méo miệng oan ức nhìn Lăng Văn Dục: "Anh hai giận em, không thích em sao?"

Nghe Lăng Vu Đề nức nở, Lăng Văn Dục lập tức quay đầu lại: "Không, anh không tức giận..."

Sau đó anh lại thờ dài một hơi, tức cái gì đấy, nói không chừng chính là em gái thích xem trò vui cho nên mới để anh cả phạt anh.

"Có thật không?!" Lăng Vu Đề lập tức thay đổi bộ mặt, mà nhìn Lăng Văn Dục.

Lăng Văn Dục gãi vò tức giận trừng Lăng Vu Đề một chút: "Ngược lại từ nhỏ em đều thích anh cả mà không thích anh hai! Lòng anh hai, đau muốn chết luôn!"

Aya: Hôm nay bạn nhờ làm hai cái poster... ha ha ha...

Cảm thấy hơi điên cuồng tí, nên mọi người ăn thính không *cười*

"Hắn đã chết." Giọng nam lãnh ngạnh vang ở phía trên đỉnh đầu Lăng Vu Đề, cô ngẩng đầu lên với đôi mắt đăm lẹ.

Quân trang, súng lục.....

Lăng Vu Đề đứng lên, người nọ trông như thế nào cũng không có nhìn rõ ràng, liền tát một cái qua --

"Anh giết anh trai tôi, tôi muốn giết anh!" Lăng Vu Đề gào lên, đó là người thân duy nhất của cô, cho dù cô có hận có oán, cũng không chấp nhận sự thật việc hắn đã chết đi!

"Hắn đáng chết." Tịch Tử Thu bắt lấy cánh tay Lăng Vu Đề, vẫn dùng ngữ khí lãnh ngạnh như cũ.

Đây là Tịch tử Thu - nam chính, cùng 0051 của chúng ta đây. Mọi người nghĩ sao nào

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 173: Công lược nam thần quốc dân (20)

Edit: Aya Shinta

Nghe vậy, Lăng Vu Đề đưa ngón trỏ ra chọc chọc một hồi lên máng bầm tím ở trên gương mặt của Lăng Văn Dục: "Anh hai rất đau sao?!"

"Tê -- đương nhiên đau rồi!" Lăng Văn Dục bị Lăng Vu Đề chọc đến mức hít vào một ngụm khí lạnh.

Về mặt Lăng Vu Đề có chút phức tạp, như là khổ sở, cũng giống như là đồng tình: "Này, anh hai có cảm thấy lòng chị Tư Kỳ có thể còn đau hơn so với anh hay không?"

Lăng Vu Đề làm Lăng Văn Dục ngẩn người một chút, sau đó cái đầu heo vốn đã khó coi của anh lại càng thêm khó nhìn hơn một chút.

Dung Tư Kỳ yêu thích anh, anh vẫn luôn biết.

Đúng vậy, anh đã dơ phương tử hôn.

Lòng Tư Kỳ chắc hẳn phải đau hơn so với những vết thương ngoài da này!

Thấy được sự áy náy trong mắt Lăng Văn Dục thì Lăng Vu Đề biết, Lăng Văn Dục cũng không phải quá cận bả.

Anh chỉ là chưa từng học được cách suy nghĩ vì người khác.

Ái tình, xưa nay chính là một loại cảm tình bất bình đẳng về việc trả giá!

Cũng không phải mỗi một lần trả giá đều sẽ nhận được sự đáp lại!

Không có ai có thể quyết định để ai nhất định phải yêu ai.

Dung Tư Kỳ yêu Lăng Văn Dục nhưng không có cách nào làm Lăng Văn Dục cũng yêu cô ấy.

Như vậy, cô ấy nhất định bị thương đến nhường nào!

Trong tình yêu đều có người sẽ nắm giữ hạnh phúc, cũng có người nắm giữ tiếc nuối!

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng thờ dài một hơi, sau đó nói: "Bữa tối đặt đây, em về phòng trước."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền xoay người rời đi.

Cô không có suy nghĩ tâm tình hiện tại của Lăng Văn Dục ra sao, cô đang nghĩ làm thế nào mới có thể ngăn cản Dung Tư Kỳ hắc hóa?

Cô không muốn nhìn thấy Dung Tư Kỳ rất tốt với nguyên thân biến thành một nữ phụ ác độc vì phá hoại Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi.

A ~ bằng không, cô tìm đối tượng giúp Dung Tư Kỳ là được rồi?!

Về đến phòng, Lăng Vu Đề vẫn còn đang tìm tòi trong kịch tính và ký ức, có một người đàn ông chất lượng tốt có thể xứng với Dung Tư Kỳ hay không?

Đột nhiên, cô sáng mắt lên, đàn ông chất lượng tốt thôi mà! Ai có thể có chất lượng tốt bằng..

Nghe như vậy, Lăng Vu Đề lấy điện thoại ra để gọi cho Dung Tư Kỳ, cô muốn hẹn Dung Tư Kỳ cùng đi ra ngoài uống ly cà phê nói chuyện tâm tình gì gì đó.

Nhưng cô lại đột nhiên nhớ tới ngày mai mình phải đi chụp trang chiếu cho bộ phim cổ trang kia, chụp trang chiếu thật là phiền hà, ít nhất cũng phải hơn nửa ngày mới xong.

Không xác định mình có thời gian khi nào nên Lăng Vu Đề không thể làm gì khác hơn là quyết định chờ ngày mai hết bận rồi mới gọi điện thoại cho Dung Tư Kỳ.

Mà lúc này thì Dung Tư Kỳ đang uống rượu một mình trong khu nhà của cô ấy.

Trên khay trà đã có hai, ba chai rượu đỏ đặt bừa bãi, gò má Dung Tư Kỳ đỏ bừng, ánh mắt mê ly nhìn ly rượu trong tay mình.

Dường như cô đang nghĩ tới điều gì, cong khóe môi cười, vừa cười, cô vừa khóc.

"A Dục, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy được?! Lê nào lòng em không phải thật nên không biết đau sao?!"

Giọng nói của Dung Tư Kỳ có chút khàn khàn, thiên về trung tính, không phù hợp với tướng mạo gợi cảm diễm lệ của cô ấy.

Kỳ thực nghiêm túc mà nói thì Dung Tư Kỳ đẹp hơn so với An Bối Hi rất nhiều.

Bởi vì phương pháp giáo dục không giống nhau nên Dung Tư Kỳ trầm ổn rộng rãi, chỉ hai mươi lăm tuổi đã có thể làm chủ một phương ở Dung thị.

Mà An Bối Hi... Được rồi, An Bối Hi có tuổi tác nhỏ hơn một chút.

Thế nhưng cái đáng về khúm núm của An Bối Hi đều lộ ra một loại khí chất không phóng khoáng ở khắp chốn.

Đương nhiên, sau này An Bối Hi trải qua sự mài giũa của năm tháng thì vẫn sẽ từ từ trưởng thành.

Chỉ là hiện tại mà, cô ấy thực sự kém quá xa so với Dung Tư Kỳ!

Đi động bị quăng xuống đất hơi lóc sáng, người gọi được hiển thị trên màn hình là: Anh Văn Hạ...

Tất cái đồng hồ báo thức xong thì Lăng Vu Đề bắt đầu đi ngồi dậy từ trên giường.

Lúc này cô có cái đáng về ngủ chưa tỉnh, hết cách rồi, tối ngày hôm qua xem tí vì quá khuya.

Chủ yếu là do phim quá đặc sắc, làm cho cô không nhận được trực tiếp muốn xem tới đại kết cục mới ngủ.

Hiện tại Lăng Vu Đề cảm thấy mí mắt đều không nghe theo sai khiến, muốn cho nó mở ra mà nó một mực muốn khép lại.

Thực sự không còn cách nào, Lăng Vu Đề lấy đi động từ từ đầu giường chuẩn bị chơi game để lên tinh thần một hồi.

Sau đó liền nhìn thấy có tin nhắn nhắc nhở.

Vừa mở ra nhìn, hóa ra là Trình Cẩm Nhiên trả lời bài viết vào ngày hôm qua của cô.

Cô đã tự chụp một tấm rồi gửi cho Trình Cẩm Nhiên: Cẩm Nhiên, tối ngày hôm qua xem bộ "Ngôn lữ chiến tranh" của anh đóng, xem tới ba giờ sáng mới ngủ ~ nên buồn ngủ quá [ngáp]~

Bởi vì hôm qua Trình Cẩm Nhiên đáp ứng tiếp vai nam chính bộ (Khuynh thế sủng phi), nên ngày hôm nay anh cũng phải đi chụp trang chiếu.

Đạo diễn vốn vừa ý Trình Cẩm Nhiên đóng vai nam chính, chỉ là lúc đó nghe thấy ý cự tuyệt trong lời của Trình Cẩm Nhiên.

Không nghĩ tới ngay khi đạo diễn chuẩn bị tìm người khác thì người đại diện của Trình Cẩm Nhiên gọi điện thoại cho ông, nói Trình Cẩm Nhiên đáp ứng tiếp bộ này.

Nhìn thấy mình tiếp vai nữ chính, đạo diễn suy đoán, Trình Cẩm Nhiên là vì Lăng Vu Đề?

Khi Trình Cẩm Nhiên nhận được tin nhắn của Lăng Vu Đề thì cũng vừa mới rời giường, mở bức ảnh ra, Lăng Vu Đề mặc áo ngủ hoạt hình bọ biển màu vàng, mái tóc dài màu nâu rối bời, như là đang bay lên, một chút hình tượng cũng không có.

Ánh mắt của cô hơi híp, quai hàm nhô lên, bởi vì mới vừa thức dậy khỏi tấm chăn ấm áp nên sắc mặt rất hồng hào.

Trình Cẩm Nhiên tinh mắt nhìn thấy khóe mắt Lăng Vu Đề có ghen...

Khóe miệng anh cong lên, làm sao cũng không ép xuống được.

Ho nhẹ một tiếng, Trình Cẩm Nhiên đột nhiên cảm thấy Lăng Vu Đề vẫn luôn làm anh có chút phiền chán, vậy, thật đáng yêu...

Nhận được hồi âm của Trình Cẩm Nhiên thì đồng thời, Lăng Vu Đề cũng cảm ứng được Trình Cẩm Nhiên thêm cho cô mười điểm hảo cảm.

Ba mươi lăm điểm hảo cảm, rất tốt, tốt vô cùng!

Mỗi ngày đều đang tiến bộ!

Mở hồi âm của Trình Cẩm Nhiên, mặt cô vốn đang mang theo ý cười trong nháy mắt lại xụ xuống.

Cô đưa ngón trỏ ra dụi dụi khóe mắt của chính mình, quả nhiên dụi ra ghèn mắt...

Trình Cẩm Nhiên cũng không có hồi âm cái gì, chỉ là gửi lại bức ảnh của Lăng Vu Đề trở về.

Chỉ là, mắt trái của cô lại bị Trình Cẩm Nhiên dùng màu đỏ vòng tròn lên.

"Hừ -- "

Lăng Vu Đề tức giận mà ném đi động trên chân, sau đó vén chăn xuống giường đi ra.

Sau khi rửa mặt xong, Lăng Vu Đề cầm điện thoại đi động cùng túi xách đi xuống lầu.

Cô chưa hề trả lời Trình Cẩm Nhiên, ngược lại lát nữa cô liền phải gặp anh mà!

Văn tỷ đã ở trong phòng khách dưới lầu ngồi chờ cô.

Bởi vì cứ việc chỉnh đồng hồ báo thức thì Lăng Vu Đề vẫn dậy hơi trễ.

Ngoại trừ Lăng Văn Dục với cái mặt xum phù không thể đi ra ngoài gặp người, cộng thêm đau nhức toàn thân, ở trong phòng không có đi công ty.

Còn Lăng Văn Hạ dùng qua bữa sáng thì đã đến công ty rồi.

Lăng Vu Đề không thích đến muộn, cho nên cô qua loa ăn bữa sáng, liền cùng Văn tỷ đi tới studio chụp ảnh.

Chụp trang chiếu lần này đều là nhân vật trọng yếu bên trong nội dung vở kịch, bởi vì bộ phim rất được chờ mong nên toàn tuyển dụng mình tinh có nhan sắc cùng diễn xuất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Công lược nam thần quốc dân (21)

Edit: Aya Shinta

À, trừ bỏ Lăng Vu Đề có nhan sắc mà không có kỹ thuật diễn này!

Nhưng người ta có tập đoàn Lăng thị ở phía sau đấy!

Sở dĩ họ tìm Lăng Vu Đề tiếp vai nữ chính, chủ yếu cũng vì coi trọng tập đoàn Lăng thị phía sau Lăng Vu Đề.

Người đời ai lại không biết chủ tịch tập đoàn Lăng thị, anh cả Lăng Vu Đề là người cuồng em gái có tiếng!

Nếu Lăng Vu Đề tiếp bộ này mà nói, tài chính gì đó thì tuyệt đối sẽ không thiếu đâu!

Đương nhiên Lăng Vu Đề biết ý tưởng của những người đó, nhưng thật ra cô phải đợi xem những người đó thật cảm!

Đầu tiên thì chụp đơn trước, Lăng Vu Đề thay một bộ y phục màu hồng phấn với tay áo rộng cùng ôm eo, mái tóc màu nâu được nhuộm thành màu đen và duỗi thẳng.

Mái tóc của cô vốn rất dài, sau khi duỗi thẳng thì đã tới eo.

Cô búi một kiểu tóc đơn giản, chỉ dùng một cây trâm gỗ đào để cố định.

Tiếp theo là trang điểm, Lăng Vu Đề đứng ở trước màn, trợ lý cầm một cái ba lô leo núi cho cô đeo ở trên lưng.

Phục sức vốn là theo lối cổ trang, lập tức đã bị cái ba lô hiện đại phụ trợ đến mức chẳng ra cái gì cả.

Đúng vậy, đây là một bộ phim xuyên không.

Kể về nữ chủ An Thanh Thiên mười tám tuổi, sau khi cô tốt nghiệp cấp 3 thì chuẩn bị vào rừng rậm mạo hiểm, ngoài ý muốn bước hụt, thế nhưng xuyên đến một thế giới cổ đại hư cấu!

Sau đó cô ấy bị người khác coi thành An Thanh Thiên - đại tiểu thư phủ Thừa tướng rồi nhà trốn đi nên bị dẫn trở về.

Cứ việc An Thanh Thiên giải thích chính mình không phải nữ nhi của bọn họ như thế nào, bọn họ lại khẳng khái cho rằng nữ nhi nhà mình không muốn tiến cung làm phi, cho nên mới "giả ngây giả dại".

Sau đó An Thanh Thiên bị ép đưa vào hoàng cung, quen biết với nam chủ thân là hoàng tử, mở ra con đường cung đấu trường thành của cô!

Lăng Vu Đề đơn độc ở một studio, những minh tinh khác đều đang quay chụp ở studio khác.

Đây cũng một cái tính cổ quái của nguyên thân, phòng hóa trang muốn một mình một người, studio, cũng muốn như thế.

Nếu không như ý, vậy nhất định phải bùng nổ!

Cho nên những người đó kiêng kỵ tập đoàn Lăng thị, kiêng kỵ Lăng Văn Hạ Lăng Văn Dục, tất nhiên phải chấp hành dựa theo yêu cầu của Lăng Vu Đề cho tốt!

Thực ra thì Lăng Vu Đề không ngại dùng chung một cái studio với người khác, nhưng những người đó nhát gan nên Lăng Vu Đề cũng không miễn cưỡng.

Chụp đơn xong thì Lăng Vu Đề còn phải chụp ảnh chung với nam chính. Lăng Vu Đề đổi cung trang xong thì ngồi ở studio chờ Trình Cẩm Nhiên.

Chỉ chốc lát sau, Trình Cẩm Nhiên ăn mặc một thân long bào mình hoàng sắc đi vào.

Tóc được búi cao, dùng bạch ngọc quan cố định lại.

Anh đứng ở nơi đó, trên mặt không có cười, một gương mặt có nét lai như vậy mà vô cùng thích hợp với cổ trang!

Nhìn anh, thật ra lại có loại cảm giác quân lâm thiên hạ.

Trình Cẩm Nhiên với khí chất bất phàm như vậy, đột nhiên Lăng Vu Đề cảm thấy cô đang xuyên đến cổ đại!

Thấy Lăng Vu Đề ngây ngốc nhìn mình, Trình Cẩm Nhiên nhướn mày: "Ái phi, nhìn thấy trẫm, còn không hành lễ?"

Nghe vậy, Lăng Vu Đề đứng dậy khỏi ghế, cô sửa soạn cung trang, sau đó thẳng eo đi về phía Trình Cẩm Nhiên.

Khóe miệng cô giương lên một tia cười vũ mị, đôi mắt long lanh tựa nước.

Đôi tay cô đặt hờ ở trên bụng, hơi khom lưng xuống: "Thần thiếp bái kiến hoàng thượng!"

Lăng Vu Đề hơi rủ mắt, ý cười mỉ hoặc bên khóe miệng không giảm, thoát nhìn xác thật có vài phần phong phạm của Khuynh Thế Sùng Phi!

Một màn này, vừa lúc được nhiếp ảnh gia chụp lại.

Trình Cẩm Nhiên duỗi tay, đỡ lấy cánh tay của Lăng Vu Đề, đỡ cô lên.

"Ái phi miễn lễ!"

Lăng Vu Đề thuận thế đứng lên, sau đó giương mắt cười với Trình Cẩm Nhiên: "Cẩm Nhiên, em cảm thấy anh rất thích hợp đóng phim cổ trang! Anh mặc đồ cổ trang thật là siêu soái! Phan An gì đó cũng không có đẹp như anh!"

Trong mắt Trình Cẩm Nhiên hiện lên ý cười nhợt nhạt, sau đó anh đưa tay vỗ vỗ cái trán Lăng Vu Đề: "Em biết Phan An trông như thế nào?"

"Không biết, nhưng ở trong mắt em, Cẩm Nhiên đẹp nhất!"

"Khu ~ xin hỏi ~ chúng ta có thể bắt đầu quay chụp được chưa?"

Thấy hai người show ân ái, nhiếp ảnh gia lấy dũng khí tới cắt ngang hai người.

Trình Cẩm Nhiên gật đầu: "Có thể!"

Chụp xong ảnh tạo hình đã tới chiều muộn một chút, bởi vì Trình Cẩm Nhiên còn phải đi đóng phim cho nên đã rời khỏi.

Còn Lăng Vu Đề lại gọi điện thoại cho Dung Tư Kỳ, muốn hẹn gặp cô ấy trước.

Hôm nay Dung Tư Kỳ không có đi làm, đêm qua cô ấy uống đến quá nhiều nên thật sự rất choáng đầu.

Khi Lăng Vu Đề điện thoại cũng là lúc cô ấy cầm đi động xem thời gian, tuy có chút ngoài ý muốn về việc Lăng Vu Đề muốn gặp mình nhưng Dung Tư Kỳ luôn coi Lăng Vu Đề như em gái mình mà yêu thương, cho nên cô ấy cũng không có dự liệu đáp ứng Lăng Vu Đề.

Bởi vì cổ kỵ Lăng Vu Đề là nhân vật công chúng, cho nên Dung Tư Kỳ trực tiếp hẹn Lăng Vu Đề đến quán cà phê trên danh nghĩa của cô ấy.

Cúp điện thoại với Dung Tư Kỳ, Lăng Vu Đề đổi quần áo tây trang xong thì để tài xế đưa cô tới quán cà phê của Dung Tư Kỳ.

Vì Dung Tư Kỳ đã dặn trước cho nên Lăng Vu Đề đi vào thì đã được đưa vào phòng trước.

Dung Tư Kỳ còn chưa có tới nên Lăng Vu Đề điểm một ly ca cao cùng một phần pudding hương thảo, một phần Tiramisu, rồi ngồi một mình ở trong phòng chờ Dung Tư Kỳ.

Cô lấy di động, có chút nhàm chán mở Weibo lên.

Vừa lúc nhớ tới khi đang chuẩn bị chụp trang chiếu, nàng nhờ nhiếp ảnh gia đưa tấm hình cô hành lễ với Trình Cẩm Nhiên chia cho cô.

Lăng Vũ Đề dùng bức ảnh này phát lên Weibo:

Hôm nay chụp tạo hình cho kịch bản mới, đoán thử nhân vật của chúng tôi xem? 【 θεν thùng 】

Thời được rồi được rồi, người mặc long bào mình hoàng sắc kia, chính là tôi đó! Còn vị nữ tử đang hành lễ là Trình Cẩm Nhiên

Phía dưới đăng bức ảnh kia lên.

Chỉ trong chốc lát, Trình Cẩm Nhiên liền chuyển phát Weibo của cô, còn viết rằng: Ái phi lại nghịch ngom!

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, người mặc long bào chính là Trình Cẩm Nhiên, mà người khom lưng hành lễ là Lăng Vũ Đề.

Trình Cẩm Nhiên không che giấu việc tú ản ái chút nào, quả thực chính là xé tan nát cõi lòng bằng pha lê của những fan nảo tàn kia!

Chẳng qua, bởi vì chiều hôm qua thì Lăng Vũ Đề đã phát Weibo nói rằng Trình Cẩm Nhiên cũng là nam thần mà cô yêu bảy năm, những lời này làm không ít fan đứng ở trung lập tán thành.

Lăng Vũ Đề cũng không phải một hai cần những fan kia tán thành, chỉ là muốn kiên trì show ản ái mỗi ngày, để Trình Cẩm Nhiên hình thành một thói quen.

Nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên chuyển phát hơn nửa lại có một câu như vậy, tuy độ hào cảm không có tăng, tuy Trình Cẩm Nhiên có mục đích không thuần, nhưng cô không thêm đề ý!

Chỉ cần cho cô cơ hội để tiếp cận, đề cô xoát độ hào cảm thì cô không tin, chậm rãi mà sát còn không đẩy được độ hào cảm hay sao!?

Nhàm chán mở tiểu thuyết Khuynh Thế Sủng Phi ra xem, cửa phòng lại bị gõ vang.

Người tiến vào chính là Dung Tư Kỳ với sắc mặt cứ việc dùng lớp trang điểm để che giấu nhưng vẫn có thể nhìn ra cô ấy có chút tiêu tụy.

Nhìn thấy Dung Tư Kỳ, Lăng Vũ Đề đặt điện thoại qua một bên, sau đó mỉm cười: "Chị Tư Kỳ!"

Trên mặt Dung Tư Kỳ hiện lên ý cười, cô ấy chỉ lớn hơn Lăng Vũ Đề vài tuổi, từ nhỏ cũng đã chơi rất thân với nhau.

Aya: Spoil tiếp nè, đây là một tương lai không xa nha. Minh đang ở trên xe buýt đây, không biết bao giờ mới về nhà được...

Tịch Từ Thu cảm ứng được độ hào cảm của Lăng Vũ Đề đối với anh từ 0, trực tiếp trừ tới -50 điểm!

Tịch Từ Thu.....

Nhìn thấy hận ý không có cách nào che giấu được trong đôi mắt của Lăng Vũ Đề, đối với việc công lực Lăng Vũ Đề, thêm đầy độ hào cảm của cô thế nào, tịch Từ Thu có chút đau đầu.....

Thông cảm cho nam chính nào, lần đầu công lực.... nên thấy anh trai 0051 làm việc ác với cô nên trực bắn luôn... Em xin cạn lời tại đây □□□

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Công lực nam thần quốc dân (22)

Edit: Aya Shinta

Cô biết tính Lăng Vũ Đề không tốt cũng do hai người anh trai quá cưng chiều.

Và lại cô vẫn luôn nghĩ về sau sớm hay muộn sẽ vào Lăng gia, sẽ trở thành chị dâu của Lăng Vũ Đề cho nên Dung Tư Kỳ rất tốt với Lăng Vũ Đề.

Có chút thời điểm, thói quen đã được hình thành thì rất khó bỏ, mà việc Dung Tư Kỳ coi Lăng Vũ Đề trở thành em gái mà thương yêu, cũng đã trở thành một loại thói quen.

"Em gái, nghĩ như thế nào mà hẹn chị ra đây? Gần đây không bận sao?" Dung Tư Kỳ ngồi xuống đối diện Lăng Vũ Đề, để túi xách ở một bên rồi hỏi.

"Hai ngày này không tính bận, ngày hôm qua em mới tiếp một bộ phim mới, phải qua mấy ngày mới có thể bắt đầu quay. Đột nhiên nhớ tới lâu rồi không có gặp chị Tư Kỳ, cho nên liền hẹn chị ra tâm sự ấy mà!"

Nghe Lăng Vũ Đề nói thế, Dung Tư Kỳ có chút ngoài ý muốn mà nhướn mày.

"Quả nhiên sau khi yêu đương liền trưởng thành sao?! Cách nói chuyện cũng khác đi này!"

Bởi vì Lăng Văn Dục quản lý công ty giải trí, cho nên Dung Tư Kỳ cũng ngẫu nhiên đi chú ý tin tức giải trí một chút.

Tin tức về Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi vào mấy ngày trước thì cô cũng thấy, chỉ là mấy năm nay, thường thường sẽ có tai tiếng của Lăng Văn Dục được truyền ra ngoài.

Cô đi tìm Lăng Văn Dục chứng thực thì cũng biết, đó là do công ty muốn nâng người mới lên.

Thời điểm cô nghe đến tai tiếng giữa Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi thì cô cho rằng lại là cái việc lăng xê người mới, cho nên không có đề ý nhiều.

Chỉ là không nghĩ tới.....

Lăng Vũ Đề ra vẻ ngượng ngùng đỏ mặt: "Người ta cũng sắp hai mươi hai tuổi, đương nhiên đã trưởng thành!"

Cô cũng không có phủ nhận là bởi vì yêu đương.

Dung Tư Kỳ cảm thán nhìn Lăng Vũ Đề mà gật đầu: "Phải rồi, em gái nhỏ của chúng ta sắp hai mươi hai tuổi, trưởng thành!"

Ngữ khí kia, giống như là trưởng bối đang cảm thán, làm Lăng Vũ Đề hắc tuyến đầy đầu.

"Chị Tư Kỳ, chị cũng mới lớn hơn mấy tuổi so với em mà thôi....."

Dung Tư Kỳ cười cười, lúc này, thức uống cùng điểm tâm Lăng Vũ Đề gọi cũng được đưa tới.

Trước khi Dung Tư Kỳ vào thì đã nhờ người chuẩn bị cho cô một ly cà phê lam son, đêm qua cô uống quá nhiều rượu, hiện tại huyết thái đương đang nhức nhối.

Thấy lòng này Dung Tư Kỳ nhu nhẹ một chút rồi lại gần ra, Lăng Vũ Đề biết có thể cô ấy có chút không được thoải mái.

Trong cốt truyện cũng không có miêu tả trạng thái tâm lý khi Dung Tư Kỳ còn chưa có hắc hóa, nhưng Lăng Vũ Đề biết lúc này trong lòng Dung Tư Kỳ rất khó sở là được rồi!

Uống một ngụm cà phê, Lăng Vũ Đề mở miệng: "Đêm qua, anh cả hung hăng đánh anh hai một trận đó!"

Dung Tư Kỳ cứng người, cô ấy không nói gì.

Tính cách của anh cả Lăng gia, Dung Tư Kỳ cũng hiểu biết đôi chút.

Cô ấy biết, hôn ước giữa cô cùng Lăng Văn Dục do mẹ mình và Lăng bá mẫu định ra.

Lăng Văn Dục đơn phương đưa ra đề nghị hủy bỏ hôn ước, tất nhiên anh cả tuyệt đối sẽ không cho phép.

Đánh một trận thì cũng bình thường.

Chỉ là: "A Dục bị thương nặng không?"

Nhìn thấy quan tâm không che dấu được trong mắt Dung Tư Kỳ, Lăng Vu Đề bất mãn bĩu môi: "Anh hai làm chị Tư Kỳ đau lòng như vậy, chị còn muốn quan tâm anh ấy!"

Dung Tư Kỳ cười khỏ: "Cho dù có hủy bỏ hôn ước, quen biết nhiều năm như vậy thì cũng coi như là bạn bè đi!"

Lăng Vu Đề đã nhìn ra, lúc này Dung Tư Kỳ còn chưa có hắc hóa.

"Chị Tư Kỳ, chị có biết tại sao anh hai lại muốn hủy bỏ hôn ước với chị không?" Lăng Vu Đề hỏi.

Bởi vì kịch bản mà Lăng Vu Đề tiếp thu cũng không có nhắc tới khi Lăng Văn Dục đi tìm Dung Tư Kỳ hủy bỏ hôn ước đã nói cái gì, cho nên Lăng Vu Đề cũng không biết.

Sắc mặt Dung Tư Kỳ còn khó coi hơn so vừa rồi một chút: "Biết, anh ấy nói, anh ấy vẫn luôn coi chị thành em gái. Anh ấy nói, anh ấy thích người khác....."

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, giống như cô suy đoán vậy.

Chỉ là, vì sao khi những người đàn ông kia cự tuyệt người khác, đều nói là "Anh vẫn luôn coi em như em gái"?!

Cứ cmn câu coi thành em gái giùm! Em gái có thể cưới không?!

Lúc trước không phải vẫn luôn tính toán về sau sẽ kết hôn với Dung Tư Kỳ sao?!

Hiện giờ lại nói là em gái!

Lăng Vu Đề trợn trắng mắt: "Anh hai thật quá đáng lắm! Nhưng chẳng sao hết, chị Tư Kỳ tốt như vậy, nhất định có thể tìm được một người đàn ông còn tốt hơn anh hai!"

Nói, Lăng Vu Đề đưa tay nắm lấy tay Dung Tư Kỳ.

Đôi mắt Dung Tư Kỳ hơi đỏ lên, cô ấy miễn cưỡng cười cười với Lăng Vu Đề: "À thì, An Bối Hi..... Hình như lúc trước các em có đóng phim chung đúng không? Cô ấy là người như thế nào?"

Thấy trong ánh mắt của Dung Tư Kỳ chỉ là tò mò, cũng không có ác ý đối với An Bối Hi.

Lăng Vu Đề biết, Dung Tư Kỳ chỉ là tò mò, rốt cuộc một cô gái như thế nào mới có thể làm Lăng Văn Dục yêu?

Thực ra Lăng Vu Đề muốn nói An Bối Hi tốt, chỉ là lời nói đến bên miệng lại thay đổi thành: "Vàng vàng dạ dạ, hơi lớn tiếng một chút thì cô ta ra cái vẻ sếp rót nước mắt ấy. Giống như ai cũng bắt nạt cô ta không bằng! Cũng không biết sao anh hai lại thích cái loại hình này nữa!"

Kỳ thật An Bối Hi cũng không phải làm cho người ta ghét, nhưng cái tính cách này, thật sự là.....

Nói xong, Lăng Vu Đề lại tiếp lời: "Chị Tư Kỳ, nếu anh hai không có ánh mắt như vậy, vậy kệ anh ấy đi. Về sau chị tìm một người còn ưu tú hơn anh ấy, làm anh ấy tức chết!"

Lăng Vu Đề nói vậy làm trong lòng Dung Tư Kỳ thoải mái đôi chút.

Phải, là Lăng Văn Dục không có ánh mắt, mới có thể coi trọng bông hoa trong lồng kính, phải dựa vào người khác mới có thể sống sót.

Cô không có như vậy, cô là thiên kim của Dung thị!

Lăng Văn Dục có mắt mà không biết nhìn, anh ấy sẽ hối hận!

Nghĩ như vậy, trên mặt Dung Tư Kỳ rốt cuộc cũng có một nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Cô vốn dĩ không phải một người cực đoan, trong cốt truyện, sở dĩ Dung Tư Kỳ sẽ hắc hóa, chủ yếu là bởi vì cô ấy tò mò một cô gái có thể làm Lăng Văn Dục yêu rốt cuộc là cái dạng người gì.

Vì thế cô ấy liền đi phim trường tìm An Bối Hi, vừa lúc Lăng Văn Dục cũng ở đó.

Lúc ấy Lăng Văn Dục cho rằng anh ta đã nói rõ ràng mình bạch với Dung Tư Kỳ rồi, cho nên anh ta cũng không kiêng dè mà show ái ái với An Bối Hi ở trước mặt Dung Tư Kỳ.

Chưa từng có gặp một Lăng Văn Dục tốt với ai ngoại trừ Lăng Vu Đề như thế, trước kia thì Dung Tư Kỳ cho rằng Lăng Văn Dục có tính cách như vậy, anh ta đều nhơ nhể độ với tất cả mọi người.

Chỉ là ở An Bối Hi, Dung Tư Kỳ lại thấy được một Lăng Văn Dục khác.

Anh ta khi thì vô lại, khi thì chơi lưu manh giả đáng thương, ánh mắt khi nhìn An Bối Hi vờn viển đều tràn ngập tình yêu.

Như vậy đã đánh sâu vào lòng Dung Tư Kỳ rồi.

Cô ấy không hiểu, dựa vào cái gì mà một cô gái như An Bối Hi lại có được tình yêu của Lăng Văn Dục.

Mà cô đây, trả giá nhiều cảm tình như vậy, đợi chờ nhiều năm như vậy!

Có được lại là cự tuyệt!?

Vì thế, Dung Tư Kỳ liền hắc hóa.

Mà hiện tại, có Lăng Vu Đề khuyến nhủ Dung Tư Kỳ.

Cô cũng không phải người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, người khác nếu không cần cô, như vậy cô không cần tự tìm mất mặt.

Tuy lòng cô vẫn sẽ khó sỡ, nhưng Dung Tư Kỳ đã nghĩ thông suốt.

Aya: Cóng tay cmn rồi ==

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 176: Công lược nam thần quốc dân (23)

Edit: Aya Shinta

Nhìn thấy Dung Tư Kỳ từ bộ dạng suy sút khổ sở liền thay đổi trong nháy mắt, Lăng Vu Đề biết rằng Dung Tư Kỳ sẽ không hắc hóa!

Thế thì thật tốt, như vậy, cô liền bắt đầu làm mai mối đi?

"À ừm, em cảm thấy kỳ thật anh hai không xứng với chị Tư Kỳ chút nào hết! Chị Tư Kỳ tốt như vậy, nên xứng đôi với....."

Lăng Vu Đề không có nói hết lời, cô cố ý giữ lại nửa ý còn lại.

Dung Tư Kỳ có chút tò mò nhìn Lăng Vu Đề: "Xứng với ai?"

Lăng Vu Đề nghiêm túc đánh giá Dung Tư Kỳ, bởi vì gia cảnh nền trên người Dung Tư Kỳ mang theo khí chất danh viện.

Hơn nữa trong sự nghiệp thì cô ấy là một nữ cường nhân, thêm vào mái tóc ngắn màu đen, trên người lại mang theo chút ý nhị giới giang.

Còn bởi vì diện mạo nên lại đặc biệt có vị nữ nhân.

Cho nên Dung Tư Kỳ, là một cô gái vô cùng có mỹ lực, không tự giác mà hấp dẫn sự chú ý của những nam nhân kia.

Một cô gái như thế, lại trở thành nữ phụ ác độc ở trong cốt truyện, thật đúng là..... Đáng tiếc!

Lăng Vu Đề đưa tay xoa cằm mình, sau đó cười tìm tâm hỏi: "Chị Tư Kỳ có để ý về sau ông xã với chị có tuổi tác chênh lệch hơi lớn không?"

Dung Tư Kỳ nhượng mày: "Chị vừa mới hủy bỏ hôn ước với anh hai em đây, tạm thời còn chưa có nghĩ tới."

"Vậy hiện tại chị nghĩ chút đi ~"

Dung Tư Kỳ nghiêm túc nghĩ ngợi: "Ừm..... Nếu thật sự là yêu, chị cũng không để ý tuổi."

Được cái đáp án này, Lăng Vu Đề cười càng thêm xán lạn, cô mở lời: "Vậy....."

Lời còn chưa nói xong, chuông di động lại cắt ngang lời của cô.

Cô có chút tức giận trừng mắt nhìn di động của mình một cái, sau đó mới xem tên người gọi đến.

"A lô, Mike, chuyện gì?"

"Lăng tiểu thư....." Giọng nói của Mike có chút gấp gáp cùng hoảng loạn.

Trong lòng Lăng Vu Đề có một loại dự cảm không tốt: "Làm sao vậy?! Có phải Cẩm Nhiên đã xảy ra chuyện hay không!?"

"Hiện tại Cẩm Nhiên đang ở bệnh viện nhân dân, còn đang cấp cứu....."

Mike còn chưa dứt lời, Lăng Vu Đề đã cúp điện thoại. Cô vội túi xách cùng áo khoác của mình: "Chị Tư Kỳ, em có việc đi trước!"

Nói xong, cô liền nhanh chân ra khỏi phòng.

Tài xế vẫn luôn chờ cô ở bên ngoài, Lăng Vu Đề vừa lên xe liền phản phó tài xế chạy nhanh đến bệnh viện nhân dân.

Dọc theo đường đi, trong lòng Lăng Vu Đề hơi hoảng loạn, hai tay không chịu khống chế mà run rẩy.

Chuyện ngoài ý muốn này thật sự quá đột ngột, Lăng Vu Đề hoảng loạn là bởi vì mặc kệ trong cốt truyện hay trong trí nhớ, Trình Cẩm Nhiên đều chưa từng bị thương.

Cho dù bị thương khi đóng phim thì Mike không có khả năng hoảng loạn như vậy, hơn nữa, anh ta còn dùng bốn chữ "còn đang cấp cứu".

Cho nên, Trình Cẩm Nhiên bị thương rất nặng!

Rốt cuộc tại sao lại bị thương?! Tại sao cốt truyện cùng ký ức lại thay đổi?!

Cũng may khoảng cách giữa quán cà phê của Dung Tư Kỳ cùng bệnh viện nhân dân không xa, trực tiếp phản phó tài xế vượt mấy cái đèn đỏ, mười lăm phút liền đến nơi.

Bởi vì biết Trình Cẩm Nhiên bị thương, rất nhiều phóng viên vây quanh bên ngoài bệnh viện, cũng có rất nhiều fan quan tâm canh giữ bên ngoài.

Bất chấp mình có thể bị những người đó nhận ra hay không, ngay cả áo khoác cùng túi xách mà Lăng Vu Đề cũng không có lấy, trực tiếp xuống xe.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề tới, những phóng viên kia lập tức vây quanh lại.

"Tiểu thư Lăng Vu Đề, bởi vì cô biết Trình Cẩm Nhiên bị thương cho nên mới tới sao?"

"Tiểu thư Lăng Vu Đề, cô biết tình huống hiện tại của Trình Cẩm Nhiên như thế nào không?"

"Tiểu thư Lăng Vu Đề, cô biết thương thế của Trình Cẩm Nhiên như thế nào không?"

Bởi vì có rất nhiều bảo an ngăn cản cho nên những phóng viên cùng fan cũng không có biện pháp tiến vào bệnh viện, khó có được nhìn thấy Lăng Vu Đề tới, đương nhiên bọn họ muốn bắt không bỏ.

Lăng Vu Đề nhăn chặt mày, bên cạnh không chỉ có phóng viên hỏi han, nhiếp ảnh gia, còn có không ít fan ở bên cạnh hỏi Lăng Vu Đề.

"Tất cả đều cảm miệng cho tôi!"

Giọng Lăng Vu Đề không nhỏ, toàn thân đều biểu hiện ra đồng chữ "Lúc này tôi rất tức giận!"

Thật ra thì những phóng viên đó ngừng một chút, Lăng Vu Đề hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ các người không có nhìn thấy hiện tại tôi cũng rất vội vàng, rất lo lắng cho Cẩm Nhiên sao?! Các người không phát hiện tôi vừa mới tới sao?! Các người ngăn cản tôi như vậy, làm sao tôi đi xem thương thế cùng tình huống của Cẩm Nhiên được!?"

Tiếng nói vừa dứt, những phóng viên cùng fan liền tự động dịch người, nhường ra một lối đi để Lăng Vu Đề vào bệnh viện.

Khi đi ngang qua một fan, tay Lăng Vu Đề bị bắt lấy.

Nghiêng đầu nhìn lại, đó là một cô bé chỉ mười hai mười ba tuổi, cô bé khóc thút thít, khẩn cầu Lăng Vu Đề: "Làm ơn nhất định phải báo cho chúng em biết tình trạng của nam thần trước, chúng em rất lo lắng! Cầu xin chị!"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Ừ, chị sẽ phát lên Weibo trước tiên."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền vào bệnh viện.

Bởi vì Lăng Vu Đề nói vậy nên những fan còn chưa có theo dõi weibo của Lăng Vu Đề lập tức lấy di động ra để theo dõi, họ muốn biết được tình huống của Trình Cẩm Nhiên trước.

Mà những phóng viên kia còn muốn tìm phương pháp vào bệnh viện để trực tiếp lấy được tư liệu, chỉ là mấy bảo vệ kia thật sự quá cường hãn, căn bản bọn họ không vào được!

Ngoài phòng giải phẫu trên lầu ba, Lăng Vu Đề thấy Mike ngồi ở trên ghế, mấy trợ lý của Trình Cẩm Nhiên, đạo diễn, cùng với An Bối Hi ràn rụa nước mắt.

Lăng Vu Đề chau mày, đến gần Mike: "Chuyện gì đã xảy ra?!"

Tiếng nói của cô rất lạnh, khác với sự ngao mạn thường ngày, vô hình chung lại mang theo cảm giác áp lực.

Nhưng vào lúc này cũng không có ai đi chú ý đến sự khác thường của cô.

Mike đứng dậy khỏi ghế, bởi vì nghĩ thế nào thì Lăng Vu Đề cũng là bạn gái của Trình Cẩm Nhiên, cho nên anh ta liền gọi điện thoại thông báo cho Lăng Vu Đề.

Mike muốn mở miệng, còn chưa có nói chuyện thì An Bối Hi ở một bên đã đi tới trước mặt Lăng Vu Đề: "Thật xin lỗi, đều là bởi vì tôi, anh Cẩm Nhiên đã giúp tôi chấn thanh thép, cho nên mới....."

Lăng Vu Đề chau mày, bởi vì An Bối Hi?!

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!" Cô đứng có khóc suốt suốt ở chỗ này, tôi thấy rất phiền!" Lăng Vu Đề không kiên nhẫn nói.

Vẫn do đạo diễn kể lại toàn bộ tình huống cho Lăng Vu Đề nghe.

Hóa ra, bởi vì hôm nay phải quay một phân cảnh, bởi vì người nhà của Tư Đồ Viêm không cho phép Tư Đồ Viêm cùng Giản Giai Nhân ở bên nhau.

Sau đó Giản Giai Nhân chuẩn bị rời khỏi thành phố này, kết quả bị Tư Đồ Viêm ngăn cản.

Tư Đồ Viêm nói: Nếu không thể ở bên nhau, vậy cùng chết đi!

Thế rồi Tư Đồ Viêm liền lái xe, chạy như bão táp ở trên đường cao tốc.

Đương nhiên thì Giản Giai Nhân ngồi ở trên ghế phụ muốn cản Tư Đồ Viêm, hai người lời kéo, xe đâm phải dải phân cách, sau đó hai người đều bị thương.

Thời điểm khi quay phân cảnh này, bởi vì tốc độ xe rất lớn nên An Bối Hi rất sợ hãi, khi cô diễn cảnh lời kéo Trình Cẩm Nhiên, bởi vì động tác quá lớn mà thật sự làm Trình Cẩm Nhiên không thể khống chế xe.

Chiếc xe quay ngoắt ở trên đường cao tốc đã thoát khỏi khống chế của ekip quay, thậm chí không cần thận lạc tay lái.

Aya: có lẽ mình nên suy xét về vấn đề đăng chương, xong một thể giới rồi đăng được không?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Công lược nam thần quốc dân (24)

Edit: Aya Shinta

Lần cao tốc mà bọn họ quay phim thì đã cho chặn hết xe khác lại.

Nhưng lạc tay lái qua lần cao tốc khác thì không được như vậy!

Lúc ấy Trình Cẩm Nhiên kêu An Bối Hi buông tay, nhưng An Bối Hi không biết như thế nào mà không có biện pháp khống chế chính mình.

Tốc độ xe quá nhanh, lập tức đụng phải một chiếc xe vận tải chở vật liệu xây dựng.

Kính chắn gió bị thanh thép đâm xuyên qua, mắt thấy một thanh thép đâm tới An Bối Hi, Trình Cẩm Nhiên cũng bất chấp mọi việc, trực tiếp cõm bó đai an toàn rồi ôm lấy An Bối Hi.

Thật ra thì An Bối Hi không có việc gì, nhưng Trình Cẩm Nhiên lại trực tiếp bị thanh thép đâm xuyên qua từ đằng sau lưng!

Nghe đạo diễn nói vậy, Lăng Vu Đề khiếp sợ che miệng mình lại.

Bị đâm xuyên từ lưng ra trước, vậy rốt cuộc là cái khái niệm gì?!

Lăng Vu Đề không dám tưởng tượng.

An Bối Hi bên cạnh lại còn đang khóc lóc xin lỗi: "Thật có lỗi, đều là tôi sai, nếu lúc ấy tôi không khản trương như vậy mà nói....."

"Chết --"

"Câm miệng! Cô biết sai thì im lặng cho tôi! Nếu Cẩm Nhiên xảy ra chuyện gì không hay, An Bối Hi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!!!"

Lăng Vu Đề hung hăng mà trừng mắt An Bối Hi, cô thật sự rất tức, rất tức giận.

Nếu lúc ấy Trình Cẩm Nhiên bắt cô ta buông tay mà cô ta làm được, nhất định Trình Cẩm Nhiên có thể khống chế tốc độ xe được.

An Bối Hi bụm mặt, nhỏ giọng nức nở.

Nhìn những người khác đều dùng ánh mắt trách cứ nhìn chính mình, lần đầu tiên An Bối Hi hy vọng Lăng Văn Dục có thể xuất hiện ở bên người cô ta.

Chỉ là lúc này Lăng Văn Dục lại không có cách nào xuống giường, nhưng anh ta cũng biết được tin Trình Cẩm Nhiên bị thương.

Nếu không phải anh ta thật sự không có biện pháp gặp người khác với cái bàn mặt này, cho dù Lăng Văn Dục ngồi xe lăn thì cũng sẽ chạy đến bệnh viện bởi An Bối Hi.

Một mình Lăng Vu Đề ngồi ở trên một dãy ghế dài, lúc này tài xế mới đưa áo khoác cho Lăng Vu Đề: "Tiểu thư, mặc áo khoác vào trước đi."

Gật gật đầu, cô khoác áo vào trên người, sau đó lấy di động phát một cái Weibo: Cẩm Nhiên đang được cấp cứu, bác sĩ chưa có ra, tình huống không biết! Xin chờ đợi.....

Weibo phát lên thì đã có rất nhiều fan bình luận khẩn cầu Trình Cẩm Nhiên có thể bình an không có việc gì.

Thậm chí còn có fan tỏ vẻ, chỉ cần nam thần không có việc gì, về sau cũng sẽ không ngăn cản anh với Lăng Vu Đề nữa.

Lăng Vu Đề cũng không có xem bình luận, cô tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cô không phải đang cầu nguyện, mà là đang liên hệ với Vị Diện Hiệp hội.

Hạ Luân vừa thấy đến Lăng Vu Đề gọi, đầu tiên thì anh không chút để ý mà uống một ngụm trà sữa, sau đó mới tiếp cuộc gọi của Lăng Vu Đề.

"Hệ thống công lược 0051, có việc sao?"

"Tôi muốn biết, vì sao có rất nhiều sự tình phát triển lại khác biệt với cốt truyện cùng ký ức của nguyên thân? Là bởi vì tôi đã đến sao?"

"Nếu cô đều đã biết, vậy không cần tôi giải đáp. Còn có việc khác không?"

Trên thực tế, việc Lăng Vu Đề đi đến thế giới nhiệm vụ xác thật sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với hướng đi của thế giới nhiệm vụ nguyên bản, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Chính là hiện tại người đi đến nhiệm vụ thế giới không chỉ có Lăng Vu Đề.

Hai sóng điện não không thuộc về thế giới kia, đương nhiên sẽ thay đổi hướng đi vốn có rất nhiều.

"Cho nên, tôi không có thể cứ mê muội ý lại cốt truyện cùng ký ức phải không?"

Lăng Vu Đề lại hỏi.

Hạ Luân ừ một tiếng, sau đó liền tắt cuộc trò chuyện.

Lăng Vu Đề hít sâu một hơi, chậm rãi mở to mắt.

Cô giương mắt nhìn đèn phòng giải phẫu còn sáng, âm thầm cầu nguyện trong lòng, nhất định đừng có việc gì!

Biết là bởi vì chính mình nên đã ảnh hưởng tới thế giới này, Lăng Vu Đề tràn đầy áy náy đối với Trình Cẩm Nhiên hiện tại còn đang phẫu thuật trong phòng cấp cứu.

Khi Lăng Vu Đề tới thì Trình Cẩm Nhiên cũng đã vào phòng giải phẫu gần nửa tiếng đồng hồ.

Cô chờ ở bên ngoài năm giờ mà Trình Cẩm Nhiên còn chưa có ra.

Trong lòng càng ngày càng không thể bình tĩnh nổi, thậm chí Lăng Vu Đề nghĩ rằng bằng không thì cô dùng phần thưởng khởi động lần nữa?

Nhưng cô cũng bán khoán về việc tránh được chuyện ngoài ý muốn này, như vậy lúc sau lại còn có thể phát sinh thêm chuyện khác hay không?

Cho nên Lăng Vu Đề vẫn quyết định chờ sau khi giải phẫu chấm dứt rồi nói tiếp.

Lăng Văn Hạ biết Lăng Vu Đề đang giữ ở bệnh viện thì cũng chạy đến.

Lăng Vu Đề không đi, đương nhiên anh sẽ không yên tâm.

Để người đưa bữa tối tới, Lăng Văn Hạ cùng Lăng Vu Đề ngồi chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu.

Trợ lý, đạo diễn còn có An Bối Hỉ, Lăng Vu Đề đều để cho bọn họ rời đi, nơi này không cần quá nhiều người ở lại.

Đặc biệt là An Bối Hỉ, nhìn thấy cô ta, Lăng Vu Đề liền muốn phát hỏa.

Cho nên vẫn nên nhắm mắt làm ngơ là được!

Buổi tối khoảng 10 giờ, bác sĩ giải phẫu chính cho Trình Cẩm Nhiên mới một mồi đi ra.

Lăng Vu Đề lập tức đi lên: "Bác sĩ, Cẩm Nhiên thế nào?!"

Khi bác sĩ nhìn thấy Lăng Văn Hạ đứng ở bên người Lăng Vu Đề thì rõ ràng ngây ra một lúc, sau đó mới mỉm cười nói rằng: "Giải phẫu rất thành công, thanh thép xuyên từ phía sau lưng ra phía trước, xuyên thủng phổi. Bởi vì bề mặt thanh thép có gỉ, e sợ sẽ bị cảm nhiễm cho nên khi giải phẫu đã rất cẩn thận. Hiện tại tuy miệng vết thương đã được khâu lại, chỉ là muốn khôi phục phải cần thời gian rất dài."

"Sẽ không có nguy hiểm về tính mạng chứ?" Lăng Vu Đề lo lắng hỏi.

Bác sĩ lắc đầu: "Lăng tiểu thư yên tâm, không có nguy hiểm về tính mạng, chỉ là vì Trình tiên sinh mất máu quá nhiều cho nên còn đang hôn mê."

Nghe được lời bác sĩ, rốt cuộc thì Lăng Vu Đề mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đầu óc căng chặt mới có thể buông lỏng, thiếu chút nữa thì Lăng Vu Đề đã té ngã.

Vẫn do Lăng Văn Hạ tay mất lạnh lẽ ôm cô: "Em gái, em không sao chứ?!"

Lăng Vu Đề suy yếu lắc đầu, sau đó cười với Lăng Văn Hạ: "Không có việc gì, chỉ là vừa nãy quá khẩn trương thôi."

Ánh mắt Lăng Văn Hạ sâu thêm, anh không nghĩ rằng em gái nhà mình lại dễ ý đến Trình Cẩm Nhiên như vậy.

Anh nghĩ, nếu Trình Cẩm Nhiên dám phụ bạc em gái nhà mình thì anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Trình Cẩm Nhiên!

Trình Cẩm Nhiên được chuyển đến phòng bệnh VIP ở lầu tám, Lăng Vu Đề giữ ở một bên.

Nhìn Trình Cẩm Nhiên mang theo ống dưỡng khí, hai mắt nhắm nghiền, Lăng Vu Đề có chút đau lòng.

Cô nghiêng đầu nhìn Mike đã canh giữ ở bệnh viện từ lúc bắt đầu: "Mike, anh đi về trước đi, nơi này có tôi là được rồi. Một số sự việc bên Cẩm Nhiên còn cần anh xử lý đấy."

"Vâng..... Lăng tiểu thư, tôi đây liền đi về trước!"

Lăng Vu Đề gật gật đầu, không nói gì.

Cô lấy đi động chụp một tấm hình Trình Cẩm Nhiên còn đang hôn mê, sau đó phát lên Weibo: Cám ơn trời đất, giải phẫu rất thành công! Bởi vì mất máu quá nhiều, cho nên anh ấy còn đang hôn mê, nhưng bác sĩ nói không có nguy hiểm về tính mạng! Trời rất lạnh, các fan còn đang canh ở bên ngoài bệnh viện cũng mau về nhà đi! Tôi sẽ chiều cổ Cẩm Nhiên thật tốt!

Ngồi vào trên sofa, Lăng Vu Đề tính toán buổi tối hôm nay liền ở chỗ này.

Nghiêng đầu nhìn nhìn Lăng Văn Hạ ngồi ở bên người cô, đang dùng laptop xử lý công văn: "Anh cà, anh trở về đi, một mình em là được rồi!"

Lăng Văn Hạ dừng một chút rồi quay đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Ý của em là, em tính tối hôm nay ở lại bệnh viện?"

Aya: Chương mới. Tát hay lắm 0051~~~~ Tuần sau thì mình bắt đầu học tiếng trung rồi, sau này khỏi cần đọc cv nữa ~~~ Muahahaha

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 178: Công lược nam thần quốc dân (25)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề gật đầu: "Vâng, lát nữa để chú Trần mang đồ dùng cá nhân cùng quần áo tới cho em là được."

"Không được, anh sẽ mời hộ sĩ tốt nhất bệnh viện chăm sóc cậu ấy, em theo anh về nhà."

Em gái mà anh thương yêu nhiều năm như vậy, lại muốn tự mình đi chăm sóc người khác, Lăng Văn Hạ không vui!

Lăng Vu Đề cũng rất cố chấp, việc cô đã quyết định rất khó có thể thay đổi được.

Thấy Lăng Vu Đề chấp nhất như vậy thì Lăng Văn Hạ cũng chỉ đành thỏa hiệp.

"Anh biết rồi, lát nữa để chú Trần đưa tôi cho em. Em cũng đừng để mình quá mệt nhọc, nghỉ sớm một chút đi, nếu không anh cà sẽ đau lòng!"

Lăng Vu Đề gật đầu, hôn một cái trên gò má Lăng Văn Hạ rồi mỉm cười: "Cám ơn anh cà!"

Lăng Văn Hạ thở dài thườn thọt một hơi, sau đó mới rời khỏi phòng bệnh.

Lăng Vu Đề đi đến một cái ghế sofa nhỏ trước giường bệnh của Trình Cẩm Nhiên rồi ngồi xếp bằng.

Lúc này Trình Cẩm Nhiên rất yếu đuối, yếu đuối đến mức làm đau lòng người.

Thanh thép từ phần lưng xuyên thủng tới phía trước, đau biết bao nhiêu!

Lăng Vu Đề thật sự không thể nào tưởng tượng nổi!

Cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Trình Cẩm Nhiên, trên mu bàn tay có mấy vết xước vì kính chắn gió bị phá nát.

Cô không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm tay anh như thế.

Tài xế chủ Trần đưa tới đồ dùng rửa mặt đến cho cô.

Biết Lăng Vu Đề muốn qua đêm ở chỗ này nên Lăng Văn Hạ đặc biệt để người ta chuyển một cái giường vào trong phòng bệnh.

Thế nên Lăng Vu Đề cũng chỉ thay đổi chỗ ngủ mà thôi, cũng không có khổ cực bao nhiêu cả.

Cà đêm, Trình Cẩm Nhiên cũng không có tỉnh lại, lúc rạng sáng thì Lăng Vu Đề mới ngủ.

Nắng sớm chiếu vào trong phòng bệnh, hàng mi của Trình Cẩm Nhiên khẽ rung động, sau đó anh mở mắt ra.

Bên trong đôi mắt màu xanh xám có chút mê man, anh đang ở nơi nào?

Nhìn ông truyền còn đang cầm trên tay mình một chút, đến nửa ngày thì anh mới nhớ tới việc mình bị tai nạn xe khi đang đóng phim với An Bối Hi.

Anh đưa tay tháo ống thở xuống, muốn nhấn chuông trên đầu giường

Khi anh quay đầu qua thì nhìn thấy Lăng Vu Đề ngủ ở sát vách giường mình.

Khi Lăng Vu Đề ngủ, trông cô rất điềm đạm, yên tĩnh.

Chán này Trình Cẩm Nhiên hơi nhủ lại, lẽ nào Lăng Vu Đề vẫn ở đây trông anh hay sao?

Bởi vì vẫn lo lắng cho Trình Cẩm Nhiên nên Lăng Vu Đề cũng không có ngủ sâu lắm.

Cảm thấy được có một ánh mắt đang nhìn mình, Lăng Vu Đề đã lập tức mở mắt ra.

Thấy Trình Cẩm Nhiên tỉnh lại nên Lăng Vu Đề kinh ngạc lẫn vui mừng mà ngồi dậy: "Cẩm Nhiên, rốt cục thì anh đã tỉnh rồi?! Có chỗ nào không thoải mái hay không?! Em gọi bác sĩ đến nhé!"

Lăng Vu Đề nhấn chuông rồi vội rời giường.

Trình Cẩm Nhiên nhìn Lăng Vu Đề, muốn mở miệng, nhưng bởi vì thân thể quá suy yếu nên dĩ nhiên không phát ra được âm thanh nào.

Bác sĩ đến kiểm tra thân thể cho Trình Cẩm Nhiên và nói không có gì đáng ngại, lúc này thì Lăng Vu Đề mới yên lòng lại.

Cô gọi điện thoại để người giúp việc đưa canh tới, sau đó rót cho Trình Cẩm Nhiên một chén nước ấm.

Lúc này cô mới ngồi vào bên giường Trình Cẩm Nhiên, đưa ống hút đến bên miệng anh.

"Anh cũng không biết ngày hôm qua khi anh còn trong phòng phẫu thuật thì em lo lắng biết bao nhiêu đâu! Đạo diễn nói cái thanh thép kia trực tiếp xuyên qua cơ thể của anh, em cũng gấp muốn khóc!"

Đôi mắt Lăng Vu Đề ngẩn lệ, dường như cô chỉ nghĩ tới mà sợ.

"Em vẫn canh giữ ở bệnh viện?" Lúc này Trình Cẩm Nhiên nói rất nhỏ, thể nhưng sau khi uống nước thì tốt xấu gì, anh cũng có thể nói ra lời.

Lăng Vu Đề gật đầu: "Ừm, hôm qua anh làm giải phẫu đến tám giờ đồng hồ. Sau khi anh được chuyển ra thì vẫn luôn ở trong tình trạng hôn mê, em không yên lòng nên đã ở lại bệnh viện."

Lăng Vu Đề vừa mới nói xong thì đã cảm ứng được độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với cô trực tiếp lên đến năm mươi điểm.

"Anh cũng không biết fans của anh lo lắng cho anh biết bao nhiêu đâu, hiện tại anh tỉnh rồi, em chụp một tấm hình cho anh rồi phát lên weibo được không?"

Trình Cẩm Nhiên gật đầu: "Được."

Cô dùng di động chụp một tấm Trình Cẩm Nhiên đang mỉm cười, sau đó phát lên weibo: Cẩm Nhiên vừa tỉnh lại, trạng thái rất tốt! Không cần lo lắng [mỉm cười]!

Vừa mới phát weibo xong thì đã có rất nhiều fans bình luận rằng đã có thể an tâm ở phía dưới bài viết, cảm ơn chị Cẩm Nhiên*!

*Bản raw ở đây là Cẩm Nhiên tâu nha.

Cũng không biết do ai mở đầu mà rất nhiều fans cũng bắt đầu xưng hô Lăng Vu Đề là chị Cẩm Nhiên.

Qua sự việc này, trong lúc vô tình thì Lăng Vu Đề đã để cho rất nhiều fans của Trình Cẩm Nhiên thay đổi cách nhìn đối với cô.

Chuyện này đối với Lăng Vu Đề mà nói, cũng coi như là một chuyện tốt đi.

Chỉ ít, sau này thì những fans đó sẽ không đáng ghét như vậy nữa.

Động tác của người giúp việc rất nhanh, bởi vì hôm qua Lăng Vu Đề đã phản phó nên cô vừa mới gọi điện thoại về thì canh cùng bữa sáng cũng đã được chuẩn bị kỹ càng.

Đút Trình Cẩm Nhiên uống được nửa bát canh thì anh đã không uống nổi nữa.

Mặc dù đã nói là không đáng lo ngại lắm, thể nhưng anh bị thương thực sự là quá nặng.

Vậy nên Trình Cẩm Nhiên nằm ở trên giường, muốn cử động thì cũng không có cách nào, ngay cả nói chuyện cũng hơi mất công sức.

Lăng Vu Đề vẫn ở bên cạnh liu ra liu riu nói không ngừng, cái gì thì cô cũng nói, chỉ là không đâu vết tránh đi các đề tài về Lăng Văn Dục.

Cô không đề cập tới Lăng Văn Dục, chủ yếu là không muốn để cho tâm tình Trình Cẩm Nhiên quá dao động, nếu kích thích đến vết thương thì không tốt!

Vì chăm sóc Trình Cẩm Nhiên, Lăng Vu Đề đều chò ở trong bệnh viện cả ngày.

Kết thúc ngày hôm nay, Lăng Vu Đề tăng độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên lên sáu mươi điểm.

Tiến bộ thực sự là rất lớn, Lăng Vu Đề cảm thấy cái ngày cô công lược được Trình Cẩm Nhiên đã không còn xa nữa!

Bởi vì vết thương của Trình Cẩm Nhiên nên còn có một vài phản cảnh của anh trong bộ phim thanh xuân vườn trường kia còn chưa quay xong.

Sau khi quay xong phản cảnh của những người khác thì không thể không dừng việc quay phim lại.

Mà bộ [Khuyên thể súng phi] vốn dự định quay vào tuần sau cũng không thể không dời lại.

Mà An Bối Hi lại đi đóng bộ phim về đề tài chiến tranh.

--- Thời gian thấm thoát thoi đưa ---

Một năm sau

Buổi tuyên bố phát sóng của [Khuyên thể súng phi].

Lăng Vu Đề một thân lẻ phực đuôi cá lộ lưng đỏ tươi với phần ống tay áo được thêu hoa, cô vừa xuống xe thì đã kéo cánh tay của Trình Cẩm Nhiên với bộ âu phục màu bạc, mỉm cười theo thăm dò đi lên.

Ảnh đèn flash lập lòe, chụp lại bóng người của bọn họ.

Ngày mai sẽ là buổi chiếu đầu tiên của [Khuyñh thế sùng phĩ], có không ít người chờ mong ngày đó.

Bộ phim này được rất nhiều fans nguyên tác chờ mong, hơn nữa diễn viên chính là Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Vu Đề, thế nên bộ phim này chưa được công chiếu mà đã rất nổi rồi.

"Hoan nghênh mọi người tới tham gia buổi tuyên bố phát sóng của [Khuyñh thế sùng phĩ]! Sau khi chúng ta chờ mong được một năm thì rốt cục bộ phim này sẽ được chiếu vào tám giờ rưỡi tối ngày mai trên CCTV! Tiếp đó, chúng ta hãy vỗ tay nhiệt liệt để mời mấy vị diễn viên chính ra trận!"

Lăng Vu Đề kéo Trình Cẩm Nhiên lên đài, còn có mấy vị diễn viên chính ở phía sau.

"Oa ~ nam thần cùng nữ thần quả thực chính là quá xứng đôi! Không được rồi ~ đôi mắt của tôi bị chói mắt rồi -- "

Nữ MC reu reo gọi Lăng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên.

Lăng Vu Đề phối hợp cười cười, Trình Cẩm Nhiên ở một bên cũng lộ ra một nụ cười niềm nở chuẩn.

"Để nam thần nữ thần tự giới thiệu mình, đồng thời nói về nhân vật của họ trong bộ phim được chứ?"

Aya: Ok, cả ngày nay không yên nổi. Mạng giờ như.... Điện hết máu

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Công lược nam thần quốc dân (26)

Edit: Aya Shinta

Nam MC ở một bên đưa microphone cho Lăng Vu Đề cùng Trình Cẩm Nhiên.

Trình Cẩm Nhiên nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề một chút, đưa mắt ra hiệu cho cô mở miệng trước.

"Chào mọi người, tôi là Lăng Vu Đề. Bên trong bộ phim, tôi thủ vai nữ chính An Thanh Thiên. Vì coi bộ biệt hiệu "Lăng cận bã" cùng "Nữ phụ ác độc chuyên nghiệp" nên tôi đã rất cố gắng đó! Tôi khi công chiếu vào ngày mai, xin mọi người hãy đỡ lấy cảm của các bạn lên trước nhé!"

Lăng Vu Đề thành công chọc cho mọi người phát cười.

Thực ra từ một tháng trước, báo chí cũng bắt đầu đưa tin.

Xem báo thì có thể nhận ra được rằng diễn xuất của Lăng Vu Đề vô cùng tốt!

Ngay cả thời điểm quay phim thì đạo diễn còn đặc biệt phát weibo nói rằng diễn xuất của Lăng Vu Đề làm cho người ta phải kinh cảm trật khớp.

"Chào mọi người, tôi là Trình Cẩm Nhiên, tôi thủ vai Hoàng Phú Ngọc Hoa bên trong bộ phim."

Không như phần giới thiệu của Lăng Vu Đề, phần tự giới thiệu của Trình Cẩm Nhiên rất ngắn gọn, sau khi nói xong liền đưa microphone cho các diễn viên khác.

Buổi tuyên bố kéo dài được hai giờ rồi mới kết thúc, sau đó thì Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Vu Đề trở lại trong xe.

Xe không có lập tức rời đi, sau khi Trình Cẩm Nhiên nói với Lăng Vu Đề về nhà nghỉ sớm một chút thì anh liền xuống xe.

Lăng Vu Đề có chút mất mát cup mắt xuống, một hồi lâu thì cô mới để chú Trần lái xe rời đi.

Xe chạy về hướng Lăng gia, cô nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Một năm qua, Lăng Vu Đề show ân ái ở trên weibo không ít, mỗi lần phát weibo đều sẽ có liên quan với Trình Cẩm Nhiên.

Vừa mới bắt đầu thì cũng sẽ có không ít người phun Lăng Vu Đề, nói cái gì mà show ân ái sẽ nhanh chết nhưng cô không để ý chút nào, ngày nào vẫn cứ show hết.

Một năm trước, Lăng Vu Đề đã từng cho rằng cô có thể thêm độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên nhanh chóng thôi.

Đáng tiếc chính là từ nửa năm trước, độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với cô cũng đã cao lên tới tám mươi điểm.

Lại thêm nửa năm, hiện tại độ hào cảm của anh đối với cô vẫn là tám mươi điểm.

Một năm qua, Trình Cẩm Nhiên vẫn luôn duy trì khoảng cách với cô.

Hai người thoạt nhìn thì rất thân mật, thế nhưng ngoại trừ khi đóng phim cần phản cảnh hôn thì xưa nay Trình Cẩm Nhiên chưa từng hôn Lăng Vu Đề.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, Trình Cẩm Nhiên vốn chỉ duy trì khoảng cách với cô.

Mà khoảng thời gian này, anh ấy đều sẽ vô tình hay cố ý mà xa cách cô.

Độ hào cảm vẫn chưa có đến chín mươi mà đối tượng muốn xa cách cô, làm sao đây?!

Lăng Vu Đề thở dài, phờ phạc tựa vào trên ghế.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn chạy show, tham gia chương trình gì đó nên cô cũng rất mệt mỏi.

Dựa vào ghế, Lăng Vu Đề liền ngủ mất.

Xe lái vào Lăng gia, chú Trần thấy Lăng Vu Đề ngủ, do dự có cô nên đánh thức Lăng Vu Đề dậy hay không thì chú đã thấy Lăng Văn Hạ đi ra.

Chú Trần mở cửa xuống xe: "Đại thiếu gia! Tiểu thư ngủ rồi."

Lăng Văn Hạ gật đầu, sau đó anh mở cửa sau ra, dịu dàng ôm Lăng Vu Đề xuống.

Nhìn nét mặt mệt mỏi của Lăng Vu Đề thì Lăng Văn Hạ có chút đau lòng.

Lăng Văn Hạ vừa đặt Lăng Vu Đề lên trên giường thì cô đã tỉnh lại.

"Ưm ~ anh cả..."

Anh xoa đầu Lăng Vu Đề: "Em đã mệt mỏi mấy ngày rồi, khoảng thời gian này không cho phép làm việc nữa, nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Được, em biết rồi."

Cô cũng dự định muốn nghỉ ngơi thật tốt trong một thời gian, cô đến đây để công lược nam phụ, không phải để làm việc, sẽ không để mình mệt mỏi đâu!

Thấy Lãng Vu Đề biết điều như vậy thì Lãng Văn Hạ cười cười hài lòng: "Anh để người giúp việc chuẩn bị nước tắm cho em, tắm rửa cẩn thận một cái, sau đó ngủ thoải mái một giấc. Ha?"

Lãng Vu Đề lại gạt đầu, Lãng Văn Hạ mới rời khỏi phòng cô.

Lãng Vu Đề trở mình, chiếc giường mềm mại làm cô không muốn nghỉ nhiều nữa.

Hít sâu một hơi, Lãng Vu Đề mới bò dậy tháo trang sức.

Thả người vào bồn tắm đầy nước, sau khi Lãng Vu Đề tẩy trang thì cô đi ngủ.

Thoải mái than thở một tiếng, Lãng Vu Đề lại nhìn trần nhà mà xuất thần.

Còn có một tháng, còn có một tháng thì đến ngày kết hôn giữa Lãng Văn Hạ và Dung Tư Kỳ.

Kết cục này là trong dự liệu, rồi lại là bất ngờ.

Một năm trước, Lãng Vu Đề đã từng có ý định tác hợp cho Lãng Văn Hạ cùng Dung Tư Kỳ.

Chỉ là lúc đó gặp phải chuyện của Trình Cẩm Nhiên nên cô không có nói ra.

Có thể là duyên phận?

Dung Tư Kỳ không có hắc hóa thì không biết thế nào mà lại ở bên Lãng Văn Hạ.

Tuy Dung gia cảm thấy khoảng cách về tuổi giữa hai người hơi lớn, thế nhưng bọn họ lại rất hài lòng với Lãng Văn Hạ.

Song phương đều thoả mãn, vậy tất cả thì dĩ nhiên đều thuận lợi!

Cũng may là người bên ngoài biết Dung gia có hôn ước với Lãng gia, nhưng lại không biết vị hôn phu của Dung Tư Kỳ là ai.

Thế nên việc Dung Tư Kỳ kết hôn với Lãng Văn Hạ cũng không có làm người ta cảm thấy kỳ quái, chỉ khiến người ta cảm thấy: À ~ hóa ra vị hôn phu của thiên kim Dung thị là gia chủ Lãng gia!

Còn Lãng Văn Dục cùng An Bối Hi thì~

Bởi vì Lãng Văn Dục nên An Bối Hi cùng với người bạn trai chính quy nhanh chóng chia tay.

Trải qua thử thách của thời gian, rốt cục thì An Bối Hi cũng yêu Lãng Văn Dục.

Chỉ là không biết do Dung Tư Kỳ không có đảm nhận vai nữ phụ ác độc để mài giũa tình cảm giữa hai người kia hay không.

Cho nên tuy Lãng Văn Dục vẫn yêu An Bối Hi, nhưng không có ý đến muốn sống muốn chết như nội dung vở kịch!

Cho dù Lãng Văn Hạ không hài lòng với An Bối Hi lắm, thế nhưng cũng không nói thêm gì về chuyện của hai người họ nữa.

Lãng Vu Đề bước ra khỏi bồn tắm, đang chuẩn bị sấy tóc để ngủ.

Thì cô nhận được một tin nhắn từ Trình Cẩm Nhiên: Tiểu Vu, chúng ta chia tay đi!

Cái gì?!

Lãng Vu Đề tròn mắt nhìn bảy chữ trên màn hình, chia tay?!

Đầu óc Trình Cẩm Nhiên không có bệnh đấy chứ?!

Trong ký ức, tuy Trình Cẩm Nhiên không có chủ động thừa nhận tình cảm giữa hai người, nhưng cũng chưa từng phủ nhận, càng không có đề nghị chia tay với nguyên thân!

Cớ sao gần đây cô lại cảm thấy anh ta càng ngày càng xa cách mình, hóa ra đã có ý đồ này!

Lãng vu đề không hồi âm, cũng không gọi điện thoại cho Trình Cẩm Nhiên.

Cô trực tiếp tắt điện thoại rồi ném xuống đất, ngủ!

Ngày thứ hai, Lãng Vu Đề liền ngủ đến mười hai giờ trưa mới dậy.

Cô vui vẻ vươn người một cái, sau đó rời giường.

Bởi vì chuyện của công ty cùng hôn lễ, thế nên gần đây, Lãng Văn Hạ vô cùng bận rộn.

Một mình ăn cơm trưa xong thì Lãng Vu Đề liền rúc trên ghế sofa trong phòng khách để xem tạp chí.

Sau một hồi lâu, cô mới khởi động điện thoại đã bị mình tắt nguồn.

Nhờ người giúp việc lên lầu lấy đi động của cô xuống, vừa mở ra thì cô nhận được rất nhiều thông báo.

Đều nhắc nhở về cuộc gọi, cũng chính là những số điện thoại đã gọi cho cô khi cô tắt máy.

Nhiều nhất chính là Văn tỷ, một cuộc gọi từ Lãng Văn Dục, một cuộc từ Lãng Văn Hạ.

Kéo lấy kéo để, nhưng lại không có Trình Cẩm Nhiên.

Xem ra, tin nhắn vào tối ngày hôm qua của Trình Cẩm Nhiên không phải đùa giỡn đúng không nhì!?

Có điều, Lãng Vu Đề cũng không sốt sắng, lo lắng một chút nào cả.

Muốn chia tay đúng không?!

Được thôi!

Aya: Trung thu vui vẻ.

Hôm nay mình nghe ba mẹ kể chuyện. Ba mẹ nói rằng đến khi ba mẹ có những đứa trẻ của mình thì mới biết được vị bánh trung thu là như thế nào. Nghe thấy thế thì mình hơi chua xót. Thời tuổi thơ của ba mẹ phải sống trong làn mưa bom bão đạn, Trung thu thì cùng lắm có vài cái kẹo con cá một hào mười cái, bánh bột ngô... nhưng ba mẹ đã cố gắng làm lụng để tạo dựng cho những đứa con của mình một tuổi thơ thật êm ấm.

Câu yêu thương khó nói ra thành lời.

Ba mẹ, ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Công lược nam thần quốc dân (27)

Edit: Aya Shinta

Vậy thì chia tay!

Who sợ who?!

Có điều, trước đó cô phải diễn một vở kịch đã!

Chừng sáu giờ tối, Lăng Văn Dục cùng Lăng Văn Hạ cũng chưa có trở về ăn bữa tối.

Sau khi một mình Lăng Vu Đề ăn bữa tối rồi, cô thay một thân thường phục, mang khẩu trang, mũ lưỡi trai cùng kính râm rồi nhờ tài xế đưa cô tới nơi ở của Trình Cẩm Nhiên.

Vào lúc này thì Trình Cẩm Nhiên vẫn chưa về, Lăng Vu Đề ngồi xếp bằng trên mặt đất, tựa ở cửa chờ Trình Cẩm Nhiên.

Đại khái khoảng tám giờ thì Trình Cẩm Nhiên mới trở về, Lăng Vu Đề cũng đang dựa vào ở trên cửa mà ngủ.

Tối ngày hôm qua khi Trình Cẩm Nhiên gửi tin nhắn cho Lăng Vu Đề thì cô không hề trả lời, cả ngày hôm nay cũng không có liên hệ với anh.

Trình Cẩm Nhiên liền cho rằng Lăng Vu Đề đã tiếp nhận đề nghị chia tay của anh.

Chỉ là không nghĩ tới bây giờ cô lại ở trước cửa nhà anh.

Bởi vì tầng này chỉ có nhà anh thôi nên Lăng Vu Đề ngồi ở cửa nhà anh cũng không có bị người khác nhìn thấy.

Trình Cẩm Nhiên nhắc chân đi tới bên người Lăng Vu Đề, đưa tay nhẹ nhàng đẩy bà vai của cô một cái: "Tiểu Vu, tỉnh lại đi!"

Lăng Vu Đề cũng không có ngủ quá sâu nên cô lập tức tỉnh lại.

Cô ngẩng đầu cười cười với Trình Cẩm Nhiên: "Cẩm Nhiên anh đã về rồi! Em lo rằng anh đang bận, thế nên không có gọi điện thoại cho anh."

Nhìn Lăng Vu Đề như vậy, tia áy náy lại chợt lóe lên trong ánh mắt Trình Cẩm Nhiên.

Nếu như là một năm trước, sao anh lại có thể áy náy với Lăng Vu Đề được!

Chỉ là trong một năm chung đụng này, mỗi một lần khi Trình Cẩm Nhiên đối mặt với Lăng Vu Đề, anh đều sẽ nhớ rằng đề nghị yêu đương của anh, hoàn toàn chính là vì kích thích, trả thù Lăng Văn Dục.

Lăng Văn Dục thì kích thích được rồi, thế nhưng một năm qua, số lần gặp mặt giữa bọn họ đã ít lại càng thêm hiếm hoi, mỗi một lần thì Lăng Văn Dục đều sẽ nói Lăng Vu Đề quan tâm đến anh bao nhiêu.

Để anh biết rằng nếu lựa chọn yêu đương với Lăng Vu Đề thì phải cân thận đối đãi với cô, đừng làm tổn thương cô!

Khoảng thời gian này, anh đã nghĩ thông suốt.

Chuyện giữa anh cùng Lăng Văn Dục đã trôi vào dĩ vãng.

Tuy rằng anh đã từng coi Lăng Văn Dục là sinh mệnh, thế nhưng sự thực đã chứng minh rằng, khi anh không có Lăng Văn Dục thì anh cũng có thể sống cho thật tốt!

Đã như vậy thì, anh nên cách xa cô gái Lăng Vu Đề này, để không thương tổn tới cô!

Trình Cẩm Nhiên đã do dự rất lâu, tới hôm qua mới quyết định gửi tin nhắn qua cho Lăng Vu Đề.

Anh đưa tay đỡ Lăng Vu Đề còn ngồi dưới đất lên: "Trên đất lạnh như vậy, cảm mạo thì làm sao bây giờ?! Thấy tôi không ở nhà thì em cũng không biết trở về hay sao!"

Lăng Vu Đề chu chu miệng, bởi vì cô ngồi quá lâu thế nên đôi chân đã tê rần.

Cô tựa sát vào Trình Cẩm Nhiên: "Nhớ anh mà! Đương nhiên phải chờ tới khi anh trở về mới cam tâm nha!"

Thấy Lăng Vu Đề tựa hồ không có để ý tới tin nhắn anh gửi tới ngày hôm qua thì Trình Cẩm Nhiên do dự một chút, ôm lấy cô rồi mở cửa phòng, sau đó đỡ Lăng Vu Đề ngồi vào trên ghế sofa pha trong phòng khách.

Lăng Vu Đề một tay xoa xoa đôi chân đã tê rần, một tay đi lấy remote đặt ở trên khay trà mở ti vi lên.

"Uống ly sữa bò nóng đi."

"Ừm! Cảm ơn Cẩm Nhiên, nhanh ngồi xuống đi! Khuyên thể sung phi sắp được chiếu rồi!"

Lăng Vu Đề nhận lấy ly sữa của Trình Cẩm Nhiên đưa tới rồi lại kéo ống tay áo của anh, để anh ngồi ở bên cạnh mình.

Thời gian vừa vắn, vào lúc này đang tới khúc dạo đầu.

Toàn bộ phim này do có tập đoàn Lăng thị đầu tư không ít, thế nên mặc kệ là đội hình diễn viên hay là trang phục khắp tất cả mọi mặt, đều được làm tốt nhất!

Bởi vì trong phòng có mở điều hòa nên cũng không quá lạnh.

Chính là cô canh ở cửa cả tiếng đồng hồ nên lạnh muốn chết!

Mở đầu bộ phim, chính là Lăng Vu Đề với một thân cung trang màu đỏ, cô đứng phía trên cung điện nhìn lên bầu trời.

Cô không nói gì, chỉ là phớt lờ bực bực.

"Mười năm, thời gian trôi qua thật nhanh! Chỉ chớp mắt, ta đã đi tới cái thời đại này, đã lâu như vậy rồi! Hoàng cung khổng lồ này, hoá ra cũng đã mài ta đến thay hình đổi dạng! Ngọc Hoa, có phải là chính là bởi vì ta không còn là ta của thuở ban đầu, vì thế nên chàng mới bỏ ta mà đi?"

Hình ảnh dần dần được kéo xa, bóng người Lăng Vu Đề cũng càng ngày càng nhỏ bé.

Sau đó hình ảnh xoay một cái, liền đến thời hiện đại với những tòa nhà cao tầng, ngựa xe như nước.

Một cô gái đang mặc quần jean màu bầu chi cùng T-shirt màu đen có ống tay áo màu đỏ, công ba lô leo núi đang một mình đi về phía rừng rậm, cô mới vừa đi tới một nửa thì đã nhận được một cú điện thoại: "Này? Điềm Điềm, mình? Không phải đã nói rồi sao?! Mình muốn đi mạo hiểm, đi thám hiểm trong rừng rậm đó! Yên tâm, mình sẽ chú ý an toàn!"

Nhận điện thoại được một hồi lâu thì nữ sinh mới cúp điện thoại, tiếp tục vào sâu trong rừng rậm.

Cây cối trong rừng rất rậm rạp, ánh sáng đặc biệt tối tăm, đi không bao lâu thì cô bước hụt.

Khi cô tỉnh lại lần nữa thì hình như cô vẫn ở bên trong vùng rừng rậm kia.

Chỉ là, hình như cũng không phải?

Đến khi cô thoát khỏi rừng rậm thì mới phát hiện rằng, cô đã đến một địa phương hoàn toàn xa lạ.

Những người mặc đồ cổ trang kia đang làm gì thế? Đóng phim sao?!

Vì sao họ lại dùng ánh mắt như đang nhìn quái vật để nhìn cô?!

Xem xong hai tập phim mở đầu, nhưng Lăng Vu Đề còn có chút chưa hết thòm thèm.

"Khi đóng thì không cảm thấy gì, đến khi biên tập lại thì có loại cảm giác khác lạ thật đó!"

Trình Cẩm Nhiên nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề, hai tập kịch truyền hình, hai giờ.

TV truyền phát sóng được hai giờ, anh liền do dự hai giờ.

Hiện tại rất cực cũng xong, Trình Cẩm Nhiên cũng quyết định mở miệng.

"Tiểu Vu, tin nhắn vào tối ngày hôm qua tôi gửi cho em, em có nhìn thấy không?"

Lăng Vu Đề hấp háy mắt rồi nghiêng đầu "Suy nghĩ một chút": "Tin tức? Là tin nhắn nói chia tay hay sao?"

Trình Cẩm Nhiên gật đầu: "Ừm, chính là cái đó."

"Há, em biết rồi, đó là trò đùa dai của anh thôi! Đúng hay không?"

Lăng Vu Đề cười hỏi, dường như cô chỉ cho rằng cái tin nhắn kia là Trình Cẩm Nhiên đùa dai thôi.

"Không, tôi nói thật. Tiểu Vu, chúng ta chia tay đi!" Trình Cẩm Nhiên lắc đầu phủ nhận suy đoán của Vu Đề.

Lăng Vu Đề bật dậy khỏi ghế sofa, cô có chút vội vàng hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì, xưa nay tôi chưa từng thích em..."

Trình Cẩm Nhiên cũng đứng lên, ánh áy náy nhìn Lăng Vu Đề: "Xin lỗi!"

"Em không muốn anh xin lỗi! Nếu như anh không thích em, tại sao lại muốn qua lại với em?!"

Đôi mắt cô ngậm lệ, vẻ mặt khổ sở.

Trình Cẩm Nhiên mím mím môi, tại sao?

Đúng là có nguyên nhân, thế nhưng anh có thể nói ra nguyên nhân đó sao? Không thể!

"Bởi vì tôi chỉ muốn thử cái cảm giác yêu đương một chút. Chỉ là sau đó tôi đã phát hiện, tôi không muốn yêu đương với em."

Trình Cẩm Nhiên tùy tiện tìm một lý do qua loa lấy lệ, anh hi vọng Lăng Vu Đề sẽ không truy hỏi nữa.

Đưa tay gạt nước mắt, Lăng Vu Đề tự giễu cười cười: "Hóa ra là như vậy sao?"

Cô khom lưng nhặt lấy áo khoác rồi mặc vào, lấy cái túi xách của mình lên: "Vậy thì nhắc lên được, bỏ xuống được đi! Còn việc công bố tin chia tay, chờ bộ phim truyền hình này được chiếu xong thì hãy công bố. Em đi trước!"

Nói xong, Lăng Vu Đề quả quyết xoay người rồi đi.

Trình Cẩm Nhiên đứng ở nơi đó, nhìn cánh cửa đã đóng sập lại mà xuất thần.

Aya: Tối qua mưa to ngập hơn đầu gối, trên xe lại lén con đau dạ dày. Về tới nhà thì giữa đêm lại phát sốt, nên không ra chương được. Xin lỗi mọi người nhiều nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Công lược nam thần quốc dân (28)

Edit: Aya Shinta

Anh biết tại sao Lăng Vu Đề lại không muốn công bố chuyện chia tay ngay lập tức, là bởi vì anh.

Phía sau Lăng Vu Đề có tập đoàn Lăng thị, cô có thể chạy nhảy tùy ý.

Lăng Văn Hạ cùng Lăng Văn Dục nhất định sẽ che chở cho cô là được rồi!

Mà anh, lại không có thứ gì.

Vì không ảnh hưởng đến anh, thế nên Lăng Vu Đề mới nói chờ bộ phim truyền hình này xong rồi nói tiếp.

Như vậy, anh còn có thể dựa vào Lăng Vu Đề, được thêm càng nhiều cơ hội.

Không biết tại sao, sau khi anh đưa ra đề nghị chia tay thì Lăng Vu Đề không có dính chặt lấy như anh tưởng tượng nên Trình Cẩm Nhiên có chút mất mát.

Tiếng cười trong chương trình quảng cáo không ngừng phát ra trên TV, Trình Cẩm Nhiên lại cảm giác mình thật cô độc.

Trình Cẩm Nhiên khom lưng cầm lấy remote tắt TV đi, rồi tới sân thượng nhìn xuống.

Bởi vì anh ở tầng mười lăm thế nên cũng không thể thấy bên dưới kia một cách rõ ràng được.

Anh có thể mơ hồ nhìn thấy Lăng Vu Đề bước ra, sau đó lên xe trở về Lăng gia.

Khi cô đang giờ tay lên, là đang lau nước mắt sao?

Xin lỗi, Tiểu Vu...

Lăng Vu Đề đứng là đang lau nước mắt, cô không thể để cho chú Trần nhìn ra được cô đã khóc.

Nếu như bị nhìn ra, vậy thì lúc Lăng Văn Hạ biết cô chia tay cùng Trình Cẩm Nhiên cũng không còn xa!

Cô không thể để cho người khác biết tin cô và Trình Cẩm Nhiên chia tay, đặc biệt là Lăng Văn Hạ!

Chỉ ít hiện tại không được!

Nếu ký ức cùng nội dung vở kịch không phạm sai lầm, thì không lâu nữa, người anh trai khác mẹ của Trình Cẩm Nhiên sẽ tuôn ra thân thể của anh, cùng với tin tức anh là đồng tính huyền ái.

Mặc dù hơi dễ tiện, thế nhưng Lăng Vu Đề muốn dựa vào lần này để tăng cường độ thiện cảm của Trình Cẩm Nhiên đối với cô!

Cô trở lại trong xe, bởi vì ánh sáng nên chú Trần cũng không thể nhìn rõ được viên mắt ửng đỏ của Lăng Vu Đề.

"Chú Trần, trở về đi thôi."

"Vâng, tiểu thư!"

Đến khi trở lại Lãng gia, đôi mắt Lãng Vu Đề đã không còn bất cứ dị thường nào.

Cô mang theo ý cười đi vào Lãng gia, hiếm thấy rằng Lãng Văn Hạ cùng Lãng Văn Dục đều ở nhà.

Hình như hai người đang thương lượng chuyện gì đó.

Chỉ là sắc mặt Lãng Văn Hạ có chút chút không dễ nhìn.

"Anh cả, anh hai, các anh đang nói chuyện gì đấy?" Lãng Vu Đề tò mò hỏi.

Lãng Văn Dục nhìn thấy Lãng Vu Đề thì như là đang nhìn thấy cứu tinh vậy, trên gương mặt ôn nhã của anh hiện lên sự mừng rỡ: "Em gái về thật đúng lúc, anh với anh cả đang nói về chuyện hôn lễ. Ngày hôm nay anh cũng mới vừa biết rằng Hi Hi mang thai. Thế nên anh muốn tổ chức hôn lễ của anh cùng một lúc với hôn lễ của anh cả."

Mang thai?!

Nội dung vở kịch trở nên quá lợi hại rồi!?

Lãng Vu Đề hé miệng, lời vừa đến bên mép thì Lãng Văn Hạ đã mở miệng: "Không được, thân phận của An Bối Hi quá thấp, lại chưa kết hôn mà đã mang thai, tại sao có thể tổ chức hôn lễ cùng một lúc với Dung gia được!"

"Anh cả, sao anh có thể có quan niệm bất bình đẳng như vậy?! Thân phận thấp thì làm sao?!"

Lãng Văn Dục bất mãn trừng anh cả của mình, anh cũng không có cảm thấy đồng thời cử hành hôn lễ với vị hôn thê cũ là một chuyện gây bối rối!

"Em cảm thấy anh cả nói có đạo lý. Anh hai, anh đừng quên thân phận trước đây của chị Tư Kỳ. Coi như hiện tại chị ấy là chị dâu cả tương lai, thế nhưng anh có cảm thấy có chú Dung nhìn thấy anh cùng An Bối Hi, còn có con gái của chính mình đồng thời cử hành hôn lễ, sẽ hài lòng sao?!"

Lãng Vu Đề ngồi xuống sát bên Lãng Văn Hạ, sau đó nhìn Lãng Văn Dục có chút kích động mà nói như thế.

Lãng Văn Dục ngẩn người, chẳng qua anh cảm thấy cái bụng của An Bối Hi không chờ được, sau khi hôn lễ của Lãng Văn Hạ cùng Dung Tư Kỳ được cử hành thì cũng không thể lại cử hành hôn lễ giữa anh cùng An Bối Hi vào ngày kế tiếp đâu?!

Cho nên mới phải nghĩ đến việc đồng thời cử hành hôn lễ!

Vẫn là anh nghĩ không đủ chu đáo, một năm qua, tuy Dung gia vẫn không có xa cách với Lãng gia bọn họ, thế nhưng mỗi lần cô chú Dung nhìn thấy anh, sắc mặt cũng khó coi.

Lãng Văn Dục hơi cúi thấp đầu: "Hai người nói rất đúng, được rồi, vậy hôn lễ của em với Hi Hi chậm lại một thời gian là được."

"Ừm, tháng ba sang năm đi, tháng ba cũng không tệ." Lãng Văn Hạ nói vậy.

Dù sao An Bối Hi cũng mang cốt nhục của Lãng gia, danh phận cũng phải cho.

"Cậu cùng An Bối Hi đi lĩnh chứng trước đi, sau đó đón cô ấy trở về. Chuyện hôn lễ thì ít ngày nữa rồi định cũng được."

Nghe Lãng Văn Hạ nói thế, Lãng Văn Dục cũng chỉ có thể gật đầu.

Chỉ có thể như vậy, hôn lễ cũng cần phải trì hoãn vậy thì lúc nào định ngày cũng được hết.

"Nếu không còn chuyện gì, em về phòng nghỉ ngơi trước đây. Anh cả cùng anh hai cũng nghỉ sớm một chút! Ngủ ngon!"

Lãng Vu Đề hôn một cái lên mặt Lãng Văn Hạ, lại đi tới ôm Lãng Văn Dục một lúc, thế rồi cô mới xoay người lên lầu.

Tám rửa sạch sẽ rồi Lãng Vu Đề phát weibo: Xem tập đầu ~ các bạn có thích An Thanh Thiên không?

Phía dưới có thêm một tấm ảnh trong phim với cô ăn mặc quần áo thể thao, xách theo ba lô leo núi.

Có fans nhanh chóng bình luận ở phía dưới.

Đề Nhiên Tự Đắc: Yêu thích yêu thích quá yêu thích! Diễn xuất của chị Cẩm Nhiên tăng cấp thần tốc mà!

Yêu nhất Chị Cẩm Nhiên: Không nói nữa, hiện tại em phải đi bệnh viện xem cảm...,

Yêu Nhất Nam Thần: Ai da ai da ~ khi nào nam thần mới ra trận nhĩ?!

...

Lãng Vu Đề không có xem những bình luận kia, chỉ là tắt điện thoại đi động rồi ngủ.

Bởi vì trước đó cô cũng đã nhờ Văn tỷ từ chối tất cả công tác, tuy không xác định...

Thế nhưng Lãng Vu Đề quyết định vào khoảng thời gian này, cô đều sẽ lẳng lặng chờ đợi một ngày kia đến!

Ngày tiếp theo, Lãng Vu Đề vừa rời giường thì đã nhìn thấy An Bối Hi ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách nhà cô.

Nhìn thấy Lãng Vu Đề, An Bối Hi lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa, có vẻ hơi cau nộ.

Lãng Văn Dục vội vã điu cô ấy ngồi xuống: "Em đừng động dẩy mạnh như vậy, bác sĩ nói ba tháng đầu phải thật cẩn thận!"

Bầu môi, Lãng Vu Đề thấy An Bối Hi bị Lãng Văn Dục lôi kéo ngồi xuống, nhưng cô ấy vẫn còn có chút căng thẳng nhìn mình: "Tôi là con cộp hay là sư tử nhĩ?! Cô sợ tôi như vậy làm cái gì?! Làm như thật ấy!"

Lãng Vu Đề vô cùng bất mãn xì một tiếng, cô cũng không để ý tới ánh mắt mang theo vẻ trách cứ của Lãng Văn Dục, với ánh mắt kinh sợ của An Bối Hi mà xoay người đi tới phòng ăn.

Chỉ chốc lát sau, Lãng Văn Dục cũng tiến vào phòng ăn.

Anh ngồi đối diện với Lãng Vu Đề: "Em gái, sáng sớm hôm nay anh đã đi lĩnh chứng với Hi Hi, bắt đầu từ hôm nay cô ấy chính là chị dâu của em, sau này cô ấy sẽ ở đây. Coi như là vì đứa bé trong bụng cô ấy, em đừng có dọa cô ấy nữa được không?"

Lãng Vu Đề... Em không hề làm gì cả được chứ!? Là vợ anh tự mình nhất gan, mắc mớ gì đến em?!

Cô tức giận đặt nĩa lên bàn: "Anh hai, anh nhìn thấy em dọa cô ta cái gì?! Vậy em suy nghĩ cho đứa bé trong bụng của cô ta, em dọn ra ngoài ở được chưa?!"

Nói xong, Lãng Vu Đề liền đứng lên rồi rời khỏi phòng ăn.

Khi cô đi ngang qua phòng khách thì trông An Bối Hi một chút, sau đó mới lên lầu trở về phòng.

"Cốc cốc cốc -- "

"Em gái ơi, xin lỗi, anh hai nói nhầm, em tha thứ cho anh hai đi?!"

Trong phòng, Lãng Vu Đề chỉ là ngồi ở trên giường xem ti vi, cũng không để ý tới Lãng Văn Dục xin lỗi ở ngoài cửa phòng.

Aya: Muốn đối xung hô cho An Bối Hi là "cô ta" lắm, nhưng thôi...

Cái đoạn "tổ chức hôn lễ của anh cùng một lúc với hôn lễ của anh cả" mình phải nghĩ nát óc. Lúc đầu thì sẽ là "anh muốn cùng tổ chức hôn lễ với anh cả"... Tình trạng giống ở thế giới của Lăng Kiều hàn nhi T_T, hai anh kết hôn với nhau~~~

Mong thể giới sau quá đi, cho dù...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Công lược nam thần quốc dân (29)

Edit: Aya Shinta

Cô vừa mới nói rằng muốn dọn ra ngoài ở thì chi là đang hù dọa Lăng Văn Dục, cô mới không dọn ra ngoài ở đâu!

Nếu cô mà dọn ra ngoài, không chừng Lăng Văn Hạ lại muốn đánh Lăng Văn Dục một trận đấy!

Cô lấy một gói snack trên tủ đầu giường, xé gói rồi bắt đầu thản nhiên tự đắc mà ăn.

Đến giữa trưa, Lăng Văn Dục lại xin lỗi với Lăng Vu Đề, lúc này Lăng Vu Đề mới ngạo kiều tỏ vẻ rộng lượng tha thứ cho anh.

Sau đó, An Bối Hi lấy danh phận nhị thiếu phu nhân mà vào Lăng gia.

Bởi vì mang thai nên An Bối Hi không thể không ngưng lại tất cả các hoạt động.

Đối với việc cô ấy vào Lăng gia, trên mạng có cách nhìn có tốt có xấu.

Không ít dân mạng đều nói cô ấy mẫu bằng tử quý, mới có thể gả vào hào môn.

Cũng có không ít dân mạng cho rằng tuy môn đăng hộ đối nói ra có loại kỳ thị giai tầng, nhưng cũng có đạo lý của nó.

Rốt cuộc thì rất nhiều quan niệm đều bất đồng, cho nên bọn họ cho rằng An Bối Hi có xuất thân gia đình bình thường thì sẽ không làm phu nhân nhà giàu được bao nhiêu.

Lăng Vu Đề không có hứng xem những suy đoán của dân mạng đâu.

Đối với nam nữ chủ, cô chỉ là tình cờ chơi ác quá rồi, cũng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Mấy người họ cuối cùng sẽ như thế nào, sẽ đi trên con đường hôn nhân này thế nào.

Thời gian Lăng Vu Đề chờ đợi, mỗi ngày cô sẽ đi giúp Dung Tư Kỳ chọn đồ trang sức nhìn áo cưới gì đó, hoặc là kéo Dung Tư Kỳ cùng đi làm đẹp.

Ngay trước hôn lễ Lăng Văn Hạ cùng Dung Tư Kỳ khoảng một tuần, sự việc Lăng Vu Đề vẫn chờ mong rốt cục cũng đến.

Buổi com tối ngày hôm đó, Lăng Văn Hạ âm trầm trở về từ công ty.

Bởi vì Lăng Văn Dục phải bởi An Bối Hi thế nên gần đây đều về nhà tương đối sớm.

Lăng Vu Đề ngồi ở trên ghế sofa xem tạp chí, mà Lăng Văn Dục cùng An Bối Hi vừa tân bộ trở về thì ngồi ở trên ghế sofa tán gẫu.

Lăng Văn Hạ vào trong nhà, trực tiếp ném cặp tạp qua một bên, sau đó anh bước chân về phía Lăng Văn Dục.

Nhận ra được vẻ mặt của anh hai có chút không đúng, Lăng Văn Dục bật dậy: "Anh cả... AH -- "

Lăng Văn Hạ đánh Lăng Văn Dục một cú ngã xuống đất, sự tình phát triển quá đột nhiên cho nên An Bối Hi ở một bên sợ đến mức kêu bén nhọn thành tiếng.

Lăng Vu Đề bị cái giọng cao chót vót của An Bối Hi làm cho cô phải nhíu nháu mày, cô lập tức đặt tạp chí xuống rồi đứng lên: "Anh cả, anh đánh anh hai làm cái gì?"

Sẽ không phải là sự kiện mà cô vẫn luôn chờ đợi đó chứ?

Lăng Văn Dục nằng mặt, oan ức cùng nghi hoặc mà nói: "Đúng vậy anh cả, em đã làm sai điều gì nhỉ? Anh chung quy cũng phải định tội rồi mới động thủ được không?!"

"Định tội?! Lăng Văn Dục, những năm qua cô phải tội đã cho cậu tự do quá nhiều, để lá gan của cậu lớn tới nỗi coi trời bằng vung!? Năm đó khi cậu du học ở Ý quốc đã làm những việc tày trời gì, chính cậu không rõ ràng sao?! Lê nào cậu cho rằng cậu có thể giàu tới cả đời sao?!"

Lúc này Lăng Văn Hạ vô cùng tức giận, trong mắt của anh mang theo chỉ tiếc mãi sắt không thành thép.

Anh chưa từng nghĩ tới, em trai mình sẽ làm ra chuyện như vậy!

Nếu như không phải...

Lăng Văn Hạ khiến lòng Lăng Văn Dục hơi hồi hộp một chút, khi du học?!

Khi du học thì chuyện tày trời của Lăng Văn Hạ, ngoại trừ việc giữa anh cùng Trình Cẩm Nhiên thì không có chuyện gì khác cả!

Như vậy, sao Lăng Văn Hạ lại biết đây?!

Lê nào, là Trình Cẩm Nhiên?!

Suy đoán như vậy, Lăng Văn Dục bò lên khỏi mặt đất: "Anh cả..."

"Cậu đừng gọi tôi là anh nữa! Lăng gia không có thằng đàn ông như cậu!"

Nói xong, Lăng Văn Hạ lại nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Giờ em gọi điện thoại nói với Trình Cẩm Nhiên, em muốn chia tay với cậu ta!"

Lăng Văn Hạ dùng cái ngữ khí không cho kháng cự, Lăng Vu Đề ngăn người một chút, sau đó mới khó hiểu: "Tại sao?!"

Tại sao?! Anh có thể nói Trình Cẩm Nhiên đã từng là người yêu của anh hai em sao?!

Nếu như vậy, anh có thể nói ra sao?!

"Không có tại sao hết!" Lăng Văn Hạ nói

Mà Lăng Văn Dục đứng ở một bên lại yếu thế không dám mở miệng.

Lăng Vu Đề mệnh mệnh trừng Lăng Văn Hạ: "Mặc kệ là nguyên nhân gì, em tuyệt đối sẽ không chia tay với Cẩm nhiên đâu!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền rung rung chỉ trích nhìn Lăng Văn Hạ: "Anh cả thật là xấu! Biết rõ rằng người ta thích Cẩm Nhiên bao nhiêu mà!"

Nhìn em gái khóc lóc chạy lên lầu, Lăng Văn Hạ chỉ cảm thấy lòng anh phiền muộn tới phát hoảng.

Trên ngực phấp phỏng mấy lần, Lăng Văn Hạ mới xoay người nhìn chăm chăm vào Lăng Văn Dục: "Cậu theo tôi vào thư phòng."

Nói xong, anh liền trực tiếp xoay người trở về thư phòng

"A Dục, anh cả..." An Bối Hi bên cạnh đỡ lấy cánh tay Lăng Văn Dục, có chút bận tâm nhìn anh.

Sắc mặt Lăng Văn Dục khó coi, nhưng vẫn giả bộ trấn định vỗ vỗ vai An Bối Hi động viên cô: "Không có chuyện gì, có khả năng là trước đây anh đã làm sai chuyện gì đó. Không sao đâu, thoát nhìn thì anh cả có khí thế hơi dọa người mà thôi. Em về phòng nghỉ ngơi một chút, anh đi thư phòng."

An Bối Hi gật đầu, buông cánh tay Lăng Văn Dục.

Quả thật cô bị khí thế của Lăng Văn Hạ dọa sợ, cô vẫn cho rằng tuy Lăng Văn Hạ lạnh lùng không dễ mở miệng nói chuyện, thế nhưng lại dễ sống chung hơn với Lăng Vu Đề nói năng hơi chanh chua.

Chỉ là qua ngày hôm nay, tuy Lăng Vu Đề sẽ hù dọa cô, nhưng sẽ không động thủ như Lăng Văn Hạ!

Trở về bên trong phòng, lòng An Bối Hi vẫn còn có chút lo lắng, lo rằng Lăng Văn Hạ có thể lại động thủ với Lăng Văn Dục hay không.

Lăng Văn Dục mới vừa vào thư phòng của Lăng Văn Hạ, anh trở tay đóng cửa lại, cũng không nhìn thấy khi anh đóng cửa phòng lại thì Lăng Vu Đề liền từ trong phòng đi ra.

Nhìn Lăng Văn Hạ ngồi ở trên ghế với sắc mặt âm trầm, trong lòng Lăng Văn Dục hơi lộp bộp: "Anh cả..."

"Hừ -- "

Lăng Văn Hạ khẽ hừ một tiếng, sau đó lấy một túi tài liệu trong cặp táp rồi ném về phía em trai của mình: "Ngắm nghía cho thật cẩn thận, tôi cho cậu một cơ hội để giải thích!"

Lăng Văn Dục thoáng nhìn Lăng Văn Hạ, anh hơi chần chờ một chút rồi mới nhặt túi tài liệu kia lên --

Bên trong có một xấp ảnh, cùng hai tờ giấy A4.

Nhìn thấy những bức hình kia, tay Lăng Văn Dục tự dưng cảm thấy hơi run rẩy.

Trong hình là hai thiếu niên, bọn họ khi thì ôm ấp khi thì nắm tay, động tác vô cùng thân mật.

Đó là việc của anh cùng Trình Cẩm Nhiên...

Trên hai tờ giấy A4 là thân thể của Trình Cẩm Nhiên, cùng với việc anh là đồng tính luyến ái, thậm chí phía sau còn tuôn ra thân phận Lăng Văn Dục...

"Anh cả, đây là ai đưa cho anh?!" Lăng Văn Dục nhìn Lăng Văn Hạ.

Tài liệu ti mi như vậy, nếu như bị người ta tuôn ra thì không chỉ là Trình Cẩm Nhiên sẽ thân bại danh liệt, chính là Lăng gia cùng anh cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn!

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Lăng Văn Dục thì Lăng Văn Hạ phần nộ càng sâu thêm: "Hiện tại cậu mới biết lo lắng?! Lúc trước cậu... cùng với cậu ta qua lại lén lút sau lưng tôi tại sao không có nghĩ tới ngày đó?! Nếu như không phải tôi ngăn cản đúng lúc, những tài liệu này đã sớm lên đầu đề tin giải trí!"

Aya: Thả thính đây ~

Ta biết chứ...

Bởi vì nàng, chưa bao giờ thuộc về ta.

Lâm sao đây, ta nhớ ra rồi...

Nàng hao hết tâm tư, muốn ta quên đi nàng, nhưng ta lại không làm được.

Nàng yên tâm, ta sẽ già vờ quên, già vờ nàng không phải là "nàng".

Già vờ việc nàng đến rồi lại đi, chỉ là một giấc mộng thoáng qua.

Yêu nàng, ta nguyện ý làm như vậy, chỉ để làm nàng yên tâm...

Có lẽ, cô cũng không ngờ được, có một ngày, sản phẩm từ Vị diện Hiệp hội lại mất đi hiệu lực.

Không phải do nó không có tác dụng, mà do hần đã yêu quá sâu, đã thâm nhập đến tận cốt tủy...

Đọc bao nhiêu lần vẫn thấy đau ~~~ T__T

Một thời gian tới mình phải làm tiếng anh, không biết có kịp edit không. Nhưng mình sẽ tranh thủ a >.<

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Công lực nam thần quốc dân (30)

Edit: Aya Shinta

Dừng một chút, Lăng Văn Hạ lại mở miệng: "Tư liệu từ anh trai khác mẹ của Trình Cẩm Nhiên, hiện tại được truyền từ phía công tước Allah. Tôi đã liên hệ với công tước Allah, ông ta sẽ bảo mật về chuyện của cậu, mà tiền đề là Lăng thị chúng ta không thể giữ Trình Cẩm Nhiên!"

"Không được! Anh cả, nếu như cái này bị tuôn ra, Cẩm Nhiên sẽ thân bại danh liệt -- "

Lăng Văn Hạ tàn nhẫn mà trừng Lăng Văn Dục, sau đó anh tiện tay cầm lấy một ống đựng bút ở trên bàn sách, ném về phía Lăng Văn Dục --

Lăng Văn Dục không dám trốn, ống đựng bút trực tiếp va vào trên bả vai của anh.

Lăng Văn Hạ đè ép cái ý nghĩ muốn dẫn cho Lăng Văn Dục một trận, nói rằng: "Cậu cho rằng Lăng thị có bản lĩnh có thể thao túng trời đất mà bịt miệng một công tước hay sao?! Tôi có thể ngăn cản ông ta không tuôn ra việc cậu từng có qua lại với Trình Cẩm Nhiên đã rất trắc trở!"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chuyện này sẽ bị tuôn ra vào ngày mai. Đến thời điểm đó cậu hãy phân phó rằng không được bảo hộ Trình Cẩm Nhiên. Còn bên em gái, tôi sẽ sai người canh chừng, không cho em

ấy ra ngoài..."

Lăng Văn Hạ còn chưa dứt lời, đột nhiên cửa thư phòng đã bị người khác từ bên ngoài mở ra.

Hai anh em đồng thời nhìn về phía cánh cửa, người đứng nơi đó là Lăng Vu Đề với vẻ mặt mặt trầm tĩnh.

"Em gái..."

"Em gái..."

Lăng Vu Đề không nói gì, chỉ đoạt lấy bức ảnh cùng tư liệu trong tay Lăng Văn Dục.

Một hồi lâu, cô mới gạt đi dòng lệ bên khóe mắt xuống rồi nói rằng: "Em mặc kệ thân thể Cẩm Nhiên làm sao, cũng mặc kệ xu hướng tình dục của anh ấy trước kia ra sao. Em chỉ biết rằng hiện tại anh ấy là bạn trai của em, nếu anh cả không che chờ anh ấy, như vậy thì em sẽ làm!"

Lăng Văn Dục đỡ vai Lăng Vu Đề, cau mày nói: "Em gái, thực ra Cẩm Nhiên qua lại với em là vì..."

"Vì kích thích anh đúng không?" Lăng Vu Đề giương mắt, bình tĩnh nhìn Lăng Văn Dục.

Lăng Văn Dục sững sốt, không biết trả lời Lăng Vu Đề thế nào nữa.

Đúng, anh muốn nói việc Trình Cẩm Nhiên qua lại với Lăng Vu Đề chỉ là vì kích thích anh.

Nhưng anh nhìn vào ánh mắt của Vu Đề thì anh khó có thể nói ra được.

Anh không biết có phải mình đang thấy ảo giác hay không: "Em gái, em, có phải là đã sớm biết?"

"Phải, em đã sớm biết. Trước khi Cẩm Nhiên đề nghị hẹn hò với em, có một lần anh ấy uống rượu say, gọi tên của anh..."

Lăng Vu Đề gật đầu, cô không có nhìn sắc mặt như ăn phải ruồi của Lăng Văn Hạ cùng Lăng Văn Dục.

Cô nói tiếp: "Thế nhưng em không ngại, em tin tưởng vào một ngày nào đó, Cẩm Nhiên sẽ thấy tâm ý của em! Vậy nên, mặc kệ là lúc nào, em tuyệt đối sẽ không từ bỏ Cẩm Nhiên đâu!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền quai quyết rời khỏi thư phòng, để lại hai anh em hai mặt nhìn nhau.

"Anh cả, làm sao bây giờ?"

Lăng Văn Hạ trầm tư một chút rồi mới mở miệng: "Tích thu tất cả các thiết bị liên lạc của em gái, nhốt em ấy ở trong phòng."

Anh tuyệt đối sẽ không cho phép em gái mình có quan hệ với Trình Cẩm Nhiên kia nữa, tuyệt đối!

Nghe Lăng Văn Hạ nói vậy, sau khi Lăng Văn Dục do dự một chút thì vẫn gật đầu: "Em biết rồi."

Lăng Văn Hạ phát phát tay, ra hiệu cho Lăng Văn Dục rời đi.

Trên gương mặt tuấn lãng của Lăng Văn Hạ không che giấu nổi uể oải cùng buồn bực, làm thế nào thì anh cũng không nghĩ tới, người em trai mà anh luôn luôn không lo nghĩ nhiều dĩ nhiên lại từng làm ra một việc khiến anh không thể không lo như thế!

Mà Trình Cẩm Nhiên kia --

Từ cái lần khi Trình Cẩm Nhiên ngoài ý muốn bị thương, sau khi anh nhìn thấy tâm ý của em gái mình đối với Trình Cẩm Nhiên thì anh đã quyết định chấp nhận Trình Cẩm Nhiên.

Một năm qua, anh cũng gặp Trình Cẩm Nhiên được mấy lần.

Mặc dù biết Trình Cẩm Nhiên không có tình cảm sâu đậm đối với em gái mình, nhưng tốt xấu lại không tệ đối với em ấy.

Thế nhưng, anh làm sao cũng không nghĩ tới, Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Văn Dục, vẫn còn có một bí mật không thể cho ai biết như vậy!

Lăng Văn Hạ đưa tay ấn thái dương đau đớn thình thịch lại, rồi nhu mày trầm tư.

Lăng Vu Đề vừa trở về phòng thì thay bộ quần áo, sau đó cầm túi của mình chuẩn bị đi ra cửa tìm Trình Cẩm Nhiên.

Vừa mở cửa phòng thì cô đã nhìn thấy Lăng Văn Dục đang giờ tay chuẩn bị gõ cửa.

Lăng Văn Dục có chút lúng túng thả tay xuống, sau đó cười cười với Lăng Vu Đề.

Anh kéo khoé miệng đang sưng lên đến quai hàm, đau đến mức Lăng Văn Dục phải nhe răng.

Lăng Vu Đề lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, không nói gì, chỉ là đi lướt qua bên người anh --

"Buồng tay!"

"Em gái, em muốn đi đâu?"

Lăng Văn Dục kéo cánh tay Lăng Vu Đề, nói cái gì cũng không buông ra.

"Em đương nhiên là đi tìm Cẩm Nhiên rồi!"

"Không cho phép đi!"

Hình như Lăng Vu Đề có chút không dám tin tưởng mà quay đầu nhìn Lăng Văn Dục: "Anh hai, nếu như trong tài liệu không có sai, các người quen biết mười hai năm, từng yêu nhau chín năm! Lẽ nào, anh không có chút tình cảm nào với anh ấy sao?! Coi như cái gọi là công tước Allah muốn tuân bí mật của Cẩm Nhiên, em cũng muốn cùng đối mặt với anh ấy!"

Lời của Vu Đề như là một đạo đâm vào trái tim Lăng Văn Dục, tình cảm sao...

Đương nhiên là có.

Thế nhưng so với Trình Cẩm Nhiên, anh càng quan tâm người nhà, đến danh tiếng Lăng gia hơn!

Nghĩ như vậy, Lăng Văn Dục dùng sức kéo tay Lăng Vu Đề một chút, anh lấy cái túi xách của Lăng Vu Đề qua rồi kéo cô vào phòng.

"Anh hai, anh muốn làm gì?!"

Lăng Văn Dục không nói gì, chỉ vào trong phòng rồi đồng thời tích thu laptop và notebook của Lăng Vu Đề, sau đó mới nhìn Lăng Vu Đề đang ngồi ở trên giường.

"Em gái, anh hai chỉ muốn tốt cho em, bữa tối thì chờ chút nữa, anh sẽ đưa đến, em ngoan ngoãn chờ ở trong phòng."

Nói xong, Lăng Văn Dục không cho Lăng Vu Đề cơ hội để phản ứng, cầm tất cả thiết bị có thể thông tin liên lạc với bên ngoài rồi khỏi phòng cô.

Nghe thấy tiếng cửa khóa trái, Lăng Vu Đề vội đi tới cửa phòng, tức giận đập cửa: "Anh hai, mở cửa! Anh để em đi ra ngoài! Lăng Văn Dục, anh là đồ vô lại! Anh đang giam người trái phép đấy! Lăng Văn Dục, anh mở cửa ra cho em!"

Sắc mặt của Lăng Văn Dục đứng trước cửa có chút không dễ nhìn, anh hô một tiếng với cửa phòng của Lăng Vu Đề: "Em gái, em cũng đừng trách anh hai, anh hai cũng nghe theo anh cả thôi, em ngoan ngoãn chờ ở trong phòng đi, ha?"

Lăng Vu Đề dùng gõ cửa lại: "Là anh cả để anh nhốt em sao?!"

Lăng Văn Dục không nói gì, chỉ xoay người rời đi.

Lưu lại Lăng Vu Đề suy nghĩ xuất thần ở trong phòng, cô vốn dự định sau khi biết Lăng Văn Hạ biết tin tức này, cô liền đi tìm Trình Cẩm Nhiên, sau đó nói cho Trình Cẩm Nhiên rằng cô tuyệt đối sẽ không vứt bỏ anh!

Thế nhưng cô đã quên trong ký ức, sau khi sự việc của Trình Cẩm Nhiên bùng lên, nguyên thân vẫn bị Lăng Văn Hạ nhốt ở nhà.

Đưa tay vỗ vỗ gáy của mình, thực sự là thất sách!

Nhớ tới việc Lăng Văn Hạ nói rằng có khả năng ngày mai sẽ tuân ra tin tức đó, Lăng Vu Đề có chút không biết phải làm sao.

Vừa này Lăng Văn Dục đã lấy đi notebook cùng đi đồng của cô, căn bản bây giờ cô không có cách nào để liên hệ với Trình Cẩm Nhiên hết.

Làm sao bây giờ?!!

Lăng Vu Đề đi loanh quanh căn phòng, cuối cùng cô thực sự không nghĩ ra biện pháp nào hết, nên Lăng Vu Đề bắt đầu mở ti vi để xem.

Aya:

Phương tiện hành nghề của mình đang bị đe dọa. Chắc, cái vụ edit trên xe buýt nên dẹp đi là vừa. Ý là có thằng cha nào đẩy mượn đi để gọi gì gì đó, ok cho mượn để xem thằng cha đó làm gì. Có thể là ánh mắt mình ghim kỹ quá nên thằng cha đó trả lại ngay. Hừ hừ...

Nhà mình có cái kiểu như là người ta báo nhà mình trúng thưởng gì đó, kêu gửi 500k bằng thẻ vào qua để nhận quà. Thế là ông anh mình kêu chờ một lúc rồi mới gọi cho người đó, kêu là gửi rồi. Người kia cảm lạnh được một lúc rồi lạnh lẽ cúp máy. Lay anh...

Còn khi người ta gọi nhầm số, mà gọi là để chứ á. Thế là ông anh mình cảm sặc điện thoại, để nguyên đó, rồi tung tăng chạy luôn~~~ cho người ta tốn tiền chơi...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Công lược nam thần quốc dân (31)

Edit: Aya Shinta

"Hoan nghênh mọi người đứng giờ xem [Tiêu điểm giải trí], tôi là biên tập viên Tiêu Tiêu! [Khuyên thể sung phi] chưa chiếu đã rất nổi, công chiếu vào tối hôm qua cũng đã chiếm rating thứ nhất! Ngày hôm nay không nói về [Khuyên thể sung phi] nữa, mà nói một chút về nam chính của chúng ta, bí mật không muốn người khác biết của Trình Cẩm Nhiên!"

Nghe được lời của biên tập viên, Lăng Vu Đề cau mày, không biết tại sao mà cô có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, câu tiếp theo của biên tập viên là: "Mọi người đều biết, Trình Cẩm Nhiên xuất đạo từ tám năm trước, không chỉ đoạt giải nhiều lần, cũng có danh xưng "Nam thần quốc dân". Một năm trước, Trình Cẩm Nhiên công bố tình cảm với thiên kim kiều căng Lăng Vu Đề của tập đoàn Lăng thị. Tất cả mọi người đều bị mù mắt bởi một năm show ăn ái giữa hai người họ, như vậy hiện tại đã mất mặt rồi! Ngày hôm nay thu được một bí mật, Nam thần quốc dân của chúng ta có thần thể không chỉ là cô nhi bình thường mà thôi, anh ấy là con riêng của cô công tước Allah ở Y quốc. Đúng, con riêng! Nói cách khác, mẹ của Nam thần quốc dân là tình nhân của cô công tước Allah! Còn có một bí mật càng thêm mất mặt chính là, có người tuôn ra việc Trình Cẩm Nhiên cùng Lăng Vu Đề chỉ là người yêu hữu danh vô thực mà thôi. Sở dĩ hai người sẽ giao du, chủ yếu là vì che giấu đi sự thực Trình Cẩm Nhiên là đồng tính luyến ái!"

Lăng Vu Đề trợn mắt lên xem ti vi, không phải đã nói, không phải nói rằng ngày mai mới bị tuôn ra mà?!

Sao lại nhanh như vậy!?

Hiện giờ Lăng Vu Đề đã không thể ngồi yên, cô tin rằng, hình thức bạo phát trên internet sẽ kịch liệt hơn rất nhiều so với một năm trước.

Bây giờ cô đang lo lắng chính là Trình Cẩm Nhiên sẽ như thế nào?!

Chính là vào lúc này, cửa phòng đang khóa trái được mở ra, Lăng Văn Dục bung khay đi vào.

"Anh hai, không phải sự tình của Cẩm Nhiên ngày mai mới bị tuôn ra sao?! Tại sao lại bị công bố vào lúc này!?! Anh hai, anh giúp Cẩm nhiên một chút đi!"

Lăng Vu Đề kéo ống tay áo Lăng Văn Dục, khẩn cầu nhìn anh.

Trên mặt Lăng Văn Dục hiện lên chút khó khăn, anh để khay lên bàn, sau đó đưa tay sờ sờ mặt Lăng Vu Đề: "Em gái, không phải anh hai không muốn giúp, là anh hai không thể giúp!"

"Không phải anh sợ sự việc của anh cùng Cẩm Nhiên bị tuôn ra sao?! Được, anh không giúp thì không sao cả, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì em cũng sẽ cùng Cẩm Nhiên đối mặt!"

Nói xong, Lăng Vu Đề đột nhiên nâng mặt Lăng Văn Dục lên: "Anh hai, anh nhìn vào mắt của em!"

Tuy Lăng Văn Dục cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn theo lời Lăng Vu Đề mà nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Trông mặt Lăng Vu Đề dần dần phồng to, sau đó con ngươi vốn màu nâu đã biến thành màu đỏ sẫm.

"Anh hai, điện thoại di động của em, anh để ở chỗ nào?"

Ánh mắt Lăng Văn Dục tan rã, về mặt thì thần thờ.

Nghe thấy câu hỏi của Lăng Vu Đề, anh dùng ngữ khí không hề chấp trù mà đáp: "Trong phòng anh."

"Như vậy, chìa khóa xe anh ở đâu?"

"Cũng ở trong phòng của anh."

"Được, anh hai, hiện tại anh lên giường đi. Sau đó nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật sâu, chờ anh tỉnh ngủ thì không sao nữa."

Nhìn Lăng Văn Dục tự mình đi tới bên giường cô, sau đó nằm xuống rồi chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

Thì lúc này Lăng Vu Đề mới rời khỏi phòng của mình, sau đó cô tới phòng Lăng Văn Dục ở lầu hai.

Lăng Văn Dục cũng chưa hề giấu đồ của cô đi, kiểm tra điện thoại được đặt trong túi xách của mình, Lăng Vu Đề cầm túi, lại tìm chìa khóa xe của Lăng Văn Dục.

Cô không có đi ra khỏi cửa phòng, mà là đi tới bàn công rồi nhìn xuống.

Bên dưới bàn công là hậu hoa viên, cô có thể lặng lẽ từ hậu hoa viên chạy tới gara, sau đó lấy xe Lăng Văn Dục để rời đi.

Nhưng tiền đề là, cô phải xuống từ cái ban công ở lầu hai này!

Ước lượng độ cao một chút, Lăng Vu Đề cắn răng, nhấc chân bước ra lan can.

Lăng Vu Đề theo một cái trụ đá mà chậm rãi leo xuống, tới khi cô xuống đất thì hai lòng bàn tay của cô đã bị mài cho rách da.

Cũng không kịp đau, Lăng Vu Đề rón rén hướng về gara --

Một đường tránh người hầu, hữu kinh vô hiểm đến được gara, Lăng Vu Đề trực tiếp mở cửa lớn gara, sau đó vào xe của Lăng Văn Dục.

Chờ xe rời khỏi Lăng gia thì Lăng Vu Đề mới lấy điện thoại di động ra để gọi cho Lăng Văn Hạ.

Lăng Văn Hạ cũng là vừa mới biết Lăng Vu Đề lái xe Lăng Văn Dục đi, sắc mặt anh lúc này rất khó nhìn: "Em gái! Em quá hồ đồ!"

Nhìn Lăng Văn Dục nằm ở trên giường Lăng Vu Đề ngủ ngon lành, Lăng Văn Hạ không biết Lăng Vu Đề đã làm gì với Lăng Văn Dục.

Lăng Vu Đề cũng sẽ không nói cho Lăng Văn Hạ, cô đã sử dụng dị năng thôi miên đối với Lăng Văn Dục!

"Đại ca, mặc kệ như thế nào, em tuyệt đối sẽ không để Cẩm Nhiên một mình đâu!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền cúp điện thoại, sau đó bắt đầu gọi điện thoại cho Trình Cẩm Nhiên.

Từ ngày cô khóc lóc chạy khỏi nhà Trình Cẩm Nhiên thì anh cũng không có liên lạc với cô, cô cũng chưa từng có liên lạc với Trình Cẩm Nhiên.

Lúc này Trình Cẩm Nhiên đang ngồi trong phòng khách nhà anh, anh không hề có cảm xúc mà nhìn tin tức giải trí trong máy vi tính.

Hiện tại khắp thế giới đều đang phấn tán tin tức anh là con riêng công tước Allah đời trước, đồng thời cả việc anh là đồng tính luyến ái.

Cho tới nay, anh cho rằng anh sẽ không để ý đến miệng lưỡi người đời.

Nhưng khi thấy những người hâm mộ đã từng nói có thể đi chết vì anh, giờ đây lại bắt đầu nhục mạ anh, nói anh dơ bẩn.

Lòng anh, vẫn còn có chút khổ sở!

Cứ việc trong nhà có mờ điều hoà, nhưng anh cảm thấy hiện tại cả người anh đều đang chìm trong đầm sâu lạnh lẽo.

Ngay khi vừa bắt đầu thì điện thoại anh liên tiếp bị gọi đến, trên weibo cũng đầy bình luận.

Rất nhiều người muốn anh đứng ra giải thích.

Anh không biết phải nói gì.

Nhìn thấy công ty giải trí Tinh Quang đứng ra nói không biết thân thế của anh cùng chuyện tư mật, đồng thời đơn phương đưa ra tin giải ước...

Anh nở nụ cười, cười có chút thê lương.

Đột nhiên, anh có một loại cảm giác bị toàn thể giới vứt bỏ --

Dọc theo đường đi thì Lăng Vu Đề vẫn luôn gọi cho Trình Cẩm Nhiên, chỉ là bên kia hoặc là đang bận, hoặc là không người nghe.

Cô rất lo lắng, cũng có chút không xác định rằng Trình Cẩm Nhiên có ở nhà không.

Nhìn thấy phóng viên đang canh giữ ở bên ngoài khu nhà của Trình Cẩm Nhiên, Lăng Vu Đề đã xác định rằng Trình Cẩm Nhiên đang ở nhà.

Cô không cài trang mà trực tiếp đậu xe dưới nhà Trình Cẩm Nhiên, sau đó lên tầng 15.

"Kính cong -- "

"Cẩm Nhiên mở cửa! Em là Tiểu Vu, em biết anh ở nhà, anh mở cửa đi -- "

"Cẩm Nhiên -- "

Trình Cẩm Nhiên đang ngồi ở trên ghế sofa rất cực cũng có một tia buồn lòng, anh tưởng tiếng nói của Lăng Vu Đề truyền từ ngoài cửa vào lúc này là ảo giác của anh nên có chút sững sờ nhìn cửa.

Mãi đến tận khi Lăng Vu Đề lại hô vài tiếng, anh mới do dự đi tới cửa rồi mở ra.

Nhìn thấy sắc mặt rất khó coi của Trình Cẩm Nhiên, tự dưng Lăng Vu Đề có chút đau lòng.

Thân thể là ai cũng đâu thể lựa chọn được! Những người kia dựa vào cái gì mà dùng thân thể để công kích người khác!?

Aya: Lại thịnh đấy. Sau đây là hai trích đoạn của hai thế giới nhé. chắc về sau cũng không cần spoil vậy nữa, mình cũng hết nhớ được gì luôn rồi ~~~

Mà từ từ, mọi người thấy hồ ly và tiểu hòa thượng thế nào ~

Với cái cảm giác kẻ bên từ vong này, cô đã rất quen thuộc!

Lăng Vu Đề quay đầu nhìn về phía nam nhân đã đặt một chân lên cửa ra.

Cô biết chính mình chết chắc rồi, nhiệm vụ này nhất định cũng lấy thất bại mà chấm dứt!

Như vậy tên nam nhân đã giết nguyên thân, hiện tại cũng giết cô -- đứng hồng sông được!

Một mũi tên nước phá không mà ra, trực tiếp xuyên qua huyết thái dương của hắn.

Hắn hoảng sợ cũng không kịp nữa, cũng đã không có hô hấp.

Nhìn hắn ngã xuống đất không dậy nổi thì Lăng Vu Đề mới thờ hất ra một hơi, không còn hô hấp --

Trong nháy mắt khi đại chùy của hắn sắp sửa dừng ở trên đầu Lăng Vu Đề thì, thân thể cô giống như tia chớp mà lao về phía hắn --

Chùy thủ Lăng Vu Đề cầm trong tay, đích đến là -- trái tim của hắn!

Chỉ nghe "phốc" một tiếng, toàn bộ chùy thủ hoàn toàn cắm vào trái tim của nam tử.

Một khắc khi hắn ngã ngựa, dường như Lăng Vu Đề đã bị sét đánh cho ngốc luôn rồi!

Sao cô lại có bộ dạng... Như người thân đã chết thế này?

Lăng Vu Đề vẫn chưa có hoàn hồn, ngơ ngác nhìn nam nhân đã tuyệt mệnh bởi vì bị cô đâm chùy thủ vào tim.

Sao có thể?!

Sao có thể như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Công lược nam thần quốc dân (32)

Edit: Aya Shinta

Nếu tình yêu có thể không chế, vậy vẫn là tình yêu sao?!

Người anh ấy yêu là anh hai mà không phải cô, vậy thì có sai rồi sao?!

Lăng Vu Đề mặt đầy nước mắt nhào vào trong lồng ngực Trình Cẩm Nhiên: "Thật xin lỗi!"

Thực xin lỗi, em rõ ràng biết được sự tình sẽ phát sinh, lại không có đi ngăn cản!

Trình Cẩm Nhiên cảm thấy chính anh vừa mới này còn đang chìm vào đầm băng, dường như lại được ngấm vào suối nước nóng.

"Là tôi phải nói xin lỗi mới đúng, thực xin lỗi, tôi đã lừa em!"

Lúc này Trình Cẩm Nhiên còn thấy may mắn, may mắn rằng người kia cũng chưa có tuôn ra Lãng Văn Dục.

Lãng Vu Đề lắc đầu, cô giương mắt nhìn Trình Cẩm Nhiên: "Cẩm Nhiên, anh yên tâm, mặc kệ phát sinh việc gì, em đều sẽ lưu tại cạnh anh!"

Vừa dứt lời, Lãng Vu Đề liền cảm ứng được độ hào cảm vẫn luôn không có tăng lên đã lập tức lên tới chín mươi điểm.

Nhẹ nhàng rời khỏi cái ôm của Trình Cẩm Nhiên, cô cười cười với anh: "Anh ăn com chưa?"

Trình Cẩm Nhiên lắc đầu, sau khi anh nhìn thấy tin tức, nào còn nuốt trôi com.

"Em cũng chưa có ăn com đây! Trong phòng bếp có nguyên liệu nấu ăn không? Em đi nấu com."

Thấy Trình Cẩm Nhiên gật đầu thì Lãng Vu Đề liền ngửa quen đường cũ mà vào phòng bếp.

Một năm này, thường thường thì cô cũng đến nhà Trình Cẩm Nhiên, tự mình xuống bếp nấu com ăn.

Nửa giờ lúc sau, Lãng Vu Đề làm một bữa com chiều ba món một canh rất đơn giản.

Sau khi xới một chén com tẻ đặt tới trước mặt Trình Cẩm Nhiên, cô không có gỡ tạp dề xuống ngay, mà là lấy đi động đứng ở trước bàn ăn, chụp một tấm ảnh.

Trong ảnh là cô đang đeo tạp dề màu vàng nhạt, vẻ mặt mỉm cười.

Mà trên bàn là món ăn trong nhà đơn giản nhất, bên cạnh là Trình Cẩm Nhiên với sắc mặt ôn hòa.

Thấy Lãng Vu Đề chuẩn bị dùng bức ảnh này phát Weibo, Trình Cẩm Nhiên đưa tay ngăn cô lại.

"Tôi biết tâm ý của em, nhưng Tiểu Vu à, chúng ta đã chia tay. Lát nữa tôi sẽ phát Weibo, làm sáng tỏ quan hệ giữa hai chúng ta!"

Tuy rằng, lúc này trong lòng anh không bỏ được ám áp Lãng Vu Đề đã cho anh.

Nhưng anh càng không muốn liên lụy đến cô!

Rót cuộc, Lãng thị cũng mặc kệ anh không phải sao!

Anh cũng không ngu ngốc, có thể biết được thân thế của anh, hơn nữa biết anh là đồng tính luyến. Như vậy thì người tung tin nhất định biết hẳn đã từng cùng Lãng Văn Dục ở bên nhau.

Chính là tin tức lại không có công bố điểm này ra, nói vậy, trước khi tin tức bị công bố thì Lãng gia, cũng đã biết tin này rồi.

Mà nhất định bọn họ cùng người tung tin đã đạt thành hiệp nghị gì đó, cho nên mới không có nói tới Lãng Văn Dục.

Người tung tin, nói vậy chính là người anh trai khác mẹ trước sau anh không thể gặp đi!

"Trình Cẩm Nhiên!"

Lãng Vu Đề đứng lên, kêu cả tên lẫn họ của anh.

Ánh mắt của cô rất kiên định, rất bình tĩnh: "Em biết chúng ta đã chia tay! Anh yên tâm, chờ qua được cơn sóng gió này, em sẽ không quán lấy anh nữa! Cho nên, anh không cần lo lắng!"

Nói xong, Lãng Vu Đề mở Weibo rồi phát một cái tin tức: Mặc kệ thế nhân thấy thế nào, @ Trình Cẩm Nhiên, em yêu anh! Em không thêm để ý thân thể anh, em cũng không thêm để ý anh đã từng thích đàn ông hay phụ nữ! Em không thêm để ý đến quá khứ của anh! Em chỉ để ý đến hiện tại cùng tương lai, có em cùng tồn tại với anh!

Phía dưới là bức ảnh cô vừa mới chụp.

Nói không cảm động là giả, chỉ đến khi tất cả mọi người rời bỏ bạn.

Mà lại có một người, không thêm để ý gì cả, dứt khoát kiên quyết lựa chọn lưu tại bên cạnh bạn.

Trong nháy mắt, Trình Cẩm Nhiên cảm thấy, cả đời này thì anh chỉ cần có cô gái trước mắt đây, là đủ rồi!

Một khi ý niệm này trở lên thì tựa như mạn đắng, bao quanh trái tim của anh, làm sao cũng không áp xuống được.

Anh lấy đi động, mở Weibo rồi chuyển phát Weibo của Lãng Vu Đề: Tiểu Vu, cuộc đời này có em, là chi hạnh của tôi!

Những lời này, là Trình Cẩm Nhiên phát ra từ nội tâm.

Vừa mới này, anh đã quyết định rằng anh tuyệt đối sẽ không có phụ Lãng Vu Đề!

Độ hào cảm lại tăng lên ba điểm, là 93 điểm.

Lãng Vu Đề biết, cô đã gần làm được rồi!

Cùng ăn bữa tối với Trình Cẩm Nhiên, không bao lâu sau thì trên mạng liền tuôn ra việc, người đã từng là người yêu của Trình Cẩm Nhiên, chính là tổng tài của công ty giải trí Tinh Quang: Lãng Văn Dục!

Không chỉ có như thế, vẫn là có hình có chân tướng!

Vốn dĩ có đại bộ phận fan đã đứng ở bên Trình Cẩm Nhiên, nhưng khi nhìn thấy tin này, lại sôi nổi phản chiến.

Thật ra thì Trình Cẩm Nhiên không có để ý nhiều đến tin tức kia, ngược lại anh rất để ý đến phản ứng của Lãng Vu Đề.

"Tiểu Vu, tôi cùng anh ấy....."

Lãng Vu Đề vừa lấy đi động gọi điện thoại cho Lãng Văn Hạ, vừa cười cười với Trình Cẩm Nhiên: "Không sao cả, việc giữa anh cùng anh hai, em đã sớm biết."

Lãng Vu Đề nói, làm Trình Cẩm Nhiên hoảng đến không thể mở miệng.

"Tiểu Vu....."

"Anh cả, anh có thấy tin tức không? Em muốn hiện tại anh để anh hai thanh minh, nói chuyện này không phải thật! Còn có, triệu phóng viên mở cuộc họp báo, nói official weibo của công ty giải trí Tinh Quang bị hack, tin giải ước với Cẩm Nhiên cũng không phải thật. Còn có, an bài máy bay tư nhân, sai người đưa hộ chiếu của em tới sân bay, em muốn đi Y quốc!"

Lãng Vu Đề liền tiếp mệnh lệnh làm Lãng Văn Hạ có chút không kịp phản ứng, đại khái ngốc khoảng ba giây thì Lãng Văn Hạ mới mở miệng: "Mấy yêu cầu phía trước thì anh có thể đáp ứng em, nhưng, em đi Y quốc làm cái gì?"

"Đại ca, anh hai hẳn đã tính đi? Cho nên anh hẳn đã biết năng lực của em, em muốn đi Y quốc, đương nhiên là gỡ chuông còn cần người buộc chuông mà!"

Cô muốn đi thôi miền công tước Allah gì gì đó, để ông ta tự mình đứng ra làm sáng tỏ!

Lãng Văn Hạ lại ngấy ra một lúc, vừa này khi Lãng Văn Dục tỉnh lại thì anh đã hỏi vì sao Lãng Văn Dục lại ngủ.

Lãng Văn Dục nói anh cũng không biết, chỉ là Lãng Vu Đề kêu anh nhìn thẳng đôi mắt cô thì anh có cảm giác rằng mình bị Lãng Vu Đề thao túng.

Đổi với lời "gỡ chuông còn cần người buộc chuông" của Lãng Vu Đề, trong lòng Lãng Văn Hạ không phải không hiểu.

Lãng Văn Hạ thật lâu mà không có đáp lại, Lãng Vu Đề liền biết anh đang do dự: "Anh cà, còn có một tuần thì anh phải kết hôn cùng chị Tư Kỳ! Chẳng lẽ anh muốn hôn lễ cũng không an ổn sao?!"

"..... Được rồi, anh liền an bài cho em."

Nghe Lãng Văn Hạ hồi đáp, Lãng Vu Đề nói một câu em chạy đến sân bay xong thì cúp điện thoại.

"Em muốn đi Y quốc làm cái gì? Tim....."

"Phải, em muốn đi tìm công tước Allah. Cẩm Nhiên, tin tưởng em, anh sẽ không có việc gì! Ngoan ngoan chờ ở nhà!"

Nói xong, Lãng Vu Đề nhón mũi chân hôn lên đôi môi có chút lạnh lẽo của Trình Cẩm Nhiên một chút, sau đó cầm túi xách của mình rồi rời đi.

Trình Cẩm Nhiên đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, thẳng đến khi dưới lầu có tiếng khởi động xe, thì Trình Cẩm Nhiên mới mềm nhũn ngồi dưới đất há miệng thở dốc.

Anh nhớ rõ rằng là, khi này anh chỉ nhìn thẳng đôi mắt Lãng Vu Đề một chút, sau đó liền cảm thấy thân thể cùng ý thức của mình không chịu nổi.

Lãng Vu Đề, cô ấy còn cất giấu bí mật gì đấy?!

Một năm ở chung, anh cho rằng, anh đã rất hiểu về Lãng Vu Đề!

Nhưng sự việc vừa diễn ra làm Trình Cẩm Nhiên rất đổi kinh ngạc!

Aya: đã xong chương hôm nay nha... *dụi mắt*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Công lược nam thần quốc dân (33)

Edit: Aya Shinta

Tài xế trực tiếp lái xe tới sân bay, khi Lãng Vu Đề vừa đến thì đã nhìn thấy Lãng Văn Hạ tự mình đưa hộ chiếu đến cho cô.

"Em gái, anh cà cùng đi với em đi!" Lãng Văn Hạ nắm lấy cánh tay Lãng Vu Đề rồi nói

Lãng Vu Đề cười lắc đầu: "Anh cà, anh đi với em thì sẽ gây trở ngại cho em, anh chuẩn bị thật cẩn thận về hôn lễ là được. Còn chỗ Cẩm Nhiên, chỉ cần có giải trí Tinh Quang đứng ra, anh ấy sẽ không có gì đáng lo nữa! Anh cà, anh biết em quan tâm đến Cẩm nhiên bao nhiêu mà, thế nên, làm ơn hãy cố gắng bảo vệ anh ấy!"

Nhìn em gái khẩn cầu như vậy, Lãng Văn Hạ đã tàn nhẫn qua một lần thì thực sự không có cách nào nhẫn tâm thêm nữa.

Anh đưa một cây súng lục màu bạc cho Lãng Vu Đề: "Bên trong có mười hai viên đạn, trước đây em cũng học xạ kích cùng đối kháng tự do rồi, chú ý an toàn!"

Cô mỉm cười tiếp nhận súng lục của Lãng Văn Hạ: "Yên tâm đi anh cà à! Em gái của anh, tuyệt đối không có đơn giản như anh tưởng tượng đâu!"

Nói xong, Lãng Vu Đề liền cầm hộ chiếu lên máy bay tư nhân của Lãng gia.

-- Mười hai tiếng sau --

Sân bay quốc tế nước Y.

Lãng Vu Đề xuống máy bay thì liền ngồi lên xe Lãng Văn Hạ đã sắp xếp, thẳng tiến đến phủ công tước Allah.

Bởi vì Lãng Văn Hạ thăm dò được, ngày hôm nay công tước Allah sắp sửa tham gia một tiệc rượu, mà thời gian chính là bốn giờ chiều.

Lãng Vu Đề vẫn chờ ở bên ngoài phủ công tước, chờ xe của công tước Allah đi ra.

Tầm ba giờ rưỡi, một chiếc siêu xe dần dần chạy ra từ phủ công tước.

Lãng Vu Đề đẩy cửa xe đi ra ngoài, ngăn lại chiếc xe kia.

"Kết -- "

Chiếc siêu xe thắng gấp, ngừng lại, chỉ cách người Lãng Vu Đề chừng mười centimet.

Tài xế bầy ra sắc mặt vô cùng khó coi, rồi khỏi ghé lái rồi đi tới: "Cô là người nào?! Lại dám cản công tước Allah xuất hành!"

Lãng Vu Đề hoàn toàn không có bị việc suýt chút nữa đã bị xe đụng phải dọa sợ, cô mỉm cười rồi dùng tiếng Y quốc trả lời rất lưu loát: "Công tước Allah ở trên xe? Vậy thì thật là tốt, tôi muốn tìm công tước Allah!"

Nói xong, cô đã trực tiếp nhấc chân đi đến cửa xe.

"Này -- "

Tài xế muốn đi cản Lãng Vu Đề nhưng lại không kịp.

Lãng Vu Đề đã mở cửa xe đi vào.

Công tước Allah - Jonathan Luther bị Lãng Vu Đề đột nhiên tiến vào làm sợ hết hồn: "Cô là ai?!"

Lãng Vu Đề tự mình ngồi ở đối diện Jonathan Luther, cô đánh giá người anh trai khác mẹ của Trình Cẩm Nhiên trước mặt này.

Jonathan Luther chừng bốn mươi tuổi, tuy khuôn mặt vẫn tính là anh tuấn, thể nhưng vóc người lại hơi biến dạng.

Cô âm thầm bĩu môi, tên công tước Allah này chẳng có chút khí thế công tước nào cả!

Cô gạt đầu rồi cười hữu hảo với Jonathan Luther: "Chào ngài, công tước Allah! Nghe tiếng tăm của công tước Allah đã lâu, cho nên muốn gặp công tước Allah!"

Jonathan Luther bị Lãng Vu Đề lừa gạt đến sững sờ, tuy gã cảm thấy bề ngoài của Lãng Vu Đề hơi quen mắt.

Thế nhưng gã còn không kịp nghĩ về việc mình có quen biết với mỹ nhân phương Đông này không, thì đã bị Lãng Vu Đề mê hoặc tinh thần!

"Thật sao?"

Jonathan Luther ngồi thẳng người, khoe miệng cong lên thành một nụ cười tự nhiên.

Lãng Vu Đề gạt đầu: "Phải! Hôm nay gặp mặt, quả nhiên, danh bất hư truyền!"

"Ha ha ha -- thế nên, em là người hâm mộ bản công tước?" Jonathan Luther cười hỏi.

Lăng Vu Đề lại gạt đầu, cố ghé sát vào mặt của Jonathan Luther: "Công tước, em vô cùng ngưỡng mộ ngài đó! Không biết công tước có thể để em ở lại bên cạnh ngài hay không?"

Lăng Vu Đề biết, Jonathan Luther giống như cha già, đều có tiếng háo sắc.

Thế nên khi Jonathan Luther đối mặt với Lăng Vu Đề mỹ lệ rung động lòng người như thế, thì già không có cách nào để chống cự được.

Ngay sau đó thì Jonathan Luther đưa tay ôm vai Lăng Vu Đề, dẫn dò tài xế quay đầu về phủ công tước, không đi dự tiệc.

Jonathan Luther trở về phủ công tước, Lăng Vu Đề thuận theo tựa sát vào ghế, theo già vào phòng...

-- Sau nửa giờ --

Cửa phòng được mở ra, Jonathan Luther ra khỏi phòng, Lăng Vu Đề hơi cup mắt xuống, dịu ngoan đứng sau người già.

"Người đâu!" Jonathan Luther hô.

"Công tước có gì phân phó?" Một người hầu đi tới bên người Jonathan Luther.

Jonathan Luther nhìn người hầu mặt chút: "Lập tức tổ chức một cuộc họp báo, ta phải làm sáng tỏ cho em trai ta..."

"Công tước?!" Tên người hầu kia kinh ngạc gương mặt nhìn Jonathan Luther.

Nhưng hẳn biết được rằng tin tức kia, chính là do Jonathan Luther yêu cầu phân tán đến Z quốc mà!

Hiện tại sao lại muốn làm sáng tỏ?!

Thấy người hầu kia không phản ứng, Jonathan Luther trên mặt có chút không vui, già trừng người hầu: "Cho cậu hai mươi phút! Nhanh đi!"

"Vâng, công tước!"

"Hôm nay để các vị phóng viên đến đây, chủ yếu là làm sáng tỏ một chuyện! Nam minh tinh vô cùng được hoan nghênh tại Z quốc: Trình Cẩm Nhiên. Đùng là em trai khác mẹ của ta! Tuy ta với em trai ở chung không được bao lâu, quan hệ giữa hai chúng ta cũng không thân mật. Thế nhưng cũng không biết là ai đang phân tán tin giả, rằng em trai ta là đồng tính luyến ái! Những cái được gọi là ảnh thân mật, ta đã nhờ người ta giám định, đây là những bức ảnh ghép. Ngày hôm nay, chủ yếu là muốn cho mọi người không nên tin vào những tin đồn vô văn kia! Cảm ơn!"

Jonathan Luther mỉm cười nói xong một lời, sau đó lại đáp lại một chút vấn đề đến từ phóng viên Z quốc, sau đó mới kết thúc buổi họp báo này.

Trở về thư phòng, già liền nhìn thấy Lăng Vu Đề đang đứng trong bóng tối, gương mặt của già vốn đang mỉm cười mặt lập tức xụ xuống, ánh mắt tan rã, không có tiêu cự.

Lăng Vu Đề đi tới bên người Jonathan Luther, nhìn thẳng vào con mắt của già: "Ông phải nhớ kỹ, người tung tin Trình Cẩm Nhiên là con riêng, là đồng tính luyến ái không phải ông! Mớ họp báo làm sáng tỏ là chính ông muốn mở, trước nay tôi chưa từng tới đây!"

"Vâng, tôi nhớ kỹ."

"Được, bây giờ ông trở lại trên ghế, nhắm mắt lại ngủ một giấc, sau khi ông tỉnh lại thì phải nhớ rõ những lời tôi nói."

Jonathan Luther theo lời cô mà đi tới trên ghế, sau đó dựa vào lưng ghế, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này Lăng Vu Đề mới mềm nhũn cả người, nếu như không phải tay cô đang vịn bàn sách thì cô cũng muốn ngã trên mặt đất.

Hít sâu một hơi, Lăng Vu Đề trực tiếp mở cửa rồi khỏi thư phòng.

Sắc mặt cô tái nhợt, người gác cổng của phủ công tước Allah cho rằng cô bối vì "hầu hạ" công tước Allah mới suy yếu như vậy.

Thấy cô muốn rời khỏi thì những người hầu kia cũng không có ngăn.

Đến khi Lăng Vu Đề trở lại trong xe, cô nói một tiếng đi sân bay thì liền trực hôn mê bất tỉnh.

Tài xế có chút bận tâm nhìn Lăng Vu Đề đã ngã vào ghế sau, thoạt nhìn thì cô không ổn chút nào cả.

Tài xế do dự phải đi sân bay hay đưa Lăng Vu Đề đi bệnh viện trước, nghĩ đến một hồi lâu, tài xế mới quyết định trước tiên đi sân bay, dù sao, tiểu thư nói đi sân bay rồi không phải sao?!

Aya: Giờ mới ra chương mới đây

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 187: Công lược nam thần quốc dân (34)

Edit: Aya Shinta

Cô chống người rồi ngồi dậy: "Đến sân bay rồi sao?" Giọng nói của cô rất suy yếu, nếu không cẩn thận mà nghe thì căn bản sẽ nghe không rõ cô nói gì cả.

Tài xế gạt đầu: "Phải, đã đến sân bay! Chỉ là tiểu thư, thoạt nhìn thì cô không ổn chút nào, bằng không tôi đưa cô đi bệnh viện trước được không?"

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Không cần." Rồi cô trực tiếp mở cửa xuống xe.

Đứng trên mặt đất, thân mình cô lay động một chút, cô có cảm giác đầu nặng chân nhẹ đôi chút.

Không nghĩ tới, cái dị năng thôi miên này sẽ làm người ta suy yếu như vậy.

Có lẽ là bởi vì cô muốn khống chế công tước Allah càng tốt, cho nên mới làm thân thể tiêu hao quá mức.

Được tài xế đỡ lên nẩy bay thì Lăng Vu Đề mới nhắm mắt lại ngủ.

Lúc này, phóng viên tham dự cuộc họp báo của công tước Allah đã quay lại Z quốc, Trình Cẩm Nhiên được làm sáng tỏ.

Trên mạng đều là các kiểu xin lỗi của fans, thế nhưng Trình Cẩm Nhiên vẫn giữ im lặng.

Trận phong ba này xem như tới mãnh liệt, bình lặng lại cũng vô cùng nhanh chóng.

Trình Cẩm Nhiên biết, tất cả đều là công lao của Lăng Vu Đề.

Chỉ là anh rất hiếu kỳ, rốt cuộc Lăng Vu Đề đã làm gì thì mới có thể khiến Jonathan Lurther tự nguyện mở họp báo, triệu tập phóng viên để làm sáng tỏ cho anh đây?

Không, có lẽ hẳn phải nói, che giấu cho anh mới đúng!

Rốt cuộc thì chuyện đồng tính luyến ái, chính là sự thật!

Trình Cẩm Nhiên vẫn luôn gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề, chỉ là di động của Lăng Vu Đề vẫn luôn ở trong trạng thái tắt máy.

Một tuần, suốt bảy ngày!

Chuyện của anh đã hoàn toàn bình ổn, mà điện thoại Lăng Vu Đề trước sau là tắt máy.

Hai ngày trước, anh nhìn thấy tập đoàn Lăng thị phát tin tức, nói hôn lễ hai nhà Lăng Dung phải dời lại, nhưng lại không có nói ra nguyên nhân.

Cuối cùng thì Trình Cẩm Nhiên thật sự đã không còn cách nào, trực tiếp gọi điện thoại cho Lăng Văn Dục.

Nhìn thấy người gọi tới, tâm tình Lăng Văn Dục có chút phức tạp.

Do dự một hồi lâu thì Lăng Văn Dục mới tiếp điện thoại.

"Này, Cẩm Nhiên....."

"Tiểu Vu đâu? Có ấy về nhà chưa? Tôi vẫn luôn gọi điện mà không được." Trình Cẩm Nhiên có chút vội vàng hỏi.

"Ừ, Tiểu Vu đã trở lại."

"Vậy cô ấy....."

Lăng Văn Dục chớp chớp mắt, còn chưa có nghe rõ Trình Cẩm Nhiên bên kia nói gì, thì di động đã bị Lăng Văn Hạ tức giận cướp đi.

"Trình Cẩm Nhiên! Nếu cậu còn có một tia ấy náy cùng cảm kích đối với em gái tôi, như vậy thì làm ơn, vĩnh viễn đừng có xuất hiện ở trước mắt em ấy nữa!"

Nói xong, Lăng Văn Hạ liền trực tiếp cúp điện thoại.

Trình Cẩm Nhiên ngăn người, anh có gặp qua Lăng Văn Hạ vài lần.

Cho nên anh vẫn có thể nghe ra giọng của Lăng Văn Hạ.

Lăng Văn Hạ sẽ tức giận, anh cũng có thể hiểu.

Trước đây, nếu Lăng Văn Hạ bắt anh vĩnh viễn không được xuất hiện ở trước mắt Lăng Vu Đề, đó là anh cầu còn không được!

Nhưng mà hiện tại thì không được, hiện tại anh vô cùng muốn gặp Lăng Vu Đề!

Nghĩ ngợi trong chốc lát, Trình Cẩm Nhiên dứt khoát cầm chìa khóa xe chuẩn bị tới Lăng gia, tìm Lăng Vu Đề.

Vừa mới đi tới cửa, anh lại nhớ tới việc một tuần này mình không có ra cửa, cho nên hình tượng vô cùng không tốt.

Trình Cẩm Nhiên đưa tay sờ sờ cằm đã hơi lún phún râu, anh xoay người vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, Trình Cẩm Nhiên sửa soạn ổn thỏa mới rời khỏi cửa nhà, thẳng tiến tới Lăng gia.

Ngừng xe ở trước cổng lớn Lăng gia, bảo vệ lại không cho vào.

Trình Cẩm Nhiên hạ cửa sổ xe xuống rồi nhìn bảo vệ kia: "Tôi muốn gặp Tiểu Vu!"

"Xin lỗi, đại thiếu gia phản phò, không được cho Trình tiên sinh ngài tiến vào Lăng gia!"

Ánh mắt Trình Cẩm Nhiên âm ám, ngay sau đó anh coi bỏ đại an toàn rồi xuống xe.

"Như vậy, để Tiểu Vu ra gặp tôi cũng được!"

Anh tin rằng, Tiểu Vu nhất định sẽ gặp anh!

Bởi vì Trình Cẩm Nhiên nói vậy, nên nhìn như bảo vệ hơi tức giận, trên dưới Lăng gia ai cũng biết, nếu tiểu thư không phải vì người trước mắt, cũng sẽ không.....

Bảo vệ hừ lạnh một tiếng, rồi trực tiếp quay ngoắt mặt qua một bên: "Nếu tiểu thư có thể tự mình ra đây gặp anh, tôi đây đã có thể muốn cảm ơn anh rồi!"

Trình Cẩm Nhiên tìm được từ ngữ mấu chốt trong lời bảo vệ là "nếu có thể tự mình". Nói cách khác, Lăng Vu Đề không thể tự mình đi ra!

"Tiểu Vu làm sao vậy?!" Trình Cẩm Nhiên cau mày, vẻ mặt khẩn trương.

Vốn dĩ bảo vệ đã không muốn nói lời nào, chỉ là nhìn thấy cái đang về khẩn trương của Trình Cẩm Nhiên, anh ta càng thêm giận giữ: "Làm sao vậy?! Còn không phải do Trình tiên sinh ban tặng! Tiểu thư sống không còn gì lý luận, đã hôn mê một tuần!"

Bảo vệ của nói, làm Trình Cẩm Nhiên khiếp sợ nói không nên lời, anh ngo ngẩn đứng ở tại chỗ.

Cái gì mà sống không còn gì lý luận tiếc?! Cái gì mà đã hôn mê một tuần?

Rốt cuộc thì Tiểu Vu đã xảy ra chuyện gì ở Y quốc vậy?!

"Anh để tôi đi vào, để tôi gặp Tiểu Vu! Làm ơn!"

Khó có khi, Trình Cẩm Nhiên lại ăn nói khép nép với một bảo vệ như thế.

Vốn dĩ thì thái độ của bảo vệ còn rất kiên quyết, nhưng lại nhìn thấy khăn cầu trong mắt Trình Cẩm Nhiên, lại nghĩ rằng tiểu thư nhà mình hôn mê vài ngày, nói không chừng nhìn thấy người đàn ông mình yêu thì sẽ tỉnh lại?

Sau khi suy đoán như vậy, bảo vệ nói với Trình Cẩm Nhiên: "Anh từ từ, tôi đi hỏi đại thiếu gia một chút!"

Nói xong, anh ta liền xoay người đi vào --

"Không cho phép cậu ta tiến vào!"

Ánh mắt của Lăng Văn Hạ đang ngồi ở phòng khách lạnh băng, anh tưởng tượng đến việc em gái mình yêu thương hai mươi mấy năm không biết đã xảy ra chuyện gì, cứ hôn mê bất tỉnh như vậy, Lăng Văn Hạ liền hận không thể một phát súng bắn chết tên khốn kiếp Trình Cẩm Nhiên kia!

"Chính là đại thiếu gia, tôi nghĩ, tiểu thư hôn mê lâu như vậy..... Nếu để có ấy nghe được tiếng nói của Trình tiên sinh, nói không chừng..... Cô ấy sẽ tỉnh lại đấy?"

Bảo vệ nói khiến Lăng Văn Dục bên cạnh cảm thấy vô cùng có đạo lý, anh nghiêng đầu nhìn Lăng Văn Hạ: "Đại ca, bằng không thử xem đi? Em gái cứ nằm như vậy, cũng không phải biện pháp tốt đâu!"

Lăng Văn Hạ nín thở, ngày đó anh nghe nói Lăng Vu Đề đã trở về thì anh lập tức tới sân bay chờ cô.

Kết quả chờ được lại là Lăng Vu Đề đã lâm vào hôn mê, đưa cô đi bệnh viện kiểm tra thì không có bất luận nội thương ngoại thương gì cả.

Suốt một tuần, Lăng Vu Đề như đã ngủ rồi, làm thế nào cũng không gọi cô tỉnh lại được.

Bác sĩ nói, có lẽ cô bị cái gì đó kích thích, cho nên không thể tự mình tỉnh lại.

Lăng Vu Đề: Thôi nha! Luân gia chỉ là quá hư nhược thôi, nên không có tình lại được chứ?

Lăng Văn Hạ không biết rốt cuộc là dạng kích thích gì khiến Lăng Vu Đề chậm chạp không muốn tình lại, nhưng anh tin rằng nhất định là chuyện đi đến Y quốc đã xảy ra chuyện gì đó!

Suy xét một chút thì Lăng Văn Hạ cũng muốn thử xem, Trình Cẩm Nhiên có thể đánh thức Lăng Vu Đề hay không.

Cho nên anh gật gật đầu: "Để Trình Cẩm Nhiên tiến vào!"

"Vâng, đại thiếu gia!"

Trình Cẩm Nhiên vừa tiến đến thì đã thấy Lăng Văn Hạ cùng Lăng Văn Dục đứng ở trong phòng khách: "Chào hai người, Tiểu Vu ở nơi nào?!"

Lăng Văn Hạ lạnh lùng nhìn Trình Cẩm Nhiên, không nói gì, Lăng Văn Dục một bên lại chớp chớp mắt: "Tiểu Vu ở trong phòng, đi theo tôi."

Nói xong, Lăng Văn Dục đi ở phía trước dẫn đường.

Trình Cẩm Nhiên liếc mắt nhìn Lăng Văn Hạ đang trầm mặc không nói một cái, mới xoay người đi theo Lăng Văn Dục lên lầu.

Tiến vào phòng Lăng Vu Đề, Trình Cẩm Nhiên thấy được Lăng Vu Đề đang nằm ở trên giường.

Aya: Đừng hỏi chương nha, mình oải lắm rồi đó~ *oáp*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Công lược nam thần quốc dân (35)

Edit: Aya Shinta

Sau với một tuần trước thì cô gầy đi rất nhiều, bởi vì hôn mê không thể ăn cơm cho nên cô đang phải truyền dịch dinh dưỡng.

Nếu không phải sắc mặt cô tái nhợt, không hề có huyết sắc thì thật sự sẽ khiến người ta cảm thấy, cô chỉ đang ngủ mà thôi.

"Tiểu Vu, rốt cuộc làm sao vậy?"

Trình Cẩm Nhiên đi đến mép giường, có chút đau lòng nhìn Lăng Vu Đề.

"Bác sĩ nói, không tìm thấy nguyên nhân....."

Trình Cẩm Nhiên giương mắt nhìn Lăng Văn Dục: "Sao lại không tìm ra nguyên nhân?! Một người hôn mê chẳng lẽ là vô duyên vô cớ sao?!"

Nghe khí của anh có chút kích động, thấy anh để ý đến Lăng Vu Đề như vậy, Lăng Văn Dục lại kinh ngạc đôi chút: "Cậu, yêu em ấy?"

Trình Cẩm Nhiên không có phủ nhận, anh đưa tay nhẹ vỗ về gương mặt Lăng Vu Đề: "Phải, tôi yêu cô ấy! Có phải thực buồn cười hay không, tôi vốn chán ghét cô ấy như vậy, hiện tại, tôi lại yêu cô ấy! Yêu đến mức tình nguyện không cần cả thế giới, chỉ cần cô ấy!"

"Khi tất cả mọi người rời bỏ tôi mà đi, chỉ có cô ấy sẽ ôm tôi, nói với tôi rằng mặc kệ phát sinh sự tình gì, cô ấy cũng sẽ lưu tại bên tôi! Có ấy tựa ánh mặt trời, khi tôi chìm trong bóng đêm vô tận thì cô ấy đã làm thế giới của tôi sáng bừng!"

Trong ánh mắt Trình Cẩm Nhiên hiện lên hơi nước, nhưng anh đưa lưng về phía Lăng Văn Dục, cho nên Lăng Văn Dục cũng không có nhìn thấy.

Nghe anh nói vậy, Lăng Văn Dục kinh ngạc một chút.

Sau đó anh lại cảm thấy Trình Cẩm Nhiên sẽ yêu Lăng Vu Đề cũng bình thường, ai nói người đã từng thích người đồng giới thì sẽ không thích người khác phái đâu!

Anh cảm thấy vui mừng cho em gái nhà mình, ít nhất những việc mà cô trả giá thì rốt cuộc cũng có được hồi báo!

Hạt giống cô đã gieo xuống, rốt cuộc đã nở hoa rồi!

"Bác sĩ nói, không biết em ấy có thể tỉnh lại hay không."

Trình Cẩm Nhiên cong khóe môi, anh thăm tỉnh nhìn khuôn mặt tỉnh xảo lại tái nhợt của Lăng Vu Đề.

Anh chậm rãi cúi người, khẽ khàng đặt một nụ hôn trên trán cô, sau đó lại hôn lên trên môi cô một chút.

"Không sao cả, nếu Tiểu Vu ngủ say cả đời, tôi đây liền chiều cô cô ấy cả cuộc đời!"

Cả cuộc đời!

Ba chữ này nói thì dễ, làm được lại rất khó!

Rất nhiều người luôn sẽ treo cái chữ cả cuộc đời này ở bên miệng, đảo mắt liền vứt đằng sau đầu.

Nhưng đã quen biết với Trình Cẩm Nhiên mười hai năm thì Lăng Văn Dục biết, "cả cuộc đời" của Trình Cẩm Nhiên thì không phải chỉ nói mà thôi!

Lăng Văn Hạ đang đứng ở ngoài cửa cũng hơi giật mình đôi chút, anh không nghĩ rằng Trình Cẩm Nhiên sẽ nói như vậy.

Trước kia anh có gặp Trình Cẩm Nhiên vài lần, lúc đó thì Trình Cẩm Nhiên không có yêu em gái anh, anh có thể nhìn ra được.

Hôm nay Trình Cẩm Nhiên lại bất đồng, trong mắt cậu ta mang theo sự để ý đối với Lăng Vu Đề, anh thấy được, hơn nữa đó là vô cùng, vô cùng để ý!

Lăng Văn Hạ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đối với người đàn ông mà em gái mình yêu sâu đậm này, trước sau anh đều không dám hạ ngoan tâm.

Đúng vậy, không phải không muốn, là không dám!

Anh sợ nếu Trình Cẩm Nhiên có bất trắc gì, sau khi Lăng Vu Đề tỉnh lại thì sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho người anh trai này!

Cho nên, anh không dám!

Anh chờ dài một hồi, thôi, nếu Trình Cẩm Nhiên thật sự có thể làm được cái việc cho dù Lăng Vu Đề không tỉnh lại thì cậu ta cũng sẽ chiều cổ em ấy cả đời.

Như vậy, anh sẽ cho phép Trình Cẩm Nhiên ở lại bên cạnh em ấy đi!

Tuy Lăng Vu Đề đang lâm vào hôn mê, nhưng ý thức của cô lại vô cùng thanh tỉnh.

Chủ yếu là bởi vì thân thể này sử dụng đi năng thái miễn, cho nên tiêu hao quá mức.

Thế cho nên cô đã hôn mê một tuần mà cũng không có khôi phục lại!

Một tuần này, người ta nói mỗi một câu bên người cô thì kỳ thật, cô đều có thể nghe được rành mạch.

Mà lời vừa này của Trình Cẩm Nhiên, đương nhiên cô cũng có thể nghe rõ!

Độ hảo cảm của Trình Cẩm Nhiên đã lên tới 95 điểm vào hai ngày trước, mà ngay khi này, độ hảo cảm của anh lại tăng thêm ba điểm nữa.

Hiện tại còn kém hai điểm hảo cảm, chỉ cần hai điểm thì cô liền hoàn thành cái nhiệm vụ công lược này!

Lăng Vu Đề muốn tình lại nhưng vẫn không thể khống chế thân thể này, nên cô cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ một chút --

Từ khi Trình Cẩm Nhiên biết Lăng Vu Đề hôn mê, liền trực tiếp dọn tới Lăng gia.

Lăng Văn Hạ an bài cho Trình Cẩm Nhiên một phòng ở bên cạnh phòng Lăng Vu Đề, khi không có việc gì thì Trình Cẩm Nhiên vẫn luôn ở trong phòng Lăng Vu Đề.

Anh cũng không làm gì khác, biết Lăng Vu Đề ngẫu nhiên thích xem ít tiểu thuyết, anh liền tìm một ít tiểu thuyết đang tương đối nổi rồi đọc cho cô nghe.

Đối với hành động của Trình Cẩm Nhiên, Lăng Vu Đề nói không cảm động là giả.

Chẳng qua, trong lòng cô còn đồ một hơi không thông đấy, chờ cô có thể tỉnh lại thì...

Hừ hừ --

Lăng Vu Đề hôn mê đã nửa tháng, ngày hôm nay, rốt cuộc cô đã cảm thấy được mình có thể khống chế thân thể.

Đầu tiên thì cô giật giật ngón tay, sau đó mới run run lông mi, chậm rãi mở to mắt.

Vừa lúc nắng mới lên, Trình Cẩm Nhiên kéo bức màn ra để Lăng Vu Đề phơi phơi nắng.

Cho nên Lăng Vu Đề vừa mở mắt ra, thì đã cảm thấy hơi chói mắt, lại có chút áp áp của ánh nắng.

Một hồi lâu thì cô mới thích ứng được với những tia nắng sáng ngời này.

Cô nghiêng đầu đánh giá phòng mình một chút, ngoại trừ chính cô thì không có người nào khác trong phòng.

Hôm nay Lăng Vu Đề không có truyền dịch dinh dưỡng, cô chống thân mình muốn ngồi dậy.

Nhưng bởi vì đã ngủ nửa tháng, nên hiện tại cô căn bản không có sức gì cả.

Lăng Vu Đề thử vài lần đều không ngồi dậy nổi, cô nhụt chí từ bỏ.

Vừa lúc này thì cô nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, sau đó chính là tiếng bước chân.

Ngay sau đó, cô thấy được Trình Cẩm Nhiên đang đi về phía mình.

Nửa tháng không gặp, thể nhưng Lăng Vu Đề cảm thấy hết sức tương niệm.

Rõ ràng hơn một tuần tới nay, ngày nào thì Trình Cẩm Nhiên cũng sẽ nói chuyện ở bên tai cô.

Rõ ràng trước kia bọn họ cũng từng có một hai tháng không gặp mặt, nhưng cảm giác lần này lại phá lệ mãnh liệt!

Người đã nằm trên giường, nhắm nghiền hai mắt được nửa tháng, bây giờ lại mở to mắt nhìn chính mình, trong lúc nhất thời thì Trình Cẩm Nhiên không có phản ứng lại được.

Anh chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, không có rời đi, cũng không có tới gần.

Thật lâu sau, quả thực Lăng Vu Đề đã có chút không kiên nhẫn, mới mở lời: "Cẩm Nhiên, anh, sao lại ở chỗ này?"

Giọng nói của Lăng Vu Đề gọi hồn Trình Cẩm Nhiên về thành công, nét mặt ngỡ ngàng ban đầu liền biến thành tươi cười, anh bước nhanh đến bên giường Lăng Vu Đề.

"Cẩm....."

Lăng Vu Đề còn chưa có nói xong thì đã bị Trình Cẩm Nhiên ôm vào trong ngực.

Cái ôm của anh thực ảm áp, so với bất luận cái ôm nào ở lúc trước thì cũng đều ảm hơn!

Là bởi vì, hiện tại anh yêu cô sao?

"Tiểu Vu, rốt cuộc em cũng tỉnh!"

Trình Cẩm Nhiên nói hơi run rẩy, anh đã làm tốt quyết định phải chiều cô Lăng Vu Đề cả đời, anh lại không hề chuẩn bị kịp tâm lý khi Lăng Vu Đề tỉnh lại.

Thế nhưng, cảm ơn trời đất!

"Ừ, em tỉnh rồi." Lăng Vu Đề thanh âm thực nhẹ.

Nghe thấy giọng nói của Lăng Vu Đề, Trình Cẩm Nhiên buông cánh tay đang ôm chặt cô ra, thay vào đó là nâng lấy mặt cô: "Cảm ơn vì em có thể tỉnh lại!"

Nhìn nét tiêu tụy không thể che giấu trên gương mặt tuân tử tính xảo của Trình Cẩm Nhiên, Lăng Vu Đề biết, trong khoảng thời gian này thì anh hẳn đã không có ngủ ngon giấc.

Cô cong môi cười với Trình Cẩm Nhiên, sau đó hỏi: "Anh cả với anh hai em đâu?"

"Anh cả đi công ty, anh hai dẫn chị dâu đi tản bộ rồi."

Aya: Mai phải làm bài tập sml, tranh thủ nào. Đây là cho ngày mai nha~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Công lược nam thần quốc dân (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Nghe Trình Cẩm Nhiên gọi anh cả anh hai tự nhiên như vậy, Lăng Vu Đề đứng là hơi kinh ngạc.

Không nghĩ tới cô chỉ ngủ nửa tháng mà thôi, mà hình như Trình Cẩm Nhiên sống cùng với Lăng Văn Hạ và Lăng Văn Dục không tệ nhỉ?

Lăng Vu Đề gật đầu: "Hả, em biết rồi."

"Tiểu Vu, đến cùng thì em đã xảy ra chuyện gì ở Y quốc? Tại sao em lại hôn mê lâu như vậy? Có phải là, Jonathan đã làm gì đối với em?"

Vấn đề này đã làm anh phiền não rất lâu, Trình Cẩm Nhiên nhất định phải biết nguyên nhân làm Lăng Vu Đề hôn mê.

Jonathan đã làm gì với cô nhỉ?

Ha ha ~ hẳn là cô đã làm gì với Jonathan mới đúng!

Lăng Vu Đề không có cố giấu nhem tất cả, cũng không có nói thật toàn bộ: "Chỉ là tiêu hao quá nhiều tinh thần, thân thể có chút hư nhược mà thôi. Không sao cả, hiện giờ em đã ổn rồi!"

Trình Cẩm Nhiên khẽ cau mày: "Tiêu hao tinh thần? Em làm cái gì?"

Nhớ tới ngày đó, Lăng Vu Đề chỉ cần một ánh mắt mà đã khổng chế được mình, Trình Cẩm Nhiên tràn ngập tò mò với một mặt không người biết của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề không có nói, trực tiếp dời đề tài.

"Chuyện của anh đã ổn chưa?"

Mặc dù biết Lăng Vu Đề đang lảng sang chuyện khác, nhưng Trình Cẩm Nhiên cũng không hề nói gì, nếu cô ấy không muốn nói thì anh cũng không muốn miễn cưỡng.

Anh gật đầu: "Ừm, sớm đã không sao rồi! Nhờ có Tiểu Vu em!"

Lăng Vu Đề cười cười, không nói gì.

Bởi vì tình lại, thân thể còn có chút suy yếu, thế nên Lăng Vu Đề còn không có trò chuyện được với Trình Cẩm Nhiên mấy câu thì cô lại ngủ.

Lúc xế chiều, bởi vì Trình Cẩm Nhiên đã thông báo, Lăng Văn Hạ trực tiếp trở về từ công ty.

Khi Lăng Vu Đề tỉnh lại lần nữa, cô đã nhìn thấy Lăng Văn Hạ đang ngồi ở bên giường mình.

"Anh cả!"

Nhìn Lăng Vu Đề đã trở về, cô đang nằm ở trên giường và nở nụ cười với cùng xán lạn với anh, Lăng Văn Hạ cảm thấy hốc mắt của anh có hơi ướt át.

Lăng Văn Hạ cong khoe miệng lên, nắm tay Lăng Vu Đề thật chặt: "Em gái, rốt cục em cũng tỉnh lại!"

"Nghe nói anh cả vì em mà đặc biệt lui hôn lễ với chị Dung Tư Kỳ lại, xin lỗi..."

Đối với việc này, Lăng Vu Đề thật sự có chút áy náy, thế nhưng hết cách rồi, cô đâu có tỉnh được đâu!

"Con bé ngốc, sao lại xin lỗi anh cả! Em có thể tỉnh lại thì anh đã vô cùng biết ơn rồi!"

Lăng Văn Hạ cười xoa xoa tóc Lăng Vu Đề, dịu dàng trong mắt anh cũng sắp hoá thành nước mà tràn ra rồi.

Cũng may là cô biết Lăng Văn Hạ là do thương yêu em gái của mình, bằng không cô còn tưởng rằng Lăng Văn Hạ đang nhìn người yêu của mình đấy!

Sau khi Lăng Vu Đề tỉnh lại, đương nhiên thì hôn lễ của Lăng Văn Hạ cùng Dung Tư Kỳ phải cử hành nhanh một chút.

Ngay ở một tuần sau, Lăng Văn Hạ rốt cục đã kết hôn với Dung Tư Kỳ.

Phù đầu là Lăng Vu Đề, mà phụ rể lại là em họ của Dung Tư Kỳ.

Còn việc vì sao không phải là Trình Cẩm Nhiên?

Đương nhiên vì Lăng Vu Đề đưa ra đề nghị như vậy!

Bởi vì sau khi tỉnh lại thì cô đã tuyên bố rời khỏi giới giải trí, hôn lễ qua đi, Lăng Vu Đề ngoại trừ nói một tiếng với Lăng Văn Hạ thì cũng không thông báo với ai khác, trực tiếp kéo một vali hành lý rồi rời đi.

Cô tới xứ sở của tất cả các thần thoại với cùng mỹ lệ - X quốc, nơi đó sẽ không có người nào biết đến một mình tỉnh không quá nổi tiếng như cô.

Cô lại như là một người bình thường, đi ở trên đường với nụ cười mím trên môi, nếu có người quay đầu lại nhìn thì cô cười gật đầu.

Ở X quốc nửa năm, cô thường xuyên gọi điện thoại cho Lăng Văn Hạ, nói cho anh rằng mọi việc đều tốt đẹp cả.

Cô biết Trình Cẩm Nhiên vẫn đang tìm mình, thế nhưng cô đã dặn Lăng Văn Hạ, không được nói tung tích của cô cho Trình Cẩm Nhiên.

Độ hào cảm của Trình Cẩm Nhiên đã sớm đầy, tuy không muốn gặp Trình Cẩm Nhiên nhưng Lăng Vu Đề cũng chưa hề nghĩ tới việc trực tiếp rời khỏi thế giới nhiệm vụ.

Cô có thể không gặp Trình Cẩm Nhiên trong thời gian ngắn, làm anh sốt ruột.

Thế nhưng, cô không đánh lòng dễ anh vĩnh viễn không tìm được mình!

Cô ở X quốc nhàn nhã nghỉ phép, mà Trình Cẩm Nhiên lại ở Z quốc sống một ngày bằng một năm

Nửa năm! Ròng rà đến nửa năm!

Hầu như mỗi ngày, anh đều sẽ đến Lăng gia tìm Lăng Văn Hạ Lăng Văn Dục, hỏi bọn họ về tung tích của Lăng Vu Đề.

Nhưng Lăng Văn Dục không biết, còn Lăng Văn Hạ lại không chịu nói cho anh!

Đối với việc Lăng Vu Đề "mất tích", thật sự thì Trình Cẩm Nhiên không biết làm sao.

Sao Lăng Vu Đề lại không từ mà biệt như vậy?!

Không, không thể nói là không từ mà biệt, chỉ ít, sau khi cô rời được một tiếng đồng hồ, đã từng gửi cho anh một tin nhắn.

Tin nhắn nói rằng: Nếu tất cả mọi chuyện đều đã êm xuôi, như vậy việc em đã đáp ứng anh lúc trước, em sẽ làm được! Yên tâm, sau này em sẽ không quản quýt lấy anh nữa!

Ngày này, sau khi Trình Cẩm Nhiên hết lịch trình thì anh lại tới Lăng gia lần nữa.

Anh đã tới quá nhiều lần, người hầu trong Lăng gia cũng sẽ không ngăn anh lại nữa.

Thật ra trong lòng Lăng Văn Hạ đã chấp nhận Trình Cẩm Nhiên, chỉ là cho dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn phải đứng về phía em gái mình.

Do vậy nên Lăng Vu Đề nói giữ bí mật, đương nhiên anh cũng sẽ làm vậy.

"Anh cả."

Trong thư phòng, Trình Cẩm Nhiên ngồi ở đối diện Lăng Văn Hạ.

Lăng Văn Hạ nhàn nhạp ừ một tiếng, anh không có giương mắt, chỉ cúi đầu nhìn công văn.

Trình Cẩm Nhiên cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Văn Hạ.

Tầm mắt của anh thực sự là quá mức "hóng bóng", Lăng Văn Hạ cũng không thể không giương mắt nhìn anh.

"Có việc?" Lăng Văn Hạ hỏi.

Trình Cẩm Nhiên lắc đầu: "Không có chuyện gì."

Cũng là bởi vì không có chuyện gì, anh mới đến Lăng gia trông giữ Lăng Văn Hạ, chờ Lăng Văn Hạ báo cho anh về tung tích của Lăng Vu Đề.

Nhìn thấy ý tứ trong ánh mắt Trình Cẩm Nhiên, vẻ mặt luôn luôn lạnh lẽo cứng rắn của Lăng Văn Hạ có chút không thể duy trì.

Trong mắt anh chợt lóe lên ý cười, anh thờ dãi: "Nửa năm trước thì em ấy vẫn quần quít lấy cậu, hiện tại lại không quần lấy cậu, không phải rất tốt sao?"

"Hiện tại em muốn quần lấy cô ấy! Anh cả hãy cho em cơ hội này đi!"

Trình Cẩm Nhiên đứng lên, thành ý tràn đầy trong đôi mắt anh.

Nhớ tới cuộc trò chuyện giữa mình cùng em gái vào ngày hôm qua, Lăng Văn Hạ dùng ngữ khí cảm thán nói rằng: "Nghe nói thủ đô X quốc là một nơi rất xinh đẹp, nếu như rảnh rỗi thì đúng là có thể đi du lịch giải sầu."

Trình Cẩm Nhiên không phải là kẻ ngốc, anh biết đây là Lăng Văn Hạ nhắc nhở anh.

Anh nhếch môi, lộ ra một nụ cười ngây ngô không phù hợp với tướng mạo của mình: "Em biết rồi, cảm ơn anh cả!"

"Tạm biệt anh cả!"

Nói xong, Trình Cẩm Nhiên đã không thể chờ đợi được nữa, anh xoay người rời đi.

Anh lấy đi động ra, gọi điện thoại đặt trước vé máy bay đi thủ đô X quốc, sau đó lại từ chối tất cả lịch trình.

Sau khi anh mang theo mấy bộ quần áo cùng hộ chiếu thì trực tiếp đi tới sân bay.

--Thủ đô X quốc--

Lăng Vu Đề mới vừa mua đồ từ siêu thị chuẩn bị về nhà, vừa mới đi ra siêu thị, cô đã nhìn thấy Trình Cẩm Nhiên đang đứng trước trạm xe buýt với bộ dạng hơi mù mờ.

Lăng Văn Hạ đã gửi một địa chỉ đại khái cho Trình Cẩm Nhiên trước khi anh lên máy bay, hiện tại anh đang đứng ở vị trí mà Lăng Văn Hạ cho anh.

Nhưng anh lại không biết đến cùng thì Lăng Vu Đề ở nơi nào mà!

Ngày khi Trình Cẩm Nhiên chuẩn bị tìm khách sạn ở lại trước, anh lại nhìn thấy Lăng Vu Đề đứng ở phía bên kia con đường, cô đang cầm một cái túi mua sắm.

Nửa năm không gặp, hình như cô ấy càng thêm mê người.

Có thể, là bởi vì lòng anh chẳng..

Thế nhưng, có thể gặp lại, thật tốt!

Trình Cẩm Nhiên không lo được có xe cộ lui tới hay không, không lo được hành lý của anh..

Mà liều lĩnh chạy đến đối diện đường, ôm Lăng Vu Đề vào trong lòng ngực.

Tay anh hơi chút run rẩy mà ôm chặt lấy Lăng Vu Đề, hình như anh sợ rằng mình chỉ cần buông tay thì Lăng Vu Đề sẽ lại biến mất không còn tăm hơi!

"Tiểu Vu, lần này, đến lượt tôi đến quần lấy em không buông đi! Dùng thời gian là cả đời này!"

"Được!"

Nhếch miệng lên thành độ cong của hạnh phúc, nước mắt lấp lánh ở khóe mi, ở dưới ánh tà dương, nó phát ra ánh sáng rực rỡ tựa kim cương --

Aya: Cuối cùng cũng kết xong ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Công lược gian thần Tả tướng (01)

Edit: Mia

Trở lại bên trong hệ thống, Lăng Vu Đề rốt cuộc không nhớ ra là mình đã làm gì.

Đậu má! Vị Diện Hiệp Hội này thực khôn nạn! Thế nhưng dám cướp đoạt ký ức của cô, các người có thể vô si hơn một chút được không?

Hạ Luân: Có thể chứ ~

Lăng Vu Đề...

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thực nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Cốt cách: 50/100

Kinh mạch: 45/100

Huyết nhục: 45/100

Nội tạng: 45/100

Điện mạo: 45/100

Lân da: 45/100

Tóc: 45/100

Móng tay: 45/100

Kỹ năng đặc thù: Dị năng hệ thủy cấp 4, dị năng thời miễn.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù ở thể giới nhiệm vụ, chỉ có thể lựa chọn dùng giống như vậy!

Khen thưởng: (Khởi động lại một lần nữa: Khi xác định nhiệm vụ không thể thành công, có thể làm lại từ đầu) ×1

Nhìn qua số liệu cá nhân đã sắp được phân nửa, trong lòng Lăng Vu Đề rốt cục cũng thoải mái một chút!

Cô ngẫm nghĩ một chút, nếu không có biện pháp trở lại thể giới nhiệm vụ trước, như vậy thì cô nhanh chóng đi làm nhiệm vụ vậy!

Vị Diện Hiệp Hội bên kia, Hạ Luân đã truyền sóng điện não của Tịch Tử Thu trở lại ngay khi Lăng Vu Đề đi làm nhiệm vụ.

Đại khái khoảng mười phút, khoang dinh dưỡng một bên tự động mở ra.

Hạ Luân lập tức đứng lên, xoay người nhìn khoang dinh dưỡng.

Tịch Tử Thu mặc trang phục vô khuôn màu trắng từ bên trong bước ra, anh hơi nhăn mày, cảm xúc luôn không hề dao động của anh khó có khi lại hơi mang chút cảm xúc khác thường.

Hạ Luân đến gần Tịch Tử Thu: "Hội trưởng....."

Tịch Tử Thu vốn đang còn trầm tư thì nghe thấy Hạ Luân, anh nghiêng đầu nhìn Hạ Luân một cái.

Tịch Tử Thu cũng không nói lời nào, cứ nhàn nhạt nhìn Hạ Luân như vậy.

Hạ Luân cảm thấy, Hội trưởng vẫn là Hội trưởng, nhưng mà anh lại bị Hội trưởng nhìn đến nỗi da gà.

"Hội trưởng....."

Tịch Tử Thu gật gật bả vai: "Hạ Luân, cậu nói cho tôi, nguyên thân của tôi ở thế giới trước là ai?"

Hạ Luân chớp chớp mắt, Hội trưởng không nhớ rõ?

Không phải đó chứ! Tuy rằng ở trong thế giới tiểu thuyết thì sẽ không có ký ức nguyên bản của mình.

Nhưng khi trở về, sẽ nhớ rõ tất cả sự việc xảy ra trong tiểu thuyết!

Mặc dù nghi hoặc nhưng Hạ Luân lại vẫn ngoan ngoãn trả lời vấn đề của Hội trưởng đại nhân nhà mình: "Một mình tỉnh, tên là Trình Cẩm Nhiên."

"Ừm"

Tịch Tử Thu gật đầu, sau đó Hạ Luân cảm thấy chắc chắn mình đang hoa mắt!

Vậy mà anh lại nhìn thấy Hội trưởng đại nhân cười?!

"Một nam phụ đồng tính luyện ái? Hạ Luân, chờ sau khi thực nghiệm này thành công, cậu sẽ là người thứ hai thử nghiệm hạng mục này đi! Tôi sẽ tự mình chuẩn bị!"

Nói xong, Tịch Tử Thu nhắc chân đi vào phòng thay quần áo.

Mà Hạ Luân, vẫn còn đứng hình ở đó.....

Hội trưởng, Hội trưởng vừa mới nói muốn anh là người thứ hai thử nghiệm hạng mục này?

Vì sao mà anh lại cảm thấy, Hội trưởng muốn trả thù anh thế?!

Hạ Luân: /(T o T) /~~ Hội trưởng, luân gia sai rồi! Cầu buông tha!

Tịch Tử Thu thay đổi quần áo của mình rồi rời khỏi phòng thiết bị, anh là Hội trưởng của Vị Diện Hiệp Hội, không có khả năng luôn ở trong thế giới tiểu thuyết.

Anh còn phải đi xử lý công việc, cũng không có rồi đi bao lâu mà chỉ là một ngày mà thôi.

Sau khi mở một hội nghị, xử lý một ít văn kiện cần ký tên thì Tịch Tử Thu ngồi ở trong văn phòng của mình.

Anh hơi rũ mắt, trong đầu nhớ tới lúc anh còn là Trình Cẩm Nhiên.

Đối với hệ thống công lược kia, lúc Tịch Tử Thu trở lại Vị Diện Hiệp Hội thì đã không còn cảm giác gì lớn.

Nếu chỉ bị công lược một lần mà anh đã có cảm tình, vậy thì không cần đi thử nghiệm ở thế giới tiểu thuyết nữa.

Cho nên, tuy Trình Cẩm Nhiên bị Lăng Vu Đề công lược thành công. Nhưng Tịch Tử Thu thì không có bị cô công lược được!

Nghỉ đến Lăng Vu Đề, Tịch Tử Thu khẽ nhíu mày.

Hệ thống công lược kia, cũng quá tận chức đi?

Theo lý mà nói, ngay khi hoàn thành công lược thì hệ thống nên rời đi thế giới nhiệm vụ.

Nhưng cô ấy lại không có rời đi, ngược lại vẫn luôn ở bên anh, thẳng đến khi anh chết đi.

Tịch Tử Thu nhẹ nhàng hít một hơi rồi ngồi thẳng người, sau khi liên hệ với trợ lý và phân phó một chút thì anh liền trở lại phòng thiết bị.

Lúc này đây, Tịch Tử Thu sẽ không để mình vào thế bị động.

Anh tự mình ngồi ở trước bàn điều khiển, nhìn nội dung thế giới tiểu thuyết mà anh sắp sửa đi cùng với thân phận mỗi nam phụ, lựa chọn một nam phụ trong số đó.

"Là hắn đi, vẫn xóa trí nhớ của tôi đi. Hạ Luân, trong lúc tôi làm cái thực nghiệm này, tôi sẽ quan sát thật kỹ tới biểu hiện của cậu."

Nói xong, Tịch Tử Thu vào khoang dinh dưỡng.

Hạ Luân nuốt nuốt nước miếng, nếu anh sớm biết rằng Hội trưởng đại nhân sẽ mang thù như thế.....

Chắc chắn anh sẽ không cố ý an bài Hội trưởng đại nhân vĩ đại tiến vào thân thể Trình Cẩm Nhiên!

Hạ Luân thành thành thật thật truyền tống Tịch Tử Thu đến vai nam phụ mà Tịch Tử Thu vừa lựa chọn, sau đó chỉ định đối tượng công lược của Lăng Vu Đề là nam phụ kia.

Anh lau lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ cầu Hội trưởng đại nhân thấy biểu hiện ngoan ngoãn của anh thì sẽ quên Trình Cẩm Nhiên đi.....

Vừa mới tiến vào thế giới nhiệm vụ, Lăng Vu Đề chỉ cảm thấy da đầu mình giống như đang bị kéo xuống.

Trên mặt cũng nóng rất, đau đớn như có cả vạn con sâu đang gặm nhấm máu thịt cô vậy.

"Lăng Vu Đề, là người tự hại mình! Tất cả những thứ này, đều là người tự tìm! Ta sẽ không bị người lừa gạt lần nữa, không bị người lợi dụng nữa!"

Một giọng nói lạnh lùng của nữ tử vang lên bên tai Lăng Vu Đề, cô có sức mở to mắt.

Không biết là mồ hôi hay là máu chảy vào đôi mắt cô, khiến cô vô cùng khó chịu.

Trong tầm mắt mờ hồ của mình, hình như cô nhìn thấy có một nữ tử ăn mặc y phục cổ trang màu xanh nhạt.

Hình dạng thì Lăng Vu Đề thấy không rõ lắm, nhưng Lăng Vu Đề có thể cảm thấy được hận ý cuộn trào trong mắt nàng ta.

"A....."

Lăng Vu Đề thờ phi phòng, lại không có biện pháp nào phát ra âm thanh, trong cổ họng cô cũng đau rát, đầu lưỡi đã mất cảm giác.

Nàng kia cũng a một tiếng, nhưng lại là cười lạnh.

Nàng dùng một cây sắt được nung đến cháy đỏ đâm vào cằm Lăng Vu Đề, nâng cằm cô lên.

"Xèo --"

Trong nháy mắt thì cái mũi da thịt bị cháy đã tràn ngập trong xoang mũi của Lăng Vu Đề, vô cùng khó ngửi.

Lăng Vu Đề bặm chặt môi, không cho mình kêu ra tiếng.

"Không phải người luôn coi trọng gương mặt khuyênh quốc khuyênh thành của mình sao? Như vậy thì hôm nay, ta liền phá nát nó! Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết như vậy. Ta sẽ cho người giúp ngươi thay một y phục cho khắt cái, đưa ngươi đến đầu đường xỏ chợ đi xin ăn! Đương nhiên, ngươi có thể sống bao lâu thì phải xem số mệnh của ngươi rồi!"

Lăng Vu Đề chỉ biết cắn môi dưới, cô đã không thể mở mắt ra nổi nữa, đành phải nhắm mắt lại.

Hiện giờ cô còn có thể làm gì?

Cái gì cũng chẳng làm được sắt!

May mà người trước mắt này hận cô đến mức không muốn cô chết, như vậy là tốt rồi!

Aya: Ghim Hạ Luân nhé ~

Thả thính cho các bạn một chương trước nhé, mình thấy chương này nó cũng chẳng kém cái thể giới đầu đầu, kinh quá đi eo oi ~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Công lực gian thần Tả tướng (02)

Edít: Mía

Chờ cô tiếp thụ kỷ ức của nguyên thân cùng nhiệm vụ này, những nỗi đau ngày hôm nay, cô tuyệt đối sẽ không để nó vô ích như vậy!

Hình như nàng kia có phản phò người rai cái gì đó ở trên mặt cô, ngoại trừ đau thì Lăng Vu Đề cũng không có cảm giác gì khác.

Xem ra, nữ tử này thật sự vô cùng hận gương mặt này của cô đấy!

Sau đó...

Lăng Vu Đề đau đến hôn mê bất tỉnh, không biết trời trăng mây đất gì nữa--

Khi tỉnh lại lần nữa, Lăng Vu Đề hoàn toàn không mở mắt ra được.

Cô cố dùng sức để mở thì cũng thấy không rõ lắm!

Trên mặt, trên người đều đau đến mức cô muốn chửi thề!

Vị Diện Hiệp Hội này sao không đi lo mấy cái khác, sao cứ thích chinh cô không vậy?!

Mất thì nhìn không thấy, cô cũng chỉ có thể dựa vào xúc giác của mình để đi thăm dò vị trí hiện tại.

Cô đưa tay sờ sờ dưới người mình, xúc giác rất quen thuộc, hình như là rom rạ để lót như nhà tù ở thế giới đầu tiên..

Cô vừa mới muốn mở rộng ra thêm một chút, thì có tiếng nói rụt rè của một đứa bé truyền đến cách đây không xa: "Nurong, người kia động đấy!"

Lăng Vu Đề nghe thấy sợ hãi trong lời nói của nó.

Động đấy?

Nói cô sao?

"A, a....."

Cô muốn nói một câu chào hỏi, kết quả lại chỉ có thể phát ra những tiếng khàn khàn khó nghe, như là tiếng cưa kim loại rì sét khi cưa gỗ, khó nghe đến mức chính cô cũng chán ghét!

Lăng Vu Đề muốn khóc, cô chỉ là tới công lực nam phụ thôi mà, vì sao cô lại thảm như vậy?!

Được rồi, cô cũng đã khóc luôn rồi.

Cô cuộn tròn người trên rom, dùng âm thanh khó nghe mà khóc thút thít, dọa sợ tiểu khất cái đối diện không nhẹ đến mức nó phải nhìn chăm chú mẫu thân mình.

Nước mắt chảy đến miệng vết thương của cô làm nó càng thêm đau, rơi vào đường cùng, Lăng Vu Đề muốn khóc thì cũng không dám khóc nữa.

Nỗ lực khắc chế cảm xúc của mình một chút, cô mới bắt đầu tiếp thu cốt truyện cùng kỷ ức.

Lăng Mộ Lam là đích nữ của Hữu tướng đương triều, tính cách nàng tương đối kiêu căng.

Phụ thân yêu thương, mẹ kế triu mến, cùng thứ huynh thứ muội ở chung hòa hợp.

Chỉ là không nghĩ tới, phụ thân yêu thương là thật!

Mẹ kế triu mến lại là giả! Thứ huynh thứ muội hòa hợp cũng là giả!

Ngay cả trưởng phụ mà nàng quý mến cho tới nay, cũng đã thông đồng với thứ muội vào lúc nàng không để ý!

Vậy mà hai người kia liền thù hãm hại cha của nàng, hại chết ca ca của nàng!

Thai nhi nàng hoài bảy tháng, bị thứ muội thiêu sống!

Trời cao không tề với nàng, cho nàng một cơ hội trọng sinh, để nàng quay về lúc mới cặp kè còn chưa hứa hôn.

Lúc này đây, nàng nhất định phải che chở phụ thân cùng ca ca của chính mình thật tốt!

Khuyến mẹ kế cùng thứ huynh thứ muội, nợ máu phải trả bằng máu --

Lăng Vu Đề mờ to mắt, mắt cô rất đau, cô vẫn không thể thấy được gì cả.

Chỉ ngờ ngợ thấy được một mảng đen tối, nói vậy, hiện tại là ban đêm

Máu trên mặt cùng trên người cô cũng đã khô lại, nhưng hơi động một chút thì miệng vết thương sẽ vỡ ra, sau đó lại chảy máu.

Lúc này Lăng Vu Đề chỉ có một cảm giác: Đau!

Tiếp thu cốt truyện cùng ký ức xong, Lăng Vu Đề vốn chuẩn bị liên hệ với Vị Diện Hiệp Hội.

Giờ cô cũng muốn mắng Vị Diện Hiệp Hội!

Vì sao phải cho nàng đến vào lúc này chứ!

Cho dù là sớm hai ngày cũng còn tốt hơn!

Hiện tại bộ dạng cô nhìn như đã chết rồi, rốt cuộc muốn nghịch tập như thế nào đây?!

Ký ức của nguyên thân vào lúc này cũng đã không có nữa.

Nói cách khác, thân thể này sớm muộn cũng ngòm tới thôi!

Anh anh anh ~

Vị Diện Hiệp Hội, rốt cuộc thì luận gia có thù oán gì với các người thế hả?!

Hiện tại nếu cô ở tại miếu này, nếu không mất máu quá nhiều mà chết thì cũng sẽ lạnh đến chết! Mà nếu không lạnh chết, cô nhất định cũng sẽ đói chết!

Ngay lúc Lăng Vu Đề chuẩn bị liên hệ Vị Diện hiệp hội, đột nhiên có một cơn gió thổi qua phía cô.

Sau đó hình như có người hình đưa tay xem hơi thở của cô, thấy cô còn có chút hô hấp, liền ôm cô lên.

Lăng Vu Đề không thể nói chuyện, đôi mắt cũng nhìn không nhìn thấy, chỉ có thể tùy ý cái người không biết là bạn hay thù này ôm mình đi.

Tốc độ của người nọ cực nhanh, ở trong gió lạnh, ý thức Lăng Vu Đề lại trở nên mơ hồ lần nữa--

Chờ Lăng Vu Đề tỉnh lại, cô cũng không thể mở mắt, bởi vì đôi mắt của cô đã bị bịt lại. Giờ tay sờ thì Lăng Vu Đề mới biết được, không chỉ là đôi mắt. Trừ bỏ cái mũi cùng miệng, toàn bộ khuôn mặt cô đều bị bao kín.

Dưới thân là gấm vóc thoải mái, chần cũng cực kỳ dễ chịu.

Hắn là miệng vết thương trên người đã được bôi thuốc, hiện tại cô đã không còn có cảm giác đau nữa.

"Cô nương, người tỉnh rồi sao?"

Một giọng nữ tương đối dễ nghe vang lên cách Lăng Vu Đề không xa, rất thân thiện.

Lăng Vu Đề há miệng muốn nói chuyện, nhưng chỉ phát ra những tiếng "A a" như cũ.

Lăng Vu Đề khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ, cô phải biến thành người câm sao?!

Giọng nữ kia lại vang lên lần nữa: "Cô nương không cần lo lắng, Hoa tiên sinh nói, giọng nói của người tuy rằng bị hỏng rồi, nhưng nếu kiên trì trị liệu thì sẽ khá lên."

Hỏng rồi?!

À, cô nhớ ra rồi.

Lăng Mộ Lam đã từng đổ nước sôi vào trong miệng cô.

Nói vậy, hiện tại cô không chỉ không thể nói chuyện, mà vị giác cũng ném không được đi!

Chặc chặc chặc ~

Nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Lăng Mộ Lam lúc nàng ta trọng sinh, Lăng Vu Đề chỉ có thể kinh ngạc cảm thán.

Đúng vậy đúng vậy, Lăng Vu Đề chính là thứ muội, pháo hôi thứ ba của Lăng Mộ Lam sau khi trọng sinh!

Cái gì? Người thứ nhất và thứ hai đâu sao?

Chính là mẹ kế cùng thứ huynh rồi!

Lúc này, là lúc Lăng Mộ Lam trọng sinh trở về chưa quá ba tháng.

Nàng đã lấy thủ đoạn phi thường để hãm hại mẹ kế, khiến phụ thân nàng nhốt bà vào tù đường, sau đó giả thần giả quỷ, lấy không ít chuyện trái với lương tâm của mẹ kế ra, dọa đến mức bà phát bệnh tâm thần, cuối cùng rơi vào cảnh tự sát!

Mà thứ huynh của Lăng Mộ Lam, cũng chính là ca ca ruột của nguyên thân, cũng bị Lăng Mộ Lam liên hợp với ca ca mình, hại chết ở trong quân đội.

Trong quân đội có một người râu ria chết đi, vô cùng đơn giản!

Sau đó, dĩ nhiên liền đến phiên nguyên thân.

Còn có nửa năm mới tới lúc nguyên thân cập kê thì nàng đã bị Lăng Mộ Lam hãm hại tự thông với kẻ dưới, hơn nữa bị phụ thân Hữu tướng bắt gian trên giường.

Tức muốn học máu, Hữu tướng trực tiếp hạ lệnh nhốt nàng vào nhà lao trong phủ.

Lăng Mộ Lam đến nhà lao, tàn nhẫn dẫn vật nguyên thân một phen, rồi cho người ném nàng ném tới trong miếu tự sinh tự diệt.

Sau đó nàng ta lại đi nói với Hữu tướng, nguyên thân đã trốn đi cùng với người kia.

Thủ đoạn này, có thể nói là hoàn mỹ!

Thấy Lăng Vu Đề không có phản ứng, nàng kia lại nói chuyện: "Nơi này rất an toàn, cô nương có thể yên lòng dưỡng thương! Ta đi sắc thuốc cho cô nương trước!"

Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, Lăng Vu Đề âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng không biết nơi này là đâu, nhưng hiện tại, ít nhất cô cũng an toàn.

Mặc kệ thế nào, thân thể bây giờ của cô đã không có cách nào kiểm được đối tượng công lược đâu!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Công lược gian thần Tả tướng (03)

Cho nên tất cả, chờ cô tốt lên rồi nói sau đi --

Cứ như vậy, Lăng Vu Đề ở cái chỗ không biết là nơi nào, cũng không biết là do người nào thu lưu cô, hơn nữa cô còn được trị liệu, chiếu cố rất tốt.

Quả nhiên cô đoán không sai, bởi vì yết hầu bị nước sôi làm cô không thể nói chuyện, thì đầu lưỡi cũng chẳng nếm ra vị gì nữa.

Ngày nào cô cũng uống những thứ thuốc đó, người thì biết là vô cùng đắng.

Chỉ là uống vào trong miệng, ngoại trừ cảm thấy âm ẩm thì chẳng nếm được chút hương vị nào khác cả.

Mất đi vị giác, đối với người tham ăn như Lăng Vu Đề thì thực sự không thể thừa nhận sự thật này!!

Bởi vì đôi mắt của cô, ngoại trừ khi đói thuốc thì những lúc khác đều sẽ bị bao kín.

Giác quan duy nhất mà thân thể này có chính là xúc giác cùng thính giác.

Cô tính toán thời gian, chỉ chớp mắt, thế nhưng cô đã tới thể giới nhiệm vụ này nửa tháng!

Nửa tháng này, người vẫn luôn chiếu cố cô ngay từ đầu thì cũng chỉ có nữ tử kia.

Nữ tử kia nói, nàng ấy tên là Vũ Trúc, bởi vì hiểu chút y thuật cho nên chủ tứ phái nàng tới để chiếu cố cuộc sống hàng ngày của Lăng Vu Đề.

Vũ Trúc còn nói, ngày đầu tiên cô tới đây, đại phu trong phủ cũng đã xem qua thương thế của cô rồi.

Chỉ cần kiên trì đắp thuốc, uống thuốc thì sẽ không có ảnh hưởng đến tính mạng!

Đúng vậy, không có ảnh hưởng đến tính mạng mà thôi!

Lăng Vu Đề rất cuộc có thể mở miệng nói chuyện, cô nói phát hiện rằng mình chỉ có thể phát ra âm thanh rất nhỏ, nếu không nghe cẩn thận thì căn bản không ai có thể nghe được cô đang nói cái gì.

Bởi vì giọng cô quá khó nghe nên Lăng Vu Đề đã có thói quen giữ yên lặng.

Vết thương trên mặt, cùng đôi mắt, rốt cuộc sau nửa tháng thì cũng có thể mở ra.

Vừa mới mở mắt, Lăng Vu Đề bị ánh sáng bên ngoài chiếu vào nên cô lập tức nhắm tịt mắt lại.

Vũ Trúc vội vàng buông màn che xuống để chắn cho cô chút ít ánh sáng.

Lăng Vu Đề chậm rãi thích ứng với ánh sáng.

Cô nghiêng đầu nhìn Vũ Trúc, Vũ Trúc là một nữ tử thoát nhìn mới hai mươi mấy tuổi, có diện mạo vô cùng bình thường, cười lộ lên lại rất ấm áp.

Lăng Vu Đề nhìn nàng rồi cười cười: "Cảm ơn --"

Nói hai chữ xong, Lăng Vu Đề liền không mở miệng nữa, giọng cô giống như lão thái bà tám mươi tuổi, cô thật sự không có biện pháp chấp nhận!

Vũ Trúc cũng cười cười: "Cô nương không cần cảm ơn Vũ Trúc, Vũ Trúc cũng chỉ phụng mệnh hành sự thôi!"

Lăng Vu Đề gật gật đầu, cô đưa tay, chuẩn bị sờ mặt mình, còn không có sờ đến thì đã bị Vũ Trúc ngăn cản.

Sắc mặt của Vũ Trúc không tốt: "Cái kia, cô nương vẫn đừng có sờ....."

Nghe Vũ Trúc nói, Lăng Vu Đề hơi hơi nhăn mày lại, kiên quyết đưa tay sờ mặt chính mình.

Lúc cô gơ tay lên, đã không còn cảm giác tỉnh té như trong trí nhớ.

Cô có thể cảm giác được, mặt cô lúc này lồi lõm, thậm chí sờ lên có chút sần sùi!

Tay cô có chút không khống chế được mà run rẩy lên, cô giương mắt nhìn Vũ Trúc: "Gương! Cho ta gương!"

Vũ Trúc lắc đầu, nàng không có hành động gì cả, trong mắt nàng lộ ra vẻ không đành lòng cùng đồng tình.

Lăng Vu Đề hít sâu một hơi, trực tiếp xóc chân rời giường.

Thương tích trên người cô đã sớm khỏi, chỉ là bởi vì đôi mắt nên cô nằm trên giường ước chừng nửa tháng.

Nửa tháng không có xuống giường, nên cô đột nhiên xuống như vậy thì đứng không vững, trực tiếp té lăn trên đất.

Vũ Trúc thấy vậy, vội vàng đỡ Lăng Vu Đề dậy.

"Cô nương..... Ai, thôi được rồi thôi được rồi! Ngồi lên trên giường đi, Vũ Trúc lấy gương cho ngài!"

Được Vũ Trúc đỡ trở lại trên giường ngồi, Lăng Vu Đề trông mong nhìn Vũ Trúc đi lấy gương.

Chỉ chốc lát sau, Vũ Trúc liền lấy một cái gương đồng hình tròn tới rồi đưa cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhận gương xong, không có lập tức xem mặt của cô.

Cô biết gương mặt hiện tại của mình chắc chắn đã bị hủy hoại, chỉ là không biết đến tột cùng bị hủy thành cái dạng gì?

Lăng Vu Đề nhắm mắt lại hít sâu điều tiết cảm xúc rồi mới lấy hết can đảm gơ gương lên xem. Vốn dĩ đã chuẩn bị, nhưng khi Lăng Vu Đề thấy gương mặt này, cô vẫn bị dọa rồ!

Đúng vậy, bị dọa rồ!

Cô nhớ rằng Lăng Mộ Lam đã từng dùng chùy thủ nhúng nước muối rồi cắt lên mặt cô, còn dùng kim loại nung nóng đâm vào mặt của cô.

Trên gương mặt, bên trên má phải đan xen mấy đường sao hằn sâu tận xương.

Trong đó đường dài nhất là từ huyệt thái dương xuống tận khóe miệng, khiến miệng cô hơi biến dạng.

Gò má trái cũng có đường dao, nhưng tương đối nông, đã được trị liệu nên không có dữ tợn như vậy.

Bên trái vầng trán tới gần huyệt thái dương, có một vết sẹo to như quả trứng.

Khó xem nhất là chỗ cằm, đó là lúc Lăng Vu Đề vừa mới đi vào thể giới nhiệm vụ này, cô bị Lăng Mộ Lam dùng kim loại đâm vào.

Gương mặt này, hoàn toàn bị hủy hoại!

Lăng Vu Đề run rẩy sờ vết sẹo trên mặt, cô nhớ rõ trong trí nhớ, gương mặt này khuynh quốc khuynh thành đến bao nhiêu.

So với bản thân cô còn muốn đẹp hơn vài lần!

Lăng Mộ Lam!

Lăng Vu Đề đỏ hốc mắt lên, đây, liền tỉnh là nợ của nguyên thân đòi trước trả cho nàng ta!

Nếu sau này nàng ta hại cô, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta đâu!

Lăng Vu Đề nghiêng răng nghiêng lợi nghi!

"À thì, Hoa tiên sinh nói, bởi vì miệng vết thương trên mặt cô nương bị người ta rải thuốc, cho nên không thể xóa vết sẹo đi..... "

Vũ Trúc nói ra lời Hoa tiên sinh đã từng nói!

Bị rải thuốc?

Ngay khi cô mất đi ý thức, Lăng Mộ Lam đã cho người rải thứ gì đó ở trên mặt cô.

Thì ra là cái này!

Ngoại trừ trên mặt lưu lại sẹo, giọng nói cùng với vị giác cũng mất đi thì thân thể Lăng Vu Đề đã không còn gì đáng ngại.

Lăng Vu Đề dùng com trưa do Vũ Trúc đưa tới, xong rồi cô kéo Vũ Trúc nói chuyện.

Vũ Trúc biết cô không thể nói chuyện lớn tiếng, cho nên nàng liền ngồi xổm bên người cô, nghe cô nói chuyện.

"Vũ Trúc, chủ tử nhà người đã cứu ta, ta như vậy, tuy rằng có chút dọa người, nhưng, nhưng cũng muốn gặp mặt cảm ơn hân!"

"Chủ tử nói, mẫu thân của ngài đã từng có ân với ngài ấy, cô nương chỉ cần ở nơi này được. Chủ tử sẽ bảo đảm cho ngài một cuộc sống an nhàn tới già!"

Mẫu thân cô?!

Không nghĩ tới, người mẫu thân có xuất thân vũ cơ của cô, thể nhưng còn có người đến trả ơn?

Nghe thấy chủ tử trong miệng Vũ Trúc thì cô cũng biết, vị "chủ tử" kia, tuyệt đối không phải là người bình thường!

Thế nhưng, trong cốt truyện cùng trí nhớ, vì sao nguyên thân lại không có được "chủ tử" này cứu?

Chẳng lẽ, là bởi vì cô đến nên kéo dài thời gian từ vong của nguyên thân, cho nên vị "chủ tử" kia mới đến cứu cô?

Trên thực tế, xác thật có chuyện đó xảy ra, có người tới cứu nguyên thân.

Chỉ là nguyên thân mệnh đoán, không có chờ được người tới cứu nàng ấy thì đã đi đòi nhà ma!

Vũ Trúc nói xong thì Lăng Vu Đề gật gật đầu, không có nói nữa.

Buổi tối, Lăng Vu Đề nằm ở trên giường, chuẩn bị liên hệ với Vị Diện Hiệp Hội.

Aya: Mình đang lo sốt vó cái bài thuyết trình đây. Cấp 3 thì lên mạng search vài cái là xong. Giờ thì... Suốt ngày lo mình có đạo văn hay không, viết hoài không xong...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Công lực gian thần Tả tướng (04)

Edit: Mía

Theo cô biết, đối tượng cô phải công lực chính là đệ nhất mỹ nam tử Đại Diễn quốc đó!

Đệ nhất mỹ nam tử rồi cuộc đẹp bao nhiêu?

Nguyên thân đã từng nhìn thấy hắn từ rất xa.

Bởi vì thân thể hắn không tốt, cho nên một năm bốn mùa tuyết đối sẽ không cởi áo choàng màu đỏ kia ra.

Lúc ấy nguyên thân thật sự cách hắn hơi xa, cho nên nàng không thấy khuôn mặt hắn được rõ lắm.

Nhưng hắn đứng ở trong đình, cánh hoa đào bay là tà trở thành phông nền phía sau hắn.

Tuy rằng không biết diện mạo ra sao, nhưng nguyên thân cảm thấy, hắn quả thật xứng với danh hiệu đệ nhất mỹ nam tử!

Nguyên thân đã từng nghĩ, nếu không phải hắn sẽ phải chết khi không quá hai mươi lăm tuổi, đứng nói là người khác, chính nàng ấy, cũng sẽ nguyện ý gả làm thê tử hắn!

Đáng tiếc.....

Nếu là đệ nhất mỹ nam tử, như vậy lấy gương mặt hiện tại của cô, làm thế nào để công lực hắn đây?!

Cho nên, Lăng Vu Đề muốn tìm Vị Diện Hiệp Hội chữa khỏi cho gương mặt này.

"Hệ thống công lực 0051, xin chào!"Lăng Vu Đề há miệng, vừa muốn nói thì bên kia đã lập tức lên tiếng: "Không cần ngắt lời tôi! Tôi biết vì sao cô lại liên hệ tôi! Câu trả lời là, có thể, nhưng cô cần phải chi 300 điểm để khôi phục tiếng nói cùng dung mạo!"

Cảm giác bị chặn họng ra sao?!

Nói cũng không được, không nói cũng không được!

Nghe Vị Diện Hiệp Hội nói, Lăng Vu Đề cũng không thoải mái.

Cô kinh ngạc đến trợn mắt: "Ba trăm?! Sao mấy người không đi cướp ngân hàng luôn đi!"

"Xin lỗi, cướp ngân hàng cũng không lấy được điểm số liệu gì cả!"

Lăng Vu Đề:.....

Không nghe được lời đáp của Lăng Vu Đề, Hạ Luân nói tiếp: "Kỳ thật cô cũng có thể lựa chọn chi khôi phục một trong hai! Tôi chỉ tính một trăm năm mươi điểm."

Lăng Vu Đề:.....

"Nếu cô thấy đắt quá không trả được, tôi đây liền cúp....."

"Từ từ!"

Lăng Vu Đề khẽ cắn môi, ba trăm điểm thì cô luyện tiếc, vô cùng luyện tiếc!

Nhưng mà.....

"Tôi chọn khôi phục!"

"Được, cô muốn chọn cái nào?"

Chọn cái gì? Khôi phục mặt sao?

Nhưng cô cũng không chịu được giọng nói của mình đâu!

Mặt đẹp, chẳng lẽ muốn một kẻ hay làm nhảm như cô giả thành người cảm sao?/(͜ ͟ ͞)~~

Vị Diện hiệp hội, vì sao mấy người lại nhẫn tâm như vậy cơ chứ!

"Đừng lãng phí thời gian nữa, nếu thật sự không lựa chọn, tôi đây liền đi....."

"Từ từ -- tôi chọn, tôi chọn mà! Tôi chọn..... Giọng nói!"

"Được, tôi là người tốt, làm cho vị giác của cô cũng khôi phục."

Hạ Luân nói xong liền trực tiếp ngắt kết nối.

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, cũng không có cảm thấy thân thể mình có biến hoá gì.

Cô đưa tay sờ sờ yết hầu của mình, sau đó thừ phát ra âm thanh: "Lăng, Vu, Đề."

Giọng cô không có giống như lão thái bà khàn khàn khó nghe nữa, bây giờ giọng cô thanh thúy điểm mỹ, mang theo sự non nớt mềm mại như thiếu nữ mười mấy tuổi.

Cô nhếch môi cười cười, hiện tại lỗ tai cô rốt cuộc có thể không cần chịu tra tấn khi cô nói chuyện nữa!

Cô cười cười trở mình, vết sẹo trên má lại cọ vào gối.

Ý cười không còn duy trì được nữa.....

Hiện tại cô có thể nói chuyện, nhưng mà gương mặt này.....

Tay cô vuốt ve mỗi một vết sẹo trên mặt mình, lại luyện tiếc mấy trăm điểm

Hoàn thành một nhiệm vụ còn không có được một trăm điểm đâu!

Một nhiệm vụ mà mất ba trăm điểm, thiệt tình cô không thể bỏ ra được!

Kệ, xấu thì xấu đi!

Nói không chừng cô có thể sử dụng lòng thương cảm để công lược nam phụ thành công?!

Khụ ~ tuy hy vọng không lớn, nhưng hiện tại cô cũng chỉ có thể an ủi chính mình như vậy mà thôi!

Ngày hôm sau, khi Lăng Vu Đề rời giường thì cô liền dùng kéo cắt một cái mái bằng cho mình.

Như vậy cô thể che vết sẹo trên trán cô đi một chút.

Cô thừ dùng khăn gấm che mặt để có thể che luôn vết sẹo trên mặt cô luôn.

Dường như nhìn ra ý đồ của Lăng Vu Đề nên Vũ Trúc mỉm cười nói: "Hôm qua, Vũ Trúc cũng nghĩ đến việc thuê cho cô nương mấy cái khăn che mặt, nếu cô nương không chê....."

Lăng Vu Đề buông khăn gấm, xoay người nhìn Vũ Trúc: "Ta không chê, cảm ơn Vũ Trúc!"

Từ sáng sớm đến bây giờ, đây là lần đầu Lăng Vu Đề mở miệng nói chuyện.

Cô vừa lên tiếng thì sực chút nữa khiến Vũ Trúc đánh rơi đồ ăn sáng trong tay xuống."Cô, cô nương..... giọng của người?!"

Tay Lăng Vu Đề xoa xoa môi mình, sau đó về mặt cô lộ ra sự kinh ngạc nhưng không kém phần mừng vui: "Giọng của ta, đã khôi phục!?"

Vũ Trúc gật đầu: "Thật tốt quá! Như vậy khi cô nương nói chuyện, không cần cố sức nữa!"

Vũ Trúc cũng không có hoài nghi vì sao giọng của Lăng Vu Đề lại đột nhiên tốt lên!

Vì Hoa tiên sinh đã từng nói, chỉ cần điều dưỡng thì giọng nói Lăng Vu Đề vẫn có hy vọng khôi phục!

Nói cách khác, nếu Lăng Vu Đề không dùng điểm trao đổi với Vị Diện Hiệp Hội, cô cũng có thể khôi phục giọng nói.....

Lăng Vu Đề: /(͜ ͟ ͞)~~ Vị Diện hiệp hội, mấy người trả tôi một trăm năm mươi điểm!

Hôm nay vừa lúc trời đẹp, Lăng Vu Đề dùng đồ ăn sáng xong liền đến trong viện đi phơi nắng.

Chỗ cô ở hiện tại cũng không tính là một cái sân lớn, trong viện có một ít hoa cỏ.

Nói Lăng Vu Đề thích nhất chính là phía nam của sân, chỗ đó có một cái giàn gỗ, tường vì leo đầy phía trên.

Lúc này đúng vào tháng sáu độ hoa tường vi nở rộ, hoa tường vi đỏ cùng trắng nở rộ trên khắp giá gỗ.

Hai loại màu sắc hòa vào nhau, cảm thấy có loại cảm giác đẹp đẽ khác biệt.

Cái sân này cũng chỉ có cô cùng Vũ Trúc, Vũ Trúc vào phòng bếp sắc thuốc cho cô rồi.

Giường mát nhìn ngắm ánh mặt trời ấm áp, Lăng Vu Đề lấy một cái ghế ra để trong viện.

Cô hơi híp mắt, ánh mặt trời chiếu vào trên người nên cô rất là thoải mái!

Lăng Vu Đề nằm rồi ngủ luôn!

Vào trưa, Vũ Trúc đánh thức cô.

----An phận thủ thường ở cái tiểu viện này ba ngày, Lăng Vu Đề ngồi không yên!

Cô không thể ham an nhàn, tiếp tục ở chỗ này, cô muốn đi tìm nam phụ!

Phải biết rằng, đối tượng công lược của cô là tên đoàn mệnh!

Cho nên thời gian công lược của cô có hạn đấy!

Quyết định rời khỏi nên Lăng Vu Đề tính toán tự mình tạ ơn với người cứu mình!

Tuy người kia vì muốn trả ơn cho mẫu thân cô, hình như cũng rất giàu có, cho nên nuôi một "phế vật" như cô cũng không có gì.

Thế nhưng, chúng ta là người thì phải tri ân báo đáp! Đương nhiên phải gấp ân nhân! Về sau mới có cơ hội báo đáp được!

Vì thế, Lăng Vu Đề đưa ra yêu cầu muốn gấp chủ tử của Vũ Trúc với nàng ấy.

Vũ Trúc không có cự tuyệt, chỉ nói rằng phải hỏi ý tứ chủ tử trước.

Vũ Trúc rời đi không bao lâu thì đã trở lại, nàng nói: "Cô nương, chủ tử đồng ý gấp ngài!"

Đã đến lúc báo đáp, Lăng Vu Đề rất vui vẻ, cô trang điểm một chút.

Cô mặc một thân váy màu hoa sen thướt tha eo tay áo rộng, búi một kiểu tóc tương đối trang nhã, mang khăn che mặt màu hồng nhạt theo hoa trang vì mà Vũ Trúc theo cho mình.....

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Công lược gian thần Tả tướng (05)

Edit: Mía

Thế rồi, Lăng Vu Đề đi theo Vũ Trúc ra khỏi cái sân mà cô đã ở nửa tháng qua.

Cô theo Vũ Trúc đi qua một cái cổng thì đến một cái hoa viên.Sau đó lại đi qua một cái cổng nữa, lúc này mới thấy một cái sân đề là "Thanh Cư".

Thanh Cư?!

Lăng Vu Đề đứng tại chỗ, nhú mày nhìn hai chữ kia.

Vì sao cô lại cảm thấy cái tên này hơi quen quen?

Cô đã gặp qua ở đâu sao?

Lăng Vu Đề còn chưa nhớ ra thì Vũ Trúc đi trước đã ngừng lại, quay lại hỏi cô: "Cô nương, mau đi thôi! Đờng để chủ tử chờ lâu!"

"A? À, được được!"

Lăng Vu Đề lắc lắc đầu, nói không chừng là cô nhớ nhầm! Thu lại tâm tư, Lăng Vu Đề bước vào "Thanh Cư".

Vừa vào bên trong thì cô đã nhìn thấy hàng trúc trong viện. Trừ con đường lát đá cuội rộng khoảng hai mét thì hai bên đường đi đều trồng đầy trúc.

Mấy cây trúc này cao khoảng chừng 4-5m, được chăm sóc rất tốt. Thoạt nhìn rất xinh đẹp!

Nhưng mà, nhiều trúc như vậy thì hẳn là nên gọi là "Trúc cư" hơn là "Thanh cư".

Lăng Vu Đề hơi rủ mắt, che giấu ý cười trong mắt mình. Lúc này cô đang mang khăn che mặt, có cười cũng không ai biết. Nhưng ý cười trong ánh mắt thì lại không giấu được.

Cô theo Vũ Trúc xuyên qua con đường toàn trúc, thì thấy một toà lâu hai tầng. Vũ Trúc đứng yên: "Chủ tử đang chờ người ở trên lầu hai, cô nương vào đi."

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn thoáng qua thì thấy Vũ Trúc không có tính đi vào cùng mình, cô nuốt nuốt nước miếng, sau đó mới gật đầu: "Được."

Cô cất bước đi vào nhà, lầu một rất gọn gàng, ngoại trừ mấy bức tranh thùy mặc treo trên tường cùng một số vật trang trí bằng sứ thì cũng không có gì khác. Lăng Vu Đề liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái thang.

Do dự một chút, thậm chí Lăng Vu Đề còn suy nghĩ rằng có phải ân nhân cứu mạng của cô có cùng tuổi với mẫu thân hay không? Là nam hay nữ?

Được rồi, nếu tò mò như vậy thì cô phải tự mình đi tìm đáp án thôi.

Nghĩ như vậy, Lăng Vu Đề bước lên lầu. Lên đến lầu hai, đầu tiên cô nhìn thấy một cái sảnh. Trong sảnh có đốt một cái bếp lò nhỏ, gần cửa sổ có kê một cái ghế quý phi. Có một nam nhân khoác một cái áo choàng màu đỏ đang tựa trên ghế.

Không giống như trong tưởng tượng của Lăng Vu Đề, hẳn không có bằng tuổi với mẫu thân cô. Hẳn rất trẻ, tuy chỉ nhìn nghiêng một bên mặt, nhưng lại không khó nhìn ra rằng hẳn chỉ nhiều lắm là đôi mươi.

Hắn hơi cúi đầu, nhìn thế tre trên tay mình. Tóc dài chỉ dùng một sợi lụa cổ định, rõ ràng phải có vẻ lồi thối nhưng khi hắn mặc như vậy thì lại làm người khác thấy thoải mái.

Nhìn nghiêng thôi mà Lăng Vu Đề đã thấy được ngũ quan hẳn rất tinh xảo. Làn da trắng nõn, thậm chí có thể nói là tái nhợt. Mũi cũng rất nhợt nhạt, chỉ có chút hồng sắc.

"Khụ.."

Nam nhân nắm tay để ngay miệng ho khan một tiếng, sau đó mới nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề. Lăng Vu Đề bị hắn nhìn đến sùng sốt, vốn dĩ cô muốn mở miệng chào hỏi mà trong nhất thời không biết nói gì.

Nam tử này nhìn chính diện còn đẹp hơn nhìn một bên, tinh xảo đến mức mỗi một chi tiết đều rất đẹp!

Lăng Vu Đề rất sùng sốt, không phải vì gương mặt kia, mà là vì đôi mắt hắn.

Đôi mắt phượng, khúc mắt hơi giương lên, lông mi lại rất nhiều làm cho đôi mắt hắn sáng ngời giống như hai viên hắc diệu thạch.

Thật là đẹp!

Ánh mắt hắn thật lạnh nhạt, lại có cảm giác tự cao tự đại, lại thêm cảm giác không vương bụi trần.

"Lại đây ngồi đi."

Nam nhân mở miệng nói, giọng hẳn rất thanh lãnh, nghe lời hẳn nói thì có cảm giác như mình đang ở trong gió lạnh.

Hắn đưa tay chỉ chỉ cái ghế dựa bên cạnh, Lăng Vu Đề đáp một tiếng, sau đó liền đi đến.

Vừa mới ngồi xuống nàng đột nhiên nhớ tới gì đó rồi từng mắt nhìn nam tử trước mặt.

Trời tháng sáu tuy không nóng nhưng cũng không cần phải đốt bếp lò chứ! Hơn nữa nam tử này không chỉ đốt lò mà còn mặc một chiếc áo choàng.

Trong cốt truyện, người ăn mặc như vậy thì cũng chỉ có một người thôi.

Đó chính là, Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

Nam phụ Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng chính là đối tượng công lược của cô.

Thì ra ân nhân cứu mạng của nàng chính là Đoàn Mộc Thanh Duyệt đó!

Ồi trời đất ơi!

Đây gọi là gì? Chính là duyên phận!

Đây gọi là đi mòn giấy sắt cũng không thấy, đến khi có được thì chẳng tốn công! Lãng Vu Đề kim nén vui sướng, đứng lên bên cạnh Đoàn Mộc Thanh Duyệt rồi cúi người: "Đa tạ ân cứu mạng của Tả tướng!"

Đúng vậy, là Tả tướng!

Ba năm trước, lúc Tân đế đăng cơ, lúc ấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới mười bảy mà từ môn khách nhảy lên thành Tả tướng, quyền uy dưới một người trên vạn người.

Mà hiện tại Đoàn Mộc Thanh Duyệt hai mươi tuổi, không chỉ là đại hồng nhân bên cạnh hoàng đế, mà còn là đại "gian thần" người người trong triều đình đều phải kiêng kị.

Phụ thân của nguyên thân, cũng chính là phụ thân của Lãng Mộ Lam là Lãng Thư Kiệt. Ông ta vẫn luôn cúc cung tận tụy theo tiền đế hai mươi năm nên mới lên được chức nhất phẩm Hữu tướng.

Có lời đồn rằng, Đoàn Mộc Thanh Duyệt từng là nam sủng của tân đế, mà tân đế thấy không có danh phận nào cho hắn nên phong hắn làm nhất phẩm Tả tướng.

Nhưng người ta không kiêng kị hắn vì được tân đế nhìn trúng, mà vì thù đoạn vô cùng tàn nhẫn của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Nếu như có triều thần nào mà tân đế không đối phó được thì hắn sẽ ra mặt mà "rửa sạch".

Thù đoạn hắn cao minh đến nỗi khiến người ta biết rõ là hắn làm, nhưng không thể nào tìm ra nhược điểm của hắn.

Triều thần kiêng kị Đoàn Mộc Thanh Duyệt vì sợ hắn sẽ phóng mắt tới mình vào một ngày nào đó.

Nhưng may mắn là có tin đồn rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt không sống quá hai mươi lăm tuổi.

Hiện giờ Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã hai mươi tuổi rồi. Còn có năm năm nữa thôi.

Bọn họ chỉ có thể an ủi bản thân rằng mình có mạng lớn hơn hắn một chút.

Trong cốt truyện thì Đoàn Mộc Thanh Duyệt chỉ sống đến 25 tuổi.

Chỉ là khi hắn sắp chết thì cũng đã biến Đại Diễn quốc thành một bãi nước đục!

Lại nói tiếp, Đoàn Mộc Thanh Duyệt là nam phụ mà cũng không có tình cảm bao nhiêu với Lãng Mộ Lam cả.

Cô lại là một nữ tử bị hủy dung mạo thì công lược Đoàn Mộc Thanh Duyệt lĩnh tâm lĩnh tình thế nào đây?!

"Khụ khụ....."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn Lãng Vu Đề, lại ngăn không được mà ho khan vài tiếng.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Lãng Vu Đề đi đến bếp lò bên cạnh rồi lấy một ấm nước đặt cạnh mếp lò, sau đó rót một chén nước giúp Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

"Tả tướng, uống chén nước nhuận hầu đi."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt giương mắt nhìn cô nhưng không có đưa tay nhận lấy cái ly trong tay Lãng Vu Đề.

Hắn cúi đầu tiếp tục nhìn thê tre, mở miệng: "Nghe nói, người muốn gặp ta?"

Lãng Vu Đề nhìn ly nước nóng trong tay chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Công lược gian thần Tả tướng (06)

Edit: Mia

Cô âm thầm bấu môi, sau đó tỉnh rụi đặt cái ly lên trên bàn nhỏ.

"Đúng vậy, vẫn luôn muốn gặp mặt cảm tạ ân nhân ngày đó đã cứu Vu Đề! Chỉ là không nghĩ tới, người cứu Vu Đề, thế nhưng là Tả tướng ngài!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt kéo kéo khóa môi: "Chỉ là trả lại một ân tình của mẫu thân người vào mười năm trước thôi, nếu người phải về phủ Hữu tướng, ta liền sai người đưa người trở về. Nếu không muốn trở về, tả tướng phủ cũng không đến nỗi không nuôi nổi một miệng ăn, chỉ cần người an phận thủ thường."

An phận thủ thường, đây mới là điều Đoàn Mộc Thanh Duyệt muốn nói!

Có lẽ, hắn biết tính cách của nguyên thân là dạng người không biết an phận thủ thường gì!

Lãng Vu Đề gật đầu: "Đa tạ Tả tướng thu nhận giúp đỡ! Tả tướng xin cứ yên tâm, trải qua một hồi giáo huấn này, Vu Đề đã nhìn thấu rất nhiều."

Cô cũng không thể để Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn ra cô có tâm tư gì với hắn đâu đấy!

Bằng không bị đuổi đi thì làm sao?!

Cho nên, hiện tại cô nhất định phải "an phận thủ thường"!

Lãng Vu Đề vừa nói xong thì đã cảm ứng được Đoàn Mộc Thanh Duyệt cho cô thêm năm điểm hảo cảm.

Đúng vậy, chỉ năm điểm!

Khụ~ được rồi, có còn hơn không!

"Nếu không có việc gì, người về viện của mình đi."

"Vâng."

Trước khi đi, Lãng Vu Đề lại hành lễ với Đoàn Mộc Thanh Duyệt, sau đó mới rời đi.

Ra lâu các thì Vũ Trúc lập tức lên đón."Cô nương."

Lãng Vu Đề ừ một tiếng: "Trở về đi."

Nói xong, cô liền cất bước đi thẳng một lối rời khỏi.

Trở lại viện mà cô ở nửa tháng qua, Lãng Vu Đề mới tháo khăn che mặt xuống, chống cằm nhìn Vũ Trúc: "Vũ Trúc, sao người không nói trước chủ tử nhà người chính là Tả tướng?"

Vũ Trúc đang thêu hoa ngừng đầu lên: "Cô nương cũng không hỏi chủ từ là ai mà!"

Thôi được rồi..... Xác thật là cô không có hỏi.....

Nghĩ đến Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Lăng Vũ Đề hơi cau mày lại.

Dựa theo trong cốt truyện mà nói, thân thể Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có cách nào khỏi hẳn được.

Năm hai mươi lăm tuổi thì hẳn hẳn phải chết!

Hiện tại Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã hai mươi tuổi, không, cũng sắp hai mươi mốt tuổi.

Nói cách khác, Đoàn Mộc Thanh Duyệt còn có hơn bốn năm để sống thôi.

Mà cô, cũng chỉ có hơn bốn năm để thoát độ hạo cảm của Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

Anh anh anh ~ vì sao cô không có chút lòng tin nào thế này?!

Chỉ là nghĩ tới việc Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói cô phải "an phận thủ thường" chắc là ám chỉ cô không được có tâm tư không nên có gì đó đi!

Không có phương hướng công lược, Lăng Vũ Đề thật phiền não!

Thật sự là không thể nghĩ ra cách nào để công lược Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Lăng Vũ Đề cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

May mắn chính là, thời gian Đoàn Mộc Thanh Duyệt thích Lăng Mộ Lam còn tới hơn một năm nữa mới tới.

Cho nên Lăng Vũ Đề không cần lo lắng Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ thích Lăng Mộ Lam.

Đương nhiên, cũng không ngoại trừ cốt truyện vì có cô mà phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Cho nên, hiện tại, cô phải thời thời khắc khắc chú ý đến Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới được!

Cứ như vậy, Lăng Vũ Đề "an tâm" ở lại phủ Tả tướng.

Mỗi ngày, cô không có việc gì làm thì thích đi dạo trong phủ.

Hạ nhân trong phủ Tả tướng không nhiều lắm, nên thấy rất quen quẽ.

Lăng Vũ Đề xem xét từ trên xuống dưới trong phủ, thấy ngoại trừ cô cùng Vũ Trúc là nữ tử ra thì không có một nữ tử nào khác!

Trách không được bên ngoài có những lời đồn rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt là đoạn tụ, cũng bởi vậy mà càng thêm tin tưởng hẳn dựa vào việc bò lên trên giường tân đế, nên mới có được vị trí này.

Kỳ thật Lăng Vũ Đề biết, việc Đoàn Mộc Thanh Duyệt trở thành Tả tướng hoàn toàn là do hấn trù tính!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không phải đoạn tụ!

Chỉ là, hẳn sẽ không lãng phí miệng lưỡi để giải thích đâu!

Thế nhân thấy hẳn thế nào thì có quan hệ gì với hẳn đâu?!

Lăng Vũ Đề thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt vẫn rất đáng thương!

Người đẹp như vậy, thế nhưng sinh mệnh chỉ có hai mươi lăm năm!

Cô cũng thấy thương mình, nếu hơn bốn năm mà không thể thoát được đủ độ hạo cảm, như vậy cô phải làm sao?

Là trực tiếp thất bại sao?

Đào mất, đã là tháng bảy rồi.

Thời tiết lúc này hơi nóng bức đôi chút, cũng may Lăng Vũ Đề cũng không cần làm gì.

Cổ đại không có gì để tiêu khiển, Lăng Vũ Đề cũng chỉ có thể đi dạo tới lui trong phủ.

Cô tính toán qua mấy ngày nữa lại đi tìm Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Như vậy, cũng có một cái cớ gặp lại hẳn ~

Hôm nay sau khi dùng bữa tối xong, Lăng Vũ Đề liền đi dạo trong hoa viên.

Thời tiết giờ khá nóng, trừ lúc đi dạo thì còn lại cơ bản cô đều ở trong phòng.

Bởi vì thật sự quá nóng, cho nên bây giờ Lăng Vũ Đề cũng không mang khăn che mặt.

Dù sao người đã như vậy, có che, cũng không thể lấp liếm được sự thật!

Nếu che giấu không được thì cứ thân nhiên đối mặt đi!

Ngay từ đầu, những hạ nhân trong phủ với số lượng không nhiều lắm khi nhìn thấy mặt Lăng Vũ Đề đều sẽ bị dọa cho nhảy dựng lên.

Một thời gian lâu sâu, bọn họ cũng quen luôn.

Mỗi lần thấy Lăng Vũ Đề thì sẽ tự giác mang theo một loại cảm giác đồng tình.

Lăng Vũ Đề cũng không ngại việc người khác đồng tình cô, chính cô cũng cảm thấy mình rất đáng để đồng tình!

Một gương mặt khuyênh quốc khuyênh thành giờ lại không còn nữa! Rất đáng tiếc đấy!

Lăng Vũ Đề hơi rũ đầu, đi ở trên đường đá cuội.

Cô đi rất chậm, từng bước một.

Nghe nói đầm đá cuội làm lòng bàn chân được mát xa, tốt cho thân thể.....

Quán nó có tốt hay không, cô chỉ dùng để giết thời gian mà thôi!

Bởi vì lúc này trên đường đi hầu như không có người, cho nên Lăng Vũ Đề cũng không có xem đường.

Cô vừa đi, vừa nghiền cứu cốt truyện.

Nam chủ của thế giới tiểu thuyết này cũng không phải tân đế, mà là đệ đệ ruột của tân đế: Hưởng Dĩ Thần.

Đương kim Vệ vương Hưởng Dĩ Thần, năm nay hai mươi ba tuổi, so với tân đế thì nhỏ hơn ba tuổi.

Hai huynh đệ vẫn luôn cảm tình rất tốt, tân đế đáng cơ thì cũng có Hưởng Dĩ Thần phụ trợ.

Chẳng qua, lòng nghi kị của đế vương quả thực rất nặng.

Hương Di Thần có năng lực bất phàm, ở trong nước cực kỳ được lòng dân!

Tân đế đăng cơ ba năm, nhưng cơ hồ thì những bá tánh kia chỉ biết Vệ vương, không biết đương kim thánh thượng!

Dần dần, giữa tân đế cùng Hương Di Thần xuất hiện ngăn cách.

À..... Đại khái lại qua mấy tháng, sau hội săn thú mùa đông thì tân đế sẽ dần thu hồi binh quyền trong tay Hương Di Thần.

Ngày từ lúc đầu, Hương Di Thần vốn không thêm để ý binh quyền địa vị, hẳn để ý đến huyênh đệ tình nghĩa.

Cho nên tân đế muốn thu hồi binh quyền, vậy hẳn liền ngoan ngoãn nộp lên!

Sau này tân đế cùng Hương Di Thần trở mặt thành thù, nguyên nhân gây ra chính là do nữ chủ Lăng Mộ Lam!

Sau khi Lăng Mộ Lam trọng sinh thì tâm cơ nằng trở nên thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, gặp chuyện lại bình tĩnh, khác biệt với nữ tử trong chốn khuê phòng.

Có lẽ là vì khí chất của nàng, có lẽ là vì phong cách hành sự, nên nàng đã hấp dẫn Hương Di Thần cùng tân đế.

Tân đế khẳng khái muốn nạp Lăng Mộ Lam làm phi, mà Lăng Mộ Lam lại tình cờ gặp gỡ Hương Di Thần trong hội săn thú mùa đông nên hai người tình đầu ý hợp.

Aya: mệt mỏi hết sức. Mai lại mặc áo dài. Why????? Muốn khóc quá~

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Công lược gian thần Tả tướng (07)

Edit: Aya Shinta

Vì muốn chiếm được Lăng Mộ Lam nên tân đế giao cho Hương Di Thần một nhiệm vụ đi biên quan tiêu diệt nghịch đảng.

Lăng Mộ Lam trọng sinh một đời, cứ việc nằng có đầu óc nhưng lại không có giá trị vũ lực!

Vì thế, nàng bị tân đế cường bạo.

Sau khi Hương Di Thần trở về thì Lăng Mộ Lam đã vào hậu cung của tân đế rồi.

Câu "trùng quan nổi giận vì hồng nhan" chính là để chỉ Hương Di Thần đi.

Từ đó về sau, Hương Di Thần bắt đầu mưu đồ bí mật tạo phản.

Có nữ chủ làm nội ứng, đương nhiên Hương Di Thần tiến hành còn tính là thuận lợi.

Chỉ là thường thường, sẽ gặp phải sự cản trở từ phía Đoan Mộc Thanh Duyệt.

Phía trước đã nói rằng Đoan Mộc Thanh Duyệt sắp chết, nhưng hắn vẫn biến Đại Diễn quốc thành một bãi nước đục.

Hắn không có mục đích nào khác, chỉ là muốn khiến hoàng thất Đại Diễn không được an bình thôi!

Nói tới đây, mọi người sẽ đoán được chắc rằng Đoan Mộc Thanh Duyệt có thâm cừu đại hận với hoàng thất Đại Diễn!

Đó là bởi vì.....

"Ai nha --"

Vì Lăng Vu Đề mãi suy nghĩ nên quơ chân không đứng vững, vấp phải một cái chân.

May mà cô không có té ngã, bởi vì chủ nhân của đôi chân kia ôm lấy cô.

"Cô nương, người không sao chứ?"

Lăng Vu Đề ngẩng đầu, một nam tử ăn mặc áo gấm màu trúc xanh, diện mạo thanh tú đang quan tâm nhìn cô.

Đôi mắt y rất thanh triệt, hiện tại trời còn rất sáng trong, cô có thể nhìn thấy dung nhan xấu xí lúc này của mình phản chiếu qua đôi mắt y!

Lăng Vu Đề đột nhiên cúi đầu, đẩy nam tử kia ra.

"Ta không có việc gì, cảm ơn công tử!"

"Cô nương không có việc gì thì tốt, tại hạ Hoa Giác, bái kiến cô nương!"

Hoa Giác lui ra phía sau hai bước, sau đó chấp tay khom khom lưng với Lăng Vu Đề.

Hoa Giác?

Là Hoa Giác mà cốt truyện cũng không có đề cập đến vài lần, biết y thuật, lại có danh xưng thần y sao?

À, nói vậy thì vị Hoa tiên sinh theo lời Vũ Trúc, chính là Hoa Giác!

Nghĩ đến thương tích của mình là do Hoa Giác chữa khỏi, Lăng Vu Đề thực sự cảm kích y từ tận đáy lòng.

Vận vận cổ chân đã không còn quá đau, Lăng Vu Đề buông tay, hành lễ với Hoa Giác: "Vu Đề, đa tạ ân trị liệu của Hoa tiên sinh!"

"Cô nương không cần đa lễ, người làm nghề y, chữa trị cho người khác vốn chính là bổn phận của Hoa Giác!"

Lăng Vu Đề đứng dậy, giương mắt liếc nhìn Hoa Giác một cái.

Diện mạo y cũng không quá tuấn lãng mà chỉ có thể xem như thanh tú, thể nhưng y lại rất có khí chất, trên người y mang theo mùi thuốc nhàn nhạt.

Bề ngoài y ba mươi tuổi, có khả năng y thường xuyên thức đêm, thể nên dưới đôi mắt sáng ngời kia có quầng thâm nhợt nhạt, làm cho y thoạt nhìn cũng không xem như đặc biệt trẻ trung.

Ánh mắt Hoa Giác nhìn cô không có bất luận kỳ thị nào, như là đang nhìn người thường mà thôi.

Không có đồng tình, không có chán ghét, không có sợ hãi!

Như vậy rất tốt, Lăng Vu Đề thật vui vẻ!

Cô ở phủ Tả tướng đã một tháng, nhưng trước giờ không có gặp Hoa Giác lần nào cả.

Thấy bộ dạng phong trần mặt mũi của y, chắc là vừa mới từ bên ngoài trở về phủ đúng chứ!

Lăng Vu Đề cười cười với Hoa Giác: "Vu Đề không quấy rầy Hoa tiên sinh nữa!"

Hoa Giác gật đầu: "Hoa Giác cáo từ!"

Lăng Vu Đề đứng ở tại chỗ, nhìn Hoa Giác đến "Thanh cư" của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Rất lâu sau, Lăng Vu Đề mới xoay xoay cổ chân, trở về trong viện của mình.

-- Thanh cư.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nằm ở trên giường, Hoa Giác ngồi quỳ ở mép giường bắt mạch cho hắn --

Sau một lát, hoa giác mới thu tay lại, sau đó y kéo chăn lại cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt dỗi người, hơi nhắm mắt lại.

Hoa Giác hơi rũ đầu: "Chủ từ, thời gian gần đây ngài điều dưỡng rất khá, số lần phát bệnh cũng giảm bớt rất nhiều! Lần này thủ hạ đi tới Xương cốc ở phía nam đã tìm được hoa Phượng Vũ, chờ hai ngày nữa thì chế thành thuốc viên cho chủ từ ngài dùng."

"Khụ....."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhẹ nhàng gật đầu: "Người qua xem cho Lăng Vu Đề đi, nghe nói gương mặt nàng bị huy hoại."

Là nghe nói, bởi vì những ngày qua thì hắn chỉ gặp Lăng Vu Đề có một lần mà thôi, lúc ấy cô mang khăn che mặt nên hắn cũng không có nhìn thấy mặt cô.

Nghe hạ nhân nói, vết sẹo trên mặt cô hơi dọa người.

Tuy hắn không thêm để ý, nhưng có thể chữa được, vậy thì chữa một chút đi.

Trong đầu Hoa Giác hồi tưởng lại việc mới vừa rồi đụng phải Lăng Vu Đề ở trong hoa viên, quả thật vết sẹo trên mặt nàng ấy hơi dọa người.

Tuy rằng so với trước khi trị liệu thì tốt hơn quá nhiều, nhưng vẫn dữ tợn như cũ.

"Ngày mai thuộc hạ liền đi xem cho Lăng cô nương một cái, miệng vết thương trên mặt Lăng cô nương bị người khác rài Thục Nhan tán, không có huy hoại đến chỗ khác đã là vạn hạnh. Đến lúc đó, thuộc hạ lại nghĩ cách phối chế một ít thuốc mờ trừ sẹo....."

Đối với người sử dụng thực nhan tán với Lăng Vu Đề, Hoa Giác chỉ cảm thấy kinh hãi.

Lúc trước nghe nói nhị tiểu thư Lăng gia tri thủ đạt lý ôn nhu nhân thực, vậy mà đại tiểu thư Lăng gia lại ngoan độc như vậy!

Dẫu cho không phải cùng một mẹ sinh ra, cũng không nên hành sự như thế chứ?!

Hoa giác luôn không che dấu ý nghĩ của mình trước mặt Đoàn Mộc Thanh Duyệt, cho nên Đoàn Mộc Thanh Duyệt chỉ cần liếc mắt nhìn y, thì đã nhìn ra ý nghĩ của y.

Khỏi mới hắn nhẹ nhàng dương lên một cái: "Quả thực thì thủ đoạn của Lăng đại tiểu thư có độc ác một ít, sau này nếu có giao thiệp với nàng ta, nên có thêm chút đề phòng mới phải."

Nghe vậy, Hoa Giác gật đầu: "Thuộc hạ đã biết."

"Khụ..... ừ, người đi xuống nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Đoàn Mộc Thanh Duyệt không mở miệng nữa.

"Thuộc hạ cáo lui!"

Hoa Giác đứng lên, hành lễ với Đoàn Mộc Thanh Duyệt rồi rời khỏi phòng hắn.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt trở mình, nắm thật chặt cái chân trên người.

Tuy thời tiết hiện giờ đã dần ấm lên, ban ngày còn tạm. Nhưng vừa đến buổi tối, hắn vẫn lạnh đến thấu xương.

Mờ to mắt, trong mắt hắn vẫn không có một tia cảm xúc nào, chỉ là sâu bên trong, lại là cuồng phong bão tố --

Ngày hôm sau, Lăng Vu Đề ngủ đến khi tự tỉnh lại, mới lười biếng bò dậy khỏi giường.

Trong khoảng thời gian này, thật ra cô sống rất thoải mái. Ăn ngon uống tốt.

Chính là, nhiệm vụ không có bất luận tiến triển gì.....

Ngồi ở trước bàn trang điểm, cô nhìn thẳng vào bản thân mình trong gương.

Ánh mặt trời chiếu vào, vừa lúc chiếu đến trên gương mặt cô.

Qua những vết sẹo xấu xí này, mơ hồ có thể nhìn thấy ngũ quan vốn tinh xảo.

Cô đưa tay sờ khóe miệng, nơi đó bị đao giầy xéo đến mức thay hình đổi dạng.

Vừa mới bắt đầu thì cô còn không quen đôi chút, nhưng thật ra thì hiện tại đã không có gì rồi.

Nếu không sờ không xem mà nói, có lẽ cô sẽ quên mất những dấu vết trên mặt.

Mỗi ngày cô cũng sẽ soi gương vài lần, nhưng bởi vì quá xấu cho nên cô mới muốn xem nhiều, như vậy thì cô có thể quen với ngoại hình hiện tại của chính mình.

Kỳ thực thì sẹo trên mặt cô đã cải thiện rất nhiều, bởi vì cô là hệ thống.

Chỉ là thuốc do Lăng Mộ Lam hạ thật sự quá lợi hại, cho nên những vết sẹo trên mặt cô vẫn ghê người như cũ.

Chóp chóp mắt, Lăng Vu Đề đưa tay cầm lấy cái lược trên bàn trang điểm để chải đầu cho mình.

Cô vừa chải tóc, vừa phát ngốc.

Thực ra cô không quá nguyện ý đối nghịch với nữ chủ, rốt cuộc thì nữ chủ hận cô, cũng là vì trước khi nữ chủ trọng sinh thì nguyên thân đã làm rất nhiều việc ác độc.

Cho nên, gương mặt này liễm tính là trả lại cho nữ chủ đi.

Thế, cô không muốn đối nghịch với nữ chủ mà thôi.

Chỉ không có nghĩa là cô sợ nữ chủ đầu đấy!

Aya: Chào buổi sáng~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 197: Công lược gian thần Tả tướng (08)

Edit: Aya Shinta

Cô biết sau khi nữ chủ biết cô còn tồn tại thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

Cho dù cô được Tả tướng Đoàn Mộc Thanh Duyệt che chở, Lăng Mộ Lam cũng sẽ nghĩ cách khiến cho cô sống không bằng chết!

Cho nên, muốn là kẻ thù với nữ chủ hay không thì cũng không phải do cô định đoạt đâu đấy!

Dùng nước mà Vũ Trúc sáng sớm mang tới rửa mặt chải đầu một chút, dòng nước lạnh lẽo làm tâm tình Lăng Vu Đề phá lệ sáng khoái!

Nghe thấy được tiếng động trong phòng, Vũ Trúc đi đến trước cửa rồi gõ gõ: "Cố nương, người dậy rồi sao?"

Lăng Vu Đề bừng chậu rửa mặt đi mở cửa: "Buổi sáng tốt lành nha! Vũ Trúc!" Cô cười nói với Vũ Trúc.

Vũ Trúc vội vàng tiếp nhận chậu rửa mặt trong tay Lăng Vu Đề, sau đó cô chút bắt đầu đi mà cười cười: "Cố nương, sắp tới trưa rồi....."

Đúng là Vũ Trúc cảm thấy tò mò, rõ ràng buổi tối thì cô ngủ rất sớm mà còn có thể ngủ dậy trễ đến như vậy.

Lăng Vu Đề cười hắc hắc: "Chỉ cần canh giờ còn chưa tới thì chính là buổi sáng mà!"

"Vâng vâng, cố nương ngài định đoạt!"

Vũ Trúc bừng chậu rửa mặt rồi đổ nước đi, sau đó lại lấy thêm nước mới cho Lăng Vu Đề.

"Đứng rồi cố nương, Hoa tiên sinh đã tới đây vào lúc sáng sớm"

Lăng Vu Đề ngừng lại một chút, cô giương mắt nhìn Vũ Trúc: "Hoa tiên sinh tìm ta có việc gì thế?"

Vũ Trúc lắc đầu: "Ta cũng không biết, Hoa tiên sinh biết rằng cố nương còn không có dậy cho nên liền rời đi, hẳn nói sau giờ ngọ lại đến."

"À." Lăng Vu Đề cúi đầu uống một hớp cháo đậu xanh, Hoa Giác tới tìm cô, hẳn là về gương mặt cô phải không?

Chẳng qua là, sao y vừa trở về liền phải tới xem mặt cô vậy?

Chẳng lẽ, là Đoàn Mộc Thanh Duyệt phản phở?

Nếu thật sự như vậy, vậy chẳng là minh chứng cho việc Đoàn Mộc Thanh Duyệt để cô ở trong lòng hay sao?!

Nghĩ đến độ háo cảm chỉ có năm điểm, Lăng Vu Đề mếu máo, mới năm điểm háo cảm.....

Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ để Hoa Giác tới xem mặt cho cô, có thể là bởi vì khi cô ra khỏi viện của mình thì không có mang khăn che mặt, cho nên dọa đến hạ nhân của hân.....

Hôm nay thời tiết hơi nóng, bốn góc trong phòng cô đều có đặt chậu bằng để hạ nhiệt độ.

Lăng Vu Đề ngồi ở trên giường thêu hoa theo Vũ Trúc, còn nói muốn ra phủ Tả tướng đi dạo này.

Nhưng thôi, cô vẫn nên chờ thời tiết lạnh một chút rồi mới đi ra ngoài cho lành.

Buổi chiều, Hoa Giác đứng giờ tới viện của cô.

"Hoa Giác bái kiến cố nương!"

Nhìn Hoa Giác ăn bận một thân áo gấm màu trúc xanh, Lăng Vu Đề mỉm cười đứng dậy khỏi giường: "Hoa tiên sinh có lễ!"

Hoa Giác khiêm tốn mỉm cười, đối với Lăng Vu Đề thì y vẫn rất có thiện cảm. Là một người "tri thư đạt lý"!

Đương nhiên, thiện cảm này cũng không phải là có liên quan gì đến quan hệ nam nữ cả!

"Hoa Giác phụng mệnh tới xem vết sẹo trên mặt cho cố nương!"

Nghe Hoa Giác nói thế, Lăng Vu Đề không có ngoài ý muốn bao nhiêu cả.

Cô gật đầu: "Vậy làm phiền Hoa tiên sinh."

Nói xong, Lăng Vu Đề ngồi trở lại trên giường, sau đó đưa tay vén tóc mái mình lên, để tiện cho Hoa Giác có thể thấy được mặt cô rõ ràng!

Hoa Giác ghé sát vào Lăng Vu Đề, nói một tiếng: "Hoa Giác mạo phạm." Sau đó liền bắt tay phóng tới trên mặt Lăng Vu Đề.

Mùi thảo dược xông vào mũi làm Lăng Vu Đề cảm thấy rất thoải mái, cô nhắm mắt lại, tùy ý để Hoa Giác sờ tới sờ lui trên mặt mình.

Chỉ chốc lát sau thì Hoa Giác đã buông tay, thân mình y cũng lui ra phía sau một chút.

"Sẹo trên mặt cố nương....."

Nhìn vẻ mặt khó xử của Hoa Giác, Lăng Vu Đề mở miệng hỏi: "Có phải không thể xóa bỏ được đúng không?"

Ở trước khi Hoa Giác mở miệng, Lăng Vu Đề ôm lấy hy vọng.....

Chỉ là lúc này.....

Thôi, xóa hay không xóa thì cũng chẳng sao! Có cái gì to tát!

"Không sao, hoa tiên sinh, nếu không phải nhờ ngài thì Vu Đề cũng không còn cái mạng, nào có nhân hạ thoải mái mà lo lắng cho gương mặt này đâu!"

Thấy trong ánh mắt của Lăng Vu Đề là nhẹ nhàng, thật ra thì Hoa Giác phải nhìn cô với con mắt khác rồi.

Phải biết rằng Lăng Vu Đề đã từng được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Đại Diễn quốc, từng xinh đẹp bao nhiêu thì hiện tại xấu xí bấy nhiêu!

Một người từ trên trời cao đột nhiên ngã vào vũng sinh, thế nhưng còn có thể bảo trì tâm tính tốt như vậy, đúng là khó có được!

Kỳ thật, Hoa Giác nghĩ sai rồi!

Lúc này Lăng Vu Đề cũng không phải là "Lăng Vu Đề" nguyên bản nữa, bởi vì cô biết đây chỉ là một thế giới nhiệm vụ, thế giới này xấu, thế giới sau cũng đổi thân thể mà thôi.

Cho nên cô mới không quá để ý như thế!

"Ý của Hoa Giác chính là, tuy không thể xóa bỏ hoàn toàn những vết sẹo trên mặt, nhưng Hoa Giác nhất định sẽ tận lực làm nhạt sẹo cho cô nương!"

Làm nhạt? Vậy đương nhiên là tốt nhất rồi! Lãng Vu Đề nghĩ rằng vết sẹo có thể giữ, nhưng cô cũng hy vọng có thể làm làn da mình láng mịn hơn một chút.

Như vậy thì khi cô sờ lên cũng sẽ không sần sù như vậy, còn sẽ không vương phải thứ gì nữa, ví dụ như sợi tua rua trên bao gối đầu.....

"Vậy, làm phiền Hoa tiên sinh lo lắng rồi!"

Lãng Vu Đề đứng dậy khỏi giường, sau đó cúi người với Hoa Giác!

Hoa Giác vội vàng đỡ Lãng Vu Đề một chút: "Cô nương không cần đa lễ, đây là việc chủ tử phân phó, Hoa Giác tất nhiên phải tận lực làm cho tốt! Qua mấy ngày nữa Hoa Giác sẽ đưa thuốc đến cho cô nương!"

Lãng Vu Đề đứng thẳng, ánh mắt cô đột nhiên sáng lên, nghĩ tới một biện pháp tốt có thể tiếp cận Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

"Hoa tiên sinh....." Lãng Vu Đề có chút muốn nói lại thôi mà nhìn Hoa Giác.

Hoa Giác chớp chớp mắt, trong mắt y đều là nghi hoặc khó hiểu: "Cô nương có việc thì cứ phân phó!"

Lãng Vu Đề mỉm cười, sau khi do dự một hồi lâu thì có một lời miệng: "Là như thế này, nghe nói Hoa tiên sinh có một sản thuốc trong phủ Tả tướng, Hoa tiên sinh đang ở tại nơi đó. Vu Đề tới phủ Tả tướng cũng được chút thời gian, ngày ngày đều ăn không ngồi rồi. Cho nên, Vu Đề nghĩ rằng, có thể qua sân của tiên sinh để phụ giúp hay không? Chính, chính là nhờ có cho vườn thuốc gì đó cũng được, tóm lại là có một số việc để làm, có thể giết thời gian!"

Không phải cô muốn đi làm nông dân đâu!

Cô chỉ là muốn đi học lên mà thôi!

Đến trong sân thuốc, cô không chỉ có thể học được một chút y thuật, còn có thể dựa vào Hoa Giác để tiếp cận Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

Một công đôi việc luôn đấy!

"Ách....."

Hoa Giác bị khẩn cầu của Lãng Vu Đề làm cho sững sờ, vào sân thuốc làm có? Một thiên kim Hữu tướng, sao sẽ nhàm chán đến mức đi vào được viện làm có?!

Nhìn thấy hoài nghi trong mắt Hoa Giác, Lãng Vu Đề dò mặt, sau đó cô có chút ngưng ngừng nói: "Kỳ thật, kỳ thật Vu Đề muốn đi sân thuốc hỗ trợ, cũng không chỉ để giết thời gian. Vu Đề muốn nhân lúc Hoa tiên sinh nhàn hạ thì có thể chỉ dạy Vu Đề một ít y thuật! Cũng muốn vào ngày nào đó nếu có cơ hội, thì Vu Đề có thể báo đáp Tả tướng đại nhân!"

Lãng Vu Đề vừa nói xong, Hoa Giác liền thu hồi hoài nghi trong mắt.

Lời giải thích này mới hợp lý làm sao!

Đối với ý nghĩ của Lãng Vu Đề, Hoa Giác vẫn cảm thấy cũng hợp tình hợp lý.

Sau khi Hoa Giác trầm tư một chút thì y vẫn gật đầu đồng ý: "Cô nương muốn học một ít y thuật phòng thân, thật ra có thể....." Nói không chừng thì về sau cô có thể phục vụ cho chủ tử?

Aya: Lời đầu tiên thì mình xin gửi lời xin lỗi trước y đã mất hút cả tuần nay. Chà là cả tuần nay vừa kiểm tra vừa thuyết trình nên mình lu bu quá thể...

Điều thứ hai mình muốn nói là mình đang áp ù một đồng nhân của thể giới 6. CP sẽ là Lãng Vu Đề trùng sinh và anh cả Lãng Văn Hạ. Đã xong chương một. Nhưng mình cứ xoắn xuýt về Trình Cẩm Nhiên hoài. Mình muốn tạo ra một cái kết đẹp cho anh chàng này, mà mãi vẫn chưa nghĩ ra...

Không tin được là chỉ sau vài câu bình luận thì mình đã quảng ngay bộ "Mèo con" đang ấp trong trứng mà nháy qua bộ đồng nhân này rồi TVT...

Mình nói trước là chưa tới cuối tháng 12 thì mình sẽ còn biến mất kiểu này dài dài. Nên các bạn thông cảm cho mình nha.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Công lược gian thần Tả tướng (09)

Edit: Aya Shinta

"Như vậy đi, từ ngày mai, khi cô nương rảnh rồi thì đến sân thuốc đi. Mấy tháng tới, Hoa Giác sẽ không ra khỏi phủ."

"Đa tạ Hoa tiên sinh!"

Lãng Vu Đề vui vẻ đến mức có chút không ngấm miệng vào được, Hoa Giác này cũng rất dễ nói chuyện đấy chứ?!

Tại sao trong kịch tình chưa từng đề cập tới "người tốt" Hoa Giác này thế?!

Hoa Giác không có ở trong viện của Lãng Vu Đề quá lâu, sau khi y rời đi thì Lãng Vu Đề mới tung bùng ngã vào trên giường lăn mảy vòng.

Vũ Trúc ở một bên có chút bất đắc dĩ nhìn Lãng Vu Đề trẻ con mui mui phần lúc này: "Cô nương không khỏi vui mừng hơi sớm, muốn đến giúp đỡ trong sân thuốc của Hoa tiên sinh là chuyện không phải dễ dàng như vậy đâu."

Lãng Vu Đề hơi khựng lại một chút, cô vươn mình bò lên nhìn Vũ Trúc.

Tóc của cô vì nảy giờ lẫn lộn mà trở nên rối bù, phối hợp với gương mặt này nữa, có vẻ vô cùng buồn cười.

"Làm sao? Hoa tiên sinh yêu cầu rất cao sao?" Lãng Vu Đề tò mò hỏi.

Vũ Trúc cúi đầu, vừa cúi đầu hoa sen trên khăn che mặt, vừa nói: "Không cao đâu, là vô cùng cao! Không phải chủ nhân không có an bài người đến giúp trong sân thuốc của Hoa tiên sinh đâu, hạ nhân được phái đi cũng đếm không xuê! Nhưng tất cả đều ở đó không tới hai ngày thì đã bị Hoa tiên sinh đuổi ra! Sau đó, Hoa tiên sinh đi cầu chủ nhân, để chủ nhân đứng có tiếp tục tặng người đến cho hần nữa. Những năm này, ngoại trừ một mình Hoa tiên sinh ở lại quản lý thì không có ai vào đó cả. Những hạ nhân kia vốn cảm thấy Hoa tiên sinh là người vô cùng dễ sống chung, chỉ là khi vào sân thuốc thì mới biết, Hoa tiên sinh không dễ sống chung chút nào cả! Hiện tại những hạ nhân vào sân thuốc mà thấy Hoa tiên sinh đều phải căng chặt tinh thần, chỉ lo Hoa tiên sinh nói bọn họ sai!"

Lãng Vu Đề hơi ngoẹo cổ, thật sự có làm quá như vậy không?!

Lẽ nào cô cũng ở trong sân thuốc không được mấy ngày?!

Vậy cái tính toán kia làm sao thực hiện được đây?!

Hừ hừ ~ chắc chắn cô sẽ khác với những hạ nhân kia, mặc kệ như thế nào, cũng phải thử rồi mới biết chứ!

"Được rồi, ta biết rồi, sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt!"

Nói xong, lại tới lui trên giường...

Vũ Trúc nhìn Lãng Vu Đề một chút rồi nói tiếp: "Cô nương vào sân thuốc nhưng Vũ Trúc không dám đi theo. Hoa tiên sinh cũng chỉ đồng ý để cô nương ngai vào sân thuốc thôi."

Lãng Vu Đề vùng vung tay: "Ừm, đến lúc đó ta tự mình đi là được rồi! Vũ Trúc ngoan ngoãn chờ ở trong viện thụ hoa!"

Bởi vì cô chờ mong thế nên khi trời tối, Lãng Vu Đề đã lên giường ngủ rồi.

Cô cảm thấy lúc ngủ thì thời gian đều sẽ trôi qua rất nhanh, cho nên khi cô chờ mong đến thời điểm nào, cô sẽ theo thói quen dùng giấc ngủ để vượt qua thời gian đó.

Vừa nhắm mắt lại, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được Đoan Mộc Thanh Duyệt thêm cho cô mười điểm hảo cảm.

Cô kinh ngạc trợn mắt lên, sao mà cô cũng không có nhìn thấy Đoan Mộc Thanh Duyệt, độ hảo cảm lại vô duyên vô cớ tăng lên mười điểm chứ?

Là cô cảm ứng sai rồi?!

Lăng Vu Đề kiểm tra độ hảo cảm của Đoan Mộc Thanh Duyệt lần nữa, hiện tại đúng là có mười lăm điểm hảo cảm.

Mặc dù có chút nghi hoặc, thế nhưng, tăng hảo cảm là chuyện tốt mà!

Nghĩ như vậy, Lăng Vu Đề cười híp mắt, nhắm hai mắt lại ngủ.

Mà Thanh Cư bên kia, vì Đoan Mộc Thanh Duyệt nghe Hoa Giác nói, mới thêm cho Lăng Vu Đề mười điểm hảo cảm.

Mười lăm điểm hảo cảm thật không coi là nhiều, nhiều lắm là Đoan Mộc Thanh Duyệt thoáng đổi mới về Lăng Vu Đề một chút mà thôi.

Hơn nữa, Đoan Mộc Thanh Duyệt cũng đang nghĩ, Lăng Vu Đề có chỗ nào để hấn sử dụng được hay không——

Ngày thứ hai, bởi vì đã dặn Vũ Trúc gọi cô rời giường sớm một chút, thế nên Lăng Vu Đề dậy rất sớm.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, Lăng Vu Đề tự mình đến sân thuốc.

Phủ Tà tướng không phải quá lớn, mỗi ngày cô đi ra đi vào thì cũng nhớ rõ vị trí từng viện trong phủ Tà tướng từ lâu.

Tên của sân thuốc rất đơn giản, gọi là "Dược viện".

Mỗi lần khi Lăng Vu Đề đi ngang qua sân thuốc, đều sẽ bị mùi thuốc bên trong hấp dẫn.

Nếu không phải Vũ Trúc nói rằng không thể tùy tiện đi vào sân thuốc thì cô đã sớm muốn vào xem rồi!

Đi tới cửa viện, Lăng Vu Đề nhẹ nhàng gõ cửa.

Chỉ trong chốc lát, Hoa Giác đã mở cửa cho cô rồi.

"Cô nương tới thật sớm!"

Hoa Giác còn nhớ rằng ngày hôm qua khi y đến trong viện của Lăng Vu Đề để tìm cô, nhưng y nghe Vũ Trúc nói là ngày nào Lăng Vu Đề cũng sẽ ngủ thẳng đến muộn mới dậy.

Không nghĩ tới, ngày hôm nay nàng ấy đến được viện sớm như vậy!

Ngày hôm nay Hoa Giác vẫn bận một thân áo màu xanh lá trúc, chỉ là cầm bảo bối thành ma bảo, ống tay áo được thu gọn, như vậy sẽ không gây trở ngại đến y khi làm việc!

Lăng Vu Đề cười cười với Hoa Giác: "Đúng thế, đã nói muốn tới dược viện hỗ trợ thì tất nhiên phải sớm một chút!"

Hiện tại trời sáng chưa bao lâu, nhiệt độ vẫn không có cao bao nhiêu, còn có gió mát thì thoáng thoải qua, vẫn tính là nhẹ nhàng khoan khoái!

Hoa Giác gật đầu: "Vậy cô nương vào đi, có điều Hoa Giác phải nói rõ, mắt lòng trước dược lòng sau. Vào dược viện này thì tất cả phải nghe Hoa Giác. Nếu có chỗ nào làm không được, tính khí của Hoa Giác cũng sẽ không quá tốt!"

"Không thành vấn đề! Nếu như vậy, Hoa tiên sinh có thể không cần gọi Vu Đề cô nương nữa, trực tiếp gọi tên là được rồi!"

Hôm qua Vũ Trúc cũng đã nói cho cô, trong lòng cô đã có chuẩn bị khi được nghe Hoa Giác tự mình nói tính khí y không tốt thì Lăng Vu Đề cũng không có kinh ngạc.

Lăng Vu Đề thoải mái như vậy nên Hoa Giác cũng rất thoải mái, y gật đầu: "Ừm, Vu Đề vào đi!" Nói xong, Hoa Giác nghiêng người sang để Lăng Vu Đề đi vào.

Sân thuốc rất lớn, bố cục gần như một mảnh ruộng.

Giữa tiền viện là một khu vực được lát bằng những phiến đá bằng phẳng xe, trong sân bày ra rất nhiều cái giá bằng gỗ để đặt những cái sàng hình tròn, trong sàng đều là thảo dược được phơi khô.

Hoa Giác nói: "Những thảo dược này sẽ phơi thêm ba, năm ngày là được. Vu Đề, người theo ta đến hậu viện đi xem vườn thuốc."

Lăng Vu Đề gật đầu, theo Hoa Giác đi qua hậu viện.

Hậu viện cũng không nhỏ, khai khẩn được bốn mảnh ruộng thảo dược, mỗi mảnh ruộng khoảng chừng năm mươi mét vuông.

Vườn thuốc được chăm sóc rất tốt, thoạt nhìn những thảo dược kia đều rất đẹp để khỏe mạnh.

Kỹ thực, những thảo dược này cũng gần như những loại rau xanh ở nông thôn.

Thế nhưng, Lăng Vu Đề lại không biết những dược thảo này là giống gì..

"Những thảo dược này đều là thảo dược quý giá ta cấy ghép được từ nơi khác, hầu như đều là dược thảo có ích đối với thân thể chủ nhân, thế nên nhất định phải dốc lòng chăm sóc."

"Há, làm sao để chăm sóc đây?" Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Hoa Giác.

"Vu Đề chưa thành thạo gì cả, nên ta sẽ giao cho người nhiệm vụ đơn giản nhất đi!" Hoa Giác cười nói, xem ra vẫn là một bộ dạng hiền lành.

Aya: Oáp~ Giờ mới thấy cái đồng nhân khó viết cỡ nào... Mình vẫn chưa xử lý nhân vật xong nữa. Thật là lờ lợ T^T...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Công lược gian thần Tả tướng (10)

Edit: Aya Shinta

Đơn giản nhất?

Vậy thì quá tốt rồi!

"Hay quá! Nhiệm vụ gì thế?" Lăng Vu Đề nóng lòng muốn thử mà hỏi han.

"Đi theo ta." Đoạn, Hoa Giác liền dẫn theo Lăng Vu Đề đến trên bờ của một mảnh đất trồng thảo dược trong đó.

Y chỉ vào vườn thuốc nói: "Đây là Diệp Tinh thảo, thuốc ngày thường chủ nhân uống đều cần dùng đến loại này, thế nên có hai giống thuốc đều loại Diệp Tinh thảo."

Hoa Giác vừa chỉ vào mảnh đất trồng thuốc cũng gieo Diệp Tinh thảo ở bên cạnh cho Lăng Vu Đề xem xong rồi lại nói tiếp: "Diệp Tinh thảo có một loại hương vị đặc biệt, nó cũng sẽ sinh sôi ra một loại sâu gọi là Bích Thụy. Nếu dùng thuốc để trừ sâu, cũng sẽ ảnh hưởng tới Diệp Tinh thảo..."

Lăng Vu Đề hấp háy mắt, hấp dẫn sâu?

Vì cái lông gì mà cô có loại dự cảm xấu đây?

Hoa Giác, người có dám nói hết lời trong một lần hay không?!

"Nhiệm vụ của Vu Đề chính là, mỗi ngày bắt sâu trong ruộng thuốc."

Cái gì?!

Lăng Vu Đề vừa dùng tay nâng cằm mình, vừa há mồm tròn mắt mà nhìn Hoa Giác.

Bắt sâu?!

Thực ra cô nghe lầm đúng không?! Đúng không?! Đúng không?!

Lúc này Lăng Vu Đề nào còn có tâm trạng để duy trì khí chất của cô, mặt vốn đã xấu, bị cái vẻ mặt khêuếch đại này khiến nó xấu thêm!

Cũng may Hoa Giác vào nam ra bắc gặp qua không ít người có tướng mạo xấu xí, cho nên mới không có bị Lăng Vu Đề lúc này dọa cho phát sợ.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề kinh ngạc (O__O "... Về mặt như vậy của Tiểu Vu là khêuếch đại, người nào cũng có thể nhìn ra được chứ!), Hoa Giác hỏi "Làm sao, Vu Đề không muốn làm nhiệm vụ ta sắp xếp?"

Hoa Giác thấy, đây đúng là nhiệm vụ đơn giản nhất mà y có thể giao cho cô!

Lăng Vu Đề không biết tháo được, đứng ra thì tạm thời y không biết sắp xếp cho cô chuyện gì để làm!

Lăng Vu Đề hấp háy mắt rồi vội vàng lắc đầu: "Không không! Ta đồng ý, đồng ý!"

Nói xong, Lăng Vu Đề còn nhếch môi với Hoa Giác "A... Ha ha..." vài tiếng.

Thực ra thì Hoa Giác cũng không phải cố ý chinh Lăng Vu Đề, y thực sự cần Lăng Vu Đề bắt sâu trong ruộng trồng thuốc.

Bởi vì mấy ngày qua y bận bịu điều chế thuốc viên cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt, lại phải điều chế thuốc mỡ làm mờ sẹo cho Lăng Vu Đề, thế nên y thật sự rất bận!

Coi như Lăng Vu Đề không thành câu đến sân thuốc để phụ việc, Hoa Giác cũng muốn cho người đến ruộng thuốc, tuy y vô cùng không muốn!

Hoa Giác lấy từ bên hông ra một cái hồ lô có miệng khá lớn rồi đưa cho Lăng Vu Đề: "Bắt sâu rồi bỏ nó vào trong này, Bích Thúy có thể làm thuốc cầm mọp gì đó, dùng nó làm thuốc vô cùng hữu hiệu! Yên tâm, Bích Thúy sẽ không cần người, chỉ là, hơi xấu xí..."

Bị Hoa Giác nói thành sâu xấu xí, đến cùng thì xấu đến cỡ nào?!

Hiện tại Lăng Vu Đề cũng không muốn biết chút nào hết!

Cô nhận lấy hồ lô trong tay Hoa Giác, sau đó học theo Hoa Giác, cột dây thừng trên hồ lô vào thắt lưng. Cô rất mừng vì mình đã dự liệu là cần phải lao động, vậy nên đã kiểm một bộ y phục không sợ dây bẩn, lại là loại y phục ôm ống tay.

"Àch... Hoa tiên sinh, tr... trực tiếp dùng tay bắt bỏ vào trong hồ lô?" Lăng Vu Đề hơi chần chờ hỏi.

Hoa Giác gật đầu: "Phải, có điều người phải chú ý, không được bóp nát hoặc cắt đứt Bích Thúy, nếu dịch của Bích Thúy mà chảy vào tay, phải rửa đến năm canh giờ mới hết ngứa. Tạm thời ta còn chưa có nghiên cứu chế tạo ra phương thuốc có thể trị thứ dịch kia..."

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu nhìn vườn thuốc trước mắt.

Thị lực của cô vô cùng tốt, mới vừa nãy không có lưu ý đến trong ruộng thuốc.

Hiện tại chú ý thì đúng là sẽ nhanh chóng nhìn thấy sâu đang nằm nhòai trên lá của Diệp Tinh thảo.

Bích Thúy có một cái tên dễ nghe, bởi vì toàn thân nó đều có màu xanh của phi thủy.

Nhìn từ xa, màu đó đúng là rất đẹp!

Nhưng khi đến gần...

Lăng Vu Đề lại nuốt từng ngụm từng ngụm nước, hai cái chân không khống chế được mà lui về sau một bước.

Hoa Giác làm bộ không nhìn thấy, nói với Lăng Vu Đề rằng: "Như vậy thì hiện tại Vu Đề bắt đầu bắt sâu đi. Ta cũng bận việc rồi, phải nhớ, không được giẫm hỏng vườn thuốc, nếu không thì, sẽ có trừng phạt!"

Nói xong, Hoa Giác liền xoay người rồi đi. Để lại Lăng Vu Đề không biết làm sao mà đứng bên bờ của vườn thuốc.

Một hồi lâu sau, Lăng Vu Đề mới dám nhìn về phía Hoa Giác rồi khỏi.

Bắt sâu, đây là một nhiệm vụ, đơn giản, mà lại không đơn giản...

Đơn giản chính là, sâu này không cần người, cũng dễ thấy.

Không đơn giản chính là, sâu này quá nhiều, hơn nữa xấu đau xấu đớn!

Tuy rằng lớn lên xấu dui như vậy không phải là việc chúng nó có thể quyết định, nhưng Lăng Vu Đề biểu thị rằng: Cô vô cùng ghét bỏ chúng nó!

Chỉ vì, trên người chúng nó mọc đầy mụn nhọt, to nhỏ không đều các loại. Còn, sần sần sùi sùi!

Không khỏi cảm thấy run người, Lăng Vu Đề tự làm công tác chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng, cuối cùng mới lấy dũng khí bước ra một bước... Không, là nửa bước xuống ruộng.

Một mảnh ruộng trồng thuốc được chia thành tám luống, hiện tại Lăng Vu Đề đang đứng ngoài rìa của ruộng trồng thuốc.

Bề ngoài của Diệp Tinh thảo đúng là rất giống như cây ớt hiểm, mỗi một cây cao chừng hai mươi centimet.

Lăng Vu Đề chỉ cần nhìn sơ qua thì cũng thấy được, Bích Thúy kia, hầu như đều góp mặt trên mỗi cành cây ngon lá!

Mà ngay ở trên ngọn cao nhất của một cây Diệp Tinh thảo bên chân cô, có một con Bích Thúy đang ngo ngoáy.

Nhìn mụn nhọt trên người Bích Thúy, Lăng Vu Đề thật sự có loại cảm giác tê cả da đầu.

Đậu má! Zombie cô cũng không sợ hay buồn nôn, mà còn sợ một con sâu hay sao?!

Lăng Vu Đề biểu thị rằng hết sức xem thường chính mình tại lúc này!

Xiết chặt hai nắm tay, run người, Lăng Vu Đề rút cục lấy dũng khí run run rẩy rẩy chìa tay về phía con Bích Thúy cách cô gần nhất.

Gần rồi... Gần rồi...

Rút cục, Lăng Vu Đề nắm được giữa người con Bích Thúy.

Bích Thúy khoảng chừng ba centimet, béo ú.

Mò lên thì thấy mềm mại, nóng nóng..

Cổ nén suy nghĩ muốn phun ra, Lăng Vu Đề vội vã bỏ con Bích Thúy vừa bắt được vào trong hồ lỗ bên hông.

Thành công bắt được một con Bích Thúy, trong lòng cô đúng là có chút khiếp.

Tự mình cổ vũ tiếp sức một phen, lại khom lưng bắt sâu tiếp...

Đại khái sau nửa giờ, thủ pháp bắt sâu của Lăng Vu Đề đúng là càng ngày càng thuần thục.

Khi nhìn tới Bích Thúy thì trong lòng cô cũng không có buồn nôn như vậy nữa.

Chủ yếu là cô học được cách quên đi bề ngoài của nó...

Trời càng lên cao thì càng nóng, thân thể của Lăng Vu Đề sợ nóng, hơn nữa đặc biệt dễ dàng chảy mồ hôi.

Lăng Vu Đề lúc này, dùng "mồ hôi đầm đìa" để hình dung cũng không quá đáng!

Khí trời nóng lên, người ta sẽ tương đối dễ dàng nôn nóng.

Bắt sâu cũng không khó, thế nhưng khó khan đấy!

Lăng Vu Đề chỉ là liên tiếp khom lưng, bắt sâu... Tuần hoàn như vậy, thực sự là vô vị hết mức!

Không biết đã là lần thứ mấy giờ tay lau mồ hôi, Lăng Vu Đề khẽ cau mày, trong mắt đều là mất kiên nhẫn.

Đến cùng cô tới làm chi thế!

Aya: Mọi người đã thử làm điều gì khác lạ chưa? Mình đã từng ăn bánh kem băng... Đĩa >.< Chà là tổ chức sinh nhật cho bạn ở quán bún đậu mắm tôm (chà thấy ai đi sinh nhật vậy bao giờ) nên không có thìa. Nhớ đến ánh mắt như nhìn sinh vật lạ của người ta, mình cũng chẳng thấy sao cả. Chỉ đây vốn điên rồi nhá! Kkk

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Công lược gian thần Tả tướng (11)

Edit: Aya Shinta

Quay đầu lại nhìn một chút rồi trở về bờ ruộng, Lăng Vu Đề bĩu môi.

Sau khi thở dài một hơi, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn khom lưng bắt sâu tiếp.

Có lẽ vì cô hơi nôn nóng, thế nên không có không chế lực đạo ổn định, vừa mới bắt một con Bích Thúy lên.

Kết quả —— cả người Bích Thúy nát bấy nhầy!

Nhìn thấy chất dịch màu xanh biếc cùng nửa con sâu đang dây trên tay, Lăng Vu Đề khom lưng nôn khan.

Sau đó cô vội vã chạy lên trên bờ ruộng, vừa đi trở về, vừa lớn tiếng gọi: "Hoa tiên sinh! Hoa tiên sinh!"

Lăng Vu Đề bước đi với tư thế rất buồn cười, tay phải dính phải dịch xanh của nửa con Bích Thúy bị cô hướng ra xa thật xa, còn tay trái cô nâng hồ lỗ mang theo bên hông.

Cô bắt sâu lâu như vậy, hiện tại trong hồ lỗ ít nhất cũng có năm mươi con. Cô đi nhanh như vậy, hồ lỗ lại không có nắp gì cả, vạn nhất lại đổ sâu ra, vậy thì chẳng khác nào phải bắt lại hay sao?!

Hoa Giác ở trong đan phòng chế đan được suýt chút nữa bị tiếng gọi của Lăng Vu Đề dọa sợ đến mức đánh đổ lò luyện đan trong tay.

Đặt vững lò luyện đan lại rồi Hoa Giác mới rời khỏi đan phòng, đi đến hậu viện.

Đứng ở lối vào hậu viện, Hoa Giác đã nhìn thấy Lăng Vu Đề đang đi về phía y.

Y khẽ cau mày, trên tay Lăng Vu Đề có chất lỏng màu xanh lục, y nghĩ, có lẽ cô đã không cẩn thận bóp nát Bích Thúy rồi!

"Ai ~" Hoa Giác lắc đầu khe khẽ, mới đầu y đã nhắc nhở Lăng Vu Đề, chỉ là không nghĩ tới còn chưa đến một canh giờ, liền...

Nhìn thấy Hoa Giác, Lăng Vu Đề bước nhanh hơn.

Khoảng cách vốn không xa nên cô nhanh chóng bước đến trước mặt Hoa Giác.

Lăng Vu Đề đưa tay của mình về phía Hoa Giác, vẻ cũng đáng thương nói rằng: "Hoa tiên sinh, ta, ta bóp nát một con Bích Thúy, làm sao bây giờ nhỉ?!"

Hoa Giác lo rằng dịch Bích Thúy trên tay Lăng Vu Đề dính tới trên người y nên vội vã lui về phía sau vài bước, kéo dài khoảng cách với Lăng Vu Đề, mới nói rằng: "Lúc này ta đã nhắc nhở ngươi rồi, quên đi, hiện tại đi múc nước rửa sạch sẽ trước đi! Sau đó..."

"Ồ!" Lăng Vu Đề gật gù, cô nhắc chân đi về phía Tiễn viện nhưng khi nghe Hoa Giác nói "sau đó"... Lăng Vu Đề lại ngừng lại: "Sau đó cái gì?"

"Sau đó, tất nhiên là chờ lần da của ngươi bắt đầu ngứa, đến tận năm canh giờ sau!"

"A?!" Lăng Vu Đề tròn mắt lên, cô cho rằng Hoa Giác nói dịch của sâu Bích Thúy khi dính vào da sẽ gây ngứa là hù dọa cô thôi!

"Khu ——" Hoa Giác giờ tay che miệng, hấp háy mắt để che dấu ý cười của y: "Nhanh đi rửa đi!"

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn chất lỏng đã dần khô trên tay mình một chút, cô bĩu môi, bước về Tiễn viện.

Dùng gáo múc nước rửa trôi đi lớp dịch trên tay, cô kỳ cọ đến độ cảm thấy sắp rớt da mới ngừng tay.

Lăng Vu Đề giờ tay lên, nhìn kỹ thì da bề ngoài trừ vừa bị cọ xoa đến mức hơi đỏ lên, cũng không hề có bất cứ dị thường gì.

Cũng không có ngứa như Hoa Giác nói!

Lăng Vu Đề hơi thở phào nhẹ nhõm, xem ra Hoa Giác lừa cô rồi.

Khóc miệng giương lên, cô nở nụ cười, gỡ hồ lỗ bên hông xuống rồi quay đầu lại nhìn Hoa Giác: "Hoa tiên sinh, trời nắng quá, thực sự không có cách nào bắt sâu trong vườn thuốc nữa."

Hoa Giác ngừng đầu nhìn trời, y gật đầu: "Đừng vậy! Vậy cũng tốt, như vậy, ngươi vào trong được phòng giúp ta nghiền thuốc đi."

Lăng Vu Đề gật đầu, đưa hồ lỗ cho Hoa Giác rồi theo y vào được phòng.

Ngồi nghiền thuốc thì độ khó không cao, nhìn Hoa Giác làm mẫu một hồi, cô cũng đã biết.

Nghiền thuốc quả thực cũng không khó, chỉ là: "Những thứ thuốc này, bề ngoài hơi tương tự nhưng cũng không phải cùng một loại thuốc. Nghiền thuốc xong thì cũng đừng bỏ sai chỗ!"

Lăng Vu Đề găt đầu: "Ta biết rồi, Hoa tiên sinh yên tâm, những cái khác thì Vu Đề không giỏi, nhưng trí nhớ lại không tồi!"

Hoa Giác găt đầu, ở lại trong được phòng tự mình nhìn Lăng Vu Đề một lúc, phát hiện cô làm rất tốt thì mới yên tâm trở về đan phòng.

Lúc mới bắt đầu thì Lăng Vu Đề có thể nói là nhiệt tình mười phần!

Dần dần, cô bắt đầu cảm thấy tay phải ngứa ngáy.

Vốn cô không để ý chút nào, chỉ là hơi gãi một chút. Sau đó thì càng gãi càng ngứa, dĩ nhiên có loại xu thế không ngừng được!

Trên mu bàn tay cô, ngoại trừ bị cô gãi cho đỏ lên thì không có nổi mụn nhọt hay hiện tượng dị ứng.

Nhưng ngứa quá! Còn luôn có cảm giác gãi không đã ngứa!

Hiện Lăng Vu Đề đang muốn khóc, sớm biết sẽ ngứa như vậy, nhất định cô phải cẩn thận bắt Bích Thúy một chút, cẩn thận một chút!

Hiện tại thì ngon rồi! Ngứa năm canh giờ!

Cũng chính là mười tiếng đấy! Trời ơi ~

Bởi vì tay cô càng ngày càng ngứa, Lăng Vu Đề không thể không đi tìm Hoa Giác cầu giúp đỡ!

Chỉ là lúc trước Hoa Giác đã nói, y vẫn có thuốc để dừng cơn ngứa do chất dịch của Bích Thúy gây ra.

Thế nên y cũng chỉ đành để Lăng Vu Đề về chỗ ở của cô trước, cho dù cô ở đây thì cũng không có cách nào hỗ trợ được!

Lăng Vu Đề trung ra cái bàn mặt đưa đám, ôm cái tay phải đang cực kỳ ngứa ngáy về viện của mình!

Trở về, Lăng Vu Đề cũng không kịp tra lời mấy câu quan tâm của Vũ Trúc, cô tìm chậu băng rồi trực tiếp đặt tay vào.

Trong nháy mắt, cô hết ngứa.

Chỉ là rất nhanh, khối băng bên trong chậu lại không có hiệu quả nữa.

Cuối cùng thực sự đã không có cách nào, Lăng Vu Đề cũng không thể làm gì khác hơn là mở ra phương thức "NHÂN"!

Ngày đó, Lăng Vu Đề nhất định rất thống khổ...

Mười tiếng là thời gian nói ngắn thì không ngắn, đặc biệt khi bạn muốn nó trôi qua thật nhanh thì nó lại chậm rãi lặc qua lặc lại...

Muốn dùng phương thức ngủ để vượt qua, nhưng ngứa đến mức căn bản không ngủ được!

Rót cục thì mười tiếng sau, Lăng Vu Đề đã mệt đến mức không thể mở mắt nổi nữa.

Ngày thứ hai, Lăng Vu Đề vẫn tới sân thuốc vào buổi sáng sớm.

Lần này cô học được cách khôn khéo hơn, dậy rất sớm, sau khi cẩn thận từng li từng tí một mà bắt sâu xong, lại đi phụ việc nghiền thuốc.

Hoa Giác thấy Lăng Vu Đề tay chân nhanh nhẹn như vậy, thật sự có tâm tư muốn dạy y thuật cho cô.

Lăng Vu Đề học y thuật rất nhanh, thảo dược cũng được khá khá.

Mùa hè lạnh lẽ qua, trời thu thoáng một cái đã trôi đi.

Mùa đông, không có bất kỳ dấu hiệu gì mà ủa về.

Chỉ chớp mắt, Lăng Vu Đề đã vào phủ Tà tướng được nửa năm.

Nửa năm qua, cô đã học được không ít.

Vì Hoa Giác thấy thông minh, thường xuyên để cô ở bên cạnh.

Tới Thanh Cư, tình cờ thì Hoa Giác cũng sẽ dẫn Lăng Vu Đề tới.

Bởi vì Hoa Giác thỉnh thoảng sẽ nói tốt về cô trước mặt Đoan Mộc Thanh Duyệt, cho nên số lần gặp mặt giữa cô và Đoan Mộc Thanh Duyệt không nhiều, nhưng cũng tăng độ hào cảm đến ba mươi điểm!

Ừ, như vậy mà lên đến ba mươi điểm, đối với Lăng Vu Đề mà nói thì thật sự đã xem như kinh ngạc nhưng không kém mừng vui rồi!

"Cô nương, nhanh dậy nào! Trời không còn sớm đâu!"

Thần người Lăng Vu Đề bị Vũ Trúc lay nhẹ, Lăng Vu Đề mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Aya: 200 chương ~ Oáp ~

Cuối cùng cũng lết tới. Cảm ơn mọi người vì đã đồng hành cùng mình trong suốt thời gian qua ^o^.

Các bạn hãy qua tường nhà mình và tiếp tục với phần 2 nha ^^

Cho mình hỏi nhỏ một xíu là có bạn nào đọc, nghe, xem... Kagerou project chưa. Nếu có thì hãy cho mình biết là chuyện gì đang xảy ra với cái mở manga này thế. Cảm thấy tam quan vớ nát T^T...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Công lực gian thần Tả tướng (12)

Edit: Aya Shinta

Trời bên ngoài lúc này vẫn còn mờ mịt, đặc biệt tối tăm.

Rụt cổ một cái, Lăng Vu Đề lặc đầu rồi bủi môi, tỏ vẻ không vui: "Vũ Trúc, lạnh quá đi! Ta không muốn rời giường!"

Vũ Trúc bất đắc dĩ nhìn Lăng Vu Đề: "Cô nương ngài quên rồi sao? Hôm nay ngài phải cùng chủ nhân đi tham gia hội săn bắn mùa đông đấy!"

"Hội săn bắn mùa đông gì nhĩ?! Ta không..." Lời còn chưa nói hết, ý thức của Lăng Vu Đề đã tỉnh táo một chút.

Hội săn bắn mùa đông?!

Trước đó vài ngày, bởi vì Hoa Giác có việc đột xuất cần rời khỏi kinh thành, thế nên dẫn đến việc y không có cách nào cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt đi tham gia hội săn bắn mùa đông.

Lăng Vũ Đề đi theo bên người Hoa Giác nửa năm, tuy không có học được y thuật cao siêu.

Nhưng dưới dụng ý của Hoa Giác, cô đã học được không ít y thuật nhằm vào thân thể Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Thế nên việc chăm sóc Đoàn Mộc Thanh Duyệt, thêm vào thuốc Hoa Giác đã chuẩn bị thì đúng là không có vấn đề!

Vậy nên, Hoa Giác đã đưa ra đề nghị với Đoàn Mộc Thanh Duyệt rằng nên dẫn theo Lăng Vũ Đề đi tham gia hội săn bắn mùa đông.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đồng ý.

Cô tròn mắt nhìn Vũ Trúc: "Tham gia hội săn bắn mùa đông là ngày hôm nay sao?!"

Vũ Trúc gật đầu: "Đúng vậy, do đó cô nương ngài cũng dậy nhanh đi! Không nên để chủ nhân chờ!"

Cô đưa tay gỡ rối tóc của mình, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ bỏ khỏi giường.

Giữa mùa đông mà rời khỏi ổ chăn ấm áp đúng là một chuyện, vô cùng, vô cùng, vô cùng khó khăn được chứ!!

Lăng Vũ Đề giữ chân nhưng đột nhiên che đầu của mình lại, sau một khắc, cô xóc chân lên và lớn tiếng thở dài một hơi, sau đó mới bò dậy.

Quên đi, ngủ thôi mà, lúc nào chẳng được! Có thể tiếp cận Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới là quan trọng nhất!

Dù sao, Đoàn Mộc Thanh Duyệt không thể so với những nam phụ khác, cô có thể bỏ ra thời gian thật dài đi công lược cũng không có vấn đề gì.

Nhưng đối với Đoàn Mộc Thanh Duyệt, cô thì có thời gian đấy, nhưng hẳn lại không có đâu!

Thế nên, cô tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội có thể tiếp cận Đoàn Mộc Thanh Duyệt ở lần này, tuy rằng...

Hội săn bắn mùa đông sẽ là nơi nam nữ chủ tình cờ gặp gỡ, cũng là nơi đầu tiên Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn thấy nữ chủ.

Mặc dù hẳn không thích nữ chủ ngạo lập tức, thế nhưng bởi vì nữ chủ bình tĩnh xử lý khi hẳn phát bệnh thì hẳn có mấy phần quan tâm đối với nàng.

Thực ra Lăng Vũ Đề có chút bận tâm đến việc cô sẽ bị Lăng Mộ Lam nhận ra, có điều cô quyết định rồi, vốn đã xấu xí, cô mang theo khăn che mặt thì hẳn là không bị nhận ra đúng chứ?

Mặc dù không quá chắc chắn, thế nhưng vì Đoàn Mộc Thanh Duyệt, bất luận thế nào thì cô cũng phải đi hội săn bắn!

Đề tiện hoạt động, Lăng Vũ Đề đặc biệt mặc một bộ y phục cưỡi ngựa màu xanh ngọc.

Bởi vì khí trời lạnh, thế nên Lăng Vũ Đề khoác một cái áo choàng màu xanh ngọc ở bên ngoài.

Tóc thì để Vũ Trúc giúp cô cột cao thành đuôi ngựa.

Vũ Trúc làm cho cô rất nhiều tấm khăn che mặt, Lăng Vũ Đề đeo một tấm có cùng màu với xiêm y.

Nhìn mình trong gương, vì trang phục mà có vẻ già dặn, tấm khăn che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, mái bằng che đi vầng trán của cô.

Ở trong phủ Tà tướng nửa năm, vóc dáng cô cao thêm không ít, cô vốn thấp hơn Vũ Trúc nửa cái đầu, hiện tại cao hơn Vũ Trúc một chút.

Trước đây thì thân thể này cũng phải mét năm mươi tám, hiện tại đã hơn mét sáu!

Thế nên, trừ phi là người đặc biệt quen thuộc với cô, mới có thể thông qua đôi mắt mà nhận ra cô được!

Lo lắng sẽ khiến Đoàn Mộc Thanh Duyệt chờ mình, nên Lăng Vũ Đề nhanh chóng ăn đồ ăn sáng rồi xách lấy cái túi thuốc mà cô đã nhờ Vũ Trúc làm cho, chạy đến Thanh Cư.

Thực ra túi thuốc cũng gần như cái balô thời hiện đại, trước đó Hoa Giác đã cho cô một hòm thuốc.

Chỉ là Lăng Vũ Đề cảm thấy hòm thuốc quá nặng, nên đã nhờ Vũ Trúc làm giúp cô một túi thuốc.

Khoan hãy nói đến việc đeo lên thì thấy rất đẹp, hơn nữa nhẹ hơn hòm thuốc biết bao nhiêu.

Lúc đó Hoa Giác nhìn thấy, còn để Vũ Trúc cùng giúp hẳn làm hai cái đại chút đấy!

Lăng Vũ Đề vừa đến Thanh Cư thì đã nhìn thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt khoác áo choàng bằng lông cáo trắng, trong tay cầm một cái bếp lò đi ra.

Theo sau hẳn chính là cận vệ: Mông Nguyên.

Lăng Vũ Đề vội vã tiến lên nghênh tiếp: "Bái kiến Tà tướng!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhàn nhạt nhìn cô một cái, khẽ ừ một tiếng rồi trực tiếp nhấc chân đi ra ngoài.

Lăng Vũ Đề ngừng đầu, bắt chuyện với Mông Nguyên một hồi, mới nhìn vai cùng Mông Nguyên đi theo phía sau Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt chịu xóc nảy không nói, nên cũng không thể cưỡi ngựa.

Lăng Vũ Đề cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngồi trong xe ngựa, mà Mông Nguyên ở bên ngoài làm phu xe.

Một nhóm ba người, trước tiên đi tới cửa cung chờ xe ngựa của Hoàng đế, sau đó mới cùng Hoàng đế, những hoàng thân quốc thích, các quan lại đi hành cung săn bắn.

Dọc theo đường đi, đầu tiên Lăng Vũ Đề có chút bận tâm, lo lắng cho mình sẽ bị Lăng Mộ Lam nhận ra.

Sau đó ngừng lại, cô lo lắng cũng chẳng ích gì! Cũng bị Lăng Mộ Lam nhận ra thôi, không sớm thì muộn!

Mà, cô cũng không phải sợ Lăng Mộ Lam!

Nghĩ như vậy, Lăng Vũ Đề lại rất có hứng thú với hội săn bắn lần này!

Cô chưa từng học cưỡi ngựa bán cung, nếu như có thể, cô vẫn muốn vào săn bắn để thăm thú một chút.

Đáng tiếc, cô phải bảo vệ Đoàn Mộc Thanh Duyệt, nơi nào cũng không thể đi được!

Bởi vì cô biết, ngày mai Đoàn Mộc Thanh Duyệt phát bệnh nặng.

Trong kịch tình, lúc đó Hoa Giác cũng có chuyện rời khỏi kinh thành, thế nên Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng chỉ dẫn theo Mông Nguyên - hẳn từ chẳng có chút tí mị đi tham gia hội săn bắn mùa đông.

Đoạn, Đoàn Mộc Thanh Duyệt phát bệnh.

Lúc đó Mông Nguyên gấp gáp không tìm được thuốc, thái y cũng bó tay toàn tập đối với thân thể Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Cuối cùng là Lăng Mộ Lam bình tĩnh dùng kim đâm vào một huyệt vị của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, có người nói rằng huyệt vị kia có thể làm cho người rơi vào hôn mê tĩnh táo trong nháy mắt.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt tỉnh lại thì để Mông Nguyên đi lấy thuốc dự phòng để ở trong xe ngựa, lúc này mới khỏi phục lại.

Lăng Vũ Đề cũng không thể cho Lăng Mộ Lam cơ hội để biểu hiện, cô muốn diệt trừ tất cả khả năng sẽ khiến Đoàn Mộc Thanh Duyệt thích Lăng Mộ Lam!

Cho nên cô phải canh giữ ở bên người Đoàn Mộc Thanh Duyệt mọi lúc mọi nơi mới được!

Khi xe ngựa đến cửa cung thì ngừng lại.

Lăng Vu Đề hiểu kỹ vén một góc màn cửa lên mà nhìn ra ngoài ——

Cửa cung rất trắng lẹ, bên ngoài có không ít xe ngựa với đủ loại kiểu dáng, trên mỗi một chiếc xe ngựa đều có ký hiệu của mỗi gia tộc.

Nói thì dụ như phủ Tả tướng của bọn họ, liền lấy một chữ "Đoan Mộc" làm ký hiệu, khiến người ta lập tức biết được người ngồi trong xe là ai!

Lăng Vu Đề chăm chú nhìn những ký hiệu kia, nhìn sang một loạt xe ngựa, có liếc mắt đã thấy được xe ngựa của phủ Hữu tướng.

Cô còn nhìn thấy Lăng Thư Kiệt đang cưỡi ngựa đứng ở bên cạnh xe ngựa của phủ Hữu tướng, cũng là phụ thân của nguyên thân.

Một người thanh niên trẻ tuổi khác đang cưỡi ngựa là ca ca ruột của Lăng Mộ Lam, Lăng Hoán Đông.

Lúc này Lăng Thư Kiệt đang cười nói chuyện cùng Lăng Hoán Đông, xem dáng vẻ Lăng Thư Kiệt thì liền biết ông cũng không có cảm thấy lo lắng hoặc là gì khác với việc Lăng Vu Đề mất tích.

Aya: Oáp~ ngu ngon (đang trên xe buýt)

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Công lược gian thần Tả tướng (13)

Edit: Aya Shinta

Không đáng kể bữu mồi, nếu Lăng Thư Kiệt cùng Lăng Hoán Đông đều ở bên ngoài xe ngựa, như vậy trong xe ngựa chính là Lăng Mộ Lam, cùng một nữ nhi khác của phủ Hữu tướng - Lăng Mỹ Huyền.

Lăng Mỹ Huyền do Tạ di nương - một quý thiếp của Lăng Thư Kiệt sinh, không chênh lệch nhiều so với Lăng Vu Đề, nhỏ hơn nửa tháng.

Trạch đầu mà ~ Lăng Mộ Lam ngoại trừ Lăng Vu Đề cùng ca ca ruột của nguyên thân, tất nhiên sẽ có kẻ địch mới.

Lăng Mỹ Huyền cùng mẹ của nàng Tạ di nương là được rồi!

Lăng Mộ Lam sẽ bị Hoàng Đế hiện tại cường bạo, cũng bởi vì nàng không để Lăng Mỹ Huyền cùng Tạ di nương ở trong mắt.

Bởi vì khinh địch, cho nên mới bị Lăng Mỹ Huyền hạ được thành công, bị đưa đến trên giường của Hoàng Đế.

Lăng Vu Đề có ý xấu nghĩ ngợi, nếu như cô có quan hệ tốt với Lăng Mộ Lam, thì cô nhất định sẽ giúp Lăng Mộ Lam vượt qua tai nạn này.

Đáng tiếc, thân phận lần này lại có thể nói là từ địch của nữ chủ đây!

Đừng nói là cô không muốn giúp, chính là muốn giúp thì Lăng Mộ Lam còn chưa chắc sẽ tin tưởng cô đâu!

Cho nên, cô vẫn không nên quản việc không đâu cho khỏe!

Dời tầm mắt, Lăng Vu Đề đứng trước ký hiệu ở một chiếc xe ngựa một chút.

Chiếc xe ngựa kia...

Ký hiệu trên chiếc xe ngựa là một chữ "Bạc".

Đại Diễn Quốc, xe ngựa có ký hiệu là một chữ "Bạc", cũng chỉ có trượng phu ở kiếp trước của Lăng Mộ Lam, Thế tử Kiến Xương Hầu, Bạc Huân Đình!

Lăng Vu Đề kể thừa kỹ ức của nguyên thân ở đời này, cho nên cô cũng không biết cụ thể về việc ở kiếp trước, Lăng Mộ Lam đã làm những gì, làm thế nào?!

Có điều cô biết, nguyên thân cũng giống kiếp trước, trong lòng đã sớm thầm mến Bạc Huân Đình.

Bạc Huân Đình năm hai mươi mốt, không chỉ có văn thao võ lược mọi thứ đỉnh cấp, chính là tướng mạo cũng vô cùng tốt!

Ở Đại Diễn quốc, Bạc Huân Đình cũng là một trong những người được chọn là trượng phu tốt nhất trong lòng những nữ tử khuê phòng!

Tầm mắt thoáng hướng về bên cạnh, liền nhìn thấy Bạc Huân Đình đang cưỡi ngựa hướng gần về xe ngựa của Lăng Mộ Lam.

Sau khi Lăng Mộ Lam cập kê thì Bạc Huân Đình để mẩu thân đi cầu hôn, chỉ là lúc đó bị Lăng Mộ Lam nghĩ biện pháp từ chối.

Sau đó, Lăng Mộ Lam tránh được thì tránh, không thể tránh liền đặc biệt lạnh nhạt với Bạc Huân Đình.

Có câu nói, thứ không chiếm được sẽ mãi là thứ tốt nhất!

Lăng Mộ Lam lạnh nhạt dẫn đến việc Bạc Huân Đình vốn không có yêu thích bao nhiêu với nàng bắt đầu nảy sinh hứng thú, cuối cùng là yêu nàng!

Ai ~~~ nam nhân mà! Có lúc chính là như vậy...

Nhìn cái dáng vẻ tiểu bạch kiểm của Bạc Huân Đình, Lăng Vu Đề bữu mồi, nguyên thân yêu thích loại hình này nhưng cô cũng không thích!

Nghiêng đầu không nhìn tới Bạc Huân Đình, vừa muốn tìm bóng người nam chủ Hướng Di Thần một chút.

Trong xe ngựa, Đoàn Mộc Thanh Duyệt thả thê tre đang cầm trong tay xuống, sau đó nhìn Lăng Vu Đề mắt vẫn đặt ở phía ngoài cửa xe.

Hé miệng, vừa muốn lên tiếng thì yết hầu hần lại đột nhiên ngứa: "Khụ khụ khụ..."

Lần này hần ho khan đến mức hơi dữ dội, có xu thế không ngừng được.

Lăng Vu Đề vội vã thả rèm cửa sổ xuống, xoay người cầm lấy ấm nước nóng trên bếp lò, rót một chén nước ấm cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhuận hầu.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt ho quá dữ dội, tới mức bụng chén trà cũng không nổi.

Sắc mặt hần vốn đã tái nhợt mà ho khan một trận, chợt bắt đầu xanh xao.

Biết Đoàn Mộc Thanh Duyệt ho khan đặc biệt nghiêm trọng, thế nhưng Lăng Vu Đề không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng như thế.

Suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề thôi ly nước trà đến mức gần như có thể vào miệng rồi, cô đứng lên đến gần Đoàn Mộc Thanh Duyệt, sau đó đỡ bờ vai của hần, dứt nước cho hần uống.

Lúc này Đoàn Mộc Thanh Duyệt nào có khí lực đi từ chối cô tới gần, sau khi ngoan ngoãn để Lăng Vu Đề dứt một chén nước rồi hần mới hơi hoãn lại.

Lăng Vu Đề lập tức lui trở về, kéo dài khoảng cách với Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

"Trời rất là lạnh, Tà tướng, nếu không thì mặc thêm một cái xiêm y được chứ?"

Vừa này trong lúc lơ đãng, cô dùng phải tay Doan Mộc Thanh Duyệt, Lăng Vu Đề cảm thấy, khối băng cũng chỉ đến như này thôi đúng chứ?!

Đúng là lạnh đến mức có chút thấu xương!

"Khụ... Không cần." Hắn mặc đã quá nhiều rồi!

Hướng hồ, hắn không chỉ có cầm bếp lò trong tay, trong xe ngựa cũng có một cái bếp lò.

Được rồi, lâu đại đã nói không cần, vậy thì đương nhiên cô cũng sẽ không thể miễn cưỡng!

Cô gật đầu: "Vậy thì Tà tướng uống một viên thuốc trước đi, tỉnh giờ, cũng gần tới lúc rồi."

Hoa Giác chế tác ra thuốc viên, có thể giảm ho an thần, để Doan Mộc Thanh Duyệt có thể giảm bớt một chút khó cực.

Chỉ là được hiệu mặc dù tốt, nhưng hết tác dụng cũng hơi nhanh!

Thế nên qua mỗi một canh giờ thì cần dùng một viên thuốc.

Lăng Vu Đề lại rót một chén nước, sau khi thử nhiệt độ rồi mới lấy từ gói thuốc ra một cái bình sứ màu đỏ.

Bình sứ không quá lớn, bên trong chứa một trăm viên thuốc.

Cô lấy ra một viên thuốc đưa cho Doan Mộc Thanh Duyệt, sau đó đưa thêm chén nước cho hắn.

Doan Mộc Thanh Duyệt tiếp nhận viên thuốc cùng chén nước, dùng một chút rồi trực tiếp bỏ viên thuốc vào miệng mình——

Uống thuốc rồi, Doan Mộc Thanh Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm thật dài một hơi.

Hắn nhắm hờ đôi mắt, Lăng Vu Đề còn tưởng rằng hắn đang ngủ đây.

Cô đang chuẩn bị nhìn ra ngoài cửa sổ tiếp thì Doan Mộc Thanh Duyệt đột nhiên mở miệng.

"Lúc này đang nhìn cái gì? Bên Hữu tướng sao?"

Bởi vì vừa ho khan kịch liệt nên giọng Doan Mộc Thanh Duyệt lúc này hơi nhỏ, nhưng không ảnh hưởng đến sự êm tai cùng ý lạnh trong giọng hắn.

Lăng Vu Đề dừng một chút, sau đó gật đầu: "Đúng, là đang xem, bên kia..."

"Người muốn trở về?" Doan Mộc Thanh Duyệt mở mắt ra, dùng ánh mắt không gọn sóng mà nhìn cô.

Trở về? Đương nhiên không!

"Vu Đề sớm đã nói rằng, sẽ không trở về phủ Hữu tướng! Vu đề, sẽ ở lại bên người Tà tướng cả đời!"

Rõ ràng tương tự như lời thề lộ tình cảm, Doan Mộc Thanh Duyệt lại tự động phân loại câu nói này thành biểu hiện lòng trung thành.

Hắn thoải mái với "lòng trung thành" của Lăng Vu Đề, thế nên hào phóng bỏ thêm năm điểm hảo cảm.

Mà Lăng Vu Đề lại cho rằng Doan Mộc Thanh Duyệt nhìn thấy "tình ý" trong mắt cô, bị cô cảm động, cho nên mới bỏ thêm năm điểm hảo cảm!

Không thể không nói, đây thực sự là một hiểu lầm đẹp!

"Ừm, đã như vậy, sau này không nên gọi ta là Tà tướng..."

Không gọi Tà tướng?

Vậy thì gọi là gì? Là nào, chẳng lẽ muốn cô trực tiếp gọi tên của hắn?

Vậy cô nên gọi gì mới hay đây? Gọi Thanh Duyệt? A Thanh? A Duyệt?

Ngay khi Lăng Vu Đề đang ngượng ngùng tự mình YY, Doan Mộc Thanh Duyệt mở miệng tiếp: "Như bọn hắn, gọi ta chủ nhân đi."

Loảng xoảng——

Gọi, chủ nhân?!

Vậy nên, những thứ cô vừa YY, đều là cô, tưởng bở đó hả?!

Cũng may là Lăng Vu Đề cơ linh, che giấu đi kinh ngạc của mình.

Sau khi nuốt một ngụm nước bọt, Lăng Vu Đề biểu hiện ra dáng vẻ rất vinh hạnh rất vui mừng ngạc nhiên: "Vâng, chủ nhân!"

"Ừm"

Doan Mộc Thanh Duyệt rất hài lòng gật đầu, sau khi suy nghĩ một chút mới nói: "Sau này, người liền đổi tên thành Doan Mộc Thanh Nhã đi."

Lăng Vu Đề: (≡) Đã để luân gia gọi người là chủ nhân, người lại đi đổi tên của luân gia?! Cô đi mấy thế giới rồi mà còn chưa đổi tên đầu đây!

"Đa tạ chủ nhân ban tên cho!" [Về mặt mừng rồi]

Aya: Sắp thi rồi. Thi tới bài 10 mà giờ mới xong bài 3 TvT

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 203: Công lược gian thần Tả tướng (14)

Edit: Aya Shinta

Sau đó, độ hảo cảm của Doan Mộc Thanh Duyệt lại tăng thêm năm điểm.

Hiện tại đã có bốn nười điểm hảo cảm!

Được rồi, xét về độ hảo cảm, cô sẽ tiếp thu cái tên Doan Mộc Thanh Duyệt đã lấy cho cô đi!

Khụ... Không chấp nhận cũng không còn cách nào đâu...

Ngay khi Lăng Vu Đề bất đắc dĩ tiếp nhận cái tên mới Doan Mộc Thanh Nhã này, một âm thanh sắc nhọn vang lên: "Hoàng thượng giá lâm -- "

Sau một khắc, Mông Nguyên ở ngoài xe ngựa xóc màn xe lên: "Chủ nhân."

Đoan Mộc Thanh Duyệt từ một tiếng, sau đó nhìn Lăng Vũ Đề: "Điù ta xuống xe."

"Há, vắng!"

Lăng Vũ Đề đáp một tiếng, sau đó vội vã đỡ Đoan Mộc Thanh Duyệt xuống xe.

Họ hơi chậm một chút, những người khác thì đều xuống xe xuống ngựa cả rồi, tất cả đều đang quý trên đất.

Lăng Vũ Đề cũng đi theo bên cạnh Đoan Mộc Thanh Duyệt rồi quý xuống.

Lại là một tiếng: "Hoàng thượng giá lâm -- "

Mọi người đồng thanh hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế -- "

Lăng Vũ Đề chỉ hơi cúi đầu, cũng không có phát ra tiếng nào.

Cô cũng không nghe thấy tiếng của Đoan Mộc Thanh Duyệt, cô nghĩ rằng hẳn cũng không có mở miệng hô vạn tuế!

Đối với việc này, Lăng Vũ Đề tò vè hiểu được, Đoan Mộc Thanh Duyệt vốn chẳng có kính ý gì đối với hoàng tộc Đại Diễn.

Xe ngựa của Hoàng Đế dần dần chạy ra khỏi hoàng cung, xe ngựa chế tạo bằng vàng này vô cùng xa hoa.

Còn theo xe ngựa của mấy vị phi tần trong cung ở phía sau, còn cả cung nữ thái giám, cùng với xe ngựa chứa đồ.

Một chuỗi dài, Lăng Vũ Đề đếm một hồi, bao quát cả cái xe ngựa của Hoàng Đế kia, có tới hai mươi chiếc xe ngựa cơ đấy!

Chắc chắc, muốn dọn nhà à!?

Chờ đến khi xe của Hoàng Đế đi, mọi người mới đứng lên, lên xe lên ngựa.

Tất cả đi theo phía sau xe Hoàng Đế, xuất phát hướng về hành cung --

Hành cung cùng Kinh thành có chút khoảng cách, cần khoảng nửa ngày đường mới có thể đến Hành cung.

Vì vậy nên mọi người dùng bữa trưa ở ngoài trời.

Tối gần trưa, xe ngựa ngừng lại ở trên một mảnh thảo nguyên mênh mông.

Bởi vì Hoàng Đế tuyên triệu, nên Đoan Mộc Thanh Duyệt do Lăng Vũ Đề đỡ xuống xe ngựa.

Hôm nay là một ngày nắng hiếm hoi, ánh nắng chiếu vào trên người nên vô cùng ấm áp!

Cô vừa đi về phía xe ngựa của Hoàng Đế, vừa hơi ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời rất xanh, rất ít mây, xanh thăm thẳm, vô cùng đẹp đẽ!

Vì Lăng Vũ Đề cười nên cô hơi hí mắt lại.

Cổ đại đấy! Chính là không khí tốt hơn so với hiện đại nhiều lắm!

Không có ô nhiễm, luôn cảm thấy không khí cũng mang theo vị ngọt!

Đường như nhận ra tâm tình của Lăng Vũ Đề có biến hóa, Đoan Mộc Thanh Duyệt nghiêng đầu nhìn cô.

Tuy Đoan Mộc Thanh Duyệt gầy, nhưng hẳn lại rất cao, gần một mét chín, chênh lệch rất lớn so với Lăng Vũ Đề.

Vậy nên dù Lăng Vũ Đề có hơi ngửa mặt lên, hẳn cũng có thể nhìn thấy ý cười trong ánh mắt cô.

Hắn không nói gì, chỉ là dôi tầm mắt đi, không nhìn tới cô nữa.

Bởi vì xe ngựa của bọn họ không cách xe Hoàng Đế bao xa, thế nên họ nhanh chóng tới được vị trí đặt xe của Hoàng Đế.

Lúc này Hoàng Đế đang ngồi ở trên ghế được cung nhân đặt ở sắp xếp ngay trên thảo nguyên, nhìn ngự trù dẫn theo từ trong cung chuẩn bị ngự thiện.

Y vừa ăn hoa quả đặt ở trên bàn trà, vừa trò chuyện với những vương công đại thần ngồi ở phía dưới.

"Tả tướng đến!"

Tiếng thông báo có thái giám vang lên, tất cả mọi người dừng câu chuyện đang dang dở lại, sau đó nhìn hướng về Đoan Mộc Thanh Duyệt.

Gió nổi lên, phất qua góc áo choàng của Đoan Mộc Thanh, tóc của hắn trước sau được buộc lỏng lẻo.

Thần sắc hắn nhàn nhạt, dường như quanh người hắn mang theo một luồng tiên khí.

Chỉ là người biết Đoan Mộc Thanh Duyệt đều sẽ không cảm thấy hắn tựa như tiên nhân không dính khói bụi trần gian, mà là ma quỷ chỉ biết ăn tươi nuốt sống!

Thế nên ngoại trừ một ít nữ quyến chưa từng gặp Đoan Mộc Thanh Duyệt sẽ bị dung nhan hắn mê hoặc đến không biết trời trăng mấy đất, sau đó mặt đỏ tới mang tai, e thẹn này nọ.

Những người khác đều tràn ngập kiêng kỵ cùng sợ hãi đối với Đoan Mộc Thanh Duyệt.

"Ha ha -- Đoan Mộc ái khanh tới rồi! Mau mau, ngồi đi!"

Sau khi Đoan Mộc Thanh Duyệt dẫn theo Lăng Vũ Đề hành lễ Hoàng Đế sau khi hành lễ, mới ngồi trên vị trí gần Hoàng Đế nhất.

"Ồ ~ nữ tử bên cạnh Đoan Mộc ái khanh là ai? Sao chưa từng gặp?"

Hoàng Đế nhìn Lăng Vũ Đề, tò mò hỏi.

Trước khi y đăng cơ thì Đoan Mộc Thanh Duyệt là môn khách của y, thế nên thân tín của Đoan Mộc Thanh Duyệt, Hoàng Đế tự nhận là y đều biết tất cả!

Thế nên khi nhìn thấy Lăng Vũ Đề lạ mặt, đương nhiên Hoàng Đế sẽ cảm thấy kỳ quái!

Thậm chí suy đoán, có phải Lăng Vũ Đề là nha đầu thị tì của Đoan Mộc Thanh Duyệt hay không.

Hoàng Đế vừa hỏi, mọi người không tự giác mà đưa ánh mắt tới trên người Lăng Vũ Đề.

Ngay cả Lăng Mộ Lam ngồi xéo xéo Lăng Vũ Đề cũng nhìn sang, lúc này chân mày nàng hơi nhíu lại, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lăng Vũ Đề mang theo khẩn che khuất mặt.

Trong ký ức, bên người Đoan Mộc Thanh Duyệt xưa nay chưa từng xuất hiện nữ tử nào.

Hội săn bắn mùa đông lần này, nàng chưa từng nhìn thấy nữ tử không rõ tướng mạo này!

Tại sao lại xuất hiện biến số như vậy?

Tuy rằng biến không lớn lắm, cũng không có quan hệ gì với nàng, thế nhưng trong lòng Lăng Mộ Lam hơi mơ hồ lo lắng.

Mới bắt đầu thì Lăng Vu Đề đã nhìn thấy Lăng Mộ Lam rồi, toàn bộ quá trình cô đều cup mắt xuống, không đi nhìn thẳng ai hết.

Thêm vào khăn che mặt cô đeo, Lăng Vu Đề tự tin rằng không ai nhận ra cô được đâu!

Thấy mọi người đều nhìn về Lăng Vu Đề, Đoàn Mộc Thanh Duyệt không nói gì, chỉ là bụng cái chén chứa nước ấm, uống một hớp để nhuận hầu, lúc này mới giương mắt nhìn Hoàng Đế.

"Nàng là Đoàn Mộc Thanh Nhã, người của ta."

Còn việc là người nào của hần, Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có giải thích.

Đoàn Mộc Thanh Nhã? Dừng họ của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Đoàn Mộc Thanh Duyệt lại không có nói Lăng Vu Đề là em gái của hần, hoặc là thân thích.

Chỉ nói là: người của ta?!

Người kia rốt cuộc là ai nhỉ?!

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều đang suy đoán đến cùng thì Lăng Vu Đề là người nào của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Cũng không có ít người suy đoán như Hoàng Đế rằng Lăng Vu Đề là nha đầu thị tì của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, sau đó lại âm thầm giật mình đối với suy đoán này!

Có thể không kinh hãi sao?!

Rõ ràng, không phải Đoàn Mộc Thanh Duyệt là "nam sùng" của Hoàng Đế hay sao?

Nam sùng này, sao còn thích nữ tử?!

Nghĩ như vậy, những người kia lại ngó xem sắc mặt của Hoàng Đế, muốn nhìn ra được chút gì đó từ trên mặt của Hoàng Đế.

Kết quả để bọn họ thất vọng rồi, Hoàng Đế không có chút khó chịu nào, trái lại thoải mái cười to.

"Ha ha ha —— tốt tốt tốt! Đoàn Mộc ái khanh cuối cùng cũng coi như đã thông suốt! Trăm đã nói bao nhiêu lần rằng phải chỉ hôn cho người, người đều từ chối. Lần này, vậy mà tự mình tìm một người?"

Cái gì?!

Mọi người cảm thấy, hình như cái điều bọn họ cho tự cho là đúng, tới bây giờ đều là tương bờ.

Đúng là Hoàng Đế coi trọng Đoàn Mộc Thanh Duyệt, thế mà Đoàn Mộc Thanh Duyệt từ đầu đến cuối đều không phải "nam sùng" của Hoàng Đế.

Nói cách khác, bọn họ hiểu lầm Đoàn Mộc Thanh Duyệt đến mấy năm!

Thực ra Hoàng Đế đang gián tiếp giải thích rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt là ái khanh của y, không phải nam sùng!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không nói gì, hần không có thừa nhận mà cũng không có phủ nhận, nên người khác cho rằng hần đang ngầm thừa nhận đấy!

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Công lược gian thần Tả tướng (15)

Edit: Aya Shinta

Hoàng Đế còn nói tiếp: "Sao Thanh Nhã cô nương còn mang theo khăn che mặt? Có phải là sắc đẹp quá mức khuynh thành, thế cho nên Đoàn Mộc ái khanh không muốn để mọi người thấy dung nhan của nàng nhỉ?"

Phong tục của Đại Diễn quốc coi mờ, cấm kỵ giữa nam nữ tương đối ít.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề vẫn luôn cup mắt một chút, lại quay đầu nhìn Hữu tướng Lăng Thư Kiệt ngồi ở đối diện, thuận tiện liếc mắt nhìn Lăng Mộ Lam.

Lăng Thư Kiệt cùng Lăng Mộ Lam bị Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn đến mức ngu người, không rõ vì sao.

"Tướng mạo Tiểu Nhã không tốt, sợ đến lúc đó sẽ dọa đến hoàng thượng nên mang khăn che mặt."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt khiến mọi người sững sờ tiếp, tướng mạo không tốt?

Tướng mạo mà có thể dọa sợ người khác, vậy sẽ không tốt tới cỡ nào?

Chậc chậc... Tà tướng đại nhân này, sở thích cũng thật là đặc biệt!

"Ách... Đã như vậy, thì coi như xong đi!"

Hoàng Đế biết xưa nay Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ không bao giờ nói dối, thế nên mỗi một câu nói của hần, Hoàng Đế đều tin tưởng.

Như vậy hần nói Lăng Vu Đề xấu, vậy nhất định chính là xấu.

Hoàng Đế nói sang chuyện khác rồi nói thêm với chúng thần mấy câu, ngự trù cũng đã làm đồ ăn gần xong rồi.

Nhìn mặt thực được bày biện trên bàn, Lăng Vu Đề mang khăn che mặt trông thấy mà thèm đến nỗi nuốt một ngụm nước bọt.

Sau đó cô lại vô cùng đáng thương méo miệng, không thể tháo khăn che mặt xuống.

Cô... Không ăn được! Anh anh anh...

Đoàn Mộc Thanh Duyệt vừa mới cảm thấy thì dừng một chút, sau đó để đĩa xuống, ho khan vài tiếng.

"Hoàng thượng, vì thần cảm thấy không khỏe, thỉnh hoàng thượng cho phép vi thần về xe ngựa."

"A? Đã như vậy, người đâu, đưa đồ ăn đến trên xe ngựa cho Tà tướng đi!"

"Rõ -- "

Đôi mắt Lăng Vu Đề lập tức lấp lánh, về xe ngựa? Như vậy cô có thể lấy khăn che mặt xuống để ăn rồi!

"Đi thôi." Đoàn Mộc Thanh Duyệt đưa mắt nhìn Lăng Vu Đề đang mãi mê theo đồ ăn, thoáng bắt đặc dĩ gọi cô một tiếng.

"Ồ vâng!"

Lăng Vu Đề đáp lại, sau đó đỡ Đoàn Mộc Thanh Duyệt đứng lên.

"Vị thần xin cáo lui!"

Lại cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt hành lễ xong, hai người nhấc chân đi về phía xe ngựa.

Nhìn bóng lưng Lãng Vu Đề, Lãng Mộ Lam nhủ lòng mảy mòi.

Giọng nói khi nãy thật quen tai! Thật sự rất quen tai!

Lãng Hoán Đông ở bên cạnh cũng nhủ mảy mòi, hẳn nghiêng đầu ghé sát vào bên tai Lãng Mộ Lam: "Muội muội, muội có cảm thấy giọng nói của nữ tử bên cạnh Tả tướng, rất giống Lãng Vu Đề hay không?"

Lãng Mộ Lam không nói gì, chỉ là đang trầm tư.

Nữ tử kia, từ lúc bắt đầu thi chưa từng giương mắt, khăn che mặt che khuất hơn phân nửa dung nhan của nàng ta, căn bản nàng không nhìn thấy mặt mũi nàng ta thế nào.

Lãng Mộ Lam nghiêng đầu, thân hình lại không giống như Lãng Vu Đề của nửa năm trước.

Thế nhưng, cũng trong ký ức Lãng Vu Đề vào lúc này thân hình gần như!

Không dám lấy mặt thật gặp người khác, không dám giương mắt nhìn người khác...

Lẽ nào --

Lãng Mộ Lam quay đầu nhìn ca ca nàng: "Ca ca, huynh nói, lúc trước huynh phái người tới xô chợ kia, cũng không có tìm được Lãng Vu Đề thật sao?"

Lãng Hoán Đông gật đầu: "Đúng vậy, lúc đó ta hỏi tên ăn mày thì hắn nói là, có người mang nàng ta đi. Muội muội, muội nói xem người kia có thể do Tả tướng phái đi hay không?"

Bởi vì hai người thấp giọng nói chuyện, thế nên Hữu tướng Lãng Thư kiệt ngồi cùng bàn với bọn họ, còn có hai mẹ con Lãng Mỹ Huyền cũng không nghe thấy hai người xi xào bàn tán.

Lãng Mỹ Huyền chỉ là cùng mẹ của mình - Tạ di nương đối mắt nhìn nhau một chút, không nói gì.

Lãng Mộ Lam cắn môi dưới, Lãng Vu Đề, không nghĩ tới, dĩ nhiên mạng nàng ta lại lớn như vậy!

Ha... Không chết là tốt nhất! Kếp trước nàng chịu nhiều đau khổ như vậy, sao lập tức có thể khiến cho Lãng Vu Đề chết thoải mái như vậy chứ!

Nghĩ đến việc nàng từng rai thực nhan tán lên mặt Lãng Vu Đề thì Lãng Mộ Lam biết rằng, chắc chắn vì dung mạo của Lãng Vu Đề đã bị hủy hoại sạch sẽ, cho nên mới dùng khăn che mặt.

Cứ việc không nhìn thấy mặt Lãng Vu Đề, thế nhưng Lãng Mộ Lam đã có thể xác định rằng cô chính là Lãng Vu Đề!

Trong lòng Lãng Vu Đề biết vì sao Đoàn Mộc Thanh Duyệt phải về xe ngựa, còn không phải là bởi vì cô hay sao!

Nghĩ tới đây, Lãng Vu Đề có không ít thiện cảm với Đoàn Mộc Thanh Duyệt đấy!

"Cảm ơn chủ nhân!" Lãng Vu Đề cười híp mắt nói cảm ơn Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có nhìn cô: "Ừm."

Trở lại trên xe ngựa, Lãng Vu Đề lập tức lấy khăn che mặt xuống, sau đó thêm nhỏ dãi mà nhìn mỹ thực trên bàn.

Trong ánh mắt luôn không bao giờ gọn sóng của Đoàn Mộc Thanh Duyệt lại lóe lên tia cười, hẳn ồm ồm lộ sorriso trong tay thật chặt, sau đó hơi nhắm mắt lại: "Thân thể ta không tốt, những đồ ăn này, do người giải quyết đi."

"A?" Lãng Vu Đề hơi tròn mắt lên: "Chủ nhân người không ăn sao?"

Có phải là không muốn cùng ăn cơm với cô đó chứ?!

Dung mạo của cô quá xấu, ảnh hưởng đến khẩu vị của hắn?!

Tất cả những ý nghĩ của Lãng Vu Đề đều được viết lên mặt, điều này làm cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt vừa mở mắt nhìn cô không không chế được mà cong khóe miệng lên thật nhẹ.

"Một đường xóc nảy, ăn không vô, không liên quan tới tướng mạo của người."

Ách?

Sao Đoàn Mộc Thanh Duyệt lại biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì?

Lẽ nào hắn biết thuật đọc tâm?!

Đương nhiên, Lãng Vu Đề cũng không phải là đồ ngốc, cô nhanh chóng biết Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ nhìn ra ý nghĩ của cô, đơn giản chính là cô không có che giấu ý nghĩ trong lòng mình.

Nghe thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói không khỏe, Lãng Vu Đề lại lấy túi thuốc của Hoa Giác ra, pha thuốc bột chống say xe dự phòng vào nước cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt uống.

Sau khi uống thuốc, Đoàn Mộc Thanh Duyệt liền ngủ.

Lúc này Lãng Vu Đề mới bắt đầu giải quyết cơm nước trên bàn.

Ăn một miếng rồi, Lãng Vu Đề bước nhẹ ra khỏi xe ngựa, nhìn Mông Nguyên đang ngồi ăn lương khô trước xe ngựa.

Suy nghĩ một chút, cô trực tiếp bùng bàn nhỏ ra ngoài.

Mông Nguyên hơi dịch vị trí ra cho Lãng Vu Đề: "Lãng cô nương..."

"Mông đại ca, chủ nhân đã đổi tên cho ta, Đoàn Mộc Thanh Nhĩ. Mông đại ca gọi ta Tiểu Nhĩ là được rồi!" Lãng Vu Đề cười cười với Mông Nguyên.

Cô không có đeo khăn che mặt, Mông Nguyên cũng không có bị cô dọa.

Mông Nguyên chừng ba mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, vừa nhìn chính là dạng người có đầu óc đơn giản.

Nghe Lãng Vu Đề nói vậy, Mông Nguyên giây ngốc nở nụ cười: "Được, Tiểu Nhĩ!"

"Ừm! Mông đại ca, chủ nhân nói thân thể không thoải mái, thế nên không ăn. Nhiều như vậy, một mình ta cũng không ăn hết được, chúng ta cùng ăn đi!"

Mông Nguyên không có từ chối.

Hai người ngồi ở bên ngoài xe ngựa ăn sạch sành sanh.

Vừa ăn xong, phía trước liền có hiệu lệnh xuất phát.

Lãng Vu Đề trở lại trong xe ngựa, Mông Nguyên đánh xe ngựa đi.

Đi được nửa ngày, Lãng Vu Đề cũng có chút mệt mỏi, cô liếc nhìn Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngủ cũng không quá an ổn.

Suy nghĩ một chút, Lãng Vu Đề đi tới bên người Đoàn Mộc Thanh Duyệt, ngồi dưới đất, nằm nhoai bên cạnh giường mà ngủ. Xe ngựa lắc lư trên đường đi, không bao lâu thì Lãng Vu Đề đã ngủ rồi.

Giấc ngủ của Đoàn Mộc Thanh Duyệt rất nồng, khi Lăng Vu Đề vừa nằm nhoài bên cạnh thì hần cũng đã tỉnh rồi.

Chờ Lăng Vu Đề ngủ, Đoàn Mộc Thanh Duyệt lại mở mắt ra.

Cô không có đeo khăn che mặt, da dẻ Lăng Vu Đề rất trắng nõn, nhưng giống với nước da tái nhợt của hần, mà là trong trắng lộ ra nét hồng hào.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Công lược gian thần Tả tướng (16)

Edit: Aya Shinta

Đáng tiếc, cầng trắng nõn thì những vết sẹo đan xen trên mặt cô lại càng dữ tợn.

Đây không phải là lần đầu Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn thấy Lăng Vu Đề không có đeo khăn che mặt, nhìn thấy gương mặt của Lăng Vu Đề, hần cũng không có ghét bỏ.

Chẳng qua là cảm thấy có chút không đẹp mà thôi.

Đề Hoa Giác trị liệu cho cô, có thể nói rằng hiệu quả sau khi Hoa Giác đã tận lực trị liệu, cũng không có khôi hoàn toàn được.

Nói cách khác, những vết tích xấu xí trên gương mặt này, sẽ theo cô cả đời!

Trước kia đúng là cảm thấy không có gì, nhưng có khả năng là bởi vì hiện tại, hần đã xem Lăng Vu Đề là người mình!

Thế nên đối với kẻ cầm đầu việc phá hủy dung mạo của Lăng Vu Đề là Lăng Mộ Lam, trong lòng hần có chút không vui vẻ.

Ánh mắt Đoàn Mộc Thanh Duyệt tối sầm lại, nếu như lần sau có cơ hội, ngay ở trên mặt Lăng Mộ Lam cũng để lại vết tích như vậy đi.

Thuận tiện, làm cho nàng ta cũng thử một lần mùi vị của thực nhân tàn đi!

Nữ chủ đại nhân của chúng ta, liền như vậy mà bị Tả tướng đại nhân tự bệnh người mình nhìn chăm chăm rồi.

Mà Lăng Vu Đề đang say giấc nào biết chuyện gì...

Xe ngựa lại chạy hai canh giờ nữa thì rốt cục cũng đến hành cung.

Dọc theo đường đi, từ đầu đến cuối thì Lăng Vu Đề cũng không có tỉnh lại, Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng không có gọi cô, tùy ý để cô ngủ.

Mãi đến khi xe ngựa ngừng lại, Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới lay lay bả vai Lăng Vu Đề, gọi cô dậy.

"A ~ đã tỉnh chưa?"

Lăng Vu Đề dụi dụi mắt.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt gạt đầu: "Ủm, đeo khăn che mặt lên."

"Ồ!" Lăng Vu Đề hơi thanh tỉnh một chút, vừa đeo khăn che mặt, vừa lầm bầm: "Thật nhanh! Ta chỉ ngủ gật một chút mà đã đến hành cung!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt ở một bên cổ nén cười, ngủ gật huh? Ngủ gật tới hai canh giờ, thật là hơi nhanh!

Sau khi mang khăn che mặt xong, Lăng Vu Đề đỡ Đoàn Mộc Thanh Duyệt xuống xe ngựa.

Hoàng Đế dẫn dõ, ngồi xe một nhạc nên mọi người sẽ nghỉ ngơi ở các viện từ trước, ngày mai bắt đầu hội săn bắn mùa đông.

Đoạn, Lăng Vu Đề liền đỡ Đoàn Mộc Thanh Duyệt theo cung nhân dẫn đường đi tới "Hải Đường uyển".

Mới vừa đi tới cửa viện của Hải Đường uyển, cũng không biết là cái vận cứt chó gì?!

Một nhà Hữu tướng vào ở Lan Trúc uyển bên cạnh Hải Đường uyển.

Mà bọn họ lại vừa vịn chạm mặt Lăng Vu Đề!

Lăng Thư Kiệt luôn không ưa Đoàn Mộc Thanh Duyệt, thế nên khi nhìn thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì ông cũng chỉ là nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi.

Mà Đoàn Mộc Thanh Duyệt càng lạnh nhạt hơn, tâm tình tốt thì "Ừ" một tiếng, tâm tình không tốt, ngay cả cái liếc mắt cũng sẽ không cho người ta.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có nhìn Lăng Thư Kiệt, nhưng lại nghiêng đầu nhìn Lăng Mộ Lam vài lần.

Điều này làm cho Lăng Vu Đề cup mắt đứng ở một bên có bận tâm đôi chút, dù sao thì thế giới này sẽ bởi vì sự xuất hiện của cô mà dẫn đến thay đổi.

Nếu như, nếu như Đoàn Mộc Thanh Duyệt sớm thích Lăng Mộ Lam thì làm sao bây giờ nhỉ?!

Lăng Vu Đề kéo kéo góc áo Đoàn Mộc Thanh Duyệt, nhẹ giọng nói rằng: "À ừm, chủ nhân, bên ngoài gió lớn nên chúng ta vào đi thôi..."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt rũ mắt nhìn cô, sau đó gạt đầu: "Ủm."

Lúc này Lăng Vu Đề mới thở phào nhẹ nhõm, cô quyết định rằng nhất định không thể để cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt có cơ hội ở chung với Lăng Mộ Lam!

Thực sự cô quá lo lắng đến việc Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ thích Lăng Mộ Lam sớm!

Kỳ thực, Lăng Vu Đề đúng là lo bỏ trắng răng!

Sợ đi Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ nhìn Lăng Mộ Lam, chủ yếu là đang nhìn mặt nàng, sau đó nghĩ rằng nên hủy hoại gương mặt kia như thế nào đây...

Hình ảnh máu tanh như thế, cùng với tương tượng trong đầu Lăng Vu Đề, hoàn toàn khác nhau!

Thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt đi rồi, Lăng Thư Kiệt cũng nhìn gia quyến của ông một chút: "Đi thôi."

Tạ di nương cùng Lăng Mỹ Huyền nhắc chân đi theo phía sau Lăng Thư Kiệt vào trong Lan Trúc uyển.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt cùng Lăng Vu Đề mới vừa đi vào Hải Đường uyển, Lăng Mộ Lam xách váy đuổi theo hai người: "Chờ đã!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nghe tiếng thì dừng bước lại, Lăng Vu Đề nghe rằng, nhưng cũng không thể không ngừng lại theo.

Mà mấy người Lăng Thư Kiệt cũng nghe tiếng ngừng lại, đến xem tại sao Lăng Mộ Lam lại đuổi theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt?

"Lăng đại tiểu thư, chuyện gì?" Đoàn Mộc Thanh Duyệt xoay người nhìn Lăng Mộ Lam.

Lăng Mộ Lam cách Đoàn Mộc Thanh Duyệt chỉ có khoảng một mét, nhìn thấy gương mặt tinh xảo của Đoàn Mộc Thanh Duyệt ở khoảng cách gần như vậy, đúng là đã khiến Lăng Mộ Lam ngây người trong chốc lát.

Khe khẽ lắc đầu, nàng nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề đứng ở bên người Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

"Vị này, Đoàn Mộc cô nương có ngoại hình thật sự rất giống với Nhị muội đã mất tích! Không biết, Đoàn Mộc cô nương có thể lấy khăn che mặt xuống để Mộ Lam nhìn hay không."

Trong lòng Lăng Vu Đề hơi hồi hộp một chút, xem ra, Lăng Mộ Lam đã hoài nghi cô rồi!

Tóm lại, cô có nên thừa nhận hay không đây?

Sau một khắc, Lăng Vu Đề nhanh trí, câu hỏi nở nụ cười.

Sau đó cô giương mắt nhìn thẳng Lăng Mộ Lam ——

Nhìn thấy đôi mắt này, càng thêm khẳng định cô chính là Lăng Vu Đề.

"Lăng đại tiểu thư, Thanh Nhã là người của Tả tướng, người muốn nhìn thì ta phải tháo khăn che mặt xuống cho người nhìn hay sao?! Người coi Thanh Nhã là người nào?! Tả tướng là người nào?!"

Cô nói năng có khí phách, giọng điệu mạnh mẽ.

Lăng Mộ Lam kinh ngạc một hồi, giọng nói này không thể nghi ngờ chính là của Lăng Vu Đề rồi!

Nhưng ánh mắt này, khí thế kia, Lăng Vu Đề tuyệt đối không có được!

Một khắc đó, Lăng Mộ Lam có chút hoài nghi rằng có phải nàng nhận sai người rồi hay không?

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhẹ nhàng nhu mày, hẳn cũng không biết rằng Lăng Vu Đề vẫn có thể có khí thế như vậy!

Ừ, không tồi! Không hổ là người của hần!

"Đúng vậy, bốn tướng cũng biết, Lăng đại tiểu thư coi bốn tướng thành người nào?"

Ngất khí của Đoàn Mộc Thanh Duyệt không mạnh mẽ như Lăng vu Đề, thể nhưng lại rất lạnh, như đao gió chém qua da người vậy.

Lăng Mộ Lam hé miệng, vừa muốn cãi lại nhưng rồi bình tĩnh xuống.

Nàng nhìn người với Đoàn Mộc Thanh Duyệt: "Xin lỗi, là Mộ Lam nhớ muội muội nên sốt ruột, mới đưa ra yêu cầu như thế, mong Tả tướng đại nhân thứ lỗi!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không nói gì, chỉ xoay người dẫn theo Lăng Vu Đề tiến vào Hải Đường uyển.

Mà Lăng Mộ Lam lại dừng một chút rồi cũng xoay người trở về Lan Trúc uyển.

Nàng vừa đi tới bên người Lăng Thư Kiệt thì Lăng Thư Kiệt đã cau mày nhìn nàng: "Lam Nhi, sao con lại muốn đi trêu chọc Đoàn Mộc Thanh Duyệt kia!?"

Phải biết rằng, để cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn chăm chăm vào, không phải là một chuyện tốt!

Lăng Mộ Lam mở miệng nhưng vẫn không nói gì, Lăng Hoán Đông ở bên cạnh đã lên tiếng: "Phụ thân, ta cùng muội muội hoài nghi, nữ tử Đoàn Mộc Thanh Nhã kia chính là Lăng Vu Đề!"

"Cái gì?!"

Lăng Thư Kiệt quay đầu trừng Lăng Hoán Đông: "Làm sao có khả năng!? Không phải nha đầu thú Lăng Vu Đề kia đã chạy theo người khác rồi sao? Lê nào, nó đi theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt?!"

Có điều Lăng Thư Kiệt nhanh chóng lắc đầu: "Không thể, nếu nó đi theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt, như vậy khi ta nhốt nó tại phủ lao, Đoàn Mộc Thanh Duyệt tuyệt đối sẽ trực tiếp tìm ta đòi người rồi! Huống hồ, tuy giọng nói của nữ tử kia giống với Lăng Vu Đề, nhưng thân hình lại không giống!"

Aya: Thấp nền cho nữ chủ nào ~~~ *cười trộm*

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Công lược gian thần Tả tướng (17)

Edit: Aya Shinta

Lăng Hoán Đông còn muốn nói thì đã bị Lăng Thư Kiệt phát tay cắt ngang: "Được rồi! Mặc kệ nàng ta có phải là Vu Đề hay không, ta thà không có đứa con gái không biết liêm sỉ như vậy! Các con, chớ trêu chọc Đoàn Mộc Thanh Duyệt!"

"Phụ thân..."

Lăng Hoán Đông còn muốn nói, lại bị Lăng Mộ Lam ngăn cản.

Nàng nhìn Lăng Thư Kiệt: "Đã đi một ngày đường rồi, phụ thân cũng nghỉ ngơi sớm một chút!"

Nhìn con gái lớn có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại hiểu chuyện ngoan ngoãn của mình, nét mặt của Lăng Thư Kiệt nhu hòa một chút: "Ừm, các con cũng vậy!"

Nói xong, ông liền xoay người trở về phòng.

Lúc này Lăng Hoán Đông mới không hiểu được mà nhìn muội muội của mình: "Tại sao vừa nãy không để ta nói?!"

"Ca ca, phụ thân cũng đã nói như vậy rồi, đương nhiên nên có chừng có mực!"

"Nhưng mà đánh bùng tha cho con tiện nhân Lăng Vu Đề kia như vậy sao?!"

"Đại ca, làm sao huynh có thể động một chút mà có thể gọi nhị tỷ là tiện nhân như vậy! Mọi người đều là người một nhà..."

Lăng Mỹ Huyền mềm mỏng nói một câu, như thể là đang bắt công thay cho Lăng Vu Đề.

Lăng Mộ Lam chuyển tầm mắt qua trên người Lăng Mỹ Huyền, nữ tử Lăng gia đều có sắc đẹp thượng thừa, Lăng Mỹ Huyền cũng không ngoại lệ.

Nàng ta chỉ nhỏ hơn Lăng Vu Đề gần nửa tháng mà thôi, gần đây, Tạ di nương đang chọn vị hôn phu cho nàng ta.

Có điều, Lăng Mộ Lam thấy rằng Tạ di nương cùng Lăng Mỹ Huyền, đều là những kẻ không lật nổi sóng gió mà thôi, thế nên cũng chẳng để bọn họ vào mắt.

Đáng tiếc, có những lúc, chính là những người không đáng chú ý kia, sẽ cho người một đòn trí mạng!

Lăng Mộ Lam kéo kéo cánh tay Lăng Hoán Đông: "Đại ca, đi thôi."

Lăng Hoán Đông gật đầu, hừ một tiếng với Lăng Mỹ Huyền rồi theo Lăng Mộ Lam rời đi.

Lăng Mỹ Huyền nắm chiếc khăn gắm thật chặt: "Lăng Mộ Lam, người không để ta vào mắt. Một ngày nào đó, người sẽ thảm hại dưới chân ta, ta, bảo đảm!"

Đôi mắt của nàng nhìn theo hướng Lãng Mộ Lam rời khỏi, sự tàn nhẫn trong ánh mắt kia đã lật đổ hình tượng ôn nhu nàng ta cố duy trì.

"Được rồi Huyền Nhi, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi đi." Tà di nương nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Lãng Mỹ Huyền.

Từ khi mẹ đẻ của Lãng Vu Đề đi, mọi việc to nhỏ trong hậu viện đều do Lãng Mộ Lam quản lý.

Trong lòng Tà di nương, thực ra cũng bất mãn hết sức với Lãng Mộ Lam!

Cho nên, nếu để cho bà tìm được phương pháp có thể đá kích Lãng Mộ Lam, bà nhất định sẽ sử dụng mà không chút do dự nào!

Đến lúc đó, Lãng gia, cũng chỉ có con gái của bà!

"Muội muội, Lãng Vu Đề kia..."

"Đương nhiên ta sẽ không bỏ qua cho Lãng Vu Đề!" Tuy nàng không thể xác định Đoàn Mộc Thanh Nhã có phải là Lãng Vu Đề hay không.

Nếu nàng ta là Lãng vu Đề thật, như vậy, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Lãng Vu Đề!

Cho dù, nàng cũng kiêng kỵ Đoàn Mộc Thanh Duyệt...

"Được rồi, ca ca trở về phòng nghỉ ngơi đi! Muội muội cũng trở về phòng."

Lãng Hoán Đông là tên muội khổng đến mười phần, muội muội nói cái gì vậy thì là cái đó.

Nếu muội muội đã nói như vậy, đương nhiên hẳn cũng là ngoan ngoãn yên tĩnh lại!

Bởi vì buổi trưa Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có dùng bữa nên Lãng Vu Đề đặc biệt dặn dò cho người đưa nguyên liệu nấu ăn tối đây, cô tự mình chuẩn bị bữa tối cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt ở trong nhà bếp nhỏ.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt vốn đã nói không cần bữa tối, thế nhưng Lãng Vu Đề vẫn làm.

Sau khi làm xong, Lãng Vu Đề đặt bữa tối ở trên khay, đưa đến phòng cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

"Chủ nhân, ngài không muốn dùng cơm nên ta cố ý nấu cháo. Là cháo cam từng, tốt cho tì vị!"

Lãng Vu Đề vừa múc một chén cháo nhỏ, vừa nói.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đang ngồi ở trên giường xem thẻ tre dùng một chút, hẳn nghiêng đầu nhìn Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề không có đeo khăn che mặt, dung mạo của cô xác thực không dễ nhìn, ánh nến mờ nhạt chiếu vào trên người cô lại có loại ý vị khác.

Hương vị của cháo cam từng tràn ngập, không biết là bởi vì cháo quá thơm hay là hẳn đúng là đang đói bụng.

Thế mà hẳn lại đột nhiên muốn ăn.

Đặt thẻ tre qua một bên, Đoàn Mộc Thanh Duyệt vén chăn lên rồi xuống giường.

Hắn khoác áo choàng, ngồi ở trước bàn, Lãng Vu Đề đặt cháo trước mặt hắn.

"Người dùng bữa tối chưa?" Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn Lãng Vu Đề rồi hỏi.

Lãng Vu Đề nhếch môi cười nói: "Ừm, khi nấu cháo cho chủ nhân thì đã dùng qua bữa tối rồi!" Chính là bữa tối được cung nhân đưa tới.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt gạt đầu, sau đó cầm lấy muỗng sứ, bắt đầu húp cháo.

Quả thực cháo cam từng rất ngon, mùi vị của cam từng đặc biệt nồng đậm!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt luôn ăn uống tương đối lại dùng tới hai bát cháo, Lãng Vu Đề rất vui vẻ!

Sau khi hầu hạ Đoàn Mộc Thanh Duyệt rửa mặt, Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngồi ở trên giường nhìn Lãng Vu Đề: "Tiểu Nhã, sau này đồ ăn của ta, liền do người chuẩn bị đi."

Lãng Vu Đề gạt đầu: "Vâng!"

Cái này gọi là "Muốn bắt được trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta!"

Lãng Vu Đề rất vui mừng vì tâm hồn ăn uống mà cô dễ tâm học trò nghệ!

Lúc này, trong lòng cô đã bắt đầu lên kế hoạch sau mỗi ngày đều sẽ làm đồ ăn ngon cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt, rồi các món ăn tốt cho sức khỏe!

"Được rồi, người cũng xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng!"

Lãng Vu Đề trở lại trong phòng của mình, vừa chải tóc, vừa nghĩ đến Lãng Mộ Lam.

Sợ là Lãng Mộ Lam có thể xác định rằng cô chính là Lãng Vu Đề.

Cô không sợ Lãng Mộ Lam nhận ra, dù sao cũng đã có phòng bị.

Hơn nữa, cô còn có giá trị vũ lực mà Lãng Mộ Lam không có: Dị năng hệ thủy!

Vậy cho nên, Lãng Mộ Lam không thể gây tổn thương đến cô!

Cho tới việc cảm giác của Đoàn Mộc Thanh Duyệt đối với Lãng Mộ Lam, cô đã nghĩ rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ không sinh ra tình cảm gì đối với Lãng Mộ Lam cả.

Thế nhưng, hôm nay Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã nhìn Lãng Mộ Lam mấy lần rồi.

Việc này không phù hợp với phong cách của Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt có thể yêu thích Lãng Mộ Lam sớm hơn không nhỉ?!

Cầm lấy cây lược trên bàn trang điểm chải tóc, cô giương mắt nhìn mình trong gương.

Đoàn Mộc Thanh Nhã...

Đoàn Mộc Thanh Duyệt...

Chỉ cách biệt một chữ, người có được thông tin thì biết rằng.

Đoàn Mộc Thanh Nhã, cũng không phải là một cái tên Đoàn Mộc Thanh Duyệt tùy tiện tiện nghĩ ra!

Trong kịch tình từng đề cập tới một lần, Đoàn Mộc Thanh Duyệt từng có một người em gái, tên là Đoàn Mộc Thanh Nhã!

Nếu như không phải Lãng Vu Đề nghiên cứu nội dung trong vở kịch có liên quan đến Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhiều lần, cô cũng sẽ không để ý đến, Đoàn Mộc Thanh Duyệt còn có một muội muội!

Đoàn Mộc Thanh Nhã cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt là Long Phụng thai, nàng ấy chỉ kém Đoàn Mộc Thanh Duyệt năm phút.

Sức khỏe của Đoàn Mộc Thanh Duyệt không tốt từ trong bụng mẹ thì có, nhưng đó không phải là bệnh, mà là độc!

Mặc dù là song thai, nhưng chất độc kia chỉ bị một mình Đoàn Mộc Thanh Duyệt hấp thu.

Cũng là nguyên nhân dẫn đến việc từ nhỏ hần đã yếu ớt, nhiều lần suýt nữa chết!

Tới đây, liền không thể không nói đến thân thể của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Đoàn Mộc, đã từng là một dòng dõi hoàng tộc của một quốc gia nhỏ là "Xích quốc".

Mà Đoàn Mộc Thanh Duyệt là nhi tử của thân vương Xích quốc.

Năm Đoàn Mộc Thanh Duyệt chín tuổi, Xích quốc bị Đại Diễn quốc chiếm đoạt, lúc đó là do tiên hoán của Đại Diễn quốc ngự giá thân chinh.

Người trong hoàng thất, ngoại trừ hần cùng muội muội Đoàn Mộc Thanh Nhã dung mạo kinh người nên bị tiên hoàng Đại Diễn quốc vừa ý, thì những người khác đã bị đánh chết tại chỗ!

Trên đường bị mang về kinh, tiên hoàng Đại Diễn quốc phát điên cuồng bạo Đoàn Mộc Thanh Nhã mới có chín tuổi.

Nếu không phải Đoàn Mộc Thanh Nhã thể sống chết che chở cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì hần cũng sẽ chịu độc thủ rồi.

Aya: 0051 sắp mở ra một dịch vụ mới *cười trộm tập 2*.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Công lược gian thần Tả tướng (18)

Edit: Aya Shinta

Mặc dù Đoàn Mộc Thanh Nhã là muội muội, nhưng bởi vì thân thể khỏe mạnh, lại cao hơn Đoàn Mộc Thanh Duyệt một cái đầu.

Từ nhỏ, nàng đã biết sức khỏe của ca ca không tốt, cho nên nàng như một người tỷ tỷ, chăm sóc Đoàn Mộc Thanh Duyệt khắp chốn.

Thời điểm đến kinh thành, Đoàn Mộc Thanh Nhã nghĩ trăm phương ngàn kế dẫn theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt trốn thoát.

Kết quả tất nhiên là bị phát hiện.

Vì dụ trụ binh đi, Đoàn Mộc Thanh Nhã để Đoàn Mộc Thanh Duyệt ẩn đi, tự mình làm mồi nhử bọn chúng đi.

Sau đó, Đoàn Mộc Thanh Nhã bị bắt trở lại, mà Đoàn Mộc Thanh Duyệt trốn ở trong sơn động suýt chút nữa chết đói.

Cuối cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt thực sự đói đến không chịu nổi đã chạy ra, bởi vì thân thể yếu nhược, đã thấp bé hơn mấy đứa trẻ cùng lứa, hơn nữa đói bụng chừng mấy ngày, trên người lại bẩn thỉu, trông hần như một tiểu ăn mày vậy.

Thế nên ở trên phố xá của kinh thành, hần cũng không có bị nhận ra.

Hần không có tiền, tự nhiên không thể mua đồ ăn.

Đã tiếp nhận giáo dục của hoàng tộc từ nhỏ, cũng không thể cho phép hần đi trộm cắp.

Ngay khi hần sắp té xỉu, một nữ tử chừng hai mươi tuổi cho hần mấy cái bánh bao.

Hần nhớ kỹ dung nhan của nàng, nghĩ rằng có ân phải báo, nữ tử kia tất nhiên chính là mẹ ruột của Lăng Vu Đề.

Lúc đó bà cũng là nhất thời nổi lòng trắc ẩn, cho nên mới mua cho đứa trẻ nhỏ gầy đáng thương là Đoàn Mộc Thanh Duyệt kia mấy cái bánh bao.

Ôm bánh bao, Đoàn Mộc Thanh Duyệt trở về trong sơn động.

Hần nhớ muội muội nói rằng hần hãy đợi ở chỗ này, không được đi đến nơi nào khác, chờ nàng trở lại!

Cho nên, hần phải đợi muội muội trở về!

Bánh bao chỉ có năm cái, cho dù có tiết kiệm đến cỡ nào, hai ngày cũng đã ăn hết rồi.

Bởi vì mưa to nên sơn động ngập trong rất nhiều nước.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt vừa lạnh vừa đói, thân thể vốn đã yếu, hần bắt đầu bị sốt.

Cũng bởi vì cơn bệnh này, cũng biến thể chất của hần thành người sợ lạnh, lại thêm chứng ho khan.

Trời không tuyết đường người, Đoàn Mộc Thanh Duyệt được người ta cứu.

Người cứu hần chính là sư phụ của hần.

Sư phụ của Đoàn Mộc Thanh Duyệt có lai lịch rất lớn, ông dựa vào việc mua bán tin tức mà sống, tin tức trên toàn thiên hạ này, không có chuyện gì mà ông nghe không được!

Hần cầu mong sư phụ đi cứu em gái của hần!

Sau đó hần mới biết được, muội muội bị bắt trở lại không bao lâu, thì đã bị tiên hoàng dẫn vật đến chết.

Không có toàn thầy...

Hần hận, hận chính mình vô dụng! Hận chính mình nhỏ yếu!

Hần hận, tên tiên hoàng táng tận lương tâm mất hết nhân tính kia! Hận tất cả những kẻ trong hoàng thất Đại Diễn!

Cho dù chắc rằng mình không sống hơn hai mươi lăm tuổi, nhưng hần cũng muốn dùn cái mạng này, quấy nhiễu hoàng thất Đại Diễn, đến long trời lở đất!

Hiện nay mặc dù Hoàng Đế có thể đăng cơ, có điều là bởi vì Đoàn Mộc Thanh Duyệt thiết kế để thái tử bức cung, sau đó giết chết tiên đế, lại để Hoàng Đế hiện tại tiến cung cứu giá.

Lúc đó, hần phái người bắt tiên đế đi, tự tay dẫn mọi vật đường, mãi đến khi tiên đế thương tích đầy mình, sống sờ sờ đau chết mới thôi.

Sau đó sai người chặt đầu tiên đế, đưa vào hoàng cung.

Còn lại, sai người ta đun sôi cho chó ăn.

Chuyện này, ngoại trừ quần thần lúc đó thì không có ai biết cả!

Mà hưng thú, đến nay không có bắt được!

Điều này làm cho người trong hoàng thất, không thể không mang lòng kiêng kỵ đối với tên hung thủ đó!

Thực ra Lăng Vu Đề cảm thấy tên tiền đề thực sự là đáng đời!

Nếu như là cô, cô cũng tuyệt đối sẽ báo thù như Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

Đồng thời, Lăng Vu Đề cũng rất cảm thương cho Đoàn Mộc Thanh Nhã.

Nhỏ như vậy, nhưng phải chịu đựng nhiều thống khổ đến thế!

Lắc đầu, Lăng Vu Đề thả lược xuống, cô không thể nghĩ tiếp nữa.

Nếu cứ tiếp tục, cô chỉ sợ cũng muốn hóa thành như Đoàn Mộc Thanh Duyệt luôn!

Đến khi đó, cô không không chế được mà đi giúp Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì làm sao đây?!

Lại nói, Hoàng Đế hiện tại cũng chẳng phải là Hoàng Đế tốt.

Thế nên y mới không phải là nam chủ đây!

A, trong kịch tình, sau khi nam chủ làm Hoàng Đế thì đúng là một minh quân.

Đơn giản lắm sợ một cái, Lăng Vu Đề liền lên giường.

Ai biết rằng, vậy mà cô ngủ không được!

Mở to hai mắt nhìn màn che, lúc xế chiều cô cũng đầu có ngủ bao lâu! (Bồn tiếng mà không lâu?!)

Quên đi, nếu ngủ không được, vậy cô sẽ nghiên cứu cẩn thận một ít tình tiết sẽ phát sinh vào mấy ngày tới đi.

Coi như đến lúc đó thì cô sẽ có biến cố, thế nhưng chắc là không quá lệch lạc nhỉ?

Một phòng khác, Đoàn Mộc Thanh Duyệt trở mình, hần cau mày, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

"Không, Tiểu Nhã, Tiểu Nhã ta cùng đi với muội!"

"Tiểu Nhã, ta đang chờ muội! Sao muội vẫn chưa trở lại?!"

"Tiểu Nhã, ta lạnh quá, ta thật đói!"

"Tiểu Nhã —— "

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đột nhiên mở mắt ra, đầu tiên hần thờ hồng hộc, sau đó lại bắt đầu ho khan.

Hần ho rất mạnh, ngay cả Lăng Vu Đề ở bên phòng khác cũng nghe được.

Lăng Vu Đề không kịp mặc áo khoác, trực tiếp lấy gói thuốc của mình mà chạy qua phòng Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Cô thấp ngon nển, rót một chén nước rồi lấy ra một viên thuốc, sau đó đi tới bên giường dứt cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Một hồi lâu, Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới ngừng ho lại.

Ánh mắt của hần tràn ngập nỗi sợ sệt cùng bất lực, Lăng Vu Đề nhìn thấy nên âm thầm gạt mình.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đang sợ hãi!

Hần đang sợ cái gì?!

"Chủ nhân?!" Lăng Vu Đề nhẹ giọng gọi Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Tĩnh thần Đoàn Mộc Thanh Duyệt có chút hoảng hốt, bao lâu rồi?

Là hai năm, hay là một năm?

Hần không có mơ tới cảnh tượng năm đó nữa.

Nhưng đêm nay, lần thứ hai hần mơ tới năm đó.

Mơ tới Tiểu Nhã vì hần, mà đi đánh lạc hướng truy binh.

Mơ tới cảnh hần cuộn mình ở trong cơn động, lạnh đến mức run lấy bầy.

Mơ tới cảnh Tiểu Nhã thương tích đầy mình, máu me khắp người đứng trước mặt hần, nói rằng muội ấy thực hận!

Lăng Vu Đề thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt không nói gì, chỉ là đỏ mắt, cô có chút bất tâm gọi hần thêm một tiếng: "Chủ nhân? Ngại làm sao vậy?"

Lần này ánh mắt Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã lấy lại tiêu cự, hần nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề nửa ôm hần vào trong ngực.

Khi mới bắt đầu, hần không có nhận ra rằng Lăng Vu Đề đã đến.

Hần khẽ nhủ thầm: "Người là ai?"

Ha?

Lăng Vu Đề muốn lắc mắt, đây, nam phụ có phải đã choáng váng hay không?!

"Chủ nhân, ta là Tiểu Nhã! Đoàn Mộc Thanh Nhã!"

Tiểu Nhã? Đoàn Mộc Thanh Nhã?

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhìn mặt Lăng Vu Đề, một hồi lâu sau, hần mới nhớ ra.

Đó là Lăng Vu Đề, hôm nay hần sửa tên cho Lăng Vu Đề là Đoàn Mộc Thanh Nhã.

Sợ đi mới tên Đoàn Mộc Thanh Nhã, chẳng qua là khi hần đang nhớ nhung Đoàn Mộc Thanh Nhã, thì có thể có một người để hần gọi một tiếng: "Tiểu Nhã."

"Khụ..."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngồi dậy, hần bỏ tay Lăng Vu Đề ra: "Ta không sao rồi, người đi xuống đi."

Xuống?

Lăng Vu Đề nhìn sắc mặt trắng bệch đến mức hơi xanh của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, vừa nãy cô không có ngủ, nếu như cô ngủ mất thì không nghe thấy tiếng ho khan của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Nếu Đoàn Mộc Thanh Duyệt ho đến mức thở không ra hơi, ngộp chết thì làm sao?!

"Chủ nhân, Tiểu Nhã ở ngay trong phòng này hầu hạ chủ nhân, nếu như nửa đêm chủ nhân muốn uống nước gì đó, Tiểu Nhã cũng có thể hỗ trợ mà!"

Đoan Mộc Thanh Duyệt nhàn nhạt nhìn Lăng Vũ Đề, ánh mắt Lăng Vũ Đề rất chân thành, tất cả đều là nỗi lo lắng cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Công lược gian thần Tả tướng (19)

Edit: Aya Shinta

Hắn nhìn trong phòng một chút, sau đó lại nhìn giường mình một chút: "Ta không quen cùng giường với người khác."

Ách... Cái gì?!

Lăng Vũ Đề nhìn Đoan Mộc Thanh Duyệt, cùng giường?!

Ai muốn cùng giường với hắn!

Khụ, tuy rằng cô muốn...

"Vậy thì, chủ nhân, ta ngủ trên đất là được rồi!"

Lăng Vũ Đề chỉ vào sàn nhà mà nói, trên đất rất sạch sẽ, trải một tấm chăn xuống thì có thể ngủ rồi!

Lông mày Đoan Mộc Thanh Duyệt nhẹ nhàng nhún lại, ngủ trên đất?

Tuy trong phòng có bếp lò, thế nhưng vẫn rất lạnh. Chỉ ít, hắn rất lạnh!

Khe khẽ thở dài, Đoan Mộc Thanh Duyệt dịch người vào trong, chừa ra một chỗ nằm.

Lăng Vũ Đề háp háy mắt, đối với hành động của Đoan Mộc Thanh Duyệt có chút chẳng hiểu mô tê chi cả.

"Lên đây đi..."

Tuy hắn thật sự không quen cùng giường với người khác. Thế nhưng Lăng Vũ Đề, tốt xấu cũng là người của hắn.

Hơn nữa, còn được hắn ban cái tên Đoan Mộc Thanh Nhã cho.

"Chủ nhân..." Lăng Vũ Đề có chút chần chờ.

Đoan Mộc Thanh Duyệt nhàn nhạt nhìn Lăng Vũ Đề, không cho cự tuyệt.

Lăng Vũ Đề cắn môi dưới: "Vâng."

Cô cởi giày ra, nằm trên vị trí Đoan Mộc Thanh Duyệt để cho mình.

Vừa nằm xuống, Đoan Mộc Thanh Duyệt đắp chăn của mình lên trên người Lăng Vũ Đề.

Khí trời rất lạnh, theo lý mà nói thì Đoan Mộc Thanh Duyệt nằm trên giường đã lâu như vậy, chăn hắn phải ấm nhúng tằm chăn Đoan Mộc Thanh Duyệt đắp vẫn cứ lạnh trơ trơ!

Cô chạy qua quá vội vàng, không có choàng áo khoác. Vội vã đưa thuốc cho Đoan Mộc Thanh Duyệt nên chưa kịp cảm thấy lạnh.

Vào lúc này thì cô mới cảm thấy lạnh!

Rụt cổ một cái, nhẹ nhàng kéo chăn, quần đến nỗi cả người cô chỉ lộ ra được cái đầu.

Cô thích ngủ nghiêng, ánh mắt vừa vận chạm tới gò má tỉnh xảo của Đoan Mộc Thanh Duyệt đang nằm thẳng người mà ngủ.

"Chủ nhân..."

Thực ra cô vẫn còn có chút không dễ chịu, dù sao nhanh như vậy mà cùng đối tượng công lược cùng giường gì đó, ngưng ngưng quá đi..

Cô muốn nói là, hay để cô trở về phòng đi lấy chăn của mình qua đây?

"Ngủ đi."

Đoan Mộc Thanh Duyệt nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói một câu.

Vừa này khi Lăng Vũ Đề lên giường thì mang đến hơi lạnh, khiến hắn càng lạnh thêm một chút.

Vào lúc này cô nằm không di chuyển, cũng tỉnh là còn được.

Đã xác này cả nửa ngày trên xe, lại gặp ác mộng, hiện tại thân thể Đoan Mộc Thanh Duyệt quả thực chịu không nổi.

"Ồ." Lăng Vũ Đề ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Lúc mới bắt đầu thì cô còn có thể bởi vì Đoan Mộc Thanh Duyệt nằm bên người mà căng thẳng, đến khi cơn buồn ngủ đột kích rồi, Lăng Vũ Đề nào còn có tâm sự để căng thẳng!

Đoan Mộc Thanh Duyệt cũng bởi vì uể oải, nhanh chóng thiếp đi.

Lăng Vũ Đề ngủ tương đối không tốt, cô không đá chăn, nhưng sẽ nhích tới nhích lui, hơn nữa có thói quen ôm đồ.

Có người nằm bên, cô theo thói quen đưa tay chân khoát lên trên thân thể người nọ, dần quá chặt.

Đoan Mộc Thanh Duyệt khẽ nhủ mấy, lông mi run run rồi mở mắt ra.

Lăng Vũ Đề tựa đầu lên trên bả vai của hắn, tay ôm lấy ngực hắn... Chân khoát lên trên bắp đùi của hắn..

Hắn giật giật ngón tay, muốn kéo Lăng Vũ Đề từ trên người hắn xuống.

Có điều, thật là ảm áp...

Xưa nay hắn không biết lại có người ảm áp như vậy (Chỉ cần là một người bình thường, đều rất ảm áp được chứ!? (◕__◕)b).

Hít nhẹ một hơi, Đoan Mộc Thanh Duyệt lại nhắm hai mắt lại.

Hắn không có gỡ Lăng Vũ Đề ra, mà là tham lam hấp thụ hơi ấm trên người cô.

Khi Lăng Vu Đề tỉnh lại vào ngày tiếp theo, cô vẫn như con bạch tuộc mà quấn ở trên người Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Lăng Vu Đề lên lút hí mất ra, thấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt vẫn chưa có tỉnh lại. Cô liền vội vàng thu tay chân về, sau đó tự cho là thần không biết quỷ không hay mà xuống giường.

Ngay khi Lăng Vu Đề dời tay chân ra khỏi người Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì hần đã tỉnh lại rồi.

Sau nửa đêm ngày hôm qua, một giấc ngủ tốt nhất của hần qua bao năm nay!

Tuy rằng ngực hần bị tay Lăng Vu Đề ép tới mức có chút khó thở, thế nhưng thân thể của hần, sau khi chìm trong băng lạnh mười mấy năm, hiếm thấy ấm áp được một lần.

Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại, lúc này Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng.

Lăng Vu Đề trở lại gian phòng của mình thay y phục thì đột nhiên cảm ứng được Đoàn Mộc Thanh Duyệt tăng thêm cho cô mười điểm hảo cảm.

Uầy!

Bồi ngủ một buổi tối mà được thêm mười điểm hảo cảm~

Thụ sủng nhược kinh luôn đấy, có biết hay không~

Ách, được rồi, bồi ngủ gì đó, nghe không hay lắm..

Có điều, có thể thêm mười điểm hảo cảm nên cô vẫn rất vui mừng!

Lăng Vu Đề thay xong xiêm y, cô liền ra khỏi Hải Đường uyển để chuẩn bị tới phòng ăn của hành cung, lấy chút nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị bữa sáng cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Hiện tại thời gian còn sớm, mùa đông nên trời sáng đến hơi trễ, hiện tại vẫn còn là một mảnh mờ mịt.

Đi ở trên đường, gió lạnh thổi vù vù.

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng kéo khăn che mặt lại, miễn cho nó bị thổi bay.

Tóc mái bị gió lạnh thổi lòa xòa, vết tích bị phỏng trên vầng trán như ấn như hiện

Hành cung rất lớn, tuy Lăng Vu Đề không phải dẫn mù đường, nhưng cô lại không biết đường đi tới phòng ăn đâu!

Vừa vận có một cung nữ đi ngang qua nên Lăng Vu Đề nhờ cung nữ kia dẫn đường tới phòng ăn.

Sau khi báo tên của Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì, Lăng Vu Đề cầm nguyên liệu mình muốn rồi theo ký ức mà trở về Hải Đường uyển.

Sáng sớm hôm nay Lăng Vu Đề vẫn là có ý định nấu cháo cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt, lần này cô nấu cháo bí đỏ.

Sau khi nấu xong xuôi, cô mới bụng nước nóng đến hầu hạ Đoàn Mộc Thanh Duyệt thức dậy.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã sớm tỉnh rồi, lúc này hần đang ngồi ở trên giường xem thẻ tre.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề bụng bồn rứa mặt đi vào, hần liền đặt thẻ tre xuống dưới giường.

"Chủ nhân dậy rồi, vậy thì ta đưa đồ ăn sáng vào đây."

Bởi vì có năm mươi điểm hảo cảm nên tâm tình Lăng Vu Đề đặc biệt thoải mái, ngay cả trong lời nói cũng mang theo ý cười.

Tuy rằng không rõ vì sao, thế nhưng Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng có thể nhìn ra được tâm tình của Lăng Vu Đề vào lúc này không tệ.

Gật gù: "Ừm"

Lúc này sau khi Lăng Vu Đề rời giường, thì tấm chăn dần dần lạnh xuống.

Cảm thụ được ấm áp rồi đột nhiên trở lại với cái lạnh buốt, Đoàn Mộc Thanh Duyệt vốn cho rằng hần đã quen thuộc với cái lạnh từ lâu, nhưng đột nhiên cảm thấy ấm áp vẫn tốt hơn!

Không thể không nói, đồ ăn Lăng Vu Đề làm xác thực rất hợp khẩu vị của hần.

Sáng sớm, Đoàn Mộc Thanh Duyệt lại dùng hai bát cháo mới dừng lại.

Nhìn gần tới giờ rồi, Đoàn Mộc Thanh Duyệt dẫn theo Lăng Vu Đề cùng Mông Nguyên ra hành cung, hướng về sân sân bắn.

Chung quanh sân sân bắn là một thảo nguyên, sân sân bắn được thiết lập tại một mảnh rừng rậm có diện tích rất lớn.

Ngoài sân sân bắn có dựng vài cái lều che nắng, tấm lều lớn nhất được đặt ở trung tâm chính là của Hoàng Đế.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng vào trong lều, sức khỏe hần không tốt, không thể tự mình đi sân bắn được.

Thân là nhất phẩm đại thần, đương nhiên phải ở bên người Hoàng Đế!

"Tà tướng đại nhân đến ——"

Hoàng Đế vừa mới ngồi xuống thì đã nghe thông báo, sau đó Đoàn Mộc Thanh Duyệt liền dẫn theo Lăng Vu Đề tiến vào lều.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Công lược gian thần Tả tướng (20)

Edit: Aya Shinta

Trong lán, ngoại trừ Hoàng Đế ngồi ở địa vị cao nhất, Hoàng quý phi ở chếch một bên y.

Còn có mấy vị hoàng thân quốc thích, bao quát cả Hưởng Di Thần nữa.

Cùng với quan chức từ chính Nhị phẩm trở lên cùng gia quyến của bọn họ.

"Vi thần tham kiến Hoàng thượng, Quý phi nương nương."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt dẫn theo Lăng Vu Đề quỳ trên mặt đất, lạnh nhạt nói. Tuy rằng bên trong không nghe được kính ý, thế nhưng Hoàng Đế lại chẳng để ý chút nào.

Bởi vì dưới cái nhìn của y, bản tính của Đoàn Mộc Thanh Duyệt chính là như vậy, chỉ cần ở trong lòng hần cung kính Hoàng Đế này là tốt rồi!

"Ha ha... Đoàn Mộc ái khanh mau mau miễn lễ, vào chỗ đi!"

Đoan Mộc Thanh Duyệt cùng Lăng Vu Đề đứng lên, sau đó vào chỗ.

Lúc này Hoàng Đế mới lên tiếng hỏi: "Đêm qua Đoan Mộc ái khanh ngủ ngon giấc không?"

Vấn đề này vừa ra, Đoan Mộc Thanh Duyệt liền nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề một chút.

Ngày hôm nay, Lăng Vu Đề không có cup mắt, tận lực che giấu chính mình như hôm qua nữa.

Tầm mắt của cô không có cúi đầu phục tùng, mắt nhìn thẳng ngay phía trước. Nơi đó, vừa vận đối diện với một nhà Lăng Thư Kiệt đã an vị.

Thật sự chi là vừa vận mà thôi, cô vốn chuẩn bị vận nên cúi thấp đầu một chút. Chi là Đoan Mộc Thanh Duyệt đã nói: "Người của ta, không nên cúi đầu!"

[Nhún vai] Tả tướng đại nhân cũng đã nói như thế, vậy cô đương nhiên phải ngoan ngoan nghe lời rồi!

Dù sao cô cũng biết Đoan Mộc Thanh Duyệt sẽ che chở cho cô là được rồi! Không che chở cho cô, thì cô cũng sẽ không thể đề sơ xuất xảy ra được!

Cô cũng không phải có ý muốn nhìn Lăng Mộ Lam, ai bảo bọn họ vừa vận ngồi ở đối diện cô đây.

Thấy sự tàn nhẫn thỉnh thoảng lóe lên trong ánh mắt của Lăng Mộ Lam, Lăng Vu Đề không để ý chút nào.

Nghe được câu hỏi của Hoàng Đế, Lăng Vu Đề cũng nhìn về phía Đoan Mộc Thanh Duyệt. Vừa vận đối diện với ánh mắt của Đoan Mộc Thanh Duyệt, cô hấp háy mắt, cứ như vậy mà nhìn Đoan Mộc Thanh Duyệt.

Ánh mắt Đoan Mộc Thanh Duyệt lóe lên, sau đó hần mới dời tầm mắt đi chỗ khác, nhìn Hoàng Đế: "Đa tạ hoàng thượng quan tâm, đêm qua vi thần ngủ rất ngon!"

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!"

Y biết Đoan Mộc Thanh Duyệt không sống thêm được mấy năm nữa, Đoan Mộc Thanh Duyệt có năng lực, có thủ đoạn, là có vấn đề của y!

Như vậy Đoan Mộc Thanh Duyệt có thể sống mà cống hiến làm việc cho y, Hoàng Đế không ngại cho Đoan Mộc Thanh Duyệt thêm rất nhiều quyền lợi!

"Hôm nay khí trời đẹp lắm! Là một ngày săn bắn thật tốt! Người đầu, sắp tới lúc rồi, tấu nhạc!"

Hoàng Đế vừa dứt lời thì âm nhạc bắt đầu vang lên, chừng mười người nam nữ ăn mặc trang phục cưỡi ngựa chạy đến trên thảm cỏ bên ngoài lều, bắt đầu khiêu vũ khúc múa săn bắn của Đại Diễn.

Sau khi bài múa kết thúc, Hoàng Đế mới tuyên bố bắt đầu săn bắn.

Người săn được nhiều nhất, sẽ có trọng thưởng!

Những vương hầu công tử, ngay cả một ít thiên kim đều sôi nổi đi dắt ngựa của chính mình hướng về trong khu vực săn bắn.

Ngay cả Hoàng Đế cũng tự mình đi săn bắn, ngoại trừ Hoàng quý phi cùng một ít phu nhân thân thể yếu đuối thì những người kia đều đi rồi.

Nhìn thấy Lăng Mộ Lam cùng Lăng Hoán Đông, ngay cả Lăng Mỹ Huyền cũng đối cưỡi ngựa tiến vào bãi săn, Lăng Vu Đề tò vè, cô cũng rất muốn đi!

"Muốn đi thì đi đi."

Đoan Mộc Thanh Duyệt uống một hớp nước nhuận hầu rồi nhẹ giọng nói.

Ngữ khí của hần vẫn lạnh lùng, chi là không giống với khi nói chuyện với người khác, có thêm một chút thân thuộc.

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Ta không muốn đi!"

Nói xong, Lăng Vu Đề nắm thật chặt túi thuốc để ở bên người. Cô muốn đề phòng Đoan Mộc Thanh Duyệt phát bệnh tại mọi thời khắc đây!

Đoan Mộc Thanh Duyệt nghiêng đầu nhìn cô: "Ta không lo lắng, ngươi để Mông Nguyên dạy ngươi cưỡi ngựa đi."

Đoan Mộc Thanh Duyệt cũng biết Lăng Vu Đề suy nghĩ cho sức khỏe của hần, cho nên mới không muốn rời khỏi hần.

Lăng Vu Đề vẫn lắc đầu: "Chủ nhân, ta không muốn đi thật mà! Bên ngoài rất lạnh!"

Lập tức, cô còn đứng gần Đoan Mộc Thanh Duyệt thêm một ít.

"Tùy ngươi vậy." Thấy Lăng Vu Đề chấp nhất như vậy, Đoan Mộc Thanh Duyệt cũng không miễn cưỡng cô nữa.

Hần lại đưa tay nâng chung trà lên uống nước, che giấu đi khóe môi hơi giương lên của mình.

Lăng Vu Đề lại cúi đầu dờ người ra, bởi vì không biết Đoan Mộc Thanh Duyệt có thể phát bệnh sớm hay không, thế nên Lăng Vu Đề mới không dám rời đi.

Kỳ thực cô chỉ cần theo thời gian Lăng Mộ Lam trở về thì cô có thể đoán được lúc nào Đoan Mộc Thanh Duyệt sẽ phát bệnh. Nhưng tiền đề là Đoan Mộc Thanh Duyệt sẽ không phát bệnh sớm!

Nghĩ đến việc lát nữa Lăng Mộ Lam sẽ tỉnh cơ gặp Hưởng Dĩ Thần ở sân săn bắn, Lăng Vu Đề không cảm thấy hứng thú bao nhiêu.

Bên tai thỉnh thoảng sẽ truyền đến những tiếng xì xào bàn tán của các phu nhân, Lăng Vu Đề tê nhạt đến mức hơi buồn ngủ rồi.

Đoan Mộc Thanh Duyệt đột nhiên đứng lên, Lăng Vu Đề kinh ngạc một hồi, sau đó cũng đi theo: "Chủ nhân?"

"Đi thôi, ra đi vòng vòng."

Nếu không thể cưỡi ngựa, vậy thì đi xem cũng tốt.

Lăng Vu Đề gật đầu, đi theo phía sau Đoan Mộc Thanh Duyệt, rời khỏi lều.

Tiết trời hôm nay vẫn rất đẹp, ánh mặt trời chiếu ở người trên người thật ấm áp, đặc biệt thoải mái!

Đoan Mộc Thanh Duyệt cảm ẩm lo trong tay, từng bước từng bước tới gần cánh rừng đặt sân săn bắn. Mông Nguyên cùng Lăng Vu Đề cũng đi theo sau hần.

Thực ra thì ở trong lòng Đoan Mộc Thanh Duyệt, cũng rất ước ao có thể cưỡi ở trên lưng ngựa như những người kia.

Từ nhỏ thân thể của hần đã không tốt, động một chút thì sẽ mắc bệnh. Thế nên hần vẫn được phụ vương mẫu phi khỏe mạnh che chở, không cho phép hần hoạt động mạnh bao giờ.

Tập võ, cưỡi ngựa, bắn tên, những thứ kia đều không thể!

Sau đó thật vất vả mới khắc chế được, ngay cả thái y cũng nói rằng chỉ cần cố gắng điều dưỡng thì hần có khả năng khỏi hần!

Khi đó, hần đã vui mừng tới cỡ nào!

Hần cho rằng không lâu nữa, hần là có thể cùng muội muội, cùng những hoàng huynh kia đi luyện tập cưỡi ngựa bắn cung!

Chi là không bao lâu sau, nước mắt nhà tan!

Phụ vương mẫu phi của hần, tất cả đều chết dưới đao của tiên hoàng Đại Diễn!

Tay nâng ấm lò nắm lại thật chặt, Đoan Mộc Thanh Duyệt nhìn Hoàng Đế Đại Diễn cũng không có đi quá sâu vào trong sân săn bắn, ánh mắt âm lãnh.

Đại Diễn quốc, dưới cái nhìn của hắn, căn bản cũng không cần phải lưu lại!

Chủ nhân của thiên hạ này ai cũng có thể làm, cũng tuyệt đối không thể là người trong hoàng thất Đại Diễn!

Lúc này hơi thở của Đoàn Mộc Thanh Duyệt hơi bất ổn, có khả năng là bởi vì tâm tình dao động quá lớn, Lăng Vũ Đề ở bên cạnh liền cảm thấy được.

Cô hơi ngửa đầu nhìn hắn: "Chủ nhân? Thân thể không thoải mái sao?"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt lắc lắc đầu: "Tiểu Nhã..."

"Hả?" Lăng Vũ Đề đáp lại.

"Tiểu Nhã..."

"Chủ nhân?" Lăng Vũ Đề muốn tròn trắng mắt, sau khi gọi người ta mà không nói câu nào, đùa nhau kiểu gì đây?!

"Không nên gọi ta chủ nhân, gọi ta A Duyệt đi." Tiểu Nhã muội ấy, đã từng gọi hắn như vậy.

Ha?

Lăng Vũ Đề biết rồi, phỏng chừng cô đã bị Đoàn Mộc Thanh Duyệt xem là công cụ để nhớ về Đoàn Mộc Thanh Nhã!

Bà nội nó!

Hiện tại có xấu như vậy, có thể làm thể thân của Đoàn Mộc Thanh Nhã, chín tuổi đã đẹp nghiêng nước nghiêng thành hay sao?!

Không vui!

"A Duyệt." Lăng Vũ Đề vẫn ngoan ngoãn nghe theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Lúc này, Đoàn Mộc Thanh Duyệt mới nghiêng đầu nhìn Lăng Vũ Đề: "Ừm, Tiểu Nhã ngoan."

Cho dù biết "Tiểu Nhã" trong miệng Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng không phải là chính mình, thế nhưng Lăng Vũ Đề vẫn bị sự dè dặt hiểm thấy của Đoàn Mộc Thanh Duyệt làm cho rung động.

May là người kia ở trong lòng Đoàn Mộc Thanh Duyệt là em gái của hắn, mà không phải người yêu gì đó.

Chào! Mình là Đình Diệp Kỳ Vân đây! Chắc mọi người không biết mình đâu) Chương 203 lúc này là mình troll mọi người đấy, chứ bạn Aya không biết gì đâu. Bạn ấy có việc bận nên nhờ mình đăng đùm. Chắc sau này mọi người không gặp mình nữa đâu, mình đi đây.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 210: Công lực gian thần Tả tướng (21)

Edit: Aya Shinta

Bằng không Lăng Vũ Đề thật muốn đồ kị vô cùng!

Mông Nguyên ở một bên sớm đã bị sự dè dặt vào lúc này của Đoàn Mộc Thanh Duyệt làm cho mù mắt, y cũng không biết rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt đang nhìn Lăng Vũ Đề mà nghĩ đến người khác.

Thế nên dưới góc nhìn của Mông Nguyên đầu óc gần đơn này, chủ tử nhà mình coi trọng Lăng Vũ Đề!

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt, Mông Nguyên mừng phát khóc!

Y theo chủ nhân mười năm! Vẫn hy vọng có một ngày nào đó, chủ nhân có thể thành gia lập thất.

Bây giờ nhìn lại, ngày đó, rốt cục cũng "không xa" rồi đúng chứ?

Lại vừa đi vừa nghỉ ngơi ở bên ngoài một hồi lâu, đại khái cũng khoảng một tiếng thì Hoàng Đế trở lại.

"Chúng ta cũng trở về đi thôi." Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói, dù sao Hoàng Đế cũng đã trở lại.

Lăng Vũ Đề gật đầu, theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt trở về trong lán.

Đại khái sắp trưa, Lăng Mộ Lam cùng Hường Dĩ Thần mới trở về.

Nàng tính rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng sắp phát bệnh...

Hôm nay Hoàng Đế săn một con hươu sao thành niên, có vẻ y rất cao hứng.

Rốt cuộc thì so với đệ đệ Hường Dĩ Thần vẫn vô song toàn nhà mình mà nói, hiển nhiên giá trị vũ lực của Hoàng Đế không quá cường hãn.

Nam chủ rất lợi hại, y săn được một con hổ cùng một con gấu mới trưởng thành, cùng với một ít động vật nhỏ khác!

Lăng Vũ Đề biết, con hổ kia chính là nguyên nhân cho lần đầu tình cờ gặp gỡ giữa Lăng Mộ Lam cùng Hường Dĩ Thần.

Quán quân hội săn thú lần này tất nhiên chính là Hường Dĩ Thần.

Lúc này hoàng đế đã có lòng kiêng kỵ với năng lực viễn siêu của Hường Dĩ Thần, cho nên chỉ ban thưởng cho Hường Dĩ Thần một ít vàng bạc.

Cơm trưa, hoàng đế sai ngự trù làm tiệc nướng.

Những con thỏ, dê, lợn rừng, còn có con hươu sao săn được, tất cả đều nướng.

Hội săn thú kéo dài cho đến bữa tối vào buổi chiều, Hoàng Đế mới cùng những nhóm thần tử trở về hành cung.

Trở lại Hải Đường uyển, Lăng Vũ Đề rất buồn bực, vô cùng buồn bực!

"Làm sao vậy?"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngồi ở bên bếp lò xem thê tre liếc mắt nhìn Lăng Vũ Đề một cái.

Lăng Vũ Đề lắc đầu: "Không có gì."

Cô có thể nói cô buồn bực chuyện tại sao hôm nay Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có phát bệnh hay sao?!

Không thể đúng không?

Chẳng qua, rốt cuộc là vì sao cơ chứ?

Ngẫm nghĩ một chút, Lăng Vu Đề đi đến bên người Doan Mộc Thanh Duyệt rồi ngồi xuống: "A Duyệt, để ta bắt mạch giúp ngươi đi?"

Mạch tượng của người khác thì cơ không rành lắm, nhưng mạch tượng của Doan Mộc Thanh Duyệt thì Hoa Giác đã đặc biệt dạy cô rồi!

Doan Mộc Thanh Duyệt không có cự tuyệt, trực tiếp giao tay đưa cho Lăng Vu Đề. Xem mạch xong, Lăng Vu Đề mới hoàn toàn thông suốt.

Phải rồi! Trong cốt truyện, bởi vì không có Hoa Giác, Mông nguyên lại vướng về, cho nên Doan Mộc Thanh Duyệt mới phát bệnh!

Lúc này đây cô có dốc lòng chữa cô, không phát bệnh mới bình thường đấy chứ!

Không phát bệnh cũng là chuyện tốt! Chính Hoa Giác đã nói, mỗi lần Doan Mộc Thanh duyệt phát bệnh thì chứng tỏ sức khỏe của hần lại kém đi vài phần. Mà thọ mệnh, cũng ngắn lại vài phần!

Cho nên, không phát bệnh mới tốt!

Nhìn ý cười trên nét mặt Lăng Vu Đề, Doan Mộc Thanh Duyệt có chút khó hiểu: "Cười cái gì?"

"Vui về ấy mà! Mạch tượng của A Duyệt tương đối vững vàng, chứng tỏ ta chữa cô thích đáng! Như vậy chờ Hoa tiên sinh trở lại thì sẽ dạy ta y thuật mới!"

Doan Mộc Thanh Duyệt nhướn mày: "Ngươi rất thích học y?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Phải, học một ít y thuật, về sau cho dù không có Hoa tiên sinh ở bên người A Duyệt giống như bây giờ, ta cũng có thể chữa cô A Duyệt thật tốt!"

Được rồi, thực ra cô muốn học một chút y thuật, khi đến các thế giới khác cũng có thể dùng.....

Chỉ là cô không thể nói như vậy! Cho nên chỉ có thể lừa Tả tướng đại nhân vô tội mà thôi ~

Trong lòng Doan Mộc Thanh Duyệt ảm áp, ai lại không muốn có người toàn tâm toàn ý chỉ suy nghĩ cho hần đâu!

Lăng Vu Đề có thể làm được như vậy, hần thật sự rất vừa lòng!

Doan Mộc Thanh Duyệt vừa lòng, tất nhiên kết quả chính là tăng thêm 5 điểm hảo cảm!

Lăng Vu Đề cúi đầu, che giấu vui sướng trong đáy mắt.

55 điểm hảo cảm, thực tốt!

"Một khi đã như vậy, chờ Hoa Giác trở lại, để cho Hoa Giác truyền thụ y thuật của hần cho ngươi đi."

"Thật sao?! Cảm ơn A Duyệt!"

Có Doan Mộc Thanh Duyệt nói vậy, Hoa Giác từ trung nhất định sẽ dốc lòng dạy dỗ!

Thật tốt quá, chờ cô học y thuật, đến các thế giới khác cũng có chỗ lợi không phải hay sao!

"Ta mệt rồi, theo ta một ngày, ra ngoài đi dạo đi." Doan Mộc Thanh Duyệt đứng lên, vừa đi tới giường, vừa nói với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề gật đầu: "Vậy ta ra ngoài đi dạo!"

Chờ Doan Mộc Thanh duyệt nằm trên giường rồi, Lăng Vu Đề mới rời khỏi phòng hần.

Cô ra Hải Đường uyển, chuẩn bị đến hoa viên trong hành cung đi một chút.

Lúc sáng, khi tới phòng ăn để lấy nguyên liệu thì cô có đi ngang qua hoa viên hành cung, tuy không có đi vào nhưng lại nhìn thấy mai trong đó nở rất đẹp.

Tục ngữ có nói: Không phải oan gia thì không gặp nhau?

Lăng Vu Đề khéo cũng như không, đụng phải Lăng Mộ Lam ở trong hoa viên.

Bên người nàng còn có Hường Di Thần.

Lăng Vu Đề liếc mắt một cái thì đã thấy Lăng Mộ Lam, vốn dĩ cô muốn quay đầu rồi đi. Kết quả Lăng Mộ Lam nhìn lại đây, vừa lúc liền đối diện với ánh mắt của cô.

Lúc này quay đầu thì mất mặt quá thể!

Vậy nên Lăng Vu Đề dừng một chút rồi tiếp tục đi về phía trước, Lăng Mộ Lam cùng Hường Di Thần cũng đi về phía cô.

Hường Di Thần là Vương gia nên Lăng Vu Đề gặp y thì đương nhiên cần phải hành lễ.

Cho nên khi đến gần, Lăng Vu Đề liền nhún người hành lễ với Hường Di Thần: "Bái kiến Vệ vương điện hạ."

"Ừ, miễn lễ đi!"

Chất giọng của Hường Di Thần rất có từ tính, nhu hòa, giống như con người của y vậy, bề ngoài thoát nhìn như một công tử lễ độ.

"Tạ Vệ vương điện hạ!"

Lăng Vu Đề vừa mới chuẩn bị đứng thẳng lên, đột nhiên thấy mặt mình chợt lạnh——

Cô theo bản năng mà giao tay đi che mặt, sau đó mắt trừng lấy Lăng Mộ Lam đang cầm khăn che mặt của cô trong tay: "Lăng đại tiểu thư làm gì vậy?!"

Hường Di Thần ở một bên cũng bị hành động của Lăng Mộ Lam làm cho kinh ngạc một chút.

Ánh mắt Lăng Mộ Lam lóe lên tia giao hoạt, cử việc động tác của Lăng Vu Đề nhanh, nhưng nàng vẫn nhìn thấy vết đao trên mặt Lăng Vu Đề.

Ha ha... Lần này, nàng có thể khẳng định trăm phần trăm, nữ tử gọi là Doan Mộc Thanh Nhã này chính là Lăng Vu Đề!

Có điều: "Xin lỗi, Doan Mộc cô nương, Mộ Lam không cẩn thận kéo phải khăn che mặt của ngươi!"

Coi như nàng ta nhận ra thì thế nào, nơi này còn có Hường Di Thần ở đây này, cho nên nàng ta chỉ có thể làm bộ trong lúc vô tình kéo phải khăn che của Lăng Vu Đề.

Lăng Mộ Lam ra về ấy này nói chuyện, liền cầm khăn che mặt đến gần Lăng Vu Đề: "Đề Mộ Lam mang lên cho ngươi nào!"

Không chờ Lăng Vu Đề đồng ý hoặc là từ chối thì Lăng Mộ Lam đã tiến lên, nàng vừa đeo khăn che mặt cho Lăng Vu Đề, vừa ghé tới bên tai Lăng Vu Đề: "Muội muội ngoan của ta, đừng trốn nữa, ta đã bắt được ngươi rồi!"

Lăng Vu Đề bị âm thanh lạnh ròn như cô hồn đã quỷ này làm cho toàn thân nổi một tầng da gà.

"Lăng đại tiểu thư nói cái gì?! Ngươi gọi ai là muội muội thế?! Đùng có nhận loạn thân thích, bị Tả tướng đại nhân nhà ta biết được thì ngươi sẽ có quả gì mà ăn đây! Còn bắt được ta? Chắc muội muội của ngươi có thâm cừu đại hận gì với ngươi nhì?! Xi -- "

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Công lược gian thần Tả tướng (22)

Edit: Aya Shinta

Run người, Lăng Vu Đề trực tiếp đẩy Lăng Mộ Lam ra, sau đó trợn mắt trắng với nàng rồi nhấc chân rời đi.

Cô thừa nhận rằng mình cố ý nói như vậy đó, làm trò trước mặt nam chủ Hưởng Dĩ Thần.

Vừa rồi khi Lăng Mộ Lam nói chuyện bên tai cô thì nàng nói rất nhỏ, chắc chắn Hưởng Dĩ Thần không nghe thấy.

Cho nên, cô muốn nói ra để Hưởng Dĩ Thần nghe được.

Vốn dĩ nếu nữ chủ không chọc cô, cô vẫn chỉ chuyên chú với việc làm thế nào để công lược nam phụ.

Nhưng nếu nữ chủ không muốn để cô yên, như vậy triển luôn đi! Ai sợ cơ chứ!

Người có trọng sinh làm ưu thế, ta còn có cốt truyện là ưu thế đây này!

Ở góc nhìn của Hưởng Dĩ Thần, Lăng Mộ Lam chỉ thuần túy giúp Lăng Vu Đề đeo khăn che mặt.

Nhưng Lăng Vu Đề vừa nói xong, Hưởng Dĩ Thần vốn sinh ra trong hoàng thất liền có chút suy nghĩ sâu xa.

Lăng Mộ Lam, rốt cuộc tại sao lại nói với Lăng Vu Đề như vậy?

Người trong hoàng thất đều ham thích liên tướng, nào bỏ..... Tất nhiên Hưởng Dĩ Thần cũng không ngoại lệ.

Lăng Vu Đề nói vậy để Hưởng Dĩ Thần nghĩ đến muội muội mất tích của Lăng Mộ Lam. Cũng là đệ nhất mỹ nhân Đại Diễn, Lăng gia nhị tiểu thư Lăng Vu Đề.

Tuy rằng Hữu tướng Lăng Thư Kiệt tuyên bố với bên ngoài rằng Lăng Vu Đề đã chết bất đắc kỳ tử, nhưng làm sao nam chủ Hưởng Dĩ Thần lại có thể không biết "chân tướng" đây!

Tuy rằng chân tướng mà Hưởng Dĩ Thần này cho rằng cũng không phải toàn bộ chân tướng, nhưng hẳn biết Lăng Vu Đề cũng chưa chết!

Bất được người?

Lăng Mộ Lam, vì sao lại nói như vậy?

Có phải bởi vì kết cục của Lăng Vu Đề chính là do nàng tạo thành?

Trong lúc nhất thời, độ hào cảm của Hưởng Dĩ Thần đối với Lăng Mộ Lam đã giảm xuống mấy phần trăm.

Nếu Lăng Vu Đề biết được, cô nhất định sẽ vỗ tay khen ngợi trăm trổ! Bởi vì đây là kết quả cô muốn!

Tuy Hưởng Dĩ Thần giảm hào cảm với Lăng Mộ Lam nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

Lăng Mộ Lam cảm thấy, nếu lúc này nàng đi giải thích lời vừa rồi của Lăng Vu Đề, bằng không sẽ có vẻ là có tật giật mình!

Nhưng Hưởng Dĩ Thần thấy nàng không giải thích thì chính là cam chịu!

Xem ra, đường nhân duyên giữa nam nữ chủ, hơi khó rồi đây~~

Đụng phải Lăng Mộ Lam cũng không có ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Lăng Vu Đề, cô hái mấy cành mai ở trong sân xong rồi trực tiếp trở về Hải Đường uyển.

Sắc trời đã hoàn toàn tối sẫm, Lăng Vu Đề nghĩ rằng bữa tối Đoàn Mộc Thanh Duyệt không ăn được bao nhiêu, nên cô tới phòng bếp nhỏ hầm canh gà thuốc cho hần.

Nghe thấy tiếng ho khan của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Lăng Vu Đề tính toán thời gian thì cũng sắp tới lúc uống thuốc rồi, cho nên cô gõ cửa vào phòng hần.

Thấp nền trong phòng lên, Lăng Vu Đề mới rót nước, đi đến bên giường Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

"A Duyệt, uống thuốc đi."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngồi dậy, tiếp nhận viên thuốc cùng nước uống trong tay Lăng Vu Đề.

"Ta hầm canh gà, A Duyệt muốn uống một chút không?"

"Được."

Chờ Đoàn Mộc Thanh Duyệt uống một bát canh gà xong, Lăng Vu Đề lại múc nước cho hần súc miệng.

"A Duyệt nghỉ ngơi đi, ta về phòng trước."

Hôm nay không có ngủ trưa nên cô đã buồn ngủ từ sớm rồi.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt vừa nằm xuống thì khựng lại một chút, hần gương mặt nhìn Lăng Vu Đề.

Hần cứ nhìn như vậy mà chẳng nói năng gì, nhìn đến mức Lăng Vu Đề muốn ngu người: "Làm sao vậy?"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt dịch dịch người vào phía trong, sau đó nói: "Ngủ ở đây."

Ể...

Lăng Vu Đề nháy mắt mấy cái rồi gật đầu: "Vâng, có điều ta về phòng rửa mặt một lát. A Duyệt ngủ trước đi."

"Ừm."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhắm mắt lại, bởi vì đã cảm thụ độ ấm của Lăng Vu Đề rồi, nên hần không muốn nằm một mình ở trên cái giường lạnh như băng nữa.

Lăng Vu Đề tắm sơ một cái rồi mới trở về trong phòng của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Thời đi nên cảm trên giá đến khi chỉ còn lại một ngọn nến, cô mới cởi áo khoác lên giường.

Vừa đắp kín mền thì cả người cô đã bị Đoàn Mộc Thanh Duyệt ôm vào trong lồng ngực.

"A Duyệt?!"

Lăng Vu Đề trợn mắt nhìn Đoàn Mộc Thanh Duyệt, đối với hành động này của hần, quả thực kinh ngạc đến ngày người có phải hay không!

Ai biết rằng căn bản Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng không có để ý tới cô, chỉ ôm cô rồi nhắm mắt lại ngủ...

Ách... Sau khi Lăng Vu Đề ngăn người một chút, cảm thấy được sự lạnh lẽo trên cơ thể Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Cô suy đoán, có phải Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã coi cô thành lò sưởi hình người rồi hay không?

Không thể không nói, Lăng Vu Đề à, chân tướng là đây!

Được rồi, dù sao cũng hơn những "người tốt" muốn làm mà không làm được!

Gấp một cái, Lăng Vu Đề chẳng muốn quán mình có phải đang ở trong lồng ngực Đoàn Mộc Thanh Duyệt hay không.

Cô kéo chân đắp kín mình rồi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lăng Vu Đề vẫn chưa có tỉnh thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng gọi có chút gấp gáp cùng lo lắng của Mông Nguyên.

"Chủ nhân không tốt rồi! Chủ nhân! Chủ nhân, không tốt rồi!"

Lăng Vu Đề nhú nhú mày, um một tiếng rồi mở mắt ra, tiếp đó Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng mở mắt ra.

"Đi xem tại sao Mông Nguyên gấp gáp như vậy?" Đoàn Mộc Thanh Duyệt buông cánh tay đang ôm Lăng Vu Đề ra, mặc dù hân vô cùng không nỡ cái thân thể ấm áp này.

Lăng Vu Đề gật đầu, vén chăn đứng dậy. Bởi vì Mông Nguyên quá hoảng hốt nên Lăng Vu Đề chỉ khoác áo rồi mở cửa ngay.

Mông Nguyên đang hô hào rằng: "Chủ nhân! Chủ nhân không xong rồi! Tiểu Nhã nàng ấy..."

"Kéo kẹt —— "

"Ta làm sao?" Lăng Vu Đề trưng ra cái vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn Mông Nguyên.

Mông Nguyên tròn tròn đôi mắt vốn đã lớn của mình lên, sau đó sững sờ nói: "Không thấy đâu..."

Ha?

"Không phải ta đang khỏe mạnh đứng ở chỗ này sao?" Lăng Vu Đề hơi buồn cười nhìn Mông Nguyên.

Đương nhiên Mông Nguyên biết Lăng Vu Đề đang khỏe mạnh đứng ở đây, y, y cho rằng Lăng Vu Đề biến mất rồi.

Hóa ra Mông Nguyên đi tới phòng của Lăng Vu Đề gõ cửa gọi người, kết quả gõ nửa ngày mà cũng không có ai đáp lại.

Lúc đó Mông Nguyên lập tức lo lắng có phải Lăng Vu Đề đã xảy ra chuyện gì rồi, do vậy nên đã trực tiếp phá cửa xông vào.

Kết quả phát hiện trong phòng không có một bóng người, chẳng được gấp tươm tất! Vì vậy Mông Nguyên mới vội vội vàng vàng chạy tới gõ cửa phòng Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Thế nhưng lại do Lăng Vu Đề mà y cho rằng đã biến mất, tự mình mở cửa!

Vậy là, vậy là tối qua Lăng Vu Đề, ngủ cùng với chủ nhân đó sao?!

Tối ạ! Mông Nguyên quả thực không thể tin vào mắt mình nữa!

Người chủ nhân này đầu óc vẫn chậm chạp, vừa mới khai thông mà trực tiếp đến bước gao nấu thành cơm rồi?!

Ừ, quả nhiên là chủ tử nhà mình, ngay cả làm cũng khác người như vậy!

"Há, vậy thì không sao rồi. À à, Hoàng thượng nói muốn bãi giả về kinh, còn có nửa canh giờ nữa. Tiểu... Cô nương hầu hạ chủ nhân thức dậy đi."

Nói xong, Mông Nguyên liền đó mặt xoay người chạy mất.

Tiểu, cô nương?

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn bóng lưng Mông Nguyên vội vội vàng vàng rồi đi, làm sao lại đột nhiên đổi cách xưng hô với cô thế nhỉ?

Một cơn gió lạnh thổi đến, Lăng Vu Đề rút cổ một cái, khép cửa lại.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngồi dậy, sau đó đứng lên tự thay y phục.

Sau khi Lăng Vu Đề mặc xiêm y xong thì cô đi múc nước rửa mặt cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Đưa ấm lên vừa mới được thêm than cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Lăng Vu Đề nói với hân rằng: "Chỉ còn nửa canh giờ thì phải xuất phát trở về kinh thành, không có thời gian tự mình làm bữa sáng cho người nên chúng ta dùng bữa sáng của thiện phòng đưa tới đi?"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Công lược gian thần Tả tướng (23)

Edit: Aya Shinta

Đoàn Mộc Thanh Duyệt khẽ gật đầu một cái: "Ừm"

Dùng đồ ăn sáng xong xuôi, Lăng Vu Đề thu dọn đơn giản một chút rồi cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt rời khỏi Hải Đường uyển.

Ra ngoài hành cung, lập tức lên xe ngựa.

"Cô nương mặc xiêm y này vào thật là dễ nhìn!"

Lăng Vu Đề nhú mày nhìn Vũ Trúc: "Với khuôn mặt này của ta thì mặc cái gì cũng vậy cả, nào có dễ nhìn!"

Vũ Trúc đang cột đai lưng cho Lăng Vu Đề gương mặt nhìn có một chút: "Cô nương đừng nói như vậy, Vũ Trúc cảm thấy có rất đẹp mắt!"

"Là xiêm y Vũ Trúc làm rất đẹp!" Lăng Vu Đề câu môi cười cười.

Thấy Vũ Trúc đã cột đai lưng giúp cô xong, Lăng Vu Đề đi tới tắm gương trước mặt.

Đây là bộ xiêm y hôm qua Vũ Trúc mới làm xong cho cô, màu đỏ, phối hợp với màu da thì đúng là rất đẹp, chỉ là vết tích dan xen trên mặt lại ảnh hưởng đến toàn thể mỹ quan.

Vũ Trúc lại khoác thêm cho Lăng Vu Đề phủ một cái áo choàng bằng lông cáo trắng có mũ trùm: "Bên ngoài trời lạnh, sáng nay thức dậy thì thấy bên ngoài có tuyết rồi đây, tuyết rất dày, chắc là lúc đêm thì bắt đầu rơi xuống. Chủ nhân tới hoàng cung tới trễ mới trở về, cô nương có muốn ra ngoài phủ đi dạo hay không?"

Ra ngoài đi dạo?

Lăng Vu Đề nhú mày, cô nhớ trước đó, khi cùng Vũ Trúc đi ra ngoài thì thấy trong cửa tiệm bánh ngọt Hòa Ký có mấy thứ bánh.

Loại bánh ngọt đó để lạnh thì ăn không ngon, vậy nên phải ăn bánh ngọt ngay bên trong mới tốt.

Cô thêm ăn, nuốt một ngụm nước bọt: "Vậy chúng ta liền cùng đi ăn bánh ngọt nha!" Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Vũ Trúc.

Vũ Trúc cười gât đầu: "Được ạ!"

Lăng Vu Đề mang khăn che mặt rồi liền dẫn Vũ Trúc ra ngoài phòng.

Bên ngoài xác thực có không ít tuyết đọng lại, trên giá tường vì trong sân cũng có tuyết, trên cửa viện, tường viện đều có đầy tuyết.

Trận tuyết này cũng không hề có khác biệt so với năm ngoái.

Chỉ là cô đột nhiên có chút cảm thán, thời gian trôi qua quá nhanh, chỉ chớp mắt mà không ngờ đã là mùa đông sau một năm!

Cô cũng tới thế giới này được hơn một năm rồi!

"Cô nương, người đang suy nghĩ gì?" Vũ Trúc thấy Lăng Vu Đề đứng ở cửa sững sờ, có chút nghi ngờ hỏi.

Lăng Vu Đề phục hồi tinh thần lại rồi lắc đầu một cái: "Không có gì."

Đội mũ trùm lên, tuy bên ngoài hơi lạnh, thế nhưng vì ăn ngon nên Lăng Vu Đề cũng không muốn núp ở trong phòng.

"Đi thôi, Vũ Trúc!"

Một đường thông suốt ra khỏi phủ Tả tướng, Lăng Vu Đề không có ngồi xe ngựa, mà lựa chọn đi bộ.

Tuy rằng đêm qua tuyết lớn, thế nhưng vào lúc này lại không có rơi, tuyết đọng trên đường phố đã được người ta quét sạch khi mới sáng sớm rồi.

Đi dạo trên phố xá đông vui, nhộn nhịp nhất.

Mặc dù trời lạnh, thế nhưng dân chúng trên phố dựa vào việc mở sạp bán buôn mà kiếm sống vẫn nhiệt tình thết to.

Trên đường lúc này căn bản đều bán chút vật trang sức, trang sức giả rẻ lại đẹp đẽ, son bột nước gì gì đó.

Qua một tháng nữa, chính là giao thừa, mọi người đều vội vàng muốn kiếm được chút bạc trước khi tết về!

Lăng Vu Đề vừa đi vừa nhìn một chút, gặp được thứ yêu thích thì cô sẽ mua, cũng không trả giá. Phủ Tả tướng rất nhiều tiền, cô không tiêu pha giúp người ta một chút thì đúng là lãng phí!

Cô đặc biệt mua những thứ của tiểu thương lớn tuổi một chút, coi như là làm việc thiện, để già trẻ nhà bọn họ có thể thoải mái qua năm mới!

May là khi cô ra ngoài có dẫn theo hai tên hộ vệ, có thể giúp đỡ việc xách đồ.

Cho nên khi cô nói rằng mình muốn đến cửa tiệm bánh ngọt Hòa Ký, hai người là cô và Vũ Trúc vẫn là hai tay trắng trơn. Mà hai tên hộ vệ phía sau đã có một núi đồ chồng chất!

Kêu vài loại bánh ngọt mà cô cùng Vũ Trúc yêu thích, Lăng Vu Đề tìm một cái bàn trong góc ngồi xuống.

Cửa tiệm Hòa Ký nhỏ, không có phòng riêng nên chỉ có thể ngồi ăn ở trong đại sảnh.

Cô cũng không có sợ người khác nhìn thấy mặt mình, thế nhưng kinh ngạc cùng ghét bỏ trong mắt người khác khiến Lăng Vu Đề không thích.

Cho nên cô quay lưng với người khác, mặt hướng vào tường. Mũ trùm không có lấy xuống nên người khác cũng không nhìn thấy dung mạo cô ra sao.

"Ài, các người có nghe nói không?"

Một người đàn ông "đề thấp" giọng nói với mấy người cùng bàn, giọng nói nồng nặc cái mùi "bát quái", làm Lăng Vu Đề không khỏi vành tai lên nghe.

"Nghe nói cái gì?" Người ngồi cùng bàn đáp lại.

"Thiên kim của hữu tướng đại nhân, các người biết chưa?"

Đang nói về Lăng Mộ Lam?!

Lần này Lăng Vu Đề càng thêm hiếu kỳ, cô hơi nghiêng đầu hướng về nơi đang bàn tán.

Đó là bốn bách tính tướng mạo phổ thông, ăn mặc bố y bình thường.

"Đương nhiên biết rồi! Nghe nói Lăng đại tiểu thư tướng mạo thanh lệ thoát tục, hiền lương thực đức, hơn nữa còn tri thức uyên bác đấy!"

"Ta cũng biết, nghe nói Lăng đại tiểu thư cùng Vệ vương điện hạ hai bên tình nguyện, còn nghe nói rằng Vệ vương đi cầu bệ hạ từ hôn đấy!"

Một người khác tiếp tục câu chuyện: "Kết quả không phải là bị bệ hạ khéo léo từ chối hay sao! Nghe nói bị hạ cũng coi trọng Lăng đại tiểu thư! Vì thế, bệ hạ cùng Vệ vương suýt chút nữa thì xích mích!"

Quả nhiên, nơi có người thì không thiếu được bát quái.

Truyền tin chốn cổ đại khó khăn, tin tức được truyền đi tuy hơi chậm một chút, những thế nhân vẫn sẽ biết được như cũ.

Đúng vậy, tuy rằng năm ngoái ở hành cung, mấy câu nói của Lăng Vu Đề đã lập tức giảm chút thiện cảm của Hưởng Di Thần đối với Lăng Mộ Lam.

Nhưng mà hai người đó là CP, làm sao có khả năng chia rẽ dễ dàng như thế được!/? Cho nên Hưởng Di Thần vẫn cùng Lăng Mộ Lam hai bên tình nguyện!

Trước đây không lâu, Hưởng Di Thần tiến cung đi cầu Hoàng Đế từ hôn, kết quả bị Hoàng Đế từ chối.

Lúc đó Hưởng Di Thần liền dõ vờ, hỏi Hoàng Đế nguyên nhân. Hoàng Đế trực tiếp nói: "Hoàng đệ, Mộ Lam kia, trăm chuẩn bị phong nàng làm hậu!"

Một câu nói đó làm Hưởng Di Thần đen mặt. Hắn không nghĩ tới, ca ca lại muốn cướp nữ nhân với hắn!?

Sau đó giọng điệu của Hưởng Di Thần có chút cứng rắn, làm Hoàng Đế cho rằng hắn được sủng mà kiêu nên trách cứ Hưởng Di Thần, còn phạt hắn cầm túc trong Vương Phủ một tháng!

Hoàng Đế vốn muốn trực tiếp tuyên chỉ phong hậu, nếu như vậy thì còn tốt một chút, chỉ ít Lăng Mộ Lam còn là một mẫu nghi thiên hạ mà!

Chỉ là không phải trước đó đã nói rồi sao, Lăng Mộ Lam ngoại trừ Lăng Vu Đề cùng mẹ đẻ của nàng ấy, dĩ nhiên là sẽ có "Lăng Vu Đề cùng mẹ đẻ" thứ hai rồi.

Tạ di nương có chút quan hệ với Hoàng quý phi hiện nay, là họ hàng xa.

Hoàng quý phi là ai nhĩ?! Đó là người có cơ hội leo lên Hậu vị lớn nhất!

Nhưng vào lúc này, Hoàng thượng lại đưa Hậu vị cho nữ tử khác, làm sao thể được!

Thế nên Hoàng quý phi vẫn không có lui tới cùng người họ hàng xa là Tạ di nương này lại tìm tới bà, nhờ bà nghĩ biện pháp ngăn cản Lăng Mộ Lam vào cung.

Tạ di nương cũng là một người thông minh, nếu Hoàng quý phi không muốn để cho Lăng Mộ Lam làm hoàng hậu, vậy cũng có thể để cho nàng làm cái khác thôi!

Dù sao Hoàng Đế coi trọng người nào thì một tiểu di nương của tướng phủ như bà có thể ngăn cản hay sao?

Cho nên Tạ di nương liền cho Hoàng quý phi một ý kiến.

Aya: Mái chơi game nên quên mất T.T

Mình tính ra mỗi ngày một chương, nếu cuối tuần có thời gian thì mình sẽ bạo chương giống đợt vừa rồi. Mọi người thấy được không?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Công lược gian thần Tả tướng (24)

Edit: Aya Shinta

Bà khuyên Hoàng quý phi âm thầm tới gặp Lăng Mộ Lam, báo cho Lăng Mộ Lam biết hoàng thượng có ý định nạp nàng vào cung.

Đương nhiên Lăng Mộ Lam sẽ không đồng ý, vậy nên ngay ở lần vào cung liền trực tiếp từ chối Hoàng Đế.

Hoàng Đế giận dữ, y là thiên tử! Y cho nàng hậu vị mà nàng lại từ chối?!

Ngay khi Hoàng Đế đang bạo nộ khó kiềm, Hoàng quý phi lên sán, nói rằng có thể gạo nấu thành cơm trước. Chỉ là làm như thế thì sợ rằng hậu vị sẽ không thích hợp với Lăng Mộ Lam.

Lúc đó Hoàng Đế đang tức giận việc Lăng Mộ Lam không biết cân nhắc, chủ ý của Hoàng quý phi, y cảm thấy rất tốt!

Hừ, nếu nàng ta không muốn hậu vị thì y không cho luôn đấy!

Vì để cho mình ăn được Lăng Mộ Lam thành công, Hoàng Đế liền sai Hưởng Di Thần đi biên quan làm nhiệm vụ tiêu diệt nghịch đảng. Sau đó thừa dịp Hưởng Di Thần không có ở đây mà chiếm lấy Lăng Mộ Lam!

Những việc này, đương nhiên là do Lăng Vu Đề căn cứ vào nội dung vở kịch mà suy tính thời gian xảy ra.

"Việc ta muốn nói, chắc chắn các người cũng không biết!" Người khởi xướng câu chuyện đắc ý nói.

Lăng Vu Đề không để ý bừa bãi, còn có thể là cái gì đấy! Không phải là Hoàng Đế chiếm được thân thể Lăng Mộ Lam hay sao!

Chỉ là việc Lăng Vu Đề nghe được lại làm cho cô phải khiếp sợ!

"Ta có một biểu muội làm nha hoàn quét tước trong phủ Hữu tướng, nghe nói, đêm hôm trước, bệ hạ ngủ lại trong phủ Hữu tướng! Lại ở trong viện tử của Lăng đại tiểu thư! Xảy ra chuyện gì, không cần ta nói đi?! Có điều, khiến cho các người tuyệt đối không nghĩ tới chính là..."

Người kia đang nói đến thời khắc máu chốt này, vậy mà lại ngừng câu chuyện.

Làm ba người kia ngửa ngáy! Không nhận được mà hỏi "Cái gì nhỉ?!"

"Là cái gì nhỉ?!"

"Nói mau, đừng thừa nước đục thả câu!"

Lăng Vu Đề cũng hiểu kì, nói đến việc Hoàng Đế ngủ lại trong viện của Lăng Mộ Lam thì không phải nên kết thúc rồi à? Phía sau còn chuyện gì mà khiến người ta không tưởng tượng nổi trời?

Người kia cười hi hi, nói tiếp: "Hôm qua trời vừa sáng, bệ hạ vừa tỉnh lại, liền phát hiện Lăng đại tiểu thư máu me đầy mặt! Trên mặt Lăng đại tiểu thư có chừng mười mấy vết thương to to nhỏ nhỏ, đều do vũ khí gây thương tích. Đã dọa sợ bệ hạ!"

Ha?! Bánh ngọt trong tay Lăng Vu Đề lập tức rơi trên bàn.

Vì sao mặt Lăng Mộ Lam lại bị thương?! Trong kịch tình lại không có! Có thể là do người truyền tin nhầm đúng không?

Hiển nhiên cũng có người không tin người kia: "Người nói bừa đúng chứ? Nói bệ hạ ngủ lại còn có thể tin tưởng, còn việc chỉ trong một đêm mà trên mặt Lăng đại tiểu thư xuất hiện chừng mười mấy vết thương nhỉ?! Ai làm đây? Sao thần không biết quý không hay mà làm thế được?"

Lăng Vu Đề gật đầu, đúng rồi! Hưởng chi, ai sẽ đi làm chuyện như vậy?

Ê... Lăng Vu Đề hấp háy mắt, đột nhiên có nhó tới có lần tán gẫu với Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Đoàn Mộc Thanh Duyệt từng nói rằng hần luôn luôn bệnh người mình, người của hần bị tổn thương thì tất nhiên hần muốn đòi lại!

Biết Đoàn Mộc Thanh Duyệt là người có cừu tất báo, thế nhưng... Lăng Vu Đề giờ tay vuốt ve mặt của mình.

Hon một năm nay, mỗi ngày cô đều kiên trì dùng thuốc mỡ Hoa Giác điều chế. Còn hiện giờ đều dùng thuốc mỡ tự bản thân cô điều chế được.

Vết tích trên mặt không có thô ráp như trước, cũng đã nhạt một chút, tốt xấu gì thì khi sờ lên cũng không có sần sùi nữa!

Nhưng thoát nhìn thì vẫn rất xấu xí!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt, hần là sẽ không vì lúc trước cô bị Lăng Mộ Lam phá hủy mặt, thế nên đi phá hủy gương mặt của Lăng Mộ Lam đấy chứ?

Chỉ là nghĩ tới đây thì thật sự có chút khả năng!

"Có người nói, là ban đêm bệ hạ mộng du làm, ai biết được... Các người không tin ta nói thì thôi! Chờ xem, ít ngày nữa thì tự nhiên sẽ có tin tức từ trong phủ Hữu tướng truyền tới!"

Những người kia còn nói gì nữa nhưng Lăng Vu Đề không có nghe, cô chỉ là vội đeo khăn che mặt vào, bước chân khỏi Hòa Ký.

"Cô nương!" Vũ Trúc bị hành động đột ngột của Lăng Vu Đề làm cho kinh ngạc đôi chút, sau khi nâng áy trà tiễn bánh ngọt thì vội vàng đuổi theo.

Lăng Vu Đề không chạy bao xa thì đã ngừng lại.

Cô vốn muốn trở về tìm Đoàn Mộc Thanh Duyệt hỏi một chút, chỉ là chạy một hồi thì mới nhớ ra, lúc này Đoàn Mộc Thanh Duyệt còn ở trong hoàng cung cơ mà!

Cho dù có trở về thì cũng không gặp được Đoàn Mộc Thanh Duyệt đâu!

Vũ Trúc đuổi theo ở phía sau, nàng vừa thở dốc vừa nói: "Cô nương đột nhiên chạy làm gì thế?"

Lăng Vu Đề nhìn Vũ Trúc đang khom người thở dốc mà lắc đầu cười cợt: "Không có gì..."

Cô không muốn nói, Vũ Trúc cũng biết điều không đi hỏi.

Có tâm sự, Lăng Vu Đề cũng không có tâm tình đi chơi nữa nên cùng Vũ Trúc chậm rãi trở về phủ Tả tướng.

Lúc này trong sương phòng Lăng Mộ Lam của phủ Hữu tướng, vừa mới bắt đầu thì Lăng Mộ Lam không thể chấp nhận được việc mình bị Hoàng Đế làm bẩn, đến việc dung mạo của mình bị hủy mà bị kích thích, sau khi tỉnh lại từ sáng sớm hôm qua thì lại hôn mê, hôn mê đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại.

Lăng Hoán Đồng ngồi ở bên giường Lăng Mộ Lam một hồi liền muốn xách kiếm liều mạng với gã Hoàng Đế, lại bị Lăng Thư Kiệt tát một cái đến ngu người.

"Phụ thân! Người... Lê nào muốn trở mặt nhìn thấy muội muội thống khổ như vậy sao?! Ta nhất định chém tên cầm thú kia thành trăm mảnh!"

Lăng Hoán Đông buông lời tàn nhẫn, nếu không phải ngày hôm trước hắn không có hời phù thì cũng sẽ không dễ cho gã cầu Hoàng Đế kia thực hiện được!

Nếu có hắn, coi như liều cả tính mạng, cũng phải che chở cho muội muội!

"Chát —— "

Lăng Thư Kiệt lại tát một cái vào trên bán mặt của Lăng Hoán Đông: "Cầm miệng! Kê cầm thú trong miệng người là bệ hạ! Người muốn làm cái gì? Tạo phản sao?!"

Kỳ thực Lăng Thư Kiệt cũng rất bất đắc dĩ, nhưng có biện pháp gì?

Kê bắt nạt Lăng Mộ Lam lại là đương kim hoàng thượng, chủ của một quốc gia đấy!

Tạo phản, cái danh này không nhỏ, nếu bị quy chụp, vậy thì sẽ là tội lớn liên lụy đến cứu tộc!

Lăng Hoán Đông cũng không mất trí hoàn toàn, chỉ là bị bộ dạng của Lăng Mộ Lam làm cho mù quáng.

"Vậy..." Lăng Hoán Đông đỏ mặt, đau lòng nhìn Lăng Mộ Lam nằm ở trên giường, trên mặt băng vải trắng, hai mắt nhắm nghiền.

Lăng Thư Kiệt thở dài một hơi: "Bệ hạ đã truyền chỉ, chờ vết thương Lam Nhi ổn định thì sẽ đề nó tiến cung."

"Không thể đề cho muội muội tiến cung!" Hắn biết muội muội thích Vệ vương, sao có thể tiến cung được!

"Không tiến cung?!" Lăng Hoán Đông, đầu óc người bị nước vào sao?! Bấy giờ Lam Nhi đã là người của bệ hạ, có thể không tiến cung sao?!"

Lăng Thư Kiệt trừng Lăng Hoán Đông một chút, sau đó lại có buồn bực, buồn bực vì Lăng Mộ Lam!

Rõ ràng, rõ ràng Hoàng Đế đều đã có ý định dưới chỉ phong nó làm hậu hay sao?! Vậy cũng là quốc mẫu đấy!

Nhưng nha đầu này hay lắm, vậy mà vì Vệ vương, từ chối Hoàng Đế.

Lần này hay rồi, Vệ vương không còn hi vọng nữa! Chưa già đã thất tình, hậu vị cũng không còn!

Cho dù trong lòng Hoàng Đế có Lăng Mộ Lam, cao nhất cũng chỉ là một quý phi!

Ai, nếu là ngày hôm trước cái người làm cha như ông có thể ngăn cản...

Bị Lăng Thư Kiệt rống một trận, lần này Lăng Hoán Đông cũng không nói nữa, chỉ ném kiếm trong tay, "loảng xoảng" rơi trên đất.

Aya: Chương mới, mai lại phải đi học ==

Đôi cay đắng quá. Đang định về một cô gái mà sao cái gương mặt... không có nữ tính gì hết TVT

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Công lược gian thần Tả tướng (25)

Edit: Aya Shinta

Lăng Thư Kiệt thở dài một hơi, thương tích trên mặt Lăng Mộ Lam có chút kỳ lạ!

Người hoàng đế này, đang yên đang lành sao lại mộng du cơ chứ? Trong hậu cung cũng không có vị phi tần nào từng bị Hoàng Đế mộng du thương tổn qua mà!

Lúc đó Hoàng Đế hạ thuốc Lăng Mộ Lam, thừa dịp Lăng Mộ Lam hôn mê bất tỉnh mà chiếm đoạt nàng... Hoàng Đế bệ hạ ăn uống no đủ rồi ôm Lăng Mộ Lam ngủ.

Kết quả sau khi tỉnh lại thì phát hiện trong tay y có thêm một cây đoản kiếm. Đoán kiếm kia là vật y thường xuyên để ở bên hông.

Lúc này trên kiếm dính đầy vết máu, Hoàng Đế vừa cúi đầu nhìn thì thấy Lăng Mộ Lam trong lòng ngực của y, máu me đầy mặt đang nhắm hai mắt.

Hiệu quả của thị giác đầy huyết tính này khiến cho Hoàng Đế cả kinh quát to một tiếng. Bọn thị vệ ngoài cửa theo tiếng vọt vào, cũng bị Lăng Mộ Lam máu me đầy mặt làm cho giật mình!

Tỉnh táo lại, Hoàng Đế cũng không kịp suy nghĩ nữa, vội vã sai người truyền thái y trị liệu vết thương trên mặt cho Lăng Mộ Lam.

Như vậy, tất cả mọi người, bao quát cả Hoàng Đế đều cho rằng là nửa đêm y mộng du, cầm kiếm phá hủy mặt Lăng Mộ Lam.

Lăng Mộ Lam bị hạ thuốc, tuy ý thức tỉnh táo, thể nhưng nàng ta lại không có cách nào mở mắt ra được, cũng không có cách nào khống chế thân thể của mình.

Thuốc này do Hoa Giác phối chế, thuốc Đoan Mộc Thanh Duyệt cho Hoàng Đế tất nhiên sẽ có được hiệu chuẩn com mẹ nấu rồi!

Hiệu quả Đoan Mộc Thanh Duyệt muốn chính là ý thức của Lăng Mộ Lam phải duy trì tỉnh táo, biết rõ rằng tất cả mọi việc nhưng không có biện pháp tỉnh lại!

Cho nên sẽ thống khổ khi bị Hoàng Đế chiếm đoạt, sau đó cảm giác thống khổ khi bị người ta dùng kiếm rạch mặt sẽ càng được khắc sâu thêm.

Sau khi tỉnh lại, vì Lăng Mộ Lam thực sự không thể nào chấp nhận được sự thực nên đã hôn mê bất tỉnh, đến hiện tại vẫn chưa có tỉnh lại!

Trở về phủ Tả tướng, Lăng Vu Đề trực tiếp tới Thanh Cư chờ Đoan Mộc Thanh Duyệt trở về, cô phải tự mình xác nhận với Đoan Mộc Thanh Duyệt mới được!

Cô lên thư phòng ở lầu hai, cầm một bó thê tre từ trên giá sách xuống, sau đó ngồi ở trên ghế mà Đoan Mộc Thanh Duyệt thường hay ngồi để bắt đầu đọc.

Cô cũng chỉ giết thời gian mà thôi, nội dung trên thê tre làm cho cô hơi buồn ngủ.

Đề thê tre xuống, Lăng Vu Đề mở cửa sổ ra.

Cô nằm nhoài trên cửa sổ nhìn xuống, vườn trúc trong Thanh Cư vẫn rất đẹp, không có khác biệt so với một năm trước, thế nhưng lại mang thêm một phần quen thuộc.

Một năm qua, cô qua Thanh Cư không ít lần... Không, hầu như cô đều ở tại Thanh Cư.

Khi tiết trời trở lạnh, Đoan Mộc Thanh Duyệt sẽ đề cô lưu lại ngủ cùng hắn. Hắn cũng không làm gì cả, chỉ là đơn thuần ôm cô sưởi ấm.

Một cơn gió thổi qua làm tóc mái trên trán Lăng Vu Đề bay lên, cô không có đeo khăn che mặt, gió thổi vào mặt nên hơi lạnh lẽo đôi chút...

Cô giương mắt, không biết tự lúc nào mà trên trời có thiết nhiều tuyết, bay là tà, rất đẹp!

Đưa tay ra đón lấy, vài hoa tuyết rơi vào trong lòng bàn tay của cô, lạnh lạnh, nhanh chóng tan đi...

Dư quang nhìn thấy một bóng người đi vào, hắn che ô giấy dầu màu trắng, thấp thoáng, có thể nhìn thấy góc đó của áo choàng hắn.

Lăng Vu Đề dừng một chút, sau đó đóng cửa sổ lại, nhóm lò lửa lớn một ít.

Chỉ chốc lát thì đã truyền đến tiếng Đoan Mộc Thanh Duyệt đang lên cầu thang. Lăng Vu Đề đứng bên cạnh lò lửa, mỉm cười.

Khi Doan Mộc Thanh Duyệt ở cửa viện đã thấy Lãng Vu Đề ở lâu hai, thời gian hơn một năm này, Doan Mộc Thanh Duyệt đã sớm xem Lãng Vu Đề là một người rất trọng yếu!

Đúng, người rất trọng yếu!

Tám mươi lăm điểm hao cảm, đối với người ngoại trừ cửa hân thì không còn quan tâm đến thứ gì khác như Doan Mộc Thanh Duyệt mà nói, đúng là rất cao!

"A Duyệt, người đã về rồi? Dùng bữa trong cung rồi sao?"

Lãng Vu Đề đi tới bên người Doan Mộc Thanh Duyệt, cởi cái áo choàng đã bị tuyết thấm ướt ra cho hân, sau đó lại cầm một cái phù thêm trên người hân.

Doan Mộc Thanh Duyệt lắc đầu: "Hoàng Đế giữ lại, ta từ chối, khụ khụ... Muốn ăn đồ người làm."

Về mặt của hân vẫn lạnh nhạt, chỉ là ánh mắt của hân sẽ đi động theo Lãng Vu Đề. Thỉnh thoảng trong đáy mắt sẽ hiện lên tia nhu hoà.

Nghe Doan Mộc Thanh Duyệt nói thế, Lãng Vu Đề nhếch môi cười cợt: "Ta cho rằng người phải dùng cơm trưa ở trong cung đây... Được rồi, vậy người chờ, ta tới nhà bếp làm cho người đi!"

"Được."

Vốn là cô muốn đến khi Doan Mộc Thanh Duyệt trở về thì hỏi về việc của Lãng Mộ Lam ngay lập tức, nhưng nhìn thấy Doan Mộc Thanh Duyệt thì cô lại cảm thấy việc của Lãng Mộ Lam hồi lúc nào cũng được. Làm đồ ăn cho hân mới quan trọng!

Một năm qua, hầu như mỗi ngày Doan Mộc Thanh Duyệt đều muốn cô tự mình xuống bếp, cô rất có tự tin vào tài nấu nướng của mình nên có thể nói là Doan Mộc Thanh Duyệt bị cô nuôi đến kén ăn! Vì thế, Lãng Vu Đề vẫn rất đặc ý!

Sau khi dùng bữa trưa cùng Doan Mộc Thanh Duyệt, lại hân huyền một lúc. Nói tới nói lui thì nói tới Lãng Mộ Lam, là Doan Mộc Thanh Duyệt chủ động nhắc tới.

Hân nói: "Trước đó không lâu, Hoàng Đế tìm hỏi ta một loại thuốc có thể khiến người ta mất đi ý thức nhưng sẽ không làm thương tổn đến sức khỏe. Ta biết hân muốn làm cái gì nên đã để Hoa Giác đặc biệt phối chế ra một loại, khụ... Có người nói, tên do người lấy: Mộng giai nhân."

Lãng Vu Đề gật đầu, nửa tháng trước, Hoa Giác đang điều chế một loại thuốc. Lúc đó cô rất tò mò nên đã hỏi Hoa Giác.

Cô biết được hiệu của loại thuốc kia, mặc dù biết Doan Mộc Thanh Duyệt chắc chắn sẽ không dùng thuốc này vào việc tốt gì sất! Có điều cô cũng không có ngăn cản, còn lấy cái tên "Mộng giai nhân" cho loại thuốc đó.

Thế nên thuốc kia, được Hoàng Đế dùng để đối phó với Lãng Mộ Lam đó hả?!

Doan Mộc Thanh Duyệt nhìn mặt Lãng Vu Đề, nói tiếp: "Khụ... Ngày hôm trước, Hoàng Đế hạ thuốc Lãng Mộ Lam rồi ngủ lại phủ Hữu tướng. Đêm đó, sau khi Hoàng Đế ngủ thì ta sai người đi phá huỷ mặt Lãng Mộ Lam."

Lãng Vu Đề giương mắt nhìn Doan Mộc Thanh Duyệt, còn chưa nói thì Doan Mộc Thanh Duyệt đã gơ tay đi sờ mặt cô. Lãng Vu Đề cứng còng, không dám nhúc nhích.

Hơn một năm nay, mặc dù Doan Mộc Thanh Duyệt sẽ thường xuyên ôm cô ngủ, nhưng xưa nay sau khi xuống giường thì không có bất cứ cử chỉ thân mật nào với cô cả.

Vậy nên hành động bất thành linh của Doan Mộc Thanh Duyệt khiến Lãng Vu Đề không biết nên làm sao, trong lòng còn căng thẳng đôi chút.

"A Duyệt..."

"Lãng Mộ Lam phá huỷ mặt của Tiểu Nhã, đương nhiên ta sẽ bắt nàng ta trả lại gấp trăm lần. Đây chỉ là bắt đầu, nếu không phải nàng ta còn hữu dụng, ta nhất định sẽ bắt nàng ta đau đến mức không muốn sống. Khụ khụ..."

Vết thương trên mặt nàng ta, nếu là dốc lòng chăm sóc, nhất định còn có thể tốt lên. Chờ ngày sau, lại sai người rạch nát mặt nàng, thế rồi cũng để cho nàng ta nếm thử mùi vị của thực nhục tan.

Chỉ vừa mới bắt đầu?!

Lãng Vu Đề biết "hữu dụng" mà Doan Mộc Thanh Duyệt nói, hân muốn lợi dụng Lãng Mộ Lam, để hai huynh đệ Hoàng Đế cùng Hướng Di Thần trở mặt thành thù!

Trong kịch tình cũng chẳng qua, việc Lãng Mộ Lam có thể tiến cung cũng nằm trong kế hoạch của Doan Mộc Thanh Duyệt. Thậm chí, là hân tính toán để Hoàng Đế yêu thích Lãng Mộ Lam!

Aya: Huỳnh thăm lăm *vỗ tay bốp bốp*

Hôm qua mình định viết thư cho tác giả Mai Khai của bộ truyện này. Nhưng viết tới câu "Tôi chuyển ngữ không hề mang tính thương mại, mục đích chủ yếu để chia sẻ tiểu thuyết với bạn đọc." thì mình ngớ người, không biết có đúng ngữ pháp hay không *che mặt*. Nên cuối cùng bỏ cmn luôn TVT.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 215: Công lược gian thần Tả tướng (26)

Edit: Aya Shinta

Lãng Vu Đề nghĩ, nếu không phải sau này Doan Mộc Thanh Duyệt sẽ yêu Lãng Mộ Lam

Thì trước khi hân chết, sợ rằng thật sự có thể hủy diệt toàn bộ hoàng thất Đại Diễn rồi!

Lần này, Lãng Vu Đề xác định Doan Mộc Thanh Duyệt nhất định sẽ không yêu Lãng Mộ Lam. Như vậy lòng muốn hủy diệt Đại Diễn hoàng thất của hân sẽ kiên định hơn đi!

Thực ra có lúc Lãng Vu Đề sẽ nghĩ rằng, nếu như diệt Đại Diễn hoàng thất là tâm nguyện cùng mục tiêu sống duy nhất của Doan Mộc Thanh Duyệt...

Như vậy, rồi cuộc cô nên hay không nên giúp hân đây? Không không không, là nên hay không nên ngăn cản hân đây?

Thấy Lãng Vu Đề không nói gì, chỉ là mắt nhìn không trung mà ngăn người, Doan Mộc Thanh Duyệt khẽ cau mày: "Tiểu Nhã, người làm sao vậy? Không vui? Là cảm thấy, khụ khụ... Là cảm thấy ta phạt nàng ta quá nhẹ hay sao?"

Lãng Vu Đề nháy mắt mấy cái phục hồi tinh thần lại, sau đó lắc đầu: "Không, ta chỉ là, chỉ là không nghĩ rằng A Duyệt sẽ vì ta mà làm thương tổn Lãng Mộ Lam"

Doan Mộc Thanh Duyệt thu tay đang đặt ở trên gương mặt của Lãng Vu Đề về, sau đó đặt tay trên ẩm lỗ, hừ nhẹ một hơi: "Người là người của ta, còn Lãng Mộ Lam kia, nhiều lăm cũng chỉ là một con cò thôi."

Khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Doan Mộc Thanh Duyệt đều sẽ biểu đạt tâm ý muốn phá hoại hoàng thất Đại Diễn với Lãng Vu Đề, hân biết Lãng Vu Đề không phải ngu ngốc, chỉ là có lúc giả vờ không biết mà thôi.

"Ừm, ta biết rồi. Gần tới giờ uống thuốc rồi!" Lãng Vu Đề đứng lên, đi tới tủ lấy thuốc cho Doan Mộc Thanh Duyệt.

"Khụ khụ khụ..."

Sau khi Lãng Vu Đề lấy thuốc rồi lại rót nước, cô hơi lo lắng, đi tới bên người Doan Mộc Thanh Duyệt.

Khoảng thời gian này, không biết do tiết trời lạnh lẽo, hay là sức khỏe của Doan Mộc Thanh Duyệt lại yếu đi? Ho khan càng ngày càng dữ dội!

Trước đây, sau khi dùng thuốc viên Hoa Giác điều chế thì buổi tối ngủ sẽ an ổn rất nhiều. Nhưng hiện tại, hình như thuốc đó không còn tốt như vậy nữa. Buổi tối lúc ngủ thì hân sẽ ho khan, có thể đánh thức cả Lãng Vu Đề vốn ngủ rất sâu.

Vậy cho nên, Doan Mộc Thanh Duyệt đã không giữ cô ở lại ngủ vài buổi rồi, chính là sợ khi hân ho khan thì sẽ làm phiền đến giấc ngủ của cô.

Uống thuốc xong xuôi, Lãng Vu Đề liền kéo tay Doan Mộc Thanh Duyệt qua để bắt mạch cho hân.

Doan Mộc Thanh Duyệt không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn cô, tùy ý hành động của cô.

Mạch tượng của Đoàn Mộc Thanh Duyệt làm cho Lăng Vũ Đề phải nhủ mảy, so với mấy ngày trước khi Hoa Giác rời đi, mạch tượng của Đoàn Mộc Thanh Duyệt càng thêm hư nhược rồi.

Vẫn luôn biết rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhất định sẽ không sống hơn được hai mươi lăm tuổi, cũng đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý.

Nhưng sống chung hơn một năm, làm sao cô lại không có cảm tình được đây!/? Có cảm tình, sao có thể cam lòng sinh ly tử biệt được!/?

Thấy viên mắt Lăng Vũ Đề ửng đỏ, Đoàn Mộc Thanh Duyệt rút tay mình về: "Ta lại không phải chết ngay lập tức, người làm cái gì vậy!/?"

Lăng Vũ Đề nghiêng đầu, đưa tay gạt đi nước mắt đang thuận thế chảy xuống.

"Lần này Hoa tiên sinh đi tìm thuốc cho A Duyệt, chậm thì hai tháng. Mấy ngày tới ta muốn tới được viện, ban ngày ta sẽ không đến Thanh Cư."

Hơn một năm nay, cô tận lực tiếp thu y thuật Hoa Giác dạy cho cô, thuốc viên Hoa Giác làm đã không còn tác dụng đáng kể đối với Đoàn Mộc Thanh Duyệt nữa, cho nên cô muốn vào được viện để nghiên cứu một ít thuốc có thể cải thiện sức khỏe của Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Không cần Lăng Vũ Đề nói rõ, Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng biết quyết định của cô, mím mím môi: "Ta biết mình không còn sống lâu nữa, người yên tâm, coi như ta chết rồi thì cũng sẽ để người nữa đời sau không lo cơm áo!"

Lăng Vũ Đề gương mặt trắng trẻo Đoàn Mộc Thanh Duyệt một chút, đỏ mặt: "Ai quan tâm đến chuyện cơm áo này nọ!/? Miễn là người cố gắng thì đã rất tốt rồi!"

Nói xong, Lăng Vũ Đề liền trực tiếp xoay người đi xuống lầu.

Sau khi Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngăn ra thì hần xoay người, mở cửa sổ rồi nhìn xuống.

Nhìn thấy Lăng Vũ Đề liêu liêu dưới con tuyết lớn, cả dù cũng không có che mà đã chạy khỏi Thanh Cư, hần đưa tay lên, đặt nơi ngực mình.

Tại sao, khi nhìn thấy Lăng Vũ Đề không vui thì hần cũng sẽ cảm thấy không vui vậy?

Ánh mắt Đoàn Mộc Thanh Duyệt lóe lên tia nghi hoặc, đối với chuyện tình cảm, hần luôn mù mờ không biết!

Bởi vì, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói với hần cả!

Nếu có người nói cho hần thì hần sẽ biết rằng: A ~ hóa ra ta thích Lăng Vũ Đề à!

"Khụ khụ khụ khụ khụ..." Đoàn Mộc Thanh Duyệt bị một cơn gió thổi qua, đột nhiên khom lưng ho sù sụ.

Mông Nguyên ở dưới lầu nghe thấy tiếng ho khan của Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì lập tức liền chạy tới, sau đó rót nước cho hần uống nhuận hầu.

"Chú nhân, ngài phải bảo trọng sức khỏe!" Mông Nguyên lo lắng nhìn Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

"Khụ khụ khụ..." Đoàn Mộc Thanh Duyệt hơi thở phào rồi gương mặt nhìn Mông Nguyên, sắc mặt của hần trắng đến mức hơi dọa người.

"Từ Hằng tới sao?"

"Vâng, Từ Hằng đã đợi ở dưới lầu."

"Đề hần lên đây đi."

"Vâng!"

Sau khi Lăng Vũ Đề rời khỏi Thanh Cư thì trực tiếp tới được viện, thường ngày khi Đoàn Mộc Thanh Duyệt bận bịu, hầu như cô đều ở được trong viện. Mấy ngày trước khi Hoa Giác đi Bắc Nguyên tìm thuốc mới cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt, được viện giao cho cô quản lý.

Tiến vào được viện, Lăng Vũ Đề tiến thẳng vào trong được phòng.

Y thuật của cô đã được Hoa Giác công nhận là trò giỏi hơn thầy, hi vọng cô có thể nghiên cứu ra thuốc mới --

Nhưng đã tới lui được nửa ngày nhưng Lăng Vũ Đề lại không có bất kỳ thu hoạch nào! Có chút nhụt chí ngồi ở trên cái ghế, nhìn được phòng mà ngáy người.

Hoa Giác cũng theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhiều năm như vậy, thuốc uống cũng không biết đã đổi bao nhiêu lần!

Đã là thuốc thì có ba phần độc, trong cơ thể của Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã sớm chất đầy độc tố.

Nhớ tới Hoa Giác từng nói, sức khỏe của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, chỉ có thể giành giật từng ngày, từng ngày một!

Thêm được một ngày, đều là trời cao quan tâm đến hần!

Có thể thấy được sức khỏe của Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã kém tới cỡ nào rồi!

Lăng Vũ Đề cắn cắn môi dưới, không được! Không thể để Đoàn Mộc Thanh Duyệt chết như vậy!

Cô đứng dậy đi tới cửa được phòng rồi đóng cửa lại, sau đó dựa ở trên cửa, nhắm mắt lại liên hệ với Vị Diện Hiệp Hội.

Mặc dù Hạ Luân người thao tác thiết bị, thể nhưng cũng không thể ở trong phòng bảo vệ thiết bị 24/24 được!

Thế nên lần này khi Lăng Vũ Đề liên hệ anh, đúng lúc anh ở nhà chuẩn bị ăn bữa tối này!

"Chắc chắc... 0051 này liên hệ mình cũng quá nhiều lần rồi đúng không nh?/ Lúc nào thì mình biến thành tổng đài chăm sóc khách hàng sao?!"

Tuy rằng bắt đầu rồi sinh ra bực tức, nhưng Hạ Luân nhưng vẫn tiếp Lăng Vũ Đề: "Hệ thống công lược 0051, có việc?"

Lăng Vũ Đề nhủ mảy, làm sao cô lại nghe được trong giọng nói không hề chấp trũng bên Vị Diện Hiệp Hội có chút thiếu kiên nhẫn thế này?!

"Đương nhiên có chuyện, không có chuyện gì thì tìm anh làm gì?/" Lăng Vũ Đề nói.

Hạ Luân: "..."

"Tôi muốn hỏi anh, đối tượng công lược của tôi ở thế giới này - Đoàn Mộc Thanh Duyệt, sức khỏe hần không tốt. Có thể để hần khôi phục hay không?/"

Thậm chí Lăng Vũ Đề đã chuẩn bị dùng số liệu của mình để trao đổi, chỉ cần con số phải chăng...

Aya: Đáng lẽ chiều nay phải đi edit nhưng mình đắm đầu vô cây đàn mỳ. Không biết ngày mai sẽ được bao nhiêu chương đây TVT

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Công lược gian thần Tả tướng (27)

Edit: Aya Shinta

Nhưng Hạ Luân lại nói "Xin lỗi, không thể!"

"Tại sao?!"

"Không có tại sao cả, nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ đi."

Nói xong, Hạ Luân liền treo lên hệ.

Anh có thể nói rằng Vị Diện Hiệp Hội có chuyện nên cần Hội trưởng đại nhân về sớm một chút để xử lý sao?!

Méo mặt, Hạ Luân lấy kính không gọng của mình xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của anh, sau đó bắt đầu cảm cúi ăn mì ——

Tiếng ngất liên lạc truyền từ bên kia làm cho Lăng Vu Đề còn có chút không phản ứng kịp.

Vừa nãy Vị Diện Hiệp Hội từ chối cô, nói cách khác, khi Đoàn Mộc Thanh Duyệt hai mươi lăm tuổi thì chắc chắn phải chết?!

Lăng Vu Đề buồn bực kéo tóc của mình, xoay người tàn nhẫn mà đá vãi cái lên khung cửa. Một hồi lâu sau, cô mới nhắm mắt lại, thờ dài một hơi.

Nếu nhất định không thể thay đổi tuổi thọ của Đoàn Mộc Thanh Duyệt được, như vậy thì ngay trong thời khắc cuối cùng của hân, cô sẽ làm bạn với hân đi!

Vào buổi tối, Lăng Vu Đề tới phòng bếp nhỏ của Thanh Cư để chuẩn bị bữa tối cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt, cô còn đặc biệt làm canh ngân nhũ táo đỏ nhằm nhuận phổi khỏi ho, sau đó cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt dùng bữa tối.

"Giờ không còn sớm nữa, người về nghỉ ngơi sớm một chút đi..." Lời còn chưa nói hết, Đoàn Mộc Thanh Duyệt liền đưa tay bưng miệng mình, hân muốn ho khan nhưng lại mạnh mẽ nhịn xuống.

Nhìn hân nhịn tới mức mặt mày đỏ gay, Lăng Vu Đề vội vã rót nước cho hân.

Uống nước xong xuôi nhưng Đoàn Mộc Thanh Duyệt vẫn không nhin được mà ho khàn khàn.

"Tối nay trời rất lạnh, ta sẽ ở lại nơi này." Lăng Vu Đề vừa cời áo ngoài, vừa chậm rãi nói vậy.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt muốn cho cô đi rồi lại không nỡ, nên ếm ý định để cô rồi đi lại.

Vừa lên giường, Lăng Vu Đề liền tự giác rúc vào trong lồng ngực của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, dùng nhiệt độ của cơ thể mình làm thân thể lạnh lẽo của hân trở nên ấm áp đi đôi chút.

Chuyện đến nước này, kỳ thực Lăng Vu Đề đã không còn nghĩ đến chuyện đi thoát độ hảo cảm của Đoàn Mộc Thanh Duyệt nữa.

Mà cô nghĩ, làm sao để sinh mệnh của hân không còn tiếc nuối nào nữa!

Trong căn phòng tối om, hơi thở của hai người đan xen vào nhau, an ổn, ấm áp...

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đặt tay ở giữa lưng Lăng Vu Đề, nhịp tim đập của cô đặc biệt vững vàng, khiến hân cảm thấy an tâm.

"Tiểu Nhã, nếu ta chết, người..."

"Nếu người chết rồi, A Duyệt, ta sẽ đi cùng người!" Lăng Vu Đề trực tiếp ngắt lời Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Đối tượng công lược chết rồi, cô còn ở lại thế giới này làm cái gì?!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt sững sốt, hân hoàn toàn không nghĩ rằng Lăng Vu Đề sẽ nói như vậy.

Dù cho cô có lừa hân, hân cũng thấy cảm động!

Cảm giác được độ hảo cảm lên đến chín mươi điểm, Lăng Vu Đề không có bất kỳ tâm tình nào cả.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt cong khốe môi, lộ ra một nụ cười không ai thấy trong đêm đen: "Đứa ngốc, ta nói nếu ta chết rồi, người phải cố gắng sống sót, sống thay phần ta nữa. Khụ khụ..."

Không biết tại sao, viên mắt của Lăng Vu Đề đột nhiên liền ướt át: "Ta không muốn, muốn sống thì chính người tự sống! Làm gì có chuyện muốn ta sống thay người!"

"Tiểu Nhã ngoan..."

Lăng Vu Đề đột nhiên ôm chặt lấy Đoàn Mộc Thanh Duyệt, sau đó tiếng khóc nức nở của cô vang lên: "Ta nói thật đấy, nếu người chết rồi, ta sẽ lập tức uống thuốc độc tự sát đi cùng người! Thế nên ta có thể sống thật tốt thì người cũng phải sống cho tốt!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không nói gì, chỉ nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nào có cái lý rằng hân muốn sống thì có thể sống!

Những năm nay, hân cố gắng uống thuốc như vậy, không phải vì muốn sống hay sao!

Trước đây hân muốn sống, là vì có thể báo thù cho Tiểu Nhã!

Còn hiện tại, là vì người trong ngực hân!

Đúng, chính là vì cô! Hân muốn ở bên cô, mãi như thế này!

Ngay vừa nãy, hân đột nhiên đã nghĩ rõ ràng, hân sẽ quan tâm đến người này đến như vậy, có thể là bởi vì, chân tâm mà thể nhân hay nói?

Chỉ là...

Đêm đông luôn vô cùng yên tĩnh, trong phòng không có tiếng hai người nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng sẽ vang lên tiếng ho khan bị dẫn xuống ——

Ngày kế tiếp, Lăng Vu Đề ngủ dậy rất muộn. Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã dậy rồi. Cô trở mình thì đã nhìn thấy Vũ Trúc bưng chậu rửa mặt đẩy cửa vào phòng.

Vũ Trúc mỉm cười với Lăng Vu Đề: "Cô nương tỉnh rồi?"

"Ừ ~ A Duyệt đâu?" Lăng Vu Đề vươn mình, xoa xoa mặt, còn buồn ngủ hỏi.

"Chủ nhân ở thư phòng đấy ạ." Vũ Trúc đặt chậu rửa mặt lên trên giá.

Lăng Vu Đề gạt đầu, sau đó vén chăn xuống giường đi rửa mặt.

"Ta thấy cô nương đã cùng chủ nhân như vậy, chủ nhân cũng nên cho cô nương một cái danh phận!" Vũ Trúc lải nhải ở phía sau Lăng Vu Đề.

Động tác rửa mặt của Lăng Vu Đề hơi dừng một chút, danh phận?! Có thể ăn sao?!

Thêm ba năm nữa, nếu như xảy ra điều gì bất ngờ thì ba năm cũng chẳng có, Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng chết rồi!

Vậy thì cô muốn cái danh phận kia để làm gì?

Một năm qua, bởi vì Lăng Vu Đề thường xuyên ngủ lại Thanh Cư, thế nên tất cả mọi người trong phủ Tà tướng đều cho rằng Lăng Vu Đề đã là người của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, là nữ chủ nhân tương lai của phủ Tà tướng!

Nhưng đã hơn một năm, Đoàn Mộc Thanh Duyệt lại không cho Lăng Vu Đề bất kỳ danh phận nào, ở lại nơi này không minh bạch.

Mọi người thấy, Lăng Vu Đề bất luận là gia thế hay là vẻ ngoài, đều không xứng với Đoàn Mộc Thanh Duyệt. Thế nhưng Đoàn Mộc Thanh Duyệt đồng ý thân cận với nàng ấy mà! Thế nên những tiền đề vừa nêu trên đã không còn là vấn đề nữa! Chỉ cần Đoàn Mộc Thanh Duyệt yêu thích, bọn họ cũng yêu thích!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đứng ở ngoài cửa ngăn người, danh phận?!

Trước đây hẳn không ngờ tới việc muốn lấy Lăng Vu Đề, hoặc là, nạp cô làm thiếp?

Việc cùng giường với cô, chỉ có điều đơn giản chính là vì sự ỉn ảm

Sức khỏe hẳn yếu ớt quá, ngay cả dương khí mà nam tử tráng niên nên có thì hẳn cũng không có. Chớ nói chi là chạm Lăng Vu Đề!

Nghĩ đến tới lời nói của Lăng Vu Đề vào ngày hôm qua, vậy mà vào đúng lúc này thì Đoàn Mộc Thanh Duyệt nghĩ đến việc cho cô một danh phận.

Để cho cô có thể mang họ của hắn, cùng hắn hợp táng!

Cái ý niệm này vừa lóe lên, làm sao cũng không có cách nào ngừng lại được!

Sau đó, khi Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhận rồi, sẽ không ngừng nghĩ ngợi, có muốn theo ý nghĩ trong lòng hắn, cho Lăng Vu Đề một danh phận?

Lăng Vu Đề cũng không biết Đoàn Mộc Thanh Duyệt xoắn xuýt thế này, kể từ khi biết việc Lăng Mộ Lam bị hủy dung, Lăng Vu Đề liền nhờ Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói cho cô tình huống của Lăng Mộ Lam. Đoàn Mộc Thanh Duyệt liền sai khiến một người đi giám thị Lăng Mộ Lam cho Lăng Vu Đề, sau đó trở về bẩm báo cho Lăng Vu Đề.

Một tháng thoáng qua, năm mới đến!

Lăng Mộ Lam, cũng bị phong thành Hiền phi - một trong bốn phi tử nửa tháng trước.

Tuy rằng Lăng Vu Đề không có đi gặp Lăng Mộ Lam, thế nhưng Lăng Vu Đề biết rằng gương mặt của Lăng Mộ Lam đã được dùng thuốc mỡ mà Đoàn Mộc Thanh Duyệt tặng cho Hoàng Đế.

Bởi vì không có tác dụng của thực nhan tán, thế nên vết tích trên mặt Lăng Mộ Lam nhanh chóng bị loại bỏ, khôi phục gương mặt xinh đẹp như hoa vốn có!

Hôm nay phải tiến cung đi tham gia cung yến, Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói muốn dẫn cô cùng tiến cung. Thực ra Lăng Vu Đề không muốn đi, đi thì chắc chắn sẽ đụng phải Lăng Mộ Lam.

Aya: Hôm nay Aya lạc đường TVT... Đì bảo tàng cũng lạc đường được.

Mẹ mình phá của quá, từ hồi nhỏ tới giờ...

Hồi mẹ mình đi học, không mở được nắp cái bút máy mà bỏ vô nồi com hấp lên, cuối cùng nó cong vòng... Bút máy hồi đó mắc lắm đấy (mẹ mình sinh năm 55 thì lúc đi học chắc hơn năm 60 đi)

Vừa này, cái giá để chén nhà mình, ngăn cuối nó không thoát nước được nên thấy khá dơ. Thế là mẹ mình nung nóng con dao lên rồi đâm qua... Chờ ơi thấy tội giá để chén quá T^T

Có mama phá của thế này thì mình phải làm sao? Online chờ, rất gấp >.<#

Phá của có thể đi truyền không>.
Chắc là có T^T...#

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Công lược gian thần Tả tướng (28)

Edit: Aya Shinta

Hon một năm nay, cô ở trong phủ Tả tướng, có Đoàn Mộc Thanh Duyệt che chở, cho nên cứ việc Lăng Mộ Lam rất muốn đối phó với cô, nhưng làm thế nào cũng không tìm ra biện pháp.

Vào lúc này, Lăng Mộ Lam tiến cung cũng đã được nửa tháng, nghe nói nàng ta ở trong cung cũng rất được sủng ái.

Nhưng việc khiến cho người ngoài nghĩ hoặc chính là, không hiểu tại sao, chỉ cần là Lăng Mộ Lam thị tâm thì ngày tiếp theo, mặt Lăng Mộ Lam nhất định sẽ bị thương. Hon nữa, vẫn là Hoàng Đế "tự tay" gây thương tích!

Để không ảnh hưởng tới kế hoạch của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, mỗi lần Đoàn Mộc Thanh Duyệt sai người rạch mặt Lăng Mộ Lam đều sẽ không tàn nhẫn lắm, dùng thuốc tốt thì chỉ cần ba, năm ngày là tốt.

Sau đó, lại thêm vết thương mới...

Đoàn Mộc Thanh Duyệt thương tổn đến Lăng Mộ Lam, tuy Lăng Vu Đề có lúc cảm thấy hắn hơi tàn nhẫn, nhưng cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Chỉ ít thì cô biết rằng Đoàn Mộc Thanh Duyệt quan tâm đến cô!

Tới hoàng cung dự tiệc, nhất định sẽ có mỹ thực. Mỹ thực trong hoàng cung mà không ăn, chẳng phải rất lãng phí hay sao?! Nhưng cô lại mạng khẩn che mặt nên không có cách nào ăn đồ ăn được!

Tháo khẩn che mặt... Tuy Đoàn Mộc Thanh Duyệt không thêm đề ý đến cái nhìn của người khác, thế nhưng Lăng Vu Đề cũng không muốn mình làm mất mặt Đoàn Mộc Thanh Duyệt đâu!

Dù sao, trong mắt của mọi người thì cô chính là nữ nhân của Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

May là việc tới hoàng cung tham gia cung yến thì Đoàn Mộc Thanh Duyệt thông báo cho cô trước nửa tháng, không biết là bởi vì cuối năm hay là nguyên nhân nào khác. Trong khoảng thời gian này, Đoàn Mộc Thanh Duyệt rất bận, hầu như ngày nào cũng đều xử lý sự tình ở trong thư phòng, thấy những người mà cô chưa gặp bao giờ.

Tuy xưa nay Đoàn Mộc Thanh Duyệt sẽ không tránh cô, thế nhưng Lăng Vu Đề vẫn tự giác không vào thư phòng.

Không cần ở bên người Đoàn Mộc Thanh Duyệt, thời gian nhàn rỗi của Lăng Vu Đề lại càng nhiều hơn một chút.

Nhìn mặt mình, đột nhiên Lăng Vu Đề nghĩ đến mỹ phẩm hiện đại, kem che khuyết điểm gì đó! Có đột nhiên thông suốt, nghĩ rằng nếu không thì mình thử dùng những dược liệu kia để làm thành thuốc tương tự như kem che khuyết điểm!

Đến lúc đó, coi như không thể che khuyết tật cả vết tích trên gương mặt, nhưng làm nhạt một ít thì cũng đã tốt rồi! Dù gì thì cô cũng không có cách nào từ bỏ mỹ thực trong hoàng cung!

Khoan hãy nói đến chuyện cả ngày cô vui đầu nghiên cứu trong dược viện mà quả thực đã nghiên cứu thành công!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt biết cô đang nghiên cứu loại thuốc nào đó, hẳn không có hỏi là cái gì, Lăng Vu Đề cũng không nói.

Cô dự định tạo cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt một niềm vui bất ngờ!!

Ngày đó, Lăng Vu Đề nhờ Vũ Trúc giúp cô bôi một kiểu phi vân tã kẻ, cảm thêm một cái trâm vàng khảm hồng ngọc. Mặc vào một bộ váy dài thướt eo bằng lụa màu xanh lam có thêu hoa thủy tùng cùng chim nhạn, một đôi giày thêu ngọc trai để mềm.

Ngày khi Vũ Trúc chuẩn bị mang khăn che mặt lên giúp Lăng Vu Đề thì cô vung vung tay: "Ta tự mình làm là được rồi, Vũ Trúc đi ra ngoài trước đi."

Vũ Trúc ngăn người, đeo khăn che mặt mà cũng cần nàng tránh đi sao?

"Vâng." Vũ Trúc gật đầu, xoay người ra ngoài phòng.

Chờ đến khi Vũ Trúc đóng cửa phòng lại, Lăng Vu Đề mới lấy từ hộp đựng đồ trang sức đặt trên bàn trang điểm ra một cái hộp nhỏ.

Nàng ngồi ở trước tấm gương giống như chiếc gương của hiện đại mà Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã đặc biệt đưa cho mình, bôi bôi xoa xoa gì đấy một chút.

Đại khái sau nửa giờ, Vũ Trúc ở bên ngoài cũng bận tâm gọi cô: "Cô nương, ngài đeo cái khăn che mặt mà sao lâu như vậy? Không phải ngài lại gỡ kiểu tóc ta búi cho ngài rồi đấy chứ?!"

Sở dĩ Vũ Trúc sẽ dừng từ "lại", đương nhiên là bởi vì Lăng Vu Đề từng làm như thế rồi! Cái cô nương Lăng Vu Đề này, bởi vì chế việc búi tóc rồi đeo đồ trang sức lên thì quá nặng, dù sao cũng không ra khỏi cửa gặp người nào, thế nên đã lên lút đồ xuống.

Lăng Vu Đề đứng dậy khỏi ghế, sau đó cầm lấy áo choàng màu trắng được móc trên giá áo rồi khoác lên người, lại cầm lấy khăn che đặt ở trên bàn trang điểm.

Quay về bóng người của mình trong gương mà cười cợt, cô nhắc chân đi tới cửa phòng rồi mở cửa ra.

"Cô..." Vũ Trúc bị cô làm cho ghen hờn, bởi vì giờ khắc này nàng ấy bị kinh diễm đến mức nói không nên lời!

Nhìn Vũ Trúc tròn mắt há miệng, kinh diễm tràn đầy trong mắt, Lăng Vu Đề nhếch môi nở nụ cười: "Sao? Không quen biết ta?"

Vũ Trúc há há miệng, lại là một tiếng "Cô...". Thế nhưng còn chưa nói xong, thì đã bị nước miếng của mình làm cho sặc sụa.

Một hồi lâu sao thì Vũ Trúc mới hoàn hồn lại, không dám tin tưởng nhìn Lăng Vu Đề: "Cô nương, ngài làm thế nào thế?! Sẹo trên mặt đã không còn rồi?!"

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái: "Không phải là không có, mà là bị ta che khuất. Được rồi, chúng ta đi thôi, đừng để cho A Duyệt đợi lâu." Nói xong, Lăng Vu Đề cầm khăn che trong tay đeo lên.

Bởi vì mấy ngày nay Lăng Vu Đề đều ngủ trong viện tử của mình, cho nên cô còn phải đi từ viện tử của mình qua Thanh Cư.

"Ai cô nương... Tại sao lại đeo khăn che mặt nhỉ?! Cô nương đẹp như vậy thì hoàn toàn không cần đeo khăn che mặt mà!" Vũ Trúc nghĩ hoặc nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề vừa cười, vừa đeo khăn che mặt lên lại: "Ta phải cho A Duyệt một bất ngờ!"

Vũ Trúc cười gât đầu: "Thì ra là như thế, vậy thì chúng ta mau đi thôi!"

Tuyết rơi liên tục mấy ngày, cuối cùng hôm nay cũng coi như đã ngừng một chút, Lăng Vu Đề và Vũ Trúc đi đến Thanh Cư.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã dậy từ sớm, sau đó lại xử lý một ít việc. Nghe Móng Nguyên bẩm báo rằng Lăng Vu Đề đã đến rồi, hần mới gật đầu liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên ngồi ở cách hần không xa.

"Bên Đại Kỳ quốc, người chỉ cần dựa theo lời ta nói mà làm là được, đi đi." Đoàn Mộc Thanh Duyệt thản nhiên nói.

Người đàn ông trung niên gật đầu, sau đó đứng dậy, hai tay ôm thành quyền: "Thuộc hạ, chắc chắn sẽ không phụ kỳ vọng của chủ nhân!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt gật đầu, người đàn ông trung niên liền nhắc chân rời thư phòng, vừa vịn gối được Lăng Vu Đề vừa mới đi tới cửa.

Nhìn người đàn ông trung niên với khuôn mặt cùng cách ăn mặc đều rất phổ thông, Lăng Vu Đề dừng bước chân một chút. Trung niên nam tử kia cũng ngừng lại, cung kính cười với Lăng Vu Đề: "Chào cô nương!"

Lăng Vu Đề gật gù không nói gì, Đoàn Mộc Thanh Duyệt đã từ trong thư phòng đi ra: "Tới rồi à."

Cô chuyển tầm mắt chuyển qua Đoàn Mộc Thanh Duyệt, sau đó nhắc chân đi vào: "Ủm, dùng bữa sáng cùng uống thuốc chưa?"

Bởi vì phải trang điểm, vậy nên sau khi Lăng Vu Đề làm đồ ăn sáng cho Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì cô để người khác đưa tới Thanh Cư.

Nghe thấy Lăng Vu Đề quan tâm mình, Đoàn Mộc Thanh Duyệt rất tự nhiên gật đầu đáp lại: "Ủm, đã dùng rồi."

Nhìn Lăng Vu Đề ăn mặc như vậy, tuy cô mang khăn che mặt nhưng Đoàn Mộc Thanh Duyệt vẫn cảm thấy rằng: "Hôm nay người rất đẹp!"

Nghe được lời khen ngợi thật lòng này, Lăng Vu Đề hơi đỏ mặt, khẽ rũ mắt xuống. Sau một khắc, cô lại gương mặt nhìn Đoàn Mộc Thanh Duyệt, có chút vui vẻ nói rằng: "A Duyệt, ta cho người một niềm vui bất ngờ!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhui nhủi mày, sau đó nghiêng đầu nhìn hai tay trống trơn của Lăng Vu Đề, đúng là có chút ngạc nhiên đối với cái "kinh hi" của cô: "Được, cho ta đi."

"Người nhắm mắt lại trước đi!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nghe lời nhắm mắt lại, Lăng Vu Đề không có lập tức lấy khăn che mặt của cô xuống..

Aya: Hồi bữa trước, Aya đang tung tăng vì hết thể giới này thì sẽ qua đến phần **PHẦN CÔNG** ~~~ nhưng lên đọc lại truyện thì lại thấy tiếp đó là phần Công lược bạn trai cũ TVT.... Là bạn nào nói Aya là hết phần này thì qua phần công đây TVT ~~~ Bắt đầu bắt đầu!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Công lược gian thần Tả tướng (29)

Edit: Aya Shinta

Mà cô lại nhắc chân đi về phía trước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Cô hơi ngửa đầu nhìn Đoàn Mộc Thanh Duyệt, lông mi của hần rất đen lại rất dày, gương mặt hần vốn tái nhợt cho nên hàng mi kia đặc biệt nổi bật.

Rất ưa nhìn!

Lăng Vu Đề đưa tay lên, động tác nhẹ nhàng chậm rãi lấy khăn che trên mặt mình xuống. Cô nở một nụ cười xinh đẹp nhất, nhẹ nhàng mở miệng: "Có thể mở mắt ra rồi."

Đoàn Mộc Thanh Duyệt run rẩy hàng mi, sau đó mới chậm rãi mở đôi mắt ra.

Hần cúi đầu, trong nháy mắt, nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt hần chợt cũng mờ: "Tiểu Nhã, mặt người..." Tốt rồi?

Nhưng mà, rõ ràng hôm qua hần còn nhìn thấy vết sẹo trên mặt cô, làm sao một đêm không gặp mà toàn bộ đã biến mất rồi đây?!

"A Duyệt, ta đẹp không?" Lăng Vu Đề nghe giọng hỏi, sau đó chờ mong nhìn hần.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt gật đầu, trong mắt mang theo chút si mê: "Ủm, rất đẹp!"

Là rất đẹp! Khuôn mặt trắng nõng tĩnh xảo cùng xinh xắn, da dẻ trắng nõn như trứng gà bóc, vô cùng mịn màng.

Mắt ngọc mày ngài, mỗi một nơi đều tinh xảo đến vạn phần!

Danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Đại Diễn này, cũng không phải nói ngoa!

"A Duyệt thích không?"

"Ủm... Thích!"

Lăng Vu Đề cười cong mắt, gò má lộ ra sắc hồng của e thẹn. Cô nhón chân lên ghé sát vào mặt Đoàn Mộc Thanh Duyệt, khẽ hôn một cái vào khóe môi của hần, tựa như chuẩn chuẩn lướt nước vậy.

Cái chớp mắt tiếp theo, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được độ hào cảm lên đến chín mươi lăm điểm.

Cô nháy mắt vài cái: "Không còn sớm nữa, chúng ta lên đường đi?"

Nghe thấy tiếng nói của Lăng Vu Đề, Đoan Mộc Thanh Duyệt mới phục hồi tinh thần lại từ cái hôn khê khàng kia, hần gật đầu: "Được."

Lăng Vu Đề lại đeo khăn che mặt lên lần nữa, theo Đoan Mộc Thanh Duyệt ngồi xe ngựa đi về hoàng cung --

Phủ Tả tướng cách hoàng cung rất gần, nhưng cái gần này cũng phải dùng hơn nửa canh giờ mới đến cửa cung.

Vì sức khỏe của Đoan Mộc Thanh Duyệt không tốt, vậy nên Hoàng Đế cố ý ân chuẩn hẳn được ngồi kiệu vào cung. Thời điểm đến cửa cung thì kiệu đã ở cửa cung chờ Đoan Mộc Thanh Duyệt.

Vừa xuống xe ngựa, Đoan Mộc Thanh Duyệt cùng Lăng Vu Đề liền lên kiệu.

Ngồi ở trên kiệu, Lăng Vu Đề nhìn thấy hữu tướng Lăng Thư Kiệt đi bộ vào cung, cùng với Lăng Hoán Đông, còn có thứ nữ Lăng Mỹ Huyền kia.

Lăng Thư Kiệt không có để ý Lăng Vu Đề, chỉ là nhìn Đoan Mộc Thanh Duyệt một chút. Trái lại thì Lăng Hoán Đông cùng Lăng Mỹ Huyền nhìn chăm chăm Lăng Vu Đề, dường như muốn lột khăn mặt của cô xuống vậy.

Lăng Vu Đề nhủ mảy, mắt nhìn thẳng nhìn ngay về phía trước, tùy ý để bọn họ nhìn lại. Vốn Cô vốn đã che sẹo lại, cũng đã chuẩn bị trường hợp khi lấy khăn che mặt xuống tại buổi cung yến thì sẽ bị người khác phát hiện.

Có điều, nhận ra là một chuyện, cô có thừa nhận hay không lại là một chuyện khác!

Không gặp nhau hơn một năm, ngũ quan lúc mười sáu tuổi cũng dần nảy nở, cũng cao lên không ít.

Nếu như cô không thừa nhận rằng mình là nhị tiểu thư của phủ Hữu tướng, thêm vào Đoan Mộc Thanh Duyệt ở đây thì ai dám nói cô!?

Trong một thế giới nhiệm vụ nào đó, Lăng Vu Đề cũng đã tham gia cung yến. Chỉ là lần đó cô phải đi bộ. Hoàng cung quá lớn, đi đến nổi chân cô đều đau!

Lần này ngồi kiệu không cần đi, quá thực cô cực kỳ thoải mái mà thường thức phong cảnh của hoàng cung Đại Diễn Quốc. Thỉnh thoảng nói đôi ba lời với Đoan Mộc Thanh Duyệt ở bên cạnh.

Kiếp đi tới nơi तो chức tiệc rượu là Huyền Dương điện, vào lúc này đã có không ít thần tử đến. Quan chức tam phẩm trở lên cũng được dẫn theo gia quyến, nghe nói hôm nay không chỉ có các đại thần, mà còn có sứ thần của nước khác.

Hiện giờ thế giới này đang ở thế vực ba chân, xung quanh còn có một ít quốc gia nhỏ. Đại Diễn quốc, Đại Kỳ quốc, Đại Thành quốc. Cả ba đều có diện tích rộng nhất, binh cường mã tráng cho nên mới có thể trở thành ba nước lớn.

Đại Kỳ quốc thì Lăng Vu Đề biết, bởi vì thái tử Đại Kỳ quốc, sẽ nhất kiến chung tình với nữ chủ Lăng Mộ Lam tại buổi cung yến hôm nay!

Vậy nên đương nhiên thái tử Đại Kỳ quốc cũng là nam phụ rồi!

Kê đi phá hoại nam chủ cùng nữ chủ trong lúc đó, nên tính là phản diện đúng chứ?!

Đoan Mộc Thanh Duyệt đã từng ngầm liên lạc với vị thái tử này, chuẩn bị trợ giúp y tiêu diệt Đại Diễn quốc.

Chỉ là hẳn còn chưa kịp thực thi kế hoạch của mình thì đã yêu Lăng Mộ Lam.

Có điều sau này khi hẳn sắp chết, vẫn đảo loạn hoàng thất Đại Diễn.

Nghe nói, thái tử Đại Kỳ quốc kia có ngoại hình cũng rất ưa nhìn đấy! Là soái ca rất có lực lượng nam nhân!

Hơi hí hất, Lăng Vu Đề đúng là rất chờ mong với vị thái tử này!

Kiếp ngừng, Lăng Vu Đề chờ Đoan Mộc Thanh Duyệt xuống thì mới xuống theo.

"Tả tướng đại nhân tới thật là sớm!"

"Đúng thế đúng thế! Tả tướng đại nhân thực sự đúng giờ!"

Nhìn thấy Đoan Mộc Thanh Duyệt, không ít đại thần cười lấy lòng chào hỏi hẳn.

Sau khi Đoan Mộc Thanh Duyệt lạnh lùng nhìn bọn họ một chút, hẳn không nói gì mà trực tiếp nhắc chân tiến vào bên trong Huyền Dương điện.

Những đại thần kia lại không cảm thấy kinh ngạc, Đoan Mộc Thanh Duyệt không đáp lại, không để ý đến bọn họ thì còn tốt, nếu như phản ứng bọn họ, vậy bọn họ mới lo lắng sợ hãi ấy chứ!

Nhớ lúc đầu, sau khi Lại Bộ Thị Lang đi dứt lốt Đoan Mộc Thanh Duyệt, nói là có mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành muốn tặng cho hẳn.

Kết quả là ngày tiếp theo đã truyền ra tin con trưởng của Lại Bộ Thị Lang tự thông với ái thiếp của lão! Bởi vậy Lại Bộ Thị Lang không chỉ có trở thành trò cười cho toàn bộ toàn kinh thành, còn bị Hoàng Đế giáng chức!

Còn có một lần, đích nữ của đế sư coi trọng Đoan Mộc Thanh Duyệt, tìm đế sư nói về chuyện hôn thú.

Theo lý mà nói, đích nữ của đế sư vô cùng tốt! Hơn nữa dựa theo thân thế lúc nào cũng có thể đi đời nhà ma của Đoan Mộc Thanh Duyệt mà nói, người ta cũng đồng ý gả cho người, người nên cao hứng mới phải!

Kết quả là Đoan Mộc Thanh Duyệt không chỉ có từ chối người ta, mấy ngày sau còn tuôn ra việc đế sư nhận hối lộ dứt lốt! Một đời đế sư đã bị Đoan Mộc Thanh Duyệt phá hủy!

Chuyện như vậy, mấy năm khi Đoan Mộc Thanh Duyệt tại vị đã từng có rất nhiều ví dụ. Nên những đại thần kia đều nhượng bộ lui binh đối với Đoan Mộc Thanh Duyệt!

Trong Huyền Dương điện cũng không ít người, đều ngồi ở vị trí của mình, trò chuyện cùng người bên cạnh.

Đoan Mộc Thanh Duyệt là đại thần nhất phẩm, lại là sủng thần của Hoàng Đế nên tất nhiên sẽ ngồi ở vị trí cách ngôi vị hoàng đế tương đối gần.

Vị trí thứ hai bên tay trái, phía dưới ngôi vị của hoàng đế chính là vị trí của Đoan Mộc Thanh Duyệt, vị trí ngồi đầu tiên chính là Hưởng Di Thần đang có sắc mặt hơi âm trầm.

Lăng Vu Đề theo Đoan Mộc Thanh Duyệt đi đến vị trí, vừa đi, Lăng Vu Đề vừa đánh giá Hưởng Di Thần.

Cô chỉ gặp được Hưởng Di Thần vào hội săn bắn mùa đông của năm ngoái, bởi vì tới hội săn bắn mùa đông năm nay thì bệnh tình Đoan Mộc Thanh Duyệt lại tăng thêm, nên không có đi.

Hưởng Di Thần, Lăng Vu Đề cũng chỉ gặp qua một lần mà thôi.

Thế nhưng bởi vì hẳn là nam chủ, cho nên ấn tượng của Lăng Vu Đề đối với hẳn vẫn rất là sâu sắc.

Chuyện đã xảy ra vào khoảng thời gian này, ngoại trừ Lăng Mộ Lam thỉnh thoảng sẽ thêm vài nét thương thì nội dung vở kịch không có thay đổi.

Giống như trong kịch tình, Hưởng Di Thần vừa đến biên quan thì đã thu được tin tức truyền từ thần tín.

Aya: Mới đi chơi về ~ No quá a.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 219: Công lược gian thần Tả tướng (30)

Edit: Aya Shinta

Biết được sự tình về Lăng Mộ Lam

Lúc đó Hường Dĩ Thần giận dữ đến mù quáng, nếu không phải lúc đó vừa vận có nghịch đáng đột kích, hẳn đều muốn trực tiếp trở về kinh thành!

Diệt nghịch đáng xong, Hường Dĩ Thần cố gắng chạy về kinh thành càng nhanh càng tốt.

Chỉ là, coi như gấp rút thế nào, trước giao thừa một ngày thì hẳn mới trở lại kinh thành.

Mà Lăng Mộ Lam, đã sớm tiến cung được nửa tháng rồi, trở thành phi tử của người ca ca mà hẳn vẫn luôn sùng kính!

Sự thực này làm Hường Dĩ Thần không thể chấp nhận nổi, hẳn tiến cung gặp vua, nhưng thái độ của Hoàng Đế đối với hẳn cực kỳ lạnh lùng, chỉ bắt hẳn giao binh phủ hẳn quân chế ra.

Hắn nộp, sau đó quỹ trên mặt đất, thỉnh cầu Hoàng Đế trả lại Lăng Mộ Lam cho hẳn.

Hường Dĩ Thần không còn binh phủ thì không khiến cho Hoàng Đế kiêng kỵ như vậy nữa, mới mẻ của Hoàng Đế đối với Lăng Mộ Lam vẫn còn nên đương nhiên không đáp ứng Hường Dĩ Thần rồi!

Không chỉ có như vậy, vì dễ tránh cho Hường Dĩ Thần đi gặp Lăng Mộ Lam, Hoàng Đế còn cố ý hạ lệnh không cho phép Hường Dĩ Thần vào cung.

Nếu không phải Hường Dĩ Thần biết Lăng Mộ Lam thân là một trong tứ phi nên buổi cung yến nhất định sẽ có ghế, thì hẳn cũng không muốn tiến cung, không muốn đi gặp hoàng huynh khiến hẳn thất vọng đến cực độ!

Lăng Vu Đề theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt vào chỗ, cô ngồi ở bên trái Đoàn Mộc Thanh Duyệt, Đoàn Mộc Thanh Duyệt vừa vận chặn lại tầm mắt của cô đàn nhìn Hường Dĩ Thần.

Giương mắt đối diện với Đoàn Mộc Thanh Duyệt một chút, cô bấu môi, đưa mắt phóng tới bánh ngọt cùng hoa quả trên bàn.

Nuốt một ngụm nước bọt: "Bánh ngọt này, hiện tại có thể ăn đúng không?"

Trong mắt Đoàn Mộc Thanh Duyệt xẹt qua ý cười cung chiêu, hẳn gật đầu: "Khụ khụ... Người thích thì ăn đi."

Nghe vậy, Lăng Vu Đề cười híp mắt, lấy khăn che mặt của mình xuống. Trong nháy mắt, hình như cô nghe thấy tiếng hít khí.

Cô hơi nghi hoặc giương mắt xem một chút, hóa ra là từ những người vẫn luôn để ý đến Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Trong mắt của bọn họ hoàn toàn là kinh diễm cùng nghi hoặc, bọn họ còn nhớ, Đoàn Mộc Thanh Duyệt từng nói rằng dung mạo của Lăng Vu Đề rất xấu xí.

Nhưng mà, người trước mắt bọn họ đây, cùng với người vào một năm trước, không phải là cùng một người đúng chứ?!

Đối với ánh mắt của những người đó, Đoàn Mộc Thanh Duyệt rất không thích! Một ánh mắt sắc bén đảo qua, những người kia tự giác thu hồi ánh mắt. Chỉ lo rằng mình thu chậm thì sẽ bị Đoàn Mộc Thanh Duyệt nhớ kỹ!

Lăng Vu Đề giương mày lên, tầm mắt trở lại trên bánh ngọt. Cô đưa tay nhón lấy một miếng bánh ngọt làm thành hình hoa đào rồi bỏ vào trong miệng, bánh ngọt vừa vào miệng liền tan ra, trong bánh mềm mịn thơm ngọt, còn mang theo mùi hoa đào.

Cô cười híp mắt lấy một cái, đưa đến bên miệng Đoàn Mộc Thanh Duyệt: "Ăn rất ngon đấy, người cũng nếm thử!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có từ chối, há miệng ăn. Gật đầu: "Ừm, rất ngon."

Đoạn, Đoàn Mộc Thanh Duyệt đưa tay chuẩn bị đi lấy thêm, tay lại bị Lăng Vu Đề vỗ một cái. Động tác của cô rất nhẹ, nhưng khiến những đại thần đang nhìn lên cả kinh trong lòng. Bọn họ không hện mà cùng nghĩ: Xong xong! Tả tướng đại nhân chắc chắn sẽ nổi giận!

Kết quả lại làm cho bọn họ rớt bễ mắt kính chính là... Không, bọn họ không có mắt kính!

Đoàn Mộc Thanh Duyệt không có nổi giận như bọn họ dự liệu, hẳn chỉ nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhúu nhu mày: "Ta chỉ cho người nếm thử, đây là đồ ngọt, người họ khan không thể ăn!"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt: "..."

Không để ý đến Đoàn Mộc Thanh Duyệt lặng thinh, Lăng Vu Đề rót cho hẳn một chén nước sôi. Đoàn Mộc Thanh Duyệt ngoan ngoãn cầm lấy chén nước đưa đến bên miệng.

Lăng Vu Đề tiếp tục ăn bánh ngọt, vừa cầm lấy một miếng bánh gạo nếp chuẩn bị bỏ vào trong miệng, đột nhiên một tiếng kêu trực tiếp làm Lăng Vu Đề cả kinh, bánh gạo nếp đang cầm trong tay rơi trên mặt đất.

"Quả nhiên là người, Lăng Vu Đề!"

Lăng Hoán Đông mới vừa đi vào Huyền Dương điện thì đã nhìn thấy Lăng Vu Đề. Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Lăng Hoán Đông nhận ra Lăng Vu Đề rất dễ dàng.

Tuy Lăng Mỹ Huyền một bên cũng nhận ra Lăng Vu Đề, có điều lại không có đánh mất lễ nghi mà la to như Lăng Hoán Đông, chỉ là có chút khiếp sợ nhìn Lăng Vu Đề.

Vậy mà đúng là Lăng Vu Đề!

Không phải nói, không phải nói rằng Lăng Vu Đề chạy theo một gã sai vặt sao? Tại sao, nàng ta sẽ ở bên cạnh một nhân vật như Tả tướng?!

Lăng Thư Kiệt cau mày, không nói gì, cũng quên ngăn cản Lăng Hoán Đông.

Lăng Hoán Đông nhanh chân đi đến chỗ Lăng Vu Đề, đứng trước bàn của cô mà chỉ vào mũi cô: "Một năm trước thì đã nhận ra người rồi, người không thừa nhận, còn mang cái khăn che mặt để che đi cái bản mặt không biết liêm sỉ này, sao? Hiện tại không ngại ngừng nên không đeo khăn che mặt nữa?"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt khẽ cau mày, trong mắt đã có tức giận, hẳn còn chưa lên tiếng thì Lăng Vu Đề đột nhiên đứng lên.

Cô nhặt bánh gạo nếp rơi trên mặt đất rồi lập tức ném lên mặt Lăng Hoán Đông, ra vẻ tức giận: "Người nói ai chẳng biết liêm sỉ há?! Người là ai!? Lại dám lễ thẳng khí hùng mà nhục nhã ta như vậy!?"

Giọng Lăng Vu Đề không nhỏ chút nào, bên trong tràn ngập mùi thuốc súng, khiến người ta sâu sắc cảm thấy rằng nữ tử này, rất mạnh mẽ!

Đầu tiên, Lăng Hoán Đông bị cái bánh gạo nếp nhỏ nhỏ văng lên mặt làm cho ngu người, sau đó lại bị mấy câu của Lăng Vu Đề nói tới mức có chút phản ứng không kịp nữa.

Một hồi lâu, hẳn mới đỏ mặt lên: "Lăng Vu Đề! Dù thế nào thì ta cũng là huynh trưởng của người, sao người có thể vô lễ như thế! Ta là huynh trưởng, thì có quyền quản người!"

Cái tên "Lăng Vu Đề" này vừa ra, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Không phải nói rằng Lăng Vu Đề đã chết sao?! Tin tức này, lại được Hữu tướng tự mình truyền ra!

Nhưng Lăng Vu Đề vào lúc này là ai? Khởi từ hoàn sinh sao?

"Huynh trưởng?! Người là huynh trưởng của ai? Nếu ta nhớ không lầm, người nên đại công tử của Hữu tướng đại nhân phải không?! Không phải người có muội muội sao, làm gì tới chỗ của ta nhận bữa làm ca ca?!"

Lăng Vu Đề xem thường hừ một tiếng, sau đó lờm Lăng Hoán Đông một cái.

"Người ——"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt thấy Lăng Vu Đề tự mình có thể giáo huấn Lăng Hoán Đông, hẳn cũng tùy ý có khốc lóc om sòm ở bên trong Huyền Dương điện này. Lăng Vu Đề như vậy, quả thực hẳn cảm thấy đáng yêu cực kỳ đấy!

Hắn cúi đầu, uống một hớp nước ấm, chén nước đã che khuất đi khoe môi hơi cong lên của hẳn.

"Người cái gì mà người?! Ta có tên tuổi, ta tên Đoàn Mộc Thanh Nhã! Người vừa gọi ta là gì thế? Lăng Vu Đề? Theo như ta biết, Lăng Vu Đề là nhị tiểu thư của phủ Hữu tướng đúng chứ? Lại theo ta được biết, nhị tiểu thư kia, đã chết hơn một năm trước rồi mà?! Tin tức này là do Hữu tướng đại nhân các người tự mình nói! Sao? Nàng ta chưa chết?!"

Lăng Thư Kiệt vốn đang đứng ở một bên cũng xác nhận Lăng Vu Đề chính là "Lăng Vu Đề", nhưng theo lời của Lăng Vu Đề nói ra, lại khiến cho Lăng Thư Kiệt cảm thấy nghi hoặc.

Coi như bình thường không gặp con gái của mình thì Lăng Thư Kiệt cũng biết, tính cách của Lăng Vu Đề tuyệt đối sẽ không phải như người này. Mà nhìn kỹ thì, tuy rằng "hai" cá nhân tương tự, nhưng xét cẩn thận lại hơi bất đồng.

Thế nên nhận sai rồi đúng không?

Nhìn thấy Lăng Vu Đề ngồi ở một bên Đoan Mộc Thanh Duyệt, Lăng Thư Kiệt sầm mặt gọi Lăng Hoán Đông một tiếng.

Aya: Đang cố gắng lấp hồ... Để đào hồ mới TVT... Muốn đào muốn đào muốn đào TVT

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Công lược gian thần Tả tướng (31)

Edit: Aya Shinta

Lăng Hoán Đông đang chuẩn bị mắng Lăng Vu Đề dừng một chút: "Phụ thân..."

Lăng Thư Kiệt không để ý đến Lăng Hoán Đông, chỉ mỉm cười nhìn Lăng Vu Đề: "Đoan Mộc cô nương, thực sự rất xin lỗi, bởi vì dung mạo người thực sự là quá giống tiểu nữ, vậy nên mới nhận lầm người. Xin thứ lỗi!"

Lăng Vu Đề hừ lạnh một tiếng: "Được! Ta đại nhân không chấp tiểu nhân, không chấp nhật với hần!"

Nói xong, Lăng Vu Đề thuận thế ngồi xuống trở lại.

"Người -- "

Lăng Hoán Đông trừng Lăng Vu Đề, muốn nói thêm mà lại bị Lăng Thư Kiệt ngăn cản. Sau đó ông lôi kéo hần ở Lăng Vu Đề hàng đơn vị trí bên cạnh ngồi xuống.

Lăng Vu Đề cười đắc ý, còn trừng lại Lăng Hoán Đông đang nhủu mày, sau đó bị Lăng Hoán Đông nhìn chăm chăm

Lăng Thư Kiệt thấp giọng quát lớn bên tai Lăng Hoán Đông: "Đây là Huyền Dương điện, là nơi người có thể hồ đồ sao?!"

"Nhưng phụ thân, có thể tùy ý cho tiện nhân Lăng Vu Đề đắc ý vênh vào sao?!"

À ta khiến đời trước của muội muội mình thành ra như thế, làm sao mình đồng ý nhìn thấy á sống thích ý như vậy?!

Đúng, Lăng Hoán Đông biết Lăng Mộ Lam sống lại. Bởi vì Lăng Mộ Lam cho rằng, người duy nhất trên cõi đời này mà nàng có thể tin tưởng chính là Lăng Hoán Đông. Thế nên nàng đã kể lại đời trước của mình cho Lăng Hoán Đông.

Nên có thể nói rằng Lăng Hoán Đông hận Lăng Vu Đề thấu xương. Hận không thể uống máu, ăn thịt!

Đương nhiên Lăng Vu Đề cũng biết điểm này, có điều cô không thêm để ý là được rồi!

Có Đoan Mộc Thanh Duyệt, có dị năng của cô.

Lăng Hoán Đông, chỉ là vai hề mà thôi!

"Người muốn mất mặt, hay là muốn đắc tội với Đoan Mộc Thanh Duyệt!?"

Lăng Thư Kiệt làm Lăng Hoán Đông nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ là tầm mắt của hần trước sau đều đặt ở trên người Lăng Vu Đề. Điều này làm cho Đoan Mộc Thanh Duyệt vô cùng không vui, trong lòng tính toán phải móc xuống cặp mắt khó coi của Lăng Hoán Đông thế nào đây!

Lăng Vu Đề lại không có cảm giác gì, tự mình ăn. Ăn hết một cái đĩa bánh ngọt rồi lại có cung nữ dâng đĩa mới lên, đúng là để Lăng Vu Đề ăn suốt mùa!

Rất nhanh thì những đại thần kia đã đến đủ. tiếp theo chính là sứ giả của Đại Kỳ và Đại Thành quốc.

Sứ giả của Đại Kỳ quốc chính là thái tử điện hạ Kỳ Khải Nam, Lăng Vu Đề nhìn, cao to uy mãnh, oai hùng bất phàm, có khí thế của một tướng quân, lại có quý khí của dòng dõi hoàng thất, đúng là một soái ca mị lực đấy!

Mà sứ giả của Đại Thành quốc là một vị quan ngoại giao có chức quan không thấp, tuổi tác rất lớn, râu dài màu xám trắng, vừa gầy vừa lùn!

Một tiếng: "Hoàng thượng giá lâm, thái hậu nương nương giá lâm --" chính là Hoàng Đế, Thái Hậu cùng các vị phi tần đã đến.

Chúng thần quỳ trên mặt đất, Lăng Vu Đề hơi giương mắt lên nhìn.

Lăng Vu Đề liếc mắt thì thấy Lăng Mộ Lam ăn mặc cung trang xanh nhạt, đang dẫn đầu chúng phi tần.

Ánh mắt của Lăng Mộ Lam rất lạnh, coi trời bằng vung. Sau đó nàng liền phóng tầm mắt tới trên Hưống Dĩ Thần đã kích động đi ra khỏi đoàn người.

Trong con người luôn chất băng này, nháy mắt đọng đầy nước mắt oan ức, nàng lại cố nén không có khóc, điều này làm cho Hưống Dĩ Thần càng thêm đau lòng.

Nếu như không phải trường hợp này không cho phép thì Hưống Dĩ Thần cũng đã trực tiếp xông lên phía trước ôm Lăng Mộ Lam rồi.

Nhìn nam nữ chủ liếc mắt đưa tình, Lăng Vu Đề đưa tay chà xát cánh tay của mình. Đoan Mộc Thanh Duyệt một bên quan tâm nhìn Lăng Vu Đề: "Làm sao? Là lạnh sao?"

Lăng Vu Đề lắc đầu: "Không, ta bị buồn nôn thôi!"

Buồn nôn? Có ý gì?

Nhìn thấy sự khó hiểu trong mắt Đoan Mộc Thanh Duyệt nhưng Lăng Vu Đề cũng không có giải thích.

Hoàng Đế đứng bên người Lăng Mộ Lam thấy nàng ta cùng Hưống Dĩ Thần như vậy thì mặt y cũng đen. Y trừng Hưống Dĩ Thần một chút, sau đó đi tới long ý rồi ngồi xuống.

Điều tiết tâm tình của mình rồi Hoàng Đế mới cười lên tiếng: "Các khanh bình thân!"

"Tạ hoàng thượng -- "

Đại thần cùng gia quyến vào chỗ lần nữa, sau đó Hoàng Đế mới mở miệng: "Hôm nay là giao thừa, lại có sứ thần của Đại Kỳ quốc cùng Đại Thành quốc đến đây đưa lễ. Cung yến năm cũng như năm rồi, chư vị ái khanh không cần giữ lễ tiết!"

Hoàng Đế vừa dứt lời thì cũng giống như trong kịch tình, thái tử Đại Kỳ quốc bắt đầu hiển lễ, sau đó chính là Đại Thành quốc, rồi bắt đầu xem biểu diễn. Tiếp theo chính là các phi tần biểu diễn tài nghệ.

Trong kịch tình, Lăng Mộ Lam dựa vào một vũ đạo tên là Phi Thiên Vũ nên đã khiến Kỳ Khải Nam vừa gặp đã thương!

Nãy giờ Lăng Mộ Lam mãi mới chờ tới mắt đối mắt với Hưống Dĩ Thần nên căn bản cũng không có để ý đến Lăng Vu Đề ngồi ở bên cạnh Đoan Mộc Thanh Duyệt.

Lăng Vu Đề cũng không thêm để ý đến việc nàng không thấy mình, từ lúc bắt đầu thì cô cũng chìm đắm trong mộng thực rồi.

Chờ các phi tần đều biểu diễn xong thì đến phiên Lăng Mộ Lam. Khi đi ngang qua vị trí của Lăng Vu Đề, nàng mới lập tức nhìn thấy mặt Lăng Vu Đề.

Không biết là bởi vì nhìn thấy Lăng Vu Đề nên chấn kinh, hay là bởi vì nhìn thấy khuôn mặt "hoàn hảo không chút tổn hại" của Lăng Vu Đề, Lăng Mộ Lam không cẩn thận lao vào một hồi, có khả năng là chân trước câu vào chân sau, hoặc là chân sau câu đến chân trước.

Liền như vậy, đẹp đẽ dạo chân té sắp mặt.

Hướng Di Thần vội vã vọt khỏi chỗ ngồi, sau đó ôm Lãng Mộ Lam mà đau lòng: "Lam Nhi, nằng thế nào? Thái y, nhanh truyền thái y!"

Lãng Vu Đề không biết nên cười hay là nên trợn trắng mắt, không phải là té lộn mẻo một cái thôi à! Không có cụt tay thiếu chân mà cuồng loạn gào thét truyền thái y như vậy sao?!

Chặc chặc, nam chủ này, người không nhìn thấy Hoàng Đế nhà người mật đen tới nổi có thể nhỏ ra mực, mẩu hậu nhà người tức đến đỏ mặt, cùng với những đại thần kia, ánh mắt ý tứ sâu xa của các sứ giả kia hả?

"Người đầu, truyền thái y, đỡ Hiền phi nương nương xuống trị liệu!" Nói câu này, Hoàng Đế hầu như phải cắn răng mà nhả ra.

Các cung nữ vội vã đoạt lấy Lãng Mộ Lam từ trong lòng Hướng Di Thần, đỡ nàng đi ra ngoài.

Lãng Mộ Lam bị thương, dĩ nhiên không có cách nào biểu diễn Phi Thiên Vũ trong kịch tình. Đối với điệu Phi Thiên Vũ kinh điển toàn trường kia, thực ra Lãng Vu Đề chờ mong lắm đấy!

Vào lúc này thì hay rồi, không được xem.

Có điều, không thể trách cô nha! Chỉ có thể trách Lãng Mộ Lam nhát gan, vậy mà sau khi nhìn thấy mặt cô thì bước đi cũng chẳng nên thân [nhún vai]...

Tầm mắt xoay một cái, Lãng Vu Đề nhìn về phía thái tử Đại Kỳ quốc ngồi ở đối diện cô.

Lãng Mộ Lam không có cách nào biểu diễn Phi Thiên Vũ được, nên có phải là thái tử Đại Kỳ quốc sẽ không yêu Lãng Mộ Lam đúng chứ?

Có điều, coi như lần này thái tử Đại Kỳ quốc sẽ không yêu Lãng Mộ Lam. Đoàn Mộc Thanh Duyệt cũng là sẽ hợp tác với hần phải không?

Lãng Mộ Lam đi rồi, lập tức có một phi tần khác lên đài biểu diễn.

Tuy Hướng Di Thần đã về vị trí, nhưng thủy chung mắt tập trung. Rất nhanh thì hần lạng lẽ trốn đi.

Nhìn cái mặt lúc đen xi lúc xanh mét của Hoàng Đế, Lãng Vu Đề kéo kéo ống tay áo Đoàn Mộc Thanh Duyệt. Sau đó cô tiến đến bên tai hần nói: "Lần này Hoàng Đế cùng Vệ vương, sợ là triệt để cắt đứt chứ?"

Đoàn Mộc Thanh Duyệt đưa tay vuốt ve mặt cô, không nói gì.

Aya: Bão sắp vô, đi tắm bão không?

Này Aya hỏi bà là "Ba ơi, "ngồi xuống lần nữa" hay là "lần nữa ngồi xuống" thế?". Sau đó Aya diễn tả một đồng ngữ cảnh (là đoạn đại thần cùng gia quyến ngồi xuống ấy).

Cuối cùng ba Aya quát một câu "Ngồi xuống lại."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Công lược gian thần Tả tướng (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Hoàng Đế ngồi ở trên long y khắc chế tức giận xuống, y đang muốn tìm Tả tướng nghĩ cách đối phó với tên hoàng đệ của y đây.

Y nghiêng đầu thì lập tức nhìn thấy nữ tử bên người Đoàn Mộc Thanh Duyệt.

Trong mắt Hoàng Đế xẹt qua tia kinh diễm, nhưng nhìn cô cùng Đoàn Mộc Thanh Duyệt thân mật như vậy thì y không có ý nghĩ khác, chẳng qua là cảm thấy nữ tử này rất đẹp!

"Đoàn Mộc ái khanh, vị bên cạnh người chính là?" Hoàng Đế hỏi.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Đế: "Hồi hoàng thượng, là vị hôn thê của vi thần, khụ..."

Ba chữ "vị hôn thê" vừa ra, những người kia cảm thấy rằng hôm nay bọn họ phải quết mắt mà nhìn quá nhiều đối với Đoàn Mộc Thanh Duyệt!

Thí dụ như, hần bị đánh cũng sẽ không nổi giận, ánh mắt lại đặc biệt ôn hòa! Còn có vị hôn thê!?

Hoàng Đế cũng rất kinh ngạc, nhưng sau khi ngạc nhiên thì y cười lớn nói tiếng chúc mừng, còn hỏi khi nào hai người sẽ tổ chức chuyện vui.

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói, nhanh thôi!

Lãng Vu Đề hiếm thấy có chút ngưng ngừng rũ mắt xuống, mấy ngày trước đây Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói muốn cưới cô, để cô chân chính mang họ của hần!

Cô chưa từng nghĩ tới việc muốn Đoàn Mộc Thanh Duyệt cho cô một danh phận, cô cũng không thêm để ý đến danh phận gì cả! Thế nhưng, cô vẫn để ý đến tâm ý muốn cho cô danh phận của hần.

Sau đó, cô không có chút hồi hộp nào mà gật đầu đáp ứng gả cho hần!

Sau khi tiệc rượu kết thúc thì hai người trở lại phủ Tả tướng. Lãng Vu Đề một muốn chết luôn, tuy kem trên mặt có hiệu quả vô cùng tốt, thế nhưng hoàn toàn kín gió. Da dẻ lại cần hô hấp, không có cách nào hô hấp thì thật sự rất khó chịu!

Tẩy hết kem trên mặt đi, Lãng Vu Đề dự định chờ ngày tổ chức hôn lễ thì mới dùng kem này, còn lại thì cô tuyệt đối sẽ không dùng!

Thoải mái rót nước nóng tắm tiêu trừ mệt nhọc rồi Lãng Vu Đề cũng lên giường đi ngủ.

Bởi vì Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói là trước khi thành thân nên không thể cùng giường với cô, cho nên từ mấy ngày trước thì cô đã bắt đầu ngủ ở trong viện từ của mình ——

Hôn lễ của Đoàn Mộc Thanh Duyệt cùng Lãng Vu Đề được tổ chức vào tết Nguyên tiêu.

Hôn lễ không có dự định tổ chức quá phức tạp, ngoại trừ những tâm phúc vẫn theo Đoàn Mộc Thanh Duyệt thì không có mời bất luận người nào khác.

Ngày cả Hoàng Đế cũng không có được mời.

Đây là yêu cầu của Lãng Vu Đề, Đoàn Mộc Thanh Duyệt vốn muốn cho cô một hôn lễ long trọng. Nhưng cô lo rằng sức khỏe của Đoàn Mộc Thanh Duyệt không thể chịu được nên đã từ chối!

Thời gian nửa tháng cũng trôi qua rất nhanh, nửa tháng này cũng xảy ra rất nhiều chuyện, những chuyện lại hoàn toàn khác với kịch tình.

Có Đoàn Mộc Thanh Duyệt bày mưu tính kế, Hoàng Đế nhanh chóng đánh bại Hướng Di Thần vẫn không có ý muốn tạo phản, đồng thời biến hần thành một kẻ tàn phế không vươu mình nổi...

Hướng Di Thần không thể chấp nhận được nên đã tự sát vào buổi tối trước tết Nguyên tiêu một ngày!

Lãng Vu Đề từng hỏi Đoàn Mộc Thanh Duyệt là tại sao hần lại muốn giết chết Hướng Di Thần. Không phải hần muốn nhìn hai huynh đệ bọn họ đấu tranh nội bộ, làm cho Hướng Di Thần đoạt được ngôi vị hoàng đế, rồi sau đó sẽ đối phó với Hướng Di Thần hay sao?

Đoàn Mộc Thanh Duyệt nói, nguyên bản thì hần dự định như vậy, hần muốn phải từ từ dẫn dắt hoàng thất Đại Diễn.

Nhưng hiện tại hần không muốn kéo dài thời gian, không muốn lãng phí thời gian cuối của sinh mạng hần vào những kẻ không quan trọng.

Cho nên, hần phải giải quyết nhanh chóng!

Hương Di Thần chết rồi, lòng Lăng Mộ Lam cũng chết theo. Thế nhưng nàng chưa hề nghĩ tới việc tự sát để kết thúc tính mạng vất vả lắm mới có lại được một lần này!

Nàng phải cố gắng sống sót, trở thành hoàng hậu, trở thành mẫu thân của Hoàng Đế tương lai! Sau đó, giết Hoàng Đế, báo thù Hương Di Thần!

Đáng tiếc, nàng không có chờ được đến ngày đó...

Đoan Mộc Thanh Duyệt để Lăng Mộ Lam cố gắng qua mấy ngày làm sùng phi, sau khi hân cùng Lăng Vu Đề kết hôn được một tháng thì hân từ quan.

Đoan Mộc Thanh Duyệt dẫn Lăng Vu Đề tới thủ đô của Xích quốc trước đây, hiện tại thành An Châu. Nơi đó hầu như tất cả mọi người đều là người của hân!

Lăng Mộ Lam bị một tuyệt thế mỹ nhân mà Đoan Mộc Thanh Duyệt sắp xếp vào tranh sủng, tiếp đó là bị Hoàng Đế lạnh nhạt, bị hãm hại, cuối cùng bị Hoàng Đế đẩy vào lãnh cung.

Vào một đêm nọ, nàng bị người ta bắt đi.

Nàng tỉnh táo, cảm thụ cái nóng cháy của da dẻ trên gương mặt mình khi bị tẩm sắt nung đỏ dán lên, cảm thụ việc bị chùy thủ xéo lên mặt, trên thân thể, từng dao, từng dao một. Cuối cùng, bị rai thực nhan tán lên vết thương.

Nàng bị vứt bỏ ở ngôi miếu đồ nát, nơi nàng đã vứt bỏ Lăng Vu Đề, không có sống được một buổi tối thì nàng đã chết rồi.

Việc một phi tử trong lãnh cung mất tích cũng sẽ không gây nên sự chú ý của bao nhiêu người cả.

Hữu tướng Lăng Thụ Kiệt vì bị truân ra tội tham ô, bị Hoàng Đế bãi chức.

Vào ngày thứ hai sau giao thừa, Lăng Hoán Đồng lần vào phủ Tả tướng nhằm giết chết Lăng Vu Đề thì bị tóm lấy.

Lăng Vu Đề không biết rằng, Đoan Mộc Thanh Duyệt nhốt người trong địa lao, móc mắt, chém đứt hai chân hai tay, rồi để gã chết đói trong đó...

Không tới ba tháng, Đại Kỳ quốc tấn công vào Đại Diễn quốc.

Hoàng Đế vô năng, thêm vào Đoan Mộc Thanh Duyệt giúp đỡ sau lưng nên Đại Kỳ quốc nhanh chóng đại bại dưới chân thái tử Kỳ Khải Nam tự mình dẫn binh công phá!

Từ đó về sau, Đại Diễn quốc trở thành vùng đất dưới danh nghĩa của Đại Kỳ quốc.

Mà thành An Châu, trở thành sân sau của Đoan Mộc Thanh Duyệt.

Tháng sáu, là tháng cô tới thể giới này.

Tháng sáu, cũng chính là tháng cô rời khỏi thể giới này.

Thành An Châu bốn mùa như xuân, rất thích hợp để ở lại!

Cô cùng Đoan Mộc Thanh Duyệt ở lại bên trong một khu nhà nhỏ có đủ loại hoa tường vi, vào lúc này vừa vặn đến mùa hoa. Các loại hoa tường vi đua nhau khoe sắc, rất đẹp!

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời đứng bóng, trên ngọn cây, chim nhỏ đang nhẹ giọng ngân xướng tiếng hót tươi đẹp.

Trong phòng, Lăng Vu Đề rung rung nhìn Đoan Mộc Thanh Duyệt đang nằm ở trên giường, thần trí không còn tỉnh táo nữa.

Lúc này, Đoan Mộc Thanh Duyệt đã không nghe được tiếng cô nói chuyện nữa, nhưng hân vẫn đang thấp giọng ní non: "Tiểu Nhã, ngoan nào..."

Tùy ý để nước mắt lan tràn ở trên mặt, Lăng Vu Đề nở một nụ cười, nhẹ nhàng đáp lại: "Ừm, ta sẽ ngoan!"

Dường như hân nghe thấy tiếng của cô rồi, lại tựa như không nghe thấy gì cả. Hân ra một nụ cười mỉm, sau đó không còn hô hấp...

Lúc này Lăng Vu Đề mới lên tiếng khóc rống, cô nằm nhoài trên ngực của hân, nước mắt làm ướt vạt áo của hân.

Khóc rất lâu, rất lâu sau, Lăng Vu Đề mới bình tĩnh lại.

Cô gạt đi dòng nước mắt trên gương mặt, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt đã lạnh lẽo của Đoan Mộc Thanh Duyệt một lúc: "Thực ra, ta nên thấy biết ơn rồi không phải hay sao. Vốn không sống hơn hai mươi lăm tuổi, nhưng chàng sống đến hai mươi bảy tuổi, có thêm hai năm để bên nhau mà!"

Nói xong, cô liền đứng dậy, đi ra ngoài lấy một chậu nước nóng lau chùi mỗi một tắc da dẻ cho hân, sau đó thay cho hân một bộ y phục mới do chính tay cô làm, hân còn chưa kịp mặc.

Cô cũng tự thanh tẩy mình, còn cố ý trang điểm thanh nhã, đổi một bộ đồ mới.

Lăng Vu Đề đến nằm bên cạnh hân. Cô nghiêng đầu thật sâu, liếc mắt nhìn hân, muốn khắc đáng đáp của hân thật sâu vào trí nhớ của mình!

"A Duyệt, ta rất biết ơn vì có thể gặp gỡ chàng! Rất biết ơn vì có thể làm bạn với chàng, đến thời khắc cuối cùng này! Vĩnh, vĩnh biệt..."

Nói xong, cô nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại.

Bởi vì độ hảo cảm cũng đã đầy từ mấy năm trước, cho nên cô có thể trực tiếp rời khỏi thể giới nhiệm vụ này.

Aya: Ok, xong thể giới này. Thể giới tiếp theo chính là công lược bạn trai cũ ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Hội trưởng có động tâm hay không?

Edit: Aya Shinta

Khi trở về bên trong hệ thống, tâm trạng Lăng Vu Đề xuống rất thấp.

Cô vạn phần khẳng định rằng mình đã yêu Đoan Mộc Thanh Duyệt, không sai, chính là yêu!

Cô thân là một hệ thống, vậy mà thật sự học được chữ yêu!

Nhưng mà, yêu thì có thể làm gì đây? Cô không có cách nào ở bên hân được!

Tiến độ hoàn thiện số liệu của Kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thực nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Xương cốt: 36/100

Kinh mạch: 36/100

Huyết nhục: 36/100

Nội tạng: 36/100

Ngũ quan: 36/100

Da dẻ: 36/100

Lông tóc: 36/100

Móng tay: 36/100

Kỹ năng đặc thù: Dị năng hệ thủy cấp 4, Dị năng thời miễn.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù đạt được ở một thể giới nhiệm vụ, chỉ có thể lựa chọn dùng như thể!

Khen thưởng: (Khởi động một lần nữa: Có nghĩa là thời điểm xác định không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ, có thể làm lại một lần nữa) ×1

Không có chú ý đến giá trị số liệu của mình thấp đi rất nhiều, hiện tại tâm trạng của Lăng Vu Đề rất xấu, vô cùng không ổn!

Thậm chí, cô không muốn đi làm nhiệm vụ công lược nữa.

Cô phong bế mình lại, rơi vào tình lặng..

Hạ Luân nhìn thấy Lăng Vu Đề như vậy, đứng là bất ngờ vô cùng.

Anh muốn liên lạc với Lăng Vu Đề, nhưng cô lại ngắt kết nối với Vĩ Diện Hiệp Hội, dẫn đến việc anh không có cách nào liên lạc với cô được.

Vào lúc này, trừ phi anh cưỡng ép đưa cô đến thể giới nhiệm vụ tiếp theo...

Ngay khi Hạ Luân chuẩn bị trực tiếp đưa Lăng Vu Đề đến thể giới nhiệm vụ thì khoang dinh dưỡng khoang ở một bên lại mở ra.

Tịch Tử Thu ra khỏi khoang dinh dưỡng, lần này, trên gương mặt vốn không hề có cảm xúc lại tồn tại nhiều thêm một chút tâm tình.

Anh trực tiếp đi tới trước thiết bị thao tác, nhìn thực thể giả thuyết của Lăng Vu Đề đang hiển thị trên màn hình.

Trên màn hình, thực thể giả thuyết của Lăng Vu Đề đang rúc vào một chỗ, nổi bồng bềnh giữa không trung, bất động không nhúc nhích.

Tịch Tử Thu khẽ cau mày: "Cô ấy làm sao vậy?"

Hạ Luân thành thật trả lời: "Cô ấy phát hiện mình yêu Đoan Mộc Thanh Duyệt, thế nên không muốn tiếp tục tiến hành nhiệm vụ công lược. Cô ấy còn ngắt đứt liên hệ với Vĩ Diện Hiệp Hội, hiện tại chỉ có thể cưỡng chế đưa cô ấy đến một thể giới nhiệm vụ tiếp theo thôi."

Nhìn thực thể giả thuyết của Lăng Vu Đề, trái tim của anh đột nhiên co rút lại một hồi. Anh mím môi, xoay người đi về phía khoang dinh dưỡng: "Vậy thì truyền tống đi, cũng truyền tống tôi nữa."

Hạ Luân đột nhiên đứng lên: "Không được đầu hội trưởng! Bên trong hội có chuyện cần ngài tự mình xử lý đây!"

Tịch Tử Thu dừng một chút, sau đó quay đầu nhìn Hạ Luân: "Vậy hiện tại cậu đừng làm gì cả, chờ tôi trở lại rồi nói!"

Nói xong, Tịch Tử Thu tới phòng thay đồ thay quần áo.

Hạ Luân kinh ngạc đến mức có chút không nói nên lời, không phải chứ?! Chỉ là hai thể giới mà thôi, hội trưởng, liền động tâm?!

Đúng là Tịch Tử Thu động tâm, thể nhưng cũng ven vên chỉ là động tâm thôi.

Nếu như có thể biểu hiện độ hào cảm của Tịch Tử Thu đối với Lăng Vu Đề, vậy thì cũng chỉ có nhiều nhất là hai mươi thôi!

Có điều, hai mươi điểm hào cảm, là đủ để một người không có chút cảm xúc hết người máy như Tịch Tử Thu này, có thêm chút quan tâm tới Lăng Vu Đề.

Sau khi đổi ý phục xong, Tịch Tử Thu trực tiếp rời khỏi phòng thiết bị.

Trợ lý đã chờ ở cửa, anh cũng không có nhìn trợ lý một chút: "Chuyện gì?" Anh vừa hỏi, vừa đi đến thang máy.

Trợ lý vội vã bước theo phía sau Tịch Tử Thu: "Hội trưởng, là như vậy, Liên Bang Tinh Tế báo rằng muốn ngài mở hội nghị. Ngài ra thật đúng lúc, hội nghị bắt đầu vào ba tiếng sau, đây là chủ đề của hội nghị."

Tịch Tử Thu tiếp nhận văn kiện trong tay trợ lý, anh không có xem, chỉ nhắc chân tiến vào thang máy, rồi nhấn thang máy lên tầng cao nhất.

Trợ lý thấy Tịch Tử Thu phải về phòng làm việc của mình, có chút chần chờ mở miệng: "Vậy hội trưởng... Hiện giờ không phải chúng ta nên đi Liên Bang sao?"

Tịch Tử Thu dứt một tay vào trong túi quần Âu phục màu đen: "Hội nghị vào lúc nào?"

"Ngạch... Ba tiếng sau."

"Đi Liên Bang cần mấy phút?"

"Năm, năm phút đồng hồ..."

Sau đó, Tịch Tử Thu không nói gì, chỉ nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn trợ lý một chút.

Trợ lý rụt cổ một cái, cẩn thận từng li từng tí một, lui về phía sau một bước.

Cô theo Tịch Tử Thu ít ra cũng đã có năm năm, nếu như đúng là quá ngu ngốc thì làm sao có khả năng ở bên người Tịch Tử Thu lâu như vậy.

Trợ lý cúi đầu, không nói gì thêm. Trong lòng có chút ngạc nhiên, cô biết Hội trưởng đại nhân làm thực nghiệm kia là về công lược, hội trưởng rời khỏi phòng thiết bị nhất định đã bị công lược thành công.

Tuy rằng ngay lúc đó hội trưởng không có trí nhớ của mình, thể nhưng trợ lý thực sự không thể nào tưởng tượng được, đến cùng thì sau khi bị công lược thành công, hội trưởng sẽ có bộ dạng gì đây.

Keng --

Cửa thang máy mở ra, Tịch Tử Thu nhắc chân trở về trong phòng làm việc của mình.

Còn có ba tiếng mới mở hội, anh có thể lợi dụng thời gian trống để xử lý công sự trong hội đang chờ anh, sau đó đi họp.

Ngồi trên ghế làm việc, Tịch Tử Thu mở ra một phần công văn, một chữ anh cũng không có xem vào được. Trong đầu anh, vậy mà lại hiển hiện ra thực thể giả lập của Lăng Vu Đề.

Cô ấy, thoát nhìn không ổn chút nào...

Ký ức thì Đoan Mộc Thanh Duyệt còn có, anh có thể nhớ rất rõ ràng về mấy năm cuối cùng khi Lăng Vu Đề ở bên Đoan Mộc Thanh Duyệt, hai người ở chung từng tí từng tí.

"Hắn", rất yêu cô...

Cô, cũng rất yêu "hắn"...

Nhưng anh cũng đã không còn cách nào cảm nhận được tư vị của chữ "yêu" kia như thế nào. Chỉ biết là, rất sâu đậm!

Hít sâu một hơi, Tịch Tử Thu bỏ qua những hồi ức kia, sau đó bắt đầu xử lý công sự --

Tịch Từ Thu xử lý công việc trong Vị Diện Hiệp Hội rồi tới Liên Bang mở hội nghị.

Vốn là anh muốn trực tiếp về phòng thiết bị của Vị Diện Hiệp Hội, nhưng lại nhận được điện thoại của mẹ mình.

Mẹ anh nói anh trở về ăn một bữa cơm.

Do dự một chút thì Tịch Từ Thu vẫn trở về.

Mẹ của Tịch Từ Thu từng là hội trưởng của Vị Diện Hiệp Hội, anh không biết cha của mình là ai, bởi vì anh là đứa con được mẹ thụ tinh nhân tạo mà có.

Tịch Từ Thu sẽ không có chút tình cảm như người máy, cũng là bởi vì Tịch mẫu có tính cách như vậy, thế nên anh đã học theo răm rắp.

Trở lại Tịch gia, sau khi hai mẹ con ăn cơm tối xong, Tịch mẫu liền mở miệng: "Con cũng năm mươi tuổi, nên kết hôn. Quán gia rất tốt, là nhà đó đi."

Ngữ khí của Tịch mẫu tương tự như mệnh lệnh, thông báo.

Trong Liên Bang Tinh Tế, người có tuổi thọ thấp nhất chính là hai trăm tuổi, cao nhất có thể sống đến hai trăm năm mươi tuổi. Thế nên ở Liên Bang Tinh Tế, tới bốn mươi tuổi mới xem như là người trưởng thành.

Nếu như nửa tháng trước Tịch mẫu yêu cầu anh kết hôn, mặc kệ đối phương là ai, anh cũng có gật đầu đáp ứng.

Đầu sao thì kết hôn với ai cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ là bây giờ, trong đầu của anh lại hiện ra thực thể giả thuyết của Lăng Vu Đề.

Anh biết một khi kế hoạch [Hệ thống thành người] thành công, cô có thể trở thành nhân loại thực sự. Có thể đựng vào, là nhân loại không khác gì người thường cả!

Trong lòng có chút xúc động, anh, muốn nhìn thấy cô, chân chân chính chính.

Aya: Trời lạnh, bão, đánh máy không nổi luôn ấy TVT, nên ra chương trễ một chút...

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Thế giới 8 - Công lực bạn trai cũ ngoạn kiều (01)

Edit: Aya Shinta

Lấy hình dạng nhân loại của chính mình, không phải hình dạng của nguyên thân trong thế giới nhiệm mà đứng trước mặt anh.

"Mẹ, con đã có đối tượng kết hôn." Nói xong, Tịch Từ Thu trực tiếp bước chân rời khỏi Tịch gia.

Nếu như nhất định phải kết hôn, vậy anh đương nhiên càng đồng ý cưới Lăng Vu Đề mà anh đã từng gặp gỡ.

Thậm chí anh có chờ mong, đến khi cô về đến Vị Diện Hiệp Hội, biết đối tượng công lực trong mấy thế giới đều cùng là một người thì cô sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

Trở về Vị Diện Hiệp Hội, Tịch Từ Thu trực tiếp đi tới phòng thiết bị, sau đó trực tiếp thay đổi trang phục vô khuẩn đi tới bàn thao tác chọn nguyên thân.

Chợt một hồi lâu, Tịch Từ Thu mới chọn được một người mà anh cho rằng đây là một đối tượng công lực tương đối dễ dàng với Lăng Vu Đề: "Chính là cậu ta."

Tịch Từ Thu xoay người nằm vào trong khoang dinh dưỡng, Hạ Luân chắn chờ hỏi Tịch Từ Thu: "Hội trưởng, ngài xác định chính là cậu ta?"

Tịch Từ Thu gật đầu, không nói gì.

"Được rồi..." Ngài không hối hận là được, đây là chính ngài chọn đó ~

Truyền tống sóng điện não của Tịch Từ Thu đến thế giới nhiệm vụ rồi, Hạ Luân liền trực tiếp truyền tống Lăng Vu Đề vào bên trong thế giới kia luôn.

Trước khi truyền tống, anh làm nhạt tình cảm của Lăng đối với Doan Mộc Thanh Duyệt ở thế giới trước, đến trình độ không quan tâm gì nữa.

Lăng Vu Đề vốn đang phong bế mình lại, đột nhiên cũng cảm thấy được một thứ gì đó đang đánh về phía mình, còn chưa kịp phản ứng thì cô cũng đã bị dụng bay lên không trung.

Bên tai cô, tựa hồ nghe thấy tiếng kêu tràn ngập khắp đám của một cô gái: "Tiểu Vu -- "

Cô bay lên rồi lại rơi xuống đất.

Đau -- đau quá! Toàn thân đều đau!

Máu tươi từ cái trán tràn ra, chảy vào trong ánh mắt của cô. Cô run rẩy hàng mi, chỉ mơ hồ nhìn thấy một cô gái ăn bận đồng phục học sinh chạy về phía mình.

Nháy mắt một cái, tai cô cứ ơng ơng cả lên, căn bản không có nghe thấy cô bé kia nói gì.

Hình như có người gọi điện thoại báo cảnh sát, có người kêu xe cứu thương...

Lăng Vu Đề nhắm mắt lại, triệt để mất đi ý thức.

Trước khi bất tỉnh, cô chửi bới Vị Diện Hiệp Hội ở trong lòng: Cái đồ XXOO! Không chỉ có trực tiếp truyền tống nhiệm vụ khi luân gia còn chưa đồng ý, còn truyền luân gia đến lúc vận xảy ra tai nạn xe! Đến cùng là muốn chơi cái gì thế!?

Khi tỉnh lại lần nữa, Lăng Vu Đề đã được cấp cứu, sau đó nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện.

Đây là một phòng bệnh bình thường, phòng rất lớn, thêm vào cả giường cô đang nằm thì có sáu giường bệnh.

Dường như lúc này là mùa hè, trong phòng bệnh không có điều hòa, trên trần nhà chỉ có ba cái quạt trần ở đang "kèn kẹt" mà quay vòng.

Cả phòng đều đầy rẫy mùi thuốc sát trùng, cửa Toilet mở hé, tỏa ra mùi thối.

Trên giường bệnh khác đều có bệnh nhân, có người già, cũng có đứa nhỏ.

Những người thăm bệnh nhân đang nói chuyện không ngừng, cũng không biết hạ thấp giọng xuống, làm cho những người khác cũng không có cách nào nghỉ ngơi được.

Lăng Vu Đề nhú nhú mày, tuy rằng ở những thế giới khác thì cô cũng từng ở bệnh viện mấy lần, thế nhưng xưa nay đều ở trong phòng bệnh VIP.

Lần này, vậy mà ở trong phòng bệnh bình thường. Xem ra, gia cảnh nguyên thân lần này là một người bình thường đúng chứ?

Một cô gái có dung mạo rất xinh đẹp, ăn mặc đồng phục học sinh, đeo túi xách cùng một người phụ nữ trung niên thoạt nhìn hơi tiêu tụy đi vào, sau đó trực tiếp đi về phía giường bệnh của Lăng Vu Đề.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề tròn tròn mắt, cô gái có vẻ rất vui mừng: "Tiểu Vu, cuối cùng cậu cũng đã tỉnh lại! Làm mình lo lắng muốn chết!"

Lăng Vu Đề nháy mắt, giọng nói này rất quen thuộc, hình như là giọng nói đã gọi cô khi cô gặp tai nạn.

Cô không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang lau nước mắt, đứng bên cạnh cô gái.

Lăng Vu Đề vẫn chưa có tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức nguyên thân, cho nên cũng không quen biết hai người kia.

Có điều, cô có loại cảm giác đặc thù với hai người này, đặc biệt là người phụ nữ trung niên.

"Tiểu Vu, làm sao con đi đường mà không nhìn đường thế! May mà bác sĩ nói con mạng lớn, con nói xem nếu như con có chuyện bất trắc thì mẹ làm sao bây giờ hả!" Trung niên nữ nhún gào khóc mà nói.

Mẹ?

"Xin lỗi, mẹ..."

Lăng mẩu gạt nước mắt, lắc đầu một cái: "Người chỉ cần cố gắng, đừng nghĩ không thông nữa..."

Lăng Vu Đề gạt đầu, cô không có tiếp thu ký ức nên không thể mở miệng lung tung được.

Thế là cô liền nói thấy choáng đầu, muốn ngủ một lúc.

"Vây con nghỉ ngơi cho tốt, mẹ trở về nấu canh cho con, buổi chiều rồi đưa tới." Lăng mẩu dịu dàng nói.

Làn da của bà hơi vàng, năm tháng đã lưu lại quá nhiều dấu vết ở trên gương mặt của bà.

Đây là một người phụ nữ không quá xinh đẹp, ngờ ngợ có thể nhìn ra ngũ quan khá thanh tú khi bà còn trẻ.

Cô gái mười tám, mười chín tuổi lại nhìn Lăng Vu Đề: "Mình cũng tới trường học, cậu yên tâm, Tiểu Vu, mình sẽ cố gắng đi học rồi trở lại kể cho cậu nghe về bài giảng hôm nay!"

Lăng Vu Đề gạt đầu, cười cười với cô gái nọ.

Chờ Lăng mẩu cùng cô gái không biết là ai rời khỏi phòng bệnh rồi, Lăng Vu Đề mới nhắm mắt lại, bắt đầu tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức --

Tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức xong xuôi, bởi vì sức khỏe suy yếu nên Lăng Vu Đề trực tiếp đi ngủ.

Đến khi Lăng Vu Đề tỉnh lại, đã là năm giờ chiều hơn.

"Tiểu Vu em tỉnh rồi?"

Trương Cẩm Kính đang khom lưng ở trên ngăn tủ mà làm bài tập nghiêng đầu mỉm cười với Lăng Vu Đề: "Em có muốn uống gì hay không?"

Lăng Vu Đề gạt đầu, quả thực cô hơi khát.

Trương Cẩm Kính bỏ ống hút vào ly, sau đó để bên miệng cho Lăng Vu Đề uống nước.

Sau khi uống được vài hớp, Lăng Vu Đề cười với Trương Cẩm Kính: "Cảm ơn chị!"

"Hai chị em mà nói cảm ơn cũng quá khách khí đấy!" Trương Cẩm Kính cười nói.

"Biết rồi, không nói cảm ơn, mẹ đâu?" Cô nhớ là mẹ nói phải đưa canh cho cô, nếu Trương Cẩm Kính đã tan học trở về, mẹ cũng có thể đến bệnh viện chứ?

Nghe thấy Lăng Vu Đề hỏi, Trương Cẩm Kính chần chờ một chút rồi mới lên tiếng: "Mẹ đi cho gọi điện thoại cho ba ba..."

Nghe được hai chữ "ba ba", Lăng Vu Đề lập tức xụ mặt xuống: "Tại sao phải gọi điện thoại cho ông ta?! Chẳng lẽ mẹ lại muốn bị người đàn ông kia nhục mạ hay sao?!"

"Em, phí giải phẫu của em vẫn chưa có giao, còn có tiền nằm viện..."

Gia cảnh của các cô, dựa vào một mình Lăng mẩu nuôi sống thì chỉ gần đủ phí sinh hoạt cho ba người mà thôi.

Phí giải phẫu của Lăng Vu Đề hơn hai vạn, tiền nằm bệnh viện tổng cộng phải ba vạn đồng.

Trên người Lăng mẩu đến ba ngàn đồng cũng không đủ, làm sao lấy ra được một khoản như vậy!

Lăng Vu Đề chủ yếu thương tổn ở phần lưng, cho nên lúc này cô chỉ có thể nằm ở trên giường. Nghe Trương Cẩm Kính nói vậy, Lăng Vu Đề dừng một chút: "Em bị tai nạn xe, không phải do tài xế gây chuyện phụ trách toàn bộ sao?!"

Nhưng cô đột nhiên nhớ rằng, tài xế gây chuyện không có chạy.

Chỉ là, vừa hỏi chuyện này xong, Lăng Vu Đề đã muốn đập đầu của mình!

Aya: Ghim nhé:))))

Tg1 ăn đại bản, tg7 bị rai thực nhan tán, tg8 bị xe đụng... 0051 quả là con ghê của con ghê mà, thật đáng thương.

Aya đang phân vân về một đồng việc: lắp hồ, edit, vẽ, drop hồ, đảo hồ... TvT. Không biết nên làm cái gì trước đây...

Hôm nay lại đi ăn chơi nên có chương sớm, hẹn gặp lại vào tối mai

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 224: Công lược bạn trai cũ ngoạn kiều (02)

Edit: Aya Shinta

Quả nhiên là bị thương đến hóng đầu rồi! Rõ ràng cô có ký ức của nguyên thân mà vẫn hỏi vấn đề ngớ ngẩn như vậy!

Lúc đó, khi nguyên thân băng qua đường cái thì đã vượt đèn đỏ, Tốc độ xe trên đoạn đường đó cũng nhanh nên cô ấy bị đụng phải.

Bản thân cô ấy vượt đèn đỏ, người tài xế gây chuyện đương nhiên sẽ không cần chịu trách nhiệm.

Có điều trong ký ức thì người tài xế kia rất tốt, cứ việc không cần anh ta bồi thường, nhưng vẫn thanh toán một nửa phí giải phẫu cho Lăng Vu Đề.

Nhưng cho dù có người tài xế kia trợ giúp, Lăng mẩu vẫn không có đủ tiền để giao phí giải phẫu cùng thuốc thang.

Cho nên bà đã gọi điện thoại cho ba ruột Lăng Vu Đề để xin tiền, mặc dù cuối cùng thì người ba này vẫn cho đấy, nhưng ba mẹ con đều bị người vợ hiện tại của ông ta nhục nhã một phen.

Vừa nghĩ tới đoạn ký ức này, Lăng Vu Đề tức đến nghiền răng nghiền lợi.

Ba ruột của nguyên thân, quả thực chính là một gã siêu cấp cận bà!

Lăng mẩu cùng tra nam đều là dân quê, điều kiện gia đình không tốt lắm.

Có điều, điều kiện của Lãng mẩu tốt hơn nhiều so với tra nam, chí ít, nhà Lãng mẩu xây bằng đá, còn nhà tra nam xây bằng đất.

Khi Lãng mẩu mới mười bảy tuổi thì đã bị lời ngon tiếng ngọt của tra nam lừa gạt tới tay.

Bà không để ý đến sự phản đối của người trong nhà mà ở cùng tra nam, dứt khoát kiên quyết cùng tra nam bỏ trốn qua nhà gã.

Mười bảy tuổi, vì tra nam mà sảy thai một lần.

Mười tám tuổi, bà mang thai lần thứ hai, chưa tới mười chín tuổi đã sinh chị gái của nguyên thân.

Mười chín tuổi, bà lại mang thai lần nữa, sinh ra nguyên thân.

Cô gái hai mươi tuổi chưa kết hôn mà đã mang thai, trở thành bà mẹ hai con.

Lãng mẩu là người rất chịu thương chịu khó, nhưng người trong nhà tra nam lại coi bà là trâu, là ngựa để sai khiến, còn xem thường bà.

Gắng gượng vác cái bụng lớn, còn phải đi gặt lúa, gánh phân, cho heo ăn.

Nguyên thân mới vừa ra đời không bao lâu, suýt chút nữa đã bị người ông ghen rượu thành tính lấy một vạt mẹ mà bán cho người khác.

Sau đó, Lãng mẩu mang theo nguyên thân vào nội thành, phụ người ta cho heo ăn, lấy công làm lời.

Đoạn thời gian đó, Lãng mẩu sống rất khổ. Tiền công cho heo ăn rất thấp, nấu ăn cũng chẳng có tí mỡ mà nấu. Chút món ăn tình cờ thêm được là từ người bên khách sạn chuyển đồ qua cho heo ăn, có gà vịt thịt cá gì đấy còn dư, bà lấy về dùng nước sôi rửa qua, lại xào để ăn.

Khi nguyên thân một tuổi, bị đuổi về nhà ngoại, mà chị gái của cô ấy lại ở bên nhà nội.

Khi nguyên thân bốn tuổi, tra nam vì buồn ma túy nên bị cảnh sát tóm, phán án tám năm tù.

Lúc đó, Lãng mẩu đã chia tay với tra nam nhưng lại xem ở phần con cái, ra tiền xuất lực để gã có thể giảm hình phạt, có thể thoát mái một chút trong chốn ngục tù.

Nguyên thân tám tuổi, Lãng mẹ gả cho một người đàn ông trong thành phố.

Ông ấy tốt vô cùng, dẫn nguyên thân cùng chị gái Trương Cẩm Kính vào trong thành phố học hành.

Nguyên thân cùng chị gái Trương Cẩm Kính đều coi người đàn ông này là ba ruột của mình, không, so với ba ruột mình còn tốt hơn!

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, cái năm mà tra nam ra tù thì bà kẻ nhiễm bệnh mà đi, còn để lại một khoản nợ.

Lãng mẩu bán nhà, mới trả hết sạch nợ.

Ba mẹ con, tháng ngày bắt đầu khổ sở.

Sau khi gã ba ruột cận bã ra tù, bởi vì không có chỗ nào để đi nên chỉ có thể xin Lãng mẩu giúp đỡ.

Xem ở phần gã là cha ruột của hai đứa bé nên Lãng mẹ thu nhận giúp đỡ gã. Lần này chính là ba năm.

Mãi đến tận hai năm trước, Lãng mẩu rút cục không nhận được, đuổi gã tra nam chỉ biết ăn lại nằm, còn hút cà heroin ra ngoài.

Trước khi tra nam rời đi thì buông lời hung ác, nói rằng gã sẽ nhớ kỷ ngày hôm nay. Sau này, để Lãng mẹ phải cầu xin gã!

Cũng là do tra nam có số may, làm công nhân trang trí, chậm rãi thì biến thành một ông chủ nhỏ, có chút ít tài sản, còn cưới một người vợ đã ly dị.

Lãng mẩu thực sự không còn cách nào nên mới nghĩ đến việc tìm tra nam.

Tra nam nhục nhà Lãng mẩu một phen, sau đó cho tiền.

Ngày thứ hai, bà vợ của gã liền đến bệnh viện nhục mạ ba mẹ con Lãng mẩu không biết xấu hổ, câu dẫn chồng của mụ.

Nhìn thấy vành mắt ửng đỏ của người chị hơn mình một tuổi - Trương Cẩm Kính, Lãng Vu Đề thờ dài.

Bây giờ cô không có năng lực để Lãng mẩu không cần đi tìm gã tra nam xin tiền, bởi vì lúc này thì quả thực nhà bọn họ cần tiền.

Xem ra, nhục nhà ngày mai miễn không được rồi.

Có điều, cô sẽ nhớ kỹ, chờ đến khi cô có tiền, cô sẽ nhục nhà bọn họ lại!

Chỉ chốc lát sau, Lãng mẩu đỏ mặt tiến vào phòng bệnh. Khi bà đi tới bên giường mà vẫn miễn cưỡng vui cười: "Tiểu Vu tính rồi! Cẩm Cẩm con cũng thật là, sao không để cho Tiểu Vu uống canh trước thế!"

Trương Cẩm Kính há há miệng, vẫn chưa nói gì thì Lãng Vu Đề đã cướp lời trước: "Là con muốn chờ mẹ lại đây tự mình cho con uống!"

Lãng mẩu cung chiêu nhìn Lãng Vu Đề rồi gật đầu: "Được được được! Mẹ tự mình cho Tiểu vu uống!" Tiếp đó, bà liền xoay người rót canh cho Lãng Vu Đề.

Bởi vì còn có tiết tục học buổi tối nên Trương Cẩm Kính ăn cơm tới ở bệnh viện, nói một chút về bài giảng hôm nay với Lãng Vu Đề rồi trở về trường học.

Lãng mẩu vẫn ở lại trong bệnh viện, không có về căn phòng nhỏ mà họ thuê.

Ngày thứ hai, mụ vợ của gã tra nam đứng hạn mà tới, ở trong phòng bệnh mà mụ nói rất nhiều lời khó nghe. Giọng mụ rất lớn, rất nhiều người ở các phòng bệnh khác đều chặn ở cửa xem trò vui.

Lãng Vu Đề nhờ Trương Cẩm Kính đỡ cô dậy, không biết là bởi vì hệ thống, hay là bởi vì cô bị thương nhìn như nghiêm trọng nhưng kỳ thực lại không nghiêm trọng lắm, nên cô khỏi phục cũng khá tốt.

Cô được nâng đến trước mặt người đàn bà nọ, cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mụ canh chưa kia, cứ nhìn như vậy.

Mụ đang mắng thì bị ánh mắt của Lãng Vu Đề kiểm chế lại.

Thấy mụ ta ngừng mệng, lúc này Lãng Vu Đề mới lên tiếng: "Thứ nhất, làm ơn rõ ràng một chút, chồng của bà là cha ruột của tôi! Năm nay tôi mười bảy tuổi, vị thành niên, dựa theo pháp luật, mỗi tháng ông ta cần cho tôi phí nuôi dưỡng! Thứ hai, ta xảy ra tai nạn, để cho cha ruột ra tay trả phí phẫu thuật nằm viện thì có gì sai? Nếu như bà cảm thấy không hợp lý, chúng ta liền lên tòa đi! Đến lúc đó để xem, tòa án đến cùng sẽ phán thế nào!"

Tựa hồ là bị Lãng Vu Đề, hoặc là bị Lãng Vu Đề khí thế sợ rồi.

Mụ kia nuốt một ngụm nước bọt, cố làm ra vẻ hù một tiếng: "Bọn tao lại không thời gian rảnh rồi lên tòa với mày, lần này, coi như là bố thí cho bọn mày." Nói xong, mụ chen vào đoàn người rồi rời đi.

Lúc này Lãng Vu Đề mới nhẹ rặng trọn mắt nhờ Trương Cẩm Kính dìu cô lên giường: "Ai da, eo tôi..."

Những người vây xem nhìn đến trọn mắt lú lười, khí thế vừa nãy của Lãng Vu Đề cũng không giống một cô bé mười bảy tuổi chút nào, cả người cô lộ ra quý khí, làm bọn họ đều cảm thấy đây nhất định không phải người bình thường đâu!

Nhưng người vừa đi, cô lập tức biến thành người khác vậy.

Lãng mẩu nghe thấy Lãng Vu Đề kêu to, vốn đang đứng ở một bên luống cuống tay chân liền vội vã đi giúp Lãng Vu Đề.

Aya: Tiết mục nhỏ:))))

#Ngon_tình#

Tôi đã bày tỏ tất cả tấm chân tình của mình.

Tôi đã cố nín kéo biết bao nhiêu lần.

Tại sao ngay cả một câu đồng ý, em cũng không cho tôi?

Ngay cả một câu từ chối dứt khoát, em cũng không cho tôi?

Thái độ mập mờ không dứt của em, khiến tôi mệt mỏi quá...

Tôi, buông tay...

#Thuc_te#

Tau đã ra net từ sớm, chuẩn bị hết tất cả phương diện wifi 3G này nọ.

Tau đã hiếp dâm phim F5 biết bao nhiêu lần.

Tại sao có một câu "Đăng ký thành công!" thôi, mà cũng không hiện được?

Ngay cả cái việc không đăng ký được thì mà không báo mọe luôn đề?

Máy ngồi xoay vòng vòng, "loading" cả mấy tiếng, tau mệt lảm rồi đấy.

Đẹp, tau đi ngủ!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Công lược bạn trai cũ túm khóc (03)

Edit: Aya Shinta

Chờ Lăng Vu Đề nằm trên giường, Trương Cẩm Kính ở cạnh mới sùng bái nhìn Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu, em đứng là lợi hại! Chỉ bằng mấy câu nói đuổi được người đàn bà quá quắt kia rồi!"

Lăng Vu Đề hát hát cảm: "Tất nhiên, em phải bảo vệ chị cùng mẹ, đương nhiên không thể tùy ý để hay người bị người ta nhục nhã rồi!"

Nghe vậy, Lăng mẫu lại đỏ cả vành mắt: "Đều là mẹ vô dụng, mới biết..."

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, nếu như không có mẹ, con cùng chị còn không biết ở nơi nào nữa!"

Trương Cẩm Kính gật đầu: "Đừng vậy mẹ à, mẹ đừng tự trách nữa!"

Lăng mẫu đưa tay gạt lệ, nhìn hai cô con gái hiểu chuyện như vậy, bà vui mừng cười cười.

"Tiểu Vu nhanh rời giường, hôm nay là ngày đầu tiên em đi học lại sau khi thương thế lành hẳn đấy, không thể tới trễ!"

Lăng Vu Đề nằm nhào lộn trên giường đơn đưa tay đưa chân ra, "Ừ" một tiếng, sau đó không phản ứng nữa...

Trương Cẩm Kính im một hồi, cô không nói gì mà chỉ lắc đầu một cái, sau đó đi tới bên giường trực tiếp kéo Lăng Vu Đề lên.

"Tiểu Vu ~~~ "

"Được rồi được rồi, em dậy! Dậy mà!" Lăng Vu Đề vung vung tay tránh thoát Trương Cẩm Kính, tự mình bò dậy.

Bởi vì còn phải đón xe buýt, nên Lăng Vu Đề nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi tùy tiện ăn bữa sáng, cùng Trương Cẩm Kính rời khỏi cửa nhà.

Thời gian vừa đúng, khi đến trạm xe buýt, xe buýt của trường học cũng tới.

Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn phong cảnh đang lui dần ngoài cửa sổ mà ngẩn ra.

Đây là một đô thị loại hai vẫn tính phần hoa, tuy ngày tháng một nhà ba người bọn họ khá khó khăn, nhưng tốt xấu còn có thể sinh hoạt.

Một cái chớp mắt, cô đã tới thế giới này nửa tháng, thương tích khi cô mới tới cũng khỏi hẳn.

Cô chỉ ở trong bệnh viện ở ba ngày, tiền nằm bệnh viện quá đắt, có thể bớt được một ngày thì cứ bớt.

Nguyên thân là một người rất thông minh, từ nhỏ đã học hành rất tốt, để cho tiện, cô ấy còn đặc biệt nhảy một lớp.

Vào lúc này thì nguyên thân đang học lớp 12, thế nên việc học rất căng thẳng. Tuy Trương Cẩm Kính lớn hơn nguyên thân một tuổi, nhưng bởi vì nguyên thân nhảy lớp nên cùng lớp với nguyên thân.

Mỗi ngày Trương Cẩm Kính về đến nhà đều sẽ nói về bài giảng, cô ấy học tập cũng rất tốt. nên ở trên phương diện học tập, căn bản hai chị em không cần Lăng mẫu lo lắng.

Bởi vì đèn đỏ nên xe buýt ngừng lại, một thiếu niên cười xe đạp như bay chạy ngang qua xe buýt.

Ánh mặt trời ấm áp, ánh nắng áo sơ mi trắng, quần vải kaki, đeo một cái túi vải màu đen.

Mái tóc đen bị gió thổi lên, lộ ra vầng trán cao rộng.

Thiếu niên tuy mang theo nét ngây ngô, thế nhưng không che giấu nổi giá trị nhan sắc cao của anh.

Lăng Vu Đề ngồi ngay ngắn người lại nhìn phía ngoài cửa sổ, thiếu niên đạp xe chạy rất nhanh.

"Ai ~ vừa này không phải là..." Trương Cẩm Kính ở một bên ghé mắt qua.

Lăng Vu Đề gật đầu: "Ừm, là anh ta."

Anh ta, là một người rất đặc biệt!

Nhan Từ Hành, cùng lớp với Lăng Vu Đề, anh ta đặc biệt ở hai điểm

Điểm thứ nhất: Anh ta là mối tình đầu kiêm bạn trai cũ của nguyên thân!

Điểm thứ hai: Anh ta, là đối tượng công lược lần này của Lăng Vu Đề!

Nửa tháng này, Lăng Vu Đề buồn phiền không ít vì cái này!

Mấy người nói Vị Diện Hiệp Hội truyền tông có tới, hoặc là truyền tông sớm một chút, hoặc là, nên đổi cho cô một đối tượng khác!

Thiên thời địa lợi nhân hoà mọi thứ đều chẳng có! Muốn cô công lực đến khi nào đây?!

Lăng Vu Đề cảm thấy, chắc chắn Vị Diện Hiệp Hội có cứu oán với cô! Thâm cứu đại hận!

Hạ Luân: Chỉ là muốn tặng cho cô tí khó khăn thôi mà~~~

"Này, Tiểu vu, đối với Nhan Từ Hành... Em, còn có cảm giác sao?"

Không có!! Chẳng có chút nào cả!!

Lăng Vu Đề quay đầu đối diện với Trương Cẩm Kính: "Chị, chị nói xem?"

Trương Cẩm Kính bị thâm tình trong ánh nhìn của Lăng Vu Đề làm cho choáng váng, cô không nghĩ tới việc đã lâu như vậy, nhưng Lăng Vu Đề vẫn không có "quên" Nhan Từ Hành. Há miệng, lời an ủi lại không nói ra được.

Lăng Vu Đề qua đầu đối di chỗ khác, nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng âm thầm nhỏ nước bọt, ngón tay vàng diễn xuất quá là đồ tốt!

Cô phải công lực Nhan Từ Hành, đương nhiên không thể để cho Trương Cẩm Kính biết mình "đã" không thích Nhan Từ Hành được!

Có chút bất đắc dĩ thờ dài, nguyên thân cùng Nhan Từ Hành bắt đầu từ lớp 6 thì vẫn cùng lớp, trường học của bọn họ là trường tốt nhất trong thành phố.

Nguyên thân cùng Trương Cẩm Kính có thể vào trường này, hoàn toàn chính là dựa vào thành tích của mình. Bởi vì thành tích tốt nên các loại phí dụng của hai người ở trường học đều được trường học tài trợ.

Cấp ba, hai chị em cũng lấy thành tích xuất sắc nhất thi được vào trường trọng điểm.

Cha mẹ Nhan Từ Hành là nhà khảo cổ học, quanh năm không ở trong nhà, anh sống cùng bà nội, rất thân thiết với bà mình.

Nguyên thân có dung mạo xinh đẹp, tính cách cũng rất rộng rãi lại thêm thành tích tốt, thế nên trường học có nhân duyên rất tốt. Cứ việc gia cảnh cô ấy không tốt, vẫn có không ít bạn bè.

Lần này cô bị tai nạn nên xin nghỉ nửa tháng, hầu như mỗi ngày đều có bạn học tới thăm, bạn học cùng lớp đều đã tới, chỉ là không có Nhan Từ Hành.

Lúc học lớp mười, Nhan Từ Hành chủ động bày tỏ với hoa khôi của trường là nguyên thân đây, mà nguyên thân đã thầm thích anh từ cấp hai rồi, thế nên rất tự nhiên đồng ý.

Đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi, yêu sớm thì không được phép.

Nên hai người lặng lẽ bắt đầu một câu chuyện tình yêu ngọt ngào, mà lại không thể cho ai biết.

Lúc chia tay là học kỳ đầu năm lớp mười một, hai người hẹn hò không tới một năm.

Chuyện nguyên thân yêu đương bị phát hiện, chủ nhiệm lớp tìm hai người nói chuyện. Hai người đều là học sinh mũi nhọn của trường nên chủ nhiệm lớp rất coi trọng.

Chủ nhiệm lớp là một cô giáo, bình thường rất ôn hòa. Cô nói chuyện với nguyên thân rất lâu, không có thông báo với phụ huynh.

Cuối cùng, lời chia tay là do nguyên thân nói ra. Tuy rằng vẫn yêu thích, nhưng cô cảm thấy chủ nhiệm lớp rất có đạo lý!

Nguyên thân thấy rằng gia cảnh cô ấy không tốt, nên phải học tập thật giỏi, nỗ lực thi đậu một trường đại học tốt, tìm được một công việc tốt.

Như vậy, mới có thể xứng đáng với sự khổ cực mà mẹ mình đã nếm trải biết bao năm qua!

Tuy rằng Nhan Từ Hành học giỏi, nhưng lại rất phản nghịch, cha mẹ anh quản giáo rất lỏng lẻo, hầu như không quản luôn. Bà nội rất vẫn mình, hoàn toàn không ngại anh có yêu sớm hay không.

Dưới cái nhìn của anh, coi như là bị phát hiện thì thế nào!? Dẫu sao, anh thích cô là được!

Sự lều lỉnh của Nhan Từ Hành cùng với lui bước của nguyên thân đã tạo nên ranh giới rõ ràng. Sau khi chia tay, nguyên thân càng nỗ lực học hành.

Nhan Từ Hành kiêu ngạo, tuy anh rất yêu thích nguyên thân. Nhưng anh không muốn ăn nói khép nép, nín kéo nguyên thân.

Lúc anh hoàn toàn quên nguyên thân, chính là vào lớp mười hai.

Trường học có một học sinh chuyển trường, tên là Mộng Tuyết.

Ngoại hình của Mộng Tuyết nhiều lắm cũng chỉ coi là thanh tú, ngũ quan cũng không xuất sắc. Học tập rất tốt, gia cảnh cũng khá được.

Bởi vì tính cách của cô ấy cũng tốt, vậy nên nguyên thân nhanh chóng trở thành bạn thân với Mộng Tuyết.

Sau đó bởi vì một cái "tai nạn", xe đạp của Nhan Từ Hành đụng phải xe đạp Mộng Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 226: Công lực bạn trai cũ túm khốc (04)

Edit: Aya Shinta

Tuy hai người vốn cùng lớp, nhưng xưa nay không gặp gỡ gì, bởi vậy kết bạn.

Chính là trước đây không lâu, cuối tuần, khi nguyên thân đang làm thêm ở trong quán cà phê thì thấy Mộng Tuyết cùng Nhan Từ Hành đang tay trong tay hẹn hò.

Ngày thứ hai lúc đi học, cô ấy đi chất vấn Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết đỏ mặt áy náy thừa nhận, lúc đó nguyên thân khó có chấp nhận được, có loại cảm giác bị phản bội.

Cô cảm thấy, chính mình coi Mộng Tuyết là bạn thân tốt nhất, kể cả cả bí mật của bản thân: Đã từng yêu đương với Nhan Từ Hành, đồng thời tuy đã chia tay nhưng vẫn yêu thích anh như cũ cho Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết biết chứ! Rõ ràng biết tất cả! Nhưng tại sao, còn muốn yêu đương với Nhan Từ Hành đây!?

Lúc đó Mộng Tuyết kéo tay cô, xin lỗi cô, nói rằng Nhan Từ Hành bày tỏ với cô ấy, cô ấy không đánh lòng từ chối.

Lúc đó nguyên thân đã mất đi lý trí, Mộng Tuyết vừa dứt lời, nguyên thân lập tức tát một cái!

Dù sao Mộng Tuyết cũng là một học sinh chuyển tới, coi như tính cách tốt, nhân duyên tốt, nhưng kém xa nguyên thân.

Sau khi biết Mộng Tuyết hẹn hò với Nhan Từ Hành, ngoại trừ người có quan hệ tốt với Nhan Từ Hành thì người còn lại cũng bắt đầu dùng lời nói đi công kích Mộng Tuyết.

Điều này cũng dẫn đến việc Nhan Từ Hành đứng về phía kẻ yếu, bảo vệ Mộng Tuyết thật chặt, anh còn đi cảnh cáo nguyên thân, nói cô cách xa Mộng Tuyết một chút.

Nguyên thân như hồng mắt rồi, buổi trưa khi tan học không có nhìn đường, trực tiếp vượt đèn đỏ, Trương Cẩm Kính phía sau căn bản không kịp ngăn cản, cô cũng bị tông bay rồi.

Ừ, chính là như vậy!

Mộng Tuyết này không phải người bình thường.

Nhan Từ Hành là nam phụ, vậy không khó đoán ra Mộng Tuyết là nữ chủ trong thế giới tiểu thuyết này.

Nữ chủ bạch liên hoa như vậy, Lăng Vu Đề tỏ vẻ rằng, nếu như không chọc giận cô thì mọi người bình an vô sự, nếu như chọc giận cô...

Xin lỗi, bà đây rất khó chịu với thế giới này!

Hồi ức xong xuôi, xe buýt cũng đến nơi.

Lăng Vu Đề kéo kéo cặp sách trên lưng, cùng Trương Cẩm Kính xuống xe.

Vừa xuống xe thì có người chào hỏi Lăng Vu Đề.

"Vu Đề, rốt cục cậu cũng đi học! Khỏi hết chưa?"

Một cô gái mặc đồng phục học sinh đeo cặp sách chạy đến trước mặt Lăng Vu Đề, quan tâm hỏi han.

Đây là một bạn học cùng lớp, Lăng Vu Đề không thân với cô ấy lắm, nhưng cũng không tệ nên cô cười híp mắt gật đầu: "Ừm, đã khỏi hoàn toàn rồi!"

"Vậy chúng ta cùng nhau vào trường học đi."

"Ừm, được!"

Các cô đến không tính là sớm, lớp 12 này là lớp chọn, học sinh trong lớp đều có thành tích rất tốt.

Hiện tại chính là thời khắc mấu chốt nhất trong năm 12, thế nên có rất nhiều bạn đều tới trường học từ sớm để tự học.

Nhìn thấy Lăng Vu Đề đến, rất nhiều người đều cười chào cô, quan tâm đến sức khỏe của cô. Lăng Vu Đề cũng cười đáp lại.

Chỉ là, khi cô bị một người điềm đậm đáng yêu cản bước, nụ cười trên mặt Lăng Vu Đề cũng cong trong nháy mắt.

Cô vẫn chưa nói gì, nhưng Trương Cẩm Kính bên cạnh lại như gà mẹ chăm con mà bảo vệ Lăng Vu Đề ở phía sau, cau mày trừng mắt: "Mộng Tuyết, cậu muốn làm gì?! Có thể thì giữ khoảng cách với em gái tôi, bằng không, xui xẻo chính là em tôi đấy! Cậu thương xót chút đi!"

Trương Cẩm Kính thấy rằng, sau khi Lăng Vu Đề bị Nhan Từ Hành cảnh cáo rằng phải cách Mộng Tuyết xa một chút, mới bị kích thích mà xảy ra tai nạn, Mộng Tuyết chính là khắc tinh của Lăng Vu Đề! Từ khi Mộng Tuyết đến, Lăng Vu Đề không dễ chịu chút nào hết!

Lăng Vu Đề đứng ở phía sau Trương Cẩm Kính nháy mắt mấy cái, Trương Cẩm Kính cũng là một cô chị gái tốt a!

Trương Cẩm Kính vừa dứt lời thì có người phụ họa: "Đúng vậy, Mộng Tuyết, cậu thương xót một chút, sau này có việc hay không thì cũng tránh xa Vu Đề một chút đi!"

Mộng Tuyết vốn đã đỏ mắt, nghe thấy những người kia nói thế, nước mắt liền rơi xuống: "Mình, mình không có ý này, mình, chỉ muốn quan tâm Vu Đề một chút..."

Trương Cẩm Kính cười lạnh một tiếng, nói một tiếng không cần rồi trực tiếp đưa tay đẩy Mộng Tuyết ra, cùng Lăng Vu Đề trở lại chỗ ngồi.

Nhìn bạn học cùng lớp cũng như là đang chế giễu mà nhìn mình, Mộng Tuyết cắn cắn môi dưới, nằm nhoài trên bàn của mình khóc lén.

Vài người có quan hệ tốt với Mộng Tuyết vội vã ôm lấy bờ vai của cô mà an ủi.

Lăng Vu Đề không để ý đến, thật sự cô không muốn để ý tới nữ chủ, quá ghét loại hình này!

Đại khái Lăng Vu Đề cùng Trương Cẩm Kính đến được khoảng mười phút, nam phụ Nhan Từ Hành liền đến.

Anh vốn đi trước Lăng Vu Đề thì đáng lẽ phải đến trường sớm hơn so với các cô. Có điều anh lại chạy một vòng tới một cửa hàng có tiếng đi mua bữa sáng cho Mộng Tuyết.

Nhìn thấy Mộng Tuyết nằm nhoài trên bàn khóc, Nhan Từ Hành lập tức cau lông mày đi đến: "Làm sao vậy?"

Bạn cùng bàn của Mộng Tuyết nhìn Lăng Vu Đề một chút, Nhan Từ Hành lập tức trừng Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề khẽ giương cằm, quát cường nhìn lại anh.

Có người nói chuyện: "Nhan Từ Hành, cậu đừng có nhìn như kiểu Mộng Tuyết bị bắt nạt thì cảm thấy là Vu Đề làm! Vu Đề người ta không hề làm gì cả, thật vất vả thì thương tích mới khỏi mà đến trường học, Mộng Tuyết của mấy người lại ngăn không để cho người khác đi. Chỉ nói mấy câu để cho cậu ta cách Vu Đề xa một chút, cậu ta lại ở đó khóc, làm như ai cũng bắt nạt mình không bằng!"

Chuyện tình cảm giữa Mộng Tuyết cùng Nhan Từ Hành xem như là toàn trường đều biết, cha mẹ Mộng Tuyết đều lớn lên ở nước ngoài, vậy nên phương diện về tư tưởng cũng rất văn minh. Trường học có mời phụ huynh cũng vô dụng nên chỉ đành ngầm thừa nhận quan hệ giữa hai người họ.

Lăng Vu Đề có thể cảm thấy được độ hào cảm của Nhan Từ Hành đối với cô từ năm điểm còn sót lại trực tiếp rơi xuống âm năm. Cô bĩu môi, bật dậy khỏi chỗ ngồi: "Nhan Từ Hành, tôi nhớ là nửa tháng trước anh từng nói tôi cách Mộng Tuyết xa một chút, tôi cũng không muốn tới gần cậu ta đâu. Anh cũng nói cậu ta cách tôi xa một chút, tôi cũng không muốn bị người khác oan uổng."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền ngồi xuống, cúi đầu đọc sách.

Nhan Từ Hành ghen ghét, không nói gì, nếu nhiều người đều cùng làm chứng cho Lăng Vu Đề như vậy, anh cũng không tiện nói gì, chỉ thấp giọng an ủi Mộng Tuyết.

Lăng Vu Đề cúi đầu đọc sách, nhưng ánh mắt lại không có đặt trên trang sách.

Ngay khi này, Lăng Vu Đề đã quyết định tạm thời sẽ không tiến hành công lược Nhan Từ Hành. Bởi vì cô biết rằng coi như hiện tại cô đi nói cho Nhan Từ Hành nói rằng cô còn thích anh ta, tuyệt đối độ hào cảm sẽ không thêm, nói không chừng còn có thể giảm đấy!

Dù sao thì cô biết được Nhan Từ Hành muốn học đại học ở trường nào, cô trực tiếp thi vào trường đó là được.

Trong kịch tình, Nhan Từ Hành cùng Mộng Tuyết chia tay vào năm hai đi đại học. Nguyên nhân, là bởi vì đất khách quê người cách nhau quá xa, bởi vì hiểu lầm, bởi vì Mộng Tuyết thay lòng.

Cho nên Mộng Tuyết đưa ra lời chia tay với Nhan Từ Hành, tuy rằng sau đó Nhan Từ Hành vẫn yêu thích Mộng Tuyết.

Có điều, anh ta nhất định là nam phụ. Lăng Vu Đề chuẩn bị vào lúc đó thừa dịp xen vào!

Nếu như lúc đầu Vị Diện Hiệp Hội đưa cô tới sớm một chút, dù cho là vừa khứa giảng vào năm 12 cũng được, cô tuyệt đối có tự tin đoạt được Nhan Từ Hành về.

Thế nhưng hiện tại, phân lượng của Mộng Tuyết trong lòng Nhan Từ Hành không thể nào nhỏ được!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Công lược bạn trai cũ túm khóc (05)

Edit: Aya Shinta

Sau khi tính toán kế hoạch xong xuôi, Lăng Vu Đề bắt đầu đặt ý nghĩ lên trên việc học tập.

Tình cờ gặp Nhan Từ Hành cùng Mộng Tuyết, cô cũng chỉ là làm như không nhìn thấy.

Độ hào cảm của Nhan Từ Hành đối với cô, từ số âm, khởi phục lại là 0.

Lớp 12 là thời kỳ căng thẳng, tuy Lãng Vu Đề rất có tự tin có thể thi vào được trường đại học mà Nhan Từ Hành vào, thế nhưng Lãng Vu Đề làm thế nào cũng phải có cái bộ dạng nỗ lực học tập, bằng không thì có vẻ quá thiên tài rồi!

Thứ hai đến thứ sáu thì Lãng Vu Đề dùng để học hành, cuối tuần thì cô sẽ cùng Trương Cẩm Kính cùng đi làm thêm kiếm tiền sách vở, thêm tiền ăn uống trong nhà gì đó.

Lãng mẩu làm nhân viên vệ sinh trong một công ty bách hóa, một tháng năm ngàn đồng, tiền thuê nhà cùng tiền nước là một ngàn năm trăm, phí sinh hoạt là hai ngàn. Còn một ngàn năm trăm là tiền cố định dành dụm.

Mặc dù có chút lo lắng về tiền học đại học của Lãng Vu Đề cùng Trương Cẩm Kính, thế nhưng bà chưa hề nghĩ tới việc không để cho các cô vào đại học.

Lãng Vu Đề vẫn làm thêm ở trong quán cà phê, bởi vì bà chủ ở quán rất tốt, một ngày có thể cho cô một trăm đồng tiền lương.

Mà Trương Cẩm Kính như trong ký ức vậy, được công ty mình tình phát hiện, ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ.

Hiện giờ Trương Cẩm Kính làm người mẫu, tuy rằng không kiếm lời gì, thế nhưng cô ấy thích ánh đèn sân khấu, thích biểu diễn.

Sau đó, cô ấy không có thi đại học, trực tiếp thi vào học viện nghệ thuật. Cô vốn tự học piano cùng đàn violon, hơn nữa rất có thiên phú diễn xuất, nên rất dễ trúng tuyển.

Biết Trương Cẩm Kính tạm thời không có cách gánh học phí, trường học còn nói rằng có thể chờ cô ấy có tiền rồi thu học phí sau cũng được.

Trương Cẩm Kính rời khỏi cái thành phố này, đến Kinh Thị. Lãng Vu Đề biết tương lai của cô ấy sẽ làm sao nên cũng không lo lắng chút nào, cười tiễn cô ấy lên máy bay.

Nhưng mà Lãng mẩu, khóc lóc thảm thiết.

Khi cô đến là mùa hè, chỉ chớp mắt, chính là hơn nửa năm——

Hơn nửa năm này, cô coi Nhan Từ Hành cùng Mộng Tuyết là người xa lạ, xưa nay không qua lại với bọn họ. Chỉ là tình cờ lại không chịu được cái đáng về oan ức của Mộng Tuyết nhìn mình.

"Tiểu Vu, còn nửa tháng thì thi đại học, nửa tháng này con đừng đi làm thêm, cố gắng ở nhà ôn tập đi!"

Lãng mẩu cần dặn Lãng Vu Đề đang chuẩn bị tới quán cà phê làm thêm.

Lãng Vu Đề đang chải đầu dừng một chút, cô quay đầu nhìn về Lãng mẩu rồi mỉm cười: "Mẹ, ôn tập cũng phải để ý kết hợp với lao động! Từ thứ hai đến thứ sáu con đều ở trường học ôn tập qua rồi, cuối tuần tới quán cà phê làm thêm, không chỉ có thể kiếm tiền, còn có thể thả lỏng gân cốt đó!"

"Con chỉ biết nói một đồng dao lý, mẹ không muốn con khổ cực vậy đâu!" Lãng mẩu đau lòng nhìn Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề tự cật chác tóc đuôi ngựa, sau đó xoay người đi tới bên người Lãng mẩu, ôm bà và nói rằng: "Mẹ, con biết mẹ đau lòng cho con, có điều con không mệt mà! Mẹ chờ xem, con gái của mẹ, nhất định sẽ thi vào một trường đại học nổi tiếng, giành được học bổng! Tim một công việc vô cùng tốt, cùng chị gái kiếm thật nhiều tiền, để mẹ sống thật tốt!"

Lãng mẩu được Lãng Vu Đề dỗ đến đỏ viền mắt, bà gắt gù: "Mẹ biết các con hiểu chuyện!"

Lãng Vu Đề hôn lên mặt Lãng mẩu một cái, sau đó kéo tay Lãng mẩu cùng ra ngoài đi làm——

Nhan Từ Hành muốn thi vào trường đại học y đứng đầu cả nước, Lãng Vu Đề cũng phải đi.

Trung y ở thế giới trước cũng không phải học suông, khi cô tới thế giới này cũng đã tra rất nhiều tư liệu, phát hiện rằng các được liệu Đông y của ở thế giới và thế giới này đều giống nhau, cô chỉ cần củng cố, phổ cập kiến thức trong trường đại học một hồi, chắc chắn sẽ không làm khó được cô!

Trường đại học này ở Kinh Thị, biết Lãng Vu Đề muốn học trung y, Lãng mẩu cũng không có phản đối. Dưới cái nhìn của bà, mặc kệ con gái muốn làm gì, bà cũng toàn lực ủng hộ!

Ngày thi đại học, Lãng mẹ đặc biệt xin nghỉ, giống như những gia đình khác mà canh giữ ở cổng trường.

Lãng Vu Đề cùng Trương Cẩm Kính nói chuyện điện thoại, lại tạm biệt Lãng mẩu, lúc này mới tiến vào trường học.

"Vu Đề!" Mới vừa tới cửa phòng thi mà Lãng Vu Đề đã bị người ta gọi lại. Giọng nói quen thuộc này, Lãng Vu Đề lờm một cái, tiếp tục đi về phía phòng thi.

"Vu Đề!" Cảnh tay Lãng Vu Đề bị người ta tóm lấy, Lãng Vu Đề bỏ qua cái tay kia, sau đó nhìn người đó một chút: "Có việc?"

Mộng Tuyết cong môi cười cười với Lãng Vu Đề: "Cố gắng thi nhé! Minh tin rằng cậu nhất định có thể thi vào trường đại học mình muốn!"

Lãng Vu Đề bĩu môi: "Không cần cậu tin, tôi biết mình nhất định có thể thi được!" Nói xong, cô trực tiếp xoay người vào phòng thi.

Mộng Tuyết có chút mất mát cúi đầu, cô biết, cái thời khắc kể từ khi cô tiếp nhận Nhan Từ Hành, nhất định sẽ mất đi người bạn tốt Lãng Vu Đề này...

Nhan Từ Hành đứng phía sau Mộng Tuyết nhìn cô với ánh mắt có chút không vui, sau đó Lãng Vu Đề cũng cảm giác được độ hào cảm hiếm thấy mới lên được năm điểm thi đã tụt xuống!

Nhìn trùng trùng lên giấy nháp của mình, con bà nó Nhan Từ Hành! Anh thật giỏi! Xem tôi công lực được anh thi sẽ xử lý anh thế nào!

Thi cử rất thuận lợi, vì muốn bắt được học bổng, Lãng Vu Đề không keo kiệt mà đạt được điểm tuyệt đối.

Khi giấy báo nhập học cùng với chi phí học bổng năm mươi ngàn được đưa đến cửa nhà, Lãng mẹ vui mừng ôm Lãng Vu Đề thút thanh khóc rống.

Lãng Vu Đề lấy thành tích đứng nhất toàn quốc đệ, được đại học y đứng đầu, trở thành danh nhân toàn thành phố, tấm gương để học tập!

Vốn đã biết mình nhất định đạt điểm tuyệt đối, thế nên tâm tình Lãng Vu Đề không có bất kỳ phấp phỏng nào cả.

Y đại bên kia liên hệ với cô, nói là miễn chi phí phụ một năm cho cô.

Lãng Vu Đề rất vui, cô muốn dẫn theo Lãng mẩu cùng đi Kinh Thị, nhưng chi phí sinh hoạt bên Kinh Thị quá cao.

Nếu như trường miễn cho cô chi phí phụ cho một năm học, vậy thì 50 ngàn đồng này có thể chống được một hồi.

Hiện tại tuy Trương Cẩm Kính vẫn là một sinh viên, thế nhưng bởi vì tương mạo cùng thành tích nên đã bắt đầu nhận vai diễn.

Tuy rằng đều là một vai phụ, thế nhưng ai lại không bắt đầu từ vai phụ mà trở thành minh tinh hạng nhất cơ chứ!

Trương Cẩm Kính hoàn toàn không cần Lãng mẩu gánh, Lãng Vu Đề cũng không cần. Lãng Vu Đề đưa ra đề nghị để Lãng mẩu cùng đến Kinh Thị.

Cuối cùng bởi vì không yên lòng cho hai cô con gái đều ở Kinh Thị, bà liền từ chức rồi cùng Lãng Vu Đề đi tới Kinh Thị.

Đại học còn có hơn một tháng mới khai giảng, Lãng Vu Đề gọi điện thoại để Trương Cẩm Kính thuê một căn phòng hoặc phòng có gác xếp.

Đất một chút cũng không sao, đâu sao thì cô cũng muốn tìm việc làm.

Trương Cẩm Kính cũng là cho là như vậy, cô ấy vừa đóng xong một bộ phim, phân cảnh lần này hơi nhiều hơn một chút, là nha hoàn của nữ chủ, thủ lao cũng nhiều hơn một chút.

Hiện tại coi như Lãng mẩu không đi làm, tuy Trương Cẩm Kính áp lực lớn một chút, nhưng cũng là có thể nuôi sống bà.

Nhà rất dễ tìm, cách Y đại cùng học viện nghệ thuật không xa, Trương Cẩm Kính liền thuê một căn nhà hai phòng.

Bản đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Công lược bạn trai cũ túm khốc (06)

Edit: Aya Shinta

Như vậy, mẹ con ba người có thể ở cùng một chỗ!

Vừa đến Kinh Thị, Lăng Vu Đề không có đi làm trước, mà đăng ký cho Lăng mẫu một lớp tin học trước, chủ yếu là học về máy tính, thao tác đánh chữ gì đó.

Cô muốn cho Lăng mẫu học được cách sử dụng máy tính rồi có thể mở một shop hàng online, mở shop lại không phải việc tốn sức, mỗi ngày chờ ở nhà, có thể kiểm lời bao nhiêu là bấy nhiêu.

Chủ yếu là cũng muốn cho Lăng mẫu có chuyện làm, có thể giết thời gian.

Lăng mẫu học tập, Trương Cẩm Kính tiếp một bộ phim nên đến thành phố điện ảnh đóng phim. Lăng Vu Đề lại đi làm ở một quán cà phê.

Quán cà phê kia vốn không nhận nhân viên, nhưng thấy Lăng Vu Đề không chỉ có ngoại hình, thái độ phục vụ tốt, động tác còn nhanh nhẹn, lại biết pha chế rất nhiều loại cà phê.

Quán cà phê này định lương cho Lăng Vu Đề là 150 đồng một ngày, nếu như không thể làm toàn thời gian thì tính theo giờ, một giờ mười lăm đồng.

Đổi với tiền lương của ông chủ, Lăng Vu Đề không có bất kỳ dị nghị gì. Đã tìm được công việc, Lăng Vu Đề vừa đi làm, vừa đợi ngày khai giảng ——

Khai giảng, Lăng Vu Đề tới trường học báo danh. Tất nhiên rất đúng dịp đụng phải Nhan Từ Hành cũng tới báo danh.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?!" Nhan Từ Hành không nghĩ tới Lăng Vu Đề cũng tới Y đại, bởi vì anh cần bản không có để ý đến nguyện vọng của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu: "Đương nhiên tôi đến báo danh, lẽ nào anh không đến báo danh à?"

Nhan Từ Hành nghe, trên gương mặt tuần tử còn chưa rút đi sự ngạc nhiên thoáng đó, sau đó anh quay đầu không để ý tới Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề bĩu môi, cô còn không thèm để ý đến anh ta đâu!

Thật hy vọng có thể tự chọn đối tượng công lược, như vậy thì sẽ không uất ức thế này nữa!

Lăng Vu Đề học hệ Trung y, mà Nhan Từ Hành học Tây y nên hai người không học cùng nhau.

Lăng Vu Đề cũng không ngại, vốn là Nhan Từ Hành thấy cô ở y đại liền cho rằng cô vì anh mà đến, nếu như cô lại học Tây y, độ hào cảm đã âm thì chắc sẽ rút thêm mấy điểm nữa!

Mộng Tuyết ra nước ngoài học đại học, trước khi đi đã cùng Nhan Từ Hành định ra một cái ước hẹn bốn năm gì đấy.

Lăng Vu Đề biết rằng cái ước hẹn bốn năm này sẽ không giữ được!

Hiện tại, cô ấy cùng Nhan Từ Hành cách xa nhau còn hơn cả mười vạn tám ngàn dặm. Mà Lăng Vu Đề lại học cùng trường với anh.

Hiện tại cô chỉ cần chờ đợi một thời cơ, chờ đợi Mộng Tuyết chia tay với Nhan Từ Hành!

Tháng ngày học tập rất nhẹ nhàng, Lăng Vu Đề lấy thành tích đứng nhất toàn quốc, đồng thời là điểm tuyệt đối dễ vào Y đại, vừa vào trường thì đã được chú ý.

Dung mạo của cô rất đẹp nên tất nhiên trở thành hoa khôi hệ Trung y, người theo đuổi nói lên không dứt, có điều mỗi một lần, Lăng Vu Đề đều lấy cớ đã có người thích mà từ chối lời bày tỏ của bọn họ.

Nhan Từ Hành cũng bởi vì tướng mạo cùng thành tích, cùng với cái đáng vẻ đẹp trai lai láng khi chơi thể thao mà trở thành nam thần trong lòng nữ sinh toàn trường!

Có điều lòng của nam thần, đã bay đến bên kia bờ đại dương rồi, căn bản không nhìn thấy những người khác!

Lăng Vu Đề đi qua mấy thế giới cũng đã không phải một đứa ngốc nữa, rất nhiều chuyện cô đều đã có kế hoạch thực thi.

Một nam sinh ngủ cùng phòng với Nhan Từ Hành là Lang Văn Phong đang theo đuổi Lăng Vu Đề, sau khi bị Lăng Vu Đề từ chối thì anh đưa ra đề nghị làm bạn bè, Lăng Vu Đề cũng đáp ứng rồi.

Ở một buổi thứ sáu nào đó không có tiết học, Lang Văn Phong nói rằng nhân dịp sinh nhật anh, mời cô cùng đi KTV, Lăng Vu Đề chần chờ hỏi có người nào sẽ đi.

Lang Văn Phong nói là có bạn cùng phòng ký túc xá, còn có một vài bạn học nữ, cô cũng có thể dẫn bạn học đi cùng.

Lăng Vu Đề chờ một cái có thể hợp lý hợp tình mà chạm mặt Nhan Từ Hành!

Trước khi Nhan Từ Hành cùng Mộng Tuyết chia tay thì cô cần cải thiện quan hệ giữa cô cùng anh ta, bằng không đến lúc đó, coi như sau khi Nhan Từ Hành cùng Mộng Tuyết chia tay thì cô thừa cơ xen vào, độ hảo cảm cũng không thêm được mấy phần!

Nếu như trước đó cô trở thành bạn tốt cùng Nhan Từ Hành, tình huống liền không giống nữa rồi!

"Được rồi, tôi sẽ đi!"

Nghe thấy Lăng Vu Đề gật đầu đồng ý, Lang Văn Phong vô cùng vui vẻ mà rời đi.

Buổi tối hôm đó, Lăng Vu Đề gọi một người bạn đại học chơi thân với cô nhất cùng tới KTV.

Cô mua một cây bút máy hàng hiệu làm quà sinh nhật tặng cho Lang Văn Phong, anh rất vui vẻ.

Lăng Vu Đề nhìn thấy Nhan Từ Hành ở trong một góc, thấy mọi người đều đang cười đùa rất vui vẻ, còn anh chỉ cúi đầu nhìn màn hình di động.

Lăng Vu Đề biết, anh đang tán gẫu với Mộng Tuyết cách anh một đại dương xa xôi.

Mới vừa chuẩn bị đi đến chỗ Nhan Từ Hành thì Lang Văn Phong ở bên cạnh đã kéo cô một cái, muốn cô hát một bài.

Lăng Vu Đề suy nghĩ một chút rồi chọn một bài hát rất nổi tiếng khi "cô" hẹn hò với Nhan Từ Hành, cũng là bài hát "cô" rất thích: [May mắn bé nhỏ] của Điền Phúc Chân.

Em nghe thấy tiếng mưa đang rơi trên bãi cỏ xanh mướt

Em nghe thấy tiếng chuông tan học vang vọng từ chốn xa

Nhưng em lại không nghe thấy, âm thanh của anh

Nghiêm túc, gọi tên em

...

...

Hóa ra anh chính là điều may mắn nhất mà em muốn giữ lại

Hóa ra chúng ta cùng chữ "tình yêu", lại cách nhau gần đến như vậy

Quyết định vì em mà chống lại cả thế giới

Lần con mưa đã khiến hai ta cùng ướt đầm

...

...

Gặp được anh là một điều thật may mắn

Nhưng em, đã mất đi quyền lợi được rơi nước mắt vì anh rồi

...

...

Tiếng hát của cô rất êm tai, tựa như đang kể ra một đoạn hồi ức ngọt ngào mà cay đắng.

Tất cả mọi người đều bị tiếng ca của Lăng Vu Đề làm cho choáng váng, từng có một đoạn hồi ức làm cho mọi người đều không ngừng được mà đỏ cả vành mắt.

Nhan Từ Hành đang nhắn tin cho Mộng Tuyết nghe được tiếng ca quen thuộc nên cũng dừng lại, anh biết Lăng Vu Đề đến, chỉ là khi cô tiến vào phòng khách thì ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó liền dời tầm mắt đi.

Bài hát này gọi cho Nhan Từ Hành quá nhiều hồi ức, mà hồi ức ấy, dường như đã có chút mơ hồ.

Anh nhớ rằng, Lăng Vu Đề đã từng hát bài này cho anh nghe. Còn nói đây là bài hát duy nhất cô thích.

Lúc đó Lăng Vu Đề hát bài này vền vền chỉ là êm tai mà thôi, nhưng hiện tại, dường như cô dùng linh hồn để hát, bày tỏ sự chua xót.

Một ca khúc vẫn chưa có hát xong, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được độ hào cảm vốn từ số âm, tăng dần đến hai mươi điểm

Ừ, không tồi không tồi!

Xem ra Nhan Từ Hành cũng không hoàn toàn là kẻ vô tình mà!

Hát xong một ca khúc, Lăng Vu Đề nói tiếng cảm ơn rồi ngồi lên ghế sofa.

Cô cố ý cách Nhan Từ Hành gần một chút, nhưng vẫn sẽ giữ khoảng cách, để Nhan Từ Hành nhận ra được sự tồn tại của cô, cũng sẽ không hoài nghi rằng cô có ý định muốn muốn tới gần anh.

Bởi vì tiếng hát của Lăng Vu Đề quá êm tai, có người tới mời cô hát thêm mấy bài nhưng cô lại từ chối. Cuối cùng chỉ cùng Lang văn phong hợp xướng một bài tình ca.

Một đám người trẻ tuổi mười chín hai mươi tuổi tụ tập cùng một chỗ, uống rượu chác chán không miễn được rồi.

Trong ký ức, từ lượng của nguyên thần không tốt, Lăng Vu Đề lo lắng rằng cô cũng uống không được nên vẫn từ chối uống rượu.

Cuối cùng thực sự là không có cách nào, liền uống hai ly bia.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 229: Công lực bạn trai cũ túm khốc (07)

Edit: Aya Shinta

Từ lượng chỉ một chén không tốt tí nào, may mà Lăng Vu Đề uống say, nhưng còn giữ lại được chút ý thức.

Lang Văn Phong nói muốn đưa cô về nhà, Lăng Vu Đề làm thế nào cũng không chịu, trực tiếp ôm Nhan Từ Hành, lằm bằm trong miệng: "Từ Hành đưa..."

"Muốn Từ Hành đưa..."

Trước đó, Lang Văn Phong lại không biết Lăng Vu Đề có quen biết Nhan Từ Hành, vì lẽ đó hắn đưa tay chuẩn bị kéo Lăng Vu Đề từ trên người Nhan Từ Hành xuống: "Vu Đề, tôi đưa cậu về nhà!"

"Ủm ~ tôi không..."

Nhìn cô má đỏ bừng của Lăng Vu Đề, Nhan Từ Hành tự nói với mình, xem ở phần hai người làm bạn học sáu năm, đưa cô trở về là được rồi!

Nên anh ngăn cản Lang Văn Phong đang tiếp tục lôi kéo Lăng Vu Đề: "Tôi đưa cô ấy trở về là được rồi."

"Không được, tôi nay hai người mới biết..."

"Chúng tôi là bạn học cũng đã sáu năm, lâu hơn so với cậu." Nói xong, Nhan Từ Hành liền trực tiếp ôm eo Lăng Vu Đề, nửa ôm cô rồi đi.

Lang Văn Phong sững sờ ở tại chỗ, có chút không phản ứng kịp. Bạn học sáu năm?!

Vì cái lông gi mà trước đây anh không biết nhỉ?! Nếu như biết rồi, anh cần phải khổ cực theo đuổi Lăng Vu Đề như vậy sao?! Trực tiếp tìm Nhan Từ Hành hỗ trợ là được!

Lúc này Lang Văn Phong còn tính chờ Nhan Từ Hành về ký túc xá thì tìm anh hỗ trợ theo đuổi Lăng Vu Đề...

Sau khi Nhan Từ Hành dẫn Lăng Vu Đề rời khỏi KTV thì anh cúi đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Này, cô ở đâu?"

Anh biết Lăng Vu Đề không trọ ở trường, nhưng lại không biết cô ở nơi nào.

Lăng Vu Đề ngửa đầu, vô lực ngã trái ngã phải: "Ồ... Ở tại..."

"Đến cùng là ở đâu thế!" Nhan Từ Hành vát và đỡ Lăng Vu Đề, hơi mất kiên nhẫn.

Lăng Vu Đề vỗ một cái chất vào trên mặt Nhan Từ Hành: "Anh là cái gì mà la! Không phải người ta đang suy nghĩ sao!"

Nhan Từ Hành trợn mắt lên, tùy ý để lòng bàn tay của Lăng Vu Đề vỗ một tiếng chất trên mặt của mình, sau đó bị nước miếng của cô văng đầy mặt mà chưa hoàn hồn lại.

Một hồi lâu, Nhan Từ Hành mới nghiền răng nghiền lợi nói rằng: "Lăng Vu Đề, cô có tin tôi vứt cô ở ven đường, để sắc lang chop cô hay không?!"

Điều khiến Nhan Từ Hành không tưởng tượng nổi chính là anh vừa dứt lời, Lăng Vu Đề lập tức vô cùng đáng thương kéo cổ áo của anh: "Anh anh anh ~ đừng có làm vậy mà! Luán gia sẽ ngoan, thật sự ngoan mà! Đừng ném luán gia ~~ "

Nhan Từ Hành nhìn đến trợn mắt lườm, chuyện này...

Anh đỡ trán: "Lăng Vu Đề, thực ra cô có chứng nhân cách phân liệt đúng chứ?!"

"Anh ~ mới có chứng nhân cách phân liệt!" Lăng Vu Đề bĩu môi, bắt mẫn phản bác.

Nhan Từ Hành cảm thấy kiên trì của anh đã bị Lăng Vu Đề mài mòn sạch sẽ rồi, anh quyết định trực tiếp tìm khách sạn, ném Lăng Vu Đề vô một căn phòng rồi đi!

Vừa gọi một chiếc tắc xi, Nhan Từ Hành còn chưa có nói chỗ cần đến, Lãng Vu Đề vốn đang nhắm mắt lại lắc lắc tay với tài xế: "Tới tiểu khu Hồng Nhiên!"

Nhan Từ Hành: "... Cô biết địa chỉ, sao lại dẫn vật tôi cả nửa ngày?!"

Lãng Vu Đề không nói gì, trực tiếp nghéo đầu, ngã vào trên đùi Nhan Từ Hành, ngủ...

Nhan Từ Hành bảo đảm, sau này anh tuyệt đối phải cách Lãng Vu Đề này càng xa càng tốt!

Đến tiểu khu Hồng Nhiên, Nhan Từ Hành ôm Lãng Vu Đề xuống xe, Lãng Vu Đề ngủ quá say, gọi thế nào cũng không tỉnh.

Anh bất đắc dĩ đứng ngay cửa tiểu khu, hiềm lúc không biết phải làm sao.

Đương nhiên là không biết làm sao rồi! Lãng Vu Đề chưa nói cho anh biết địa chỉ cụ thể nhà cô, gọi lại không tỉnh!

Hiện tại đến cùng là đi hay là ở đây nhỉ?!

Sau đó vẫn phải nhờ bác bảo vệ trực đêm nhìn thấy Nhan Từ Hành đang cõng Lãng Vu Đề, bác có lòng tốt tiến lên hỏi dò thì nhìn thấy Lãng Vu Đề, thế rồi bác nhớ tới một nhà Lãng Vu Đề.

Bác bảo vệ lại có lòng tốt dẫn Nhan Từ Hành tới cửa nhà Lãng Vu Đề, Nhan Từ Hành nói cảm ơn với bác.

Bác bảo vệ không thêm đề ý vung vung tay: "Chủ yếu là hai chị em nhà này dung mạo xinh đẹp, thế nên ấn tượng sâu một chút!"

Anh lấy chìa khóa nhà từ túi xách của Lãng Vu Đề, sau đó mở cửa vào phòng.

Đây là một căn nhà tầm tám mươi mét vuông vô phòng xép, bài trí bên trong rất ấm áp.

Anh tùy tiện mở một cửa phòng ra, đặt Lãng Vu Đề tới trên giường rồi sau đó chuẩn bị rời đi.

Sau khi lên xe thì Lãng Vu Đề không có ý thức, đứng là uống say rồi! Vừa đến trên giường, cô liền trờ mình, chếp chếp miệng, ngủ say sưa.

Nhan Từ Hành đi tới cửa, thoáng nhìn thấy một tờ giấy được đặt trên giá để giày: Tiểu Vu, mẹ đi họp, gọi điện thoại cho con không ai nghe nên mẹ liền nhắn lại cho con. Đại khái mẹ phải đi hai ngày, gia đình đối diện kia xảy ra án mạng, con ở nhà phải khóa kỹ cửa biết chưa? Nhìn thấy giấy nhắn thì nhắn tin lại hoặc là gọi điện thoại, bằng không mẹ sẽ lo lắng!

Án mạng?! Nhan Từ Hành cau mày, tiểu khu này không an toàn như vậy sao?

Anh cũng từng gặp mẹ của Lãng Vu Đề, là một trưởng bối rất ôn hòa. Suy nghĩ một chút, Nhan Từ Hành trở về phòng rồi lấy đi động trong túi xách Lãng Vu Đề, vì hết pin nên đi động đã tắt máy.

Sau khi sạc điện rồi khởi động lại máy, Nhan Từ Hành lấy phòng nghĩa của Lãng Vu Đề nhắn tin cho Lãng mẫu: Mẹ, con về đến nhà rồi, con tham gia tiệc sinh nhật của bạn học nên về hơi trễ, con sẽ đóng kín cửa, không cần lo lắng!

Nhắn tin xong, Nhan Từ Hành đứng tại chỗ do dự rất lâu, nghĩ đến án mạng mà Lãng mẫu nói, anh có chút không yên lòng về việc Lãng Vu Đề ở nhà một mình.

Anh có chút buồn bực gỡ giày đầu, đi tới trên sofa phòng khách rồi nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Ngay kể khi Lãng Vu Đề tỉnh lại, đầu cô choáng váng như là ngồi xe bay mười lần vậy!

Thấy mình bình an nằm ở trong phòng, Lãng Vu Đề nhìn trần nhà hồi ức một hồi về chuyện tối ngày hôm qua.

Tối hôm qua cô uống say, Lang Văn Phong nói muốn đưa cô về nhà.

Cô không chịu, ôm Nhan Từ Hành muốn anh đưa về. Sau đó... Sau đó... Cô không nhớ rõ!

Chống thân thể ngồi dậy khỏi giường, mùi rượu trên người thực sự là quá nặng, Lãng Vu Đề kéo kéo khóa miệng, vội vã ra khỏi phòng rồi vào phòng tắm.

Cô ngẩng đầu mà đi, tay cô vừa vận chặn lại sở pha trong phòng khách, nên cô cũng không nhìn thấy Nhan Từ Hành nằm trên ghế sofa pha.

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm vang lên rất lâu, vừa dừng lại thì Nhan Từ Hành trên ghế sofa cũng tỉnh rồi.

Tối ngày hôm qua anh cũng uống chút rượu, cứ việc từ lượng tốt, thể nhưng cũng có tác dụng phụ nhất định.

Nhu nhu huyết thái dương có chút đau đớn, anh ngồi dậy từ trên sofa pha.

Cửa phòng tắm phát ra tiếng vang, sau một khắc, Lãng Vu Đề quần khăn tắm, tóc còn đang nhỏ nước đi ra.

Cô vừa lau tóc vừa đi, căn bản cũng không có nhìn thấy Nhan Từ Hành đang trốn mắt lên nhìn mình.

Chờ đến khi đi tới sở pha trước mặt rồi ngồi xuống, cô mới cảm thấy không đúng.

Tay cô đang lau tóc dừng một chút rồi chậm rãi thả tay xuống, cô nghiêng đầu hướng bên cạnh mà nhìn lại.

Nháy mắt, rồi lại nháy mắt...

Aya: Lỡ tay xóa mất nửa chương... Phải edit gấp, có sai sót gì cứ cmt nhé

Hôm nay học sml... Mai bắt đầu thiên a~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Công lược bạn trai cũ túm khóc (08)

Edit: Aya Shinta

Một hồi lâu, Lãng Vu Đề mới bật dậy khỏi ghế sofa, một tay kéo khăn tắm, một tay chỉ vào Nhan Từ Hành: "Sao, sao, sao anh lại ở chỗ này?!"

Cũng vào lúc này thì Nhan Từ Hành mới phản ứng được, anh quay đầu không nhìn tới Lãng Vu Đề nữa: "Tối hôm qua tôi đưa cô trở về, nhìn thấy mẹ cô nhắn lại, thế nên... Ta không hề làm gì cả!"

Nói còn chưa dứt lời, Nhan Từ Hành đột nhiên bật dậy khỏi ghế, gấp gấp nói một câu "Tôi đi trước", liền trực tiếp rời khỏi nhà Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề nhìn cửa ra vào đã đóng sầm lại, nhún vai một cái.

Cô kéo khăn tắm là lo rằng khăn tắm sẽ rơi xuống, nếu không sẽ thật lúng túng đấy!

Kinh ngạc chất vấn, là bởi vì cô không nghĩ rằng Nhan Từ Hành lại ở chỗ này.

Cô cũng không có lo lắng đến việc Nhan Từ Hành có thể làm gì với cô hay không!

[che mặt] Cô ước gì anh sẽ làm gì với cô ấy chứ!

Có điều, nhớ tới cái bộ dạng đỏ mặt của Nhan Từ Hành vừa rồi, đúng là có chút đáng yêu!

Nhech miệng cười cợt, Lăng Vu Đề tiếp tục giờ tay lau tóc. Vừa lau, vừa đi vào phòng...

Hôm nay vừa vặn là cuối tuần, Lăng Vu Đề lau tóc thay quần áo xong liền chuẩn bị tới quán cà phê đi làm

Vừa thay giày chuẩn bị ra ngoài thì cô lại nghe thấy tiếng chuông reo trên ghế sofa.

Cô hơi nghi hoặc một chút nhưng vẫn đi tới bên sofa, nhìn thấy một cái di động cầm ứng màu đen. Lúc này, trên điện thoại di động là hình ảnh của một cô gái đang nở nụ cười trên môi, trên màn hình có hiển thị: Tuyết Nhi.

Nhiu nhu vậy, Lăng Vu Đề đột nhiên có chút ý xấu muốn nhận cú điện thoại này.

Ngón cái cách nút nhận cuộc gọi chỉ có một centimet rồi ngừng lại, không thể nhận!

Thời điểm hiện tại cách Mộng Tuyết chia tay với Nhan Từ Hành còn có hơn nửa năm, nếu như cô gián tiếp khiến Mộng Tuyết hiểu lầm Nhan Từ Hành, dẫn đến việc hai người chia tay, khó tránh khỏi chuyện sau này Mộng Tuyết mà gặp lại Nhan Từ Hành thì sẽ nhắc tới.

Cô không muốn giữ lại cho mình một mầm họa không cần thiết đâu!

Suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề cầm di động của mình rồi gọi điện thoại cho Lang Văn Phong: "Văn Phong, di động của Từ... Nhan Từ Hành quên ở nhà, anh ta trở về ký túc xá chưa?"

Lang Văn Phong cảm thấy rằng, nếu như nửa giờ trước trong lòng anh còn mang mây mẩn... Hiện tại, Lăng Vu Đề, như một chậu nước lạnh trực tiếp dội trên đầu anh, lạnh xuyên tủy!

"Này, Văn Phong?" Không nghe thấy Lang Văn Phong đáp lại, Lăng Vu Đề hơi nghi hoặc một chút.

"Há, à thì, Từ Hành vừa trở về, đang tắm, chờ cậu ta đi ra, tôi sẽ nói với cậu ta..."

"Vậy khi anh ta tắm xong, để anh ta trực tiếp điện thoại cho tôi được chứ?"

"... Được..."

Cúp điện thoại với Lang Văn Phong, cũng bởi vì không ai nghe máy nên Mộng Tuyết cũng đã sớm ngắt cuộc gọi rồi.

Vi để tránh cho Mộng Tuyết lại gọi thêm lần nữa, Lăng Vu Đề trực tiếp tắt máy, sau đó bỏ vào trong túi xách của mình, chuẩn bị mang tới quán cà phê cô làm

Nhan Từ Hành đang tắm trong phòng nhắm mắt lại, trong đầu không tự chủ được hiển hiện ra bờ vai trắng nõn của Lăng Vu Đề, xương quai xanh cực kì đẹp đẽ, đôi chân thon dài...

Quo quơ đâu, không thể nghĩ không thể nghĩ nữa...

Đến cùng thì Nhan Từ Hành là thanh niên tinh lực dồi dào, tuy đã yêu đương với Mộng Tuyết hơn một năm, sắp hai năm, ngoại trừ hôn môi thì họ cũng không có làm việc nào vượt ranh giới cả.

Vậy nên Lăng Vu Đề vào sáng sớm hôm nay đã khiến cho thị giác của Nhan Từ Hành bị công kích lớn.

Sau khi tắm xong, Nhan Từ Hành vừa mới đi ra phòng tắm thì đã bị Lang Văn Phong ép lên trên tường.

Lang Văn Phong nghiêng răng nghiêng lợi trừng Nhan Từ Hành: "Nhan Từ Hành cậu hay lắm! Có bạn gái mà vẫn đánh chủ ý với nữ thần của tôi, nói đi, tối ngày hôm qua cậu ở trong nhà Vu Đề đã làm cái gì với cô ấy?!"

Nhan Từ Hành hơi nhu chân mày lại, đẩy Lang Văn Phong ra: "Làm gì là làm gì? Không hề làm gì cả!"

"Tôi không tin!"

"Ồ." Nhan Từ Hành đứng đưng như không đáp lại một chữ, sau đó thẳng bước tới giường ngủ của mình rồi ngồi xuống.

Lang Văn Phong vẫn trừng Nhan Từ Hành, một hồi lâu mới mở miệng: "Điện thoại di động của cậu quên trong nhà Vu Đề, Vu Đề nói cậu gọi điện thoại cho cô ấy!"

Nhan Từ Hành đang lau tóc thì dừng một chút, tìm lại không phát hiện di động của mình.

Tiếp nhận di động Lang Văn Phong bắt đầu đi đưa tới, gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề đang đi trên đường, nhìn thấy màn hình hiển thị là Lang Văn Phong, liền tiếp: "A lô?"

"Bây giờ tôi tới nhà cô lấy điện thoại di động." Đầu bên kia điện thoại là giọng nói trong trẻo của Nhan Từ Hành.

Lăng Vu Đề dừng bước lại, nháy mắt: "Hiện tại tôi nhà tôi? Được rồi, có điều tôi không ở nhà, anh chờ đi ~ "

Nhan Từ Hành: "... Cô ở đâu?"

"Bây giờ tôi chuẩn bị đi làm, buổi tối mới về đến nhà. Nếu như anh cần lấy điện thoại gấp, có thể đến quán cà phê tôi làm việc, địa chỉ là **** "

"Biết rồi, lát nữa tôi tới." Nói xong, Nhan Từ Hành trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng "tút tut tut" truyền ra từ điện thoại, Lăng Vu Đề bất mãn hết sức trừng điện thoại di động của mình: "Nhan Từ Hành, anh được lắm! Cúp điện thoại với tôi!"

Lăng Vu Đề bỏ điện thoại lại vào túi xách rồi nhấc chân đi vào quán cà phê.

Đôi đồng phục làm việc, Lăng Vu Đề bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc.

Thời điểm Nhan Từ Hành đến quán cà phê thì Lăng Vu Đề đang mỉm cười phục vụ khách hàng.

Bị nụ cười mỉm của Lăng Vu Đề làm cho lóe mắt, Nhan Từ Hành đột nhiên cảm thấy, quen biết sáu năm mà dường như anh cũng không có chán chính biết được, đến tận cùng thì Lăng Vu Đề là hạng người gì.

Hoặc là nói, thời điểm anh không hề nhận biết được thì Lăng đã lặng yên thay đổi...

"Chào anh hoan nghênh quang lâm! Xin hỏi mấy vị?" Người phục vụ mỉm cười đi tới bên người Nhan Từ Hành dò hỏi.

Nhan Từ Hành đưa tay chỉ vào Lăng Vu Đề: "Tôi tìm cô ấy."

Một anh chàng đẹp trai tìm Lăng Vu Đề, tất nhiên người phục vụ sẽ suy đoán quan hệ của hai người: "Hóa ra anh là Vu Đề bạn trai à! Anh chờ một chút, tôi gọi cô ấy giúp anh!"

Nói xong, người phục vụ liền cười đi ra. Chỉ còn lại Nhan Từ Hành muốn giải thích nhưng không có giải thích kịp.

Người phục vụ đi tới bên người Lăng Vu Đề, nhận lấy phiếu order trong tay cô: "Đề tôi, bên kia có cái anh chàng đẹp trai tìm cô đó!"

Lăng Vu Đề theo tầm mắt của người phục vụ mà nhìn qua thì thấy Nhan Từ Hành đang đứng một bên. Sau khi cười nhẹ nói cảm ơn với người phục vụ một tiếng, cô mới đi đến chỗ Nhan Từ Hành.

"Anh mới đến, qua bên kia ngồi chờ tôi đi."

Nhan Từ Hành gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống. Lăng Vu Đề xoay người rồi đi.

Đến lúc cô đi ra thì trên tay đã có một cái khay, trên khay có bày một ly cà phê với một chiếc điện thoại di động.

Đưa cà phê tới trước mặt Nhan Từ Hành: "Tôi tự tay pha cà phê, mời anh uống! Tôi ngày hôm qua cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà, còn ở lại nhà báo vệ tôi!" Cô cũng nhìn thấy giấy nhắn lằng mằng đã để lại nên biết được Nhan Từ Hành không yên lòng cho cô, vì vậy đã ở lại qua đêm.

A ~ thật là một thiếu niên thiện lương a ~

Lăng Vu Đề lại đặt điện thoại di động lên bàn, nhẹ nhàng đẩy về phía Nhan Từ Hành.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Công lược bạn trai cũ túm khốc (09)

Edit: Aya Shinta

"Nếu như không phải là Mộng Tuyết gọi điện thoại cho anh và tôi nghe thấy tiếng chuông, tôi còn không biết là anh đã bỏ quên điện thoại di động ở nhà tôi đây."

Nghe thấy Mộng Tuyết gọi điện thoại cho anh, Nhan Từ Hành vội vã lấy di động qua, nhấn nút mở màn hình nhưng vẫn đen xì như cũ: "Làm sao tắt máy rồi?"

Lăng Vu Đề nhún nhún vai: "Đương nhiên là lo rằng Mộng Tuyết gọi điện thoại không ngừng thôi! Yên tâm, vì không đưa dẫn đến phiền phức không tắt yếu với cả hiệu làm, tôi không có nhận điện thoại của Mộng Tuyết. Được rồi, tôi đi làm đây, anh chậm rãi dùng!"

Nói xong, Lăng Vu Đề liền cầm khay đi ra.

Nhan Từ Hành cúi đầu nhìn ly cà phê trước mặt anh một chút, mặt trên dùng sữa bò vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Nhìn điện thoại đang khởi động, sau đó anh nghiêng nhìn Lăng Vu Đề đang cầm sổ ghi chú phục vụ khách.

Lăng Vu Đề đang cúi đầu viết order đột nhiên dừng một chút, sau đó cong khóe môi, mỉm cười càng thêm xán lạn.

Ba mươi điểm hảo cảm, tuy vẫn chưa cao, thế nhưng cuối cùng cũng coi như không có khiến Nhan Từ Hành căm ghét mình, như vậy rất tốt!

Nhan Từ Hành bụng cà phê lên uống một hộp, bình thường anh không thích uống cà phê lắm, thế nhưng ly cà phê Lăng Vu Đề pha làm anh cảm thấy mùi vị này rất ngon!

Vốn là Nhan Từ Hành muốn về điện thoại cho Mộng Tuyết, nhưng bên Mộng Tuyết thì lúc này là rạng sáng, anh lo sẽ quấy nhiễu đến Mộng Tuyết nghỉ ngơi, nên anh không có trả lời điện thoại cho Mộng Tuyết.

Mà bên kia biển cả, khi mới bắt đầu thì Mộng Tuyết lo lắng, cho đến hoài nghi...

Hoài nghi Nhan Từ Hành, có phải đang ở bên một cô gái khác...

Yêu xa, quan trọng nhất chính là tin tưởng, Nhan Từ Hành dành cho Mộng Tuyết sự tin nhiệm đến trăm phần trăm.

Thế nhưng Mộng Tuyết là một cô gái thích suy nghĩ lung tung, chỉ cần Nhan Từ Hành không có nhận điện thoại của cô, không có trả lời tin nhắn của cô ngay, cô lập tức bắt đầu sinh ra cảm giác bất an, rồi đến hoài nghi, sau đó bắt đầu suy nghĩ lung tung...

Uống cà phê xong, Lăng Vu Đề vẫn không có tới tìm anh nói chuyện, hoặc là quay đầu lại liếc anh một cái.

Không biết tại sao, trong lòng Nhan Từ Hành hơi khó chịu.

Suy nghĩ một chút, Nhan Từ Hành cầm điện thoại di động lên, rồi khỏi quán cà phê.

Mặc dù Lăng Vu Đề không có nhìn Nhan Từ Hành, nhưng cô luôn đặt sự chú ý của mình lên trên người Nhan Từ Hành.

Đi qua mấy thế giới, cô đã hình thành chút chút tính nhẫn nại, cô biết nóng ruột thì sẽ không ăn được đậu hũ nóng.

Do vậy nên cô cũng không vội để cho Nhan Từ Hành biết cô "còn" thích anh!

Cô cần chế tạo một loại ảo giác rằng "Nhan Từ Hành ở chỗ này của tôi, đã không còn đặc biệt".

Như vậy nàng mới có thể dưới tình trạng Nhan Từ Hành không hề phòng bị, lặng lẽ đi vào lòng anh!

Thời gian làm việc bận rộn mà nhanh chóng, chớp mắt đi làm về đến nhà thì cô thấy đèn của phòng khách mở.

Lăng Vu Đề có chút bất ngờ nhàu nhàu mày, sáng sớm khi cô rời nhà đã nhìn thấy giấy nhắn của Lăng mẫu, rõ ràng Lăng mẫu nói hai ngày nữa mới trở về.

Vậy thì vào lúc này, ai đang ở nhà?

"Tiểu Vu đã về rồi?" Một bóng người mảnh mai đắp mặt nạ đen, ăn mặc váy ngủ màu đỏ có thắt lưng màu trắng.

Thấy Trương Cẩm Kính, Lăng Vu Đề đặt chiếc chìa khóa trong tay xuống rồi gắt gù: "Ừm, tại sao chị trở về? Ăn cơm tối chưa?"

Trương Cẩm Kính bước thẳng tới trên ghế sofa, ngồi xếp bằng xuống: "Nữ số một bị tai nạn xe, vậy nên tạm thời ngưng quay, chị sẽ trở lại thôi ~ chưa ăn đây này, vừa xuống máy bay thì tắm rửa sạch sẽ, em ơi ~ chị đói quá!"

Lăng Vu Đề gắt đầu: "À ~ em không có mua thức ăn, nấu mì cho chị được không?"

"Muốn thêm hai cái trứng nha!"

"Biết rồi ~"

Chờ Lăng Vu Đề nấu xong, Trương Cẩm Kính cũng xệ mặt dạ xuống, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, không có hình tượng mà bắt đầu húp xì xụp.

Lăng Vu Đề ngồi ở đối diện Trương Cẩm Kính, ghét bỏ nhìn cô ấy: "Chị tốt xấu cũng là đàn chị giới diễn viên tương lai, có thể chú ý hình tượng một chút được không?"

Trương Cẩm Kính ha hả nở nụ cười: "Trước mặt em gái còn phải chú ý hình tượng, chị sẽ một chết đấy!"

Lăng Vu Đề lườm một cái, sau đó có chút tò mò hỏi: "Sao nữ chính trong đoàn phim của các chị lại bị tai nạn xe? Nghiêm trọng không?"

Cô sẽ hỏi như vậy, là bởi vì hình như ở trong ký ức cũng không có chuyện này.

Có điều, nguyên bản, nguyên thân không có thi vào Y đại, cô ấy lựa chọn ở lại học đại học, sống cùng với Lăng mẫu.

Nhưng hiện tại Lăng Vu Đề đến đây, không chỉ có sửa lại trường cô học, còn đưa Lăng mẫu đến Kinh Thị cùng sinh sống.

Rất nhiều thứ, ở dưới hành vi của Lăng Vu Đề, đều đã thay đổi khôn cùng!

Trương Cẩm Kính cắn một miếng trứng rán, sau đó mới nói: "À, rất nghiêm trọng! Nghe nói hiện tại còn đang hôn mê sâu đây, nếu như trong vòng bốn mươi tám tiếng mà vẫn chưa tỉnh lại, rất có thể trở thành người thực vật."

Lăng Vu Đề có chút khiếp sợ há to miệng, có thể trở thành người thực vật đó! Nghe nói nữ số một kia mới hot lên tầm hai năm nay, đang đi trên đỉnh sự nghiệp đấy!

Nếu như thật sự trở thành người thực vật, vậy thì quá đáng tiếc rồi!

"Thật đáng tiếc ~" Lăng Vu Đề thờ dãi nói.

Trương Cẩm Kính cũng gắt gù: "Đúng vậy, thế sự vô thường, vậy cho nên! Phải quý trọng mỗi một ngày mình còn sống, bởi vì chúng ta không biết lúc nào sẽ rời khỏi thế giới này..."

"Phi phi phi ~ mau ăn của chị đi! Nếu như bị mẹ nghe được câu nói của chị á, chắc ăn là khỏi cần bàn nữa!"

Lăng Vu Đề cắt ngang lời Trương Cẩm Kính, sau đó đứng dậy từ trên ghế: "Ăn xong nhớ rửa chén, em đi tắm trước."

"Ồ ~~ "

Bởi vì thuê nhà hai phòng, cho nên khi Trương Cẩm Kính ở nhà thì cùng với Lăng Vu Đề chung một phòng.

Lúc ngủ, hai chị em nằm ở trên giường, đánh trống lảng hàn huyên một lúc, sau đó liền ngủ ——

Sáng sớm ngày kế tiếp, Lăng Vu Đề bị điện thoại của Trương Cẩm Kính đánh thức. Mơ mơ màng màng, cô nghe thấy Trương Cẩm Kính nghe điện thoại.

Sau đó cô lập tức bị Trương Cẩm Kính lay thật mạnh: "Tiểu Vu, Tiểu Vu mau tỉnh lại ~ "

"A ~ nha ~ mệt quá, em tỉnh rồi!" Lăng Vu Đề mặt mày đưa đám, mờ mắt ra nhìn Trương Cẩm Kính: "Chuyện gì thế?"

Đôi mắt Trương Cẩm Kính sáng lấp lánh: "Lần này không phải là bởi vì chị được đạo diễn vừa ý, nên diễn vai bạn thân của nữ chính hay sao ~ rạng sáng hôm qua thì nữ chính bị truyền cáo đã chết não, nên đạo diễn đề chị thế vai nữ chính..."

Còn chưa nói hết, chút hưng phấn trong ánh mắt Trương Cẩm Kính lập tức tắt ngấm, cô chần chờ nói rằng: "... Sao chị cảm thấy không thích hợp cho lắm. Nếu không, chị nói với đạo diễn, chị vẫn diễn nhân vật kia, tặng vai nữ chính cho người khác được không?"

Lăng Vu Đề cũng gật đầu tán thành, tuy phản cảnh của vai nữ chính rất nhiều, thế nhưng diễn viên đóng vai nữ chính bị chết não.

Vào lúc này, bất kể là ai diễn nữ chính, đầu mà diễn có tốt đi chăng nữa, đều không tránh được việc sẽ bị fans trung thành của nữ diễn viên kia mắng.

Vậy cho nên vai nữ chính đó, không có cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: Công lược bạn trai cũ túm khốc (10)

Edit: Aya Shinta

Dù sao thì hiện tại Trương Cẩm Kính còn trẻ, có rất nhiều cơ hội!

"Úm, may mà chị vừa nói với trợ lý đạo diễn rằng cần phải suy tính một chút, không có đáp ứng ngay. À ~ chị gọi từ chối ngay đây." Tiếp đó, Trương Cẩm Kính liền buống Lăng Vu Đề ra, gọi điện thoại.

Lăng Vu Đề gỡ gãi tóc, xoay người vui mặt vào trong căn...

—————

Trương Cẩm Kính từ chối vai nữ chính, vẫn đóng vai bạn thân nữ chính.

Vai nữ chính nhanh chóng được định ra, do nữ số 2 thay thế.

Trương Cẩm Kính trở về đoàn phim, Lăng mẫu cũng trở về từ hội bên kia.

Vốn là để Lăng mẫu học cách mở shop online giết thời gian, có điều sau này Lăng mẫu gia nhập một công ty mỹ phẩm dưỡng da, mở ra một shop mỹ phẩm dưỡng da online, thường thì công ty sẽ có hội nghị huấn luyện nên cần phải đến tổng công ty.

Hiện tại Lăng mẫu biết báo dưỡng, xem ra so với trước đây còn trẻ trung xinh đẹp hơn nhiều. Shop online cũng hoạt động khá được, lợi nhuận thu vào mỗi tháng rất khách quan.

Lăng mẫu thường thường đều nói Lăng Vu Đề không cần khổ cực đi làm như vậy, không có tiết học thì nên nghỉ ngơi thật tốt.

Lăng Vu Đề đi làm cũng để giết thời gian mà thôi, cũng không có cảm thấy khổ cực.

Có điều vì ứng phó Lăng mẫu, chỉ có cuối tuần Lăng Vu Đề mới đi làm.

Những thời điểm khác, nếu như không có tiết, cô ở nhà, hoặc cùng bạn học thân thiết đi dạo phố.

Tháng ngày như thế, trời như gió êm sóng lặng.

Mặc dù Lăng Vu Đề đã xoát độ hóa cảm của Nhan Từ Hành đến ba mươi điểm, nhưng chưa từng đi tìm anh.

Tính cô sẽ gặp phải ở trong thư viện của trường học, nhưng cũng chỉ như vậy thôi.

Điều này làm cho Nhan Từ Hành cảm thấy, ngoại trừ anh cùng Lăng Vu Đề đã từng là bạn cùng lớp thời trung học thì cũng không còn mối quan hệ đặc thù khác.

Mối tình đầu chưa xót lại mang theo ngọt ngào, tựa như chưa từng đã xảy ra...

Lăng Văn Phong không hề từ bỏ việc lấy quan hệ bạn bè để theo đuổi Lăng Vu Đề, thỉnh thoảng anh sẽ mời Lăng Vu Đề ăn một bữa cơm, đồng thời xem điện ảnh gì đó.

Lăng Vu Đề cũng không phải mỗi lần đều sẽ đồng ý, tình cô mới đi ra ngoài ăn một bữa cơm với anh. Có điều mỗi một lần, cô đều sẽ nói bóng gió hỏi anh về Nhan Từ Hành ——

Thời gian cứ như vậy, không nhanh không chậm, không chút hoang mang mà trôi qua.

Chỉ chớp mắt, liền đến năm hai đại học.

Trương Cẩm Kính nổi tiếng, so với trong ký ức còn sớm hơn một chút.

Mà nữ nghệ sĩ thế vai nữ chính kia, như Lăng Vu Đề dự liệu, cô ấy bị fans của nữ chính chửi đến không chịu được, anti không ngừng, bây giờ vẫn cứ tằm tằm.

Hiện tại lịch trình của Trương Cẩm Kính hầu như đã kín hết cả năm, cũng không có thời gian trở lại trường học, chớ nói chỉ là về nhà.

Tính toán thời gian, Nhan Từ Hành nên cũng sắp chia tay với Mộ Dung Tuyết.

Đã như vậy, đương nhiên cô phải thỉnh thoảng đi đến trước mặt Nhan Từ Hành xoát độ quan thuộc gì gì đó.

Biết Nhan Từ Hành mỗi ngày đều sẽ đi vào thư viện đọc sách trong hai tiếng, thế nên Lăng Vu Đề cũng tính toán vào thư viện vào lúc đó.

Ngày đó, Lăng Vu Đề vẫn tính thời gian tới thư viện, mỗi lần cô đều là ngồi ở vị trí Nhan Từ Hành có thể nhìn thấy, nhưng không tới gần anh.

Lần này, cô lại lựa chọn ngồi vào bên cạnh anh.

Chọn một quyển sách Tây y, ngồi ở chỗ đó đọc say sưa ngon lành.

Mới đầu, Nhan Từ Hành không để ý đến Lăng Vu Đề, sau đó anh nhìn thấy cô đọc sách Tây y học nên có chút ngạc nhiên nhẹ giọng hỏi: "Tôi nhớ rằng cô học Trung y."

Lăng Vu Đề quay đầu nhìn anh, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, gật đầu: "Úm, là Trung y."

"Vậy sao cô đọc sách về Tây y học?"

Đôi mắt đẹp khẽ nháy: "Lẽ nào học Trung y thì không thể xem Tây y? Tôi xem về nên y học khác chút ít, hiểu thêm một ít tri thức y học! Dẫu sao thì, kỹ nhiều không ép thân mà ~ "

Nhan Từ Hành cảm thấy Lăng Vu Đề nói rất có lý, anh gật gật đầu, nhìn thấy ánh mắt ham học của Lăng Vu Đề, Nhan Từ Hành quý xui thần khiến, mở miệng nói rằng: "Nếu có cái gì không hiểu, có thể hỏi tôi."

Thực ra nói xong mà anh đã hồi hận rồi, hỏi anh? Vậy chẳng phải đã cho hai người có cơ hội thân cận hay sao!

Có điều, Lăng Vu Đề cũng không nhất định sẽ nói được mà ~ Nhan Từ Hành nghĩ như vậy.

Kết quả Lăng Vu Đề lại vô cùng thoải mái gật đầu: "Vậy thì quá tốt rồi! Anh là sinh viên đi đầu này! Thế anh cũng đừng chê tôi phiền phức ~ "

Nhan Từ Hành gật đầu, lời là anh nói, còn có thể nói không sao?!

Sau khi gật đầu, Lăng Vu Đề ghé sát vào Nhan Từ Hành một ít, hai người vai kề vai.

Thân thể Nhan Từ Hành cứng ngắc, rất không tự nhiên.

Nhưng Lăng Vu Đề như là không có phát hiện vậy, bắt đầu lật nội dung trong sách, hỏi Nhan Từ Hành một vài vấn đề cô không hiểu rõ.

Thấy Lăng Vu Đề biểu hiện tự nhiên như thế, Nhan Từ Hành hít nhẹ một hơi, bắt đầu trả lời Lăng Vu Đề.

Một buổi chiều, hai người đều ở trong thư viện. Mới đầu thì Nhan Từ Hành không dễ chịu, lúc sau thì vô cùng tự nhiên trả lời một vài vấn đề y học của Lăng Vu Đề.

Buổi tối Nhan Từ Hành có một buổi học giải phẫu, Lăng Vu Đề không có tiết học. Sau khi biết được là học giải phẫu, Lăng Vu Đề vô cùng hưng phấn đưa ra lời đề nghị có thể đi nghe giảng bài hay không.

Nhan Từ Hành bị sự hưng phấn trong mắt Lăng Vu Đề làm cho kinh ngạc một lúc, anh còn nhớ vào năm thứ nhất đại học, buổi học giải phẫu đầu tiên có bao nhiêu bạn học nữ bị dọa khóc, nôn mửa, hôn mê, số ít lớn gan, học xong cũng ăn không ngon.

Vậy mà Lăng Vu Đề lại biểu hiện hưng phấn như thế?!

Thấy Nhan Từ Hành không trả lời cô, Lăng Vu Đề có chút mất mát cúi thấp đầu: "Không thể được sao? Vậy coi như..."

"Cũng, không phải là không thể..."

Nhan Từ Hành chần chờ mở miệng, lời còn chưa nói hết thì Lăng Vu Đề đã hứng thú kéo tay anh: "Có thật không? Vậy hiện tại chúng ta đi ăn cơm, ăn cơm tối liền tới phòng giải phẫu!"

Tiếp theo, Lăng Vu Đề cũng không cho Nhan Từ Hành cơ hội cự tuyệt, trực tiếp lôi anh rời khỏi thư viện.

Đi trên đường, Lăng Vu Đề vẫn luôn rất tò mò hỏi cảm thụ khi Nhan Từ Hành lần đầu học tiết giải phẫu.

Cô kéo tay anh, vẫn chưa từng buông ra.

Lăng Vu Đề làm bộ vô ý, Nhan Từ Hành thỉnh thoảng sẽ cúi đầu nhìn bàn tay bị cô kéo đi. Cũng không có, lập tức bỏ Lăng Vu Đề ra.

Lăng Vu Đề nói: "Ngày hôm nay anh giảng giải cho tôi cả một buổi chiều, lát nữa còn phải dẫn tôi tới tiết học giải phẫu, bữa tối để tôi mời đi ~ "

"Để tôi mời cơm, tôi là nam sinh." Nhan Từ Hành cảm thấy, để một nữ sinh mời cơm, không có chút thân sĩ nào.

Lăng Vu Đề kiên quyết lắc đầu một cái: "Không được, ngày hôm nay nhất định phải mời anh chứ. Nếu được, hôm nào anh mời tôi đi!"

"... Được rồi."

Ăn tối ở căn tin xong, cô nói chuyện điện thoại với Lăng mẩu rằng cô sẽ về trễ, nói bà nghỉ sớm một chút, sau đó mới cùng Nhan Từ Hành tới phòng giải phẫu.

Phòng giải phẫu ở trong tầng hầm, đi vào, cũng cảm thấy được chênh lệch nhiệt độ đến rõ ràng.

Có loại cảm giác từng trận gió tà thổi đến.

Nếu như nhất gan, phòng chừng đến việc tiến vào cũng không dám đi!

Aya: Giải phẫu à *cười cười*. Chắc Aya sẽ thấp nển cho một nhân vật trước đã, mặc dù quá sớm)))))). Nhưng nếu không có người này thì truyện của chúng ta sẽ kết thúc sớm lắm luôn ấy, giảm còn 600 chương chẳng? Lấy đầu ra 1777 chương a~

Thấy đoạn này hay hay, nên muốn chia sẻ một chút.

Anh nói dùng thuốc, là chích cho Lăng Vu Đề, vào vị trí trong khuỷu tay.

Trước khi chích thì anh còn nói thêm câu: "Hơi đau."

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, à một tiếng, do dự gà bộ nói mình sợ đau, sau đó nhút nhát sợ sệt nhờ anh chích nhẹ một chút hay không?

Nhưng mà sau lại nghĩ rằng, thôi, hiện tại cô đã không sợ đau.

Thật lâu trước kia, hình như cô rất sợ đau.

Chỉ là không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không sợ đau đến mức có thể không nháy mắt mà vận gãy xương cốt của mình.

Chích mà thôi, đúng là hơi đau, nhưng đối Lăng Vu Đề mà nói thì thật giống như bị muỗi chích một chút mà thôi.

Các bạn có muốn xem bộ dạng 0051 hắc hóa không?))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Công lực bạn trai cũ túm khốc (11)

Edit: Aya Shinta

Có điều Lăng Vu Đề xuyên qua tận thế, thứ buồn nôn như zombie cô cũng đã nhìn thấy rồi, đã giết rồi, còn sợ thì thể hả?!

Này khóa giải phẫu này là về thân thể con người, vừa vào đến trong phòng giải phẫu thì có thể nhìn thấy chừng hai mươi học sinh, đại đa số đều là nam sinh.

Trong phòng giải phẫu chỉ đặt ba chiếc giường sắt, phía trên có ba thi thể trần trụi, hai nam, một nữ.

Thi thể rất sạch sẽ, ngoại trừ cứng ngắc tái nhợt, chính là đầy mùi formalin, cũng không có đáng sợ bao nhiêu cả.

Lăng Vu Đề ghé sát vào thi thể quan sát hai bên, trong mắt ánh lên sự hiếu kỳ cùng tìm tòi nghiên cứu, chỉ là không có hoảng sợ.

Không ít người cảm thấy hiếu kỳ đối với cô gái xa lạ xinh đẹp, còn lớn gan này.

Thực ra Lang Văn Phong vô cùng không thích học giải phẫu, nên anh trốn ở trong góc. Nhìn thấy Lãng Vu Đề tới nơi này, anh vừa muốn nhấc chân tới gần Lãng Vu Đề thì giảng viên đã tới rồi.

Vì không để cho giảng viên nhìn thấy mình, sau đó bắt mình đi thí nghiệm giải phẫu, anh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chờ ở trong góc ——

Kết thúc tiết giải phẫu, Lãng Vu Đề không có bị đo hoặc là buồn nôn chút nào, trái lại còn tràn đầy phấn khởi thảo luận nội dung bài học với Nhan Từ Hành.

Vừa này Nhan Từ Hành cùng với giảng viên cùng giải phẫu một thi thể nam

Trong lúc đó, Lãng Vu Đề vẫn ở bên cạnh anh tràn đầy hào hứng nhìn, tình cờ còn có thể hỏi những nội tạng mà cô suy đoán có đúng hay không.

Điều này làm cho Nhan Từ Hành phải nhìn Lãng Vu Đề với cặp mắt khác xưa!

"Vu Đề!"

Nghe thấy tiếng gọi của Lang Văn Phong, Lãng Vu Đề theo tiếng quay đầu lại.

Vừa rồi Lang Văn Phong không có cách nào tới gần Lãng Vu Đề, vào lúc tan học, Lang Văn Phong vội vã đuổi theo.

"Vu Đề, sao cậu đến khóa giải phẫu?" Lang Văn Phong đứng trước mặt Lãng Vu Đề, hỏi

Lãng Vu Đề mỉm cười: "Xế chiều hôm nay cùng Từ Hành đọc sách ở trong thư viện, anh ta nói có khóa giải phẫu, tôi rất hiếu kì, cho nên mới tới."

Từ Hành! Từ Hành!

Lang Văn Phong suýt chút nữa không khống chế lại tâm trạng muốn bạo nộ của anh, nếu như anh không nhìn ra Lãng Vu Đề thích Nhan Từ Hành thì đúng là một thằng ngu ngốc!

Nhan Từ Hành... Nền tôi ngốc ả?

Anh vốn cho rằng mặc dù Lãng Vu Đề cùng Nhan Từ Hành là bạn thời trung học, nhưng đến đại học cũng không gặp nhau làm gì, anh cảm thấy có khả năng là mình cả nghĩ quá rồi.

Thế nhưng, Lãng Vu Đề cùng Nhan Từ Hành, đến cùng thì gặp gỡ từ lúc nào?!

Lãng Vu Đề, có biết Nhan Từ Hành đã có bạn gái hay không?!

Lang Văn Phong cong khóe môi cười cợt, sau đó nhìn về phía Nhan Từ Hành: "Đúng rồi Từ Hành, không phải cậu nói sắp tới sinh nhật bạn gái cậu, muốn bay tới nước M mừng sinh nhật với cô ấy sao? Quyết định khi nào thì đi nhì? Xin nghỉ chưa?"

Đi nước M mừng sinh nhật cho Mộng Tuyết?!

Lãng Vu Đề khẽ rũ mắt xuống, nhưng sự kinh ngạc dưới đáy mắt cũng không thể nào che giấu nổi.

Trong kịch tình, cũng không có tình tiết Nhan Từ Hành tới nước M mừng sinh nhật cho Mộng Tuyết!

Nhan Từ Hành: "Ừm, ngày kia liền đi, đã xin nghỉ rồi." Đi nước M mừng sinh nhật Mộng Tuyết, cũng là quyết định vào mấy ngày trước của anh, đã hơn một năm anh chưa từng gặp Mộng Tuyết, anh, rất nhớ cô!

Lang Văn Phong không nói gì, chỉ là đặt sự chú ý ở trên người Lãng Vu Đề.

Dáng vẻ Lãng Vu Đề cup mắt xuống giữ yên lặng này, dưới cái nhìn của anh, chính là thất lạc, khổ sở...

Anh khẽ cắn răng, tuy rằng đau lòng vì Lãng Vu Đề khổ sở, nhưng cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn, để cho cô biết Nhan Từ Hành đã có bạn gái sớm một chút, mới có thể để cô sớm vượt qua!

Lãng Vu Đề nhanh chóng thoát khỏi kinh ngạc, cô mỉm cười giương mắt nhìn Nhan Từ Hành bên cạnh: "Sắp sinh nhật Mộng Tuyết sao? A ~ Vậy thì lúc đó từ Hành thay tôi chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ đi!"

Nhan Từ Hành gật đầu, nhìn Lãng Vu Đề dường như đã không để ý đến chuyện trước đây nữa, nghĩ rằng lúc đó cô chán ghét Mộng Tuyết như vậy, cũng là do trước đây không hiểu chuyện đi.

"Ừm! Thời gian không còn sớm, tôi phải về nhà, tạm biệt!" Cô phất tay nói tạm biệt với Nhan Từ Hành cùng Lang Văn Phong, sau đó nhấc chân rời đi.

Thấy Lãng Vu Đề đi rồi, Nhan Từ Hành cũng chuẩn bị trở về ký túc xá, vừa đi được hai bước thì bị kéo lại.

Nhan Từ Hành quay đầu lại nhìn Lang Văn Phong: "Làm sao?"

"Vu Đề, biết cậu có bạn gái!?" Anh cho rằng Lãng Vu Đề không biết!

"Đương nhiên biết, chúng tôi đều là bạn thời cao trung." Nhan Từ Hành nói thế, sau đó nhẹ nhàng bỏ tay Lang Văn Phong ra, chân bước về phía trước.

Lang Văn Phong nhàu mày gất gao, đuổi theo Nhan Từ Hành: "Vậy tại sao Vu Đề còn thích cậu?!"

Ngốc! Biết cậu ta có bạn gái thì không thể thích sao? Vậy thì những nữ sinh coi Nhan Từ Hành là nam thần Y đại cũng không thể thích Nhan Từ Hành?!

Nhan Từ Hành dừng bước lại nhìn Lang Văn Phong: "Cậu nói những gì đấy!" Coi như Lãng Vu Đề thích anh, vậy cũng chỉ còn lại một chữ "từng" mà thôi.

Hiện tại mọi người đều là người trưởng thành rồi, anh có bạn gái, cô có cuộc sống của chính mình!

"Tôi nói vậy? Thật ra tôi hi vọng mình chỉ nói vậy mà thôi! Nhan Từ Hành tôi cảnh cáo cậu, cậu là người có bạn gái, Vu Đề là người tôi yêu! Tốt nhất cậu nên giữ khoảng cách với cô ấy, nếu không... Chúng ta, liền, tuyệt giao!"

Lang Văn Phong buông "lời hung ác" xong thì dậm chân một cái, chạy đi, để lại một Nhan Từ Hành vô cùng cạn lời.

Di động vang lên, là tin nhắn.

Người nhắn là Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết nói: Ngày hôm nay khí trời rất tốt đấy, nhớ anh lắm ~

Nhan Từ Hành câu môi cười, trả lời: Anh cũng nhớ em.

Anh ngẩng đầu nhìn vòm trời đến cả sao cũng chẳng có, tưởng tượng đến bầu trời quang đãng bên nước M.

Di động vang lên lần nữa, vẫn là tin nhắn.

Nhan Từ Hành cúi đầu, anh cho rằng là Mộng Tuyết, kết quả lại là Lãng Vu Đề nhắn tới.

Buổi chiều lúc ăn cơm tối bọn họ cũng trao đổi số điện thoại di động, vậy cho nên Lãng Vu Đề có phương thức liên lạc với anh.

Lãng Vu Đề nói: Ngày hôm nay phiền anh rồi, cũng cảm ơn anh! [Khuôn mặt tươi cười]

Suy nghĩ một chút, Nhan Từ Hành trả lời bằng hai chữ: Không cần*.

* Chỗ này Nhan Từ Hành trả lời bằng hai chữ là: 不谢, dịch ra tiếng việt là "Không cần cảm ơn", 4 chữ lặn đóTVT.

Lãng Vu Đề bên kia điện thoại nhìn thấy được có hai chữ keo kiệt này, hơi bất mãn bĩu môi.

Cô đứng sau lối đi, nhìn xe cộ lui tới, có chút mờ mịt thờ dài một hơi.

Ngày kia Nhan Từ Hành tới nước M mừng sinh nhật với Mộng Tuyết, đó là tình tiết không có trong nội dung vở kịch.

Nói cách khác, nội dung vở kịch phát sinh thay đổi!

Cũng nói là, Mộng Tuyết cùng Nhan Từ Hành vốn nên chia tay vào ba tháng sau, rất có thể sẽ không chia tay nữa!

Cũng nói cách khác, Nhan Từ Hành cũng có thể nghịch tập trở thành nam chủ!

OMG! Lãng Vu Đề cảm thấy hiện tại cô hận không thể lập tức chạy ra ngoài đường cho xe đụng chết, sau đó nhiệm vụ trực tiếp thất bại luôn đi!

Mẹ nó chứ! Vị Diện Hiệp Hội thực biết chọn đối tượng công lược cho cô!

Hạ Luân: Đối tượng công lược lần này là do Hội trưởng đại nhân chỉ định, không thể trách tôi nha ~

Khi đèn xanh đối diện vạch qua đường sáng lên, Lãng Vu Đề nhấc chân theo đoàn người.

Hiện tại, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, cô không thể ý lại nội dung vở kịch, hiện tại tình tiết đã trôi xa đến phương trời nào rồi.

Aya: Buồn nôn vì mấy cái tin nhắn... Làm ơn TvT cho tui yên cái!

Nhớ cái con khi, chắc Mộng Tuyết cô đang bận hú hí với cái ông thầy giáo chứ gì *khinh bĩ*.

Tiếp tục nào.

Chính là hiện tại..... Anh lại nằm ở chỗ này!

Lãng Vu Đề run rẩy xuống tay, đi xốc tằm vải trắng đang trùm đi thể lên.

Sợ đã nứt ra rồi, máu óc cũng lộ ra, dây dính.

Đầu của anh đã biến hình, thậm chí thoát nhìn có chút ghê tởm.

Nhưng Lãng Vu Đề chăm chú nhìn gương mặt kia, nhìn gương mặt tựa hồ đã biến dạng.

Đúng vậy, cho dù không dám tin tưởng, nhưng đây là Tịch Từ Thu.

Lãng Vu Đề lui ra phía sau hai bước, đầu óc ảm một tiếng, tầm mắt đều nhòe dần đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Công lược bạn trai cũ túm khốc (12)

Edit: Aya Shinta

Về đến nhà, Lãng mẫu cũng không có nghỉ ngơi, mà mặc áo ngủ ngồi ở trên ghế sofa, vừa xem ti vi, vừa chờ cô trở về.

Nhìn thấy Lãng Vu Đề trở về, Lãng mẫu đứng dậy khỏi ghế: "Trở về rồi! Có đói bụng hay không? Có muốn ăn khuya hay không? Mẹ đi làm cho con."

Lãng Vu Đề mỉm cười lắc đầu một cái: "Không cần mẹ, con không đói bụng." Tâm tình không tốt, kẻ tham ăn cũng ăn không nổi đâu...

"Đúng rồi mẹ, không phải con đã nói không cần chờ con, nghỉ sớm một chút rồi sao?" Lãng Vu Đề đặt túi lên ghế sofa.

Lãng mẫu khẽ cười, chỉ vào TV nói rằng: "Mẹ vốn định ngủ, trong lúc vô tình thì nhìn thấy phim truyền hình chị con đóng đang truyền tin tức, nên muốn nhìn một chút rồi ngủ tiếp." Nói xong, Lãng mẫu lại thờ dài.

Lãng Vu Đề biết tại sao Lãng mẫu thờ dài, bây giờ Trương Cẩm Kính càng ngày càng bận rộn, có lúc coi như có gọi điện thoại được nhưng cũng không nói chuyện được mấy phút.

Hiếm thấy có thời gian nghỉ ngơi, Lãng mẫu lại đau lòng cho Trương Cẩm Kính, nói với cô ấy phải nghỉ ngơi thật tốt.

Lãng mẫu nhớ Trương Cẩm Kính!

Thấy Lãng mẫu như vậy, Lãng Vu Đề cười cười: "Sự nghiệp của chị bây giờ đang phát triển, mẹ chờ xem, chị sẽ nhanh chóng nâng cúp trở về! Nếu mẹ nhớ chị, có thể đi thăm đoàn phim mà! Vừa vặn mẹ tới, có thể nấu nhiều canh cho chị bồi bổ sức khỏe cũng được!"

Nghe Lãng Vu Đề nói thế, Lãng mẫu có chút do dự. Đau lòng con gái lớn, lại không yên lòng con gái nhỏ...

"Vậy thì mẹ đi gặp Cẩm Cẩm, qua mấy ngày sẽ trở lại." Lãng mẫu mở miệng nói.

Lãng Vu Đề gật đầu: "Cũng có thể chơi thêm mấy ngày mà, coi như là đi du lịch! Được rồi, con mệt quá, tắm rồi ngủ cái đã. Mẹ cũng ngủ sớm một chút nha!"

Lãng mẫu gật đầu, lúc này phim truyền hình đã kết thúc: "Vậy mẹ đi ngủ đây."

Tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường, Lãng Vu Đề trợn tròn mắt ngủ không được...

Cô lấy điện thoại đi động ra nhìn đồng hồ, vào lúc này, chắc Nhan Từ Hành đang liên lạc với Mộng Tuyết đi...

Trong kịch tình, Nhan Từ Hành là nam phụ có rất nhiều đất diễn, trước khi nam chủ còn chưa xuất hiện. Anh tạo cho người ta một loại ảo giác rằng anh chính là nam chủ.

Vì lẽ đó, thực tế hiện giờ so với miêu tả trong kịch tình chênh lệch nhau nhiều như vậy, Lãng Vu Đề thật sự có chút bận tâm.

Đêm, dần khuya...

Lãng Vu Đề lắc lắc đầu, quảng toàn bộ những chuyện phiền lòng này đi, trở mình, ôm gối ngủ ——

Ngày tiếp theo, Lãng Vu Đề không có dự định đi tìm Nhan Từ Hành.

Hôm qua cô đã xoát độ hảo cảm xoát đến bốn mươi lăm điểm, ngày hôm nay còn đi tìm anh nữa thì cũng không tăng thêm hảo cảm.

Hon nữa, ngày mai anh ta phải đi nước M, ngày hôm nay chung quy còn phải mua quà sinh nhật cho Mộng Tuyết!

Nhưng điều Lãng Vu Đề bất ngờ chính là, cô không có đi tìm Nhan Từ Hành mà Nhan Từ Hành lại chủ động tìm cô.

Nhìn Nhan Từ Hành đứng trước cửa lớp, Lãng Vu Đề có chút bất ngờ.

Cô lên phía trước dò hỏi: "Anh đến tìm tôi sao?"

Nhan Từ Hành gật đầu, hình như anh hơi do dự, cũng có chút không được tự nhiên.

Sinh viên chung quanh đều dừng ánh mắt hiếu kỳ bất quá mà nhìn về phía Lãng Vu Đề cùng Nhan Từ Hành, không ít nữ sinh lên lút phạm hoa si Nhan Từ Hành, sau đó đổ kị vì Lãng Vu Đề có được ánh mắt chăm chú của Nhan Từ Hành...

Lăng Vu Đề tự động lờ những ánh mắt kia đi, Nhan Từ Hành cũng đã bị nhìn đến quen rồi, cho nên cũng không có quan tâm.

"Úm... Muốn cô giúp một chuyện." Nhan Từ Hành nói.

Tìm cô hỗ trợ?! Cũng thật là bất ngờ!

Đường nhiên Lăng Vu Đề đương nhiên rất tình nguyện giúp rồi, tuy cô không biết là cần giúp việc gì.

Cô mỉm cười gật đầu "Được! Lúc nào?"

"Lát nữa cô có tiết không?"

"Lát nữa còn có một tiết, sau đó thì không có." Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay mình một chút rồi nói.

"Tốt lắm, vậy lát nữa tôi chờ cô ở công nam."

"Được ~ "

Nhan Từ Hành vừa đi thì có người vây hỏi Lăng Vu Đề về quan hệ của hai người, Lăng Vu Đề giải thích rằng họ chỉ có quan hệ bạn bè bình thường, những người kia vẫn hỏi không ngừng nghỉ.

May là chuông vào học vang lên, giải cứu Lăng Vu Đề.

Đang học thì Lăng Vu Đề vẫn còn suy đoán Nhan Từ Hành muốn tìm cô giúp cái gì, có điều, cũng không khó đoán ra.

Ngày mai Nhan Từ Hành đi nước M, đơn giản chính là muốn chọn quà cho Mộng Tuyết. Tìm cô, hẳn là muốn cô giúp anh mua quà cho Mộng Tuyết chứ gì?

A ~ giúp tình địch chọn quà, sao lại cảm thấy có chút khó chịu vậy kia!

Tan học thì Lăng Vu Đề liền đi tới công nam. Lúc cô đến, Nhan Từ Hành đã chờ ở đó.

Cô bước đến bên người Nhan Từ Hành: "Chờ lâu lắm rồi sao?"

Nhan Từ Hành lắc đầu một cái: "Không có lâu, chúng ta đi thôi." Nói xong, Nhan Từ Hành dẫn Lăng Vu Đề đi đến trạm xe buýt.

Lăng Vu Đề đi sau anh, có chút tò mò hỏi: "Từ Hành anh muốn tôi giúp anh làm gì thế?"

Nhan Từ Hành nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề, nói rằng: "Muốn cô giúp tôi chọn quà cho Mộng Tuyết."

Khi anh nói câu nói này thì vẫn nhìn chăm chăm vào Lăng Vu Đề, cẩn thận chú ý đến biểu hiện trên khuôn mặt của cô.

Lăng Vu Đề cũng sớm đoán được rồi, cho nên đối với câu trả lời của Nhan Từ Hành, cô không có bất kỳ bất ngờ, hoặc là kỳ lạ nào.

Cô thoải mái gật đầu: "Hóa ra là cái này à, không thành vấn đề!"

Nhan Từ Hành ngăn người, sờ đi anh tìm Lăng Vu Đề, kỳ thực có hai nguyên nhân.

Một trong số đó thì quả thực là muốn nhờ Lăng Vu Đề giúp anh chọn quà, một nguyên nhân khác lại là vì chuyện tối ngày hôm qua, Lang Văn Phong nói Lăng Vu Đề thích anh.

Vậy nên anh muốn mượn cơ này để thăm dò Lăng Vu Đề một hồi.

Theo lý mà nói, nếu như Lăng Vu Đề còn thích anh, nghe thấy anh nhờ cô giúp anh chọn quà cho bạn gái thì cho dù che giấu thế nào đi chăng nữa, cũng có thể sẽ lộ ra một vài sơ hở.

Nhưng về mặt Lăng Vu Đề vô cùng tự nhiên, anh không hề nhìn ra được cô còn thích anh chút nào!

Điều này làm cho Nhan Từ Hành thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, trong lòng anh lại có chút khó chịu, về phần tại sao khó chịu thì chính anh cũng không biết.

Cứ như thế, Lăng Vu Đề cảm ứng được Nhan Từ hành thêm cho cô năm điểm, năm mươi điểm hảo cảm!

Việc này còn tốt hơn rất nhiều so với Lăng Vu Đề tự tình, cô vốn không có dự tính rằng hôm nay Nhan Từ Hành sẽ thêm hảo cảm!

Xem ra, cô phải để tâm chọn quà cho Mộng Tuyết mới được!

Khi ngồi xe buýt tới trung tâm mua sắm, thỉnh thoảng Lăng Vu Đề có hỏi Nhan Từ Hành về một vài vấn đề Tây y.

Cô không hề đề cập tới việc thời trung học, bởi vì nếu mà nhắc tới, khó tránh khỏi việc khiến Nhan Từ Hành nghĩ đến hai người đã từng yêu nhau.

Hiện tại không phải là lúc dựa vào đoạn tình đầu để tăng độ hảo cảm!

Trung tâm mua sắm cách trường đại học hơi xa, cần nửa tiếng, xe thì lại tắc lử, tới ngày hôm qua Lăng Vu Đề ngủ rất trễ nên không nhìn được con buồn ngủ.

Cô vốn dựa vào trên cửa thủy tinh ngủ, đến khi Nhan Từ Hành nghe thấy đầu cô đụng phải cửa kính lần thứ mười thì...

Aya: Vâng, đừng tâm chọn quà:))))))

Tiếp tục nào ~

Tốc độ của cô nhanh đến mức ả còn chưa phản ứng kịp, trong khi những người khác cảm thấy hoa mắt thì Lăng Vu Đề đã không thấy tăm hơi...

Chỉ có vài tiếng "rắc, rắc", cùng với tiếng hô đau của ả.

Đến khi mọi người bình tĩnh lại, ả đã ngã trên sàn mà kêu rên.

Lăng Vu Đề... Trục tiếp dùng tay vịn gậy cánh tay ả, sau đó lại giẫm đứt bàn chân ả.

Những người khác, trừ Hạ Luân đã chuẩn bị tâm lý thì đều bị hành động của Lăng Vu Đề dọa cho sợ hãi người!

Hội, hội trường phu nhân tương lai này, lại xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Vô cùng không thích hợp với bộ dạng mềm mại yếu đuối của cô!

Lăng Vu Đề cúi người nhìn ả: "Tôi nói rồi, đây chỉ là bắt đầu thôi. Tôi sẽ không để cô chết dễ dàng thoải mái như vậy đâu!"

Cô nhấc chân, để gậy cao gót nhấn thẳng vào trong con ngươi của ả, không chút lưu tình.

Những người bên cạnh nhìn thấy máu tươi trào ra, hình như của cô tiếng nước nhóp nhép vậy...

"A!----" ả giương miệng kêu, hai tay vì bị chặt đứt mà không thể vùng vẫy, gót giày của Lăng Vu Đề cắm sâu vào trong hố mắt ả, nên đầu cũng không động nổi.

Thấy ả thống khổ kêu to, nụ cười trên gương mặt Lăng Vu Đề càng thêm xán lạn một ít.

Hãy làm một cuộc so sánh nho nhỏ giữa 0051 trong thế giới đầu và trong đoạn trích trên nào các đồng chí:))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Công lược bạn trai cũ túm khóc (13)

Edit: Aya Shinta

Anh thực có chút không đành lòng nên nghiêng đầu cô lên trên vai của mình.

Nhìn Lăng Vu Đề hai mắt nhắm nghiền, ngủ rất là ngon lành, Nhan Từ Hành có chút dờ khóc dờ cười.

Bị đụng phải nhiều lần như vậy, anh nghe cũng cảm thấy đau mà Lăng Vu Đề cũng không có tỉnh lại!

Điều này làm cho Nhan Từ Hành nhớ tới tối hôm Lăng Vu Đề uống rượu say, cái tát vang dội kia, cùng với việc, bị cô phun nước vào mặt..

Sau đó thì anh không nắm được quyền tự chủ, nghĩ đến bộ dạng Lăng Vu Đề trùm khăn tắm..

Anh quơ đầu, thảm mắng mình một tiếng, sau đó đặt sự chú ý đến phong cảnh phía ngoài.

Xe buýt ngừng trước trung tâm thương mại, Nhan Từ Hành lay tỉnh Lăng Vu Đề.

Cô mê man hấp háy mắt nhìn vị trí mình ngồi rồi đưa tầm mắt lên trên gương mặt của Nhan Từ Hành, cô mới nhớ rằng mình tới đây làm chi.

Cô đỏ mặt, áy náy cười cười với Nhan Từ Hành: "Tối hôm qua ngủ trễ quá..."

Sau khi hai người xuống xe thì họ trực tiếp đi đến cổng lớn của trung tâm thương mại.

Vừa đi, Lăng Vu Đề vừa hỏi Nhan Từ Hành: "Anh muốn mua gì thứ gì để tặng cho Mộng Tuyết?"

Nhan Từ Hành lắc đầu một cái, bởi vì đây là sinh nhật năm hai mươi tuổi của Mộng Tuyết nên Nhan Từ Hành cảm thấy rất quan trọng, trong lòng anh cũng không nắm chắc lắm

"Vậy thì, Mộng Tuyết thích thứ gì thế?" Lăng Vu Đề lại hỏi.

"... Đồ nào đẹp..." Suy nghĩ hồi lâu, Nhan Từ Hành mới nói ra được ba chữ này.

Chính là đẹp! Chỉ cần đẹp, Mộng Tuyết đều yêu thích!

Lăng Vu Đề gãi vạt cạo lỡi, lườm một cái: "Vậy nếu như chúng ta chọn cho Mộng Tuyết một món quà mà cô ấy không thích, anh cũng đừng trách tôi nha ~ "

Nhan Từ Hành gật đầu: "Được!"

Quay đầu đi, trong mắt Lăng Vu Đề xẹt qua một tia ác ý. Nhất định cô sẽ, vô cùng dễ tâm chọn quà cho Mộng Tuyết!

Vào trung tâm, Lăng Vu Đề kéo Nhan Từ Hành thẳng tiến đến cửa hàng chuyên bán nước hoa.

"Các cô gái đều thích dùng nước hoa, bình thường tôi cũng sẽ dùng, series nước hoa của hãng này rất tốt! Anh cảm thấy nên tặng nước hoa thế nào?"

Nhan Từ Hành không có bao nhiêu ý kiến đối với việc chọn quà, thế nên anh cũng chỉ gật đầu.

Lăng Vu Đề đưa tay trở trở mũi mình, suy tư một chút rồi nói rằng: "Có điều chỉ tặng nước hoa như vậy thì quá phổ thông rồi..."

Cô lại kéo Nhan Từ Hành tay đến một quầy hàng khác, sau đó chỉ vào bên trong quầy nói rằng: "Tặng dây chuyền nước hoa có được hay không? Vừa có hương thơm của nước hoa, còn có thể làm đồ trang sức!"

Người phục vụ đứng bên trong quầy mỉm cười: "Tiểu thư nói rất đúng đó! Cửa hàng của chúng tôi có rất nhiều loại dây chuyền nước hoa, sau khi chọn được kiểu dáng ưng ý thì có thể chọn nước hoa, rồi đổ nước hoa vào trong mặt dây chuyền."

Lăng Vu Đề nghiêm túc cúi đầu chọn lựa ở trên quầy, thỉnh thoảng cô sẽ hỏi Nhan Từ Hành rằng kiểu dáng nào thì được.

Cuối cùng Lăng Vu Đề và Nhan Từ Hành chọn một sợi dây chuyền có mặt là ngôi sao năm cánh, ngôi sao không quá lớn, làm bằng thủy tinh trong suốt, sau khi có màu của nước hoa được rót vào thì đảm bảo sẽ rất đẹp!

Chọn dây chuyền xong rồi bắt đầu chọn hương nước hoa.

Trong rất nhiều hương nước hoa, Lăng Vu Đề chọn hoa tường vi.

Không biết tại sao, cô rất thích hoa tường vi.

Hình như ở thế giới trước đó, cô ở trong một nơi có hoa tường vi.

Sau đó khi chuyển nơi sống, nơi đó vẫn tràn ngập sắc tường vi..

"Hoa tường vi có được hay không? Tôi cảm thấy mùi hoa tường vi rất tươi mát, không quá nồng, khi đeo trên cổ thì mùi quá nồng cũng không tốt. Anh cảm thấy thế nào?"

Lăng Vu Đề gợn tay lên, để cô tay xịt thử nước hoa vào Nhan Từ Hành, để anh cũng ngửi được mùi nước hoa.

Nhan Từ Hành ngửi một cái, cảm thấy quả thật không tệ.

Thực ra này giờ cũng ngửi khá nhiều loại, anh cảm thấy mỗi loại hương của các loại nước hoa đều gần như nhau, rất khó phân biệt được.

Anh gật gù: "Vậy thì loại này đi!"

Người phục vụ rót nước hoa vào trong mặt dây chuyền bằng thủy tinh, nước hoa màu hồng nhạt làm thủy tinh long lanh lên rất đẹp!

Người bán hàng cẩn thận bỏ dây chuyền vào trong hộp từng li từng tí một, sau đó đưa cho Nhan Từ Hành đã thanh toán tiền xong: "Cảm ơn đã ghé thăm! Hoan nghênh lần sau lại đến!"

Nhan Từ Hành gật đầu, dẫn Lăng Vu Đề rời đi.

"Thời gian còn sớm, tăng năm có rạp chiếu bóng, cùng đi xem điện ảnh được chứ?" Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Nhan Từ Hành.

Cô vẫn luôn mỉm cười, dường như tâm tình rất tốt!

"Được, quà cảm ơn cho việc đã giúp tôi mua quà, tôi mời cô xem phim" Nhan Từ Hành nói.

"Thật tốt! Đây chính là lần thứ hai chúng ta cùng xem phim đó!" Lăng Vu Đề cười nói xong rồi lại lập tức ngậm miệng, sau đó có chút không tự nhiên quay đầu đi.

Thần hình của Nhan Từ Hành vì Lăng Vu Đề mà cứng ngắc một hồi, trong đáy mắt anh cũng xẹt qua một tia không tự nhiên.

Đúng vậy, đây là lần thứ hai bọn họ cùng đi xem phim.

Lần thứ nhất, là khi hai người họ mới yêu nhau được hai tháng.

Trí nhớ anh luôn rất tốt, chỉ là rất nhiều ký ức, anh đều chôn thật sâu theo thói quen.

Anh nhớ lúc đó bọn họ đến xem một bộ phim điện ảnh về tình yêu thời thanh xuân, chuyện kể về đôi tình nhân, cuối cùng bởi vì nhiều nguyên nhân mà không thể không chia tay. Sau khi họ đều đã trưởng thành thì chàng trai còn đi tham dự

hôn lễ của cô gái.

Không có bi thương nhiều, nhưng Lăng Vu Đề lại khóc lóc từ trong rạp chiếu bóng đi ra.

Sau đó, cô ôm anh mà nói: Từ Hành, em tuyệt đối sẽ không chia tay với anh! Em muốn chúng ta mãi ở bên nhau!

Lúc đó anh liên tục gạt đầu, nói được.

Buổi tối ngày hôm ấy, anh không kim lòng được mà hôn cô...

Đứng tại lan can trong thang máy, Nhan Từ Hành giương mắt nhìn Lăng Vu Đề đứng cao hơn mình một bậc thang.

Rõ ràng, người đã nói rằng sẽ luôn ở bên nhau, cuối cùng lại là người đưa ra đề nghị chia tay trước.

Anh vốn cho rằng khi ký ức thức tỉnh lần nữa, anh sẽ phần nộ.

Nhưng không, nếu có, là cảm giác đơn thuần ngấy thơ, cùng chút nuối tiếc...

Độ hào cảm không tăng không giảm, Lăng Vu Đề không biết lúc này mình nên vui vẻ hay là ủ rũ.

Nếu như trừ độ hào cảm thì nói rõ Nhan Từ Hành vẫn còn tức giận đối với đoạn tình yêu lúc trước.

Nếu như tăng, nói rõ Nhan Từ Hành có thể còn có chút cảm giác đối với cô...

Thế nhưng, độ hào cảm không tăng không giảm đã nói rõ rằng, Nhan Từ Hành đã không còn bất kỳ luyến tiếc nào với trước kia nữa!

Đến rạp chiếu bóng, thời gian gần đây có chiếu hai bộ phim.

Một bộ phim khoa học viễn tưởng, một bộ phim tình cảm thanh xuân.

Lăng Vu Đề không hề do dự chút nào, trực tiếp lựa chọn phim khoa học viễn tưởng.

Cô cười đẩy Nhan Từ Hành đi xếp hàng, tựa như sự lúng túng khi nãy cũng không tồn tại: "Tôi đi mua bóng ngô, nhớ chọn hai vị trí thật tốt đấy!"

Nhan Từ Hành gạt đầu, đi xếp hàng.

Anh đã cho rằng Lăng Vu Đề muốn chọn phim tình cảm thanh xuân, nhưng Lăng Vu Đề lại ghét bỏ bầu môi: "Mấy bộ phim đó đều lừa gạt nước mắt, tẻ nhạt!"

Anh cầm hai vé xem điện ảnh cùng một hộp bóng ngô loại lớn, Lăng Vu Đề lại cầm hai ly coca.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Công lược bạn trai cũ túm khóc (14)

Edit: Aya Shinta

Nhìn cô cười híp mắt chờ kiểm vé vào rạp chiếu, sau đó vô cùng thích thú nói với anh: "Trước đó tôi có xem trailer của bộ phim này trên internet, chỉ là trailer thôi mà đã rất đẹp rồi! Phim 2D đã làm ra được hiệu quả 3D, nên hoàn toàn không cần 3D!"

Nhan Từ Hành nghiêng đầu, nhìn về mặt chờ mong khi xếp hàng chờ kiểm vé của Lăng Vu Đề. Anh hé miệng, mới vừa muốn mở lời thì điện thoại đặt ở trong túi quần bắt đầu rung.

Nhan Từ Hành đưa vé phim cho Lăng Vu Đề cầm, sau đó đưa tay lấy điện thoại.

Trên màn hình hiển thị Mộng Tuyết đang gọi tới, Nhan Từ Hành cầm điện thoại đi tới nơi ít người rồi mới nhận điện thoại: "A lô, Tuyệt Nhi."

Mộng Tuyết bên kia đầu điện thoại đầy ý cười: "Từ Hành, anh đang làm gì? Lại đang đọc sách ký túc xá sao?"

"Còn ở bên ngoài." Nhan Từ Hành trả lời.

Mộng Tuyết có chút bất ngờ nhướng mày lên, cũng muốn hỏi vì sao lúc này Nhan Từ Hành lại ở bên ngoài? Đi cùng ai?

Cô mở miệng, vẫn chưa có hỏi anh thì nghe thấy một giọng nói hơi quen thuộc vang lên ở đầu bên kia điện thoại: "Từ Hành, bắt đầu kiểm vé! Anh nhanh lại đây đi!"

Nhan Từ Hành dừng một chút, mở miệng nói: "Được rồi."

Mộng Tuyết cảm giác trong nháy mắt, cả người cô đều không tốt, cô nhớ ra giọng nói kia! Đó là, Lăng Vu Đề!

Nhưng Lăng Vu Đề sao lại ở cùng Nhan Từ Hành?!

Mộng Tuyết không biết Lăng Vu Đề và Nhan Từ Hành học cùng trường đại học, bởi vì Nhan Từ Hành cảm thấy không cần phải nói với cô. Dù sao cùng trường gì đấy cũng không có đặc thù nên anh không có nói cho Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết vẫn cho là Lăng Vu Đề cũng giống như lớp 12, coi Nhan Từ Hành như là người xa lạ.

Nhưng mà cô ấy lại gọi anh là "Từ Hành", thân thiết như thế...

Vì sao hai người họ lại đi với nhau?!

Lúc này Mộng Tuyết có rất nhiều nghi vấn, cô muốn chất vấn tại sao Nhan Từ Hành lại đi cùng Lăng Vu Đề!

Có, có phải anh hẹn hò với Lăng Vu Đề sau lưng cô hay không?!

Nếu như cô hỏi, Nhan Từ Hành nhất định sẽ giải thích!

Đáng tiếc, Mộng Tuyết cũng không có hỏi!

Cô sợ sau khi cô hỏi rồi, đáp án nhận được cũng không phải là đáp án cô muốn!

Cô sợ, cô sẽ không chịu đựng nổi đáp án kia!

Ngay khi Nhan Từ Hành gọi cô, Mộng Tuyết lại hơi gấp: "Đột, đột nhiên em nhớ là lát nữa có tiết học, em cúp trước đây, bye bye!"

Nói xong, không chờ Nhan Từ Hành ở đầu bên kia đáp lại, Mộng Tuyết đã vội vã mà cúp điện thoại.

Nhan Từ Hành đang muốn giải thích với Mộng Tuyết về tiếng gọi của Lăng Vu Đề vừa rồi, lời anh lại nghẹn trong cổ họng.

"Từ Hành, anh còn đứng ở chỗ này làm gì! Điện ảnh sắp bắt đầu rồi!"

Lăng Vu Đề chờ đến mức thiếu kiên nhẫn trực tiếp đi tới kéo cánh tay Nhan Từ Hành, đi về cửa soát vé.

Nhan Từ Hành nghĩ rằng nếu Mộng Tuyết không có hỏi, hẳn là không nghe thấy Lăng Vu Đề đi.

Ừ, quên đi, dù sao anh với Lăng Vu Đề trong lúc này cũng không có gì, không cần đi giải thích.

Được rồi, cô không hỏi, anh không giải thích.

Cứ như thế, Mộng Tuyết thích suy nghĩ lung tung nên hiểu lầm liên này sinh!

Lăng Vu Đề cũng không biết rằng khi cô vô tình xen miệng, đã trở thành ngòi nổ chia tay giữa Mộng Tuyết cùng Nhan Từ Hành..

Xem xong phim, Lăng Vu Đề vẫn chưa hết thòm thèm: "Bộ phim này thực sự là quá hay, ngày mai tôi muốn kéo Dao Dao cùng xem thêm lần nữa!"

Nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối, Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Nhan Từ Hành: "Anh mời tôi xem phim, tôi mời anh ăn MacDonald được chứ?"

Nhan Từ Hành lắc đầu một cái: "Không được, tôi phải về ký túc xá, ngày mai phải ra sân bay sớm một chút."

"Há, vậy cũng tốt."

Một đường không nói chuyện đi tới trạm xe buýt, xe công cộng về Ý đại diện rồi, Lăng Vu Đề mỉm cười phát phát tay: "Bye bye! Đi nước M chơi vui về nhé!"

Nhan Từ Hành gật đầu: "Được."

Nhìn xe công cộng đi xa, Lăng Vu Đề mới ngồi ở bên băng ghế dài dưới trạm xe, cúi đầu ủ rũ..

Lăng Vu Đề không biết lần này Nhan Từ Hành đi nước M bao lâu, cô không có hỏi.

Bắt đầu gió nổi lên, Lăng Vu Đề nắm thật chặt chiếc áo khoác trên người. Một chiếc xe buýt dừng trước trạm, cô đứng dậy lên xe, sau đó tìm một vị trí sát cửa sổ rồi ngồi xuống.

Số cô may, vừa về đến nhà thì trời đổ mưa. Không có mang dù, nếu như chậm một chút thì gặp mưa là tránh không được.

Trong nhà không có ai, Lăng Vu Đề đi thăm đoàn phim của Trương Cẩm Kính.

Lăng Vu Đề không có mở đèn phòng khách, trực tiếp vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi trở về phòng.

Nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nhưng làm thế nào cũng ngủ không được.

Đột nhiên, cô mở mắt ra, sau đó tần ngần đến đi động đặt cạnh giường.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại chiếu lên trên gương mặt của cô, Lăng Vu Đề hé mắt, sau đó tay chỉ ở trên màn hình đi động rồi trượt đi.

Đại khái hai phút sau, Lăng Vu Đề lại tắt đi động, đặt ở bên cạnh gối.

Cô vừa gửi tin nhắn cho Nhan Từ Hành, thế nào thì cô cũng phải tìm cảm giác tồn tại!

Cho nên cô nói với Nhan Từ Hành, nghe nói mấy ngày nay ở nước M sắp có bán điện thoại cặp, có thể mua giúp tôi một cặp hay không? Đến khi đó đưa tiền cho anh? Hoặc là hiện tại tôi chuyển khoản cho anh?

Mua điện thoại đi động chỉ là cái có mà thôi, có điều, hãng đi động đó rất tốt, hơn nữa là bán giới hạn! Bây giờ trong nước vẫn chưa có, đúng lúc hai ngày nữa thì nước M bắt đầu bán.

Chỉ chốc lát sau, Nhan Từ Hành trả lời: Được, có điều không cần trả tiền, tháng sau là sinh nhật cô, coi như là quà sinh nhật.

Nhan Từ Hành vẫn nhớ được sinh nhật của cô, điều này làm cho Lăng Vu Đề hơi kinh ngạc. Nhấn ột cái icon đáng yêu qua, sau đó nói: Vậy thì cảm ơn!

Nhan Từ Hành trả lời một chữ "Ừ".

Lăng Vu Đề xem xong rồi để điện thoại đi động ở một bên, cũng không trả lời nữa, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Sáng mai không có tiết, Lăng Vu Đề không tới sân bay tiễn Nhan Từ Hành.

Tiền cái gì? Cô cũng không thể xoát độ tồn tại quá mức, bằng không thì cái được không bù đắp cái mất nổi đâu!

Thời gian một buổi sáng, Lăng Vu Đề đều nằm ở trên giường dùng đi động xem phim truyền hình, xem phim bí kịch, khóc đến nước mắt nước mũi, gối cũng bị cô khóc cho ướt mềm.

Vừa xem đến khi khóc thổ không ra hơi thì có một cú điện thoại gọi tới, Lăng Vu Đề nấc một tiếng, sau đó nhận điện thoại, giọng cô cũng nức nở: "Văn Phong."

Lang Văn Phong ở đầu bên kia lập tức nhận máy: "Vu Đề, cậu làm sao mà khóc?!! Ai bắt nạt cậu?!! Cậu ở đâu?!!"

Lang Văn Phong vội hỏi, vừa vội vã mặc quần dài rời giường.

Lăng Vu Đề rút một tờ giấy lau nước mắt của mình: "Không, không có ai bắt nạt tôi, tôi chỉ là..." Xem phim truyền hình.

Nói còn chưa dứt lời, Lang Văn Phong liền bắt đầu rống lên: "Có phải là tên tiểu tử thú Nhan Từ Hành kia bắt nạt cậu?!"

Lang Văn Phong cảm thấy, có thể làm cho Lăng Vu Đề khóc thành cái dạng này, cũng chỉ có tên Nhan Từ Hành đó!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 237: Công lược bạn trai cũ túm khóc (15)

Edit: Aya Shinta

Ngày hôm nay, không phải là ngày Nhan Từ Hành tới nước M tìm bạn gái cậu ta à!

Lăng Vu Đề: - - Lang Văn Phong, cậu thật sự nghĩ quá nhiều..

"Không phải, tôi chỉ là..." Xem phim truyền hình!!

Vẫn không cho Lăng Vu Đề cơ hội nói hết, Lang Văn Phong lại mở miệng: "Hiện giờ có phải cậu đang ở sân bay?!! Cậu đứng tại chỗ đừng có đi đâu, tôi đến ngay đây!"

Phốc ——

Cô đang nằm đây, không có đứng!

"Văn Phong, cậu có thể nghe tôi nói hết lời không?"

Lang Văn Phong bên kia ngăn ngời, sau đó ồ một tiếng: "Vu Đề cậu nói đi, tôi nghe!"

Lo rằng Lang Văn Phong lại cắt ngang mình, nên Lăng Vu Đề tăng tốc độ nói lên: "Thứ nhất, không ai bắt nạt tôi, tôi chỉ xem phim truyền hình nên khóc! Thứ hai, tôi không ở sân bay, tôi ở nhà mà!"

Lang Văn Phong ở đầu bên kia há miệng, sau đó hơi lung tung gỡ đầu một cái, thế rồi ha há cười cợt: "A ~ hóa ra là như vậy à ~ Vu Đề cũng thật là dễ xúc động, xem phim mà cũng có thể khóc!"

Lăng Vu Đề vận vịn cái cổ có chút tê rần rồi ngồi dậy khỏi giường: "A, có chút ngược tâm nên khóc. Văn Phong tìm tôi có việc sao?"

"À, không có chuyện gì, chính là... Sáng sớm hôm nay hình như cậu không có tiết nên gọi điện thoại cho cậu. Muốn xem cậu đang làm gì?"

Thực ra Lang Văn Phong muốn biết Lăng Vu Đề có đi tiễn Nhan Tử Hành hay không mà thôi.

"Không làm gì, vẫn ở nhà xem phim đây." Lăng Vu Đề trả lời.

Lại hàn huyên với Lang Văn Phong vài câu, Lăng Vu Đề nói cô muốn rời giường chuẩn bị đồ ăn sáng nên cúp điện thoại.

Nhìn đồng hồ, hôm qua cô có hỏi Nhan Tử Hành mấy giờ thì bay. Hiện tại đã là mười một giờ, nếu như bay đúng giờ thì hiện tại anh đã lên máy bay được hai tiếng rồi.

Ngồi máy bay từ nơi này tới M quốc, cần hai mươi ba tiếng, ngày kia chính là sinh nhật Mộng Tuyết. Không biết Nhan Tử Hành sẽ cho Mộng Tuyết một niềm vui bất ngờ ra sao?

Tùy tiện sơ tắm một cái, Lăng Vu Đề cũng chẳng đổi áo ngủ, làm cho mình một đĩa mì Ý rồi ngồi ở trên ghế sofa, chuẩn bị vừa xem ti vi, vừa ăn như thường lệ.

Di động vang lên, là Trương Cẩm Kính gửi yêu cầu chat video.

Lăng Vu Đề đặt điện thoại đi động ở trên cái giá của khay trà, sau đó ngồi xếp bằng dưới đất, cười híp mắt với đi động.

Người xuất hiện trên màn hình chính là Trương Cẩm Kính cùng Lăng mẫu, lúc này hai người đang dựa vai nhau ở trên bàn ăn trong khách sạn, nhìn điện thoại đi động.

"Tiểu Vu, em mới rời giường?!" Trương Cẩm Kính hơi kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề còn đang bận áo ngủ.

Lăng Vu Đề gạt đầu, dùng nĩa ăn cuốn mì Ý, sau đó ăn một miếng, vừa nhai, vừa nói: "Sáng sớm hôm nay không có tiết, cho nên em dậy hơi trễ."

Trương Cẩm Kính cười gạt đầu, Lăng mẫu ở một bên mở miệng nói rằng: "Tiểu Vu, ngày mai mẹ sẽ trở về, mang đặc sản bên này trở về cho con!"

Lăng Vu Đề híp híp mắt, cười nói: "Hay quá! Mẹ tốt nhất!"

"Đều là do chị gái em dẫn mẹ đi mua, tại sao em không nói chị tốt hả!" Trương Cẩm Kính có chút không vui, cố tình tức giận ngoảnh mặt qua một bên.

"Vâng vâng vâng, chị cũng rất tốt!" Lăng Vu Đề vội vã phối hợp mà nịnh nọt, sau đó lại có chút kỳ quái nhìn Trương Cẩm Kính: "Sao ngày hôm nay chị rảnh rồi như thế?"

Trương Cẩm Kính nhún vai một cái: "Sáng sớm hôm nay hiếm thấy không có phản ánh của chị, nên cùng mẹ rời giường, đi mua các loại thức ăn ngon cho người nào đó!"

Lăng Vu Đề ăn mì Ý trong bát, nghĩ đến đặc sản Lăng mẫu cùng Trương Cẩm Kính mua bên kia mà nuốt nước miếng: "Ha ha ~ mẹ cùng chị vô cùng tốt! Là người tốt nhất trên thế giới!"

Lăng mẫu cười đến mức đôi mắt cũng sắp không thấy đầu nữa: "Con chỉ biết dẻo miệng!" Trong lòng bà với cùng vui vẻ đối với lời ngon tiếng ngọt của Lăng Vu Đề!

Trương Cẩm Kính cũng nở nụ cười.

Mẹ con ba người cách điện thoại đi động, vừa tán gẫu, vừa ăn đồ ăn.

Đại khái sau nửa giờ, Lăng Vu Đề đã quét sạch đĩa mì Ý, cô ngồi ở trên ghế sofa trò chuyện qua video cùng Lăng mẫu, Trương Cẩm Kính.

Điện thoại bên kia, Trương Cẩm Kính lau miệng, sau đó đứng lên nói một câu đi toilet với Lăng mẫu rồi cầm điện thoại đi động đi về toilet.

Cuộc trò chuyện video bị chuyển thành trò chuyện âm thanh, Lăng Vu Đề đặt điện thoại đi động bên tai, đã nghe thấy giọng nói có chút nghiêm túc của Trương Cẩm Kính.

Cô ấy nói: "Ngày hôm qua nhận được điện thoại của ba."

Lăng Vu Đề chỉ hơi kinh ngạc một lúc rồi lập tức thoải mái.

Trong ký ức, ông bố cận bà kia cũng liên lạc với Trương Cẩm Kính sau khi cô ấy nổi, nguyên nhân đơn giản chính là muốn ăn theo Trương Cẩm Kính.

"Há, ông ta nói cái gì?" Lăng Vu Đề tò mò hỏi, Trương tra nam nói cái gì, cô cảm thấy cũng gần như cô suy đoán.

"Hừ, người kia, ông ta nói mình đầu tư thua lỗ, bắt chị đưa tiền cho ông ta!" Trương Cẩm Kính cười lạnh một tiếng, nói vậy.

Lăng Vu Đề vốn đang lười biếng tựa ở trên ghế sofa lập tức ngồi thẳng người, lại không giống với trí nhớ nữa à?!

"Ông ta muốn bao nhiêu?" Lăng Vu Đề hỏi, biến số đến quá nhiều, cô cảm thấy mình phải quen thuộc với việc sự tình chênh lệch so với nội dung vở kịch cùng ký ức.

"A, bao nhiêu? Bao nhiêu chị cũng không cho! Huống chi, ông ta tìm chị đòi năm mươi vạn! Ông ta thật sự cho rằng hiện tại chị có chút tiếng tăm thì thành người có tiền hay sao!? Vậy mà vừa mở miệng liền đòi năm mươi vạn!"

Lăng Vu Đề cũng có chút tức giận, ông bố cận bà kia, cũng chỉ cho một vạn tệ phí giải phẫu vào lần trước khi cô bị tai nạn, nhiều năm như vậy, hai chị em chưa từng dùng một phần tiền của ông ta.

Cũng bởi vì Lăng mẫu thu nhận giúp đỡ ông ta mấy năm, tiêu tốn không ít tiền của bà, ông ta còn nơi đi vay tiền mua ma túy, bắt bà trả nợ thay cho ông ta.

Ông ta dùng của Lăng mẫu, xa xa còn chưa trả nổi chỉ bằng một vạn tệ đâu!

"Đúng là ông ta nghĩ quá đẹp rồi đấy!" Lăng Vu Đề lạnh giọng nói, giọng điệu hơi lạnh lẽo.

"Không phải hay sao, chị thực tiếp từ chối, em biết sau đó ông ta nói thế nào không? Ông ta nói mặc kệ như thế nào, chị đều là con gái ông ta, sự thực này không thể thay đổi được, nếu như không cho tiền, ông ta liền tuôn tin chị là con gái của ông ta ra, còn muốn chửi bới chị, sau đó còn muốn chạy vào trong đoàn phim làm ăn lên, để chị thân bại danh liệt!"

Trong ký ức, vừa bắt đầu thì ông bố cận bà kia không phải tìm Trương Cẩm Kính để đòi tiền. Ông ta tìm Trương Cẩm Kính, nói muốn lấy thân phận bây giờ của Trương Cẩm Kính để quảng cáo cho công ty nhỏ của ông ta.

Sau đó vận khí tra nam không tệ, công ty nhỏ càng mở càng lớn, tất cả đều dựa vào việc ông ta là ba của Trương Cẩm Kính!

Lần này, tra nam vì đầu tư thất bại mà tìm Trương Cẩm Kính để đòi tiền! Có cho hay không là một chuyện, hiện giờ Trương Cẩm Kính vừa mới bắt đầu nổi, bình thường muốn mời khách gì đó, phương diện ăn mặc cũng không thể quá keo kiệt, trong tay nào có năm mươi vạn!

"Chị, chị lo rằng ông ta sẽ thật sự làm như ông ta nói sao?" Lăng Vu Đề hỏi.

Trương Cẩm Kính bên kia ừ một tiếng: "Chị không có nói cho mẹ về chuyện này, mẹ mà biết, chắc chắn lại lo lắng. Người đàn ông kia, chị cảm thấy ông ta có khả năng thật sự nói được là làm được, chị..."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Công lược bạn trai cũ túm khóc (16)

Edit: Aya Shinta

"Chị, cứ yên tâm đi, em sẽ không để cho ông ta làm như thế! Chiều hôm nay em trở về L thị tìm ông ta, tiện thể trả lại một vạn tệ tiền giải phẫu trước đó cho ông ta luôn."

Lăng Vu Đề khiến Trương Cẩm Kính ăn tâm đôi chút, thế nhưng: "Em định làm gì?"

Lăng Vu Đề cười cười, đứng dậy khỏi ghế sofa, sau đó vào phòng chuẩn bị đổi quần áo, cô cũng không thể mặc áo ngủ mà đi chứ nhỉ?

"Chỉ, ông ta là ba ruột của chúng ta là sự thực chúng ta không cách nào thay đổi, việc của ông ta sớm muộn cũng sẽ bị bên phía truyền thống đào được rồi tuôn ra thôi. Như vậy tại sao chúng ta lại phải bị động?" Cô muốn cho Trương Cẩm Kính chủ động phát phát ngôn, công bố thân thế của mình, công bố việc người cha kia cần bà thế nào!

Như vậy, coi như Trương tra nam muốn chủ bới Trương Cẩm Kính làm sao đi chăng nữa, đều sẽ không có người lại tin tưởng hẳn!

Trương Cẩm Kính cũng không phải đồ ngốc, Lăng Vu Đề vừa nói như vậy thì cô ấy liền phản ứng lại.

Trạng thái thấp thòm luôn treo lơ lửng, cuối cùng cũng coi như hạ xuống được: "Vậy thì phiền Tiểu Vu đi một chuyến tới L thị!"

"Phiền phức cái gì!? Chị em với nhau mà nói những lời này?! Đứng rồi chị, camera mini lúc trước chị để chỗ nào thế? Sao em không tìm được?" Lăng Vu Đề tìm tới tìm lui trong tủ quần áo.

"Trong hộp đồ trang sức ở ngăn kéo thứ ba."

Theo lời Trương Cẩm Kính, Lăng Vu Đề tìm được camera mini mà Trương Cẩm Kính mua vào quãng thời gian trước, dự định đặt ở trong phòng khách.

Cái camera này có hình thể rất nhỏ, còn có một điểm đặc biệt thuận tiện, chính là cô có thể cài nó vào vị trí loa của điện thoại. Không nói bật, hoàn toàn sẽ khiến người cho rằng đây chỉ là nút chống bụi.

Cô cong môi cười cười: "Chị, chờ tin tức tốt của em!"

"Được!"

Cúp điện thoại của Trương Cẩm Kính, Lăng Vu Đề gọi điện thoại cho Dao Dao, nhờ cô ấy giúp cô xin nghỉ.

Từ Kinh Thị về L thị bằng máy bay sẽ khá nhanh, khoảng hai giờ thì đến. Lăng Vu Đề lại ra ngoài đặt vé máy bay trước, cũng không có thu dọn đồ đạc, lấy một vạt tã lót gói sát rồi xách túi ra cửa ——

—— L thị ——

Lăng Vu Đề vừa xuống máy bay thì cô gọi điện thoại cho Trương tra nam trước: "Ba ở đâu?"

"Làm sao?!"

Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy giọng của Trương tra nam từ khi cô tới thế giới này. Hơi khàn, không phải quá khó nghe, thể nhưng giọng điệu lại chẳng hay ho gì.

"Không thể nào cả, chỉ là đưa tiền tới cho ba mà thôi, nếu ba không muốn gặp con, vậy cứ như thế đi." Dừng dừng như không nói xong câu này, Lăng Vu Đề làm dáng muốn cúp điện thoại.

Bên kia truyền đến tiếng nói gấp gáp của Trương tra nam: "Ai —— từ từ!"

"Địa chỉ!" Lăng Vu Đề lạnh lùng phun ra hai chữ.

Trương tra nam nói địa chỉ nhà ông ta, Lăng Vu Đề trực tiếp gọi xe đi tới tiểu khu nơi Trương tra nam sống.

Đi tới tòa nhà ông ta nói, nhân thang máy.

Trương tra nam ở lầu tám, người đến mở cửa cho Lăng Vu Đề, là bà vợ chanh chua của Trương tra nam.

Bà vợ kia nhìn thấy Lăng Vu Đề, bầy ra dáng vẻ xem thường tròn mắt với cô, sau đó hai tay ôm ngực xoay người đi vào bên trong, trong miệng còn không quên nói rằng: "Đi vào phải cởi giày, cùng đứng đi dép vào nhà bọn tao, miễn bẩn dép nhà bọn tao!"

Lăng Vu Đề ở cửa hơi dừng một chút, sau đó nở một nụ cười lạnh. Cô trực tiếp nhấc chân, không cởi giày, không đổi dép, cứ như thế mà đi giày cao tám centimet vào ngồi trên sofa.

Giày Lăng Vu Đề không phải bản, chỉ là đạp ở trên sàn nhà màu trắng thì dấu vết đặc biệt rõ ràng mà thôi.

Hành động của Lăng Vu Đề khiến mục tức giận đến mức thân thể đều run rẩy, mục chỉ ngón tay vào Lăng Vu Đề mà mắng: "M -- mày -- đồ con hoang không có giáo dục!"

Lăng Vu Đề nhếch môi cười run cả người, cô nhìn người đàn ông kia đang ôm một đứa bé trai tầm bốn, năm tuổi trên ghế sofa.

Bé trai rất dễ thương đáng yêu, giống Lăng Vu Đề, Trương Cẩm đến mấy phần.

Có điều, nó con trai của tra nam với mục danh đá, Lăng Vu Đề cũng không thích được!

Tuy Trương tra nam đã bốn mươi, nhưng đàn ông bốn mươi chính lúc có mị lực nhất. Bề ngoài của Lăng mẫu chỉ tính là thanh tú, Lăng Vu Đề cùng Trương Cẩm Kính có thể có ngoại hình xuất sắc như vậy cũng là do kế thừa gen của Trương tra nam.

Về điểm này, đúng là phải cảm kích Trương tra nam, cho cô cùng Trương Cẩm Kính túi da tốt!

"Tôi là con hoang, vậy một lớn một nhỏ trong nhà bà, không phải là con hoang già cùng con hoang nhỏ?! Bà cũng là nữ nhân của con hoang đấy!" Lăng Vu Đề cười híp mắt nói.

Thấy mục tức đỏ mặt, hận không thể tới đánh lộn với mình, Lăng Vu Đề cười cười ngồi ở trên ghế sofa đơn đối diện với Trương tra nam: "Hôm nay tôi là thần tài, dọa tôi chạy thì không có ai đưa tiền cho mấy người!"

Nghe Lăng Vu Đề nói thế, mục cứng còng, sau đó dè dặt tức giận xuống. Xem ở phần tiền Lăng Vu Đề đưa đến!

Trương tra nam này giờ vẫn ngồi trên ghế không nói một câu, lúc này mới thả đứa con trai xuống, nhìn Lăng Vu Đề, mở miệng nói: "Tiền đâu?"

Từ lúc mới bước chân vào nhà thì Lăng Vu Đề đã cầm đi động trong tay, camera vẫn ở trạng thái mở ra, ghi lại toàn bộ những việc đã, đang và sẽ xảy ra.

Lăng Vu Đề nhàu nhàu mày, người ba ruột này, cũng thật là thờ ơ đấy.

Lấy từ trong túi ra một xấp tiền đặt ở trên khay trà, sau đó mở miệng nói rằng: "Chỉ gái hai mươi tuổi, con cũng sắp mười chín tuổi. Những năm này, ngoại trừ một canh tẻ phí giải phẫu mà ba cho con khi xảy ra tai nạn vào hơn một năm trước thì chúng con cũng không hề dùng tiền của ba. Một vạt tẻ trả lại ba, cũng coi như là thanh toán xong."

Nhìn thấy cặp tiền chẳng hề có chút phân lượng nào được đặt trên khay trà, sắc mặt Trương tra nam liền xụ xuống: "Tao tìm chị mấy muốn năm mươi vạn, không phải là một vạt tẻ để cho ăn này!"

Trương tra nam cầm lấy xấp tiền kia, trực tiếp ném xuống đất.

Lăng Vu Đề cười, đưa tay vén tóc ra sau vành tai: "Ba à, hoá ra dưới cái nhìn của ba, một vạt tẻ, chỉ để cho ăn mày đấy!/? Cho nên mới nói, lúc trước ba cho một vạt tẻ này, chính là căn cứ vào "tâm lòng" bỏ thí ăn mày a!"

Trương tra nam ghen hờn, lập tức trừng Lăng Vu Đề: "Mày đã đến đưa tiền, thì nên biết tao đã nói với Cẩm Cẩm thế nào, không có năm mươi vạn, chó có trách tao tung ra chuyện gièm pha của nó!"

"Chuyện gièm pha?! Tuôn ra?!" Lăng Vu Đề già vờ kính ngạc nói, sau đó cô nháy mắt, cầm điện thoại đi động, vuốt ngón trỏ chỉ thẳng chỉ vào Trương tra nam cùng bà vợ kia.

Sau đó mới nói: "Ba à, cái gọi là gièm pha của ba ấy, chính là ba, đã từng bị phản tám năm từ có thời hạn bởi vì buồn ma túy? Hay là sau khi ra tù mà ba vẫn dựa vào mẹ con nuôi đến ba năm, còn trộm tiền mẹ đi mua ma túy, đi mượn tiền của người khác mua ma túy?!"

Nói xong, cô gật gù, không hề ý tới bản mặt đen xì của Trương tra nam, nói tiếp: "Đừng vậy, cũng thật là chuyện gièm pha đó! Có điều, hình như là chuyện gièm pha của ba mà, đúng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 239: Công lược bạn trai cũ túm khóc (17)

Edit: Aya Shinta

Trương tra nam bật dậy khỏi ghế sofa, sau đó chỉ vào mũi Lăng Vũ Đề mà quát: "Mày—— mày trở về nói cho Trương Cẩm Kính, nếu nó họ Trương, vậy thì không thoát khỏi người cha là tao đây! Tao nói rồi, không có năm mươi vạn, tao nhất định sẽ tuôn thân thể của nó ra, còn muốn đến đoàn phim à! lên, làm cho nó không được an bình, thân bại danh liệt! Còn có mày, coi như mày theo họ Lăng của mẹ mày, cũng vẫn sửa không được máu chảy trong xương tủy mày là của tao! Tao biết trường học của mày ở nơi nào!"

Lăng Vũ Đề già vồ sực vỗ vỗ ngực mình: "Ba à, ba bao nhiêu rồi?! Còn vị thành niên sao? Ngồi tù một lần rồi mà còn không hiểu pháp luật sao? Không hiểu quốc gia có cảnh sát để làm gì sao? Nếu như ba muốn, cứ thoải mái đi, đoàn phim của chị hoan nghênh ba, trường học của con cũng hoan nghênh ba! Không phải nói đầu tư thất bại sao? Đi vào còn tốt hơn đây, chỉ ít bên trong bao ăn bao ở không phải hay sao! Về điểm này thì ba có kinh nghiệm, quá là rõ ràng rồi! Đúng không?"

"Mày—— mày—— mày—— "

Trương tra nam bị Lăng Vũ Đề chọc cho tức điên, đến mức nói không nên lời, chỉ có thể đưa ngón tay chỉ vào Lăng Vũ Đề. Dĩ nhiên ông ta không biết, con gái nhỏ trong ấn tượng của ông ta, cái đứa mà chỉ cần ông ta đen mặt thì sẽ rúc trong góc, lúc nào lại trở nên lớn gần như vậy, miệng lưỡi bén nhọn như vậy!

Mụ vợ ở một bên rúc cựa nhìn không được nữa, đột nhiên rít gào một tiếng rồi đánh về phía Lăng Vũ Đề.

Coi như bây giờ Lăng Vũ Đề không có giá trị vũ lực, thế nhưng đi qua mấy thế giới rồi, võ về mèo quào vẫn có một chút. Cô lắc người một cái liền khiến mụ ta vô lực, trực tiếp ngã chống vó ở trên ghế sofa Lăng Vũ Đề vừa ngồi.

Lăng Vũ Đề đứng ở một bên, già vồ kinh ngạc nhìn mụ: "Ai ya, bà làm cái gì vậy? Muốn đánh tôi? Nói cách khác, bà cũng muốn theo bà đi vào bao ăn bao ở? Ủ, cũng được! Có điều, tôi cũng không muốn giúp bà đi vào, bà vẫn nên tìm biện pháp khác đi!"

Nói xong, Lăng Vũ Đề lại quay đầu nhìn Trương tra nam một chút: "Ba muốn làm gì chúng con sẽ theo, được rồi, tiền đã mang tới, con đi trước há!"

Nói xong, Lăng Vũ Đề gọn gàng xoay người, nhấc chân, rời đi!

Đứng ở trong thang máy, Lăng Vũ Đề gio điện thoại di động của mình lên, camera mini chớp đỏ, để người ta biết nó đang được sử dụng.

Cô giương khóa môi, rút máy quay ra rồi bỏ vào trong túi, sau đó gio điện thoại cho Trương Cẩm Kính.

Lúc Trương Cẩm Kính nhận được Lăng Vũ Đề điện thoại thì đang thay quần áo, cô hơi sốt sắng mở miệng: "Thế nào rồi?"

"Em gái chị ra tay, đương nhiên là bắt được vào tay rồi! Ở ~ có phải dùng từ này không nhỉ? Thôi mặc kệ, xử lý tốt rồi! Video quay toàn bộ quá trình, trở về em liền biên tập rồi phát lên internet đi, đến lúc đó chị trực tiếp chuyển phát, nói rõ là được."

Nghe Lăng Vũ Đề nói vậy, Trương Cẩm Kính thờ phào nhẹ nhõm, khoé mắt của cô hơi dò: "Tiểu Vu, cảm ơn em! Không có em, chị cũng không biết nên xử lý như thế nào!"

Lăng Vũ Đề lườm một cái: "Còn nói những lời khách khí này! Chị tốt, mẹ tốt, em cũng tốt, chúng ta là nhất thế!"

Trương Cẩm Kính sựng sựng, sau đó ừ một tiếng: "Chị biết rồi! Muốn thay quần áo, chị cúp máy trước."

"Được, chờ em làm xong rồi phát lên internet thì gửi thư tin tức thông báo cho chị. Ha ha, nói không chừng, còn có thể thêm nhiều fan hơn thì sao đây!"

Cúp điện thoại với Trương Cẩm Kính, Lăng Vũ Đề liền rời khỏi tiểu khu, sau đó gọi xe đi tới sân bay.

Chờ tới khi có mua vé máy bay thì đã hơn năm giờ, máy bay cất cánh lúc bảy giờ, thời gian còn có rất nhiều, đi ăn trong nhà hàng của sân bay để giết thời gian.

Lấy điện thoại di động ra, nhìn ảnh chụp Nhan Từ Hành. Đó là khi ở thư viện, chụp trộm gò má của anh.

Nhan Từ Hành hai mươi, nét ngây ngô trên mặt đang chậm chậm rút đi, thế nhưng vẫn còn vương đôi chút đáng yêu trước kia.

Bởi vì thích chơi bóng rổ nên da dẻ Nhan Từ Hành cũng không trắng, là nước da tiểu mạch sắc.

Anh thích mặc áo sơ mi màu trắng, thoát nhìn là một tiểu thụ tươi.

Đáng tiếc, là tiểu thụ tươi có chút khốc khốc duệ duệ!

Có một thư mục đều là ảnh của Nhan Từ Hành, hơn năm trăm tấm! Cũng may nhờ cô tích trữ, mới có thể có được nhiều hình của anh như vậy!

Lật xem từng tấm, từng tấm một, từ khi cô đi tới thế giới này, chỉ cần có cơ hội, cô đều lén lút chụp một tấm.

Thời gian hơn một năm, dĩ nhiên cũng tích góp được nhiều ảnh thế này

Cũng không biết khi Nhan Từ Hành nhìn thấy, sẽ có cảm tưởng thế nào đây? Lăng Vũ Đề rất tò mò!

Nghe tiếng nhắc nhở đăng ký, Lăng Vũ Đề khóa di động, cầm túi xách đứng dậy trả tiền, sau đó hướng về cửa lên máy bay mà đi đến.

Lúc về đến nhà, đã sắp mười giờ.

Bôn ba hơn nửa ngày, Lăng Vũ Đề cũng thấm mệt đôi chút, tắm rửa sạch sẽ xong rồi, cô kết nối camera mini với laptop.

Vừa mở video, chính mụ vợ với gương mặt cay nghiệt, tổng thời gian dài tám hai mươi phút. Sau khi Lăng Vũ Đề xem từ đầu tới đuôi một lần, cắt bớt đi một vài cảnh không cần thiết, sau đó đánh Moaic mặt đứa con của Trương tra nam cùng vợ ông ta.

Chỉ là một đứa trẻ, mặc kệ như thế nào thì bị lộ ra ánh sáng cũng không tốt.

Tuy mặt của Trương tra nam cùng mụ vợ lộ ra ánh sáng, khó tránh khỏi việc nó sẽ bị nhận ra, thế nhưng đánh Mosaic cũng là tâm ý của cô.

Buổi tối, là thời điểm những cư dân mạng kia sôi nổi nhất.

Mười một giờ, Lăng Vũ Đề biên tập video xong rồi phát lên một trang web được hoan nghênh nhất trên internet, sau đó phát liên kết cho Trương Cẩm Kính.

Sau khi Trương Cẩm Kính xem video xong, trực tiếp chia sẻ liên kết đến weibo cá nhân của cô ấy, rồi còn viết thêm một đoạn văn: Thân thể là thứ không có cách nào lựa chọn được, xưa nay tôi chưa từng vì thân thể của mình mà cảm thấy tự ti, hoặc là xem nhẹ bản thân! Từ khi có kỷ ức, tôi biết mẹ vì nuôi sống hai chị em tôi mà cực khổ cỡ nào! Để cho mẹ một tương lai tốt, tôi không có thời gian để đi tự ti, để coi khinh chính mình!

Em gái @ Lăng gia Vu Đề, mẹ, vĩnh viễn thương hai người!

Theo đó, Lăng Vũ Đề cũng chuyển tiếp weibo của Trương Cẩm Kính, tuy cô không phải minh tinh, thế nhưng bởi vì cô cũng có tiếng ở Y đại, vậy cho nên fans weibo cũng có tầm mấy ngàn người.

Mà weibo của Trương Cẩm Kính cũng cùng một vài minh tinh follow lẫn nhau, bình thường cô ấy rất biết cách cư xử, nên có quan hệ khá tốt với một vài minh tinh có chút ảnh hưởng. Hơn nữa bản thân cô có chút tiếng tăm, cũng không thiếu fans.

Vậy cho nên video có không ít người vào xem, còn có mấy minh tinh sau khi xem xong thì chia sẻ.

Lăng Vũ Đề không có quần cái video này sẽ mang đến ảnh hưởng ra sao, bởi vì cô thực sự quá oái oái rồi!

Tất máy vì tình xong, cô liền về phòng ngủ. Di động bị cô để ở trong phòng khách, cũng không có tiếp được điện thoại của Dao Dao cùng với Lang Văn Phong, những bạn học có quan hệ tốt.

Bạn đang đọc truyện Công Lược Nam Phụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 240: Công lược bạn trai cũ túm khóc (18)

Edit: Aya Shinta

Các bạn học liên tục gửi tin nhắn quan tâm tôi, cô cũng không biết...

Ngày kế, Lăng Vu Đề ngủ thẳng đến mười một giờ mới rời giường.

Cô nên vui mừng vì sáng hôm nay không có tiết, bằng không thì trốn học nhiều cũng không hay lắm!

Vừa đánh răng rửa mặt xong, khi cô cầm lấy điện thoại bị mình quăng trong phòng khách, vậy mà tắt máy! Sau khi cầm sạc khởi động máy xong, cô mới đi kiểm đồ ăn.

Tiếng di động vang lên, người gọi tới là Dao Dao. Lăng Vu Đề nhận điện thoại rồi mở loa. Cô vừa mới mở miệng, bên kia liền có tiếng nói rất gấp gáp của Dao Dao truyền đến: "Tiểu Vu, cậu ở đâu?!"

Lăng Vu Đề háp háy mắt: "Tôi ở nhà, làm sao?"

Bên kia dừng một chút, sau đó Dao Dao nức nở: "Tiểu Vu... Ba cậu quá vô lại! Tại sao ông ta có thể đối xử với ba mẹ con cậu như thế chứ!"

Lăng Vu Đề dương môi cười cười: "Dao Dao đừng khóc, hiện giờ ba mẹ con tôi rất tốt mà!"

Dao Dao nức nở một tiếng, sau đó nói: "Tôi ngày hôm qua gọi điện thoại cho cậu mà cậu không nghe, gọi thêm rất nhiều cuộc, đều là đường dây bận hoặc là không có ai tiếp, sau đó lại là tắt máy, lo lắng chết tôi rồi!"

Lăng Vu Đề bất đắc dĩ cười cười, hóa ra, điện thoại di động của nàng tắt máy, là do bị gọi đến tắt máy!

"Tôi không có sao cả, không cần lo lắng!"

Người trong cuộc là cô đây lại đi an ủi Dao Dao một hồi lâu, mới cúp điện thoại với Dao Dao.

Vừa cắt đứt được một lúc, lại có một cuộc điện thoại khác gọi tới.

Người gọi đến lần này chính là Lang Văn Phong, nội dung cũng gần như Dao Dao. Thật vất vả mới cúp được điện thoại của Lang Văn Phong, cô lại nhìn thấy rất nhiều tin nhắn trong hộp thư.

Suy nghĩ một chút, Lăng Vu Đề phát weibo: Tôi rất ổn! Tôi hôm qua nhận được tin nhắn quan tâm của mọi người, nhưng bởi vì quá mệt mỏi nên không có trả lời đúng lúc. Hiện giờ thống nhất trả lời một lần, không cần lo lắng cho tôi! Còn cô, Trương Cẩm Kính là chị gái của tôi, chị ruột. Còn về việc tại sao trước đó không có nói, là bởi vì cảm thấy việc bản thân có chị là mình tình không cần thiết treo ở bên miệng! [mỉm cười]

Phía dưới lại có thêm một tám ba mẹ con các cô chụp ảnh chung vào năm nay, ba người đều cười xán lạn, trên mặt tràn trề hạnh phúc.

Chỉ chốc lát sau, đã có không ít người khen ngợi cùng bình luận. Lăng Vu Đề không có trả lời từng cái, mà là vào trang web để xem video cô đã phát.

Có lẽ là bởi vì có mấy mình tinh china sẻ, thêm vào trang web muốn đẩy lên, cho nên vừa mở trang web ra thì nhìn thấy video ở vị trí đầu tiên.

Video đã được chia sẻ đến ba trăm nghìn lần, phía dưới là tiêu đề: Cha đẻ của diễn viên Trương Cẩm Kính, tra nam đỉnh cấp! Câu nói này là Lăng Vu Đề thêm vào.

Mở video, phía dưới có rất nhiều dân mạng đều bình luận mắng to Trương tra nam, có fans Trương Cẩm Kính, có bạn học của cô ấy, còn có bạn học của Lăng Vu Đề.

Không ít người trước đó không quen biết mình tính nhỏ như Trương Cẩm Kính cũng bởi vì cái video này mà đi tìm tôi tư liệu về Trương Cẩm Kính, xem thử cô ấy đã đóng trong phim gì.

Thế rồi, người qua đường chuyển thành fan!

Cái này chính là hiệu quả Lăng Vu Đề muốn. Có lúc, vũ khí chia về phía mình, cũng có thể khiến nó hướng ngược về phía người khác!

Nếu có thể lợi dụng, đương nhiên phải cố gắng lợi dụng chứ!

Đóng video lại, Lăng Vu Đề chuẩn bị gọi điện thoại cho Trương Cẩm Kính, chỉ là có một tin nhắn được gửi tới, cắt ngang động tác của cô.

Nhan Từ Hành: Nhìn thấy tin tức trên internet, cô có sao không?

Nhan Từ Hành vừa xuống máy bay, khi ở trên xe lấy điện thoại đi động lên mạng, anh vừa vận nhìn thấy tin "Cha ruột cận bã của diễn viên Trương Cẩm Kính lộ khỏi ánh sáng".

Anh từng thấy Trương Cẩm Kính ở trên ti vi, biết rằng không phải trùng tên trùng họ nên mở ra xem.

Nhan Từ Hành biết Lăng Vu Đề có một người cha đẻ không tốt lành gì, chỉ là không tốt đến mức nào, anh cũng không biết.

Xem video, anh mới biết Trương tra nam cận bã bao nhiêu!

Nhìn thấy weibo của Trương Cẩm Kính và Lăng Vu Đề, anh đột nhiên rõ ràng.

Rõ ràng vì sao cô gái rõ ràng nói sẽ không tách khỏi anh lúc trước, lại là người chủ động chỉ tay!

Đúng thế, tình trạng của cô như vậy, không cố gắng học hành là có lỗi với mẹ của cô!

Trong đầu anh nhớ lại lúc trước khi cô đề nghị chia tay, cô nói: "Chúng ta tạm thời tách ra đi! Chờ đến khi chúng ta đều trưởng thành rồi nói tiếp, được chứ?"

Đúng vậy, cô nói tạm thời tách ra, không phải là chia tay! Vậy nhưng, lúc đó anh tình gần ngất trời, mặt đỏ tới mang tai, không thể nào tiếp nhận được, cho nên mới lý giải là cô vi phạm hứa hẹn, muốn chia tay với anh!

Một khác khi nhận được tin nhắn, Lăng Vu Đề cảm ứng được độ hào cảm của Nhan Từ Hành đối với cô lập tức lên tới bảy mươi điểm.

Ngược lại là niềm vui ngoài ý muốn mà!

"Tôi rất ổn, cảm ơn! Anh đến nước M chưa?" Lăng Vu Đề trả lời.

"Ừm, tôi đã đến."

Lại đi đi về về mấy tin nhắn nữa, cửa lớn đột nhiên bị mở ra, sau đó chính là Lăng mẫu sốt ruột đến mức cả gầy cũng không đổi mà đã đi vào.

Lăng Vu Đề vội vã đề điện thoại di động qua một bên, sau đó đứng dậy khỏi ghế sofa: "Mẹ..."

Lăng mẫu lập tức ôm lấy Lăng Vu Đề: "Con bé ngoan này! Làm sao lại to gan chạy đến L thị tìm ba con thế hả! May là con không có chuyện gì, con nói nếu con có chuyện bất trắc thì làm sao bây giờ!"

Sáng sớm nay thì Lăng mẫu mới biết chuyện này, khi đó bà đang ở sân bay, thấy buồn chán nên lấy điện thoại di động ra xem tin tức, sau đó nhìn thấy cái tin kia.

Bà vốn định gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề hỏi một chút, nhưng Trương tra nam lại gọi điện thoại cho bà.

Trong giọng nói của ông ta tràn ngập phẫn nộ, tuyên bố tuyệt đối sẽ không buông tha cho ba mẹ con các cô.

Lúc đó Lăng mẫu bị dọa sợ, gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề thì lại là tắt máy, gọi cho Trương Cẩm Kính, nhưng Trương Cẩm Kính đang đóng phim nên không có nghe.

Vừa vận lúc này phải đăng ký, Lăng mẫu mới lên máy bay chuẩn bị về Kinh Thị trước rồi tính tiếp!

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng vỗ vai Lăng mẫu: "Mẹ, đừng lo lắng, con đây không phải đang khỏe mạnh à!"

"Khỏe mạnh!? Hai chị em các chị thật đúng là giàu tôi nhiều chuyện, có phải là chề tôi già không còn dùng được!?" Lăng mẫu buông Lăng Vu Đề ra, nước mắt lưng tròng mà trừng cô.

Lăng Vu Đề vội và cầm khăn tay lau nước mắt cho Lăng mẫu, sau đó giải thích: "Đương nhiên không phải rồi, còn không phải con với chị sợ mẹ lo lắng, mẹ cũng không phải không biết rằng chính mình mà có tâm sự gì, cả đêm liền mất ngủ!"

Đương nhiên Lăng biết hai cô con gái vì muốn tốt cho bà, thế nhưng: "Ngày hôm nay, ba các con gọi điện thoại cho mẹ, nói là sẽ không bỏ qua cho chúng ta, mẹ lo lắng, ông ta thật sự sẽ làm ra chuyện gì..."

Nghe Lăng mẫu nói thế, ánh mắt Lăng Vu Đề tối sầm lại, tia âm lãnh chợt koe lên.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Vu Đề mới mỉm cười động viên Lăng mẫu: "Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con cùng chị đều lớn như vậy rồi, rất nhiều chuyện tự chúng con có thể quyết định! Về phía ba, giao cho con là được rồi!"

Aya: Hôm nay Aya xuống núi hoàn tục vì một người a.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Công lược bạn trai cũ khóc duệ (19)

Edit: Aya Shinta

Aya: Xin lỗi mọi người, mình có điều xin đính chính.

Từ giờ tiêu đề thế giới sẽ là bạn trai cũ khóc duệ nhé. Mình edit mà con mắt toàn nhìn bản cv ở chính giữa, chứ không thèm nhìn khung Hán Việt ở bên trái... nên mới xảy ra hiểu nhầm này. Nên có bạn hỏi "túm khóc" là gì, mình cũng chẳng hiểu cái mở hỗn độn nửa Hán nửa Việt này là gì nên cũng không thể trả lời.

Còn về khóc duệ chắc có nhiều bạn biết nhưng mình xin giải thích nhé. Những điều này do mình mò trên baike nên cũng không chắc là đúng hoàn toàn hay không. Có gì sai thì cứ cmt nhé.

Khóc duệ (酷拽): Khóc ở đây mang nghĩa ý chỉ về bề ngoài, ngôn hành cử chỉ, khí thế rất đặc biệt, cá tính, tuyệt đối không phải loại hình nhiệt tình chất phác mà thể hệ trước thường thức. Cũng không "tót" nếu nhìn theo khuôn phép cũ.

Tinh túy của "khóc" chính là "duệ". Ở đây có cả nghĩa tốt và xấu. Khi mang nghĩa tốt, nó mang theo ý vị thưởng thức. Còn nghĩa xấu thì chính là có chút càn rỡ, điên cuồng.

Mình cũng không chắc, để khi nào đi hỏi bạn đã:))))

Nhìn cô con gái đã cao hơn mình một cái đầu, Lăng mẫu thờ dài, sau đó gật đầu: "Được, thế nhưng có chuyện gì thì đừng có gạt mẹ nữa!"

"Yên tâm đi mẹ! Được rồi, con phải đến trường! Mẹ mệt thì nghỉ ngơi lúc lúc, biết mẹ quay về nên con có chuẩn bị com trưa cho mẹ, lạnh liền hâm nóng lên ăn!"

Sau khi dặn Lăng mẫu một phen, Lăng Vu Đề mới cầm túi ra khỏi cửa.

——Nước M——

Nước M cách nước Z quốc đến mười ba mui giờ, vào lúc này bên nước Z vừa qua khỏi mười hai giờ rưỡi trưa, còn bên này là hơn một giờ sáng.

Sau khi Nhan Từ Hành nhận tin cho Lăng Vu Đề thì anh nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa xe. Anh đến nước M cũng không có nói cho Mộng Tuyết, bởi vì anh muốn cho Mộng Tuyết một bất ngờ.

Anh sợ mình ở trên máy bay, tắt máy thì Mộng Tuyết sẽ lo lắng, cho nên Nhan Từ Hành còn đặc biệt nói với cô rằng mình cần theo giáo viên tới tham gia hội nghị ở một trường đại học khác, sẽ tắt đi động.

Xe đưa Nhan Từ Hành đến khách sạn mà anh vừa định được từ lúc sáng. Anh xách vali màu đen vốn không có nhiều hành lý xuống xe. Anh xin nghỉ năm ngày, thêm vào hai ngày cuối tuần, tổng cộng là một tuần lễ.

Trở về phòng, bởi vì ngoài hai mươi mấy tiếng trên máy bay nên anh cũng rất mệt. Anh tắm rửa sạch sẽ xong liền đi ngủ.

Ngày tiếp theo, Nhan Từ Hành rời giường, tắm sơ một cái rồi xách hành lý rời khỏi khách sạn, chuẩn bị tới nơi ở của Mộng Tuyết.

Anh biết ở nơi nào, tuy rằng anh chưa từng đến đó.

Gọi xe qua, vẫn chưa có xuống xe thì anh đã nhìn thấy Mộng Tuyết theo một chàng trai nước ra khỏi cửa nhà.

Không, không phải con trai, là đàn ông!

Người đàn ông kia thoạt nhìn tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, đeo kính, mặt mũi không tinh xảo, nhưng lại ôn hòa.

Khóc miệng anh ta mang theo ý cười nhân nhật, ánh mắt vẫn luôn dõi theo Mộng Tuyết.

Mà Mộng Tuyết hơi cụp mắt xuống, gò má ửng hồng, có chút e thẹn.

Động tác xuống xe hơi dừng một chút, ánh mắt Nhan Từ Hành lóe lên một tia nghi hoặc, có cả chờn chờ.

Mãi đến khi Mộng Tuyết cùng người kia lái xe rời đi, tài xế ngồi ở ghế lái hỏi dò khiến Nhan Từ Hành hoàn hồn.

Hít nhẹ một hơi, Nhan Từ Hành tự nói với mình, có thể người kia chỉ là bạn của Mộng Tuyết mà thôi! Sáng sớm hai người cùng đi với nhau, cũng không có nghĩa là gì, không phải hay sao!

Nhan Từ Hành cảm thấy anh phải tin tưởng Mộng Tuyết!

Sau khi xuống xe, Nhan Từ Hành qua đường cái, đi tới rồi đứng lại trước dãy biệt thự loại nhỏ. Vừa nãy, anh nên đi ra gọi Mộng Tuyết lại! Chỉ ít anh sẽ không giống như bây giờ, thành một đũa ngọc đứng trước cửa!

Anh lấy đi động nà muốn gọi điện thoại cho cô, lại lo lắng trên trường cô có tiết. Suy nghĩ một chút, Nhan Từ Hành trực tiếp ngồi ở trên bậc thang trước cửa chờ Mộng Tuyết trở về ——

Mộng Tuyết lúc năm giờ chiều mới về, là người đàn ông dẫn cô rời đi lúc sáng lái xe đưa cô trở về.

Khi nhìn thấy chàng trai ngồi ở trên bậc thang nhà mình, Mộng Tuyết sững sốt, tạm thời không phản ứng kịp.

Mãi đến khi Nhan Từ Hành đứng lên, mỉm cười đi về phía cô.

Mộng Tuyết mới kinh ngạc gọi một tiếng: "Từ Hành, làm sao anh đến đây?!"

"Nhớ em, nên tới thăm em một chút!" Nhan Từ Hành dang hai tay, muốn ôm Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết lại cứng còng đứng ở đó không nhúc nhích, người đàn ông phía sau mỉm cười, lịch thiệp hỏi: "Tiểu Tuyết Nhi, vị này chính là?"

Lúc này Mộng Tuyết mới a một tiếng, quay đầu nhìn người đàn ông kia một chút, sau đó mới chỉ vào Nhan Từ Hành nói rằng: "Anh ấy là Nhan Từ Hành, bạn trai... của em"

Sau đó lại nói với Nhan Từ Hành: "Vị này chính là giáo viên dạy thay của trường em, Kiều Dẫn Thiên, thầy Kiều."

Kiều Dẫn Thiên nhắc chân đi về phía Nhan Từ Hành, sau đó đưa tay ra: "Hoá ra cậu chính là bạn trai của Tiểu Tuyết Nhi à! Chào cậu!"

"Xin chào, thầy Kiều." Nếu như nói, lúc sáng sớm thì Nhan Từ Hành còn có thể an ủi mình, Mộng Tuyết cùng cái người gọi là Kiều Dẫn Thiên chỉ là bạn bè. Hiện tại, anh lại thấy dục chiếm hữu đối với Mộng Tuyết trong mắt Kiều Dẫn

Thiên.

Một thầy giáo dạy thay lại có tình cảm đặc biệt đối với học sinh của mình, người thầy này, thật khiến người ta buồn nôn!

Giọng điệu của Nhan Từ Hành không tốt lắm, ánh mắt nhìn về phía Kiều Duẩn Thiên cũng không có ý tốt.

Mộng Tuyết thấy thế, vội vã tách hai người đang bắt tay ra, sau đó kéo tay Nhan Từ Hành: "Thầy Kiều, cảm ơn thầy đã đưa em trở về!"

Kiều Duẩn Thiên gật đầu, sau đó lại nhìn Nhan Từ Hành một chút, lúc này mới xoay người rời đi.

Mộng Tuyết kéo kéo Nhan Từ Hành: "Chúng ta vào đi thôi."

Nhan Từ Hành gật đầu, theo Mộng Tuyết vào biệt thự ——

"Đứng rồi, sao anh lại đột nhiên đến nước M?" Mộng Tuyết vừa rót nước cho Nhan Từ Hành, vừa tò mò hỏi.

Ánh mắt Nhan Từ Hành tối sầm lại, không phải vừa nãy anh đã nói rồi sao, anh nhớ cô, cho nên tới gặp cô!

Cho nên lời anh vừa nói, cô không có nghe sao?

Kiều Duẩn Thiên kia...

Nháy mắt một cái, Nhan Từ Hành vẫn tự nói với mình, phải tin tưởng Mộng Tuyết! Anh lấy từ trong túi quần ra một hộp trang sức màu đỏ, sau đó đi tới bên Mộng Tuyết rồi mở ra: "Sinh nhật vui vẻ!"

Ngày hôm nay, là sinh nhật Mộng Tuyết!

Mộng Tuyết kinh ngạc, cô nhìn dây chuyền trong hộp, cảm động đến mức vành mắt đỏ lên: "Cảm ơn anh, Từ Hành!"

Nhan Từ Hành cười, sau đó lấy sợi dây chuyền nước hoa khỏi hộp trang sức, chuẩn bị đeo lên cho Mộng Tuyết.

"Đây là dây chuyền có hương nước hoa tưởng vì, hi vọng em yêu thích!"

Nghe thấy là hoa tưởng vì, về mặt Mộng Tuyết cũng ngắt một hồi, ngay khi dây chuyền sắp dán lên da của cô, Mộng Tuyết đưa tay kéo dây chuyền đi.

Nhan Từ Hành nhú mày, hơi nghi hoặc nhìn Mộng Tuyết.

Mộng Tuyết có chút không tự nhiên cười cười: "Cảm ơn quà của anh, em rất thích, có điều em muốn cắt nó đi!"

Tiếp đó, Mộng Tuyết liền bỏ dây chuyền nước hoa lại trong hộp trang sức.

Nhan Từ Hành nhìn, không nói gì ——

Bởi vì Nhan Từ Hành đến nên ngày tiếp theo Mộng Tuyết có ý xin nghỉ một ngày, sáng sớm liền dẫn Nhan Từ Hành đi tới những điểm du lịch nổi tiếng ở nước M.

Buổi chiều đi ngang qua điểm chuyển bán di động, Nhan Từ Hành ngừng lại.

Mộng Tuyết nghi hoặc quay đầu lại: "Sao anh không đi tiếp?"

Nhan Từ Hành nhắc chân đi vào cửa hàng di động, lưu loát dùng tiếng nước M nói rằng: "Xin chào, tôi muốn mua điện thoại đôi loại mới nhất."

Người phục vụ mỉm cười gật đầu: "Quý khách thật may mắn a! Chỉ còn dư lại hai chiếc cuối cùng đây!"

Nhìn người phục vụ lấy di động rồi đặt trên quầy, một màu xanh da trời, một màu hồng, kiểu dáng đặc biệt, rất đẹp!

Mộng Tuyết liếc mắt thì đã nhìn trúng cái màu hồng, cô cười nói: "Thật là đẹp! Từ Hành em cùng anh mỗi người một chiếc đi!"

Nhan Từ Hành đang nhờ người phục vụ gói hai chiếc di động thì dừng một chút, anh nghiêng đầu nhìn Mộng Tuyết: "Không được, đây là cho Lăng Vu Đề." Anh đã đáp ứng cô.

Hơn nữa, đây là hai chiếc cuối cùng, anh cũng không thể thất tín với người khác được!

Mộng Tuyết ngăn ra, thứ cô muốn, nhưng anh lại nói, đó là mua cho Lăng Vu Đề!

Aya: Bom hẹn giờ sắp nổ rồi.

Nhà hàng trước một chương. Đợi tới mình đi học về rồi sẽ xả tiếp. Hôm nay chắc chắn sẽ kết thúc thế giới này.

31.12.2018

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 242: Công lược bạn trai cũ khốc duệ (20)

Edit: Aya Shinta

Đến cùng thì ai mới là bạn gái của anh!

Cô giương mắt trừng Nhan Từ Hành: "Tại sao phải mua cho cô ta! Em mới là bạn gái của anh! Không phải nên cho em sao?!"

Mộng Tuyết thất thố là việc Nhan Từ Hành không nghĩ tới, dù sao thì cũng chỉ là một bộ di động mà thôi.

"Anh đã đáp ứng với cô ấy rồi." Nhan Từ Hành nói thế.

Mộng Tuyết cắn cắn dưới môi, sau đó mới nói: "Có phải anh lại yêu đương với Lăng Vu Đề sau lưng em hay không?!"

Nhan Từ Hành vừa thanh toán và nhận túi điện thoại xong, nghe Mộng Tuyết nói vậy, anh cau mày: "Em đang nói những gì đấy!"

Mộng Tuyết không nói gì, chỉ đưa tay lau nước mắt một cái, xoay người chạy ra cửa hàng di động, Nhan Từ Hành liền vội vàng đuổi theo.

Kéo tay Mộng Tuyết, giọng điệu của Nhan Từ Hành không tốt lắm: "Tuyệt Nhi, em chớ suy nghĩ lung tung được không? Trước đó Lăng Vu Đề có giúp anh, anh mua giúp cô ấy hai chiếc di động, sao em có thể nghĩ rằng anh với cô ấy quay lại với nhau?!"

Tuy tới hôm qua anh đã nghĩ rõ ràng chuyện lúc ban đầu, thế nhưng không có nghĩa rằng anh sẽ thích Lăng Vu Đề lại!

Mộng Tuyết gạt phắt tay Nhan Từ Hành một cái, sau đó về nhà.

Nãy giờ cô không nói gì, Nhan Từ Hành cũng không phải là người nói nhiều, hơn nữa anh cảm thấy Mộng Tuyết tự mình suy nghĩ lung tung, mà anh vừa mới giải thích rồi.

Cho nên dọc đường đi, anh cũng không nói gì.

Mãi đến khi trở lại, Mộng Tuyết ném vali của Nhan Từ Hành cho anh, sau đó ném sợi dây chuyền hôm qua anh tặng cô vào trong ngực anh.

"Anh đi đi! Đi tìm Lăng Vu Đề của anh đi! Em chịu đủ lắm rồi!" Chịu đủ cái cảnh phải cẩn thận từng li từng tí một, chịu đủ cái cảnh yêu xa chốn đất khách quê người, chịu đủ cái cảm giác thiếu thốn an toàn lắm rồi!

Nhan Từ Hành chau mày, lúc này anh mới ý thức được rằng hình như sự tình hơi nghiêm trọng! Nhưng anh không nghĩ ra, tại sao Mộng Tuyết lại vì một chuyện nhỏ mà giận dữ thành đáng về này!

"Tuyết Nhi..."

"Đừng nói nữa, Nhan Từ Hành, căn bản anh không yêu em, không hiểu em, xưa nay anh cũng không biết em muốn cái gì!"

"Làm sao anh..."

"Nếu như anh yêu em, hiểu rõ em, vậy tại sao ngay cả việc em dị ứng hoa tường vi cũng không biết vậy?!" Mộng Tuyết quát, từ nhỏ cô đã dị ứng hoa tường vi, chỉ cần vừa dính vào trên da, toàn thân sẽ ửng đỏ rồi ngứa ngáy.

Nhan Từ Hành ngẩn người, đương nhiên anh không biết, bởi vì trước giờ cô chưa nói với anh mà!

Nhưng Mộng Tuyết thấy, hai người họ quen nhau lâu như vậy, khi họ đi công viên ở nước Z, cô đều sẽ tránh chỗ có hoa tường vi theo bản năng.

Nếu như Nhan Từ Hành thật sự yêu cô, sao lại không có chú ý tới một chi tiết nhỏ như vậy!

Kỳ thực, so với nói rằng Mộng Tuyết cảm thấy Nhan Từ Hành không yêu cô thì chi bằng nói rằng, Mộng Tuyết yêu Nhan Từ Hành không đủ sâu, không đủ tín nhiệm anh!

Cô sợ sệt, sợ sệt việc mình bị động, thế nên cô chủ động chia tay!

Cũng có thể nói, ở trong lòng Mộng Tuyết, Nhan Từ Hành cũng không có chiếm được phân lượng nặng như anh tưởng!

Cứ như vậy, Nhan Từ Hành bị Mộng Tuyết đuổi ra.

Đến sân bay rồi nhưng Nhan Từ Hành vẫn không nghĩ thông, tại sao lại chia tay đột ngột như vậy? Rõ ràng, anh đến tạo bất ngờ cho cô, không phải hay sao?

Chỉ bởi vì một bộ di động? Chỉ bởi vì, anh không biết cô dị ứng hoa tường vi?

Nhan Từ Hành đang chờ mua vé máy bay đường về có chút uể oải nhắm mắt lại, khi bị Mộng Tuyết đuổi ra, anh đã nín giữ.

Nhưng thái độ của Mộng Tuyết còn cứng rắn hơn so với lúc trước khi muốn quen với anh.

Anh cười tự gấu, đến cùng là ai thay lòng?

Di động vang lên, Nhan Từ Hành không có xem là ai gọi đến mà trực tiếp nhận điện thoại: "A lô?"

Ở đầu điện thoại bên kia, Lăng Vu Đề miễn cảm nghe ra rằng trong một chữ* đó của Nhan Từ Hành mang theo một mối.

* A lô bên tiếng Trung chỉ có một chữ là 喂 thời.

"Từ Hành, anh làm sao thế?"

Nghe thấy tiếng nói của Lăng Vu Đề, Nhan Từ Hành ngẩn người, sau đó đưa điện thoại di động ra, nhìn cuộc gọi được hiển thị một chút.

Sau đó lại đưa điện thoại di động vào bên tai: "Không có chuyện gì, cô tìm tôi có việc?"

"Cũng không có chuyện gì, chính là muốn hỏi anh, Mộng Tuyết có thích sợi dây chuyền kia không?"

Cô chỉ muốn xác nhận, Mộng Tuyết có đeo sợi dây chuyền đó hay không. Cô biết Mộng Tuyết dị ứng hoa tường vi, cho nên mới đặc biệt chọn hoa tường vi

Nếu như Mộng Tuyết đeo, nhất định sẽ dị ứng! Nếu như không đeo...

"Cô ấy dị ứng với hoa tường vi." Nhan Từ Hành nhẹ giọng nói, trong lời anh không có bất kỳ chấp trù nào.

"A?!" Dị ứng! Thật, thật xin lỗi Từ Hành, tôi, tôi không biết..." Lăng Vu Đề tràn ngập áy náy nói. Sau đó lại có chút ân cần hỏi han: "Vậy Mộng Tuyết không sao chứ?"

"Cô ấy không có đeo." Nương theo lời Nhan Từ Hành, Lăng Vu Đề nghe thấy ngôn ngữ nước M, đại khái chính là: Chuyển bay tới Kinh Thị nước Z sắp cất cánh, xin quý khách chuẩn bị đăng ký.

"Tôi phải đăng ký, cúp máy trước." Nói xong, Nhan Từ Hành cúp điện thoại.

Lăng Vu Đề ở đầu bên kia nhích miệng, kinh ngạc trong đáy mắt không thể nào che giấu nổi.

Nếu như cô không có nhớ lầm, ở trên máy bay hết một ngày, Nhan Từ Hành ở nước M vẫn chưa đến ba ngày mà!

Sao lại trở về sớm như thế?

Cô chớp mắt, không... không phải đã chia tay rồi đấy chứ?

Cái suy đoán này khiến Lăng Vu Đề hơi hưng phấn, quân nó có phải là chia tay sớm hay không, chia tay chính là chuyện tốt!! A ha ha ha...

Lăng Vu Đề vốn đã tính được thời gian đến đón, nhưng cô cảm thấy cũng không thể tạo cho Nhan Từ Hành cảm giác cô cố ý tìm anh.

Dù sao thì chẳng phải cô đã nhờ Nhan Từ Hành mua điện thoại cho cô mà ~

Ách... Lại nói đến việc Nhan Từ Hành về sớm như vậy, có mua di động cho cô không nhỉ?

Ngày Nhan Từ Hành xuống máy bay, cô không có liên lạc với, anh cũng không có liên lạc cô.

Ngày kế tiếp khi Lăng Vu Đề tan học, cô còn đang thu dọn đồ đạc thì nghe có người gọi mình: "Lăng Vu Đề, nam thần tìm cậu kia!"

Nam thần?! Lăng Vu Đề giơng mắt, nhìn về phía cửa... Sau đó cô nhìn thấy Nhan Từ Hành đứng ở đó nhìn cô, trong tay anh, còn xách một túi da màu vàng nhạt theo.

Lăng Vu Đề xách túi đi ra cửa, sau đó cười cười với Nhan Từ Hành: "Sao anh lại đến đây?"

Nhan Từ Hành đưa túi cho cô: "Di động."

Lúc này Lăng Vu Đề mới nhìn thấy nhãn hiệu trên túi, cô cười híp mắt nhận túi điện thoại di động: "Cảm ơn nha! Vừa vặn đến giờ cơm, cùng đi ăn cơm không?"

Nhan Từ Hành không có do dự, gật đầu đáp ứng.

Bởi vì buổi chiều hai người đều không có tiết nên không có ăn ở trường, mà là tới một nhà hàng đậm chất cổ phong mà trước đây Lăng Vu Đề mới tìm được.

Ngồi ở vị trí được cách ly bằng bức bình phong, Lăng Vu Đề lấy điện thoại di động ra nhìn, sau đó nở nụ cười thoải mái: "Trước đó có một người bạn bên nước M, lúc cô ấy đi mua thì cũng đã bán hết, tôi cho rằng có lẽ anh cũng không mua được!"

Nhan Từ Hành bưng chén sứ Thanh Hoa lên uống một hớp trà, sau đó nói: "Chỉ còn hai chiếc cuối cùng."

Nếu như không phải là vì cái điện thoại di động này...

"Vậy cũng thật là may mắn, cảm ơn anh, Từ Hành!"

Aya: Li do li trâu, cố ý tránh hoa tường vi, ha hả? Thay lòng thì nói luôn đi, ông đây muốn chửi thật đấy!

Còn việc 0051 mua dây chuyền chắc cũng là nguyên nhân khiến cho nhiều người cho rằng 0051 tiểu tam. Nhưng không tách hai người kia ra thì cũng chỉ có nước ăn cám)

31.12.2018

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Công lược bạn trai cũ khóc duệ (21)

Edit: Aya Shinta

Sau khi nói lời cảm ơn, Lăng Vu Đề lại có chút nghỉ ngơi hỏi: "Có điều, Từ Hành sao anh không ở nước M cùng Mộng Tuyết thêm mấy ngày, về sớm như vậy?"

Nhan Từ Hành trầm mặc không nói gì, ánh mắt của anh có chút phức tạp khó hiểu. Nhìn bộ dạng này của anh, phỏng chừng là chia tay, không thể nghỉ ngơi rồi!

Lại nói về kịch tình, vào lúc này thì nam chủ hần là đã xuất hiện, có điều miêu tả không nhiều. Nhan Từ Hành, đừng nói là tới nước M rồi đụng phải hai người đó đấy chứ?!

Khi Lăng Vu Đề đang do dự có nên mở miệng phá tan đi sự yên tĩnh dị thường này hay không, món ăn được mang lên!

Lăng Vu Đề cười híp mắt nói: "Món ăn của nhà hàng này ngon lắm đấy! Ngon nhất chính là cá dưa chua, chắc luôn-- "

Nói xong, Lăng Vu Đề liền gấp một đĩa cho Nhan Từ Hành, Nhan Từ Hành dừng một chút, không động đũa.

Dạ đây Lăng Vu Đề cũng bắt đầu biểu tình, có nói với Nhan Từ Hành một tiếng: "Ngon thật!" Sau đó liền bắt đầu tự mình ăn.

Nhan Từ Hành hơi giương mắt, nhìn Lăng Vu Đề đang cúi đầu ăn.

Một hồi lâu, anh mới cầm đũa, bắt đầu dùng com--

Cùng ăn com trưa xong, buổi chiều Lăng Vu Đề không có chuyện làm, chuẩn bị về nhà. Nhìn cái dáng vẻ này của Nhan Từ Hành, cô cũng không tìm được chuyện để nói.

Đi ra khỏi cửa nhà hàng rồi tiến về phía trạm xe buýt, mới vừa đi tới trước trạm xe, Nhan Từ Hành luôn im hơi lặng tiếng rồi cục cựa cũng mở miệng: "Chúng tôi chia tay rồi."

Lăng Vu Đề ngẩn người một chút, có cho rằng Nhan Từ Hành sẽ không nói với cô. Nếu Nhan Từ Hành đã nói rồi, đương nhiên cô phải phối hợp mà bày ra vẻ kinh ngạc: "Thế nào lại vậy? Tại sao?"

Nhan Từ Hành hơi cúi đầu, nhìn Lăng Vu Đề cách anh chỉ có khoảng nửa mét: "Cô ấy nói, cô ấy chịu đủ lắm rồi." Cho tới việc chịu đủ cái gì, anh cũng không biết...

Lông mày Lăng Vu Đề giật giật, sau đó chần chờ nói với Nhan Từ Hành rằng: "Vậy, nếu như anh thực sự không chịu đựng nổi, có thể khóc lên..."

Nói xong, Lăng Vu Đề cảm thấy việc để một chàng trai khóc ở trên đường có chút không ổn, nên đã lập tức bỏ sung: "Có thể, khóc một mình... Hoặc là, tìm người giúp..."

Trong kịch tình, sau khi Mộng Tuyết nói lời chia tay với Nhan Từ hành, cũng không có nói tới việc Nhan Từ Hành vượt qua khoảng thời gian này như thế nào.

Lúc đó nguyên thân cũng không ở Kinh Thị, tất nhiên cũng không thể biết được.

"Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?" Nhan Từ Hành hỏi, anh cũng không muốn khóc, mặc dù có chút khổ sở.

Thế nhưng, nhìn thấy quan tâm trong ánh mắt Lăng Vu Đề, anh cũng không có cảm thấy mất đi Mộng Tuyết, là sự thực khó có thể chấp nhận cỡ nào.

Lăng Vu Đề do dự gật gù, lại lắc đầu: "Khóc, sẽ dễ chịu một chút." Cô hơi cúi thấp đầu, Nhan Từ Hành chỉ có thể nhìn thấy hàng mi tựa cánh quạt, cái mũi xinh xắn, bờ môi phớt nộn...

Khóc, sẽ dễ chịu một chút?

"Như vậy, lúc trước em khóc sao?"

Lúc trước? Lăng Vu Đề giương mắt nhìn anh, trong mắt mang theo dò hỏi.

"Lúc chúng ta chia tay..." Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Nhan Từ Hành chủ động nhắc tới tình yêu của bọn họ.

Trong một lúc, Lăng Vu Đề không biết nên nói gì, chỉ là có chút không tự nhiên dời tầm mắt, không nhìn Nhan Từ Hành.

Nhưng biểu hiện của cô lại đang trả lời câu hỏi của Nhan Từ Hành. Không nghĩ ngờ chút nào, cô đã khóc. Cho nên cô mới nói rằng, khóc, sẽ dễ chịu hơn một chút sao?

Đúng vậy, lúc trước sau khi chia tay, nguyên thân đã khổ sở rất lâu. Ban ngày cô ấy chú tâm học tập, buổi tối trốn trong chăn khóc thầm.

Mà sau này khi cô ấy biết Nhan Từ Hành hẹn hò với Mộng Tuyết, cũng chỉ có nước mất làm bạn.

Mím môi, Nhan Từ Hành đưa tay, ôm Lăng Vu Đề vào trong lồng ngực...

Cơ thể Lăng Vu Đề cứng ngắc, tay cô không biết làm sao mà đặt ở hai bên, không có ôm anh.

Một hồi lâu, Lăng Vu Đề mới mở miệng nói rằng: "Từ Hành, không phải anh muốn khóc ở trên đường đấy chứ? Hay là... Đừng có như thế?" Rất mất mặt đấy!

Nhan Từ Hành không hề trả lời cô, chỉ là, cơ thể hơi chấn động. Không phải đang khóc, mà là đang cười, Lăng Vu Đề nghe được tiếng cười khê của anh.

Sau đó, cô cảm ứng được, vậy mà độ hào cảm lập tức tăng lên tới tám mươi lăm điểm.

Cảm giác này như là trùng vé xô số năm triệu vậy, Lăng Vu Đề cả kinh đến nỗi không phản ứng kịp!

Tiếp đó, cô nghe được âm thanh của Nhan Từ Hành: "Lăng Vu Đề, có phải em còn thích tôi? Nếu như vậy, chúng ta, bắt đầu lại từ đầu đi!"

Đáp ứng? Không đáp ứng?

Lăng Vu Đề do dự, Nhan Từ Hành, không thể mấy ngày liền quên được Mộng Tuyết, anh ta là nam phụ đấy! Nam phụ chỉ có cảm tình với nữ chủ đấy!

Coi như bây giờ độ hào cảm của anh đối với cô có tám mươi lăm điểm, có điều...

Nói không chừng, cô chỉ là công cụ để Nhan Từ Hành quên đi Mộng Tuyết!

Mà Nhan Từ Hành nghĩ rằng, nếu như Lăng Vu Đề còn thích anh, mà Mộng Tuyết không phải đã nói anh lại cùng Lăng Vu Đề một lần nữa à! Vậy hần, bắt đầu lại với cô đi!

Kỳ thực, quyết định này của Nhan Từ Hành, vài phần là giận hờn!

Lăng Vu Đề ở trong lồng ngực Nhan Từ Hành mà cân nhắc rất lâu, sau đó có mới nhẹ nhàng đẩy anh ra, rồi nở nụ cười. Cười đến mức, có chút khổ sở...

"Nhan Từ Hành, em còn thích anh! Thế nhưng, em sẽ không bắt đầu lại với anh! Em cũng không muốn trở thành công cụ anh dùng để quên Mộng Tuyết." Nói xong, vừa vặn xe buýt mới đến, Lăng Vu Đề cũng không tạm biệt, xoay người lên xe.

Nhan Từ Hành đứng tại chỗ, nhìn xe đi xa. Tâm tư của anh, cô đã nhìn ra rồi!

Cũng đúng, anh mới chia tay mà đã muốn bắt đầu lại với cô, chỉ cần không phải kẻ ngu ngốc thì đều biết tại sao...

Thế nhưng khi bị Lăng Vu Đề từ chối, anh lại có chút chút khổ sở, không phải là mất mát.

Anh nhắn tin cho Lăng Vu Đề, nói tiếng xin lỗi.

Lăng Vu Đề nhìn tin nhắn nhưng không có trả lời. Cô có chút không vui, trong lòng cảm thấy buồn phiền.

Từ sau chuyện đó, Lăng Vu Đề chưa từng chủ động liên hệ với Nhan Từ Hành. Nhan Từ Hành gửi tin nhắn cho cô, cô cũng sẽ không trả lời.

Gọi điện thoại, cô cũng không nhận. Chạm mặt ở trường, cô sẽ đi đường vòng.

Tình huống như vậy, vẫn duy trì đến kỳ nghỉ đông.

Thời gian nghỉ thì Nhan Từ Hành sẽ về L thị thăm bà nội, cha mẹ anh ít khi ở nhà cũng trở về đội tết đến.

Lăng Vu Đề cũng chuẩn bị về L thị một chuyến, cô đi tìm Trương tra nam.

Lần kia sau khi Trương tra nam gọi điện thoại đe dọa Lăng mẫu xong, vẫn không có động tĩnh gì.

Mãi đến tận hai ngày trước khi nghỉ đông, Trương tra nam gọi điện thoại tới đây, trực tiếp gọi cho Lăng Vu Đề. Nhưng người nói chuyện cũng không phải Trương tra nam.

Là giọng nói của một người đàn ông lạ, gã nói Trương tra nam mượn tiền gã, không thể trả, để cho cô nghĩ biện pháp trả. Bằng không, liền chặt tay chân Trương tra nam.

Lúc đó Lăng Vu Đề vô cùng thoải mái mà đáp lại: "Vậy thì chặt đi, tùy tiện chặt!"

Bên kia như nghẹn lại, sau đó còn nói, coi như có chém tay chân Trương tra nam, nhưng cha nọ con trả! Con trai của ông ta không có năng lực, thế nhưng con gái có!

Vậy cho nên, gã sẽ đi tìm các cô, khiến cho các cô không được yên ổn!

Lăng Vu Đề có chút buồn bực, Trương tra nam chọc phải phiền phức, dựa vào cái gì mà kéo lên trên người các cô!

Aya:~)))) chẳng biết nói thế nào về chương này.

31.12.2018

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Công lược bạn trai cũ khóc duệ (22)

Edit: Aya Shinta

Sau khi nghỉ đông, Lăng Vu Đề liền lên máy bay về L thị. lên máy bay thì cô đeo trùm mắt ngủ. Cũng không nhìn thấy người ngồi ở bên cạnh cạnh, vậy mà khéo đến thế, chính là Nhan Từ Hành.

Cứ việc Lăng Vu Đề đeo trùm mắt, Nhan Từ Hành vẫn nhận ra cô rồi.

Nghỉ đến mấy tháng nay, Lăng Vu Đề trốn anh ở mọi nơi, nhắn tin không trả lời, điện thoại không tiếp. Coi như anh tới phòng học tìm cô, cô cũng có thể làm như không thấy.

Nhớ tới một lần kia, anh trực tiếp kéo tay ngăn cản cô rồi đi, xin lỗi ngay trước mặt cô.

Lăng Vu Đề chỉ nhàn nhạt nói câu "Không sao", sau đó hất tay của anh ra rồi bước đi.

Sau này, anh sẽ không có đi tìm Lăng Vu Đề, cũng không có nhắn tin gọi điện thoại nữa.

Mỗi ngày, anh vẫn sẽ gọi một điện thoại, nhắn tin với Mộ Dung Tuyết, nhưng từ khi chia tay rồi thì thời gian trống của anh rất nhiều, hầu như anh đặt ý nghĩ của mình lên trên việc học.

Có lúc anh sẽ nghĩ, cuộc sống không có Mộ Dung Tuyết cũng không có khổ sở như anh tưởng tượng.

Thời gian mấy tháng nay, thời gian anh nhớ nhung Mộ Dung Tuyết càng ngày càng ít. Nhiều hơn, anh thỉnh thoảng sẽ nhớ tới Lăng Vu Đề, nhớ đôi mắt lạnh nhạt khi nhìn anh, và nhớ cả câu nói "Em cũng không muốn trở thành công cụ của anh dùng để quên Mộ Dung Tuyết".

Ngồi ở bên người Lăng Vu Đề, Nhan Từ Hành nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô.

Chỉ cần như thế, vậy mà Nhan Từ Hành lại cảm thấy thật yên lòng!

Anh cong môi cười cười, đột nhiên nhớ tới lúc anh ở trong trường, vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa hai nữ sinh, một người trong đó nói: "Nam nhân quả thực rất phạm tiện! Khi cậu yêu thích anh ta, tha thiết mong chờ đuổi theo anh ta, anh ta lại không thèm nhìn cậu một chút! Chờ cậu không thích anh ta nữa, thì anh ta quay đầu lại chạy theo cậu!"

Đột nhiên anh cảm thấy thật giống như vậy, trước kia không phải anh lo lắng rằng Lăng Vu Đề còn thích anh à!

Nhưng hiện tại Lăng Vu Đề từ chối anh, đồng thời rời xa anh. Anh lại cảm thấy mất mát...

Máy bay chậm rãi cất cánh, Nhan Từ Hành hơi lim dim mắt, cảm thụ hơi thở thuộc về Lăng Vu Đề ở bên cạnh.

Lăng Vu Đề cũng không có ngủ, cô chỉ che mắt lại, thế nên cũng không biết người ngồi ở bên cạnh cô là ai.

Cô nghiêng đầu tới lui, miệng hơi mở ra.

Lăng Vu Đề đang kinh ngạc, vừa nãy cô đột nhiên cảm ứng được độ hào cảm cao tới chín mươi điểm.

Quả nhiên cô không có đoán sai, nếu như trước đó cô đáp ứng Nhan Từ Hành, nói không chừng, Nhan Từ Hành sẽ vừa qua lại với cô, vừa nghĩ tới Mộ Dung Tuyết.

Mà cô từ chối, còn từ chối thẳng thắn đến thế, đồng thời không liên lạc với anh.

Thực tế thì Lăng Vu Đề đang đánh cược, đánh cược vào tám mươi lăm điểm hào cảm của Nhan Từ Hành đối với cô vào lúc đó. Coi như không có yêu cô, trong lòng cũng nhất định có vị trí của cô.

Ừ, xem ra, cô thắng cược rồi!

Cô nhếch khóe môi, lộ ra một cười yếu ớt. Tuy cô cũng không biết vì sao Nhan Từ Hành lại đột nhiên thêm hào cảm.

Thế nhưng chín mươi điểm hào cảm. Đã xem như là thích rồi đúng chứ?

Nói không chừng, hiện tại phần lượng của nữ chủ ở trong lòng Nhan Từ Hành cũng không có cao bằng cô đâu!

Chờ ngày khai giảng, cô lại tìm một cơ hội để tiếp cận Nhan Từ Hành là được rồi! Lăng Vu Đề nghĩ như vậy.

Có điều, rất nhiều lúc thì kế hoạch không đuổi kịp biến hóa...

Hai giờ, trời qua trong chói lát.

Tiếng thông báo xuống máy bay vang lên nhưng Lãng Vu Đề còn đang ngủ, cũng không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại gì cả.

Cô biết nhất định sẽ có tiếp viên hàng không tới nhắc nhở cô xuống máy bay, cho nên mới dám yên tâm lớn mật mà ngủ như vậy.

Những hành khách khác đều đang chuẩn bị xuống, Nhan Từ Hành nghiêng đầu nhìn Lãng Vu Đề không nhúc nhích chút nào, câu môi cười cười.

Biết cô ngủ như chết, vậy nên anh có ý xấu đưa tay đi nhéo mũi cô.

Lãng Vu Đề cảm thấy mình không thể thờ nổi, cô hơi khó chịu quay quay đầu, vẫn không thể thờ được.

Con buồn ngủ biến mất, Lãng Vu Đề đưa tay tháo trùm mắt ra, sau đó cô liền nhìn thấy Nhan Từ Hành đang cười nhìn mình.

Đầu óc Lãng Vu Đề tỉnh táo trong chớp mắt, bởi vì hiện giờ cô đang ở trên máy bay mà! Sao lại gặp được Nhan Từ Hành thế?

"Sắp xuống máy bay, em muốn theo bácy bay về Kinh Thị?" Nhan Từ Hành mỉm cười nói.

Lãng Vu Đề máy mắt, sau đó nghĩ đến việc Nhan Từ Hành nghi đồng thì phải về L thị, cô thể đúng dịp đi cùng một chuyến bay với cô, cũng không phải việc làm người ta quá bất ngờ.

Cô coi đại an toàn, sau đó cầm ba lô của mình, đứng lên, chuẩn bị xuống.

Nhan Từ Hành đi theo cô, Lãng Vu Đề không nói gì, anh cũng không nói gì.

Mãi đến khi ra sân bay, Lãng Vu Đề chuẩn bị gọi xe về nhà, nhưng Nhan Từ Hành mở miệng nói: "Tôi đưa em đi."

Lãng Vu Đề lắc đầu: "Không cần." Cô cũng không thể để cho Nhan Từ Hành biết cô đi nơi nào được!

Phát tay gọi một chiếc xe, cũng không chào hỏi Nhan Từ Hành chào hỏi, cứ như vậy mà lên xe đi mất.

Nhan Từ Hành ngăn người, vốn là anh muốn hỏi Lãng Vu Đề tới đây làm chi? Dù sao, Lãng mẫu cũng ở Kinh Thị.

Nghĩ đến việc kia, Nhan Từ Hành cảm thấy Lãng Vu Đề hẳn là đến tìm Trương tra nam. Anh có chút không yên lòng với Lãng Vu Đề, dù sao cũng là một cô gái, quay trộm một lần có thể thành công, lần thứ hai còn có thể thuận lợi như vậy sao?

Ngay tức khắc, Nhan Từ Hành gọi xe, theo đuôi Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề cũng không biết phía sau có người bám đuôi, vừa lên xe, cô liền gọi điện thoại cho người đàn ông gọi là Thành ca, kẻ đã bắt trói một nhà ba người Trương tra nam.

Nhận được điện thoại của Lãng Vu Đề, Thành ca có chút bất ngờ, có điều sau khi nghe nói Lãng Vu Đề là đến đưa tiền, Thành ca trực tiếp báo địa chỉ cho cô.

"Club Huy Hoàng" là một sông bạc, rất nổi tiếng ở L thị.

Thế giới này, sông bạc được hợp pháp, chỉ cần không chết người thì cục cảnh sát sẽ không quản!

Cho nên cô muốn tìm cảnh sát hỗ trợ, đó là điều không thể, nên chỉ có thể dựa vào chính mình!

Lãng Vu Đề dự định sử dụng dị năng trực tiếp thôi miên gã Thành ca kia, để gã không không đánh chủ ý lên người ba mẹ con các cô nữa.

Trước kia khi sử dụng tới dị năng thôi miên, Lãng Vu Đề đã hiểu rõ sự phản phệ của nó. Lần này cô chỉ dự định đối phó với một mình Thành ca, hi vọng sẽ không có tác dụng phụ bao nhiêu.

Thời gian cô xuống máy bay đã là hơn sáu giờ, tới khi đến "Club Huy Hoàng", màn đêm đã sớm buông xuống.

Đứng tại cửa vào "Club Huy Hoàng", Lãng Vu Đề dừng một chút, sau đó mới cất bước vào câu lạc bộ được trang trí xa hoa này.

Nhan Từ Hành nhìn thấy Lãng Vu Đề đi vào, anh cùng bạn học đã từng tới nơi này một lần. Có điều anh không thích đánh bạc, cho nên cũng vô cùng không thích bầu không khí tại sông bạc này.

Lãng Vu Đề tới nơi này, để làm gì đây?

Thanh toán tiền xe rồi Nhan Từ Hành cũng xuống xe, tiến vào "Club Huy Hoàng".

Vào rồi, anh liền tìm kiếm bóng người Lãng Vu Đề khắp nơi, nhưng sông bạc lại quá lớn nên tìm một người cũng không dễ dàng.

Mà lúc này, Lãng Vu Đề đã theo chân một thuộc hạ của Thành ca đi tới văn phòng gã.

Vừa vào văn phòng, Lãng Vu Đề liền nhìn thấy một gã mập ngồi ở trên ghế ông chủ. Mặt mũi dữ tợn, trên mặt còn có một vết sẹo, ánh mắt hung ác, vừa nhìn thì đã biết gã không phải người tốt!

31.12.2018

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 245: Công lược bạn trai cũ khốc duệ (23)

Edit: Aya Shinta

Mà trên ghế sofa ở một bên khác, Trương tra nam ôm đứa con trai đang run rẩy của ông ta, còn mụ vợ chăm chăm tựa sát vào Trương tra nam với vẻ mặt khiếp đảm.

Nhìn thấy Lãng Vu Đề đến, đôi mắt Trương tra nam lập tức liền trừng lớn: "Tiểu Vu, con tới rồi!"

Lãng Vu Đề cũng chẳng thèm nhìn Trương tra nam lấy một chút, cô nhìn thẳng tắp về phía gã Thành ca. Cái gã này, từ khi cô vừa xuất hiện liền hip mắt nhìn chăm chăm cô.

Câu môi cười cười: "Anh chính là Thành ca đúng chứ?"

Thành ca gật đầu liên tục, đứng dậy khỏi ghế: "À anh, biết chị gái mình tính của em có dung mạo xinh đẹp, hóa ra cô em gái lại càng xinh đẹp hơn đấy!"

Lãng Vu Đề cười cười: "Thành ca quá khen."

"Không quá không quá! Đến đây, tùy tiện ngồi đi!" Thành ca đi tới bàn làm việc đối diện, khá là lịch thiệp kéo ghế cho Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề thuận thế ngồi xuống, cố nén cơn tức giận, mặt nở nụ cười nhìn Thành ca: "Thành ca, lần này tôi đến, ngoại trừ việc đến đưa tiền, kỳ thực cũng muốn anh chăm chú cho, nhà chúng tôi thật sự không bỏ ra nổi năm triệu!"

Khi chưa gặp Lãng Vu Đề, thứ Thành ca muốn chính là tiền, gặp Lãng Vu Đề rồi, Thành ca muốn cả tiền lẫn người!

Gã lập tức cười rất chí là hào phóng, chẳng hề để ý mà phát tay: "Ài nha ~ chuyện tiền bạc để bàn! Thời gian cũng không còn sớm nữa, không bằng, chúng ta ăn bữa cơm tối, sau đó chậm rãi thương lượng?"

Lãng Vu Đề gật đầu, sau đó không để ý tới ánh mắt khẩn cầu của Trương tra nam mà theo thành ca rời văn phòng.

Lúc đi ngang qua sảnh lớn, Lãng Vu Đề không nhìn thấy Nhan Từ Hành.

Nhưng Nhan Từ Hành lại nhìn thấy Lăng Vu Đề, còn nhìn thấy, gã "lợn béo" vẫn luôn nhìn chăm chăm Lăng Vu Đề với cái ánh mắt sắc m!

Lòng anh thấy căng thẳng nên vội vàng đuổi theo, đáng tiếc, anh chậm một bước.

Đến khi anh theo đuổi ra khỏi đó, Lăng Vu Đề đã lên xe của gã "lợn béo" rời khỏi.

Vội vã vẫy tay kêu xe, Nhan Từ Hành để tài xế đi theo.

Sau đó bắt đầu như vừa nãy, gọi điện cho Lăng Vu Đề không ngừng.

Sau khi Lăng Vu Đề nói chuyện với Thành ca xong, cô liền trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

Việc cô đến L thị, Lăng mẫu và Trương Cẩm Kính đều không biết, cô chỉ nói là dịp nghỉ đông nên muốn đi ra ngoài du lịch giải sầu, Lăng mẫu cũng không có hoài nghi.

Vì tránh phiền phức không tất yếu, Lăng Vu Đề nói với Lăng mẫu rằng cô sẽ tắt đi động, muốn có một quãng thời gian yên tĩnh, thế nhưng mỗi ngày cô đều sẽ nhắn tin báo bình an cho hai người họ!

Lăng Vu Đề không biết lần này sau khi mình sử dụng đi nắng có thể mềm man như lúc trước hay không? Trước kia cô mê man lâu như vậy, lần này nếu như cũng như thế, sẽ làm Lăng mẫu lo chết!

Cho nên cô nói mình đi du lịch bao lâu thì không biết, trong điện thoại đi động cũng đã sớm trừ sẵn tin nhắn, sẽ phát định kỳ cho Lăng mẫu cùng Trương Cẩm Kính ——

Theo Thành ca đến phòng ăn trong một quán bar, rồi vào một căn phòng nhỏ, sau khi gọi món ăn thì cũng chỉ còn sót lại hai người họ ở trong phòng.

Lúc này đây, Thành ca mới nhìn Lăng Vu Đề: "Vừa nãy em nói không đủ tiền, Thành ca tôi cũng không phải người không nể tình. Nếu không có tiền, vậy thì đổi một phương để trả! Tiểu Vu, em cảm thấy như thế nào đây?"

Đậu má! Vậy mà gọi cô là Tiểu Vu! Tiểu Vu cũng để cho một con heo như ông gọi à!?

Trong lòng hung hãn mắng Thành ca một trận, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ mặt mừng rỡ: "Có thật không? Đổi thành phương pháp gì? Chỉ cần tôi có thể làm được, đều có thể!"

Câu trả lời của Lăng Vu Đề khiến Thành ca vô cùng thoải mái. Vốn là gã ngồi gần Lăng Vu Đề nên gã đưa tay, nắm chặt lấy tay Lăng Vu Đề, sau đó đặt ở trong tay mà sờ sờ nắn nắn.

Trong lòng gã không khỏi cảm thán, chỉ là tay mà đã non mềm thế này, không biết thân thể...

"Em làm tình nhân của anh một năm, anh liền trừ 70% số nợ!" Thành ca nói thế.

Lăng Vu Đề vô cùng thoải mái đáp một tiếng "Được", đúng là đã làm cho Thành ca hơi kinh ngạc. Gã cho rằng muốn Lăng Vu Đề đáp ứng, thế nào cũng phải cường bức dụ dỗ một phen.

Kết quả, đơn giản như vậy!

Thấy Thành ca dùng cặp mắt rắn của gã nhìn mình, Lăng Vu Đề nắm lấy cơ hội ghé sát vào Thành ca một chút, sau đó đối diện với ánh mắt của gã.

Con người của cô từ từ đã biến thành màu đỏ sẫm, bên trong như có vòng xoáy, hút tâm trí Thành ca vào, sau đó khiến gã dần dần mất đi ý thức.

Nhìn ánh mắt sững sờ vô thần của Thành ca, Lăng Vu Đề mới mở miệng: "Nghe đây, không được tìm Lăng Tú Trương, Trương Cẩm Kính, Lăng Vu Đề để gây phiền phức! Oan có đầu nợ có chủ, người nợ ông, là Trương Khải Minh! Đổi tiền, chỉ được tìm ông ta!"

Thành ca sững sờ gât đầu, sau đó đáp một tiếng vâng.

"Vĩnh viễn nhớ kỹ lời của tôi nói!" Màu sắc trong đôi con người Lăng Vu Đề lại sẫm thêm, dường như sắp chảy ra máu vậy.

Mà sắc mặt của cô lại như quý hút máu, tái nhợt thất thường.

"Vâng."

"Được rồi, hiện tại ông nằm nhoài trên bàn ngủ, chờ ông tỉnh ngủ liền ngoan ngoan dựa theo lời tôi mà làm."

Thành ca theo lời úp mặt lên trên bàn ngủ, Lăng Vu Đề đứng lên, lui ra ngoài cửa.

Bảo tiêu đứng trước cửa ngăn Lăng Vu Đề lại, cô lạnh lùng nhìn hán: "Làm sao, tôi muốn đi lấy tiền, anh còn muốn ngăn cản đường tiền tài của Thành ca các anh?"

Nghe Lăng Vu Đề nói thế, bảo tiêu chặn chờ tránh đường.

Lăng Vu Đề dựa vào ý chí gắng gượng thân thể mà nhán thang máy, cửa thang máy vừa mở ra, cả người cô liền mềm nhũn, suýt chút nữa ngã chống vó.

Cũng thật đúng lúc rằng người trong thang máy là Nhan Từ Hành, Lăng Vu Đề liền trực tiếp ngã vào trong lòng ngực Nhan Từ Hành.

"Lăng Vu Đề, em làm sao thế này?!" Nhìn thấy gương mặt không có chút hồng hào của Lăng Vu Đề, Nhan Từ Hành bị dọa phát sợ.

Lăng Vu Đề vẫn không có mất đi ý thức, cô lắc đầu vội anh một cái, đưa tay nhán thang máy về tầng một: "Em không có chuyện gì..." Chỉ là muốn ngủ.

Rõ ràng sắc mặt trắng đến đáng sợ mà nói không có chuyện gì!

Nhan Từ Hành ôm ngang Lăng Vu Đề đang đứng không vững lên, cửa thang máy mở ra, anh nói một câu: "Tôi đưa em đi bệnh viện!"

Anh nhìn thấy Lăng Vu Đề theo gã lợn béo đi vào đây, lo rằng gã kia đã làm gì đó với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhẹ nhàng kéo cổ áo anh, tức đầu: "Em không có chuyện gì, thật đó. Anh, anh tìm khách sạn để em ngủ một giấc là được rồi."

"Không được! Hiện giờ, sắc mặt em rất tệ!" Thái độ của Nhan Từ Hành rất kiên định.

Lăng Vu Đề nhăn mày thật chặt, có tới bệnh viện cũng chẳng làm được gì cả!

Nghĩ rằng coi như có tới bệnh viện, bác sĩ cũng chỉ có thể nói rằng cô mệt nhọc quá độ mà dẫn đến tình trạng suy yếu, nên cô cũng chỉ nói một câu với Nhan Từ Hành: "Đừng nói cho mẹ và chị em biết." Liền mê man.

Nhan Từ Hành đưa Lăng Vu Đề đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói từ trong tới ngoài thì Lăng Vu Đề đều không có bất kỳ vấn đề gì, nguyên nhân mê man hẳn là mệt nhọc quá độ.

Được rồi, thực tế thì Nhan Từ Hành cũng học y, kiểm tra một chút thì anh cũng có thể nhận ra rằng Lăng Vu Đề thật sự mệt nhọc quá độ mà ngủ mê mệt.

Chỉ là anh quá sốt sáng lo cho Lăng Vu Đề, căng thẳng đến mức ngay cả chuyên ngành mình học cũng quên mất!

Nhìn Lăng Vu Đề nằm ở trên giường, Nhan Từ Hành nghĩ vẩn đầy bụng.

31.12.2018

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Công lược bạn trai cũ khóc duệ (24)

Edit: Aya Shinta

Tại sao cô ấy chỉ là theo gã heo mập kia vào quán rượu không tới nửa tiếng, đã suy yếu thành ra thế kia?!

Nhan Từ Hành nhờ bác sĩ kiểm tra thân thể của cô, cũng không có phát hiện lỗ kim như tiêm ma túy, trong dạ dày cũng không có phát hiện ma túy hoặc là tàn lưu được phẩm gì.

Cho nên, Lăng Vu Đề cũng không phải bị người khác bỏ thuốc.

Nghĩ đến việc trước khi Lăng Vu Đề mất ý thức, cô đã nói đừng để cho mẹ và chị gái biết, như vậy, không phải có thể suy đoán rằng Lăng Vu Đề đã sớm biết mình sẽ mất ý thức đúng chứ?

Trầm tư một chút, Nhan Từ Hành mở di động của Lăng Vu Đề rồi tìm số mẹ cô, sau đó dùng điện thoại di động của anh để gọi tới.

"A lô, xin chào!" Một giọng nữ vô cùng dịu dàng vang lên ở đầu bên kia điện thoại.

"Chào đi Lăng, con là Nhan Từ Hành."

Bên kia, Lăng mẩu dừng một chút, sau đó mới cười nói: "Con là Nhan Từ Hành cùng lớp với Cẩm Cẩm, Tiểu Vu từ cấp hai hay sao?"

"Là con!"

Trước đây, Lăng mẩu vô tình thấy được thư mục ảnh trong điện thoại của Lăng Vu Đề, bà đã từng cùng gặp Nhan Từ Hành hai lần, cho nên bà rất có ấn tượng đối với cậu chàng đẹp trai này.

Lúc tán gẫu bà có hỏi Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề mới nói việc yêu đương với Nhan Từ Hành lúc trước.

Lúc đó Lăng mẩu liền nói: Sao con không nói cho mẹ vậy? Nếu như nói với mẹ, mẹ nhất định sẽ ủng hộ con!

Sau đó Lăng mẩu còn nói: Nếu còn thích cậu ấy, vậy thì hãy theo đuổi đi!

Hiện giờ Nhan Từ Hành tự mình gọi điện thoại cho Lăng mẩu, tuy Lăng mẩu bất ngờ, thế nhưng vui vẻ lại nhiều hơn.

"Từ Hành, con tìm đi có chuyện sao?"

Nhan Từ Hành nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề, sau đó mới nói: "Là như vậy đi à, con gọi điện thoại cho Lăng Vu Đề không được, cũng muốn hỏi xem cô ấy có ở nhà không?"

Ngữ điệu của anh rất bình thường, hoàn toàn khiến người ta không nghe ra chút bất thường nào.

Lăng mẩu cũng là không hoài nghi Nhan Từ Hành: "Tiểu Vu đi du lịch, không biết lúc nào trở về. Con bé nói muốn một mình yên tĩnh một chút, nên sẽ tắt điện thoại di động. Nếu như con có tìm nó, có thể nhắn tin, chờ con bé nhìn thấy thì sẽ trả lời."

Quả nhiên, quả nhiên là đã sớm chuẩn bị!

"Cảm ơn đi, con biết rồi! Hôm nào sẽ đến thăm đi, tạm biệt đi!"

"Được, hôm nào đến nhà dùng cơm nhé!"

"Vâng!"

Kết thúc cuộc nói chuyện với Lăng mẩu, Nhan Từ Hành đưa Lăng Vu Đề trở về nhà của anh.

Anh đặt Lăng Vu Đề vào trong phòng của mình, sau đó mới đi tới viện dưỡng lão đón bà nội về nhà.

Nhan nãi nãi lớn tuổi, cô chứng sa sút trí tuệ ở người cao tuổi với mức độ nhẹ, vốn là anh muốn đưa bà nội tới Kinh Thị, nhưng bà nội chịu không nổi đường xa.

Anh lại không yên lòng một mình bà nội ở nhà, thế nên anh đã đưa bà nội đến viện dưỡng lão, đến khi nghĩ thì lại đi đón bà nội về.

Nhan nãi nãi đã hơn bảy mươi tuổi, sức khỏe vẫn còn tốt, người cũng có tinh thần! Tuy rằng có chứng sa sút trí tuệ ở người già, thế nhưng rất ít khi lú lẫn, về đến nhà cụ bắt đầu bận tít tít dọn dẹp nhà cửa.

Đến phòng của Nhan Từ Hành, Nhan nãi nãi cảm thấy có lẽ mình hoa mắt.

Cụ đứng ở cửa, dụi dụi con mắt rồi lại nhìn về phía giường, hình như thật sự có một cô gái nằm ở phía trên!

Nhan nãi nãi rón ra rón rén đến gần bên giường, hơi khom lưng đánh giá cô gái xinh đẹp đang say giấc.

Nhan Từ Hành mới đổi bóng đèn cho Nhan nãi nãi, vừa ra đây thì đã thấy cửa phòng của mình bị mở ra, anh nhanh chóng đi vào phòng.

"Bà nội..."

"Xuyt..." Nhan nãi nãi quay đầu lại, đưa ngón trỏ bên miệng, ra hiệu cho Nhan Từ Hành nhỏ giọng một chút.

"Đừng ầm ĩ kéo cháu dâu bà thức!" Nhan nãi nãi nhỏ giọng, cẩn thận từng li từng tí một mà nói.

Ách... Nhan Từ Hành vốn chuẩn bị giải thích, nhưng, anh không muốn giải thích.

Thế là ngẫm thừa nhận Nhan nãi nãi nói Lăng Vu Đề là cháu dâu của cụ.

Nhan nãi nãi kéo Nhan Từ Hành khỏi phòng, lạng lè đóng cửa lại, sau đó cười híp mắt vỗ vỗ vai Nhan Từ Hành vai: "Cháu trai ngoan, biết đưa cháu dâu về cho bà nội! Bà nội mừng lắm!"

Nhan Từ Hành cười cười: "Bà vui là được rồi, cô ấy có chút không thoải mái nên ngủ một lát."

"Được được được, để con bé ngủ, để con bé ngủ nào! Thời gian không còn sớm, bà nội cũng đi ngủ, Tiểu Hành cũng đi ngủ sớm một chút!"

"Vâng, bà nội ngủ ngon!"

Nhan Từ Hành đưa Nhan nãi nãi trở về phòng, sau đó mới về phòng của mình.

Nhìn Lăng Vu Đề nằm ở trên giường, sắc mặt của cô vẫn tái nhợt như cũ.

Không biết lúc nào cô ấy mới có thể tỉnh lại?

Nhan Từ Hành ngủ ở trong phòng của mình, anh ngủ trên đất...

Lăng Vu Đề tỉnh lại vào sáng ngày kế tiếp, lần này cô hồi phục quá nhanh so với lần trước rồi!

Cô biết mình được đưa về nhà Nhan Từ Hành, cũng biết Nhan nãi nãi nói cô là cháu dâu của cụ.

Cô trở mình, nhìn Nhan Từ Hành ngủ trên đất. Khóc môi cong cong lên rồi nở nụ cười.

Suy nghĩ một chút, cô trực tiếp rời khỏi giường, sau đó nằm xuống bên người Nhan Từ Hành.

Tiết trời hơi lạnh lẽo, cô chui vào trong chăn của Nhan Từ Hành, ôm eo anh.

Không giống với cơ thể lạnh băng của Đoàn Mộc Thanh Duyệt, cơ thể của anh rất ấm áp, ấm vào lòng người...

Khi Lăng Vu Đề chui vào thì Nhan Từ Hành đã tỉnh rồi, anh vốn là muốn mở mắt ra, nhưng hành động của Lăng Vu Đề khiến anh dừng lại.

Đang nằm ngửa thì anh nghiêng người qua, ôm Lăng Vu Đề vào trong ngực.

Lăng Vu Đề biết chắc rằng Nhan Từ Hành đã tỉnh rồi nên nhẹ giọng nói rằng: "Ngày hôm qua, cảm ơn anh!"

Lúc đầu Nhan Từ Hành quyết định chờ Lăng Vu Đề tỉnh lại thì hỏi chuyện đã xảy ra vào hôm qua một chút, chỉ là hiện tại, anh đột nhiên không muốn hỏi nữa.

Anh không hỏi nhưng Lăng Vu Đề rất tình nguyện giải đáp nghi hoặc cho anh: "Mấy ngày trước, em nhận được điện thoại từ một người đàn ông lạ, ông ta nói rằng một tháng trước ba em đánh bài trong sòng bạc của ông ta, vay tiền với lãi suất cao, hiện tại kể cả tiền lãi là năm triệu. Ông ta bắt em cùng chị trả lại khoản tiền kia, bằng không sẽ tìm chúng em để gây phiền phức. Em về đây chính là đặc biệt xử lý chuyện này. Hôm qua đã xử lý xong rồi."

Cô nói rồi vì sao lại trở về, nói việc này đã xử lý xong, nhưng không có nói về việc cô xử lý chuyện này như thế nào.

Nhan Từ Hành ôm Lăng Vu Đề, tay nắm thật chặt, quan tâm hỏi: "Thật sự đã xử lý được rồi sao?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Đã xử lý rồi."

Cô rất có tự tin với dị năng thời miên của mình! Dù sao thì trước đây đã sử dụng rồi, nên cô biết sức mạnh của nó lớn bao nhiêu!

Chỉ là, sức cần trả cũng rất lớn, lực ý chí của đối phương càng mạnh, lực cần trả cũng tăng theo.

Cũng còn tốt là lực ý chí của gã Thành ca kia cũng không phải rất mạnh, cho nên cô mới khôi phục nhanh như thế này!

Nếu Lăng Vu Đề cũng đã nói như vậy, Nhan Từ Hành biết Lăng Vu Đề nhất định sẽ không nói cho anh về chuyện cô xử lý như thế nào, nên anh cũng sẽ không hỏi.

Nhan Từ Hành buông Lăng Vu Đề ra, đổi thành nâng mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Công lực bạn trai cũ khóc duệ (25)

Edit: Aya Shinta

"Tiểu Vu, chuyện lúc trước, xin lỗi."

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn Nhan Từ Hành: "Trước đó, không phải đã nói rồi sao, không sao."

"Hiện giờ điều tôi muốn nói chính là, Tiểu Vu, tôi thích em, em hãy làm bạn gái của tôi đi!"

Thực ra vừa nói câu này xong, lòng Nhan Từ Hành có chút khẩn trương, so với lần đầu tiên khi anh bày tỏ với Lăng Vu Đề, còn khẩn trương hơn cả.

Trước đây anh nghĩ rằng, nếu như Lăng Vu Đề không đồng ý làm bạn gái anh, vậy hẳn liền quán lấy cô, đến khi cô đồng ý mới thôi!

Hiện tại quả nhiên trường thành rồi, nhát gan rồi, anh sợ Lăng Vu Đề sẽ từ chối anh!

Lăng Vu Đề chỉ là nhìn anh, nhìn thấy căng thẳng trong mắt anh, còn có cả bờ môi đang mím chặt.

Chín mươi điểm hào cảm, gần đủ rồi!

"Được." Một chữ giản đơn này, đã khiến Nhan Từ Hành vẫn luôn hồi hộp cảm thấy mình nghe được tiếng trời.

Anh luôn cảm thấy, đáp án anh nhận được, so với đáp án lúc trước lần cả đáp án khi bày tỏ với Mộng Tuyết thì càng khiến người ta mừng rỡ hơn!

Anh hôn lên trán Lăng Vu Đề một cái, sau đó đặc biệt nghiêm túc cam kết: "Tiểu Vu, lần này, coi như em đuổi tôi đi, tôi cũng tuyệt đối sẽ liều chết, quán lấy không buông!"

Lăng Vu Đề cười: "Yên tâm, lần này, em sẽ trời anh thật chặt!"

Sau khi xác định chuyện tình cảm rồi, Nhan Từ Hành thêm hai điểm hào cảm với Lăng Vu Đề. Lăng Vu Đề ở Nhan gia chừng mười ngày, cô vốn phải đi, nhưng Nhan nài nỉ thực sự quá nhiệt tình!

Nhan nài nỉ có chừng sa sút trí tuệ ở mức nhẹ, cô nói mình phải đi, Nhan nài nỉ lại ôm tay cô khóc lóc, sau đó nói: "Bà không muốn cháu dâu đi!"

Lăng Vu Đề nói cô không đi nữa, Nhan nài nỉ lập tức khôi phục bình thường.

Cứ như thế, mãi đến tận khi năm mới sắp đến, ba mẹ Nhan Từ Hành cũng trở về, hai người họ rất thích cô bạn gái của con trai mình!

Trước đây họ cũng có gặp Mộng Tuyết, có điều, Nhan phụ Nhan mẫu đều là những người rất tham ăn. Nhưng Mộng Tuyết là sát thủ phòng bếp, mà khả năng bếp núc của Lăng Vu Đề đã hoàn toàn thu phục Nhan phụ và Nhan mẫu!

Bọn họ cảm thấy, Lăng Vu Đề mới là con dâu trong lòng bọn họ! Sau này già cả về hưu thì có thể hưởng thụ mỹ thực của con dâu rồi!

Người trong nhà của mình thích Lăng Vu Đề như vậy, Nhan Từ Hành cũng là rất vui vẻ!

Trước đây khi Mộng Tuyết đến, người trong nhà anh đều rất khách sáo với Mộng Tuyết. Nhưng còn Lăng Vu Đề, chỉ qua mấy ngày ở chung thì lại tự nhiên, quen thuộc như là cùng sinh sống chung qua nhiều năm vậy.

Tuy rằng người nhà họ Nhan luôn giữ lại, Lăng Vu Đề vẫn trở về Kinh Thị. Năm nay Trương Cẩm Kính phải đi tham gia một dạ hội cuối năm, Lăng Vu Đề cũng không thể để Lăng mẫu đón năm mới một mình ở Kinh Thị được!

Lăng mẫu biết Lăng Vu Đề ở "du lịch" được vài ngày thì vẫn ở Nhan gia. Con gái rớt cục cũng truy được người yêu về, tất nhiên Lăng mẫu rất là vui mừng! Còn nói lần sau có cơ hội thì muốn gặp người nhà Nhan Từ Hành đấy!

Sau khi trở lại Kinh Thị, mỗi sáng khi Lăng Vu Đề rời giường thì cô sẽ gửi cho Nhan Từ Hành một tin nhắn, buổi tối trước khi ngủ cũng thêm một cái.

Cô không giống mấy nữ sinh mà suốt ngày đi tìm anh, Nhan Từ Hành cảm thấy, phương thức sống chung như vậy cũng rất tốt.

Đêm giao thừa, Lăng Vu Đề cùng Lăng mẫu xem tiệc cuối năm, cũng coi như là mẹ con ba người cùng đón năm mới vậy.

Cô nghe nói Trương tra nam bị chém đứt tay chân, mụ vợ dẫn theo đứa con trai rồi đi. Cô không còn thu được tin tức về Trương tra nam nữa, Thành ca cũng không có tìm cô.

Đối với kết quả này, Lăng Vu Đề chỉ thống khoái mà nói một tiếng "Đáng đời!"

Năm mới đến, Lăng Vu Đề các cô đổi nhà. Là dùng tiền lương Trương Cẩm Kính tích góp trong một năm thêm vào tiền Lăng mẫu để dành mà mua.

Nhà không lớn, một trăm mét vuông, ba phòng.

Mà thật khéo chính là, gia đình đối diện cũng vừa chuyển tới cũng chính là cả nhà Nhan Từ Hành!

Nhan Từ Hành đưa Nhan nãi nãi đến Kinh Thị, bởi vì trước đó có nghe Lăng Vu Đề sắp chuyển nhà mới. Nhan Từ Hành nghĩ Nhan nãi nãi vẫn đòi tìm cháu dâu, nên anh bèn vừa lừa vừa dụ Nhan nãi nãi tới Kinh Thị.

Anh cố ý hỏi thăm địa chỉ chi tiết của nhà Lăng Vu Đề, sau đó mua lại căn hộ đối diện các cô.

Nhan nãi nãi nhìn thấy Lăng Vu Đề thì rất đổi vui vẻ, mỗi ngày đều muốn chạy đến Lăng gia tìm Lăng Vu Đề. Lăng mẫu cũng rất vui, bà là một người rất kính người già, mấy năm trước thì cha mẹ bà qua đời, ở kinh thị vào lúc rảnh rồi, bà

cũng thường đi làm việc công ích gì đấy.

Nghĩ đến việc một chàng trai trẻ như Nhan Từ Hành phải chăm sóc một người già, Lãng mẩu vỗ tay một cái, dứt khoát để Nhan Từ Hành cùng Nhan nãi nãi một ngày ba bữa đều đến Lãng gia ăn, khi Nhan Từ Hành đi học cùng hoàn toàn có thể đưa Nhan nãi nãi đến Lãng gia.

Người hai nhà, vậy mà ở chung vô cùng hòa hợp!

Thời gian nháy mắt mà qua, chỉ chớp mắt, Lãng Vu Đề cùng Nhan Từ Hành đã tốt nghiệp đại học.

Nhan Từ Hành đảm nhiệm vị trí bác sĩ trưởng khoa ngoại ở trong một bệnh viện quốc tế của Kinh Thị, Lãng Vu Đề không có đi làm..

Bởi vì, cô mang thai..

Tốt nghiệp đại học rồi, Nhan Từ Hành cùng Lãng Vu Đề liền kết hôn dưới sự yêu cầu rất mãnh liệt của người nhà.

Kết hôn không lâu, Lãng Vu Đề đã mang thai, tất nhiên mang thai không thể làm việc được rồi!

Hai căn hộ mua lúc trước sớm đã được thông thành một nhà, Nhan phụ Nhan nẫu vẫn là cuối năm mới trở về ở một tháng.

Trương Cẩm Kính vẫn rất bận, quanh năm suốt tháng rất khó về nhà được một chuyến.

Bây giờ người rảnh rỗi nhất nhà, chính là Nhan nãi nãi mỗi ngày đều muốn hỏi chất của cụ lúc nào mới chui ra để chơi với cụ; Lãng mẩu mỗi ngày đều làm các món ăn dinh dưỡng cho Nhan nãi nãi cùng Lãng Vu Đề; còn có Lãng Vu Đề chỉ cần ăn uống ngủ nghỉ!

Cô mang thai đã được năm tháng, đứa trẻ rất nghịch ngợm, hầu như mỗi ngày đều phải vận động ở trong bụng cô một phen.

Nhan Từ Hành thích nhất chính là khi đi làm về nhà thì sẽ chào hỏi với đứa bé trong bụng Lãng Vu Đề, nói một tiếng: "Bảo bảo, ba về rồi đấy!" Sau đó em bé trong bụng cứ như là nghe hiểu, sẽ đá một đá vào bụng Lãng Vu Đề, đáp lại anh.

Lãng Vu Đề cảm thấy hiện tại cô chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, hạnh phúc đến mức cô đã quên kỷ thực mình chỉ là một hệ thống, quên đi mục đích của cô chỉ là muốn công lược Nhan Từ Hành mà thôi!

Độ hào cảm của Nhan Từ Hành đối với Lãng Vu Đề đã lên tới chín mươi tám điểm, còn việc tại sao hai điểm kia lại chậm chạp không thêm, Lãng Vu Đề cũng không hiểu kỷ một chút nào.

Dù sao thì cô cũng không vội!

"Bà xã, rời giường, ngày hôm nay phải đi khám thai." Giọng nói dịu dàng của Nhan Từ Hành ang lên bên tai Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề làm bầm một tiếng, sau đó vươn mình ngủ tiếp.

Anh bắt đắc dĩ cười lắc đầu một cái, cũng không thể làm gì khác hơn là lại gọi vài tiếng.

"Ngày hôm qua cũng không biết là ai nói sau khi khám xong, muốn đi ăn bánh bao Phúc Ký, được rồi, chắc chắn anh đã nghe lắm..."

"Là em!" Lãng Vu Đề lập tức mở mắt ra, sau đó chờ mong nhìn Nhan Từ Hành: "Ông xã, em muốn ăn bánh bao Phúc Ký!"

"Vậy sao bây giờ em còn không đứng lên?" Nhan Từ Hành hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Công lược bạn trai cũ khốc duệ (26)

Edit: Aya Shinta

(hoàn = phiên ngoại)

Nhan Từ Hành cũng nở nụ cười: "Anh cũng bị thay đổi, đã biến thành một đại thụ có thể che mưa chắn gió cho người nhà, cho người anh yêu!"

Lãng Vu Đề nghiêng đầu đi, không nhìn Nhan Từ Hành, không cho anh nhìn thấy đôi mắt đang rung rung của cô.

Đúng thế, thời gian cũng thay đổi Nhan Từ Hành. Thiếu niên ngây ngô kia đã rút đi phần ngây ngô, trở thành một người đàn ông thành thực ôn trọng, đáng giá để người ta dựa vào!

Hơn bốn tháng sau.

Hôm nay Lãng Vu Đề cảm thấy bụng mình đột nhiên đau từng trận, lúc mới bắt đầu thì tương đối nhẹ, cho nên cô cũng không có để ý nhiều.

Thẳng tới giữa trưa lúc ăn cơm, đột nhiên một trận đau đớn kéo tới, Lãng Vu Đề đau đến mức đánh rơi chiếc đũa xuống dưới đất, ôm bụng, sắc mặt trắng bệch.

"Làm sao thế Tiểu Vu?" Lãng nẫu vừa mới múc canh cho Lãng Vu Đề xong mà đã nhìn thấy cô đau thành bộ dạng này, đúng là đã bị dọa sợ.

Nhan nãi nãi cũng là tha thiết mong chờ nhìn Lãng Vu Đề: "Có phải là, có phải là tiểu tăng tôn muốn đi ra chơi với ta?"

Lãng Vu Đề gật đầu: "Ta, khả năng là muốn sinh..." Tiếng nói còn sa sùt, nằng cũng cảm giác được chính mình nước ối phá.

Lãng nẫu mau mau gọi điện thoại cho Nhan Từ Hành, đề hân chạy về đưa Lãng Vu Đề đi bệnh viện.

Nhan Từ Hành liền giả đều không có xin mời, thoát đồng phục làm việc nói một tiếng: "Lão bà ta muốn sinh!" Liền trực tiếp rời đi bệnh viện.

Cũng cũng may hẳn trước khi rời đi bàn giao một tiếng, bằng không bệnh viện còn không biết xảy ra chuyện gì đấy!

Cán trên đường trở về, Nhan Từ Hành trước tiên gọi điện thoại đến phụ khoa bệnh viện để bên kia chuẩn bị, chờ sau đó Lãng Vu Đề đưa đi liền không cần phải gấp bận bận bận bận.

Hải tử là thuận sản, dùng mười tám tiếng, một đôi đáng yêu Long Phượng thai rốt cục xuất thế!

Nhan nãi nãi nhìn hai cái tiểu tăng tôn, vẫn đục trong đôi mắt mang theo ý cười cùng nước mắt.

Nhan Từ Hành chỉ nhìn hải tử một chút, liền ngay cả bận bận tiến vào phòng sinh xem Lãng Vu Đề đi tới.

Từ lúc Lãng Vu Đề tiến vào phòng sinh thời điểm nhan ba ba cùng nhan mẹ liền tha công tác ngồi gần nhất chuyển phi cơ trở về, Trương Cẩm Kính cũng từ trường quay phim trở lại.

Lãng Vu Đề ở cứ thời điểm nhan ba ba nhan mẹ cũng không hề rời đi, một đại người nhà đều vây quanh Lãng Vu Đề cùng hai đứa bé chuyển.

Vốn là thật náo nhiệt gia đình, lập tức thì càng thêm náo nhiệt!

Ba năm sau

Mộng Tuyết phải lập gia đình, gã chính là một thương nhân.

Chưa đến hôn lễ thư mời thời điểm, Lăng Vu Đề nhìn thiếp cưới trên tên phi thường kinh ngạc. Trong kịch tình, Mộng Tuyết tuyệt đối không phải ở khoảng thời gian này kết hôn!

Nàng nếu như nhớ không lầm, trong kịch tình Mộng Tuyết nhưng là chưa kết hôn trước tiên mang thai chính mình mang theo một bảo bảo! Mà bảo bảo ba ba, đương nhiên chính là nam chủ Kiều Duẫn Thiên!

Có thể tở... Mấy năm qua Mộng Tuyết vẫn ở kinh thị, tuy rằng không có thương liên hệ, nhưng Lăng Vu Đề cũng không có nghe nói Mộng Tuyết có hài tử!

Mà càng làm cho Lăng Vu Đề kinh ngạc cũng không phải cái này, mà là... Nữ chủ yếu kết hôn, tân lang không phải nam chủ nha!

Cái gì quý!?

Lăng Vu Đề cảm thấy, này cùng nội dung vở kịch chạy trốn thực sự là quá lệch rồi, mỗi một cái tình tiết hầu như đều sắp không giống! Nàng sức ảnh hưởng liền lớn như vậy? Vừa mới bắt đầu mấy cái thế giới nàng làm sao không cảm thấy biến hóa lớn như vậy nhỉ?

Từ khi cái kia Trình Cẩm Nhiên thế giới bắt đầu, ngay ở lệch khỏi nội dung vở kịch trên đường càng chạy càng xa...

Bình hiếu ký cái tiết nam chủ họ nam chỉ đến cùng là ai, Lăng Vu Đề mang theo Nhan Từ Hành cùng hai đứa bé cùng đi tham gia Mộng Tuyết hôn lễ!

"Nhan nói nhan ngữ, hai người các người con vật nhỏ nhanh lên một chút nha!" Chính đang cửa chuẩn bị xô giày Lăng Vu Đề có chút không nhịn được thúc giục.

Ăn mặc tiểu âu phục màu đen nhan giảng hòa ăn mặc hồng nhạt công chúa bông bông quần nhan ngồi nắm chính mình đẹp trai tay của ba ba một mặt bất đắc dĩ đi ra: "Lại mẹ, không giúp mình báo báo trang phục còn muốn thúc!"

Lăng Vu Đề trừng trừng mắt, sau đó oan ức nhìn ăn mặc tây trang màu đen Nhan Từ Hành: "Lão công ~~~ "

Nhan Từ Hành nhẫn nhịn cười, cúi đầu nhìn mình hai đứa bé: "Tuy rằng trên thực tế xác thực như vậy, thế nhưng chúng ta trên miệng không thể nói như vậy mẹ, biết không?"

Nhan nói nhan ngữ đồng thời gạt đầu: "Biết rồi!"

Lăng Vu Đề: "... "

Lái xe đến Mộng Tuyết cử hành hôn lễ khách sạn, bởi vì là nhà gái bằng hữu nguyên nhân, vì lễ đó hôn lễ còn chưa bắt đầu, có thể trước tiên đi phòng hóa trang tu sửa nương.

Vừa vào đến trong phòng hóa trang liền nhìn thấy ngồi ở trên ghế salong ăn mặc áo cưới Mộng Tuyết, Mộng Tuyết thuộc về loại kia không trang phục liền tướng mạo thanh tú, đánh phấn liền rất mỹ lệ làm rung động lòng người loại hình.

Ăn mặc áo cưới nàng, rất đẹp!

Mím cười đưa lên lễ vật, Lăng Vu Đề nhẹ giọng nói một câu: "Tân hôn hạnh phúc!"

"Cảm ơn!" Mộng Tuyết nhìn đứng Lăng Vu Đề phía sau ôm hai cái đáng yêu đẹp đẽ hài tử Nhan Từ Hành một chút: "Bảo bảo thật đáng yêu!"

"Cảm ơn!"

Lăng Vu Đề cùng Mộng Tuyết quan hệ cũng không phải rất tốt, cho nên nói chúc phúc ngữ sau khi, liền tìm cái địa phương ngồi xuống.

Nhan nói nhan ngữ bởi vì dài đến thực sự quá đáng yêu nguyên nhân, đi vào cũng đã bị không ít thúc thúc a đi vậy. Hai đứa bé cũng không sợ người lạ, cười hip mắt theo người ta chào hỏi, thúc thúc a đi địa gọi đeo mồm đến mức rất!

Hôn lễ bắt đầu trước, khách mời trước tiên thường thường vào chỗ. Lăng Vu Đề ngồi tại chỗ, nhìn thấy cái kia cái gọi là tân lang.

Cũng không đẹp trai một người đàn ông, dài đến, rất phổ thông, không qua con mắt bên trong thỉnh thoảng sẽ né qua hết sạch.

Nghe nói, là cái rất có tiền thương nhân.

Cùng một ít cùng Mộng Tuyết tán gẫu người được một chút tin tức, Lăng Vu Đề cũng phân tích ra nàng càng thêm bất ngờ không dám tin tưởng, vậy thì là, Mộng Tuyết đem hài tử xoá sạch!

Lăng Vu Đề nghĩ, nên chính là nàng mang thai kiểm ở bệnh viện đựng tới Mộng Tuyết lần đó chứ?

Trong kịch tình Mộng Tuyết cũng là đang chuẩn bị xoá sạch hài tử thời điểm cùng Nhan Từ Hành gặp lại, Nhan Từ Hành ngăn cản nàng, hơn nữa bản thân nàng cũng không phải rất cam lòng, vì lễ đó hài tử liền lưu lại.

Mà lần này, không có Nhan Từ Hành ngăn cản, kích động bên dưới, Mộng Tuyết liền đem con xoá sạch.

Không có hài tử làm thế đánh bạc, ở kinh thị số một số hai gia đình giàu có kiều gia, là sẽ không tiếp nhận Mộng Tuyết cái này đối với bọn họ tới nói, gia cảnh xem như là phổ thông Mộng Tuyết.

Không có hài tử làm lo lắng, Kiều Duẫn Thiên cũng không có như trong kịch tình như vậy đối với Mộng Tuyết tâm tâm niệm niệm.

Sau đó, sự tình liền phát triển trở thành hiện tại bộ dạng này!

Lăng Vu Đề hơi cúi đầu, đối với Mộng Tuyết, có như vậy ném đi ném cam gác áy này...

Ở Mộng Tuyết cùng chồng của nàng trao đổi nhân thời điểm, Lăng Vu Đề là chân tâm chúc phúc nàng, hi vọng nàng có thể được khác một niềm hạnh phúc!

Lúc trở về, nhan nói nhan ngữ sảo muốn đi ăn hamburger. Nhan Từ Hành là cái đặc biệt theo hài tử người, hài tử nói cái gì, hắn cũng có tận lực đi thỏa mãn, lần này cũng không ngoại lệ.

Nhìn hai cái vui đầu khổ ăn hài tử, Lăng Vu Đề đưa tay đi nắm Nhan Từ Hành tay, sau đó đem đầu tựa ở trên bà vai của hắn, nhẹ giọng nói một câu: "Lão công, có thể gả cho người, ta rất hạnh phúc!"

Nhan Từ Hành cười: "Lão bà, có thể lấy được người, ta cũng rất hạnh phúc!"

Chính đang ăn đồ ăn hai thẳng nhóc run run người, sau đó nói: "Eo ~ thật buồn nôn ~ "

Aya: Thêm ngày tháng vô, kẻo lại bị hỏi chương. Minh hẹn hai tuần thì đúng hai tuần thôi. Quả thực ai cũng như ai, mở miệng thì có ra chương là được, nhưng lại hỏi chương như đúng rồi ấy, bản thân mình cũng thế mà *hơ hơ*.

Cho mình hỏi một chút, có bao giờ mình spoil truyện mà các bạn mất hết hứng đọc chưa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Công lược bạn trai cũ khố duệ (hoàn)

Edit: Aya Shinta

(hoàn = phiên ngoại)

Nhan Từ Hành cũng nộ nộ cười: "Anh cũng bị thay đổi, đã biến thành một đại thụ có thể che mưa chắn gió cho người nhà, cho người anh yêu!"

Lăng Vu Đề nghiêng đầu đi, không nhìn Nhan Từ Hành, không cho anh nhìn thấy đôi mắt đang rung rung của cô.

Đúng thế, thời gian cũng thay đổi Nhan Từ Hành. Thiếu niên ngày ngó kia đã rút đi phần ngày ngó, trở thành một người đàn ông thành thực ổn trọng, đáng giá để người ta dựa vào!

Hon bốn tháng sau.

Hôm nay Lăng Vu Đề cảm thấy bụng mình đột nhiên đau thành từng trận, lúc mới bắt đầu tương đối nhẹ, cho nên cô cũng không có để ý nhiều.

Thẳng tới giữa trưa lúc ăn cơm, đột nhiên một trận đau dớn kéo tới, Lăng Vu Đề đau đến mức đánh rơi đĩa xuống dưới đất, ôm bụng, sắc mặt trắng bệch.

"Làm sao Tiểu Vu?" Lăng mẫu vừa múc canh cho Lăng Vu Đề thì đã thấy cô đau thành bộ dạng này, đứng là bị dọa sợ.

Nhan nãi nãi cũng tha thiết mong chờ nhìn Lăng Vu Đề: "Có phải, có phải là chất muốn đi ra chơi với bà?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Có, có lẽ con sắp sinh..." Tiếng nói còn chưa dứt, cô cũng cảm giác được mình vỡ nước ối.

Lăng mẫu gấp gấp gọi điện thoại cho Nhan Từ Hành, để anh chạy về đưa Lăng Vu Đề đi bệnh viện.

Nhan Từ Hành cũng không có xin phép, anh còì đồng phục làm việc nói một tiếng: "Vợ tôi sắp sinh!" Rồi trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Cũng may là trước khi đi, anh có bàn giao một tiếng, bằng không bệnh viện còn không biết chuyện gì đang xảy ra đây!

Trên đường trở về, Nhan Từ Hành gọi điện thoại đến bệnh viện phụ khoa để bên kia chuẩn bị trước, chờ lát nữa đưa Lăng Vu Đề đi liền không cần phải gấp gấp bận bận bịu bịu.

Đứa trẻ được thuận lợi sinh ra, dùng mười tám tiếng, một đôi long phượng thai đáng yêu rớt cục đã ra đời!

Nhan nãi nãi nhìn hai đứa chất, trong đôi mắt vẫn đục mang theo ý cười cùng nước mắt.

Nhan Từ Hành chỉ nhìn con một chút, ngay sau đó anh vào phòng sinh xem Lăng Vu Đề.

Từ lúc Lăng Vu Đề vào phòng sinh thì Nhan phụ cùng Nhan mẫu lập tức bỏ công việc, ngồi chuyển bay gần nhất trở về, Trương Cẩm Kính cũng trở lại từ đoàn phim.

Thời điểm Lăng Vu Đề ở cữ, Nhan phụ mẫu cũng không hề rời đi, một đại gia đình đều vây quanh Lăng Vu Đề cùng hai đứa bé.

Gia đình vốn đã rất náo nhiệt, lập tức càng náo nhiệt thêm!

Ba năm sau

Mộng Tuyết phải lập gia đình, cô ấy gả cho một thương nhân.

Khi nhận được thư mời dự hôn lễ, Lăng Vu Đề nhìn cái tên trên thiệp cưới thì vô cùng kinh ngạc. Trong kịch tình, Mộng Tuyết tuyệt đối không kết hôn trong khoảng thời gian này!

Nếu như cô không nhớ lầm, trong kịch tình, Mộng Tuyết chưa kết hôn mà mang thai một đứa bé! Mà ba của nó, đương nhiên chính là nam chủ Kiều Dẫn Thiên!

Có thể... Mấy năm qua Mộng Tuyết vẫn ở Kinh Thị, tuy rằng không có thường liên hệ, nhưng Lăng Vu Đề cũng không nghe rằng Mộng Tuyết có con!

Mà điều càng làm cho Lăng Vu Đề kinh ngạc cũng không phải cái này, mà là... Nữ chủ sắp kết hôn, chú rể cũng không phải nam chủ nữa!

Cái quý gì thế!?

Lăng Vu Đề cảm thấy, sự việc chạy quá xa so với nội dung vở kịch rồi, mỗi một tình tiết hầu như đều không giống! Sức ảnh hưởng của cô lớn như vậy? Mấy thế giới đầu tiên, sao cô không cảm thấy biến hóa lớn như vậy nhỉ?

Bắt đầu từ thế giới của Trình Cẩm Nhiên, sai lệch so với nội dung vở kịch càng ngày càng lớn...

Mang theo lòng hiếu kỳ muốn xem người đàn ông đã diệt nam chủ đến cùng là ai, Lăng Vu Đề dẫn Nhan Từ Hành cùng hai đứa bé đi tham gia hôn lễ của Mộng Tuyết!

"Nhan Ngón, Nhan Ngừ, hai đứa nhỏ các con nhanh lên một chút nào!" Đang ở cửa chuẩn bị xô giày, Lăng Vu Đề có chút không nhận được mà thúc giục.

Nhan Ngón ăn bận bộ âu phục màu đen nhỏ nhắn cùng Nhan Ngừ mặc váy công chúa hồng nhạt đang nắm tay của ba ba đẹp trai đi ra: "Mẹ lười, không giúp con mặc đồ mà còn hỏi!"

Lăng Vu Đề trừng mắt, sau đó oan ức nhìn Nhan Từ Hành đang khoác trên mình một bộ tây trang màu đen: "Ổng xã ~~~ "

Nhan Từ Hành nhún nhún cười, cúi đầu nhìn hai đứa bé của mình: "Tuy rằng trên thực tế đúng là như vậy, thế nhưng ngoài miệng chúng ta không thể nói mẹ như vậy, biết không?"

Nhan Ngón Nhan Ngừ đồng thời gật đầu: "Con biết rồi ạ!"

Lăng Vu Đề: "... "

Lái xe đến khách sạn tổ chức hôn lễ của Mộng Tuyết, bởi vì là bạn bè bên nhà gái nên hôn lễ còn chưa bắt đầu, các cô còn có thể vào phòng trang điểm cho cô dâu.

Vừa vào đến trong phòng hóa trang, đã nhìn thấy Mộng Tuyết ngồi ở trên ghế sofa, mặc áo cưới. Mộng Tuyết thuộc về loại hình không tang điểm thì xinh đẹp thanh thuần, trang điểm lên liền rất mỹ lệ, khiến lòng người phải rung động.

Cô ấy mặc áo cưới, rất đẹp!

Lăng Vu Đề mỉm cười đưa quà mừng rồi nhẹ giọng nói một câu: "Tân hôn hạnh phúc!"

"Cảm ơn!" Mộng Tuyết nhìn hai đứa bé xinh đẹp đang được Nhan Từ Hành bế đằng sau Lăng Vu Đề một chút: "Bảo bảo thật đáng yêu!"

"Cảm ơn!"

Quan hệ giữa Lăng Vu Đề cùng Mộng Tuyết cũng không phải rất tốt, cho nên nói chúc phúc rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Vì Nhan Ngón, Nhan Ngừ quá đáng yêu, lúc vào cũng đã bị không ít cô chú vây quanh. Hai đứa bé cũng không sợ người lạ, cười híp mắt chào hỏi người ta, cái miệng gọi cô gọi chú thật là dẻo hết sức!

Hôn lễ bắt đầu, khách mời đã vào chỗ. Lăng Vu Đề ngồi tại chỗ, nhìn thấy người gọi là chú rể kia.

Là một người đàn ông cũng không đẹp trai lắm, bề ngoài rất phổ thông, chẳng qua trong ánh mắt kia, thỉnh thoảng sẽ lóe tinh quang.

Nghe nói, anh ta là một thương nhân rất có tiền.

Cùng một ít người tán gẫu về Mộng Tuyết thì có được chút tin tức, Lăng Vu Đề cũng phản tích ra, việc càng bất ngờ và không dám tin tưởng hơn chính là, Mộng Tuyết xóa sạch đứa bé!

Lăng Vu Đề nghĩ, không phải chính là cái lần cô đụng phải Mộng Tuyết khi đi khám thai đấy chứ?

Trong kịch tình, khi Mộng Tuyết cũng đang chuẩn bị phá thai thì gặp lại Nhan Từ Hành, Nhan Từ Hành ngăn cản cô ấy, hơn nữa bản thân cô ấy cũng không cam lòng, cho nên đã giữ đứa bé lại.

Mà lần này, không có Nhan Từ Hành ngăn cản, dưới con kích động, Mộng Tuyết xóa sạch đứa con đi.

Không có con cái làm thế đánh bạc, Kiều gia giàu có một, số hai ở Kinh Thị sẽ không tiếp nhận Mộng Tuyết có gia cảnh xem như rất bình thường.

Không có con cái để bận tâm, Kiều Dẫn Thiên cũng không có như tâm tâm niệm niệm đối với Mộng Tuyết như kịch tình.

Thế rồi, mọi chuyện phát triển thành ra thế này!

Lăng Vu Đề hơi cúi đầu, cô có cảm giác áy náy đối với Mộng Tuyết...

Khi Mộng Tuyết trao đôi nhẫn với chồng của cô ấy, Lăng Vu Đề chân tâm chúc phúc cô ấy, hi vọng cô ấy có thể được hạnh phúc!

Lúc trở về, Nhan Ngôn và Nhan Ngữ đòi đi ăn hamburger. Nhan Từ Hành là người vô cùng chiều con, con nói cái gì anh cũng tận đáp ứng, lần này cũng không ngoại lệ.

Nhìn hai đứa con vui đùa mà ăn, Lăng Vu Đề đưa tay, nắm lấy tay Nhan Từ Hành, sau đó tựa đầu ở trên bá vai của anh, nhẹ giọng nói một câu: "Ông xã, có thể gả cho anh, em rất hạnh phúc!"

Nhan Từ Hành cười: "Bà xã, có thể lấy được em, tôi cũng rất hạnh phúc!"

Hai đứa nhóc đang ăn thì run cả người, rồi nói: "Eo ~ Thật buồn nôn ~ "

Aya: Thêm ngày tháng vô, kéo lại bị hồi chương. Minh hẹn hai tuần thì đúng hai tuần thôi. Quả thực ai cũng như ai, mở miệng thì có ra chương là được, nhưng lại hồi chương như đúng rồi ấy, bản thân mình cũng thế mà *hơ hơ*.

Đây là thể giới khó nhất mà mình edit, ngắc ngư ngay cái tựa đề, gian nan thấy sợ.

Cho mình hỏi một chút, có bao giờ mình spoil truyện mà các bạn mất hết hứng đọc chưa nhỉ?

Mình không chắc lắm, nhưng mình thấy bản thân mình spoil có tâm lắm mà. Ít ra mình sẽ không để lộ quá nhiều tình tiết chủ chốt, và sau khi mình spoil thì chắc là sẽ có bạn đi coi bản cv trước nhá))))))

Nhưng mà làm ơn, người trả lời bình luận của các bạn là mình đây. Mình đã cố gắng xóa hết bộ nhớ để các tình tiết trở nên "mới" với mình hơn vì mình là một con người rất nhanh chán. Thế nhưng sao các bạn lại nỡ spoil một cách huych toẹt ra như thế. Đọc mà lụi hăng luôn ấy.

Nếu các bạn đã đọc trước, làm ơn, vì các readers khác (phần nhiều là vì mình đi, thấy ích kỷ quá trời), đừng có spoil một cách trắng trợn như thế. Ok?

Chỉ vì một phút lăm lẽ, đứa con đầu lòng của mình có nguy cơ... không thể sống sót nổi rồi đó. Đích danh là Con trai nam chủ. Hiện giờ mình vẫn cố kết bên bộ đó mà vẫn nản quá trời. Mình không hy vọng nó lại xảy đến với bé bự này đâu *cười*

31.12.2018

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Thế giới 9 - Hội trường phản công lược (01)

Edit: Aya Shinta

Sau khi Nhan Từ Hành chết giả thì Lăng Vu Đề trở về trong hệ thống, hai điểm hảo cảm còn lại cuối cùng, cũng ngay một khắc khi Nhan Từ Hành vĩnh viễn nhắm mắt xuôi tay mà thêm vào.

Vốn là khi vừa đến thế giới nhiệm vụ, cô còn muốn sau khi trở về thì nhất định phải tìm Hạ Luân - người đã tùy ý truyền tống cô đến thế giới nhiệm vụ để tính sổ, coi như không thể trừng trị anh ta thì cũng phải mắng một trận!

Chỉ là sống một đời người ở thế giới kia xong, cô lại cảm thấy không cần thiết nữa. Thế giới kia, tất cả đều kết thúc rồi không phải hay sao!

Coi như, cô lại đi qua một đời người nữa đi!

Độ hoàn thiện số liệu của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thí nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Xương cốt: 46/100

Kinh mạch: 46/100

Huyết nhục: 46/100

Nội tạng: 46/100

Ngũ quan: 46/100

Da dẻ: 40/100

Lông tóc: 40/100

Móng tay: 40/100

Kỹ năng đặc thù: Dự năng hệ thủy cấp bốn, dự năng thời miễn.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù đạt được ở một thế giới nhiệm vụ, chỉ có thể lựa chọn dùng như thế!

Sở trường: Trù nghệ, thuật Trung y.

Khen thưởng: (Khởi động một lần nữa: Có nghĩa là khi xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, làm lại một lần nữa) ×1

Lần này Lăng Vu Đề mới nhận ra là điểm số liệu của mình vẫn ít hơn lúc trước, đây vẫn là đã thêm điểm vì hoàn thành một nhiệm vụ rồi đấy, mà ơ! Sau này cô cũng không tiếp tục tùy tiện sử dụng điểm số liệu nữa!

Vì muốn hoàn thành nhiệm vụ nhanh một chút, Lăng Vu Đề lựa chọn trực tiếp đi tới thế giới nhiệm vụ tiếp theo ——

—— Vĩ Điện Hiệp Hội ——

Sau khi Tịch Từ Thu đi ra thì anh chỉ nhàn nhạt nhìn thực thể giả lập của Lăng Vu Đề trên màn hình một chút, sau đó tới phòng thay quần áo, thay quần áo vô khuôn ra, rồi khỏi phòng thiết bị.

Tịch Từ Thu mới vừa đi, Lăng Vu Đề liền tới thế giới tiếp theo.

Ngay trong nháy mắt khi cô bị truyền tống đi, màn hình thiết bị thuộc về Lăng Vu Đề lại xuất hiện hoa tuyết rồi lấp loé mấy lần, khi Hạ Luân còn phản ứng không kịp nữa thì... đen thôi!

Hạ Luân vội vã nhấn bàn phím điều khiển thiết bị, thế nhưng không có chút tác dụng nào!

Từ khi bắt đầu thực hiện thí nghiệm đến bây, đây là lần đầu tiên xuất hiện trục trặc!

Chờ Tịch Từ Thu xử lý việc xong rồi trở lại, anh nhìn thấy Hạ Luân nghiêm cẩn kiểm tra thiết bị chỗ Lăng Vu Đề.

Giương mắt nhìn màn hình, vậy mà là tối đen..

Lông mày Tịch Từ Thu hiếm thấy hơi nhíu một hồi rồi mới gần ra: "Làm sao?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Hạ Luân dừng một chút, vẻ mặt nghiêm cẩn lập tức sụp xuống, nhìn Tịch Từ Thu, vô cùng đáng thương nói rằng: "Hệ thống xuất hiện trục trặc..."

"Vậy thì Lăng Vu Đề làm sao bây giờ?" Trong câu hỏi của Tịch Từ Thu có chứa mấy phần lo lắng mà chính anh cũng không nhận ra được.

Hạ Luân cũng không có nghe ra, chỉ lắc đầu: "Tôi sửa chữa đã lâu mà cũng không được. Hiện tại Lăng Vu Đề đã được truyền tống đến thế giới nhiệm vụ, bởi vì hệ thống nên trí nhớ của chính mình cũng không giữ được, chớ nói chi là tiếp thu nội dung vớ kịch. Cho nên sau khi cô ấy tiến vào thân thể nguyên thân thì sẽ coi mình là nguyên thân. Nếu như không liên lạc được với cô ấy, cô ấy cũng chỉ có thể chờ ở thế giới kia, cho đến khi chết đi rồi biến mất..."

"Không thể!" Tịch Tử Thu hơi cao giọng, đây là lần đầu anh không kìm chế được, dọa Hạ Luân nhảy một cái.

Tịch Tử Thu hít một hơi bình phục tâm tình rồi hỏi: "Không còn cách sửa chữa khác sao?"

Hạ Luân suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Có, chính là truyền tống một sống điện não qua, sau khi tìm được 0051 thì công lược cô ấy. Chờ độ hao cảm đến một trăm, cô ấy có thể trở về trong hệ thống, hệ thống có thể tự động chữa trị."

Công lược Lăng Vu Đề?

"Vậy thì để tôi sắp xếp một công lược giả khác tới thế giới nhiệm vụ để công lược 0051..."

Hạ Luân vẫn chưa nói hết thì Tịch Tử Thu đã cắt ngang: "Đưa tôi đi." Anh cũng không muốn Lăng Vu Đề bị người khác công lược!

Hạ Luân choáng tại chỗ, anh vừa nghe lộn? Hay là Hội trưởng đại nhân nói lộn?

Vừa nãy rõ ràng anh ta nói muốn đi công lược 0051! Lê nào, Hội trưởng muốn đích thân hướng dẫn?

Chưa cho Hạ Luân nghĩ ra nguyên do, Tịch Tử Thu cũng đã nằm vào trong khoang dinh dưỡng: "Lần này không cần tiêu trừ ký ức của tôi, truyền tống đi."

Hạ Luân máy mắt, Hội trưởng đại nhân là thật lòng đấy!!

Được rồi..

"Vậy thì, Hội trưởng à, tôi sẽ thay đổi trình tự thiết bị của anh. Sau khi anh tới, tôi sẽ truyền nội dung vở kịch cùng ký ức cho anh, sau đó trong quá trình anh công lược 0051, cũng có thể cảm ứng được độ hao cảm lên xuống của 0051 đối với anh."

Tịch Tử Thu gật đầu, tuy anh không phải công lược giả, nhưng tốt xấu gì thì anh cũng là Hội trưởng của Vệ Diện Hiệp Hội, anh vẫn nắm rõ những việc này.

Anh nhắm mắt lại, ra hiệu Hạ Luân có thể truyền tống mình.

Hạ Luân xoay người trở lại đài thao tác, bắt đầu thay đổi trình tự thiết bị bên Tịch Tử Thu, sau đó tìm cho Tịch Tử Thu một nguyên thân thích hợp rồi truyền tống đến thế giới nhiệm vụ kế tiếp ——

Chúc San San cảm thấy mình có chút mơ hồ, cô chỉ thức đêm đọc một quyển tiểu thuyết giả tưởng hơi tương tự với thời Dân quốc mà thôi, làm sao tỉnh lại thì trở thành nữ phụ ác độc được!

Không được, cô không thể để mình trở thành nữ phụ ác độc được!

Quan trọng chính là —— cô thật sự rất thích nam chủ này!

Cho nên cô quyết định rằng mình phải nghịch tập nữ chủ!

Cô vốn là vị hôn thê của nam chủ, ở bên nam chủ mới là chuyện đương nhiên!

Nên nữ chủ à, cô ngoan ngoãn làm vũ nữ ở ca vũ thính của cô đi!

Nam chủ thuộc về tôi!

Tịch Tử Thu ấn ấn thái dương có chút đau đớn do vừa tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức xong. Lần đầu mang theo trí nhớ của mình vào thế giới nhiệm vụ, anh còn có chút không thích ứng kịp.

Cũng còn tốt, tính cách của nguyên thân rất giống với anh, nên muốn đóng vai này thì rất dễ dàng!

Lần này, Hạ Luân vẫn còn đáng tin, sắp xếp cho anh một nguyên thân có tính cách giống với anh.

Lần đầu phải dung hợp nội dung vở kịch cùng ký ức, năng lực tiếp nhận của Tịch Tử Thu vẫn tỉnh là mạnh, lúc này anh đang suy nghĩ về việc nội dung vở kịch đã tiến triển tới đâu.

Chống thân thể rồi ngồi dậy, lúc này ánh mặt trời vàng ửng từ bên ngoài xuyên qua khe rèm cửa màu đen mà vào.

Tịch Tử Thu đưa tay lấy đồng hồ đeo tay từ tủ đầu giường để xem giờ, năm giờ rưỡi sáng. Thời gian này, anh thân là thượng tướng, cần phải đi thao luyện.

Rời giường, nhanh chóng tắm sơ một cái, sau đó đổi quần trang ra ngoài phòng.

Hiện tại anh đang ở quần khu 915, cách chỗ Lăng Vu Đề tắm hai giờ đường xe. Ngày hôm nay sẽ phát sinh một chuyện rất quan trọng nên ngay khi huấn luyện xong, anh cần quay về Đô Thành ngăn cản chuyện kia phát sinh!

"Chào Tướng quân——"

"Chào Tướng quân——"

Từng đội ngũ huấn luyện chạy qua bên người Tịch Tử Thu, sau đó chính tề chào hỏi anh.

Aya: Bây giờ lịch học của Aya kéo từ thứ hai đến chủ nhật, thực sự là... không thờ nổi. Thêm vào mấy ngày nay bị căng cơ do tập fitness nên bây giờ mới có chương mới. Giờ đã kịp thờ, sẽ ra chương đều.

06.01.2019

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Hội trưởng phản công lược (02)

Edit: Aya Shinta

Tướng quân, đúng, anh chính là một tướng quân công chính nghiêm minh, chỉ biết là tướng đánh!

Xử lý việc trong quân khu xong rồi, Tịch Tử Thu lập tức lái xe về Đô Thành. Anh biết thời gian phát sinh sự việc, thế nhưng tương tự, anh cũng biết rằng Hạ Luân đã từng nói, bởi vì anh đến mà nội dung vở kịch sẽ xảy ra biến hóa cực lớn.

Vậy cho nên anh cũng không thể rất tự tin bảo đảm rằng sự tình có thể phát sinh sớm hay không, có thể đã phát sinh hay không?

Ca vũ thính Lợi Á.

Lúc này bởi vì vẫn là ba, bốn giờ chiều nên những người khác trong vũ thính đều đang ngủ, cũng không có khách.

Ánh đèn hơi lờ mờ chiếu xuống một nam một nữ ngồi trong phòng khách.

Nam mặc một cái áo kiểu Tôn Trung Sơn màu lam xám, tóc tai có chút ngắn ngang. Bề ngoài của gã vẫn tỉnh là tuấn tú, chỉ là trên mặt có mấy chỗ bầm tím, một con mắt cũng phù thũng không nhìn ra được đáng về lúc trước.

Nữ lại mặc trên mình một bộ sườn xám màu trắng không tay, xẻ tà, khoác lên một áo choàng ngắn có họa tiết hoa sen, mái tóc đen cuộn sóng hơi rối. Về ngoài tươi đẹp xuất sắc, chỉ là trong mắt khó nén được sự mệt mỏi.

"Em gái, em có năm trăm đồng hay không?" Gã mở miệng hỏi cô gái, sau đó chờ đợi nhìn cô.

Lăng Vu Đề hơi nhú mày lại: "Anh à, hôm trước không phải em mới cho anh ba trăm sao? Đó cũng là tiền công nửa tháng của em! Bây giờ anh bắt em đi nơi nào lấy năm trăm cho anh? Em không có!"

Lăng Vu Đề trực tiếp từ chối anh trai mà bà mẹ của mình, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Đem qua cô tiếp khách uống rượu khiêu vũ đến rạng sáng, vào lúc này còn một mồi lấm đầy!

Lăng Thế Kiệt liền vội vàng kéo Lăng Vu Đề đang chuẩn bị rời đi: "Em gái, nhưng anh là anh trai em mà! Không phải hai ngày nay em có quen biết quan quân có tiền có quyền của nước ngoài sao? Em tìm ông ta để mượn, ông ta nhất định sẽ đưa cho em!"

Lăng Vu Đề xoay người nhìn Lăng Thế Kiệt, phải, hai ngày nay cô mới vừa quen một quan quân nước ngoài. Người sĩ quan kia vừa thấy cô liền tẩy máy tay chân, nếu như công việc của cô không phải là tiếp rượu bồi vũ, cô đã sớm muốn cách trên sĩ quan kia càng xa càng tốt!

"Muốn mượn, anh đi tìm ông ta mà mượn đi, em sẽ không giúp anh trả!" Nói xong, Lăng Vu Đề liền gạt tay Lăng Thế Kiệt đi.

Vừa đi được hai bước, Lăng Thế Kiệt "rầm" một tiếng mà quỵ xuống. Lăng Vu Đề vội vã đi đỡ gã dậy: "Anh làm cái gì vậy, mau đứng lên!"

"Em gái, em giúp anh lần này đi, nếu như ngày mai không trả nổi năm trăm đồng... Bọn họ lập tức chém tay anh!" Lăng Thế Kiệt kéo tay Lăng Vu Đề, khóc đến mức nước mắt, nước mũi chảy tèm lem.

Lăng Vu Đề cũng đỏ cả vầng mặt, cũng không phải đau lòng cho anh trai, mà là đau lòng cho chính mình, đau lòng vận mệnh của mình vì sao lại thế lương như vậy.

"Để trả nợ cho anh, ra vào cả vũ thính này làm vũ nữ. Em đã cầu anh đừng đi đánh bạc mà anh vẫn cứ đi, anh là nam danh duy nhất của Lăng gia, là hi vọng của Lăng gia! Nếu không phải trước khi cha lâm chung đã giao phó, thì em đúng là hận không thể đi chết để quên đi! Bây giờ, đến cùng anh muốn em làm sao?!"

Hình như Lăng Thế Kiệt nghe được sự mềm lòng trong lời của Lăng Vu Đề nên gã vội vàng giờ tay lau nước mắt một cái, sau đó nói: "Em đi bồi sĩ quan kia một đêm, ông ta nhất định có thể cho em năm trăm đồng! Em à, giúp anh một lần đi! Chờ trả lại tiền, anh tuyệt đối không đi đánh bạc nữa!"

Một câu này, như sấm sét giữa trời quang, Lăng Vu Đề chấn kinh đến mức nói không nên lời, chỉ nhìn Lăng Thế Kiệt còn quỳ trên đất.

Qua nửa buổi, cô mới run cầm cập nói rằng: "Anh, muốn em bán thân?!"

Lăng Thế Kiệt gạt đầu: "Sĩ quan kia, nói không chừng còn có thể cho em một danh phận..."

"Chát —— "

Lăng Vu Đề run tay, nước mắt không chịu khống chế mà trượt xuống: "Lăng Thế Kiệt——— Vậy mà anh, đến cùng anh có còn là người hay không!"

Cô vì gã, làm vũ nữ đã là phá hủy danh tiết! Bây giờ, gã lại muốn cô bán thân! Bất cô bán thân cho tên sĩ quan nước ngoài buồn mồn đến chết kia!

"Em gái..." Lăng Thế Kiệt một tay bịt mắt, một tay tiếp tục đi kéo góc váy Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề đứng ở đó, chỉ bịt mắt khóc, không có nói không, cũng chẳng có đồng ý.

Đột nhiên, cửa lớn của ca vũ thính bị mở ra. Ánh mặt trời vàng chói chiếu vào, rọi sáng toàn bộ phòng khách của vũ thính.

Lăng Vu Đề cùng Lăng Thế Kiệt đồng thời kinh ngạc một lúc, thời gian này thường sẽ không có người đến!

Lăng Thế Kiệt đứng dậy từ trên mặt đất, hai người cùng nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông có vóc người cao to khôi ngô, ăn bận quân trang màu đen đang đứng trước cửa. Anh ta đứng nghiêm chỉnh cho nên khiến người ta không nhìn rõ mặt, chỉ có thể cảm giác được khí chất ác liệt trên người anh ta.

Lăng Vu Đề há miệng, vừa muốn mở lời thì quân nhân đứng trước cửa đã trực tiếp rút súng ở bên hông, không nói lời gì mà trực tiếp nhắm nòng súng ngay ấn đường của Lăng Thế Kiệt "Oanh —— "

Dòng máu còn ấm nóng của Lăng Thế Kiệt vắng không ít đến trên mặt Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề chỉ ngây ngốc đứng ở đó, không kịp phản ứng đối với tình huống đột nhiên phát sinh thế này.

Đại khái qua năm giây, Lăng Thế Kiệt ngã ào xuống mồi khiến Lăng Vu Đề tỉnh táo lại, cô kêu to một tiếng, sau đó quỳ trên đất lắc băt vai Lăng Thế Kiệt: "Anh, anh tỉnh lại đi —— tỉnh lại đi mà!"

Những người khác vốn còn đang ngủ, nghe thấy tiếng súng thì cũng vội vã bò dậy, chạy vào sảnh lớn.

"Hắn đã chết." Giọng nam lãnh ngạnh vang ở phía trên đỉnh đầu Lăng Vu Đề, cô ngẩng đầu lên với đôi mắt đẫm lệ.

Quân trang, súng lục...

Lăng Vu Đề đứng lên, người nọ trông như thế nào cũng không có nhìn rõ ràng, liền tát một cái qua ——

"Anh giết anh trai tôi, tôi muốn giết anh!" Lăng Vu Đề gào lên, đó là người thân duy nhất của cô, cho dù cô có hận có oán, cũng không chấp nhận sự thật việc gã đã chết đi!

"Hắn đáng chết." Tịch Từ Thu bắt lấy cánh tay Lăng Vu Đề, vẫn dùng ngữ khí lạnh lẽo cứng rắn như cũ.

Lăng Thế Kiệt, coi như không chết ở dưới họng súng của anh, sớm muộn cũng là sẽ bị mấy kẻ đòi nợ đánh chết tươi. Cùng với việc gã già làm Lăng Vu Đề thương tích khắp chốn rồi mới chết, còn không bằng chết ngay bây giờ!

Anh biết, trong kịch tình ngày đó, bởi vì Chúc San San cố ý sắp xếp nên Lăng Thế Kiệt đã ghi nợ năm trăm đồng tiền đánh bạc.

Năm trăm đồng ở đây mà nói, không nhiều, nhưng cũng là một số tiền mà gia đình bình thường không bỏ ra nổi!

Có người đưa ý kiến cho Lăng Thế Kiệt, để gã kêu em gái là vũ nữ đi bán thân, như vậy tiền thu vào có thể tăng gấp đôi!

Trong kịch tình, dưới sự đau khổ cầu xin của Lăng Thế Kiệt thì Lăng Vu Đề đã đồng ý.

Mà ngay buổi tối hôm nay, cô sẽ đi bồi cái tên quan quân nước ngoài kia!

Nghe tới đây, Tịch Từ Thu liền âm thầm nói một tiếng may mắn! Nếu anh đến muộn một giây, hậu quả khó mà lường được!

Chúc San San —— Một tia sát ý xẹt qua trong đáy mắt Tịch Từ Thu. Lần này cũng thôi, nếu cô ta còn muốn đối phó Lăng Vu Đề, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!

"Anh ấy có nên chết hay không, không tới phiên anh quyết định! Cái tên khoác quân trang mang tội giết người kia!!"

Hầu như cũng là trong lúc đó...

Aya: Mọi người ăn ngon ngủ tốt nha, mình đi học T^T

06.01.2019

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: Hội trường phản công lược (03)

Edit: Aya Shinta

Tịch Từ Thu cảm ứng được độ hào cảm của Lăng Vu Đề đối với anh từ không, trực tiếp trả tới âm năm mươi điểm!

Tịch Từ Thu.....

Nhìn thấy hận ý không có cách nào che giấu được trong đôi mắt của Lăng Vu Đề, đối với việc công lược Lăng Vu Đề, thêm đầy độ hào cảm của cô thế nào, Tịch Từ Thu có chút đau đầu.....

Lúc này đã có không ít người trong sảnh lớn, cảnh sát cũng đã chạy tới.

Lăng Vu Đề thấy cảnh sát đến, vội vã gạt phăng tay Tịch Từ Thu đi, cầu cứu cảnh sát: "Người này giết anh trai tôi, làm ơn bắt anh ta, trả lại cho anh tôi một công đạo!"

Hai tên cảnh sát ăn mặc đồng phục thấy gương mặt không cảm xúc của Tịch Từ Thu, ngăn người một chút.

Bọn họ nhận ra quân hàm trên quân trang kia, vậy mà là bốn sao Thượng tướng!

Toàn quốc, không tới mười người nắm được quân hàm này, mà trẻ tuổi như vậy, chỉ có phủ nhĩ công tử Tịch Từ Thu của nhà Tổng thống!

Cảnh sát khá là lớn tuổi đã từng thấy Tịch Từ Thu từ xa, cho nên cực có nhãn lực mà nhận ra anh: "Ha ha ~ hóa ra là Tịch tướng quân! Nếu Tịch tướng quân tự tay giết, vậy thì nhất định người này là kẻ đáng chết!"

Ngờ kị nịnh bợ một đường của ông ta, Tịch Từ Thu không hề bị lay động.

Mấy người xem náo nhiệt ở một bên đều hơi giật mình đôi chút, không nghĩ tới người này đúng là Tịch Từ Thu được xưng là tên giết người không chớp mắt!

Lăng Vu Đề không dám tin tưởng nhìn người cảnh sát kia, còn chưa mở lời kêu oan thì cảnh sát đã nhìn về phía cô: "Cô đã là em gái của người chết, hậu sự của cậu ta do cô thu xếp."

Nói xong, ông ta lại cúi đầu khom lưng với Tịch Từ Thu: "Tịch tướng quân, nơi này không còn chuyện gì đối với chúng tôi, vậy chúng tôi, đi trước?"

"Ừm." Tịch Từ Thu khẽ gật đầu một cái, một chữ quý như vàng.

"Các người không thể đi!" Lúc này Lăng Vu Đề mới phản ứng được, vội vã muốn đuổi theo, rồi lại bị Tịch Từ Thu không chút để ý cánh tay ngăn lại.

Mọi người lo rằng súng trong tay Tịch Từ Thu sẽ cướp cò, ào ào tản ra.

Ông chủ của ca vũ thính Lợi Á cũng chuẩn bị rời đi, chỉ là... "Ai là ông chủ?" Tịch Từ Thu nhẹ nhàng mở miệng.

Ông chủ Từ Lương An run rần cầu sẩy đi ra từ trong góc, không phải là gan ông ta quá nhỏ, Ca vũ thính Lợi Á đứng thứ nhất, thứ hai trong Đô Thành, đại nhân vật gì mà ông ta chưa từng gặp cơ chứ!

Cho dù có gặp Tổng thống Tịch Chí Cường, nhiều lần cũng chỉ là phát run trong lòng, nhưng khí thế của Tịch Từ Thu này quá mạnh mẽ! Quả thực không phải ông nhát gan...

"Tịch tướng quân... Tôi chính là ông chủ của nơi này..."

Tịch Từ Thu nhàn nhạt liếc mắt nhìn ông ta, sau đó mở miệng: "Tôi muốn dẫn cô ấy đi, ông có ý kiến gì hay không?"

Cô ấy, đương nhiên chính là Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề không tránh thoát khỏi tay Tịch Từ Thu được, chỉ có thể nhìn về phía ông chủ Từ ——

Ông chủ Từ cảm thấy chặc chán là Lăng Vu Đề đắc tội với Tịch Từ Thu rồi, bằng không sao Tịch Từ Thu lại nỏ súng giết chết anh trai cô, hiện tại còn muốn dẫn cô đi!

Tịch Từ Thu đấy! Từ Lương An ông không trêu chọc nổi!

"Ha, ha ha ~ đương nhiên không có ý kiến, hoàn toàn không có ý kiến!" Ông chủ Từ cúi đầu khom lưng, còn kém nước quý xuống dưới chân Tịch Từ Thu.

Lăng Vu Đề vừa chìm đắm trong nỗi thống khổ khi anh trai bị giết hại, cũng chưa kịp phản ứng xem Tịch tướng quân là ai?

Hiện tại thấy ông chủ Từ bày ra cái dáng vẻ như vậy, cô cũng không ngu ngốc, biết rằng ngay cả ông chủ Từ cũng sợ hãi sĩ quan này. Cô bỗng xuôi dừng giày dựa, sau đó tùy ý để Tịch Từ Thu kéo cô rời khỏi Ca vũ thính Lợi Á...

Ngồi trên xe, Lăng Vu Đề nhàn nhạt mở miệng: "Nếu như trong lòng anh còn tồn một tia lương thiện, chờ anh giết tôi rồi liền an táng tôi với anh trai đi."

Tịch Từ Thu đang lái xe thì ngăn người, nghiêng đầu nhìn cô

Trên gương mặt của cô gái còn có lưu lại vết máu cùng nước mắt đã khô cạn, ánh mắt của cô thắm đẫm tuyệt vọng, dờ dẫn nhìn về phía trước.

Một hồi lâu, anh mới lạnh lùng mở miệng: "Tôi sẽ không giết cô." Mục đích anh đến đây chính là vì muốn công lược cô, đưa cô về Vị Diện Hiệp Hội, làm sao có khả năng giết cô đây!

Lăng Vu Đề không nói gì, trong lòng lại nghĩ rằng nếu hán ta không giết cô, vậy cô liền tự sát đi!

Dẫu sao thì có sống cũng chỉ bởi vì vị phụ thân trước khi lâm chung đã giao phó. Bây giờ anh trai chết rồi, cô cũng không còn lý do để sống tiếp...

Tịch Từ Thu biết ý nghĩ của cô, chỉ là không biết nên nói gì, anh vốn là một người kiệm lời ít nói.

Âm năm mươi điểm hào cảm, coi như anh không phải công lược giả chuyên nghiệp thì cũng biết rằng lúc này Lăng Vu Đề hận anh! Cho nên, anh nói gì cũng là vô dụng ——

Phủ Tổng thống.

Tịch Từ Thu lái xe vào trong sân, sau đó ngừng lại.

Có phủ binh đến mở cửa xe cho Tịch Từ Thu, tuy bất ngờ về việc tại sao Tịch Từ Thu lại đột nhiên trở về, nhưng không có lăm miệng đi hỏi.

Tịch Từ Thu đi tới vị trí kế bên ghế lái, tự mình mở cửa cho Lăng Vu Đề, sau đó ra hiệu cho cô xuống xe.

Lăng Vu Đề ngồi ở đó không nhúc nhích, cô không muốn để ý tới kẻ đã giết chết anh trai cô một chút nào!

Tịch Từ Thu...

Phủ binh nào đó... Đến cùng là ai lớn gan, lại dám không để ý tới tướng quân nhà bọn họ thế này?!

Hít một hơi, Tịch Từ Thu tự nói với mình, cô không phải cấp dưới ở Vị Diện Hiệp Hội của anh, là người quyết định muốn kết hôn, cho nên cần bao dung nhiều hơn ——

"Anh làm gì thế ——" Lăng Vu Đề kinh ngạc thốt lên một tiếng, gương mặt trắng người đàn ông đang ôm cô ra khỏi xe.

Tịch Từ Thu không lên tiếng, bởi vì anh thực sự không biết nên nói gì cả! Cho nên anh quyết định tạm thời giữ yên lặng là được rồi.

Lăng Vu Đề bị ôm vào gần biệt thự Tổng Thống xa hoa, sau đó nhìn thấy người đàn ông cô luôn mong nhớ...

"Tịch đại thiếu?!"

Tịch Từ Hạ vừa đi xuống từ trên lầu thì đã nhìn thấy cô gái có hút quen mặt đang bị Tịch Từ Thu ôm vào trong ngực.

Nghe thấy Lăng Vu Đề gọi mình, Tịch Từ Hạ mới nhận ra được cô: "Lăng tiểu thư? Sao cô... Từ thu, sao lại đột nhiên trở về?" Còn dẫn theo một vũ nữ trở về.

Ánh mắt Tịch Từ Thu vẫn lạnh lùng, không để ý đến người anh trai hay lăng nhăng Tịch Từ Hạ này, chỉ ôm Lăng Vu Đề, trực tiếp nhấc chân lên lầu.

"Ai —— tôi nói này Tịch Từ Thu, trong mắt cậu có còn người anh trai là tôi hay không?!"

Tịch Từ Hạ có chút bất mãn chất vấn Tịch Từ Thu, khiến cho Lăng Vu Đề vốn đang chuẩn bị cầu cứu Tịch Từ Hạ phải sững sột.

Tịch Từ Hạ, vậy mà là anh trai của kẻ đã giết anh cơ...

Lần này, đúng là cô đã biết được thân phận của Tịch Từ Thu, con trai út của Tổng Thống, nhị thiếu của Tịch gia! Tướng quân tuổi trẻ tài cao, mới có hai mươi lăm tuổi mà đã được phong quân hàm cấp bậc thượng tướng.

ANH ta là anh em song sinh của Tịch Từ Hạ, tên là Tịch Từ Thu!

Cô giương mắt gương mặt không chút cảm xúc của Tịch Từ Thu, nếu so sánh với Tịch Từ Hạ tuần mợ phi phàm mà nói, anh nhiều lắm chỉ có thể coi là thanh tú, không giống với Tịch Từ Hạ da thịt trắng nõn, làn da của anh thiên về màu rám

Rõ ràng là sinh đôi, nhưng hai người lại không giống nhau một chút nào như, tính cách cũng không giống được nửa phần!

Trong khi Lăng Vu Đề xuất thân, Tịch Từ Thu đã đưa cô vào trong phòng tắm của phòng mình, sau đó đứng ở đó nhìn cô: "Tắm rửa sạch sẽ." Nói xong, liền xoay người ra phòng tắm

Aya: Tranh thủ edit trong khi học tin. Quả thực phòng tin học là tiệm net miễn phí))))

Hôm qua có vẻ là một ngày không may mắn với Aya, bắt nguồn từ một cọng hành.

Đang nhặt hành thì con Hà trống cao nhổng tới mổ mắt một cọng hành.

Con bà mày, không ăn thì giặt làm chi, muốn tau luộc mày à???

Thế rồi khi mình đang tính chạy lại nhặt cọng hành đang cô đơn lẻ loi nằm tro tro trên đất, thì ba Aya đi ngang qua.

Ồ, và rồi Aya thốt lên một tiếng "Ba ơi, cọng hành...", thì ba khẽ quay đầu lại nhìn Aya, rồi quay đầu xuống nhìn cọng hành ấy.

Chán ba thì đập nát cọng hành, ngay và luôn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 253: Hội trưởng phản công lược (04)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề vốn đang đứng giữa phòng tắm, sau khi đóng cửa lại, cô bắt đầu tìm kiếm thứ có thể cửa da ở mọi góc ngách.

Thế rồi cô tìm được một cái cạo râu ở bên cạnh tấm gương, mở ra, lấy lưỡi lam bên trong, chuẩn bị cửa cổ tay mình -----

Trong đầu đột nhiên dần hiện ra bóng hình của Tịch Từ Hạ, người đã giải vây cho cô khi cô bị bắt nạt...

Là người sẽ thân sĩ cởi áo khoác rồi khoác lên cho cô...

Là người sẽ ôn hòa cười với cô, hỏi cô thích ăn cái gì...

Bàn tay cầm lưỡi dao đột nhiên có chút vô lực, cô, không nỡ người kia.

Dù cho cô không xứng với anh, chỉ có thể trốn ở góc phòng lên lút nhìn anh lạnh phúc thì cô cũng thỏa mãn rồi!

Nghe thấy trong phòng tắm rốt cuộc cũng có tiếng nước ào ào, Tịch Từ Thu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Không phải là anh không có nhìn thấy tuyệt vọng trong mắt Lăng Vu Đề, không chút luyến tiếc gì với thế giới này.

Anh biết cô muốn chết!

Trong kịch tình, anh biết vào lúc này Lăng Vu Đề đã thích nam chủ Tịch Từ Hạ, cho nên anh biết hẳn là Lăng Vu Đề không nỡ tự sát!

Mặc dù biết hiện tại Lăng Vu Đề là một "Lăng Vu Đề" không có ký ức, thế nhưng vừa nghĩ tới việc trong lòng cô yêu thích người đàn ông khác, Tịch Từ Thu lại khó chịu, rất khó chịu!

Nếu không phải rằng thân phận của nam chủ là anh trai mình, anh chắc chắn sẽ một súng bắn chết anh ta!

Đứng trước cửa phòng tắm một lúc, Tịch Từ Thu mới ra ngoài phòng để người giúp việc chuẩn bị quần áo cho Lăng Vu Đề.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ từ đầu tới chân rồi, Lăng Vu Đề đang khổ não nhìn sườn xám dính đầy vết máu bị cô ném xuống đất...

"Cốc cốc cốc -- Lăng tiểu thư, tôi tới đưa quần áo cho cô." Một giọng nữ khá khúm núm nhưng không tính là dễ nghe vang lên bên ngoài cửa.

Lăng Vu Đề ngăn người một lát rồi mới trùm khăn tắm lên cửa ra một chút. Sau đó một cái túi được đưa qua khe cửa, Lăng Vu Đề đưa tay tiếp nhận rồi lại đóng cửa lại.

Trong túi là một cái sườn xám có tay màu lam nhạt được thêu hoa văn màu bạc, mặc vào lại rất vừa vặn. Nhìn chính mình trong gương, Lăng Vu Đề đột nhiên có chút mờ mịt...

"Cách." Cửa phòng tắm mở ra. Lăng Vu Đề đột nhiên quay đầu thì đã nhìn thấy Tịch Từ Thu.

Thực ra Tịch Từ Thu lo rằng một mình Lăng Vu Đề ở đó quá lâu, vạn nhất Tịch Từ Hạ vẫn không có quan trọng đến mức khiến cô từ bỏ ý định muốn chết thì sao?!

Lăng Vu Đề cắn môi dưới, sau đó dẫm chân đất đi về phía Tịch Từ Thu.

Tịch Từ Thu rất cao, ít nhất là một mét chín, Lăng Vu Đề chỉ cao tới ngực anh: "Anh muốn như thế nào?" Cô hỏi.

Tịch Từ Thu ngăn người một chút, tôi muốn em yêu tôi đến trăm phần trăm. Thế nhưng, anh có thể nói như vậy sao?

Thấy anh không nói lời nào mà chỉ cúi đầu nhìn mình, Lăng Vu Đề nhấn nhay tức giận: "Nếu anh không giết tôi, như vậy tôi có thể đi được chưa?" Cô không muốn gặp người này!

Được rồi, anh cảm thấy việc hôm nay mình giết Lăng Thế Kiệt có chút kích động... Thế nhưng anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng mình đã hối hận!

"Không thể." Anh nói.

Lăng Vu Đề trừng anh: "Tại sao?!"

Nếu không thể nói rằng muốn cho cô yêu mình, vậy thì đổi cách nói vậy: "Tôi muốn em ở bên cạnh tôi." Giọng điệu của anh vẫn lạnh lẽo như ban đầu, không nghe ra chút tình cảm nào.

Lăng Vu Đề cảm thấy bản thân cũng sắp không nhịn được lừa gạt, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tịch Từ Thu đã bị cô giết trăm ngàn lần: "Không thể được!"

Ba chữ, nói đến nghẹn răng nghiền lợi. Anh là kẻ thù của cô, cô tuyệt đối sẽ không ở lại bên cạnh anh!!

"Không thể thuận theo em được." Nói xong, Tịch Từ Thu liền kéo cô ra phòng tắm --

Lăng Vu Đề bị quăng lên trên giường, cô bị dọa sợ, không lo được việc hận anh nữa. Cờ kéo chắn che thân thể của mình lại, sau đó phòng bị nhìn Tịch Từ Thu: "Anh đừng tới đây!"

Tịch Từ Thu dừng bước lại, sau đó đứng tại chỗ nhìn cô. Một hồi lâu, rốt cuộc anh lựa chọn mềm giọng xuống: "Yên tâm, tôi sẽ không động vào em..." Hiện tại.

Lăng Vu Đề đang hoảng loạn nên không nghe ra được ngữ điệu của Tịch Tử Thu, vẫn là ra về phòng bị nhìn anh, hiển nhiên là không tin lời nói của anh.

Tịch Tử Thu có chút bất đắc dĩ đỡ trán, để anh giết người thì được, để anh đánh trận thì được, để anh xử lý việc trong Vệ Diện Hiệp Hội thì cũng được, để hấn xử lý việc bên Tinh Tế cũng được nốt!

Thế nhưng, đối với việc công lược Lăng Vu Đề, Tịch Tử Thu biết rồi, anh cũng không phải vạn năng!

Trên cõi đời này, cũng có việc khiến Tịch Tử Thu anh cảm thấy khó khăn!

Anh xoay người, nhắc chân, trực tiếp ra ngoài phòng.

Lăng Vu Đề vẫn không có thả lỏng đề phòng, nhìn chằm chằm cánh cửa không có bị khóa lại kia.

Trong chốc lát, một người giúp việc ăn mặc quần áo ngắn tay màu xanh nhạt bước vào, cô ấy khom lưng với Lăng Vu Đề: "Lăng tiểu thư, tướng quân đề tôi tới phục vụ cô!"

Lăng Vu Đề nhận ra giọng nói này, chính là người đưa quần áo đến cho cô.

"Tướng quân... của các người đâu?" Lăng Vu Đề chần chờ hỏi.

"Tướng quân hiếm khi về được một chuyến, phu nhân mới vừa trở về từ bên ngoài, lúc này tướng quân đang nói chuyện cùng phu nhân ở phòng khách dưới lầu." Người giúp việc trả lời.

Phu nhân Tổng Thống...

Lăng Vu Đề buống chân nền trên người ra, xuống giường: "Cô tên là gì?"

"Tôi tên Giai Giai."

Thấy tóc Lăng Vu Đề đang còn sũng nước, Giai Giai vội vã đi điu cô: "Tuy trời tiết trời cũng không lạnh, thế nhưng con gái phải biết bảo vệ sức khỏe tốt hơn, tôi lau khô tóc cho Lăng tiểu thư được chứ?"

Lăng Vu Đề đưa tay sờ sờ tóc mình, gật đầu.

Giai Giai giúp Lăng Vu Đề lau khô tóc rồi, lại búi một kiểu tóc hoàn yển vĩ* đơn giản cho cô.

*Hoàn yển vĩ (饕燕尾): Một kiểu tóc khá thịnh hành thời dân quốc.

"Lăng tiểu thư thật là đẹp! So với Chúc tiểu thư thì cũng đẹp!" Giai Giai tán dương Lăng Vu Đề từ tận đáy lòng.

Lăng Vu Đề nhìn khuôn mặt tinh xảo, quyen rũ mê người trong gương: "Chúc tiểu thư là ai?" Cô hơi hiểu kỳ.

Giai Giai đang kết tóc thì dừng một chút, sau đó nói: "Chúc tiểu thư chính là con gái Chúc Tư lệnh, vị hôn thê của Đại thiếu gia đó!"

"Cô nói cái gì?!" Lăng Vu Đề lập tức bật dậy khỏi ghế, sau đó khiếp sợ nhìn Giai Giai.

Giai Giai bị biểu hiện kích động của Lăng Vu Đề làm cho mê mang, cô ấy nói chính là vị hôn thê của Đại thiếu gia chứ đâu phải của Tướng quân, Lăng tiểu thư kích động thế để làm cái gì!

Tuy rằng kỳ quái, nhưng Giai Giai vẫn lặp lại một lần.

Lăng Vu Đề hơi cup mắt xuống, có chút khổ sở hỏi: "Vậy Chúc tiểu thư kia có tốt không? Tịch đại thiếu, thích cô ấy sao?"

"Chúc tiểu thư rất tốt, cũng rất rộng lượng với tôi tớ. Tuy Đại thiếu gia phong lưu một chút, nhưng tất nhiên thích Chúc tiểu thư rồi!" Trong lòng Giai Giai có nghi hoặc, nhưng vẫn thành thật trả lời câu hỏi của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề cảm giác lòng mình hơi đau, viền mắt nóng nóng, có cái gì đó muốn tràn ra ngoài.

Vậy mà cô không biết anh đã có vị hôn thê. Con gái Tư lệnh, dấu sao cũng rất xứng đôi với anh...

Quay đầu nhìn mình trong gương một chút, có chút tự giễu cười cười. Đẹp thì có thể thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Hội trưởng phản công lược (05)

Edit: Aya Shinta

Có điều cũng chỉ là một vũ nữ bé nhỏ không đáng kể mà thôi!

Đã sớm biết rằng mình không xứng với anh, không phải hay sao...

"Lăng tiểu thư, cô không có sao chứ?" Thấy sắc mặt Lăng Vu Đề sắc khó coi hơi dọa người, Giai Giai có chút bận tâm: "Có phải cô không thoải mái? Tôi đi mời bác sĩ đến cho cô!"

"Không cần." Lăng Vu Đề lắc đầu, sau đó mang đôi giày cao gót mờ nhòen màu trắng mà Giai Giai đưa tới.

Thấy Lăng Vu Đề đi về phía cửa phòng, Giai Giai vội vã theo sát phía sau: "Lăng tiểu thư muốn đi nơi nào?"

Lăng Vu Đề không nói gì, chỉ là theo trí nhớ mà đi xuống lầu.

Vẫn chưa đi đến phòng khách mà đã nghe thấy giọng nữ có tuổi vang lên: "Lần này Thu Nhi trở về, sẽ ở lại lâu một chút được chứ?"

Sau đó Lăng Vu Đề nghe thấy Tịch Tử Thu nhàn nhạt ừ một tiếng, cô hít sâu một hơi, bước chân đi vào phòng khách.

Tịch Tử Thu thoáng lướt mắt thì thấy cô, sau đó vẫn luôn nhìn chằm chằm cô.

"Tôi có thể đi được chưa?" Lăng Vu Đề lại hỏi vấn đề này, cô không muốn ở lại! Không muốn lấy thân phận là người bị Tịch Tử Thu dẫn về mà ở lại!

Tịch phu nhân bị Lăng Vu Đề đột nhiên xuất hiện làm cho sợ hết hồn, bà nghiêng đầu nhìn kỹ cô.

Nữ tử không thấp hèn cũng không kiêu ngạo, khuôn mặt đẹp đẽ, khí chất điềm tĩnh, mang theo cảm giác thư hương: "Cô là cô nương nhà ai?"

Cho rằng Lăng Vu Đề là tiểu thư thế gia nào đó nên ngữ điệu của Tịch phu rất ôn hòa.

Lăng Vu Đề phóng tầm mắt tới trên người Tịch phu nhân, đó là một phụ nữ trung niên được bảo dưỡng, tướng mạo điểm lệ cùng với khí chất cao quý. Bà ấy không chỉ là mẫu thân của Tịch Tử Thu mà còn là của Tịch Tử Hạ nữa, cho nên lòng Lăng Vu Đề vẫn rất cung kính đối với bà.

"Tổng Thống phu nhân, chào ngài! Tôi cũng không phải cô nương nhà ai cả, tôi là vũ nữ của Ca vục thỉnh Lợi Á." Nếu như là mười hai năm trước, cô có thể nói rằng mình là con gái của nhà họ Lăng, một thế gia thư hương.

Nhưng hiện tại coi như có nói thế, cũng chỉ là tạo cho người ta một loại cảm giác rằng cô là con gái của một thế gia lụn bại mà thôi.

Vũ nữ, chính là thân phận bây giờ của cô, cô không cần phải giấu diếm.

Lăng Vu Đề vừa dứt lời, Tịch phu nhân liền đen mặt, bà xoay người lại nhìn Tịch Tử Thu: "Con dẫn về?"

Một vũ nữ, vui đùa bên ngoài một chút là được rồi, lại còn dẫn cô ta về nhà!

Tịch Từ Thu gật đầu: "Ừm." Sau đó, thì không có sau đó nữa, anh cũng không có ý muốn giải thích.

Tịch phu nhân ghen hòng, con trai bà thì bà tự biết lấy, cho dù là tướng mạo hay là tính cách, hầu như được khắc từ một khuôn từ chủng của bà vậy! Cả nửa ngày cũng không đánh được cái rắm!

"Tôi có thể đi được chưa?" Lăng Vu Đề không ngại hỏi lại lần nữa.

"Có thể!"

"Không thể được!"

Hầu như là cũng trong lúc đó thì tịch phu nhân cùng tịch từ thu đồng thời mở miệng, hai đáp án lại không giống nhau.

Lăng Vu Đề tự động quên đi tịch từ thu nói không thể, cô xoay người rồi hướng về phía cửa lớn, cô biết mình không có cách nào để báo thù cho anh trai, nếu thế, nhắm mắt làm ngơ đi.

Chi là cô vẫn chưa bước được hai bước đã bị tịch từ thu kéo lại.

Anh dùng sức rất lớn, không chút thương hương tiếc ngọc nào nên cổ tay cô cũng đã bị anh kéo đến mức xanh tím một mảnh.

"Tôi nói, không thể được."

"Đến tốt cùng thì anh muốn thế nào?!" Lăng Vu Đề hơi mất khống chế mà quát lên, trong đôi mắt đều là nước mắt oan ức.

Tịch từ thu mềm lòng xuống, mím môi, nỗ lực nhớ lại giọng điệu của Nhan từ hành ở thế giới trước.

"Ở lại bên cạnh tôi." Cho dù ôn hòa hơn một chút, nhưng giọng điệu vẫn mang theo sự bá đạo độc nhất.

Có điều chi vèn vẹn như thế, cũng đủ để tịch phu nhân há hốc mồm.

Con trai của bà đấy! Đưa con bà thương yêu hai mươi sáu năm đấy! Ngay cả khi nói chuyện với bà đều chưa từng "dịu dàng" như bây giờ, vậy mà nó lại nói với một vũ nữ như thế!!

Lăng Vu Đề lại không nghe ra chút "dịu dàng" nào, cô quát cường ngữ đầu: "Không thể, trừ phi tôi chết!"

Nhìn thái độ cứng rắn đến thế của Lăng Vu Đề, tịch từ thu thật sự cảm thấy hi vọng công lược thành công quá mức xa vời! Anh phải làm thế nào, đến lúc nào mới có thể thêm hảo cảm khi nó đang ở con số âm này? Dù cho là trở về số không thì cũng đã tốt lắm rồi!

Anh cúi người, rút ngắn khoảng cách giữa mình và Lăng Vu Đề, sau đó nhìn vào mắt cô: "Tôi, sẽ không để em rời đi! Cũng tuyệt đối sẽ không để em chết!"

Lời tuyên thệ trịnh trọng đến vậy, nhưng Lăng Vu Đề vẫn không có cảm giác gì, ngoại trừ nỗi hận đối với tịch từ thu!

"Thu Nhi!" tịch phu nhân ở phía sau có chút không chịu đựng được, con trai của bà, không phải là thật sự yêu vũ nữ này đấy chứ?!

Tịch từ thu không để ý tới tịch phu nhân, chỉ bình tĩnh nhìn Lăng Vu Đề: "Em có yêu cậu gì." Đề có thể đáp ứng ở lại bên cạnh anh.

Chi là ngắn gọn vài chữ nhưng cũng đủ để Lăng Vu Đề nghe hiểu ý tứ trong lời của anh, cô câu môi cười lạnh: "Trừ phi anh chết, trừ phi tôi chết."

Tịch từ thu đột nhiên lấy súng lục của mình ở bên hông, sau đó mở khóa an toàn rồi đưa đầu có cò súng vào trong tay Lăng Vu Đề, nòng súng nhắm ngay trái tim của anh: "Động thủ đi." Chờ anh chết rồi về đến Vị Diện Hiệp Hội, lại để Hạ Luân truyền tống một lần nữa là được rồi.

Đến lúc đó, anh tất nhiên không thể kích động giết chết Lăng Thế Kiệt...

Hội trưởng đại nhân vĩ đại của chúng ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận hối hận của mình!

"Không ——" tịch phu nhân nhìn thấy cảnh tượng như vậy, suýt chút nữa bị dọa hôn mê bất tỉnh. Họng súng kia đang chỉ vào con trai của bà đấy!

"Đừng nổ súng, đừng có nổ súng! Thu Nhi con điên rồi sao?!" tịch phu nhân run rẩy nói, bà muốn gọi người đến, nhưng lại lo lắng ngón tay đang đặt lên cò súng sẽ nhúc nhích...

Trong phút chốc đó, Lăng Vu Đề thật sự muốn nổ súng. Chi là...

"Van cậu cô, đừng thương tổn con trai của ta! Cô muốn cái gì cũng được, đừng thương tổn con trai của ta!"

Nghiêng đầu nhìn lại, phu nhân Tổng Thống vốn cao cao tại thượng đang khóc lóc cầu xin, dường như cô không phải đang chĩa súng lục về phía tịch từ thu, mà là tính mạng của bà.

Tàn nhẫn nhắm mắt, sau đó buông tay cầm súng lục ra ——

Thấy vậy, lúc này tịch phu nhân mới co quắp ngồi ở trên ghế sofa, thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Tịch từ thu có chút bất ngờ, trong ánh mắt của Lăng Vu Đề khi nhìn anh rõ ràng mang theo sự thù hận, sao lại không chịu nổ súng?

Thấy Lăng Vu Đề xoay người lại muốn đi, tịch từ thu vẫn kéo cô lại.

Anh cũng không nói lời nào mà trực tiếp ôm cô lên trên lầu. Anh không thể để cho cô về Ca vũ thính Lợi Á, đã không đến thì thôi, hiện tại anh đến đây, không thể chấp nhận được việc cô đi uống rượu khiêu vũ với kẻ khác!

"Tịch từ thu!"

Tịch từ thu không nói lời nào, mặc kệ Lăng Vu Đề đánh chửi anh thế nào, anh cũng giống như tảng đá vậy.

Mãi đến khi đặt Lăng Vu Đề lên trên giường trong phòng mình, sau đó anh đứng ở đó mà nói: "Tôi biết em thích tịch từ hạ."

Chỉ một câu ngắn ngủn này, đã khiến cho Lăng Vu Đề đang tức giận đến đó mặt tái tái phải ngưng tiếng mắng lại, sau đó sững sờ nhìn tịch từ thu, trong mắt rõ ràng viết: Làm sao anh biết?!

"Chỉ cần không phải kẻ ngu si đều có thể thấy, gả cho anh ta, không thể. Em chỉ có thể gả cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Hội trưởng phản công lược (06)

Edit: Aya Shinta

Đây là câu dài nhất mà tịch từ thu nói từ khi đến thế giới này tới bây giờ. Vừa dứt lời, tay anh hơi hướng về phía trước một cái, bắt được cái gối mà Lăng Vu Đề quăng tới.

"Tôi sẽ không gả cho anh! Tuyệt đối!" Lăng Vu Đề tàn nhẫn mà nói.

Tịch từ thu không nói gì, sai người lấy tất cả những thứ có thể làm vũ khí trong phòng đi, sau đó anh an vị ở trên ghế sofa ngồi ở trên giường bảo vệ Lăng Vu Đề.

Đến bữa tối, nếu như không phải phụ thân của cơ thể này trở về, anh còn dự định ở trong phòng bảo vệ Lăng Vu Đề.

Sai người đưa bữa tối cho Lăng Vu Đề rồi, Tịch Tử Thu đi xuống phòng ăn ở lầu dưới.

Trong phòng ăn, Tổng thống của quốc gia này, cha của anh - Tịch Chí Cường đang ngồi ở ghế trên, bên cạnh là Tịch phu nhân. Tịch Tử Hạ ngồi ở một bên khác, hiếm thấy anh cúi đầu không có hé răng, cũng chủ yếu là sợ Tịch Chí Cường sẽ giáo huấn mình.

Tịch Tử Thu đứng trước bàn ăn, chào Tịch Chí Cường theo nghi thức quân đội "Chào Tổng thống!"

Tịch Chí Cường khẽ gật đầu, gương mặt không hề có cảm xúc hiện lên nét uy nghiêm: "Ừm."

Chờ Tịch Tử Thu vào chỗ, Tịch Chí Cường nói một tiếng: "Dùng cơm." Sau đó, một nhà bốn người bắt đầu yên lặng dùng bữa.

Trong phòng ăn, ngay cả tiếng bát đĩa và chạm cốc cực kỳ nhẹ, rất yên tĩnh.

Mãi đến tận khi dùng bữa xong, Tịch Chí Cường mới uống một hộp nước chè xanh, nói rằng: "Nghe nói, con dẫn theo một vũ nữ trở về?"

Tịch Chí Cường là Tổng thống quốc gia, coi như không thích nói chuyện, cũng không thể không nói lời nào.

Tịch Tử Thu gật đầu: "Vâng."

"Nghe nói, buổi chiều cô ta cầm súng chỉ vào con?"

"Vâng."

"Con muốn giữ cô ta lại?"

"Con muốn kết hôn với cô ấy." Lần này Tịch Tử Thu cũng không nói "Vâng" nữa.

Chỉ là vừa nói xong, ngay cả Tịch Chí Cường cũng sững sốt.

"Con nói cái gì!?" Tịch phu nhân đưa đôi mắt tròn tròn lên nhìn Tịch Tử Thu, quả thực không thể tin được người sẽ nói lời này lại là con trai bà!

"Khụ khụ khụ——" Tịch Tử Hạ uống một hộp trà, nếu không phải là nuốt xuống nhanh thì cũng phun hết cả trà ra ngoài rồi.

Tịch Chí Cường nhíu mày, có chút bất mãn liếc nhìn hai người thất thố. Sau đó mới nhìn Tịch Tử Thu: "Nếu như con thích, có thể để cho cô ta làm Di thái thái, phải chờ sau khi con kết hôn."

Tuy rằng chính ông không có Di thái thái, thế nhưng là sẽ không yêu cầu con trai của mình không cưới Di thái thái.

Tịch Chí Cường vốn cho rằng đây đã là sự khoan dung lớn nhất của ông rồi, nhưng Tịch Tử Thu lại mở miệng nói rằng: "Cô ấy chỉ có thể là thể từ duy nhất của con." Xưa nay anh không nghĩ tới việc ngoại trừ Lăng Vu Đề thì anh còn có thể cưới người khác, dù cho là ở trong thế giới tiểu thuyết.

"Thu Nhì! Con điên rồi sao?! Lúc xế chiều để vũ nữ kia cầm súng chỉ vào con, bây giờ lại còn nói muốn kết hôn với cô ta! Cũng không biết chừng sớm muộn gì cũng có một ngày, cô ta sẽ lấy mạng con!" Tịch phu nhân bật dậy, kích động đến mức không có cách nào duy trì được dáng vẻ của một vị phu nhân Tổng thống.

Tịch Tử Hạ cũng kinh ngạc nhìn người em trai sinh đôi của mình, mặc dù anh cũng cảm thấy cô gái Lăng Vu Đề này cũng không giống với các cô gái khác, thế nhưng cũng không cảm thấy cô có chỗ nào có thể trệch được người em trai lòng vững như đá này, vậy mà không phải cô ấy thì không cưới?!

"Con chắc chắn chứ?" Tịch Chí Cường hỏi.

Tịch Tử Thu gật đầu, sự kiên định trong mắt ấy, ai cũng nhìn ra được.

"Tuy con vậy." Không khỏi thở dài một hơi, ông cũng hiểu rõ đứa con trai út của mình. Việc đã quyết, đừng nói là chín con trâu, chính là một chiếc xe lửa đến đây thì cũng chưa chắc kéo về được!

"Lão công!?" Tịch phu nhân trừng Tịch Chí Cường, sau đó bị ánh mắt của Tịch Chí Cường trấn áp lại.

"Con lên lầu trước." Nói xong, Tịch Tử Thu lại chào Tịch Chí Cường một cái, sau đó xoay người rời đi.

Tịch Tử Hạ vội đi theo, sau đó vỗ vai Tịch Tử Thu. Tịch Tử Thu liếc mắt nhìn anh, nhưng cũng không có đẩy anh ra.

"Này em trai, cậu đứng là lợi hại đấy! Vừa xuất ngra thì Tổng Thống đại nhân cũng không làm gì được. Nếu đổi lại là tôi muốn kết hôn với một vũ nữ, phỏng chừng cha sẽ nổ súng bắn chết tôi!" Tịch Tử Hạ cà lờ phát phờ nói.

Thấy Tịch Tử Thu không để ý tới mình, Tịch Tử Hạ nói tiếp: "Nghe nói lúc xế chiều cậu giết anh trai Lăng tiểu thư? Nhưng anh ta lại là mạng của cô ấy đấy, không trách rằng cô ấy muốn chia súng vào cậu. Lại nói, cậu có thể giải quyết được cô ấy sao?"

Tịch Tử Thu nhìn anh, không nói gì, trong lòng lại đang nghĩ rằng một người đàn ông như vậy, làm sao có thể làm nam chủ vậy?! Đến cùng thì Lăng Vu Đề thích anh ta ở điểm nào?!

Lắc người một cái, Tịch Tử Hạ còn không kịp phản ứng, suýt chút nữa ngã trên đất. Cũng may rằng tuy thân thủ của anh không bằng Tịch Tử Thu, nhưng cũng không phải cận bã, cho nên trước khi ngã chổng vó thì đã kịp ổn định thân thể.

"Ai cậu..."

Tịch Tử Thu không để ý tới anh, thẳng trở về phòng của mình——

Lăng Vu Đề đói bụng, cô không có cách nào chịu đựng với cái bụng thế này, cho dù chết, cô cũng không thể làm con quỷ chết đói!

Dùng bữa tối rồi, cô nằm ở trên chiếc giường mang theo mùi vị của Tịch Tử Thu. Có lẽ là bởi vì ngày hôm nay tâm tình chán động quá lớn, cô nằm rồi thiếp đi.

Vậy nên khi Tịch Tử Thu trở về phòng liền phát hiện Lăng Vu Đề nằm ở trên giường, yên tĩnh nhắm mắt lại. Anh sợ hết hồn, vội đi đó xét hơi thở của cô. Khi hơi thở ấm áp phun ở trên ngón tay mình, Tịch Tử Thu mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ngồi bên giường yên tĩnh nhìn Lăng Vu Đề một lúc, bề ngoài hiện tại của thân thể này thì giống thực thể giả lập của cô đến tám, chín phần.

Chỉ là, cho dù tương tự thì thân thể này cũng không phải cô. Anh rất chờ mong, một thân thể thuộc về Lăng Vu Đề!

Một hồi lâu sau đó, Tịch Tử Thu mới bắt đầu liên hệ với Hạ Luân.

Lần này Hạ Luân không có biến thanh, dùng chính giọng nói của mình: "Hội trưởng..."

Đương nhiên anh biết Hội trưởng đại nhân vì đại vừa đến thế giới nhiệm vụ thì đã xoát độ hảo cảm đến âm năm mươi điểm!

Đây là công lược giả trâu bò nhất trong số rất nhiều người anh gặp, trước giờ không có ai hơn được!

"Làm sao đây?" Tịch Tử Thu hỏi.

Ba chữ, nhưng quả thực đã khiến Hạ Luân thụ sủng nhược kinh! Trời ạ ~ anh có tài cán gì, thậm chí có may mắn nghe được Hội trưởng đại nhân vĩ đại hỏi mình "Làm sao đây?"

Tịch Tử Thu chỉ nghe được tiếng thở hơi hỗn hển bên đầu kia, nhưng Hạ Luân không có trả lời, sắc mặt của anh có chút không vui: "Hạ Luân, cậu không muốn thương chuyên cần?"

"Không không không ~ Hội trưởng tôi muốn!"

"Chớ nói nhảm." Anh chỉ muốn phương pháp.

Hạ Luân mếu máo, sau đó nói: "Hội trưởng đại nhân, ngài vừa đi đến thế giới nhiệm vụ thì đã giết anh trai của nguyên thân 0051, độ hảo cảm không trừ mới là lạ! Hơn nữa, thù giết thân đấy, sao có thể có thể dễ tăng độ hảo cảm! Tôi thấy việc có thể xoát độ hảo cảm xoát đến không, cũng rất khó rồi..."

"Hạ Luân!" Giọng điệu của Tịch Tử Thu vô cùng không tốt, lẽ nào anh không biết tình huống này sao?! Bằng không thì anh tìm Hạ Luân làm cái gì?

Hạ Luân nuốt một ngụm nước bọt, rớt cục mớ miệng nói: "À thì, Hội trưởng có thể làm thế này, thanh trừ kỷ ức của 0051 ký ức, như vậy mặc dù độ hào cảm của cô ấy đối với anh vẫn là số âm, nhưng cũng có rất nhiều cơ hội để tăng lên..."

Aya: Thấy anh Tịch cute quá, nhất là cái đoạn đi kiểm tra hơi thở))))))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Hội trưởng phản công lược (07)

Edit: Aya Shinta

Tịch Từ Thu cảm thấy phương pháp này có thể được: "Làm sao để thanh trừ?"

Vừa dứt lời, trong tay Tịch Từ Thu đột nhiên xuất hiện một viên con nhộng, sau đó chính là giọng nói của Hạ Luân vang lên: Bỏ viên nhộng này vào trong miệng 0051, chờ viên nhộng tự động hòa tan, sau mười phút thì thuốc bắt đầu có tác dụng."

"Chỉ cần bỏ vào trong miệng?"

"Đúng..." Chữ "thế" còn chưa hề nói ra, bên kia đã truyền đến tiếng cật đứt liên lạc.

Hạ Luân có chút oan ức bầu môi, Hội trưởng đại nhân, tốt xấu gì thì ngài cũng phải để tôi nói cho hết lời đi chứ! Tuy rằng chỉ là một chữ, nhưng kim nén thế này thật khó chịu mà!

Đương nhiên, Tịch Từ Thu không nghe được Hạ Luân oán giận.

Cầm viên nhộng trong tay bỏ vào miệng Lăng Vu Đề, vừa bỏ vào, bao con nhộng vừa chạm đến nước bọt thì bắt đầu nhũn dần, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mà hòa tan đi.

Lăng Vu Đề bỏ qua cái cảm đang bị anh nắm, trở mình, sau đó ngủ tiếp.

Tịch Từ Thu đứng dậy rồi vào phòng tắm tắm rửa, sau khi đi ra rất tự nhiên mà nằm ở bên người Lăng Vu Đề.

Hôm nay anh cũng hơi mệt mỏi, lên giường không bao lâu thì ngủ.

Một đêm không mộng ——

Khi Lăng Vu Đề tỉnh lại lần nữa thì nhìn thấy một người đàn ông xa lạ nằm ở bên người mình.

Cô chớp chớp mắt, tràn ngập mờ mịt.

Nhận thấy tầm mắt của Lăng Vu Đề, một hồi thì Tịch Từ Thu dần dần mở mắt ra. Ánh mắt của anh rất thanh tỉnh, không có cái đáng sợ của một người vừa mới tỉnh ngủ hoặc chưa tỉnh ngủ chút nào.

Lăng Vu Đề bị dọa đến mức lập tức vọt dậy: "Anh, anh là ai?"

Nghe thấy câu hỏi của Lăng Vu Đề, Tịch Từ Thu biết rằng viên nhộng đã phát huy tác dụng.

"Tôi là vị hôn phu của em, Tịch Từ Thu." Tịch Từ Thu tận lực mềm giọng một chút, không đến nỗi dọa đến Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhìn Tịch Từ Thu, lông mày nhăn lại thật chặt, từ 'vị hôn phu' này, trong đầu lan truyền đến lời giải thích rằng chính là người sắp đi cùng cô đến cuối cuộc đời.

Thế nên, rất quan trọng?

"Vậy thì, vậy thì tôi là ai?" Vậy mà cô lại không nhớ rõ chính mình là ai?!

"Chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao tôi không nhớ gì hết?!" Lăng Vu Đề có chút sốt sắng, vội vàng hỏi.

Tịch Từ Thu đưa tay nắm lấy bờ vai của cô, sau đó nói: "Em tên Lăng Vu Đề, vẫn ở bên cạnh tôi."

Lăng Vu Đề nhìn vào mắt Tịch Từ Thu, cô không thấy chút giả dối nào trong mắt anh. Cô, tin tưởng lời nói của anh..

Buổi sáng cùng ngày, Tịch Từ Thu lấy lý do Lăng Vu Đề bất ngờ bị thương, vẫn chưa hoàn toàn khỏi phụ mà ở lại trong phòng, tự mình đưa bữa sáng vào phòng cho cô rồi mới đi bàn giao với người hầu trong nhà, cùng với Tịch phu nhân.

"Cô ta mất trí nhớ?!"

"Cô ấy bị kích thích mất trí nhớ?!"

Tịch Từ Hạ cùng Tịch phu nhân đồng thời mở miệng, trong giọng nói hiển nhiên không dám tin tưởng, làm sao mà bị kích thích đến nỗi mất trí nhớ thế này?!

"Thật hay giả?!" Tịch Từ Hạ hỏi.

Tịch Từ Thu nhìn Tịch Từ Hạ một chút, trong mắt rõ ràng ràng mà viết: "Nếu như không phải thật sự, tại sao tôi cần nói như vậy?"

Tịch Từ Hạ ghen hờn, luồn Tịch Từ Thu một cái: "Tốt xấu gì thì tôi cũng là anh trai cậu, cậu có biết tôn trọng bề trên hay không —— Ôi mẹ ~ mẹ đánh đầu con làm gì?"

Tịch phu nhân trừng Tịch Từ Hạ một chút, cười mắng: "Con cùng Thu Nhi chính là ngang hàng, nào có phải bề trên?!"

Nói xong, bà lại có chút nghiêm nghị nhìn Tịch Từ Thu: "Thu Nhi, ý của con là, để chúng ta đều gạt thân thể của cô ta? Để cho cô ta cho rằng mình vốn là vị hôn thê của con?"

"Vâng." Cô như muốn nói, cũng phải chờ hân xoát độ hào cảm đến chín mươi điểm trở lên đi!

Tịch phu nhân có chút không vui, nhưng không vui thì có biện pháp gì đây! Ngay cả Tổng thống cũng đều lên tiếng đồng ý cho Tịch Từ Thu cưới Lăng Vu Đề, phu nhân như bà thì có thể nói cái gì?

Thở dài một hơi, Tịch phu nhân có chút bất đắc dĩ vung vung tay: "Thôi thôi, mẹ biết rồi."

"Cảm ơn mẹ." Nói xong, Tịch Từ Thu lại xoay người lên lầu.

Lúc này Lăng Vu Đề đang ngồi ở trên sofa bên cửa sổ nhìn ra ngoài, vị trí của cô chính là ở lầu hai, khi nhìn ra phía ngoài thì có thể thấy một bãi cỏ, còn có không ít hoa.

Tiết trời bên ngoài rất tốt, cô có chút kích động muốn ra ngoài dạo một chút.

Tiếng mở cửa làm cho cô theo tiếng mà quay đầu lại, sau đó liền nhìn thấy Tịch Từ Thu đang đi về phía mình.

Cô kéo khóa miệng cười cười với anh, nhưng không được tự nhiên. Không biết tại sao, tuy tin tưởng Tịch Từ Thu là vị hôn phu của mình, nhưng lòng cô lại rất mâu thuẫn với Tịch Từ Thu, rất muốn rời khỏi anh..

Đương nhiên Tịch Từ Thu biết ý nghĩ trong lòng Lăng Vu Đề, độ hào cảm không có tăng thêm được điểm nào, vẫn dừng lại ở âm năm mươi điểm.

Anh xin thề, anh cũng không muốn tiếp tục gặp phải tình hình như vậy!

"Muốn ra ngoài đi dạo một chút không?" Tịch Từ Thu nhìn cô.

Đôi mắt Lăng Vu Đề sáng lên, một giờ trước thì Tịch Từ Thu còn nói để cho cô ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt mà...

"Em, có thể không?" Có chút chần chờ hỏi.

Tịch Từ Thu gật đầu: "Có thể." Vừa dứt lời, anh liền cảm ứng được độ hào cảm vậy mà lại như kỷ tích, tăng thêm hai mươi điểm!

Hiện tại từ âm năm mươi điểm lên tới âm ba mươi điểm, thật là siêu việt!

Dắt tay Lăng Vu Đề, tay cô rất nhỏ, anh có thể dễ dàng dùng bàn tay mình nắm trọn lấy tay cô.

Khóe môi anh cong lên nhàn nhạt, dường như cái cảm giác này cũng không tệ lắm..

Anh dẫn Lăng Vu Đề đến vườn hoa dưới lầu đi dạo, đương nhiên cũng dẫn cô đi chào hỏi Tịch phu nhân cùng Tịch Từ Hạ một chút.

Tịch phu nhân cũng còn được, bởi vì đã đáp ứng với Tịch Từ Thu nên mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng kỹ thuật diễn cũng cao siêu lắm!

Tịch Từ Hạ thì có chút không tự nhiên, dù sao, trước đây ở ca vũ thính, anh cũng có tiếp xúc với Lăng Vu Đề không ít... Hơn nữa, anh còn rất có thiện cảm đối với Lăng Vu Đề.

"Từ Thu, bác sĩ nói em còn có thể khôi phục ký ức không?" Cảm giác không có ký ức thật không tốt lắm. Giống như nhân sinh đều trống rỗng.

Tịch Từ Thu lắc đầu một cái: "Không thể."

Nghe được hai chữ đơn giản này, Lăng Vu Đề lại có chút mất mát buồn mắt.

Tịch Từ Thu không nói gì, chỉ là nắm tay cô lẳng lặng đi tới.

Lăng Vu Đề nhìn thấy một người hầu đang cầm rổ hái hoa quế, cô có chút ngạc nhiên đi tới hỏi: "Hái hoa này để làm cái gì?"

Người hầu khom lưng với Tịch Từ Thu cùng Lăng Vu Đề: "Lăng tiểu thư, hái để làm bánh hoa quế."

Đôi mắt Lăng Vu Đề sáng rực lên, cô nuốt một ngụm nước bọt: "Bánh hoa quế ngon không?"

Thấy đáng về thêm ăn của cô, Tịch Từ Thu nhớ tới mấy thế giới lúc trước, hình như Lăng Vu Đề không có thích thứ gì, chỉ là thích ăn!

Đột nhiên anh nghĩ đến việc mình có thể có thể dùng mỹ thực để xoa dịu độ hào cảm của Lăng Vu Đề, cũng có thể xem là một biện pháp hay!

"Tiểu Vu muốn ăn ngon không?"

"Ăn ngon?" Lăng Vu Đề ngira đầu nhìn Tịch Từ Thu: "Có thể không?"

Tịch Từ Thu bị ánh mắt mong đợi của cô làm cho rung động: "Ừm, có thể."

Lăng Vu Đề liền vội vàng gật đầu: "Em muốn ăn!" Nói xong, cô lại không nhịn thêm được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Aya:~)))))) con đường truy thê bằng mỹ thực.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Hội trưởng phản công lược (08)

Edit: Aya Shinta

Sau đó Tịch Từ Thu liền vào nhà bếp chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon cho Lăng Vu Đề, từ bánh ngọt đến nước đường cùng món chính, từ món Trung đến món Tây...

Chờ Lăng Vu Đề lấp đầy cái bụng tham ăn của mình, độ hào cảm đối với Tịch Từ Thu cũng lên tới âm mười lăm điểm.

Tuy rằng vẫn là số âm nhưng cũng tiến bộ rất lớn. Điều này làm cho Tịch Từ Thu quyết định, này phải dùng mỹ thực công lược Lăng Vu Đề!

Buổi trưa, Tịch Từ Thu dẫn Lăng Vu Đề đến phòng ăn cùng Tịch phu nhân dùng cơm.

Tuy Lăng Vu Đề tham ăn, thế nhưng tướng ăn lại vô cùng nhã nhặn, ngược lại đã khiến trong lòng Tịch phu nhân thoải mái hơn một chút.

Có điều, Tịch phu nhân có chút hoài nghi rằng thực ra Lăng Vu Đề đang làm bộ mất trí nhớ, chính là vì để con trai của bà không có đề phòng, sau đó sẽ tìm cơ hội giết con trai bà để báo thù cho anh trai cô. Cho nên khi dùng cơm, Tịch phu nhân thỉnh thoảng sẽ để ý đến nhất cử nhất động của Lăng Vu Đề.

Tịch Từ Hạ cũng đến thăm Lăng Vu Đề, nhìn đến gò má phần hồng của Lăng Vu Đề. Không biết tại sao, khi cô đối mặt với anh trai của vị hôn phu thì sẽ rất hồi hộp, trong lòng lại như có con nai vàng đang nhảy loạn vậy.

Lăng Vu Đề không có ký ức nhưng vẫn ẩn giấu tâm tư của mình theo bản năng, cũng chỉ có Tịch Từ Thu có thể nhìn ra.

Ánh mắt anh tối sầm, anh biết nguyên thân hiện tại của Lăng Vu Đề là nữ chủ nguyên tác của thế giới tiểu thuyết, nếu như không có nữ phụ nguyên phụ phá hoại, việc Tịch Từ Hạ thích Lăng Vu Đề cũng rất bình thường.

Xem ra, anh phải để Lăng Vu Đề cách xa Tịch Từ Hạ một chút mới được!

Lúc xế chiều, Tịch phu nhân kéo Lăng Vu Đề nói chuyện, thực ra bà đang muốn thử Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề không có từ chối, dịu dàng ngoan ngoãn theo Tịch phu nhân ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách. Tịch Từ Thu không yên lòng nên ngồi ở một bên nghe hai người tán gẫu.

Chưa tán gẫu được vài câu thì có người hầu đến thông báo rằng Chúc Chúc tiểu thư đến rồi.

Vừa nghe đến Chúc San San, khóe miệng Tịch phu nhân liền giương cao lên, không hề che giấu sự yêu thích của mình đối với Chúc San San chút nào: "Mau gọi San San đi vào!"

"Di Mẫn đi ~ con đã vào rồi!" Một giọng nói lạnh lạnh vang lên, theo đó chính là một gương mặt vương nét trẻ con, thoạt nhìn là một cô gái tính xảo khá ái.

Năm nay Chúc San San đã hai mươi hai tuổi, mới vừa từ nước ngoài du học về được một tháng. Bởi vì có một gương mặt con nít nên nhìn qua như là mười bảy, mười tám tuổi vậy.

Cô ta mặc một cái váy màu phấn hồng, tóc được uốn quăn thành kiểu quý tộc Châu Âu, còn đội một cái mũ lưới màu trắng.

Cô nhẹ nhàng giẫm giày cao gót đi tới phòng khách, nhìn thấy Lăng Vu Đề thì khuôn mặt của cô không tự nhiên, cứng ngắc một hồi, sau đó mới nghiêng đầu nhìn Tịch Từ Thu đang ngồi ở trên một cái ghế sofa khác.

"Anh Từ Thu đã lâu không gặp, em cũng về nước một tháng nhưng vẫn là lần đầu gặp anh Từ Thu đây!" Chúc San San cười, giống như là không sợ gương mặt lạnh cùng khí thế ác liệt của Tịch Từ Thu chút nào cả.

Thực ra trong lòng Chúc San San rất bối rối, dù sao cô biết trong tiểu thuyết này, Tịch Từ Thu là nam phụ siêu quan trọng!

Hôm qua cô đợi tin cả một ngày trời, nhưng mà tin tức nhận được lại là anh trai của nữ chủ bị Tịch Từ Thu mới trở về giết chết! Sau đó nữ chủ bị Tịch Từ Thu dẫn về phủ Tổng thống!

Kết quả như thế đã khiến Chúc San San vừa tức lại sợ, cô ta tức vì những việc mình sắp xếp một cách tỉ mỉ vậy mà lại là đã trắng xe cát! Sợ vì Tịch Từ Thu đúng lúc trở về, có thể là bởi vì cô đến nên ảnh hưởng đến tiến triển của toàn bộ thế giới hay không.

Dù sao cô nhớ rằng Tịch Từ Thu ít nhất phải qua mấy tháng nữa, khi về Đô Thành mới tình có gặp được nữ chủ Lăng Vu Đề lần đầu tiên! Nhưng anh ta lại trở về sớm, còn trực tiếp dẫn Lăng Vu Đề về phủ Tổng thống!

Ngày hôm nay có lại đây, chính là vì quan sát tình huống của Lăng Vu Đề ở phủ Tổng thống, để có ngọn nguồn mà nghĩ suy.

Tịch Tử Thu ừ một tiếng, thái độ lạnh lùng.

Anh cũng đang nhìn Chúc San San, trong đôi mắt mang theo thâm ý rõ ràng làm trong lòng Chúc San San thật là kinh hãi.

Cô buồn mắt, ẩn giấu đi sóng to gió lớn trong lòng, tại sao cô lại cảm thấy hành động của mình đều bị Tịch Tử Thu biết cả rồi?!

"Con bé San San này, mau qua chỗ Di Mẫn ngồi." Tịch phu nhân rất nhiệt tình ngoắc tay với Chúc San San.

Chúc San San cười đi đến chỗ Tịch phu nhân, sau đó ngồi xuống bên cạnh bà, cô ta làm bộ rất tò mò về Lăng Vu Đề, nghiêng đầu nhìn cô: "Di Mẫn, đây là..." Lời còn chưa nói hết, Tịch Tử Thu liền đột nhiên đứng dậy.

Anh quá cao to, bản thân lại mang theo khí chất tựa hồ có thể ngưng tụ thành thực thể nên lúc đứng dậy đã dọa Chúc San San kinh ngạc một hồi, lời nói còn kẹt ở trong cổ họng.

Tịch Tử Thu cũng không để ý tới cô ta, đi thẳng tới bên người Lăng Vu Đề: "Em phải ngủ trưa rồi, đi thôi."

Lăng Vu Đề nháy mắt, hóa ra cô còn có thói quen ngủ trưa sao?

Ngoan ngoãn đứng dậy, sau đó lễ phép cười nói tạm biệt với Tịch phu nhân cùng Chúc San San xong, lúc này cô mới tùy ý để Tịch Tử Thu nắm tay mình lên lầu.

Chúc San San kinh ngạc nhìn từng hành động, cử chỉ của Tịch Tử Thu. Mặc dù cô mới đi tới thế giới này một tháng, thế nhưng cô không chỉ có ký ức của thân thể hiện giờ, còn biết nội dung vở kịch.

Tịch Tử Thu, coi như là ở sau này khi yêu Lăng Vu Đề thì cũng không có dịu dàng được như thế!

Đến cùng, là sai ở chỗ nào?

Lời vừa nãy của Chúc San San mặc dù vẫn chưa có hồi xong, có điều Tịch phu nhân cũng biết cô muốn hỏi gì.

Nghĩ đến việc không lâu nữa thì Chúc San San cũng phải vào cửa Tịch gia, cũng coi như là người mình nên bà thở dài một hơi, nói rằng: "Cô gái vừa nãy, là vị hôn thê của Thu Nhi."

"Cái gì?!" Từ lúc nào mà Lăng Vu Đề biến thành vị hôn thê của Tịch Tử Thu?!

Sắc mặt Tịch phu nhân khó coi, bà hơi thấp giọng giải thích thân phận của Lăng Vu Đề cho Chúc San San biết.

Chúc San San có chút mơ hồ, một hồi lâu mới chôn tâm tinh của mình xuống. Cô hàn huyên với Tịch phu nhân một lúc, sau đó mới kiếm cớ rời đi.

Trên đường trở về thì cô vẫn luôn mờ mịt xoắn xuýt, đây là lần đầu kể từ khi đến thế giới này gặp phải tình huống như vậy.

Cô vốn cho rằng mình xuyên vào thể giới tiểu thuyết, tuy nhân vật nơi này đều giống như tiểu thuyết vậy, nhưng bởi vì quan hệ giữa Lăng Vu Đề cùng Tịch Tử Thu hiện giờ lại khiến cô có chút không xác định.

Cô hoài nghi rằng, có phải mình chỉ xuyên vào một không gian song song của thể giới tiểu thuyết kia không?

Lúc này, lòng Chúc San San vô cùng hỗn loạn, cô không biết nên làm gì. Rõ ràng mục tiêu mới đầu của cô vô cùng trong sáng, chính là nữ phụ nghịch tập!

"Tiểu thư, về đến nhà." Tài xế dừng xe ở cổng phủ Chúc Tử lệnh, sau đó mở cửa xe cho cô.

Chúc San San xuống xe, nhìn phủ Tử lệnh khí phái này, trong lòng đột nhiên nghĩ thông.

Mặc kệ thế giới này có phải là thể giới tiểu thuyết cô đã đọc hay không, Lăng Vu Đề trở thành vị hôn thê của Tịch Tử Thu thì sẽ không cướp Tịch Tử Hạ với cô!

Như vậy cũng được, bớt được nhiều chuyện!

Nếu lúc đầu cô đã xác định là Tịch Tử Hạ rồi, như vậy, hiện tại cô tuyệt đối sẽ không buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 258: Hội trưởng phản công lược (09)

Edit: Aya Shinta

Chúc San San cong môi lên, ngẩng cằm lộ ra một nụ cười mím tự tin, sau đó mới nhấc làn váy lên cầu thang...

Lăng Vu Đề nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn Tịch Tử Thu nằm ở bên người mình, hơi nghi hoặc một chút: "Không phải kết hôn mới ngủ chung sao? Tại sao chúng ta còn chưa có kết hôn mà đã ngủ cùng nhau vậy?"

Tịch Tử Thu nhìn vào khuôn mặt của Lăng Vu Đề, trong ánh mắt của cô vẫn là mang theo ý nghĩ muốn rời xa anh. Anh biết, nếu như không thanh trừ ký ức của Lăng Vu Đề, đừng nói là xoát đầu độ hào cảm, chỉ là thêm đến con số không thì cũng là hi vọng xa vời.

Mà hiện tại...

"Bởi vì, em thích ngủ chung với tôi." Tịch Tử Thu nói dối mà chẳng nháy mắt.

Cô thích?!

Lăng Vu Đề hơi trợn mắt lên, nhưng tại sao hiện tại cô không thích chút nào thế này?!

Cô không muốn ở chung với cái vị hôn phu này chút nào...

"Vậy thì hiện giờ, em có thể ngủ một mình không?" Lăng Vu Đề nghĩ, Tịch Tử Thu hẳn là sẽ không từ chối đúng chứ?

"Không thể." Tịch Tử Thu kiên quyết từ chối, nhìn đáng vẻ không vui của Lăng Vu Đề thì anh dừng một chút, sau đó mới mở miệng nói rằng: "Tôi lo rằng buổi tối em sẽ gặp ác mộng."

Lời quan tâm thì ai cũng thích nghe, người ta quan tâm mình nên mới ngủ cùng mình đó. Lăng Vu Đề nghĩ, nếu trước đây cô muốn ngủ chung với anh, vậy thì hiện tại ngủ cùng nhau cũng không có gì...

Cô gật gù, sau đó nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Ánh mắt của Tịch Tử Thu thực sự là nóng rực quá mức, Lăng Vu Đề có chút không chịu được. Trở mình, quay lưng đi, lúc này mới an tâm ngủ.

Xác định Lăng Vu Đề đã ngủ rồi, Tịch Tử Thu mới ôm Lăng Vu Đề vào trong ngực.

Anh nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ hơi thở của người trong lòng.

Nghĩ đến Chúc San San kia, Tịch Tử Thu biết, mục tiêu của cô ta rất rõ ràng, vừa mới bắt đầu thì chính là vì Tịch Tử Hạ.

Bây giờ Lăng Vu Đề đã không tính là tình địch của cô ta, nếu như cô ta có nhân lực thì sẽ không tới đối phó với Lăng Vu Đề nữa.

Có điều, anh cùng Lăng Vu Đề tiếp tục ở tại phủ Tổng thống thì độ hào cảm của Lăng Vu Đề đối với anh vẫn là số âm. Nói không chừng, độ hào cảm của cô đối với Tịch Tử Hạ còn nhiều hơn cả anh đây!

Nếu như vẫn ở phủ Tổng thống, để Lăng Vu Đề cùng Tịch Tử Hạ ngày ngày gặp mặt, không chừng Tịch Tử Hạ sẽ thích Lăng Vu Đề!

Cho nên Tịch Tử Thu nghĩ rất lâu, quyết định ngày mai sẽ dẫn Lăng Vu Đề rời đi.

Hiện tại tuy rằng quốc gia mới thống nhất không tới mười năm, ngoại trừ biên giới thỉnh thoảng sẽ có một vài cuộc chiến nhỏ, quốc gia vẫn tính là hòa bình.

Anh dẫn Lăng Vu Đề đi khắp nơi một chút, coi như là du lịch, dẫn cô đi ăn đặc sản mỹ thực. Độ hào cảm hẳn là sẽ thêm không ít đúng không?!

Cho tới việc giữa Chúc San San cùng Tịch Từ Hạ, bọn họ dẫn vật nhau thế nào thì anh cũng không quan tâm.

Quyết định xong xuôi cả rồi, Tịch Từ Thu ôm Lăng Vu Đề chặt hơn một chút. Anh hơi cúi đầu, tựa cằm ở trên đỉnh đầu Lăng Vu Đề, hít sâu một hơi thì có thể ngửi thấy được mùi thơm ngát trên tóc cô.

Bất tri bất giác, anh cũng ngủ theo --

Khi Lăng Vu Đề thi phát hiện mình ở trong lòng ngực Tịch Từ Thu, cô theo bản năng muốn đẩy anh ra, khi đưa tay chống ở trên lòng ngực của anh nhưng dừng lại.

Anh là vị hôn phu của cô, bọn họ ngủ ở cùng trên một cái giường từ "rất lâu" rồi. Như vậy, anh ôm cô ngủ dường như cũng là "chuyện đương nhiên".

Cô có chút xoắn xuýt nhũn nhũn, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Thật sự rất muốn khôi phục ký ức, như vậy thì sẽ không có cảm giác mê man nữa.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể cứng ngắc của Lăng Vu Đề hơi thả lỏng một chút. Cô giương mắt đánh giá Tịch Từ Thu.

Mặt mũi anh cũng không tỉnh là tỉnh xáo, hình như anh có mắt phượng, khi nhắm mắt lại thì đuôi mắt hơi giương lên. Lông mi anh rất dài, lông mi ở đuôi mắt hơi cong lên.

Quan sát tổng thể, tướng mạo Tịch Từ Thu vẫn tính là nho nhã. Chỉ là khí thế của anh quá mức ác liệt, toàn thân lộ ra một luồng sát khí khi ở trên chiến trường lâu năm, khiến người ta cũng không dám cẩn thận xem thử xem bề ngoài của anh thế nào.

Cho dù hiện giờ anh đang nhắm mắt ngủ nhưng cũng như một con mãnh thú lúc nào cũng có thể tỉnh lại, khiến người khác không dám manh động.

Lăng Vu Đề cũng có chút sợ sệt, nhưng không có cách nào rời khỏi.

Giấc ngủ của Tịch Từ Thu luôn không sâu, khi Lăng Vu Đề dùng lòng bàn tay chạm anh thì anh cũng đã tỉnh, chỉ là lo lắng sẽ dọa đến Lăng Vu Đề nên anh vẫn giả bộ ngủ.

Mãi đến khi Lăng Vu Đề nhìn chằm chằm rất lâu, thực sự không quá tự nhiên nên anh mới nhẹ nhàng mở mắt ra,

Bốn mắt nhìn nhau, đầu tiên thì Lăng Vu Đề ngẩn người một chút, sau đó mới cười với Tịch Từ Thu. "Anh tỉnh rồi ~ "

Tịch Từ Thu ừ một tiếng, anh đưa tay xoa xoa lọn tóc hơi loạn của Lăng Vu Đề: "Ngày mai dẫn em đi chơi, được chứ?"

Lăng Vu Đề vốn đang muốn trốn thì dừng lại, cô giương mắt nhìn Tịch Từ Thu: "Đi chơi? Đi nơi ở đâu?"

"Đi rất nhiều nơi, có rất nhiều đồ ăn ngon." Làm một người có ý định tăng số lượng từ trong lời nói của mình, dần dần thì cũng sẽ từ không tự nhiên biến thành tự nhiên.

Mỗi giờ mỗi khác, Tịch Từ Thu đều nhắc nhở mình phải dịu dàng với Lăng Vu Đề một ít, mới không dọa đến cô, mới không khiến cô từ độ hào cảm với anh.

Vốn là đi chơi cũng không phải đặc biệt hấp dẫn Lăng Vu Đề, chỉ là câu sau có đồ ăn ngon nên khiến Lăng Vu Đề trực tiếp cho rằng: Đi chơi = có ăn ngon!

"Được, đi chơi!!" Lăng Vu Đề nửa nằm nhoài trên người Tịch Từ Thu, vẻ mặt chờ mong.

Khóe môi Tịch Từ Thu nhẹ nhàng cong lên, cứ việc ý cười của anh cực nhạt nhưng Lăng Vu Đề lại cảm thấy tâm tình lúc này của anh rất tốt!

Tâm tình của Tịch Từ Thu xác thực rất tốt, bởi vì vừa nãy Lăng Vu Đề lại bỏ thêm năm điểm hào cảm. Còn kém mười điểm, độ hào cảm có thể từ số âm biến thành số dương!

Hạ Luân... Yêu cầu của Hội trưởng đại nhân thật thấp...

Nhìn đồng hồ, gần như đến giờ ăn rồi. Cho dù Tịch Chí Cường có bận bịu nhưng hầu như ngày nào cũng dùng bữa tối tại nhà, đây là nguyên tắc của ông.

Tịch Từ Thu để Lăng Vu Đề mặc một bộ sườn xám lộ tay màu xanh nhạt. Vóc người của cô rất tốt, mảnh mai, vô cùng thích hợp mặc sườn xám.

Anh cũng không phải loại người có thứ đẹp để thì muốn giấu đi, chỉ cho mình xem, mà là loại người muốn làm cho tất cả mọi người đều biết cô gái của anh ưu tú thế nào, nhưng đó chỉ là cô gái của mình anh mà thôi!

Cho nên Tịch Từ Thu cũng không ngại để Lăng Vu Đề ăn mặc thật xinh đẹp.

Anh để người hầu làm tóc cho Lăng Vu Đề. Thân thể này chỉ có mười tám tuổi, cũng không lớn, cho nên cô không thích hợp với kiểu tóc dạng sóng cô thường để.

Vòng hair bên tóc ra sau rồi thắt cổ định lại, sau đó gắn một cái cặp tóc tua rua hình con bướm, còn phần tóc ở nửa dưới thì xoắn tung tự nhiên, dùng mấy uốn tóc để uốn thành từng sóng lớn.

Nét ngây ngô tươi đẹp thuộc về tuổi mười tám được biểu lộ ra, Tịch Từ Thu rất hài lòng, trang phục như vậy mới thích hợp với Lăng Vu Đề mà!

Aya: Mất thời gian quá, nhất là đoạn kẻ cuối, phần làm tóc. Nửa tiếng của tui!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Hội trưởng phản công lược (10)

Edit: Aya Shinta

Nắm tay Lăng Vu Đề ra khỏi phòng, vừa đi, anh vừa nhắc nhở nàng: "Lát nữa gấp cha, phải chào." Anh hi vọng Lăng Vu Đề có thể cho Tịch Chí Cường một ấn tượng tốt.

Tuy rằng đến khi độ hào cảm của Lăng Vu Đề đối với anh được thêm đầy thì anh sẽ trực tiếp dẫn Lăng Vu Đề về Vị Diện Hiệp Hội, thế nhưng anh cũng không tự tin có thể nhanh chóng hoàn thành việc này.

"Biết rồi, Từ Thu, anh đã nói nhiều lần rồi!"

Lăng Vu Đề hơi bĩu môi, có chút bất mãn với việc Tịch Từ Thu đồng dài.

Cô không phải trẻ con, mặc dù đã mất đi ký ức nhưng cũng không tới nỗi chào hỏi cũng không biết!

Nhìn thấy sự thiếu kiên nhẫn trong mắt Lăng Vu Đề, trong lòng Tịch Từ Thu có chút mất mát. Người khác muốn anh đồng dài nhưng anh còn không muốn đồng dài đây, vậy mà Lăng Vu Đề lại ghét bỏ anh đồng dài...

"Được rồi, tôi không nói."

Lăng Vu Đề gật đầu, theo Tịch Từ Thu đi tới phòng ăn.

Vừa vào đến phòng ăn, đầu tiên cô nhìn thấy Tịch Từ Hạ đang ngồi ở đó với một nụ cười nhẹ trên môi. Hình như mỗi giờ mỗi khác anh đều mang theo ý cười, làm cho người ta có một loại cảm giác ảm áp như tắm gió xuân.

Cô hơi đỏ mặt một chút, thần sắc bất động đôi mắt mất đi. Sau đó liền nhìn thấy Tịch Chí Cường ngồi ở trên, có hơi kinh ngạc trợn mắt lên: "Từ Thu, anh thật giống cha anh đó!"

Trên đầu Tịch Từ Thu trượt xuống ba cái vạch đen, vừa nãy không phải đã nói là phải chào sao? Sao câu đầu tiên lại nói thành thế này? Tuy rằng anh rất giống với Tịch Chí Cường...

Tịch Chí Cường cũng biết được Lăng Vu Đề đã mất trí nhớ, đây là lần đầu ông gặp Lăng Vu Đề. Nghe Lăng Vu Đề nói vậy, đúng là ông không hề tức giận, trái lại còn rất có thiện cảm đối với Lăng Vu Đề.

Có gái này vừa nhìn thì chính là loại người không có tâm cơ, với đứa con trai út cứng rắn này, ngược lại cũng thích hợp!

"Ta là cha Từ Thu, đương nhiên là nó giống ta. Vu Đề, qua đây ngồi." Tịch Chí Cường luôn nghiêm túc thận trọng vậy mà lại lộ ra khuôn mặt tươi cười với Lăng Vu Đề, còn như một trưởng bối ôn hòa mà vẫy tay với cô.

Lăng Vu Đề nhếch môi hơi hí mắt cười, sau đó kéo Tịch Từ Thu đi về phía Tịch Chí Cường. Tịch Chí Cường ra hiệu cô ngồi vào vị trí bên phải ông. Tịch Từ Thu ngồi ở bên cạnh cô.

"Thân thể khá hơn chút nào không? Có còn chỗ nào khó chịu không?" Tịch Chí Cường ân cần hỏi Lăng Vu Đề, thật giống như Lăng Vu Đề đã sống trong Tịch gia rất lâu rồi.

Biểu hiện của ông tự nhiên hơn Tịch phu nhân nhiều, Lăng Vu Đề cảm thấy "người cha" này rất thân thiết!

Cô gất gù: "Vâng, đã không sao rồi, vừa này Từ Thu còn nói là ngày mai muốn dẫn con đi chơi! Ba muốn đi cùng không?"

"Ồ? Đi chơi? Đi đâu chơi thế?" Tịch Chí Cường tò mò hỏi, ông không nhìn ra con trai út của ông còn có thể dẫn người ta đi chơi.

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái, trên mặt tràn ngập "con cũng không biết". Cô ngoeo cổ suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: "Dù sao thì chính là nơi có rất nhiều đồ ăn ngon! Phụ thân cũng đi cùng được chứ?"

Đồ ăn ngon? Không nhìn ra, con bé này vậy mà thích ăn đấy!

Tịch Chí Cường cười cười: "Không được, ba rất bận, không có thời gian đi, con cùng Từ Thu đi chơi vui đi!"

Bị cự tuyệt, Lăng Vu Đề mắt mát trong chớp lát, có điều cô nhanh chóng cười nói: "Vậy thì đến lúc đó con mua cho ba thật nhiều đồ ăn ngon về!"

"Được được!"

Biểu hiện khoan dung nhân từ của Tịch Chí Cường đối với Lăng Vu Đề suýt chút nữa làm cho Tịch phu nhân ghen, ngay cả Tịch Từ Hạ cũng có chút biết mùi. Anh lớn như vậy, nhưng cho tới bây giờ mà ba cũng không bao giờ dùng vẻ mặt ôn hòa để nói chuyện với anh!

Có điều, anh nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề ngồi ở xéo bên mình, trước đây anh đều gặp cô ở ca vũ thính Lợi Á.

Có điều trang điểm rất thành thực, tuy không trang điểm dày cộm như các vũ nữ khác, nhưng cũng không hợp với tuổi tác của cô chút nào.

Không thể không nói, trang phục hiện giờ rất hợp với cô!

Khi đứng com, Tịch Chí Cường vẫn luôn lăng lẳng quan sát nhất cử nhất động của Lăng Vu Đề, cô ngồi đoan trang, dùng com cũng vô cùng nhã nhặn.

Tối hôm qua thì ông cũng sai người điều tra thân phận bối cảnh của Lăng Vu Đề, dù sao cũng là người mà con trai mình muốn kết hôn, thế nào cũng phải tìm hiểu tí mĩ một chút.

Điều khiển Tịch Chí Cường bắt ngờ chính là, vậy mà Lăng Vu Đề lại là con gái một người quen cũ của ông!

Mười hai năm trước, Lăng gia cũng là thế gia thư hương trăm năm ở Đô thành. Lúc trước ông cùng cha của Lăng Vu Đề - Lăng Hòa Ngọc là bạn tốt, từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Lăng Hòa Ngọc vốn là con cháu của thế gia thư hương, tất nhiên tài hoa rất là tốt. Mà ông lại luôn thích múa đao múa kiếm, không có hứng thú đối với học vấn nho nhã.

Sau này thói đời càng rối loạn thêm, chỉ hướng của ông là thống nhất thiên hạ, nên nhân lúc loạn mà giành chính quyền!

Mà Lăng gia, lại tiêu vong trong loạn lạc.

Ông làm Tổng thống tám năm, cũng là mười năm trước mới trở lại Đô thành để định cư. Muốn tìm lại Lăng Hòa Ngọc nhưng làm thế nào cũng không tra được tin tức về ông ấy.

Ngày hôm qua sai người tra về Lăng Vu Đề, vậy mà tìm hiểu nguồn gốc, tra ra Lăng gia, tra ra Lăng Hòa Ngọc!

Mười hai năm trước khi Lăng gia tiêu vong, Lăng Hòa Ngọc liền dẫn theo hai đứa bé rời khỏi Đô thành đi nhờ vả thân thích, sau đó bị thân thích đuổi ra.

Năm năm trước, Lăng Hòa Ngọc mới dẫn hai đứa bé trở lại Đô thành, ba năm trước thì chết bệnh.

Không thể gặp mặt Lăng Hòa Ngọc lần cuối, trong lòng Tịch Chí Cường có chút khổ sở, cũng có chút tiếc nuối.

Nếu như ông vẫn không buông tha việc tìm tung tích của ông ấy, có thể tất cả mọi chuyện đều sẽ khác đi!

Nhìn thấy Lăng Vu Đề, Tịch Chí Cường liền muốn coi cô thành con của chính mình để chở che.

Ông cũng từng nói đùa với Lăng Hòa Ngọc, nói mình cùng ông ấy đều là nam, không thể kết hôn, sau này nếu từng người kết hôn có dòng dõi, vậy thì kết làm thân gia.

Bây giờ, Lăng Vu Đề phải gả cho con trai của mình thì cũng coi như là danh chính ngôn thuận.

Dùng com xong rồi, Tịch Chí Cường đặc biệt sai người chuẩn bị điểm tâm ngọt để tráng miệng. Ông vốn không thích đồ ngọt nhưng lại thấy Lăng Vu Đề ăn say sưa ngon lành, ngược lại cũng muốn ăn.

"Vu Đề, chuyện lúc trước con không nhớ chút nào sao?" Tịch Chí Cường hỏi.

Lăng Vu Đề vừa múc một muỗng nhỏ bánh gato bỏ vào trong miệng, nghe Tịch Chí Cường nói chuyện với mình, cô giương mắt nhìn ông rồi lắc đầu một cái: "Không nhớ rõ."

Không nhớ rõ cũng tốt!

Đương nhiên, Tịch Chí Cường sẽ không nói câu này ra. Đối với việc Lăng Vu Đề làm vũ nữ ở ca vũ thính Lợi Á nửa năm qua, ông đau lòng.

"Con là con gái của thế gia thư hương Lăng gia, ta cùng ba con, là anh em từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Chỉ là sau này ta đi đánh giặc, đến lúc trở lại thì gia tộc của con đã tiêu vong. Ba năm trước thì ba con chết bệnh, ta liền thu nhận con. Con cùng Từ Thu là được hứa hôn từ nhỏ."

Một lời này đã khiến tâm tư của mấy người ở khác đi.

Đầu tiên thì Lăng Vu Đề kinh ngạc, sau đó cảm thấy lời của Tịch Chí Cường hợp lý, có thể tin được, chút hoài nghi trong lòng đối với Tịch Từ Thu cũng tiêu tan.

Tịch Từ Thu không có chút kinh ngạc nào, anh đã nghiên cứu nội dung vở kịch.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Hội trưởng phản công lược (11)

Edit: Aya Shinta

Biết Lăng Vu Đề là con gái người quen cũ của Tịch Chí Cường.

Trong kịch tình, Lăng Vu Đề có thể đến với Tịch Từ Hạ, cũng là bởi vì có sự tán đồng của Tịch Chí Cường.

Vậy nên coi như Tịch phu nhân không thích có con dâu có xuất thân vũ nữ là Lăng Vu Đề thì cũng không thể không tiếp thu.

Nên Tịch Chí Cường nói như vậy, anh cũng không cảm thấy kỳ quái một chút nào.

Tịch phu nhân tin tưởng chồng mình sẽ không nói khoác, bà đã từng nghe Tịch Chí Cường nhắc tới cos nhân Lăng Hòa Ngọc của Lăng gia. Chỉ là bà không nghĩ tới, Lăng Vu Đề sẽ là con gái của cổ nhân kia!

Tịch Từ Hạ sững sờ nhìn cha của mình, trong lòng âm thầm dựng ngón tay cái: Ba bịa chuyện cũ thật là giống thật đấy! Suýt chút nữa là anh tin rồi!

Cô Tịch Chí Cường nói ra thân phận của cô, Lăng Vu Đề cảm thấy mình lập tức sáng tỏ hơn rất nhiều: "Hóa ra thân phận của con là như vậy."

Lăng Vu Đề lại hỏi Tịch Chí Cường rất nhiều vấn đề, Tịch Chí Cường cũng là một cao thủ hành động, nói dối mà cũng chẳng cần tập dượt bản nháp, trực tiếp lừa Lăng Vu Đề tin tưởng, không nghi ngờ được.

Chính là mấy người khác, ngoại trừ Tịch Tử Thu thì đều bị Tịch Chí Cường dọa cho sững sờ, suýt chút nữa cảm thấy lời Tịch Chí Cường nói đều là thật sự vậy.

"Được rồi Tiểu Vu, ba mẹ mới, em cũng nên ngủ." Tịch Tử Thu nhìn Lăng Vu Đề còn tràn đầy phấn khởi muốn tiếp tục hỏi Tịch Chí Cường gì đó.

Lăng Vu Đề dừng một chút, nghĩ rằng Tịch Chí Cường đã làm việc cả ngày, vào lúc này lại bị cô quăn quýt nói chuyện lâu như vậy.

Cô có chút áy náy cười cười với Tịch Chí Cường: "Vậy thì con không quấy rầy ba mẹ ngủ rồi."

Tịch Chí Cường cười gật đầu: "Được, con cũng nghỉ sớm một chút."

"Ba, mẹ, anh cả ngủ ngon!" Lăng Vu Đề đứng lên, nói với ba người kia.

Lần này, cũng không cần Tịch Tử Thu phải nắm tay, bản thân cô liền chủ động dứt tay vào trong tay Tịch Tử Thu, sau đó cùng anh lên lầu trở về phòng.

Sau khi rửa mặt xong, Lăng Vu Đề cùng Tịch Tử Thu nằm ở trên giường: "Tử Thu, ngày mai khi nào chúng ta đi nhỉ?"

Tịch Tử Thu đưa tay tắt đèn bàn trên tủ đầu giường lại, sau đó ôm Lăng Vu Đề vào trong ngực: "Chờ em tỉnh ngủ."

Được câu trả lời, Lăng Vu Đề tìm ở trong lồng ngực Tịch Tử Thu một vị trí thoải mái, sau đó mới nhắm mắt lại ngủ...

"Tử Thu, em ngủ không được..."

Tịch Tử Thu: "... Bằng không, tôi kể chuyện xưa cho em?" Anh thân nhiên nói.

Hạ Luân: Trời ạ! Anh nghe được cái chi thế này? Hội trường đại nhân lại biết kể chuyện xưa?! Ô ~ kính mắt của anh làm sao lại bỏ xuống đất rồi...

Lăng Vu Đề ở trong bóng tối mà giật gù, sau đó mới phát hiện có thể là mình giật đầu thì Tịch Tử Thu không nhìn thấy: "Được, anh kể chuyện xưa cho em nghe!"

Tịch Tử Thu nín nín môi, trầm tư một hồi lâu thì mới mở miệng nói rằng: "Kỳ thực, thế giới này của chúng ta, là một trong ba ngàn thế giới. Mà ba ngàn thế giới đều là do Vị Diện Hiệp Hội quản lý..."

Trong lời kể của Tịch Tử Thu với giọng điệu nhàn nhạt, dường như Lăng Vu Đề nhìn thấy một thế giới thần kỳ. Cô cảm thấy những gì Tịch Tử Thu kể thực sự là quá đặc sắc, cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, rồi lại không muốn cắt ngang.

Vấn là cô còn muốn chờ Tịch Tử Thu kể xong thì hỏi anh một vài vấn đề, nhưng nghe rồi cô ngủ thiếp đi.

Cảm giác được hơi thở ổn định của Lăng Vu Đề, Tịch Tử Thu ngừng lại.

Lời của anh nói trong ngày hôm nay còn nhiều hơn so với khi anh mới họp.

Anh kéo kín tấm chăn bị Lăng Vu Đề đá văng ra lại, kiểm tra độ hào cảm còn kém tám điểm là có thể khôi phục thành số dương một hồi. Nếu như không phải vừa bắt đầu liên hạ hào cảm xuống âm năm mươi điểm, vậy thì hiện tại, anh phải có được bốn mươi hai điểm hào cảm của Lăng Vu Đề.

Lần sau... Không, không có lần sau!

Lần này chỉ có thể là duy nhất một lần anh đi công lược!

Anh không có thói quen ngủ trưa, xế chiều hôm nay ngủ trưa với Lăng Vu Đề, vào lúc này đứng là ngủ không được.

Nếu ngủ không được, vậy thì hoạch định chuyện sau này một chút cho ổn thỏa là được rồi.

Hiện tại anh nên nghĩ xem là ngày mai sẽ dẫn Lăng Vu Đề đi đâu chơi? Những năm này nguyên thân vào nam ra bắc đánh trận, tuy rằng từng đi qua rất nhiều nơi, thế nhưng chưa từng đi đâu chơi cả.

Cho nên muốn dẫn Lăng Vu Đề đi tới đâu chơi là vấn đề.

Nghĩ ngợi rất lâu sau, Tịch Tử Thu mới quyết định dẫn Lăng Vu Đề đến một thành phố cách Đô thành tương đối gần trước. Nơi đó ven biển, nổi danh nhất tất nhiên chính là hải sản --

Sáng sớm ngày kế tiếp, cô khá năng là vì muốn ra ngoài chơi nên Lăng Vu Đề dậy rất sớm.

Chuyện đầu tiên khi cô tỉnh lại chính là đánh thức Tịch Tử Thu, sau đó mới rời giường rửa mặt.

Sau khi tràn ngập chờ mong mà dùng bữa sáng, cùng Tịch Tử Thu đã thay quần trang lên xe.

Cô cười híp mắt chào tạm biệt Tịch phu nhân, Tịch Tử Hạ, nói rằng lúc trở lại sẽ mang đồ ăn ngon trở về.

- - -

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, khóa miệng Lăng Vu Đề vẫn luôn mang theo một độ cong vui tươi. Trong lòng cô ôm một bao làm bằng da bò đựng hạt dẻ rang. Đó là khi ra khỏi thành thì gặp được trước cổng thành, cô ngửi thấy mùi rất thơm. Mà còn chưa có nói muốn ăn, Tịch Tử Thu cũng đã dừng xe lại, sau đó tự mình xuống xe mua cho cô.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tịch Tử Thu đang nghiêm túc lái xe một chút, suy nghĩ một chút, đưa một viên hạt dẻ mới bóc xong đến bên miệng Tịch Tử Thu.

Tịch Tử Thu ngẩn người, nghiêng đầu nhìn cô một cái, không có há miệng tiếp.

Lăng Vu Đề mếu máo, đôi mắt long lanh ánh nước nhìn anh: "Anh không thích ăn hạt dẻ sao?"

Tịch Tử Thu nháy mắt một cái, lại do dự một chút, mới há miệng ăn hạt dẻ trong tay Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề tươi cười tay quay về, cô cho Tịch Tử Thu ăn hạt dẻ là muốn biểu đạt lòng biết ơn đối với anh. Hiện tại đã cảm ơn rồi, như vậy những hạt dẻ còn lại chính là của một mình cô!

Lại dứt Tịch Tử Thu ăn thêm mấy viên hạt dẻ, một bao hạt dẻ nhanh chóng bị Lăng Vu Đề tiêu diệt hết.

Xe chạy ở trên đường xấp xỉ, tuy rằng không xóc nảy thế nhưng lắc la lắc lư, khiến Lăng Vu Đề vừa ăn hạt dẻ xong lại bắt đầu buồn ngủ.

Cô ngoeo cổ mà ngủ, Tịch Tử Thu nghiêng đầu nhìn cô một cái rồi dừng xe ở ven đường, tiếp đó cầm một cái áo choàng khoác lên trên người Lăng Vu Đề rồi mới tiếp tục lái xe đi về phía trước.

Mặc dù nói là Lâm thành là một thành phố lân cận, nhưng cũng không cách Đô thành gần lắm, cần đi ngang qua hai thị trấn nhỏ mới đến được. Lái xe, đại khái cần hơn nửa ngày.

Nói cách khác thì hai người họ xuất phát từ sáng sớm, cũng phải tới tối mới có thể đến Lâm thành.

Buổi trưa dừng chân ở một thị trấn, toàn bộ hành trình thì Lăng Vu Đề chưa từng tỉnh lại. Mãi đến khi Tịch Tử Thu gọi cô lên ăn cơm trưa...

Đối với tập tính ăn được ngủ được của Lăng Vu Đề, Tịch Tử Thu cảm thấy anh không giống như là đang nuôi vợ, nuôi thú cưng thì đúng hơn!

Có điều, cái cảm giác này cũng không làm anh mâu thuẫn! Trái lại, có loại cảm giác hưởng thụ...

Chính là một hệ thống như Lăng Vu Đề, đã khiến anh được trải nghiệm những thứ anh chưa từng được trải nghiệm. Khiến anh phá vỡ rất nhiều nguyên tắc cùng thói quen mà anh chưa từng phá vỡ!

Aya: Cầu độc thân đau lòng quáTVT...

Bản đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 261: Hội trưởng phản công lược (12)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vũ Đề cũng không xoi mói đồ ăn, chỉ cần cô cảm thấy ngon, chính là quán ven đường thì cô cũng ăn rất vui vẻ!

Người dân sống trong thị trấn nhỏ này đều là dân tộc thiểu số, cho nên rất có bản sắc riêng. Sau khi ăn cơm trưa, Lăng Vũ Đề lại kéo Tịch Tử Thu đi dạo ở trên chợ thị trấn một hồi lâu, mua những món đồ nhỏ mà cô cảm thấy rất thú vị rồi mới băng lòng rời đi.

Do sự chậm trễ này mà đến thị trấn kế tiếp thì trời cũng đã đen.

Buổi tối ở đây không có đèn đường nên không dễ đi, hơn nữa Lăng Vũ Đề một mình khiến anh đau lòng. Hết cách rồi, Tịch Tử Thu không thể làm gì khác hơn là tìm được một cái khách sạn duy nhất ở trên thị trấn để nghỉ lại.

Điều kiện của khách sạn cũng không phải rất tốt, nhưng vẫn tính là sạch sẽ, Lăng Vũ Đề vừa vào trong phòng liền ngã ở trên giường ngủ.

Tịch Tử Thu vỗ vỗ mặt cô: "Tiểu Vu, lên rửa mặt rồi ngủ tiếp."

"Hử ~ em không..." Lăng Vũ Đề vung tay Tịch Tử Thu ra, trở mình ngủ tiếp...

Tịch Tử Thu dừng một chút, nhìn tấm lưng Lăng Vũ Đề một hồi lâu rồi mới thở dài một hơi.

Anh hoài nghi rằng có phải kiếp trước mình thiếu nợ cô hay không? Nghĩ như vậy rồi, anh lại cảm thấy buồn cười, một hệ thống như cô nào có đời trước!

Dặn dò hầu bàn xách mấy thùng nước nóng vào, tự mình lau người Lăng Vũ Đề một lần.

Có chút uể oải nằm ở bên cạnh Lăng Vũ Đề, kết thúc một ngày hôm nay, rốt cục cũng thoát độ hào cảm đến không điểm!

Còn kém một trăm điểm là có thể về Vị Diện Hiệp Hội!

Đưa tay nhu nhu huyết Thái dương, Tịch Tử Thu cảm thấy rằng làm nhiệm vụ công lược còn khó hơn so với việc để anh quản lý toàn bộ Vị Diện Hiệp Hội!

Hiện tại anh không sợ thiên quân vạn mã, chỉ sợ Lăng Vũ Đề không vui về một cái, trừ điểm hao cảm với anh!

Nghiêng người nhìn Lăng Vũ Đề đang ngủ say sưa, trong đầu không tự chủ mà bắt đầu nhớ lại từng việc giữa anh cùng Lăng Vũ Đề ở mấy thế giới trước, từng chút từng chút một.

Nghĩ đến việc Lăng Vũ Đề phải vất hết óc vì muốn công lược anh, trong lòng anh lại cân bằng rất nhiều.

Anh cũng công lược cô lần này mà thôi, tiếp đó, Lăng Vũ Đề còn phải công lược anh rất nhiều lần nữa! Cho nên anh cũng không chịu thiệt!

Cánh tay dài duỗi một cái, trực tiếp ôm Lăng Vũ Đề vào trong ngực của mình: "Lần này coi như là phúc lợi dành cho em thì được rồi."

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, quyết định coi việc đến thế giới tiêu thuyết mà mang theo ký ức là một lần nghỉ phép.

Cũng từ khi anh thành niên thì ngày nào cũng làm việc, không có một ngày nghỉ. Không phải là không thể nghỉ, chỉ là anh không muốn mà thôi.

Cho tới nay, anh chính là một người cuồng công việc.

Anh nghĩ rằng sau này nếu như kết hôn thì phải dành thêm chút thời gian cho bạn bè cùng nhau ở nhà thì tốt hơn...

"A -- Đùng--" Tiếng kêu tan nát cõi lòng vang vọng toàn bộ khách sạn, Tịch Tử Thu lập tức mở mắt ra nhìn Lăng Vũ Đề ngồi ở bên cạnh anh.

"Làm sao?! Có phải gặp ác mộng không?!" Tịch Tử Thu ngồi dậy, ôm lấy vai Lăng Vũ Đề quan tâm hỏi.

Lăng Vũ Đề thờ ơ mạnh, trên trán có không ít mồ hôi lạnh, hoảng sợ trong ánh mắt vẫn không có lắng xuống được.

Nghe được giọng nói của Tịch Tử Thu, cô vội xoay người, nhào vào trong ngực của anh: "Em, em mơ anh nổ súng giết một người, ở ngay trước mặt em. Máu bắn tới người em, em thậm chí có thể cảm thấy được độ ẩm của máu... Còn người kia, hình, nhìn như em biết anh ta..."

Giọng Lăng Vũ Đề còn rầm rút tiếng nức nở, không hề che giấu sự hoảng sợ cùng yếu đuối của cô chút nào.

Tịch Tử Thu hơi khiếp sợ, việc Lăng Vũ Đề nói, không phải là cảnh tượng anh giết Lăng Thế Kiệt à!?

Sao Lăng Vũ Đề lại mơ tới cảnh này? Lẽ nào, cô có dấu hiệu sắp khôi phục ký ức?!

Nghĩ như vậy, Tịch Tử Thu tràn ngập nghi ngờ đối với viên con nhộng thanh trừ ký ức Hạ Luân cho anh. Mới mấy ngày mà cô đã có dấu hiệu sắp khôi phục ký ức! Có phải là mấy ngày nữa thì Lăng Vũ Đề liền khôi phục ký ức luôn không?!

Vậy thì đến lúc đó, còn không phải là độ hào cảm lại xuống trở lại âm năm mươi điểm!

Muốn liên lạc với Hạ Luân nhưng vào lúc này thì không thích hợp. Anh nhẹ nhàng vỗ lưng Lăng Vũ Đề, vỗ vỗ cô: "Không cần sợ, tôi là quân nhân nên giết người cũng bình thường. Có khả năng là em quá mệt mỏi, cho nên mới gặp phải ác mộng như vậy."

Thân thể Lăng Vũ Đề run rẩy, một hồi lâu mới ngược đầu nhìn Tịch Tử Thu: "Đúng là mơ sao? Tại sao em cảm thấy rất chân thực, cứ như là thực sự đã xảy ra vậy!"

Cô nhạy cảm bắt được tia kỳ lạ chợt ánh lên trong mắt Tịch Tử Thu, tuy rằng cô nhìn không hiểu, nhưng bản năng lại cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Nhìn thấy ánh mắt mặt mũi cùng hoài nghi của Lăng Vũ Đề, Tịch Tử Thu mím mím môi: "Là mơ. Trời còn mờ tối, ngủ tiếp một chút. Chờ trời sáng, chúng ta liền đi Lâm thành ăn hải sản."

Nghe tới hải sản mỹ vị, Lăng Vũ Đề vẫn rất chờ mong. Bây giờ nghe Tịch Tử Thu nói như vậy, đã thành công chặn lại dòng nghĩ suy của Lăng Vũ Đề.

Cô thuận theo, tùy ý để Tịch Tử Thu đỡ mình nằm xuống lại, sau đó rúc ở trong ngực của anh mà ngủ.

Lăng Vũ Đề ngủ rồi, nhưng Tịch Tử Thu lại không ngủ được.

Trực tiếp liên lạc bằng máy truyền tin với Hạ Luân, đại khái mười giây đồng hồ qua đi, âm thanh đang còn ngáp ngủ của Hạ Luân vang lên từ đầu bên kia.

"Hội trưởng đại nhân, hiện tại là một giờ sáng theo giờ Tỉnh Tế đó ~ lúc này nhân viên của ngài còn đang ngủ đây ~"

Tịch Tử Thu không có mở miệng ngay, chỉ là nghe tiếng oán giận của Hạ Luân ở đầu bên kia, còn kèm theo cả tiếng ngái ngủ nữa.

Hạ Luân lấy bộ đàm ra khỏi tai, xác định là đang trò chuyện, anh có chút buồn bực mở miệng: "Này? Hội trưởng? Ngài vẫn còn đấy chứ?"

"Tôi chết rồi." Giọng nói lạnh lùng của Tịch Tử Thu đột nhiên vang lên, dọa Hạ Luân nhảy một cái.

Vỗ vỗ trái tim nhỏ đang kinh sợ của mình, Hạ Luân tỉnh ngủ luôn. Anh cũng nghe ra lời giận chất chứa trong giọng nói của Tịch Tử Thu, cho nên anh có chút cẩn thận từng li từng tí một mà hỏi: "Ha ha ~ không biết Hội trưởng đại nhân muốn như vậy mà tìm đến tiểu nhân, là có dặn dò gì sao?"

"Con nhộng thanh trừ ký ức quá hạn sao?" Tịch Tử Thu hỏi.

Hạ Luân mấy nít: "À không, mấy ngày trước mới được nghiên cứu và điều chế ra nên không có hạn dùng!"

"Mới nghiên cứu ra?" Ánh mắt Tịch Tử Thu xẹt qua một tia nguy hiểm, đáng tiếc là Hạ Luân ở bên kia không biết được.

"Ừ~ là tân được mới được nghiên cứu ra."

"Tân được?"

"À đúng!"

"Cho nên chưa có trải qua kiểm nghiệm?"

Nhận ra được giọng điệu càng ngày càng lạnh, càng ngày càng nguy hiểm của Tịch Tử Thu, rốt cuộc thì Hạ Luân đã nhận ra rằng chuyện này không ổn.

Anh trợn mắt lên, cẩn thận kỹ càng hơn: "À thì, thuốc... có tác dụng phụ?"

Tịch Tử Thu hít sâu một hơi, khắc chế ý giận muốn về Vệ Điện Hiệp Hội tàn nhẫn mà tấn cho Hạ Luân một trận.

"Lăng Vu Đề đã có dấu hiệu sắp khôi phục ký ức." Anh thản nhiên nói, khôi phục trạng thái luôn bình tĩnh của mình.

Nhưng mà, Hạ Luân không thể bình tĩnh. Anh sợ lắm đấy, sợ Hội trưởng đại nhân bình tĩnh rồi lại càng thêm bão táp mãnh liệt...

"Hay là bằng không lại cho cô ấy uống thêm một viên?"

"Sau đó lại giải thích với cô ấy rằng tôi là ai thêm một lần nữa sao?"

"Àch..."

Aya: Hôm qua sim ghép của Aya bị điên nên không có 3G xài, không đăng chương mới được. Hôm nay nhà lại ăng tít niên, oái quá TVT

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Hội trưởng phản công lược (13)

Edit: Aya Shinta

Hạ Luân nuốt một ngụm nước bọt, không biết nên nói gì.

Tịch Tử Thu cảm thấy mình không có cách nào mà dựa vào Hạ Luân, vẫn là dựa vào chính anh luôn đi!

Không chờ Hạ Luân bên kia mở miệng, Tịch Tử Thu trực tiếp cắt đứt liên lạc.

Hạ Luân đề bộ đàm qua một bên, lộn ở trên giường mấy vòng rồi mới dùng chân bưng đầu của mình: "Ôi trời đất ơi ~ Hội trưởng đại nhân ngài đại nhân đại lượng, phạt luận gia thì phạt nhẹ một chút thôi~ "

Tịch Tử Thu là không nghe được, nếu như nghe được, anh nhất định sẽ noqr một nụ cười với Hạ Luân, sau đó: "Ha ha... Được, thời điểm chúng tôi truyền tống cậu đi làm nhiệm vụ, nhất định sẽ chọn cho cậu một nguyên thân tốt, một đối tượng công lược tốt!"

Sáng sớm ngày tiếp theo, Tịch Tử Thu liền dẫn theo Lăng Vu Đề rời khỏi trấn nhỏ để đi về phía Lâm thành. Bởi vì nửa đêm Lăng Vu Đề gặp ác mộng nên xem ra vẻ mặt cô có chút mệt mỏi.

Anh vừa lái xe, vừa cẩn thận chú ý đến Lăng Vu Đề. Lúc dùng bữa sáng, Lăng Vu Đề vốn luôn tham ăn lại không muốn ăn chút nào, anh thật sự lo rằng Lăng Vu Đề sẽ khôi phục ký ức.

Nếu như Lăng Vu Đề khôi phục ký ức, anh nên làm gì bây giờ? Hội trưởng đại nhân vĩ đại lại không biết làm thế nào để ứng phó.

Lúc này Lăng Vu Đề đúng là đang suy nghĩ về giấc mộng kia, khung cảnh trong mơ của buổi tối hôm qua rất rõ ràng và chân thực. Nhưng hiện tại hồi tưởng lại thì tất cả đều trở nên mơ hồ, rất nhiều chi tiết nhỏ đều không nhớ ra được.

Lông mày khẽ nhăn lại, cô nghiêng đầu nhìn phong cảnh đang dần lùi xa ngoài cửa xe.

"Đang suy nghĩ gì?" Do dự rất lâu, rốt cuộc thì Tịch Tử Thu cũng mở lời phá bỏ sự yên tĩnh đến quái lạ này.

Lăng Vu Đề hơi giãn mày ra một chút, cô quay đầu nhìn lại Tịch Tử Thu: "Em đang nghĩ, ác mộng vào tối ngày hôm qua..."

Tay cầm tay lái căng cứng rồi lại thả lỏng: "... Nhớ ra cái gì sao?"

"Rất, mơ hồ, cảnh trong mơ đều trở nên rất mơ hồ..." Lăng Vu Đề ấn lại huyết Thái dương có chút phát đau, mắt nhắm nói.

Tịch Tử Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh đưa tay nắm lấy tay Lăng Vu Đề: "Không sao, không nhớ ra được thì đừng nghĩ nữa."

Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn bàn tay của Tịch Tử Thu, trên mu bàn tay có một vết sẹo rất dài, để lại sau chiến trận, trên lòng bàn tay cùng hồ khẩu* có vết chai. Tay anh rất ấm áp, khi nắm tay cô thì như là đang truyền cho cô cảm giác an toàn.

*Hồ khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Cô cong cười cười với Tịch Tử Thu: "Ừm, em biết rồi. Chuyện lúc trước đều qua rồi, chỉ cần cho nó qua ngay là tốt rồi! Đúng không?"

Tịch Tử Thu dương môi, lộ ra một nụ cười mà đối với anh thì đã xem như là đặc biệt xán lạn: "Ừm, không sai!" Chính là như vậy, tốt nhất, vẫn đừng khôi phục ký ức! Chỉ ít chờ anh xoát đầy độ hảo cảm đã...

Thực ra Tịch Tử Thu không phải là không có nghĩ tới việc nói ra thân phận của anh và Lăng Vu Đề cho cô nghe. Nói với cô rằng anh vì muốn dẫn cô trở về, cho nên mới đi tới thế giới này.

Nhưng mà trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Tịch Tử Thu cảm thấy vẫn là không nói cho thỏa đáng.

Trước tiên thì khi anh nói ra một sự thực rất khó để khiến người ta tin tưởng này ra, Lăng Vu Đề có tin hay không, nếu như sau khi Lăng Vu Đề nghe anh giải thích xong lại khôi phục ký ức nguyên thân. Như vậy đến lúc đó, có khả năng là độ hảo cảm không chỉ rơi xuống âm năm mươi điểm đâu.

Anh cũng không muốn làm thêm lần nữa!

Khi đến Lâm thành thì vừa sắp trưa, Tịch Tử Thu lái xe rời đặt một phòng ở trong khách sạn lớn nhất của trung tâm thành phố. Đặt hành lý ở khách sạn xong xuôi, anh mới dẫn Lăng Vu Đề rời khách sạn, chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

Anh cùng Lăng Vu Đề dạo ở trên đường phố phồn hoa chốn thị thành. Bởi vì ra ngoài mà mặc quần trang cũng có chút rêu rua nên khi rời Đồ thành, Tịch Tử Thu đã đổi quần trang thành kiểu áo Tồn Trung Sơn màu đen, Lăng Vu Đề mặc một bộ váy áo ngắn tay màu xanh lam nhạt đều hoa.

Nam anh tuấn cùng nữ xinh đẹp nên tàn suất quay đầu lại rất cao, có điều đều bị ánh mắt lạnh cũng khí thế của Tịch Tử Thu ép xuống.

Lăng Vu Đề vừa đến Lâm thành liền biểu hiện rất hưng phấn, Lâm thành ở ven biển, có rất nhiều tàu buôn đều đỗ hàng ở đây nên dòng người cũng rất nhiều.

Khi đi ngang qua một nhà hàng thì hương vị của món ăn từ bên trong nhẹ nhàng bay ra, Lăng Vu Đề được Tịch Tử Thu nắm tay thì ngừng lại, cô nhìn biển hiệu mà nuốt một ngụm nước bọt: "Hình như rất ngon đó! Tử Thu, chúng ta ăn ở ngay đây đi?"

Tịch Tử Thu gật đầu, chỉ cần Lăng Vu Đề thích thì anh không có vấn đề gì cả. Ngẩng đầu liếc mắt nhìn bảng hiệu, "Khách Tụ Văn Lai", cũng không phải là một cái tên hiếm.

Có điều Tịch Tử Thu biết nhà hàng này giống như tên gọi của nó**, làm ăn vô cùng tốt, nghe nói ở Lâm thành cũng đứng nhất đứng nhì.

**Khách TỰ VÂN LAI: Khách tựa mây đến. Mây đến mây bay, nhiều không kể xiết.

Chứ yếu vẫn là do hương vị món ăn của nhà hàng này rất ngon, hơn nữa trang trí khắp mọi mặt đều rất tốt, cho nên bình thường các hộ kinh doanh lớn ở Lâm thành muốn bán bạc chuyển làm ăn sẽ chọn nhà hàng đó.

Bọn họ cũng may mắn, vừa vận còn sót lại một phòng.

Phòng ở lầu ba có cửa sổ hướng biển, mở cửa sổ ra liền có thể nhìn thấy một vùng biển xanh thăm thẳm.

Lăng Vũ Đề đi vào thì đã bị biển hấp dẫn, cô nằm nhoài trên bệ cửa, hiếu kỳ đi ra ngoài nhìn xung quanh.

Tịch Tử Thu gọi vài món hải sản đặc biệt, sau đó liền ngồi ở chỗ đó cùng Lăng Vũ Đề ngắm biển.

"Bên kia biển là cái gì?" Lăng Vũ Đề nghiêng đầu hỏi Tịch Tử Thu.

Tịch Tử Thu rót cho Lăng Vũ Đề một chén trà, nhẹ giọng nói rằng: "Bên kia biển là một quốc gia khác, các nước phương Tây. Không ít người của nước ta, sẽ lựa chọn đi ra ngoài du học khi tiến vào đại học."

"Vậy thì Tử Thu anh có du học không?"

Tịch Tử Thu nâng chung trà lên uống một hớp: "Không có, từ mười sáu tuổi thì tôi vẫn ở trong quán doanh, trên chiến trường."

Đúng là Tịch Tử Hạ đã đi qua, chỉ đi một năm rồi trở về. Có điều, coi như anh có ngốc thì cũng sẽ không chủ động đề cập tới Tịch Tử Hạ khi Lăng Vũ Đề không có nói đến anh ta.

Gật đầu, Lăng Vũ Đề cũng nâng chung trà lên uống một hớp, đôi mắt còn đang phiêu lãng hướng về ngoài cửa sổ: "Muốn đi đến các nước phương Tây, cần bao lâu có thể đến nhỉ?"

Bao lâu? Tịch Tử Thu suy nghĩ một chút, mới trả lời cô: "Nghe nói, nhanh nhất cũng phải ở trên biển một tháng mới có thể đến."

Một, một tháng?! Lăng Vũ Đề nuốt nước trà trong miệng xuống, kinh ngạc trợn mắt lên: "Lâu như vậy sao?!"

"Ừm." Tịch Tử Thu gật đầu, anh nhìn ra rằng Lăng Vũ Đề rất có hứng thú đối với mấy nước phương Tây kia: "Em muốn đi?"

Vừa dứt lời, Lăng Vũ Đề cả vội lắc đầu: "Vốn là muốn đi, nhưng lâu như vậy mới đến thì hiện tại không muốn đi nữa!"

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, Tịch Tử Thu cảm thấy nụ cười xuất phát từ nội tâm cũng không có khó khăn như anh tưởng tượng.

Chỉ ít, khi ở bên Lăng Vũ Đề, anh đều có thể nở nụ cười rất dễ dàng.

"Thực ra đường biển cũng là có nguy hiểm rất lớn. Ví dụ như gặp phải bão, hải tặc, giông bão... Hầu như đều có nguy hiểm đến tính mạng."

Lăng Vũ Đề nghiêng đầu nhìn đến con tàu có thể ngờ nghĩ thấy được trên mặt biển, lúc này mặt biển gió êm sóng lặng, lại làm cho Lăng Vũ Đề cảm thấy được nguy hiểm tiềm tàng.

Aya: Mai không bạo chương đâu, đừng đòi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Hội trường phản công lược (14)

Edit: Aya Shinta

Nuốt một ngụm nước bọt, hiện giờ Lăng Vũ Đề không muốn đi tới các nước bên phương Tây chút nào. Nước mình đã lớn như vậy, cô muốn du lịch khắp cả toàn quốc cũng phải tốn rất nhiều thời gian!

Quay đầu kỳ vọng nhìn Tịch Tử Thu: "Tử Thu, sau này anh lại dẫn em đi chơi ăn đồ ngon được không?"

Anh đưa tay xoa xoa mái tóc chỉ được cập bằng một cái nơ bướm của Lăng Vũ Đề, gật đầu: "Ừm, chỉ cần Tiểu Vũ muốn, đều sẽ dẫn em đi chơi, ăn rất nhiều đồ ăn ngon."

Câu trả lời của anh không thể nghi ngờ là điều Lăng Vũ Đề thích nghe nhất, cô cười híp mắt gật đầu: "Tử Thu thật tốt!"

Cảm ứng được độ hào cảm của Lăng Vũ Đề đối với anh tăng thêm mười điểm, Tịch Tử Thu cảm thấy rằng Lăng Vũ Đề cũng rất dễ công lược. Chỉ ít, hứa dẫn cô ăn thật nhiều mỹ thực thì đã thêm hào cảm.

Năng suất của nhà hàng rất cao, gọi món cũng không có cần chờ bao lâu thì món ăn đã được đưa lên.

Nhìn tôm hùm, cá muối, sò, hải ngư, cua... món súp, xào, hầm, chưng trên bàn...

Thời điểm ở phủ Tổng thống, đương nhiên cũng có ăn hải sản, Lăng Vũ Đề rất thích ăn hải sản [Có cái gì mà cô không thích ăn? (◕◕◕)]

Hải sản ở Lâm thành là nổi danh nhất, mùi vị các món hải sản do người địa phương làm lại càng đặc biệt. Dù loại hải sản vừa lên thì Lăng Vũ Đề đã không thể chờ đợi được nữa, cô rửa tay sạch sẽ tay để chuẩn bị trực tiếp ra tay...

Tịch Tử Thu đặt một chén giấm nhỏ ở trước mặt Lăng Vũ Đề: "Hải sản lập tức ăn như vậy thì ăn nhiều không tốt, phải chấm một chút giấm."

Lăng Vũ Đề nghe lời gật gù, xé một chút thịt cua, chấm giấm rồi mới bỏ vào trong miệng ăn.

Biết khi Lăng Vũ Đề ăn thì không thích nói chuyện, may mà Tịch Tử Thu cũng không phải là người nói nhiều nên anh cũng chỉ rửa sạch tay, vừa ăn, vừa bóc tôm hùm giúp Lăng Vũ Đề.

Một bữa cơm, Lăng Vũ Đề ăn hơn một giờ, hải sản trên bàn hầu như đều được xử lý sạch sẽ.

Xoa xoa cái bụng hơi nhỏ ra của mình, Lăng Vũ Đề thỏa mãn: "Hải sản của Lâm thành quả là khác Đồ thành, ngon hơn rất nhiều!"

Chép chép miệng: "Chúng ta chơi ở Lâm thành mấy ngày vậy? Sau đó trực tiếp về Đồ thành sao?" Lăng Vũ Đề nhìn Tịch Tử Thu ngồi ở đối diện mình.

"Không, chơi ở Lâm thành mấy ngày rồi đến một nơi khác." Anh vốn không có ý định về Đồ thành trước khi xoát đầy độ hào cảm của Lăng Vũ Đề.

Lăng Vũ Đề gật đầu, chỉ cần đi chơi thì đi nơi nào, cô cũng không có ý kiến.

Chờ tiêu hóa được cái bụng no căng được một chút, Tịch Tử Thu mới tính tiền, cùng Lăng Vũ Đề rời khỏi nhà hàng.

Anh và Lăng Vũ Đề tới bến tàu, ngồi du thuyền chuẩn bị lên đảo chơi, thuyền mới được được nửa lộ trình, Lăng Vũ Đề vì say sóng mà nôn ra.

Hết cách rồi, Tịch Tử Thu không thể làm gì khác hơn là để người chèo thuyền vội vàng cho thuyền trở lại.

Xuống thuyền, Lăng Vũ Đề đã phun toàn bộ bữa trưa ăn đồ ra ngoài. Tịch Tử Thu đưa cô trở về khách sạn, dứt nước ấm cho cô uống.

"Khá hơn chút nào không?"

Lăng Vũ Đề chu miệng oan ức, đôi mắt bởi vì nôn mửa chảy nước mắt mà đỏ đỏ, thoát nhìn vừa đáng thương lại vừa đáng yêu...

"Buổi trưa ăn nhiều đồ ăn ngon như vậy... nôn ra hết rồi..."

Nhìn đáng vẻ đáng tiếc của cô, Tịch Tử Thu quay đầu ho khan một tiếng, miễn cưỡng lắm mới áp xuống ý cười bật thốt lên.

Anh thật sự không có nghĩ đến việc Lăng Vu Đề lại say sòng, hơn nữa còn ngất như vậy, lên thuyền chưa tới nửa giờ cũng đã không chịu nổi.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Lăng Vu Đề, động viên cô: "Không sao, em nghỉ ngơi thật tốt một hồi, bữa tối tôi lại dẫn em đi ăn."

Lăng Vu Đề bĩu môi gắt đầu, thực ra hiện giờ cô vẫn còn chưa ổn lại, đồ ăn trong dạ dày đều bị phun ra hết rồi, còn buồn ngủ nữa... Nhưng mà: "Tử Thu, em đói..."

Tịch Tử Thu "... Tôi đi mua nước đường về cho em uống?"

Nghe được hai chữ nước đường, đôi mắt Lăng Vu Đề lập tức sáng rõ lên: "Em muốn uống nước ngân nhĩ hạt sen... A ~ còn muốn ăn chè khoai môn... cũng muốn ăn chè thập cẩm..."

Lăng Vu Đề do dự nằng nết cuộc nên ăn chè nào, mặt đều sắp xoắn xuyết thành một chỗ.

"Khụ... Trước hết uống ngân nhĩ hạt sen đi, cái khác có thể lần sau." Tịch Tử Thu cười giúp Lăng Vu Đề quyết định.

Lăng Vu Đề chậm rãi gật đầu: "Vậy thì được rồi..."

Dẫn Lăng Vu Đề ngoan ngoãn chờ ở trong phòng, Tịch Tử Thu mới rời phòng đi mua nước đường cho cô.

Chờ Tịch Tử Thu trở về, Lăng Vu Đề đã nằm lỳ ở trên giường mà ngủ...

Liếc nhìn nước đường trong tay mình, anh có chút bất đắc dĩ cười thờ dãi mặt hơi, để nước đường qua một bên.

Anh lấy ra một quyển sách ra khỏi rương hành lý, ngồi ở trên ghế sofa lẳng lặng lật xem.

Lăng Vu Đề tỉnh lại lần nữa thì đã sắp năm giờ chiều, ngủ đủ thì đúng là đã khôi phục tinh thần.

Uống nước đường xong rồi, Lăng Vu Đề liền kéo Tịch Tử Thu đi ra cửa.

Cô cũng không tới nhà hàng ăn cơm mà ăn ngay ở một hàng quán trên phố xá sầm uất. Tịch Tử Thu cũng không có bệnh thích sạch sẽ nên anh cũng không thèm để ý đến nơi chốn dùng cơm.

Chợ đêm ở Lâm thành rất náo nhiệt, không phân cao thấp so với Đô thành. Đương nhiên, Lăng Vu Đề không có ký ức nên cũng không biết.

Cô kéo tay Tịch Tử Thu chạy ở trong chợ đêm, một lúc lại dừng chân xem. Đương nhiên, thứ có thể làm cho Lăng Vu Đề dừng bước lại thì đa số cũng là mỹ thực.

Đồ nướng của Lâm thành cũng là một nét đặc sắc, đặc biệt là mực nướng. Lăng Vu Đề một hơi liền có thể ăn năm xâu mà không thờ gấp!

Đối với điều này, Tịch Tử Thu cũng chỉ có thể khâm phục!

Tháng ngày ở Lâm thành đúng là thích ý, ngày nào thì Lăng Vu Đề thích kéo tay Tịch Tử Thu đi khắp phố lớn ngõ nhỏ nhất. Nhìn thấy đồ ăn ngon, tất nhiên cũng không buông tha.

Ở Lâm thành năm ngày, Tịch Tử Thu quyết định đưa Lăng Vu Đề đi đến thành phố tiếp theo.

Vào ngày chuẩn bị rời đi, anh lại nhận được điện thoại nhà.

Bởi vì mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại báo bình an nên người nhà họ Tịch biết điện thoại của khách sạn Tịch Tử Thu ở lại.

Người gọi tới chính là Tịch Chí Cường, nói là có chuyện quan trọng cần anh lập tức tới Tây Bình.

Tây Bình là nơi giáp ranh loạn nhất, thường ngày cũng có các cuộc tranh chấp nhỏ không ngừng xảy ra. Có điều bởi vì quân đóng giữ đều được huấn luyện bài bản nên cũng chưa từng xuất hiện tình trạng hỗn loạn gì.

Lo rằng điện thoại bị nghe trộm, Tịch Chí Cường cũng không có nói rõ là đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói Tịch Tử Thu tới Tây Bình.

Tịch Tử Thu đồng ý, chuyện có thể khiến cho Tịch Chí Cường nghiêm túc thế này thì tất nhiên không thể nhỏ được.

Trong ký ức của nguyên thân, thế nhưng không có chuyện gì xảy ra ở thời gian này cả!

Thở dài một hơi, nếu nội dung vở kịch không phát sinh biến đổi bởi vì anh cùng Lăng Vu Đề thì thật tốt! Như vậy, coi như anh có đưa Lăng Vu Đề đi du lịch khắp cả nước, cũng sẽ không có phát sinh chiến loạn nào cả!

Dù sao cũng là quốc gia đại sự, coi như đây cũng không phải thế giới của mình, Tịch Tử Thu cũng không hy vọng xảy ra việc gì ảnh hưởng đến hòa bình của quốc gia.

Aya: chè với chả cháo... Thôi, chúc mừng năm mới. Chúc mọi người có một năm mới an lành và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Hội trưởng phản công lược (15)

Edit: Aya Shinta

Vừa đứng lúc hai người họ chuẩn bị rời đi, cũng không cần thu dọn đồ đạc gì, trực tiếp có thể đi Tây Bình.

Tây Bình ngược hướng với Đô thành nên Tịch Tử Thu không thể đưa Lăng Vu Đề về Đô thành rồi mới đi Tây Bình được.

Anh không biết đến tốt cùng thì hiện giờ tây Bình đang phát sinh chuyện gì? Có nguy hiểm hay không?

Anh nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề: "Tiểu Vu, bằng không em..." Lời còn chưa nói hết, Tịch Tử Thu liền dừng lại.

"Hà?" Lăng Vu Đề nghi hoặc nhìn Tịch Tử Thu chỉ mới nói được nửa câu.

Tịch Tử Thu lắc đầu, cười cười với cô: "Không có gì, lần này chúng ta tới Tây Bình có thể hơi nguy hiểm, em phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?"

Thực ra vừa nãy Tịch Tử Thu muốn nói là để Lăng Vu Đề tiếp tục ở lại Lâm thành, chờ anh hết bận sẽ trở lại đón cô, hoặc là để người bên Đô thành đón cô về.

Chỉ là sau đó anh nghĩ rằng nếu như để cô ở lại Lâm thành một mình, Anh lo là Lăng Vu Đề sẽ dẫn động bị người ta bán mà còn có thể giúp người ta đếm tiền.

Sai người ta đưa cô về Đô thành, lại lo là sau khi anh trở về, hoặc là Lăng Vu Đề sẽ yêu Tịch Tử Hạ, hoặc chính là bị Chúc San San chinh!

Cho dù là tình huống nào cũng không phải điều anh muốn, vẫn nên để cô lại bên cạnh mình thì tốt hơn!

Đưa Lăng Vu Đề lên xe, sau đó tới trạm xe lửa ——

Tây Bình cách Lâm thành một khoảng, nếu như tự mình lái xe thì cần năm ngày mới có thể đến. Còn lên tàu lửa thì chỉ hai ngày là có thể đến.

Đưa quân hiệu của mình ra, không cần mua vé mà có thể trực tiếp lên khoang hạng nhất tới Tây Bình.

Vào trong phòng, Lăng Vu Đề hiểu kỳ nhìn bốn phía tới phải một lúc, sau đó nghiêng đầu nhìn Tịch Tử Thu đã mặc lại quân trang: "Tử Thu, chúng ta tới Tây Bình để làm gì vậy?"

Tịch Tử Thu đi tới bên cửa sổ rồi đóng cửa lại, đưa tay giúp Lăng Vu Đề chỉnh lại một vài lọn tóc bộ gió thổi loạn: "Có một vài chuyện phải xử lý."

Lăng Vu Đề à một tiếng, không nói gì.

Cô ngồi ở trên giường, cầm một quyển truyện thần thoại mua từ hôm qua lên đọc, Tịch Tử Thu liên hệ với quan quân bên Tây Bình, xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Xe lửa lể lư, Lăng Vu Đề đọc rồi bất giác thiếp đi.

Khi Tịch Tử Thu trở lại, suýt chút nữa thì Lăng Vu Đề đã lăn xuống dưới giường.

Trong nháy mắt, lòng anh liền nảy lên, cũng may anh tay mắt lanh lẹ đỡ lấy Lăng Vu Đề, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Úm..." Lăng Vu Đề ưm một hồi, mở mắt ra nhìn Tịch Tử Thu: "Tử Thu, trên xe lửa thật nhảm chán! Lúc nào chúng ta mới có thể đến nhỉ?"

Tịch Tử Thu: "... " Xe lửa vừa mới đi chưa tới ba tiếng, đến Tây Bình còn sớm lắm.

Anh mới vừa nhận được tin tức, hóa ra là hôm qua quân Thanh Lôi tập kích Tây Bình, hơn nữa trong quân khu cũng xuất hiện nội gián.

Quân Thanh Lôi xuất hiện cùng thời với Tịch Chí Cường vào hai mươi năm trước, cũng muốn cướp đoạt thiên hạ. Chỉ là Tịch Chí Cường đoạt thiên hạ cũng không chỉ là vì mình mà cũng là vì bách tính. Ông cũng không muốn bách tính vẫn chìm trong loạn lạc, muốn cho bọn họ một cuộc sống yên ổn.

Nhưng kẻ lãnh đạo quân Thanh Lôi - Tang Thiên Cầm không muốn như vậy. Ông ta hẳn muốn tự mình làm vua, muốn trên vạn người, làm cho tất cả mọi người quý rạp ở dưới chân ông ta.

Người như vậy, nếu như thống trị quốc gia, tuyệt đối sẽ là tai họa cho bách tính.

Tám năm trước, Tịch Chí Cường tự mình suất binh tấn công quân Thanh Lôi quân chiếm lĩnh các thành phố gần biên giới, quân Thanh Lôi đại thương nguyên khí, dẫn đến chuyện Tang Thiên Cầm không thể không trốn về chủ thành nghỉ ngơi lấy sức.

Những năm này, Tịch Chí Cường chèn ép ông ta khắp chốn. Tuy quân Thanh Lôi quân tuy rằng không dám có hành động gì lớn, nhưng cũng mờ ám không ngừng.

Bây giờ Tang Thiên Cầm chiếm lĩnh địa giới của một tỉnh, diện tích không lớn nhưng là địa phương dễ thủ khó công. Ngay cả Tịch Chí Cường cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn quân Thanh Lôi trong một chớp.

Lần này quân Thanh Phong tấn công hung hăng, khiến cho Tây Bình trở tay không kịp. Tuy tạm thời chống lại được hỏa lực từ quân thanh Phong, nhưng cũng hao tổn không ít công sức.

Lại thêm mấy trận tập kích thế này nữa thì e rằng quân chính phủ ở Tây Bình cũng không chống đỡ được.

Quân chính phủ Tây Bình đã phát thông báo cầu viện, quân khu 915 dưới quyền Tịch Tử Thu đã phái viện binh xuất phát tới Tây Bình.

Trong ký ức cùng kịch tình, quân Thanh Lôi không có tập kích Tây Bình ở lúc này mà là vào hai năm sau. Lúc đó tình hình cũng là như vậy, trong quân chính phủ ở Tây Bình cũng có nội gián.

Ở lần tập kích đó, tuy nguyên thân thừa thắng xông lên triệt để tiêu diệt quân Thanh Lôi, giết chết Tang Thiên Cầm, có điều anh ta cũng bỏ mạng trong cuộc chiến ấy.

Dựa theo trong trí nhớ, Tịch Tử Thu quyết định rằng lần này phải tiêu diệt quân Thanh Lôi trong một lần.

Nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề đang ngồi ở trên giường đọc sách, anh quyết định rằng lúc mình đi đánh giặc thì để thân tín của mình cố gắng chăm nom cô là được rồi.

"Tử Thu, em đói..." Lăng Vu Đề để sách trong tay xuống, bấu môi nhìn Tịch Tử Thu.

Dẫn theo một Lăng Vu Đề đang vô cùng thiếu kiên nhẫn đến toa dịch vụ, cho dù đồ ăn trên xe lửa có tốt, cũng không sánh được đồ ở bên ngoài.

Lăng Vu Đề cũng không kén ăn, nhưng đồ ăn trên xe thực sự không khiến Lăng Vu Đề thích nổi.

Miền cưỡng ép đẩy cái bụng thì Lăng Vu Đề không muốn ăn nữa.

Cùng Lăng Vu Đề trở về bên trong phòng, Tịch Tử Thu động viên cô: "Ngủ một chút là đến tối rồi, nhanh mà. Tối hôm nay tôi tự mình xuống bếp làm đồ ăn ngon cho em, được chứ?"

Nghe được nửa câu nói sau, Lăng Vu Đề ngước đầu, kinh ngạc nhìn anh: "Tử Thu biết làm đồ ăn ngon?"

Tịch Tử Thu đưa tay sờ sờ mặt cô: "Úm, biết." Mới là lạ... Có điều anh có thể tìm Hạ Luân hỗ trợ.

Lăng Vu Đề tò vè chờ mong đối với trù nghệ của Tịch Tử Thu, bởi vì trên xe lửa thực sự quá tệ nhạt, Lăng Vu Đề cũng chỉ đành ngủ để giết thời gian.

Sau khi Tịch Tử Thu xử lý một vài chuyện rồi đi tới nhà bếp của toa dịch vụ.

Tịch Tử Thu liên hệ với Hạ Luân, Hạ Luân truyền trù nghệ thuộc về Lăng Vu Đề cho anh, như vậy anh có thể nắm giữ được trù nghệ của Lăng Vu Đề.

Chờ Lăng Vu Đề tỉnh lại, Tịch Tử Thu đã đẩy khay ăn trở về phòng.

Nghe thấy mùi vị thơm ngọt, Lăng Vu Đề mút nước miếng mà mở dậy.

Khay ăn có ba tầng, tầng thứ nhất là món chính, tầng thứ hai chính là điểm tâm ngọt, tầng thứ ba là chút đồ ăn vặt Tịch Tử Thu làm.

Không thể không nói rằng trù nghệ của Lăng Vu Đề rất tốt, hầu như mỗi loại mỹ thực cô đều có nghiên cứu qua.

Quả nhiên, không thể hiểu thấu thể giới của kẻ tham ăn!

Nhìn Lăng Vu Đề cười híp mắt tiêu diệt đồ ăn, tâm tình Tịch Tử Thu cũng rất tốt.

Mấy ngày ở Lâm thành, Lăng Vu Đề cũng đã tăng độ hào cảm đối với anh lên đến ba mươi điểm, hiện tại lập tức tăng thêm mười lăm điểm.

Bốn mươi lăm điểm hào cảm, công lực đã tiến hành được gần một nửa, rất tốt!

Bởi vì muốn cảm ơn Tịch Tử Thu đã làm cho cô nhiều đồ ăn ngon như vậy, Lăng Vu Đề còn chủ động tiến vào cái ôm của Tịch Tử Thu, sau đó kể cho anh nghe về mẫu truyện thần thoại mà cô cảm thấy hay.

Aya: Sắp đi học, ra chương hay không thì dành tùy duyên.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Hội trưởng phản công lược (16)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề nói sinh động như thật, Tịch Tử Thu mặt mang theo ý cười nghe cô nói.

Kết quả là, anh vẫn chưa có bị Lăng Vu Đề dỗ ngủ, nhưng mà Lăng Vu Đề lại ngủ trước.

Vén lọn tóc đang rải rác ở gò má cô qua một bên, anh cúi người, không kim lông được mà đặt một nụ hôn lên trên trán cô...

Khi đến Tây Bình thì đã là bây giờ rưỡi tối, xuống xe lửa, có người chuyên lái xe tới đón Tịch Tử Thu cùng Lăng Vu Đề.

Đến cổng vào quân chính phủ, thượng tướng cấp hai La Kỳ Viễn kém anh một cấp bậc tới đón tiếp.

"Tịch tướng quân!" La Kỳ Viễn chào Tịch Từ Thu theo nghi thức quân đội.

Kỳ thực dựa theo quân hàm của Tịch Từ Thu thì nên gọi anh là Tịch thượng tướng, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tất cả mọi người đều quen gọi anh là tướng quân.

Tịch Từ Thu đáp quân lễ với La Kỳ Viễn: "La thượng tướng!"

"Vị này chính là?" La Kỳ xa đưa tầm mắt tới cô gái bên cạnh Tịch Từ Thu.

Cô gái kia, thoạt nhìn cũng tầm mười tám mười chín tuổi, dung mạo rất đẹp đẽ, ăn mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, bên ngoài có khoác một cái áo choàng màu đỏ tươi.

Khóe miệng cô gái mang theo ý cười nhợt nhạt, thấy mình nhìn còn thân thiện gật đầu với ông. "Vị hôn thê của tôi, Lăng Vu Đề." Tịch Từ Thu giới thiệu, sau đó nghiêng đầu nói cho Lăng Vu Đề: "Vị này chính là thượng tướng La Kỳ Viễn."

"La thượng tướng, chào ông!" Lăng Vu Đề lễ phép lên tiếng chào hỏi La Kỳ Viễn.

La Kỳ Viễn vội và đáp lời, trong lòng lại đang tự gạt mình. Đây không phải lần đầu tiên ông giao thiệp với Tịch Từ Thu, vừa nãy Tịch Từ Thu chào hỏi ông cũng rất bình thường, cũng lạnh nhạt như ngày thường thôi.

Rõ ràng khi giới thiệu vị hôn thê thì vẫn là cái đáng về lạnh lùng, nhưng khi giới thiệu với Lăng Vu Đề về ông thì hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy.

Cái người ôn hòa, khóe miệng cười yếu ớt đến cùng là ai!? Tịch tướng quân bị người ta đánh tráo sao???

Nhân nhạt nhìn La Kỳ Viễn một chút, trong ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Ông muốn cho chúng tôi đứng ở cửa luôn sao?

La Kỳ Viễn phản ứng được nên nghiêng người sang làm động tác mời: "Tịch tướng quân, Lăng tiểu thư xin mời vào!"

Tịch Từ Thu nắm Lăng Vu Đề đi vào bên trong, La Kỳ Viễn đi chếch một bên.

"Viện quân tới chưa?"

"Đã liên hệ, đại khái sau nửa giờ là đến."

"Ừm, sau nửa giờ tới phòng họp."

Cũng không phải là anh chưa từng tới Tây Bình nên không cần La Kỳ Viễn dẫn đường, anh trực tiếp đi xuống.

"Rõ!" La Kỳ Viễn đáp một tiếng, cả vội chuẩn bị đi tới.

Lăng Vu Đề được Tịch Từ Thu dẫn tới một căn phòng có trọng binh canh gác khắp nơi: "Em ngoan ngoãn chờ ở trong phòng, rửa mặt rồi nghỉ sớm chút, tôi về trễ một chút. Được chứ?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Vâng, em rửa mặt xong liền ngủ." Tịch Từ Thu mới sơ về tình hình Tây Bình hiện giờ với cô, tuy cô không hiểu lắm, thế nhưng cũng biết là có chiến tranh.

Cô cần ngoan ngoãn, không tăng thêm gánh nặng cho Tịch Từ Thu!

Chờ Tịch Từ Thu rời khỏi phòng rồi Lăng Vu Đề đánh giá căn phòng một chút. Trong phòng không trang trí nhiều, gần như là có thể đơn giản cái gì thì sẽ đơn giản cái đó.

Cô biết phòng này là căn phòng Tịch Từ Thu thường sẽ ở lại khi đến Tây Bình, đúng là cũng tương đồng như tính cách của Tịch Từ Thu.

Không biết phải ở lại Tây Bình mấy ngày nên Lăng Vu Đề không có lấy toàn bộ quần áo trong rương hành lý ra, chỉ là cầm một cái váy ngủ ra, sau đó đi tới phòng tắm rửa mặt.

Lắc lư trên xe lửa hai ngày một đêm, Lăng Vu Đề cũng hơi mệt chút. Tắm nước nóng thoải mái xong xuôi, cô liền nằm ở trên giường ngủ --

"Đề... Cha không xong rồi... Cha biết, nói như vậy không tốt... Nhưng, xin con chăm sóc anh con thật tốt, nó là nam chính duy nhất của Lăng gia chúng ta. Nếu nó cũng gặp bất trắc, Lăng gia, chính là thật sự tuyệt hậu!"

Một người đàn ông trung niên gầy còm nằm trên chiếc giường cũ nát, rõ ràng cũng mới trung niên nhưng lại trông rất già cả.

Trong mắt ông chứa nước mắt vắn đục, lời chặt bàn tay của một cô gái thoạt nhìn chỉ tầm chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Lúc này trên gương mặt của cô ấy cũng đọng đầy nước mắt, gật đầu: "Cha yên tâm, Đề Nhi nhất định sẽ chăm sóc anh thật tốt!"

Lăng Vu Đề đứng trong căn phòng đơn sơ, dường như là một mình đứng xem..

Cô gái vừa dứt lời thì người trên giường đã không còn thở, tiếp theo chính là tiếng khóc bất lực cùng không buông bỏ của cô ấy.

Cô đưa tay ghim lại lồng mình, chau mày. Vào lúc này, cửa viện bị người ta đẩy ra, cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Một thanh niên trẻ thanh tú đi tới, nét vui vẻ hiện lên trên mặt, còn cầm một túi tiền trên tay: "Anh trở về rồi! Hôm nay anh đánh bạc thắng, có tiền thuốc cho cha rồi!"

Giọng điệu của hắn rất hưng phấn, nhưng khi hắn nhìn thấy thiếu nữ đang quỳ gối bên giường mà gào khóc cùng với người đàn ông lẳng lẳng nằm ở trên giường, túi tiền "lạch cạch" mà rơi trên đất.

"Cha -- cha tính lại đi mà!"

"Anh, cha đã... đi rồi..."

Lăng Vu Đề nhắc chân muốn đến gần hai người, nhưng chỉ trong chớp mắt, không gian vận vẹo. Hoàn cảnh chung quanh cô vẫn là ở trong gian phòng đơn sơ kia, nhưng là cô gái chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi khi này lại lớn hơn một ít.

Cô đưa tay sờ sờ mặt mình, nếu như cô gái vừa rời rồi cũng chỉ là rất giống cô, như vậy giờ đây lại giống cô như đúc! Chỉ là hơi gầy gò hơn một chút.

Cô kinh ngạc nhìn cô gái, đưa tay muốn chạm vào nhưng trực tiếp xuyên qua bả vai của cô ấy.

"Này!" Cô gọi, nhưng hình như cô ấy không nghe thấy mà chỉ cúi đầu nhìn thanh niên đang quỳ gối trước mặt mình.

"Em gái, em giúp anh một chút đi!" Thanh niên kia bị thương nên có quần băng vải, trên mặt cũng là bầm tím một vùng, ngay cả mặt mũi vốn có thể nào cũng không nhìn ra được.

Chỉ là giọng nói lại làm cho Lăng Vu Đề nhận ra, chính là thanh niên thanh tú kia.

Người bị gọi là em gái chảy nước mắt: "Anh muốn em tới ca vũ thính Lợi Á làm vũ nữ... Anh à, em là nữ nhi của Lăng gia. Lăng gia một đời thuần khiết, lẽ nào anh muốn để em phá hủy thuần khiết của Lăng gia, phá hủy danh tiết của mình sao?!"

"Em à... Anh cũng đã nói với ông chủ của ca vũ thính Lợi Á rồi, em đi làm một năm, ông ta không chỉ có cho tiền công mỗi tháng, còn có thể giúp anh trả nợ!"

Cô ấy gạt tay của gã thanh niên ra, kiên quyết từ chối: "Em sẽ không tới cái loại địa phương đó!" "Em ơi-- em không giúp anh, anh sẽ chết! Em nhắm tâm để Lăng gia tuyệt hậu sao? Anh đồng ý với em, sau này anh tuyệt đối sẽ không đánh bạc nữa!"

Hình như cô ấy hơi tin lời của gã, giờ tay gạt nước mắt: "Thật sự, không đánh bạc nữa?" Gã liền vội vàng gật đầu: "Tuyệt đối không đánh nữa!"

Cô ấy do dự rất lâu, nghĩ đến cha trước khi lâm chung, khẽ cắn răng, gật đầu đáp ứng tới ca vũ thính Lợi Á làm vũ nữ. Hình ảnh xoay chuyển rồi lại chuyển, tất cả đều là việc có quan hệ với cô gái kia, tiếp rượu, bồi vũ. Cuối cùng góc nhìn trực tiếp từ người đứng xem trở thành góc nhìn của cô gái..

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 266: Hội trưởng phản công lược (17)

Edit: Aya Shinta

Đến khi Lăng Vu Đề tỉnh lại lần nữa, cô vẫn là cô, rồi lại không phải cô...

Giấc mơ vừa rồi, nói là mơ, nhưng lại không thể coi nó chỉ là một giấc mơ được.

Như là trải qua cuộc đời của một người khác, quá chân thực!

Cuộc đời trong giấc mơ khác với hiện tại, trong mơ, anh trai Lăng Thế Kiệt cầu cô bán mình, cùng ngày cô đi tìm Tịch Từ Hạ, muốn anh hỗ trợ.

Thậm chí cô nghĩ, nếu như đối tượng kia là Tịch Từ Hạ, cô đồng ý trả giá thứ quý/ giá nhất của mình.

Nhưng một vũ nữ như cô, căn bản không có cách nào tiến vào phủ Tổng thống.

Không tìm được Tịch Từ Hạ, Lăng Thế Kiệt nơi đó lại buộc cô thật chặt. Cuối cùng, cô vẫn là cần răng đi cùng với tên quan quân nước ngoài.

Chỉ là có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai...

Cô vốn không xứng với Tịch Từ Hạ, bây giờ cô là người không sạch sẽ. Lúc đầu thì Tịch Từ Hạ còn có thể coi cô như bạn bè, giờ thì ánh mắt anh nhìn cô cũng như những vũ nữ khác...

Một đời của cô, dường như bị thiết lập sẵn như thế.

Từ một vũ nữ chỉ là đơn thuần tiếp rượu bồi vũ trở thành một vũ nữ vì tiền mà có thể bồi ngủ...

Anh trai bị người ta đánh chết trong một cuộc truy đuổi, khi nhận được tin tức, vậy mà cô không có cảm thấy khổ sở, mà là thờ phảo nhẹ nhõm.

Mà cô, lại không qua mấy năm liền nhiễm bệnh bỏ mình.

Cuộc đời của "cô" khiến Lăng Vu Đề không phân rõ hư thực, dù sao, hiện giờ cô không có như trong "giấc mơ" kia.

Tất cả hình như là từ khi Tịch Từ Thu đẩy cửa lớn của ca vũ thính Lợi Á, nổ súng giết chết anh trai cô mà bắt đầu chuyển biến...

Xoa nhẹ huyết Thái dương đau đớn, Lăng Vu Đề nhủ mấy thật chặt.

Cô cho rằng sau khi khôi phục ký ức, cô vẫn sẽ hận Tịch Từ Thu.

Nhưng có một đoạn ký ức khác, cùng với việc Tịch Từ Thu đối xử tốt với cô trong khoảng thời gian này khiến cho cô không có hận anh như chính cô tưởng tượng.

Hiện tại cô chỉ muốn biết hai chuyện, chuyện đầu tiên là vì sao Tịch Từ Thu lại đột nhiên xuất hiện vào lúc đó, còn nổ súng giết anh trai đang cầu cô bán mình?

Chuyện thứ hai chính là tại sao cô đang yên đang lành mà mất trí nhớ?

Lúc ngủ cô không có tắt đèn, cũng không biết mình ngủ bao lâu? Tịch Từ Thu vẫn chưa về.

Cô nghiêng đầu nhìn cảnh cửa phòng đang đóng chặt, sau một hồi lâu mới nhắm mắt lại lần nữa, chỉ là lúc này cô cũng không buồn ngủ chút nào.

Cô cần phải suy nghĩ thật kỹ, sau này, rốt cuộc cô phải làm sao để đối mặt với Tịch Từ Thu?

Cô nên đi, hay ở lại?

Hạ Luân ở Vị Diện Hiệp Hội cũng không biết Lăng Vu Đề đã khôi phục ký ức, không, là khôi phục ký ức của nguyên thân --

Khi Tịch Từ Thu mở hội nghị rồi trở về, Lăng Vu Đề biết được nhưng không có mở mắt ra. Tịch Từ Thu cũng không có hoài nghi rằng có phải là cô đang giả bộ ngủ hay không.

Cảm thấy vị trí bên người hơi lồi xuống một chút, sau một khắc thì cô đã bị người ta ôm vào trong lòng.

Mấy ngày nay, cô cùng Tịch Từ Thu đều ngủ như vậy. Khi không có ký ức thì đúng là cảm thấy không có gì, hiện tại... cô cảm thấy có chút không thoải mái.

Tịch Từ Thu là một người mẫn cảm, nhận ra được hơi thở của người trong lòng ngực hơi chút hỗn loạn, thân thể cũng ngưng nên Tịch Từ Thu liền biết Lăng Vu Đề đã tỉnh.

"Tiểu Vu?"

Nghe thấy Tịch Từ Thu gọi, Lăng Vu Đề sững sờ một chút. Cô đang do dự, do dự có nên mở mắt ra hay không?

Chân mày hơi nhíu lại, Tịch Từ Thu kiểm tra độ hào cảm của Lăng Vu Đề đối với anh một hồi, vẫn là bốn mươi lăm điểm, không có tăng, cũng không có giảm.

Như vậy lúc này Lăng Vu Đề giả bộ ngủ, vì sao lại vậy chứ?

Lăng Vu Đề không có mở mắt ra vì cô cảm thấy mình không có cách nào làm bộ bán thân vẫn không có ký ức. Chỉ ít thì hiện tại không có cách nào...

Lúc này đã là một giờ rạng sáng, anh đi mở một hội nghị, quyết định phương án tác chiến.

Lăng Vu Đề vẫn đang giả bộ ngủ, Tịch Từ Thu cũng không có gọi cô nữa, mà là ôm cô chặt hơn một chút rồi mới nhắm mắt lại ngủ.

Lăng Vu Đề dựa sát vào trong ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ bên tai.

Cô không phải người mù, tuy rằng không biết tại sao Tịch Từ Thu lại vô duyên vô cớ tốt với cô, nhưng có thể cảm giác được tâm ý của Tịch Từ Thu đối với cô.

Rõ ràng là một quân nhân quyết đoán sát phạt, con trai út của Tổng thống, lạnh lùng rắn rỏi. Nhưng cẩn thận từng li từng tí một, tỉ mỉ chu đáo với cô đến thế.

Một người có bối cảnh như vậy, nhưng lại đối với một kỹ nữ như cô đến mức này.

Anh, còn muốn cưới cô...

Xoắn xuýt rồi lại do dự, đêm tối cùng ban ngày luân phiên...

Bởi vì ngủ muộn nên khi Lăng Vu Đề tỉnh lại thì cũng rất trễ rồi.

Lúc này, trong phòng ngoại trừ bản thân cô thì đã không còn bóng người Tịch Từ Thu nữa.

Cô ngồi dậy từ trên giường, trên đầu giường có đặt một bát cháo thịt nạc cùng một cái đĩa tiểu long bao. Đưa tay đi lấy tờ giấy ở bên cạnh, là Tịch Từ Thu để lại.

Tịch Từ Thu nói bữa sáng là anh tự mình làm, hiện giờ anh đi quán doanh thị sát, có lẽ buổi tối mới trở về được. Canh giữ ở bên ngoài có một người là tiểu bạch kiểm Cận Thiên Dật sẽ chăm sóc cô, cô có nhu cầu gì thì có thể trực tiếp tìm cậu ta.

Tất nhiên là Lăng Vu Đề có ký ức sẽ khác với Lăng Vu Đề không có ký ức, Lăng Vu Đề không có ký ức sẽ cảm thấy tất cả mọi chuyện Tịch Từ Thu làm cho cô là đương nhiên. Nhưng sau khi Lăng Vu Đề khôi phục ký ức lại biết rằng tất cả những thứ này sao có thể là chuyện đương nhiên được!

Lăng Vu Đề tự nói với mình, nếu như không có Tịch Từ Thu xuất hiện, có thể vận mệnh của cô sẽ giống như một trong một ký ức khác.

Như vậy, sự xuất hiện của Tịch Từ Thu kỳ thực là kéo cô ra khỏi hố lửa. Cô có lý do gì để hận Tịch Từ Thu?!

Tịch Từ Thu đang thăm thương binh trong khu quân y đột nhiên hơi ngẩn ra, vừa rồi tự nhiên cảm ứng được hảo cảm của Lăng Vu Đề đối với anh tăng thêm mười điểm.

Chỉ là tại sao tự xưng Lăng Vu Đề lại thêm hảo cảm? Lê nào là bởi vì bữa sáng hôm nay khá hợp khẩu vị?

Tiếng rên rĩ thõng khổ của thương binh truyền vào tai khiến Tịch Từ Thu hoàn hồn, khiến anh không có tâm sự đi ngắm nghĩ về chuyện đột ngột tăng hảo cảm--

Sau khi Lăng Vu Đề ăn bữa sáng xong, bụng khay bát đĩa rồi rời khỏi phòng.

Vừa mở cửa phòng thì cô đã nhìn thấy một cậu bé ăn bận quân trang màu đen. Xác thực phải nói là cậu bé, bởi vì mặt mũi cậu ta còn mang theo nét ngây ngô, thoạt nhìn thì cũng trạc tuổi cô.

Cậu trai kia nhìn thấy cô đi ra nên chào cô theo nghi thức quân đội: "Chào chị dâu!" Ba chữ này thật vang dội, dường như chỉ sợ người khác không nghe rõ chữ.

Lăng Vu Đề: "... Cậu là, Cận Thiên Dật?"

Cận Thiên Dật gật đầu, nhếch môi cười: "Vâng, chị dâu gọi em Thiên Dật là được rồi!"

Lăng Vu Đề đánh giá gương mặt của Cận Thiên Dật một lúc, mặt mũi thanh tú mang theo nét ngây ngô, da dẻ rất trắng, xác thực cũng phù hợp với hình tượng tiểu bạch kiểm theo lời Tịch Từ Thu...

"Được, Thiên Dật."

Cận Thiên Dật nhìn thấy cái khay trong tay Lăng Vu Đề thì vội vã đưa tay nhận lấy, sau đó lại đưa cho một tên tiểu binh: "Chị dâu muốn đi chơi đâu sao?"

"Ừm, muốn đi ra ngoài một chuyến." Cứ việc khôi phục ký ức, thế nhưng về sở thích ăn uống thì cũng không phải là từ khi mất trí nhớ mới có.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 267: Hội trưởng phản công lực (18)

Edit: Aya Shinta

Nghe nói Tây Bình cũng có mỹ thực đặc sắc, cô muốn đi xem một chút.

"Vậy thì để em làm hướng dẫn viên cho chị dâu là được, nổi danh nhất ở Tây Bình chính là mì phở. Cái gì mà mì vắt dầu, mì thịt bò, mì tươi ngũ sắc, mì lạnh tương mè gà xé sợi..."

Lăng Vu Đề có chút buồn cười nhìn Cận Thiên Dật vừa giới thiệu mì phở cho cô vừa nuốt nước miếng, hoá ra Tịch Từ Thu tìm cho cô một hướng dẫn viên thú vị hợp gu đấy!

Nhìn thấy ý cười trong mắt Lăng Vu Đề, Cận Thiên Dật có chút ngại ngùng cười cười: "Trước kia theo tướng quân tới Tây Bình mấy lần, đồ ăn Tây Bình là ngon nhất... Tôi hôm qua đến đây khá trễ nên cũng không có cách nào đi ăn..."

"Vậy chúng ta đi ra ngoài dạo một vòng, chờ bữa sáng trong bụng tiêu hóa một ít rồi đi nếm thử." Lăng Vu Đề cười nói, Cận Thiên Dật liền vội vàng gật đầu.

Cô nhắc chân đi theo Cận Thiên Dật rời khỏi tòa nhà này.

Tây Bình cũng không phồn hoa, khắp nơi đều có chút cát bụi mù giữa không trung, nghe nói ngoài thành là một vùng sa mạc.

Đi trên lối đi bộ, qua cách ăn mặc của những người kia thì cũng thấy được sự khác biệt với chốn thành thị, da dẻ cũng kém hơn rất nhiều.

Nghe Cận Thiên Dật nói, bởi vì đây là thành phố gần biên giới cho nên chiến sự đều sẽ lan gần trong thành Tây Bình. Có điều những người yêu cổ hương này cũng không có vì vậy mà rời đi, cũng không có cúi đầu ủ rũ.

Thực ra Tây Bình không có cái gì để dạo cả, cô đưa ra đề nghị muốn ăn mì nên Cận Thiên Dật dẫn Lăng Vu Đề tới quán ăn mà cậu đều tới mỗi khi đến Tây Bình.

Gọi vài loại mì rồi Cận Thiên Dật lại quay đầu nhìn cô: "Chị dâu, em có thể hỏi chị một chuyện không?"

Lăng Vu Đề gật đầu: "Đương nhiên có thể." Kỳ thực cô rất muốn Cận Thiên Dật đừng gọi cô là chị dâu, nhưng thân phận bây giờ của cô chính là vị hôn thê của Tịch Từ Thu, không gọi là chị dâu thì gọi là gì?

"Sao chị cùng tướng quân ở bên nhau thế? Định hôn từ trong bụng mẹ sao?"

Nhìn cái dáng vẻ nhiều chuyện của Cận Thiên Dật, Lăng Vu Đề ngăn người một chút. Hứa hôn từ trong bụng mẹ? Cô đột nhiên nhớ tới lời Tịch Chí Cường nói với mình.

Vào lúc ấy thì cô tuyệt đối tin tưởng Tịch Chí Cường, giờ đã khôi phục ký ức nên hồi tưởng lại thì lời của Tịch Chí Cường cũng có độ tin cậy rất cao. Khi bọn họ mới vừa về Đô thành, cha nghe nói rằng Tổng thống tên là Tịch Chí Cường. Lúc đó cha liền nói với cô, Tịch Chí Cường là bạn tốt cùng ông lớn lên từ nhỏ.

Khi cha bị bệnh nặng, cô cũng từng nghĩ tới việc đi tìm Tịch Chí Cường, nhưng tới cổng lớn phủ Tổng thống mà cô còn không vào được, càng không cần phải nói tới chuyện tự mình gặp Tịch Chí Cường.

Cô đã từng hoài nghi, có phải vị Tổng thống này chỉ cùng tên với người bạn tốt của cha hay không?

Bây giờ nhìn lại, Tịch Chí Cường chính là bạn tốt của cha...Cúi đầu nhìn mình mặt nước trong bát trà trước mắt, bên trong phản chiếu nửa gương mặt của mình, cô gật đầu: "Ừm, xem như là hứa hôn đi."

Không phải Tịch Chí Cường đã nói rằng ông ấy cùng cha từng định ra hôn ước sao? Tuy rằng không biết thật hay giả...

Cận Thiên Dật bỗng nhiên tinh ngó gật gù, ra vẻ quả nhiên như vậy: "Em đã nói rồi ~ sao tướng quân có khả năng tự kiểm vự được! Chỉ cần cái mặt đơ... Khụ, chị dâu, khi chị ở chung với tướng quân, chị không cảm thấy tướng quân rất nhàm chán sao?"

Rất nhàm chán? Lăng Vu Đề cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của Tịch Từ Thu những khi cô ở bên cạnh anh.

Quả thực anh không phải là một người biết ăn nói, so với Tịch Từ Hạ, có thể nói rằng anh hơi kém mềm mại miệng.

Nhưng anh biết kể chuyện cho cô nghe, biết dẫn cô đi dạo phố, còn đích thân xuống bếp làm đồ ăn ngon cho cô...

Khe khẽ lắc đầu: "Không."

- - -

Buổi tối thì Tịch Từ Thu mới trở về, Lăng Vu Đề đã ăn bữa rồi về phòng. Nghe thấy tiếng mở cửa, Lăng Vu Đề đang đọc sách ngừng đầu lên.

Nhìn thấy Tịch Từ Thu hơi mỏi mệt đứng trước cửa, trong nháy mắt, trái tim của cô dường như muốn ngừng đập.

Cô rời giường, hơi mất tự nhiên mở miệng: "Anh về rồi."

Tịch Từ Thu nhìn Lăng Vu Đề, anh cảm thấy Lăng Vu Đề lúc này có gì đó khang khác, còn việc khác chỗ nào thì anh vẫn chưa có nghĩ đến.

"Ừm, em ăn tối chưa?" Tịch Từ Thu đóng cửa phòng, vừa cởi áo khoác, vừa hỏi Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề để sách xuống, đi tới bên người Tịch Từ Thu, tiếp lấy áo khoác của anh: "Ăn rồi, anh thì sao?"

Tịch Từ Thu kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lăng Vu Đề, thường ngày, Lăng Vu Đề tuyệt đối sẽ không tới lấy áo khoác... Hôm nay...

"Tôi cũng ăn rồi, ở quán doanh."

Lăng Vu Đề gật đầu: "Vậy anh nhanh đi tắm đi." Cô cũng không giương mắt nhìn Tịch Từ Thu.

Tịch Tử Thu đứng một chút rồi mới đáp một tiếng được, sau đó mới đi vào phòng tắm

Nghe thấy tiếng trước chân truyền từ trong phòng tắm thì Lăng Vu Đề có chút sốt sắng. Cả ngày hôm nay, cô đều đang suy nghĩ một chuyện.

Cô không có cách nào để đối mặt với Tịch Tử Thu giống như khi mất trí nhớ được, mặc dù biết anh tốt nhưng cô cũng không thể quên rằng anh đã từng tự tay giết chết người thân của cô, ngay trước mắt cô!

Cho nên cô cần phải thẳng thắn với Tịch Tử Thu, nói đến chuyện cô khôi phục ký ức. Thuận tiện thử hỏi tại sao anh lại giết anh trai cô.

Tốc độ của Tịch Tử Thu rất nhanh, mười phút, anh đã từ trong phòng tắm đi ra.

Mái tóc ngắn còn hơi ướt, anh dùng khăn mặt xoa xoa. "Sao vậy?" Anh nhìn Lăng Vu Đề đang đứng giữa phòng mà nhìn mình, trong lòng có loại dự cảm xấu.

"Em khôi phục ký ức." Lăng Vu Đề hít sâu một hơi rồi nói ra.

Tịch Tử Thu ngăn người một chút, cau mày rồi lại giãn ra. Anh nghĩ rằng có thể là vào tối hôm qua, khi anh phát hiện có điều gì đó không đúng thì cũng chính là lúc Lăng Vu Đề khôi phục ký ức đúng chứ?

Nhưng mà tại sao độ hào cảm không có hạ thấp mà trái lại, hôm nay còn tăng thêm?

"Tiểu Vu..."

"Hiện tại em chỉ muốn biết hai vấn đề, hi vọng anh có thể thành thật trả lời em." Lăng Vu Đề ngắt lời Tịch Tử Thu, vẻ mặt nghiêm túc.

Thả khăn mặt đang cầm trong tay xuống, Tịch Tử Thu mỉm cười gật đầu: "Được."

"Vấn đề thứ nhất, tại sao anh phải giết anh trai em? Vấn đề thứ hai, vì sao em lại mất trí nhớ?"

Ký thực còn có một vấn đề, đó là tại sao cô lại có thêm ký ức của một người khác nữa? Chỉ là cô không biết mình hỏi việc này rồi, Tịch Tử Thu có thể giải đáp cho cô hay không.

"Em mất trí nhớ, là bởi vì em bị kích thích." Anh không thể nào nói rằng em mất trí nhớ là bởi vì tôi cho em uống thuốc đúng chứ?

Về phần tại sao phải giết Lăng Thế Kiệt? Anh phải trả lời vấn đề này thế nào đây?

Chẳng lẽ nói rằng anh biết Lăng Thế Kiệt sẽ hại cô rất trầm, dù sao thì sớm muộn gì gã cũng phải chết, cho nên anh liền nổ súng giết gã.

Nếu như nói như vậy, Lăng Vu Đề có tin hay không?

"Bởi vì, anh trai em... Mang tội phản quốc."

"Cái gì?!" Lăng Vu Đề trợn mắt lên nhìn Tịch Tử Thu: "Không thể, anh ấy chỉ thích đánh bạc, anh ấy sẽ không..."

Nhìn thấy ánh mắt của Tịch Tử Thu không chứa bất kỳ dối trá nào, Lăng Vu Đề ngừng lại, thậm chí cô có chút tin tưởng Tịch Tử Thu.

Aya: Thấy bản thân edit càng ngày càng xuống tay. Thời gian sắp tới và ngày cả qua hè luôn, Aya sẽ rất bận và sẽ không có thời gian trả lời bình luận của các bạn. Mong các bạn thông cảm. T^T

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Hội trưởng phản công lược (19)

Edit: Aya Shinta

Anh trai cô thật sự phản quốc cho nên mới bị Tịch Tử Thu bắn chết...

Hạ Luân: Khụ khụ khụ-- hội trưởng đại nhân, ngài lấy cớ này, thực sự là cao siêu! Tại hạ khám phục...

"Anh ấy, làm gì?" Lăng Vu Đề hỏi.

"Cơ mật, không thể nói." Làm sao anh có khả năng lập tức thiết lập được một tội danh ti mỉ!

Nếu là cơ mật thì Lăng Vu Đề cũng không có ép Tịch Tử Thu nói cho mình: "Em biết rồi."

Không có cảm ứng được độ hào cảm tăng hay giảm, Tịch Tử Thu vẫn là thờ phào nhẹ nhõm, anh cũng không muốn độ hào cảm vọt và lăm mới thêm vào lại bị giảm xuống!

"Ngày mai, để người đưa em về Đồ thành đi." Sau khi thiết được "chân tướng" rồi, cô lại không phải Lăng Vu Đề không có ký ức kia, không thể nào yên tâm thoải mái ở bên cạnh Tịch Tử Thu nữa.

Nghe Lăng Vu Đề nói như thế, theo bản năng thì Tịch Tử Thu muốn cự tuyệt. Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lăng Vu Đề, anh vẫn gật đầu đồng ý.

Đúng lúc chiến tranh sắp bắt đầu, đến lúc đó Tây Bình cũng không an toàn. Hiện tại Lăng Vu Đề muốn trở lại, nếu như là Lăng Vu Đề không có ký ức thì còn tốt, chỉ ít nghe lời...

Nhưng Lăng Vu Đề của hiện tại sao có thể nghe lời anh!

"Ngày mai tôi sẽ sắp xếp. Đến khi đó em về phủ Tổng thống..."

"Không cần, em về chỗ ở của mình." Tuy rằng tiền cô kiếm được ở ca vũ tính Lợi Á hầu như đều bị anh trai cầm đánh bạc, thế nhưng cô cũng tích trữ được chút tiền riêng trong ngân hàng, tuy không nhiều nhưng cũng đủ để cô chi tiêu trong một đoạn thời gian.

"Hiện giờ em là vị hôn thê của tôi, nếu như người không trở về phủ Tổng thống, vậy thì ở lại chỗ này." Giọng điệu của Tịch Tử Thu hơi lạnh, anh vốn quen với việc ra lệnh nên Lăng Vu Đề cứ từ chối mãi đã khiến anh không vui lắm.

Nhìn thấy ánh mắt không được từ chối của anh, Lăng Vu Đề rũ mắt không nói gì.

Giơ tay ấn ấn nơ tâm, Tịch Tử Thu thở dài một hơi, vẫn là mềm giọng: "Tôi không yên lòng để em ở một mình."

Tuy rằng chuyện ở phủ Tổng thống có Tịch Tử Hạ khiến anh lo rằng Lăng Vu Đề sẽ thích Tịch Tử Hạ, thế nhưng anh càng thêm lo lắng đến việc một cô gái yếu đuối sống một mình thì sẽ gặp phải những hiểm nguy gì.

Lăng Vu Đề cũng thấy được quan tâm trong lời Tịch Tử Thu nên cô chỉ do dự trong chốc lát, vẫn gật đầu: "Được."

"Đêm nay tôi ngủ sở pha, em đi ngủ sớm một chút." Thấy Lăng Vu Đề đáp lại rồi nhưng còn đứng tại chỗ nên Tịch Tử Thu nói xong rồi tiến thẳng đến trên ghế sofa, nằm xuống.

Lăng Vu Đề nhìn anh một chút, cất bước đi tới bên giường ngồi xuống.

Khoảng thời gian này cô đều cùng giường với Tịch Tử Thu, tối ngày hôm qua khôi phục ký ức, việc hai người ngủ ở trên một cái giường cũng chỉ là vừa khiến cô bắt đầu hơi khó chịu...

Cô nghiêng đầu nhìn Tịch Tử Thu, anh quá cao, cả người ngủ ở trên ghế sofa căn bản là không đủ dài. Lông mày cô hơi nhăn lại, hai tay hơi xiết lấy nhau...

"Anh... vẫn nên lên giường ngủ đi." Ngủ trên ghế sofa kia cả một đêm, phỏng chừng ngày kế liền đau lưng nhức eo. Lăng Vu Đề vẫn không đành lòng.

Tịch Tử Thu có chút bất ngờ trở mình nhìn cô, sau đó... Bởi vì cơ thể anh thực sự quá cao lớn nên suýt chút nữa té xuống ghế sofa.

Hơi lúng túng ho nhẹ một tiếng, Tịch Tử Thu ngồi dậy khỏi ghế sofa: "Không cần, em đi ngủ sớm một chút."

"Vậy anh tới phòng kia ngủ đi." Căn nhà này rất lớn, cũng có phòng của anh, vào phòng của anh thì không cần ngủ sõ pha.

Nhưng Tịch Từ Thu không hề nghĩ việc về phòng của anh nên vừa mới suy nghĩ một chút, anh đứng dậy khỏi ghế sõ pha. Lãng Vu Đề cho rằng anh tính về phòng mình, nhưng kết quả lại là trực tiếp lên giường.

Anh quay lưng về phía Lãng Vu Đề: "Ủm, ngủ đi."

Lãng Vu Đề... Vừa này là ai nói không cần lên giường ngủ?

Nhìn chằm chằm sau gáy Tịch Từ Thu hồi lâu, Lãng Vu Đề mới tắt đèn ngủ trong phòng, cời giày rồi nằm lên giường...

Ngay kế, khi Tịch Từ Thu rời giường, Lãng Vu Đề cũng tỉnh theo rồi. Thấy Tịch Từ Thu tính ra ngoài nên Lãng Vu Đề vội vã gọi anh lại: "Lúc nào em có thể... về Đô thành?"

Tịch Từ Thu cài lại cúc trên ống tay áo: "Tôi sẽ sai người đi chuẩn bị, đại khái buổi chiều." Anh còn cần nói một tiếng với Tịch Chí Cường.

"Được, em biết rồi."

Nhìn cánh cửa đóng lại lần nữa, Lãng Vu Đề đã không còn buồn ngủ. Sau khi cô rời giường rửa mặt thì bắt đầu thu dọn hành lý.

Quần áo của cô cùng Tịch Từ Thu được đặt ở cùng một chỗ, cô muốn chia ra, để tránh việc mang luôn cả đồ của anh về Đô thành --

Tịch Từ Thu nói chuyện giữ lời, nói buổi chiều đi thì chính là buổi chiều.

Sau khi ăn cơm trưa, Tịch Từ Thu liền trở về từ trong quán doanh. Anh nói đã sắp xếp xe lửa đường về, hiện tại đưa cô tới ga xe lửa.

Ngồi trên xe, cô nghiêng đầu nhìn Tịch Từ Thu ngồi bên người mình một chút. Tịch Từ Thu không nói gì, nhất thời cô cũng không tìm ra lời nào để nói.

Ga xe lửa cách quán chính phủ rất gần, chỉ gần mười phút lái xe liền đến.

Đến ga xe lửa cô mới biết được, đường sắt Tây Bình đã bị phong tỏa, chính là lo rằng sẽ có phản từ bất hợp pháp trà trộn vào.

Mà Lãng Vu Đề phải về Đô thành, vẫn là do Tịch Từ Thu đặc biệt sai người hộ tống một mình cô trở về.

Tịch Từ Thu tự mình đưa cô lên toa xe lửa, anh nói một câu: "Tự chăm sóc bản thân thật tốt, tôi sẽ nhanh chóng trở về."

Cô hơi ngửa đầu nhìn anh, Lãng Vu Đề biết rằng chiến tranh sẽ nhanh chóng bùng lên tại Tây Bình. Ở Tây Bình hai ngày, chỉ là ở trong thành đều có thể nghe được tiếng bom tàn phá bên ngoài kia.

Ở trong một đoạn ký ức khác, cô vẫn ở Đô thành, ngoại trừ một thời gian khi còn bé thì cô cũng không có chân chính trải qua chiến tranh. Nghe Cận Thiên Dật nói, chiến tranh rất nguy hiểm, chết rất nhiều người.

Trong quá khứ, Tịch Từ Thu cũng là một đường sống chết ở trên chiến trường.

Trong lòng cô đột nhiên có chút bận tâm về an nguy của Tịch Từ Thu. Lo rằng anh sẽ gặp phải bất trắc trong cuộc chiến...

Lãng Vu Đề cất bước đến gần Tịch Từ Thu, đưa tay vòng lấy eo anh, khẽ mặt vào trong lồng ngực của anh: "Anh phải chú ý an toàn! Phải trở về bình an!"

Chỉ là một câu ngắn nhưng khỏe môi Tịch Từ Thu không tự chủ được mà dương lên, anh đưa tay ôm lấy Lãng Vu Đề, chặt chẽ...

"Em yên tâm, tôi nhất định hoàn hảo không chút tổn hại mà trở về!"

Ngồi ở trên ghế sa lông bên cửa sổ, Lãng Vu Đề phất tay nói tạm biệt với Tịch Từ Thu ngoài khung cửa. Xe lửa tuyệt còi một tiếng, sau đó chậm rãi chạy về phía trước.

Lãng Vu Đề nhìn thấy Tịch Từ Thu vẫn đứng thẳng tắp ở nơi đó, tầm mắt vẫn đặt ở trên người cô.

Thu mắt về, Lãng Vu Đề hơi cúi thấp đầu, trong đầu vang lên lời của Tịch Từ Thu nói với cô trước khi anh xuống xe lửa: "Trong nhà đã biết việc em khôi phục ký ức, em ở nhà, không cần để ý đến mấy lời mẹ nói. Nếu như thực sự không muốn đổi một với bà ấy thì không cần phản ứng bà ấy là được. Cái người tên Chúc San San, vị hôn thê của Tịch Từ Hạ, cách xa cô ta một chút."

Tịch phu nhân xem thường cô, cô biết, cô cũng làm tốt việc chuẩn bị tâm lý khi bị Tịch phu nhân chê cười.

Nhưng sao Tịch Từ Thu lại báo cô cách xa vị hôn thê của Tịch Từ Hạ cơ chứ?

Không phải nghe nói rằng Chúc tiểu thư kia là người rất tốt hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 269: Hội trưởng phản công lược (20)

Edit: Aya Shinta

Tịch Từ Hạ... Lãng Vu Đề nhấc tay vỗ về trái tim mình.

Bởi vì một đoạn ký ức khác nên hiện tại khi cô nghĩ đến Tịch Từ Hạ thì đã không còn loại rung động trong dĩ vãng nữa.

Ừ, như vậy cũng tốt, thân phận bây giờ của cô là "vị hôn thê" của Tịch Từ Thu, nếu còn nhớ nhớ nhưng nhưng anh cả, khó tránh khỏi việc lúng túng.

Cho tới Tịch Từ Thu, cô cũng không có nói đến việc hủy bỏ "hôn ước", cô không muốn để cho anh phân tâm vào lúc này. Cô thấy rằng vẫn nên chờ Tịch Từ Thu từ Tây Bình trở về Đô Thành rồi mới nói rõ ràng với anh.

Coi như bây giờ cô không hận Tịch Từ Thu vì anh đã giết anh trai của cô - Lãng Thế Kiệt, nhưng cũng không thể kết hôn với anh. Huống chi, trong lòng cô còn không có cảm giác đặc thù với Tịch Từ Thu...

Đầu bếp trên xe lửa là do Tịch Từ Thu đặc biệt chọn, cho nên đồ ăn ở trên xe cũng không làm Lãng Vu Đề uất ức.

Thực ra tuy Lãng Vu Đề bắt bẻ, nhưng cũng đã ăn khó rồi. Nếu "cô" không có ký ức được Tịch Từ Thu cung chiều đến mức không hài lòng đôi chút thì sẽ không ăn, nhưng cô thì không như vậy.

Cho nên đối với việc ăn uống, cô cho rằng có thể lấp đầy bụng là tốt rồi.

Có điều, cô vẫn rất hưởng thụ đối với sự chu đáo của Tịch Từ Thu.

Mà ngay lúc Tịch Từ Thu đang định phản kích quân Thanh Lôi cũng cảm ứng được độ hào cảm của Lãng Vu Đề đối với anh tăng lên đến sáu mươi điểm.

Anh cũng lo rằng nếu mình trở về trễ thì Lãng Vu Đề sẽ thích Tịch Từ Hạ nên anh tăng nhanh tốc độ tiêu diệt quân Thanh Lôi. Có kinh nghiệm trong ký ức, việc lần nữa tiêu diệt quân Thanh Lôi dễ dàng hơn rất nhiều --

Xe lửa chạy ba ngày hai đêm mới đến Đô thành, vừa xuống xe lửa thì cô đã nhìn thấy Tịch Từ Hạ tự mình tới đón mình.

Tịch Từ Hạ vẫn cười ấm áp như gói xuân tựa trong ký ức kia, lúc nào cũng như được tắm mình dưới ánh nắng mặt trời.

Lúc trước, không phải cô đã cảm thấy Tịch Từ Hạ như một tia sáng trong cuộc đời tăm tối của cô, như nhánh cỏ cứu mạng mà người nào cũng muốn nắm thật chặt...

Anh mặc một bộ tây trang màu đen, không có đeo caravat, trong vẻ chính thức lại mang theo chút không chịu gò bó. Nhìn thấy Lãng Vu Đề xuống xe lửa nên anh nhấc chân đi tới.

"Hiện tại tôi nên xưng hô với em như thế nào đây?" Tịch Từ Hạ đến gần cô, mỉm cười hỏi. Biết Lãng Vu Đề đã khôi phục ký ức rồi thì khi đối diện với cô, anh cảm thấy rất quen thuộc.

Lăng Vu Đề dừng một chút, đáp lại anh bằng một nụ cười mỉm "Tịch đại thiếu có thể gọi tôi là Vu Đề." Cô cũng không muốn có quan hệ quá sâu với Tịch Tử Thu.

Tịch Tử Hạ nghiêng đầu, ý cười bên khóe miệng càng sâu thêm "Vậy em cũng đừng gọi tôi Tịch thiếu, như vậy khách khí quá. Gọi tôi Tử Hạ hoặc anh cả là được rồi!"

Lăng Vu Đề cười gật đầu, trong nụ cười kia mang theo xa cách.

Tịch Tử Hạ nhìn ra rồi, mặc kệ là Lăng Vu Đề mất trí nhớ hay là Lăng Vu Đề đã khôi phục lại, ánh mắt cô nhìn anh đã không giống như quá khứ nữa.

Nói thế nào đi chăng nữa, anh cũng là một công tử phong lưu đi qua vạn bụi hoa, ánh mắt quý mến của Lăng Vu Đề khi cô nhìn anh, sao anh có thể không nhìn ra được!

Chỉ là hiện tại, ánh mắt kia chỉ là đơn thuần nhìn một người mà cô quen biết mà thôi!

Ngừng một chút, Tịch Tử Hạ vừa cười vừa đưa tay làm tư thế mời: "Đi thôi, cha ở nhà chờ em trở về cùng dùng bữa tối đây." Nói xong, anh quay đầu lại liếc mắt nhìn hạ nhân mình đưa tới.

Hạ nhân hiểu ý, ra phía sau Lăng Vu Đề nhận hành lý từ tay người bên kia rồi đứng ở một bên.

Lăng Vu Đề gật đầu, chân bước về phía ngoài ga xe lửa.

Tịch Tử Hạ đi theo phía sau cô: "Thế nào? Ra ngoài cùng tên Tử Thu có nhàm chán hay không?"

"Cũng còn tốt."

"Tử Thu từ nhỏ đã là cái hủ nút, rõ ràng là anh em sinh đôi với tôi nhưng về tính cách hay tướng mạo đều không giống. Khi còn bé tôi còn hoài nghi rằng rốt cuộc Tử Thu có phải em trai tôi hay không nữa kia!"

Lăng Vu Đề vốn còn hơi lạnh nhạt với Tịch Tử Hạ lại nghiêng đầu ngó anh: "Tử Thu cùng anh, quả thực không quá giống..."

Thấy Lăng Vu Đề phản ứng lại thì trong nháy mắt, Tịch Tử Hạ như được tiếp sức: "Đúng không! Có phải em cũng hoài nghi rằng thực ra Tử Thu không phải anh em sinh đôi của tôi?"

Lăng Vu Đề hơi ái ngại gật đầu, quả thực trong nháy mắt, cô có hoài nghi như thế.

"Lúc trước tôi còn đặc biệt hỏi mẹ, tôi nói có phải Tử Thu là con riêng của cha không? Có phải là vì bà ấy không đề tai tiếng của cha bị tuôn ra, cho nên mới nói rằng Tử Thu cùng tôi là anh em sinh đôi đúng không?"

Lăng Vu Đề tròn mắt lên nhìn anh: "Anh thật sự hỏi như vậy?"

Tịch Tử Hạ gật đầu: "Đúng mà, thật sự hỏi vậy đây."

"Sau đó thì sao?" Lăng Vu Đề có chút tò mò hỏi tiếp.

"Sau đó?" Tịch Tử Hạ nhướng lông mày lên cao, sau đó vô cùng đáng thương meo máo: "Sau đó liền ăn một trận đòn của mẹ."

"Phốc..." Lăng Vu Đề che miệng, khẽ cười thành tiếng.

Thấy Lăng Vu Đề nở nụ cười thì Tịch Tử Hạ cũng cười theo, không biết tại sao, trong lòng anh có loại cảm giác khác thường đối với Lăng Vu Đề.

Còn việc đó là cảm giác gì, chính anh cũng không nói ra được.

Thế nào thì anh cũng rất muốn thân cận với cô. Cho dù thân phận của cô là em dâu tương lai..

Xe chạy vào phủ Tổng thống, Tịch Tử Hạ xuống xe, tự mình mở cửa xe cho Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề xuống xe, hướng hần nói một tiếng cảm tạ.

"Người một nhà không cần khách khí, đi thôi."

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn phủ Tổng thống đèn đuốc sáng trưng, lúc này đã tám giờ tối nhưng Tịch Chí Cường còn đang chờ cô trở về dùng bữa.

Không thể không nói, Tịch Chí Cường vẫn rất tốt với con gái của bạn cũ là cô đây.

Thậm chí cô nghĩ rằng, nếu như lúc trước khi cha bị bệnh nặng, nếu cô tìm Tịch Chí Cường mà có thể gặp được ông ấy.

Có lẽ, cha sẽ không chết.

Cô, cũng sẽ không trở thành vũ nữ để trả nợ cho anh hai!

Đáng tiếc, trên đời này không có nếu như!

Người hầu đưa hành lý của Lăng Vu Đề trở về phòng, Lăng Vu Đề cùng Tịch Tử Hạ tới phòng ăn.

"Chào Tổng thống tiền sinh, chào phu nhân!" Lăng Vu Đề đứng trước cửa phòng ăn, lễ phép khom lưng với Tịch Chí Cường cùng Tịch phu nhân đang ngồi cạnh bàn ăn.

Nếu tất cả mọi người đều biết rằng cô đã khôi phục trí nhớ, vậy thì cô không thể gọi họ là cha mẹ như lúc trước. Cô cùng Tịch gia, vốn chẳng có quan hệ gì.

Tịch phu nhân lại không cảm thấy cách Lăng Vu Đề xưng hô có chỗ nào sai, bà vốn vô cùng không thích Lăng Vu Đề gọi bà là mẹ!

Tịch Chí Cường hơi nhíu mày: "Tiểu Vu, sao ra ngoài chơi một chuyến liền khách khí như vậy?"

Lăng Vu Đề ngồi thẳng lên, nhìn Tịch Chí Cường: "Trước đây là bởi vì không có trí nhớ, hiện giờ đã khôi phục nên tất nhiên không thể không biết lễ nghi, xưng hô loạn xạ thế được."

Tịch Chí Cường bắt được kiên định trong đáy mắt cô, cũng biết rằng hiện giờ ông có bảo Lăng Vu Đề đổi cách gọi thì cô cũng sẽ không sửa.

Trong lòng thầm than một tiếng, quả nhiên là con gái Lăng Hòa Ngọc mà! Dù có chấp như thế cả!

"Được rồi, nếu không muốn gọi cha, vậy thì gọi là bác đi. Gọi Tổng Thống tiền sinh, thực sự quá là khách khí! Nào, ở trên xe lửa khẳng định không có ăn ngon, hiện tại lại đây vào chỗ dùng cơm đi."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Hội trưởng phản công lược (21)

Edit: Aya Shinta

Tịch Chí Cường vung tay nói.

Lăng Vu Đề gật đầu, bước tới cạnh bàn ăn rồi ngồi xuống, Tịch Tử Hạ an vị ở đối diện cô.

Bốn người yên lặng dùng bữa xong, tuy rằng không có sống chung với Tịch Chí Cường bao lâu, nhưng cô cũng biết rằng Tịch Chí Cường sẽ nói chuyện sau bữa ăn nên không có lập tức đứng dậy rời đi, mà là đoan chính ngồi tại chỗ chờ Tịch Chí Cường mở miệng.

"Nếu Tiểu Vu đã khôi phục ký ức, như vậy những lời bác nói lúc trước, cần giải thích với con một chút."

Lăng Vu Đề gật đầu, nếu Tịch Chí Cường đã nói chuyện khiêm nhường với cô đến thế này rồi, cô cũng không thể không thuận theo: "Mời bác Tịch nói."

Thấy Lăng Vu Đề cũng không gọi mình là Tổng thống tiền sinh nữa, cuối cùng Tịch Chí Cường cũng coi như là có chút vui vẻ: "Mặc dù có vài lời là lừa con, thế nhưng cha con đúng là bạn cũ của ta. Sở dĩ ta nói con vẫn luôn ở Tịch gia từ khi cha con qua đời cũng là do không muốn đề cập đến những điều không tốt mà con đã trải qua. Con có thể hiểu suy nghĩ của bác không?"

Lăng Vu Đề gật đầu, khi chưa trở về thì cô cũng đã nghĩ thông suốt về việc tại sao Tịch Chí Cường lại phối hợp với Tịch Tử Thu để nói ra những lời nói dối này.

Đơn giản chính là vì không hy vọng cô biết mình đã từng là một vũ nữ.

Cô mỉm cười với Tịch Chí Cường: "Con rất biết ơn nỗi khổ tâm của bác Tịch, con biết rồi."

"Con biết là tốt rồi!" Tịch Chí Cường vui mừng gật đầu: "Cho tôi hôn ước của con cùng Tử Thu... bác cũng không có nói dối. Ta cùng cha con đã từng có ước định kết hôn gia. Bây giờ Tử Hạ có vị hôn thê, con với Tử Thu, cũng là vừa vặn."

Lăng Vu Đề hơi kinh ngạc: "Tại sao con chưa từng nghe cha nhắc đến việc hôn ước?"

"Có phải cha con sở hữu một miếng huyết ngọc bội hình bán nguyệt?" Tịch Chí Cường nhìn Lăng Vu Đề hỏi.

Lăng Vu Đề cau mày suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Đúng là có một miếng ngọc bội như vậy, con giữ ở trong ngăn hàng..." Đó là lúc trong nhà chỉ có thứ đó là vật đáng giá duy nhất, nhưng khi cha bệnh nặng cũng không cho phép cô cầm cổ mua thuốc.

Cô nhớ cha từng nói đó là tín vật mà bạn cũ đưa cho ông, nhưng cha cũng không có nói đó là tín vật gì cả.

Sau đó cha có qua đời, anh trai từng muốn lên kút lấy ngọc bội đi cầm, sau khi cô biết nên đã giấu ngọc bội đi.

Tiếp đó khi cô làm vũ nữ, liền gửi miếng ngọc bội là di vật của cha vào ngân hàng để bảo quản.

"Vậy thì đúng rồi, ngọc bội này là tổ truyền của Tịch gia. Lúc đó ta đưa cha con mảnh ngọc bội này, ông ấy cũng cho ta ngọc bội gia truyền của Lăng gia. Chúng ta ước định chờ khi thành gia lập nghiệp thì kết làm thân gia. Chỉ là sau đó, ta không tìm được các con..."

Thực ra Tịch Chí Cường nói dối, ước định kết làm thân gia cũng chỉ là câu nói đùa, việc trao đổi ngọc bội chỉ là vật trao đổi khi bọn họ kết bái mà thôi.

Chỉ là ông đã nhìn ra ý muốn rời khỏi đời của Lăng Vu Đề, cho nên mới phải đề cập đến hôn ước để Lăng Vu Đề an tâm ở lại Tịch gia.

Một cô gái yếu đuối như con bé, rồi đi Tịch gia thì có thể làm cái gì đây? Chẳng lẽ còn phải về ca vũ thính Lợi Á làm vũ nữ sao?!

Xét trên giao tình với Lăng Hòa Ngọc, Tịch Chí Cường cũng tuyệt đối không cho phép!

Hướng chỉ, con trai ông lại có tâm ý với Lăng Vu Đề như vậy.

Tịch Chí Cường khiến Lăng Vu Đề phản không rõ thật giả, bởi vì quá thực cha đã từng nói rằng mảnh ngọc bội này là tín vật. Như vậy, đây có phải là tín vật đính hôn mà Tịch Chí Cường nói tới không?

Nếu như phải, vậy đến cùng thì cô... có lấy chồng hay không?

Nhìn thấy xoắn xuýt cùng do dự trong mắt Lăng Vu Đề, Tịch Chí Cường vội vã động viên: "Con cũng chớ suy nghĩ quá nhiều, bác biết con cũng không có ý với Tử Thu nhà bác, thế nhưng cảm tình có thể bồi dưỡng mà, hơn nữa Tử Thu là một người đáng để dựa vào! Bác cũng không bức con lập tức phải gả cho Tử Thu, trước tiên con ở Tịch gia. Hai năm, sau hai năm, nếu như con vẫn không muốn gả cho Tử Thu, bác cũng không miễn cưỡng con, được không?"

Nếu Tịch Chí Cường đã nói như vậy rồi, Lăng Vu Đề còn có lý do gì để từ chối đây? Cô gật đầu, đồng ý với Tịch Chí Cường.

Lúc này Tịch Chí Cường mới cười hài lòng, sau đó lại hỏi cô những ngày qua ở bên ngoài như thế nào rồi ông mới báo cô trở về phòng nghỉ ngơi.

Lăng Vu Đề đứng trước cửa phòng Tịch Tử Thu nhưng không có lập tức mở cửa đi vào.

"Làm sao vậy?" Tịch Tử Hạ nghi hoặc mà nhìn cô bất động. Phòng của anh ngay ở đối diện phòng Tịch Tử Thu.

Lăng Vu Đề nhìn Tịch Tử Hạ một chút rồi do dự, sau đó lắc đầu khe khẽ. Thực ra là cô muốn nhờ người ta sắp xếp cho cô phòng cho khách là được, không cần ở lại phòng của Tịch Tử Thu.

Tịch Tử Hạ cũng không biết thuật đọc tâm, không biết ý nghĩ của Lăng Vu Đề. Anh nghiêng đầu: "Bây giờ tôi muốn ra ngoài đi xem phim, em muốn đi không?"

Xem phim? Nếu như là trước đây, Lăng Vu Đề chắc chắn sẽ không do dự mà gật đầu đáp ứng rồi.

Chỉ là hiện tại...

"Không được, tôi hơi mệt." Từ chối lời mời của Tịch Tử Hạ rồi Lăng Vu Đề đẩy cửa phòng rồi đi vào, sau đó cười khách sáo với Tịch Tử Hạ vẫn còn đang nhìn mình, đóng cửa phòng.

Hành lý của cô đã được người hầu đưa vào phòng và xếp vào trong tủ quần áo, trong phòng có thêm rất nhiều đồ dùng của nữ, căn phòng vốn có chút đơn điệu lại mang tới hơi thở của cô.

Khẽ thở dài một hơi, nếu Tịch Chí Cường đã nói thế rồi, vậy thì cô vẫn nên tạm thời ở lại Tịch gia.

Nếu như tương lai... Có thích Tịch Tử Thu, hoặc là Tịch Tử Thu thích người khác thì nói sau vậy.

Rong nổi mấy ngày trên xe lửa cũng đã khiến Lăng Vu Đề rất mệt mỏi, sau khi rửa mặt thì cô đi ngủ sớm --

Phù Chúc Tư lệnh.

"Cái gì? Lăng Vu Đề trở về? Trở về một mình?!" Một cô gái có gương mặt tinh xảo, ăn mặc một bộ váy màu tím nhạt, trong tay còn cầm túi xách.

Có thể thấy, cô ấy trang điểm tỉ mỉ để chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này cô hơi kinh ngạc cầm điện thoại, nghe người bên kia nói chuyện.

Một hồi lâu, cô mới nói một tiếng: "Quan sát thật kỹ mọi hành động của Lăng Vu Đề ở Tịch gia!" Rồi cúp điện thoại.

Cô vút túi qua một bên, sắc mặt có chút khó coi mà ngồi ở trên ghế sofa.

Người vừa gọi điện thoại tới là cơ sở ngầm mà Chúc San San mua chuộc ở Tịch gia. Chính là để chú ý cận kề tất cả mọi hành động của Tịch Tử Hạ.

Về sau, khi biết Lăng Vu Đề vào Tịch gia nên lại để cho cơ sở ngầm kia chú ý nhiều đến Lăng Vu Đề.

Tối hôm nay, vậy mà Lăng Vu Đề lại trở về một mình, còn được Tịch Tử Hạ tự mình tới ga xe lửa đón!

Chúc San San cắn môi dưới, Lăng Vu Đề, sao cô lại không ngoan ngoãn ở bên người nam phụ Tịch Tử Thu kia!

Không phải cô muốn nằm vào Lăng Vu Đề, mà là cô thực sự quá lo sợ về vầng sáng trên người nữ chủ Lăng Vu Đề, nếu như Tịch Tử Hạ yêu Lăng Vu Đề, vậy thì cô biết làm sao bây giờ?!

Cô tuyệt đối sẽ không cho phép khả năng này xảy ra!

"Đại tiểu thư, Tịch đại thiếu tới đón người, xe ngay ở cửa."

Người hầu lên tiếng nên khiến Chúc San San hồi thần, cô vừa mới trang điểm sửa soạn tỉ mỉ chính là để cùng đi xem phim với Tịch Tử Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 271: Hội trưởng phản công lược (22)

Chương 271: Hội trưởng phản công lược (22)

Edit: Aya Shinta

Đáp một tiếng, Chúc San San cầm lấy túi xách rồi đứng dậy khỏi ghế sofa.

Cô đưa tay vỗ vỗ gò má, điều chỉnh vẻ mặt của bản thân rồi mới nở nụ cười đẹp đẽ hoạt bát, nhấc chân ra cửa.

"Chờ lâu lắm rồi sao? Xin lỗi, vì muốn mình được xinh đẹp nhất mà xuất hiện trước mặt anh nên khi trang điểm, em đã do dự rất lâu."

Chúc San San đi tới bên người Tịch Từ Hạ, nháy mắt nói.

Tịch Từ Hạ lịch thiệp mở cửa xe cho Chúc San San: "Không sao, hôm nay em rất đẹp! Lên xe đi."

Quả thực Chúc San San rất xinh đẹp, chỉ là so với Lăng Vu Đề thì hai người là hai loại hình khác nhau.

Lăng Vu Đề là loại hình gì nhỉ? Tịch Từ Hạ không khỏi xuất thần suy nghĩ.

Khi cô trang điểm đậm thì quyền rũ động lòng người, để mặt mộc thì thanh nhã đoan trang, khi mắt trí nhớ thì đơn thuần đáng yêu...

À... Có rất nhiều loại hình.

Cảm giác của phụ nữ đều rất nhạy bén, người đàn ông ngồi ở bên cạnh mình mà đang nghĩ về một cô gái khác, sao Chúc San San lại không biết được!

Cô không tỏ ra chút khác thường nào, mở miệng hỏi: "Không biết hiện giờ anh Từ Thu cùng Lăng tiểu thư đang đi chơi ở đâu đây?"

Nghe Chúc San San hỏi, Tịch Từ Hạ cũng không nghĩ gì khác mà trực tiếp mở miệng trả lời cô: "Từ Thu ở Tây Bình, tối nay Vu Đề vừa mới về đến nhà."

Vu Đề!! Vậy mà Tịch Từ Hạ lại gọi Lăng Vu Đề thân thiết như vậy?! Phải biết rằng cho tới bây giờ, Tịch Từ Hạ vẫn gọi cô là San San muội muội!

San San thì San San thôi, vậy mà anh lại muốn thêm hai chữ muội muội vào sau nữa.

Khi hai người ra ngoài, kẻ không quen biết còn trực tiếp xem bọn họ là hai anh em!

Nhưng anh ấy lại gọi Lăng Vu Đề là Vu Đề?!

Chúc San San sụp mặt xuống, trong lòng có chút không vui vẻ.

Hình như nhận ra tâm trạng của Chúc San San hơi chấp chờn nên Tịch Từ Hạ nghiêng đầu nhìn cô: "San San muội muội, làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?"

Chúc San San giương mắt rồi mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, chỉ là em đang nghĩ rằng nếu Lăng tiểu thư trở về, vậy ngày mai em nên đi thăm cô ấy một chút. Dù sao em với cô ấy cũng trạc tuổi nhau, nói chuyện phiếm với cô ấy để cô ấy bớt nhàm chán cũng tốt."

Tịch Từ Hạ cũng tán đồng với lời này, dù sao anh vẫn là nam, hơn nữa còn là anh chồng tương lai của Lăng Vu Đề. Coi như có lo lắng vì Lăng Vu Đề không có ai để tán gẫu thì anh cũng không thể luôn ở bên cạnh Lăng Vu Đề được.

Chúc San San lớn hơn Lăng Vu Đề bốn tuổi, mặc dù tuổi tác vẫn chênh lệch một chút nhưng tốt xấu cũng đều là con gái cả! Hai cô gái cùng đi dạo phố trò chuyện gì đó, cùng xem như giết thời gian được.

"Được, Vu Đề nhất định sẽ rất vui vì có em đi cùng với cô ấy! Vốn là tôi còn mời cô ấy cùng đi xem phim, chỉ là cô ấy xe lừa, quá mệt mỏi nên cần nghỉ ngơi."

Tịch Từ Hạ, không thể nghĩ ngờ rằng anh đang kéo cừu hận cho Lăng Vu Đề rồi!

Chúc San San vốn còn nghĩ rằng chỉ cần Lăng Vu Đề cùng Tịch Từ Hạ không có gì với nhau, như vậy cô cũng không đụng chạm gì đến Lăng Vu Đề cả.

Nhưng ngay khi hai người hẹn hò mà Từ Hạ còn muốn dẫn Lăng Vu Đề theo, đây là có ý gì?!

Chúc San San âm thầm cắn răng, quyết định rằng ngày mai phải cố gắng đi gặp Lăng Vu Đề kia!

Lúc này, Lăng Vu Đề cũng không biết rằng mình đã bị Chúc San San xem là tình địch, cô ngu rất ngon, cũng không có nằm mơ.

Đến khi Lăng Vu Đề tỉnh lại thì đã gần trưa rồi.

Sau khi rửa mặt thì cô xuống dưới lầu, Tịch phu nhân đang ngồi ở trên ghế sofa vừa uống cà phê, vừa nghe nhạc.

"Bác gái." Lăng Vu Đề gọi một tiếng.

Tịch phu nhân liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề một chút rồi cười lạnh một tiếng: "Nghe nói vũ nữ các cô đều ngủ thẳng đến buổi chiều mới dậy, cô dậy giờ này vẫn còn tỉnh là sớm đấy!"

Giọng điệu cứng thái độ của Tịch phu nhân đặc biệt không tốt, liếc mắt một cái mà cứ như là đang nhìn bụi bặm vậy.

Lăng Vu Đề nắm tay lại thật chặt, ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Cô biết chắc chắn Tịch phu nhân không thích mình, chỉ khi có Tịch Chí Cường thì bà ấy mới không dám nói thẳng mặt ra như thế này.

Hiện giờ trong lòng Tịch phu nhân nghĩ rằng, Tịch Chí Cường muốn nhận Lăng Vu Đề là con dâu, thế nhưng bà không nhận!

Trước đây là bởi vì Lăng Vu Đề không có trí nhớ, hơn nữa có Tịch Chí Cường nên bà cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà ngầm thừa nhận.

Hiện giờ, Lăng Vu Đề đã khôi phục ký ức nên khác rồi, không dễ cập tới việc Tịch Từ Thu giết anh trai của cô thì cô có ghi hận hay không. Cô xuất thân là một vũ nữ, cho dù trước kia là con gái dòng dõi thư hương nhưng cũng không che giấu được sự thực rằng cô đã làm việc trong ca vũ thỉnh được nửa năm!

Bây giờ Tịch phu nhân muốn bức Lăng Vu Đề tự mình rời khỏi Tịch gia!

Bị người khác nói như thế, không có cảm giác nhục nhã thì là già. Lăng Vu Đề đứng ở đó, có một loại kích động muốn rời khỏi Tịch gia ngay lập tức.

"Reng reng reng..." Tiếng chuông điện thoại vang lên, một người hầu đến nghe điện thoại: "Đây là phù Tổng thống... A, là tướng quân à! Ngài tìm phu... Lăng tiểu thư, vắng."

Người hầu đứng thẳng người, quay qua nhìn Lăng Vu Đề: "Lăng tiểu thư, tướng quân tìm ngài."

Lăng Vu Đề liếc mắt nhìn Tịch phu nhân vừa mới kích động chuẩn bị nhận lấy ống nghe khi biết con trai gọi về thì sắc mặt đã khó coi vì con trai không có tìm bà.

Cô hít sâu một hơi rồi mới bước tới nhận lấy điện thoại, nói một tiếng "cảm ơn" với người hầu.

"Là em, Lăng Vu Đề đây." Cô nói với điện thoại, vậy mà trong lòng lại hơi sốt sắng.

"Tiểu Vu, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Giọng nói của Tịch Từ Thu truyền từ đầu bên kia, hơi trầm thấp. Mỗi lần anh mở miệng đều làm cho người ta có một loại cảm giác rằng anh đang rất chuyên chú.

Chỉ là một câu nói quan tâm vô cùng đơn giản mà viên mắt Lăng Vu Đề đã hơi ướt át. Không biết tại sao mình lại muốn khóc quá! Cô nghĩ rằng, có thể rằng Tịch Từ Thu quá tí mỉa chu đáo nên khiến cô hư mất rồi.

Cô không có trả lời Tịch Từ Thu ngay, nhưng anh lại cảm giác được độ hào cảm của Lăng Vu Đề đối với mình lại tăng thêm mười điểm!

"Tiểu Vu?"

"Vâng, em ngủ ngon lắm, anh thì sao?" Lăng Vu Đề nháy mắt một cái, nhẹ giọng nói.

"Tôi cũng ngủ rất ngon." Cùng với lời của Tịch Từ Thu, tiếng bom cũng truyền từ bên kia tới.

Lăng Vu Đề hơi nhúm mày lại, anh ấy thực sự ngủ rất ngon sao?

Tịch Từ Thu lại mở miệng: "Hôm nay gọi cuộc điện thoại này về vì sau này không thể ngày nào cũng gọi được. Có điều tôi sẽ nhanh chóng trở về Đồ thành, em phải ăn ngon ngủ ngon, biết không?"

Anh phải đích thân tập kích chủ thành của quân Thanh Lôi, cho nên không thể mỗi ngày đều gọi điện báo bình an được.

"Được... Từ Thu, anh phải chú ý an toàn! Lúc trở về, em sẽ tới ga xe đón anh!"

Vừa dứt lời, hình như cô nghe thấy tiếng vui có chút vui vẻ của Tịch Từ Thu ở đầu bên kia, sau đó anh nói: "Được." Anh tin rằng không tới một tháng, anh sẽ đánh thắng trận trở về!

Cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tịch phu nhân đang nhìn chăm chăm điện thoại, ngừng một chút: "Từ Thu, anh nói chuyện với mẹ anh đi."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền đưa ống nghe cho Tịch phu nhân đã không thể chờ đợi được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 272: Hội trưởng phản công lược (23)

Chương 272: Hội trưởng phản công lược (23)

Edit: Aya Shinta

Tịch phu nhân nhận lấy điện thoại thì đã vội vàng nói: "Thu Nhi à, con ở Tây Bình có khỏe không? Có bị thương gì không? Ăn có ngon không?... A ~ mẹ biết rồi! Con yên tâm đi, mẹ cũng đâu phải con cọp cái, biết rồi biết rồi. Con nhất định phải trở về bình an, à! Ủ, vậy thì, vậy con cứ cúp máy trước đi. Nhất định phải chú ý an toàn đấy..."

Lời còn chưa nói xong, Tịch Từ Thu bên kia hình như trực tiếp cúp điện thoại, khiến Tịch phu nhân ngầy ngốc trong một lúc.

Lăng Vu Đề đứng ở đó, thấy Tịch phu nhân hồi thần lại thì liếc mình một cái. Mím môi một chút, cô quyết định sẽ không để ý đến Tịch phu nhân nữa.

Cô xoay người lên lầu, cũng không ăn sáng vì cũng sắp trưa rồi.

Mới vừa tới cầu thang thì cô gặp phải Tịch Từ Hạ vừa mới rời giường.

"Trưa tốt lành! Vu Đề." Anh cầm túi công văn, hình như đang chuẩn bị ra ngoài.

Lăng Vu Đề gật đầu: "Trưa tốt lành." Sau khi trả lời, cô trực tiếp đi qua bên người Tịch Từ Hạ.

Tịch Từ Hạ đứng tại chỗ một lúc, ban nãy anh cảm thấy Lăng Vu Đề có chút không vui vẻ.

Bước chân xuống bậc cầu thang cuối cùng rồi đi tới phòng khách, khi thấy Tịch phu nhân thì Tịch Từ Hạ đã hiểu rõ.

"Mẹ, không phải mẹ lại làm khó Vu Đề rồi đấy à?"

Nghe Tịch Từ Hạ hỏi thế thì Tịch phu nhân không vui, bà vốn đã không vui rồi: "Con nói gì vậy?! Cái gì mà làm khó cô ta? Cô ta lại là vị hôn thê cha con chỉ định cho Thu Nhi, mẹ nào dám làm khó cô ta!?"

Huống chi, vừa nãy hiếm khi bà nhận được được thoại của Tịch Từ Thu, kết quả Tịch Từ Thu lại nói bà đừng làm khó Lăng Vu Đề gì gì đấy!

Điều này khiến lòng Tịch phu nhân càng thêm bực bội!

Tịch Từ Hạ cũng không ngu ngốc, nếu Tịch phu nhân đã nói thế, vậy thì chắc chắn vừa nãy bà đã nói gì đó với Lăng Vu Đề.

Không đành lòng để Lăng Vu Đề bị Tịch phu nhân làm khó khi cô ở Tịch gia nên Tịch Từ Hạ đi tới ngồi bên người Tịch phu nhân.

"Mẹ, mẹ cũng biết Vu Đề là vị hôn thê cha chỉ định cho Từ Thu, hơn nữa Vu Đề cũng là vợ chưa cưới mà Từ Thu tự chọn. Nếu mẹ dọa có ấy sợ chạy mất, vậy thì việc Từ Thu cả đời không lấy vợ cũng có thể xảy ra. Mẹ còn muốn ôm cháu hay không vậy?"

Nói thế nào thì cũng là em trai của anh, cho dù Tịch Từ Hạ có cảm giác đặc biệt với Lăng Vu Đề thì anh cũng không đi cướp người mà em trai mình thích! Cho nên anh cũng đã nhắc nhở mình, Lăng Vu Đề chính là em dâu tương lai của anh!

Tịch phu nhân cũng hiểu rõ tính tình của con trai út, nếu như không cho anh cưới Lăng Vu Đề, có lẽ sẽ cả đời không cưới! Bà không có cách nào để ép buộc Tịch Từ Thu cả!

"Nhưng mà... Nói thế nào thì Lăng Vu Đề kia cũng có xuất thân là vũ nữ! Thân phận thấp kém không thể tả như vậy, sao có thể xứng với Thu Nhi!? Xứng với Tịch gia chúng ta!"

Bà cũng không muốn khi người ta nhắc đến Nhị thiếu phu nhân Tịch gia, sẽ nói rằng: "Ồ, Nhị thiếu phu nhân Tịch gia kia, nghe nói xuất thân là vũ nữ đấy!"

"Nếu như làm vợ lẽ thì mẹ không có ý kiến gì cả. Dù là thứ người không ra gì..."

Tịch phu nhân còn chưa hết lời thì Tịch Từ Hạ cả vội ngắt ngang lời bà: "Mẹ, lời này mẹ nói một lần trước mặt con thì thôi, nhưng tuyệt đối đừng nói trước mặt cho cùng Từ Thu. Thứ nhất, Vu Đề là người trong lòng của Từ Thu, thứ hai, Vu Đề lại là con gái anh em kết nghĩa của cha! Mẹ cảm thấy cha có thể khoan nhượng để con gái của anh em mình làm vợ lẽ!?" Chính là anh cũng không thể chấp nhận được!

Tịch phu nhân mới nhận ra được điều này, đứng thế, cảm tình giữa Tịch Chí Cường và Lăng Hóa Ngọc kia rất tốt. Đừng nói là gã Lăng Vu Đề cho con trai út, chính là gã cho con trai lớn làm dâu cả thì phỏng chừng ông cũng gật đầu đồng ý!

Một hồi lâu sau, bà mới thở dài một hơi: "Quên đi, nếu Thu Nhi thích... nếu Lăng Vu Đề kia là một người an phận thủ thường... thì bỏ qua."

Thấy Tịch phu nhân thỏa hiệp rồi, Tịch Từ Hạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh nghĩ, nếu như anh cùng Lăng Vu Đề ở bên nhau, Tịch phu nhân tuyệt đối cũng không sẽ nói chuyện như thế này.

Nhưng Tịch Từ Thu không giống thế, trời sinh cậu ta tính tình lạnh lùng tới cực điểm! Đừng nói đến việc thân cận với nữ giới, chính là với người nhà thì ngoại trừ việc công, có thể không mở miệng thì cậu ta sẽ không mở miệng.

Một người như thế, vậy mà lại quan tâm, tỉ mỉ chu đáo với Lăng Vu Đề đến chừng ấy! Tịch Từ Thu như thế kia, có ai gặp được?!

Nếu như không có Lăng Vu Đề thì sợ rằng cũng không ai có thể nhìn thấy một mặt khác của Tịch Từ Thu!

Mà anh lại không được thế, thứ nhất anh là con trai trưởng của Tịch gia, thứ hai anh cũng không có cái gì mà không muốn tiếp xúc với nữ giới, thứ ba... Tịch phu nhân cũng không có quan tâm đến suy nghĩ của anh đến vậy...

Đúng thế đấy, từ nhỏ, Tịch phu nhân đã thương yêu cậu em trai Từ Thu này nhất. Mặc kệ là việc gì, người đầu tiên bà nghĩ đến không phải là con trai lớn, mà là con trai út Tịch Từ Thu!

Anh nghĩ rằng, có lẽ là do từ nhỏ thì Từ Thu đã thiếu hụt về sức khỏe, nên mới khiến Tịch phu nhân quan tâm con trai út theo thói quen.

"Được rồi mẹ, thời gian không còn sớm, buổi trưa con có hẹn người khác bàn chuyện làm ăn nên đi trước đây!" Nói xong, Tịch Từ Hạ liền rời ghế sofa, cầm túi công văn chuẩn bị rời đi.

Tịch phu nhân cũng đứng dậy theo: "Buổi trưa không ăn ở nhà sao?"

"Không được, mẹ cùng Vu Đề ăn đi."

Nhìn Tịch Từ Hạ không quay đầu lại mà đã rời đi, Tịch phu nhân thở dài một hơi: "Muốn nó đi theo chính trị mà nó một mực muốn đi theo thương nghiệp. Sĩ công nông thương, Hạ Nhi này, chấp nhất muốn đi làm cái cấp thấp nhất!"

Nghe thấy lời oán giận của Tịch phu nhân, tất cả người hầu đều tự ngầm hiểu rằng chưa nghe thấy gì cả. Dù sao thì Tịch phu nhân nói những lời này cũng không phải để bọn họ đáp lại."

Có điều nếu để cho bọn họ nói thì Tịch Từ Hạ theo thương nghiệp cũng không có gì, chẳng phải ngay cả Tịch Chí Cường cũng không hề nói gì sao?!

Tịch Từ Hạ rất có đầu óc buôn bán, một nửa nguồn tài chính của Tịch gia đều dựa vào Tịch Từ Hạ làm ăn kiếm lời mà có.

Cho nên mới nói, hai thiếu gia của nhà họ Tịch đều là rồng trong loài người, mỗi người một vẻ!

Buổi trưa, Tịch phu nhân sai người lên lầu gọi Lãng Vu Đề xuống dùng cơm, tuy bà vẫn không thấy vui khi nhìn thấy Lãng Vu Đề nhưng cũng không nói lời cay nghiệt gì cả.

Hai người không nói một lời mà dùng cơm trưa, dùng xong thì Lãng Vu Đề trở về phòng, hai người yên ổn không động chạm gì đến nhau.

Lúc xế chiều, Lãng Vu Đề chuẩn bị ra ngoài một chuyến để tới ngân hàng lấy mảnh ngọc bội kia ra.

Thời tiết hôm nay hơi lạnh nên cơ mặc một bộ sườn xám có tay màu xanh biển, sau đó khoác thêm một cái áo choàng màu trắng, búi tóc lên.

Lấy chìa khóa ngân hàng từ trong hộp đồ trang sức, trước đó những thứ này đều còn ở trong ca vũ thính Lợi Á. Cô nghĩ, chắc là Tịch Từ Thu sai người thu hồi lại giùm cô.

Đồ của cô ở ca vũ thính, những thứ tương đối quan trọng đều được chuyển về.

Cô bỏ chìa khóa vào trong túi xách của mình rồi đi xuống lầu.

"Bác gái, con muốn đi ra ngoài một chuyến." Là một văn bối, coi như Tịch phu nhân không thích cô thì khi ra ngoài, cô vẫn cần phải nói một tiếng.

Tịch phu nhân không có giương mắt nhìn cô nhưng cũng đáp một tiếng: "Ừm, để tài xế đưa cô đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Hội trưởng phản công lược (24)

Edit: Aya Shinta

Tuy ngữ điệu cũng không tốt cho lắm, nhưng cũng không có cay nghiệt như lúc trước.

Tịch phu nhân lập tức thay đổi thái độ, không cần đoán cũng biết là do Tịch Từ Hạ đã nói gì đó với bà.

Cô khẽ gật đầu: "Vâng."

"Lãng tiểu thư muốn đi đâu?" Tài xế là một thanh niên khá là tuấn tú, nghe nói là con trai của cô đầu bếp.

"Tôi ngân hàng Trung Kiến." Lãng Vu Đề đáp.

"Được rồi."

Xe hơi đen chậm rãi chạy khỏi cổng lớn phủ Tổng thống, chạy ngang qua một chiếc xe hơi màu đen khác.

Cô cùng người trong chiếc xe kia cùng xoay qua, ánh mắt lướt qua nhau một chút.

Ánh mắt của người nọ hơi phức tạp, trí nhớ của Lãng Vu Đề luôn rất tốt nên dù chỉ gặp qua một lần thì cô vẫn nhận ra rằng người ngồi trên xe là Chúc San San, vị hôn thê của Tịch Từ Hạ.

Theo lẽ nghĩa, cô gật đầu với Chúc San San.

Không kịp xem Chúc San San có đáp lại mình hay không thì hai chiếc xe đã kéo dài khoảng cách.

Xe hơi của Chúc San San ngừng lại trước cổng phủ Tổng thống nhưng cô không có xuống xe ngay, mà giương mắt hỏi tài xế: "Vừa nãy anh có thấy Tịch đại thiếu trên xe không?"

Tài xế ngẩn người trong chốc lát, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Ê, tôi không xem kỹ... hình như không có."

Chúc San San trừng tài xế một chút, nãy cô chỉ chú ý đến Lãng Vu Đề nên không có lưu ý đến việc chỉ có một mình Lãng Vu Đề trong xe hay không.

Bình thường Tịch Từ Hạ thích lái xe, ban nãy hình như cô nhìn thấy người lái xe là một thanh niên, mặt mũi lại không có vẻ ý đến!

Tay cầm túi xách xiết lại thật chặt, cô ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Tài xế chần chờ một chút rồi mới đánh bạo mở miệng: "Tiểu thư có xuống xe không?"

"Không xuống xe chẳng lẽ còn muốn quay ngược trở về à!?" Chúc San San lại trừng tài xế một chút, không vui mà nói. Sau đó mới nhấc chân bước xuống xe.

Chỉ cần một hơi thở, Chúc San San mới còn đang thờ phỉ đường như lập tức biến thành một người khác, mặt nở nụ cười đi vào trong biệt thự.

"Dì Mẫn, con đến thăm đi!"

Người còn chưa tới thì tiếng đã lên rồi.

Tịch phu nhân đặt tờ báo trong tay xuống, cười nhìn về phía phát ra âm thanh: "San San đến rồi à! Ôi trời, cũng chỉ có con bé là con đây tốn lòng tới thăm bà già này!"

Chúc San San ngồi sát bên Tịch phu nhân: "Dì Mẫn không già chút nào, nếu như đi với San San cùng đi ra ngoài, nhất định sẽ bị người ta cho rằng là hai chị em đây!"

"Chỉ có cái miệng nhỏ của con biết đồ đi vui!" Cho dù không có nhiều ý mới nhưng Tịch phu nhân cứ thích như vậy.

Thực ra cũng phân biệt là ai nói câu này nữa. Nếu như là Lãng Vu Đề nói, có lẽ Tịch phu nhân cũng chỉ cho rằng Lãng Vu Đề đang giả mù sa mưa mà nịnh hót bà.

"Nào có, rõ ràng người ta đang nói thật mà!" Chúc San San kéo cánh tay Tịch phu nhân, làm nũng.

Kéo Tịch phu nhân hân huyên một lúc rồi cô mới như vô ý hỏi rằng: "Hôm qua đi xem phim với anh Từ Hạ, nghe anh ấy nói rằng hình như Lãng tiểu thư đã trở về, sao không thấy có ấy nhỉ? Cũng không thấy anh Từ Hạ nữa?"

Vừa nhắc đến Lãng Vu Đề thì Tịch phu nhân không vui gì mấy: "Đi ra ngoài rồi, Hạ Nhi cũng đi ra ngoài."

Bà vừa dứt lời thì Chúc San San cứng còng một hồi. Nếu như nhìn kỹ thì có thể thấy sắc mặt của cô ta có chút âm trầm.

Có điều Tịch phu nhân cũng không chú ý tới, khi bà nghiêng đầu nhìn Chúc San San thì cô ta đã giấu nhem về u ám của mình đi.

Cô không có hỏi là có phải Tịch Từ Hạ ra ngoài cùng Lãng Vu Đề hay không mà tự cho rằng như thế! Trong lòng âm thầm ghim Lãng Vu Đề một cái.

Chúc San San đã sớm quyết định rằng thế giới này bất luận có phải là cuốn tiểu thuyết cô ta đã đọc hay không, cô ta vẫn phải đề phòng Lăng Vu Đề thật chặt chẽ.

Nhưng làm thế nào để có thể ngăn cản Tịch Từ Hạ ở bên Lăng Vu Đề đây?

Giết Lăng Vu Đề?!

Không, cô ta cũng không muốn làm như vậy. Trước khi tới thế giới này, cô ta vẫn là một công dân tuân thủ luật pháp. Trước đó cô ta dùng thủ đoạn hãm hại anh trai Lăng Vu Đề, sau đó bức bách Lăng Vu Đề bán mình thì đã cảm thấy bản thân rất dễ tiện rồi.

Cô ta không muốn bản thân thật sự biến thành nữ phụ ác độc!

Mất tập trung mà trò chuyện với Tịch phu nhân, nghe Tịch phu nhân oán thán rằng bà không thích Lăng Vu Đề đến mức nào, lại nhắc đến việc Tịch Từ Thu quan tâm đến Lăng Vu Đề.

Cô ta đột nhiên thông suốt, đúng thế, không phải còn có Tịch Từ Thu à!?

Thân phận hiện giờ của Lăng Vu Đề là vị hôn thê của Tịch Từ Thu đấy! Cho dù Tịch Từ Thu này có phải là nam phụ kia hay không thì Chúc San San cũng biết tính tình của anh, giống như trong tiểu thuyết có nhắc tới.

Vậy thì nếu anh ta đã nhận định là Lăng Vu Đề thì tuyệt đối sẽ không buông tay.

Tuy Tịch Từ Hạ có lúc cá lơ phát phờ một chút nhưng không thể không thừa nhận rằng, anh vẫn rất quan tâm đến người em trai Tịch Từ Thu này.

Cho nên chỉ cần Lăng Vu Đề vẫn là vị hôn thê của Tịch Từ Thu, Tịch Từ Hạ cùng Lăng Vu Đề sẽ không đi đến đâu cả!

Nghĩ như vậy, Chúc San San lại cảm thấy thoải nghi cùng lo lắng lúc trước đều không cần thiết. Cô vẫn nên chuyên tâm đến việc lấy được trái tim của Tịch Từ Hạ thì hơn!

"San San, con cũng hai mươi hai rồi, còn Hạ Nhi cũng hai mươi lăm. Đi thấy chọn ngày đi, việc kết hôn của các con cũng nên tiến hành rồi!"

Tịch phu nhân vừa nói xong, Chúc San San đã sáng mắt lên. Cô đã muốn kết hôn với Tịch Từ Hạ từ lâu, không nói tới việc hiện giờ anh có thích cô hay không nhưng hai người hết hôn rồi thì có thể sống chung hàng ngày.

Chúc San San tin rằng vào một ngày nào đó, Tịch Từ Hạ sẽ yêu cô!

Có điều... "Dù sao thì con cũng không có ý kiến, nhưng không phải anh Từ Hạ nói rằng không muốn kết hôn sớm sao?" Chúc San San hơi mất mát nói.

Việc kết hôn, bất kể là Tịch phu nhân hay là cha mẹ cô đều đã đề cập nhiều lần, có mấy lần là nhắc ngay trước mặt Tịch Từ Hạ. Chỉ là mỗi lần nói bóng nói gió hay nhắc trực tiếp, Tịch Từ Hạ đều có thể chặn ngược chuyện này trở lại.

Tịch phu nhân hừ một tiếng: "Không thể chiều theo nó được! Còn sớm há?!. Đã hai mươi lăm rồi, người cùng tuổi nó cũng làm cha được mấy năm rồi đấy!"

Tịch Từ Thu ở bên ngoài quanh năm suốt tháng nên bà cũng không thúc giục. Hon nữa Lăng Vu Đề kia mới mười tám tuổi, bà còn hi vọng rằng hai năm sau thì Lăng Vu Đề sẽ từ chối gả cho Tịch Từ Thu đây này!

Lần này, thái độ của Tịch phu nhân khá quyết liệt, bà nắm lấy tay Chúc San San: "San San con chờ đi, mấy ngày nữa đi sẽ bàn bạc chuyện訂 hôn với cha mẹ con. Chỗ Hạ Nhi, có đi đây."

Lời Tịch phu nhân như một liều thuốc an thần, Chúc San San đó mới gật đầu: "Vậy thì San San sẽ chờ."

Ở bên ngoài, sau khi bàn bạc chuyện làm ăn rồi trở về xe thì Tịch Từ Hạ đột nhiên hỏi hơi một cái, anh nhủ mảy: "Lẽ nào là cô gái xinh đẹp nào đang nhớ tới mình?"

Anh cười cười nhún vai, lái xe về công ty của mình. Khi chạy ngang qua ngân hàng Trung Kiến thì anh giảm chân phanh lại.

Có một bóng người quen thuộc đi ra khỏi cửa ngân hàng, chỉ có một mình. Người kia dừng ở cửa một chút rồi mới đi về một hướng.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 274: Hội trưởng phản công lược (25)

Edit: Aya Shinta

Tịch Từ Hạ hơi nhủ mảy một lúc, nhìn hướng đi của Lăng Vu Đề thì cũng không phải là đường về phủ Tổng thống.

Tịch Từ Hạ khởi động xe, vốn là anh chuẩn bị về công ty nhưng lòng hiếu kỳ lại quá phá nên anh quyết định đi theo sau Lăng Vu Đề, để xem đến cùng thì cô muốn tới nơi nào?

Sau khi Lăng Vu Đề được tài xế Vĩnh Yên đưa đến ngân hàng thì cô nói anh ta trở về. Bởi vì cô cũng không có dự định lập tức trở về phủ Tổng thống sau khi lấy được ngọc bội.

Lấy được mảnh ngọc bội mà mình vẫn luôn cất giấu rồi, Lăng Vu Đề hơi khựng lại một chút thì cô đi bộ tới nơi đã từng là Lăng phủ.

Khi đứng trước cửa phủ nhà họ Lăng đã rách nát không thể tả, chỉ có thể thấy ngợ ngợ nét huy hoàng của quá khứ thì Lăng Vu Đề hơi cảm khái.

Mười hai năm trước, cô cũng chỉ có sáu tuổi nên ký ức về Lăng phủ cũng không rõ ràng lắm. Cô chỉ nhớ mang máng rằng trước sáu tuổi, cuộc sống của cô cũng coi như là cơm áo không lo.

Dòng dõi của nhà họ Lăng nhiều, nhưng đều là thư sinh yếu đuối. Bọn họ tự cho là thanh cao, rất xem thường thương nhân. Ngoại trừ găm nhảm chút gia tài của tổ tiên để lại thì suốt ngày chỉ có thơ từ ca phú.

Gia nghiệp nhà họ Lăng có lớn thì cũng không chịu nổi một đại gia đình tiêu phí kiểu này. Cô cũng không biết những điều này trước khi cha kể lại cho cô.

Cha biết rằng nếu tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì Lăng gia cũng rơi vào tình trạng miệng ăn núi lở, nên ông chuẩn bị buôn bán nuôi sống gia đình. Nhưng chuyện làm ăn vừa mới bước vào quỹ đạo thì ngọn lửa chiến tranh đã bùng lên ở Đô thành.

Trước đây, Đô thành không phải là Đô thành mà là An thành.

Dòng dõi nhà họ Lăng hầu như đã chết trong ngọn lửa chiến tranh, mẹ của cô cũng bị thương nặng rồi bỏ mình trong cuộc chiến kia.

Sau đó cô theo cha nhờ vả thân thích phương xa của Lăng gia. Không ở được bao lâu thì đã bị đuổi ra.

Vài năm nay, quá thực có đã trải qua những ngày tháng khổ cực. Chỉ là trong thời loạn lạc này, số người khổ hơn cô, đáng thương hơn cô còn nhiều lắm nên xưa nay cô chưa từng oán trời trách đất.

Lăng Vu Đề nhắc chân đến gần cánh cửa lớn màu đỏ son của Lăng phủ. Cửa lớn có một bên mở hé, phía trên bị nghiêng. Giống như chỉ cần đẩy nhẹ một cái thì cũng có khả năng sẽ rớt xuống vậy.

Cô cũng không có đẩy ra mà chỉ lách qua khe cửa để vào trong. Từng là lầu đài đình các, bây giờ cỏ mọc um tùm.

Nhìn thấy cảnh tượng hoang vu bên trong, lòng Lăng Vu Đề vẫn thấy có chút thê lương.

"Hôm nào, tôi sai người tu sửa chỗ này lại một chút được không?"

Một giọng nói ôn hòa sáng trong vang lên từ phía sau, Lăng Vu Đề kinh ngạc một chút rồi quay đầu lại xem: "... Tịch, anh cà, sao anh lại ở đây?"

Tịch Từ Hạ mỉm cười: "Ban nãy thấy một mình em ở trong ngân hàng Trung Kiến, tôi không yên lòng nên liền theo tới đây."

Lăng Vu Đề bừng tỉnh giật đầu: "Em chỉ tới em một chút, lập tức trở về."

"Ừ, đúng lúc tôi cũng phải về, cùng đi thôi." Không thể không nói rằng Tịch Từ Hạ cũng là một cao thủ diễn xuất, rõ ràng bản thân anh muốn tới công ty mà lại nói là đúng lúc phải đi về!

Đương nhiên Lăng Vu Đề không hoài nghi Tịch Tử Hạ, nghĩ rằng mình đã đề tài xé về trước nên lúc này đi bộ về phủ Tổng thống thì cũng phải mất hơn một tiếng. Có xe đi nhờ mà không chịu sao, cô đâu có ngốc!

Ở trên xe, dù Tịch Tử Hạ không nhắc đến việc muốn tu sửa lại Lăng phủ nhưng trong lòng anh lại quyết định là ngày mai phải sai người đến sửa sang lại.

Lăng Vu Đề cũng không để lời của Tịch Tử Hạ trong lòng, cô chỉ cho rằng Tịch Tử Hạ chỉ là nói ngoài miệng mà thôi.

Đến lúc hai người trở lại Tịch gia thì Chúc San San còn chưa có về nhà, nhìn thấy Tịch Tử Hạ cùng Lăng Vu Đề một trước một sau trở về thì nụ cười trên mặt cô ta không được tự nhiên cho lắm.

"San San mười mười cũng ở đây à! Vu Đề, để tôi giới thiệu cho em một chút, đây chính là Chúc San San, con gái Chúc tư lệnh. Em ấy cùng tôi và Tử Thu lớn lên cùng nhau, mới du học từ nước ngoài về gần đây." Tịch Tử Hạ mỉm cười giới thiệu với Lăng Vu Đề nhưng không biết làm sao, anh lại không có nói rằng Chúc San San là vị hôn thê của mình.

Chỉ là coi như Tịch Tử Hạ không nói thì Lăng Vu Đề cũng biết rằng Chúc San San là hôn thê của Tịch Tử Hạ.

Tịch Tử Hạ lại giới thiệu Lăng Vu Đề cho Chúc San San: "Đây là, vị hôn thê của Tử Thu Lăng Vu Đề."

Lăng Vu Đề mỉm cười gật đầu với Chúc San San: "Chúc tiểu thư, chào cô, gọi tôi Vu Đề là được rồi."

Không thể phủ nhận rằng trên người Lăng Vu Đề có loại khí chất khiến người ta cảm thấy thoải mái, khiến người ta không nhận được mà có ấn tượng tốt.

Chỉ là lúc này Chúc San San không thể có thiện cảm với Lăng Vu Đề được, bởi vì bên cạnh cô còn có Tịch Tử Hạ!

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng mà Lăng Vu Đề và Tịch Tử Hạ đứng chung một chỗ thật sự rất xứng đôi!

Nỗ lực khắc chế tâm tình của bản thân, trước khi những người khác cảm thấy không ổn thì Chúc San San nhếch môi cười với Lăng Vu Đề: "Có chính là hôn thê của anh Tử Thu à! Trước đây chúng ta có gặp nhau, cô còn nhớ không?"

Dù cảm thấy Chúc tiểu thư này cười hơi giả tạo nhưng Lăng Vu Đề vẫn giữ nguyên nụ cười: "Ừ, tôi nhớ mà."

Hàn huyền được một lúc, Tịch phu nhân liền mở miệng: "Mẹ vừa mới nói với San San là việc kết hôn của hai đứa nên tiến hành rồi đấy."

Nghe xong câu này, Tịch Tử Hạ theo phản xạ có điều kiện mà nhìn về phía Lăng Vu Đề trước.

Lăng Vu Đề bị anh nhìn mà sững sốt đôi chút, cô lập tức cảm thấy rằng hình như đề tài này cũng không liên quan đến chuyện của mình nên gật đầu với vài người kia: "Mọi người cứ trò chuyện, tôi về phòng trước."

Nói xong, cô nhìn Tịch phu nhân mặt lạt rồi quay người đi lên lầu.

Chỉ tới chân cầu thang mà Lăng Vu Đề đã nghe thấy Tịch Tử Hạ không kiên nhẫn nói rằng: "Mẹ, không phải trước đó con đã nói rồi sao?! Con không muốn kết hôn sớm như vậy, sao hôm nay lại nhắc tới nữa?!" Còn nhắc tới trước mặt Lăng Vu Đề!

Chúc San San âm thầm siết chặt tay, cô không phải người mù, khi Tịch phu nhân nhắc đến chuyện kết hôn với Tịch Tử Hạ mà anh lại lập tức quan tâm đến Lăng Vu Đề!

Tịch phu nhân không có nghĩ đến chuyện Tịch Tử Hạ sẽ thích Lăng Vu Đề nên bà ấy cũng không để ý đến.

Nhưng Chúc San San luôn luôn để ý đến, đương nhiên cô sẽ thấy được chi tiết "nhỏ nhoi" này!

"Thằng nhóc này, con nói cái gì thế!? Con đã hai mươi lăm tuổi rồi, San San cũng không còn nhỏ nữa. Nếu đã đến tuổi thì sao lại không kết hôn?"

Tịch phu nhân trừng Tịch Tử Hạ một chút, lần này bà quyết định phải bắt Tịch Tử Hạ nhanh chóng kết hôn với Chúc San San cho bằng được!

"Mẹ..."

"Thôi à, di Mẫn, nếu anh Tử Hạ không muốn... cũng không sao, con có thể chờ, chờ bao lâu cũng được!"

Chúc San San ngắt ngang lời Tịch Tử Hạ, cô nước mắt lưng tròng nhìn Tịch Tử Hạ, trong đáy mắt đều là tình ý đối với anh.

Tịch Tử Hạ há miệng như muốn giải thích, Chúc San San đưa tay lau nước mắt rồi mới miễn cưỡng cười cười với Tịch phu nhân: "Di Mẫn, cũng không còn sớm nữa, con về trước."

Nói xong, cô liền cầm túi xách chậm rãi rời đi.

"Ai ~ San San - -"

Thấy Tịch Tử Hạ còn đang đứng tại chỗ, Tịch phu nhân vội lấy một quả táo đỏ ở trên khay trà ném lên người anh: "Con còn tần ngần ra đó làm gì, mau chạy ra ngoài đuổi theo nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 275: Hội trưởng phản công lược (26)

Edit: Aya Shinta

Tịch Tử Hạ chụp một phát thì bắt được trái táo, anh cầm lấy rồi cắn một cái: "Đuổi theo làm gì?"

Tuy anh biết rằng vào lúc này, quả thực anh nên đuổi theo an ủi Chúc San San một lúc, nhưng anh không muốn làm như vậy.

Thấy Tịch phu nhân sắp phát hỏa, Tịch Tử Hạ vội vàng nói: "Trời ơi một quả! Con về phòng nghỉ ngơi một lúc, tối bữa tối rồi gọi con ha ~" Nói xong, anh còn không cho Tịch phu nhân cơ hội mở lời mà vội vã chạy lên lầu.

Hành động của Tịch Tử Hạ khiến Tịch phu nhân tức giận đến nổi ngoại trừ câu "Thằng nhóc thái này..." thì cũng không nói nổi lời nào khác nữa.

Ngoài biệt thự phủ Tổng thống, Chúc San San ngồi trên xe của mình, hơi cúi đầu không nói năng gì.

Tài xế ngồi ở ghế lái hơi do dự đôi chút: "Tiểu thư, chúng ta... còn muốn chờ không?"

Tài xế cũng biết Chúc San San không để ý lái xe đi chính là để chờ Tịch Tử Hạ đuổi theo an ủi cô, nhưng cũng đã qua hai mươi phút rồi, không thấy Tịch đại thiếu đi ra nữa!

Chúc San San hít sâu vài lần rồi mới trầm giọng: "Đi!"

"Vâng." Xe chạy ra khỏi phủ Tổng thống, Chúc San San nhìn phủ Tổng thống cách mình càng ngày càng xa qua tấm kính chiếu hậu. Trong lòng cô âm thầm quyết định, cô phải nghĩ tất cả các biện pháp để gả cho Tịch Tử Hạ sớm một chút _

Sau khi lên lầu, Tịch Tử Hạ cũng không về phòng của mình mà là đứng trước cửa phòng Lăng Vu Đề một chỗ.

Anh cảm thấy mình rất kỳ lạ, trước kia khi Lăng Vu Đề còn ở ca vũ thỉnh Lợi Á thì anh chỉ cảm thấy cô khác với những vũ nữ kia, có khí chất gần gũi mà chẳng hề tanh mùi bùn. Ngoại trừ điểm này, anh cũng không có bất luận tình cảm nào với Lăng Vu Đề cả.

Nếu như có, chắc rằng anh cũng không chỉ coi cô là một hồng nhan tri kỷ thôi đâu.

Anh cũng không phải là kẻ ngu ngốc trong tình cảm, có chút cảm giác, chỉ cần chịu để tâm suy nghĩ một chút thì anh có thể nhanh chóng hiểu rõ.

Tịch Tử Hạ thừa nhận, nhưng anh không biết từ lúc nào và tại sao, anh lại thích Lăng Vu Đề!

Cứ như vậy, không hiểu ra sao mà thích có!

A... Tịch Từ Hạ cười cười tự giễu.

Nếu như là nửa tháng trước, có lẽ anh cũng không cần phiền muộn như vậy, trực tiếp bày tỏ với Lăng Vu Đề là được rồi!

Nhưng hiện giờ... Lăng Vu Đề không còn là vũ nữ của ca vũ thành Lợi Á! Cô ấy chính là hôn thê của em trai anh, là cô gái Tịch Từ Thu thích, thậm chí là yêu!

Với thân phận như vậy, sao anh có thể bày tỏ với cô được!?

Cả người có chút hết sức lực dựa vào tường, âm thầm tự nói rằng như vậy cũng rất tốt. Dù sao, nếu như là Lăng Vu Đề cùng với anh, có khả năng sẽ không dễ dàng như cô và Tịch Từ Thu.

Đến lúc đó, cô sẽ phải đối mặt với rất nhiều áp lực!

Mà ở bên Tịch Từ Hạ, người ta sẽ không dám nói gì Lăng Vu Đề cả.

Bởi vì bọn họ, sợ chết...

Lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia một chút, Tịch Từ Hạ mới mở cửa phòng mình rồi vào phòng.

Lăng Vu Đề ở trong phòng Tịch Từ Thu, cũng không làm gì cả, chỉ ngồi trên ghế sofa đọc truyện thần thoại.

Thực ra cô cũng muốn tìm việc khác để giết thời gian, chỉ có điều là không có. Trước kia lúc chưa làm vũ nữ, cả ngày cô sẽ bận bịu thuê thuê kiếm tiền, sau này khi làm vũ nữ rồi, ban ngày ngủ, ban đêm tiếp rượu bởi vũ, nào có thời gian rảnh.

Bây giờ, đúng thật là cô rất nhàn!

Đề cuốn sách trong tay qua một bên, cô lấy mảnh ngọc bội từng gửi trong ngân hàng ra khỏi túi xách.

Ngọc bội có hình bán nguyệt, đỏ như máu, trong suốt sáng ngời.

Bởi vì cha cô rất để ý tới miếng ngọc bội này nên trước khi qua đời thì cha cô cũng không muốn cầm cố miếng ngọc này thì cô cũng sẽ không giữ gìn miếng ngọc này như bảo bối.

Tịch Chí Cường nói ông ấy có ngọc bội của Lăng gia, cô cũng muốn nhìn một chút xem thứ coi ngọc bội Lăng gia có hình dáng thế nào?

Buổi tối, sau khi dùng bữa xong, Lăng Vu Đề muốn đưa ra đề nghị muốn xem ngọc bội một chút, chỉ là ngay sau khi Tịch Chí Cường đặt đĩa xuống thì Tịch phu nhân mở miệng trước.

"Ông à, tôi cảm thấy Hạ Nhi cùng San San cũng không còn nhỏ, đính hôn đã lâu như vậy rồi, cũng nên kết hôn thôi!"

Tịch phu nhân vừa nói xong thì Tịch Từ Hạ lập tức muốn mở miệng từ chối, chỉ là bị ánh mắt của Tịch Chí Cường ép xuống.

Tịch Chí Cường cảm thấy Tịch phu nhân nói cũng có lý, hai đứa cũng đã trưởng thành, nên kết hôn rồi.

"Hôm nay nhận được tin của Từ Thu, nếu không có gì bất ngờ xảy đến thì một tháng sau nó sẽ khai hoàn trở về. Ngày kết hôn quyết định vào một tháng sau, còn thời gian cụ thể, bà liên lạc với nhà họ Chúc để bàn bạc là được."

Tịch Chí Cường cũng đã ra lệnh như vậy rồi, ai dám nói không?

Quả thực Tịch Từ Hạ nói không nên lời, anh chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề vẫn luôn rù rù mắt giữ im lặng.

Anh thậm chí dài một hơi, không nói gì.

Tịch phu nhân rất vui vẻ: "Được, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại... Không, lát nữa tôi liền gọi cho bên Chúc gia!"

"Ừm." Tịch Chí Cường hơi gạt đầu, nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề đang ngồi ở một bên.

Thực ra theo suy nghĩ của ông, hai đứa con trai cùng tổ chức hôn lễ một lần mới tốt nhất! Chỉ là trước đó ông đã đáp ứng với Lăng Vu Đề rằng sẽ cho cô hai năm, như thế thì ông không thể ép buộc cô!

Thấy họ nói xong rồi, Lăng Vu Đề mới giương mắt nhìn Tịch Chí Cường: "Anh Từ Thu, chỉ cần một tháng là có thể trở về rồi sao?"

"Đúng thế, Từ Thu rất tự tin rằng có thể diệt quân Thanh Lôi trong vòng một tháng, ta tin tưởng năng lực của nó!"

Gương mặt lạnh lẽo cứng rắn của Tịch Chí Cường khi đối mặt với Lăng Vu Đề thì tự nhiên lại thấy được chút ý cười hiền lành, giống như trường bối khoan dung.

Biết rằng có lời đồn xum Tịch Từ Thu là "Thường Thắng tướng quân", cô cũng chỉ hi vọng anh có thể trở về bình an. Không vì những cái khác, chỉ là vì anh tốt với cô...

Chỉ cần vài ngày, ngày kết hôn của Chúc San San cùng Tịch Từ Hạ cũng đã được quyết định, ngay ở một tháng sau, cũng chính là ngày mười sáu tháng sáu.

Hi vọng trước một ngày kia, Tịch Từ Thu có thể chiến thắng trở về!

Trong thời gian đợi chờ tê nhạt của Lăng Vu Đề, không biết Chúc San San bị gì nhưng Lăng Vu Đề cảm thấy cô ấy không thích mình. Nhưng cho dù là chọn lễ phục hay áo cưới, Chúc San San đều sẽ kéo cô đi cùng, khi đi dạo phố cũng đưa cô đi.

Dù sao thì Lăng Vu Đề cũng cảm thấy nhàm chán nên không từ chối lời mời của Chúc San San.

Một tháng này cũng không trôi đi nhanh chóng, nhất là khi ở trong phủ Tổng thống, cô có cảm giác mình đang ăn nhò ở đậu vậy.

Nếu như không phải đã đáp ứng Tịch Từ Thu thì cô thực sự muốn chuyển ra khỏi phủ Tổng thống.

Cách khoảng bốn năm ngày, Tịch Từ Thu sẽ gọi một cuộc điện thoại đến, mỗi lần cũng không nói được mấy phút. Mỗi một cuộc điện thoại đều là báo bình an, anh đều sẽ nói là anh rất khỏe, tất cả đều ổn nên Lăng Vu Đề cũng tin tưởng.

Ngày cuối cùng của tháng chín, Tây Bình truyền đến tin chiến thắng, Tịch Từ Thu thắng rồi!

Khi nhận được tin này, không chỉ có Lăng Vu Đề vui mừng mà nhân dân cả nước đều hân hoan! Đây là tin chiến thắng khiến khắp nơi đều mừng vui!

Aya: mai mình sẽ ra tiếp một chương nhé. làm bài này giờ quên edit. Đạo này nóng nực bức bội thấy sợ luôn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Hội trưởng phản công lược (27)

Chương 276: Hội trưởng phản công lược (27)

Edit: Aya Shinta

Ngày tám tháng mười, Tịch Từ Thu lên đường trở về.

Mười một tháng mười, cửa phòng Lăng Vu Đề bị gõ vang.

Lăng Vu Đề trở mình, cô cho rằng mình nghe nhầm rồi. Cô mở mắt nhìn ra ngoài cửa, trời lúc này chỉ tờ mờ sáng.

Liếc nhìn đồng hồ, hiện tại mới vừa sáu giờ sáng thôi, cách thời điểm Tịch Từ Thu xuống xe lửa tới bốn tiếng nữa.

Cửa phòng lại bị gõ vang, lần này Lăng Vu Đề chắc rằng bản thân không nghe nhầm nữa.

Cô khoác áo lên người rồi mới đi mở cửa. Khi nhìn thấy người đứng trước cửa, Lăng Vu Đề có chút kinh ngạc: "Anh cả, sớm như vậy, có chuyện gì sao?"

Sắc mặt Tịch Từ Hạ hơi khó coi, đôi mắt anh có vương tơ máu giống như đã không ngủ cả đêm.

Ánh mắt anh nhìn Lăng Vu Đề có sự phức tạp khó hiểu, nhưng cô đang buồn ngủ nên cũng không có sức lực để nhìn ra được ý tứ trong mắt anh.

"Rửa mặt một chút đi, tôi đưa em đến một nơi."

Nếu ta cẩn thận mà nghe, cũng có thể nhận ra rằng giọng điệu của Tịch Từ Hạ không giống như bình thường.

Lăng Vu Đề hơi nhúu mày rồi suy nghĩ một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: "Được rồi, chờ tôi một chút." Nói xong, cô lại đóng cửa phòng vào lần nữa.

Cô đứng ngay cửa, dừng một chút rồi mới vào phòng tắm.

- -- Hai mươi phút sau, cửa phòng lại mở ra.

Lăng Vu Đề mặc một bộ sườn xám dài màu vàng nhạt, bởi vì thời tiết khá lạnh lẽo nên cô khoác một cái áo khoác màu đỏ son bên ngoài.

"Chúng ta đến nơi nào vậy?" Lăng Vu Đề hỏi Tịch Từ Hạ.

Tịch Từ Hạ chỉ cười với cô: "Cho em một bất ngờ, em đến thì sẽ biết." Nói xong, anh liền đi xuống dưới lầu trước.

Đầu óc Lăng Vu Đề mơ hồ nhưng cô vẫn lựa chọn đi theo sau Tịch Từ Hạ, xem thử cái gọi là bất ngờ này.

Ngồi trên xe Tịch Từ Hạ, Tịch Từ Hạ cầm một cái khăn trong tay, tiến đến gần Lăng Vu Đề đang ngồi chỗ ghế phụ.

Lăng Vu Đề nghiêng người tránh, Tịch Từ Hạ dừng một chút rồi mới cười nói: "Tôi phải giúp em bật mắt lại, như vậy em mới không thể biết trước cái bất ngờ này được chứ!"

Ách... Lăng Vu Đề nháy mắt, nhìn Tịch Từ Hạ một chút rồi cô mới nhận khăn lụa trong tay anh: "Tự tôi làm là được rồi."

Buộc khăn lụa lên mắt mình, cô cũng không làm bộ mà thực sự buộc rất chặt, trước mắt là một màu đen kịt...

Tịch Từ Hạ cũng không có lái xe ngay mà lại nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề chăm chú, ánh mắt anh nhìn cô giống như đang nhìn trân bảo của thế gian vậy.

"Không đi sao?" Lăng Vu Đề hơi nghi ngờ, hỏi.

Anh khẽ lắc đầu rồi khởi động xe: "Vậy thì đi."

Ngay lúc không ai hay biết, hai người rời khỏi phủ Tổng thống. - -

Xe chạy về hướng nào, Lăng Vu Đề không biết. Ngay cả việc xe đã đi được bao lâu, cô cũng không biết.

Dọc theo đường đi, Tịch Từ Hạ không nói câu nào. Lăng Vu Đề bị bịt mắt nên cũng không biết phải nói gì.

Lắc la lắc lư, Lăng Vu Đề tựa đầu vào trên ghế ngồi..

Chờ xe dừng lại, Tịch Từ Hạ nói một câu: "Chúng ta đến rồi."

Lời của mình không được đáp lại nên Tịch Từ Hạ mới quay đầu ngo sang Lăng Vu Đề: "Vu Đề, chúng ta đến rồi."

...

Nhận ra rằng Lăng Vu Đề đang ngủ, Tịch Từ Hạ thấy hơi buồn cười. Lái xe từ phủ Tổng thống tới đây chỉ chi khoảng mười lăm phút, vậy mà Lăng Vu Đề lại ngủ được nhanh như thế.

Anh đưa tay, nhẹ nhàng đẩy bả vai Lăng Vu Đề một cái: "Vu Đề, tỉnh lại đi - -"

"A ~ đã tới chưa?" Giọng nói còn hơi buồn ngủ vang lên, cô lắc lắc đầu một cái.

"Ừm, chúng ta đến rồi." Tịch Từ Hạ xuống xe trước, sau đó đi tới vị trí ghế phụ mở cửa xe thay Lăng Vu Đề.

Anh đỡ Lăng Vu Đề xuống xe cẩn thận, sau đó đi về một phương hướng.

Lăng Vu Đề cẩn thận nghe tiếng động chung quanh, có lẽ là quá sớm hoặc là vị trí của họ rất hẻo lánh nên chung quanh vô cùng yên tĩnh, hầu như không có âm thanh nào cả.

"Vẫn chưa thể lấy khăn xuống sao?" Cứ đi tới một phương hướng mà không thể nhìn thấy thế này, thật sự rất không có cảm giác an toàn đấy!

"Chờ đã, sắp được rồi." Tiếng nói của Tịch Từ Hạ vang bên tai cô, rất gần.

"Nhấc chân, lên bậc thang... đứng rồi, nhấc chân... nhấc chân..."

Sau khi tiếng "nhấc chân" cuối cùng của Tịch Từ Hạ kết thúc, Lăng Vu Đề suy chút nữa mới kiên nhẫn.

"Được rồi, em đứng ở đây trước, đừng cử động, chờ tôi một chút." Sau đó Lăng Vu Đề cũng cảm thấy rằng bản tay đang đỡ bả vai cô rồi đi.

"Kéo kẹt - -" Tiếng động trầm đục vang lên, nhưng đang đầy thứ gì đó.

Chân mày Lăng Vu Đề hơi nhúu lại, thực sự không biết trong hồ lô của Tịch Từ Hạ này đang bán thuốc gì?

Cô cảm thấy có một cái tay đặt sau gáy mình, rồi nghe được tiếng Tịch Từ Hạ: "Em nhắm mắt lại trước, tôi tháo khăn lụa ra."

"Được." Lăng Vu Đề theo lời nhắm mắt lại.

Khăn lụa vừa được tháo ra thì cho dù đang nhắm mắt, nhưng Lăng Vu Đề vẫn cảm nhận được ánh sáng.

Bên tai cô lại truyền đến tiếng hít thở của Tịch Từ Hạ, dường như có hơi căng thẳng: "Được rồi, em đếm từ một tới ba rồi mở mắt ra nhé."

"Một... hai... ba..." Đếm ba tiếng xong, Lăng Vu Đề chậm rãi mở mắt ra.

Sau đó cô nhìn thấy một cảnh vật vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cô không có bước lại gần mà chỉ kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn qua Tịch Từ Hạ đang đứng bên cạnh mình: "Đây, có chuyện gì thế này?!"

"Trước đó có đáp ứng với em nên tôi tìm người tới tu sửa Lăng phủ một chút." Tịch Từ Hạ cười mà nói, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy nhu tình.

Lăng Vu Đề có chút không nói nên lời, trước đây Tịch Từ Hạ cô đề cập đến chuyện tìm người tu sửa, nhưng cô chỉ cho rằng Tịch Từ Hạ chỉ đề cập vậy thôi! Không ngờ rằng anh thực sự tu sửa lại Lăng phủ!

"Đi, vào xem trong đó có ký ức thời còn bé hay không!" Nói xong, Tịch Từ Hạ liền dắt tay Lăng Vu Đề, đi đến cổng lớn.

Lăng Vu Đề vẫn còn đang khiếp sợ, hoàn toàn không có ý thức đến việc tay mình đang bị người khác nắm.

Lăng phủ rất lớn, có điều nhỏ hơn phủ Tổng thống nhiều.

Họ đi qua sảnh trước, sau đó đi xuyên qua hành lang để tới hậu viện. Mỗi một nơi dường như đều có dấu vết của cô. Chỉ là ý thức quá mơ hồ, cô cũng không thể nhớ Lăng phủ trong quá khứ có hình dáng thế nào.

"Thích không?" Đứng dưới một cây hoa Tử Kinh mà cô cảm thấy quen thuộc nhất, Tịch Từ Hạ chờ mong nhìn cô.

Lăng Vu Đề cười gắt đầu, ánh mắt mang theo sự cảm kích: "Có, cảm ơn anh."

"Em thích là tốt rồi!"

Ánh mắt của Tịch Từ Hạ quá chăm chú, quá nóng bỏng nên khiến Lăng Vu Đề không dễ chịu mấy. Cô nhìn đồng hồ tính xáo khéo léo trên cổ tay: "Vậy mà đã tám giờ rồi, chúng ta trở về chưa? Lát nữa còn phải đi đón tt nữa."

Đoạn, Lăng Vu Đề nhắc chân chuẩn bị rời đi.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, cô tay cô đã bị Tịch Từ Hạ kéo lại. Đảo một cái, đến khi cô phản ứng lại thì bàn thân đã ở trong lòng ngực Tịch Từ Hạ.

"Anh cả?!"

Aya: ngay đoạn hay nhì

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 277: Hội trưởng phản công lược (28)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề có chút không biết làm sao, hai tay chống trên lồng ngực Tịch Từ Hạ, muốn đẩy anh ra.

"Vu Đề, để tôi ôm một cái, một lát thôi cũng được!" Lời nói của anh mang theo cầu xin cũng không nỡ khiến Lăng Vu Đề cứng còng đứng ở đó.

Cho dù cô có dằn dợn, phản ứng ngu ngốc đến mấy nhưng cũng không thể đến lúc này mà còn không biết tâm ý của Tịch Từ Hạ đối với mình.

Nếu như là trước đây khi cô vẫn là vũ nữ, biết được tâm ý của anh thì cô nhất định sẽ rất vui mừng!

Nhưng hiện giờ cô đã không còn loại cảm giác đó với Tịch Từ Hạ nữa rồi. Huống chi mấy ngày nữa, Tịch Từ Hạ sẽ kết hôn!

Cô không nhúc nhích, Tịch Từ Hạ cũng không nhúc nhích, chỉ đơn thuần ôm lấy cô.

Một lúc lâu, cô mới nghe được giọng nói của Tịch Từ Hạ truyền đến bên tai: "Vu Đề, Từ Thu là một người đàn ông tốt. Ở bên cậu ấy, em sẽ hạnh phúc..." Chỉ một câu này mà anh nói hơi gian nan, lời chưa nói hết thì đã nghẹn cứng ngay cổ họng rồi.

"Vâng, tôi tiết Từ Thu rất tốt..." Thực ra anh cũng rất tốt.

Vừa mới nói xong, Tịch Từ Hạ lại ôm cô chặt thêm một chút, dường như đang quyến luyến hơi ấm trên người cô. Nhưng chỉ một lúc, anh lại buông lỏng tay ra, đỡ Lăng Vu Đề rồi nhẹ nhàng tách ra.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Anh vẫn nở nụ cười, chỉ là nụ cười ấy thực khó coi...

Lăng Vu Đề không nói gì, chỉ đi theo sau Tịch Từ Hạ ra khỏi Lăng phủ.

Trên đường trở về, cả hai người đều im lặng. Đến khi sắp tới phủ Tổng thống, Tịch Từ Hạ ngừng xe lại.

"Sao vậy?" Lăng Vu Đề nghỉ hoặc nghiêng đầu nhìn anh.

Tịch Từ Hạ cười cười với cô, anh đưa tay chỉ về một hướng. Đó là một ngõ nhỏ, cuối ngõ có một quầy hàng bán hạt dẻ rang: "Bên đó có hạt dẻ rang, tôi đi mua cho em, chờ tôi một tí!"

Nói xong, anh cũng không chờ Lăng Vu Đề đáp lại mà đã xuống xe mất rồi.

Nhìn Tịch Từ Hạ hơi vội vàng rồi đi, Lăng Vu Đề cười không nổi. Đưa tay đặt lên ngực, nơi đó đã không còn vì người này mà đập thình thịch nữa.

Thế nhưng tim cô không phải làm bằng đá. Tất cả mọi việc Tịch Từ Hạ làm, cô đều đặt ở trong mắt, nói không cảm động, là giả!

Bây giờ, rốt cuộc cô đã hiểu tại sao Chúc San San lại có địch ý với cô như vậy.

Cô thầm quyết định trong lòng, hôm nay Tịch Từ Thu trở về thì cô sẽ chuyển ra ngoài phủ Tổng thống.

Vừa rồi, Tịch Từ Hạ không chỉ dẫn cô về Lăng phủ xem qua mà anh còn đưa kẻ ước nhà cho cô.

Hiện giờ Lăng phủ là sản nghiệp cá nhân của cô! Đến lúc đó, cô liền chuyển về Lăng phủ là được.

Tịch Từ Hạ trở về rất nhanh, anh cầm một cái túi giấy dày trong tay, cười trong trẻo: "Hạt dẻ tôi thường mua cho em đều ở hàng này, em rất thích ăn!"

"Cảm ơn." Nhận lấy túi giấy dày mà Tịch Từ Hạ đưa tới, Lăng Vu Đề thêm ăn đến nỗi nuốt nước bọt một cái, không chút khách khí nhón lấy một viên hạt dẻ bắt đầu bóc.

Ở chung được một tháng, Tịch Từ Hạ cũng biết Lăng Vu Đề thích ăn uống nhất. Cho nên mỗi ngày sau khi về nhà, anh cũng đưa một chút đồ ăn vặt về cho cô.

Khi trở về phủ Tổng thống, Tịch Chí Cường với vừa ra cửa tới nơi làm việc.

Tịch phu nhân ngồi ăn sáng một mình trong phòng ăn, khi nhìn thấy Lăng Vu Đề cùng Tịch Từ Hạ một trước một sau trở về từ bên ngoài, bà hơi bất ngờ: "Sao hai người lại dậy sớm vậy?"

Lăng Vu Đề ôm hạt dẻ rang đứng ở đó, trong miệng còn đang ngậm hạt dẻ nên không tiện nói năng gì.

Tịch Từ Hạ ở bên cạnh cười mở miệng: "Con muốn chọn quà cho San San mười mười, nên sáng sớm đã kéo Vu Đề đi giúp con chọn."

Lăng Vu Đề chớp mắt nghiêng đầu nhìn Tịch Từ Hạ. Nếu như không phải là vừa rồi cô cũng đi cùng thì cô cũng phải tin Tịch Từ Hạ đấy!

Nghe là anh đi chọn quà cho Chúc San San, Tịch phu nhân vốn có chút không vui lập tức lại nở nụ cười trên mặt: "Ồ? Hiếm thấy con có lòng chọn quà cho San San, thế nào? Chọn được chưa?"

"Chưa được, đều là một vài món không mới mẻ gì nên tui con trở về, không phải lát nữa còn phải đi đón Từ Thu nữa sao!" Tịch Từ Hạ tới trước bàn ăn rồi ngồi xuống, hồ hững nói.

Lăng Vu Đề để túi gấu qua một bên rồi cũng ngồi xuống.

"Ừ, cũng phải, nghe nói hôm nay xe lửa sẽ vào trạm sớm. Còn tới khi nào thì cũng không rõ lắm, lát nữa ăn sáng xong thì chúng ta đến trạm xe trước đi."

Vừa nghĩ tới việc chỉ cần chờ chút nữa là có thể nhìn thấy đứa con trai đã không gặp cả tháng trời, tâm tình của Tịch phu nhân đặc biệt tốt! Ngay cả Lăng Vu Đề luôn khiến bà không hợp mắt lại trở nên vừa lòng hơn rất nhiều.

Sau khi ba người ăn sáng xong, Tịch Từ Hạ tự mình lái xe tới trạm xe lửa.

Hôm nay, trạm xe lửa càng náo nhiệt đông vui hơn một chút, có không ít dân chúng trật tự vây quanh ngoài trạm xe, mong chờ tướng quân của họ khai hoàn trở về!

Tịch Chí Cường cũng không tự mình đi đón Tịch Từ Hạ, mà là một sĩ quan cao cấp.

Đến được trạm xe lửa thì cũng đã chín giờ rồi, họ nhận được tin rằng còn mười lăm phút, xe lửa từ Tây Bình sẽ vào trạm.

Lăng Vu Đề đứng bên cạnh Tịch phu nhân, hai bàn tay nắm lại thật chặt, tựa như chỉ làm như vậy thì cô mới không đến nỗi quá sốt sắng.

Mười lăm phút mà như dài đằng đẳng..

Nghe thấy tiếng còi xe vào trạm, cái cảm giác căng thẳng trong lòng Lăng Vu Đề càng thêm mãnh liệt. Đột nhiên cô có cảm giác muốn gặp được Tịch Từ Thu, nhưng lại thấy ngại ngùng khi gặp được anh.

Nhìn xe lửa từ từ ngừng lại, tất cả mọi người đều đang chờ mong bóng người Tịch Từ Thu xuống xe –

Có một người đang ngồi xe lăn xuất hiện ở trước cửa toa xe, trên người là một thân quần trang. Cho dù có ngồi trên xe lăn nhưng vẫn có khí thế ác liệt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người khác không dám nhìn nhưng Lăng Vu Đề dám. Nhìn thấy người trên xe lăn có sắc mặt suy yếu tái nhợt, cô vô cùng khiếp sợ!

Cô không hề biết anh bị thương, hơn nữa nghiêm trọng tới mức phải ngồi xe lăn.

Tịch phu nhân cũng như vậy, bà đau lòng đến không chịu nổi, cả vội đi tới bên người Tịch Từ Thu: "Thu nhi, sao con lại bị thương! Không phải đã nói là không xảy ra chuyện gì cả sao?"

Mỗi lần gọi điện thoại về, Tịch Từ Thu đều nói anh rất ổn nên Tịch phu nhân cũng cho rằng anh không có chuyện gì thật.

"Ừm, không có gì cả." Tịch Từ Thu đáp, anh thực sự cảm thấy không có gì, chỉ là trúng mấy viên đạn, cũng đâu có cụt tay thiếu chân!

Ánh mắt anh đặt lên Lăng Vu Đề đứng sau Tịch phu nhân, gương mặt vốn lạnh lẽo cứng rắn lập tức nhu hòa hơn nhiều, khóe miệng anh cong lên, tạo thành một nụ cười nhợt nhạt.

Lăng Vu Đề nháy mắt một cái, muốn ép giọt nước mắt sắp tràn ra trở về. Đáng tiếc lại vô dụng, dòng nước theo khóe mắt chảy xuống, khiến cô bối rối vội vã đưa tay lên gạt đi.

Cảm ứng được độ hào cảm đã một tháng không tăng mà trong nháy mắt, tăng lên tám mươi lăm điểm, Tịch Từ Thu thật sự vui về từ tận đáy lòng!

Còn có mười lăm điểm là đầy độ hào cảm, cũng sắp rồi nhỉ?

Aya: Mình biết mình đáng đánh đòn mà:))) có thể tối nay sẽ thêm chương. Giờ ngủ đã

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 278: Hội trưởng phản công lược (29)

Edit: Aya Shinta

"Tiểu Vu, có thể đẩy xe giúp tôi không?"

Tịch Từ Thu nhìn thẳng vào Lăng Vu Đề với ánh mắt chăm chú, dường như trong thế giới của anh chỉ có thể thấy một mình Lăng Vu Đề vậy.

Tịch phu nhân có chút không vui nhưng lại không thể nói gì, bà chỉ có thể áp chế tâm tình của mình đứng ở một bên.

Lăng Vu Đề khựng một chút, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình thì trên gương mặt trắng nõn nổi lên rặng mây hồng, tăng thêm mấy phần điểm lệ. Cô có phản ngại ngùng đi tới phía sau Tịch Từ Thu.

"Ha ha, chào chị dâu!" Người vốn đang đẩy Tịch Từ Thu lùi về sau một bước, cười cợt chào Lăng Vu Đề theo nghi thức quân đội.

Mặt mũi ngầy ngố, da dẻ trắng nõn, Lăng Vu Đề nhớ ra cậu, là Cận Thiên Dật bị Tịch Từ Thu nói là tiểu bạch kiếm.

"Chào cậu, Thiên Dật." Lăng Vu Đề cười thân mật với cậu.

Thấy Lăng Vu Đề có thể gọi được tên mình, Cận Thiên Dật ngại ngùng cười: "Thật vinh hạnh quá, chị dâu vẫn nhớ tên của em."

Cận Thiên Dật còn muốn nói thêm với Lăng Vu Đề gì đấy, nhưng nhay bén phát hiện khí lạnh tỏa ra từ trên người tướng quân.

Cậu nuốt một ngụm nước bọt: "Ha ha, chị dâu mau dẫn tướng quân về đi ~"

Lăng Vu Đề gạt đầu, đặt tay lên tay đẩy của xe lăn: "Giờ trở về nhà sao?" Cô hỏi Tịch Từ Thu.

"Ừm." Tịch Từ Thu gạt đầu: "Tôi đã viết báo cáo xong, sai người đưa đến văn phòng chính phủ là được."

"Vâng." Lăng Vu Đề đáp một tiếng, sau đó đẩy Tịch Từ Thu hướng ra ngoài trạm xe lửa.

Dân chúng kích động nhìn Tịch Từ Thu, người nào cũng bưng kín miệng mình. Trạm xe nhiều người thế mà chung quanh lặng ngắt như tờ.

Tịch Từ Thu mỉm mỉm môi, tự động lơ đi ánh mắt sùng bái từ những người nọ.

Đây là lần đầu tiên Lăng Vu Đề bị nhiều người nhìn ngó như vậy, ánh mắt của họ đều mang theo nghi hoặc cùng kinh ngạc.

Cô nghĩ rằng, chắc họ kinh ngạc là tại sao người đẩy tướng quân lại là một cô gái? Nghi hoặc là bởi bên người Tịch Từ Thu sao có thể có một cô gái được?

Không cần đoán cũng biết là trong đám đông có người quen biết vũ nữ từng làm việc trong ca vũ thính Lợi Á cô đây. Cô nhìn trước đám người, có mấy phóng viên nhà báo đang cầm camera chụp hình. Không biết ngày mai trên báo có nhắc tới cô hay không?

"Từ Thu, hay để cho người khác đẩy anh đi?" Lăng Vu Đề hơi cúi người, nói với Tịch Từ Thu.

Lăng Vu Đề cũng không để ý đến việc người ta có nhận ra mình hay không, chỉ là sợ thân phận trước kia của mình gây ảnh hưởng đến Tịch Từ Thu.

Tịch Từ Thu biết suy nghĩ cùng nỗi lo sợ của Lăng Vu Đề: "Không cần, không sao đâu." Việc công bố quan hệ giữa hai người chỉ là chuyện sớm muộn, không có gì để giấu giếm cả.

Nếu Tịch Từ Thu đã nói không sao, không lẽ cô còn thẳng thừng quăng người đi sao?

Cho nên Lăng Vu Đề cũng chỉ đánh nhắm mắt, đẩy Tịch Từ Thu đi ra ngoài.

Môi vừa đi tới trước một đám phóng viên nhưng họ cũng không dám phóng vấn Tịch Từ Thu, chỉ chờ người phụ trách đi tới rồi mới dám xúm lại phỏng vấn.

Thế nhưng một phóng viên lại kháng kháng hỏi Tịch Từ Thu: "Tịch tướng quân, xin hỏi vị tiểu thư đẩy xe cho ngài là ai thế? Sao tôi lại thấy cô ấy hơi quen, giống với Lăng Tiêu Tiêu bên ca vũ thính Lợi Á?"

Lăng Tiêu Tiêu là nghệ danh của Lăng Vu Đề ở ca vũ thính Lợi Á. Phóng viên kia là nam, rất trẻ, có dáng vẻ nghệ mới sinh không sợ cợt.

Lăng Vu Đề ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cậu phóng viên kia. Tịch Từ Thu cũng lạnh lùng nhìn cậu ta nhưng không có lên tiếng.

Tất cả mọi người ở đây đều ngưng thở, thờ cũng không dám thở mạnh.

Sắc mặt của Tịch phu nhân và Tịch Từ Hạ ở phía sau Tịch Từ Thu đều vô cùng xấu, có điều suy nghĩ trong lòng hai người lại khác nhau.

Tịch phu nhân nghĩ rằng: Bà biết ngay, việc Lăng Vu Đề là vũ nữ có một ngày sẽ bị người ta phát hiện! Quả nhiên, chỉ đi ra ngoài một lúc mà đã bị người khác nhận ra rồi!

Mà Tịch Từ Hạ lại nghĩ rằng muốn khiến cho cậu phóng viên không biết nặng nhẹ này cuốn gói biến đi, cũng đừng hòng làm tiếp công việc này! Anh nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề, ánh mắt chất chứa lo lắng.

Tịch Từ Hạ vừa mới tỉnh mở miệng thì Tịch Từ Thu đang ngồi trên xe lăn đã lên tiếng trước: "Có ấy là vị hôn thê của tôi, Lăng Vu Đề, đã từng là Lăng Tiểu Tiêu ở ca vũ thính Lợi Á."

Chỉ nhàn nhạt một câu mà đầy nên ngăn con sóng lớn!

Nghe rằng Tịch tướng quân không gần nhĩ sắc lại có vị hôn thê, vị hôn thê này không phải tiểu thư nhà nào mà chính là vũ nữ ở ca vũ thính Lợi Á.

Cái tin thế này có thể khiến bao nhiêu người trật khớp hàm đấy!?

Tịch Từ Hạ không có ngạc nhiên với câu trả lời của Tịch Từ Thu. Anh hiểu em trai mình, cậu ta nói như vậy mới là bình thường.

Tịch phu nhân thực sự hận không thể vỗ một cái vào gáy Tịch Từ Thu, công bố việc Lăng Vu Đề là vị hôn thê của nó sớm như vậy, mà còn nói ra trước mặt nhiều người thế này, đây không phải là định rõ thân phận nhị thiếu phu nhân tương lai nhà họ Tịch của Lăng Vu Đề hay sao!

Phóng viên kia trợn mắt vô cùng kinh ngạc, sau đó lại hỏi: "Vị hôn thê? Là nhị thiếu phu nhân? Hay là di thái thái?"

Đề công bố thân phận của Lăng Vu Đề ra ngoài mà Tịch Từ Thu cũng có chút kiên trì: "Là thê tử duy nhất."

Lăng Vu Đề không ngại việc mình từng là vũ nữ bị tất cả mọi người biết, cô cũng không để ý đến chuyện người khác sẽ dùng ánh mắt thế nào để đối xử với cô cho lắm.

"Là thê tử duy nhất", chỉ là năm chữ ngắn gọn nhưng lại khiến cho trái tim Lăng Vu Đề như được ngâm trong dòng nước ấm.

"Đi thôi, Tiểu Vu." Tịch Từ Thu nói, Lăng Vu Đề mím môi rồi đẩy anh đi về phía trước.

Khi Tịch Từ Hạ đi ngang qua phóng viên kia thì anh nhìn cậu ta: "Cậu ở tòa soạn báo nào?"

"Ê... Tòa soạn báo Tân Phong." Phóng viên kia hơi yếu ớt trả lời, dù cậu ta không tính ý nhưng cũng nhận ra được rằng vị Tịch đại thiếu này không vui về gì cho cam.

"Tòa soạn báo Tân Phong? Lần này thì thôi, trở về để xem ông chủ của các người sẽ cố gắng dạy dỗ cậu thế nào!" Nói xong, Tịch Từ Hạ cười lạnh nhấc chân bỏ đi.

Mãi đến khi Tịch Từ Hạ đưa mấy người Tịch Từ Thu lái xe rời đi, cậu phóng viên kia mới đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nhiếp ảnh gia bên cạnh lườm cậu ta một cái: "Bây giờ biết sợ chưa?! Một phóng viên thực tập lại dám hỏi Tịch tướng quân, còn hỏi vấn đề kiểu vậy. Tôi thấy cậu cũng không coi trọng việc làm của mình đâu."

"Tôi..." Nào có biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi đâu?

Ngồi trên xe, Tịch phu nhân ngồi ở ghế phụ còn Lăng Vu Đề cùng Tịch Từ Thu ngồi ở phía sau.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Tịch Từ Thu một chút, vừa rồi khi lên xe thì anh đều được người ta đỡ lên, cô còn thấy anh khẽ nhủ mảy một cái.

"Anh bị thương rất nặng hay sao?" Lăng Vu Đề hỏi.

Tịch Từ Thu đưa tay nắm lấy tay Lăng Vu Đề, cô cũng không có bỏ ra. Anh cười cười với cô: "Không có, chỉ ăn mấy viên đạn mà thôi, không có thương tổn đến chỗ trọng yếu."

Lăng Vu Đề vừa mở miệng, lời còn chưa bật ra khỏi cổ họng...

Thì Tịch phu nhân ngồi ghế trước quay đầu lại, hơi kích động gắt gỏng:

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 279: Hội trưởng phản công lược (30)

Edit: Aya Shinta

"Mấy viên đạn mà thôi!? Thu nhi, khi con gọi điện thoại về tại sao không nói mình bị thương cơ chứ? Bị thương từ lúc nào vậy?"

"Mấy ngày trước." Ý của Tịch Từ Thu là anh bị thương vào mấy ngày trước.

Chỉ trả lời Tịch phu nhân ba chữ mà anh đã hơi ử oái nhắm mắt lại. Thấy thế, Tịch phu nhân cũng ngậm miệng không quấy rầy anh.

Tịch Từ Thu nhắm mắt dưỡng thần, thời điểm trúng đạn là khi chiến tranh lên đỉnh điểm, anh cũng không có chú ý đến vết thương của mình nhiều. Chỉ băng bó đơn giản, đạn cũng không thêm lấy ra mà tiếp tục lên chiến trường.

Điều này cũng dẫn đến kết quả là sau khi chiến tranh kết thúc, vì mất máu quá nhiều nên anh đã hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, anh còn tự mình gọi điện thoại về, ngoại trừ Tịch Chí Cường thì anh cũng không có nói việc mình bị thương cho Tịch phu nhân cùng Lăng Vu Đề biết.

Anh nắm lấy tay Lăng Vu Đề thật chặt, anh biết Tịch Từ Hạ sắp kết hôn với Chúc San San. Theo nội dung tiểu thuyết, Chúc San San và Tịch Từ Hạ kết hôn cũng gần như vào lúc này.

Mà Tịch Từ Hạ thực sự thích Chúc San San còn phải chờ tháng sáu sau khi hai người chính thức kết hôn chung sống.

Một tháng này, Tịch Từ Thu vô cùng xác định rằng Lăng Vu Đề không có thích Tịch Từ Hạ. Ban này, sự chú ý của anh đều đặt trên người Lăng Vu Đề nhưng anh cũng không quên quan sát Tịch Từ Hạ.

Lúc này, chắc là Tịch Từ Hạ đã thích Lăng Vu Đề.

Xem ra Chúc San San kia cũng quá vô dụng. Rõ ràng cô ta ở đó mà còn để cho Tịch Từ Hạ thích Lăng Vu Đề.

Có điều cũng còn may, chỉ cần Lăng Vu Đề không thích Tịch Từ Hạ là được!

Lái xe về phủ Tổng thống, Tịch Từ Thu ngồi trên xe lăn được người ta đưa về phòng, Lăng Vu Đề nhắm mắt theo đuôi ở phía sau mà vào.

Bác sĩ kiểm tra vết thương cho Tịch Từ Thu rồi thuận tiện đổi thuốc. Cởi áo ra, Lăng Vu Đề thấy trên vai trái cùng trên eo Tịch Từ Thu quần đầy băng gạc.

Tháo băng gạc ra liền có thể nhìn thấy hai vết thương dử tồn cùng một vết dao chém bốn tắc bên bụng phải của Tịch Từ Thu. Có lẽ là bởi vì phải bốn ba, thêm vào chuyện vết thương đã được mấy ngày không được xử lý nên trên vết thương còn thấm chút máu tươi.

Cô xoay người, không đành lòng nhìn cảnh bác sĩ đổi thuốc.

Sau đó Lăng Vu Đề mới biết rằng bụng anh trúng hai vết thương, trên bả vai một phát đạn, trên đùi cũng trúng một phát đạn. Một phát ngay bụng còn suýt nữa bắn trúng thận.

Sau khi băng bó xong xuôi, Tịch Từ Thu nằm trên giường, nhắm mắt không nói năng gì.

Người trong phòng đều lui ra, ngoại trừ Lăng Vu Đề.

Cô xách một cái ghế ngồi cạnh giường, im lặng nhìn gò má Tịch Từ Thu.

Vừa này không có để ý, bây giờ nhìn lại, vừa vận thấy được bên tai phải của anh có một vết thương.

Vết thương đã kết vảy nhưng có thể nhìn ra là chỗ đó thiếu mất một miếng.

Lăng Vu Đề cúi người lại gần để nhìn rõ vết thương đó. Nhận ra rằng cô đang tới gần nên Tịch Từ Thu ở mắt ra: "Sao vậy?"

"Tai anh..." Lăng Vu Đề dò mắt, cô không nghĩ rằng Tịch Từ Thu ngoại trừ trên mặt không bị thương thì chỗ nào cũng có vết thương, lớn bé đủ kiểu...

Tịch Từ Thu dùng dùng như không mà ừ một tiếng: "Em nói chính là sút mất một miếng này sao? Không có gì đâu, lúc đó viên đạn trượt qua tai, chỉ là thiếu mất một miếng mà thôi, còn may hơn là thiếu mất một bên tai mà, phải không?"

Lăng Vu Đề nghiêng người sang, lau sạch nước mắt, không nói gì.

"Tiểu Vu, em chê tôi xấu?"

"Không có, em không có chê anh xấu." Lo rằng Tịch Từ Thu sẽ khổ sở nên Lăng Vu Đề vội vàng trả lời anh: "Anh không xấu, anh là anh hùng của toàn dân!"

Tịch Từ Thu mỉm cười nhân nhặt, đưa tay ra với Lăng Vu Đề. Lăng Vu Đề do dự một chút nhưng vẫn đặt tay mình vào trong lòng bàn tay anh.

Tịch Từ Thu nói: "Tôi chỉ muốn làm anh hùng của một mình em."

Hạ Luân: [che mặt]... Cái người tùy tiện tiện mà có thể nói được mấy lời âu yếm này là Hội trưởng đại nhân hay sao?! Thực sự không bị đánh trái hay sao?! Ô ồ ~ Hội trưởng đại nhân ở thế giới tiểu thuyết thế này thật không quen nổi mà ~

Ngày mười sáu tháng mười là ngày kết hôn của Tịch Từ Hạ.

Thời tiết ngày hôm đó rất đẹp, Lăng Vu Đề mặc một bộ sườn xám màu đỏ phối hợp với áo choàng màu trắng ở ngoài, búi mái kiểu tóc có để mái đơn giản đoan trang, trang điểm nhẹ nhàng.

Tịch Từ Thu vẫn mặc quần trang màu đen, bởi vì vết thương vẫn chưa lành hẳn nên anh ngồi trên xe lăn.

Hôn lễ được cử hành ở phủ Tổng thống, người tới tham gia hôn lễ đều là người có chức cao trong chính phủ và họ hàng thân thuộc với hai nhà. Mỗi một người đều phải được kiểm tra thật kỹ càng mới có thể vào phủ Tổng thống tham gia tiệc cưới.

Hôn lễ có sự kết hợp giữa phương Đông và phương Tây, trước đó mặc áo cưới trắng cùng âu phục, sau cùng là mặc lễ phục màu đỏ.

Vì sức khỏe nên Tịch Từ Thu và Lăng Vu Đề chỉ đến tham dự một chập rồi trở về phòng.

Ngồi ở bên cửa sổ trong phòng, Tịch Từ Thu và Lăng Vu Đề cùng nhìn cảnh tượng náo nhiệt dưới sân.

"Khi chúng ta kết hôn, em muốn náo nhiệt hay là thanh tĩnh?" Tịch Từ Thu quay đầu nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề hơi ngẩn người, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bởi vì...

"Từ Thu, em muốn dọn ra ngoài ở."

Trước đó cô đã nghĩ xong xuôi cả rồi, chờ Tịch Từ Thu trở về thì cô sẽ rời đi. Hiện giờ cũng đã đến lúc đó rồi.

Đến lượt Tịch Từ Thu ngẩn người, anh hiếm khi có chút không phản ứng kịp. Vừa này không phải là anh đang nói đến hôn lễ sao, vậy mà hiện giờ đột nhiên nói muốn rời đi?!

"Tại sao?"

Lăng Vu Đề đứng lên, tuy trước đó lúc Tịch Từ Thu trở về đã công bố thân phận của cô với đám phóng viên kia, nhưng có lẽ là Tịch Từ Hạ uy hiếp tòa soạn báo nên ngày kế, chưa từng xuất hiện một trang báo nào liên quan đến Lăng Vu Đề.

Cho nên người ngoài còn chưa biết thân phận của cô.

Như vậy cũng tốt, mặc dù có ước hẹn hai năm với Tịch Chí Cường nhưng cô cũng không muốn gả cho Tịch Từ Thu.

"Hôn ước được định ra cũng là sau khi em mất trí nhớ, mặc dù bác nói rằng chúng ta có hôn ước từ nhỏ... nhưng em không muốn gả cho anh. Cho nên Từ Thu, em muốn dọn ra ngoài."

Tịch Từ Thu không nói gì. Không biết vì sao nhưng anh không muốn cưỡng ép buộc cô ở lại bên cạnh mình như trước, không muốn cô phải khổ sở.

Thấy sự kiên định trong đôi mắt họ, Tịch Từ Thu mỉm môi hỏi lâu mà chưa nói gì. Lăng Vu Đề nhìn thẳng vào anh, cũng không lên tiếng.

Mấy khi thờ dài dài một hồi, Tịch Từ Thu thỏa hiệp: "Được, thế nhưng chỗ ở nhất định phải do tôi sắp xếp..."

"Không cần, em không có dự tính ở lại Đô thành." Đây là cô quyết định vào hai ngày trước.

Tịch Từ Thu thấy là mười lăm điểm hảo cảm còn sót lại cũng không dễ dàng lấy được như trong tưởng tượng.

"Không ở Đô thành, vậy em muốn tới đâu?"

"Tôi Lâm thành." Cô muốn tới Lâm thành, tuy chỉ dừng chân tại đó vài ngày nhưng cô thực sự rất thích chỗ đó.

Nếu có thể, cô muốn định cư ở đó.

"Tôi... Được rồi, vậy tôi sai người qua bên đó tìm chỗ ở rồi đưa em đến đó."

Aya: Lẽ lạt vẫn học hành chạy chọt deadline như thường. (Đời))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Hội trưởng phản công lược (31)

Edit: Aya Shinta

Tịch Từ Thu vốn tính nói rằng anh muốn tới Lâm thành với cô. Thế nhưng không cần nói cũng biết, chắc chắn Lăng Vu Đề sẽ không đồng ý.

Lăng Vu Đề biết, Tịch Từ Thu đồng ý để cho cô rời đi đã là cực hạn của anh rồi. Cho nên nghe anh nói thế, Lăng Vu Đề cũng chỉ có gật đầu đồng ý.

"Vâng, em hi vọng hai ngày sau có thể chuyển đi."

"Được."

Tối đến, khách khứa đều ra về, Lãng Vu Đề cầm mảnh ngọc bội đến cửa thư phòng của Tịch Chí Cường.

"Cốc cốc cốc - - "

"Vào đi."

Tay nắm ngọc bội lại thật chặt, sau khi hít sâu một hơi thì Lãng Vu Đề mới đẩy cửa thư phòng đi vào.

Tịch Chí Cường còn đang xem văn kiện, khi ông nhìn thấy người đến là Lãng Vu Đề thì trên gương mặt già nua lộ ra chút ý cười: "Là Tiểu Vu à, mau vào đây đi!"

Lãng Vu Đề đóng cửa phòng lại, sau đó đi tới trước bàn làm việc của Tịch Chí Cường rồi ngừng lại: "Bác..."

"Sao thế? Tiểu Vu có chuyện gì không?"

"Hôm nay con đã nói với Tử Thu rồi, về việc giải trừ hôn ước giữa con và anh ấy, Tử Thu cũng đã đồng ý. Hai ngày nữa, con sẽ rời khỏi Đô thành. Con đến đây là vì hi vọng có thể đổi ngọc bội của Tịch gia và ngọc bội của Lãng gia lại."

Đó dù sao cũng là ngọc bội của Lãng gia, Lãng Vu Đề mong rằng có thể giữ lại đồ vật cuối cùng thuộc về Lãng gia.

"Giải trừ hôn ước?! Tử Thu đồng ý?!" Tịch Chí Cường cau mày lại thật chặt, khí thế thuộc về đấng bề trên tàn ra, mang theo chút cảm giác ngọt ngát.

Lãng Vu Đề gật đầu: "Vâng."

Không thể thế được! Ông hiểu con trai mình, nó đã nhận định thì nào có chuyện buông tay dễ dàng vậy? Tịch Chí Cường không suy đoán ra nổi.

Đối diện với Lãng Vu Đề trong chốc lát, Tịch Chí Cường mới mở miệng: "Thật sự quyết định rồi sao? Nhưng trước đó cũng đã nói rằng chúng ta lấy hai năm làm hạn định."

Lãng Vu Đề áy náy khom lưng với Tịch Chí Cường: "Xin lỗi bác, cho dù anh trai con phạm tội phản quốc nên mới bị Tử Thu sát hại, nhưng con cũng không có cách nào để ở bên cạnh người đã giết anh trai mình được!" Chỉ ít, hiện giờ có không thể...

"Thật sự con rất biết ơn mọi người đã chăm sóc con trong suốt khoảng thời gian này!"

Tịch Chí Cường thờ dài một hơi: "Nếu con đã chấp nhất như vậy, thì cũng tốt."

Ông đứng dậy đi tới chỗ kết sắt. Sau khi cầm chìa khóa và xoay mặt mã thì ông lấy một cái hầu bao màu đỏ có thêu hoa văn bằng kim tuyến ra.

Tịch Chí Cường lấy một mảnh ngọc bội trắng như tuyết ra khỏi túi. Ngọc bội dài, chạm trổ tinh xảo, phía trên có khắc một chữ cổ, là chữ "Lãng".

Ông đưa cả ngọc bội và hầu bao cho Lãng Vu Đề: "Đây chính là ngọc bội mà cha con đổi với ta."

Trước đó đã nói là ngọc bội làm tín vật đính hôn nên Tịch Chí Cường cũng không thể nói đây là vật trao đổi khi hai người kết bái huynh đệ, nếu không thì chẳng khác nào lấy đá đập chân mình!

Lãng Vu Đề trịnh trọng nhận lấy ngọc bội, sau đó đưa ngọc bội thuộc về nhà họ Tịch cho Tịch Chí Cường: "Cảm ơn bác."

"Nơi ở của con..."

"Tử Thu sẽ sắp xếp."

"Vậy thì tốt."

Tịch Tử Thu sắp xếp rất nhanh, chỉ vùn vùn ba ngày mà chỗ ở của cô đã ổn thỏa cả. Khi nhận được giấy tờ phòng ở thì Tịch Tử Thu lại đưa cô thêm giấy tờ của hai gian hàng.

"Lấy nhà đã rất quá đáng rồi, em không thể lấy thêm cửa hàng được!"

"Lấy đi, coi như là bồi thường cho anh trai em." Anh luôn biết rằng Lãng Vu Đề mẫu thuẫn với mình, đơn giản là vì cô không thể chấp nhận việc chính tay anh giết anh trai cô.

Nếu như phải công lược lại, anh chắc chắn sẽ không giết Lãng Thế Kiệt, tạo cho mình thêm nhiều phiền phức đến như vậy.

Đương nhiên, háo cảm đã lên tới tám mươi lăm điểm, thế nào cũng không thể làm lại!

Nghe Tịch Tử Thu nói thế, Lãng Vu Đề ngăn người một chút.

Cô biết một thân một mình sống bên ngoài chắc rằng sẽ không dễ dàng. Nếu có cửa hàng thì làm ăn cũng được, cho thuê cũng tốt, đều có một chút thu nhập.

Cô nhận lấy giấy tờ của hàng rồi nói tiếng cảm ơn với Tịch Tử Thu, âm thầm quyết định rằng mình sẽ từ từ trả lại tiền mua nhà.

Thương thế của Tịch Tử Thu vẫn chưa khỏi nên anh cũng không tự mình đưa Lãng Vu Đề ra ga xe lửa.

Kể từ khi biết Lãng Vu Đề phải đi, thái độ của Tịch phu nhân và Chúc San San với Lãng Vu Đề phải nói là rất ôn hòa! Ngay cả việc Tịch Tử Hạ tự mình tiễn Lãng Vu Đề ra ga xe, Chúc San San cũng không cảm thấy bức bối gì.

Chúc San San cảm thấy Lãng Vu Đề rời khỏi Đô thành thì sẽ không bao giờ quay về nữa.

Lãng Vu Đề thực sự là một người rất dễ nhìn thấu, cô thấy rằng Đô thành đối với Lãng Vu Đề mà nói, không cần trở về làm gì nữa.

Cho nên Chúc San San hoàn toàn không cần lo rằng Lãng Vu Đề trở về giành giật Tịch Tử Hạ với mình!

Sau khi nói lời từ biệt với người nhà họ Tịch, Lãng Vu Đề không hề quay đầu lại, không có nhìn Tịch Tử Thu đang ngồi trên xe lần lấy một cái.

Trong lòng Tịch Tử Thu cũng hơi khó chịu, anh lo rằng mình bức ép Lãng Vu Đề quá thì háo cảm vát và lăm mồi tăng lên sẽ rút xuống.

Âm thầm tự nói với mình một tiếng, chờ chỗ Lãng Vu Đề an ổn rồi, vết thương cũng khỏi hoàn toàn thì anh trực tiếp đi tìm cô!

Sau đó, quán chật lấy - -

Hai năm sau - -

Trong một tư hợp viện* bình thường của Lâm thành.

*Tư hợp viện: một kiểu nhà truyền thống của Trung Quốc.

"Tiểu Vu, hôm nay muốn ăn gì?"

Lãng Vu Đề đang thêu hoa thì ngừng lại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông ăn bận một thân áo kiểu Tồn Trung Sơn bình thường đang cười xán lạn.

Ăn cái gì? Nhớ đến trò nghệ của người đàn ông, Lãng Vu Đề không khỏi nuốt một ngụm nước bọt: "Mực chiên, ca kho, canh rong biển, trứng xào cà chua, gà om..." Gọi tên mấy món mình muốn ăn xong, Lãng Vu Đề cũng đã thèm đến mức không chịu được!

"Làm nhiều quí thì chúng ta không ăn hết, à, vậy thì làm gà om, mực chiên, trứng xào cà chua với canh rong biển, được không?" người đàn ông hỏi ý kiến của Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề nào còn có ý kiến gì, chỉ cần là đồ ăn hân lâm: "Được!"

"Vậy tôi ra người mua thức ăn trước nhé." Đoạn, người đàn ông cầm giỏ thức ăn ra khỏi tư hợp viện.

Nhìn cánh cửa mở ra rồi đóng vào, Lãng Vu Đề hơi ngăn người.

Con mưa xuân đầu tiên trong năm rơi xuống, bắt đầu từ tối hôm qua, tí ta tí tách, đến bây giờ vẫn chưa ngừng lại, chỉ hơi nhỏ hơn một tí.

Cô cúi đầu nhìn bộ xiêm y đang may một chút, rõ ràng là dành cho nam giới.

Thấm thoát, cô đã đến Lâm thành được hai năm.

Cô còn nhớ rằng lúc mới đầu, cuộc sống một thân một mình thật sự không quen nhưng rồi từ từ cũng quen.

Hai cửa hàng kia, một cái cô cho thuê còn một cái khác, cô mở một cửa hàng may, chuyện làm ăn còn tạm được.

Cô công việc, cô cũng dần quen với cuộc sống định cư ở lâm thành, đời sống hàng ngày dần dần yên ổn.

Ngày lúc Lăng Vu Đề thấy rằng cả đời mình sẽ như vậy thì một người đàn ông lại bước vào cuộc sống của cô.

Cô nhớ rằng, ngày kia cũng vào lúc con mưa xuân đầu tiên trong năm xuất hiện, cô che ô giấy dầu từ cửa hàng trở về nhà.

Còn chưa đi đến cửa nhà, xa xa đã nhìn thấy được một người đàn ông ăn mặc quần trang đứng trước cửa nhà mình.

Aya: OOC nặng quá rồi anh ơi QAQ...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 281: Hội trưởng phản công lược (hoàn)

Edit: Aya Shinta

Người đàn ông quay lưng về phía mình nên Lăng Vu Đề chỉ cảm thấy bóng lưng nọ hơi quen mắt.

Đến gần thì mới biết, đây đâu thể chỉ là quen mắt, rõ ràng chính là người quen!

Câu đầu tiên của cô khi gặp người đàn ông là: "Tư Thu?! Sao anh lại ở đây?!"

Tịch Tư Thu nhếch môi cười với cô, một nụ cười chưa từng xán lạn như thế này. Đôi mắt của anh rất, rất sáng, khiến cho cô phải rung động.

Anh nói: "Nhớ em!"

Từ ngày đó về sau, Tịch Tư Thu liêu chết dựa dẫm vào nhà cô sống, còn đảm nhiệm vai trò chủ bếp!

Vì trù nghệ cao siêu của anh nên Lăng Vu Đề thực sự không nỡ đuổi anh đi!

Và thế là, cô cho phép anh có lý có lẽ mà cùng chung sống với cô đến hai năm!

Hai năm qua, ngoại trừ việc sống chung một chỗ thì giữa họ cũng không xảy ra những chuyện khác.

Hàng xóm chónh thôn quê đều cho rằng Tịch Tư Thu là chồng của cô, cô giải thích rằng không phải nhưng không có ai tin. Sau này, cô cũng không giải thích nữa - -

Trong khu chợ người đến người đi, Tịch Tư Thu quen cửa quen nẻo trực tiếp đi tới cửa hàng anh thường mua đồ, sau đó quen tay mà chọn lựa nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

Một Tịch Tư Thu như vậy, cho dù có quen biết anh thì cũng e là không thể tin nổi. Tịch tướng quân xưa nay chỉ cảm sủng vậy mà đã trở thành người đàn ông nội trợ của gia đình rồi!

Ngay cả Hạ Luân cũng không thể tin được.

Anh không hề ngờ rằng Hội trưởng đại nhân không phải người máy mà còn hơn cả người máy, lại có thể vì Lăng Vu Đề mà làm tới nước này!

Thay đổi lớn này khiến người ta nhìn mà than thở mà!

Trong lúc thán phục, Hạ Luân lại bắt đầu chờ mong là sau khi thí nghiệm này thành công, sẽ mừng đến bao nhiêu chỗ tốt đây!

Mua thức ăn xong xuôi, Tịch Tư Thu trở về tư hợp viện. Lăng Vu Đề không có ở nhà, không cần đoán cũng biết rằng cô đã tới cửa hàng rồi.

Anh cầm giò thức ăn vào nhà bếp, ướp thịt trước rồi bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

Vẫn phải cảm ơn Hạ Luân đã truyền tống trù nghệ của Lăng Vu Đề qua cho anh, bằng không một Hội trưởng đại nhân chỉ biết ăn như Tịch Tư Thu sao có được trù nghệ thế này!?

Nếu theo tài nấu nướng của anh, tuyệt đối sẽ là sát thủ phòng bếp không thể bàn cãi!

Trưa, Lăng Vu Đề đứng giờ trở về ăn cơm.

Cô hít mất ngửi mùi thơm nghi ngút trên bàn ăn một cái, không nhận được mà muốn lập tức ngồi xuống ăn lấy ăn để!

"Ai, đi rửa tay trước!" Một bàn tay đứng lúc ngăn cản Lăng Vu Đề đang muốn nhón vào trong bát thức ăn.

Cô chu miệng một cái, bắt đắc dĩ thu tay về: "Vậy thì đi..."

"Ừm, bên ngoài có chậu nước ấm cho em, dùng nước ấm rửa tay."

"Em biết rồi!"

Bỏ tay vào trong chậu nước ấm vừa phải, có chút không không chế được mà cong cong lên.

Hai năm qua, Tịch Tư Thu chăm sóc cô chu đáo tí mĩ, tìm có làm bằng sắt thì cũng sắp bị anh hòa tan mất rồi.

Tịch Tư Thu đang soạn cơm hơi khựng lại, anh quay đầu lại nhìn Lăng Vu Đề đang rửa tay một lát.

Vừa này, độ hào cảm hai tháng không có động tĩnh rồi cuộc đã thêm được hai điểm...

Chín mươi bảy điểm hào cảm đã rất cao rồi! Kiên trì trong hai năm nay quả nhiên không uổng phí!

Tịch Tư Thu nghĩ rằng, nếu như anh cầu hôn Lăng Vu Đề vào lúc này, chắc là cô sẽ đồng ý đúng không?

Dùng bữa trưa xong, Tịch Tư Thu đi rửa chén, Lăng Vu Đề chuẩn bị ra cửa hàng.

"Tiểu Vu, chờ chút, từ từ hãy đi!" Tịch Tư Thu trong bếp ngó đầu ra gọi cô lại.

"Sao thế?" Lăng Vu Đề hơi nghi ngờ hỏi.

Tịch Tư Thu cười cười: "Không có gì, chỉ báo em về sớm một chút, tối hôm nay có đồ ăn ngon!"

"... Vâng."

Chờ Lăng Vu Đề vừa đi, Tịch Tử Thu cũng ra cửa theo, sau đó bắt đầu gõ cửa từng nhà...

Hạ Luân: Hội trưởng nhà tôi nha... Từ đây về sau... Tôi sẽ không thể gặp lại Hội trưởng đại nhân giữ chữ như vàng lạnh lùng vô tình yêu quý nữa hay sao?

Đương nhiên là do Hạ Luân tự cho rằng như thế. Tịch Tử Thu vẫn là Tịch Tử Thu, một chút nhu tình của anh cũng chỉ thuộc về một người mà thôi!

Bởi vì Tịch Tử Thu đã đặc biệt dặn là có đồ ăn ngon, cho nên hôm nay Lăng Vu Đề trở về rất sớm.

Cô đẩy cửa ra, lọt vào mắt là một mảnh đỏ tươi, khắp nơi trong tử hạp viện của cô giăng đầy lụa đỏ tượng trưng cho điềm vui.

Kính ngạc nhìn tất cả mọi thứ đang ở ngay trước mắt, hơi ngây người.

Trong phòng, không ít người từ từ đi ra, đều là háng xóm láng giềng, người nào cũng treo nụ cười thần bí trên miệng.

Họ đứng thành hai hàng, chừa ra một con đường ở giữa.

Ngay khi Lăng Vu Đề còn không hiểu mô tê gì, một bóng người màu đỏ bước ra khỏi phòng.

Cô đưa tay bịt miệng lại, không để cho mình phải kính ngạc thốt lên.

Tịch Tử Thu mặc một cái áo khoác dài màu đỏ, rất có hi cảm, nhưng lại hơi buồn cười! Tay anh bung một cái khay, trên đó là khăn quàng vai cùng mũ phượng.

Nhìn Tịch Tử Thu chậm rãi bước về phía mình, nhịp tim của Lăng Vu Đề tăng nhanh đến bất thường.

"Lăng Vu Đề, tôi yêu em, gả cho tôi đi!"

Ánh mắt lấp lánh, Lăng Vu Đề nhếch môi cười: "Lẽ nào anh muốn tổ chức hôn lễ ngay bây giờ sao?"

"Bất cứ lúc nào, cung kính chờ đợi!"

Một người đàn ông lẳng lặng ở bên mình hai năm như vậy, chăm sóc chu đáo tỉ mỉ...

Rõ ràng đã được phong là thượng tướng đặc cấp – cấp bậc cao nhất nhưng lại từ bỏ tất cả để đến đây bảo vệ cô...

Cô còn có lý do gì để từ chối đây?!

"Được."

Đêm đó, đương nhiên là Lăng Vu Đề và Tịch Tử Thu không cử hành hôn lễ, quá gấp rút rồi! Cho dù có gian lược thì Tịch Tử Thu cũng không muốn cho Lăng Vu Đề hôn lễ quá đơn sơ như vậy!

Cho dù đây chỉ là một thế giới tiểu thuyết!

Hôn lễ được cử hành ở phủ Tổng thống Đô thành, Tịch Tử Hạ đã bỏ thương nghiệp theo chính trị. Tịch Tử Thu biết rằng, cuối cùng anh ta sẽ trở thành Tổng thống đời tiếp theo.

Chúc San San vừa mang thai, tuy nỗ lực lâu như thế vẫn không thể khiến Tịch Tử hạ yêu mình, nhưng tốt xấu gì thì trong lòng anh vẫn có thể từ là cô đây!

Hôn lễ kết thúc, Tịch Tử Thu liền đưa Lăng Vu Đề đi du lịch khắp nơi, lập chí muốn ăn mỹ thực toàn quốc, ăn xong trong nước thì ra nước ngoài!

Anh còn cố ý nói với Tịch Chí Cường cùng Tịch phu nhân là có thể họ gặp được một nơi mình yêu thích thì sẽ định cư không quay về. Nơi đó có thể là vùng rừng sâu núi thẳm cực kỳ hẻo lánh...

Thực ra, chỉ là vì Tịch Tử Thu không muốn khiến Tịch Chí Cường cùng Tịch phu nhân lo lắng cho hai người họ.

Bởi vì đội khi độ hào cảm được thêm đây, Tịch Tử Thu muốn đưa Lăng Vu Đề trực tiếp rời đi!

Lăng Vu Đề cũng thật keo kiệt, hào cảm rõ là đã tăng lên chín mươi chín điểm sau hôn lễ, còn dư một điểm vẫn phải tồn năm năm nữa mới thêm vào.

Anh còn nhớ, một điểm hào cảm cuối cùng là sau khi anh đưa Lăng Vu Đề xuyên qua một vùng sa mạc, rốt cuộc cũng đến được một ốc đảo. Khi hai người ôm nhau, anh đột nhiên cảm ứng được độ hào cảm lên tới một trăm.

Tựa đầu trên bà vai Lăng Vu Đề, anh nhẹ nhàng nói một câu: "Tiểu Vu, cảm ơn em! Đã cho tôi một cuộc sống khác bình thân đến vậy!"

Lăng Vu Đề không hiểu, cũng muốn hỏi anh câu kia có ý gì nhưng đột nhiên mất ý thức.

Ngay khi Lăng Vu Đề không còn nghe được gì nữa, Tịch Tử Thu còn nói một câu: "Hẹn gặp lại ở thế giới sau!"

Sau đó, anh cũng chậm rãi nhắm mắt lại...

Aya: Xong thế giới này. Thế giới sau là nử tôn nhé các bạn!))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Giời ạ, điểm số liệu lại ít đi!

Edit: Aya Shinta

Thời điểm trở về trong hệ thống, Lăng Vu Đề còn hơi mơ hồ: "Có, có chuyện gì xảy ra thế?" Trong đầu có thêm nhiều ký ức như vậy là tại sao?

Cô nhớ rằng khi mình đi tới thế giới nhiệm vụ thì cảm thấy choáng váng, sau đó chẳng nhớ gì nữa...

"Lúc truyền tống bị trục trặc, Hiệp hội Vị diện mất liên lạc với cô." Âm thanh không hề chấp trùng vang lên trả lời Lăng Vu Đề.

"Vậy sao tôi về được?" Không phải đã nói là mất liên lạc với cô sao?

"Hiệp hội Vị diện phái một công lược giả tới thế giới nhiệm vụ xoát độ hào cảm của cô. Đến khi độ hào cảm đầy là có thể đưa cô trở lại."

Công lược giả?!

"Vậy là... Tịch Tử Thu kia là một công lược giả?!"

Lăng Vu Đề trợn mắt, nói sao mà vừa bắt đầu thì tên Tịch Tử Thu kia lại đuổi cùng không buông thế kia! Hóa ra là muốn công lược cô ấy mà.

Ha ha, từ xưa tới nay đều là cô đi công lược người khác, cảm giác được người ta vất óc để công lược dường như cũng tốt đó!

Đương nhiên là không cảm thụ bằng trí nhớ của mình thì cũng có chút khó chịu. Cô chán chính coi mình là Lăng Vu Đề ở thế giới đó!

"Đứng, là công lược giả."

Thực ra nếu Tịch Tử Thu không có ở đây, Hạ Luân rất muốn nói với Lăng Vu Đề rằng: Người công lược cô không phải là công lược giả gì đâu, mà là Hội trưởng đại nhân vĩ đại của chúng ta đó ~

"Vậy tôi có thể biết anh ta là ai không? Chờ sau khi tôi thành con người thì có thể đi tìm anh ta, kết bạn với anh ta ~"

"Tạm thời không thể!"

Hạ Luân rất tò mò về cảm tưởng của Lăng Vu Đề sẽ thế nào sau khi biết được người công lược mình là ai.

Đáng tiếc rằng không có cơ hội này! Hội trưởng đại nhân không cho phép...

Nghiêng đầu nhìn Tịch Tử Thu với bản mặt lạnh tanh đang đứng cạnh mình, Hạ Luân nuốt miếng nước bọt.

Vừa rồi khi Tịch Tử Thu vừa ra khỏi khoang dinh dưỡng, anh còn cọt nhà đùa giỡn với Tịch Tử Thu.

Sau đó... Bị ánh mắt lạnh đến âm năm mươi độ của Tịch Tử Thu quét tới.

Đầu má! Là ai nói Hội trưởng thay đổi?!

Hội trưởng thay đổi ở chỗ nào?! Chỗ nào cơ chứ?!

Hu hu hu ~ Rõ ràng vẫn là Hội trưởng đại nhân siêu cao lãnh kia mà ~

Tịch Tử Thu không cho Hạ Luân nói ra thân phận của anh với Lăng Vu Đề, chỉ là vì không muốn ảnh hưởng tới Lăng Vu Đề làm nhiệm vụ.

Nếu trước đó thì anh chỉ có hai mươi độ hảo cảm với Lăng Vu Đề, như vậy sau một lần anh đi công lược cô, độ hảo cảm của anh với Lăng Vu Đề đã lên tới sáu mươi điểm.

Độ hảo cảm có thể lên tới từng này, đối với Tịch Tử Thu mà nói thì đã vô cùng vô cùng hiếm thấy rồi!

Về phần thể giới tiểu thuyết trước đó, vì nguyên thân vốn đã yêu Lăng Vu Đề nên anh cũng chịu ảnh hưởng của nguyên thân, mới vì Lăng Vu Đề mà thay đổi nhiều như vậy!

Lăng Vu Đề nhún nhún vai, nếu tạm thời không thể biết vậy thì chờ cô thành người rồi rồi sau cũng được!

Cô chớp mắt: "Vậy bây giờ tôi tới thể giới nhiệm vụ, hẳn là không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề gì"

Được một đáp án khẳng định, Lăng Vu Đề liền chuẩn bị trực tiếp tới thể giới nhiệm vụ. Thế nhưng số liệu cá nhân của cô lại tự động hiện ra.

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kẻ hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thí nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Xương cốt: 40/100

Kinh mạch: 40/100

Huyết nhục: 40/100

Nội tạng: 40/100

Ngũ quan: 40/100

Da dẻ: 40/100

Lông tóc: 30/100

Móng tay: 30/100

Kỹ năng đặc thù: Dị năng hệ thủy cấp bốn, dị năng thời miễn.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù đạt được ở một thể giới nhiệm vụ thể giới, chỉ có thể lựa chọn dùng như thế!

Sở trường: Trù nghệ, trung y thuật.

Khen thưởng: (Khởi động một lần nữa: Ý là khi xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, lần mai một lần nữa)×1

Ế ế... Có hoa mắt nhìn lầm rồi sao?! Tại sao cô lại thấy quái quái, điểm số liệu hình như lại ít đi thế?!

"Khụ... Là thế này. Còn nhớ cô đột nhiên mất trí nhớ khi ở thể giới nhiệm vụ không?"

Lăng Vu Đề ngoẹo cổ suy nghĩ một lát, đúng là có chuyện như vậy, thế nhưng: "Vậy thì thế nào?"

Lại suy nghĩ thêm một chút, cô lại hỏi: "Bởi vì hệ thống bị trục trặc sao?! Nhưng thế cũng đâu phải lỗi của tôi, cũng không thể trừ điểm số liệu của tôi chứ?!"

"Đương nhiên không phải là vì hệ thống gặp trục trặc mà trừ điểm của cô, cô mất trí nhớ là vì đã uống con nặng thanh trừ ký ức, nên trừ năm mươi điểm số liệu của cô để đổi lấy con nặng này."

Lăng Vu Đề: (? ㄟ? ≠? ㄟ?) Giời ạ! Nhớ đến thể giới nhiệm vụ trước đó, cái gọi là con nặng thanh trừ ký ức cũng chẳng làm được gì nên hờn, chỉ có mấy ngày mà đã khôi phục trí nhớ lại rồi!

Cái tên công lược giả kia bị ngờ ngẩn à!? Không nghiên cứu nội dung vở kịch mà đã lỗ mắng giết chết anh trai nguyên thân của cô! Kết quả còn phải mua con nặng để thanh trừ ký ức của cô!

Hội trưởng ngờ ngẩn nào đó: "..."

Ai, không đúng! Công lược giả kia mua con nặng thì đáng lý phải trừ điểm số liệu của anh ta chứ, vì cái lông gì mà trừ điểm của cô?!

Hỏi Hạ Luân về vấn đề này, vậy mà Hạ Luân lại trả lời là: "Bởi vì công lược cô là để đưa cô về, cho nên trừ điểm số liệu của cô."

Lăng Vu Đề: O__O "... Tuoi còn có thể nói cái quỷ gì?!

Cô trực tiếp kết thúc cuộc trò chuyện, không muốn nói với cái thứ đồ không có bất kỳ ngữ điệu, và lại chẳng biết là cái thứ gì đó nữa.

Lăng Vu Đề trừng mắt nhìn số liệu điểm thuộc về bản thân trên màn hình. Trước đó điểm đã không nhiều, bây giờ lại bị trừ đi năm mươi điểm! Thật là thốn quá đi ~

Cứ theo đà này, đến lúc nào mới có thể thêm đầy điểm số liệu đầy trời?

Hiệp hội Vị diện, thực ra tôi có thù oán gì với mấy người đúng không?! Đúng không vậy hả?!

Ca than một tiếng, vì để kiểm điểm số liệu, Lăng Vu Đề nhận mệnh truyền tống mình đến thể giới nhiệm vụ kế tiếp - -

Tịch Tử Thu thấy Lăng Vu Đề đã tới thể giới nhiệm vụ, kiểm tra kỹ càng thể giới cô tới một hồi, chuẩn bị lựa chọn nam phụ...

"Ách... Hội trưởng đại nhân, thể giới nhiệm vụ kia cũng không có nam phụ có thể chọn. Có thể coi là nam phụ, chỉ có m, một..." Hạ Luân ở bên cạnh yếu ớt nói.

Tịch Tử Thu nghiêng đầu mím môi nhìn anh, gân xanh trên trán hơi nhô ra: "Đổi thể giới."

Hạ Luân: (T o T)/~ Hội trưởng đại nhân, ngài thật tùy hứng...

Nhưng mà: "Không thể thay đổi, 0051 đã truyền tổng vào rồi..."

Tịch Từ Thư "..."

Đứng tại chỗ, hít sâu hai cái, Tịch Từ Thư mới xoay người rời khỏi phòng thiết bị đi xử lí công vụ --

Hạ Luân rút cổ một phát, sao anh cảm thấy Hội trưởng đại nhân hiện tại càng đáng sợ hơn trước thế? Lẽ nào là bởi vì đã thấy bộ dạng ôn nhu của Hội trưởng rồi, cho nên khi so sánh mới thấy cách nhau một trời?!

Lấy mắt kính xuống, lau lau rồi đeo lên lại, anh nhìn Lăng Vũ Đề trên màn hình rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng thiết bị. Đến lúc tan ca rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 283: Thế giới 10 - Công lực tiểu quan nhuyển mạnh (01)

Edit: Aya Shinta

Lúc Lăng Vũ Đề đến thế giới nhiệm vụ cũng cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, cô mở mắt ra nhìn xung quanh.

A... Hiện giờ cô đang ở trong một gian phòng có phong vị cổ xưa. Phòng rất lớn, chỗ nào cũng hiển lộ hết xa hoa!

Xem ra, nhiệm vụ lần này của cô là ở thế giới cổ đại.

Lúc này, trời bên ngoài đã sáng choang, nhưng thân thể này vẫn rất buồn ngủ, hình như là vừa mới chuẩn bị ngủ vậy.

Cô nhắm mắt lại, vừa lúc này không có ai đến, cô tiếp nhận ký ức cùng nội dung vở kịch rồi nói sau - -

Hai giờ sau - -

Lăng Vũ Đề đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt sáng như ánh đèn pha!

Thế giới nữ tôn đây!

Nữ tôn nam ti đây!

Quả thực cô tràn ngập chờ mong với thế giới này đây!!!

Cho tới bây giờ, cô từng đi tới thế giới hiện đại đề cao việc nam nữ bình đẳng; thế giới kẻ mạnh đứng đầu mà con người, vampire và người sói cùng tồn tại; thế giới cổ đại nam tôn nữ ti, tuy có thế giới cổ đại đặc biệt là không có xem thường nữ tử nhiều lắm

Chời ơi! Có thể đến thế giới nữ tôn - nơi mà nữ tử đứng đầu, cô thật sự rất kích động có được hay không ~

Ách... Có điều trong thế giới tiểu thuyết này, mấy nam tử ưu tú trong kịch tình mà cô chứng kiến đều là nam chủ mà!

Nam phụ ở đâu?

Kiểm tra đối tượng công lực được chỉ định của mình, Lăng Vũ Đề chớp mắt. Hóa ra không phải không có nam phụ mà là phân lượng cùng tỉ lệ xuất hiện cứ như là bia đỡ đạn vậy!

Cô hơi nhú mày, nam phụ này... không biết nên nói là dễ hay khó công lực đây.

Trở mình, quần chân tâm ti quanh người rồi chuẩn bị ngủ.

Sắp hừng đông thì nguyên thân mới đi ngủ, cô tiếp thu nội dung vở kịch cùng ký ức đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, ngủ trước rồi tính sau.

Trời đất bao la, ngủ là to nhất - -

Sau khi đêm xuống, phố Vị Ương của Đô thành khác với vẻ tĩnh lặng vào ban ngày.

Nơi này đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi đều treo đèn lồng màu đỏ, hồng nhạt, màu tím... Đâu đâu cũng có thể thấy được nữ tử nhà giàu kết bạn đi thành nhóm.

Mà bên ngoài một vài cái "XX quán" "XX viện" sẽ có một vài nam tử thanh tú ăn mặc mát mẻ đang tươi cười chào khách, thỉnh thoảng còn có thể lôi kéo các nữ tử đi ngang qua vào quán.

Nơi này hàng đêm sênh ca, vô cùng náo nhiệt.

Mà nơi náo nhiệt nhất nằm trên đoạn đường tốt nhất của phố Vị Ương với diện tích lớn nhất, trang trí sang trọng xa xỉ nhất -- Phi Nguyệt quán.

Lăng Vũ Đề tay chống cằm, lười biếng đánh giá nữ tử ngồi đối diện mình.

"Này ~ ta nói Lăng Lão bản, cô có thể đừng nhìn ta như vậy không? Có lại nhìn ta, nhìn nữa thì ta sẽ ăn luôn cô đấy ~"

Đào Tiểu Thương quả thực đang bị một nữ tử đẹp đến kì cục nhìn chằm chằm!

Phải biết rằng, nàng cũng không có khuyết điểm gì, chỉ là bất kể ở thế giới hiện đại hay thế giới nữ tôn này, Đào Tiểu Thương không có chút năng lực chống đỡ với những người đẹp!

Đặc biệt là khi đối mặt với Lăng Vũ Đề, nàng sẽ bắt đầu hoài nghi rằng xu hướng tình dục đặc biệt bình thường của mình lại đột nhiên trở nên không bình thường!?

Lăng Vũ Đề ngồi thẳng người, không nhận được mà chà chà cánh tay. Giới ạ! Nữ chủ à, một cô gái như cô mà nói như vậy với một cô gái khác có thật sự ổn không!?

Tuy rằng nguyên thân này thực sự rất đẹp, mặt mũi vốn xinh xắn điểm lại tự mang thêm khí chất quyền rũ xinh đẹp. Người ngoài còn cho rằng ấy một biệt hiệu là "Yêu tình khuynh thành". Nếu rằng ấy mà là nam tử, nhất định sẽ khiến tất cả kẻ có quyền có thể vì tranh cướp nàng mà thiên hạ đại loạn!

Đào Tiểu Thương thấy rằng, tướng mạo khí chất của Lăng Vũ Đề mà ở hiện đại thì chính là một ngự tỳ bá đạo!

Đáng tiếc rằng, trong kịch tình thì nguyên thân cũng chỉ là người qua đường mà thôi ~

"Ăn ta? Thôi đừng, hay là cô đi ăn vị hôn phu của mình -- Thất hoàng tử đi!" Chất giọng của nguyên thân hơi khàn khàn, có vẻ lười nhác nhưng không khó nghe.

Vừa nhắc tới vị hôn phu kia, Đào Tiểu Thương cũng muốn trợn trắng mắt. Vị hôn phu ngạo kiều đến không chịu nổi, nàng muốn tránh xa được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu!

Thân phận của thân thể này cái gì cũng tốt, chỉ là có tên hôn phu chết tiệt kia!

"Đứng rồi, mấy ngày nay có thêm một vài kịch bản để biểu diễn, chuyện làm ăn tốt lên nhiều đúng chứ?" Đào Tiểu Thương chớp mắt, lảng sang chuyện khác.

Lăng Vũ Đề ừ một tiếng, bưng chén rượu người hầu đã rót cho mình lên, uống một hớp, sau đó dời tầm mắt đến đài cao đang diễn kịch ở lầu dưới.

Bộ kịch bản kia có tên là "Lam sắc sinh từ tuyết", có bốn bộ khúc, chính là nam nữ chủ ngược luyện tình thâm, nội dung vở kịch cũng là máu chó đủ kiểu.

Lăng Vũ Đề biết, đó là do nữ chủ Đào Tiểu Thương sao chép từ phim truyền hình hiện đại xuống. Ngoài trừ câu chuyện này, còn có thêm rất nhiều phiên bản nữa.

Có vàng sáng nữ chủ chiếu tới, những câu chuyện này đều được hoan nghênh đúng như dự liệu.

Mà tất cả mọi người cũng không biết rằng người biến lại những câu chuyện trên là con gái của đại hoàng thượng hiện giờ - Đào Tiểu Thương.

Người ngoài cho rằng Đào Tiểu Thương thường đến Phi Nguyệt quán là để phong lưu, thực ra còn có một chút cũng là vì nàng là cô đồng của Phi Nguyệt quán.

"Vây hoa hồng chia cho ta cũng có thể nhiều hơn chút chứ?"

Thấy ánh mắt tham tài trên gương mặt nhỏ của Đào Tiểu Thương, Lăng Vu Đề lại không nhịn được mà lườm một cái. Hết cách rồi, nguyên thân thích trợn trắng mắt với Đào Tiểu Thương nhất, cô cũng bị ảnh hưởng một tẹo!

Nhắc đến mới nhớ, nữ chủ Đào Tiểu Thương từ thế giới hiện đại xuyên tới thế giới nữ tôn này, người bạn nữ giới đầu tiên mà nàng ấy quen biết chính là nguyên thân!

Cũng may tính tình Đào Tiểu Thương rất thoải mái sáng sủa, không phải là loại hình tiểu bạch thỏ. Cũng không phải là cô ghét nữ chủ này, chỉ là nàng ấy có vẻ thích quan chuyện không đâu...

Nhưng mà chỉ cần nàng ấy không cản trở cô công lược nam phụ là tốt rồi!

"Đến cùng có thêm hoa hồng hay không? Có nói đến cùng coi thêm hay không thêm!?" Thấy vậy giờ mà Lăng Vu Đề vẫn không nói gì, Đào Tiểu Thương không chịu được.

"Cô nói xem con gái đại hoàng thượng như cô, còn thiếu chút hoa hồng này của ta hay sao?"

Nếu mà Đào Tiểu Thương sống ở Đào gia không tốt hoặc gì đấy, Lăng Vu Đề cảm thấy thêm một chút cũng chẳng xá chi.

Nhưng mà Đào Tiểu Thương là nữ nhi duy nhất của Đào gia, trong tương lai thì toàn bộ Đào gia đều là của nàng ấy, nào có thiếu tiền!

Đào Tiểu Thương nhún vai, ra vẻ bất đắc dĩ: "Hết cách rồi, bình sinh yêu nhất hai thứ: Một là sắc đẹp, hai là tiền bạc ~"

Cô không chịu nổi mà lắc đầu một cái: "Biết rồi biết rồi, đến lúc đó chia thêm cho cô một phần hoa hồng!"

Lăng Vu Đề liền đứng lên: "Được rồi, ta còn có việc, cô tùy ý!" Nói xong, cô cũng không để ý đến Đào Tiểu Thương nữa mà trực tiếp ra khỏi phòng gian, sau đó tới thang gác rồi đi lên lầu.

Phi Nguyệt quan có tổng cộng năm lầu. Lầu một là phòng khách; lầu hai là phòng ngân cho mấy vị quý nhân, quan to muốn xem biểu diễn mà lại không muốn lộ diện; lầu ba là nơi để cho những người muốn ngủ lại, đương nhiên, cũng là nơi ở của những tiểu quan.

Lầu bốn là phòng tài vụ cùng với nơi tiếp khách của Lăng Vu Đề.

Aya: Cảm tưởng của các bạn sau khi thấy tựa đề thế giới ~ Mình đã nói là Hội trường đại nhân sẽ không vui đâu *cười trộm*

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (02)

Edit: Aya Shinta

Lầu năm thuộc về một mình Lăng Vu Đề, không có sự cho phép của cô thì không ai được vào.

"Thế nào? Người tình chưa?" Đi tới trước cửa một phòng, Lăng Vu Đề hỏi nam hầu có dung mạo thanh tú đang đứng trước cửa.

"Bẩm chủ nhân, người kia vẫn chưa tỉnh lại." Nam hầu nhất mực cung kính trả lời Lăng Vu Đề, vẻ mặt tràn đầy kiêng kỵ đối với Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề không mện không nhặt mà ừ một tiếng, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Đây là một gian phòng ngủ bình thường, bày trí đơn giản, rất nhẹ nhàng thoải mái.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoại trừ cô thì cũng chỉ có thiếu niên thương tích chằng chịt đang nằm trên giường.

Cô bước chân tới băng ghế cạnh giường rồi ngồi xuống, hơi cúi người đánh giá mặt mũi thiếu niên này. Xuyên qua những vết thương trên mặt hắn, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy rằng tướng mạo hắn rất tinh xảo đẹp đẽ!

Da dẻ vùng không bị thương tích cũng rất trắng nõn, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ quan của thế giới này!

Có điều đáng tiếc là toàn thân hắn, từ trên xuống dưới đều có vết thương to nhỏ đủ kiểu, thực sự quá ảnh hưởng đến mỹ quan.

Nếu như không phải là do nguyên thân tính mất nhìn ra ngũ quan tinh xảo dưới vết thương kia...

Thì tên tiểu tử này còn không biết đang làm ăn mầy ở đâu đây này!

Không sai, thiếu niên đó chính là nam phụ của thế giới này!

Đối với thời điểm mà cô đi vào thế giới này, cô vẫn phải nói rằng lần này Hiệp hội Vệ dân vẫn tính là đáng tin. Khi cô đến, nam phụ chỉ vừa mới vào Phi Nguyệt quán của cô thôi.

Đúng thế, thân phận của cô là bà chủ của tiểu quan quán đệ nhất Kinh thành — Phi Nguyệt quán, mà nam phụ có phái công lược là "nhân viên" của cô — một tiểu quan thân thể yếu mềm dễ áp đảo ~

Đương nhiên, đây là thân phận của hắn trong tiểu thuyết.

Lần này Lăng Vu Đề tới đúng lúc, cho nên cô cũng không tính cho nam phụ đi "tiếp khách".

Có điều, thế nào cũng phải sắp xếp một thân phận cho hắn mới được. A ~ Lăng Vu Đề sờ mũi suy nghĩ một lát, sau đó sáng mắt lên.

Ha hã...

Bất luận là trong kịch tình hay ký ức, nam phụ cũng không có thiện cảm gì với ân nhân cứu mạng này. Cho nên lần này, Lăng Vu Đề phải cố gắng xoát được phần ẩn tượng!

Lại nhìn gương mặt của người đang mê man trên giường một tẹo, may mà cô sai người dùng thuốc trị thương tốt nhất nên sẽ không để lại sẹo, bằng không thì sẽ hủy đi gương mặt đẹp này hay sao?!

Xoát lại ký ức và nội dung tình tiết trong đầu, trong kịch tình cũng không nói đến thân phận thực sự của nam phụ, cũng không biết là có phải mang lai lịch lớn gì hay không nữa.

Trong ký ức của nguyên thân, mới bắt đầu thì nam phụ mất trí nhớ, ngoại trừ tên mình ra thì hắn cũng không còn nhớ được gì khác.

Sau đó... hình như vào một ngày, hắn đột nhiên mất tích.

Sau đó... không còn sau đó nữa!

Theo ký ức, một lát nữa thì nam phụ sẽ tỉnh lại. Sở dĩ cô ở đây, còn không phải là để kiểm được ẩn tượng đầu tiên, kiểm được hảo cảm hay sao?

Vừa suy nghĩ như vậy, người trên giường liền cau mày ưm một tiếng, Lăng Vu Đề vội vàng cúi người nhìn hắn.

Lông mi của Diệp Thần Lạc động đậy, sau đó hắn mở mắt ra. Hắn có đôi mắt màu xanh lục, long lanh trong sáng, thật là đẹp!

Ánh mắt hắn không có tiêu cự, sau đó mới chậm rãi chuyển con ngươi nhìn vị trí hiện tại của bản thân.

"Người tỉnh rồi! Thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?" Lăng Vu Đề thân thiết mở miệng, tìm kiếm cảm giác tồn tại.

Diệp Thần Lạc theo tiếng mà nhìn, dễ dàng nhìn thấy bóng người trên đỉnh đầu mình. Hắn mờ mịt nhìn chăm chăm cô: "Cô nương là ai? Đây là đâu?"

Hình như vì đã lâu không mở miệng nói chuyện nên hắn nói rất nhỏ, nếu không lắng tai nghe thì căn bản nghe không hiểu!

"Ta tên Lăng Vu Đề, người có thể gọi ta là Tiểu Vu tỷ tỷ. Đây là chỗ của ta. Hôm qua khi đi dạo phố, ta vô tình nhìn thấy người máu me đầy người nằm ở góc đường, cho nên đưa người về trị liệu. Người ở đâu? Ta có thể sai người đưa người về hoặc là báo tin với người nhà đón người về."

Mặc dù biết Diệp Thần Lạc nhất định sẽ không nhớ rõ thân phận của mình, cũng cô cũng phải làm theo thủ tục chứ!

Cô vừa dứt lời thì Diệp Thần Lạc bắt đầu ngủ, sau đó hắn phát hiện rằng ngoại trừ tên của mình là Diệp Thần Lạc thì hắn không còn nhớ gì cả!

Hắn hơi mờ mịt nháy mắt một cái: "Ta, ta chỉ nhớ rằng ta tên Diệp Thần Lạc..."

"A? Ý của người là người không nhớ mình ở đâu?" Lăng Vu Đề đặc biệt "nhiet tình" hỏi Diệp Thần Lạc.

Diệp Thần Lạc có chút khổ sở vì hắn không nhớ ra nổi: "Ta không biết... Ta sao thế này?"

"Được rồi, được rồi, nếu tạm thời không nhớ ra thì không cần cố gắng. Người dường như cần thận, chờ vết thương của người khỏi rồi nói tiếp. Được không?" Thấy Diệp Thần Lạc đưa tay gỡ đầu mình, Lăng Vu Đề vội vã an ủi hắn.

"Ừm." Diệp Thần Lạc cảm thấy mình gặp được người tốt! Lăng Vu Đề được phát thẻ người tốt thành công tăng độ hào cảm từ không lên đến hai mươi điểm!

Oh yeah! Lần đầu thêm được hai mươi điểm, siêu quá đi!

Diệp Thần Lạc hôn mê rờn rợn một ngày, cũng may Lăng Vu Đề biết được hắn sẽ tỉnh vào lúc nào nên cô đã sai nhà bếp chuẩn bị cháo cho hắn.

Cho hạ nhân bưng cháo và thuốc vào, lại tự mình cho Diệp Thần Lạc ăn uống rồi dặn hắn nghỉ thật tốt xong xuôi, cô mới rời khỏi phòng Diệp Thần Lạc đang ở tạm.

Thực ra bà chủ như cô rất là rảnh rỗi, tài vụ gì đấy đều có người chuyên tổng kết rồi mới đưa cho cô kiểm tra.

Không thể không nói, nguyên thân mới chỉ hai mươi mà có thể kinh doanh Phi Nguyệt quán tốt đến vậy, đúng là hiếm thấy!

Sau khi ở trong thư phòng kiểm tra sổ sách hôm qua, Lăng Vu Đề mới tựa vào trên ghế để nghỉ ngơi.

Thế giới này có tổng cộng năm nam chủ, mỗi nam chủ đều có ai lịch không nhỏ. Theo lý mà nói, nếu Đào Tiểu Thương đã thu năm nam chủ rồi, thu thêm một Diệp Thần Lạc cũng đâu có vấn đề gì!

Đáng tiếc rằng theo Đào Tiểu Thương mà nói, tuy nàng hoa tâm nhưng cũng là người có nguyên tắc! Không thể cứ chỉ là nam nhân yêu thích nàng thì nàng đều thu về hết được!

Thâm mỹ quan của Đào Tiểu Thương không giống với thế giới này. Thế giới nữ tôn lấy nhu hòa làm cái đẹp, mà Đào Tiểu Thương lại thích mỹ nam tính xảo nhưng lại không mất phong vị của nam nhân!

Diệp Thần Lạc kia lại vừa vận không phải loại hình đó.

Cho nên hắn khổ nỗi trở thành nam phụ duy nhất có thể cho là nam phụ trong thế giới này!

Đưa tay nhu nhu huyết Thái dương, hiện giờ chắc là ba giờ sáng. Nguyên thân quen với cuộc sống trắng đen điên đảo nhưng cô không phải thế!

Có chút mệt mỏi để sổ sách qua một bên, dặn dò tú ông một tiếng rồi Lăng Vu Đề mới về phòng đi ngủ.

Ngày hôm sau, chừng mười giờ sáng thì Lăng Vu Đề mới tỉnh lại. Cô không muốn rời giường nhưng cô tới đây không phải là để ngủ đâu.

Ngủ thì vẫn ngủ nhưng không thể bỏ bê nhiệm vụ!

Xuyên qua hành lang tới phòng của Diệp Thần Lạc, nam hầu giữ cửa ở bên ngoài đang ngồi dưới đất gặt gà gặt gà.

Lăng Vu Đề nhíu mày, đưa chân gãi gãi nam hầu kia. Nam hầu bị cô gãi cho tỉnh luôn.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 285: Công lược tiểu quan nhuyển manh (03)

Edit: Aya Shinta

"Chủ nhân thứ tội! Nô tài, nô tài..." Nam hầu kia thấy người đến là Lăng Vu Đề, sợ tới nỗi vội vàng quỳ xuống đất.

Lăng Vu Đề mắt kiến nhân cất ngang lời xin tha của nam hầu nọ: "Được rồi, vào nhà bếp kêu người bưng cháo và thuốc lên."

"Vâng vâng vâng, nô tài đi ngay!" Nói xong, nam hầu ba chân bốn cẳng vội vàng rời khỏi.

Lăng Vu Đề có chút bất đắc dĩ giơ tay đỡ trán, cô biết tính tình nguyên thân hơi dọa người, thế nhưng những hạ nhân này lại sợ cô đến thế này sao?!

Cô đẩy cửa vào phòng, sau đó lại trở tay đóng cửa vào.

Cảm giác của Diệp Thần Lạc rất nhạy bén, cũng có thể là lòng phòng bị của hắn quá nặng nên Lăng Vu Đề mới vừa mở cửa thì hắn đã tỉnh rồi.

Vị bụng hắn bị thương khá nặng nên hắn không thể tự mình ngồi dậy khỏi giường được.

"Tiểu Vu tỷ tỷ."

Trời ạ ~ nam phụ người dùng có quyền rũ như vậy được không! Chỉ cần mềm mại mà gọi một tiếng "tỷ tỷ" cũng khiến tim cô muốn nhũn ra luôn!

Quả nhiên bảo tên nhóc Diệp Thần Lạc này gọi tỷ tỷ, cô rất là hưởng thụ đó!

Và lại, đối tượng phải công lược là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, sao cô không có chút cảm giác tội ác nào thế này?

"Ừm, chào buổi sáng Tiểu Lạc, hôm nay có khá hơn chút nào không?" Trên gương mặt quyền rũ là một nụ cười dịu dàng, cũng thật... có ý vị!

Có điều, mặc dù Diệp Thần Lạc có chút hảo cảm với Lăng Vu Đề nhưng lòng hắn vẫn mang theo chút phòng bị.

Không biết tại sao nhưng theo bản năng, hắn cảm thấy Lăng Vu Đề tốt với hắn như vậy là vì một mục đích nào đó!

Về phần tại sao lại cảm thấy như vậy, chính hắn cũng không biết!

0051 đáng thương, bản thân bị đối tượng công lược phòng bị mà cũng chẳng hay, lòng còn tràn đầy vui mừng cho rằng đó là do độ hảo cảm của nam phụ - - nên phải cố gắng xoát thôi!

"Ừm, tốt lắm rồi, trên người không còn đau nhiều nữa, đa tạ Tiểu Vu tỷ tỷ quan tâm."

Lăng Vu Đề đi tới cạnh bàn thư nhiệt độ của ấm nước một chút, thấy ấm thì cô mới cầm lấy chén, rót một chén nước.

Bưng chén tới bên giường, một tay cô đỡ Diệp Thần Lạc ngồi dậy, sau đó nửa ôm hắn, cho hắn uống nước.

Thân thể của Lăng Vu Đề cao chừng mét bảy hai, mà Diệp Thần Lạc còn đang dậy thì nên còn thấp hơn cô một chút. Việc cô ôm Diệp Thần Lạc gì đấy, thực sự chẳng có chút áp lực nào!

Tuy đã mất trí nhớ nhưng Diệp Thần Lạc vẫn cảm thấy hai người họ thân mật như vậy là không thỏa đáng!

Đáng tiếc rằng hắn không có sức để chống cự. Cũng chỉ có thể mặc cho Lăng Vu Đề "chà đạp".

Ngay khi Lăng Vu Đề dứt nước xong thì cô cũng ăn đủ đậu hũ rồi. Lúc này cô mới cảm gối đệm sau lưng Diệp Thần Lạc để hắn dựa vào giường ngồi.

"Hôm nay có nhớ được gì không?" Biết gương mặt của bản thân cũng không thể tạo cho người ta cảm giác hiền lành, vậy nên Lăng Vu Đề tận lực biểu hiện ra đáng vẻ "Ta rất hiền lành".

Diệp Thần Lạc lắc đầu, vết thương trên mặt hắn không nặng lắm nên đã kết vảy, xem qua qua mấy ngày nữa thì có thể khỏi rồi.

Có điều vết thương trên người phải chờ một tháng mới có thể khỏi hẳn được.

Chắc là sợ Lăng Vu Đề phát hỏa nên năng suất của nhà bếp rất cao, trong chốc lát mà đã đưa cháo lên.

Hôm qua, Lăng Vu Đề đã đưa ra thực đơn cho Diệp Thần Lạc, cho nên nhà bếp rất nghe lời, dựa theo thực đơn bên trên bàn giao cho để chuẩn bị đồ ăn.

Cháo sáng nay không còn là cháo loãng chỉ có bỏ chút gừng mà là cháo trứng gà thịt nạc với trứng gà, thịt băm cùng hành thái.

Vốn là muốn đích thân dứt cho Diệp Thần Lạc, nhưng hắn lại từ chối.

"Không cần làm phiền Tiểu Vu tý tý, ta tự làm là được rồi!" Tuy vết thương trên cánh tay khiến việc cử động thêm khó khăn đau đớn, nhưng vẫn còn ở trong phạm vi chịu đựng của hắn.

"Được rồi, vậy người làm đi." Đưa chén cháo cho Diệp Thần Lạc, cô không thể biểu hiện dễ tâm quá mức, trông có vẻ rất già tạo!

Lăng Vu Đề không có kiên trì, Diệp Thần Lạc lặng lẽ thờ phào một tiếng. Hắn có chút không chịu đựng nổi sự nhiệt tình của tý tý này.

Ăn xong một chén cháo thì thuốc cũng được đưa vào phòng.

Vẫn là Diệp Thần Lạc tự mình bưng bát uống. Lăng Vu Đề an vị ở một bên nhìn.

Đối với việc làm thế nào để công lược Diệp Thần Lạc, thực ra Lăng Vu Đề không có bất kỳ kế hoạch nào cả, chẳng qua cô cảm thấy nên từ từ, đầu sao thì cũng có một năm.

Một năm này chính là thời gian Diệp Thần Lạc sẽ ở trong Phi Nguyệt quán. Đương nhiên với điều kiện rằng nội dung kịch tình không biến hóa quá lớn.

"Được rồi, ta đi người nằm, sau đó đổi thuốc." Lăng Vu Đề mỉm cười để chén thuốc qua một bên rồi đỡ Diệp Thần Lạc nằm xuống lại.

Diệp Thần Lạc nghiêng đầu nhìn hòm thuốc mà nam hầu vừa đưa tới ở một bên, hơi ngần ngại: "Tiểu Vu tý tý tự mình giúp ta đổi thuốc?!"

"Đừng vậy! Đừng dùng ánh mắt không tin nhiệm đó nhìn tý tý chứ, y thuật của tý tý rất cao minh!" Cô vừa nói, vừa thoát xiêm y của Diệp Thần Lạc.

Hắn chỉ mặc một bộ y phục nên bị Lăng Vu Đề cởi ra dễ dàng..

Không nhìn tới gương mặt đỏ tới mức nhò ra máu của Diệp Thần Lạc, Lăng Vu Đề biến thành một đại phu xứng chức, "nghiêm túc" đổi thuốc cho hắn.

Thực ra ngoại thương của Diệp Thần Lạc không có trí mạng, chủ yếu là do hắn trúng độc. Trong trí nhớ, đại phu không có cách nào để giải được loại độc này.

Lăng Vu Đề có thể giải, thế nhưng cô không dám giải!

Cô cho rằng độc tố là nguyên nhân dẫn đến việc Diệp Thần Lạc mất trí nhớ. Nhất định phải chờ tới khi độc tố bị bài trừ toàn bộ thì Diệp Thần Lạc mới khôi phục trí nhớ.

Nếu bây giờ cô giải độc cho Diệp Thần Lạc, hắn khôi phục trí nhớ rồi thì đi thì biết làm sao?!

Vì thế, cô làm bộ không biết giải độc này là được!

Chẳng qua ~

"Khi ta bắt mạch cho người, tra được trong cơ thể người có một loại độc. Còn về giải độc, tạm thời ta không có cách nào giải độc giúp người, chỉ có thể chậm rãi thanh trừ độc tố trong người người." Cô còn để lại cho mình hậu chiêu, chờ một ngày độc trong người Diệp Thần Lạc được thanh trừ, cô còn có thể vợ công lao lên người mình!

Mua ha ha ha ~ vì cái lòng gì mà cô lại thông minh thế này ~

Diệp Thần Lạc: O__O "... Vừa nãy là ai mới nói y thuật rất cao minh thế?!

"... Được, đa tạ Tiểu Vu tý tý." Vì trên người mình vẫn để trần nên Diệp Thần Lạc thẹn thùng, nói nhỏ như muỗi kêu.

Cũng may thánh lực của Lăng Vu Đề rất tốt nên không có bỏ qua câu cảm ơn của hắn.

Thoa thuốc lên tất cả vết thương trên người hắn xong. Lăng Vu Đề lại mặc xiêm y cho hắn, đắp chăn lại.

"Người nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì thì gọi, bên ngoài có người gác."

"Được."

Lăng Vu Đề ngồi thẳng rồi quay người, lờm trờm nhà một cái. Đã tốn hai tiếng ở đây, không lẽ là vì cô ăn đậu hũ nên Diệp Thần Lạc không thêm hào cảm cho cô sao?!

Có chút buồn bực về phòng mình, lúc này cũng gần tới giờ dùng bữa trưa rồi. Sáng sớm hôm nay cô rời giường rửa mặt ngay, chưa dùng bữa sáng liền đến thăm Diệp Thần Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 286: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (04)

Edit: Aya Shinta

[Thực ra cô muốn tận dụng mọi thời cơ để tăng độ hào cảm!]

Tiếc là hào cảm chẳng có bao nhiêu, còn dễ bụng mình bị đối!]

Dùng bữa trưa ở trong phòng xong. Lăng Vu Đề liền lên giường đi ngủ. Ban ngày ban mặt, không đi ngủ thì chẳng nhẽ muốn đi ra ngoài dạo phố à?

Đối tượng công lược cũng ở chỗ cô, cô còn ra ngoài lác lư làm gì?]

Vừa ăn no nên nằm trên giường ngủ không được! Bắt đầu đi, Lăng Vu Đề chỉ đành xem lại nội dung tình tiết của thể giới tiểu thuyết này.

Thực ra nội dung của thể giới này chính là về những cuộc gặp gỡ tình cờ giữa nữ chủ Đầu Tiểu Thương cùng năm nam chủ. Lăng Vu Đề đã đọc không ít tiểu thuyết nữ tôn ở các thể giới hiện đại trước đó, rất nhiều nữ chủ xuyên tới thể giới nữ tôn đều là Vương gia Hoàng nữ gì đấy.

Đào Tiểu Thương với thân phận là con gái hoàng thượng thế này, quả thật hơi bình thường.

Không có tính kiêu chiến đâu nha!

Sau khi xem xong nội dung vở kịch, Lăng Vu Đề bắt đầu chờ mong có thể đến thời loạn lạc một lần. Thế giới Dân quốc trước đó thì không tính, cũng có ký ức của bản thân cô đâu. Không tính không tính!

Nếu cô về thời loạn lạc, nhất định phải làm một nữ tướng quân mày liễu không những mày râu! Sau đó thống nhất thiên hạ!

Mua ha ha ha ha~

Nằm trên giường lăn qua lộn lại một hồi lâu, thần trí Lăng Vu Đề mới khôi phục "bình thường".

Ăn quá nhiều, cho nên cô không ngủ nổi!

Ngồi dậy khỏi giường, mặc lại áo khoác vào người, cô cũng không chải đầu mà để tóc xõa, sau đó tới thư phòng xem sổ sách - -

Mỗi lần tính sổ, cô đều chia hoa hồng của Đào Tiểu Thương rồi ghi lại, đến cuối tháng rồi mới đưa cho nàng.

Nhắc mới nhớ, bởi vì có mấy "kịch bản" cùng một vài mảnh khóc kinh doanh, chuyện làm ăn của Phi Nguyệt quán còn náo nhiệt hơn ban đầu rất nhiều!

Vốn là Đào Tiểu Thương chỉ góp về mảnh khóc kinh doanh và kịch bản nên lúc đó, nguyên thân chia hoa hồng là hai phần.

Hôm qua đã đáp ứng rằng sẽ cho Đào Tiểu Thương thêm một phần, vậy cô nói cũng phải giữ lời, dù sao tiền cũng ở trên tay, dù dùng là được rồi!

Khoảng ba, bốn giờ chiều, những khách nghỉ lại cũng rời đi từ lâu.

Đào Tiểu Thương đã đến, chủ yếu là để tập luyện cho những tiểu quan diễn dịch.

Nghe nam hầu thông báo nàng ấy đã đến, Lăng Vu Đề đang rất nhàm chán nên trực tiếp xuống dưới lầu xem nàng ấy luyện tập.

Mấy ngày nay đang tập một vở kịch mới, vẫn là kịch bản tình yêu máu chó, có điều thường thức nhan sắc của các tiểu quan trong quán cũng rất tốt!

Những tiểu quan kia nhìn thấy Lăng Vu Đề tự mình đến xem họ diễn tập, người nào cũng ra sức biểu diễn. Hi vọng Lăng Vu Đề có thể nhìn họ nhiều một chút...

Lăng Vu Đề... [Hắc tuyến đầy đầu]

"Ai, Lăng lão bản, thế nào? Ta dạy tốt đúng chứ?! Tách ~" Đào Tiểu Thương đang nghỉ ngơi giữa sân cười híp mắt tới bên Lăng Vu Đề rồi ngồi xuống, bóc hạt dưa bỏ vào miệng cắn.

"Tách ~ cũng được. Tối hôm nay là diễn được?" Lăng Vu Đề không bận tâm mà cắn hạt dưa.

"Được mà! Bọn họ đều rất nhuần nhuyễn, không thành vấn đề!"

Nhìn về mặt từ hào của Đào Tiểu Thương, Lăng Vu Đề đột nhiên nhíu mày cười trên sự đau khổ của người khác: "Nghe nói, nhà cô sắp lên kế hoạch cho lễ thành hôn của cô rồi nhỉ?"

Đào Tiểu Thương đột nhiên sững người, sau đó khó nhỡ đỡ trán: "Ồi này, cô đừng nói nữa ~ nói đến là ta phát phiền! Cái gì mà ngày mười chín tháng sau là ngày lành tháng tốt, tốt ời là tốt! Trời ạ! Thực sự ta không muốn gả... À không, là thực sự không muốn thành thân với nam nhân ngoa kiêu kia đâu!"

Sau khi rên rỉ một trận, Đào Tiểu Thương chớp mắt, hiểu kì nhìn Lăng Vu Đề: "A không đúng, sáng sớm mẫu thân mới đề cập chuyện này với ta, sao cô lại biết được?"

"Ta biết đọc tâm, cô tin không?" Lê nào muốn cô nói rằng mình biết nội dung tình tiết hay sao trời?!

Đào Tiểu Thương hừ Lăng Vu Đề một cái: "Không nói nữa, dẹp đi!" Nàng không tin Lăng Vu Đề có thuật đọc tâm đâu! Dù sao cũng đâu phải bác sĩ tâm lý ~"

"Ta tính đào hôn..." Đào Tiểu Thương nhỏ giọng lầm bầm

Lăng Vu Đề ở một tiếng và không nói gì nữa. Cô biết Đào Tiểu Thương sẽ đào hôn, bằng sao thì sao có thể quen được các nam chủ khác đây!?

Tới lúc này, tình tiết mới bắt đầu chưa được bao lâu. Đào Tiểu Thương cũng chỉ đến thế giới này được hai tháng mà thôi.

Thấy Lăng Vu Đề chẳng hề doái hoài nên Đào Tiểu Thương còn nói thêm: "Ta muốn đào hôn!" Lần này không phải là "tính" nữa, mà là "muốn".

Lăng Vu Đề liếc nàng một cái: "Vậy cô trốn đi ~" Đầu sao thì nam nhân ngoa kiêu kia sẽ đuổi theo.

"Ừ, chờ ta trở về thì lập tức tính toán đường đào hôn cho cần thận!" Có Lăng Vu Đề, Đào Tiểu Thương giống như được cổ vũ, lại càng thêm kiên định với việc đào hôn của nàng!

Lăng Vu Đề nhún vai rồi lại cắn hạt, cô mặc kệ nữ chủ ra sao thì ra~

Đào Tiểu Thương cũng rất tùy hứng, nói đi là đi!

Ngày hôm sau khi Lăng Vu Đề nhận được tin này, khắp kinh thành đang nhao nhao tìm kiếm tung tích của Đào Tiểu Thương!

Nam chủ Thất hoàng tử Lương Hạ còn đặc biệt đến Phi Nguyệt quán tìm cô đề dò hỏi tầm tích Đào Tiểu Thương.

"Thật có lỗi quá Thất hoàng tử, thảo dân thật sự không biết tung tích của Đào tiểu thư." Lăng Vu Đề bận quần gấm màu đỏ ngồi ở trên giường nhỏ, hờ hững trả lời.

Lương Hạ một thân cẩm bào xanh ngọc, tướng mạo anh tuấn bất phàm trừng mắt: "Có thật sự không biết?!"

Lăng Vu Đề giương mắt nhìn Lương Hạ một chút, nếu lấy quan niệm thẩm mỹ của hiện đại, Lương Hạ cao mét tám lăm này tuyệt đối sẽ là nam thần!

Có điều ở thế giới nữ tôn này, hắn sẽ khiến người ta cảm thấy "xấu"!

"À ~ thật sự không biết. Chẳng qua, ta có nghe Đào tiểu thư nói, muốn đi lang bạt giang... hồ!" Lời còn chưa dứt, Lương Hạ đã trực tiếp quay người rời đi.

Há há miệng, mẹ kiếp! Nam chủ không lịch sự đến vậy, có ôn không hả?!

Không vui - -

Sau khi Lương Hạ rời khỏi Phi Nguyệt quán thì hẳn chạy thẳng đến Lăng Dương châu. Bởi vì Lăng Dương châu chính là nơi nhân sĩ giang hồ tụ tập nhiều nhất!

Cho dù Phi Nguyệt quán không có Đào Tiểu Thương thì việc làm ăn cũng không bị ảnh hưởng.

Vốn đã có mấy đề xuất của Đào Tiểu Thương, thêm vào việc Lăng Vu Đề cũng đã qua mấy thế giới nên chuyện kinh doanh không những không bị ảnh hưởng, mà còn vì Lăng Vu Đề đưa ra một số món điểm tâm ngọt mới nên càng tốt hơn nữa!

Thời gian nháy mắt trôi đi, mỗi ngày ngoại trừ việc quản lý Phi Nguyệt quán thì Lăng Vu Đề còn thay thuốc cho Diệp Thần Lạc, tăng độ hảo cảm, kiểm cảm giác tồn tại!

Qua một tháng, vết thương của Diệp Thần Lạc đã khỏi hẳn. Mà độ hảo cảm của hắn đối với Lăng Vu Đề từ nửa tháng trước lên được bốn mươi thì cũng chẳng tăng thêm tẹo nào!

Đối với việc này, Lăng Vu Đề đã vắt hết óc mà không có biện pháp nào cả! Không ngờ rằng thiếu niên hờ chút là đồ mặt lại khó tăng độ hảo cảm thế này!

Mấy người nói xem tại sao Diệp Thần Lạc lại ki bo như vậy chứ?! Một tháng qua ngày nào cô cũng tỉ mỉ chu đáo với hắn, sao không thể tăng thêm chút hảo cảm vậy?!

Không thêm tới tám mươi thì cũng phải bỏ tới bảy mươi đi chứ?!

Aya: Nhắc đến ước mơ làm nữ tướng quân của Lăng Vu Đề, mình chỉ biết than thở một hồi... Tác giả, chúng ta bàn chuyện nhân sinh đi!!!

Chương 287: Công lược tiểu quan nhuyển manh (05)

Edit: Aya Shinta

Đáng tiếc là... hồng cô!

Bốn mươi điểm hảo cảm thần thánh, Lăng Vu Đề thực sự có cảm giác đến lúc nào mới công lược thành công đây!

Quả nhiên là Diệp Thần Lạc không tín nhiệm cô.

Lăng Vu Đề nghĩ, có phải vì hấn không có ký ức nên không dám tin tưởng người khác.

Một tháng qua, mỗi ngày Lăng Vu Đề đều sẽ bắt mạch cho Diệp Thần Lạc, kiểm tra xem độc tố trong người hấn còn bao nhiêu. Nhưng mà còn may, độc vẫn còn ngoan ngoãn ở trong đấy, chỉ là ít hơn tháng trước một tẹo.

Vì Lăng Vu Đề cũng lo rằng độc tố sẽ ảnh hưởng của hấn nên ngày nào cô cũng cho hấn uống thuốc điều trị.

Diệp Thần Lạc cũng ngoan ngoãn, kêu hấn uống thì uống, không làm rộn chuyện.

"Chủ nhân..." Một nam hầu có chút thấp thòm theo sau Lăng Vu Đề đang chuẩn bị quay về phòng, yếu ớt gọi cô một tiếng.

Lăng Vu Đề không ngừng lại, chỉ "Hả?" một tiếng.

Phía sau lại không có ai trả lời, lúc này Lăng Vu Đề mới quay đầu: "Nói."

"Việc đó... Chủ nhân đã một tháng không triệu kiến Triệu công tử làm bạn, hiện giờ có phải là..."

Nam hầu khom người, cũng không dám ngừng đầu lên. Nếu không phải vì chút tiền thưởng này, hấn sẽ không dám đánh bạo tới hỏi Lăng Vu Đề đâu!

Phụt - - Triệu, Triệu công tử?!

Hỏi tưởng lại một hồi, quả thực mỗi ngày nguyên thân đều sẽ triệu tiểu quan trong Phi Nguyệt quán đến tiếp năng ta "ngủ".

Đương nhiên, không phải tất cả tiểu quan đều có tư cách tiếp năng ta! Năng chỉ triệu loại tiểu quan bán nghệ không bán thân, cũng chính là thanh quan không ngủ cùng.

Nguyên thân có dụng mạo thượng đẳng bậc nhất, tuy có lúc thủ đoạn hơi chút tàn nhẫn nhưng vẫn có không ít thanh quan ái mộ năng ta.

Từ khi Lăng Vu Đề tới thì thế giới này thì có không còn triệu thanh quan ngủ cùng nữa, cho nên mới có thanh quan không nhận được mà mua chuộc nam hầu bên cạnh Lăng Vu Đề tới hỏi cô.

Thấy Lăng Vu Đề im lặng rất lâu rồi, nam hầu kia sợ hãi tới nỗi trực tiếp quý xuống: "Chủ nhân thứ tội! Nó tài không nên hỏi đến hành động của chủ nhân!"

Khóe miệng không không chế nổi mà giật giật, sau khi chấn chỉnh tâm trạng lại một lát, Lăng Vu Đề mới liếc nam hầu một chút: "Được rồi, đứng lên đi. Bảo những công tử kia yên tĩnh một chút, hiện tại ta không muốn triệu bọn họ."

Nói xong, Lăng Vu Đề liền xoay người chuẩn bị rời đi. Tiếp đó, cô liền nhìn thấy Diệp Thần Lạc đang đứng trước cửa phòng mình.

Diệp Thần Lạc khỏi hấn ngoại thương nên về ngoài cửa hấn đã hiện rõ, quả là một yếu nghiệt!

Hôm nay hấn mặc cẩm bào xanh nhạt, làn tóc miến cường dùng một dải lụa buộc ở sau gáy.

Đôi mắt màu xanh lục trong suốt sáng ngời xen lẫn chút dịu dàng, hàng mi dài dài. Không chỉ dài mà còn cong vút, khi hấn chớp mắt thì đẹp đẽ như cánh bướm đen huyền đang bay lượn.

Da dẻ hấn đặc biệt mịn màng, lỗ chân lông nhỏ đến nỗi cơ hồ không nhìn thấy được.

Bởi vì tuổi tác thể nên khi hấn đỏ mặt, mang theo loại ngây ngô không rành thế sự, đặc biệt khiến người khác không có năng lực chống cự.

Ngay cả Lăng Vu Đề cũng sẽ không nhận được mà muốn "mỉ" mặt hấn một cái, tiếp đó là chà đạp gương mặt đó!

Chẳng trách trong kịch tình, Diệp Thần Lạc lại có thể trở thành tiểu quan đầu bảng trong Phi Nguyệt quán!

Lăng Vu Đề nhếch môi nở nụ cười: "Tiểu Lạc, người..." Nụ cười vốn đang rực rỡ lập tức hóa đá, sau đó theo tiếng vang "bùm bùm", nát vụn vỡ...

Mẹ kiếp, không dễ gì nói hết lời được à?! Tên tiểu tử thối Diệp Thần Lạc nhà cậu, đang yên đang lành lại trù hãm cảm của cô!? Độ hảo cảm đã ít lại còn bị trừ thành ba mươi!

Đậu hũ đâu? Đậu hũ đâu cả rồi?! Cô muốn đâm cho chết luôn đi!

Diệp Thần Lạc cũng ở trong Phi Nguyệt quán được một tháng, lúc mới đầu hấn còn không biết đến cùng thì nơi này là nơi nào.

Sau đó nam hầu Lăng Vu Đề sắp xếp cho hấn đã giải thích rằng, nơi hấn đang ở chính là nơi nữ tử mua vui hưởng lạc!

Mà Tiểu Vu tỷ ty cứu hấn, chính là lão bản của Phi Nguyệt quán này!

Mặc dù Diệp Thần Lạc không biết xuất thân trước của của mình thế nào, nhưng hấn tin chắc rằng mình tuyệt đối không phải loại người vớ vẩn không tuân phu đức!

Hấn không ngu, tin tức nam hầu kia để lộ đã chỉ ra rằng việc Lăng Vu Đề cứu hấn, chính là vừa ý cái túi da này.

Chờ thương thể khỏi hấn, bán nghệ hoặc bán thân, hoặc là nam sủng của Lăng Vu Đề, cố gắng hầu hạ năng ta!

Ba lựa chọn trên, hấn không muốn chọn gì cả, hấn chỉ muốn rời khỏi cái nơi xấu xa dơ bẩn này!

Nhưng hấn không có ký ức, căn bản không biết mình nên đi tới nơi nào!

Nên hấn chọn tạm thời ở lại đây. Có điều, hấn tuyệt đối không bao giờ bán thân thể của mình!

Hấn mới chuẩn bị tìm Lăng Vu Đề nói rõ ràng, lại vừa vận nghe thấy đối thoại giữa cô và nam hầu.

Hấn trù hãm cảm với Lăng Vu Đề, hoàn toàn là vì hấn cảm thấy Lăng Vu Đề là một cô gái hoa tâm lam tình.

Lăng Vu Đề: (T o T)~~ Tui oan quá ~ Oan hơn cả Đậu Nga luôn ~

Ho nhệ một tiếng, khắc chế tâm trạng. Lăng Vu Đề miễn cưỡng tươi cười: "Tiểu Lạc tìm ta có việc gì sao?"

Diệp Thần Lạc khẽ gật đầu: "Phải, có việc."

Thấy Lăng Vu Đề nhắc chân bước lại gần mình, Diệp Thần Lạc phản xạ có điều kiện mà lùi về phía sau vài bước, sau đó mang về phòng bị nhìn cô.

Lăng Vu Đề đứng một chút, làm như không nhìn thấy.

Nam phụ à, tôi biểu cậu đơn thuần không có tâm cơ, thế nhưng đừng có viết thẳng suy nghĩ trong đầu cậu lên mặt được không?! Tôi không phải đũa mù được chứ?!

Đẩy cửa rồi tự đi vào phòng, cô cũng không quay đầu lại nhìn Diệp Thần Lạc mà nói với hắn: "Đi vào rồi nói."

Diệp Thần Lạc do dự một chút nhưng vẫn theo gót vào phòng.

"Tiểu Vu tỷ tỷ..."

Lăng Vu Đề nửa nằm ở trên ghế dựa, cầm quạt tròn phe phẩy. Cũng vì thời tiết nóng nực mà cô cũng không có mặc nhiều quần áo. Váy gấm mặt ngực vốn đã lộ nửa ngực, giờ lại vì động tác của cô mà run lên một cái.. Có loại cảm giác vô cùng sống động!

Tầm mắt của Diệp Thần Lạc vừa đặt tới vị trí kia, hắn cả vội quay đầu đi. Không chỉ do mặt, mà vành tai cũng đỏ chót!

Lăng Vu Đề đã quen với nam phụ động một chút là đỏ mặt đỏ tai gì gì đấy rồi. Cô biết bộ dạng này rất có sức mê hoặc, nhưng sắc dụ với Diệp Thần Lạc lại không có chút tác dụng nào!

"Ừm, Tiểu Lạc có chuyện gì thì nói đi." Lăng Vu Đề ngừng phẩy quạt, hơi mệt mỏi lìm dìm mắt.

Diệp Thần Lạc do dự đôi chút, quay đầu lại đối diện với Lăng Vu Đề. Thấy cây quạt đã che chút cảnh xuân trước người cô thì hắn hơi thờ phào nhẹ nhõm.

Vỗ vờ nai con đang nhảy loạn trong lồng ngực một hồi, Diệp Thần Lạc mới mở miệng: "Thực cảm tạ ân cứu mạng của Tiểu Vu tỷ tỷ, cũng như tỷ đã dốc lòng chăm sóc trong suốt một tháng qua."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 288: Công lược tiểu quan nhuyển manh (06)

Edit: Aya Shinta

"Không có gì, không cần cảm ơn! Đổi lại là ai ta đều sẽ cứu." Lăng Vu Đề đứng đưng như không khoát khoát tay.

"Nếu đối phương là kẻ xấu thì sao?" Nghe Lăng Vu Đề nói thế, Diệp Thần Lạc nhanh mồm nhanh miệng hỏi. Chỉ là cái chớp mắt tiếp theo, hắn liền hối hận!

Chỉ tiếc rằng lời đã nói như nước đổ đổ đi, đã ra khỏi miệng thì không thể thu lại!

Lăng Vu Đề hơi sững sốt, cô lập tức mở mắt cười nói với Diệp Thần Lạc: "A ~ lúc đó khi nhìn thấy Tiểu Lạc, không phải rất xấu sao, ta vẫn cứu mà."

Diệp Thần Lạc đối mặt với Lăng Vu Đề, ý trêu đùa trong mắt cô khiến sắc mặt vốn hơi lạnh lẽo của hắn thoáng chốc ấm lên, ánh mắt hắn lóe lên một cái.

Hình... hình như đúng theo lời Lăng Vu Đề nói, lúc đó hắn rất xấu..

Cho nên Lăng Vu Đề cũng không phải là vì tướng mạo của hắn? Nên những lời nam hầu Phong nhi kia, hắn cũng không thể tin hoàn toàn được có đúng hay không?

Lăng Vu Đề không biết mình nói câu nào hợp ý Diệp Thần Lạc mà hắn lại thêm cho cô mười lăm điểm hảo cảm.

Cũng khá tốt, vừa rồi trừ mười, giờ thêm mười lăm, bốn mươi lăm điểm hảo cảm.

Diệp Thần Lạc nháy mắt, suy nghĩ một chút: "Chuyện đó... Vẫn phải cảm tạ Tiểu Vu tỷ tỷ đã cứu ta! Chờ ta tìm được người nhà, nhất định sẽ báo đáp Tiểu Vu tỷ tỷ thật tốt!"

Lăng Vu Đề hơi giương mày, nhìn về mặt của Diệp Thần Lạc. Hắn đứng cách Lăng Vu Đề không xa, đáng về hơi mất tự nhiên.

"Báo đáp thật tốt? Báo đáp thế nào đây?"

Lăng Vu Đề nhếch miệng, lộ ra nụ cười có chút xấu xa. Sao cô có cảm giác rằng mình đang đùa giỡn con trai nhà lành thế này?

Ách... Diệp Thần Lạc không biết trả lời thế nào.

Báo đáp ra sao? Hắn nghĩ rằng tìm được người nhà rồi để người nhà báo đáp!

"Chính là để người nhà ta tới báo đáp tỷ..."

Thực ra hắn muốn nói rằng sẽ lấy số tiền lớn để tạ ơn, nhưng lại là trong nhà mình không có tiền. Thế nên...

Mới bắt đầu thì Lăng Vu Đề đã hiểu ý tứ trong lời Diệp Thần Lạc, đơn giản là sự cô sẽ bắt hắn bán mình hoặc bán nghề gì đấy. Nên mới phải tìm người nhà rồi mới báo đáp cô.

Trong ký ức của nguyên thân cũng thế này nha, dù sao chuyện nguyên thân cứu hắn cũng chỉ đơn giản là vì vuơ ý với bộ mặt kia. Nàng ta cho rằng nếu mà hắn vào Phi Nguyệt quán, nhất định sẽ rất được hoan nghênh.

"Được, chờ người khôi phục trí nhớ rồi nói sau. Sao thế? Người khôi phục trí nhớ rồi à?" Lăng Vu Đề rời khỏi ghế, hơi ngạc nhiên hỏi Diệp Thần Lạc.

Nếu nói Diệp Thần Lạc đã khôi phục ký ức thì cũng không đúng! Hôm qua cô mới chấn mạch cho hắn, độc tố vẫn còn ngoan ngoan ở trong cơ thể hắn mà!

"Không có." Bé ngoan Diệp Thần Lạc lắc đầu, hắn rất muốn khôi phục trí nhớ! Nhưng một tháng qua đi rồi, hắn lại không nhớ ra gì cả.

"Chuyện này... Tiểu Vy tỷ tỷ."

"Hả?"

Diệp Thần Lạc hơi ngượng ngịu nhìn nhìn Lăng Vu Đề, sau khi do dự một lát, hắn mới bước chân tới gần cô đôi chút.

"Tiểu Vu tỷ tỷ có thể giúp ta tìm người nhà, hoặc xem thử có ai đang tìm người thân hay không?" Hắn nghe Phong nhi nói rằng Lăng Vu Đề là người rất có bản lĩnh nên mới thẳng thắn nhờ Lăng Vu Đề giúp hắn tìm người nhà.

Ồ, đâu có ngốc! Còn biết tìm cô hỗ trợ!

Lăng Vu Đề hơi nhăn mày, sao cô không có nghĩ đến việc giúp Diệp Thần Lạc tìm người nhà?

Có điều... Sau khi giúp hắn tìm được người nhà, vậy chẳng lẽ phải đưa hắn về hay sao? Vậy tăng độ hảo cảm còn thuận lợi được không đây?

"Việc này à... Để ta sai người đi tra, Tiểu Lạc cũng không cần phải gấp gáp, dù sao cũng ở đây được một tháng rồi."

Nhận được hứa hẹn của Lăng Vu Đề, Diệp Thần Lạc lại thêm năm điểm hảo cảm cho Lăng Vu Đề.

Chậc chậc ~ nửa tháng không tăng hảo cảm, một lần này lên đến năm mươi điểm cũng thật là...

"Được rồi, nếu không còn chuyện gì thì Tiểu Lạc về phòng trước đi." Nói xong, Lăng Vu Đề ngáp một cái. Chẳng còn cách nào, cho dù cô không muốn nhưng thỉnh thoảng vẫn phải thức đêm.

Thấy Lăng Vu Đề lộ ra vẻ mệt mỏi, Diệp Thần Lạc vốn còn muốn hỏi cô đôi điều lại hơi do dự, cuối cùng hắn gật đầu rồi khỏi phòng Lăng Vu Đề.

Lúc này Lăng Vu Đề mới rời ghế lên giường nằm: "Phách." Cô chỉ nhẹ nhàng như ni non lên tiếng, một bóng người màu đen quý nị hiện ra.

"Chủ nhân." Nữ nhân mặc áo đen là Phách một mực cung kính quý dưới đất.

"Đi thăm dò thân thể của Diệp Thần Lạc." Nếu không phải là Diệp Thần Lạc tới nhờ vả cô, cô còn không nghĩ tới việc điều tra rõ ràng thân phận của hắn đâu!

Phách đáp một tiếng "vâng" rồi lách người một cái, biến mất không còn tăm hơi.

Lăng Vu Đề trở mình nhắm mắt, khóa miệng cong cong thành một nụ cười tự tin.

Thân thể này dù chỉ là người qua đường, nhưng ngoài việc là người qua đường trong tiểu thuyết thì nàng ta vẫn có một thân phận không đơn giản!

Thế giới tiểu thuyết này là một quyền sủng văn tương đối nhẹ nhàng, nhưng sau lưng sủng văn vẫn là một thế giới độc lập mà.

Thiên hạ thống nhất, giang hồ và triều đình nước sông không phạm nước giếng.

Giang hồ - -

Mười lăm năm trước, ma giáo đệ nhất giang hồ Phi Nguyệt giáo bị giang hồ các phái hợp sức tiêu diệt, cuối cùng biến mất.

Trên thực tế, Phi Nguyệt giáo cũng không có biến mất mà chỉ lù vào trong tối.

Lăng Vu Đề chính là giáo chủ đương nhiệm của Phi Nguyệt giáo. Nàng là con gái của giáo chủ tiền nhiệm, chỉ là nàng không thích giết chóc tranh cướp nên đã mở một tiểu quán ở kinh thành, không có tiếng tăm gì.

Nhưng không có tiếng tăm, không có nghĩa nàng chỉ là một bà chủ của một tiểu quán bình thường mà thôi.

Trong ký ức, sau khi Diệp Thần Lạc mất tích, căn bản là nguyên thân không thêm đề ý đến hắn nên không có đi tìm người.

Nếu nguyên thân muốn tìm thì vẫn có thể tìm được Diệp Thần Lạc.

Con buồn ngủ ập đến, Lăng Vu Đề dần chìm vào mộng đẹp.

Mà trong một phòng cách phòng Lăng Vu Đề không xa, Diệp Thần Lạc ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Phi Nguyệt quán xây ở vị trí có thể nhìn thấy hồ Xuyên Vân của Kinh thành từ bên cửa sổ.

Ở tầng năm của Phi Nguyệt quán nhìn ra hồ, có thể nhìn thấy phong cảnh đặc biệt đẹp.

Tiết trời hôm nay rất tốt, có không ít người đi chơi hồ. Loáng thoáng nghe được tiếng cười đùa từ trên du thuyền.

Vừa này hắn đi tìm Lăng Vu Đề, ngoài việc muốn nhờ Lăng Vu Đề tìm người nhà giúp mình, cũng là muốn hỏi nguyên nhân Lăng Vu Đề cứu mình.

Thấy ý tứ của Lăng Vu Đề, hình như là từ thiện tâm nên mới cứu hắn.

Nhưng sao hắn cứ cảm thấy việc Lăng Vu Đề đối xử tốt với mình lại mang theo một mục đích nào đấy?

Trong đầu lại hiện ra dáng hình của Lăng Vu Đề, cảnh xuân sống động... Diệp Thần Lạc lập tức đỏ mặt.

Hắn bỗng nhiên lắc đầu. Không được không được, hắn không thể để cảnh tượng thế này trong đầu mình được, thật là không phải!

Đều do Phong nhi nói lung tung trước mặt hắn, khiến hắn cũng suy nghĩ lung tung theo!

Đưa tay che lại lông ngực đang đập rộn ràng, Diệp Thần Lạc thấy mình có chút miệng đắng lưỡi khô.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Công lược tiểu quan nhuyển manh (07)

Edit: Aya Shinta

Hắn tới cạnh bàn, tự rót cho bản thân chén nước lạnh để trừ xuống bụng. Lúc này mới khá hơn một chút.

"Cốc cốc cốc - -"

Diệp Thần Lạc nghiêng đầu nhìn cửa phòng, sau khi hít sâu một hơi thì hắn mới nhẹ giọng nói rằng: "Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, nam hầu Phong nhi vẫn luôn chăm sóc hắn từ khi hắn tỉnh lại bước vào.

Phong nhi vừa vào thì đã tò mò hỏi han: "Vừa rồi công tử đi tìm chủ nhân sao?"

Diệp Thần Lạc gạt đầu, xem như trả lời.

"Vậy chủ tử nói thế nào?" Tướng mạo Phong nhi thuộc dạng trung thượng, cùng lắm cũng coi như thanh tú cho nên không có tư cách làm tiểu quan trong Phi Nguyệt quán.

"Cái gì mà nói thế nào?" Diệp Thần Lạc mờ mịt nhìn Phong nhi, hắn không rõ là đến cùng Phong nhi muốn hỏi cái gì.

"Chính là hỏi chủ nhân muốn để công tử làm nam sủng của ngài ấy hay là làm tiểu quan của Phi Nguyệt quán? Với dung mạo của công tử, Văn Hoa công tử cũng không sánh nổi đâu!"

Văn Hoa chính là thanh quan đầu bảng Phi Nguyệt quán, phải là thanh quan. Tướng mạo đứng đầu Phi Nguyệt quán, cầm kỳ thư họa tính thông mọi thứ.

Mà trong lòng Văn Hoa vẫn luôn tâm tâm niệm niệm Lăng Vu Đề. Đây là điều mà toàn bộ người trong Phi Nguyệt quán, cũng như khách thường đến Phi Nguyệt quán đều biết đến.

Chuyện nam hầu đi hỏi tại sao Lăng Vu Đề lại không triệu công tử cũng là do Văn Hoa sai người mua chuộc.

Diệp Thần Lạc hơi ngần ra một tẹo rồi đột nhiên đỏ mặt. Hắn lắc đầu, có chút xấu hổ lại phiền muộn: "Không có, đều không có."

Lần này lại thành Phong nhi mờ mịt: "Cái gì mà đều không có?"

"Không có để ta làm nam sủng, cũng không có để ta làm tiểu quan của Phi Nguyệt quán!" Diệp Thần Lạc nhanh chóng nói xong lời rồi tự mình lên giường nằm, như là đang né tránh sự truy hỏi của Phong nhi.

Nhưng Phong nhi còn đang ở sau lưng hắn, ngoẹo cổ nói rằng: "Không thế nào! Theo lý mà nói, thương tích của công tử đã khỏi hẳn thì bán nghệ hoặc bán mình tiếp khách, hoặc trở thành nam sủng của chủ nhân. Đây mới là điều đương nhiên!"

Nói xong, Phong nhi lại cho rằng Diệp Thần Lạc đang ngại ngùng nên vội vã cười nói: "Điều này cũng không có gì để ngại cả, chắc là chủ nhân muốn công tử làm nam sủng phải không? Vậy cũng rất tốt đó! Các công tử trong quán muốn làm còn không được kia."

"Ta..." Phong nhi khiến Diệp Thần Lạc xấu hổ giận dữ vô cùng. Nếu như hắn không biết nam sủng là gì thì thôi, có điều hôm qua Phong nhi còn đặc biệt phổ cập tri thức cho hắn, nam sủng là gì!

Phong nhi là một nam hầu không có nhân lực, rõ là Diệp Thần Lạc xấu hổ giận dữ mà bị hắn hiểu thành ngại ngùng.

Hắn khoát tay áo, cười cười: "Công tử cũng đừng thẹn thùng, đây chính là chuyện tốt! Hầu hạ một mình chủ nhân dù sao cũng hơn hàng đêm nằm trong vòng tay của những tiểu thư kia! Mặc dù chủ nhân có hơi đáng sợ một chút, nhưng được theo chủ nhân cũng là phúc phận tu luyện mấy đời mới được đây!"

Diệp Thần Lạc trừng mắt với Phong nhi, mở miệng muốn hấn im lặng nhưng Phong nhi kia lại tự mình lái nhai tiếp: "Công tử không biết đấy thôi, chủ nhân vốn là mỗi ngày đều sẽ triệu một vị công tử bồi tiếp. Nhưng khi công tử ngái đến đây, chủ nhân không còn triệu công tử khác nữa. Có thể thấy rằng chủ nhân rất dễ tâm đến công tử, không biết các công tử khác sẽ đổ kỵ ước ao đến thế nào đấy!"

Diệp Thần Lạc không biết tâm tình lúc này thế nào, đầu óc có chút hỗn loạn. Thế nhưng hấn chỉ có một ý nghĩ rằng: Vậy thì hấn phải cách xa Lăng Vu Đề, càng xa càng tốt. Kéo có ngày hấn thực sự bị Lăng Vu Đề ăn no căng điều!

Nếu bây giờ vẫn chưa thể đi, vậy hấn sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng, không đi đâu hết là được!

Hạ Luân: Phạt - - Hội trưởng đại nhân như thế này, thật sự không quen nổi ~

Ha hà ~ trước khi Hội trưởng đại nhân tới thế giới nhiệm vụ đã bắt anh đóng màn hình quan sát, không cho phép xem. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ nên Hạ Luân chưa từng đóng màn hình lại.

Không biết sau khi Hội trưởng đại nhân biết mình âm thịnh dương suy, có thể trừ tiền thưởng chuyên cần của anh hay không đấy?

Thời khắc kế, đầu sao cứ đứng lại trước khi Hội trưởng đại nhân trở về là được tất! Đến lúc đó, Hội trưởng đại nhân cũng đâu có biết anh có nhìn lên hay không ~

Lăng Vu Đề vừa đi ngủ đã không hề hay rằng, do cái miệng chết tiệt của nam hầu đã dẫn đến việc con đường công lược nam phụ nhuyển manh Diệp Thần Lạc càng ngày càng khó đi..

Lúc Lăng Vu Đề tỉnh lại thì đã chạng vạng, dùng bữa tối nhà bếp đưa tới xong, cô liền ở trong phòng xem kịch bản Đào Tiểu Thương đưa cho mình trước đó.

Ở thế giới hiện đại thì cô đã xem không ít phim truyền hình có nội dung tương tự, có vài chỗ thực sự màu chó đến nỗi không thể máu chó hơn, cô động tay sửa đổi một chút.

Sau khi sửa lại, ai ~ Lăng Vu Đề cảm thấy mình vẫn có năng khiếu biên tình tiết!

A ~ lúc nào cô nhàn rồi, có thể thử viết tiểu thuyết giết thời gian gì đấy.

- - - -

Đêm xuống, Phi Nguyệt quán từ từ náo nhiệt lên, tối hôm nay lại diễn một vở kịch mới, là kịch bản Lăng Vu Đề sửa lại.

Vốn là phải mất vài ngày mới có thể diễn xong nhưng Lăng Vu Đề lại lấy phần cốt lõi, rút lại thành ba tiếng.

Lăng Vu Đề nhìn thời gian một chút, còn nửa canh giờ, cũng chính là một tiếng nữa mới đến giờ diễn.

Đến lúc diễn, cô đứng là muốn xuống xem thử kịch bản đã được mình sửa lại, tự mình diễn tập thì sẽ gây nên tiếng vang thế nào.

Một cơn gió ủa tới, Lăng Vu Đề giật giật tai, sắc mặt như thường: "Sao rồi?"

"Diệp Thần Lạc, thứ từ nhỏ nhất của thành chủ Vân Lộc thành, phụ thân từng có một thời gian rất được sủng ái, sau đó bị người ta hãm hại mắc tội tư thông nên bị thành chủ Vân Lộc thành hạ lệnh xử tử. Đây là danh sách của gia tộc họ Diệp."

Phách đứng bên cạnh Lăng Vu Đề, đưa cuốn sách nhỏ đang cầm trong tay cho Lăng Vu Đề.

Con trai thành chủ? Cô có biết Vân Lộc thành, là một thành lớn chỉ sau Kinh thành phồn hoa.

Nhưng chỉ cần nghe hai câu đơn giản trên, Lăng Vu Đề lại nghe ra điểm khác: "Cho nên ở phủ thành chủ, Diệp Thần Lạc không được sủng ái?"

"Cũng không phải như thế, do tướng mạo nên Diệp công tử rất được thành chủ Vân Lộc thành sủng ái."

Lăng Vu Đề gật đầu hiểu rõ, như vậy mới dễ hiểu. Bởi vì được sủng nên mới có kẻ hãm hại!

"Lần này là ai hại hấn?" Còn phiền toái mà vứt hấn ở kinh thành thế này!

Phải biết rằng, cho dù có cố gắng càng nhanh càng tốt thì từ Vân Lộc thành tới Kinh thành vẫn phải tốn một tháng trời! Thực sự không gần chút nào!

"Nhì từ thứ ba của thành chủ Vân Lộc thành."

Không để Lăng Vu Đề đặt thêm câu hỏi, Phách đã mở miệng lần nữa: "Vị ba năm trước Tứ hoàng nữ từng đi qua Vân Lộc thành, nhất kiến chung tình với Diệp công tử. Cũng bằng lòng ước hẹn rằng chờ Diệp công tử trưởng thành liền cầu hoàng thượng hạ chỉ tử hôn."

Ha?! Lăng Vu Đề vụt dậy nhìn Phách: "Thật sự?! Diệp Thần Lạc cũng thích Tứ hoàng nữ kia?!" Bây giờ cô lại có thêm một tình địch là Tứ hoàng nữ rồi đấy à?!

"Phải, tam công tử kia cũng ái mộ Tứ hoàng nữ, cho nên mới hãm hại Diệp công tử trước khi ngài ấy thành niên."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 290: Công lược tiểu quan nhuyển manh (08)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề: O__O"... Việc, việc này... Cho nên thế giới nữ tôn có một câu danh ngôn rằng: "Chỉ có nam tử và tiểu nhân là khó đối phó" cùng với "Độc nhất lòng dạ nam nhân" là có đạo lý!

"Được rồi, ta đã biết, người lui xuống đi." Lăng Vu Đề ngồi trở lại trên ghế, một tay ấn lại huyệt Thái dương hơi đau nhức, một tay khoát khoát với Phách.

"Vâng." Sau một khắc, Phách liền biến mất không còn tăm hơi.

Hiện tại Lăng Vu Đề đau đầu chính là vì nhớ đầu vì cô đến thế giới này, gây xáo trộn tình tiết rồi khiến Diệp Thần Lạc khỏi phải trí nhớ sớm hơn thì sao! Sau đó lại như hình với bóng cùng Tứ hoàng nữ kia thì biết làm thế nào?

Vậy thì vấn đề hiện tại là Tứ hoàng nữ kia đã đến Phi Nguyệt quán của cô, hơn nữa còn không phải một, hai lần.

Nhưng tại sao sau khi Diệp Thần Lạc trở thành tiểu quan, Tứ hoàng nữ lại chưa hề nhận ra hấn?

A... Tứ hoàng nữ đến Vân Lộc thành vào ba năm trước. Nói cách khác, hai người họ đã không gặp mặt được ba năm?

Nam mười tám tuổi thay đổi lớn, Diệp Thần Lạc đã sắp thành niên, như vậy cũng tầm mười bảy tuổi. Ba năm trước cũng chỉ khoảng mười bốn, hơn nữa sau khi Diệp Thần Lạc thành tiểu quan thì đã đổi tên. Tứ hoàng nữ không nhận ra một Diệp Thần Lạc đã mất trí nhớ thì cũng là chuyện bình thường.

Cứ đầu lểc mắt nhìn cuốn sách nhỏ Phách vừa đưa cho cô, bìa ngoài có viết "Danh sách gia tộc Diệp thị".

Mở ra trang đầu, vị trí đầu tiên chính là thành chủ Vân Lộc thành, cũng là mẫu thân Diệp Thần Lạc. Sau đây có viết tư liệu khá đầy đủ về Diệp thành chủ. Nhìn xuống tiếp, thân thích trong gia tộc đều được ghi trên danh sách, phía sau còn có kèm theo tư liệu về người đấy.

Cô thỏa mãn gật đầu, xem ra nhóm người cô nuôi vẫn rất hữu dụng!

Lật từng trang giấy, xem tư liệu của tất cả mọi người, mấy trang cuối cùng đều là tư liệu của một mình Diệp Thần Lạc.

Từ nhỏ đến lớn đã trải qua những gì, sở thích cá nhân, văn văn..

Đọc lại phần tư liệu này thật tí mỉ, Lăng Vu Đề mới bỏ sách vào ô bí mật chuyên để văn kiện.

Cô tựa ngồi ở trên ghế, nghiêng đầu nhìn du thuyền đèn đóm rực rỡ trên mặt hồ ngoài khung cửa. Gió đêm lùa vào phòng, thổi qua tăng thêm vài phần mát mẻ.

Qua tài liệu, Diệp Thần Lạc vốn là đứa trẻ đơn thuần và mẫn cảm

Diệp Thần Lạc là con nhỏ nhất ở Diệp gia, đứng thứ sáu. Từ nhỏ đã có tướng mạo xuất chúng nên một Diệp thành chủ luôn muốn dùng Diệp Thần Lạc để đổi lấy một cuộc hôn nhân có lợi đã đối xử với hắn rất tốt.

Hon một tháng trước, Diệp Thần Lạc đi theo nhị tỷ, cũng chính là tỷ tỷ ruột của tam công tử đã lấy cố du ngoại để đưa hắn tới Dong Khê thành cách Kinh thành không xa. Đúng như Lăng Vu Đề dự liệu, thứ độc kia là nguyên nhân khiến người ta mất trí nhớ.

Sau khi Diệp nhị tiểu thư hạ độc Diệp Thần Lạc, rằng ta lại tìm kẻ buôn người chuẩn bị mua hắn vào chốn cầu lan*.

*Cầu lan: nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc.

Kẻ buôn người hạ thuốc mê cho Diệp Thần Lạc, thuốc mê và thuốc độc úc chế lẫn nhau dẫn đến việc Diệp Thần Lạc tạm thời không mất trí nhớ. Sau khi đến Kinh thành thì Diệp Thần Lạc tỉnh lại. Biết được tình cảnh của bản thân, chắc rằng hắn thà chết không theo.

Khỏi phải nói, Diệp Thần Lạc bị mộ trận như từ. Có điều được mua với giá cao, kẻ buôn người sẽ không đã động đến bộ mặt của Diệp Thần Lạc.

Vết thương trên mặt Diệp Thần Lạc chính là do hắn tự gây ra, nhằm để che giấu dung mạo của mình.

Sau đó Diệp Thần Lạc trốn đi, nhưng vì mất máu quá nhiều và không có ăn uống gì nên đã té xỉu ở góc đường, được Lăng Vu Đề nhặt được.

Đến khi tỉnh lại, được hiệu tring cơ thể Diệp Thần Lạc phát huy, khiến hắn mất trí nhớ!

Đầu đuôi câu chuyện chính là như vậy.

Lăng Vu Đề không thể không cảm thán thêm lần nữa, thể giới này hoàn toàn chính là đảo lộn nam nữ so với thể giới cổ đại cô từng đến mà! Tuy rất dễ hiểu, nhưng vẫn cảm thấy quái quái.

"Cốc cốc, chủ nhân, đã đến giờ diễn." Nam hầu bên ngoài đã được Lăng Vu Đề đặc biệt dặn dò nên mới lên tiếng nhắc nhở cô.

Lăng Vu Đề không đáp lại, chỉ rời khỏi ghế rồi đứng lên, bước tới cửa phòng - -

Thấy Lăng Vu Đề đi ra, nam hầu cúi đầu khom dảm lên tiếng. Lăng Vu Đề liếc mắt nhìn hắn rồi trực tiếp xuống dưới lầu.

Cô tới lầu hai, một thân váy mặt ngực đỏ rực, tóc đen như mực tùy ý xỏa ra, ngoại trừ món trang sức trước trán được mạ vàng, có hình hoa mai thì cô không có đeo bất kỳ món trang sức nào khác.

Cho dù không điểm phấn tô son nhưng cô vẫn xinh đẹp không gì tả nổi. Loại khí chất ngự tỷ bá đạo khiến người khác không chịu nổi mà muốn quý rạp.

Không để ý đến ánh mắt của mọi người, cô đi xuyên qua hành lang rồi tới phòng ngăn đã được chuẩn bị trước.

"Lăng lão bản dừng bước!"

Một giọng nữ thanh về trung tính gọi Lăng Vu Đề lại, trong giọng nói đó toát lên chút còn đồ.

Lăng Vu Đề nhúu mày xoay người lại thì thấy một nữ nhân lưng hùm vai gấu, cao chừng thước tám đang đứng ngay cửa phòng riêng.

Tướng mạo nàng ta hết sức bình thường, tầm hai mấy tuổi. Da dẻ vàng nhạt, trên trán còn nổi mấy hột mụn.

Cô lục lại trí nhớ xem qua thì không quên được, cho nên vẫn có ấn tượng với nữ nhân từng vô tình gặp qua này: "Trần trưởng hộ vệ, có việc?"

"Mấy ngày nay Văn Hoa vẫn không muốn gặp khách, không biết có phải là do Lăng lão bản muốn độc chiếm Văn Hoa?"

Trần trưởng hộ vệ hai tay vòng ngực, có chút miệt thị nhìn Lăng Vu Đề. Dưới cái nhìn của nàng ta, Lăng Vu Đề gầy gò yếu ớt, mặt mũi như một nam tử. Thế nhưng Văn Hoa mà nàng ta luôn yêu thích lại đi ái mộ Lăng Vu Đề! Thực sự quá đáng ghét!

Lăng Vu Đề không phải kẻ mù cho nên thấy được ánh mắt như đang nhìn tình địch của Trần trưởng hộ vệ kia.

Cô nghiêng đầu nhìn tú ông bên người mình: "Phó thúc, có chuyện gì?"

Phó thúc là trưởng lão của Phi Nguyệt giáo, tướng mạo thượng đẳng, đã qua trung niên. Ông chính là tâm phúc của Lăng Vu Đề.

Nghe thấy câu hỏi của Lăng Vu Đề, Phó thúc hơi cúi đầu, cung kính trả lời: "Văn Hoa nói rằng không khỏe."

Bình thường thì Phi Nguyệt quán sẽ không bức bách tiểu quan tiếp khách, tất nhiên là một tháng cũng chỉ nói được tám bảy, tám ngày. Nếu như ngừng tiếp khách quá bảy, tám ngày thì không được.

Cho nên Văn Hoa tạm thời không muốn tiếp khách, cũng là điều có thể cho phép.

Lăng Vu Đề hiểu rõ gât đầu rồi nghiêng qua nhìn Trần trưởng hộ vệ: "Văn Hoa không được khỏe cho lắm, Trần trưởng hộ vệ thứ lỗi!"

Thấy nàng ta còn muốn nói thêm gì nữa, Lăng Vu Đề lại trực tiếp mở miệng ngắt ngang: "Kịch mới lập tức bắt đầu, Trần trưởng hộ vệ vẫn không nên bỏ qua thì hơn! Phó thúc, đề Nguyệt Nhi đến hầu hạ Trần trưởng hộ vệ đi!"

"Được rồi!"

Nguyệt Nhi là tiểu quan có tướng mạo không kém với Văn Hoa. Quan trọng hơn là hắn có bồi ngủ!

Nếu Lăng Vu Đề đã sắp xếp vậy thì Trần trưởng hộ vệ dù không vui, nhưng cũng không thể nói gì. Tuy ca ca nàng ta là quý nhân trong cung nhưng nếu thực sự đối nghịch với Lăng lão bản có quen không ít nhân vật lớn trước mắt, chắc chắn nàng ta sẽ không chiếm được thứ gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (09)

Edit: Aya Shinta

Thực ra Lăng Vu Đề hơi bận tâm rằng tiểu quan nhà mình hầu hạ nữ nhân kia có thể chịu đựng nổi hay không đây?!

Phải biết rằng nữ tử ở thể giới này còn cao to thô tráng hơn nam tử! Nữ tử thường cao mét tám, còn nam tử cao mét bảy lắm cũng đã coi như là xấu rồi.

Lăng Vu Đề quả thực không quen nói với quan niệm thẩm mỹ ở thể giới này!

Cũng may tướng mạo của cô không giống như mấy nữ tử kia. Càng may hơn là thể giới này vẫn do nữ tử sinh em bé, chứ không phải là nam tử!

Nếu thực sự như thế, chỉ e rằng cô không thể tiếp thu!

Nhớ tới lúc đọc tiểu thuyết nữ tôn thì thấy nam nhân sinh em bé, cô có chút hoài nghi và hiếu kỳ, nam nhân sinh thì sinh ra từ đâu vậy?!

Lẽ nào là từ lỗ nhĩ sao?!

Giời ơi, rất ghê đó có biết không!

Hồi thần lại, Lăng Vu Đề ngồi trong phòng ngẩn. Sau khi mở cửa sổ ra, cô có thể nhìn thấy dài biểu diễn ở phòng khách lầu dưới.

Lúc này vở diễn mới vừa bắt đầu, theo âm nhạc cùng lời dẫn truyện, vai chính cùng vai phụ lần lượt xuất hiện trên sân khấu..

Sau khi xem xong cả vở kịch, Lăng Vu Đề hài lòng gật gù. Nếu những tiểu quan này tới hiện đại, tuyệt đối có thể ở trong giới giải trí mà ăn sung mặc sướng!

"Cốc cốc cốc - -"

Tiếng gõ cửa vang lên, Lăng Vu Đề khẽ nhủ mày rồi lại gần ra, ai đến tìm mình vậy nhỉ?

"Vào đi." Tiếng nói biếng nhác vang lên từ trong phòng, Văn Hoa đang đứng ngoài cửa hơi sốt sáng xoắn ống tay áo.

Hít sâu vài lần rồi Văn Hoa mới đẩy cửa phòng đi vào.

"Chủ nhân..."

Âm thanh mềm mòng yếu ớt vang lên sau lưng Lăng Vu Đề khiến cô suýt nữa ngã té ghế.

Nếu để những nữ nhân ở thế giới này nghe thấy, chắc chắn họ sẽ mềm tới tận xương luôn!

Nhưng Lăng Vu Đề không phải nữ tử của thế giới này, cô không chịu nổi một đại nam nhân lại dùng giọng điệu thể kia để nói chuyện được chưa!

Diệp Thần Lạc cũng còn tốt, tuy giọng nói mềm mại nhu hòa, nhưng tốt xấu gì vẫn trong trẻo sáng sủa. Sẽ không khiến người khác nổi da gà, ngược lại tình mẹ sẽ tràn lan!

Nhưng giọng nói này... Mẹ kiếp, nói thành như thế này, có tốt hay không?

Cô nghiêng đầu nhìn về phía nam tử đứng trước cửa, ánh mắt mang nổi u oán mà nhìn cô.

Đây là Văn Hoa, là người nguyên thân thích nhất nên tính là bạn tình đi, thêm "một trong những" vào thì đúng hơn.

Trên dưới đánh giá Văn Hoa một phen, một thân áo trắng, mặt trái xoan tính xảo, thân hình nhỏ nhắn yếu nhược.

Đúng là rất đẹp! Nhưng loại hình này không nằm trong phạm vi tiếp nhận của cô!

Nếu như đối tượng công lực là loại hình thể này, phỏng chừng cô sẽ trực tiếp nuốt vàng tự sát từ bỏ nhiệm vụ luôn cho lành!

Sau khi kinh ngạc được một lát, cô mới nhàn nhạt hỏi hần một câu: "Văn Hoa, sao người lại đến?"

"Văn Hoa nhớ chủ nhân, chủ nhân đã một tháng không có triệu Văn Hoa đến..." Hần muốn tới tìm cô, nhưng tầng năm không được cho phép thì không lên được!

Văn Hoa đó mắt oan ức nhìn cô. Như thể thể chủ* nhà mình đã trèo tường vậy...

**Thể chủ: Ở đây mình không có cách diễn tả sao cho thuận được nên để nguyên Hán Việt. Vì đây là thế giới nữ tôn nên vị trí giữa nam và nữ trong quan hệ vợ chồng bị đảo lộn, nên thể chủ là người làm chủ, giống như tướng công trong thế giới bình thường.*

Đối với cách vị von mà bản thân nào bỏ ra, Lăng Vu Đề tự làm bản thân ghê tởm một phen. Cô rời khỏi ghế ngồi: "Nghe nói người không khỏe, nếu vậy thì ở trong phòng nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Lăng Vu Đề chuẩn bị quay người rời đi - -

"Chủ nhân không thích Văn Hoa sao?"

Tiếng nức nở vang lên sau lưng, Lăng Vu Đề cứng còng không dám động đậy, trừ con mắt đang liếc xéo bên hông mình. Vị trí đó đang bị một đôi tay trắng nõn xinh đẹp vịn lấy.

Lăng Vu Đề rất muốn nói rằng: Em trai ~ xưa nay tôi chưa từng thích cậu được không!

Ngay cả nguyên thân cũng chỉ coi cậu là bạn tình mà thôi!

Thế nhưng cô không thể nói thế được! (T o T)/~~

Lập tức, Lăng Vu Đề lạnh mặt: "Văn Hoa, người vượt quy củ." Lời thì nhàn nhạt nhưng lại ảm ảm nguy hiểm.

Lần này đối thành Văn Hoa cứng đơ. Hần buông tay ra rồi quỳ xuống: "Văn Hoa biết sai rồi." Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy rằng thân thể Văn Hoa đang run lên khe khẽ.

Lăng Vu Đề lựa chỗ đối phương không thấy được mà lườn một cái, giờ biết sợ rồi à? Vậy mà mới nãy còn đi tẩy máy tay chân với cô!

"Niệm tình người theo ta nhiều năm như vậy, lần này thì thôi, lần sau không được thế này nữa!" Lời vừa dứt, Lăng Vu Đề đã quay gót rời khỏi phòng ngẩn.

Văn Hoa quỳ trên đất, không có đứng dậy.

Mãi đến khi nam hầu bên người nâng hần dậy: "Công tử, chủ nhân chỉ là bị tiểu tiện nhân không biết từ đâu chui ra mà hoặc trong một chỗ! Chờ mấy ngày nữa khi chủ nhân chán hần, ngài ấy cũng sẽ nhớ đến công tử ngài!"

Văn Hoa không nói năng gì, chỉ tùy theo nam hầu đỡ mình về phòng. Hần không nói gì, không có nghĩa trong lòng không nghĩ ngợi.

Ý nghĩ trong lòng hần lúc này chính là bầm Diệp Thần Lạc chẳng biết lai lịch thế nào thành tám mảnh!

Tầng năm! Từ khi hần ta vào Phi Nguyệt quán thì vẫn được Lăng Vu Đề cho phép ở lại đó!

Đó cũng là nơi ở riêng của Lăng Vu Đề, cũng có thể coi là cấm địa của Phi Nguyệt quán. Ngoài trừ hai nam hầu và tú ông Phó thúc, không ai có thể lên tầng năm mà không có sự cho phép của Lăng Vu Đề!

Nhưng tên Diệp Thần Lạc kia vẫn ở lại tầng năm, hần ta dựa vào cái gì?! Đến cùng dựa vào gì chứ?!!

Một cơn thủy triều có tên "Đổ kỵ" lan tràn trong lòng Văn Hoa như cơn đại, cuối cùng nhấn chìm hần - -

Hôm nay hiểm khi không có nhân vật lớn nào tìm mình uống rượu nên Lăng Vu Đề trở về phòng, chuẩn bị đi ngủ sớm một chút.

Mà Diệp Thần Lạc ở trong phòng cách cô không xa lại không ngủ nổi, bởi vì Phong nhi nói quá nhiều lần, hần thật sự lo sốt vó rằng không biết lúc nào mình sẽ bị Lăng Vu Đề ăn không nhà xương!

Không được! Hần nhất định phải nói rõ ràng với Lăng Vu Đề, không thể để cho nàng ta có tâm tư gì với hần!

Vất vả và lấm nói lấy được đúng khi, Diệp Thần Lạc rời giường, không để ý tới mấy lời hỏi han của Phong nhi mà đi thẳng tới cửa phòng của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề mới thu đầu thì bị tiếng gõ cửa đánh thức. Cô hơi bực bội ném gối về phía cửa: "Cút vào đây!"

Tiếng quát của cô khiến khiến gõ cửa im bật đi, một lúc lâu mà vẫn không có chút động tĩnh nào.

Nếu nói Lăng Vu Đề ghét điều gì nhất? Đó chính là ngủ mà bị đánh thức, muốn ăn đồ ngon mà chẳng được ăn!

Có thể để người ta ngủ ngon được hay không!

Ban đầu cô cảm thấy người sau cánh cửa yên lặng, chắc là lui ra rồi, nhưng mới vừa chuẩn bị xoay người ngủ tiếp thì cảm ứng được...

Giời - ạ - - Diệp Thần Lạc, tên nhóc thói nhà cậu, vậy mà lại tự nhiên trừ độ háo cảm của cô!

Lừa giận ngùn ngụt ngồi dậy khỏi giường, cô để chân trần cắn răng xuống giường, sau đó loẹt quẹt đi tới cửa.

Ngay khi mới tới cửa, cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, chỉnh trang lại mặt mũi rồi mới mở cửa phòng ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Công lược tiểu quan nhuyển manh (10)

Edit: Aya Shinta

Diệp Thần Lạc co cổ đứng trước cửa, có chút rụt rè nhìn Lăng Vu Đề: "Tiểu, tiểu Vu tỷ tỷ..."

Ban này Lăng Vu Đề quát một tiếng thực sự đã dọa sợ hân rồi. Một tháng qua, Lăng Vu Đề đối xử với hân muốn có bao nhiêu hòa nhĩ thì có bấy nhiêu. Vậy nên, cho dù có Phong nhĩ nói bên tai hân rằng thực ra Lăng Vu Đề cũng chẳng phải là một người dụ dàng thì trong tiềm thức, chính hân cũng cho rằng Lăng Vu Đề không phải là một người tàn nhẫn lắm.

Nhưng Lăng Vu Đề vừa mới quát một tiếng, vậy mà hân cảm nhận được sát ý! Đương nhiên là Diệp Thần Lạc không biết cái gì gọi là sát ý, chỉ là sinh ra hoảng sợ từ bản năng.

Trong lòng Lăng Vu Đề có chút không vui về nên sắc mặt cũng không đẹp cho lắm.

Cô đưa tay về nhẹ tóc mình: "Tiểu Lạc, muộn vậy mà chưa ngủ, tìm ta có việc?" Dẫu giọng điệu vẫn tỉnh là bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không biết có nên học máu, có nên học máu hay không đây?!

Vừa này cô cảm ứng được Diệp Thần Lạc trừ điểm hao cảm của cô, trừ bao nhiêu rồi!? Thực ra trong đầu cô có một bản ghi chép, tăng giảm đều được ghi lại.

Cô mới kiểm tra một cái, lúc xé chiếu không biết vì sao mà trừ mười điểm nên độ hao cảm trở lại bốn mươi.

Thế nhưng ngay ban này, Diệp Thần Lạc lại trừ thêm năm điểm! Giờ thì hay rồi, chỉ còn lại ba mươi lăm điểm!

𠂇𠂇 (𠂇 𠂇 𠂇), đứng có cho 𠂇 trải qua cảm giác ngồi tàu lượn siêu tốc được không?!

Diệp Thần Lạc ngập ngừng đôi chút, lông mi run rẩy không ngừng, có thể thấy rõ sự do dự và lo lắng của hân.

Cả nửa buổi mà hân vẫn không hề rằng được một chữ, Lăng Vu Đề nhìn mà cũng muốn phát tức. Nếu hân không phải đối tượng công lược của cô, cô thật muốn...

Diệp Thần Lạc cắn môi dưới, nhỏ nhọc gom góp dũng khí, nhắm mắt nói với Lăng Vu Đề: "Tuy rất biết ơn vì tiểu Vu tỷ tỷ đã cứu ta, còn thu nhận giúp đỡ ta, nhưng ta tuyệt đối sẽ không vì thế mà bán nghệ, cũng không muốn trở thành nam sủng của tỷ!"

Lời đã nói hết, Diệp Thần Lạc còn nhắm tịt mắt, ra vẻ không dám nhìn bộ dạng của cô.

Lăng Vu Đề hơi nhích lông mày, khẽ miệng xệch đi, hai tay vòng trước ngực, hững hờ nhìn hân: "Cho nên tiểu Lạc đến tìm ta, chính là muốn nói rằng người không muốn báo đáp ta?"

Cô quyết định rồi, dù có ôn hòa với Diệp Thần Lạc thì hân cũng chẳng thêm cho cô bao nhiêu hao cảm cả!

Miệng déo không xong? Vậy thì cô liền cứng rắn là được!

Nghe thế, Diệp Thần lạc ngây ngốc mở mắt ra, sau đó cứ vậy mà nhìn Lăng Vu Đề.

"Hửm? Có phải tiểu Lạc có ý đồ?" Lăng Vu Đề lại mở miệng hỏi.

Diệp Thần Lạc gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Không phải, không phải không báo đáp, chờ ta tìm được người nhà thì..."

Nhưng chưa chờ Diệp Thần Lạc nói hết, Lăng Vu Đề đã trực tiếp phát tay ngắt lời hân: "Sau khi tìm được người nhà thì để họ báo đáp ta? Trả thù lao? Trước không nói đến việc nhà của người nhất định giàu có. Người thấy ta là loại người thiếu tiền à?"

Diệp Thần lạc khẽ méo miệng, dần dần nhìn Lăng Vu Đề... Hình như là không thiếu tiền. Nhưng mà...

Thế nhưng lại không chờ tới lượt Diệp Thần Lạc mở lời, hân đã bị hành động của Lăng Vu Đề dọa tới mức luống cuống chân tay - -

Lăng Vu Đề duỗi tay một cái, nắm tay kéo Diệp Thần Lạc vào trong phòng, sau đó áp hân lên cửa.

"Tỷ..."

"Xuyt - -"

Lăng Vu Đề một tay ôm lấy eo Diệp Thần Lạc, một tay dựng thẳng ngón trỏ, đặt lên bờ môi phẩn nộ của Diệp Thần Lạc.

Lăng Vu Đề cong môi nở nụ cười: "Tiểu Lạc, biết tại sao một tháng này ta lại tốt với đệ như vậy không?"

Cô nói rất khẽ, chỉ có người nghe được. Rõ ràng giọng cô vẫn như thế nhưng khi vào tới tai thì cảm thấy là lạ...

"Bối, bối vì tiểu Vu tỷ tỷ là, người tốt."

"Ha ha ha~ người tốt? Tiểu Lạc nói ta là người tốt, tỷ tỷ nói cho đệ, xưa nay tỷ tỷ không phải là kẻ tốt lành gì! Cho nên - - đệ nói ta là loại giúp người không cần báo đáp hay sao?"

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Lăng Vu Đề cười lên rất đẹp, cũng rất hung hân...

"V... vậy tiểu Vu tỷ tỷ muốn báo đáp thế nào?" Diệp Thần Lạc nuốt ngụm nước bọt. Hân cảm thấy tim mình đặc biệt bất thường, cứ như là sau một khắc thì nó có thể nhảy ra khỏi lồng ngực luôn vậy.

"Ta à ~ từ đầu đến cuối ta cũng chỉ muốn một! Đó chính là - - đệ!" Nói xong, Lăng Vu Đề buông Diệp Thần Lạc ra, lùi về sau mấy bước.

Cái gì?! Diệp Thần Lạc có chút không dám tin vào những gì mình nghe được. Lăng Vu Đề nói nàng muốn hân?!

"Không thể! Ta, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng thân thể mình!" Diệp Thần Lạc lại liền ngay thẳng từ chối Lăng Vu Đề, hai tay còn che trước người, tỏ vẻ phòng bị nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề cười cười tỏ vẻ không sao hết, cô xoay người tới cạnh bàn rót cho mình chén nước, rồi mới nhẹ nhàng nói rằng: "Tiểu Lạc à ~ bây giờ đệ chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất - -"

Lăng Vu Đề gờ ngón tay lên, quơ quơ: "Trở thành tiểu quan của Phi Nguyệt quán. Ta tin rằng với bề ngoài như vậy, nhất định có thể trở thành tiểu quan đầu bảng của Phi Nguyệt quán! Còn thứ hai - -"

Lại giờ thêm một ngón tay, quơ tiếp: "Làm nam sủng của ta."

Trong đầu Diệp Thần Lạc hiện lên hai chữ: Quà nhiên!

Quà nhiên những lời Phong nhĩ nói đều đúng cả, sớm muộn gì Lăng Vu Đề cũng sẽ có ý đồ với hân!

"Ta không lựa chọn gì hết!" Diệp Thần Lạc kiên định trả lời, bất luận thế nào, hân cũng không muốn làm trái phụ đức!

"Không muốn?" Lăng Vu Đề đặt chén lại lên bàn, sau đó tiến một bước tới gần Diệp Thần Lạc.

Diệp Thần Lạc phản xạ có điều kiện mà lùi về sau một bước...

Lăng Vu Đề cười: "Lăng Vu Đề ta xưa nay không thích ép buộc người khác, nếu người không muốn lựa chọn thì ta cũng không bắt buộc nữa. Như vậy, người cũng không có tư cách tiếp tục ở lại Phi Nguyệt quán. Ta khoan dung một chút,

hôm nay đã trễ, ngày mai người có thể rời khỏi Phi Nguyệt quán."

Diệp Thần Lạc há mồm mỉm, hẳn không ngờ rằng sau khi mình từ chối yêu cầu của Lăng Vu Đề, Lăng Vu Đề không cho hắn tiếp tục ở nơi này!

Rời đi?!! Nếu rời khỏi Phi Nguyệt quán thì hẳn còn có thể đi đâu?!

Không đợi đến lượt Diệp Thần lạc lên tiếng, Lăng Vu Đề đã phi thẳng đến trước cửa hộ một tiếng: "Phong nhi, người lần vào cho ta!"

Aya: Đừng trách mình lái gút về vụ xưng hô:)))

Nói thật chứ suy nghĩ nhiều lắm mới thể, ga nhau nên xưng hô kiểu đó cho có tình thú:)))

Nhắc mới nhớ, có nhiều pha lái khét như vậy rồi nhi (o.o)

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293: Công lược tiểu quan nhuyển manh (11)

Edit: Aya Shinta

Phong nhi đang ở ngoài cửa nghe được lệnh của Lăng Vu Đề, run rẩy cả người. Hắn lập tức nằm xuống, lấy phương thức "lăn" để vào trong phòng.

Lăng Vu Đề gần gặt khốc miệng nhưng không nói gì.

"Chủ nhân thứ tội, tiểu nhân, tiểu nhân không biết Diệp công tử sẽ tìm đến người..." Phong nhi sợ không chịu nổi, chỉ e Lăng Vu Đề mà không vui một cái, trực tiếp "rắc rắc" hẳn...

"Cấm miệng! Đưa Diệp công tử về phòng!"

"Vâng!" Thấy rằng Lăng Vu Đề cũng không có ý trách phạt hắn, Phong nhi như trút được gánh nặng bỏ đây, sau đó nửa kéo nửa dắt Diệp Thần Lạc về phòng.

Lăng Vu Đề đóng cửa lại, có chút đau đầu đưa tay đỡ trán.

Cô thực sự không ngờ rằng Diệp Thần Lạc sẽ đến tìm cô để nói mấy câu này. Trong ký ức, hình như không chờ Diệp Thần Lạc tới nói mà nguyên thân đã trực tiếp đưa ra hai sự lựa chọn cho hắn.

Đương nhiên không phải làm tiểu quan hay là nam sủng, mà là bán nghệ hoặc bán thân.

Lúc đó, Diệp Thần Lạc cũng từ chối, nhưng cuối cùng bị Phó thúc thuyết phục.

Sau đó Diệp Thần Lạc chủ động tìm nguyên thân, nói hẳn đồng ý bán nghệ chứ tuyệt đối không bán thân! Nguyên thân đã đồng ý.

Ban này Lăng Vu Đề cũng dùng cách thức như vậy để nói chuyện với Diệp Thần Lạc, cũng muốn xem thử độ hào cảm có thể hạ thấp hay không.

Dưới cái nhìn của cô, nếu đã hạ thấp thì sẽ hạ đến vạch xuất phát!

Thế nhưng độ hào cảm lại không giảm xuống, như vậy cô có thể lấy hình tượng ngự tỷ bá đạo để công lược nam phụ mềm mại đáng yêu!

Nếu độ hào cảm không giảm, vậy đây chính là cách nên làm và có thể thực hiện được!

"Phó thúc." Lăng Vu Đề hô một tiếng.

Người đàn ông trung niên một thân từ y xuất hiện trước mặt Lăng Vu Đề chỉ trong nháy mắt: "Chủ nhân."

"Thúc đi theo Diệp thần lạc làm công tác tư tưởng."

Phó thúc hiểu được ý tứ trong lời Lăng Vu Đề nhưng vẫn không lên tiếng.

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn ông: "Sao vậy?"

"Chủ nhân chỉ là muốn Diệp công tử trở thành nam sủng của người sao?" Không hiểu tại sao, Phó thúc lại có ảo giác rằng Lăng Vu Đề không chỉ muốn Diệp Thần Lạc làm nam sủng.

Ông dõi theo Lăng Vu Đề lớn lên, yêu thương Lăng Vu Đề như con gái nên ông rất xem trọng những việc liên quan đến Lăng Vu Đề, còn hơn cả tính mạng của ông!

"Khác nhau sao? Phó thúc, ta biết mình muốn làm gì."

Phó thúc gật đầu: "Ta biết rồi, chủ nhân yên tâm, Phó thúc sẽ không khiến người thất vọng." Nói xong, Phó thúc nghiêng mình một cái, biến mất không còn tăm hơi.

Lăng Vu Đề cũng mặc kệ Phó thúc có thực sự thuyết phục được Diệp Thần Lạc hay không. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến ba lăm điểm hào cảm thì cô đã muốn phát điên!

Thời bỏ đi, cô vẫn nên ngủ một giấc bình phục tâm trạng trước, đầu sao có xoắn xuất độ hào cảm thì cũng chẳng làm được gì - -

Một bên khác, sau khi được Phong nhi đưa về phòng mà Diệp Thần Lạc vẫn ngồi trên giường chờ cả người ra.

Diệp Thần Lạc không nói lời nào nhưng Phong nhi ở bên cạnh lại không thể im lặng: "Ta nói công tử này ~ Trong lòng công tử từ nghĩ thế nào vậy?!! Làm nam sủng của chủ tử là chuyện rất tốt mà lại người luôn từ chối chủ nhân! Lần này thì hay rồi, ngày mai người phải rời khỏi Phi Nguyệt quán, người nói xem, muốn ký ức thì lại chẳng có, đời tiền cũng chẳng có tiền, có thể đến đâu đây?!!" Không bị bọn buồn người chộp được đưa đi bán thì đã là vận hạnh!

Diệp Thần Lạc hơi cụp mắt xuống, lông mi dài tạo thành một khoảng tối. Sắc mặt hắn hơi tái nhợt, quanh thân lộ ra mờ mịt cùng bất lực.

Hắn không ngờ tính cách thực sự của Lăng Vu Đề lại hoàn toàn khác khi ở trước mặt hắn đến thế. Hắn cho rằng, dù thế nào thì cô vẫn là một người tốt...

Thế nhưng sau lúc hắn từ chối làm tiểu quan của Phi Nguyệt quán và từ chối làm nam sủng của Lăng Vu Đề, cô lại muốn hắn rời khỏi đây...

"Cốc cốc cốc - -" Tiếng gõ cửa vang lên, ngắt ngang câu tiếp theo của Phong nhi, cũng làm gián đoạn tâm tư của Diệp Thần Lạc.

Phong nhi đi tới mở cửa, thấy người đến là Phó thúc nên có chút kinh ngạc.

Phó thúc không để ý đến Phong nhi, bước chân vào phòng. Khóe miệng ông cong thành một nụ cười nhợt nhạt, tuy tuổi đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn là mỹ nam tử vương nét phong vận.

"Chào Diệp công tử." Phó thúc đứng bên giường, không hề kiêng dè không siểm nịnh.

Diệp Thần Lạc rời giường, hơi khom lưng với Phó thúc: "Chào Phó thúc." Hắn biết Phó thúc là tú ông của Phi Nguyệt quán, sự vụ lớn nhỏ ngày thường đều do Phó thúc xử lý.

Có thể nói rằng ở Phi Nguyệt quán, Phó thúc là "dưới một người trên vạn người".

"Phong nhi, đi xuống trước." Phó thúc gật đầu rồi gọi Phong đi đi ra ngoài.

Phong nhi cũng nghe lời, hẳn có thể ở tầng năm nên cũng không phải là kẻ quá ngốc. Phó thúc vào đây tại lúc này, rõ ràng là do Lăng Vu Đề đã dặn dò gì đấy.

Trong phòng chỉ còn Phó thúc và Diệp Thần Lạc. Dưới ánh mắt chăm chăm của Phó thúc, Diệp Thần Lạc cũng không thoải mái gì cho cam: "Phó thúc tìm ta có chuyện gì không?"

Phương Cừ nhẹ nhàng cười một tiếng, ông tới bàn trà rồi ngồi xuống: "Ngày thường cũng không thích gì, chỉ là thích trà. Nếu Diệp công tử không chê, có thể nhận xét trà ta pha một chút."

Được Phó thúc mời mọc, Diệp Thần Lạc khựng một chút nhưng rồi vẫn tới ngồi đối diện Phó thúc.

Động tác trên tay Phó thúc nước chảy mây trôi, đẹp giống như đang biểu diễn. Trong mắt Diệp Thần Lạc cũng không khỏi ánh lên tia kinh điển.

Một chén trà được đưa tới trước mặt hắn: "Diệp công tử, thử một chút đi,"

Diệp Thần Lạc nâng chung trà lên nhấp một ngụm. Hắn không biết trước lúc mắt trí nhớ thì bản thân có thích trà hay không, nhưng giờ hắn không thích.

Lúc nước trà vào miệng thì hơi đắng, hắn không thích cho lắm.

Nhận thấy Diệp Thần Lạc không có hứng thú với trà, Phó thúc cũng không để ý mấy. Ông chậm rãi tán gẫu với Diệp Thần Lạc.

Đầu tiên, ông hỏi Diệp Thần Lạc ở đây có quen chưa, có gì không hài lòng hay không.

Diệp Thần Lạc đều trả lời từng câu một.

Trò chuyện được hồi, Phó thúc tự nhiên lại nói rằng: "Nghe nói chủ nhân muốn Diệp công tử rời khỏi Phi Nguyệt quán ngay ngày mai?"

Diệp Thần Lạc ngăn người một tẹo rồi gạt đầu. Nghĩ đến việc ngày mai phải rời đi, trong mắt hắn bắt gặp ánh chứa mờ mịt cùng lo lắng.

Nếu hắn khỏi phục trí nhớ thì còn tốt, hắn có thể đi tìm người nhà.

Nhưng hắn hiện mất trí nhớ chưa khỏi phục được, căn bản không biết người nhà ở đâu! Rời khỏi Phi Nguyệt quán đã thu nhận giúp đỡ hắn trong một tháng trời, hắn nên đi đâu đây? Hắn không biết...

Phó thúc sống nửa đời, không nói tới mười lăm năm đi theo giáo chủ tiền nhiệm ở Phi Nguyệt giáo thì trong năm năm hoạt động ở Phi Nguyệt quán này, ông cũng gặp qua không ít người, muốn hình vạn trạng.

Diệp Thần Lạc vốn là một đứa bé mồ côi không có tâm cơ, tâm sự gì cũng viết hết lên mặt. Muốn nhìn thấu hắn, muốn dễ bao nhiêu thì dễ bấy nhiêu!

Chỉ là Phó thúc không hiểu, ngoại trừ từ da bên ngoài, Diệp Thần Lạc còn có cái gì khiến chủ tử Lăng Vu Đề nhà mình ưu ái được đây?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Công lược tiểu quan nhuyển manh (12)

Edit: Aya Shinta

"Nếu muốn rời đi, vậy thì Diệp công tử đã khỏi phục ký ức, biết nhà mình ở phương nào?" Phó thúc bày ra dáng vẻ chưa biết gì hết, hơi tò mò hỏi Diệp Thần Lạc.

"Cũng chưa, chưa khỏi phục ký ức." Diệp Thần Lạc lắc đầu.

"Vậy tại sao Diệp công tử lại phải vội vàng rời đi?"

Diệp Thần Lạc trắng nhợt cả mặt mày, hắn nào có vội vã rời đi! Là Lăng Vu Đề đuổi hắn đi mà!

Tuy bất lực nhưng hắn không trách cứ gì Lăng Vu Đề. Lăng Vu Đề vốn không có nghĩa vụ phải thu nhận, giúp đỡ hắn.

Thấy Diệp Thần Lạc không nói lời nào, Phó thúc có chút lờ lững với hắn: "Phó thúc đây, trước hết ý vào tuổi tác, cạy gãi lên mặt mà khuyên công tử một câu. Công tử đó, không ký ức không tiền tài rồi khỏi sự bảo bọc của Phi Nguyệt quán thì e rằng không tới nửa ngày đã bị người có ý xấu bắt đi mất!"

"Bắt đi?!" Diệp Thần Lạc trợn tròn mắt, nét mặt không dám tin tưởng.

Bên ngoài thực sự nguy hiểm như vậy sao?

Phó thúc gạt đầu: "Đương nhiên là nguy hiểm thế rồi!"

"Diệp công tử có biết trên đời này, thứ hiểm ác nhất chính là gì không?"

Diệp Thần Lạc hồ đồ lắc đầu một cái, hắn không biết.

"Thứ hiểm ác nhất trên cõi đời này chính là lòng người! Sống cả đời người, có thể gặp được một, hai người thật lòng tốt với mình, không tính toán mình thì đã rất may mắn rồi!"

"Không, ta không cho rằng hiểm ác nhất là lòng người. Trên đời này nhiều người như vậy, đáng lẽ nên có nhiều người tốt!" Diệp Thần Lạc cảm thấy bản không không đến mức xui xẻo như vậy, vừa rời khỏi Phi Nguyệt quán mà đã đụng phải kẻ xấu!

Phó thúc cười cợt, cười cho sự ngây thơ vô tri của Diệp Thần Lạc.

"Nếu lúc này Diệp công tử không ngu được, có thể theo ta đến một nơi xem thử."

Diệp Thần Lạc có chút hiểu kỳ về nơi Phó thúc nói nên gần gũi đầu, xem như là đáp lại.

Phó thúc sai Phong nhị lấy nón có màn che cho Diệp Thần Lạc đội lên, sau đó ông mới dẫn hắn đi theo lối cầu thang khác ra cửa sau, ngồi xe ngựa rời khỏi Phi Nguyệt quán.

Một tháng qua, đây là lần đầu Diệp Thần Lạc rời khỏi tầng hầm, thậm chí là rời khỏi Phi Nguyệt quán.

Ngồi trên xe ngựa thoảng lác lư, Diệp Thần Lạc hơi căng thẳng đôi chút. Hắn nghiêng đầu nhìn Phó thúc ngồi ở bên cạnh: "Phó thúc, chúng ta sắp đi đâu vậy?"

Phó thúc mỉm cười: "Đợi chút, Diệp công tử sẽ biết ngay." Ông không nói ra.

Diệp Thần Lạc đưa tay sờ vành tai, không nói chi nữa.

Đại khái cũng ba bốn khác thì xe ngựa dừng lại. Phó thúc nói một câu "Chúng ta đến rồi." liền lập tức xuống xe.

Diệp Thần Lạc nháy mắt, cũng xuống theo.

Đứng sau Phó thúc khoảng một bước dài, hắn ngáng đầu quan sát vị trí hiện tại của mình.

Đây là một nhà dân thoát nhìn rất bình thường. Bên khung cửa có dán câu đối xuân đỏ hơi phai màu, bên cạnh còn có một cái đèn lồng phát ra ánh sáng nhấp nhem.

Chung quanh có rất ít nhà, khoảng cách giữa các nhà cũng rất xa.

Loáng thoáng, dường như hắn nghe thấy tiếng tiếng thấp giọng nghẹn ngào truyền từ trong nhà. Chân mày dưới màn che hơi nhúu, đó là tiếng gì thế?

Long hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi một trận, đó là hoảng sợ đối với tiếng động trong căn nhà đó!

Tại sao lại vậy? Hắn không biết.

Phu xe tới trước gõ cửa, chỉ trong một chốc liền có tiếng căn nhà mất kiên nhẫn của một nam nhân truyền đến: "Đến đây đến đây, tôi muốn kiểu này, ai đây?!"

Đi đôi với tiếng oán giận là tiếng cửa kêu kéo kẹt. Đó là một nam nhân mập mập thoạt nhìn bốn mươi, năm mươi tuổi.

Sau khi gã mập nhin thấy Phó thúc, nét mặt vốn mang theo vẻ không kiên nhẫn lập tức chất đầy ý cười: "Ồi trời ơi, ta còn tưởng là ai đây! Hóa ra là Phó thúc! Nhanh vào nhanh vào đi!"

Diệp Thần Lạc nhin gã, trên gương mặt đỏ bừng vì niềm ý cười nên tạo cho người ta cảm giác vô cùng hiền lành, bất giác muốn tin tưởng gã.

"Muộn vậy rồi, quấy rầy Trần thúc."

Phó thúc gạt đầu bước vào nhà. Diệp Thần Lạc thấy nên cũng vào trong theo.

Nhà không lớn, chỉ có hai gian. Gã mập gọi là Trần thúc dẫn mấy người Phó thúc về gian phòng đang mở có thấp sàn đèn.

Mà một gian phòng khác, tiếng nghen vừa nghe được ở bên ngoài lại càng rõ ràng thêm.

Cũng không phải là tiếng động vật mà là tiếng người! Hơn nữa không chỉ là của một người!

Nhìn ngơ vức trong lòng xuống, Diệp Thần Lạc theo Ohos thúc vào phòng.

"Ồi, Phó thúc nói vậy là sao! Không có quấy rầy!"

Trần thúc đề Phó thúc và Diệp Thần Lạc ngồi lên ghế, sau đó pha trà rồi mới hỏi: "Lúc này Phó thúc mới đến, chắc là muốn chọn vài người?"

Phó thúc gạt đầu: "Muốn chọn mấy người phù hợp."

Diệp Thần Lạc ngồi ở một bên, nghe thấy đối thoại giữa Phó thúc và Trần thúc, đầu óc mơ hồ.

Bây giờ hắn không hiểu, nhưng những gì hắn sắp chứng kiến sẽ tự động giải thích cho hắn.

Trần thúc nói câu xin chờ liền rời khỏi phòng.

Đại khái tầm một phút, Trần thúc lại vào, mà cùng vào với gã lại có thêm chừng mười nam tử.

Xuyên thấu qua màn che, Diệp Thần Lạc có thể nhìn rõ mười người kia cũng là thiếu niên trạc tuổi hắn.

Trần thúc đề mười thiếu niên kia xếp hàng ngang, cười nói với Phó thúc rằng: "Mấy người này đều được mang về từ vài ngày trước, sắc đẹp đều thượng hạng, cũng ngoan ngoãn nghe lời."

Phó thúc gạt đầu, đứng lên đến gần đám thiếu niên rồi đánh giá họ.

Chừng mười thiếu niên đứng ở đó, khắp người đều lộ ra vẻ khiếp đảm. Nếu quan sát kỹ, có thể thấy cơ thể họ đều đang run lẩy bẩy.

Chắc là họ vừa mới được Trần thúc chỉnh lý một hồi nên mặt mũi mỗi người đều rất sạch sẽ.

Diệp Thần Lạc căng thẳng, Trần thúc này là kẻ buồn người?!

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên không có thiện cảm đối với Trần thúc thoạt nhìn rất thiện lành này.

Phó thúc đánh giá xong xuôi, lại hỏi Trần thúc: "Tại sao mấy người này lại đến đây? Lai lịch không rõ, ta cũng không tiện."

Trần thúc nhin Phó thúc: "Ta còn không biết quy củ Phi Nguyệt quán sao? Yên tâm đi, hai người này mua được ở Lân thành. Vì trong nhà túng thiếu, tỷ tỷ lại nhiều nên mới đem bán." Trần thúc chỉ vào hai thiếu niên rất gầy mà nói.

Sau đó lại chỉ vào một người khác: "Đây là kiếm được ở ổ ăn mày, lúc đó thương tích chằng chịt, ta thấy bộ dạng hắn được nên nhặt về. Là con thứ của một đại hộ đã sa sút, vì bỏ trốn theo người ta nhưng lại bị lừa cả tiền tài cùng trong sạch."

"Còn đây là ta lừa về, có điều cũng là một cô nhi tử cổ vũ thân, ta dạy dỗ mấy ngày liền nghe lời."

"Đây..."

"Còn đây..."

...

Trần thúc vừa giới thiệu lai lịch mấy thiếu niên nọ, Diệp Thần Lạc càng nghe càng sợ! Nơi này có người bị gia đình bán đi, cũng có người bị Trần thúc lừa về.

Trời ạ! Hắn bắt đầu lo lắng rằng sau khi mình rời khỏi Phi Nguyệt quán rồi có phải cũng sẽ bị kẻ buồn người như Trần thúc lừa gạt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295: Công lực tiểu quan nhuyển manh (13)

Edit: Aya Shinta

Hắn cảm thấy có khả năng lắm!

Lúc không biết thân phận Trần thúc, hắn còn cảm thấy gã là người tốt! Nhưng gã buồn người thì làm sao được coi là người tốt!!

Diệp Thần Lạc còn đang lo lắng cho mình, Phó thúc bên kia đã chọn được vài người hợp ý, trà tiền rồi chuẩn bị rời khỏi.

"Công tử! Công tử!" Phó thúc tới bên người Diệp Thần Lạc, gọi hắn hồi thần.

"A? Cái gì?" Diệp Thần Lạc sững sờ nhin Phó thúc.

Phó thúc lặp lại lời mình vừa nói: "Việc đã xong, chúng ta nên về thôi."

Diệp Thần Lạc ừ một tiếng rồi đứng dậy, bước chân hơi lảo đảo đi theo sau Phó thúc rời khỏi tòa nhà.

Lúc đến, tính cả phu xe cũng chỉ có ba người. Lúc về lại có thêm bốn người.

Diệp Thần Lạc chỉ nhin bốn thiếu niên đang rúc trong góc một chút rồi cúi đầu dờ ra.

Trở về Phi Nguyệt quán rồi, Phó thúc sai người sắp xếp cho bốn thiếu niên kia và cùng Diệp Thần Lạc trở về phòng ở tầng năm.

Về lại phòng, Diệp Thần Lạc mới lấy mũ có rèm xuống, sau đó ngồi trên ghế gãy như phỗng.

"Diệp công tử có gì muốn hỏi không?" Phó thúc đứng một bên hỏi Diệp Thần Lạc.

Diệp Thần Lạc giương mắt nhin ông, trên mặt Phó thúc vẫn treo một nụ cười mỉm. Phó thúc như vậy rất dễ tạo ấn tượng tốt cho người khác.

Thế mà gương mặt tươi cười kia lại làm cho cả người Diệp Thần Lạc lạnh run. Bởi vì hắn hoài nghi rằng dưới bộ mặt tươi cười đó, có phải ẩn giấu một gương mặt dữ tợn hay không.

"Phó thúc sao lại muốn dẫn ta tới chỗ... Trần thúc?" Do dự một chút, Diệp Thần Lạc vẫn mở miệng hỏi.

"Chỉ muốn nói cho Diệp công tử một chuyện: Không có sự che chở của Phi Nguyệt quán, Diệp công tử một mình rời khỏi đây có thể sẽ rơi vào trong tay kẻ buồn người giống như Trần thúc. Lấy tư sắc tuyệt đẳng của công tử, nhất định sẽ bị bán làm nam thị động phòng hoặc là bán vào tiểu quan quán."

Mặc kệ sắc mặt Diệp Thần Lạc khó coi đến đâu, Phó thúc tự mình nói: "Không phải tiểu quan quán nào cũng được như Phi Nguyệt quán. Nếu không muốn tiếp khách vậy chắc chắn sẽ nếm mùi đau khổ. Đôi cụng thì còn đỡ, nếu mà chịu đòn... Trước đây Diệp công tử thương tích chẳng計 té xỉu ở bên ngoài, nếu ta hòng có đoán sai, trước đó Diệp công tử trốn thoát từ tay bọn buồn người hoặc là tiểu quan quán khác."

"Ồ lại Phi Nguyệt quán, không nói tới cái khác thì chủ nhân của chúng ta sẽ không để Diệp công tử chịu oan ức. vậy thì phải xem công tử cân nhắc thế nào thôi!"

"Cũng đã muộn rồi, Diệp công tử nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Nói xong, Phó thúc quay người rời khỏi phòng Diệp Thần Lạc.

Lúc này còn ngủ ngơi cái gì nữa! Tối hôm nay thực sự đã mang đến quá nhiều chấn động!

Coi như trước đó Lăng Vu Đề để hân rời khỏi Phi Nguyệt quán, hân cũng chỉ mê man không biết nên đi đâu mà thôi

Nhưng sau khi ra ngoài một chuyến, hân cảm thấy thế giới ngoài đó thật đáng sợ!

Nếu thực sự phải rời đi, có thể hân thấy ai cũng cho rằng người đó là kẻ buồn người! Coi như hân không bị lừa gạt nhưng với cái sức trời gà không chặt đây, có phải... có phải sẽ bị bọn người đó trực tiếp bắt đi hay không?

Nếu bị bọn buồn người bắt thật, hân có thể trốn thoát thành không sao? Sau khi chạy trốn thì thế nào?

Nếu không thể trốn thoát vậy hân sẽ bị bán vào đâu?

Người mua sẽ đối xử tốt với hân được như Lăng Vu Đề sao?

Diệp Thần Lạc không biết! Đầu óc hân bây giờ rất loạn! hân không tin tưởng tất cả những thứ ở ngoài kia!

Bây giờ nếu so sánh thì Lăng Vu Đề, Phi Nguyệt quán dường như là chỗ an toàn...

Nhưng hân không thể chấp nhận việc mình làm tiểu quan! Hân biết tiểu quan là ngân người kỳ vạn người chăm...

Phải rồi, đôi mắt Diệp Thần Lạc lập tức sáng lên, thanh quan! Thanh quan bán nghệ không bán thân! Như vậy, hân còn có thể bảo vệ được chút danh tiết.

Tựa rằng nghĩ ra được lối thoát, Diệp Thần Lạc lập tức sáng tỏ không suốt!

Bây giờ hân còn chưa khôi phục trí nhớ, bên ngoài lại quá nguy hiểm nên hân nhất định phải ở lại Phi Nguyệt quán!

Suy nghĩ thông suốt cả rồi, Diệp Thần Lạc dần lòng kích động muốn đi tìm Lăng Vu Đề xuống, trở về trên giường đi ngủ.

Lăng Vu Đề đang chìm vào giấc ngủ không biết rằng Diệp Thần Lạc lại cho có thêm hai mươi điểm hảo cảm. Đến khi cô biết thủ cũng đã là sáng hôm sau.

Để cổ vũ mình một chút, Lăng Vu Đề lại kiểm tra độ hảo cảm của Diệp Thần Lạc đối với mình.

Không tra không biết, đã tra lại giật mình!

Độ hảo cảm của Diệp Thần Lạc lại tăng lên! Bây giờ là năm mươi lăm điểm!

Việc này khiến Lăng Vu Đề rất tò mò, tối hôm qua Phó thúc đã nói gì với Diệp Thần Lạc mới khiến hân thêm cho cô hai mươi điểm hảo cảm vậy?

Bị độ hảo cảm tăng lên đến nỗi tỉnh cả ngủ, Lăng Vu Đề dứt khoát rời giường.

Lúc này còn hơi sớm, nếu tính theo thời gian hiện đại thì cũng tầm chừng tám chín giờ sáng.

Vừa dùng xong bữa sáng, tiếng nam thị đã truyền từ ngoài vào: "Chủ nhân, Diệp công tử cầu kiến."

Lăng Vu Đề đang ngồi trên giường ngắm phong cảnh dưới lầu hơi bất ngờ nhu này. Diệp Thần Lạc muốn gặp cô mà không trực tiếp gõ cửa, lại đi nhờ nam thị thông báo cho mình biết?!

"Để hân vào đi."

Lời Lăng Vu Đề vừa dứt, cửa phòng đã kéo kẹt một tiếng mở ra.

Cô không quay đầu lại mà chỉ nhàn nhã nhìn dưới lầu, trong lòng nghĩ để khi nào đi chơi hồ gì đấy.

Diệp Thần Lạc đứng ngay cửa, nhìn Lăng Vu Đề nửa nằm trên giường, trong lòng rất hồi hộp.

"Diệp công tử, vào đi." Thấy Diệp Thần Lạc đứng ngoài cửa không động đây, nam thị không khỏi nhẹ giọng giục một hồi.

Còn không đi vào, nhờ đâu chủ nhân phát hỏa thì làm sao đây?

Diệp Thần Lạc cắn môi dưới, âm thầm tiếp sức cho mình rồi lấy dũng khí bước chân vào phòng.

Vừa vào, phía sau đã có tiếng đóng cửa truyền đến.

Biết Diệp Thần Lạc đã vào nhưng Lăng Vu Đề cũng không nói năng gì cả, cô phải đợi Diệp Thần Lạc mở miệng trước. Quả thực cô muốn biết lần này Diệp Thần Lạc đến tìm mình là muốn nói gì.

Diệp Thần Lạc thấy Lăng Vu Đề không để ý đến mình, hân cho rằng chắc Lăng Vu Đề tức giận vì chuyện hôm qua.

Hân hơi bận tâm rằng coi như mình đã thay đổi chủ ý nhưng vẫn bị Lăng Vu Đề đuổi ra hay không.

"Tiểu Vu tỷ..." Diệp Thần Lạc yếu ớt mở miệng gọi cô một tiếng.

Lăng Vu Đề cau mày, nở nụ cười. Trong nháy mắt khi quay đầu lại, cô thu nụ cười này về.

Cô bingg nhắc nhìn Diệp Thần Lạc: "Có việc?"

"Ừm... Có việc..." Diệp Thần Lạc ấp úng nhìn được ba chữ.

"Vậy thì nói đi, ta không có nhiều thời gian để xem người nhân nhỏ vụn vụn đâu."

Cách cư xử khác trước của Lăng Vu Đề khiến Diệp Thần Lạc hơi khó xử. Về phần tại sao lại khó xử, chính hân cũng không biết...

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 296: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (14)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề vốn đang không chắc chắn cho lắm về phương pháp cô lựa chọn để công lược Diệp Thần Lạc. Nhưng ngay vừa này, cô thấy phương pháp này quá đúng rồi!

Chỉ trong chút chút thời gian mà Diệp Thần Lạc lại thêm cho cô năm điểm hảo cảm!

Xem ra những người không có cùng tính cách thì phải dùng phương thức công lược riêng!

Ừ, cô hiểu rồi!

"Việc ngày hôm qua, ta thực sự rất có lỗi! Hi vọng tiểu Vu tỷ tỷ có thể tha thứ cho ta! Bên cạnh đó, để báo đáp ơn cứu mạng cùng thu nhận giúp đỡ, ta, ta đồng ý làm... thanh quan Phi Nguyệt quán."

Ồ ~ giống như ký ức y chang!

Có điều cô sẽ cho nam phụ như ý sao?! Không thể rồi!

Khóe miệng cô giương lên trên, lộ ra vẻ mặt tựa cười tựa không: "Phi Nguyệt quán ta không thiếu thanh quan nhưng rất thiếu tiểu quan! Nếu người phải báo đáp, vậy thì làm tiểu quan đi."

"Cái gì?!" Diệp Thần Lạc vô cùng kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề, mặt mày không dám tin.

Lăng Vu Đề nhẫn nhịn kích động muốn nhéo má hấn xuống, dời tầm mắt đang nhìn hấn đi: "Ta cảm thấy mình đã nói rất rõ rồi, tiểu Lạc nghe không rõ sao?"

"Vì, vì sao?" Tại sao nhất quyết bắt hấn làm tiểu quan? Tại sao không để hấn làm thanh quan?

Bởi vì cả thanh quan, cô cũng không muốn hấn làm chứ sao! Cô cũng không muốn Diệp Thần Lạc xuất đầu lộ diện giống như kịch tình, để rồi cuối cùng yêu nữ chủ Đào Tiểu Thương!

"Bởi vì ta thích!" Lăng Vu Đề vô cùng tùy hứng trả lời một câu khiến Diệp Thần Lạc ngấm miệng không nói gì cho nổi.

Diệp Thần Lạc đỏ vành mắt, vô cùng đáng thương nhìn Lăng Vu Đề. Hấn thực sự không quen với một Lăng Vu Đề như vậy! Hấn cho rằng chỉ cần mình chịu thua, Lăng Vu Đề vẫn sẽ như trước kia.

Cần mỗi oan ức, làm tiểu quan... bất kể thế nào cũng không được...

Lẽ nào, hấn thực sự phải làm... nam sủng của Lăng Vu Đề hay sao?!

Diệp Thần Lạc không nói chi, cả Lăng Vu Đề cũng vậy. Cô chỉ nhàn nhã cầm quạt bàn nằm trên giường đọc.

Lăng Vu Đề không biết Diệp Thần Lạc sẽ lựa chọn ra sao. Nếu hấn vẫn cứ chọn làm tiểu quan chứ không làm nam sủng của cô, vậy cô còn thực sự bội phục đấy!

Thật ra làm nam sủng là để hấn kiểm hời đó được không?! Không chỉ được com áo tận miệng, cô cũng không ép hấn nhất định phải cái kia kia với cô đâu!

"Ta, ta... đồng ý làm... làm..."

Trời hời ~ đồng ý gì cái gì?! Có thể nói ra một hơi không? Cô nghe mà cũng mắc một nửa!

Để cuốn quạt bàn qua một bên, Lăng Vu Đề rời giường, sau đó ghé sát vào Diệp Thần Lạc. Diệp Thần Lạc còn thấp hơn cô một chút nên thấy Lăng Vu Đề tới gần, hấn bắt giác lui về sau một bước.

"Người đồng ý làm gì? Lại cho người thêm một cơ hội, nếu người không có lựa chọn vậy ta cho người hai lựa chọn: Thứ nhất, rời khỏi Phi Nguyệt quán! Thứ hai, làm tiểu quan của Phi Nguyệt quán, tối nay bán đêm đầu."

Diệp Thần Lạc đồng ý tìm cô thỏa hiệp nhất định là vì không dám rời khỏi Phi Nguyệt quán. Bởi vậy nên cô dùng điều kiện rời khỏi Phi Nguyệt quán và bán đêm đầu để dọa hấn.

Lần này thực sự đã bức Diệp Thần Lạc đến đường cùng!

Diệp Thần Lạc rụt vai, nức nở nói rằng: "Ta, ta đồng ý làm nam sủng của tiểu Vu tỷ tỷ..." Nói xong, hấn liều chết nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ mặc cho quân chà đạp.

Lăng Vu Đề cổ nhen cười, ho nhẹ một tiếng: "Coi như người đã chọn, nếu đã vậy, ký cái khế ước đi."

Dùng một chút thời gian viết xong khế ước, Lăng Vu Đề nhìn Diệp Thần Lạc, ra hiệu cho hấn ký tên đồng ý.

Thực tế Diệp Thần Lạc không muốn ký, bởi vì hấn luôn có cảm giác rằng sau khi ký khế ước này rồi hấn sẽ không thuộc về chính mình nữa.

Đúng là thế thật, vinội dung đại khái trên khế ước chính là: Bắt đầu từ hôm nay, Diệp Thần Lạc chính là người của Lăng Vu Đề, thời hạn có hiệu lực chung thân.

Thời hạn chung thân vậy chính là cả đời đúng không?

"Được rồi, bắt đầu từ hôm nay, đệ chính là nam sủng của ta. Phải cố gắng nghe lời biết không?" Lăng Vu Đề vỗ vỗ khuôn mặt Diệp Thần Lạc, cười nói.

Diệp Thần Lạc run lên. Nếu không phải vì hấn không nắm chắc việc mình sẽ gặp phải dạng người xấu nào khi rời khỏi Phi Nguyệt quán thì hấn tuyệt đối sẽ không đồng ý bán đứng thân thể!

Hơn nữa còn ký khế ước bán thân!

"Vậy, vậy chờ sau khi ta tìm được người nhà của mình, ta có thể khôi phục tự do sao?" Diệp Thần Lạc hỏi.

Lăng Vu Đề cầm khế ước có tên Diệp Thần Lạc trong tay, khóe môi cong lên.

Nghe được vấn đề của Diệp Thần Lạc, Lăng Vu Đề giương mắt nhìn hấn: "Biết thời hạn có hiệu lực chung thân có ý nghĩa ra sao không?"

Diệp Thần Lạc lắc đầu biểu thị hấn không biết.

"Thời hạn có hiệu lực chung thân mang ý nghĩa kể từ hôm nay, Diệp Thần Lạc đệ là người của Lăng Vu Đề ta. Chết, cũng là quý của ta!"

Trông thấy Diệp Thần Lạc bị mình dọa sợ, Lăng Vu Đề cảm thấy hôm nay cũng đã đủ rồi nên cô đưa tay bẹo gò má hấn: "Được rồi, đệ về phòng trước đi."

Diệp Thần Lạc không biết mình về phòng bằng cách nào, đầu sao thì khi hấn phản ứng lại, mình đã được Phong nhi đưa về phòng.

Mà Phong nhi lại vui vẻ nhắc đến trước mặt mình: "Lần này tốt quá, công tử là nam sủng của chủ nhân! Công tử cũng đừng mặt mày ủ rũ nữa, có thể theo chủ nhân là phúc khí của người đó!"

Phúc khí? Diệp Thần Lạc hơi hoài nghi.

Ban này, hấn mơ hồ ký vào bản khế ước đó, trở thành người của Lăng Vu Đề!

Lăng Vu Đề nói hấn sống là người của tỷ ấy, chết cũng là quý của tỷ ấy! Vậy sau này hấn tìm được người nhà rồi, khôi phục ký ức rồi sẽ ra sao?

Hấn nên làm gì đây? Giải quyết được vấn đề gặp phải người xấu nơi đầu đường xó chợ rồi, hấn vẫn mờ mịt chẳng biết thế nào.

Có loại cảm giác mặt mờ về tương lai.

Lăng Vu Đề không thèm để ý đến tâm trạng Diệp Thần Lạc ra sao, cô đang nghĩ đến chuyện tối nay đưa Diệp Thần Lạc thế nào đây!

Ở thế giới nữ tôn, thực ra chỉ là nam nữ thay đổi vị trí cho nhau mà thôi. Diệp Thần Lạc mềm mại dễ thương, cảm giác thay đổi khẩu vị nuôi tiểu bạch kiểm cũng không tệ!

"Công tử, chủ nhân nói bắt đầu từ tối nay, ngài phải chuyển đến phòng của ngài ấy."

Diệp Thần Lạc mới tắm chuẩn bị đi ngủ nghe thế thì sững sờ đứng bên giường: "Người nói cái gì?!"

Phong nhi lặp lại lời mình lần nữa, sau đó tới bên người Diệp Thần Lạc, nâng hấn dậy: "Được rồi công tử cũng đừng lè nhè nữa, chuyện nên đến cũng sẽ đến. Lần đầu cũng chỉ hơi đau thôi, cơn đau qua rồi sẽ rất thoải mái."

Hầu rõ ý trong lời Phong nhi, Diệp Thần Lạc lập tức mặt mũi đỏ bừng: "Người người, người nói cái gì đấy?" Hắn muốn tránh thoát khỏi tay Phong nhi nhưng lại không có sức lực bằng Phong nhi.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 297: Công lược tiểu quan nguyên mạnh (15)

Edit: Aya Shinta

Phòng hán vốn cạnh phòng Lăng Vu Đề nên chỉ cần vài bước thì đã đến phòng cô.

Phong nhi gõ cửa phòng một cái, có tiếng Lăng Vu Đề truyền ra.

Thế là... hắn bị Phong nhi đẩy vào...

Thấp thỏm sốt sống đứng giữa phòng, hai tay Diệp Thần Lạc nắm chặt, chôn đầu thật sâu vào ngực giả làm dà điều, giảm thiểu sự tồn tại của bản thân.

Lăng Vu Đề nằm trên giường không quay đầu lại. Cô biết bây giờ Diệp Thần Lạc rất hồi hộp nên cô che miệng cười trộm.

Hù dọa Diệp Thần Lạc thật thú vị quá đi!

"Tiểu Lạc, lại đây."

"A...Hả?" Diệp Thần Lạc run cả người lên, giường mất nhìn qua bóng người màu đỏ trên giường một chút rồi lại cả vội cúi đầu.

"Há cái gì thế?! Còn không lại đây thì đệ xuống lầu một hoặc lầu hai, chỗ đó sẽ có rất nhiều tiểu thư nhà giàu rất vui lòng gặp đệ đấy!"

Lầu một và lầu hai là chỗ tiếp khách của tiểu quan. Hắn không muốn đi!

Tần ngần tại chỗ hồi lâu, Diệp Thần Lạc mới chậm rì bước chân về phía giường.

Lăng Vu Đề trở mình, sau đó cười nhìn hắn: "Tới nằm đi." Cô vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Diệp Thần Lạc cảm thấy tim hắn sợ hãi tới nỗi sắp nhảy vọt ra ngoài luôn rồi!

Lăng, Lăng Vu Đề bảo hắn tới đó nằm! Sau đó, sau đó thì sao?!

"Làm sao? Mau lên đây đi, lẽ nào muốn biểu diễn ngủ đứng?" Lăng Vu Đề nhũn mày hứng thú nhìn hắn.

"Thực ra ta có thể ngủ dưới đất..."

"Không thể, tiểu Lạc đừng quên rằng đệ là người của ta, ta bảo gì đệ phải làm đó! Bây giờ lên giường nằm cho ta!"

Lăng Vu Đề cắt ngang yêu cầu ngủ dưới đất của Diệp Thần Lạc, trong lời cô có chứa uy hiếp nên đã làm cho Diệp Thần Lạc hơi sợ sệt.

Hạ Luân: Chộ ôi ~ Hội trưởng đại nhân quá đáng yêu rồi! Là cái dạng tiểu thụ ai nhìn cũng muốn bắt nạt! Ahahaha ~ vui quá xá vui!

Trong đời sống hiện thực bị khí thế vương giả của Hội trưởng đại nhân áp chế, thấy có người áp lại được Hội trưởng đại nhân cũng là một việc rất đã ghiên đấy!

Xem ra sau này anh có thể nghĩ biện pháp sắp xếp cho Hội trưởng đại nhân nguyên thân như vậy!

Đương nhiên vào một ngày nào đó, Hạ Luân của chúng ta sẽ hối hận về quyết định hôm nay - -

Diệp Thần Lạc nhắm mắt thật chặt, sau đó nhận mệnh qua bên giường nằm xuống.

Sau đó - - hắn bị Lăng Vu Đề ôm eo.

Đương lúc hắn sợ sệt chờ động tác kế tiếp của Lăng Vu Đề, cô chỉ khẽ cười bên tai hắn một tiếng.

Tiếp đó dịu dàng nói rằng: "Tiểu Lạc, đối với người mình thích, đầu ta không từ thủ đoạn để buộc hắn ở bên cạnh ta nhưng ta tuyệt đối sẽ không ép buộc hắn làm điều hắn không muốn. cho nên đệ an tâm ngủ đi. Ngoại trừ ôm thì ta cũng sẽ không táy máy tay chân."

Hả? Chì, như vậy?

Diệp Thần Lạc mở mắt ra nhìn Lăng Vu Đề đang dựa trên vai hắn. cô nhắm mắt lại, khuôn mặt nhuốm nét ôn hòa.

Hình như... chỉ thực sự ngủ như thế thôi.

Cho nên những việc Lăng Vu Đề làm lúc trước chỉ là để hù hắn thôi sao?!

Câu hỏi trong lòng rơi xuống trong nháy mắt. Hắn đã nói mà, tiểu Vu tỷ tỷ là người tốt, sẽ không bắt nạt hắn!

Ừm! Chính là như vậy!

Nắm mắt, khỏe miệng Lăng Vu Đề cong cong. Háy quá, độ hào cảm lên đến bảy mươi điểm. Xem ra phương án công lược của cô rất chính xác!

Cảm thấy người bên cạnh dần thả lỏng rồi thiếp đi chỉ trong vòng một tiếng.

Đến khi xác định Diệp Thần Lạc đã ngủ rồi Lăng Vu Đề mới mở mắt ra.

Diệp Thần Lạc vốn nằm ngửa mà ngủ, nhưng có lẽ hắn quen nằm nghiêng nên sau khi chìm vào giấc ngủ, hắn bắt tri bất giác nghiêng người đi.

Nhìn gương mặt tinh xảo chỉ cách mình khoảng mười centimet, Lăng Vu Đề hết sức hài lòng! Hào cảm bảy mươi, còn thiếu ba mươi điểm nữa!

Cung không rõ Diệp Thần Lạc có thể khôi phục ký ức sớm hơn hay không. Đến lúc hắn khôi phục ký ức rồi sẽ chọn ở lại hay là rời đi?

Nếu muốn tăng hào cảm lên một trăm, cô chắc chắn không thể mạnh bạo buộc Diệp Thần Lạc ở bên cạnh mình.

Bây giờ có thể ép hắn bởi vì hắn chưa khôi phục trí nhớ, sợ phải rời khỏi Phi Nguyệt quán.

Đến khi hắn khôi phục trí nhớ mà tiếp tục ép buộc như vậy, e rằng độ hào cảm sẽ giảm xuống mất.

Thôi quên đi, bây giờ cô lo lắng đến mấy cái này cũng vô ích.

Chẳng qua đến lúc đó Diệp Thần Lạc thực sự lựa chọn rời đi, cô sẽ để hắn đi. Thế rồi cũng sẽ theo hắn đến thành Vân Lộc.

Buồng cánh tay đang ôm Diệp Thần Lạc ra, cô quay lưng về phía hắn ngủ. Nơi nơi này được một tháng, cô đã quen ngủ một mình rồi. Bên cạnh còn thêm một người lại không có quen cho lắm.

Lăng Vu Đề tỉnh ngủ nên bắt đầu đi phải bắt đầu nghiên cứu nội dung vở kịch. Đào Tiểu Thương rời khỏi kinh thành đi xông pha giang hồ đã hơn một tháng. Theo nội dung kịch tình, nam chủ số một Lương Hạ đã tìm được Đào Tiểu

Thương từ nửa tháng trước.

Thêm nửa năm nữa Đào Tiểu Thương sẽ trở về.

Lần này Lăng Vu Đề không để Diệp Thần Lạc làm thanh quan nên sẽ không có sự tình Đào Tiểu Thương gặp chuyện bất bình quản việc không đầu.

Có điều cô còn hơi lo lắng có vắng hào quang nữ chủ soi sáng, Diệp Thần Lạc có thể vẫn bị Đào Tiểu Thương hấp dẫn hay không đây?

Vậy cũng khó nói!

Nhưng việc đáng giá an tâm chính là Đào Tiểu Thương tuyệt đối sẽ không thích Diệp Thần Lạc là được rồi!

Hôm sau khi Diệp Thần Lạc tỉnh lại, Lăng Vu Đề vẫn chưa dậy.

Hắn cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, ngắm Lăng Vu Đề đang quay lưng về phía mình. Tóc cô vừa đen vừa dài, trải ra cả nửa cái giường.

Hình như Lăng Vu Đề rất thích màu đỏ, cả váy ngủ cũng là màu đỏ. Thấy đường cong mê người kia, Diệp Thần Lạc vội vã thu hồi ánh mắt.

Hắn cúi đầu nhìn y phục trên người một chút, dường như thoải mái. Cũng không có cái cảm giác đau nhức như Phong nhi nói..

Cho nên những lời Lăng Vu Đề nói tối qua là thật sao?

Tỷ ấy nói sẽ không ép người trong lòng làm những việc hắn không thích. Cho nên, tỷ ấy không ép buộc hắn là vì tỷ ấy, thích hắn sao?

Không hiểu vì sao, nhận thức này ngoại trừ khiến Diệp Thần Lạc chẳng biết làm sao, trong lòng hắn lại có chút vui sướng!

Lăng Vu Đề vừa mơ hồ tỉnh lại đột nhiên cảm ứng được độ hào cảm của Diệp Thần Lạc với mình lại tăng thêm năm điểm nên con buồn ngủ lập tức bay đi.

Cô đột ngột trở mình, sau đó mở to mắt nhìn Diệp Thần Lạc.

Diệp Thần Lạc bị hành động của Lăng Vu Đề dọa cho hết hồn, hắn chỉ biết sững sờ nhìn lại cô...

Lăng Vu Đề cũng ngăn người một tẹo, thế rồi cô nhếch môi cười với Diệp Thần Lạc: "Tiểu Lạc, sáng tốt lành!"

Bị nụ cười quá mức tươi đẹp của Lăng Vu Đề làm cho chói mắt, hắn run run hàng mi..

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 298: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (16)

Edit: Aya Shinta

Diệp Thần Lạc còn chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy gò má mình được một thứ mềm mại mịn màng chạm một cái.

Đến khi hoàn hồn, hắn mới nhận ra rằng vừa này là Lăng Vu Đề hôn má mình. Khuôn mặt lập tức đỏ rực, tiếp đó hắn luống cuống chân tay vội vàng dịch người đi.

Vi động tác này quá mạnh nên hắn lập tức té xuống giường.

"A - -"

Lăng Vu Đề vội ngồi dậy xuống giường xem: "Tiểu Lạc, đệ không sao chứ?!"

"Hà ~ không, ta không sao hết..."

Diệp Thần Lạc đứng dậy, xoa xoa cái móng hơi ê ẩm rồi hơi ngại ngần đứng bên giường không dám động dậy.

"Ừ, không sao thì tốt." Sau khi gọi nam thị vào rửa mặt, Lăng Vu Đề và Diệp Thần Lạc cùng ăn bữa sáng.

Hôm nay cô tính đưa Diệp Thần Lạc ra ngoài dạo một vòng hện hồ nên mới rời giường sớm như vậy.

Biết Lăng Vu Đề muốn dẫn mình ra ngoài, phản ứng đầu tiên của Diệp Thần Lạc không phải là vui mừng, mà hắn lo rằng có phải Lăng Vu Đề sẽ mang hắn đi bán hay không?!

Diệp Thần Lạc là một đứa nhỏ đơn giản ngốc nghếch như trang giấy, tâm sự gì cũng viết rõ ràng lên mặt nên khiến người ta dễ dàng biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Điều này cũng khiến Lăng Vu Đề cảm thấy buồn cười, đồng thời cô cũng có nhiều hơn ý muốn bảo vệ hắn chu toàn và bình an.

"Yên tâm đi, sẽ không đưa đệ ra ngoài bán đâu! Ta đâu có thiếu tiền, càng không nỡ bán đệ đi." Cô cười, nheo mắt Diệp Thần Lạc.

Hôm qua Lăng Vu Đề cũng đã hỏi Phó thúc đã nói gì với Diệp Thần Lạc. sau khi biết nguyên nhân, cô cũng đã hiểu tại sao Diệp Thần Lạc tình nguyện làm nam sùng của cô chứ không muốn rời khỏi Phi Nguyệt quán.

"Ồ ~ Sao tỷ biết ta đang nghĩ gì?" Diệp Thần Lạc trợn mắt kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề ngồi bên cạnh mình, giống như thấy việc nào đó không tưởng vậy.

Lăng Vu Đề quả thực nhìn hết nỗi nên nở nụ cười, thế là làm sao cũng không ngừng được.

Diệp Thần Lạc chỉ ngây ngốc nhìn Lăng Vu Đề cười chạy nước mắt, suýt tí nữa là té xuống ghế. Hắn không rõ là tại sao cô lại cười thành ra thế này...

Một phút sau - -

"Ha ha ha ~ ôi trời bụng ta đau!" Một tay Lăng Vu Đề lau nước mắt, tay kia ôm cái bụng có chút đau đớn mà nói.

Nghe Lăng Vu Đề nói đau bụng, Diệp Thần Lạc hơi sốt sắng đứng lên đến cạnh Lăng Vu Đề, cúi người giúp cô xoa bụng: "Như vậy có đỡ hơn chút nào không?"

Bụng cô đau vốn là do cười nhiều quá nên sau khi hết cười thì cũng trở lại bình thường.

Có điều trông Diệp Thần Lạc căng thẳng thế này, đúng là Lăng Vu Đề hơi bất ngờ thật: "À, đỡ hơn chút rồi này. Có điều sao tiểu Lạc biết đau bụng thì phải xoa?"

Diệp Thần Lạc đỏ mặt, ánh mắt lập lờ, ngại ngần không dám đối diện với Lăng Vu Đề.

Hắn không dám nhìn Lăng Vu Đề nhưng động tác trên tay cũng không ngừng lại, vẫn nhẹ nhàng xoa bụng cho Lăng Vu Đề.

"Cái đó, là do Phong nhi nói cho ta. Mấy ngày trước ta đau bụng, Phong nhi nói xoa xoa mấy cái là được..."

Diệp Thần Lạc nói nhỏ với cùng, giống như tiếng muỗi kêu, có điều Lăng Vu Đề cách hắn rất gần nên nghe rõ lời hắn.

Cô gắt gào: "Ồ, thì ra là vậy. Không ngờ tiểu Lạc còn quan tâm ta đến thế! Ta còn tưởng rằng đệ ước gì ta chết nhanh một chút đấy!"

"Không, không có! Ta không có!" Một câu của Lăng Vu Đề khiến cho Diệp Thần Lạc cuống lên. Mặc kệ thế nào, xưa nay hắn đều không có suy nghĩ để Lăng Vu Đề chết sớm một chút!

Hắn không phải là kẻ ác độc như thế!

Coi như Lăng Vu Đề buộc hắn ký khế ước bán thân thì hắn cũng không hận Lăng Vu Đề, nhiều nhất cũng chỉ sợ có.

"Được rồi được rồi, ta chỉ nói đùa thôi, coi đi số ruột kia!" Lăng Vu Đề kéo cánh tay đang vùng vẫy không ngừng của Diệp Thần Lạc lại, có chút chịu thua lại có chút hài lòng nói.

"Hà?! À..." Sau khi ngăn người được lúc, Diệp Thần Lạc ngoan ngoãn không nói nữa.

Thấy cũng gần tới giờ, Lăng Vu Đề liền đưa hai nam thệ ở tầng năm cùng một hạ nhân làm việc nặng rời khỏi Phi Nguyệt quán.

Mới vừa ra khỏi Phi Nguyệt quán, Diệp Thần Lạc đã hơi ngạc nhiên ngắm quanh bốn phía. Lúc trước theo Phó thúc vào buổi tối, lại đi cửa sau nên căn bản không biết cảnh sắc bên ngoài ra sao.

Diệp Thần Lạc không có đội mũ che. Sáng hôm nay Lăng Vu Đề cứ kháng kháng bảo hắn mặc cấm bảo màu đỏ giống cô. Cũng may hắn không ghét màu này nên ngoan ngoãn mặc vào.

Nếu nói Lăng Vu Đề là yêu tinh, vậy Diệp Thần Lạc chính là yêu nghiệt!

Cấm bảo màu đỏ khoác lên người hắn, quả thực... quá đẹp!

Lăng Vu Đề quyết định ngay tức thì, xiêm y của Diệp Thần Lạc toàn bộ đổi thành màu đỏ!

Với việc này, Diệp Thần Lạc không thể không khua phục dưới hành động "lạm dụng quyền uy" của Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề rất tự nhiên nắm lấy tay Diệp Thần Lạc, chậm rãi đi trên phố Vị Ương: "Ồ đây gọi là phố Vị Ương, là phố tiểu quan có tiếng ở kinh thành. Tất cả tiểu quan quán ở kinh thành đều tập trung trên con phố này, quán lớn quán nhỏ, đủ loại đủ kiểu."

Diệp Thần Lạc gật đầu cùng đi theo, từ mấy bảng hiệu trước các lầu các cao ba, bốn tầng thì cũng đã thấy rõ tất cả đều là tiểu quan quán, có quán trang trí xa hoa, có quán giản đơn hào phóng.

Có điều nếu so sánh với Phi Nguyệt quán thì không chỉ thấp hơn một tầng, về mặt trang trí cũng không bằng.

Diệp Thần Lạc mở miệng muốn hỏi sao trên phố Vị Ương này lại không thấy ai, ngay cả những tiểu quan quán kia cũng cửa nẻo đóng kín.

Lời vừa tới cửa miệng, Lăng Vu Đề cũng đã lên tiếng giải đáp nghi hoặc hộ hắn.

"Bây giờ là ban ngày nên rất yên tĩnh, tới đến thì đèn đuốc sáng trưng, người đến kẻ đi! Đây là một phố đêm."

Thấy tia sáng lóe lên trong mắt Diệp Thần Lạc, Lăng Vu Đề biết ngay là hắn muốn tới đây vào buổi tối nhìn một chút.

Cô cười, đưa tay bẹo má hắn: "Vào buổi tối thì đệ không thể ra đây được. mấy vị tiểu tử đến đây vào độ tối đến rất yêu thích loại hình như đệ đấy!"

Cô cũng không có hù Diệp Thần Lạc, một nam tử qua lại trên phố Vị Ương vào tối, ngoại trừ là tiểu quan thì còn có thể là ai?!

Cho nên mấy cô tiểu thư kia đụng phải Diệp Thần Lạc thì nhất định sẽ không buông tha cho hắn!

Diệp Thần Lạc mở miệng rồi lại ngậm chặt, thế rồi đột nhiên lắc đầu: "Ta không đi!"

Không chịu được lại nhạo mặt Diệp Thần Lạc, trong mắt cô bất giác ánh lên tia sùng nịnh với hắn: "Sao tiểu Lạc lại đáng yêu đến vậy! Càng ngày càng thích đệ rồi!"

Diệp Thần Lạc không né tránh cái tay sờ sáng của Lăng Vu Đề, chỉ là rặng mây hồng lan từ gương mặt đến vành tai hắn...

Sau đó, độ hào cảm của Diệp Thần Lạc với Lăng Vu Đề tăng lên tám mươi điểm

Lăng Vu Đề kinh ngạc ngăn người một tẹo, sao có có cảm giác rằng hôm nay độ hào của Diệp Thần Lạc rất dễ tăng lên vậy? Lí do là gì thế?

Cô nhún vai một cái, không nghĩ ra thì thôi, chỉ cần hào cảm tăng không giảm thì chính là chuyện tốt mà!

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (17)

Edit: Aya Shinta

Đưa Diệp Thần Lạc ra ngoài chủ yếu là để - - chơi hồ!

Trước đó Lăng Vu Đề đang suy nghĩ lúc nào đi chơi hồ, vừa vận bản thân cô cũng có du thuyền. mỗi ngày đều có người quét tước vệ sinh du thuyền, trên đó cũng không thiếu thốn chi cả.

Diệp Thần Lạc theo Lăng Vu Đề lên một chiếc du thuyền không tính là nhỏ, khỏe miệng hắn bất giác cong lên, đôi mắt cũng sáng lấp lánh.

Lúc ở tầng năm, ngày nào hắn cũng có thể nhìn thấy hồ qua ô cửa sổ. Mỗi lần nghe thấy tiếng cười nói từ du thuyền truyền đến tai, hắn đã tính rằng lúc nào đó mình cũng có thể đi du hồ.

Không ngờ rằng, vậy mà Lăng Vu Đề sẽ dẫn hắn đi!

Du thuyền đi chuyển ra giữa hồ rồi chậm rãi ngừng lại.

"Được rồi, thấy đệ hiểu kỳ kìa, đi vòng vòng xem thử, ta đi câu cá." Nói xong, Lăng Vu Đề buông tay Diệp Thần Lạc ra.

Nhìn bóng người đó đi về phía đầu thuyền, sau khi do dự một chút, Diệp Thần Lạc bắt đầu đi loanh quanh khắp nơi trong thuyền.

Lăng Vu Đề nhận lấy cần câu đã gắn mồi từ tay nam thệ Vũ nhi rồi đứng bên mạn thuyền thả câu. Gió mát thỉnh thoảng thổi tới bên thuyền, Lăng Vu Đề vẫn để xõa tóc, ngoại trừ trang sức đơn giản trên trán ra thì cô cũng không còn đeo gì khác.

Gió mát nhẹ nhàng cuốn lấy đuôi tóc mai hai bên, cô hơi hí hất, khỏe miệng cong cong, nét mặt thích ý.

Quả nhiên, loại tiết trời mát mẻ này thích hợp để du hồ nhất!

Lúc này chắc tám mươi giờ sáng, nắng trời cũng không quá gay gắt nên có cả gió thì thật là thoải mái.

Diệp Thần Lạc mới tham quan du thuyền xong thì cũng tới đầu thuyền, đúng lúc trông thấy gò má diễm đạm của Lăng Vu Đề.

Trong nháy mắt, tim hắn dường như đã quên đập. Ngay cả việc hít thở, đến lúc hắn cảm thấy nghẹt thở thì mới nhớ đến động tác hít vào cùng thở ra.

Lăng Vu Đề đang đợi ai cần câu cảm ứng được độ hào cảm tự động lại tăng thêm một điểm, vừa mới tính quay đầu thì cần câu trong tay lại giật giật.

"Câu được cá!" Một điểm hào cảm bị Lăng Vu Đề quăng ra sau đầu, cô bắt đầu kéo cần câu cá.

Lăng Vu Đề hưng phấn cũng khiến Diệp Thần Lạc kích thích theo, tuy cá không phải là do hắn câu...

Hắn bước đến gần một chút, ghénh cổ nhìn chỗ có sóng gợn bên dưới hồ: "Là cá lớn sao?"

Mới hỏi xong, Lãng Vu Đề đã kéo được cá lên.

Đó là một con cá trích to bằng bàn tay, cũng không có lớn lắm. Có điều Diệp Thần Lạc vẫn phấn khởi như cũ: "Tiểu Vu tỷ tỷ lợi hại quá!"

Đặt cá vào trong thùng gỗ ở bên cạnh, Lãng Vu Đề quay đầu cười cười với Diệp Thần Lạc: "Lợi hại đến vậy sao?! Chờ chút, tỷ tỷ sẽ cho đệ thấy chuyện càng lợi hại hơn!"

Tài câu cá của Lãng Vu Đề khá tốt, ngay khi ánh nắng bắt đầu chói chang thì có câu được năm con cá trích vừa vừa với hai con cá chép lớn. Thu hoạch rất tốt!

Cô sai Vũ nhi đi rửa sạch cá đưa vào phòng bếp trước. Lúc đi du thuyền thì Lãng Vu Đề đã tính làm một bữa tiệc cá nên cô đã sai người chuẩn bị mấy nguyên liệu nấu ăn kia thật kỹ càng.

Cô dùng dây thừng quấn vảy dài lên, mặc tạp dề vào. Thấy vẻ mặt chẳng hiểu ra sao của Diệp Thần Lạc, đáng vẻ mờ mịt đó thực sự quá dễ thương rồi!

Lòng Lãng Vu Đề mềm nhũn, đặc biệt động thủ sơ sài, không chút khách khí nào: "Biết tỷ tỷ sắp làm gì không?"

Diệp Thần Lạc lắc đầu: "Không biết."

"Tỷ tỷ sắp đích thân xuống bếp làm đồ ăn ngon cho đệ! Chờ một lúc là có đồ ngon đến mức muốn nuốt đầu lưỡi luôn ~" Giải thích xong, Lãng Vu Đề quay người đi tới nhà bếp.

Cô vô cùng tự tin vào tài bếp núc của bản thân, cái đó gọi là muốn bắt được lòng của một người đàn ông, đầu tiên phải bắt được dạ dày của anh ta đã! Coi như không bắt được, thêm một vài điểm cũng không tệ!

Cô đột nhiên nhớ đến thế giới mình bị công lược trước đó, có vẻ như công lược giả Tịch Từ Thu cũng nắm lấy nhược điểm thích mỹ thực của cô để tiến hành công lược!

À, cuối cùng còn rất thành công nữa.

Có điều... Lãng Vu Đề hơi chau mày, lẽ nào công lược giả đều có một tay trù nghệ tốt hay sao?!

Hạ Luân: Trù nghệ tốt cái chi chi! Trước đó Hội trưởng đại nhân còn chẳng biết mặt mũi căn bếp thế nào đâu! Nếu không truyền sở trường trù nghệ của Lãng Vu Đề cho Hội trưởng, ngài ấy tuyệt đối sẽ trở thành sát thủ phòng bếp chính hiệu đấy!

Lời Lãng Vu Đề khiến Diệp Thần Lạc thoáng váng tại chỗ hồi lâu, hần vừa mới nghe thấy gì? Tiểu Vu tỷ tỷ muốn tự mình xuống bếp?

Người như tỷ ấy lại muốn tự mình xuống bếp sao?

Ý nghĩ đầu tiên của Diệp Thần Lạc không phải là cảm động vì Lãng Vu Đề muốn nấu cho hần ăn, mà là đồ Lãng Vu Đề làm có nuốt được hay không. Nếu hần ăn có thể đau bụng hay không? Nếu không ăn, tiểu Vu tỷ tỷ có tức giận hay không?

Cứ như thế, trước khi ngửi thấy hương vị khiến người ta thêm nhỏ dãi ba thước, Diệp Thần Lạc đã rất xoắn xýt.

Đến khi hương vị đó nhẹ nhàng bay ra khỏi bếp, Diệp Thần Lạc mới sững sờ, sau đó ngạc nhiên đứng dậy bước vào bếp. Hần muốn đích thân xem thử hương thơm đến vậy có phải là do Lãng Vu Đề làm hay không.

Đứng ở cửa phòng bếp, thấy Lãng Vu Đề xua tay luôn không vẩn tóc lại tùy ý búi lên, chỉ dùng một cây trâm gỗ đào cố định lại.

Cô quay lưng về phía hần, thành thạo cầm chảo xào gì đấy.

Không biết tại sao chỉ trong nháy mắt ấy, Diệp Thần Lạc lại cảm thấy rất an tâm, chưa bao giờ an tâm đến thế.

Đều nói nữ tử xa nhà bếp, nhưng Lãng Vu Đề lại rửa tay làm canh cho hần..

Vốn có chút mâu thuẫn với việc bên cạnh Lãng Vu Đề lập tức tiêu tan. Trong lòng hần dâng lên loại cảm giác rằng: Đi theo Lãng Vu Đề là một chuyện hạnh phúc.

Hần không biết bây giờ bản thân hần thích Lãng Vu Đề, Diệp Thần Lạc hồ đồ chỉ cho rằng bây giờ hần không có mâu thuẫn với Lãng Vu Đề mà thôi!

Thích một người thường chỉ cần trong nháy mắt như vậy...

Lại ngấm bóng lưng Lãng Vu Đề thêm chút lát, Diệp Thần Lạc quay rồi rời khỏi phòng bếp, ngồi vào trước bàn chờ mỹ thực của Lãng Vu Đề.

Tầm khoảng nửa giờ sau, Lãng Vu Đề liền rời khỏi phòng bếp.

Cô vừa coi tạp dề và lấy dây thừng quấn vảy ra, ừa đi đến đối diện Diệp Thần Lạc rồi ngồi xuống.

Phong nhi cùng Vũ nhi lần lượt bưng mấy món Lãng Vu Đề tự làm lên bàn.

Bàn được xếp đầy chỉ trong một chốc: Trong mâm lớn có bốn con cá nướng, ở giữa là một tô canh, bên cạnh còn có hai đĩa cá màu hồng, còn có thêm một đĩa rau xanh.

Lãng Vu Đề chỉ vào thức ăn trên bàn, giới thiệu từng món một: "Bốn con cá trích này ta đem đi nướng, đây là cá chép kho, còn đây là cá chua ngọt, đó là canh cá trích với cải trắng."

Tự mình múc một chén canh để trước mặt Diệp Thần Lạc: "Được rồi, có thể động đũa!"

Đề dúi đũa vào tay Diệp Thần Lạc, Lãng Vu Đề bắt đầu từ mình ăn.

Cô chẳng có sức miễn dịch với mỹ thực thần thánh, cho dù có tự mình nấu đi chăng nữa.

Thấy Lãng Vu Đề ăn say sưa ngon lành, Diệp Thần Lạc vốn còn hơi cau nộ đã gấp một miếng cá lên ăn.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Công lược tiểu quan nhuyển manh (18)

Edit: Aya Shinta

Đến khi mũi vị thấm vào lưỡi, hần dần dần thả lỏng.

Trên thực tế là hần quên luôn việc câu nệ, bởi vì trù nghệ của Lãng Vu Đề thực sự quá...

Hai người ăn không nhanh nhưng họ đều không có ngại tay.

Sau khi món ăn trên bàn đều đã thấy đáy, Lãng Vu Đề và Diệp Thần Lạc mới thỏa mãn dừng đũa.

Cô kiêu ngạo giương cằm với Diệp Thần Lạc: "Thế nào? Tỷ tỷ nấu ăn ngon đúng không?"

Vì cá kho hơi cay nên sau khi ăn xong, Diệp Thần Lạc vẫn lặng lẽ le lưỡi.

Nghe được câu hỏi của Lãng Vu Đề, Diệp Thần Lạc thu lưỡi vào gât đầu, vô cùng thực thà nói rằng: "Tiểu Vu tỷ tỷ làm đồ ăn ngon lắm!"

Lo lắng lúc trước đều bị cuốn bay, trái lại ngon đến độ hần muốn nuốt luôn đầu lưỡi của mình xuống!

Diệp Thần Lạc hoàn toàn không ngờ trù nghệ của Lãng Vu Đề lại xuất sắc đến vậy, hần vốn nghĩ rằng có thể nuốt vào bụng đã tốt vô cùng!

Trên thực tế, nguyên thân Lãng Vu Đề xuyên vào không am hiểu chuyện bếp núc nhưng cũng biết một, hai. Cho nên chuyện cô tự mình xuống bếp cũng sẽ không khiến cho người ta hoài nghi.

"Nhưng tỷ tỷ không chi biết nấu ăn thôi đâu, mấy loại điểm tâm ngọt, chè gì đấy, tỷ cũng rất am hiểu đó. Thế nào? Có đặc biệt muốn ăn hay không?"

Diệp Thần Lạc chớp mắt, tuy hẳn không phải kẻ tham ăn nhưng nghĩ đến trù nghệ của Lăng Vu Đề cùng với vẻ mặt mong đợi hẳn gạt đầu kia. Do dự một chút nhưng Diệp Thần Lạc vẫn đặc biệt nể tình gạt đầu trả lời Lăng Vu Đề: "Ừm, muốn ăn."

"Tiểu Lạc thật ngoan." Đưa tay nâng mặt Diệp Thần Lạc nheo nheo mấy lần, cô nhếch môi cười xán lạn.

Dùng xong bữa trưa, Lăng Vu Đề bắt đầu buồn ngủ. Cô ngáp một cái, mặc kệ Diệp Thần Lạc có đồng ý hay không mà kéo hẳn đi thẳng tới phòng ngủ trên du thuyền.

Mở rộng cửa song, nằm trên giường đánh một giấc trưa.

Lăng Vu Đề không có hành vi khác thường gì với hẳn. Diệp Thần Lạc cũng thấy rằng nếu Lăng Vu Đề đã nói sẽ không ép hẳn làm chuyện gì hết, như vậy hẳn cũng nên tin tưởng cô.

Gió lộng vào song cửa sổ, rất thoải mái, thân thuyền lung lay nhẹ nhẹ. Lăng Vu Đề vốn không buồn ngủ dần một mối, hẳn đắp mền tằm ti lên người Lăng Vu Đề cùng mình rồi quay lưng với Lăng Vu Đề ngủ...

Đến khi hai người tỉnh lại, mặt trời cũng sắp xuống núi, chỉ còn dư lại ánh chiều tà.

Cô ngồi trên giường vận eo, sau đó cùng Diệp Thần Lạc rời khỏi phòng ngủ. Dẫn người chèo thuyền vào bờ, Lăng Vu Đề và Diệp Thần Lạc đứng bên mạn thuyền ngắm cảnh.

"Hôm nay có vui không?" Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Diệp Thần Lạc.

Diệp Thần Lạc nhìn thoáng qua phong cảnh trước mắt rồi lại nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề. Ánh chiều rắng vàng chiếu lên người Lăng Vu Đề giống như phủ thêm cho cô một tầng hào quang. Cô vẫn là người hung hăng bá đạo đó, nhưng lại khiến hẳn không hề hoảng sợ chút nào.

Khóc nũng nịu hẳn bắt giác nở nụ cười nhợt nhạt: "Ừm, thích lắm. Cảm tạ tiểu Vu tỷ tỷ đã đưa ta ra ngoài chơi."

"Ừ, sau này sẽ thường xuyên đưa đệ đi chơi! Chờ mấy ngày nữa trời mát hẳn dần đệ rời kinh thành đến nơi khác chơi được chứ?"

Dùng giọng điệu giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ nhưng Lăng Vu Đề không cảm thấy khó chịu. Diệp Thần Lạc nhỏ hơn cô rất nhiều mà! Dưới cái nhìn của cô thì quả thực, hẳn là một người bạn nhỏ.

Diệp Thần Lạc chỉ gật gù, trong mắt tràn đầy cảm động. Cho dù bây giờ Lăng Vu Đề không có dẫn hẳn đi chỗ khác dạo chơi...

Hắn thấy có được lời hứa hẹn như vậy thì cũng rất thỏa mãn rồi!

Cảm ứng được độ hào cảm tăng lên tám mươi lăm điểm, Lăng Vu Đề cũng thỏa mãn lắm!

Thăm nghĩ rằng coi như bây giờ Diệp Thần Lạc khôi phục trí nhớ thì hẳn cũng không dễ dàng rời khỏi cô đúng không?

Lúc này nắng không gay gắt nên số người đi du thuyền bắt đầu tăng lên.

Lăng Vu Đề và Diệp Thần Lạc với nhan sắc thượng thừa đứng ở đầu thuyền nên vô cùng dễ làm người khác chú ý.

Một chiếc du thuyền dần nhích lại gần, Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn qua thì thấy trên du thuyền nọ có người cô không muốn gặp lại!

"Lăng lão bản?! Không ngờ đúng là cô thật! Mới đầu bốn hoàng nữ còn tưởng nhận lầm người đấy! Sao hôm nay Lăng lão bản có nhã hứng du hồ thế này?"

Đầu thuyền đối diện là một nữ tử trẻ mặt mũi thanh tú, thân hình rắn rỏi, ăn mặc xiêm y xanh lam, cột tóc đuôi ngựa đơn giản.

Sau khi nói thăm một tiếng chào a, Lăng Vu Đề nở nụ cười với cùng khách sáo: "Lăng mỗ bái kiến Tứ hoàng nữ, Tứ hoàng nữ cũng rất có nhã hứng đấy!"

Tứ hoàng nữ Lương Diệc Tuyên rất mừng lời kéo Lăng Vu Đề, đầu sao thì nơi như tiểu quan quán, việc thu thập tin tức rất dễ dàng! Nhưng trước giờ Lăng Vu Đề luôn thờ ơ với nàng ta, khiến cho nàng ta không chiếm được chút lợi lộc nào.

Ban đầu Lương Diệc Tuyên tính mở một tiểu quan quán thu thập tin tức, sau đó đúng là có mở thật.

Đáng tiếc rằng tiểu quan quán được hoan nghênh nhất ở kinh thành là Phi Nguyệt quán. Cho dù nàng ta có mở tiểu quan quán thì cũng chỉ có mấy nhân vật nhỏ tới mà thôi, cần bản vô dụng!

Không còn cách nào khác, Lương Diệc Tuyên cũng chỉ đành đóng cửa dẹp tiệm, sau đó một lòng lôi kéo Lăng Vu Đề.

Sau khi khách sáo với Lăng Vu Đề được vài câu, Lương Diệc Tuyên phóng tầm mắt tới bóng người màu đỏ đang đứng cạnh Lăng Vu Đề.

Khi trông rõ Diệp Thần Lạc, trong mắt Lương Diệc Tuyên ánh lên tia kinh diễm, thế rồi nàng ta tự dung lại có cảm giác quen thuộc không nói rõ được.

Hình như đã gặp ở đâu rồi?

"Vị bên cạnh Lăng lão bản chính là thanh quan mới tới Phi Nguyệt quán sao?"

Chỉ cần tinh ý thì cũng biết hẳn khách quen thuộc với Lăng Vu Đề. Có điều ở bên cạnh cô, ngoại trừ tú ông Phó thúc, hai nam thị thì cũng chỉ có thể là thanh quan.

Trong lúc hỏi Lăng Vu Đề thì đồng thời trong lòng Lương Diệc Tuyên nghĩ rằng chờ đến tối nay, nàng ta muốn tới Phi Nguyệt quán chọn Diệp Thần Lạc, cho dù không thể ngủ thì tiếp rượu cũng rất tốt!

Diệp Thần Lạc bị cái ánh mắt trần trụi của Lương Diệc Tuyên dọa cho sợ. Hẳn muốn giải thích rằng mình không phải thanh quan nhưng lại không dám. Diệp Thần Lạc chỉ có thể nắm lấy tay Lăng Vu Đề thật chặt, sau đó rũ mắt trốn ra sau Lăng Vu Đề.

Với loạt hành động của Diệp Thần Lạc, Lăng Vu Đề thấy rất là thích chí!

Lúc mới nhìn thấy Lương Diệc Tuyên, cô còn lo rằng Diệp Thần Lạc sẽ có phản ứng khác lạ nào hay không, hoặc có bị kích thích đến mức khôi phục trí nhớ hay không.

Có điều giờ nhìn lại, tất cả mấy điều đó đều là cô lo lắng vô ích!

Vỗ vai động viên Diệp Thần Lạc rồi cô mới nghiêng đầu nhìn Lương Diệc Tuyên: "Tứ hoàng nữ hiểu lầm rồi, hẳn không phải thanh quan Phi Nguyệt quán mà là nam nhân của ta."

Nam nhân với nam sủng có sự cách biệt rất lớn!

Nam sủng chỉ để chơi đùa nhất thời, mà nam nhân lại là người có danh phận.

Không muốn đề ý đến Lương Diệc Tuyên nữa nên sau khi nói tiếng cáo biệt, cô dặn dò tăng tốc độ cập bờ rồi dẫn Diệp Thần Lạc vào trong khoang thuyền.

Nhìn du thuyền đang kéo xa khoảng cách với du thuyền mình, trong mắt Lương Diệc Tuyên xẹt qua tia tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 301: Công lược tiểu quan nhuyển manh (19)

Edit: Aya Shinta

"Lăng - Vu - Đề, chỉ là lão bản của tiểu quan quán mà hung hăng cái gì? Một ngày nào đó! Một ngày nào đó người sẽ rơi vào tay ta! Đến lúc đó..."

Hai tay Lương Diệc Tuyền siết chặt, khớp tay dùng sức mà trở nên trắng bệch, gân xanh nổi đầy mu bàn tay...

"Tứ hoàng nữ cần gì phải vì một nhân vật còn con mà phá hỏng hứng thú của bản thân? Lăng Vu Đề kia cho dù có bản lĩnh nhưng cũng chỉ là một thương nhân mà thôi."

Một nữ tử đi ra từ trong du thuyền của Lương Diệc Tuyền. Nàng ta có gương mặt phổ thông, thân hình gầy gò, ăn mặc lục y, là loại không chút nổi bật trong đám đông.

Nàng ngồi bên cạnh Lương Diệc Tuyền cung kính nói, nhưng trong mắt lại không có chút kính cẩn nào. Trong đáy mắt nàng ta thỉnh thoảng có vài tia xem thường cùng mắt kiêu nhẵn xẹt qua, tạo cho nàng ta một tầng thần bí không rõ.

Lương Diệc Tuyền gật đầu tán thành: "Không sai, Lăng Vu Đề kia dù có bản lĩnh thì chỉ là con buôn! Đến khi Tứ hoàng nữ ta leo lên vị trí cao nhất kia, chuyện đầu tiên ta làm chính là đóng cửa tiểu quán của nàng ta, xem thử nàng ta làm sao khinh cuồng nữa đây!" Nàng ta gương cằm, nở nụ cười ngạo mạn tự cao tự đại.

"Tất nhiên rồi!" Nữ tử bề ngoài thì phụ họa theo nhưng trong lòng nàng ta nghĩ gì, ai biết được đây - -

Xuống du thuyền, Lăng Vu Đề vẫn nắm tay Diệp Thần Lạc, hai người đi trở về Phi Nguyệt quán.

Vào lúc này, tuy trên phố Vị Ương vẫn chưa có khách nhân đến dạo chơi nhưng những tiểu quán quán kia dần mở cửa đón khách.

Đang lúc tình cờ đi ngang qua một tiểu quán quán, có thể thấy được hạ nhân đang quét tước vệ sinh ở bên trong.

Có rất nhiều người trong phố Vị Ương, thậm chí là trong kinh thành biết Lăng Vu Đề. Cô nghiêng ngàng đi trên đường, thỉnh thoảng sẽ có người tới chào hỏi rồi sẽ mang ánh mắt kinh diễm nhìn về phía Diệp Thần Lạc đang được Lăng Vu Đề dắt tay.

Mỗi một người tới chào hỏi, Lăng Vu Đề cũng sẽ công thức nở nụ cười, gật đầu đáp lại.

Cô có chút khó hiểu nghiêng đầu nhìn Diệp Thần Lạc. Từ khi rời thuyền đến bây giờ thì hẳn không nói lời nào, ngay cả con phố Vị Ương đang dần náo nhiệt cũng không thu hút sự chú ý của hẳn.

"Tiểu Lạc, đệ sao thế?" Lăng Vu Đề đưa tay sờ trán hẳn, ân cần hỏi han: "Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thả tay xuống, cô lại đi bắt mạch cho hẳn.

Diệp Thần Lạc nhìn bàn tay đang đặt lên cổ tay hẳn một cái rồi mới giương mắt nhìn Lăng Vu Đề. Hắn lắc đầu: "Không có chỗ nào khó chịu cả."

Mạch tượng bình thường, độc tố vẫn ngoan ngoãn ở đó nên không phải là hẳn khỏi phục ký ức.

Lăng Vu Đề hơi buồn bực nhìn Diệp Thần Lạc: "Vậy sao đệ lại có dáng vẻ bất mãn thế?"

"Ta... Không có gì."

Trông Diệp Thần Lạc nhân nhỏ, Lăng Vu Đề giương mày, hai tay vòng ngực hỏi hẳn: "Có chuyện gì thì nói ra, đệ không nói làm sao người ta biết đệ đang nghĩ gì?!"

Diệp Thần Lạc ngăn người một tẹo, dẫn đòn hỏi rằng: "Không phải tiểu Vu tỷ tỷ có thể biết ta đang nghĩ gì sao?"

Lăng Vu Đề: O__O "...

"Đệ viết suy nghĩ lên trên mặt thì ta mới nhìn ra, quá phức tạp ta không đoán được đâu." Cô cũng đâu có biết thuật đọc tâm~~~

Diệp Thần Lạc ồ một tiếng, dường như tiếp đó hẳn nghĩ đến điều gì nên gương mặt vốn đã hồng hồng lại đỏ ửng lên.

Bờ môi hồng nhạt gần gập, rồi mới đặc biệt nhỏ giọng: "Sao, sao vừa này... tiểu Vu tỷ tỷ lại muốn nói với Tứ hoàng nữ gì đấy ta là, là..."

"Là nam nhân của ta?" Lăng Vu Đề thấy Diệp Thần Lạc nói nửa buổi cũng không xong, cô buồn cười giúp hẳn bổ sung.

Diệp Thần Lạc ngơ ngác gật đầu, hẳn ừ một tiếng, thế rồi cụp mắt không nói thêm gì.

Lăng Vu Đề nâng mặt hẳn lên xoa xoa, nhưng cô không giải thích vì sao cô lại nói hẳn là nam nhân của mình trước mặt Lương Diệc Tuyền.

Độ hào cảm hôm nay cũng thêm gần đủ rồi, phỏng chừng có làm thế nào cũng không tăng lên được nữa.

Có mấy lời nói đúng lúc sẽ không trở nên vô dụng.

Thí dụ như mấy lời tâm tình then chốt cảm động!

Sau khi về tới Phi Nguyệt quán, Lăng Vu Đề bảo Diệp Thần Lạc ở lại lâu một xem cô luyện tập cho những tiểu quan đó.

Đây là lần đầu hẳn thấy nhiều thanh quan và tiểu quan trong Phi Nguyệt quán thế này. Mấy ánh mắt xét nét thỉnh thoảng bắn tới khiến Diệp Thần Lạc không dễ chịu mấy.

Hắn muốn về tăng năm nhưng Lăng Vu Đề lại bảo hẳn ở lại đây...

"Diệp công tử?" Một giọng nói rất êm tai vang lên bên cạnh, Diệp Thần Lạc theo tiếng nhìn qua.

Kinh diễm tràn đầy trong mắt, là một vị công tử rất đẹp! Đây là lời ca ngợi duy nhất hẳn có thể nghĩ đến trong lúc này.

"Người chính là Diệp công tử?" Nam tử kia mỉm cười hỏi, chỉ là nụ cười đó ẩn chứa điều gì đấy kỳ lạ khác.

Tuy Diệp Thần Lạc hơi ngạc nhiên một chút nhưng hẳn lại miễn cảm đối với người khác.

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng Diệp Thần Lạc thấy vị công tử xinh đẹp trước mắt không ôn thiện ý với hẳn, dường cho hẳn vẫn đang mỉm cười.

Hắn nháy mắt một cái rồi gật đầu: "Phải, ta là Diệp Thần Lạc."

"Xin chào, ta là Phi Nhiên, công tử hẳn đã biết ta rồi đúng chứ?" Phi Nhiên nhắc chân bước tới ngồi cạnh Diệp Thần Lạc, nhìn một Diệp Thần Lạc chỉ lẳng lặng ngồi là có thể khiến cho người ta kinh diễm, lòng hẳn dâng lên một luồng đồ kị nồng đậm.

Đây là lần đầu Phi Nhiên gặp Diệp Thần Lạc dù Diệp Thần Lạc đã đến Phi Nguyệt quán được một tháng, dù hẳn vẫn luôn muốn gặp nam tử khiến Lăng Vu Đề đối xử đặc biệt có tài da thể nào đây.

Nhưng tăng năm không cho phép nên hẳn cũng không thể đi tới. Dẫu cho có muốn gặp Diệp Thần Lạc nhưng hẳn cũng không dám ngược lại với quyết định của Lăng Vu Đề.

Ánh mắt Diệp Thần Lạc vẫn theo từng cử chỉ của Phi Nhiên. Khi nghe hẳn tự giới thiệu bản thân, Diệp Thần Lạc bỗng tỉnh ngộ.

Hắn có nghe Phong nhi nhắc tới Phi Nhiên. Diệp Thần Lạc biết Phi Nhiên không chỉ là thanh quan đầu bảng của Phi Nguyệt quán mà còn là người Lăng Vu Đề thường triệu kiến nhất.

Diệp Thần Lạc tí mỉ đánh giá Phi Nhiên. Phi Nhiên rất đẹp, đẹp hơn mấy thanh quan tiểu quan hẳn vừa gặp. Hẳn hơi ngạc nhiên muốn biết rằng mình so với Phi Nhiên thì ai đẹp hơn.

"Ừ, ta nghe Phong nhi nhắc tới người." Diệp Thần Lạc trả lời vậy.

Không giống với chất giọng mềm nhẹ uyển chuyển như xướng ca, giọng Diệp Thần Lạc không lớn nhưng khiến cho người nghe thấy nhẹ nhàng khoan khoái như gió mát lùa qua.

Tuy hai người đều phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của thể giới này nhưng cũng không phải cùng một loại mỹ nam tử.

"Nếu từng nghe, vậy công tử từng biết rằng trước khi người tới, ta mới là người bên cạnh chủ nhân đúng chứ?! Diệp công tử lòng tham không đáy, chủ nhân không phải của một mình người. Ta khuyên công tử chớ được sùng mà kiêu, cũng đừng đặt bản thân lên quá cao, tránh cho ngày nào đó chủ nhân phiền chán công tử, người sẽ không quen."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 302: Công lược tiểu quan nhuyển manh (20)

Edit: Aya Shinta

Phi Nhiên nói rất nhỏ nên chỉ có hần và Diệp Thần Lạc nghe được. Khi nói chuyện, hần nhìn Diệp Thần Lạc với ánh mắt ảm giấu ghen tị cùng với giọng điệu lạnh lùng chế giễu, tất cả đã chỉ ra điểm khác biệt với hình tượng hiền lành am hiểu lòng người mà Phi Nhiên luôn duy trì.

Sao với hình tượng người đẹp tâm tính cũng thiện lương Phong nhi nói cũng hơi khác...

Diệp Thần Lạc hoàn toàn không ngờ rằng Phi Nhiên sẽ nói với mình thế này, đến khi hần muốn trả lời lại thì Phi Nhiên đã đứng dậy.

"Chú nhân!" Tiếng gọi nhu tình như nước, ánh mắt nhu tình nhìn về hướng kia.

Theo tầm mắt của Phi Nhiên, chính là Lăng Vu Đề đang đứng đó nở nụ cười nhàn nhạt.

Thấy là Lăng Vu Đề, Diệp Thần Lạc cũng rời ghế.

Lăng Vu Đề nhìn thoáng qua Phi Nhiên, mỗi khi nghe thấy hần gọi là cô lại nói da gà! Thêm vào ánh mắt "thâm tình" của hần... Quá thực, quá ghê luôn rồi!

Cô nhàn nhạt từ một tiếng, sau đó mở miệng hỏi: "Các người đang tán gẫu?"

Vì cô mới đi tới nên không nghe thấy Phi Nhiên nói gì với Diệp Thần Lạc, cũng không thấy ánh mắt của Phi Nhiên khi nhìn Diệp Thần Lạc.

Lăng Vu Đề thấy Diệp Thần Lạc nên hiển nhiên cô đặt sự chú ý của mình lên người Diệp Thần Lạc.

Hần há miệng muốn nói nhưng Phi Nhiên ở bên cạnh lại lên tiếng trước: "Đừng thế, Diệp công tử đến Phi Nguyệt quán chúng ta được hơn một tháng, hôm nay vẫn là lần đầu Phi Nhiên gặp được Diệp công tử đây! Chú nhân, Phi Nhiên thấy thân thế Diệp công tử cũng không còn đáng lo nữa, có phải có thể tiếp khách rồi không?"

Lăng Vu Đề hơi cau mày, ác liệt quét qua Phi Nhiên: "Lúc nào chuyện của ta lại đến lượt người làm chứ?"

Cả người cô mang theo luồng khí thế khiến người ta không dám nhìn thẳng, trong lòng không khỏi run rẩy.

Điều này dọa Diệp Thần Lạc vốn nhát gan đến độ hần phải rụt cổ, chôn đầu vào ngực.

Ngay lúc Lăng Vu Đề quét mắt tới thì Phi Nhiên đã quý xuống: "Phi Nhiên biết sai!"

Lăng Vu Đề cũng quen làm lơ với cái chuyện cử động một cái là quý. Nhân vật có sấm vai khá là lĩnh khốc lạnh lùng nên cũng không có chuyện rằng, sau này mấy người đó gặp cô lại không cần quý xuống hành lễ đúng chứ?!

Cô cũng không thích học mấy cái "bình đẳng" của người xuyên việt. Mỗi thế giới đều có thế giới quan khác nhau nên cô không có dự định đổi mới hoặc thay đổi: "Phi Nhiên, người đứng là càng ngày càng lợi hại. Chép quy củ Phi Nguyệt quán năm mươi lần, giao cho Phó thúc."

Xong lời, Lăng Vu Đề nắm tay Diệp Thần Lạc đi lên lầu.

Phi Nhiên hơi ngắc đầu, ngoan độc nhìn chằm chằm vào bóng lưng Diệp Thần Lạc. Diệp Thần Lạc - - chỉ cần ngày nào còn Phi Nhiên hần, nhất định hần sẽ không từ thủ đoạn để Diệp Thần Lạc biến mất - -

Diệp Thần Lạc rụt cổ không nói gì. Dù hần không còn sợ ;vd nữa, nhưng khí thế lạnh lẽo của Lăng Vu Đề lại khiến hần hơi bối ngỡ.

Khi lên đến tầng năm, Lăng Vu Đề buông tay Diệp Thần Lạc ra: "Đệ về phòng trước đi, bữa tối sẽ có người đưa đến cho đệ."

Diệp Thần Lạc nhìn Lăng Vu Đề một cái rồi gật đầu. Sau khi hần đáp lại một tiếng thì hần ngoan ngoãn trở về phòng.

Đứng tại chỗ được một lúc, Lăng Vu Đề mới xoay người vào thư phòng.

Hôm nay hầu như cô đều ở cùng Diệp Thần Lạc, sổ sách gì đấy còn chưa có xem - -

Màn đêm phủ kín vòm trời, không trung tĩnh tú rạng ngời mắt ai..

Trong thư phòng, Lăng Vu Đề đang lập kế hoạch mới đột nhiên dừng bút trong tay. cô ngồi thẳng người, hơi cong môi lên: "Sao mỗi lần cô tới lại không đi cửa chính? Lẽ nào cửa sổ dễ đi hơn há?" Giọng điệu của cô mang theo chút ý cười cũng quen thuộc.

"Đi bằng cửa chính rất vô vị ~ bôn cô nương quá đẹp, sự cạo hết hần phách các tiểu quan trong Phi Nguyệt quán thì biết phải làm sao?!" Giọng nói chứa chút vô lại đáp trả Lăng Vu Đề.

Cô nghiêng đầu nhìn lại, đó là một nữ tử gầy gò ăn bận xiêm y màu tím đang ngồi thành thoi trên ghế. Nàng ấy đưa tay trái lên nhàn nhã kiểm tra móng tay, một chân vắt lên tay vịn đang đưa qua lại.

"Chi bằng cái bộ dạng đang đeo mặt nạ da người này của cô, muốn câu hồn phách của các tiểu quan Phi Nguyệt quán của ta? Ta thấy khó đấy!" Thấy vẻ ngoài không thể phổ thông đại chúng hơn của nàng ấy, Lăng Vu Đề không khách khí đáp lại.

"Đáng vẻ này thì làm sao?! Nếu Mộc Du Nhan ta muốn, ngay cả yêu tinh gì gì đấy như cô cũng chỉ có thể làm lá xanh cho ta thôi đấy!" Mộc Du Nhan bỏ cái chân đang gác trên ghế xuống, ưỡn ngực giương cằm khẳng định.

"Dạ dạ! Không sai không sai!" Lăng Vu Đề lắc đầu bắt đắc dĩ, cô đều có chút khoan dung đối với nữ tử lớn lên từ nhỏ cùng nguyên thân ở trước mắt đây.

"Hừ hừ ~ vậy còn được ~"

"Hôm nay có tới vì là nhớ ta à?"

"Đương nhiên không phải rồi ~ ta chỉ tới hỏi hôm nay cô đi du hời làm gì thôi? Ve vãn với nam nhân của cô à? Ai đó, cô có nam nhân từ khi nào thế? Sao ta lại không biết?!" Lăng Vu Đề cô cũng quá không nghĩa khí, từng tưởng rằng cô là giáo chủ thì ta không dám đánh cô..."

"Cô đánh thẳng được ta à?" Lăng Vu Đề cúi đầu tiếp tục viết kế hoạch, nhẹ nhàng đâm thẳng vào điểm yếu của Mộc Du Nhan.

Lời còn chưa xà xong đã bị nghẹn ở cổ họng, cơ mặt Mộc Du Nhan run lên, sau đó nàng ấy nói rằng: "Được, được rồi! Coi như ta đánh không lại cô ~ vậy cô nói đi, có nam nhân từ khi nào thế?! Không phải chỉ là một tháng không gặp cô thôi..." Hay sao?

"Chính là một tháng trước."

Mộc Du Nhan nhắm mắt lại, sau đó nghiêng rặng nghiêng lợi phun ra một câu: "Lăng Vu Đề cô để ta nói hết một câu thì sẽ chết à!?"

Lăng Vu Đề một tay chống cằm, chỉ cười híp mắt nhìn nàng ấy mà không nói lời nào.

Mộc Du Nhan tức khắc mếu máo: "Hu hu hu ~ cô ngoại trừ biết bắt nạt ta thì cũng chỉ biết bắt nạt ta ~ ta không chơi với cô nữa ~"

Lăng Vu Đề tức xạm mặt, cô cũng quen với cái kiểu đối mặt chớp nhoáng của Mộc Du Nhan: "Có điều sao cô lại biết ta đi du hời?"

Cô lảng sang chuyện khác, hiển nhiên rất thành công. Mộc Du Nhan ngăn người một lát rồi từ một tiếng: "Là thế này, một tháng trước ta trở thành phụ tá của Tứ hoàng nữ Lương Diệc Tuyên kia. Hôm nay đúng lúc đi du hời với nàng ta thì thấy cô và nam nhân nhà cô. Nam nhân nhà cô, ừ, nhìn rất được, hợp mắt hơn tên Phi Nhiên kia không ít."

Lăng Vu Đề tự động quên câu sau cùng, chú ý vào trọng điểm trong lời Mộc Du Nhan: "Cô muốn đi làm phụ tá từ khi nào thế? Sao, muốn phò trợ Tứ hoàng nữ đáng cơ?"

Trong nội dung tiểu thuyết, người đăng cơ là Ngũ hoàng nữ Lương Diệc Xuân không được sủng ái nhất, cũng là tỷ đệ ruột với nam chủ Lương Hạ.

Vì để có chỗ dựa sau khi Ngũ hoàng nữ đăng cơ, khi đến thế giới này thì Lăng Vu Đề đã âm thầm đứng về phía Lương Diệc Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 303: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (21)

Edit: Aya Shinta

Thình thoảng cũng sẽ báo cho nàng một vài tin tức tình báo.

Mặc dù cô không nhất định phải cần chỗ dựa, thế nhưng chỗ dựa mà ~ ai cũng đâu có ngại nhiều! Có hoàng đế làm chỗ dựa là việc không thể tốt hơn.

Nếu không sai sót thì chi cần nửa năm, Lương Diệc Xuân sẽ đăng cơ xưng đế! Không biết cô còn cần ại lại thế giới này bao lâu nên đương nhiên cần tạo quan hệ với Lương Diệc Xuân rồi.

"À không, ai nói ta muốn làm phụ tá cho Tứ hoàng nữ phế vật đó?!" Mộc Du Nhan vô cùng kích động bật dậy khỏi ghế phản bác.

Chỉ là nàng ấy có chút tè nhệt nên mới phải dịch dung mai danh tới chỗ Lương Diệc Tuyên làm phụ tá.

"Phế vật?" Trong kịch tình, Tứ hoàng nữ là người có hi vọng tranh đế! Tuy cuối cùng thua nhưng cũng không thể nói rằng nàng ta là một phế vật đâu nhỉ?

"Sao không phải là phế vật? Một kẻ bụng dạ hẹp hòi thù dai, không nhớ ân tình có thể làm chuyện lớn tới đâu? Hôm sau sau khi cô rời đi, nàng ta còn tuyên bố rằng sau khi lên ngôi vị hoàng đế, việc đầu tiên nàng ta làm chính là đóng cửa Phi Nguyệt quán! Người như vậy mà leo lên ngôi đế thì chính là đại họa của thiên hạ này!"

Vì Lương Diệc Tuyên chỉ là pháo thí, trong tiểu thuyết cũng không đề cập nhiều nên Lăng Vu Đề cũng không biết nàng ta rốt cuộc là dạng người gì.

Nghe Mộc Du Nhan nói thế, cô gật đầu tán thành. Nếu Lăng Vu Đề là người như vậy, xác thực là một phế vật không có thành tựu!

"Cô làm phụ tá cho loại như vậy, cũng thực sự làm khó cô rồi."

Mộc Du Nhan bĩu môi: "Ta nào biết nàng ta kém coi đến cỡ đó! Chơi thêm mấy ngày nữa, ta trực tiếp đổi hình dáng rồi đi." Đùng lúc nàng cũng chán cái mặt nạ này rồi.

Lăng Vu Đề không nói gì, Mộc Du Nhan thích chơi bời, dù nàng ấy là thuộc hạ của nguyên thân nhưng nguyên thân cũng không có quản nhiều.

Có lẽ là vì ôm lòng áy náy với mẫu thân nàng ấy đi.

Mẫu thân Mộc Du Nhan cũng là người Phi Nguyệt giáo, cùng cấp bậc với Phó thúc. Nhưng vào mười lăm năm trước, bà ấy vì cứu nguyên thân mà chết.

Từ đây, Mộc Du Nhan trạc tuổi nguyên thân trở thành cô nhi - -

Sau khi Diệp Thần Lạc trở về phòng, hẩn an vị trên giường mềm, ngồi chờ người ra.

"Công tử không vui à? Sao thế?" Phong nhi rót cho Diệp Thần Lạc một chén nước, nhét vào tay hẩn rồi hơi tò mò dò hỏi.

"Không có." Diệp Thần Lạc nhẹ giọng trả lời Phong nhi, tiếp đó trầm mặc.

Diệp Thần Lạc cũng không phải là kẻ nhiều lời, Phong nhi hầu hạ hẩn được hơn một tháng nên cũng hiểu rõ tính cách hẩn.

Thấy Diệp Thần Lạc lại đang ngăn người, Phong nhi tự mình lăm bắu: "Hôm nay chủ nhân dẫn công tử đi du hồ, còn tự thân xuống bếp nấu ăn cho công tử! Đây chính là vinh hạnh chưa ai nhận được đó! Bây giờ xem ra chủ nhân càng lúc càng đề bụng về công tử."

Nghe thấy lời Phong nhi nói, đầu óc Diệp Thần Lạc vốn đã loạn nay còn loạn hơn.

Trong đầu hẩn đều là mấy câu của Phi Nhiên. Hẩn, hẩn không có được sủng mà kiêu, cũng không có đề mình lên quá cao nên tại sao Phi Nhiên lại nói với hẩn như vậy?

Hẩn còn chưa hề nghĩ đến một ngày Lăng Vu Đề sẽ ghét bỏ hẩn. nếu Lăng Vu Đề ghét hẩn thật, vậy hẩn nên làm gì đây?

Hẩn cau mày thật chặt, mồ hôi xoắn xuýt tràn trong ánh mắt.

Đến cùng thì hẩn nên làm sao?! Diệp Thần Lạc không biết...

Đột nhiên cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng nề, Phong nhi ở trước mắt phân thành nhiều hình bóng, chồng lấp lên nhau, đến khi trước mắt đen kịt một màu...

Chén trà rơi xuống sàn, loảng xoảng một tiếng, nát tan...

"Công tử, công tử sao thế này?!" Phong nhi cả vội lay lay Diệp Thần Lạc ngã trên giường bất tỉnh nhân sự.

Diệp Thần Lạc hai mắt nhắm nghiền, không giống như đang ngủ!

Phong nhi vội vã chạy ra khỏi phòng, tới thư phòng của Lăng Vu Đề - -

"Trời ơi không nhắc đến Lương Diệc Tuyên kia nữa! Đề ta gặp nam nhân nhà cô được không? Hôm nay còn chưa có cơ hội nói chuyện đây này!" Mộc Du Nhan khoát tay một cái, tới bên cạnh Lăng Vu Đề, cúi người kéo tay cô lung lay.

"Được được, ta để cô gặp là được..."

"Cốc cốc - - chủ nhân, không hay rồi! Diệp công tử té xỉu!" Tiếng kêu gấp gáp của Phong nhi truyền từ ngoài thư phòng vào, Lăng Vu Đề bật người đứng dậy, không để ý đến Mộc Du Nhan đang mờ mịt mà vội vàng rời khỏi thư phòng.

Mộc Du Nhan kinh ngạc tròn mắt, đây là lần đầu nàng thấy Lăng Vu Đề thất thố đến thế này! Đến tột cùng thì Diệp công tử kia có gì đặc biệt mới có thể khiến Lăng Vu Đề đối xử đặc biệt đây?!

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Mộc Du Nhan bước chân đi theo sau Lăng Vu Đề, chuẩn bị tự mình đi xem Diệp công tử lợi hại kia!

Lăng Vu Đề vừa trở về phòng thì đã thấy Diệp Thần Lạc nằm nghiêng trên giường mềm, hai mắt đóng chặt.

Trong nháy mắt, tim cô đập thật nhanh, lần đầu tiên cô thấy căng thẳng thế này. Bất kể trong kịch tình hay trong ký ức thì Diệp Thần Lạc chưa từng té xỉu như vậy!

Trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, vậy chắc chắn là ngóm củ tỏi rồi!

Cô sai chân tới trước giường rồi cúi người bắt mạch cho Diệp Thần Lạc.

Có nhu này, có chút khó khăn với mạch tượng của Diệp Thần Lạc lúc này. Mạch tượng của Diệp Thần Lạc hỗn loạn, đột có vốn đang lắng lắng nằm trong cơ thể hẩn bắt đầu chày tán loạn, đồng thời dịch đến là đại não!

Thầm than một tiếng gay go, cô vội lấy một cái bình nhỏ ra khỏi vách ngăn rồi đổ một viên thuốc màu đỏ to bằng ngón tay út ra.

Tách miệng Diệp Thần Lạc rồi bỏ thuốc vào, thuốc vừa vào miệng đã tan, theo nước bọt chảy vào cổ họng.

Lăng Vu Đề quay đầu nhìn thoáng qua Mộc Du Nhan đang đứng một bên: "Có ra ngoài trước đi."

Mộc Du Nhan gật đầu, thẳm nghĩ vẫn nên chờ mấy ngày rồi trở lại là được.

Tuy nàng ham chơi nhưng cũng không phải là kẻ không biết chừng mực. Người hiểu rõ Lăng Vu Đề nhất trên đời này, ngoài Phó thúc thì chính là Mộc Du Nhan.

Lúc xoay người ra khỏi phòng, Mộc Du Nhan còn cẩn thận khép cửa lại.

Lăng Vũ Đề ôm ngang người Diệp Thần Lạc, đỡ hẳn ngồi trên giường xoay lưng về phía mình. Tiếp đó cô cũng xếp bằng ngồi trên đó, bắt đầu vận công bức độc cho Diệp Thần Lạc.

Độc tố xông thẳng lên đại não, nếu không ép độc ra ngoài kịp thời thì e rằng chỉ cần mấy tiếng, khi Diệp Thần Lạc tỉnh lại, phỏng chừng hẳn sẽ biến thành kẻ ngốc mất!

Độc trong người Diệp Thần Lạc thích hợp chậm rãi điều dưỡng thanh trừ, nếu muốn thanh trừ trong một lần thì cũng chỉ còn cách vận công bức độc.

Viên thuốc cô vừa cho Diệp Thần Lạc uống là giải độc hoàn có phối chế trước đó. Sau khi uống thuốc rồi điều dưỡng vài tháng, độc tố có thể thanh trừ hoàn toàn.

Điều chế thuốc từ trước cũng là để tránh hậu họa, không ngờ lần này có thể phát huy tác dụng. Cũng may mà cô đã chuẩn bị từ sớm!

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tập trung chú ý vào một chỗ - -

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (22)

Edit: Aya Shinta

Sau một canh giờ, Diệp Thần Lạc nhổ ra ngụm máu đen rồi ngất ộp ra giường. Lăng Vũ Đề chống cả người như muốn nhún ra, chặn mạch cho Diệp Thần Lạc trước.

Sau khi xác định độc tố đã được thanh trừ hoàn toàn, Lăng Vũ Đề thở ra một hơi thật dài. Mặc dù biết rằng Diệp Thần Lạc sẽ khôi phục ký ức ngay khi được giải độc, nhưng Lăng Vũ Đề cũng không thể dễ mặc hẳn biến thành kẻ ngốc hoàn toàn không biết thế sự được!

Dẫu sao hảo cảm đã lên tới tám mươi lăm điểm nên mười lăm điểm còn lại, thuận theo tự nhiên thôi..

Sai người múc nước vào, lau người cho Diệp Thần Lạc đang ướt đầm mồ hôi một phen rồi Lăng Vũ Đề cũng vào phòng tắm tắm rửa.

Cô có chút vô lực tựa vào thùng tắm, khẽ nhắm mắt lại.

Cô đã quen với việc nội dung kịch tình bị thay đổi cho nên rất nhiều lúc, nội dung kịch tình chỉ là tư liệu đại thể để cô hiểu về thế giới đó mà thôi.

Diệp Thần Lạc vì cô mà khôi phục ký ức sớm hơn. Lăng Vũ Đề không biết đến khi hẳn tỉnh lại thì độ hảo cảm có giảm xuống hay không? Hẳn có muốn rời khỏi Phi Nguyệt quán để trở về thành Vân Lộc không? Hay là hẳn sẽ trực tiếp tới tìm Tử hoàng nữ Lương Diệc Tuyền đây?

Ba suy đoán này đều là những điều Lăng Vũ Đề không muốn thấy nhất.

Quả nhiên, câu nói "Kế hoạch thường không theo kịp biến hóa" là có đạo lý!

Câu chat mày, giờ có lo lắng thì cũng chỉ đành chờ đến khi Diệp Thần Lạc tỉnh lại thì mới biết được - -

Hôm sau Diệp Thần Lạc mới tỉnh lại, lúc đó Lăng Vũ Đề đang ngồi trên ghế dựa đọc sách.

Hắn chống người ngồi dậy, trong đầu có thêm rất nhiều ký ức thuộc về hẳn! Ký ức từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến khi bị tỷ tỷ tính toán bán cho bọn buôn người đều còn đó!

Hắn... khôi phục trí nhớ?!

Niềm vui sướng dâng lên, hẳn phải khôi phục trí nhớ rồi! Nhớ ra tất cả mọi chuyện! Quá tốt rồi!

Diệp Thần Lạc nghiêng đầu nhìn bóng người đang quay lưng về phía mình, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Tiểu Vũ tỷ tỷ."

Lăng Vũ Đề ngẩn người trong một chốc rồi mới quay đầu nhìn lại.

"Tiểu Lạc đệ tỉnh rồi!"

Cô đứng dậy đến bên cạnh giường, sau đó vừa bắt mạch cho hắn, vừa tự mình nói rằng: "Hôm qua đệ đột nhiên ngất xỉu, dọa sợ ta luôn rồi! Khi ta bắt mạch cho đệ thì thấy độc tố trong người đệ đã xông thẳng lên đại não, nếu không lập tức thanh trừ độc tố thì đệ sẽ biến thành kẻ ngu si. Cho nên hôm qua ta đã vận công bức độc cho đệ."

Diệp Thần Lạc bỗng tỉnh ra, hóa ra là vì độc trong người hắn đã bị ép ra ngoài rồi nên chẳng trách hắn có thể khôi phục trí nhớ!

Mặc dù độc đã được bức ra ngoài nhưng thân thể đệ vẫn chịu ảnh hưởng nhất định, đệ phải cố gắng điều dưỡng trong một khoảng thời gian mới có thể khôi phục. trong lúc này, đệ phải cẩn thận nằm trên giường nghỉ ngơi cho khỏe lại, được chứ?"

Quả thực Diệp Thần Lạc cần điều dưỡng sức khỏe nhưng cũng không cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Sợ dĩ cô nói vậy là vì lo rằng Diệp Thần Lạc muốn rời khỏi đây.

Nghe Lăng Vũ Đề dặn dò, Diệp Thần Lạc hơi khựng một chút rồi gật đầu: "Tiểu Vũ tỷ tỷ... Ta khôi phục trí nhớ."

Sớm đã có chuẩn bị tâm lý nên Lăng Vũ Đề cũng không có biểu hiện kinh ngạc mấy. Cô chỉ cười cười nhìn Diệp Thần Lạc: "Độc được giải thì đệ khôi phục trí nhớ cũng là chuyện bình thường. Trước hết đệ phải cố gắng tĩnh dưỡng, đến khi thân thể hoàn toàn khôi phục rồi nói tiếp."

Khỏe miệng giật giật muốn nói gì đó, nhưng hẳn lại nhớ đến khế ước mình đã ký nên ngậm miệng lại.

Vì sáng sớm mới nhận được một thông tin nên Lăng Vũ Đề cũng không có lo lắng về chuyện Diệp Thần Lạc khôi phục trí nhớ: "Đến khi tình dưỡng tốt, ta sẽ đưa đệ về nhà. Khế ước trước kia, ta sẽ trả lại đệ."

Diệp Thần Lạc kinh ngạc tròn mắt nhìn Lăng Vũ Đề, hẳn hoàn toàn không ngờ rằng Lăng Vũ Đề sẽ dễ dàng rời đi.

Là tỷ ấy thiện lương? Hay tỷ ấy đã nhanh chóng phiền chán hắn rồi?

Vào một khắc khi biết mình có thể rời khỏi Phi Nguyệt quán mà Diệp Thần Lạc lại không cảm thấy vui vẻ, hẳn lại thấy hơi mất mát...

Không chờ Diệp Thần Lạc trả lời, Lăng Vũ Đề đã đứng lên, xoay người đi: "Lát nữa ta sẽ sai Phong nhi đến hầu hạ đệ uống thuốc, đệ nghỉ ngơi cho tốt."

Dứt lời, Lăng Vũ Đề đã nhấc chân rời khỏi phòng.

Sau khi đến thư phòng, Lăng Vũ Đề khẽ mỉm cười hưng phấn.

Độ hảo cảm lên đến chín mươi rồi, sao có thể không hưng phấn cho được! Cô vốn đang lo rằng Diệp Thần Lạc sẽ giảm hảo cảm, không ngờ hảo cảm không giảm mà lại tăng thêm!

Xem ra vận may của cô đến rồi!

Sức khỏe Diệp Thần Lạc vốn thương tổn căn bản do bức độc mà thành nên chỉ cần uống thuốc điều dưỡng mỗi ngày là được.

Ngày nào Lăng Vũ Đề cũng sai người chuẩn bị được thiện cho Diệp Thần Lạc. Chỉ trong nửa tháng, sức khỏe Diệp Thần Lạc không chỉ khôi phục mà còn tốt hơn trước. sắc mặt hồng hào, vóc người cũng cao thêm không ít!

Cô nghiêng đầu nhìn Diệp Thần Lạc đã cao hơn mình một chút: "Tiểu Lạc đã hoàn toàn khôi phục rồi, cần ta thông báo cho người nhà đệ để đệ họ đến đón đệ về không?"

Diệp Thần Lạc còn đang đắm chìm trong đá kích vì câu trước đó của Lăng Vũ Đề nên chưa hồi thần lại.

Vừa nãy Lãng Vu Đề nói rằng: Tứ hoàng nữ vốn là hôn thê của hần, mấy ngày nữa nàng ta sẽ cưới Tam ca hần làm chính hoàng phu.

Tuy trong lòng đã không còn để ý đến Tứ hoàng nữ nhiều nữa, nhưng cảm giác bị thương tổn phản bội vẫn làm hần vô cùng khó chịu!

Nhớ đến tất cả khổ khổ mà mình phải gánh chịu đều là do Tam ca tạo nên, hần cảm thấy khổ sở.

Vốn là huynh đệ cùng một nhà, vì sao bởi một nữ tử mà tay chân tương tàn? Diệp Thần Lạc không hiểu!

"Tiểu Lạc, tiểu Lạc?" Gò má bị bẹo khiến Diệp Thần Lạc rút ra khỏi khổ sở trong nháy mắt.

"Hả? Tiểu Vu tỷ tỷ nói gì?" Diệp Thần Lạc sững người hỏi.

Ban nãy hần xuất thần, hoàn toàn không nghe thấy sau đó Lãng Vu Đề đã nói gì nữa.

Lãng Vu Đề im lặng trong một lát nhưng vẫn lặp lại lời vừa rồi: "Ta nói, tiểu lạc đã khỏe hần rồi, có cần ta thông báo cho thành chủ thành Vân Lộc để bà ấy sắp xếp người tới đón đệ hay không?"

Diệp Thần Lạc rù mắt, cô đơn nói rằng: "Không phải tiểu Vu tỷ tỷ đã nói rằng mẫu thân thông báo cho người khác là ta đã chết bất đắc kỳ tử rồi sao? Giờ ta trở về thì không còn trong sạch nữa. Chắc là mẫu thân cũng không đồng ý để ta trở về..."

Nghe thấy lời Diệp Thần Lạc nói, trong lòng Lãng Vu Đề thầm nói một câu: Xem ra đệ còn chưa có ngốc!

"Vậy thì tiếp đó tiểu Lạc muốn làm thế nào?" Lãng Vu Đề hỏi.

Tuy trong lòng biết rằng khi mẫu thân biết tin hần chưa chết thì sẽ không vui về gì, nhưng mà: "Ta... vẫn hi vọng tiểu Vu tỷ tỷ có thể thông báo cho mẫu thân một tiếng. Nếu mẫu thân đồng ý tới đón ta trở lại thì ta sẽ quay về."

Lãng Vu Đề: O__O "..." Xin rút lại câu nói kia, Diệp Thần Lạc chính là đồ ngốc!

"Được, vậy tay đệ viết một phong thư, ta sẽ phái người đưa về thành Vân Lộc." Lãng Vu Đề cực kỳ tốt tình nói. Còn việc có phải thật lòng hay không, Diệp Thần Lạc cũng không biết!

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Công lược tiểu quan huynh mạnh (23)

Edit: Aya Shinta

"Ừm, cảm tạ tiểu Vu tỷ tỷ." Diệp Thần Lạc cảm kích mỉm cười với Lãng Vu Đề.

Nói thật, ngoại trừ việc buộc hần ký khế ước thì Lãng Vu Đề đối xử với hần tốt vô cùng.

Viết thư về nhà cho mẫu thân, Diệp Thần Lạc thăm lo lắng.

Vừa lo rằng mẫu thân sẽ không cho hần trở về, vừa lo rằng sau khi mẫu thân sai người tới đón hần về, hần sẽ mắc nợ Lãng Vu Đề rất nhiều, mắc nợ vì tất cả những điều Lãng Vu Đề đã làm cho hần.

"Không cảm cảm ơn, bây giờ đệ viết thư đi, đưa thư đi sớm thì có phải thư sẽ đến tay mẫu thân đệ sớm mà phải không?" Cô đưa tay vỗ vỗ gương mặt trắng nõn nhẵn mịn của Diệp Thần Lạc mà nói - -

"Chủ nhân thực sự muốn đưa thư đến thành Vân Lộc sao?" Phó thúc đứng đối diện án thư của Lãng Vu Đề, nhìn phong thư đã dán lại sau khi được mở ra đọc, không chắc chắn hỏi Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề gương mặt nhìn Phó thúc, đuôi mắt hơi xếch lên, trong ánh mắt tràn đầy tự tin: "Đưa chứ! Sao lại không đưa! Nhất định phải giao vào trong tay thành chủ thành Vân Lộc cho thật tốt, bảo đảm Diệp thành chủ có thể thấy được phong thư này!"

Tốt xấu gì thì Phó thúc cũng nhìn Lãng Vu Đề lớn lên nên ông vẫn có thể hiểu được tầng ý tứ khác trong lời Lãng Vu Đề.

Cong khỏe miệng, nở nụ cười sùng nịnh như coi đứa trẻ của mình đang tùy ý nghịch ngợm vậy: "Ta biết rồi, xin chủ nhân hãy yên tâm."

"Phó thúc làm việc, đương nhiên ta yên tâm rồi." Lãng Vu Đề gật đầu, chờ Phó thúc cầm thư rồi đi thì cô mới cúi đầu xem sổ sách.

- - Phù thành chủ thành Vân Lộc.

Trong thư phòng, một nữ nhân trung niên đang ngồi trước án thư xử lý công văn, mặt mũi còn mang máng thấy được dung mạo xuất sắc thời còn trẻ.

"Thành chủ, có người đưa thư từ kinh thành tới." Một thị vệ đứng trước cửa thư phòng phù thành chủ cung kính bẩm báo.

Diệp thành chủ hơi bất ngờ ngẩng đầu: "Thư từ kinh thành? Đưa vào đi."

Nhận lấy phong thư thị vệ đưa tới, khi thấy chữ "Lãng Vu Đề Phi Nguyệt quán" trên thư, Diệp thành chủ hơi chau mày.

Danh tiếng của Phi Nguyệt quán rất vang dội, phàm là người đi qua kinh thành thì tất nhiên sẽ biết Phi Nguyệt quán là nơi nào.

Mà Lãng Vu Đề chính là lão bản của Phi Nguyệt quán, đây là điều mà tất cả mọi người đều biết.

Tuy Diệp thành chủ đã từng đến Phi Nguyệt quán một lần khi tới kinh thành, nhưng xưa nay chưa hề gặp Lãng lão bản bao giờ!

Sao Lãng Vu Đề lại viết thư cho bà?

Để giải đáp nghi hoặc của bản thân, Diệp thành chủ mở thư ra.

Đến khi bà đọc được nội dung trong thư thì sắc mặt đổi liên tục, cuối cùng trên gương mặt có chút nghiêm nghị.

Không ngừng đầu, bà ta gương giọng hô: "Người đầu, gọi Nhị tiểu thư đến!"

"Vâng!" Ngoài thư phòng có người đáp lại, tiếp theo có hạ nhân vội vã cho vọt Nhị tiểu thư.

Trong chốc lát, Nhị tiểu thư đã vào thư phòng của Diệp thành chủ.

"Mẫu thân, người tìm con?" Diệp nhị tiểu thư năm nay hai mươi mốt, mới kết hôn không lâu, mặt mũi tướng mạo giống Diệp Thần Lạc hai, ba phần, cao chừng mét bảy mét tám. Dựa theo thẩm mỹ quan của thế giới này, quả thực chính là tuấn tú lịch sự!

Đương nhiên cũng chỉ là dạng trong ngoài bắt nhất gì đấy.

"Đóng cửa lại." Diệp thành chủ lạnh lùng nói một câu. Có thể thấy rằng tâm trạng của bà ta lúc này không được tốt.

Diệp nhị tiểu thư ngăn người, ngoan ngoãn đóng cửa lại trước.

Vừa đóng kín cửa xoay người thì đã bị cái nghiêng mực phang trúng ngực.

Ấn đau cau mày nhưng nàng ta không dám hé răng, chỉ vô cùng mờ mịt nhìn mẫu thân.

Lời nghi hoặc vẫn chưa ra khỏi cửa miệng, Diệp thành chủ đã mở miệng hỏi trước: "Ta hỏi ngươi, sao Lạc đệ ngươi lại mất tích?"

Diệp nhị tiểu thư hiển nhiên không ngờ tới việc Diệp thành chủ tự đứng đi hỏi chuyện Diệp Thần Lạc, đã sắp qua hai tháng rồi sao còn nhắc lại làm gì?

Ánh mắt Diệp nhị tiểu thư hơi lơ lửng, nàng ta mở miệng nói rằng: "Chính là khi đi hội chùa thì bị đám người chen lấn thất lạc, sau đó làm thế nào cũng không tìm ra được..."

Lời còn chưa hết, một cây bụi lỏng đã lao vọt tới. Diệp nhị tiểu thư biết tính khí mẩu thần nên cũng không dám trốn. may mà thứ đang bay tới không phải dao kiếm, bằng không cũng chẳng được nhẹ nhàng thế này.

Diệp thành chủ tức đến nổi bật dậy, mặt mày đỏ gay, chỉ ngay mặt Diệp nhị tiểu thư mà thở dốc: "Nghiệt súc! Đệ đệ ngươi đã làm gì? Nếu không có thư viết tay nó tự viết từ kinh thành truyền về thì ta còn bị người che giấu chẳng biết gì! Chuyện đến nước này rồi mà ngươi vẫn còn muốn bịp bợm ta?!"

Thực ra Diệp thành chủ tức giận không phải là vì Diệp nhị tiểu thư âm thầm hại Diệp Thần Lạc, mà tức vì nàng ta lại dám gạt mình!

Diệp nhị tiểu thư vội quỳ xuống, thế rồi đặc biệt "hò thẹn" cúi đầu: "Mẫu thân, nữ nhi biết sai rồi!" Trên thực tế, trong lòng nàng ta vô cùng hoảng hốt.

Sao Diệp Thần Lạc có khả năng viết thư tay truyền từ kinh thành về đây!?

Không bàn đến việc nàng ta bán hấn tới thành Dong Khê, trước khi bán, nàng ta có hạ thuốc độc dẫn đến mất trí nhớ cho hấn!

Sao thể được?!

"Ngươi biết sai rồi?! Sai ở đâu?!" Diệp thành chủ trầm giọng hỏi.

Diệp nhị tiểu thư trả lời đặc biệt có trình tự: "Sai ở chỗ tay chân tương tàn..."

"Sai - - " Diệp thành chủ lại ngắt ngang lời Diệp nhị tiểu thư: "Ngươi sai ở chỗ không nhớ cò tận gốc! vậy mà để nó có cơ hội viết thư về vạch trần ngươi! Nhìn trước không biết ngó sau, sao có thể tiếp nhận chức thành chủ thành Vân Lộc của ta!?"

Nhận ra nẫu thân không trách phạt vì bán thân mình đối phó với Diệp Thần Lạc nên Diệp nhị tiểu thư sáng mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp thành chủ: "Nữ nhi biết sai rồi! Nữ nhi cũng sẽ không bao giờ phạm sai lầm như vậy nữa!"

"Nhưng mẫu thân... về phía Lục đệ..."

Diệp thành chủ hít sâu một hơi rồi ngồi trở lại trên ghế. Bà ta liếc mắt nhìn phong thư đã bị đốt thành tro bụi: "Lục thiếu gia của thành Vân Lộc đã sớm chết bất đắc kỳ tử, Tam nhi cũng đã theo đội ngũ đón đầu của Tứ hoàng nữ. Diệp Thần Lạc ở kinh thành thì cũng chỉ là Diệp Thần Lạc mà thôi. Sau này, đừng nhắc đến Lục nhi nữa."

"Vâng! Nữ nhi rõ rồi!" Diệp nhị tiểu thư gật đầu lên tiếng trả lời, ý cười trong mắt bị che lấp đi.

"Lui xuống đi." Diệp thành chủ cau mày, có chút vô lực khoát tay áo một cái.

Diệp nhị tiểu thư đứng lên, rời khỏi thư phòng thành chủ rồi mới đưa tay xoa xoa lồng ngực bị Diệp thành chủ phang đến mức hơi đau đớn.

"Nữ nhi, sao thế? Mẫu thân tìm con làm gì?" Một nam nhân trung niên có tướng mạo xuất sắc, ăn mặc đoan trang tới bên cạnh Diệp nhị tiểu thư, thân thiết hỏi han.

Diệp nhị tiểu thư cười với nam nhân: "Phụ thân yên tâm, ta không sao. Mẫu thân tìm ta là vì tên tiểu tử Diệp Thần Lạc kia viết thư từ kinh thành về đây, vạch trần hành động của ta!"

"Hả?! Vậy thì làm sao cho phải?" Chính phu lang thành chủ đang lo lắng nhìn Diệp nhị tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (24)

Edit: Aya Shinta

Nàng ta vỗ vai chính phu lang, an ủi rằng: "Phụ thân đừng lo, đã không sao rồi. Mẫu thân đã nói là Lục thiếu gia của thành Vân Lộc chết bất đắc kỳ tử, cho nên Diệp Thần Lạc viết thư trở về chỉ là Diệp Thần Lạc mà thôi."

Nghe xong lời Diệp nhị tiểu thư, chính phu lang thành chủ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vuốt ngực: "Vậy thì tốt! Tam nhi của ta cũng sắp thành người của Tứ hoàng nữ rồi, không thể để gã con thứ kia về quấy rối!"

Nhéch miệng cười cay nghiệt, năm đó ông ta không tranh lại phụ thân Diệp Thần Lạc nhưng chỉ cần một kế nhỏ thì có thể tiêu diệt hoàn toàn.

Nhi tử của hấn ta cũng không thể đầu lại nhi tử của ta!

- - - -

Thu được tin tức từ thành Vân Lộc truyền về thì cũng phải tới nửa tháng sau. Diệp tam công tử kia cũng trở thành Tứ hoàng phụ.

"Mẫu thân... Mẫu thân nói vậy sao?!" Diệp Thần Lạc không dám tin tưởng mà nhìn nữ tử tuấn tú, toàn thân ăn bận áo đen đang đứng trước mặt hấn.

"Vâng." Chất giọng của nữ tử rất lạnh, sau khi trả lời một chữ thì nàng không lên tiếng nữa.

Diệp Thần Lạc từ không dám tin tưởng thành xuất thần.

Nữ tử mặc áo đen tên là Phách nói rằng ý mẫu thân hấn là, Lục thiếu gia Diệp Thần Lạc của thành chủ thành Vân lộc đã chết, Diệp Thần Lạc bây giờ chỉ là Diệp Thần Lạc...

Cho nên mẫu thân không cần hấn nữa?

"Tiểu Lạc, đệ cũng đừng quá khổ sở. Nếu không... Đệ tự mình về thành Vân Lộc đi?" Lăng Vu Đề xoa đầu Diệp Thần Lạc dò hỏi.

Lăng Vu Đề đã sớm dự liệu với kết quả thể này.

Diệp thành chủ là một kẻ sĩ diện, bà ta có thể cho phép nhi tử không biết còn thuần khiết trở về thành Vân Lộc hay không?

Hướng chỉ trưởng tử của bà ta đã thay thế con thứ Diệp Thần Lạc gả cho Tứ hoàng nữ.

Chỉ bằng điểm này, Diệp thành chủ tuyệt đối không thể để Diệp Thần Lạc trở về, chớ đừng nói chỉ là nhận hấn!

Thế nên cô mới yên tâm sai người đi thông báo với Diệp thành chủ, còn truyền tin về cho Diệp Thần Lạc.

Diệp Thần Lạc cười tự giễu lắc đầu, giờ hấn có ngốc thì cũng không thể không hiểu ý tứ của mẫu thân mình.

"Không cần, sau này Diệp Thần Lạc chỉ là Diệp Thần Lạc, không còn là Lục thiếu gia của thành chủ thành Vân Lộc nữa." Lời thì dễ nói nhưng vừa nói xong, Diệp Thần Lạc đã đỏ mặt. Trong mắt đột nhiên ánh lên tầng hơi nước, làm tắt cả nhóc đi.

Nhưng đó cũng là mẫu thân của hấn mà!

Trước đó, hấn còn tràn đầy vui mừng chờ mẫu thân phái người tới đón hấn. Nhưng cả một phong thư còn không chờ được!

Nếu như không có người bên Lăng Vu Đề đưa tin về thì chắc thư của hấn cũng chỉ là một hòn đá chìm trong biển lớn.

Một giọt nước mắt lăn xuống khóe mắt, không rõ là chua xót hay đắng cay.

Lăng Vu Đề rời ghế đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ôm hắn vào trong ngực. Diệp Thần Lạc tựa đầu vào ngực Lăng Vu Đề, đôi tay chậm rãi giờ lên ôm lấy eo cô.

"Tiểu Vu tỷ tỷ, sau này ta cũng chỉ còn tỷ..." Một câu trần ngập tính ý lại toát ra từ miệng Diệp Thần Lạc.

Lăng Vu Đề ừ một tiếng, ngoại trừ đau lòng vì Diệp Thần Lạc bị bỏ rơi thì phần nhiều hơn chính là âm thầm vui mừng.

Hiện tại độ hạo cảm đã tới chín mươi điểm, nếu không ngoài dự đoán thì sẽ một đường tăng lên!

Dương nhiên, đến cùng có bất ngờ hay không, cũng không ai biết được --

Sau khi nhận được tin tức truyền từ thành Vân Lộc về, Diệp Thần Lạc cũng không đề cập tới những việc liên quan đến người nhà hắn nữa, bao gồm cả việc về Tứ hoàng nữ Lương Diệc Tuyên.

Mỗi ngày, ngoài việc ở bên người Lăng Vu Đề, hắn sẽ ngoạn ngoạn ở trong phòng.

Thời gian yên ổn trôi qua -- giữa hè đã đi xa, nghênh đón trời thu nắng vàng.

Thời điểm Lăng Vu Đề đang dự định thực hiện hứa hẹn dẫn Diệp Thần Lạc rời kinh thành đi du ngoạn thì, Đào Tiểu Thương trở về.

Nữ chủ trở về sớm gì đấy, Lăng Vu Đề không có cảm thấy bất ngờ chút nào.

Thế nhưng cô ấy vừa về thì đã chạy đến Phi Nguyệt quán là có ý gì?!

Bỏn mắt nhìn nhau, tầm mắt đan xen, cuối cùng vẫn là Đào Tiểu Thương thua trận: "Ha ha ha ~ Lăng lão bản, non nửa năm không gặp, có nhớ ta hay không vậy?!"

Lăng Vu Đề rũ mắt, bung tách trà lên uống một hớp rồi mới nhẹ nhàng nhả hai chữ: "Không có."

Khuôn mặt vốn đang cười hi hi lập tức xụ xuống, Đào Tiểu Thương hết sức bất mãn bủi môi nói rằng: "Uổng cho người ta vừa về mà đã lập tức đến thăm cô! Không có lương tâm..."

"Cô đến thăm hoa hồng được chia thì đúng hơn." Lăng Vu Đề liếc nàng một cái, rất không khách khí chọc thủng mấy lời than thở nọ.

Đào Tiểu Thương há miệng, lời phản bác không nói ra được nên nàng nhếch miệng, cười ha ha vài tiếng.

Chỉ trong chốc lát, nam thị Vũ nhi cầm một phong thư hơi dày đi vào, sau đó giao vào trong tay Đào Tiểu Thương.

"Hoa hồng trong mấy tháng này của cô." Lăng Vu Đề nói.

Nghe thấy được chia hoa hồng nên Đào Tiểu Thương gấp gấp mở phong thư ra, rút ngân phiếu bên trong ra đếm rồi đi tới bên người Lăng Vu Đề, huých vai vào người cô: "Lăng lão bản đúng là Lăng lão bản! Có uy tín! Là đồng bạn hợp tác vô cùng đáng giá đấy nhiet!"

Lăng Vu Đề xùy một tiếng rồi lách người đi. Đào Tiểu Thương vồ hụt cũng không ngại, lấy được ngân phiếu nên trong lòng nàng cũng đủ thỏa mãn.

"Mấy tháng không có ta, Phi Nguyệt quán vẫn tốt chứ? Sao mấy tháng không gặp Lăng lão bản mà Lăng lão bản lại càng xinh đẹp thế này?"

"Phi Nguyệt quán vẫn rất tốt, ta vẫn xinh đẹp như vậy. Nếu Đào tiểu thư không có chuyện gì thì có thể rời đi. Chiều nay nhớ đến Phi Nguyệt quán diễn tập kịch mới."

Vốn còn thật nhiều lời muốn nói nhưng kết quả bị Lăng Vu Đề chặn ngang như thế, có nhiều lời hơn nữa cũng không ra khỏi miệng được.

Nuốt một ngụm nước bọt, chu mỏ ỏ một tiếng rồi nàng cầm ngân phiếu rồi khỏi Phi Nguyệt quán.

Thực ra Lăng Vu Đề muốn hỏi tại sao Đào Tiểu Thương lại về sớm như vậy. Nhưng cô không thể biểu hiện quá nhiệt tình hoặc là quá hiếu kỳ đúng chứ? Như vậy quá kỳ quái! Dẫu sao thì chuyện giữa Đào Tiểu Thương và các nam chủ cũng không liên quan đến cô.

Cô đưa tay ấn huyệt Thái Dương. Không biết Phó thúc đã vào thư phòng từ lúc nào. Thấy Lăng Vu Đề đang ấn huyệt Thái Dương nên ông đưa tay đi xoa giúp cô.

Lăng Vu Đề thả tay xuống, hơi híp mắt. Động tác Phó thúc động tác lúc nhẹ lúc mạnh, rất là thoải mái.

"Chủ nhân, còn muốn rời khỏi kinh thành đi du ngoạn không?"

"Đi, sao lại không đi! Phó thúc, Phi Nguyệt quán trước hết phiền thúc chăm lo."

"Chủ nhân thì thế là sao! Đây đều là việc Phó thúc nên làm. Cũng đã nấy năm chủ nhân không có đi thăm thú nên ra ngoài du ngoạn cũng tốt. Có điều chủ nhân thật sự chỉ dẫn Diệp công tử và Du Nhan theo, thật sự ổn không?"

Lăng Vu Đề gật gù: "Chỉ dẫn theo hai người họ là được rồi, cũng không gặp nguy hiểm gì. Coi như thật sự có nguy hiểm thì có ta cùng Du Nhan cũng đã đủ để ứng phó rồi. Phó thúc không cần lo lắng."

Phó thúc nhớ tới thân thủ của Lăng Vu Đề nên cũng cảm thấy mình có điểm lo lắng không đâu. Ông lập tức cười gật đầu: "Ừm, được."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: Công lược tiểu quan nhuyển manh (25)

Edit: Aya Shinta

"Chủ nhân, phòng số một tầng hai, Tứ hoàng nữ muốn gặp ngài." Lời thông báo của Vũ nhi khiến Ngũ hoàng nữ Lương Diệc Xuân đang ở gian phòng tầng bốn ngẩn người một chút.

Sau lần du hồ trước đó, Tứ hoàng nữ Lương Diệc Tuyên cũng không có tới Phi Nguyệt quán nữa. Hôm nay nàng ta chạm sai dây nào rồi sao?

Cô nghiêng đầu nhìn Ngũ hoàng nữ Lương Diệc Xuân mặt mày ôn hòa đang ngồi ở đối diện mình: "Ngũ hoàng nữ..."

"Chuyện của chúng ta cũng nói gần xong rồi, nếu Tử tỷ tìm cô, vậy cô đi gặp một chút đi." Lương Diệc Xuân đứng dậy, mỉm cười nói.

Lăng Vu Đề gật đầu, tự mình đưa Lương Diệc Xuân rời đi từ cửa ngầm rồi mới đi tới phòng số một tầng hai.

"Không biết Tứ hoàng nữ tìm Lăng mỗ có việc gì?" Sau khi chào hỏi đơn giản một tiếng, Lăng Vu Đề trực tiếp ngồi ở trên ghế nhìn Lương Diệc Tuyên.

Lương Diệc Tuyên không nói gì, chỉ là một chén tiếp một chén uống rượu. Ba, năm chén rượu vào bụng sau khi, Lương Diệc Tuyên mới giương mắt cười lạnh xem Lăng Vu Đề: "Nghe nói nam nhân của Lăng lão bản tên là Diệp Thần Lạc?"

Một câu này khiến Lăng Vu Đề có loại cảm vô cùng xấu! Mẹ kiếp, đây là dấu hiệu khi Lương Diệc Tuyên biết thân phận của Diệp Thần Lạc hay sao?

Lăng Vu Đề ho nhẹ một tiếng, gật đầu đứng dừng trả lời: "Không sai, đúng là tên này."

"Ồ? Vậy cũng khéo quá! Hôn phu lang của bốn hoàng nữ cũng có tên này đấy!" Lương Diệc Tuyên nhẹ nhàng nói tiếp một câu, mang theo vẻ trào phúng.

"Hôn phu lang của Tứ hoàng nữ?!" Lăng Vu Đề kinh ngạc nhìn Lương Diệc Tuyên, không chỉ là mặt ngoài mà trong lòng cũng kinh ngạc.

Sao Lương Diệc Tuyên này biết Diệp Thần Lạc chính là Diệp Thần Lạc?

Áp chế kinh ngạc cùng nghi hoặc trong lòng xuống trước rồi Lăng Vu Đề nhủ nầy: "Không phải Tứ hoàng nữ đã có phu lang sao? Theo Lăng mỗ biết, phu lang của Tứ hoàng cũng đâu có tên là Diệp Thần Lạc đúng chứ?"

Lương Diệc Tuyên vẫn nhếch miệng cười trào phúng: "Xác thực không phải, cho nên bốn hoàng nữ mới nói là hôn phu lang! Không biết Lăng lão bản có biết Lục thiếu gia của thành chủ thành Vân Lộc hay không?"

Cô già vỡ ngực lắc đầu một cái: "Không biết, có điều đúng là Lãng nữ biết nhà mẹ đẻ của phu lang Tứ hoàng nữ chính là thành chủ thành Vân Lộc."

Lương Diệc Tuyền không thể nhẫn nhịn, quăng chén rượu trong tay tới trên bàn. Nàng ta đứng phất lên, trừng Lãng Vu Đề: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, bốn hoàng nữ cũng không phải đến xem Lãng lão bản già ngu! Giao Diệp Thần Lạc ra đây!"

Ngay khi gặp Diệp Thần Lạc từ lần du hồ trước đó, Lương Diệc Tuyền đã cảm thấy Diệp Thần Lạc này rất đặc biệt. Có thể là bởi vì hắn chiếm một vị trí đặc biệt bên cạnh Lãng Vu Đề cho nên mới làm cho nàng ta nhìn với con mắt khác.

Vì thế, Lương Diệc Tuyền còn chuyên sai người đi thăm dò nội tình bên Diệp Thần Lạc và tất nhiên, kết quả là chẳng tra được gì hết.

Sau này vẫn là có người từ Phi Nguyệt quán tự mình phái người đến tìm nàng ta, nói cho nàng ta biết thân phận của Diệp Thần Lạc. Thế rồi nàng mới biết rằng, hóa ra Lạc thiếu gia được tuyên bố là đã chết lại trở thành nam nhân của Lãng Vu Đề!

Thứ không chiếm được chính là thứ tốt nhất! Huống chi giờ đây Diệp Thần Lạc này vẫn là người bên cạnh Lãng Vu Đề.

Như vậy bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, nàng ta nhất định phải đoạt Diệp Thần Lạc về!

Sắc mặt Lãng Vu Đề lập tức thay đổi, cô cũng đứng lên, nhìn Lương Diệc Tuyền cười khẩy: "Tứ hoàng nữ buồn cười thật, vô duyên vô cớ chạy tới Phi Nguyệt quán của ta mà đòi người của ta? Tứ hoàng nữ dựa vào gì để cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn giao người ra?"

"Ta dựa vào đâu?!" Lương Diệc Tuyền tức giận mà nở nụ cười, sau khi cười ha ha vài tiếng thì nàng ta tiến lên hai bước, ghì cổ áo Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề thấp hơn Lương Diệc Tuyền nửa cái đầu, hơn nữa nàng ta tập võ từ nhỏ nên nhấc Lãng Vu Đề lên rất dễ dàng.

"Chỉ bằng ta là hoàng nữ! Mà ngươi, chỉ là một thương nhân! Vẫn là thương nhân nhỏ tiểu quan quân!" Gầm từng chữ, Lương Diệc Tuyền thực sự đã hận không thể bóp chết người trước mắt!

Lãng Vu Đề cũng không bị nàng ta dọa sợ. Cô cười lạnh, thế rồi giờ tay nắm lấy cổ tay Lương Diệc Tuyền. Chỉ cần nắm một cái mà đã khiến nàng ta đau đến độ phải buông lỏng tay ra.

"A -- buông tay! Ngươi -- Lãng Vu Đề -- buông tay!" Lương Diệc Tuyền đau đến mức mặt mũi vện vẹo, khom người gào thét.

Lãng Vu Đề chỉ cười nhạt, cả người toà ra sát ý. Cô nhẹ nhàng nhấc Lương Diệc Tuyền lên, sau đó nói bên tai nàng ta một câu rằng: "Diệp Thần Lạc là người của ta. Nếu Tứ hoàng nữ muốn thì trước tiên phải có bản lĩnh rồi nói tiếp!"

Cô buông tay Lương Diệc Tuyền ra, Lương Diệc Tuyền theo quán tính ngã xuống đất.

Cô vòng hai tay lại, từ trên cao nhìn xuống Lương Diệc Tuyền: "Lãng nữ chỉ nói hai điều, điều thứ nhất: Lãng nữ biết, lúc trước Tứ hoàng nữ định hôn ước với thành chủ thành Vân Lộc chính là cưới thiếu gia nhà họ Diệp, cũng không có chi định là vị thiếu gia nào. Bây giờ Tứ hoàng nữ đã cưới Tam thiếu gia của nhà họ Diệp, như vậy thì hôn ước cũng đã hoàn thành rồi."

Cô hít một hơi rồi đổi thế đứng, vẫn là dáng vẻ kiêu ngạo, coi rè Lương Diệc Tuyền, nói tiếp: "Đây là điều thứ hai: Lạc thiếu gia theo lời Tứ hoàng nữ, thành chủ thành Vân Lộc cũng tuyên bố rằng hắn đã chết, như vậy Lạc thiếu gia sao có thể ở trong Phi Nguyệt quán của ta đây? Tứ hoàng nữ xác định rằng mình không phải đến quấy rối? Nếu là vậy, Lãng nữ cũng không sợ Tứ hoàng nữ, dù sao... Thiên hạ này còn không phải của Tứ hoàng nữ."

Cảm giác nhục nhã bao trùm toàn thân, Lương Diệc Tuyền vỗ một chưởng lên nền đất, nhảy lên hết lớn, chưởng phong úp về phía Lãng Vu Đề.

Lãng Vu Đề chỉ nghiêng người, vô cùng ung dung tránh thoát một chưởng kia.

Lương Diệc Tuyền thấy không trúng lại lao tới đánh Lãng Vu Đề. Lãng Vu Đề cũng không thêm nhấc tay, chỉ tránh không công.

Nếu cô mà ra tay, phỏng chừng sẽ không nhận được hạ sát chiêu cho Lương Diệc Tuyền một chưởng chết tươi!

Thấy mình giống như con khỉ bị Lãng Vu Đề đùa bỡn, Lương Diệc Tuyền càng nổi giận, rút một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông ra.

Lãng Vu Đề hạ eo, tránh thoát được nhuyễn kiếm vung tới, có điều nhuyễn kiếm không thương tổn được cô nhưng lại cắt đứt một lọn tóc nhỏ.

Nhìn tóc dài là tà rơi xuống đất, ánh mắt Lãng Vu Đề tối sầm. Cô thoát người một cái, chỉ chớp mắt, Lương Diệc Tuyền đã trực tiếp khựng ở đó, ngoại trừ con người thì chẳng thể động đậy được chỗ nào khác nữa.

Lãng Vu Đề đứng bên người nàng ta, khép mắt, hít sâu vài hơi.

Sau hồi lâu rồi cô mới mở mắt ra, khôi phục bình tĩnh vốn có.

Lãng Vu Đề nghiêng đầu nhìn Lương Diệc Tuyền, mỉm cười tự hỏi tự đáp: "Vào một khắc trước, ta thật sự rất muốn giết ngươi. Biết tại sao ta không giết ngươi không? Bởi vì ta biết rằng không cần ta tự mình động thủ thì ngươi cũng sống không được bao lâu! Bây giờ nếu ta giết ngươi trong Phi Nguyệt quán, ta chẳng những không kiếm được chỗ tốt mà còn có thể rước họa vào thân, ta không bao giờ làm chuyện buồn bản lỗi vốn thể đây!"

Nói xong, Lãng Vu Đề hô một tiếng: "Hồn."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 308: Công lược tiểu quan nhuyễn manh (26)

Edit: Aya Shinta

Một nữ tử đeo mặt nạ đen, mặc áo đen lách mình xuất hiện: "Chủ nhân."

Lương Diệc Tuyền ở một bên dường như thấy thấy được việc gì không tương vạy, nàng ta tròn tròn cả mắt lên.

Nhìn thấy ánh mắt của Lương Diệc Tuyền, Lãng Vu Đề chỉ cười: "Tứ hoàng nữ có ngốc đi chăng nữa thì cô lẽ cũng biết ta không chỉ là một thương nhân bình thường. Muốn đối phó với ta, có thể sẽ có chút khó khăn. Cho nên Tứ hoàng nữ vẫn nên dùng nhiều tâm tư trong việc tranh trừ vị đi, đến khi thật sự thắng rồi nói sau. Tình nhi nữ nên để ở một bên trước mới phải."

Tuy trong lời như đang dạy dỗ Lương Diệc Tuyền nhưng kì thực đang kích phát lửa giận của nàng ta, làm cho nàng ta mất đi lý trí.

Trải qua sự việc xảy đến đột ngột lần này, Lãng Vu Đề đã muốn giải quyết Lương Diệc Tuyền sớm hơn, đỡ có ngày nàng ta lại nhảy nhót khiến cô ngột ngạt!

Nói xong câu, Lãng Vu Đề liền để Hồn đuổi Lương Diệc Tuyền tức đến mức mất sắp tóc lưa về Vương phủ của nàng ta.

Sau khi thấy được thân thủ của Lãng Vu Đề cùng với ám vệ đột nhiên xuất hiện, cử việc hận Lãng Vu Đề thấu xương vì cô đã hạ nhục nàng ta, nhưng nàng ta cũng không dám đi đối phó cô.

Trong lòng âm thầm cắn răng, đợi nàng leo lên đến địa vị kia -- đợi nàng leo lên địa vị kia --

"Đi thăm dò một chút, tại sao Lương Diệc Tuyền kia biết Diệp Thần Lạc chính là Diệp Thần Lạc." Ngồi ở trong thư phòng của mình, sắc mặt Lãng Vu Đề rất khó chịu.

"Vâng, chủ nhân!"

Nhìn đồng hồ cát trên bàn sách một cái, bây giờ đã hai, ba giờ sáng. Lúc này Diệp Thần Lạc đã ngủ từ lâu.

Nếu không do cô tiếp kiến Ngũ hoàng nữ Lương Diệc Xuân rồi lại phải đi ứng phó với Lương Diệc Tuyền, vào lúc này cô cũng yên giấc rồi.

Lãng Vu Đề ngáp một cái, đứng dậy rời thư phòng.

Tắm rửa thay y phục xong, cô mới nằm ở bên cạnh Diệp Thần Lạc ngủ.

Diệp Thần Lạc đang say giấc nồng cũng không biết bởi vì hắn mà dẫn đến việc Lãng Vu Đề cùng Lương Diệc Tuyền thắng thừng không nể mặt nhau --

Thời điểm Diệp Thần Lạc tỉnh lại là lúc sáng sớm, nhìn Lăng Vu Đề còn ngủ say, Diệp Thần Lạc rón rén rời giường.

Hắn vừa cửa đi ra ngoài thì đã nhìn thấy Phong nhi đang canh cửa: "Tối hôm qua tiểu Vu tỷ tỷ ngủ rất muộn sao?"

Phong nhi chào Diệp Thần Lạc một tiếng, sau đó trả lời rằng: "Phải, chủ nhân tối giờ sưa mới nghỉ ngơi. Công tử muốn dậy rửa mặt sao?"

Diệp Thần Lạc gật đầu: "Ta qua phòng bên kia đi, tránh làm ồn đến tiểu Vu tỷ tỷ nghỉ ngơi." Nói xong, Diệp Thần Lạc nhấc chân rời phòng, sau đó đi đến phòng trước kia hắn ở.

Rửa mặt một phen rồi dùng đồ ăn sáng xong, Diệp Thần Lạc liền cầm lấy một quyển thoại bản lấy từ thư phòng Lăng Vu Đề lật xem.

Thoại bản này vốn là Lăng Vu Đề tự mình biên lúc không có chuyện gì làm, hắn vừa đọc đã thích. Mỗi lần chỉ cần Lăng Vu Đề viết nội dung mới thì hắn sẽ lấy ra đọc.

"Nghe nói tối hôm qua Tứ hoàng nữ đến tìm chủ nhân đó." Nghe Phong nhi nói, Diệp Thần Lạc đang lật sách cũng dừng tay.

Hắn giương mắt nhìn Phong nhi: "Người vừa nói cái gì?!"

Phong nhi nháy mắt, lặp lại lời mình mới nói lần nữa.

"Vậy... Tứ hoàng nữ tới nói gì đó?"

"Hình như là nói muốn cho chủ nhân chúng ta giao công tử lại cho ngài ấy." Phong nhi cũng biết thân phận thực sự của Diệp Thần Lạc cùng với chuyện hắn đã từng có hôn ước với Tứ hoàng nữ, cho nên mới nhắc đến Tứ hoàng nữ.

"Sau... Sau đó thì sao?" Diệp Thần Lạc có chút sốt sắng nhìn Phong nhi.

Hắn không muốn đi cùng Tứ hoàng nữ, không nói tới việc bây giờ Tứ hoàng nữ đã cưới Tam ca của hắn. Hiện tại hắn... Nếu nửa tháng trước hắn không biết tại sao mình vừa nghĩ tới việc phải rời khỏi Lăng Vu Đề thì vô cùng không muốn.

Vậy hiện tại, có lẽ hắn đã biết rồi.

Hắn... thích Lăng Vu Đề! Mặc kệ bao lâu, hắn muốn ở bên cạnh Lăng Vu Đề, mãi đến tận khi tỷ ấy chán ghét hắn..

"Ta cũng không biết nữa ~" Phong nhi lắc đầu, tiếp đó đi đổ nước cho Diệp Thần Lạc.

Vì trong lòng Diệp Thần Lạc nghĩ đến việc của Lương Diệc Tuyên, tâm trạng thấp thòm, dù thoại bản có hấp dẫn nhưng hắn cũng không đọc nổi.

Xoắn xuất hồi lâu sau, Diệp Thần Lạc mới trở về phòng Lăng Vu Đề gian phòng, muốn chờ Lăng Vu Đề tỉnh lại để tự mình hỏi cô.

Lăng Vu Đề vừa tỉnh lại thì đã nhìn thấy Diệp Thần Lạc ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm vào mình.

Kính ngạc một hồi rồi cô hơi nghi hoặc mở miệng: "Tiểu Lạc, đệ nhìn ta như vậy làm gì?"

Diệp Thần Lạc thấy Lăng Vu Đề tỉnh lại, trong lòng đã diễn luyện những điều muốn hỏi sau khi Lăng Vu Đề tỉnh lại rất nhiều lần từ trước, nhưng đến khi thật sự muốn nói thì hắn lại lại không biết mở miệng thế nào.

"Chuyện này... Tiểu Vu tỷ tỷ..."

"Hả?" Thấy Diệp Thần Lạc lại do dự do dự, Lăng Vu Đề chống người ngồi dậy, sau đó nghiêng đầu nhìn hắn: "Có gì muốn hỏi?"

Hắn ho nhẹ một tiếng, thăm cổ vũ trong lòng: "Nghe Phong nhi nói, ngày hôm qua... Tứ hoàng nữ đến tìm tiểu Vu tỷ tỷ."

"Đúng thế, Tứ hoàng nữ đúng là đến tìm ta." Lăng Vu Đề gật đầu trả lời.

Nhắc tới Lương Diệc Tuyên, hôm qua cô có nhờ Phó thúc tra xét xem tới cùng là ai nói cho Lương Diệc Tuyên rằng Diệp Thần Lạc chỗ cô! Không biết tra đến đâu rồi?

Nếu như tra ra là người của cô đi nói cho Lương Diệc Tuyên..

Lăng Vu Đề tò vè đặc biệt hồ hững cùng không có gì đáng kể, điều này khiến trong lòng Diệp Thần Lạc có chút không chắc chắn.

Do dự có nên hỏi Lăng Vu Đề hay là không hỏi, giả bộ không biết gì hết đây? Thế nhưng... nếu Lăng Vu Đề thực sự muốn đưa hắn đi thì sao?

"Tiểu Lạc, đệ đang suy nghĩ gì đây? Mặt mũi đều sắp xoắn lại rồi kìa!" Lăng Vu Đề buồn cười nhìn Diệp Thần Lạc liên tục đổi sắc mặt, đưa tay đi nắn nắn mặt hắn.

Cảm thụ độ ấm từ tay Lăng Vu Đề truyền tới, lần đầu hắn cảm thấy thực ra bị Lăng Vu Đề "bắt nạt" như vậy cũng rất tốt đẹp...

Hắn giương mắt nhìn Lăng Vu Đề, con ngươi màu trà trắng tập nhìn cô.

Ánh mắt Diệp Thần Lạc quả thực quá trong suốt, tựa như có thể phản chiếu một mặt xấu xí nhất trong lòng người.

"Tiểu Lạc, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng ta. Đệ không hỏi, ta làm sao biết đệ muốn gì đây? Đừng hay không?" Lăng Vu Đề mỉm cười, như Đại tỷ tỷ xoa đầu Diệp Thần Lạc.

Tóc tai được chải chuốt tỉ mỉ từ trước nhưng trong nháy mắt thì đã bị Lăng Vu Đề vò rối.

Trông thấy ánh mắt vô tội của Diệp Thần Lạc, đúng là Lăng Vu Đề càng ngày càng thích "chà đạp" hắn!

Khóe miệng cong nhẹ, Diệp Thần Lạc cũng không ngại cho Lăng Vu Đề "chà đạp", khẽ gật đầu một cái: "Vậy thì hiện tại ta có thể hỏi tiểu Vu tỷ tỷ không?"

"Đương nhiên có thể rồi!" Lòng mày như rồng cao, trong mắt cô đều chứa ý cười.

"Chuyện này... Hôm qua... Tứ hoàng nữ..."

"Cốc cốc cốc -- chủ nhân."

Diệp Thần Lạc còn chưa nói hết, đã bị tiếng của Phó thúc ở ngoài cửa cắt ngang.

Phó thúc đến tìm cô vào lúc này khẳng định là có chuyện. Nhéo gương mặt càng ngày càng thiếu đi nét phúng phính trẻ con của Diệp Thần Lạc, Lăng Vu Đề mới giương giọng để Phó thúc đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 309: Công lược tiểu quan nhuyển mạnh (27)

Edit: Aya Shinta

"Sao vậy Phó thúc?"

"Tra được rồi."

Tra ra rồi? Ánh mắt Lăng Vu Đề sầm lại, sau đó cô rời giường: "Tới thư phòng đi."

Thấy Lăng Vu Đề có chuyện phải xử lý nên Diệp Thần Lạc cũng chỉ đành ém nhem nghi vấn tràn đầy trong lòng xuống.

"Tiểu Lạc, có gì muốn hỏi thì chờ ta xử lý xong việc rồi hỏi. Được chứ?" Sau khi dặn dò Diệp Thần Lạc một câu, Lăng Vũ Đề mới cùng Phó thúc tới thư phòng --

Trong thư phòng, nghe tin Phó thúc bầm bảo xong, trong lòng Lăng Vũ Đề chỉ có một câu rằng: Quả nhiên độc nhất lòng nam nhân mà!

Lăng Vũ Đề ngồi trên ghế có sắc mặt hơi khó coi: "Xác định đúng là hắn?"

"Đúng thế." Phó thúc gật đầu.

Tựa lưng vào ghế ngồi, cô khẽ thở dài một hơi: "Dẫn hắn tới đi."

Đây là lần đầu Phi Nhiên được phép lên tầng năm sau thời gian mấy tháng. Trong lòng hắn có loại dự cảm xấu.

Tiến vào thư phòng, Phi Nhiên rất tự giác quỳ xuống: "Chủ nhân."

Lăng Vũ Đề cũng không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Trong thư phòng chỉ có cô cùng hắn, cửa phòng được đóng lại.

Ngoài cửa phòng, Diệp Thần Lạc có chút ngơ ngác. Lăng Vũ Đề gọi Phi Nhiên lên đây làm gì? Còn chỉ có hai người ở trong thư phòng..

Ngay lúc Phi Nhiên không chịu nổi áp lực tạt ra từ phía Lăng Vũ Đề, muốn chủ động mở miệng thì Lăng Vũ Đề đã lên tiếng.

"Biết tại sao ta gọi ngươi tới không?"

Phi Nhiên cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: "Phi Nhiên biết." Hắn biết bản lĩnh của Lăng Vũ Đề, nàng ấy muốn biết gì đấy thực sự là chuyện rất dễ dàng!

"Mạng của Phi Nhiên là được chủ nhân cứu. Chủ nhân muốn Phi Nhiên sống thì sống, chết thì chết!" Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện gây dục.

Khép hờ mắt, trong đầu bất giác nhớ về mùa đông năm ấy, nam hài chín tuổi ăn mặc áo mỏng cũ nát, đi chân đất ngã vào trong tuyết.

Là thiếu nữ áo đỏ kia dẫn hắn trở về, cho hắn ăn no, dạy hắn cảm ký thư họa...

Hắn biết chỉ cần hắn an phận thủ thường, nửa đời sau nhất định sẽ sống rất tốt! Xưa nay Lăng Vũ Đề sẽ không bạc đãi những người trung thành.

Dù hắn có thể nhận được bên cạnh nàng có thanh quan khác làm bạn nhưng không thể chịu đựng được chuyện, bên cạnh nàng chỉ cần Diệp Thần Lạc! Bởi vì chỉ cần có Diệp Thần Lạc ở đó thì trong mắt Lăng Vũ Đề cũng không thấy người nào khác!

Cho dù chết, hắn cũng không muốn cho Diệp Thần Lạc dễ chịu!

Trong lúc vô tình biết được thân phận thực sự của Diệp Thần Lạc, Phi Nhiên cũng sai người đi thông báo cho Tứ hoàng nữ. Hắn nghĩ rằng, nếu như Tứ hoàng nữ biết vị hôn phu của mình đang ở Phi Nguyệt quán, chắc chắn nàng ta sẽ không chịu dễ yên!

Quả nhiên, Tứ hoàng nữ tìm đến rồi.

Nhưng hắn không ngờ Tứ hoàng nữ lại vô dụng như vậy, không thể đưa Diệp Thần Lạc đi!

"Phi Nhiên, ngươi theo ta bao lâu rồi?"

"Mười năm, thưa chủ nhân."

"Ngươi biết tính cách của ta, niệm tình ngươi theo ta lâu như vậy, vẫn trung thành tuyệt đối. Ngày mai, ngươi bắt đầu tiếp khách qua đêm đi."

"Chủ nhân?" Lăng Vũ Đề vừa dứt lời, Phi Nhiên lập tức ngẩng đầu lên nhìn cô. Điều này cũng có thể là khoan dung đối với hắn nhưng trên đời này, ngoại trừ Lăng Vũ Đề thì hắn tuyệt đối sẽ không để thân thể của mình bị nữ nhân khác đụng chạm!

"Nếu chủ nhân phiền chán Phi Nhiên thì có thể giết Phi Nhiên, cầu chủ nhân đừng dùng phương thức như thế để trừng phạt Phi Nhiên!"

Nhìn thấy tình cảm sâu nặng trong mắt Phi Nhiên, Lăng Vũ Đề có chút chần chừ, càng nhiều chính là không dễ chịu. Biết Phi Nhiên thích nguyên thân, không, nhưng lại không biết thực ra Phi Nhiên yêu nguyên thân.

Nhưng mà, cô không phải nguyên thân! Coi như là nguyên thân thì trong lòng cũng không có Phi Nhiên!

Thấy Lăng Vũ Đề không nói lời nào, Phi Nhiên cong khúc môi, cười đến thế lương mà quyết tuyệt: "Phi Nhiên biết không thể thay đổi quyết định của chủ nhân, như vậy..." Lời còn chưa dứt, Phi Nhiên đã vụt dậy, đâm tới vách tường bên cạnh --

Có tiếng sợ trợn mắt lên, thân hình chợt lóe, trực tiếp ôm lấy eo Phi Nhiên.

Phi Nhiên đụng đầu vào trên ngực cô, hắn ôm tâm lý phải chết để đụng tường, sức mạnh kia... Đau đến độ Lăng Vũ Đề muốn chửi má nó!

Không ngờ Lăng Vũ Đề sẽ dùng phương thức như vậy ngăn cản mình nên Phi Nhiên ngăn người một chút rồi ôm chặt lấy Lăng Vũ Đề, gào khóc ở trong ngực cô: "Phi Nhiên yêu chủ nhân, thật sự rất yêu rất yêu!"

Lăng Vũ Đề không biết mình nên nói gì, à không đúng, cô đau đến mức nói không ra lời!

Diệp Thần Lạc đứng ngoài cửa run rẩy, lời bày tỏ cùng tiếng khóc nức nở của Phi Nhiên kia, hắn nghe được.

Không nghe thấy tiếng Lăng Vũ Đề từ chối, như vậy có phải là Lăng Vũ Đề cũng không có từ chối Phi Nhiên hay không?

Lòng hắn dâng lên một tia cảm giác nguy hiểm, lần đầu to gan, trực tiếp đẩy cửa phòng Lăng Vũ Đề ra--

Cửa thư phòng bị đẩy ra thì trong nháy mắt đó, mắt hắn nhìn thấy Lăng Vũ Đề ngồi dưới đất, tay ôm eo Phi Nhiên, Phi Nhiên tựa ở trong ngực của cô...

Vào thời khắc ấy, tim hắn có loại cảm giác chua xót đến lạ, ngay cả đôi mắt cũng chất chứa vô cùng.

Vội vàng nói một câu "Xin lỗi", hắn liền xoay người chạy rời khỏi.

Phương hướng hắn rời khỏi không phải là về phòng, mà là cầu thang. Không biết tại sao, hắn đột nhiên muốn rời khỏi nên cứ thế mà rời đi!

Hạ nhân ở Phi Nguyệt quán đều biết Diệp Thần Lạc, biết địa vị của hắn ở trong lòng Lăng Vũ Đề nên đương nhiên sẽ không ngăn hắn rời đi!

Một hơi chạy xuống tới tầng một, sau đó từ cửa lớn chạy khỏi Phi Nguyệt quán.

Diệp Thần Lạc không biết mình muốn đi đâu nên chạy lung tung không có mục đích, chạy ra tới phố Vị Ương..

Lăng Vũ Đề vừa thấy Diệp Thần Lạc chạy ra là đã muốn lên tiếng gọi hắn, nhưng còn chưa nói gì thì Diệp Thần Lạc cũng đã xin lỗi rồi chạy đi mất.

Nghĩ rằng lát nữa rồi giải thích với Diệp Thần Lạc, Lăng Vũ Đề cũng không có nhiều lo lắng hắn.

Cúi đầu liếc nhìn Phi Nhiên còn ở trong lòng mình, sắc mặt cô đen xị: "Ngươi đứng dậy cho ta!"

Phi Nhiên còn đang khóc thút thít cứng người trong nháy mắt, ngoan ngoãn đứng dậy.

Lúc này Lăng Vũ Đề mới vừa xoa ngực, vừa nhìn Phi Nhiên đang cúi đầu giơ tay lau nước mắt: "Tình nguyện chết cũng không muốn tiếp khách qua đêm?"

Phi Nhiên gật đầu: "Phải!"

Khẽ cau mày lại, Lăng Vũ Đề cảm thấy có chút khó khăn. Nghĩ ngợi hồi lâu, Lăng Vũ Đề mới mở miệng nói: "Ngươi chắc chắn chứ?"

"Vâng, Phi Nhiên xác định!"

"Được, ta biết rồi." Lăng Vu Đề gật gù, sau đó khẽ thở ra một hơi: "Vậy người xuất giá đi."

Vừa dứt lời, Phi Nhiên lập tức quỳ xuống đất. Một hồi lâu mà hắn không nói gì, Lăng Vu Đề cũng vậy.

Ngoại trừ cái này, cô thật sự không biết làm sao bây giờ! Giết Phi Nhiên? Cô vẫn không có lòng dạ độc ác đến thế. Ép hắn tiếp khách qua đêm? Vừa nãy hắn lập tức tự sát!

Kẻ bạc tình chính là nguyên nhân chứ đâu phải cô!

Cho nên, xuất giá đi!

Giọt lệ theo khóe mắt lướt đến trên bờ môi, ngấm vào trong miệng, mùi vị rất đắng chát: "Vâng, Phi Nhiên biết rồi." Hắn biết, không có mệnh mẽ bức bách hắn đi tiếp khách qua đêm cũng là chủ nhân tận tình tận nghĩa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 310: Công lược tiểu quan nhuyển manh (28)

Edit: Aya Shinta

Sau khi sai người đưa Phi Nhiên rời khỏi Phi Nguyệt quán, Lăng Vu Đề có chút đau đầu ngồi trên bàn làm việc thờ dài.

"Chủ nhân, không thấy Diệp công tử đâu..." Tiếng nói rụt rè của Phong nhi vang lên sau cửa, Lăng Vu Đề suy nghĩ đi lại bật dậy thẳng người.

"Người nói cái gì?!" Lăng Vu Đề trợn mắt lên nhìn Phong nhi, có chút không xác định những gì mình vừa nghe được.

"Diệp... Diệp công tử...không thấy đâu..." Phong nhi bị ánh mắt của Lăng Vu Đề ánh dọa sợ, không chỉ có thân thể đang phát run mà ngay cả dây thanh cũng run rẩy theo.

Lăng Vu Đề mặc kệ Phong nhi, trực tiếp đứng dậy rời thư phòng, sau đó đi xuống dưới lầu.

Vũ nhi vội vã đi theo sau Lăng Vu Đề: "Nghe hạ nhân nói, Diệp công tử đã chạy khỏi Phi Nguyệt quán, còn đi nơi nào thì cũng không rõ." Vũ nhi ở cạnh Lăng Vu Đề thường xuyên hơn, lớn gan hơn được chút cho nên vẫn coi là bình tĩnh thuật lại mọi chuyện mình biết một lần.

"Phó thúc đâu?" Lăng Vu Đề dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn qua Vũ nhi.

"Phó thúc đúng lúc ra ngoài làm việc nên cũng không biết Diệp công tử rời đi."

Lăng Vu Đề hít sâu một hơi, để tâm trạng mình bình phục lại: "Hồn, Phách."

"Chủ nhân."

"Chủ nhân."

Hai người mặc áo đen, một người có khuôn mặt tuần tử, một người đeo mặt nạ.

"Đi tìm!"

"Rõ!"

"Rõ!"

Thấy hai người Hồn và Phách đã biến mất, Lăng Vu Đề cũng khỏi phục bình tĩnh.

Diệp Thần Lạc chạy ra ngoài thì để cho người khác đi tìm là được, cô cũng không thể chạy ra ngoài đường tìm người được phải không? Dù cô có muốn nhưng người khác sẽ nhìn bà chủ Lăng là có thể nào đây? Dù sao có nhiều người như vậy, cũng không cần cô tự mình đi.

Cô mỉm cười: "Sau khi Phó thúc trở về, để ông ấy tới gặp ta." Nói xong, Lăng Vu Đề liền nhấc chân lên lầu.

"Nô biết rồi."

- - -

Diệp Thần Lạc bất tri bất giác chạy ra tới phố Vị Ương, đến khi rốt cục tỉnh táo lại rồi mới dừng bước, hắn nhìn hoàn cảnh chung quanh có chút ngây người.

Hắn, hắn đang ở đâu?!

Chung quanh người đến kẻ đi, ồn ào náo nhiệt, bởi vì tương mạo nên không ít người nhìn về phía hắn.

Diệp Thần Lạc vội vã gờ tay dùng tay áo đi che mặt mình. Nam tử chưa kết hôn ra ngoài nhất định phải đội nón che. Hắn chạy vội vàng như vậy, nào còn nhớ phải đội nón!

Một nữ nhân tai to mắt lớn, ít nhất cao một mét chín đi tới bên người Diệp Thần Lạc, hảo sắc nhìn hắn: "Tiểu công tử thật là tuần tử nha! Sao một mình đứng trên đường cái vậy? Có phải không tìm được nhà hay không? Nếu không về nhà với tỷ tỷ được chứ?"

Nói xong, cũng không để ý tới Diệp Thần Lạc vẫn lắc đầu từ chối, nàng ta trực tiếp đưa tay kéo hắn.

"Buông.. buông tay... Ta... ta không đi!" Diệp Thần Lạc cũng không kịp nhớ tới việc che mặt, mặt mày hắn đỏ gay, nỗ lực muốn tránh thoát đôi tay.

Nữ nhân mập kia không để ý tới mấy cái ngo ngoáy có cũng như không của Diệp Thần Lạc, cười ha ha: "Lang quân ngoan, tỷ tỷ sẽ làm đệ rất sung sướng!"

Chính mình gầy dựa không thoát được, Diệp Thần Lạc không thể làm gì khác hơn ngoài việc nghiêng đầu cầu cứu người khác: "Giúp ta một chút..."

Đáng tiếc, mấy người kia chỉ lo xem trò vui, không có người nào đồng ý ra tay cứu giúp hắn. Các nàng xi xào bàn tán, tựa hồ muốn nói: "Lại thêm một công tử đáng hoàng bị tên du côn này làm bẩn nữa rồi ~"

Đang lúc Diệp Thần Lạc sắp tuyệt vọng, một âm thanh vang lên: "Dừng tay!"

Quả nhiên nữ nhân mập kia ngừng lại. Khi nhìn thấy đối phương, đầu tiên nàng ta ngăn người một chút, sau đó phi thường mất kiên nhẫn nói rằng: "Tại sao lại là người? Sao người thích quan việc không đâu thế hả!?"

"Hừm ~ vậy sao người lại thích đùa giỡn nam tử đáng hoàng thế hả?!" Đào Tiểu Thương hai tay ôm ngực, cảm hất lên: "Không muốn bị đánh, nhanh chóng thả vị công tử kia chút đi!"

Nữ nhân mập không muốn thả người, nhưng trông thấy nam tử mặc áo đen, cầm kiếm, đội mũ có màn che bên cạnh Đào Tiểu Thương thì thịt mỡ trên người tựa hồ còn đang đau đớn.

Bắp thịt trên mặt run lên, nàng ta lòng không cam tình không nguyện buông Diệp Thần Lạc ra, sau đó xoay người rời đi.

Diệp Thần Lạc xoa cổ tay sưng tấy của mình, nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt.

Một chiếc khăn gấm đưa tới trước mắt hắn, sau đó người bên cạnh vô cùng dịu dàng mở miệng: "Lau nước mắt đi, đã không sao rồi, người không cần sợ hãi!"

Hắn yếu ớt nói một tiếng "Cảm ơn" rồi đưa tay qua lấy khăn lau nước mắt trên mặt.

"Nhà người ở đâu? Ta đưa người trở về." Đào Tiểu Thương ôn hòa hỏi.

Nhà? Thành Vân Lộc đã không tính là nhà hân.

Phi Nguyệt quán... Đó là nhà hân sao?

Đột nhiên trong đầu dần hiện ra hình ảnh Lãng Vũ Đề cùng Phi Nhiên ôm nhau, lòng hân dâng lên cảm giác bất lực cùng chua xót.

Vừa nãy khi hân bị người khác khinh bạc, hân thật hi vọng Lãng Vũ Đề có thể xuất hiện, vậy mà không có!

Giờ tỷ ấy còn đang ở cùng Phi Nhiên đúng chứ? Nhớ đến lúc bình thường Lãng Vũ Đề dịu dàng với hân, vậy tỷ ấy có dịu dàng với Phi Nhiên như vậy không?

Hay là với nam tử nào, tỷ ấy cũng đều dịu dàng như thế?

"Tại sao người không nói gì?" Thấy Diệp Thần Lạc chỉ cúi đầu không nói lời nào, Đào Tiểu Thương cúi người xuống nhìn mặt hân.

Diệp Thần Lạc vội vã giờ tay áo lên che mặt: "Ta... Ta..." Do dự một hồi lâu rồi hân mới nói: "Ta ở Phi Nguyệt quán." Không trở về Phi Nguyệt quán thì hân có thể đi đâu đây?

"Ha?! Người ở Phi Nguyệt quán?" Đào Tiểu Thương đặc biệt khoa trương nhìn Diệp Thần Lạc: "Ta thường tới Phi Nguyệt quán mà, sao chưa từng thấy người? Mới tới?"

Diệp Thần Lạc lắc đầu há mồm, vừa muốn nói chuyện thì Đào Tiểu Thương đã vung tay: "Không sao không sao, đúng lúc ta cũng muốn tới Phi Nguyệt quán, ta đưa người trở về, đi thôi."

"Làm phiền tiểu thư." Diệp Thần Lạc không có từ chối. Vừa nãy lúc hân đi ra không có xem đường, bây giờ muốn đi về nhưng chính hân lại không biết đường.

"Đừng gọi ta tiểu thư, ta tên Đào Tiểu Thương, người gọi ta Tiểu Thương là được." Đào Tiểu Thương không thích người khác gọi nàng ấy là tiểu thư nhất!

Diệp Thần Lạc gật gù: "Đào, tiểu thư..."

Đào Tiểu Thương: O__O "..."

Có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, Đào Tiểu Thương dẫn Diệp Thần Lạc cùng nam tử mặc áo đen vẫn đi theo bên người mình tới Phi Nguyệt quán --

"Chủ nhân, Diệp công tử trở về." Lãng Vũ Đề đang ngồi lo lắng ở trong thư phòng nghe Vũ nhi nói vậy, đôi mắt đều sáng lên: "Ồ đâu?"

Rời ghế đứng lên ra ngoài thư phòng, cô vốn còn đang mừng rỡ lại bị câu kể tiếp của Vũ nhi đánh cho ngốc không phản ứng kịp.

"Ồ dưới lầu, công tử cũng trở về với Đào tiểu thư."

"... Để họ lên phòng khách tầng bốn đi." Nói xong, cô liền đi thẳng xuống tầng bốn.

Nhìn thấy Diệp Thần Lạc và Đào Tiểu Thương cùng đi vào phòng, Lãng Vũ Đề dừng một chút rồi mới mở miệng: "Sao tiểu Lạc lại trở về cùng Đào tiểu thư?"

Diệp Thần Lạc vừa muốn nói chuyện, Đào Tiểu Thương ở bên cạnh đã vỗ bả vai hân một cái, sau đó nhắc chân đi tới bên người Lãng Vũ Đề: "Còn phải nói sao, nếu không có ta, tiểu công tử của Lãng lão bản sẽ bị người khác bắt đi mất!"

Bạn đang đọc truyện *Công lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Công lược tiểu quan nhuyển manh (hết)

Edit: Aya Shinta

"Cái gì?"

Đào Tiểu Thương bỏ bỏ lặp lại chuyện mới vừa phát sinh, sau đó tỏ vẻ cầu biểu dương: "... Cô không biết đâu, hai ngày trước nữ nhân mập kia bị Quý Lãnh dẫn cho một trận vì cái tội đùa giỡn nam tử đáng hoàng, không ngờ hôm nay còn dám giờ trở lưu manh ở trên đường!"

Nghe xong lời Đào Tiểu Thương, Lãng Vũ Đề chỉ cảm thấy trong lòng có mười ngàn chữ đêch mỵ chạy ù qua...

Sao thế này?! Sao Diệp Thần Lạc không có trở thành thanh quan của Phi Nguyệt quán mà vẫn lấy phương thức gặp chuyện bắt bình quân việc không đâu để gặp gỡ với Đào Tiểu Thương vậy há?!

Cô bước tới cạnh Diệp Thần Lạc vẫn luôn cụp mắt không nói tiếng nào, dặt tay hân.

Diệp Thần Lạc chỉ cứng người, lông mi rung động như cánh bướm, cũng không có tránh né Lãng Vũ Đề.

Cô kéo tay áo hân lên, cổ tay sưng đỏ một vòng. Nhìn thấy Lãng Vũ Đề sầm mặt lại, sát khí chột lóc lên.

Cô không phải không biết giết người, chỉ là không muốn giết người mà thôi! Cô à mập kia, coi như sống đã đủ lâu rồi!

"Đệ về phòng trước đề Phong nhi bôi thuốc cho." Cô nhu hòa nói một câu rồi đưa tay vuốt ve mặt hân.

Diệp Thần Lạc vâng lời gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Diệp Thần Lạc mới vừa đi, Đào Tiểu Thương đã chạy đến bên Lãng Vũ Đề, cười cười nhiều chuyện: "Thực sự hiếm thấy nha! Lần đầu thấy Lãng lão bản lại dịu dàng đối với nam tử như vậy! Xem ra, ngự tỷ bá đạo cũng có thể biến thành tiểu nữ nhân nhu tình như nước nhỉ?!"

Nhàn nhạt phui tay Đào Tiểu Thương ra một chút, chuyển mắt tới trên nam tử áo đen nãy giờ vẫn chưa có mở miệng nói gì.

Vừa rồi coi như Đào Tiểu Thương không có giới thiệu nhưng căn cứ vào y phục cùng khuôn mặt thì cũng không khó đoán. Hân chính là nam chủ số hai, Quý Lãnh.

Quý Lãnh sát thủ hàng đầu, sau khi quen biết Đào Tiểu Thương, hân không làm sát thủ nữa mà luôn thủ hộ ở bên người Đào Tiểu Thương.

Cô nhớ là nam chủ số hai và nam chủ số ba xuất hiện cùng một thời điểm..

"Được rồi, có đến diễn tập đúng chứ? Xin cứ tự nhiên." Chẳng muốn ứng phó với Đào Tiểu Thương, Lãng Vũ Đề trực tiếp rời đi phòng tiếp khách.

Vừa trở về phòng, Lãng Vũ Đề đã nhìn thấy Diệp Thần Lạc đang ngồi ở trên giường đỡ ra.

"Vừa nãy bị dọa sợ á? Sao đệ lại chạy ra ngoài vậy?"

Nghe Lãng Vũ Đề hỏi, hàng mi của Diệp Thần Lạc hơi rung động, hồi lâu sau hân mới nhỏ giọng ừ một tiếng.

Hân không có trả lời vì sao mình sẽ chạy ra ngoài, trả lời thế nào đây? Nói là hân nhìn thấy Lãng Vũ Đề và Phi Nhiên ôm nhau, sau đó mất đi lý trí mới chạy ra ngoài?!. Làm sao hân nói ra được!

Hân cảm thấy mình thực sự quá dễ kích động, cái gì cũng không biết mà coi như mình nhìn thấy tất thấy!

Vừa nãy khi Phong nhi bôi thuốc cho hân, hân đã nghe Phong nhi nói rồi. Vì Phi Nhiên làm sai chuyện nên bị Lãng Vũ Đề đưa đi xuất gia.

Đến nỗi làm sai chuyện gì, Phong nhi không biết.

Mà sở dĩ Lãng Vũ Đề sẽ ôm Phi Nhiên, hình như là bởi vì Phi Nhiên muốn đập đầu vào tường tự sát, bị Lãng Vũ Đề ngăn lại...

Thấy Diệp Thần Lạc còn không nói lời nào, Lăng Vu Đề nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Đột nhiên nhớ tới lúc trước Diệp Thần Lạc hỏi cô về việc của Lương Diệc Tuyên.

"Tôi hôm qua Tứ hoàng nữ có đến, là bởi vì biết đệ ở đây, Phi Nhiên nói cho nàng ta biết. Nàng tìm ta đòi đưa đệ về, ta từ chối."

Nghe Lăng Vu Đề nói xong, Diệp Thần Lạc tạm thời gác việc của Phi Nhiên qua một bên, hần kinh ngạc nhìn Lăng Vu Đề: "Tứ hoàng nữ đòi ta về?!"

Cô gạt đầu, dừng một chút rồi mới mở miệng: "Nếu đệ muốn đi cùng Tứ hoàng nữ, ta có thể..."

"Không! Ta không đi cùng Tứ hoàng nữ!" Lần đầu Diệp Thần Lạc lấy dũng khí cắt ngang lời Lăng Vu Đề, âm thanh còn không nhỏ.

Lăng Vu Đề ngáy cả người, siêu ngớ ngẩn hỏi một câu: "Tại sao?"

"Bởi vì... Bởi vì..." Diệp Thần Lạc đỏ mặt, ánh mắt lập loè, ấp úng không có cách nào trả lời câu hỏi của Lăng Vu Đề!

Nhận ra được độ hão cảm tăng thêm hai điểm, Lăng Vu Đề lại không phải kẻ nguốc nên đương nhiên biết vì sao Diệp Thần Lạc quả quyết từ chối đi theo Tứ hoàng nữ!

Cứ "Bởi vì" rất lâu mà Diệp Thần Lạc cũng không thể nói ra nên cuối cùng chỉ có thể giọng gao chuyển đề tài, để Lăng Vu Đề không truy hỏi hần nữa. Lăng Vu Đề cũng không nhất định phải ép hần nói ra, đặc biệt phối hợp đòi câu chuyện đi --

Một loạt sự tình xảy đến khiến Lăng Vu Đề trì hoãn việc rời kinh thành đi du ngoạn.

Vì Lương Diệc Tuyên, Lăng Vu Đề không ngại trợ giúp Lương Diệc Xuân sớm ngày đăng cơ!

Từ ngày Lương Diệc Tuyên bị người của cô đưa trở về thì nàng ta như cô dự liệu, mất lý trí, tăng nhanh bước tiến tranh trử. Mấy hoàng tử hoàng muội kia, ít có mấy người không bị nàng ta tính kế hãm hại!

Quyết định muốn trợ giúp Lương Diệc Xuân lên ngôi sớm hơn, Lăng Vu Đề bắt đầu bận tui bụi.

Mỗi ngày, ngoại trừ ngủ cùng ăn cơm thì Diệp Thần Lạc hầu như không có cách nào thấy bóng dáng Lăng Vu Đề. Cô hoặc là ở phòng tiếp khách, hoặc là ở thư phòng. Hần không hiểu cô đang làm gì nên cũng ngoan ngoãn không đi hỏi.

Triều đình, bão táp đột nhiên xoay chuyển --

Trong một đêm, nữ hoàng băng hà, Ngũ hoàng nữ Lương Diệc Xuân phụng chỉ lên ngôi. Tứ hoàng nữ cùng đại hoàng nữ bức cung, bị chém trước điện Kim Loan --

Chớp mắt một cái, trời thu hoàng cái qua đi, sắp tới cuối đông --

Năm nay là năm mới đầu tiên khi tân hoàng đăng cơ, kinh thành náo nhiệt vô cùng.

Nữ hoàng mới cung yến, còn mời tiểu quan Phi Nguyệt quán tiễn cung diễn kịch ca vũ. Tất nhiên đại công thần phía sau là Lăng Vu Đề đây cũng được mời tới.

Trước đó Lương Diệc Xuân muốn phong Lăng Vu Đề làm quan nhưng Lăng Vu Đề không muốn bị quan hãm ràng buộc nên vô cùng thành khẩn từ chối ý tốt từ Lương Diệc Xuân.

Tứ hoàng cung trở về Phi Nguyệt quán thì đã khuya, thoái mái tắm nước ấm, trong lòng cô tính rằng năm sau nhất định phải đưa Diệp Thần Lạc ra ngoài du ngoạn.

A ~ vào lúc này, nên đi về phía nam tốt hơn, khí hậu ấm hơn được chút. Ra ngoài chơi, độ hão cảm chỉ còn thiếu hai điểm kia có thể thêm vào không đây?

Nhu nhu thái dương hơi đau nhức, lúc ở trong cung cô có uống chút rượu, rượu xông lên óc nên hơi khó chịu.

Rời thùng nước tắm, Lăng Vu Đề mặc váy ngủ vào, chỉ muốn ngả ra giường đánh một giấc.

Vừa nằm trên giường nhắm mắt lại, một bàn tay lần tới bên hông cô. Khẽ cau mày nhưng cũng chưa mở mắt ra, cô đã cảm thấy dai lưng của mình bị cời bỏ.

Mở mắt ra, ánh đèn lờ mờ chiếu xuống, một gương mặt tinh xảo xuất hiện ngay trước mắt cô.

Cảm ứng được hai điểm hão cảm cuối cùng kia đột nhiên được thêm vào, Lăng Vu Đề có chút bất ngờ: "Tiểu Lạc, đệ..."

Chớp chớp mắt, cô đây là bị cường hôn à?

Cô không nhúc nhích, chỉ khá có hứng thú tùy ý Diệp Thần Lạc làm càn trên người mình. Cô có thể cảm thấy hần đang căng thẳng, căng thẳng đến độ bờ môi phát run. Nhưng động tác của hần liên tục, trái lại càng lúc càng to gan.

Vươn mình một cái, vị trí trên dưới của hai người đổi lại: "Tiểu Lạc, đệ biết đệ đang làm gì không?"

Diệp Thần Lạc nuốt nước bọt, gạt đầu: "Ta đang... Phác gục tiểu Vu ty ty..."

"Thật sự? Không hối hận?"

"... Ừ."

"Vậy ta không khách khí hưởng dụng ~~"

Một phòng kiểu diễm --

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 312: Công lược tiểu quan nhuyển manh (ngoại truyện)

Edit: Aya Shinta

Đào Tiểu Thương kết hôn, không chỉ cưới Thất hoàng tử Lương Hạ, đồng thời còn cưới thêm bốn trắc phu.

Tất cả mọi người đều cho rằng Lương Hạ nhất định sẽ làm ấm lên, nhưng điều khiến người ta không ngờ tới chính là Lương Hạ không chỉ không ấm lên mà lại rất hòa hợp với bốn trắc phu kia!

Sau khi kết hôn mấy tháng, mỗi ngày Đào Tiểu Thương vẫn sẽ đến Phi Nguyệt quán tập kịch cho nhóm tiểu quan. Chỉ là mỗi lần nàng ấy tới, bên người đều có nam chủ số một hai ba bốn năm đi theo. Họ cao trên một mét tám, ở hiện đại tuyệt đối đạt tới cấp bậc nam thần nhưng ở đây lại thuộc về loại xấu.

Sau đó, Đào Tiểu Thương mang thai, năm tên nam chủ trực tiếp giữ nàng ấy ở nhà không cho phép chạy loạn khắp nơi.

Lăng Vu Đề từng đến thăm Đào Tiểu Thương một lần, đó là sau khi Đào Tiểu Thương viết phong thư kêu ca lải nhải thứ ba mươi chín gửi cho cô...

Nhìn cái bụng lớn căng tròn của Đào Tiểu Thương, Lăng Vu Đề không nhịn được mà đề cập đến nghi vấn trong lòng mình: "Làm sao mới có thể phản rô cha đẻ của hài tử là ai?"

Dù sao không chỉ là Đào Tiểu Thương có năm nam nhân, rất nhiều nữ tử ở đây đều là tam phu tứ thệ. Vậy đứa bé này đến cùng là của ai? Vấn đề này, cô vẫn thật tò mò.

Chính là bởi vì nguyên thân không muốn sinh con nên không có kết hôn, tất nhiên Lăng Vu Đề cũng không biết làm thế nào để phân biệt!

Đào Tiểu Thương cũng không cho vấn đề của Lăng Vu Đề ngớ ngẩn bao nhiêu, bởi vì trước kia nàng ấy cũng không biết.

Uống cạn ngụm tổ yến cuối cùng, Đào Tiểu Thương cười híp mắt mở vạt áo, sau đó lộ ra bụng mình trước con mắt nghi hoặc khó hiểu của Lăng Vu Đề.

Nàng đưa tay chỉ đầu ầu màu đỏ có hình dạng như đóa hoa trên bụng mình nói rằng: "Mỗi một nam tử được sinh ra đều sẽ mang theo một cái bốt độc nhất vô nhị. Sau khi hần lập gia đình, thê chủ mang thai, trên bụng sẽ xuất hiện dấu ấn

giống y đúc với vết bớt của hân, mãi đến khi hài tử sinh ra rồi mới biến mất."

Nhìn đầu ẩn kia, Lăng Vu Đề nhớ tới ngay ngực Diệp Thần Lạc đúng là cũng có một cái bớt, là hình trắng non.

Sau khi biết cách nhận biết cha đẻ của hài tử, Lăng Vu Đề bỗng nhiên tỉnh ngộ thì đồng thời cô cũng cảm thấy thế giới này rất kỳ diệu!

Sau khi nhiều lần căn dặn Đào Tiểu Thương đừng tiếp tục viết thư cho cô, Lăng Vu Đề mới rời khỏi Đào phủ --

Từ khi đêm hôm ấy, Diệp Thần Lạc phác gục biến thành cô phản công... Sau đó Lăng Vu Đề cũng hỏi Diệp Thần Lạc sao to gan dám đến phác gục cô như vậy?

Đáp án khiến cho cô có chút dở khóc dở cười, trong lòng không biết là nên cảm tạ nhà đầu thú Đào Tiểu Thương kia hay là nên mắng nàng ấy "dạy hư" tiểu Lạc Lạc nhu nhược mạnh đây!

Vì để cho Diệp Thần Lạc một danh phận nên có, Lăng Vu Đề không thể không tạm dừng kế hoạch du lịch!

Băng tuyết hòa tan, vạn vật thức tỉnh, khắp nơi tràn ngập sinh cơ!

Khi xuân về hoa nở, Phi Nguyệt quán nghênh đón một buổi hôn lễ long trọng!

Ngay buổi hôn lễ, toàn bộ phổ Vĩ Ương đều ngập trong sắc đỏ, Lăng Vu Đề cho Diệp Thần Lạc một buổi hôn lễ mười dặm hồng trang.

Chủ hôn là đương kim nữ hoàng bệ hạ, người tới tham gia hôn lễ chính là vương công đại thần, thủ phủ anh hào... Hầu như tất cả những nhân vật lớn đều đến tham dự hôn lễ của bà chủ của tiểu quan quán cùng với một nam tử vô danh!

Ồ, không thể nói là người vô danh! Ngay trước hôn lễ một tháng, nữ hoàng bệ hạ đã nhận hân làm nghĩa đệ, phong làm quận vương! Mà thành chủ thành Vân Lộc bị nữ hoàng bãi miễn còn dẫn theo cả nhà chạy tới nhận thân, nói hân là con trai thất lạc của bà ta, có điều quận vương kia không nhận bà ta.

Thành chủ thành Vân Lộc tiền nhiệm trở thành chuyện cười, cuối cùng bị Lăng lão bản sai người đánh đuổi.

Bóng đêm dần buông, tân khách dần tan.

Tầng năm Phi Nguyệt quán --

Nhiệt liệt tiễn miền qua đi, Lăng Vu Đề chống cùi chò nằm lý ở trên giường, nhìn Diệp Thần Lạc: "Tiểu Lạc, đệ biết vì sao ta lại nói với người khác rằng đệ là nam nhân của ta mà không phải nam sùng hay không?"

Diệp Thần Lạc mặt mày vẫn ửng đỏ, ánh mắt có chút mê ly, trong đó như được che phủ bởi một tầng hơi nước khiến người xem say mê.

Hân lắc đầu, đây là điều hân đã sớm muốn hỏi: "Không biết, tại sao?"

"Bởi vì, đệ chính là nam nhân duy nhất của ta!"

Môi hồng khẽ nhếch, hân biết Lăng Vu Đề đối xử tốt với hân, thậm chí vì hân đi cầu nữ hoàng cho hân một phong hào, còn cười hân làm chính phu.

Từ lúc hân biết mình thích Lăng Vu Đề thì hân cũng đã làm tốt chuẩn bị tâm lý chia sẻ Lăng Vu Đề cùng nam nhân khác.

Nhưng Lăng Vu Đề lại nói, hân là duy nhất...

"Đưa ngọc, đệ khóc cái gì?"

Lăng Vu Đề gơ tay lau đi hân khôe mắt nước mắt, Diệp Thần Lạc mới biết nguyên lai hân khóc.

Nín khóc mỉm cười, Diệp Thần Lạc đưa tay ôm Lăng Vu Đề vào trong lồng ngực: "Ta vui lắm! Vui vô cùng!"

Lăng Vu Đề cười cười, vừa muốn nói thêm câu "Đưa ngọc" nữa thì tiếng nói Diệp Thần Lạc lại vang lên bên tai: "Tiểu Vu tỷ tỷ..."

"Hà?"

"Ta yêu tỷ, rất yêu tỷ!"

"Ta cũng yêu đệ ~~ "

- - -

Thời điểm Tịch Từ Thu tỉnh lại từ trong khoảng dinh dưỡng, anh cũng không có lập tức dậy. Sắc mặt anh như thường nhưng đáy mắt lại là một mảnh phức tạp.

Sau khi sóng điện não rời khỏi nguyên thân ở thế giới tiểu thuyết, tuy không có giữ lại tình cảm của thế giới kia nhưng ký ức vẫn tồn tại.

Nguyên thân ở thế giới tiểu thuyết trước đó, ngay lúc bắt đầu anh đã không muốn đi vào. Nhưng thế giới kia chỉ có một nam phụ nên thay nguyên thân nhất định sẽ khiến Lăng Vu Đề sinh lòng nghi ngờ! Không đi, vừa nghĩ tới việc Lăng Vu Đề phải đi công lược người khác, anh lại không vui!

Bởi vậy coi như vô cùng không thích tính cách của nguyên thân, Tịch Từ Thu cũng cắn răng đi vào.

Tính cách không giống nhau, cuộc đời cũng khác nhau. Anh cũng đã được thấy một mặt khác của Lăng Vu Đề.

Tuy cảm giác cũng không tệ lắm, thế nhưng ngoại trừ ở ở trước mặt Lăng Vu Đề, anh cũng không thích người khác coi anh thành người như Diệp Thần Lạc chút nào!

Hạ Luân cũng tất mần hình ngay trước khi Tịch Từ Thu trở về, thấy Tịch Từ Thu chậm chạp không rời khỏi dinh dưỡng, anh có chút bận tâm tới xem.

Mới vừa đi tới bên cạnh khoang dinh dưỡng, Tịch Từ Thu đã đi ra.

Anh nhàn nhạt nhìn Hạ Luân, không nói gì.

Hạ Luân cảm thấy bản thân không chỗ che thân dưới ánh mắt của hội trưởng đại nhân. Ánh mắt anh lóe lên một cái, âm thầm tự nói với mình rằng hội trưởng đại nhân tuyệt đối sẽ không biết được rồi mới nhếch môi cười với Tịch Từ Thu cười: "Ha ha ~ hội trưởng..."

"Cậu làm việc gì có lỗi với tôi?" Tịch Từ Thu ngắt lời Hạ Luân, trực tiếp nhàn nhạt hỏi anh một câu.

Hạ Luân sững sờ, lập tức xua tay phủ nhận liên hồi: "A?! Không không không... Không có!"

Tuy Hạ Luân phủ nhận nhưng Tịch Từ Thu lại tin tưởng trực giác của mình hơn. Anh nhấc chân đi ra, nhàn nhạt nhìn Hạ Luân một chút, sau đó tới phòng thay quần áo.

Mãi đến khi không thấy Tịch Từ Thu nữa, Hạ Luân mới gờ tay vỗ về trái tim nhỏ: "Quá đáng sợ quá đáng sợ! Vẫn là hội trưởng đại nhân nhu nhược mạnh đáng yêu hơn nhiều ~ "

Anh xoay người trở lại bàn thao tác, nhìn bộ thiết bị thuộc về Lăng Vu Đề --

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Thế giới 11 - Công lược thiên sư bắt quỷ (01)

Edit: Aya Shinta

Chuyện đầu tiên Lăng Vu Đề làm sau khi trở về chính là kiểm tra giá trị số liệu cá nhân của mình.

Độ hoàn thiện số liệu cá nhân của kế hoạch [Hệ thống thành người]:

Tên thí nghiệm giả: Lăng Vu Đề

Xương cốt: 47/100

Gân mạch: 47/100

Máu thịt: 47/100

Nội tạng: 47/100

Ngũ quan: 47/100

Da dẻ: 47/100

Lông tóc: 40/100

Móng tay: 40/100

Kỹ năng đặc thù: Dị năng hệ thủy cấp bốn, dị năng thôi miên.

Chú ý: Kỹ năng đặc thù đạt được ở một thế giới nhiệm vụ ở mức nào thì chỉ có thể lựa chọn dùng ở mức đó!

Sở trường: Trù nghệ, thuật trung y.

Khen thưởng: (Khởi động một lần nữa: Có nghĩa là khi xác định nhiệm vụ không thể hoàn thành, có thể làm lại lần nữa)×1

Tầm mắt rơi vào trên ngực sở trường, Lăng Vu Đề cảm thấy thiếu thiếu chun chút gì đó? Chớp đôi mắt, hồi lâu sau cô mới nhớ là thiếu thiếu đó là cái gì!

Liên hệ với Hiệp hội Vị diện, Lăng Vu Đề đi thẳng vào vấn đề: "Thế giới trước nguyên thân là cao thủ võ công, tại sao tôi không có kế thừa võ công của nàng ấy vậy?"

Hạ Luân mở ra hệ thống biến thành ra trước, sau đó mới mở miệng trả lời Lăng Vu Đề: "Trù nghệ cùng trung y thuật đều là tự cô khổ luyện, tự cô học được nên mới thêm vào mục sở trường cá nhân của cô. Nhưng thế giới trước cô cũng không có khổ luyện võ công của nguyên thân, nên đương nhiên cũng không có kế thừa võ công của nguyên thân!"

Lăng Vu Đề... Sao không nói sớm [Khinh thường]...

Hạ Luân... Có không hỏi sớm [Nhún vai]...

Sau khi ngắt liên lạc, Lăng Vu Đề cũng không có ở lại trong hệ thống bao lâu, trực tiếp đi vào thế giới nhiệm vụ kế tiếp ——

Lăng Vu Đề đã thành thói quen xem xét hoàn cảnh chung quanh khi tỉnh lại, nhìn thấy mình lúc này đang đứng trên con đường cái tấp nập người qua lại thì hơi ngẩn người một tẹo. Sau đó cô lập tức phục hồi tinh thần lại, nói không chừng nguyên thân đang đi dạo phố đây!

Trông thấy trang phục của mấy người đang đi lại trên đường, lần này chắc là cổ đại.

Ừ, cũng không biết nguyên thân lần này có thân phận là gì, tìm chỗ vắng người tiếp thu nội dung võ kịch cùng ký ức trước rồi lại nói!

Ngắm nhìn bốn phía, đứng dip thấy có con ngõ nhỏ cách đó không xa. Ừ, trong ngõ hẻm ít người! Vừa nhắc chân chuẩn bị đi về ngõ kia, một nữ nhân hai mươi, ba mươi tuổi mặc trang phục phụ nhân trực tiếp xuyên qua lưng cô rồi đi thẳng tấp về phía trước!

Đúng, là xuyên qua! Lăng Vu Đề trợn mắt lên nhìn bóng lưng phụ nhân, sao... sao làm thế được? Không.. đáng lý là...

Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn thân thể mình, đến lúc này mới nhìn rõ là thân thể cô nửa trong suốt! Giơ tay lên, xuyên thấu qua mu bàn tay, cô còn có thể nhìn thấy đá xanh trên nền đất...

Mẹ kiếp! Ai nói cho cô biết đây rốt cuộc chuyện gì!? Có ngáng đầu nhìn người đi trên đường, hình như những người kia không nhìn thấy cô.

Vừa vận có một nam tử trẻ tuổi đi sát qua bên vai cô, Lăng Vu Đề quát to một tiếng: "Này!"

Hình như thanh niên trẻ tuổi kia hoàn toàn không nghe thấy tiếng cô gọi, vẫn cười nói chuyện với đồng bạn.

Ừc ——

Lăng Vu Đề nuốt ngụm nước bọt, không... có nào có nước bọt đâu! Có bây giờ giống như thực thể giả lập, cảm giác gì cũng không có! À, ngoại trừ tâm trạng cô bây giờ đặc biệt khó chịu!

Cũng không cần tìm ngõ nhỏ nữa, dù sao giờ đây người khác không nhìn thấy cô không nghe thấy cô!

Liên lạc với Hiệp hội Vị diện, cô còn chưa nói chuyện thì bên kia cũng đã mở miệng trước.

"Trong thế giới nhiệm vụ này không có tìm được nguyên thân phù hợp với cô, thế nhưng bởi vì cô đã bị đưa tới nên nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ rồi mới có thể rời khỏi thế giới nhiệm vụ. Bởi vậy tôi có sửa lại thực thể giả lập của cô một chút."

Lăng Vu Đề: "Tôi..."

"Hình dạng hiện tại của cô vẫn thực thể giả lập trước đó, cao một mét sáu mươi lăm. Để tiện cho việc công việc nam phụ, tôi có thể cho cô một vài ngón tay vàng để cô hoàn thành nhiệm vụ rồi đi thế giới này. Được rồi vậy đi, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ!"

Lăng Vu Đề: "Tôi..."

Toàn bộ quá trình, ngoại trừ hai chữ "tôi" thì Lăng Vu Đề chẳng nói thêm được miếng nào. Nhấn nhin xác động muốn chửi má nó, Lăng Vu Đề quyết định tiếp thu nội dung võ kịch cùng... À, cô quên mất, lần này không có nguyên thân nên không có ký ức để tiếp thu. [Khinh thường]

Nhìn chung quanh một chút, tuy người khác không nhìn thấy cô, nhưng cô không quen với việc tiếp thu nội dung võ kịch ở chốn đông người.

Cô vẫn nên đi vào trong con hẻm đã dự định trước đó, bay bay... Nói thì nói đây là thực thể giả lập của cô, nhưng cô không chi cao hơn, đôi cánh nhỏ đáng yêu cũng mất tiêu! Chân không chạm đất nên chỉ đành bay, không vui ——

Chờ Tịch Từ Thu xử lý công vụ xong, trở lại phòng thiết bị, Lăng Vu Đề đã đi tới thế giới tiếp theo.

"Chuyện gì xảy ra?!"

Nhìn thấy thân phận của Lăng Vu Đề, Tịch Từ Thu khẽ nhún mày.

"Là thế này, bởi vì ở thế giới kia không có tìm được nguyên thân phù hợp cho nên mới trực tiếp sắp xếp thực thể giả lập của 0051 qua..."

"Không có ký thể, cậu còn muốn truyền tống?" Tịch Từ Thu đứng thẳng người, cứ việc anh chỉ ăn mặc quần áo vô khuôn màu trắng rộng nhưng vẫn không giảm được sự lạnh lẽo thô bạo ăn từ trong xương của anh.

Hạ Luân rụt cổ một cái, hội trường áp suất thấp, anh hơi sợ~

"Không phải... Nhiệm vụ lần này truyền tống ngẫu nhiên... Thế nên..." Anh cũng không còn cách nào.

Hạ Luân dám nói lần này anh lười biếng nên để Lăng Vu Đề ngẫu nhiên đi tới một thế giới nhiệm vụ sao? Anh dám sao?!

Không dám đâu!

Nếu như nói thế, hội trưởng đại nhân sẽ trực tiếp xé toạc anh ra luôn đúng chứ?

Tịch Từ Thu lạnh lùng nhìn Hạ Luân, trên phương diện thiết kế thì Hạ Luân đúng là thiên tài, nhưng ở những phương diện khác, Hạ Luân khiến anh rất đau đầu!

Nếu như không phải thấy thí nghiệm còn phải tiếp tục, Tịch Từ Thu thật sự muốn quăng Hạ Luân vào phòng thao luyện!

Kiểm tra nội dung vở kịch và sơ lược về thế giới Lăng Vu Đề đi đến, Tịch Từ Thu chọn một nam phụ có tính cách gần tương tự với anh, mà Lăng Vu Đề cũng dễ công lược.

Chọn lựa xong, Tịch Từ Thu trực tiếp nằm vào khoang dinh dưỡng ——

Tiếp thu xong nội dung vở kịch sau khi, Lăng Vu Đề vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng trời nổi ở trong ngò hẻm.

Một hồi lâu sau, cô mới mở toàn bộ ngón tay vàng Hiệp hội Vị diện cho cô ra: Một đôi Quý nhân cùng khả năng một ngày có thể thực thể hóa trong ba tiếng, sau khi thực thể hóa thì người khác cũng có thể nhìn thấy cô.

Nếu như không muốn người khác nhìn thấy cô, cũng có thể lựa chọn không hiện thân.

Hiệp hội Vị diện còn cho cô một ngón tay vàng, chính là cô có thể chạm được đồ vật! Nói cách khác, mỗi ngày ba bữa vẫn có thể ăn! Tuy rằng sẽ không đói bụng nhưng cô đã quen làm người, không ăn cơm, cô đúng là không chịu nổi!

Nam phụ cần công lược lần này không phải người bình thường, là thiên sư bất quý đấy! Hơn nữa còn là một thiên sư bất quý rất lợi hại nữa! Thật sự không bình thường ~

Không biết sau khi nam phụ gặp cô, có coi cô thành quý hồn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 314: Công lược thiên sư bất quý (02)

Edit: Aya Shinta

Dù đáng về này của cô gần giống như quý hồn, nam phụ nắm giữ quý nhân trời sinh cũng có thể nhìn thấy bộ dạng chưa thực thể của cô.

Nhưng, cô cũng có chỗ rất khác so với quý hồn. đó chính là cô không có quý khí, cũng không sợ mấy bữa chú thu quý gì đấy!

Ừ, xem ra lần này Hiệp hội Vị diện vẫn rất hào phóng, vậy mà cho cô đến ba ngón tay vàng...

Vẫn chưa có biểu dương xong, Hiệp hội Vị diện đột nhiên tìm năng.

"Này..."

"Quên nói cho cô, ngón tay vàng cũng không phải cho không, một ngón tay vàng chính là mười điểm số liệu, cho cô ba cái cũng chính là ba mươi điểm, tôi sẽ khấu trừ."

Nói xong, cũng không thêm chờ Lăng Vu Đề tỏ vẻ gì, Hạ Luân đã trực tiếp ngắt kết nối trò chuyện. Giơ tay lau mồ hôi trên mặt, anh quay đầu liếc mắt nhìn khoang dinh dưỡng.

Hừ hừ ~ hội trưởng bắt nạt mình, mình bắt nạt 0051 là được rồi ~

Ừ ~ tâm lý lập tức cân bằng ~~

Lăng Vu Đề:... Tui... Nhịn!

Hung hãn nhắm mắt rồi lại mở ra, Lăng Vu Đề đã nhận mệnh. Coi như Hiệp hội Vị diện nói cho cô rằng mấy ngón tay vàng này cần có điểm số liệu từ trước thì cô cũng muốn dùng.

Bởi vì cô cần mà!

Không có mấy cái này, việc công lược nam phụ sẽ rất khó khăn!

Sau khi mở ngón tay vàng ra, cô vẫn luôn ở trạng thái trời nổi rồi cụ rơi xuống đất. Đứng lên, Lăng Vu Đề quyết định đầu tiên phải hóa bị phản làm ham muốn ăn uống! Tới từ lâu ăn đồ miễn phí nào ——

Kỳ thực không có nguyên thân cũng có lợi. Cô có thể đụng chạm đến đồ vật nhưng trừ phi là cô chủ động, bằng không những thứ đó không thể đụng được cô.

Chạm rãi đi trên con đường tấp nập người qua lại, cô cũng không biết bây giờ mình đang ở thành thị nào đây? Hiện tại nội dung vở kịch đã tiến triển tới đâu rồi? Nam chủ cùng nữ chủ có tình cờ gặp gỡ không? Rất nhiều vấn đề cô cũng không biết.

Có điều Lăng Vu Đề không vội, chuyện gì cũng chờ cô ăn rồi nói sau đi!

Tìm một từ lâu bày trí khá tốt, mùi thơm ngào ngạt bay ra bốn phía.

Vào lúc này chắc đang là buổi trưa nên lâu ngồi đầy người. Nhìn khắp nơi, nhìn thấy một hầu bàn bụng khay đồ ăn đi ra từ một cánh cửa.

Lăng Vu Đề biết đẳng sau đó chính là nhà bếp, cô vừa nhắc chân chuẩn bị vào bếp thì bỗng cau mày ngừng lại.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy có một ánh mắt rơi vào trên người mình.

Kỳ quái, rõ ràng người bình thường không nhìn thấy cô, quý hồn không giống với cô, ban ngày không thể đi ra ngoài.

Theo trực giác mà nhìn sang, một nữ tử từ mặt bùng ra sữa, thoát nhìn tầm mười bảy mười tám tuổi, phục trang gọn gàng đang nhìn cô chăm chăm không ngừng.

Chóp chóp mắt, Lăng Vu Đề đi qua trái mấy bước, rồi lại qua phải mấy bước, lại té qua trái một vài bước... Lâm bốn, năm lần tuần hoàn thì Lăng Vu Đề ngừng lại.

Bây giờ cô đã xác định, cô bé kia thật sự có thể nhìn thấy cô. Bởi vì ban này khi cô làm những động tác đó, ánh mắt của cô bé vẫn theo cô qua trái qua phải.

Trên thế giới này, người có thể nhìn thấy quý hồn cũng không nhiều. Trong kịch tình có nhắc đến rằng, ngoại trừ nam phụ thiên sư có cần công lược có quý nhân trời sinh thì còn có một người có quý nhân.

Vậy chính là nữ chủ đại nhân Mạnh Hân Đồng!

Có thể là quý nhân của cô, cũng có thể là loại cảm giác nhạy bén với nữ chủ, Lăng Vu Đề cảm thấy cô bé kia vô cùng có khả năng chính là nữ chủ!

Cô nhắc chân đi từng bước từng bước về phía nữ chủ, sau đó ngồi vào chỗ trống đối diện nàng: "Này, cô có thể nhìn thấy ta." Đây không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Nữ tử gạt đầu, đôi mắt của nàng rất sáng còn hàm chứa ý cười: "Ừm, ta có thể nhìn thấy tỷ đó!"

Hai đại nam nhân ngồi bàn ghép chung với nàng thấy nàng đang nói chuyện với không khí, quái lạ nhìn một cái, thế rồi vô cùng ăn ý đứng dậy rời đi.

Bàn vuông chỉ còn lại Lăng Vu Đề cùng cô bé này.

"Cô tên là gì?" Lăng Vu Đề hỏi, cô muốn xác định xem cô bé này có phải nữ chủ hay không.

"Ta tên Mạnh Hân Đồng, còn tí?" Mạnh Hân Đồng hai tay chống cằm, nếu như thân thể người đối diện không phải có chút trong suốt, nàng đã suốt cho rằng nàng nhìn thấy không phải quý hồn mà là người!

Quả nhiên, quả nhiên là nữ chủ ~

Rất tốt! Gặp phải nữ chủ, như vậy muốn tìm được nam phụ cũng không khó chút nào!

"Ta tên Lăng Vu Đề."

"Tỷ thật xinh đẹp!" Mạnh Hân Đồng than thở tự đáy lòng.

"Cảm ơn, cô cũng rất đáng yêu!" Cô biết thực thể giả lập của mình có hình dạng rất ưa nhìn, có điều cô đi tới nhiều thế giới như vậy, hầu như về ngoài cửa mấy nguyên thân trong các thế giới đó đều không thua so với thực thể giả lập.

Mạnh Hân Đồng cười ngại ngùng, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ. Sau đó nàng nhìn Lăng Vu Đề mà cảm thấy đáng tiếc, một người xinh đẹp như vậy lại chết rồi!

Mạnh Hân Đồng cũng là một cô nương đơn thuần, khiến người ta nhìn thấu rất dễ dàng.

Lơ lơ tiếc tiếc trong mắt Mạnh Hân Đồng, Lăng Vu Đề cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn còn chưa có động tĩnh: "Ai ~ nhiều món thế này, chúng ta cùng ăn đi?"

"Được đó!" Mạnh Hân Đồng đặc biệt thoải mái đáp ứng.

Lăng Vu Đề cũng không khách khí, trực tiếp đưa tay đi lấy đôi đũa.

Chiếc đũa vừa cầm đến tay, vẫn còn chưa gấp được món nào. Người trong đại sảnh vốn đã ngỡ vì trông thấy Mạnh Hân Đồng nói chuyện với không khí, bây giờ lại nhìn thấy đôi đũa bay lơ lửng ——

Tất cả đều rít gào chạy ra tứ lâu, ngay cả hầu bàn cũng chạy té khói.

Lăng Vu Đề và Mạnh Hân Đồng cùng ngăn người một tẹo, Lăng Vu Đề nhún vai như không có chuyện gì xảy ra mà kẹp đồ ăn.

Mạnh Hân Đồng nhìn Lăng Vu Đề, cẩn thận từng li từng tí: "Chúng ta dọa người ta... Bằng không chuyển sang nơi khác ăn đi?"

"Không cần đổi, vừa này đã dọa mấy người kia đi rồi, vậy thì ăn xong rồi đi. Coi như thay đổi chỗ ăn nhưng cũng sẽ dọa đến những người khác." Lăng Vu Đề vừa ăn, vừa chậm rãi không bận tâm mà phán.

Thực ra cô có thể thực thể hóa, như vậy không cần phải dọa đến người khác.

Nhưng cô bị trừ ba mươi điểm số liệu, cô không vui, không vui!

Mạnh Hân Đồng ồ một tiếng, xem Lăng Vu Đề ăn ngon lành như vậy nên nàng cũng cầm lấy đũa gấp đồ ăn.

"A không đúng! Tỷ là quý, làm sao có thể ăn đồ vào trong bụng?" Mấy quý hôn kia coi như có ăn uống nhưng mấy thứ đồ ăn đó cũng không có voi bót đi.

Nhưng đồ ăn trên bàn đang lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được mà ít dần đi!

Tới bây giờ nàng mới phản ứng được, mình không có nhìn thấy quý khí ở trên người Lăng Vu Đề.

Đây là sao?

"Đến cùng tỷ có phải quý không?" Mạnh Hân Đồng có chút không chắc chắn hỏi Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề nhìn Mạnh Hân Đồng một chút, để đũa xuống: "Ta không phải quý, cũng không phải người."

"Vậy tỷ là thần tiên?"

Lăng Vu Đề:... Thần tiên còn ăn khói lửa nhân gian?!

"Cô thấy ta giống không?" Lăng Vu Đề nhếch môi cười.

Bị nụ cười của Lăng Vu Đề làm cho lóe mắt, Mạnh Hân Đồng ngây ngốc gật đầu: "Giống."

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 315: Công lược thiên sư bắt quỷ (03)

Edit: Aya Shinta

Phụ_t ——

Lăng Vu Đề vui mừng là mình không có uống nước, bằng không còn có thể phun một miệng nước ra ngoài.

Nữ chủ này... sao dễ thương quá thế?!

Mạnh Hân Đồng: "Mà tỷ là thần tiên gì? Cai quản cái gì?"

Lăng Vu Đề: Nữ chủ, cô còn hăng hái quá nữa nhĩ?!

Mạnh Hân Đồng: "Tỷ đến thế gian bao lâu rồi? Tới làm chi?"

Lăng Vu Đề: Tui...

Mạnh Hân Đồng: "Bolo bala ——"

Lăng Vu Đề:...

Tua tới nửa giờ sau...

"Tại sao tỷ không nói gì? Không thích nói chuyện khi đang ăn cơm à?"

Lăng Vu Đề thực sự không nhìn được mà nhờ một câu: "Cò thật sự rất phù hợp!" Rất phù hợp với giới thiệu theo như nội dung vở kịch! Tuy tình huống cô cũng là rất ồn ào, thế nhưng Lăng Vu Đề tuyệt đối sẽ không tin rằng lúc mình ồn ào cũng đáng ghét như thế!

Xem ra, sau này cô phải cố gắng khắc chế một chút mới được, không thể như nữ chủ!

"Hả? Phù hợp cái gì?" Mạnh Hân Đồng bị Lăng Vu Đề đột nhiên mở miệng phán một câu làm cho bối rối một lúc, nghe không hiểu.

"Không có gì." Lăng Vu Đề để đũa xuống, sau đó đứng lên: "Cảm ơn cô đã mời khách, ta đi trước."

"Này..." Mạnh Hân Đồng đi theo, vừa muốn nói "Nếu không tỷ đi cùng với ta được chứ?" thì Lăng Vu Đề đột nhiên quay đầu nhìn lại nàng: "Đúng rồi, ta không phải thần tiên." Nói xong, cô trực tiếp chạy đi.

"Không phải thần tiên? Cũng không phải quý không phải người? Vậy rốt cuộc là cái gì?" Sau khi lăm bằm lâu bâu một câu, Mạnh Hân Đồng đặt tiêm cơm lên bàn, lắc đầu một cái rồi đi.

Sau khi Lăng Vu Đề rời khỏi tứ lâu, cô vào một con ngõ không người trước rồi thực thể hóa, đi ra ngoài.

May là Hạ Luân có mang nào nên trang phục trên người cô là y phục ở thế giới này, tóc cũng được buộc thành một kiểu đơn giản thuận tiện.

"Bà ơi, con muốn hỏi một chút, cửa thành đi về phía nào?" Cô tìm được một bà lão có khuôn mặt khá là phúc hậu hiền lành ở trên đường lớn, hỏi đường bà một chút.

Bà lão thấy cô nương hỏi đường dung mạo xinh đẹp, cười ngọt ngào trong lòng rất có thiện cảm. Bà cười chỉ đường cho cô: "Đi ra con đường này, quẹo qua trái rồi đi thẳng là đến."

Nhìn phương hướng bà lão chỉ, Lăng Vu Đề gật gù: "Cảm ơn bà!"

Biết được làm thế nào để ra khỏi thành nên Lăng Vu Đề trở lại trong ngõ hẻm hư hóa thân thể. Không có thực thể vẫn rất tốt, chí ít khi cô một môi thì có thể bay, hơn nữa còn rất nhanh!

Đúng lúc có một con ngựa bay qua bên người cô, phương hướng chính là cửa thành.

Cong môi nở nụ cười, Lăng Vu Đề tăng tốc đuổi theo.

Ngựa phi đến cửa thành thì Lăng Vu Đề cũng bay đến đó. Lăng Vu Đề rất hài lòng với tốc độ của mình!

Cô chưa từng gặp đối tượng công lược, cũng không biết dung mạo hần ra sao.

Cũng may cô biết vị trí đại khái của hần nên có thể trực tiếp đi tìm.

Ban này tuy Mạnh Hân Đồng nói huyền thần không ngừng, nói tới mức cô phiền muốn chết, có điều tại cô vẫn thu vào một vài tin tức hữu dụng.

Một bữa cơm, liên quan tới nội dung vở kịch đã tiến triển tới đâu, cô đã nắm được đại khái.

Cô biết tòa thành này chính là địa bàn của nam chủ: Ngự Kiểm sơn trang.

Sở dĩ tòa thành này sẽ trực tiếp lấy Ngự Kiểm sơn trang làm tên là bởi cho tới nay nơi này đều được Ngự Kiểm sơn trang che chở, nên mới phải trực tiếp đổi thành Ngự Kiểm sơn trang.

Người ở đây có việc lớn gì thì đều sẽ tới phủ Ngự Kiểm sơn trang tìm người xử lý.

Lăng Vu Đề còn biết lần này Mạnh Hân Đồng đến đây chính là phụng lệnh của sư phụ nàng, bắt quý ở phủ Ngự Kiểm sơn trang.

Lần này cũng chính là lần đầu nam nữ chủ tình cờ gặp gỡ, sau đó hai người vẫn luôn dằng dặc không rõ ——

Đứng ở cửa thành một lát rồi Lăng Vu Đề bay khỏi Ngự Kiểm sơn trang. Trong kịch tình có đề cập tới một câu liên quan đến nam phụ, chính là hần bắt quý ở một thôn cách Ngự Kiểm sơn trang không xa lắm.

Lần này, tốc độ của Lăng Vu Đề không nhanh, vẫn luôn chậm rãi bay. Cô cũng không vội, hiện tại là ban ngày nên mấy con yêu ma quỷ quái ít con nào có thể đi ra.

"Thôn xóm cách Ngự Kiểm sơn trang không xa", phạm vi này hơi rộng nên cô quyết định chờ đến tối, thôn nào có quý khí cùng oán khí thì cô đi đến thôn đó tìm.

Trời chiều ngả về tây, lúc này chắc là sáu giờ chấp tối vì thỉnh thoảng, cô có thể nhìn thấy các loại quý hồn bay ra.

Thực ra mấy quý hồn kia cũng không đáng sợ mấy, ngoại trừ chân không chạm đất, thân thể nửa trong suốt, sắc mặt tái xanh thì cũng chẳng khác người sống là bao.

Điều khiến Lăng Vu Đề cảm thấy vui vẻ chính là hình như mấy con quý hơi sợ cô! Về cơ bản thì khi tình cờ gặp cô, chúng đều sẽ đi đường vòng.

Sắc trời vàng cam dần chuyển thành màu lam đậm, mấy vì sao điểm sắc trên nền trời.

Lăng Vu Đề tìm vài thôn xóm có quý khí cùng oán khí, kết quả không có tìm được nam phụ!

Ngay lúc Lăng Vu Đề mất kiên trì, chuẩn bị trở về đi theo nữ chủ đề chờ nam phụ tự mình tìm tới cửa thì cô ngờ thấy cách đó không xa có một nam tử mặc cẩm bào trắng đi về phía mình.

Dù trời có tối nhưng cũng không ảnh hưởng đến thị lực của Lăng Vu Đề.

Nam tử rất cao, tuyệt đối cao trên một mét chín, vóc người rất tốt. Còn tướng mạo thì mặt mũi rất cương nghị, khí chất vừa nhìn thì đã thấy quang minh chính đại!

Tóc hần buộc cao, dùng một cây trâm đào không có bất kỳ hoa văn trang trí để cố định. Khắp toàn thân, ngoại trừ một miếng ngọc bội hình bát quái bên hông thì không còn trang sức nào khác.

Hần đi tay không, cũng không có cẩm bào quần áo gì đấy. Bước đi không nhanh không chậm, trong chốc lát đã rút ngắn khoảng cách giữa Lăng Vu Đề với hần.

Lăng Vu Đề đứng ở đó nhìn hần, nhìn hần chăm chăm.

Khi nam tử đi tới bên người Lăng Vu Đề, hần cũng không có dừng lại mà là đi thẳng, suột qua cô.

"Này, huynh đứng lại!" Lăng Vu Đề xoay người, giương giọng gọi.

Vừa rồi rõ ràng cô nhìn thấy ánh mắt của nam tử rơi vào trên người cô hai giây, cho nên cô vô cùng khẳng định rằng nam tử này có thể nhìn thấy cô!

Mặc áo trắng, cao trên một mét chín, bên hông còn đeo một ngọc bội bát quái, không phải vô cùng phù hợp với hình tượng nam phụ hay sao!

Rõ ràng là nam tử nghe thấy tiếng Lăng Vu Đề gọi nhưng vẫn không ngừng bước. Lăng Vu Đề cắn răng, trực tiếp tăng tốc nhẹ nhàng bay qua ——

"Không cho phép đi!" Lăng Vu Đề đứng trước mặt nam tử, vì cô bay nên có khoảng cách nhất định với mặt đất, có thể nhìn thẳng mặt nam tử kia.

Cúi đầu liếc nhìn cánh tay nửa trong suốt đang chặn ngực mình, nam tử hơi nhíu mày lại, sau một khắc, một lá bùa màu vàng bay thẳng lên mặt Lăng Vu Đề.

Tuy cô bắt mất gỡ bùa ra nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh.

Có thể nhìn thấy cô, còn có thể dùng bùa, không phải đối tượng cô cần công lược thì còn có thể là ai đây!

"Này, những thứ này không có tác dụng với ta!" Cô buồm cánh tay đang chặn trước người của nam tử ra, sau đó bay xa ra chút, hai tay vòng ngực, giương cằm tự tin.

"Cô là cái gì?" Nam tử mở miệng hỏi, giọng nói của hần rất có từ tính, hay cực kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 316: Công lược thiên sư bắt quỷ (04)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề lác lư người, sau đó lại bay vây quanh nam tử quay một vòng, cười híp mắt nhìn hần: "Huynh đoán xem!"

Nam tử mỉm môi, trực tiếp nhấc chân rồi đi.

"Ê —— huynh đừng đi!"

Nghe Lăng Vu Đề í ới, nam tử càng đi nhanh hơn, tựa hồ còn dùng khinh công.

Có điều Lăng Vu Đề cũng không chậm, cô dễ dàng đuổi theo nam tử: "Huynh chạy cái gì? Ta còn chưa nói hết mà!"

Lăng Vu Đề hai tay chống nạnh trừng nam tử: "Ta hỏi huynh, huynh có phải là Mạnh Phát Sinh?"

Mạnh Phát Sinh hơi ngẩn ra, "quý hồn" không có quý khí này có ý đến tìm hân?

"Phải."

Được câu trả lời khẳng định, sắc mặt Lăng Vu Đề chuyển từ âm u sang sáng sủa trong chớp mắt. Cô nhếch môi cười: "Quá tốt rồi!"

"Cô có việc?"

Lăng Vu Đề chớp chớp mắt, lắc đầu: "Ta không có việc gì." Còn lâu cô mới nói cho hân biết là cô đặc biệt đến tìm hân!

"Ta tên Lăng Vu Đề, rất hân hạnh được biết huynh!" Tự giới thiệu mình thì đồng thời, Lăng Vu Đề còn gio tay vỗ vai Mạnh Phát Sinh.

Không hề tổn sức mà vỗ vai được một người cao gần hai mét, cái cảm giác này thật không tệ!

Mạnh Phát Sinh hơi cau mày lại, ánh mắt lóe lên tia nghi hoặc không rõ.

Theo lý mà nói, quý hồn không có oán khí không thể đụng chạm đến thực thể, dù là đồ vật hay là người sống. Mà quý hồn có oán khí thường thường đều có khuôn mặt dữ tợn, cả người toả ra khí đen.

Nhưng "quý hồn" tự xưng Lăng Vu Đề, không có chút oán khí mà lại đụng vào thân thể của hân đến hai lần!

"Mạnh Phát Sinh, huynh muốn đi đâu? Ngự Kiếm sơn trang sao?"

"Tại sao cô biết ta?" Mạnh Phát Sinh không hề trả lời câu hỏi của Lăng Vu Đề, hỏi ngược một câu.

Lăng Vu Đề cười híp mắt nghiêng đầu, dí dõm trả lời: "Huynh đoán ~ "

Mạnh Phát Sinh...

Cảm thấy giữa hai người, à không, là giữa một người một sinh vật không rõ lai lịch chẳng có lời nào để nói với nhau nên Mạnh Phát Sinh dứt khoát cho rằng bản thân không nhìn thấy Lăng Vu Đề, trực tiếp nhấc chân rời đi.

Lần này Lăng Vu Đề cũng không ngăn cản hân, nhưng vẫn lấy tốc độ tương ứng đi theo bên người hân.

Cô cũng không nói lời nào, yên lặng đi theo bên cạnh Mạnh Phát Sinh, trong lòng lặng lẽ nghiên cứu nội dung vở kịch.

Mạnh Phát Sinh cho rằng chẳng được mấy chốc thì Lăng Vu Đề sẽ rời đi, nhưng hai người họ đã đi được một canh giờ mà Lăng Vu Đề vẫn không rời đi.

Hắn dừng bước lại, "quý hồn" bên người cũng dừng lại theo. Mạnh Phát Sinh nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt ẩn có tia tìm tòi nghiên cứu: "Cô theo ta làm chi?"

Làm chi? Công lược huynh đó!

Chớp chớp mắt: "Ta tè nhọt nên theo huynh, như vậy thì có người theo ta đó!"

Mạnh Phát Sinh là một thiên sư bất quý có nguyên tắc có đạo đức, thoạt nhìn thì con "quý hồn" không rõ có phải quý hồn hay không này đây cũng không xấu, cho nên hân sẽ không tùy tiện thu quý.

"Cô ở đâu? Ta đưa cô trở về."

Lăng Vu Đề ngẩn người, mặc dù biết nam phụ thiện lương thể nhưng lại không ngờ rằng, hân thiện lương đến mức đồng ý đưa một con quý Hồn về nhà!

"Ồ... Ta không biết nhà mình ở nơi nào. Trên thực tế, ngoại trừ việc biết mình tên là Lăng Vu Đề thì ta không còn biết gì nữa." Con người chuyển động, cô tìm được một lý do vô cùng tuyệt diệu.

"Vậy làm sao cô biết tên của ta?" Mạnh Phát Sinh hỏi.

"Hôm, hôm nay ta gặp được một nữ tử tên là Mạnh Hân Đồng ở Ngự Kiếm sơn trang. Nàng có thể nhìn thấy ta nên ta hân huyền với nàng ấy một lúc. Là nàng nói cho ta, sư huynh của nàng tên là Mạnh Phát Sinh."

"Vậy sao cô biết ta chính là Mạnh Phát Sinh?"

Chao ôi ~ đầu óc còn rất linh hoạt, cô vừa dứt lời mà câu hỏi tiếp theo đã tung ra rồi.

"Ta đoán đó!" Câu này tuyệt đối là nói thật!

Mạnh Phát Sinh lại hỏi Lăng Vu Đề mấy câu, Lăng Vu Đề cũng trả lời dửng dưng.

Dừng một chút, Mạnh Phát Sinh mới đi về phía trước: "Vậy có hãy đi cùng." Dù sao một con không nhớ được gì, ngay cả bản thân là cái gì cũng không nhớ thì rất đáng thương.

Chờ hân trở về, tìm sư phụ xem coi năng ta rốt cuộc là cái gì thì được rồi.

Lăng Vu Đề cũng không biết suy nghĩ trong lòng Mạnh Phát Sinh, lúc này cô rất vui!

Mạnh Phát Sinh không chỉ có để cho cô ở lại bên cạnh hân, trả lại thêm mười điểm hảo cảm!

Theo Mạnh Phát Sinh đi thêm một đoạn đường, Mạnh Phát Sinh dừng bước: "Tim thôn xóm tá túc." Đã vào đêm, cổng lớn của Ngự Kiếm sớm đã đóng.

Tim thôn xóm tá túc? À ~ hóa ra cô tìm vài cái thôn mà không tìm được Mạnh Phát Sinh là vì cô đến sớm.

Gật đầu: "Được!"

Mạnh Phát Sinh cũng không có tùy tiện tìm, hân đứng tại chỗ nhìn về phía xa, thôn nào có oán khí dày đặc nhất thì hân đi đến nơi đó.

Ngoài việc tá túc thì đồng thời còn có thể tiện tay thanh trừ oán khí ở đó.

"Đi thôi." Sau khi chọn được nơi dừng chân, Mạnh Phát Sinh chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi đi về phía trước.

Khi đi tới cửa thôn đã nhìn thấy ven đường có lập một tấm bia đá, bên trên viết "Thôn Nguyên".

Có lẽ là do thôn dân ngủ sớm nên sau khi Mạnh Phát Sinh cùng Lăng Vu Đề vào thôn, họ không nhìn thấy một bóng người.

Nhà nào nhà nấy cửa đóng then cài, cũng không có nhà nào thấp đèn.

"Phát Sinh, chúng ta tới đâu tá túc vậy? Nhà thôn trưởng?" Rõ ràng nơi này oán khí nồng nặc nhưng vào thôn rồi lại không nhìn thấy con quý nào cả.

Nghe nói, oán khí càng dày đặc, con quý kia càng lợi hại!

Cô hiểu kỳ nhìn chung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy ác quý chỉ có ở trong phim kinh dị! À ~ cũng không biết quý hồn bình thường sợ cô, vậy ác quý có sợ cô hay không đây?

Phát Sinh? Mạnh Phát Sinh nghiêng đầu nhìn Lăng Vu Đề một chút, nếu như hân nhớ không lầm thì hai người họ cũng mới quen không lâu đúng chứ? Gọi thân mật vậy làm gì?

Lăng Vu Đề chuyển mắt đi tìm ác quý nên cũng không thấy Mạnh Phát Sinh đưa mắt nhìn sang.

Hân mỉm môi, không trả lời Lăng Vu Đề mà có chủ đích đi về một hướng.

Bọn họ đi tới chỗ gần chân núi nhất trong thôn này, nơi đó chỉ có một gian nhà lá đơn sơ.

Mạnh Phát Sinh ngưng thần đứng lại, Lăng Vu Đề cũng ngừng theo. Gian nhà lá này, chính là nơi oán khí tàn ra.

Cô hơi sốt sáng nắm lấy cánh tay Mạnh Phát Sinh. Thấy ánh mắt của hắn, Lăng Vu Đề cười hi hi: "À thì, ta còn chưa từng thấy ác quý..." Trong phim kinh dị thì không tính!

"Buồng tay." Hắn không thích tiếp xúc da thịt với người khác, huống chi là Lăng Vu Đề không rõ lai lịch.

Bầu mỗi, Lăng Vu Đề vẫn ngoan ngoãn buông tay. Vừa muốn nói chuyện thì cô đã nghe thấy tiếng rên rì từ trong nhà lá truyền ra.

Tiếng nam nữ rên rì đan xen, ám muội đến cùng cực!

Lăng Vu Đề hơi đỏ mặt. Emma ~ cái quý gì mà lại có âm thanh dơ như thế?!

Cô nghiêng đầu nhìn qua Mạnh Phát Sinh, lại phát hiện hắn không có ngưng ngừng chút nào. Hắn cau mày, nghiêm túc nhìn nhà lá.

Sau một khắc, không biết từ chỗ nào mà hắn rút một thanh kiếm gỗ đào ra, cũng không dấn dò gì Lăng Vu Đề, trực tiếp nhấc chân đi về phía nhà lá.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 317: Công lược thiên sư bắt quỷ (05)

Edit: Aya Shinta

Tốc độ của Mạnh Phát Sinh rất nhanh, chỉ trong mấy hơi thở mà hắn cũng đã vào nhà lá. Lăng Vu Đề ngăn người một tí rồi cũng vội vã đi theo phía sau hắn.

Đến khi Lăng Vu Đề đi vào, còn chưa kịp phản ứng, Mạnh Phát Sinh đã giao tranh với ác quý.

Con ác quý kia có tốc độ dài đến mắt cá chân, uớt uớt dính nhớp, không có đẹp chút nào. Một người một quý tranh đấu với tốc độ nhanh đến chóng mặt nhưng cũng không khó để nhìn ra, con quý mặc hồng y rách nát là nữ.

Đột nhiên, ma nữ quay đầu lại nhìn Lăng Vu Đề một chút ——

Xung kích thị giác đến quá đột nhiên, Lăng Vu Đề bị dọa đến mức bay cũng không nổi nữa, trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất.

Mẹ kiếp ~ trước đây xem phim kinh dị thì biết ác quý trong đó là do người đóng vai nên cô không sợ. Hôm nay nhìn thấy mấy con quý hỗn bình thường không có oán khí, bề ngoài cũng gần giống con người nên cô cũng không sợ!

Nhưng con ác quý này, là ác quý thật! Không thấy Mạnh Phát Sinh cũng không thể lập tức thu phục hay sao?!

Sợ dĩ Lăng Vu Đề bị dọa sợ, chủ yếu là bởi vì ác quý quá xấu, trên mặt không có da, máu thịt chảy xuống ròng ròng, không chỉ có như vậy...

Lần đầu Lăng Vu Đề không vui vì thị lực của mình tốt như vậy, bởi vì cô nhìn thấy trên gương mặt đó có giới bộ màu trắng, còn đang ngo ngoáy, lúc thì thò ra miệng ác quý, lúc thì thụt vô lỗ mũi ác quý...

Ấu —— Một con quý, không thể giả dạng đẹp một chút được sao?

Nhìn thấy Lăng Vu Đề ghét bỏ buồn nôn, ác quý lập tức nổi giận. Nó cũng không thèm quan tâm Mạnh Phát Sinh, hét lớn một tiếng về hướng Lăng Vu Đề, bay vồ tới ——

Gió chợt nổi lên, cảm giác âm lạnh càng thêm mãnh liệt!

"A —— cứu mạng! Người dừng tay đây ——" Ngay một khắc khi ác quý nhào về phía cô, đầu óc Lăng Vu Đề trong nháy mắt coi như cháy máy, bởi vì cô nhìn thấy có không ít giới bộ từ trên mặt và trên tóc ác quý rớt loạt xoạt như mưa rào, quá buồn nôn!

Cho nên cô ngay ngốc quên cả chạy, cũng quên phản kích, nhắm mắt kêu cứu mạng.

"A ——" Tiếng gào thét này không phải của Lăng Vu Đề.

Ác quý không có đánh đến, Lăng Vu Đề mở mắt nhìn thì phát hiện cả người con ác quý kia đang bốc cháy, nó lăn lộn trong không trung. Điểm bắt nguồn của ngọn lửa là một lá bùa trên lưng nó.

Thấy Mạnh Phát Sinh ngăn được ác quý, Lăng Vu Đề thở ra một hơi thật dài.

Đương lúc Lăng Vu Đề cho rằng chẳng mấy chốc thì ác quý sẽ bị đốt thành tro, con ác quý vốn đang rít gào liên hồi đột nhiên bị ngọn lửa lớn nhấn chìm, lửa lại tắt ngấm trong nháy mắt.

Lăng Vu Đề chớp mắt, chưa kịp phản ứng đối với chuyện biến bất thành hình đó.

Vì ác quý bị lửa thiêu nên hồng y vốn đang có thể xem là y phục trên người đã bị thiêu rụi, tóc tai cũng vậy. Cả người bị thiêu cháy đen, còn toả ra cái mùi cháy khét lẹt cùng thối rửa buồn nôn!

Nó tàn nhẫn trừng cái kẻ cầm đầu Mạnh Phát Sinh vừa đốt nó xong: "Ta muốn giết ngươi ——" Tiếng nó khàn khàn khó nghe, khiến lỗ tai ngứa ngáy!

Mạnh Phát Sinh hừ lạnh một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay khẽ nâng lên, tay còn lại cầm lá bùa.

Một người một quý cùng ra tay, chỉ thấy Mạnh Phát Sinh vuốt lá bùa lên thân kiếm gỗ đào, kiếm gỗ đào hiện ra ánh hào quang đỏ rực.

Ác quý thấy Mạnh Phát Sinh cầm kiếm gỗ đào đánh tới, cánh tay đen gầy như cây khô dưới về một hướng. Thoát một cái, một nam tử trắng niên sắc mặt tái xanh, hơi thở yếu ớt lập tức bị năng ta hút vào trong tay.

Ác quý dùng nam tử trắng niên làm bùa đỡ đạn, kiếm gỗ đào vốn chỉ thiếu mười centimet là lập tức có thể đâm tới ác quý lại khựng lại. Kẻ hắn muốn giết chính là quý, không thể gây tổn thương đến người vô tội!

Thừa dịp Mạnh Phát Sinh dừng lại, ác quý phát tay, một đoàn khí đen bay thẳng vào lồng ngực Mạnh Phát Sinh ——

Lăng Vu Đề trợn mắt lên, con người co chặt lại. Cô biết nội dung vở kịch sẽ thay đổi vì có sự xuất hiện của cô.

Dù sao trong kịch tình không có giới thiệu tí mì về việc Mạnh Phát Sinh đối phó con ác quý này thế nào, cho nên cô cũng không thể biết trong kịch tình Mạnh Phát Sinh có bị ác quý tổn thương rồi mới thành công diệt trừ con ác quý này hay không?!

Không kịp do dự, thân người Lăng Vu Đề lóc lên, trực tiếp thay Mạnh Phát Sinh chặn đoàn khí đen kia lại.

Khí đen ập vào bụng Lăng Vu Đề khiến mặt mày cô vằn vẹo trong nháy mắt!

Lăng Vu Đề cũng coi nhện cảm giác đau muốn chết xuống, bất chấp dị năng hệ thủy có thể đối phó ác quý hay không, cô trực tiếp ngưng tụ một mũi tên nước vọt tới án đường ác quý ——

"A ——" Ác quý quăng nam tử trắng niên kia, ôm lấy cái đầu bị bắn chỉ còn dư lại một nửa mà rít gào. Óc nhót máu đen máu đỏ từ chỗ không có xương sọ chảy ra...

"Nhanh diệt nó!" Lăng Vu Đề ôm bụng quát với Mạnh Phát Sinh đang đứng đằng sau cô.

Mạnh Phát Sinh ừm người trong nháy mắt, hắn không ngờ rằng ở một khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, vậy mà Lăng Vu Đề lại chần thay hắn.

Tuy đòn đó sẽ không lấy mạng hắn được thế nhưng hắn cũng sẽ bị thương nặng, đến lúc đó muốn thu phục ác quý này thì có chút khó khăn!

Hắn không ngờ con ác quý này lại lợi hại như vậy, ngay cả hắn cũng suýt nữa bị thương.

Nghe thấy tiếng Lăng Vu Đề, Mạnh Phát Sinh lập tức cầm kiếm gỗ đào đâm tới ác quý ——

"Oánh oánh oánh ——" Sau vài tiếng nổ, thân thể ác quý đã chia năm xẻ bảy.

Mạnh Phát Sinh lại lấy một lá bùa đánh về phía ác quỷ, lá bùa to lên trong nháy mắt, sau đó bao trùm toàn bộ tàn chi của ác quỷ.

Lá bùa lóe sáng rồi biến thành một quả cầu bùa vàng nho nhỏ bay trở lại trong tay Mạnh Phát Sinh. Bỏ quả cầu nhỏ vào một cái hồ lỗ được khắc bằng bạch ngọc rồi, Mạnh Phát Sinh mới đến xem Lăng Vu Đề đang ngồi gập xuống đất ôm bụng.

"Cô không sao chứ?" Mạnh Phát Sinh lấy một tờ phù chữa trị đánh tới trên bụng Lăng Vu Đề, sau đó...

"Mấy lá bùa này, dù tốt hay xấu đều không có tác dụng đối với ta." Lăng Vu Đề cau mày, không ngờ khi đen kìa đánh lên trên người lại đau như vậy!

Có điều bởi vì vậy, Mạnh Phát Sinh lại tăng điểm hao cảm đối với cô lên đến ba mươi điểm, cái này cũng rất đáng giá!

"Vậy làm sao bây giờ?" Mạnh Phát Sinh nhăn chặt mày, có chút mờ mịt.

Người bị thương có thể xem đại phu, quỷ bị thương có thể dùng phù chữa trị, nhưng Lăng Vu Đề bị thương nên chữa thế nào?

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết, không sao, chết không được, nói không chừng qua mấy ngày sẽ khỏi."

"Ai —— ôi ——"

Âm thanh vang lên từ phía sau Mạnh Phát Sinh cùng Lăng Vu Đề, hai người quay đầu nhìn lại thì thấy nam tử trắng niên kia đã tỉnh lại.

Y mờ mịt nhìn hoàn cảnh chung quanh: "Sao, xảy ra chuyện gì?! Không phải ta đang ở nhà ngủ sao? Thế nào lại chạy đến quý ốc này rồi?!"

Nam tử sợ sệt muốn đứng dậy rồi đi nhưng vì y bị ác quỷ hút đi không ít tinh khí, lúc này trên người không có chút sức lực.

"Huynh bị ác quỷ mang đến." Mạnh Phát Sinh thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 318: Công lược thiên sư bắt quỷ (06)

Edit: Aya Shinta

"Huynh yên tâm, ác quỷ đã bị ta thu phục."

Nghe Mạnh Phát Sinh nói, nam tử trắng niên lại nhìn chung quanh.

Căn nhà lá ngày thường chỉ cần đứng bên ngoài là có thể cảm thấy âm trầm thì vào lúc này, dù đang ở trong nhà lá nhưng cũng không có loại cảm giác âm u kia nữa.

Nam tử trắng niên nhìn thấy bên hông Mạnh Phát Sinh có đeo ngọc bội bát quái đại diện cho thiên sư bắt quỷ, y cảm kích chống người quỷ xuống đất tạ ơn: "Đa tạ thiên sư, đa tạ ân cứu mạng của thiên sư!"

Mạnh Phát Sinh gật đầu, xem như là tiếp nhận lời cảm ơn của y: "Huynh bị ác quỷ hút đi một phần tinh khí cho nên trong một thời gian thì sức khỏe của huynh sẽ khá suy yếu, điều dưỡng một hồi là có thể."

Nam tử trắng niên nói cảm ơn thêm lần nữa, sau đó y còn vô cùng nhiệt tình mời Mạnh Phát Sinh tới nhà y ngủ lại.

Mạnh Phát Sinh không có từ chối, hẳn tới nơi này chủ yếu là để qua đêm.

Chờ nam tử trắng niên khôi phục chút khí lực, có thể đứng dậy thì Mạnh Phát Sinh khom lưng ôm lấy Lăng Vu Đề ở một bên lên trước. Dưới ánh mắt kinh ngạc của nam tử, hẳn nói một tiếng: "Đi thôi."

Nam tử trắng niên ngăn người, đứng ở đó không nhúc nhích: "Ồ... Thiên sư, ngài đây là?" Nam tử chỉ vào tay Mạnh Phát Sinh.

Bởi vì người khác không nhìn thấy Lăng Vu Đề nên nam tử trắng niên chỉ thấy Mạnh Phát Sinh đang gio tay lên giữa chừng, như là đang ôm món đồ gì đấy.

Mạnh Phát Sinh cúi đầu nhìn Lăng Vu Đề đã nhắm mắt dưỡng thần một chút, nhàn nhạt nói một câu: "Không có gì, đi thôi." Nói xong, hắn nhấc chân ra khỏi nhà lá.

Nam tử trắng niên sững sờ, nhìn quanh bốn phía. Tuy ác quỷ đã bị thu phục nhưng ở trong quý ốc này, y vẫn rất sợ! Nhớ đến lúc này mình bị quỷ mê làm chuyện kia với à ta ~ y liền sợ mất mặt!

Hài hùng đến run như cây sậy, y vội vã đuổi theo: "Này —— thiên sư, ngài chờ ta với!"

Nam tử trắng niên nói y tên là Nguyên Đại Ngu, là thôn dân của thôn Nguyên.

Mà ác quỷ bị Mạnh Phát Sinh thu phục thực ra cũng là người đáng thương.

Ác quỷ vốn tên là a Mỹ, nàng có tướng mạo thanh tú, cũng được coi là người đẹp ở trong thôn.

A Mỹ là một cô nương có số khổ, khi mười tuổi cha nàng chết ngoài ý muốn, mười lăm tuổi mẹ nàng lại nhiễm bệnh chết. Bởi vì phải giữ đạo hiếu nên nàng vẫn không có đính hôn.

Mười tám tuổi, vất vả lắm mới có một gia đình đồng ý cưới a Mỹ, nhưng vào buổi tối một ngày trước lễ thành thân thì a Mỹ lại bị người khác hại chết.

Nhì tử của trưởng thôn tiền nhiệm ngu si từ nhỏ, hễ gặp người là đánh. Sau đó lớn lên lại càng nghiêm trọng, vậy nên người trong thôn đều nhìn thấy gã là trốn.

Tối hôm ấy trời đổ mưa, lúc thẳng góc kia đi ra thì gã đi tới nhà a Mỹ ở, cũng chính là quý ốc nọ.

Gã cầm dao phay vọt vào trong phòng a Mỹ, chém lung tung lên khuôn mặt xinh đẹp của a Mỹ. Không chỉ có như vậy, gã còn làm bẩn a Mỹ.

Sau đó, a Mỹ bị gã dẫn vật đến chết.

Ngày kế tiếp khi a Mỹ được người khác phát hiện, nàng còn mặc một thân hồng y, tư thế chết cực kỳ khủng bố!

Nghe rằng, vốn là a Mỹ còn có một hoi, nếu như lúc đó trưởng thôn tiền nhiệm tìm được con trai góc có thể cứu a Mỹ, a Mỹ là sẽ không phải chết.

Nhưng trưởng thôn tiền nhiệm cũng không có cứu nàng, mà là dẫn nhĩ tử rồi đi.

A Mỹ không có thân nhân, tất nhiên không ai đồng ý rước chuyện phiền toái đòi lại công đạo cho nàng. Chuyện thẳng góc giết chết a Mỹ cứ như thế mà bỏ mặc không lo.

Vị hôn phu của a Mỹ làm một lễ tang đơn giản cho nàng, sau đó rời khỏi thôn Nguyên.

Đêm a Mỹ hiện hồn về, một nhà trưởng thôn tiền nhiệm đều chết thảm! Buổi tối hôm đó, các thôn dân cũng nghe được tiếng cười khủng bố của a Mỹ!

Sau đó mỗi buổi tối, ngay canh giờ khi a Mỹ chết đều có tiếng cười của nàng vang lên. Mà mỗi một năm tới ngày giỗ của a Mỹ đều sẽ có một nam tử trắng niên chết ở trong nhà lá.

Nên người trong thôn đều gọi nhà lá kia là quý ốc.

A Mỹ này gây chuyện trong suốt năm mươi năm! Trước đây người trong thôn cũng mời thiên sư đến thu phục a Mỹ, nhưng không phải là bị a Mỹ đánh trọng thương thì cũng là bị a Mỹ đánh chạy, còn có một người bị đánh chết!

Sau khi biết được sự lợi hại của a Mỹ, họ cũng không mời được thiên sư nữa.

"Thực ra trai tráng trong thôn hầu như đều đi ra ngoài tìm chút việc làm. Ta vốn cũng ra ngoài làm thợ mộc, đợt này thế từ ta sắp sinh cho nên ta mới trở về với nàng ấy. Không ngờ..."

Mạnh Phát Sinh không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn Lăng Vu Đề đang nghe say sưa ngon lành một chút.

Nguyên Đại Ngu nhìn thấy Mạnh Phát Sinh không nói lời nào, cho rằng hẳn thấy phiền nên hơi lảng tưng cười cợt: "Ta nói hơn nhiều, sắc trời không còn sớm, thiên sư nghỉ sớm một chút! Nghỉ sớm một chút!"

Cửa phòng đóng lại, Mạnh Phát Sinh rời giường, đi tới ngồi xuống băng ghế Nguyên Đại Ngu vừa ngồi. Hắn nhắm mắt lại, giống như đang ngồi thiền.

Lăng Vu Đề đang nằm ở trên giường chống cùi chò, nửa ngồi nhìn hắn: "Huỳnh làm gì vậy? Không cần ngủ sao?"

"Ta cứ vậy ngủ thôi, cô ngủ đi." Mạnh Phát Sinh cũng không có liếc nhìn cô một cái.

Lăng Vu Đề ôm bụng, chỗ bị khí đen bẩn trũng vẫn rất đau, cũng không biết có thể khỏi hay không? Xem ra, cô cần tìm Hiệp hội Vị diện hỏi một câu mới được!

"Phát Sinh, huỳnh sẽ siêu độ cho a Mỹ kia đúng chứ?"

Nhớ tới Nguyên Đại Ngu nói về cái chết của ác quỷ, Lăng Vu Đề rất đồng tình với nàng ta. Dù sao, việc nàng ta biến thành ác quỷ cũng có thể thông cảm được. Sắp thành cô nương gả chồng nhưng lại bị vấy bẩn vào đêm mặc giá y trước hôn lễ, bị hành hạ đến chết!

"Xem tình huống." Có vài ác quỷ chịu oan khuất, nhưng nếu như quá mức u mê không tỉnh thì không siêu độ được.

Lăng Vu Đề ồ một tiếng, thấy Mạnh Phát Sinh không nói gì thêm nên cũng ngậm miệng lại.

Có chút gian nan trở mình, yên lặng liên hệ với Hiệp hội Vị diện.

Thiết bị liên lạc vang lên, Hạ Luân không có nhận ngay mà lại lờm một cái. 0051 này thật sự coi anh là thành tổng đài chăm sóc khách hàng rồi phải không? Đúng không đúng không?!

Bất mãn mở máy biến thanh lên rồi anh mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

Vì để tránh việc Hạ Luân chủ động nói chuyện dẫn đến mình không có cơ hội mở miệng, Lăng Vu Đề quyết định đánh đòn phủ đầu!

"Hiệp hội Vị diện, tôi bị thương, ta muốn biết mình phải làm thế nào mới có thể khỏi? Còn có, tôi muốn biết vì sao dị năng hệ thủy của tôi có thể đối phó với quý? Có phải tất cả quý tôi đều có thể đối phó?"

Hạ Luân...

"Nói gì đi chứ!"

Hạ Luân dụi dụi đôi mắt dưới mắt kính, sau đó mới nói: "Cô bị thương sẽ tự động khép lại, chỉ cần thời gian. Ngoại trừ thương tổn đến trái tim thế nào cũng không chết được. Mà chết rồi cũng chẳng khác nào nhiệm vụ thất bại, tôi tin rằng mình không cần nhắc lại vấn đề này. Còn dị năng hệ thủy của cô đúng là có thể đối phó với quý, thế nhưng cũng không phải con nào cũng đối phó được."

Nếu như mới đầu ác quỷ a Mỹ kia không có bị Mạnh Phát Sinh đánh thương, mũ tên nước của Lăng Vu Đề sẽ không thể trực tiếp bắn nửa cái đầu của a Mỹ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 319: Công lược thiên sư bắt quỷ (07)

Edit: Aya Shinta

"Còn có vấn đề khác không? 0051!"

Không biết có phải là ảo giác hay không, rất nhiều lúc Lăng Vu Đề đều cảm thấy người nhận điện thoại bên Hiệp hội Vị diện hơi mất kiên nhẫn với cô? Nhưng âm thanh máy móc cứng nhắc không có chập trùng này nào có biểu hiện là đang mất kiên nhẫn đâu?

"Ồ thì... Tạm thời không có, nếu có, tôi sẽ..." Tìm anh.

Lời còn chưa nói xong, bên Hiệp hội Vị diện đã ngắt cuộc trò chuyện.

Sau khi ngắt người một tạo, cô nhún vai không để ý, cô cảm thấy cô sắp quen việc Hạ Luân không tận chức trách rồi.

"Cô còn chưa ngủ sao?" Nhận thấy động tác của Lăng Vu Đề, Mạnh Phát Sinh hỏi một câu.

"Hay là cô không cần ngủ?" Dù sao Lăng Vu Đề không có nằm trong phạm vi sinh vật mà hắn biết.

Nàng ta là yêu ma? Nhưng trên người nàng không có bất kỳ khí tức gì, không có chính khí cũng không có tà khí.

Mạnh Phát Sinh vừa nhớ rằng có một số vật phẩm có thể tạm thời che đi khí tức trên người. Hắn có chút hoài nghi, có phải Lăng Vu Đề cũng dùng một vài thứ gì đó để che dấu hơi thở của bản thân?

Nếu vậy vừa nãy nàng liếc mình cứu hắn, là vì cái gì?

Ngoại trừ có âm mưu, Mạnh Phát Sinh không nghĩ ra được lý do nào khác! Hắn không bao giờ nghĩ tới chuyện đối phương vừa gặp đã thương hắn gì đấy!

Ngay lúc đó, Lăng Vu Đề liền cảm ứng được hào cảm vốn được ba mươi điểm lập tức trừ đi mười lăm điểm!

Kinh ngạc trợn mắt, khác chế xúc động muốn trở mình trừng Mạnh Phát Sinh: "Ta chỉ là ngủ không được mà thôi, ván giường hơi cứng."

Mạnh Phát Sinh không nói gì, ngay vừa nãy hắn đã quyết định rằng Lăng Vu Đề muốn ở lại bên cạnh hắn, vậy thì ở lại đi.

Đúng là hắn muốn xem thử Lăng Vu Đề đi theo hắn là có mục đích gì?!

—

Bầu trời dần nhuộm màu trắng bạc, trong thôn bắt đầu náo nhiệt lên, tiếng vui cười của trẻ nhỏ đánh thức Lăng Vu Đề đang say ngủ.

Vặn vặn cái cổ hơi đau đớn, cái giường này thực sự có — chút — cứng!

"Cô tỉnh rồi? Vậy thì đi thôi."

Mạnh Phát Sinh vốn đang nhắm mắt lại mở ra ngay khắc Lăng Vu Đề tỉnh lại, sau đó hắn rời khỏi băng ghế.

Lăng Vu Đề nhìn Mạnh Phát Sinh, có chút bất ngờ.

Cô nằm ở trên giường ngủ một buổi tối mà còn đau lưng nhức eo, cái người này ngồi một buổi tối mà sao có vẻ tinh thần sáng láng vậy?!

Mạnh Phát Sinh cũng không lo rằng Lăng Vu Đề có theo hay không, hắn trực tiếp mở cửa phòng đi ra ngoài.

Thấy hắn đi rồi, Lăng Vu Đề vội vã bay ra ngoài theo.

Lúc trời tàn sáng, Nguyên Đại Ngu đã nói với hương thân phụ lão trong thôn về tối hôm qua, cũng nhắc tới việc Mạnh Phát Sinh đã thu phục ác quỷ a Mỹ.

Các hương thân đều vô cùng cảm kích Mạnh Phát Sinh có thể thu phục a Mỹ. Mấy vị hương thân tới tuổi bảy mươi, tám mươi đều quen biết a Mỹ, biết a Mỹ là cô nương đáng thương.

Tuy rằng những năm nay nàng hại không ít người nhưng các hương thân vẫn hi vọng Mạnh Phát Sinh có thể siêu độ cho a Mỹ, chỉ siêu độ, đừng đánh nàng hồn phi phách tán!

Mạnh Phát Sinh chỉ gật đầu xem như đã đáp ứng. Sau đó hắn từ chối lời mời ở lại của Nguyên Đại Ngưu, từ chối gài vịt rau ráng của mấy hương thân kia đưa cho, rồi khởi thôn Nguyên.

"Cô có khá hơn chút nào không?" Đi được nửa đường, Mạnh Phát Sinh kín miệng như bưng lại chủ động mở miệng.

Hắn thấy Lăng Vu Đề ung dung bay giữa không trung, không giống như người bị thương vào tối hôm qua chút nào.

Mạnh Phát Sinh đột nhiên mở miệng nói chuyện với cô, Lăng Vu Đề cảm thấy được thương mà sợ. Cô đưa tay sờ bụng mình: "Ủm, tốt lắm rồi, chỉ là khí ứ vào còn hơi đau."

Sau khi "ứm" một tiếng, Mạnh Phát Sinh lại không tiếp tục nói nữa.

Lăng Vu Đề quay đầu lườm vào không khí một cái, cũng không nói lời nào.

Đi trên đường làng, một người một hệ thống yên lặng đi về phía Ngự Kiếm sơn trang ——

"Phát Sinh, chúng ta đi đến nơi nào vậy?" Đứng Ngự Kiếm sơn trang cửa thành, Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn hắn.

Không cần Mạnh Phát Sinh trả lời, Lăng Vu Đề cũng biết là hắn muốn tới phủ Ngự Kiếm sơn trang tìm Mạnh Hân Đồng. Dù sao đây cũng là tiểu sư muội Mạnh Phát Sinh thương yêu từ nhỏ!

Nói thật, nhiệm vụ công lược lần này cũng rất khó khăn, dù sao khi cô đến thì Mạnh Phát Sinh đã rất thích nữ chủ Mạnh Hân Đồng! Thanh mai trúc mã mà ~ Mạnh Phát Sinh quen biết Mạnh Hân Đồng từ lúc nàng ấy còn chưa biết mở miệng nói chuyện.

Cô, một hệ thống không người không quý không yêu không ma, muốn tranh giành nam nhân với một người, cũng thật là...

"Đi tìm sư muội của ta." Nhắc tới Mạnh Hân Đồng, ánh mắt Mạnh Phát Sinh cũng trở nên nhu hòa, gương mặt ngay dơ cũng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Lăng Vu Đề... Khác biệt đối xử...

Mạnh Phát Sinh cũng không phải là lần đầu tiên đến Ngự Kiếm sơn trang, sau khi vào thành, hắn thẳng tiến về hướng phủ Ngự Kiếm sơn trang mà đi.

Vừa nghĩ tới việc lát nữa là có thể nhìn thấy sư muội, trong lòng Mạnh Phát Sinh có chút kích động. Hắn đã xuống núi rèn luyện ba năm, cũng là ba năm chưa từng gặp được Mạnh Hân Đồng!

Nếu không phải mấy ngày trước hắn được bà truyền tin với Mạnh Hân Đồng, hắn còn không biết Mạnh Hân Đồng cũng xuống núi.

Nghe nói Mạnh Hân Đồng đã đến Ngự Kiếm sơn trang, hắn không ngừng không nghỉ để tới đây!

Cũng không biết sư muội mềm mại nho nhỏ, lúc hắn rời đi mới mười lăm tuổi, bây giờ có phải là đáng ngọc yêu kiều?

Nhìn bước chân càng lúc càng nhanh của Mạnh Phát Sinh, Lăng Vu Đề không tự chủ mà dừng bước.

Lăng Vu Đề đứng trên mặt đất, lẳng lặng nhìn Mạnh Phát Sinh càng chạy càng xa.

Cô muốn xem thử Mạnh Phát Sinh có thể nhận ra cô không có theo tới mà quay đầu lại nhìn cô hay không?

Đáng tiếc, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng Mạnh Phát Sinh nữa, hắn không có lấy một lần quay đầu lại!

Tay phải cô nắm chặt thành quyền, sau đó nện thùm thụp vào lồng ngực: "Hừ hừ hừ ~ tức ngực tức ngực quá ~ "

Đứng yên tại chỗ thật lâu, mặt trời đã chiếu qua đầu. Người lui tới trên đường đều vừa đi vừa lau mồ hôi, nhưng cô cũng không cảm thấy nóng chút nào.

Ca thán một tiếng thật dài, sau đó cô tùy tiện tìm một chỗ bay đi ——

Bởi vì dọc đường đi đều đang nghĩ là sẽ nhanh chóng gặp được sư muội Mạnh Hân Đồng, mãi đến khi đến cổng lớn phủ Ngự Kiếm sơn trang, Mạnh Phát Sinh đang đợi hạ nhân đi báo cho Mạnh Hân Đồng mới nhận ra rằng Lăng Vu Đề đã rời đi.

Hắn nhủ mảy một cái, nhìn về hướng hắn vừa đi xem coi Lăng Vu Đề có đang theo ở phía sau không? Nhưng trên đường cái nào có bóng người trôi nổi của Lăng Vu Đề!

"Sư huynh!" Tiếng nói mừng rỡ vang lên, Mạnh Phát Sinh quay đầu, sau một khắc, một nữ tử đã nhào vào trong ngực hắn: "Sư huynh, ta rất nhớ huynh!"

Ánh mắt Mạnh Phát Sinh nhu hòa đi, khóe miệng cong thật khê: "Sư muội."

"Sư huynh mau vào cùng ta! Ta đã nói với huynh rồi ~ con quý trong phủ Ngự Kiếm sơn trang rất quái lạ đó ~ rõ ràng mấy người kia nói tới nào nó cũng ra gây sự, nhưng tối hôm qua lại không có chút động tĩnh nào, hơn nữa ta còn không phát hiện được sự tồn tại của nó..."

Mạnh Hân Đồng kéo tay áo Mạnh Phát Sinh, vừa lôi hắn vào trong phủ Ngự Kiếm sơn trang, vừa lải nhải không ngừng..

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 320: Công lược thiên sư bắt quỷ (08)

Edit: Aya Shinta

Đã lâu không nghe thấy tiếng ồn ào của sư muội, Mạnh Phát Sinh rất vui vẻ, cũng ném việc Lăng Vu Đề đột nhiên biến mất ra sau đầu ——

Lăng Vu Đề nhắm mắt lại trôi tự do khắp nơi, cô dụng tường thì xuyên qua tường, dụng tới cửa thì xuyên qua cửa, cũng không biết mình trôi tới nơi nào.

Sau đó ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, Lăng Vu Đề lập tức mở mắt ra: "Ủây ~ chỉ là ngửi mà đã thơm như vậy, không biết ăn rồi có thơm không?"

Thèm ăn nuốt nước bọt, cô mới nhớ là bản thân không chỉ có tối hôm qua không có ăn cơm tối, hôm nay cũng không có ăn điểm tâm!

Cũng bởi vì không cảm giác được cái đói nên khi theo Mạnh Phát Sinh, cô vẫn luôn muốn tăng độ hào cảm vừa mới hạ xuống, bởi vậy quên không ăn uống!

Nhớ đến vừa nãy Mạnh Phát Sinh cũng không quay đầu lại mà rời đi, Lăng Vu Đề có chút bực mình! Tuy các cô mới quen biết được một buổi tối thêm một buổi sáng sớm, thế nhưng tốt xấu gì thì cô cũng cần cho hắn một đòn nào!

Cũng thật là vô tình vô nghĩa, vô có gây sự! Hừ hừ ——

Theo mùi đồ ăn, Lăng Vu Đề xuyên qua hai bức tường cao hơn trong viện từ bình thường rất nhiều, thế rồi vào trong một gian bếp sạch sẽ sáng sủa, rộng ít nhất phải năm mươi mét vuông!

Các đầu bếp trong phòng lúc này đều vô cùng bận rộn xào rau làm cơm, nhìn thấy món ăn đã làm xong để ở một bên, Lăng Vu Đề nuốt nước bọt, trực tiếp bay vèo qua bên đó.

Đếm tám chừng thì cũng có những hai mươi, ba mươi món đã làm xong! Của ngon vật lạ, món ăn thường ngày mọi thứ đều có!

Trời đất ơi ~ đây là làm cho hoàng đế ăn há?!

Mấy gia đình giàu có này đều là đang lằng phí lương thực! Ủ, vì để không cho bọn họ lằng phí lương thực, cô liền hảo phóng giúp họ giải quyết là được rồi!

Liếm môi một cái, cô cầm lấy đôi đũa đặt ở một bên, bắt đầu ăn——

Mọi người trong phòng bếp đều đang bận rộn nên hoàn toàn không có thời gian chú ý đồ ăn trên bàn có phải là ít đi hay không. Họ cũng không có thời gian chú ý đôi đũa "bay" trên không trung, "tự động" gấp thức ăn!

Mãi đến khi——

Một nữ đầu bếp bưng đĩa rau xanh trong tay, đang định đặt lên trên bàn tròn mắt lên nhìn đôi đũa đang tự động đập, tay và chân bắt đầu không chịu khống chế mà run lên: "A ~ có quỷ nha —— "

"Loảng xoảng —— "

"Xoảng lách cách —— "

"A ~ quý ~~~ "

"Có quý ~ cứu mạng —— "

Hầu như chỉ trong hai phút, nhà bếp vốn gọn gàng ngay ngắn hỗn loạn trong nháy mắt, nồi niêu xoong chảo muối chén bát đũa đều bị đập nát. Mà mấy người kia đều chạy khỏi bếp.

Lăng Vũ Đề bấu môi, uống thêm hai ngụm canh, ợ một tiếng no nê rời nhà bếp ——

Trong chính sảnh để tiếp khách, một nam tử soái khí mặc cẩm bào xanh ngọc mỉm cười nói chuyện cùng nam tử mặc cẩm bào trắng, mặt liệt.

Cũng không biết y nói gì mà tên liệt mặt hơi nhũn mày một hồi. Mặt liệt vừa muốn nói chuyện lại bị một tiếng hốt hoảng cắt đứt.

"Trang chủ không tốt không tốt —— "

"Hoang mang hoảng loạn, hô to gọi nhỏ làm gì?!" Một thanh niên trẻ mặc y phục quân gia ngăn cản hạ nhân muốn chạy về chính sảnh.

Nhìn thấy lá cải thìa trên đầu hạ nhân, trên người cũng dầu mỡ một mảng: "Có chuyện xảy ra!?"

"Vâng..."

"Đi vào nói đi." Tiếng nói của nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc vang lên trong đại sảnh.

Sau khi quân gia dừng một chút, hần nhìn hạ nhân kia: "Vào đi."

Hạ nhân đi vào quầy xuống đất, người hần còn đang run rẩy, mặt mày sợ sệt: "Trang chủ không tốt! Con quý ~ con quý kia chạy vào nhà bếp gây sự!"

Nam nhân được gọi là trang chủ cau mày, y không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn qua Mạnh Phát Sinh đang ngồi ở một bên, lông mày cũng không có giương lên một chút: "Mạnh thiên sư..."

Mạnh Phát Sinh gật đầu, đứng lên chuẩn bị tới nhà bếp xem thì một bóng người đã chạy ra ngoài...

Mạnh Phát Sinh đã quen với tính tình sư muội mình, hần nhìn hạ nhân hỏi: "Là ở trong phòng bếp chính sao?"

"Vâng, phải, ngay ở trong phòng bếp chính."

Thời điểm Mạnh Phát Sinh cùng Lãnh Dã đi đến nhà bếp, Mạnh Hân Đồng đã tới được một lúc.

Nàng ấy kỳ quái nhìn góc quanh trong phòng bếp, cầm một cái la bàn trong tay: "Kỳ quái, quá kỳ quái!"

Mạnh Phát Sinh không để ý đến Mạnh Hân Đồng, đứng ở cửa phòng bếp nhìn quét qua nhà bếp một phen trước.

Nhà bếp lúc này quả là một đồng hồ lớn, trên bàn có đặt một đôi đũa, mấy món ăn cũng có thể nhìn ra dấu vết răng đã bị động qua...

Hần gọi Mạnh Hân Đồng lại: "Được rồi, nơi này không có quỷ."

Mạnh Hân Đồng dừng một chút, ngẩng đầu nhìn lên: "Sư huynh, thật kỳ quái mà! Tại sao rõ ràng có nhiều người nhìn thấy quỷ như thế, lại làm cho người ta không phát hiện được quỷ khí nó để lại đây?"

Mạnh Phát Sinh mỉm môi, ánh mắt sâu hơn: "Có lẽ là một con quỷ đạo hạnh cao thâm." Xem ra phải cẩn chuẩn bị cẩn thận!

"Để mọi người chuẩn bị đồ ăn lần nữa đi, yên tâm, quỷ đã đi rồi." Hần nghiêng đầu nhìn Lãnh Dã.

Lãnh Dã gật đầu, hần mời người Mạnh gia đến chính là để có thể bắt được con quỷ kia. Đương nhiên là Mạnh Phát Sinh nói gì, y nghe cái đó!

Mọi người cũng không biết rằng, con quỷ được cho rằng có đạo hạnh cao thâm lúc này đã tìm tới một gian phòng thoạt nhìn vô cùng tốt.

Hấp dẫn Lăng Vũ Đề nhất chính là cái giường mềm mại kia...

Sau khi ăn uống no say, đương nhiên chính là ngủ một giấc thật ngon rồi ~

Lăng Vũ Đề trực tiếp bay lên trên giường, lăn một vòng rồi nằm trên giường ngủ ——

Thời gian trôi qua, Lăng Vũ Đề bắt tri bắt giác ngủ tới tối. Đến lúc cô tỉnh lại, trời bên ngoài đã đen.

Cô kinh ngạc tròn mắt lên, không phải kinh ngạc vì bản thân cô vừa ngủ đã ngủ thẳng tới tối, mà là kinh ngạc là vì sao trên giường của cô (Xùy ~ có mà giường của cô ~) lại có một nam tử đang ngủ? Hơn nữa còn là một người có dáng dấp rất ưa nhìn!

Không đứng, ua nhìn không phải trọng điểm, trọng điểm là sao nam tử này có thể cùng giường cùng gối với cô thế!?

"Này! Ngươi dậy cho ta!" Lăng Vũ Đề rống lớn một tiếng, sau đó mới nhớ rằng trừ phi cô hóa thành thực thể, bằng không người bình thường căn bản không nghe được tiếng cô nói chuyện!

Nhìn nam tử vẫn đang nhắm mắt lại, Lăng Vũ Đề lờm một cái: "Quên đi, ta thấy nơi này cũng có rất nhiều gian phòng, luôn có một gian là không có ai ngủ đúng chứ?" Cô nhỏ giọng lầm bầm một câu, sau đó chuẩn bị rời giường.

Vừa lúc đó, khí tức trong gian phòng lập tức thay đổi, Lăng Vũ Đề sửng sốt một chút.

Có rất quen thuộc với khí tức kiểu này! Trong phòng có ma!

Tuy không lợi hại bằng a Mỹ, nhưng cũng không phải là một con quỷ thông thường.

Lăng Vũ Đề cũng không đi nữa, cô ngồi xếp bằng ở trên giường, bên chân chính là nam tử đang ngủ say kia.

Một đám khí đen chui từ trong một bình hoa nhỏ đặt trên giá làm bằng gỗ đàn hương, càng ngày càng nhiều khí đen, cuối cùng hóa thành hình người.

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 321: Công lược thiên sư bắt quỷ (09)

Edit: Aya Shinta

Lăng Vu Đề ngoạo cổ hứng thú nhìn, dù sao hình như con quỷ này không có lợi hại như a Mỹ, căn bản có không cần sợ!

Sau khi khí đen thành hình người thì chậm rãi tiêu tan, sau đó một nữ nhân mặc y phục tím xuất hiện.

Thoạt nhìn thì nữ nhân kia cũng độ mười tám mười chín tuổi. Tóc tai rối bời, sắc mặt xanh trắng, trên mặt còn có mấy đường cong màu đen như vết nứt, vô cùng không có mỹ quan.

Lăng Vu Đề cảm thấy y phục trên người ma nữ hơi quen mắt, nghiêng đầu nghĩ một hồi thì mới nhớ ra. Đó là kiểu dáng của nha hoàn trong quý phủ.

Xem ra là bị người hại rồi chết biến thành oán quỷ ~

Cong mồi nở nụ cười khá là thân thiện, còn chưa kịp nói gì mà ma nữ kia đã hận thù trừng mắt với cô.

Lăng Vu Đề bị năng ta trừng mắt đến mặt mũi, cô đâu có giết cả nhà nàng ta đâu, mặt mày dữ tợn trừng mắt nhìn cô làm gì?!

"Người xuống cho ta!"

Ma nữ mở miệng, năng ta giống như đang hết sức tạo nên cảm giác khủng bố, âm thanh không chỉ vang vọng mà đồng thời còn có một trận âm phong.

Đúng là Lăng Vu Đề không có chuyện gì, nam tử bên chân cô lại bị âm phong thổi lạnh đến mức phải đi kéo chân.

"Xuống? Ta vốn muốn xuống rồi, nhưng ta không thích người khác ra lệnh cho ta chút nào nên ta quyết định, không xuống!" Lăng Vu Đề cong khoe mồi nở nụ cười, hai tay vòng ngực ra về nhàn nhai.

Vốn là cô không thích gây sự, nhưng không thích gây sự không có nghĩa là không dám gây sự! Lê nào cô còn sợ một con oán quỷ sao?!

Ma nữ bị Lăng Vu Đề chọc cho nổi giận, năng ta hét lớn một tiếng, nghe rằng trợn mắt, đáng về vốn đã dữ tợn nay lại có phần hơn.

Lăng Vu Đề lườm một cái, hôm qua cô bị a Mỹ dọa là bởi vì giới bộ quá buồn nôn! Nếu lần này lại bị con ma nữ này dọa sợ, vậy thì không phải quá mất mặt hay sao?!

Trông thấy ma nữ muốn vọt qua bóp lấy mình, Lăng Vu Đề lách người một cái, xuất hiện phía sau ma nữ ngay tức khắc: "Ồi chào ~ cái tốc độ này cũng quá chậm rồi đúng chứ?!" Lăng Vu Đề ghé bô chê bai.

Ma nữ vô hựt, lại bị Lăng Vu Đề đâm chọc như vậy nên tức đến nổi rút mất cái đầu.

Lăng Vu Đề vừa muốn cười nàng ta, đầu ma nữ lập tức bay thẳng về phía cô ——

Tốc độ lần này rất nhanh, Lăng Vu Đề còn không kịp né, cái đầu kia đã đụng vào lồng ngực Lăng Vu Đề.

"Loảng xoảng ——" vật trang trí trên giá gỗ đàn hương rơi xuống đất, thứ nào vỡ được thì đều vỡ hết cả.

Bởi vì tiếng vang không nhỏ nên nam tử vốn ngủ không sâu liền mở mắt ra nhìn gian phòng bữa bộn.

"Đạch —— mỵ ——" Đau chết cô!

Lăng Vu Đề xoa ngực, sau đó trừng con ma nữ kia: "Giời ạ ~ bà đây không phát uy, người nghĩ ta là thứ gì?!"

Lần này cô không cho ma nữ có thời gian phản ứng, trực tiếp ngưng tụ năm mũi tên nước vọt tới hai cánh tay, hai bắp đùi cùng trên bụng của ma nữ ——

"A —— "

Một tiếng thét thống khổ vang lên chói tai, nam tử trên giường cũng không nghe thấy nhưng y nhìn thấy năm mũi tên màu xanh nước vọt ra từ một hướng, sau đó là cuồng phong gào thét.

Đột nhiên, cửa sổ bị gió thổi bật ra. Ở chỗ y không nhìn thấy được, Lăng Vu Đề nhìn con ma nữ kia chạy ra ngoài nên cô lập tức cũng đuổi theo sau ——

"Người dám va ngực bà đây, xem bà đây có bắn người thùng trầm lỗ hay không!" Lăng Vu Đề vừa chửi bậy, vừa ngưng tụ bốn cái dây nước buộc lấy tay chân ma nữ, khiến cho nàng ta không nhúc nhích được.

Ma nữ giãy dụa không nổi nên bắt đầu yếu thế: "Tỷ tỷ, tỷ tha cho ta đi! Ta... Ta đồng ý cùng tỷ hầu hạ trang chủ!"

Trang chủ? Trang chủ gì?

Ê... Lê nào là trang chủ Ngự Kiểm sơn trang?

Nhớ đến nam tử tuần nỷ nằm trên giường vừa rồi, Lăng Vu Đề chớp mắt, cô ngủ nam chủ rồi? À không đúng, là cô ngủ giường nam chủ rồi?!

Thấy Lăng Vu Đề xuất thân trong chốn lạt, ma nữ âm thầm giãy dụa. Đến khi Lăng Vu Đề phản ứng lại thì ma nữ đã tránh thoát khỏi dây nước.

Ma nữ cười lạnh nói: "Trang chủ là của ta, một mình ta! Ai cũng đừng hòng cướp đi —— "

Hai tay ma nữ giăng rộng, quét một phát, mấy thanh vũ khí từ sân luyện võ bị nàng ta hút tới.

"Đi chết đi!" Ma nữ nhắm toàn bộ vũ khí ngay Lăng Vu Đề, sau đó vung tay ——

Nàng ta cho rằng Lăng Vu Đề có thể bị dụng văng lên trên giá vậy thì hẳn có thể bị mấy binh khí này thương tổn. Nhiều binh khí như vậy, không tin Lăng Vu Đề có thể toàn thân trở ra!

Nhưng điều khiến ma nữ kinh ngạc chính là Lăng Vu Đề không chỉ không né, trái lại còn cười híp mắt đứng đó nhìn nàng ta.

Sau một khắc, tất cả mấy thanh vũ khí đều xuyên qua người Lăng Vu Đề, cắm lên trên tường.

"Sao thế được?!"

Ma nữ kinh ngạc trợn mắt lên, Lăng Vu Đề muốn nói cho ma nữ rằng thực ra chỉ có quý khí mới thương tổn cô được không? Nếu ma nữ bọc lấy một tầng quý khí ở trên binh khí, khi mấy binh khí kia xuyên qua người Lăng Vu Đề thì nhất định sẽ khiến cô bị thương nặng!

"Hiện tại, đến ta ra tay rồi!" Lăng Vu Đề cười khẩy sau đó bay lên trời, từ trên cao nhìn xuống ma nữ: "Ta tới đây —— "

Lại là năm mũi tên nước, vừa nãy ma nữ bị mũi tên nước của cô bắn thương thì cô xuất hiện vết thương, miệng vết thương còn đang chảy máu đen.

Ma nữ lách mình muốn tránh nhưng mà nàng ta chỉ tránh được bốn mũi tên nước ở tay chân, bụng lại không tránh khỏi.

Ma nữ không cam lòng yếu thế, ngưng tụ khí đen úp về phía Lăng Vu Đề, hai con giao chiến trên không trung ——

Nghe thấy động tĩnh nên Mạnh Hân Đồng cùng Mạnh Phát Sinh chạy tới, Lân Dã thấy bọn họ đến rồi, quay đầu nhìn Mạnh Phát Sinh: "Mạnh thiên sư, tại sao ta cảm thấy nơi này không chỉ có một con quỷ? Giống như có hai con quỷ đang đánh nhau."

Mạnh Phát Sinh vẫn không nói gì, còn Mạnh Hân Đồng ngẩng đầu nhìn hai con trê không khung, đến khi nhìn rõ ràng một con trong đó thì nàng ấy kinh ngạc hét lớn: "Lăng Vu Đề, tại sao tỷ ấy lại ở đây?"

Mạnh Phát Sinh cũng nhìn thấy Lăng Vu Đề, tuy hẳn cũng kinh ngạc là tại sao Lăng Vu Đề lại ở đây, nhưng không có biểu hiện ra.

"Không phải hai con quỷ, là một con quỷ cùng một con không biết là gì..." Mạnh Phát Sinh lấy một bình sứ ra, đổ một chút chất lỏng ở trên ngón tay của mình, sau đó quét trên mí mắt Lân Dã.

Lân Dã vừa định hỏi Mạnh Phát Sinh làm như vậy để làm chi, đến khi mở mắt thì y kinh ngạc phát hiện mình lại có thể nhìn thấy hai con đang dây dưa trên không trung.

Trên thân thể của một trong hai rõ ràng có thể nhìn thấy khí đen vây quanh, người còn lại thì không có thứ gì.

Nếu không thân thể của cô nửa trong suốt, nếu không phải ban nãy y không nhìn thấy cô thì Lân Dã đều muốn cho rằng đó cũng không phải quỷ, mà là người!

"Chuyện này..."

"Đây là nước mắt trâu, có thể duy trì quỹ nhân được một canh giờ. Sau một canh giờ, huynh không thể nhìn thấy quỹ nữa." Mạnh Phát Sinh thán nhiên nói, hắn vẫn nhìn Lăng Vu Đề ở trên không trung, do dự có muốn đi giúp cô hay không.

"Ta đi thu con quý kia!" Mạnh Hân Đồng lấy kiếm gỗ đào cùng lá bùa, vuốt lá bùa ở trên kiếm gỗ đào một cái, sau đó nàng nhảy lên, kiếm gỗ đào mang theo ánh lửa đâm về phía ma nữ ——

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 322: Công lược thiên sư bắt quỷ (10)

Edit: Aya Shinta

Ma nữ bị đâm sau lưng một cái, nàng ta nhe răng hét lên một tiếng muốn xoay tay lại, phản kích Mạnh Hân Đồng.

Lăng Vu Đề không có cho nàng ta cơ hội này, thừa thắng xông lên! Lần này cô chỉ ngưng tụ một mũi tên nước, lao vút về phía ngực ma nữ ——

Ngực trúng một mũi tên, ma nữ rơi xuống đất, ôm ngực học máu.

Nàng ta vẫn tàn nhẫn trừng mắt nhìn Lăng Vu Đề: "Đừng tưởng rằng như vậy thì có thể cướp được trang chủ! Trang chủ là của ta! Là của ta —— "

Nói xong, nàng ta muốn trốn về Thanh Sơn, tránh đi..

Mạnh Hân Đồng lộn ngược ra sau, xinh đẹp hạ đất, kiếm gỗ đào chỉ vào ma nữ, hét lớn một tiếng: "Chính là ma nữ này làm loạn trong phủ Ngự Kiểm sơn trang, xem bốn thiên sư thu phục người!"

Vừa nói, Mạnh Hân Đồng nhanh chóng lấy một lá bùa ra, giống lá bùa tối hôm qua Lăng Vu Đề nhìn thấy.

Lá bùa lớn lên, cuốn ma nữ còn chưa kịp trốn đi vào rồi biến thành một quả cầu vàng nho nhỏ trở về trong tay Mạnh Hân Đồng.

Sau khi thu được ma nữ, Mạnh Hân Đồng vội vã đi tới bên người Lăng Vu Đề: "Thế nào? Tỷ vẫn ổn chứ?"

Nhìn Mạnh Hân Đồng thần thiết nhìn mình, Lăng Vu Đề nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mạnh Phát Sinh vẫn là cái mặt liệt đang đứng ở một bên.

Cô xoa lồng ngực hơi nhói, lắc đầu: "Ta không sao."

Mạnh Hân Đồng ở một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn cô: "Đừng rồi Vu Đề, sao tỷ lại ở phủ Ngự Kiểm sơn trang?"

Vấn đề này cũng là điều Mạnh Phát Sinh muốn hỏi. Lăng Vu Đề đến là vì đi theo hắn?

"Ta ngại thấy mũi đồ ăn cho nên mới đến nơi này." Đây chính là lời nói thật! Nếu không phải con kia ma nữ kia nói cái gì mà trang chủ thì cô cũng không biết đây là phủ Ngự Kiểm sơn trang!

Thực sự là duyên phận ~ duyên phận mà!

"Ồ ~ cho nên buổi trưa có con quý quý rồi trong nhà bếp Vu Đề tỷ đúng không nhì?" Mạnh Hân Đồng bỗng nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào Lăng Vu Đề mà nói.

Lăng Vu Đề gật đầu đứng lên.

"Vị... cô nương này?" Một giọng nói êm tai vang lên từ phía sau lưng Lăng Vu Đề.

Vừa này cô có để ý đến ở đây ngoại trừ Mạnh Phát Sinh, còn có cái người gọi là trang chủ, nam chủ của thế giới tiểu thuyết này: Lãnh Dã.

Âm thanh này không phải là Mạnh Phát Sinh, vậy thì là nam chủ Lãnh Dã rồi.

Lăng Vu Đề xoay người nhìn Lãnh Dã: "Người đang gọi ta?"

Lãnh Dã nhìn Lăng Vu Đề gật đầu: "Phải."

Chân Lăng Vu Đề rơi trên đất, ngoại trừ thân thể nửa trong suốt thì không giống quý một chút nào.

Nhìn kỹ thì mặt mũi vô cùng tinh xảo, giống như được điêu khắc tỉ mỉ! Mạnh Hân Đồng đứng bên cạnh cô, bất giác thua chị kém em một chút.

Có điều Lãnh Dã cảm thấy Lăng Vu Đề đẹp thì cũng không có nghĩa là y sẽ có cảm giác gì đặc biệt đối với cô.

"Chính là muốn hỏi là sao cô nương lại đánh nhau với con quý này?" Nếu không có sai, nơi Lăng Vu Đề bắt đầu giao tranh với ma nữ chính là phòng y.

Như vậy hai con này đã làm gì trong phòng y?!

Nghĩ đến chuyện có hai con quý ở trong phòng y khi y ngủ, thậm chí là bên cạnh mình... Cho dù Lãnh Dã có gan dạ đến đâu thì cũng cảm thấy phát lạnh trong lòng..

Sao lại đánh nhau? Nói đến đây, Lăng Vu Đề đã muốn trợn trắng mắt: "Ta nào có biết tại sao con quý kia lại đột nhiên lên con! Ta không phải là đang..." Ngủ trên giường của người hay sao!

Đương nhiên là còn lâu cô mới nói câu đó ra! Mạnh Phát Sinh ở đây, nếu như nghe thấy cô nói mấy lời không 'hút rề' như vậy, lại trừ độ hạo cảm thì sao đây?!

Hon nữa cô không cần phải nói lời này, cô đâu có công lược nam chủ.

"Không phải cái gì?" Thấy Lăng Vu Đề đột nhiên ngừng lại, Mạnh Hân Đồng ở một bên hơi tò mò hỏi.

"Không phải là không cần thận đi vào trong phòng của trang chủ, sau đó con quý kia lập tức xông ra từ trong một cái bình hoa, nhìn thấy ta liền đánh! Nàng ta đánh, lẽ nào ta không đánh lại? Sau đó chúng ta liền đánh tới đây!"

Lăng Vu Đề nghiêng đầu nhìn nàng ấy một cái, chuyển mắt mà nói.

Mạnh Hân Đồng không có hoài nghi Lăng Vu Đề, tuy Lãnh Dã cùng Mạnh Phát Sinh cảm thấy có chút kỳ quái nhưng đều cho rằng lý do của Lăng Vu Đề rất là hợp lý.

"Hóa ra con quý kia trốn ở trong bình hoa! Thảo nào ta tìm khắp nơi cũng không ra! Lần này cũng thật cảm tạ Vu Đề tỷ, nếu không có tỷ, không chừng ta còn phải tìm con quý kia mấy ngày nữa!" Mạnh Hân Đồng đặc biệt thần mật, tươi cười kéo cánh tay Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề gạt gạt cánh tay nhưng không rút ra được, chỉ có thể cười cười: "Ta cũng chỉ trùng hợp mà thôi."

"À đúng rồi, ban này Lãnh trang chủ cũng nhìn thấy con quý kia, ta thấy con quý kia ăn mặc xiêm y của nha hoàn trong phủ Ngự Kiểm sơn trang, có lẽ nàng ta vốn ở trong phủ Ngự Kiểm sơn trang đúng chứ?"

Lãnh Dã nhớ lại dáng vẻ của con quý kia một hồi, tuy ma nữ đã hoàn toàn thay đổi nhưng mơ hồ có thể nhìn ra mặt mũi trước đó.

Hon nữa ma nữ lại nói y là của nàng ta?!

Hắn biết có vài nha hoàn nổi lên tâm tư không nên, sao nha hoàn kia đã chết mà cũng chấp nhất với y như này?

Y gật đầu: "Đúng là nha hoàn trong phủ Ngự Kiểm sơn trang, có điều số lượng nha hoàn trong phủ không ít nên không phải người nào ta cũng biết được. Như vậy đi, ta hỏi quản gia, để hắn tra nhà hoàn chết thảm trong thời điểm gần đây."

Mạnh Hân Đồng gật gù: "Chỉ đành thế, nếu như thực sự không tra được, ta có thể thả ma nữ ra hỏi một chút."

Sau khi nói xong, Mạnh Hân Đồng nhìn thấy Mạnh Phát Sinh đang đứng ở một bên làm cây cột.

Nàng ấy nhếch môi cười cợt, kéo Lăng Vu Đê tới chỗ Mạnh Phát Sinh: "Vu Đê, đây chính là sư huynh của ta! Sư huynh rất lợi hại, có điều vừa nãy con quý kia đã bị tỷ đánh cho gần chết nên mới không cần sư huynh ra tay!"

Giới thiệu Mạnh Phát Sinh xong, Mạnh Hân Đồng lại giới thiệu Lăng Vu Đê: "Sư huynh, tỷ ấy tên là Lăng Vu Đê, rất là đặc biệt đó! Không phải người không phải quý, cũng không phải thần tiên! Ày, nhắc mới nhớ Vu Đê, tỷ đến cùng là cái gì thế?"

[Khinh thường] Lại là vấn đề này ~ Có là hệ thống! Hệ thống hệ thống!

Trời ạ cô có thể nói sao?! Có thể sao?!

Cô có chút miễn cưỡng cười với Mạnh Hân Đồng: "Trên thực tế, ngoại trừ biết mình tên là gì thì ta cũng không nhớ rõ mình đã từng là gì hoặc là hiện tại là cái gì."

Cái lý do mất trí nhớ này cũng thật là í ẹ!

Cô vừa dứt lời thì nhận được ánh mắt vô cùng đồng cảm từ Mạnh Hân Đồng. Mạnh Hân Đồng đỏ mắt ôm lấy vai Lăng Vu Đê: "Không sao đâu Vu Đê, chờ ta trở lại thì ta đi tìm sư phụ giúp tỷ!"

Thấy Mạnh Hân Đồng nhiệt tình thế này, Lăng Vu Đê chỉ muốn nói một câu: Nữ chủ, ta với cô không quen biết được chứ?!

Cô đẩy Mạnh Hân Đồng ra, nói một tiếng cảm ơn rồi mới nghiêng đầu nhìn Mạnh Phát Sinh: "Ta chỉ vô tình đến phủ Ngự Kiểm sơn trang, giờ đi đây!"

Nói xong, không chờ Mạnh Hân Đồng giữ lại, cô nhanh chóng bay ra khỏi phủ Ngự Kiểm sơn trang.

Sợ đi Lăng Vu Đê sẽ rời đi chủ yếu là vì sợ Mạnh Hân Đồng sẽ dây dưa. Còn thứ yếu, là bởi vì cô cảm thấy Mạnh Phát Sinh cũng không hy vọng cô đi theo!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Công lược thiên sư bắt quỷ (11)

Edit: Aya Shinta

Cô lo rằng nếu cô vẫn cứ muốn quần lấy Mạnh Phát Sinh thì phỏng chừng còn bị trừ độ hào cảm!

Lăng Vu Đê cũng không có ngốc, tốt xấu gì cũng đã công lược chừng mười nam phụ, nói thế nào cũng đã có chút kinh nghiệm!

Cô biết rằng không phải người đàn ông nào cũng có thể dùng cách thức quần chặt để khiến cho họ yêu mình. Có mấy người ví dụ như Mạnh Phát Sinh, mình càng quần lấy thì hắn càng không thể yêu mình được.

Nhớ tới tối hôm qua, Mạnh Phát Sinh đột nhiên trừ độ hào cảm, nói không chừng cũng là bởi vì cô can cái kia giúp hắn.

Nếu như bọn họ đã quen biết lâu, độ hào cảm đã tới bốn mươi điểm trở lên thì sau khi giúp hắn chặn đoàn khí đen kia, độ hào cảm nhất định sẽ tăng rất nhiều.

Nhưng vào lúc ấy thì họ mới vừa quen biết được mấy tiếng mà thôi, một người không thân không quen trừ phi có âm mưu, bằng không sao dám đánh cược tính mạng chần đòn thay hắn!

Khụ khụ ~ cũng không sai! Cô vốn là có âm mưu!

Thế nên Lăng Vu Đê muốn tạm thời rời đi, tìm được một cơ hội thích hợp để ở bên cạnh Mạnh Phát Sinh.

"Vu Đê này sao chạy nhanh vậy? Không phải đã nói là muốn dẫn tỷ ấy trở về tìm sư phụ hỗ trợ hay sao?" Mạnh Hân Đồng bĩu môi, không hiểu mà nói.

Trong mắt Mạnh Phát Sinh chợt lóe lên tia trầm tư, không nói gì.

Câu Lăng Vu Đê nói trước khi đi chắc là để giải thích với hắn, khi nhìn thấy Lăng Vu Đê thì hắn nghĩ ngay rằng Lăng Vu Đê có ý đi theo.

Người trước đó đột nhiên biến mất lại có ý chạy tới, đến cùng là vì cái gì? Đoạn thời gian biến mất trước đó, nàng ta đã đi làm cái gì?

Mạnh Phát Sinh nghĩ tới mấy điều này.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ được chính là Lăng Vu Đê lại cứ thế mà đi rồi?

Rốt cuộc thì nàng ta muốn làm gì? Có ý đồ gì với hắn?

Lăng Vu Đê chẳng muốn hao tâm tốn sức để đoán xem trong lòng Mạnh Phát Sinh đang nghĩ gì!

Sau khi rời khỏi phủ Ngự Kiểm sơn trang, cô lo lừng trên đường.

Tối hôm nay, đường xá không có ai cả!

Cổ đại mà, không có điện, cũng chẳng có đèn đường, một mảnh đen kịt. Mấy cửa hàng đã đóng cửa từ sớm. Người ta không có trò tiêu khiển nên cũng đã ngủ từ lâu rồi.

Xoa bụng, buổi trưa cô ăn được một món thì đã tới phòng Lãnh Dã ngu. Không có ăn cơm tối thì không nói, vừa rồi còn đánh nhau với ma nữ một trận!

Tuy không cảm giác được đói bụng nhưng Lăng Vu Đê tự động nghĩ rằng, vào lúc này thì cô đã sớm đói meo!

Vềnh tai lên nghe, sau khi nghe thấy ở một hướng có âm thanh thì khóa miệng cô giương lên lên. Thân hình cô chợt lóe, đi về phía phát ra âm thanh ——

Lăng Vu Đê cũng không xa lạ gì với con đường này, đèn lồng màu đỏ, màu tím được treo khắp nơi khiến cả con đường trở nên rực rỡ!

Chúng công tử cảm quạt tùy ý phong lưu, nữ tử ăn mặc hở hang đứng trước cửa thanh lâu cười quyến rũ, vẩy khăn lụa trong tay...

Đây là phố ăn chơi!

Cô mới từ thế giới nữ tôn tới đây mà thôi, con đường này cũng chỉ là nam nữ đối chỗ, không khác nhau mấy.

Lơ lửng giữa không trung, cô qua lại ở trong dòng người, theo họ đi tới tòa thanh lâu nào nhiệt nhất trên con đường này.

Cô nhìn quanh đại sảnh một chút, sau đó lại tới sau bếp ăn vùng.

Lần này cô khôn ra, vì để tránh việc dọa đến người khác nên cô đều thừa dịp người ta không chú ý thì mới nhón một chút mà ăn, thần không biết quỷ không hay... À không đúng, có con quỷ trước mắt này biết!

"Thức nhìn ta làm gì?" Lăng Vu Đê cầm cái đùi gà trong tay, ngồi xổm ở trong một góc có ngăn che giấu đùi gà.

Tuy cô không ngại khi mình ăn bị người khác nhìn, nhưng bị một con quỷ nhìn thì có chút...

Huống chi con quỷ này còn vừa xem vừa chảy nước miếng!

"Sao sao sao —— sao cô có thể ăn được? Có làm thế nào vậy? Có dạy ta một chút đi!?"

Con quỷ là một con nam quỷ mập mạp, thoạt nhìn ít nhất phải tám trăm cân, vừa nhìn đã biết còn tham ăn hơn cả cô!

Nhìn thấy cái hình thể này, Lăng Vu Đê vạn phần cảm tạ nguyên thân mà cô xuyên vào đều có thân thể ăn thế nào cũng không mập!

Bằng không năng không không chế được cái miệng mình, nếu như ăn thành cô nàng béo thì làm sao công lực nam phụ đây?!

"Thức muốn ăn?"

Con quý mập kia gât đầu liên tục, thịt mỡ trên mặt run lên một cái, Lăng Vu Đề nhìn mà phát mệt!

"Thức muốn ăn thì đi tìm người nhà của mình đi!" Nàng biết rằng nếu quý không có người cúng đồ ăn thì không ăn được những thứ này!

Không ngờ Lăng Vu Đề vừa nói xong, quý mập liền khóc oa oa: "Ta không có người nhà, không có ai cúng cho ta."

"Không có người nhà mà thức còn có thể ăn mập như thế?!" Lăng Vu Đề kinh ngạc nhìn quý mập.

Quý mập khịt khịt mũi, vô cùng đáng thương giải thích nói là bởi vì từ nhỏ hần đã bị đói. Sau đó, hần đến thanh lâu này làm công ở nhà bếp, sau đó từng bước từng bước làm tới vị trí phó bếp.

Bởi vì khi còn bé đói bụng mà sợ nên sau khi hần có năng lực, chỉ cần có thời gian thì sẽ ăn không ngừng nghỉ..

Cuối cùng không chỉ ăn thành bộ dạng này, cũng bởi vì ăn trứng luộc bị nghẹn chết! Bởi vì không có người nhà nên ngoại trừ lễ tang hần được ăn một bữa, sau này vẫn luôn đói bụng.

Hần chết ba tháng, mỗi ngày trông những món ngon ở trong nhà bếp nhưng không thể ăn.

Đối với một kẻ tham ăn mà nói, thật sự, thật sự rất thống khổ!

Thấy con quý mập tới nỗi mỡ dồn lên mất thành một cái khe hẹp, hần nói đáng thương như vậy mà Lăng Vu Đề vẫn ho khan không ngừng. Cô thấy mình cười vào lúc này là một chuyện không có đạo đức!

"Nên cô dạy dỗ ta làm thế nào để có thể ăn như cô được chứ?!" Quý mập trừng đôi mắt tí hí của mình, khẩn cầu cô.

Lăng Vu Đề chép miệng: "Ta vốn có khả năng ăn đồ ăn nên cũng không có phương pháp gì, nếu như thức muốn ăn, có thể đi Hàn Lâm đàn mà!" Đàn Hàn Lâm là nơi chuyên cúng cho cô hồn dã quỷ, bởi vì xem nội dung vở kịch nên Lăng Vu Đề cũng biết.

Quý mập lại tỏ vẻ vô cùng đáng thương, còn vận tay yếu ớt nói rằng: "Quý chỗ đó quá lợi hại, mỗi lần đi thì cả xương xẩu vụn vặt cũng không có thừa..."

Ai ~ Lăng Vu Đề thờ dài một hơi, chuẩn bị lại găm một cái đùi gà nhưng thấy quý mập cứ nhìn chăm chăm vào đùi gà trong tay cô, cô cũng không găm tiếp được.

"Quên đi, ta hẳn làm người tốt một lần vậy!" Cô tiện tay cầm lấy một con gà nướng, sau đó nói một tiếng với quý mập là đi theo cô rồi mới nhanh chóng bay ra ngoài.

Mãi đến khi rời khỏi thanh lâu, Lăng Vu Đề mới ngừng lại.

Quý mập đuổi theo, vô cùng nghi hoặc nhìn cô: "Tỷ tỷ, tỷ chạy làm gì?"

"Khụ khụ khụ ——" Vốn chuẩn bị nói chuyện thì Lăng Vu Đề bị sặc bởi nước miếng của mình: "Thức, thức gọi ta là gì?!"

Quý mập nghiêng đầu: "Gọi tỷ là tỷ tỷ đó!"

Lăng Vu Đề đưa tay gõ lên đầu quý mập.

Bạn đang đọc truyện *Công Lực Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 324: Công lực thiên sư bắt quỷ (12)

Edit: Aya Shinta

Bị một ông chú quý mập gọi là tỷ tỷ! Không vui!

"Tỷ tỷ muội muội thức! Đáng về đại thúc của thức mà gọi ta - một thiếu nữ mười sáu tuổi hoa là tỷ tỷ, thức không thấy gương sao?!"

Quý mập xoa đầu mình, đáng thương vô cùng: "Nhìn cô tuy nhỏ tuổi, thế nhưng thời gian cô thành quý chắc chắn dài hơn ta ~ cho nên ta gọi cô là... Ủ thì thế đó!"

Lườm quý mập một cái, cô cúi đầu nhìn gà quay: "Đi thôi, đưa ta tới đàn Hàn Lâm."

"Đi đàn Hàn Lâm làm gì?" Quý mập không hiểu.

Lăng Vu Đề không nhịn được, lại vỗ đầu hần một hồi: "Thức thật sự quá ngốc, không trách ăn trứng luộc cũng có thể nghẹn chết!"

Nhìn thấy quý mập chu mỏ ra vẻ bi thương, Lăng Vu Đề dừng lại nhỏ nước bọt, phát tay: "Được rồi được rồi! Dẫn ta tới đàn Hàn Lâm, bằng không sao thức ăn được gà quay đây!"

Lăng Vu Đề vừa dứt lời, quý mập cũng không kịp nhớ đến chuyện ai thân mệnh khổ nữa, mắt hí sáng lấp lánh nhìn Lăng Vu Đề: "Bên này bên này, cô nhanh đi theo ta!"

Vừa nói, vừa gấp rút đi đằng trước dẫn đường.

Bay theo tầm nửa giờ thì đến đàn Hàn Lâm ở ngoại thành.

Thoạt nhìn thì đàn Hàn Lâm cũng như một gian miếu đồ nát, chỉ là bên trong rất âm u!

Nói là cúng cho cô hồn dã quỷ nhưng đồ cúng mỗi lần đều rất ít. Cô hồn dã quỷ nhiều như vậy, sao có thể bảo đảm rằng mỗi con quỷ đều có thể ăn được đồ cúng đây!

Cho nên đương nhiên là mấy con ma mới cùng với mấy con yếu ớt không ăn được gì!

Quý mập này không chỉ là ma mới, hơn nữa còn rất yếu! Không giành được đồ ăn cũng là chuyện bình thường!

Còn chưa tới đàn Hàn Lâm, họ cũng đã có thể nhìn thấy cô hồn dã quỷ du dương khắp nơi, những con quỷ này hoặc là chết rồi nhưng không ai an táng, hoặc là âm thọ chưa hết nên không thể đầu thai.

Thực ra đều là kẻ đáng thương, thế nhưng Lăng Vu Đề không phải là người có lòng thông cảm tràn lan đại hải!

Sau khi đến gần đàn Hàn Lâm, Lăng Vu Đề cũng không cần quý mập dẫn đường, cô bay thẳng vào trong đàn Hàn Lâm.

Bên trong có rất nhiều quỷ, con nào nhất gan thì nhìn thấy Lăng Vu Đề liền né, con to gan một chút thì chò ở một bên ngó nghía.

Trông thấy quý mập phía sau lưng Lăng Vu Đề, họ đều hơi kinh ngạc: "Này quý mập, sao người còn dám tới?!"

Có một con quỷ thoạt nhìn khá là hung ác chặn đường quý mập, mà chúng nó đều nhìn thấy con gà nướng trong tay Lăng Vu Đề.

Nếu như chờ Lăng Vu Đề "ăn no" còn dư, chúng nó còn có thể ăn chút thịt vụn, nào còn đến phiền con quỷ mập này!

"Đứng thế đứng thế! Có phải chưa bị đánh đủ hay không?!" Mấy con quỷ phía sau hùa theo, còn có con đang cười nhạo.

Quý mập rụt cổ một cái, hiển nhiên là bị những con quỷ này bắt nạt quen rồi, ngay cả phản kháng cũng không biết.

Lăng Vu Đề ngừng lại, sau đó xoay người lạnh lùng nhìn: "Các người muốn bắt nạt kẻ nhỏ yếu sức?" Hình dung quý mập cao một mét bảy, thể trọng tám trăm cân, một tòa "núi nhỏ" thành kẻ nhỏ yếu, cũng thật là...

Nghe Lăng Vu Đề nói thế, mấy con quý đều im bất, có vài con khiếp đảm nhìn Lăng Vu Đề mặt mày lạnh lẽo.

Lăng Vu Đề mỉm môi, giương cằm với quý mập: "Còn không qua đây? Không đói bụng à?"

Quý mập gật đầu, sau đó vội vã bay qua núp phía sau Lăng Vu Đề... Nhưng thân hình của hắn làm gì có chỗ mà núp?

Khinh bỉ nhìn những con quý kia một chút, sau đó cô chỉ vào quý mập phía sau mà nói rằng: "Hắn được ta bảo kê, trước đây các ngươi bắt nạt hắn thì bỏ qua, sau này lại bắt nạt vậy coi như không được đâu đấy!"

Cô đặt gà quay ở trên đài cúng: "Ăn nhanh đi!"

Quý mập cười cảm kích, sau đó ghé mũi hút gà quay... Chỉ chớp lát sau, hắn thỏa mãn ngồi thẳng lên.

"Ăn no rồi?" Lăng Vu Đề nhử mày nhìn hắn.

Quý mập gật đầu, có thể hấp hắn đều hút sạch, một chút cặn bã cũng chưa cho những kia quý lưu.

"Nếu ăn no, vậy thì đi thôi." Nói xong, Lăng Vu Đề liền dẫn quý mập rời khỏi đàn Hàn Lâm ——

"Ha hã ~ chuyện này phải cảm tạ cô! Đề ta ăn no được một bữa!"

"Không cần cảm ơn, ta thấy vóc người thúc lớn như vậy, tại sao phải sợ mấy con quý đó?! Bọn chúng ác thì thúc phải ác hơn bọn chúng chứ! Sau này đừng sợ hãi rụt rè như vậy nữa, cứ bị đám quý đó bắt nạt mà thôi!"

"Nhưng mà thúc phải nhớ kỹ, thứ bản thân không muốn thì chớ gây ra cho người khác! Đừng có cái kiêu là vào một ngày kẻ khác không dám bắt nạt thúc, thúc lại quay đầu đi bắt nạt quý khác!"

"Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không như thế!" Quý mập vỗ ngực đảm bảo, giọng điệu chắc như đinh đóng cột.

Lăng Vu Đề gật đầu, không cáo biệt mà trực tiếp tăng tốc bay đi..

Cô chuẩn bị tùy tiện tìm một tòa nhà không quý, sau đó tìm một căn phòng sạch sẽ đánh một giấc.

Lăng Vu Đề cũng không lo lắng về hành động của mình có ảnh hưởng tốt hay xấu với quý mập chút nào!

Cô tin vào ánh mắt của mình, quý mập ngoài chuyện tham ăn một chút thì rất nhát gan! Đừng là không có bản chất xấu!

Nếu sau này quý mập lớn gan thêm chút, phòng chừng thúc ấy cũng không lớn được tới đâu!

Cho nên nói rằng thúc ấy sẽ làm một con quý xấu xa bắt nạt quý mới thì càng thêm không thể!

Muốn tìm một tòa nhà không có quý thực sự quá khó khăn! Thế nên Lăng Vu Đề thế mới biết là hóa ra trên thế giới sẽ có nhiều quý hơn như vậy!

Không có quý nhân ~ đúng là một chuyện hạnh phúc vô cùng!

Đáng tiếc, cô không thể đóng quý nhân lại..

Chẳng còn cách nào, Lăng Vu Đề tìm một tòa nhà có quý thoát nhìn khá là hiền lành, phòng khách tương đối sạch sẽ ngủ một giấc.

Chuyện ngày mai, để ngày mai rồi tính! Chẹp ừm ——

Đương lúc nắng nhạt của buổi sáng sớm xuyên qua khe cửa sổ vào gian phòng, quý nhà vốn muốn đánh thức Lăng Vu Đề chuyển mình biến mất..

Lăng Vu Đề trở mình ngủ thêm một lúc rồi mới mở mắt ra nhìn chung quanh.

Ồ... Có đang ở thế giới nhiệm vụ tiếp theo sao?

Giơ cánh tay lên nhìn một chút, vẫn là nửa trong suốt!

Vỗ vỗ đầu óc đang có chút mơ hồ, cô mới nhớ ra đây là chỗ ngủ cô tìm được vào tối ngày hôm qua.

Ngồi xếp bằng trên giường vận eo, sau đó cô bắt đầu dờ ra, à không, là đang suy tư!

Trong kịch tình thì vào lúc này, nội dung vở kịch mới bắt đầu không bao lâu.

Sau khi Mạnh Hân Đồng thu phục được quý ở phủ Ngự Kiểm sơn trang, nàng ấy cùng Mạnh Phát Sinh trở về nơi bọn họ ở từ nhỏ đến khi trưởng thành - Dịch Dương sơn trước.

Sau khi Mạnh Phát Sinh xuống núi, Mạnh Hân Đồng cũng lên núi xuống núi theo... Sau đó sẽ xảy ra một loạt sự việc.

Một đoạn nội dung này hẳn là sẽ không có biến hóa gì đó đâu chứ? Nếu không có điều bất ngờ gì xảy ra, qua mấy ngày nữa Mạnh Phát Sinh cùng Mạnh Hân Đồng sẽ về Dịch Dương sơn.

Lăng Vu Đề quyết định, đến lúc đó cô sẽ tới một thôn trấn dưới núi Dịch Dương chờ Mạnh Phát Sinh xuống núi, sau đó sẽ tìm cơ hội danh chính ngôn thuận đi theo hắn!

Ừm! Chính là thế!

Lăng Vu Đề ngả người giường, sau đó nhắm mắt lại, nếu đã phải đợi, vậy cô ngủ thêm một giấc là được rồi ——

Đến khi Lăng Vu Đề tỉnh lại lần nữa, trời đã xế bóng.

Lăng Vu Đề xoa bụng, bay ra khỏi tòa nhà.

Aya: Sau một kỳ thi te tua toi tả tàn ta tan tác tuềnh toàng thì mình đã trở lại!))) Tâm trạng từ đầu tuần đến cuối tuần như biểu đồ kinh tế trong cuộc khủng hoảng toàn cầu vậy!)))

Dự định lập lịch đăng chứ kiểu đăng tùy hứng này là mình lười chày thấy luôn quá.

Lết xong thế giới này thì thế giới sau chắc chắn sẽ bay với tốc độ tên lửa luôn. Vì mình đã có 40 chương bản thảo đã edit rồi!))) chờ beta nữa thôi!)))

Cố lên cố lên cố lên!!!

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 325: Công lược thiên sư bắt quỷ (13)

Edit: Aya Shinta

Cô vốn muốn tới nhà bếp của túu lâu ngày đầu tiên cô đến thế giới này để ăn, nhưng vào lúc này ăn cơm trưa thì hơi trễ, ăn cơm tối lại hơi sớm, phòng chừng nhà bếp không có gì để ăn cả.

Lắc lư trên đường cái, đột nhiên cô nghe thấy một âm thanh khá là quen thuộc, Lăng Vu Đề sợ đến nỗi lập tức bắt đầu trốn.

Cô cẩn thận từng li từng tí li đầu ra xem có chuyện gì xảy ra ở phía trước. Quá nhiều người, nếu như không phải tai cô xài được thì căn bản không biết trong đám người có người kia!

Phía trước có một vị trí bị vây quanh bởi đám người ba vòng trong vòng ngoài, Lăng Vu Đề ngo nửa ngày cũng không ngo ra tại sao lại thế này.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trốn thẳng lên nóc nhà để xem là được rồi!

Sau khi bay lên nóc nhà, Lăng Vu Đề lập tức nằm nhoài ở đây xem.

Lần này tầm mắt lập tức trống trải, xem được toàn cảnh phía dưới kia.

"Ta nói này tiểu nương tử, tuy rằng tư sắc nàng không đủ, thể nhưng nàng muốn hầu hạ gia, gia vẫn có thể miễn cưỡng đáp ứng!" Một gã công tử thoát nhìn cực kỳ dung tục, ăn mặc còn tính là giàu có cầm quạt giấy nâng cằm Mạnh Hân Đồng.

Mạnh Hân Đồng che chở một cô nương có dung mạo thanh tú, phục trang đơn giản ở sau lưng.

Xem ra, Mạnh Hân Đồng này sắp diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân!

Lại nói, sao tiểu thuyết ngôn tình cổ trang nào cũng có cái đoạn này vậy? Có thấy cũ mèm hay không?!

Mạnh Hân Đồng giương cằm lên, tránh khỏi quạt giấy của gã công tử. Nàng ấy đẩy cô nương thanh tú kia qua một bên, sau đó khởi động làm nóng khớp tay rồi cười nói: "Bỏ cô nương vốn còn muốn khuyên người, có điều bây giờ nhìn lại, không cần lãng phí nước bọt!"

Nói xong, Mạnh Hân Đồng tức khắc đánh một quyền vào trên xương mũi của gã công tử thô tục kia, tiếp đó là tấn cho gã một trận no đòn!

Người vây quanh vô cùng tự giác lui về sau, vòng vây càng ngày càng rộng ra.

Gã công tử bụm mặt, kêu gào hạ nhân đối phó với Mạnh Hân Đồng.

Tuy công phu của Mạnh Hân Đồng không thuộc dạng quá tốt, thể nhưng đối phó với mấy cái gã sai vặt, nàng ấy vẫn rất là thành thạo điều luyện!

Gã công tử bị sai vặt nâng dậy, sau khi phun một câu ác ôn rằng "Người chết!" thì đã rời đi.

Nhìn thấy túi tiền lớn bên hông gã công tử, Lăng Vu Đề hơi chuyển mắt, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Cô rời đi theo hướng gã công tử kia, sau đó nhân lúc chưa phát giác mà kéo túi tiền xuống ——

Lăng Vu Đề cầm túi tiền, lo rằng người khác sẽ nhìn thấy túi tiền tự động lơ lửng nên cô nhanh chóng tìm một con ngõ nhỏ không người, thực thể hóa bản thân.

Dù sao mỗi ngày có ba tiếng thực thể hóa, đừng có để uổng!

Nếu vào lúc này tới nhà bếp của tửu lâu không có đồ ăn, vậy cô cầm tiền đi mua là được rồi!

Tung túi tiền trong tay lên, vừa nảy cô mở ra xem, tuy không biết mấy lần ngân phiếu kia bao nhiêu tiền, thể nhưng trên ngân phiếu có viết một trăm lượng, cô vẫn biết chữ mà! Mười tám ngân phiếu một trăm lượng, đủ cho cô ăn rồi đúng chứ?

Chấp tay sau lưng, nhân nhả đi về phía tửu lâu ——

"Khách quan mời vào trong, ngài muốn ở đại sảnh hay là ở phòng ngấm?" Vào lúc này coi như không phải giờ ăn cơm nhưng cũng có người tới dùng cơm, cho nên Lăng Vu Đề cũng không phải là đặc thù.

Nói một câu "Phòng ngấm" rồi Lăng Vu Đề dứt khoát nhấc chân lên lầu. Tiểu nhị vội vàng đuổi theo, sau đó dẫn Lăng Vu Đề vào một gian phòng ngấm.

Sau khi gọi không ít món ăn đầu bảng của tửu lâu, Lăng Vu Đề mới an tâm chờ món.

Phòng ngấm của cô sát cửa sổ, chò món lên là một chuyện tệ nhạt mà lâu lắc nên khi nghe thấy âm thanh nào nhiệt trên đường xá dưới lầu, Lăng Vu Đề liền đứng bên cửa sổ nhìn xuống.

Có lúc, khi bạn không muốn gặp lại một người thì người đó cứ luôn xuất hiện ở trước mắt bạn.

Khi thấy Mạnh Hân Đồng đứng dưới lầu, Lăng Vu Đề trốn đi theo bản năng..

Đáng tiếc rằng cô chậm một bước, Mạnh Hân Đồng tỉnh mắt nhìn thấy cô rồi!

"Này ~ sao cô nương kia lại nhìn quen mắt thế?" Cau mày nghĩ ngợi hồi lâu, Mạnh Hân Đồng cũng không nhớ ra được chính mình là ở nơi nào gặp cô gái kia.

Nhìn bảng hiệu tửu lâu, Mạnh Hân Đồng vỗ đầu mình một cái: "Muốn biết thì trực tiếp đi lên xem thử là biết ngay! Thật là ngu ngốc!"

Mạnh Hân Đồng cười híp mắt đi vào tửu lâu, nói một tiếng tìm bằng hữu rồi lên lầu hai.

Khi đến nàng ấy đứng lúc nhìn thấy cửa phòng của phòng ngấm có cửa sổ kia, nàng cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Lăng Vu Đề đang vui mừng vì mình không có bị Mạnh Hân Đồng phát hiện thì khi nhìn thấy người đứng ngay cửa, ngo người tan tác trong nháy mắt...

Mạnh Hân Đồng có chút không dám tin vào mắt mình: "Vu Đề? Sao —— Sao tỷ lại thế này?!" Thân thể không còn nữa trong suốt, hoàn toàn như một người sống!

Ba bước gộp hai mà bước tới bên người Lăng Vu Đề, không nói không rằng sờ mặt cô ——

"Ai nha ~ cô mò ta làm gì?" Lăng Vu Đề phát tay Mạnh Hân Đồng ra, nếu bị nhìn thấy, cô cũng không thể đánh chết cũng không thừa nhận đúng không?!

"Trời ạ ~" Mạnh Hân Đồng cúi đầu nhìn tay mình, khó hiểu thốt lên: "Ấm kia?! Vu Đề, sao tỷ làm được?"

Lăng Vu Đề nháy mắt mấy cái, tạm thời không nghĩ ra lý do. Đang lúc món ăn được mang lên, cô vung tay: "Tạm thời dừng có để cập đến mấy chuyện này, ta còn chưa ăn cơm nữa, trước hết để cho ta ăn cơm."

Mạnh Hân Đồng à một tiếng, cứ chỉ tự nhiên đi tới ngồi đối diện Lăng Vu Đề.

Thấy Lăng Vu Đề tự mình tự ăn, nàng ấy cũng không ngại. Nàng chống cằm cười híp mắt vừa nhìn cô ăn, vừa trò chuyện với cô.

"Hôm qua đã nói là tỷ theo ta trở về gặp sư phụ, để sư phụ giúp tỷ, kết quả tỷ lại quay đầu rồi đi!"

"Đừng rồi, đã tra được thân phận của con oán quỷ. Hóa ra nàng ta đã từng là nha hoàn nhị đẳng của Lãnh Dã, gọi là Châu nhi. Sau đó vị hôn thê của Lãnh Dã tới đây ở tạm, nha hoàn không đủ nên phái Châu nhi đi hầu hạ hôn thê Lãnh Dã."

"Châu nhi vẫn luôn thích Lãnh Dã, bị hôn thê Lãnh Dã biết được, không chỉ mỗi ngày tìm có trừng phạt nàng, sau đó nàng bị bệnh thì nói nàng nhiễm bệnh dịch, ném nàng xuống hầm!"

"Nói ra thì Châu nhi cũng rất đáng thương. Có điều sau khi chết biến thành oán quỷ, nàng hù chết hôn thê Lãnh Dã thì không nói, còn hại chết vài nha hoàn thường ngày có mâu thuẫn với nàng nữa!"

"Vu Đề tỷ không biết đâu, Châu nhi này là con quỷ đầu tiên ta tự mình thu phục đó, có điều vẫn do có sự hỗ trợ của tỷ, bằng không cũng không biết ta có thể dễ dàng thu phục nàng hay không."

"Này, Vu Đề tỷ cảm thấy sư huynh của ta thế nào? Tuy huynh ấy không thể hiện cảm xúc lên gương mặt, thể nhưng huynh ấy rất tốt, ta quen biết huynh ấy hơn mười năm! Mà ngày hôm qua có phải tỷ bị sư huynh dọa chạy đúng không? Tỷ đừng sợ, sư huynh của ta không dữ! Ư ~ nhắc mới nhớ, nếu như tỷ là người sống thì còn rất xứng đôi với sư huynh ta đó..."

"Ai Vu Đề... Bla bla..."

Từ trước tới giờ Lăng Vu Đề chưa từng gặp người nào còn ôn ào hơn cả cô, thật luôn đó!

Cô nghĩ rằng sau này lúc nói chuyện thì cô cũng không dám nhiều lời như vậy!

Mạnh Hân Đồng đang nói luyên thuyên không ngừng nghỉ... Hoàn toàn không nhìn thấy Lăng Vu Đề gằn gặt khóe miệng.

Aya: Hm... edit tới đoạn nữ chính cười híp mắt nhìn Vu Đề ăn mà thấy hìnt đập thẳng vào mặt, nhưng thấy hợp với Vu Đề nhất vẫn là ngự tỷ trong thể giới mặt thể hơn:)))

Chương 326: Công lược thiên sư bắt quỷ (14)

Edit: Aya Shinta

Mãi đến khi Lăng Vu Đề dừng đùa...

"Vu Đề tỷ ăn xong rồi?"

Lăng Vu Đề không mở miệng nói chuyện, hiện tại cô chỉ muốn cách Mạnh Hân Đồng xa thật là xa! Đề cho lỗi tai của cô nghỉ ngơi một chút!

Sau khi gọi tiểu nhị tính tiền, Lăng Vu Đề thừa dịp tiểu nhị lấy tiền rồi đi mà vội vã hư hóa thân thể, thể rồi muốn chuyển mình rời đi...

"Vu Đề, không cho phép tỷ chạy nữa! Đã nói là phải theo ta trở về tìm sư phụ xem cho tỷ!" Mạnh Hân Đồng kéo cánh tay Lăng Vu Đề lại, không cho cô rời đi.

Lăng Vu Đề... Nữ chủ, luận gia không phải nam chủ! Cô tội gì phải chấp nhất với luận gia như vậy?!

"Cái này, ta..."

"Ngày mai ta sẽ về núi Dịch Dương nói sư huynh, trước tiên tỷ theo ta về phủ Ngự Kiểm sơn trang, sau đó ngày mai sẽ cùng hai sư huynh muội ta về núi Dịch Dương!" Mạnh Hân Đồng vừa nói, vừa kéo Lăng Vu Đề ra khỏi phòng ngán.

Bởi vì Lăng Vu Đề hư hóa nên người khác chỉ có thể trông thấy tay Mạnh Hân Đồng giờ ra phía sau như đang kéo món đồ gì đấy. Hơn nữa thỉnh thoảng nàng ấy còn quay đầu nói chuyện với "không khí" đằng sau.

Mạnh Hân Đồng tự động lơ đi ánh mắt cổ quái của những người kia mà kéo thẳng Lăng Vu Đề ra từ lâu.

Đề phòng ngừa Lăng Vu Đề lại rời đi nữa nên Mạnh Hân Đồng vẫn kéo tay Lăng Vu Đề không buông.

Lăng Vu Đề muốn chạy! Dù sao cũng đã kế hoạch công lược cả rồi, thế mà vào lúc này lại xuất hiện một Mạnh Hân Đồng cứ muốn lôi cô về núi Dịch Dương với nàng ấy!

Hầy...

Thực ra mà nói, Mạnh Hân Đồng cũng tốt bụng nên mới muốn dẫn cô về núi Dịch Dương tìm sư phụ nàng! Nhưng coi như Mạnh thiên sư kia có lợi hại đến đâu thì cũng không thể nhìn ra cô chỉ là một hệ thống đúng chứ?!

Cùng lắm, chỉ có thể nhìn ra cô không phải yêu ma quý quái.

Tính toán một chút, nếu nữ chủ ép buộc cô đi tìm Mạnh Phát Sinh, vậy thì đi thôi!

Thường thì kế hoạch không theo kịp biến hóa, coi như vạch ra kế hoạch có thể đến thế nào thì cũng có thể xuất hiện biến số! Thế nên tạm thời bây giờ vẫn nên đi một bước xem một bước thôi ——

Khi Mạnh Phát Sinh gặp lại Lăng Vu Đề, hẳn cũng không kinh ngạc bất ngờ gì.

Lăng Vu Đề nhìn ra rồi, ánh mắt của hắn ẩn chứa một loại ý vị rằng quả nhiên như ta dự liệu.

Cô bắt mất bầu môi, gì thế?!! Cô thật sự không phải cố ý muốn tới đây quần lấy hắn! Còn dùng ánh mắt ấy để nhìn cô!

"Sư huynh, ta đã nói với Vu Đề rồi, ngày mai dẫn theo tỷ ấy về. Lên núi tìm sư phụ xem thử!"

Mạnh Phát Sinh gật đầu, ánh mắt nhu hòa một chút: "Được, đều nghe lời muội."

Mạnh Hân Đồng gật gù, sau đó nói muốn dẫn Lăng Vu Đề đi dạo khắp chốn...

"Này Vu Đề..."

"Dừng lại!" Lăng Vu Đề thực sự không chịu nổi, ngắt ngang lời Mạnh Hân Đồng.

Một tiếng đồng hồ từ khi cô ăn cơm đến trên đường về phủ Ngự Kiểm sơn trang, lại trở lại phủ Ngự Kiểm sơn trang này, Mạnh Hân Đồng thật sự nói với cô rất nhiều rất nhiều!

Tuy trong kịch tình đã giới thiệu rằng Mạnh Hân Đồng là một người nhiều lời, thế nhưng Lăng Vu Đề thật sự không biết rằng nàng ấy nói nhiều đến độ có thể nói luyên thuyên suốt mấy tiếng!

Không khát nước sao? Sao nước miếng nhiều như vậy nhỉ? Có họng cũng hoàn toàn không hề hấp chỉ! Nàng ấy nên đến hiện đại đi làm ca sĩ hoặc là MC mới đúng!

Mạnh Hân Đồng chớp chớp mắt: "Sao thế? Vu Đề..."

Lăng Vu Đề đỡ trán bắt đầu đi: "Không có gì, ta chỉ là..." Muốn lỗi tai được yên tĩnh một lúc... mà thôi!

"Mạnh cô nương, sao muốn như vậy còn một mình đi dạo trong hoa viên?"

Nghe thế, Mạnh Hân Đồng quay đầu lại, nhếch môi cười nói: "Ta không có đi một mình! Ta đi cùng với Vu Đề đấy!"

Nghe rằng Lăng Vu Đề cũng ở nơi đây, Lãnh Dã ngăn người một chút. Nhìn theo hướng tay Mạnh Hân Đồng chỉ nhưng nơi đó, y cũng không nhìn thấy bóng người Lăng Vu Đề.

Có điều nếu Mạnh Hân Đồng đã nói Lăng Vu Đề ở đây, như vậy chắc hẳn là nàng ta ở đó.

Y gật đầu với không khí: "Lăng cô nương cũng tới rồi?" Y nhớ là hôm qua Lăng Vu Đề đã đi rồi! Nàng ta tới làm gì?

Lãnh Dã cũng không muốn quý phu của y có quý qua lại!

Lãnh Dã giấu tâm tư rất sâu thế nhưng ánh mắt chợt lóe lên kia vẫn bị Lăng Vu Đề bắt lấy.

Vốn dĩ cô đã không có thiện cảm đối với nam chủ này, y không thích có ở đây, cô còn không thích thú với việc ở lại chỗ này đâu! Còn không phải là do Mạnh Hân Đồng kéo cô đến hay sao!

Không để ý tới Lãnh Dã, Lăng Vu Đề quay đầu nhìn Mạnh Hân Đồng: "Không còn sớm nữa, ta muốn ngủ!"

"A? Vu Đề cũng buồn ngủ sao? Vậy cũng tốt, ta dẫn tỷ tới phòng ngủ của ta!" Nói xong, Mạnh Hân Đồng cười cười với Lãnh Dã: "Tỷ ấy mệt mỏi, bọn ta đi nghỉ ngơi trước. Lãnh trang chủ cũng nghỉ sớm một chút!"

Lãnh Dã gật đầu: "Được, Mạnh cô nương nghỉ sớm một chút!"

Y không nhìn thấy Lăng Vu Đề nên tất nhiên cũng không nhìn thấy Lăng Vu Đề cười lạnh. Mà Mạnh Hân Đồng là người không tính ý, tất nhiên cũng không có nhìn ra rằng Lăng Vu Đề đang cười lạnh.

Theo Mạnh Hân Đồng trở về sân nhỏ nàng ấy tạm thời nghỉ lại, Lăng Vu Đề trực tiếp vào trong một gian phòng trống.

Cũng may trong phòng trống có chăn bông dày đủ, ngủ một buổi tối không thành vấn đề! Cô không muốn ngủ chung với Mạnh Hân Đồng đâu, nghe nàng ấy nói tiếp chắc cô sẽ phát điên mất!

Cũng may mục tiêu của cô là Mạnh Phát Sinh, mà Mạnh Phát Sinh cũng không phải lúc nào cũng ở chung với Mạnh Hân Đồng.

Nếu nội dung vở kịch không thay đổi, lần này sau khi trở về núi Dịch Dương, Mạnh Phát Sinh sẽ xuống núi trước!

Đến lúc đó, lỗ tai của cô có thể thực sự thanh tỉnh!

Ôm chân trở mình, nhắm mắt lại than thở một tiếng: "Trời ~ khi lỗ tai được yên tĩnh lại, đúng là một sự hưởng thụ mà!"

"Cốc cốc cốc —— Vu Đề, vậy tỷ nghỉ sớm một chút nha ~ sáng sớm ngày mai ta tới gọi tỷ rời giường ~ "

Lăng Vu Đề kéo chân qua che đầu mình lại, không muốn trả lời...

Cũng may Mạnh Hân Đồng không cần cô đáp lại, nói một câu xong rồi nàng ấy nhún nhảy một cái, trở về phòng ngủ của mình ——

Về núi Dịch Dương thì cần phải đi một đoạn đường, cũng may Lãnh Dã sắp xếp xe ngựa thay vì đi bộ. Lãnh Dã vốn còn muốn an bài phu xe đưa mấy người Mạnh Hân Đồng trở về núi Dịch Dương nhưng bị Mạnh Phát Sinh từ chối.

Sau khi nhận một món thù lao lớn, Mạnh Phát Sinh làm phu xe, Mạnh Hân Đồng cùng Lăng Vu Đề ngồi ở trong xe ngựa.

Để tránh cho Mạnh Phát Sinh càng phòng bị nghi ngờ mình hơn nên dọc theo đường đi, Lăng Vu Đề có thể tránh thì tránh hẳn đi.

Có điều mặc dù như vậy, mỗi lần Mạnh Phát Sinh nhìn cô đều mang theo ý tìm tòi nghiên cứu như muốn nhìn thấu cô, mà hẳn lại không nói chuyện với Lăng Vu Đề! Hai người cứ như là người xa lạ!

Mỗi ngày lúc ăn cơm, Lăng Vu Đề sẽ thực thể hóa, bởi vì ăn cơm thường tốn khoảng một tiếng, một ngày ba bữa, một ngày ba tiếng vừa vặn đủ dùng!

Nữ chủ ồn ào là nét đặc thù của nàng ấy, Lăng Vu Đề căn bản không có cách nào ngăn cản. Về núi Dịch Dương sớm cần nửa tháng, Lăng Vu Đề dần dần hình thành một thói quen.

Chính là trong lời Mạnh Hân cô một vài thông tin hữu dụng thì nghe, còn cái khác thì tự động xem là gió bên tai, thổi qua liền qua ——

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 327: Công lược thiên sư bắt quỷ (15)

Edit: Aya Shinta

Khi hai người một hệ thống đứng dưới chân núi Dịch Dương thì, Lăng Vu Đề ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi một chút. Hình như đỉnh núi rất cao, phía trên có một tầng mây mù, làm cho người ta có loại ảo giác đang đắm mình trong mây.

Có điều Lăng Vu Đề biết đó chỉ là thuật che mắt mà thôi. Trên đỉnh núi cũng không thật sự ở trong tầng mây!

Hít một hơi thật sâu, cô cũng không biết mình nên thở phào một hơi, hay là phải lo lắng đây?

Bởi vì cô sắp gặp được sư phụ Mạnh Phát Sinh! Mạnh thiên sư đòi trăm yêu trừ ma trong truyền thuyết!

Mạnh Hân Đồng cũng không biết Lăng Vu Đề đang nghĩ gì, nàng đứng dưới chân núi ngửa đầu hít sâu một hơi, cảm thán rằng: "Tuy bên ngoài rất tốt, nhưng ta vẫn cảm thấy núi Dịch Dương mình sống từ nhỏ đến lớn càng tốt hơn!"

Nói xong, nàng liền kéo Lăng Vu Đề lên núi: "Đi thôi tiểu Vu, chúng ta nhanh chân lên đi, ta đã hơn một tháng không có gặp sư phụ sư mẫu, nhớ quá đi thôi ~ "

Ừ, kỳ thực cũng không có gì đáng lo lắng, Mạnh thiên sư kia có ghê gớm thì cũng chỉ là một cụ già biết trăm yêu trừ ma mà thôi!

Một là cô không phải yêu ma, hai là không phải quỷ quái, sợ ông ấy làm cái gì!?

Núi Dịch Dương trong mắt người không hiểu biết, thí dụ như Lăng Vu Đề thì nhiều lắm cũng chỉ là một vùng non xanh nước biếc, là một ngọn núi bình thường mà thôi!

Nhưng Lăng Vu Đề lại biết là phong thủy núi Dịch Dương cực kỳ tốt! Là căn cơ của Mạnh thiên sư chuyên bắt ma quỷ.

Đệ tử Mạnh gia không nhiều, sau khi trưởng thành sẽ xuống núi rèn luyện.

Sau hai canh giờ leo núi thì rốt cục cũng đến đỉnh núi.

Rõ ràng bốn tiếng đấy! Tuy rằng không phải cao vút trong mây nhưng cũng là một ngọn núi rất cao!

Mạnh Phát Sinh cùng Mạnh Hân Đồng leo quen rồi nên hoàn toàn không có cảm giác. Mà Lăng Vu Đề lại vô cùng vui mừng là mình có thể bay... Nếu như dùng chân thì cũng thật là quá... thống khổ!

Trên đỉnh núi có trồng rất nhiều cây trúc, Mạnh Hân Đồng bảo cô theo sát một chút, bởi vì có trận pháp.

Lăng Vu Đề biết là có trận pháp, mặc kệ là người hay là yêu ma quỷ quái mà nếu như bị nhốt rồi, muốn thoát ra? Khó!

Có điều Lăng Vu Đề đặc biệt muốn biết nếu như mình bị nhốt thì sao? Có thể trực tiếp xuyên qua những cây trúc này thì bên trong hay không đây?

Càng lúc càng tò mò, nhưng vào lúc này vẫn nên yên lặng theo Mạnh Hân Đồng, cô cũng không thể tỏ ra đặc thù!

Trong nội dung võ kịch có nhắc tới là sau khi những cây trúc này chuyển động theo bước chân của Mạnh Hân Đồng cùng Mạnh Phát Sinh thì ngoan ngoãn dừng lại tại chỗ, trông không khác gì mấy bụi trúc thông thường cả.

Sau khi đi xuyên qua rừng trúc, tầm nhìn lập tức trống trải hơn rất nhiều!

Lọt vào mắt đầu tiên chính là một cái sân lát bằng đá xanh có diện tích không nhỏ. Lăng Vu Đề nhìn ra tầm chừng cũng phải rộng bằng sân bóng rổ!

Trên sân hiện không có người, có vẻ rất yên tĩnh.

Mạnh Hân Đồng nói: "Sư phụ ta sinh thời chỉ nhận năm đồ đệ, ta là nhỏ nhất. Phát Sinh sư huynh là Tứ sư huynh, ba vị sư huynh khác đều lớn tuổi hơn rất nhiều, sau khi xuống núi rất ít có thời gian trở về! Cho nên trên núi này chỉ có sư phụ cùng sư mẫu ở."

Lăng Vu Đề gật đầu, bỗng nhiên ra vẻ tinh ngộ. Mấy điều này cô đều biết cả, thế nhưng cô phải giả vờ không biết!

Đi qua khoảng sân thì đến một gian nhà.

Đặc điểm của căn nhà này chính là toàn bộ cấu tạo của nó đều là dùng trúc xây nên!

Vừa đi vào sân thì đã nghe thấy tiếng chuông gió trong trẻo reo lên, rất êm tai!

Tiếp theo chính là tiếng Mạnh Hân Đồng giương giọng cao vút: "Sư phụ sư mẫu! Con cùng tứ sư huynh đã về rồi!"

Sau một khắc thì có một âm thanh cũng cao vút vùn vụt đáp lại: "Ồi ~ Đồng nha đầu rốt cục cũng trở về! Sư mẫu nhớ chết rồi!"

Sau đó một bóng người vọt từ gian phòng trong sân ra ——

Tốc độ rất nhanh, Lăng Vu Đề còn chưa nhìn rõ ràng, Mạnh Hân Đồng bên cạnh cũng đã bị ôm thật chặt!

"Đồng nha đầu, mau để sư mẫu xem —— ôi ~ đều gãy rồi! Đều do sư phụ con, một mực muốn đưa con xuống núi bắt quỷ cho phù Ngự Kiếm sơn trang! Xem ít thịt đi này, phải ăn bao nhiêu cơm mới bù đắp được chứ ~ "

"Thật sự gãy sao? Sao con không nhìn ra?"

"Gãy mà, sư mẫu nói con gãy chính là gãy!"

"Ồ ~ vậy sư mẫu có thể làm nhiều đồ ăn ngon cho con!"

...

...

Hai người vừa gặp đã vừa đi vừa nói, để Lăng Vu Đề đứng ở hời ngại ngùng. Rốt cuộc cô đã biết Mạnh Hân Đồng giống ai! Thực sự không thể nào giống hơn được nữa!

Có điều đến cùng thì hai người họ còn muốn nói bao lâu thế?

"Đi thôi, chúng ta đi vào trước. Sư mẫu cùng sư muội còn muốn trò chuyện rất lâu." Hình như Mạnh Phát Sinh ở bên cạnh thấy không nói gì, trong mắt xẹt qua một nụ cười, sau đó mở miệng nói thế.

Nói xong, hắn cũng mặc kệ Lăng Vu Đề, thẳng liền đi vào bên trong đi.

Lăng Vu Đề ngăn người, vừa này... Mạnh Phát Sinh lại thêm hào cảm đối với cô!

Được rồi, bị giam mười lăm điểm hào cảm rồi lại thêm trở lại, bây giờ là ba mươi điểm hào cảm!

Ừ, cũng không biết có phải nửa tháng ở chung này khiến Mạnh Phát Sinh thay đổi đối với cô phải không?

Bất luận thế nào, có thể thêm hào cảm vào là chuyện tốt!

Nhếch môi cười cười, cô cảm thấy ánh mặt trời hôm nay đặc biệt xán lạn!

Thấy Mạnh Phát Sinh đã kéo khoảng cách nhất định với cô, thế là Lăng Vu Đề vội vàng đuổi theo ——

Một cơn gió phất qua lọn tóc của Mạnh sư mẫu, bà không có quý nhãn nên không nhìn thấy Lăng Vu Đề. Bà vén tóc lại, tiếp tục kéo Mạnh Hân Đồng trò chuyện ——

"Sư phụ, đồ nhi đã trở về!" Mạnh Phát Sinh đứng trước mặt một người đang ngồi trên ghế ở hậu viện, vô cùng cung kính hơi khom lưng.

Mạnh thiên sư nhìn Tứ đồ đệ càng ngày càng trầm ổn, trong lòng hết sức hài lòng. Trong năm đồ đệ, bất luận thiên tư hay là tính cách thì người tốt nhất chính là Tứ đồ đệ này!

"Trở về là tốt rồi! Ở bên ngoài vẫn tốt chứ?"

Nghe thấy sư phụ quan tâm hỏi thăm mình, trong mắt Mạnh Phát Sinh chứa chút nét cười nhợt nhạt: "Đều rất tốt!"

"Ừm, vậy thì tốt..." Nhìn thấy Lăng Vu Đề đứng sau Mạnh Phát Sinh thì Mạnh thiên sư dừng một chút: "Sao còn dẫn theo khách về?"

Lăng Vu Đề dứt khoát đi ra từ đằng sau Mạnh Phát Sinh, sau đó thực thể hóa đứng trước mặt Mạnh thiên sư: "Ngưỡng mộ đại danh Mạnh thiên sư đã lâu! Tiểu nữ Lăng Vu Đề."

Mạnh thiên sư là một người có tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt lại rất sắc bén. Ông ngồi trên xe lăn là vì bị thương khi hàng yêu trừ ma lúc ông trung niên.

Tuy vậy cũng không thể ảnh hưởng đến thực lực của ông! Có điều do vậy nên ông cũng trở về núi Dịch Dương, chuyên tâm dạy dỗ năm đồ đệ!

Mặc dù sắp sáu mươi tuổi, nhưng ông cũng không có mất mớ chân chậm! Vừa này người đó bay phía sau đồ đệ, thân thể nửa trong suốt...

Tuy rằng ông không có nhận ra bất kỳ quý khí yêu khí gì, nhưng cũng không có nhân khí! Vậy mà vào lúc này người kia lại "sống sờ sờ" đứng trước mặt ông, không khác người thường!

Mạnh thiên sư nhu chặt mày lại, nhìn Lăng Vu Đề vô cùng nghiêm túc: "Ta lại không nhìn ra cô là cái gì?"

Lăng Vu Đề nhún vai: "Trên thực tế, chính ta cũng không biết bản thân rốt cuộc là cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 328: Công lược thiên sư bắt quỷ (16)

Edit: Aya Shinta

Mạnh Phát Sinh hiếm lúc hơi kinh ngạc, ngay cả sư phụ có kiến thức rộng rãi như vậy cũng không biết Lăng Vu Đề là cái gì?

Vậy thì còn ai có thể biết được?

"Sư phụ..." Mạnh Phát Sinh mở miệng muốn nói gì đấy, nhưng bị Mạnh thiên sư phát tay ngắt ngang.

Ông nhìn Lăng Vu Đề, trong ánh mắt không có thiện ý cũng không có ác ý: "Lăng cô nương có thể đưa tay phải cho ta một lúc hay không?"

Nghe vậy, Lăng Vu Đề nghe lời đưa tay phải ra.

Khi đụng tới làn da ấm áp của Lăng Vu Đề thì Mạnh thiên sư lại kinh ngạc một trận.

Da quý lạnh thấu xương, da yêu quái thì trơn trượt lạnh lạnh, mà da ma lại cực nóng!

Nhưng Lăng Vu Đề lại ấm áp giống như người sống!

Kỳ thực da Lăng Vu Đề ấm áp thì ngay buổi tối ngày đầu tiên Mạnh Phát Sinh cũng đã biết rồi.

Dù sao hắn ôm lấy cô, có tiếp xúc da thịt, sao không biết nhiệt độ của người cô! Lúc đó hắn cũng rất kinh ngạc, không hiểu rõ ra sao cho nên mới càng phòng bị Lăng Vu Đề hơn.

Mạnh thiên sư chần chạch cho Lăng Vu Đề, nếu như là dựa theo người sống mà xem thì đây là mạch tượng rất bình thường!

"Cô cũng không phải người!" Nhưng tại sao lại quái lạ như vậy chứ? "Cô có thể tùy ý giống như bây giờ sao?"

Biết Mạnh thiên sư chỉ năng lực thực thể hóa của mình, Lăng Vu Đề lắc đầu: "Cũng không thể tùy ý, mà mỗi ngày chỉ có nửa canh giờ được thể này."

Hai hàng lông mày của Mạnh thiên sư sắp xoắn lại với nhau. Bản thân ông sống nhiều năm như vậy, từng gặp bao việc kỳ quái lạ lùng nhưng sao chưa từng gặp phải một trường hợp tương tự với Lăng Vu Đề?

Vào lúc này, Mạnh Hân Đồng cùng sư mẫu rục rục cũng ôn xong chuyện cũ đi vào.

Vừa vào, Mạnh Hân Đồng liền nháy đến cạnh người Mạnh thiên sư: "Ai ~ sư phụ gặp Vu Đề rồi sao? Vậy thì thật là tốt, sư phụ nhanh giúp Vu Đề xem thứ tỷ ấy là cái gì? Ngoại trừ tên của mình thì tỷ ấy không nhớ gì nữa!"

Thấy tiểu đồ đệ vô cùng đồng cảm với Lăng Vu Đề, Mạnh thiên sư lắc đầu: "Sư phụ cũng nhìn không ra vị Lăng cô nương này là cái gì?"

"Hử, vị cô nương này đến từ lúc nào thế?" Mạnh sư mẫu đi tới trước mặt Lăng Vu Đề, kinh ngạc hỏi.

"Mạnh sư mẫu, chào ngài!" Lăng Vu Đề cười thân mật với Mạnh sư mẫu.

"Tốt, tốt! Cô nương thật xinh đẹp! Có hôn ước chưa? Nhà chúng ta còn có ba đồ đệ vô cùng ưu tú chưa có hôn ước đây! Mặc dù tuổi hơi lớn thế nhưng tuổi lớn sẽ biết thương yêu tức phụ! Cô nương thấy đúng hay không?"

Ba đồ đệ, còn ba người nào nữa? Không cần phải nói, cô cũng biết chắc rằng trong đó không bao gồm Mạnh Phát Sinh!

Mạnh Phát Sinh đã sớm là vị hôn phu Mạnh thiên sư cùng Mạnh sư mẫu giữ lại cho Mạnh Hân Đồng! Chỉ chờ Mạnh Hân Đồng trưởng thành thì sẽ tổ chức hôn lễ!

Chỉ đáng tiếc rằng Mạnh Phát Sinh vui vẻ đồng ý, Mạnh Hân Đồng lại không vui!

"Sư mẫu?!" Mạnh Hân Đồng ở một bên kêu lên, sao sư mẫu vừa gặp Lăng Vu Đề thì đã biến thành bà mối rồi? Doạ sợ Lăng Vu Đề thì làm sao bây giờ?

"Cảm ơn ý tốt của Mạnh sư mẫu, có điều ta đã có người trong lòng!" Lăng Vu Đề khéo léo từ chối Mạnh sư mẫu, cô không muốn bị Mạnh sư mẫu quẩn quýt lấy đâu!

"A? Vậy người trong lòng của Vu Đề tỳ là ai?!" Mạnh Hân Đồng cực kỳ hiếu kỳ nhìn Lăng Vu Đề.

Lăng Vu Đề ngăn người một tí, sau đó lập tức cười nói: "Vừa rồi không phải còn đang hỏi Mạnh thiên sư về thân phận của ta sao? Sao đột nhiên kéo qua chuyện người trong lòng của ta rồi?"

Mạnh Hân Đồng vỗ đầu mình: "Đúng đúng đúng! Sư phụ, ban nãy sư phụ nói người không nhìn ra Vu Đề là cái gì sao?! Tại sao ngay cả sư phụ cũng không nhìn ra?!"

Mạnh thiên sư gật đầu: "Đúng thế, sư phụ cũng không nhìn ra được. Có điều, trong Tăng Thư các có không ít sách, sư phụ cũng chưa đọc hết toàn bộ, đúng là có thể đi tìm xem bên trong có ghi chép lại hay không."

"Ồ ~ vậy bây giờ con đi tìm thử xem..." Nói xong, Mạnh Hân Đồng lập tức muốn kéo Lăng Vu Đề chạy về phía Tăng Thư Các.

"Hân Đồng, không cần phải gấp gáp, con không mệt một sao? Rong ruổi trên đường nửa tháng, lại leo núi nữa." Bà tính nói là nàng ấy có muốn nghỉ ngơi không.

Cũng không biết sao Mạnh Hân Đồng lại có tinh thần như vậy?!

"Đúng nha Đồng nha đầu, các con đi đường mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước một chút rồi nói sau cũng không muộn!"

Mạnh sư mẫu nói xong, sau đó đưa tay kéo tay Lăng Vu Đề lại: "Có người trong lòng không sao, không phải vẫn chưa thành hôn hay sao! Ba đồ đệ nhà ta rất ưu tú, ngoại hình cũng tuấn tú!"

Thấy Lăng Vu Đề xinh đẹp như vậy, Mạnh sư mẫu càng nhìn càng thích, càng nhìn càng muốn giữ lại cho đồ đệ mình!

Lăng Vu Đề hơi thẹn thùng, cô đã nói là có người trong lòng rồi mà? Vậy mà vẫn không thể khiến Mạnh sư mẫu từ bỏ sao?

Mạnh Hân Đồng chớp mắt, lúc này mới cảm thấy không đúng: "Sư mẫu không đúng rồi! Rõ ràng có bốn sư huynh, tại sao nói là ba người thế?"

Mất Mạnh sư mẫu nhìn Lăng Vu Đề, bật thốt lên một câu: "Từ sư huynh không phải để cho con sao!"

"Khuê khuê ——" Mạnh thiên sư ho một tiếng, muốn ngăn nhưng đã không còn kịp. Ông cảm thấy lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để nhắc đến chuyện này!

"Cái gì?!" Mạnh Hân Đồng kinh ngạc tròn mắt lên nhìn sư mẫu.

Mà Lăng Vu Đề lại nhìn thoáng qua Mạnh Phát Sinh, xem ra Mạnh Phát Sinh hơi căng thẳng.

Liên quan với việc thành hôn, ngoại trừ Mạnh Hân Đồng không biết thì tất cả mọi người đều biết cả! Đương nhiên Mạnh Phát Sinh cũng biết nên hẳn mới tốt với Mạnh Hân Đồng như vậy!

"Đây là mối hôn sự mà ta cùng sư phụ con định ra từ sớm, nói chuyện này, Đồng nha đầu con cũng đã mười tám tuổi, cũng nên bàn đến hôn sự này rồi!" Sau khi lễ miệng, Mạnh sư mẫu dứt khoát nói thẳng ra.

Nói xong, bà còn quay đầu nhìn Mạnh thiên sư một chút, dùng ánh mắt hỏi dò ông.

Mạnh thiên sư gật gù, thế từ nói cũng có đạo lý, cũng đã trưởng thành thì nên thành thân rồi! Nếu đã nói hết, vậy thì lên kế hoạch thành hôn là được rồi!

"Tại sao có thể thành hôn với sư huynh?!" Con không muốn!" Mạnh Hân Đồng biểu hiện hơi kích động, còn hơi mắt không chế.

Sau khi hét lên một tiếng sau khi, nằng ấy đồ mất bỏ tay Lăng Vu Đề ra, trực tiếp chạy rồi khỏi đây.

Hiện nhiên bà người kia không ngờ Mạnh Hân Đồng sẽ phản ứng kịch liệt như thế, dù sao từ nhỏ nằng ấy đã có quan hệ vô cùng tốt với sư huynh Mạnh Phát Sinh.

Họ đều cho rằng, chắc chắn Mạnh Hân Đồng sẽ đồng ý gả cho Mạnh Phát Sinh!

Chỉ có Lăng Vu Đề biết rằng cho tới bây giờ, Mạnh Hân Đồng đều xem Mạnh Phát Sinh là ca ca ruột thịt. Nàng ấy có thể đồng ý gả cho ca ca của mình sao?

Hướng chỉ cư việc bây giờ Mạnh Hân Đồng gấp nam chủ Lân Đà cũng không nhiều, thế nhưng nằng ấy đã có thiện cảm nhất định đối với Lân Đà!

Cho nên dù có thế nào đi chăng nữa, nằng ấy cũng sẽ không đồng ý gả cho Mạnh Phát Sinh!

Nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Mạnh Phát Sinh, Lăng Vu Đề thầm cười ha ha trong lòng!

Đáng lắm! Đề huynh trừ hao cảm, ngược ta, hiện tại đáng đời, đề huynh cũng bị ngược một trận! Hừ hừ ——

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 329: Công lược thiên sư bắt quỷ (17)

Edit: Aya Shinta

"Chuyện này... Tại sao lại như vậy?!" Mạnh sư mẫu sững sờ nhìn về phương hướng Mạnh Hân Đồng rồi đi, hiện nhiên bà không ngờ rằng Mạnh Hân Đồng sẽ phản ứng mãnh liệt như thế!

Mạnh thiên sư cũng không ngờ, ông ngừng đầu nhìn Mạnh Phát Sinh: "Phát Sinh..."

"Sư phụ, nếu sư muội không muốn gả cho con, vậy coi như hôn sự này bỏ đi." Bởi vì thích rằng nên hẳn cũng không muốn miễn cưỡng Mạnh Hân Đồng làm những chuyện nằng ấy không tình nguyện.

Mạnh thiên sư thờ dài một hơi, có chút tự trách nhìn đồ đệ mà ông đặc ý nhất.

Sớm biết như thế này, lúc trước ông cùng thế tử đã không tự chủ trương định ra hôn sự giữa hai đứa bé này, hoặc là không bàn về chuyện hôn sự với Mạnh Phát Sinh trước, mà là đi hỏi ý kiến của Mạnh Hân Đồng rồi quyết định sau...

Nếu như hỏi Mạnh Hân Đồng trước, Mạnh Hân Đồng không muốn thì họ cũng sẽ không bàn với Mạnh Phát Sinh!

Mấy năm này, Mạnh Phát Sinh cũng sẽ không thương tiếc Mạnh Hân Đồng như là vị hôn thê của mình.

Chậc... giá như, nếu như thật sự có chữ giá như thì tốt!

"Chuyện này, Phát Sinh, con có rá ngoài xem xem sư muội của người không?" Mạnh sư mẫu ở cạnh hỏi, lúc này bà cũng không quẩn lấy Lăng Vu Đề hỏi cô làm thế tử cho đồ đệ mình nữa.

Mạnh Phát Sinh lắc đầu: "Không cần, đề sư muội yên lặng một chút đi." Hẳn hiểu Mạnh Hân Đồng, hẳn biết sư muội sẽ tới chỗ nào nhưng bây giờ sư muội không vui và nếu lúc này đi qua sẽ chỉ làm muội ấy càng không vui mà thôi!

"Sư phụ, sư mẫu, con hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước." Nói xong, hẳn gật đầu với Mạnh thiên sư cùng Mạnh sư mẫu, chuẩn bị trở về phòng mình.

Đi được hai bước thì hẳn quay đầu lại: "Đi thôi, ta đưa cô về phòng khách nghỉ ngơi trước." Hẳn nhìn Lăng Vu Đề, ra hiệu cho cô theo kịp.

Lăng Vu Đề gật đầu, cười cười với Mạnh sư mẫu, sau đó mới nhắc chân đi theo.

Mạnh Phát Sinh đưa Lăng Vũ Đề xuyên qua một hành lang, sau đó mới đến một khu nhà nhỏ: "Muốn nói cái gì thì nói đi."

Từ vừa nãy đến bây giờ, Lăng Vũ Đề nhìn hần muốn nói lại thôi, hần lại không phải người mà nên đương nhiên nhìn ra!

"Lời đồng tình thì không cần phải nói." Hần lại chốt thêm một câu.

Lăng Vũ Đề không nhận được mà lờm một cái, bật thốt lên một câu rằng: "Ta còn lâu mới đồng tình với huynh! Không cười trên sự đau khổ của người khác là đã đủ rồi ~ Ta hả, chính là muốn báo huynh đừng có trốn ở trong phòng khóc trộm!"

Vừa nói xong, Lăng Vũ Đề cuống quýt gơ tay bịt miệng lại. Chớp đôi mắt, cẩn thận từng tí một mà nhìn chăm chăm Mạnh Phát Sinh.

Thực ra cô muốn an ủi Mạnh Phát Sinh, nhưng lại bị kích động bởi lời vừa rồi của hần...

Cô thực sự không có cố ý nói lên điều trong lòng, thực sự không phải! Nhất định sẽ trừ hao cảm mất thôi! Khụ...

Đương lúc Lăng Vũ Đề lo rằng Mạnh Phát Sinh sẽ trừ độ hào cảm thì hần cũng chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Yên tâm, ta sẽ không như ý cô. Phòng của cô ngay ở trong khu nhà nhỏ này, nghỉ ngơi đi."

Nói xong, hần lập tức rời đi không hề quay đầu ngoảnh lại...

Lăng Vũ Đề ngăn người một tẹo, chỉ thế thôi á? Vậy mà không có trừ hao cảm?! Sao lại thế?!

Sau khi Mạnh Hần Đồng chạy đi, nàng liền đi tới cạnh dòng suối nhỏ nơi mình thường dừng chân lại. Nước trong suối trong veo thấy đáy, đá cuội phủ kín bên trong, con cá vui vẻ bơi qua bơi lại.

Nàng cúi gầy cùng bít tất ra, xắn ống quần lên bỏ chân vào trong nước, cảm giác mát mẻ làm cho tâm trạng nàng lập tức tốt hơn rất nhiều!

Nàng thở một hơi thật dài, hơi buồn bực nhìn chăm chăm vào con cá trong làn nước: "Cá nhỏ à, bọn mi nói xem, sao sư phụ cùng sư mẫu lại kỳ quái như thế?! Tại sao muốn ta gả cho sư huynh? Sư huynh là ca ca mà, sao có thể thành hôn được! Huống hồ..."

Mạnh Hần Đồng lấy một mảnh ngọc bội xanh trong suốt từ trong đai lưng ra, ngọc bội được khắc thành hình ngọc Như Ý, chỉ lớn chừng ngón cái người trưởng thành, rất tinh xảo khéo léo.

Khóc miệng nàng nở nụ cười ngọt ngào e thẹn, trong mắt cũng ẩn chứa tình ý: "Huống hồ, ta cảm thấy mình đã có người trong lòng rồi!"

"Trưởng công, ông nói việc này nên làm thế nào?" Trong phòng bếp, Mạnh sư mẫu vừa gọt khoai tây, vừa lo lắng hỏi Mạnh thiên sư đang ngồi ở cửa phòng bếp.

Ngày hôm nay, khi Mạnh Hần Đồng biết mình có hôn ước với Mạnh Phát Sinh thì nàng lại từ chối thẳng thừng. Đây là điều bọn họ ai cũng không ngờ tới!

Mạnh thiên sư thở dài một hơi: "Còn có thể làm sao? Chuyện này đúng là ho hai tai lỗ mũi, hai người ở bên nhau cần cả hai bên đồng ý! Chúng ta tự chủ trương làm chủ cho Phát Sinh cùng Hần Đồng, lần này thì hay rồi, có một người không muốn, hôn sự này cũng khó làm!"

"Sau này hai đứa gặp mặt, cũng không biết có rơi vào tình trạng cả hai không nói lời nào với nhau hay không đây?"

"Hần là không đâu, Phát Sinh không phải người như vậy, tính tình nha đầu Hần Đồng cũng không phải là loại người chuyện gì cũng canh cánh trong lòng."

Nằm ở trên giường xoay người mấy cái, sau đó bật dậy.

Lăng Vũ Đề hơi buồn bực gãi đầu. Không biết tại sao, Lăng Vũ Đề cảm thấy trong lòng hồ hết loạn cả lên, hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh lại được.

Có dự cảm không tốt...

Vì phòng ngừa mọi biến cố, Lăng Vũ Đề nghiên cứu nội dung vở kịch lại một lần, tất cả mọi chuyện từ khi gặp phải Mạnh Phát Sinh cùng Mạnh Hần Đồng đều được sắp xếp lại.

Trong kịch tình, khi Mạnh Hần Đồng biết mình bị Mạnh thiên sư cùng Mạnh sư mẫu sắp xếp hôn sự thì cũng kích động từ chối giống như hôm nay. Nhưng chuyện đó phát sinh sau khi nàng lại xuống núi, nhiều lần gặp gỡ nam chủ Lãnh Dã!

Nhưng giờ đây hôn ước lộ ra sớm, Mạnh Hần Đồng cũng từ chối.

Như vậy có thể là lát nữa Mạnh Hần Đồng trở về thì sẽ đề cập đến người trong lòng của nàng ấy hay không?

Không không không! Lăng Vũ Đề lắc đầu, hần là không! Mạnh Hần Đồng mới quen biết Lãnh Dã được mấy ngày chứ mấy! Sao có thể thích đây!

Vậy thì Mạnh Hần Đồng có khả năng đột nhiên nghĩ thông, đồng ý thành hôn với Mạnh Phát Sinh hay không cơ chứ?!

Chắc, chắc là không như? Mạnh Phát Sinh là nam phụ mà!

Từ trước tới giờ, Lăng Vũ Đề còn chưa gặp phải nam phụ nào nghịch tập trở thành nam chủ!

Lại cau mày suy nghĩ hồi lâu, bây giờ độ hào cảm của Mạnh Phát Sinh đối với cô vẫn rất thấp, nhưng dù sao cô cũng mới tới thế giới này chưa được bao lâu mà ~ cho nên vẫn có thể lý giải!

Như vậy đến cùng là chuyện gì đã khiến Lăng Vũ Đề cảm thấy hoảng hốt thế này đây?

Chắc là... sẽ không có chuyện xấu gì xảy ra đúng chứ?

"A ~~ bỏ đi không nghĩ ngơi nữa! Ngủ một giấc là không sao rồi!" Lăng Vũ Đề ngã người ra giường, nhắm mắt buộc chính mình ngủ.

Khovan nói tiếp, vậy mà thật sự ngủ mất tiêu ——

"Sư phụ sư mẫu, con đã trở về!" Mạnh Hần Đồng cười chạy từ bên ngoài về, sau đó trực tiếp chạy về phía nhà bếp.

Mạnh sư mẫu đang xào rau nghe thấy tiếng Mạnh Hần Đồng thì trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bà nghĩ thầm rằng, có thể Đồng nha đầu nghĩ thông suốt, đồng ý gả cho Phát Sinh rồi?

Mạnh thiên sư ngồi trước bếp lò nhóm lửa cũng nghĩ như vậy, nhưng câu đầu tiên Mạnh Hần Đồng nói sau khi nàng ấy đi vào nhà bếp đã dập tắt ý nghĩ của hai người.

Aya: Quà đêm muộn:))) Hôm nay lại có cuộc gặp gỡ sinh niên thường niên hàng năm, kết quả là bản thân tốn mấy chục tiền Grab.

Sắp bệnh tới nơi rồi, mong là trước thứ ba tuần sau sẽ khỏi.

Tặng mọi người bài thơ nhé:

Máy bay địch quềng quềng

Trên trời xeng Đồng Hối

Cầm thò ra thụt dỏ

Mất trốc như nhói.

Đây là cảm hứng để mình edit gương mặt đầy gòibọ của ma nữ trong quý ốc:))) Nhớ đến lại thấy buồn cười:)))

Bản đang đọc truyện Công Lược Nam Phụ được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 330: Công lược thiên sư bắt quỷ (18)

Edit: Aya Shinta

"Sư phụ sư mẫu, con biết từ nhỏ đến lớn hai người đều thương yêu con, chuyện gì cũng suy nghĩ thay con! Nhưng hôn nhân đại sự không thể đùa bỡn, con vẫn luôn thích Phát Sinh sư huynh như là ca ca ruột thịt! Thứ hỏi, huynh muội ruột có thể thành hôn với nhau được sao?"

"Dù sao cũng không phải ruột thịt mà..." Mạnh sư mẫu yếu ớt nói một câu.

"Con không muốn gả cho Phát Sinh sư huynh có hai nguyên nhân: Thứ nhất, chính là xưa nay con chưa hề nghĩ tới chuyện có một ngày phải gả cho huynh ấy. Nguyên nhân thứ hai chính là ——" Mạnh Hân Đồng hít sâu một hơi, giọng đang lấy hết dũng khí.

Ánh mắt kiên định của nàng hướng về hai vị trưởng bối: "Nguyên nhân thứ hai là con đã có người trong lòng!"

Một câu này đã khiến hai người trong phòng bếp, cả một người ở ngoài nhà bếp chấn động đến nỗi không phản ứng kịp.

Đã có người trong lòng?! Là ai?!

Ý nghĩ của ba người giống nhau, vậy chính là Mạnh Hân Đồng không thích Mạnh Phát Sinh mà lại thích một trong ba vị sư huynh còn lại!

Khi Mạnh sư mẫu hỏi Mạnh Hân Đồng thích vị sư huynh nào, nàng ấy lại lắc đầu một cái: "Không, người con yêu là trang chủ của phủ Ngự Kiểm sơn trang, Lãnh Dã!"

Thường ngày Mạnh Phát Sinh nghe thấy giọng nói của nàng, cho dù ồn ào thì cũng là âm thanh khiến hắn hưởng thụ. Lúc này đây, nó lại quấy nhiễu tâm thần hắn không yên tựa như ma chú, khiến trái tim hắn đau đến nỗi muốn điên loạn!

Lãnh Dã! Vậy mà là Lãnh Dã!

Nếu là sư huynh của hắn, Mạnh Phát Sinh còn cảm thấy còn có vài phần hợp lý. Dù sao thì ba vị sư huynh khác cũng thương yêu Mạnh Hân Đồng không kém gì hắn.

Nếu Mạnh Hân Đồng muốn gả cho sư huynh khác, coi như hắn có khổ sở thì cũng cảm thấy hợp tình hợp lý!

Nhưng Mạnh Hân Đồng lại thích Lãnh Dã!

Muội ấy mới quen biết Lãnh Dã được mấy ngày? Mười ngày còn chưa tới, vậy mà... đã thích hắn ta!

Mạnh thiên sư cùng Mạnh sư mẫu kinh ngạc không kém Mạnh Phát Sinh chút nào: "Sao... sao con thích Lãnh trang chủ kia?! Cậu ta có thích con không?" Mạnh sư mẫu cũng không còn bận để tâm đến món ăn trong nồi nữa, bà bỏ nồi cùng muối xào, đi tới bên người Mạnh Hân Đồng sốt sắng mà hỏi.

Vừa nhắc tới Lãnh Dã, khoe miệng Mạnh Hân Đồng chợt nhếch chút ý cười ngượng ngùng: "Lãnh Dã rất tốt! Con không biết huynh ấy có thích con hay không, thế nhưng con thích huynh ấy!"

"Chuyện này... Không phải vị hôn thê của Lãnh trang chủ kia mới chết rồi sao..." Thật là không may mắn!

Mạnh Hân Đồng thần kinh thô nên không có nghe ra ý tứ trong lời Mạnh sư mẫu: "Đúng thế! Vậy cho nên giờ Lãnh Dã là người không có hôn phối!"

Mạnh sư mẫu...

Mạnh thiên sư...

Mạnh Phát Sinh...

"Con kể ẹ, dù sao qua mấy ngày nữa con lại xuống núi đi tìm Lãnh Dã! Nhất định phải đuổi tới khi huynh ấy chịu cưới con mới thôi!" Tuyên thệ xong xuôi, Mạnh Hân Đồng xoay người ra nhà bếp.

Khi thấy Mạnh Phát Sinh đứng phía ngoài phòng bếp thì nàng hơi lúng túng nhìn hắn: "Sư huynh..."

"Sư muội, muội thật sự rất thích Lãnh trang chủ sao? Cho dù hắn ta không thích muội?" Mạnh Phát Sinh nhìn nàng chăm với ánh mắt thâm thúy.

Mạnh Hân Đồng kiên định gật đầu: "Phải, ta rất thích huynh ấy! Bây giờ huynh ấy không thích ta cũng không sao cả! Sau này huynh ấy nhất định sẽ thích ta!"

Trông thấy ánh mắt tin của Mạnh Hân Đồng, Mạnh Phát Sinh chỉ đành nói rằng: "Sư muội muốn làm gì thì đi làm đi. Sư huynh ủng hộ muội." Hắn miễn cưỡng vui cười, ánh mắt lại ảm ảm đau thương với hi vọng rằng nàng có thể nhìn thấy tình ý của hắn.

Đáng tiếc là Mạnh Hân Đồng cũng không nhìn thấy.

Nghe Mạnh Phát Sinh nói thế, Mạnh Hân Đồng rất vui mừng, vốn đang cảm thấy thời điểm gặp lại Mạnh Phát Sinh thì hắn sẽ không nói một lời với nàng!

Quả nhiên, vẫn là sư huynh tốt nhất!

"Thật cảm tạ sư huynh!" Mạnh Hân Đồng nhảy đến bên người Mạnh Phát Sinh, ôm lấy hắn như ngày thường, sau đó buông ra.

"Giữa hai huynh muội với nhau thì không cần nói cảm ơn. Sắp ăn cơm rồi, muội đi gọi Lăng Vu Đề đi, cô ấy ở sân sát cạnh muội."

"Vâng!"

Nhìn Mạnh Hân Đồng nhún nhảy rồi đi như đứa bé không chịu lớn, trong lòng Mạnh Phát Sinh chưa xót đến lạ.

"Phát Sinh, chuyện này là do sư phụ sai! Nếu sư phụ có thể nói về hôn sự giữa các con cho Hân Đồng biết trước, hoặc là không cho con bé tới phủ Ngự Kiểm sơn trang bắt quỷ thì có lẽ..."

"Sư phụ, con nhớ tới lời sư phụ đã nói là tất cả đều có định số. Điều này cũng vậy, cũng chính là định số ấy đi. Con cùng sư muội nhất định chỉ có duyên huynh muội..."

—

"Cốc cốc cốc —— Vu Đề nhanh rời giường đi ~ ngại thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt không? Trừ nghề của sư mẫu ta vô cùng tốt đó ~ "

Giọng Mạnh Hân Đồng không nhỏ, Lăng Vu Đề cũng bị nàng ấy đánh thức!

Lăng Vu Đề nhăn mũi ngửi thử, nhẹ giọng thì thầm một tiếng: "Mùi đồ ăn thì không ngửi thấy, chỉ thấy mùi khét..."

Cô cũng lười mở cửa, trực tiếp bay ra ngoài phòng.

Mạnh Hân Đồng đưa tay chỉnh lại lọn tóc hơi tán loạn của cô: "Vừa rồi thật ngại quá! Bởi vì tâm trạng có chút kích động, cho nên trực tiếp bỏ tỷ chạy mất ~ "

Lăng Vu Đề hơi híp mắt gạt đầu, còn có chút mơ hồ. Có điều cô nhanh chóng nhận ra là Mạnh Hân Đồng đang nói xin lỗi mình.

Cô chớp mắt, tinh táo đôi chút: "Không sao, vậy hiện tại cô không kích động nữa chứ?"

Kỷ thực Mạnh Hân Đồng ngoại quốc quá ồn ào thì nàng ấy vẫn rất tốt. Nàng còn đặc biệt thích chăm sóc người khác, à không ~ là đặc biệt thích chăm sóc Lăng Vu Đề!

Giống như bây giờ vậy, nhìn thấy cô tóc tai rối loạn y phục không chỉnh tề, nàng lại muốn đích thân chỉnh lý lại cho cô.

Thực ra bộ dạng này của cô cũng không có mấy người nhìn thấy, có sao đâu ~

Thái quá hơn chính là, Mạnh Hân Đồng chăm sóc không phân biệt địa điểm, trước mặt mọi người, lúc cô đang còn hư hóa ~

Nàng cũng không có kỹ năng ánh nhìn như là đang xem bệnh thần kinh của người khác, nàng nói chuyện với cô, giúp cô chỉnh lại tóc tai y phục bị gió thổi tán loạn..

"Hiện tại không sao rồi! Ta đã trực tiếp nói rõ với sư phụ sư mẫu và cả sư huynh, cho tới bây giờ ta đều coi sư huynh là ca ca ruột! Hơn nữa..."

Qua ánh tà dương, Lăng Vu Đề nhìn thấy gò má ửng đỏ của Mạnh Hân Đồng.

Hơn nữa cái gì? Không cần Mạnh Hân Đồng nói, phỏng chừng chính là việc nàng ấy thích Lãnh Dã!

Vậy mà... thật sự thích rồi?!

Có thể quá nhanh không!? Thích từ bao giờ?

Nếu như cô công lược Mạnh Phát Sinh cũng dễ dàng như vậy thì tốt quá!

Lăng Vu Đề ừ một tiếng, sau đó không nói lời nào nữa.

Thấy Lăng Vu Đề không hỏi nàng hơn nữa là cái gì, Mạnh Hân Đồng quả thực không nhịn được: "Vu Đề, sao tỷ không hỏi ta nói hơn nữa là cái gì vậy?"

[Nhún vai] Bởi vì ta biết mà! Cho nên không muốn hỏi!

"Vậy thì, hơn nữa cái gì?" Lăng Vu Đề vẫn rất phối hợp hỏi nàng.

"Hơn nữa, ta đã có người mình thích!"

Lăng Vu Đề lại ồ một tiếng, đoán chừng nếu không hỏi người kia là ai thì cũng không được. Vậy nên Lăng Vu Đề hỏi tiếp: "Người cô thích là ai?"

"Khu... Thực ra tỷ cũng biết... Chính là... chính là Lãnh Dã..."

Nể tình Mạnh Hân Đồng đối xử tốt với mình, Lăng Vu Đề giả vờ bả ra dáng vẻ kinh ngạc: "Cô thích hán?!"

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 331: Công lược thiên sư bắt quỷ (19)

Edit: Aya Shinta

Sau đó lại chúc phúc nhìn nàng: "Nếu thích thì phải dừng cảm theo đuổi, dừng sợ gặp khó khăn nhấp nhò, cô nhất định sẽ hạnh phúc!"

Đây là lời nói thật, bởi vì trong nguyên tác, Mạnh Hân Đồng cũng theo đuổi Lãnh Dã.

Ở giai đoạn đầu, Lãnh Dã đúng là không thích Mạnh Hân Đồng mà là thích nữ phụ. Nên giai đoạn đầu vẫn ngược Mạnh Hân Đồng một hồi lâu!

Được bạn tốt cổ vũ, Mạnh Hân Đồng tự tin hơn nhiều! Nàng gật đầu lia lịa: "Ừm, nhất định! Cảm ơn Vu Đề!"

Này... Cảm ơn thì cảm ơn đi... Có thể không ôm cô được không? Còn, ôm chặt như vậy ——

Đến khi Lăng Vu Đề cùng Mạnh Hân Đồng đi tới nhà ăn, Mạnh thiên sư, Mạnh sư mẫu cùng với Mạnh Phát Sinh đã vào chỗ.

Mạnh sư mẫu thấy Mạnh Hân Đồng "một mình" đi vào, bà nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài: "Ai ~ không phải Đồng nha đầu đi gọi Vu Đề ăn cơm rồi sao? Sao chỉ có một mình con vậy?"

"Vu Đề đến rồi, ở ngay bên cạnh con, chỉ là sư mẫu không nhìn thấy mà thôi."

Lúc này Lăng Vu Đề mới nhớ là bản thân quen thực thể hóa, sau đó Mạnh sư mẫu liền nhìn thấy Lăng Vu Đề chậm rãi "xuất hiện".

Bởi vì lúc Lăng Vu Đề đến, Mạnh sư mẫu vẫn hồ háo đề Lăng Vu Đề làm thế tử của đồ đệ mình, sau đó Mạnh thiên sư cũng đã nói về chuyện Lăng Vu Đề không phải người sống cho Mạnh sư mẫu biết.

Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Mạnh sư mẫu yêu quý Lăng Vu Đề.

Coi như thấy được quá trình từ "không nhìn thấy" đến "nhìn thấy" của Lăng Vu Đề, Mạnh sư mẫu vẫn còn có chút kinh ngạc.

Bà ngây ngốc chớp mắt, miệng mồm há hốc: "Vu Đề con... quá thần kỳ! Từ trước tới giờ ta chưa từng gặp con quý nào có thể giống như con vậy!"

Cho dù có vài con quý có thể hiện hình, nhưng đáng vẻ đều rất đáng sợ loại. Có trường hợp khiến cho người ta phân không rõ người hay quý như Lăng Vu Đề hay không? Quả thật là chưa từng thấy!

Lăng Vu Đề cười cười, không ngại việc bị Mạnh sư mẫu xếp cùng chỗ với quý.

Chỉ là có không ngại nhưng Mạnh Hân Đồng lại chú ý đến: "Sư mẫu! Tiểu Vu không phải quý mà!"

"Không sao, kỳ thực ta cũng gần như quý, dù sao đều không phải là người sống." Lời Lăng Vu Đề chính là thật lòng, cô cũng không có cảm thấy coi bản thân thành quý có vấn đề gì.

"Được rồi, ăn cơm trước đi."

Mạnh thiên sư lên tiếng, Lăng Vu Đề cùng Mạnh Hân Đồng cũng ngồi vào bên cạnh bàn trúc hình vuông ——

Tính tình Mạnh Hân Đồng rất là... Nói thế nào đây, chính là không biết nàng ấy có chứng hay quên hay tính tình phóng khoáng nữa. Rõ ràng lúc xế chiều, bởi vì biết mình và Mạnh Phát Sinh có hôn ước nên đã kích động thể nào, bây giờ lại ồ ào như chưa từng phát sinh chuyện gì cả!

Mạnh thiên sư là người không nhiều lời, Mạnh Phát Sinh như ông. Mà Lăng Vu Đề có thói quen không nói lời ăn nên trên bàn ăn cũng chỉ có Mạnh Hân Đồng cùng Mạnh sư mẫu luôn miệng nói từ chuyện này sang chuyện khác...

Xong một bữa cơm, Lăng Vu Đề cảm thấy lỗ tai mình lại bắt đầu một mối. Sau khi dùng cơm nước xong, Lăng Vu Đề giành việc rửa chén, hi vọng thoát khỏi hai cái miệng huyền thuyên kia.

Nhưng cũng không thành công, bởi vì Mạnh sư mẫu cùng Mạnh Hân Đồng cũng muốn cùng rửa chén...

Vật vãi lấm mới yên tĩnh lại, vẫn là cô lên tìm cơ hội chuẩn bị đây...

Hôm nay ngày rằm, trăng bạc cùng với nền trời đầy sao, rất đẹp!

Ánh trăng bạc chiếu đến khoảng sân trước nhà, Lăng Vu Đề nghiêng đầu xem trời nam từ hơi ngẩng đầu nhìn trời.

Thực ra thì nam phụ đều rất đáng thương, bởi vì họ đều yêu mà không có kết quả! Lăng Vu Đề hi vọng có thể tận lực khiến cho mỗi nam phụ mà cô công lược đều có được hạnh phúc!

Đương nhiên, cũng có một vài nam phụ cá biệt...

Lăng Vu Đề mỉm cười, bay đến bên cạnh Mạnh Phát Sinh. Cô không nói gì, chỉ học theo dáng vẻ của Mạnh Phát Sinh mà ngẩng đầu nhìn trời.

"Sư muội nói muội ấy thích Lãnh Dã. Cô biết chưa?" âm thanh của Mạnh Phát Sinh ở cạnh bên rất nhẹ, nhẹ đến mức tựa như chỉ là đang đọc thoại.

"Ừm, mới biết." Lăng Vu Đề trả lời.

"Lãnh Dã không thích muội ấy." Hần nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Dã khi nhìn Mạnh Hân Đồng, nếu thích thì không phải là loại ánh mắt xa lánh khách khí kia.

Cô chuyển tầm mắt từ tinh tú đầy trời sang gương mặt Mạnh Phát Sinh, gò má hần rất tuần lãng!

Tuy tướng mạo Mạnh Phát Sinh không kíp so với vẻ tinh xảo tuần mỹ của Lãnh Dã, nhưng rất cương nghị chính khí. Xét về khí chất, Lăng Vu Đề cho rằng hần hoàn toàn không thua kém gì Lãnh Dã!

Trên thực tế, có rất nhiều nam phụ đều không kém nam chủ. Thua ở chỗ họ không phải nam chủ mà thôi!

"Há, thật sao?" Lăng Vu Đề giả vờ vô tri.

Mạnh Phát Sinh nghiêng đầu, rũ mắt đối diện với cô: "Ta biết là cô cũng biết."

[Chớp mắt] Đây là chơi chiêu quanh co lòng vòng sao? Còn cái gì mà ta biết là cô cũng biết? Huynh là con giun trong bụng ta à?!

"Cô cảm thấy Lãnh Dã sẽ thích sự muội sao?"

[Bối bối] Hỏi ta làm gì?! Ta biết đoán mệnh sao? Tuy ta thực sự biết!

Thấy Mạnh Phát Sinh còn đang nhìn cô, chờ cô trả lời, Lăng Vu Đề hỏi một câu: "Tại sao lại hỏi ta?"

Mạnh Phát Sinh do dự một chút rồi lắc đầu một cái: "Không biết."

Lăng Vu Đề...

"Sẽ như vậy sao?"

"... Sẽ vậy! Một ngày nào đó, Lãnh Dã sẽ thích Hân Đồng!" Cho dù bây giờ hần ta thích người khác!

Không biết tại sao, Mạnh Phát Sinh lại tin.

Không, hay hần chỉ là cần một người cho hần một cái "đáp án" mà thôi.

Nếu Lăng Vu Đề nói Lãnh Dã sẽ không thích Mạnh Hân Đồng, có thể sẽ cho hần đẩy đủ dũng khí để ngăn cản Mạnh Hân Đồng theo đuổi Lãnh Dã!

Nhưng Lăng Vu Đề lại nói một ngày nào đó Lãnh Dã sẽ thích Mạnh Hân Đồng, vậy nếu hần lại đi ngăn cản, chắc chắn sẽ tổn thương Mạnh Hân Đồng đúng chứ?

Không biết có phải là ảo giác không, Lăng Vu Đề lại nghe thấy Mạnh Phát Sinh cười tự giễu một tiếng, sau đó hần nhẹ giọng nói câu: "Mặc kệ cô có mục đích gì, cảm tạ cô."

Tiếp đó nữa, Mạnh Phát Sinh xoay người rồi đi. Cũng trong lúc đó, Lăng Vu Đề cảm ứng được độ hào cảm của Mạnh Phát Sinh đối với cô tăng thêm mười điểm!

Nói cách khác... A ha ha ~ bốn mươi điểm hào cảm! Quá tuyệt!

Tháng ngày trên núi Dịch Dương vẫn tĩnh là nhẹ nhàng, vì để trốn tránh hai người nói nhiều là Mạnh sư mẫu cùng Mạnh Hân Đồng, lại có sự cho phép của Mạnh thiên sư nên Lăng Vu Đề có thể đến Tầng Thứ Các đọc sách!

Vốn dĩ Lăng Vu Đề muốn học pháp thuật trăm yêu trừ ma, nhưng trời sinh cô đã không thích những thứ này, vừa thấy thì đã ngủ gà ngủ gật!

May mà sau đó cô tìm được một quyển sách tương tự với chuyện kể về thần tiên ma quỷ, rất cục mới có thứ dễ giết thời gian.

Lăng Vu Đề vốn cho rằng họ phải ở trên núi Dịch Dương ít nhất một hai tháng đúng chứ? Dù sao trong nội dung vở kịch là như vậy!

Không ngờ mới trở về được năm ngày mà Mạnh Hân Đồng đã muốn xuống núi đi tìm Lãnh Dã!

"Vu Đề, tỷ thật sự không xuống núi theo ta sao?" Mạnh Hân Đồng nhìn Lăng Vu Đề, vô cùng đáng thương.

Lăng Vu Đề lắc đầu một cái: "Không được, ta muốn ở lại núi Dịch Dương." Cô không muốn đi theo nữ chủ đâu! Có muốn cũng là muốn đi chung với nam phụ chứ!

Vừa nghĩ tới việc sau này lỗi tai cũng có thể thanh tịnh thì, Lăng Vu Đề lập tức cảm thấy không khí cũng trở nên thật trong lành ~~

"Vây... vậy cũng tốt! Vây tỷ phải chăm sóc bản thân thật tốt đó!"

"Ừ, ta biết!" Cô đi nhanh đi!

Aya: Tui chịu đủ nấy chương gần đây rồi nha, sao hai người không dung dăng dung dề dắt nhau trông bách luôn dê!!!

Có cần tui viết phiên ngoại cho hai người luôn không (đùa thôi))))

Ồn nhu nhiều chuyện mắc bệnh đăng trí công x ngư tỷ biệt nữ mắc chứng đau tai thục)))

Sao cứ mặc định Vu Đề là 0 thế nhic)))

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 332: Công lược thiên sư bắt quỷ (20)

Edit: Aya Shinta

Sau khi tiễn Mạnh Hân Đồng vừa nán nã nhưng lại mong chờ lên đường, Lăng Vu Đề cảm thấy cuối cùng bản thân có thể chuyển tâm công lược Mạnh Phát Sinh.

Không ngờ Mạnh Hân Đồng mới vừa đi, Mạnh Phát Sinh đã cáo biệt với Mạnh thiên sư, Mạnh sư mẫu, chuẩn bị rồi đi!

"Sao cũng xuống núi sớm như vậy?!" Lăng Vu Đề tròn mắt nhìn Mạnh Phát Sinh.

Mạnh Phát Sinh không có nhìn cô, chỉ nói rằng: "Ta lo lắng cho sự muội."

Lo lắng cho Mạnh Hân Đồng?!

Tuy lần này Mạnh Hân Đồng xuống núi sớm hơn nhiều so với trong kịch tình, nhưng trong kịch tình kể rằng khi nàng xuống núi lần nữa, cũng đâu có việc Mạnh Phát Sinh yên lòng theo sau!

Sao lần này lại lo lắng thế!?

Hơn nữa, nếu như đã lo lắng thì vừa nãy nên cùng xuống núi với Mạnh Hân Đồng chứ!

Ý của Mạnh Phát Sinh chính là muốn âm thầm đi theo Mạnh Hân Đồng à?

[Đờ trán] Đau đầu quá ~~~

"Sự phụ sự mẫu, đồ nhi đi trước." Nói xong, Mạnh Phát Sinh xoay người chuẩn bị rời đi.

Lăng Vũ Đề vội vã đi theo: "Ta đi chung với huynh!"

Cúi đầu nhìn cặp tay trắng nõn nhỏ nhắn đang nắm lấy cánh tay mình, Mạnh Phát Sinh nhìn cô không rõ ý vị: "Nếu như ta không có nghe lầm, cô nói với sư muội là cô muốn ở lại núi Dịch Dương."

Lăng Vũ Đề cảm lạnh một hồi, sau đó cười hì hì: "Không phải là ta cũng lo lắng cho Hân Đồng sao ~"

Thấy Mạnh Phát Sinh hoài nghi nhìn mình, Lăng Vũ Đề bĩu môi: "Huynh không muốn ta đi chung thì thôi ~ tự ta đi là được rồi!"

Nói xong, cô đi tới trước mặt Mạnh thiên sư cùng Mạnh sư, cảm ơn họ đã quan tâm chăm sóc mấy ngày nay, sau đó bảo họ tự chăm sóc bản thân thật tốt.

Từ chối lời giữ lại của Mạnh sư mẫu, không để ý tới Mạnh Phát Sinh, cô trực tiếp hư hóa thân thể bay rời khỏi đó.

Mạnh sư mẫu không ngờ Lăng Vũ Đề lại không đi cùng Mạnh Phát Sinh thật mà rời đi!

Bà không có quý nhân, không nhìn thấy Lăng Vũ Đề rời đi với tốc độ cực nhanh, cứ như là sợ Mạnh Phát Sinh đuổi theo vậy!

Mạnh thiên sư khẽ cau mày: "Phát Sinh, con nhanh theo sau đi! Bên ngoài có trúc trận, nhờ đầu nhốt Lăng cô nương lại thì không hay!"

"Phải đấy! Nhờ bị thương thì sao?" Không phải đã nói là không thể dùng thuốc như con người, cũng không thể dùng phù chữa trị hay sao?

Mạnh Phát Sinh gật đầu, lúc này mới nhắc chân đuổi theo ——

Đứng ngoài trúc trận, Lăng Vũ Đề dừng lại một chỗ. Lúc mới đến cô đã muốn xem trận pháp nhốt được cả người lẫn yêu ma quý quái có nhốt được hệ thống cô đây hay không!

Hiện tại, rốt cục có cơ hội rồi!

Cô hít một hơi, sau đó đột nhiên vọt vào rừng trúc ——

Một đường này có đâm bừa, gặp phải cây trúc cũng không tránh, trực tiếp vượt qua.

Sau mười lăm phút ——

Cô đứng ngoài một bên khác của trúc trận mà cười đảo dạt đắc ý, ha ha ~ quả nhiên là cô lợi hại nhất! Thậm chí ngay cả trận pháp có thể nhốt lại người quý yêu ma cũng không nhốt nổi cô!

Nhớ đến Mạnh Phát Sinh ở một đầu khác trúc trận, mặt mày Lăng Vũ Đề xoắn lại, xoay người xuống dưới núi.

Tránh việc gặp phải Mạnh Hân Đồng mới xuống núi không lâu, Lăng Vũ Đề quyết định không đi theo con đường kia.

Dù sao xuống núi cũng không cần biết đường, cô xoay người bay tới một vách núi đặc biệt dốc đứng rồi dừng lại.

Cô ghénh cổ nhìn xuống, núi Dịch Dương vốn cũng cao, vách núi này lại dốc đứng như thế, từ trên đỉnh nhìn xuống thì gần như là góc vuông chín mươi độ!

Bay xuống từ đây, phỏng chừng giống như nhảy bungee ở hiện đại phải không nhỉ?

À không, không giống lắm. Nhảy bungee lập tức sẽ rơi thẳng xuống, nếu cô nhảy từ chỗ này xuống còn có thể không chế tốc độ, cho nên hẳn là không kích thích như nhảy bungee được!

Không muốn đụng phải Mạnh Hân Đồng, cũng không muốn bị Mạnh Phát Sinh đuổi tới. Lăng Vũ Đề quyết nhảy xuống từ vách núi này!

Mừng vì bản thân không có chứng sợ độ cao, sau khi ngừng lại một chỗ, cô trực tiếp thả người nhảy một cái ——

Đề giảm thiểu cảm giác mất trọng lực, tốc độ rơi của Lăng Vũ Đề cũng không chậm. Một đường rơi xuống, phong cảnh dọc đường cũng khá tốt!

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thích ý đến mức suýt chút nữa thì ngủ!

Khi móng chạm đất, Lăng Vũ Đề mới mở mắt ra đứng lên.

Cô tính toán thời gian, từ trên đỉnh núi đáp xuống, cô dùng tầm chừng một tiếng đồng hồ.

Vào lúc này, chắc là Mạnh Hân Đồng còn ở giữa sườn núi! Còn Mạnh Phát Sinh lại càng khỏi phải nói!

Cô bay tới một quán trà dưới chân núi ngồi chờ Mạnh Phát Sinh. Chỗ cô ngồi rất khuất, để phòng việc Mạnh Hân Đồng xuống núi thì sẽ bắt gặp cô!

Thực ra Lăng Vũ Đề có thể chờ đi cùng với Mạnh Phát Sinh, dù sao cô cũng không thể ngăn Mạnh Phát Sinh xuống núi, mà Mạnh Phát Sinh lại nhất định phải xuống núi.

Được rồi, cô thừa nhận rằng bản thân rất ham chơi, chính là vì có thể tự mình xông vào trúc trận này nên mới cố ý chạy thật nhanh...

Đợi lát nữa Mạnh Phát Sinh đến rồi, cô nhất định sẽ mặt dày với hắn đến cùng!

Đợi chừng hai tiếng, Lăng Vũ Đề đều đang ngủ gà gật thì mới nhìn thấy Mạnh Hân Đồng đi ngang qua lều trà.

Lại qua khoảng mười lăm phút, Mạnh Phát Sinh mới từ trên núi hạ xuống.

Vừa thấy Mạnh Phát Sinh, Lăng Vũ Đề cả vội ra ngoài ngăn hãm: "Cuối cùng huynh cũng đến rồi, ta đã đợi một canh giờ!"

Nhìn Lăng Vũ Đề đứng ở trước mặt mình, Mạnh Phát Sinh nhủ mấy lần, một hồi lâu sau thì hắn mới mở miệng: "Cô làm thế nào để ra khỏi trúc trận?"

"Cứ thế ra thôi!" Lăng Vũ Đề chớp chớp mắt, nói.

Mạnh Phát Sinh không những không giận mày mà còn nhân hơn không ít: "Trực tiếp xuyên qua như thường ngày?"

Lăng Vũ Đề muốn gật đầu nhưng đột nhiên nhớ là trúc trận kia có thể nhốt lại yêu ma quý quái! Nếu như nhốt không được thứ không phải người sống như cô thì sẽ ra sao đây?!

Mạnh Phát Sinh vốn vẫn có lòng phòng bị với cô, nếu như cô thật sự lợi hại như vậy, hẳn phỏng chừng sẽ không nghĩ theo hướng tốt, trái lại sẽ càng phòng bị cô thêm!

Nhớ lại quy luật bước chân khi Mạnh Hân Đồng dẫn cô đi qua trận pháp, Lăng Vũ Đề lắc đầu một cái: "Không phải, ta học theo Hân Đồng khi nàng ấy dẫn ta qua trận pháp!"

Một câu này đã gạt bỏ hoài nghi vừa sinh ra của Mạnh Phát Sinh đối với Lăng Vũ Đề.

Thông thường, nếu có người ngoài vào trận pháp thì cần phải bị mất, nhưng khi Lăng Vũ Đề đến cũng không có bị như vậy.

Thế thì cũng có thể là Lăng Vũ Đề đi qua một lần đã nhớ kỹ, dù sao lần đầu hắn đi trận pháp thì cũng nhớ được là phải đi như thế nào.

Giãn mày ra rồi lại nhìn Lăng Vũ Đề một chút, Mạnh Phát Sinh không nói thêm lời nào, trực tiếp nhắc chân rời đi.

"Này, huynh chờ ta một chút đi chứ!" Lăng Vũ Đề vội vàng đuổi theo, sau đó cùng đi song song với hắn.

"Không phải cô đã nói tự mình đi sao?" Mạnh Phát Sinh nghiêng đầu liếc nàng một chút, hơi nhíu mày.

Lăng Vũ Đề ghen hợm, sau đó mạnh miệng nói rằng: "Ta... Ta tự mình đi mà! Ban này đâu có để huynh ôm..."

Mạnh Phát Sinh...

Bởi vì lo rằng đến gần quá thì Mạnh Hân Đồng phát hiện nên Mạnh Phát Sinh đều theo sau ở khoảng cách khá xa, dẫu sao cũng biết chỗ Mạnh Hân Đồng cần đến là Ngự Kiềm sơn trang.

Hắn nói lo, chính là lo rằng Mạnh Hân Đồng tới Ngự Kiềm sơn trang theo đuổi Lãnh Dã sẽ chịu oan ức, chứ không phải lo rằng Mạnh Hân Đồng sẽ gặp phải người xấu gì đâu.

Aya: Chương này dành riêng cho bạn

Cảm ơn bạn trong suốt thời gian qua đã chỉnh sửa lỗi để bản edit của mình hoàn thiện hơn. Chúc bạn và tất cả mọi người sẽ có một tuần mới vui vẻ ~

Bạn đang đọc truyện *Công Lược Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.